

Xin hãy
đặt cạnh nhau
một
T I E U D A T

By Gia Nhien

Mục lục

- Chương 1: Thang Máy Tống Giám Đốc
- Chương 2: Đơn Đặt Hàng Từ Tầng 49
- Chương 3+81 Tệ Đổi Lấy Ăn Tượng Tốt
- Chương 4: Tống Ngộ Phàm
- Chương 5: Tôi Dơi Cậu Mang Tới
- Chương 6: Hồ Ly Nhỏ Bên Giàn Hoa Tử Đằng
- Chương 7: Ba Người Chúng Ta Đều Quen Biết Nhau
- Chương 8: Trình Tống, Anh Buổi Sáng Thấy Tôi Rồi Đúng Không
- Chương 9: Có Muốn Tôi Đưa Cậu Về Một Đoạn
- Chương 10: Cậu Cũng Không Vừa
- Chương 11: Lê Văn Phòng Gặp Tôi
- Chương 12: Học Hỏi Một Chút
- Chương 13: Hạ Quyết Tâm
- Chương 14: Diễn Vai Nữ
- Chương 15: Quần Lót Size S
- Chương 16: Gấp Gáp Cần Cậu
- Chương 17: Xếp Phòng Ký Túc Xá
- Chương 18: Tôi Chỉ Bán Nghệ Không Bán Thân
- Chương 19: Vòng Vo
- Chương 20: Trình Kiệt Quét Thé
- Chương 21: Tôi Cũng Không Thể Chạy Đi Đầu Được
- Chương 22: Tà Ác Trong Điện Thoại
- Chương 23: Tâm Trạng Không Tốt
- Chương 24: Kế Tôi
- Chương 25: Khẩu Vị Của Tôi Thay Đổi Rồi
- Chương 26: Tiểu Dật Dật Lạnh
- Chương 27: Nũng Nịu Một Chút
- Chương 28: Núi Lửa Nhỏ
- Chương 29: Tiểu Thụ Dâm Đãng
- Chương 30: Tôi Là Thương Nhân
- Chương 31: Tôi Muốn Thao Em
- Chương 32: Tôi Đặc Biệt Như Thế Nào
- Chương 33: Làm Thế Nào Để Không Trở Thành Sói Đói
- Chương 34: Con Không Thích Con Gái Đâu
- Chương 35: Mua Tổ Yến Cao Cấp Cho Em
- Chương 36: Một Minh Tôi Cũng Có Thể Phá Cửa Lớn Nhà Em
- Chương 37: Thịt Dê Béo
- Chương 38: Bé Bơi Ướt Át
- Chương 39: Em Là Người Của Tôi Rồi
- Chương 40: Vì Em Mà Tổn Thất
- Chương 41: Muốn Tìm Em Cũng Không Phải Quá Khó Khăn
- Chương 42: Kiểm Soát
- Chương 43: Có Phải Mẹ Đang Nuôi Một Đứa Con Gái

- Chương 44: Tiêu Dật Đì Hẹn Hò
Chương 45: Tặng Cà Phê
Chương 46: Hình Chụp Trên Trang Cá Nhân
Chương 47: Cầm Thú Mau Thả Tôi Ra
Chương 48: Em Sửa Điểm Của Người Ta Sao
Chương 49: Thời Gian Nào Dành Cho Tôi
Chương 50: Tôi Có Vẻ Thích Phụ Nữ Hơn Đàm Ông
Chương 51: Sử Cát Cát
Chương 52: Tôi Hối Hận Rồi
Chương 53: Cuộc Hẹn Quan Trọng
Chương 54: Trong Tâm Kiểm Soát
Chương 55: Trình Kiệt... Em Đau
Chương 56: Thật Là Phóng Đăng
Chương 57: Nghe Lén
Chương 58: Em Cũng Biết Mình Là Hồ Ly Nhỏ Sao
Chương 59: Anh Xin Lỗi Tiểu Dật
Chương 60: Bỏ Qua Cảnh Cáo Chương Trước
Chương 61: Gặp Lại Bạn Cũ
Chương 62: Đụng Chạm
Chương 63: Sóng Yên Biển Lặng
Chương 64: Tái Hiện
Chương 65: Mau Tới Thao Em
Chương 66: Không Lối Thoát
Chương 67: Chân Không Đi Được
Chương 68: Không Vui
Chương 69: Mẹ Tiêu Đến Rồi
Chương 70: Anh Rất Thích Em
Chương 71: Vẫn Đề Bạn Gái Của Em Ấy Cứ Giao Cho Cháu
Chương 72: Đo Nhiệt Độ
Chương 73: Trình Kiệt Thống Khổ
Chương 74: Hồ Ly Nhỏ Kì ầu Mỹ
Chương 75: Thư Mục Hình Ánh
Chương 76: Em Giống Một Cô Gái Thể Sao
Chương 77: Kim Ốc Tàng Kì ầu
Chương 78: Anh Có Mua Nhà Cho Em Không
Chương 79: Khí Thể Phải Hơn
Chương 80: Hay Là Mua Một Cái Nhé
Chương 81: Bồ Công Anh
Chương 82: Dỗ Dành
Chương 83: Cưng Chi ầu Tuyệt Đối
Chương 84: Bản Hợp Đặng Kỳ La
Chương 85: Oan Gia
Chương 86: Em Sẽ Tin Tưởng Anh
Chương 87: Tạo Rổ Dâu Tây Nhỏ
Chương 88: Chỉ Ngủ Thôi
Chương 89: Trình Tổng Đến
Chương 90: Chủ Ý Từ Trước
Chương 91: Gọi Ông Xã

- Chương 92: Thích Em Sáu Phàn Là Được Rồi
Chương 93: Ở Đâu Bán Được Cái Máy Ngủ Nay
Chương 94: Tiêu Dật Say Rượu
Chương 95: Kẹo Dâu Nhỏ Ngọt Ngào Nhà Ai Thế Nay
Chương 96: Tôi Là Tiêu Hồn
Chương 97: Tiêu Dật Anh Yêu Em
Chương 98: Anh Mua Cho Em Mà
Chương 99: Tặng Vợ Của Anh
Chương 100: Ôm Lây Em Đi
Chương 101: Anh Vì Sao Lại Thích Em
Chương 102: Em Không Sinh Được Khi Con Đâu
Chương 103: Hay Là Anh Đến Chỗ Em Nhé
Chương 104: Ỷ Lại
Chương 105: Chó Mèo Anh Cũng Đều Sẽ Ghen
Chương 106: Trình Kiệt Anh Rất Kỳ La
Chương 107: Anh Mới Là Người Xấu
Chương 108: Anh Nhớ Em Đến Phát ĐIÊN LÊN RỒI
Chương 109: Quyết Định Của Tiêu Dật
Chương 110: Nỗi Sợ Của Tiêu Dật
Chương 111: Đè Nghị
Chương 112: Anh Đi Đâu Thế
Chương 113: Đỗ Thư Cách
Chương 114: Trình Kiệt Trở Về
Chương 115: Em Là Động Lực Của Anh
Chương 116: Chúng Ta Hẹn Hò Đi
Chương 117: Độc Chiếm
Chương 118: Em Là Tất Cả Của Anh
Chương 119: Hẹn Hò Không Thành
Chương 120: Em Còn Quan Trọng Hơn Chính Bản Thân Anh
Chương 121: Đại Nhân
Chương 122: Anh Ấy Rất Tốt
Chương 123: Tiêu Dật Gặp Sự Cố
Chương 124: Em Xin Lỗi Trình Kiệt
Chương 125: Kịch Bản Của Trình Kiệt
Chương 126: Uẩn Khúc
Chương 127: Ba Nhất Định Phải Tới Nhé
Chương 128: Không Còn Tình Yêu Của Hắn
Chương 129: Tiêu Kỷ Mặc Mắt Tích
Chương 130: Nhà Cháu Ở Số 27 Đường Z Bắc Kinh
Chương 131: Nuôi Tiếc
Chương 132: Kích Động
Chương 133: Em Là Tiêu Dật
Chương 134: Phát Hiện
Chương 135: Anh Là Sinh Mệnh Của Em
Chương 136: Cùng Nhau Quên Đi
Chương 137: Tiêu Dật Không Yên Tâm
Chương 138: Từ Từ Tiếp Nhận
Chương 139: Trong Mắt Anh Chỉ Có Em

Chương 140: Nhượng Bộ

Chương 141: Trán An

Chương 142: Trộm Ghé Thăm

Chương 143: Em Đừng Rời Đi Nhé

Chương 144: Tuân Lệnh Vợ Của Anh

Chương 145: Cho Em Một Cơ Hội

Chương 146: Mạch Máu Hơi Thở Cho Đến Suy Nghĩ Và Trái Tim Đau Vì Anh Chuyển

Động

Chương 147: Trình Phu Nhân

Chương 148: Bày Tỏ Tình Cảm

Chương 149: Xô Xát

Chương 150: Tiền Của Anh Đưa Em Giữ

Chương 151: Nói Ra Mọi Chuyện

Chương 152: Tiểu Yếu Điểm

Chương 153: Con Người Thứ Hai Của Trình Kiệt

Chương 154: Không Nghe Thấy

Chương 155: Nói Chậm

Chương 156: Cố Gắng

Chương 157: Nỗi Nhớ Có Trọng Lượng

Chương 158: Trạng Thái Cân Bằng

Chương 159: Chúng Ta Kết Hôn Đì

Chương 160: Đang Ở Trong Trái Tim Em

Chương 161: Bùng Nổ

Chương 162: Thiệp Cưới

Chương 163: Giường Bệnh Rung Chuyển

Chương 164: Cải Thiện Đời Sống 1

Chương 165: Cải Thiện Đời Sống 2

Chương 166: Cải Thiện Đời Sống 3

Chương 167: Cải Thiện Đời Sống 4

Chương 168: Tiệm Cà Phê Khai Trương

Chương 169: Trình Kiệt Hãy Bảo Vệ Em Nhé

Chương 170: Em Ấy Là Tất Cả Của Cháu

Chương 171: Tha Thứ Cho Ba Được Không

Chương 172: Hô Ly Nhỏ Đến Mùa Phát Tình

Chương 173: Thu Phục Hô Ly Nhỏ

Chương 174: Anh Ấy Sẽ Không Rời Bỏ Con

Chương 175: Có Chút Thất Vọng

Chương 176: Chỉ Cần Em Vui Là Được

Chương 177: Dự Định Đêm Giao Thừa Của Hắn

Chương 178: Chảy Nước

Chương 179: Quà Tết

Chương 180: Mẹ Tiêu Nhìn Ra

Chương 181: Anh Đợi Em Cả Đời Đau Được

Chương 182: Khi Con Của Chúng Ta

Chương 183: Anh Cũng Cần Có Em

Chương 184: Nhập Viện

Chương 185: Tâm Tư Sâu Kín

Chương 186: Người Giám Hộ Hợp Pháp

[Chương 187: Hạnh Phúc Cả Đời Của Anh](#)

[Chương 188: Bắt Cóc](#)

[Chương 189: Động Lòng](#)

[Chương 190: Luyến Tiếc](#)

[Chương 191: U Ám](#)

[Chương 192: Tỉnh Lại](#)

[Chương 193: Thăm Bệnh](#)

[Chương 194: Đặng Hành](#)

[Chương 195: Đưa Về1](#)

[Chương 196: Đưa Về2](#)

[Chương 197: Đang Ở Trước Mắt Em](#)

[Chương 198: Kết Hôn 1](#)

[Chương 199: Kết Hôn 2](#)

[Chương 200: Phiên Ngoại: Nhật Bản](#)

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân
dtv-ebook.com

Chương 1: Thang Máy Tổng Giám Đốc

Tiêu Dật năm nay 22 tuổi, đã tốt nghiệp đại học liên hợp Bắc Kinh chuyên ngành diễn xuất được 3 tháng nhưng vẫn chưa có công ty giải trí nào chịu cùng cậu ký hợp đồng. Tiêu Dật không phải là một người đàn ông quá mức đẹp trai, nhưng cậu tự cảm thấy được nếu như mình có điều kiện được công ty giải trí ra sức bồi dưỡng nhất định sẽ trở thành một cây hái ra tiền. Tiêu Dật luôn luôn lớn tiếng nói như vậy, nhưng mỗi lần bạn cùng phòng La Luật nghe được đều bối rối không tin tưởng.

“Tiêu Dật, ngày mai bên Lạc Thị Ánh Nghiệp tổ chức cuộc thi tìm kiếm diễn viên, ca sĩ tài năng cậu có muốn tới báo danh hay không?” La Luật đang ngồi trên bàn học xem điện thoại, khi vừa mới lướt đến trang web của Lạc Thị Ánh Nghiệp liền nhìn thấy được tin tức này thế cho nên mới thông báo cho Tiêu Dật biết.

Tiêu Dật nằm ở trên giường một bộ dạng lười biếng:

“Lạc thị sao? Nghe nói chính sách đối với người mới vô cùng chèn ép”

La Luật quay sang liếc nhìn Tiêu Dật:

“Cũng chẳng biết có được vào hay không mà đã nghĩ đến chuyện ký hợp đồng với người ta rồi. Tôi nói đi với cậu cực kỳ đen đủi, mỗi lần tôi cùng cậu đến báo danh không rách quần thì cũng là hỏng giày”

La Luật cũng tốt nghiệp cùng một khóa với Tiêu Dật, trong lớp đại học chỉ còn duy nhất hai người bọn họ là chưa được công ty giải trí nào để mắt tới, cũng không biết hai người ai là sao chổi hễ cứ dính lấy nhau liền không được ngày nào yên ổn cả.

Tiêu Dật nhíu mày:

“Chiếc quần đó không phải tôi đã nói rã hay sao, nó quá nhỏ so với cậu rã, đôi giày kia cũng vậy chẳng biết là từ thời nào rã mà còn bỏ ra đi”

La Luật xua tay:

“Không nói với cậu nữa, nếu cậu không đi thì ngày mai tôi một mình tới báo danh cũng được”

Tiêu Dật ngã bật dậy bước xuống giường đi đến phía tủ quần áo mở ra xem thử:

“Nếu tình cậu đã có lòng tốt mời, ngày mai tôi sẽ cùng cậu đi báo danh”

La Luật:

“...”

Buổi sáng ngày hôm đó Tiêu Dật và La Luật đều dậy từ rất sớm, mang bộ quần áo cùng giày chuyên dành cho việc đi tham gia mấy cuộc thi như thế này mặc vào người. Quần áo và giày tuy không phải là hàng hiệu xa xỉ nhưng những thứ đó chính là dùng hai tháng tiền lương ít ỏi khi làm công việc bán thời gian mà mua được, cho nên những món đồ đó đối với Tiêu Dật và La Luật chẳng khác nào quý như sinh mạng mình.

Tiêu Dật mặc một chiếc áo sơ mi xanh cùng quần jean vô cùng bắt mắt, chân đi một đôi giày thể thao cao cổ màu trắng, cả người đều toát ra thái nồng động, so với một minh tinh tuy rằng không thể nói nhưng so với người bình thường ở bên ngoài kia chính là hơn một bậc. La Luật mặc một bộ vest cách điệu, không quá mức bảo thủ giống như những bộ vest truyền thống, mà thay vào đó là từng đường may cũng như kiểu cách đều rất hiện đại, dưới chân đi một đôi giày da được đánh sơn bóng loáng màu đen. Tiêu Dật nhìn La Luật một cái không nói gì, La Luật cũng im lặng mở cửa bước ra bên ngoài đi xuống cầu thang.

Công ty giải trí Lạc Thị Ánh Nghiệp không phải là công ty lớn nhất hiện nay, có đi kèm cũng có thể đào tạo ra được một số người nổi tiếng có tên tuổi. Ở sảnh chính của tòa nhà 24 tầng này có rất đông người tới báo danh, ước chừng cũng phải đến khoảng gần hai trăm người. Lạc Thị Ánh Nghiệp lần này chỉ chọn ra 50 người, chỗ này có nhiều người như vậy thế thì một người phải chơi với rất nhiều người mới có thể vào được. Hơn nữa nếu như thật sự được vào trong danh sách 50 người đó cũng chưa chắc đã được nổi tiếng, chỉ sợ sự nghiệp lại chìm nghỉm không thể ngoi lên, đến lúc đó bị chèn ép còn khổ hơn là không được chọn vào.

Tiêu Dật cầm theo hồ sơ của bản thân đi đến bàn báo danh, một người phụ nữ gần 40 tuổi không ngẩng đầu lên nhìn cậu đến một cái chỉ lạnh giọng hỏi:

“Tên gì?”

Tiêu Dật đã quá quen thuộc với cách đối đãi này mỗi khi đến báo danh tham gia mấy cuộc thi tìm kiếm tài năng cho nên cũng không còn quá lâmarsh:

“Tiêu Dật!”

Tiêu Dật cúi xuống nhìn tờ giấy mà người phụ nữ kia viết, phát hiện ra bà ta rõ ràng đã ghi sai tên của cậu rầm vì thế mới lên tiếng nhắc:

“Là Tiêu Dật chứ không phải Tiêu Mật”

Người phụ nữ hơi ngẩng đầu lên nhìn cậu một chút sau đó lại cúi xuống hỏi tiếp, cả một quá trình đó đầu không có ý định sửa lại tên của cậu:

“Bao nhiêu tuổi?”

Tiêu Dật có điểm khó chịu:

“Tôi là Tiêu Dật năm nay 22 tuổi”

Người phụ nữ kia nhanh chóng viết vào phiếu đăng ký con số 32, Tiêu Dật vừa nhìn thấy thế liền muốn ngã ngửa, 32 tuổi vậy còn có cơ hội làm nghệ sĩ nữa hay sao, chẳng phải là cậu bị loại ngay từ vòng đầu rồi còn gì. Tiêu Dật cố gắng kìm néo tức giận, mang khóc miệng nhêch lên cao mỉm cười thật tươi hướng người phụ nữ trước mặt nhắc lại tên cùng tuổi của mình:

“Xin lỗi, tôi là Tiêu Dật năm nay 22 tuổi”

Người phụ nữ lại dùng ánh mắt lười biếng nhìn từ trên xuống dưới câu một chút, cuối cùng liền nghiêng người sang bên cạnh lớn tiếng nói:

“Người tiếp theo đi”

Tiêu Dật nhanh chóng bị một cô gái ở phía sau đến báo danh đẩy sang một bên, lúc đứng ở bên cạnh rõ ràng còn nhìn thấy cô ta từ trong túi xách của mình rút ra một chút tiền đưa cho người phụ nữ đối diện, chẳng cần một lời nói chỉ mỉm cười khẽ gật đầu liền có thể đi thẳng vào bên trong. Tiêu Dật trong lòng oán thán, có nhất thiết phải trắng trợn như vậy rồi hay không.

“Tiêu Dật, đã báo danh được hay chưa?” La Luật đang xếp hàng đợi đến lượt, thấy Tiêu Dật đi xuống liền hỏi như vậy.

Tiêu Dật chính là kẻ sĩ diện, có chết cũng không chịu nói là mình bởi vì không có tiền lo lót cho nên bị người ta thẳng tay đánh loại rìa, chính vì vậy hiện tại mới làm ra vẻ đáp một câu thế này:

“Tôi cảm thấy chính sách của công ty này vô cùng khắt khe, hơn nữa còn chèn ép người mới đến mức sắp ra bã luôn rồi, tôi đây mới không thèm vào cái công ty Lạc Thị Ánh Nghệp này đâu”

La Luật giống như là đã quá quen thuộc với lời nói này của Tiêu Dật rồi, mỗi lần đến cùng cậu ta khi trở về đều nói như thế, chính vì vậy ngày hôm nay lúc xếp hàng báo danh, La Luật mới cố ý không muốn đứng cạnh Tiêu Dật để tránh phải đen đủi.

Bị người ta mang tên cùng tuổi của bản thân đēu viết sai hết cả, Tiêu Dật đương nhiên không cần phải đợi ở lại biểu diễn tài năng gì cả cũng biết được mình căn bản không có cơ hội rã, dù sao thì mục tiêu của cậu cũng chẳng đặt ở Lạc Thị Ánh Nghiệp này, cậu là muốn có một ngày có thể bước chân vào công ty giải trí Trình thị có tên tuổi nhất hiện nay kia.

Tiêu Dật một đường bức bối, tien ở trong túi cũng chẳng còn đủ để đi taxi vennhà, thế cho nên Tiêu Dật lien đi bộ ở trên đường. Tiêu Dật là một người lạc quan, bây giờ mệt mỏi đi bộ vẫn có thể nghĩ ra được rằng mình đang rèn luyện cơ thể thật dẻo dai, có một thân hình đẹp mới có thể làm được một đại minh tinh.

Đường vennhà trợ ngược hướng với đường tới công ty giải trí Trình thị nhưng Tiêu Dật nhìn thấy tòa nhà cao ốc 49 tầng kia lien giống như bị thôi miên cứ như vậy bước venhướng đó. Trình thị lựa chọn nghệ sĩ cũng cực kỳ gắt gao, nếu như không phải là đặc biệt có năng lực thì nhất định phải có gia thế khủng mới có thể được vào, mà Tiêu Dật cả hai đều không có. Tiêu Dật đứng bên đường nhìn đến cánh cửa lớn của Trình thị, từ trong đó bước ra rất nhiều minh tinh nổi tiếng, mỗi gương mặt đều lạnh lùng cao ngạo, thật ước muôn có một ngày cậu cũng được như thế.

Tiêu Dật đứng ở đó lâu rất lâu, ngoài việc ngắm người và xe sang ra thì cũng chẳng còn có việc gì khác, trong đại não của cậu bắt đầu lóe lên một suy nghĩ, cơ thể của cậu hiện tại không thể thay đổi, năng lực của cậu có thể từ từ bã dường, nhưng để bã dường thì cậu cần có một công ty giải trí chống lưng, lại nghĩ đến vừa rồi cô gái kia đưa cho người phụ nữ nõi một ít tiền hai bên liền có thể vui vẻ bước vào bên trong, Tiêu Dật cảm thấy nhất định phải có quan hệ mới mong có chỗ tốt trong xã hội này, chính vì thế mà lúc này đây Tiêu Dật đã âm thầm hạ quyết tâm muốn có một mối quan hệ với người trong công ty giải trí Trình thị, có thể là là một minh tinh cũng có thể là người làm ở trong công ty này đều được cả, chỉ cần là người liên quan đến Trình thị dù ít hay nhiều đều sẽ là mục tiêu tiếp cận của cậu.

Quãng thời gian tiếp sau đó Tiêu Dật buổi sáng đều đi làm việc bán thời gian để kiếm tiền, mỗi buổi chiều tối sẽ đứng ở trước cửa công ty giải trí

Trình thị nhìn thật lâu, muốn quan sát thật kỹ xem người nào có thể dễ dàng tiếp cận được nhất. La Luật từ sau đợt báo danh kia có đút cho ban tổ chức một khoản tiền nhỏ, nói là một khoản tiền nhỏ thôi nhưng đối với cậu ta lại chính là một tháng tiền lương lai lungan làm việc, có điều cuối cùng cũng có thể lọt vào trong top 50 người.

...

Sau 1 tháng bỏ thời gian ngã ở trước cửa công ty giải trí Trình thị, Tiêu Dật vẫn không thể có bất cứ một mối quan hệ với người nào cả. Không phải cậu không tự tạo ra một cuộc ngẫu nhiên gặp mặt, mà là mấy minh tinh kia quá mức kiêu ngạo, ngay cả đến dừng lại nói chuyện với cậu một chút cũng không có.

Tiêu Dật làm trong một cửa tiệm ăn nhanh, thỉnh thoảng sẽ được đi giao hàng cho Trình thị, mấy người làm trong công ty này không có người nào là không bận rộn, ngay cả đến ngang đầu lên nhìn cậu cũng đầu không có thời gian chừ dừng nói là muốn cùng bọn họ chào hỏi một câu.

Ngày hôm đó Tiêu Dật mang đồ ăn lên cho tầng 31 của Trình thị, lúc giao đồ xong liền đi ra phía thang máy đứng đợi, nơi này có ba thang máy cách biệt một cái chuyên dụng cho cấp trên, một cái chỉ dành cho nhân viên, một cái chỉ dành cho mỗi mình tổng tài tầng thứ 49 kia. Tiêu Dật quan sát xung quanh, bây giờ là giữa trưa mọi người hoặc là ở trong phòng ăn hoặc là đã đi ra ngoài, chính vì thế Tiêu Dật liền nghĩ muốn đi thử thang máy của cấp trên xem có cảm giác thế nào, dù sao thì cũng không ai thấy được cả, nếu như có thấy thì cậu chỉ cần nói không biết là có thể xong rồi, cũng chẳng thể vì đi nhầm thang máy mà bị phạt tiền đâu.

Tiêu Dật bước tới phía thang máy cuối cùng, nhìn bảng hiệu gắn ở bên trên có dòng chữ: “thang máy dành cho tổng giám đốc” Tiêu Dật liền mỉm cười đưa đầu ngón trỏ nhấn vào rã đứng ở trước đó bất an đợi thang máy mở. Không biết có phải là do Tiêu Dật đang làm chuyện xấu hay không mà trái tim của cậu lúc này cũng bắt đầu đập loạn, ánh mắt lo lắng nhìn xung quanh, thang máy vừa mở ra liền nhanh chân bước vào luôn, lúc bước cả

hai chân vào trong rãnh thì Tiêu Dật mới phát hiện ra bên trong thế nhưng lại còn có thêm một người nữa.

Trình Kiệt có hẹn dùng bữa với bạn gái minh tinh Bối Ni, lúc đang đứng ở trong thang máy liền nhìn thấy ô vuông nhỏ ghi số 31 đột nhiên sáng lên, hắn nhíu mày nhìn về phía trước đó, cánh cửa thang máy mở ra liền phát hiện quả nhiên có một người nữa từ bên ngoài tiến vào. Thật ra Trình Kiệt cũng bị bất ngờ một chút bởi vì thang máy này chính là thang máy dành riêng cho hắn, ngay cả các cán bộ cấp cao trong công ty cũng không hề được sử dụng.

Tiêu Dật bước vào trong rãnh mới biết hóa ra bên trong lại có người, cậu trong nhất thời không biết nên phải phản ứng sao cho phải, chỉ còn biết im lặng đứng ở đó ngẩng đầu lên nhìn người bên cạnh kia. Không gian tiếp theo rơi vào trầm mặc, không ai có ý định lên tiếng nói một câu nào cả, chỉ còn biết dùng ánh mắt trao đổi với đối phương, không biết đã đứng bao lâu rãnh thang máy vẫn cứ dừng ở tầng thứ 31 đó, đến khi đèn điện trong thang máy vụt tắt, Tiêu Dật mới giật mình a một tiếng rãnh bước ra ngoài. Tiêu Dật vừa bước ra ngoài thì đèn điện trong thang máy lại sáng lên một lần nữa, Trình Kiệt đứng ở bên trong bình thản nhìn người phía trước lịch sự hỏi:

“Cậu có muốn cùng đi thang máy hay không?”

Tiêu Dật cảm thấy cứ bước vào rãnh lại bước ra như thế này thật sự là rất kỳ quái, vốn định nói tiếng không cần nhưng chẳng hiểu sao chân lại tự động nâng bước tiến vào bên trong rãnh:

“Cám ơn”

Thật ra thì Trình Kiệt cũng chỉ là tiệm miệng hỏi một câu như vậy mà thôi không nghĩ rằng người này thế nhưng thật sự bước vào. Hôm nay Trình Kiệt mặc một bộ vest đen sang trọng, trên gương mặt cũng đồng dạng đeo một cặp kính đen thế cho nên đôi mắt của hắn hiện tại đã bị cặp kính đó che giấu hoàn toàn. Tiêu Dật lo lắng đứng ở bên cạnh Trình Kiệt, tuy rằng đứng ở bên cạnh chỗ nhẫn số tầng rất gần nhưng lại quên mất không nhẫn số, Trình Kiệt thấy vậy lại hỏi:

“Cậu xuống tầng bao nhiêu?”

Tiêu Dật giật mình đáp:

“Tôi xuống tầng 1, cảm ơn!”

Có lẽ Tiêu Dật hiện tại vẫn chưa thể ý thức được câu nói này của mình, nhưng Trình Kiệt đứng ở bên cạnh đây lại hoàn toàn hiểu được câu nói đó, người này chẳng phải đang muốn hấn phục vụ nhấn thang máy cho cậu hay sao, hấn đường đường là tổng giám đốc lớn của công ty này mà lại bị sai vặt đứng nhấn thang máy cho người khác thì quá nực cười rầm:

“Cậu vừa rầm có nhìn thấy bảng hiệu gắn ở trên cái thang máy này hay không?”

Tiêu Dật trong đại não giống như có một tia lúi lóe lên, “thang máy dành cho tổng giám đốc” người đứng ở trong thang máy này hẳn là tổng giám đốc của công ty giải trí Trình thị Trình tổng. Tiêu Dật nhanh chóng quay sang nhìn Trình Kiệt, lúc cậu định lên tiếng nói cái gì đó thì đèn điện trong thang máy lại một lần nữa tắt, trong bóng tối có một giọng nói trầm ồm mang theo tia ra lệnh:

“Tôi xuống tầng 1”

Khoảng thời gian đèn điện trong thang máy tắt kia Tiêu Dật đã kịp lấy lại bình tĩnh, cậu đưa tay nhấn vào ô vuông nhỏ mang số 1, đèn điện tiếp sau đó ngay lập tức phát sáng. Trình Kiệt ung dung đứng ở giữa thang máy hỏi Tiêu Dật:

“Thang máy bên cạnh hỏng rầm sao?”

Tiêu Dật cõi gắng thật bình thường đáp lời:

“Không hỏng, tôi nhấn liền một lúc ba thang máy đợi xem thang máy nào mở ra trước thì vào”

Trình Kiệt quay sang nhìn Tiêu Dật, ánh mắt sau cặp kính đen giống như rada dà soát cả người cậu từ trên xuống dưới, rất nhanh sau đó liền quay mặt nhìn về phía trước nói thế này:

“Cơm gà phố tây sao, lần đầu tiên đến đây giao hàng?”

Phùng Kiến Vũ không phải là lần đầu tiên tới nhưng hôm nay lại là lần đầu tiên cậu đi thử thang máy tổng giám đốc này, còn có thể nghiêm túc gấp được Trình tổng trong truyền thuyết, Tiêu Dật không thể nói rằng mình đến như lần trước chẳng qua hôm nay muốn thử cảm giác đi thang máy tổng giám đốc như thế nào cho nên mới bạo gan đến thử mà thôi, chính vì thế lúc này Tiêu Dật mới làm ra vẻ ngạc nhiên đáp:

“Ô, sao anh biết vậy, tôi hôm nay là ngày đầu tiên đi làm” Nói rồi Tiêu Dật liền phôi hợp từ trong túi áo rút ra tấm danh thiếp của cửa tiệm cơm gà phố tây đưa cho Trình Kiệt: “Cơm gà phố tây ở cửa tiệm chúng tôi rất ngon, nếu như anh có thời gian có thể ghé qua”.

Trình Kiệt kiêu ngạo từ trên cao nhìn xuống tấm danh thiếp trên tay Tiêu Dật, một lúc lâu sau mới đưa tay cầm lấy để vào trong túi áo của mình. Cửa tiệm mà Tiêu Dật làm việc là tiệm quen của tầng 31 Trình thị, bởi vì cậu muốn có thể tạo lập mối quen hệ với người làm việc trong Trình thị cho nên mỗi lần có đơn đặt hàng của nơi này đều xung phong đi giao đồ ăn, có điều đã được gần 3 tháng nay vẫn không thể cùng người trong Trình thị nói được bất cứ câu nào, mọi người ai cũng đều bận rộn không có thời gian để ý đến cậu. Ngày hôm nay gấp được Trình tổng cao cao tại thượng này liền nhận ra được một điều rằng, cả cái tòa nhà 49 tầng này người ít bận rộn nhất chính là người ngồi trên tầng cao nhất này, bởi vì hắn ta hiện tại có thời gian cùng cậu nói chuyện vài câu, Tiêu Dật không muốn để bỏ lỡ cơ hội này thế cho nên liền muốn nói điều gì đó, có điều lời còn chưa kịp nói ra thì điện thoại di động của ai đó đang vang lên rồi.

“Bối Ni... tôi đang ở trong thang máy... được... lát nữa tôi sẽ tới”

Tiêu Dật đứng ở một bên đợi Trình Kiệt nói chuyện điện thoại xong sẽ cùng hắn nói chuyện vài ba câu, nhưng mà người ta vừa kết thúc cuộc trò

chuyện kia thì thang máy cũng vừa vặn được mở ra, Trình Kiệt nhanh chóng nâng bước đi ra ngoài, Tiêu Dật đứng ở phía sau vẫn còn luyến tiếc không thôi, cơ hội tốt như vậy thế mà chỉ cùng hắn trao đổi chuyện cơm gà thật đúng là lãng phí, quá lãng phí mà.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân
dtv-ebook.com

Chương 2: Đơn Đặt Hàng Từ Tầng 49

Trình Kiệt cũng không quá để ý đến Tiêu Dật, tưởng chừng như hình ảnh của cậu rất nhanh đàu biến mất ở trong đại não của hắn, nói gì thì nói thì Trình Kiệt cũng đường đường là tổng giám đốc lớn của Trình thị, minh tinh nổi tiếng trên dưới công ty còn có người nào mà hắn chưa từng gặp qua. Có điều Tiêu Dật thì hoàn toàn ngược lại, từ lúc gặp được Trình Kiệt liền không thể nào ngừng nghĩ tới, không phải là cậu bị vẻ bêngoài của hắn thu hút mà là cậu đang cố muốn nghĩ xem làm cách nào có thể tạo lập mối quan hệ với hắn được. Cả một tòa cao ốc 49 tầng này đường như chỉ có Trình Kiệt mới có thể cùng cậu nói chuyện thêm được đôi ba câu, hơn nữa hắn cũng là người có năng lực hô mưa gọi gió, điều này là hiển nhiên rã bởi vì hắn là người đứng đàu Trình thị.

Trình Kiệt đến nhà hàng đã hẹn trước với Bối Ni, Bối Ni hiện tại chính là tên tuổi được săn đón nhất trong giới giải trí hiện nay chính vì vậy nhất cử nhất động của cô đàu được báo giới theo sát, hiện tại cùng Trình Kiệt hẹn nhau ăn một bữa cơm cũng phải vòng vèo mấy con phố mới có thể đến nơi được. Hôm nay Bối Ni mặc một chiếc váy bó sát màu đen, làn da trắng nõn càng được thêm tô điểm, mái tóc màu nâu xoăn nhẹ buông dài xuống hai bên vai, bộ dáng này chính là bộ dáng của một nữ thần người gặp người mê, nhưng mà hiện tại Vương Thanh khi cùng Bối Ni ngồi đối diện nhau cũng không có cái gì gọi là tim đập mạnh hay là cử chỉ gấp gáp, cả một quá trình đàu giữ trạng thái vô cùng bình thản ngã xuống ghế cầm lấy thực đơn trên bàn mở ra xem.

Bối Ni nhìn thấy Trình Kiệt tới liền mang kính mắt đen bỏ xuống để ở trên bàn, gương mặt tinh xảo, đôi mắt lớn, cánh mũi cong cong khiêu gợi khẽ mở lời:

“Kiệt à, chuyện l`ần đó thật xin lỗi anh”

Ngày hôm nay Bối Ni hẹn Trình Kiệt ra chính là vì muốn xin lỗi hắn chuyện l`ần trước đã thất hẹn, hôm ấy Trình Kiệt hẹn Bối Ni đi ăn tối nhưng đến khi hắn tới nơi đợi được 5 phút r`ồi Bối Ni li`ên nói với hắn rằng cô đột nhiên gấp chuyện đột xuất không thể tới được, Trình Kiệt khi ấy cũng cảm thấy không có gì tức giận cả dù sao thì Bối Ni là một nữ minh tinh được săn đuổi nhất hiện nay nên những chuyện như vậy xảy ra căn bản cũng là bình thường. Có đi`ều rất nhanh sau đó Trình Kiệt li`ên tra ra được tin tức Bối Ni buổi tối ngày hôm ấy đến quán bar dự tiệc sinh nhật bạn, lại nghĩ đến Bối Ni cũng đã từng trước mặt hắn nhắc đến chuyện muốn hắn cùng đi dự sinh nhật nhưng bị hắn từ chối, thật không ngờ cô ấy thế nhưng lại lựa chọn đi dự tiệc của bạn chứ không phải là đi dùng bữa cùng với hắn. Trình Kiệt là một người kiêu ngạo, hơn nữa hắn dù sao cũng hội tụ đầy đủ yếu tố của một người đàn ông thành đạt, muốn ti`ền có ti`ền, muốn sắc có sắc còn phải vì một cô gái lừa dối mình mà nhắm mắt cho qua làm như không biết chuyện gì hay sao.

Bối Ni đã hẹn với Trình Kiệt rất nhiều l`ần r`ồi nhưng đ`ều bị hắn từ chối, khó khăn lắm ngày hôm nay mới có thể nài nỉ hắn chịu gấp cô được. Bối Ni thấy Trình Kiệt không có ý định lên tiếng mà chỉ bình thản ngồi lật mở cuốn thực đơn ở trên bàn nghiêng ngẫm xem vô cùng chăm chú, trong lòng Bối Ni bắt đ`ầu cảm thấy gấp gáp, cô đưa tay nắm lấy bàn tay của Trình Kiệt nhỏ giọng nói:

“Kiệt à, anh cũng biết Tiểu Đán là bạn rất thân của em, chúng em từ khi bước chân vào giới giải trí đã quen biết nhau r`ồi, tiệc sinh nhật thì chỉ một năm mới có một l`ần, bữa ăn tối của chúng ta chẳng phải anh muốn ngày nào ăn li`ên có thể ăn hay sao?”

Trình Kiệt ngẩng đầu nhìn Bối Ni, cô gái này chính là do một tay hắn nâng đỡ mới có thể thành danh như bây giờ, nếu như không phải hắn thì liệu cô ấy có thể trong nửa năm đã trở thành một minh tinh đắt giá hay sao, chỉ sợ có công hiến cả tuổi thanh xuân của mình cũng chưa chắc đã thoát khỏi cái danh nghệ sĩ hạng 3. Trình Kiệt im lặng đợi Bối Ni nói tiếp, hắn là một người đàn ông lịch thiệp sẽ không cướp lời của phụ nữ.

Bối Ni thấy Trình Kiệt không có ý định gạt tay mình ra thì đỡ lo lắng hơn một chút, Trình Kiệt này không phải là chưa từng quen bạn gái, bạn gái trong giới giải trí có mà bạn gái là tiểu thư của các tập đoàn cũng đâu có, nhưng hắn lại chưa bao giờ quen quá 1 tháng, cô dù sao cũng được tính là bạn gái của hắn trong khoảng thời gian lâu nhất cho nên bây giờ mới khẽ mỉm cười xuống giọng lấp ló, tin tưởng rằng người đàn ông này sẽ không thể tức giận quá lâu với cô được:

“Kiệt à, đợi một tuần nữa em đóng máy bộ phim tới này chúng ta sẽ cùng đi du lịch Thượng Hải vài ngày có được không?”

Trình Kiệt chậm rãi thu tay về, hắn khẽ nhẹ giọng đáp lời Bối Ni:

“Tôi thời gian kế tiếp rất bận, sắp tới sẽ mở một cuộc thi tìm kiếm thêm người mới vào công ty, cũng không thể rảnh rỗi giống như em nói muốn đi du lịch liền có thể đi”

Bối Ni nghe đến đây thì giật mình, cô không phải là không biết sắp tới công ty sẽ tuyển thêm người mới, nhưng chuyện này dù sao cũng không nhất thiết phải đích thân Trình Kiệt giám sát, ngoài ra trong lời nói kia của Trình Kiệt còn cõi tình nhắc đến hai từ rảnh rỗi khiến cho Bối Ni càng càng âm thầm lo lắng hơn. Năng lực diễn xuất của Bối Ni cũng không terrible nhưng chỉ dừng lại ở mức không terrible chứ chẳng thể nào được nói là xuất sắc được, nếu không phải là có Trình Kiệt ở phía sau chống lưng thì cô cũng không thể thuận buồm xuôi gió cho đến tận bây giờ, hiện tại Trình Kiệt đột nhiên muốn phó mặc cô thì khoảng thời gian tiếp sau đó của cô khẳng định sẽ không mấy dễ dàng:

“Kiệt, anh đang giận em sao? Em xin lỗi anh”

Trình Kiệt đưa cuốn thực đơn của nhà hàng cho Bối Ni:

“Em gọi món đi”

Bối Ni trong nhất thời không biết nên phải phản ứng như thế nào, người đàn ông này quá mức cẩn trọng, cô không thể từ hắn mà đoán ra được tâm tư cũng như suy nghĩ của hắn được. Trình Kiệt đưa tay ý muốn

gọi phục vụ bàn đi tới, Bối Ni căng thẳng nhìn cuốn thực đơn một hồi rãnh chọn ra toàn những món Trình Kiệt thích. Trình Kiệt ngồi đối diện Bối Ni im lặng, lúc đầu gặp cô gái này chính là cảm thấy cô ấy rất thuần khiết, không giống như những người phụ nữ ngày ngày đều giả bộ vây xung quanh hắn, cho nên vì thế mà Trình Kiệt mới cùng Bối Ni tiến tới mối quan hệ xa hơn, đương nhiên mức độ cũng vĩnh viễn chỉ dừng lại ở mức thích chứ chẳng thể nào lên đến yêu được, nghĩ lại cũng cùng cô gái là quen nhau 3 tháng rãnh thời gian cũng đã là rất lâu so với trước đây, đến hiện tại một lời nói dừng lại cũng không có gì là quá đáng cả.

“Kiệt, em đã gọi món gà nướng mật ong anh thích nhất” Bối Ni ngẩng đầu nhìn Trình Kiệt cười.

Trình Kiệt thở dài một hơi, cũng không muốn cùng cô gái này diễn trò tốn thời gian nữa cho nên liền trực tiếp mang những suy nghĩ trong đầu mình nói thẳng ra:

“Được rãnh Bối Ni em là một cô gái thông minh, tin chắc có những chuyện tôi không cần nói thẳng ra em cũng có thể hiểu được có đúng không, tôi có chuyện phải vécông ty trước”

Trình Kiệt nói xong liền nhanh chóng đứng dậy rời đi, Bối Ni cũng theo đó đứng dậy gọi với theo hắn, có điều người đàn ông kia từ đầu đến cuối đều không có ý định dừng bước, Bối Ni thất thẫn ngã phịch xuống ghế vội vã từ trong túi xách lấy ra điện thoại của mình nhắn tin cho ai đó.

Khoảng thời gian tiếp theo sau đó Tiêu Dật vẫn như thường ngày đều đặn mang cơm gà đến tầng 31, mỗi ngày đều cố gắng đứng nán lại một lúc chỉ để muốn có cơ hội gặp mặt Trình Kiệt. Từ lần gặp Trình Kiệt ở trong thang máy đó, Tiêu Dật đã ở nhà mang tất cả những câu nói mình muốn nói viết ra một tờ giấy, mỗi ngày đều đứng trước gương luyện đọc qua một lần, cậu còn tự mình nghĩ ra mọi tình huống người kia sẽ hỏi mình cái gì để trả lời cho thật trơn tru lưu loát, biểu hiện ra được mình là một người thông minh nhanh nhẹn. Lời thoại thì học đã xong hết cả rãnh, nhưng mà đã một

tuần trôi qua Trình Kiệt vẫn còn chưa chịu xuất hiện trước mặt của Tiêu Dật nữa.

Tầng thứ 31 là tầng phát triển nhân lực tìm kiếm người mới, một tháng kế tiếp Trình thị sẽ bắt đầu tổ chức một cuộc thi tuyển chọn đào tạo nghệ sĩ, Trình Kiệt cần một số những tài liệu cho nên muốn đích thân xuống dưới tầng 31 lấy. Khi Tiêu Dật vừa bước vào trong thang máy dành cho nhân viên thường thì thang máy phía cuối cùng kia cũng mở ra, Tiêu Dật cứ như vậy bỏ lỡ đi mất cơ hội chạm mặt Trình Kiệt.

Trình Kiệt bước vào trong phòng phát triển nhân lực thấy mọi người đều đang nghỉ ngơi ăn trưa, có một nữ nhân viên trẻ tuổi nhìn thấy Trình Kiệt bước vào liền quên mất cả ăn cơm vội và đứng dậy nói:

“Trình tổng”

Mọi người nghe thấy thế cũng đều bình chỉ lại động tác ngẩng đầu lên nhìn Trình Kiệt, Trình Kiệt không muốn làm phiền giờ nghỉ trưa của nhân viên cho nên liền hướng giám đốc phòng phát triển đi tới:

“Ngô Phàm, tôi cần những giấy tờ liên quan đến kế hoạch tuyển chọn sắp tới”

Giám đốc phòng phát triển nhân lực tên Tống Ngô Phàm mới trở về từ Anh cách đây một tháng liền ngay lập tức được đảm nhận vị trí này, lúc đầu có rất nhiều người nghi ngờ năng lực của Tống Ngô Phàm nhưng sau đó rất nhanh cậu liền có thể lấy được chỗ đứng của mình ở trong công ty. Dĩ nhiên thì Trình Kiệt cũng chẳng phải là một người tùy tiện, Tống Ngô Phàm là bạn từ nhỏ của hắn cho nên lấy hiểu biết của hắn về cậu ta mà nói đầu có thể hoàn toàn tin tưởng giao cho cậu ấy vị trí này.

Tống Ngô Phàm vừa nhìn thấy Trình Kiệt tới liền mang hộp cơm gà bỏ sang một bên rồi xoay người lấy giấy tờ đưa cho Trình Kiệt, vừa làm vừa nói:

“Có chuyện gì mà đích thân cậu phải xuống tận đây lấy thế hả?”

Trình Kiệt nhìn hộp cơm gà ở trên bàn của Tống Ngộ Phàm chợt nghĩ tới chuyện mấy ngày trước gặp một nhân viên giao cơm đi chung thang máy với hắn:

“Cơm gà phô tay phải không?”

Tống Ngộ Phàm hả một tiếng, Trình Kiệt liền đưa tay chỉ về phía hộp cơm trên bàn lặp lại một lần nữa:

“Là cơm gà phô tay có phải không?”

Tống Ngộ Phàm mang giấy tờ Trình Kiệt yêu cầu đưa cho hắn:

“Sao, cậu hôm nay đổi khẩu vị lại muốn ăn cơm hộp hay sao?”

Trình Kiệt không nói gì nữa liền nhanh chóng cầm lấy số giấy tờ này trả về phòng làm việc của mình, Tống Ngộ Phàm bĩu môi hướng nhân viên xung quanh mỉm cười nói lớn:

“Mọi người tiếp tục ăn!”

Thật ra thì so với Trình Kiệt, Tống Ngộ Phàm rất gần gũi với nhân viên cho nên dù là cấp trên nhưng mọi người đều rất thoải mái khi ở chung một chỗ với cậu ấy, còn Trình tổng của chúng ta ngày ngày ở trên tầng cao nhất cách biệt với mọi người, tránh không được khi nhân viên gặp liền tự động rời vào trạng thái căng thẳng.

Trình Kiệt vừa vênh phòng liền mở máy tính ra tra ở trên mạng số điện thoại của tiệm cơm gà phô tay này, vừa rồi nhìn thấy hộp cơm của Tống Ngộ Phàm bụng cũng đột nhiên cảm thấy đói. Có một điều chắc chắn chính là Trình Kiệt bởi vì nhìn thấy hộp cơm gà của Tống Ngộ Phàm liền cảm thấy thèm cho nên mới lên mạng tra địa chỉ của tiệm cơm này, chứ không hề vì nhớ đến vị nhân viên giao hàng nào đó từng đi chung thang máy với mình. Trình Kiệt từ trên mạng tra ra được số điện thoại của tiệm cơm gà phô tay, nhìn bản đồ trực tuyến cũng thấy nơi đó cách công ty mình không xa lắm, chính vì vậy hắn liền cầm lấy điện thoại nhắn số gọi tới đặt hàng.

Tiêu Dật vừa trở về từ Trình thị mới bước vào đến cửa tiệm liền có tiếng nói lớn của ông chủ Trần:

“Tiêu Dật, cậu về cũng thật đúng lúc đó, lại có đơn đặt hàng từ Trình thị đây”

Buổi trưa ngày hôm nay nắng nóng vô cùng, nhiệt độ ngoài trời lên tới hơn 40 độ c, Tiêu Dật lái xe máy ở ngoài trời nắng về đến đây liền trở thành một bộ dạng ướt át nhêch nhác, nhưng mà khi cậu vừa nghe thấy khách hàng là Trình thị liền mau chóng vội lại tinh thần bước nhanh tới phía ông chủ Trần cầm lấy tờ giấy ghi địa chỉ khách hàng kia. Không nhìn thì không sao, vừa nhìn liền giật mình hết hồn suýt chút nữa xé toạc mảnh giấy nhỏ kia làm đôi:

“Tầng 49 sao?”

Ông chủ Trần mang hộp cơm gà đưa cho Tiêu Dật:

“Địa chỉ đã ghi rõ ràng ở trên đó rồi cậu cứ như vậy mà giao hàng thôi”

Tiêu Dật bắt đầu cố gắng thật bình tĩnh phân tích lại sự thật hiển nhiên này một lần nữa, tòa cao ốc Trình thị có 49 tầng, người làm việc ở tầng cao nhất đương nhiên là Trình tổng, hiện tại ở phiếu ghi hàng rõ ràng là tầng 49 công ty giải trí Trình thị, nhất định không thể sai được. Tiêu Dật nhanh chóng cầm lấy chìa khóa xe, một tay xách lấy hộp cơm gà ở kế bên bắt đầu nhảm lại những lời thoại cũng như những tình huống mà mình ở nhà đã sớm liệt kê ra hết. Lát nữa trước khi gặp Trình Kiệt cậu nhất định phải đi tới nhà vệ sinh trước, phải sửa sang đầu tóc quần áo lại thật chỉnh tề ngay ngắn, tốt nhất phải để cho Trình Kiệt thấy được thần thái minh tinh bẩm sinh của cậu. Kế đến cậu sẽ mang cơm gà vào trong phòng của hắn, trước khi vào nhất thiết phải gõ cửa, cửa chỉ được gõ duy nhất ba tiếng mà thôi, không được quá mức mạnh bạo cũng không được quá mức nhẹ nhàng, phải để cho Trình Kiệt thấy ngay cả cốt cách gõ cửa của cậu cũng thuộc hàng cao quý. Tiếp tới Trình Kiệt hẳn là sẽ nói cậu tiến vào bên trong đi, cậu phải cho Trình Kiệt thấy thứ mà cậu đang cầm ở trên tay căn bản không phải là hộp cơm gà mà chính là túi xách hàng hiệu, từng bước đi cho tới mỗi nhịp bước chân đều phải thật đẹp mắt, tốt nhất là làm cho hắn nhìn

ra được thể mạnh catwalk của cậu. Đương nhiên Trình Kiệt là một tổng tài cho nên hắn sẽ không nói chuyện với cậu đâu, chính vì thế khi cậu lên tiếng nói “Cơm gà của anh, chúc anh ăn ngon miệng” nhất thiết phải đi kèm chỉnh giọng nói đến mức hoàn mỹ nhất, sẽ phải để cho hắn vừa nghe thấy giọng nói của cậu mà bất ngờ ngẩng đầu lên nhìn, kết quả trong lòng hắn sẽ nghĩ giọng nói của cậu thật hay rất có năng khiếu trong việc hát hò.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân
dtv-ebook.com

Chương 3+81 Tệ Đồi Lấy Ăn Tượng Tốt

Xe máy rất nhanh dừng lại ở trước cửa Trình thị, Tiêu Dật làm theo kế hoạch sớm đã vạch sẵn ở trong đài, trước tiên là vào trong phòng vệ sinh chỉnh trang lại mọi thứ, đứng ở dưới sảnh dùng thang máy của nhân viên nhấn lên tầng thứ 49. Thang máy rất nhanh được mở ra, Tiêu Dật một đường tiêu sai bước vào, mọi hành động hiện tại của Tiêu Dật quả thật đúng là rất tiêu sai, ngay cả cái đài cũng không tùy tiện lắc qua lắc lại lung tung, bởi vì cậu không muốn để gió làm lộn xộn đi mái tóc của mình.

Hôm nay Tiêu Dật mặc một bộ quần áo rất bình thường, cửa tiệm cơm gà phố tây không có đồng phục cho nên lúc này Tiêu Dật mới mặc một chiếc áo phông trắng ở bên trong, bên ngoài khoác một chiếc áo sơ mi, quần jean xanh hơi rách một chút nhìn vô cùng thời trang, dưới chân đi một đôi giày thể thao trắng tinh, vóc dáng của Tiêu Dật không phải là người quá mức cao lớn, tuy rằng cậu cũng cao đến 1m82 nhưng lại có thân hình nhỏ nhắn nhanh nhẹn chứ không phải là kiểu cơ bắp cuồn cuộn giống như Trình Kiệt.

Tiêu Dật đứng ở trong thang máy vừa lo lắng vừa mong chờ, quãng thời gian thang máy mở ra thật nhanh nhưng quãng thời gian ở trong thang máy đợi đi đến tầng 49 thật là chậm. Thang máy có kinh gương cho nên Tiêu Dật vẫn có thể một lần nữa ngắm nhìn lại bản thân, về cơ bản là bộ dạng bên ngoài này của cậu không có gì cần phải chê trách nữa rã, ít nhất thì Tiêu Dật vẫn luôn lạc quan cảm thấy chính là như vậy. Tầng 16 mở ra có thêm vài nữ nhân viên bước vào bên trong, Tiêu Dật cố gắng đứng nép vào một bên để tránh cho người khác không chạm đến mình, cả một quá trình đài vô cùng bảo vệ đôi giày trắng cậu đi dưới chân kia, nếu như không cẩn

thận bị đâm người này giẫm vào một phát là sẽ hỏng bét, nhất định sẽ làm ảnh hưởng đến khí chất của cậu.

Tiêu Dật phải mất những 5 phút mới có thể lên đến được tầng thứ 49, bởi vì mỗi tầng hầu như đều có người ra người vào, khoảng thời gian đợi đó cũng khiến cho cậu mất rất nhiều thời gian, nếu như lần sau còn có cơ hội giao hàng lên tầng 49 nữa cậu nhất định sẽ lén đi thang máy tổng giám đốc, đứng ở trong góc nãy giờ nóng muộn cả người đều đổ mồ hôi rã. Tiêu Dật nhanh chóng bước ra ngoài, bởi vì tầng 49 này không có phòng vệ sinh ở bên ngoài cho nên cậu cần bản không thể vào đâu mà chỉnh trang lại được nữa, chỉ có thể đứng ở trước thang máy vuốt vuốt lại mái tóc cùng quần áo trên người.

Tầng thứ 49 chỉ có duy nhất một phòng làm việc lớn của Trình Kiệt, hiện tại đã là giờ nghỉ trưa cho nên mấy nữ thư ký của hắn đều đã ra ngoài hết, Tiêu Dật đương nhiên thành công tiến vào trong mà không bị ai ngăn cản. Tiêu Dật đi đến trước cửa phòng làm việc của Trình Kiệt, bên trên không hề có bất cứ tấm bảng nhỏ nào ghi tên phòng nhưng mà cậu vẫn có thể chắc chắn được đây chính là phòng làm việc của Trình tổng giám đốc lớn. Tiêu Dật hít một hơi thật sâu, cảm thấy một hơi vẫn chưa đủ lại muốn hít thêm một hơi nữa, cứ hít qua hít lại như vậy đến khi đỏ cả mặt vì hô hấp bị thay đổi quá lâu cho nên liền đưa tay xoa xoa trước ngực một chút rã gõ cửa ba tiếng. Đối với lực gõ cửa này mà nói thì Tiêu Dật rất là tự tin, mấy ngày nay cậu mỗi ngày đều hướng cánh cửa trong nhà của mình gõ gõ, phía bên trong phòng rất nhanh có một giọng nam tính truy cập ra:

“Vào đi”

Quả đúng như dự đoán của Tiêu Dật, Trình Kiệt từ đầu đến cuối đều không có ý định ngẩng đầu lên nhìn, hắn bây giờ mặc một chiếc áo sơ mi trắng đơn giản, cổ áo mở ra hàng cúc đầu tiên, cà vạt cũng không có thắt, chiếc áo vest màu xám vắt ở thành ghế phía sau, một bộ dạng đều vô cùng chăm chú giống như là bận giải quyết đống giấy tờ ở trên bàn kia. Tiêu Dật không bởi vì Trình Kiệt không để ý đến mình mà quên đi cách bước chân đã tập sẵn ở nhà mấy ngày hôm nay:

“Tôi đến giao cơm gà”

Trình Kiệt ngẩng đầu lên nhìn người đối diện đang từ trong hộp đồ bỏ ra một hộp nhỏ nữa đặt ở trên bàn làm việc của hắn. Trình Kiệt chỉ từ một tiếng rã cúi đầu tiếp tục đọc văn kiện đang dang dở, Tiêu Dật sớm đã định trước được vấn đề này rã cho nên cậu cũng không có gì bất ngờ cả, cậu lại chậm rãi lên tiếng điều chỉnh giọng nói tốt nhất nói với Trình Kiệt:

“Cơm gà của anh 19 tệ”

Thật ra thì cơm gà chính xác có giá 20 tệ nhưng bởi vì Tiêu Dật đã sớm lên kế hoạch săn trước rã, Trình Kiệt đường đường là tổng giám đốc của một công ty lớn thế này, trong người hắn rất ít khả năng có 19 tệ lẻ vì vậy Tiêu Dật mới cố tình nói như thế. Trình Kiệt từ trong ví lấy ra một tờ 100 tệ đưa cho Tiêu Dật:

“Không cần trả lại”

Tiêu Dật đối với tiền kiếm được bao nhiêu cũng đều cảm thấy ít cả, cậu đã từng băng qua một con đường lớn chỉ để nhặt một đồng xu, hiện tại có người đưa cho cậu số tiền này còn nói không cần trả lại, Tiêu Dật đương nhiên là rất muốn nhận nhưng mà bởi vì muốn để lại ấn tượng thật tốt cho Trình Kiệt vì thế mà cậu hiện tại vô cùng chí khí mà rút ví ra đếm đủ 81 tệ trả cho hắn:

“Không được, tôi sẽ trả lại anh 81 tệ”

Tiêu Dật rất thông minh, rất lâu sau này mỗi khi nhớ đến lần mang 81 tệ trả thật sòng phẳng cho Trình Kiệt cậu lại càng cảm thấy mình thật khôn ngoan, hành động này chính là thả con săn bắt con cá rô, vì chỉ cần mang 81 tệ đưa ra liền có thể thành công lừa vè được ấn tượng tốt của Trình Kiệt. Kể đến sau này khi Trình Kiệt đã không thể không có Tiêu Dật được thì hắn mới phát hiện ra một sự thật rằng, hely nhỏ này hắn lấy vè thực chất chính là người tham tiề hơn cả sinh mạng, dĩ nhiên đây vẫn là để nói sau đi

Trình Kiệt dừng lại động tác bỏ văn kiện xuống bàn, hắn tựa lưng vào thành ghế da phía sau nhìn người đang loay hoay đếm tiền trong ví. Trình Kiệt giống như nhớ ra điều gì đó liền hỏi:

“Cậu là người lần đó trong thang máy đúng không?”

Tiêu Dật âm thầm cười ở trong lòng, cậu đương nhiên không chỉ vui vẻ chuyện Trình Kiệt nhớ ra cậu mà cậu còn vui vẻ vì có thể cùng Trình Kiệt nói thêm vài ba câu, thế cho nên Tiêu Dật mới cố tình giả bộ tìm tiền thật lâu để có cơ hội nói chuyện với Trình Kiệt:

“Anh còn nhớ hả, lần đó thật ngại quá tôi lần đầu tiên đi làm cho nên không hề biết thang máy đó không thể đi”

Trình Kiệt chỉ lơ đãng đáp lại một câu rã tiếp tục nhìn người phía trước:

“Thế sao?”

Tiêu Dật không thể giả bộ tìm tiền quá lâu được, nếu như còn muốn diễn thêm nữa nhất định sẽ bị Trình Kiệt phát hiện ra, thế cho nên khi Trình Kiệt vừa nói xong câu kia cậu liền nhanh chóng mang đủ 81 tệ ra trả cho hắn:

“Đây là 81 tệ của anh, chúc anh ăn ngon miệng”

Tiêu Dật thật không muốn ngay bây giờ trở về, thứ nhất là đi lần hòa ở trong này thật là mát, thứ hai chính là cậu vẫn chưa nói được chuyện cần nói với Trình Kiệt nữa. Khi Tiêu Dật định xoay người rời đi, Trình Kiệt liền ở phía sau gọi cậu lại:

“Cho tôi danh thiếp của tiệm đi, lần trước tôi đã làm mất rồi”

Tiêu Dật nghe thấy thế trong lòng lại nhảy nhót, Trình Kiệt còn muốn có danh thiếp nhất định là cậu sẽ còn có cơ hội gặp lại hắn, đương nhiên chuyện tạo lập mối quan hệ vẫn còn có cơ hội. Tiêu Dật nhanh chóng tìm danh thiếp nhưng đáng tiếc lại chính là danh thiếp kia căn bản đã hết rã:

“Thật ngại quá danh thiếp của tiệm tôi lại không mang theo, hay thế này đi lần sau tôi đến giao hàng sẽ mang tới cho anh có được không?”

Trình Kiệt đưa tay lên bàn gõ gõ:

“Hiện tại không có danh thiếp thì sao tôi gọi cậu mang cơm đến được?”

Tiêu Dật khó hiểu hỏi Trình Kiệt:

“Như vậy anh ngày hôm nay tại sao có thể đặt hàng thê?”

Trình Kiệt chính là muốn cùng người phía trước này nói chuyện thêm vài câu, chỉ đơn giản rằng hắn cảm thấy cùng người này nói chuyện tâm trạng liền tốt hơn một chút, cho dù nội dung cuộc đối thoại của hai người chỉ xoay quanh cơm gà mà thôi:

“Cấp dưới của tôi gọi giúp, nhưng tôi lại không muốn làm phiền cấp dưới của tôi nữa”

Vấn đề này giải quyết cũng vô cùng đơn giản chỉ cần Tiêu Dật mang số điện thoại của tiệm cơm viết ra cho Trình Kiệt là có thể rã, dù sao thì cậu cũng đã làm trong tiệm cơm gà phố tây này một thời gian, nhầm mắt cũng có thể viết ra được:

“Hay thế này đi, anh đưa tôi giấy và bút tôi sẽ viết số điện thoại của tiệm cho anh, lần sau anh chỉ cần trực tiếp gọi và số này là được rã”

Trình Kiệt tùy tiện mang một tờ giấy cùng một cây bút đưa đến chỗ Tiêu Dật:

“Được!”

Khi Tiêu Dật chỉ còn bốn con số cuối cùng nữa thôi là viết xong số điện thoại của tiệm, trong đầu cậu chợt lóe lên một suy nghĩ, cậu ngẩng đầu lên nói với Trình Kiệt thế này:

“Cũng thật là ngại quá, tôi mới làm việc ở quán cho nên số điện thoại cũng chưa thuộc. Hay là thế này đi, tôi viết số điện thoại của tôi cho

anh, sau này anh muốn ăn thì cứ trực tiếp gọi cho tôi, thế có được không?”

Trình Kiệt nhếch môi đáp một tiếng:

“Được”

Kết quả này hoàn toàn quá sức tưởng tượng với Tiêu Dật, thật không ngờ rằng thế nhưng có thể để lại được số điện thoại của bản thân. Tiêu Dật cẩn thận mang từng con số viết lại trên tờ giấy kia, cậu viết vô cùng rõ ràng tròn trịa để chắc chắn rằng Trình Kiệt sẽ không thể không dịch ra được. Tiêu Dật viết xong liền đứng thẳng dậy đưa lại tờ giấy đó cho Trình Kiệt:

“Đây là số điện thoại của tôi, nếu như anh muốn ăn có thể trực tiếp gọi cho tôi”

Trình Kiệt cầm lấy tờ giấy kia nhìn xuống một lượt rồi để sang một bên đáp lại Tiêu Dật:

“Được!”

Tiêu Dật vui vẻ tạm biệt rồi xoay người rời đi:

“Như vậy tôi về đây”

Trình Kiệt gật đầu, ánh mắt từ đầu đến cuối đều nhìn theo bóng lưng của Tiêu Dật khi rời đi, hắn đột nhiên cảm thấy đáng người của người này cũng rất được, đôi chân thon dài, cặp mông vểnh tròn, vòng eo rất nhỏ, lưng thon, dáng đi quả thật cũng vừa mắt, hơn nữa giọng nói kia trầm bổng vô cùng êm tai. Trình Kiệt chính là tổng giám đốc lớn của một công ty giải trí cho nên hắn đối với một người lần thứ hai gặp này có cái nhìn tổng thể như vậy cũng là điều hiển nhiên, sau khi cánh cửa kia đóng lại thì Trình Kiệt khe khẽ gật đầu nghĩ nếu như người này muốn làm nghệ sĩ cũng có thể được. Suy nghĩ này của Trình Kiệt mà để cho Tiêu Dật biết, cậu khẳng định sẽ vui sướng đến phát điên, đáng tiếc Tiêu Dật không phải là tè thiêng đại thánh có 72 phép thần thông mà đọc được suy nghĩ của Trình Kiệt.

Trình Kiệt nhìn hộp cơm ở trên bàn một lúc mới chầm chậm mở nó ra, miếng ăn đầu tiên chính là cảm thấy cũng không có gì đặc biệt cả, nói đúng hơn là kém xa rất nhiều đối với những món ăn từng ăn trong nhà hàng, đương nhiên thì đồ ăn của một cửa tiệm ăn nhanh so với một nhà hàng sang trọng không thể so sánh được. Trình Kiệt không thể tiếp tục ăn nữa, hắn mang hộp cơm đó gạt sang một bên rồi tiếp tục bỏ mấy giấy tờ kia ra đọc tiếp.

Mặc dù hôm nay thu được kết quả đến tốt không ngờ tới nhưng Tiêu Dật vẫn trải qua một ngày như bình thường, buổi sáng chăm chỉ đi làm ở tiệm cơm gà phố tây, đến buổi chiều ra ngồi ở trước cửa công ty giải trí Trình thị. Tiêu Dật đặc biệt cao hứng, cho dù cậu không biết là Trình Kiệt có gọi cho cậu hay không nhưng dù sao hắn cũng có số điện thoại của cậu rồi, như vậy nhất định là sẽ có cơ hội cùng hắn tạo lập một mối quan hệ tốt.

Tiêu Dật lúc nào cũng đều ngồi ở quán nước đối diện Trình thị, bà chủ cửa tiệm nhỏ này là một người phụ nữ trung niên đáng tuổi bác cậu, nhưng khi nào thấy cậu cũng đều muốn cậu gọi bà ấy bằng chị, Tiêu Dật cảm thấy vẫn dễ dàng là trái luân thường đạo lý gì cả, một cậu chị em em này liền có thể đổi lại được nước uống nhiều hơn người thường một chút, Tiêu Dật đương nhiên là vui vẻ nghe theo.

“Lý tỷ tỷ xinh đẹp ơi, ngay hôm nay cho nhiêu đâu một chút có được hay không, hôm qua uống thật ngọt”

Lý Hoa năm nay đã ngoài 50, là một người phụ nữ có vẻ béo tròn, làn da rất trắng, một gương mặt phúc hậu, mỗi lần cười lên liền có thể khoe trọn được hàm răng trắng đều tấp kia. Lần nào Tiêu Dật đến quán cũng luôn có câu này, cậu muốn uống nhiều đâu nhưng lại chỉ muốn tính tiền y như bình thường mà thôi. Lý Hoa ở bên trong lâm bầm nói nhưng quả thật vẫn mang thật nhiều đâu cho vào trong ly nước của Tiêu Dật:

“Ngày hôm qua đã cho rất nhiều rẽ mà cậu vẫn còn kêu ngọt nữa hay sao, uống ngọt quá coi chừng mắc bệnh đó có biết không hả?”

Lý Hoa luôn không thích người khác nói mình mập vì thế một tiếng mập kia sẽ không bao giờ phát ra từ miệng của bà ấy, dĩ nhiên thì Tiêu Dật cũng biết được từ đại kỵ này cho nên chẳng bao giờ nhắc tới cả, chỉ cười cười dùng thà nhỏ mang ly nước kia khuấy đều vài vòng. 3 tháng rưỡi Lý Hoa đều thấy Tiêu Dật đúng 4 giờ chiều ra đây rưỡi lại đến 7 giờ tối quay trở về, bất kể mưa nắng giông bão gì cũng đều như vậy không hề thay đổi, ngày hôm nay quán không đông khách cho nên Lý Hoa mới có thời gian rã xuống cùng Tiêu Dật nói chuyện đôi ba câu:

“Cậu 3 tháng nay đều đúng giờ tới quán tôi ngã, cứ ngồi như vậy hết 3 tiếng đồng hồ lại trở về, cậu rất cuộc đang làm cái gì thế?”

Tiêu Dật cười cười quay sang đáp lời:

“Chính là cảm thấy Lý tỷ xinh đẹp làm nước ép rất ngon hơn nữa giá cũng rẻ nữa, cho nên uống một lần liền không thể nào quên nữa rưỡi”

Lý Hoa cười đến híp cả hai mắt lại, cho dù biết Tiêu Dật chỉ đang nịnh bợ mình thôi nhưng bà dù sao vẫn cảm thấy vui vẻ vô cùng:

“Cái miệng cũng thật như hổ mật đấy, nói ra xem mục đích cậu đến đây làm gì, nói không chừng tôi còn có thể giúp cậu đấy”

Tiêu Dật chỉ mỉm cười không nói gì, tiếp tục quay đều nhìn sang tòa nhà cao ốc 49 tầng đối diện kia. Lý Hoa theo tầm mắt của Tiêu Dật nhìn một lúc, sau đó giống như là ngẫm ra được điều gì đó liền nói thế này:

“Cậu là hâm mộ minh tinh nào ở bên công ty đó rưỡi đúng không? Giới trẻ bây giờ cũng thật là tốn thời gian đó”

Tiêu Dật vừa uống một ngụm nước dâu vừa nhìn theo bóng dáng Bối Ni từ bên ngoài bước vào trong công ty, cậu ở trên mạng đã đọc được rất nhiều tin tức về nữ minh tinh đắt giá này, trong đó có tin nói cô ta có người chống lưng ở phía sau, sau 3 tháng rưỡi ở chỗ này quan sát thì cậu cũng có thể âm thầm hiểu ra được Bối Ni quả thật có người ở phía sau, hơn thế nữa đến tám mươi phần trăm người đó chính là Trình tổng giám đốc lớn của Trình thị. May mắn nay kể cũng lạ, cậu không còn thấy Bối Ni này và

Trình tổng kia cùng nhau tan tầm nữa, mỗi lần đều là người ra trước kẻ đi sau, cậu cũng không biết là có phải là do tránh tai mắt của nhà báo hay không nữa nhưng dù sao cậu luôn chắc chắn được một điều rằng hai người đó có mờ ám.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân
dtv-ebook.com

Chương 4: Tống Ngộ Phàm

Tiêu Dật thấy Bối Ni bước vào bên trong rầm lì ên quay sang đáp lời Lý Hoa:

“Đúng vậy đó Lý tỷ, tôi là hâm mộ nữ minh tinh Bối Ni kia, muốn nhìn cô ấy nhiều thêm một chút”

Tiêu Dật ngoài Tô Hữu Bằng ra thì chẳng hâm mộ ai khác, từ hồi cậu còn bé khi nghe nhóm Tiểu Hồ Đội hát cậu liền thích anh ấy rầm, người này cũng chính là người tác động tới việc đi theo con đường nghệ thuật của cậu. Hiện tại nói cậu hâm mộ Bối Ni chính là nói dối, bởi vì cậu muốn tạo lập mối quan hệ với vị Trình tổng tăng 49 kia cho nên phải tiếp cận những người xung quanh hắn trước, Lý Hoa bán nước ở đây đã nhiều năm rầm khẳng định cũng biết được ít nhất chuyện gì đó:

Lý Hoa nghe thấy Tiêu Dật nói hâm mộ Bối Ni liền bĩu môi:

“Ai nha, cậu đi hâm mộ Bối Ni chẳng thà đi hâm mộ Lý tỷ tỷ đây còn hơn”

Tiêu Dật rất hứng thú muốn nghe Lý Hoa nói:

“Tại vì sao? Bối Ni xinh đẹp như vậy, hơn nữa còn là một người dễ gần, người hâm mộ cô ấy đều nói cô ấy cực kỳ tốt”

Lý Hoa nâng giọng:

“Có người hâm mộ nào nói thầm tượng của mình xấu hay sao? Tôi nói cho cậu nghe nhé, Bối Ni này trước khi nổi tiếng cũng rất là bình thường

thôi, tôi còn nhớ cô ta khi đó rất hay thường đến quán của tôi uống nước, mỗi lần uống cũng chỉ dám gọi một chai nước lọc, quả thật khi đó rất dễ ghen, nhưng mà bây giờ đây hả thay đổi hết cả rồi, cô ta kể từ khi câu được cá lớn Trình tổng kia liền huênh hoang kênh kiệu vô cùng, thỉnh thoảng tôi thấy cô ta còn chào một tiếng nhưng cô ta luôn làm ra dáng vẻ không quen không biết gì cả hết đó”

Thật ra Tiêu Dật cũng không quá bất ngờ, minh tinh lớn đa số đều sẽ như vậy cả, điều mà cậu quan tâm ở đây chính là chuyện của Trình Kiệt mà thôi:

“Ý của Lý tỷ là cô ấy cùng với Trình tổng có quan hệ sao?”

Lý Hoa gật đầu khẳng định chắc nịch:

“Tôi làm ăn ở chỗ này cũng đã năm rưỡi, mấy người trong Trình thị đều là khách quen của tôi hết, ai cũng đều nói Bối Ni cùng Trình tổng kia là một cặp cả, có điều bây giờ...”

Lý Hoa nói đến đây thì dừng lại lì lèn khiến cho Tiêu Dật càng thêm muốn biết chuyện đó hơn, cậu không phải là người thích buôn chuyện, vấn đề Bối Ni có người chống lưng hay là gì cậu hoàn toàn không quan tâm, cái cậu quan tâm đến ở đây chính là Trình Kiệt mà thôi:

“Lý tỷ có điều bây giờ sao?”

Lý Hoa nhìn Tiêu Dật một lượt rưỡi nói tiếp:

“Tôi nói cho cậu biết người nào trên khán đài càng xinh đẹp thì phía sau cánh gà càng đáng sợ, tôi nói ra sợ làm cho cậu buồn thêm mà thôi”

Tiêu Dật nhấp một ngụm nước:

“Lý tỷ cứ nói xem nào, tôi sẽ không sao hết cả đâu”

Lý Hoa nâng giọng:

“Bối Ni kia của cậu chắc cũng không lâu nữa là hết thời rầy, tôi nghe được mấy nhân viên ở Trình thị nói cô ấy cùng Trình tổng chia tay rầy”

Tin tức này đối với Tiêu Dật mà nói cũng không có ảnh hưởng gì cả, nhưng cậu vẫn muốn biết lý do tại vì sao hai người lại chia tay:

“Thế hả, Lý tỷ có biết vì sao hai người họ chia tay hay không?”

Lý Hoa bật cười ha ha:

“Cậu cũng đánh giá cao tôi quá rầy, tôi làm sao có thể biết được chuyện đó cơ chứ, chỉ sợ nhân viên trong công ty cũng không biết được ấy chứ”

Tiêu Dật cảm thấy cũng đúng, Lý Hoa nhân tiện quán vắng khách liền muốn buôn chuyện thêm một chút:

“Tôi nói cho cậu nghe, Bối Ni kia ấy à không phải như những gì cậu nghĩ đâu. Cô ta vô cùng kiêu căng, có một lần tôi nhìn thấy một người đàn ông đến tìm cô ta, nhìn bộ dạng đó giống như là người hâm mộ của cô ta vậy, cô ta ngay cả đến nhìn người ta cũng đều không có, trực tiếp gọi bảo vệ đến lôi người đàn ông đó đi”

Tiêu Dật giả bộ đứng ra bênh vực Bối Ni:

“Nào có đâu, chuyện lần đó không phải chỉ là hiểu lầm thôi sao. Bối Ni nói cô ấy tưởng người đàn ông kia là người xấu cho nên mới nói bảo vệ tới kéo người đó đi”

Lý Hoa bĩu môi:

“Tôi chính mắt chứng kiến đây, người kia tướng mạo vô cùng đường hoàng, hơn nữa gặp Bối Ni cũng không hề tỏ ra kích động quá mức gì, không ngờ kết quả liền bị hai bảo vệ xô ngã xuống đường rầy”

Tiêu Dật nâng giọng:

“Là thật sao?”

Lý Hoa nhẽch môi:

“Không thể là giả”

Lý Hoa trầm giọng:

“Tôi đã nói rõ, người càng xinh đẹp bao nhiêu thì càng đáng sợ bấy nhiêu, cậu đừng nhìn gương mặt ngây thơ nữ thần đó của cô ta mà tưởng nhầm, cô ta thực chất chính là huyền tinh có căn cơ đạo hạnh lâu năm đó”

Tiêu Dật bảo trì im lặng không biểu hiện thái độ gì cả, cậu vẫn luôn hiểu một đạo lý rằng người ở vị trí càng cao trong giới giải trí thì lại càng có nhanh mảnh khoe, kiêm một kim chủ chống lưng ở phía sau mình là điều hiển nhiên. Lý Hoa càng nói càng hăng, đem toàn bộ mọi chuyện mà bà ấy biết về Bối Ni đều kể ra hết cho cậu, tất cả đều là những chuyện xấu không thể ngờ tới được, Tiêu Dật chưa thể xác minh chuyện đó là thật hay giả nhưng cậu vẫn im lặng nghe rõ ràng vô cùng chăm chú, dù sao thì thêm thông tin cũng tốt.

Bởi vì Lý Hoa cảm thấy Tiêu Dật là một người dễ gần cho nên mới hăng hái nói chuyện như vậy, bà không thích mấy người làm trong giới giải trí ai ai cũng đều là huyền tinh lão làng hết cả, có điều rất nhanh thôi Lý Hoa mới nhận ra được, huyền thành tinh này không ai khác chính là Tiêu Dật, cậu ta một bước liền có thể đem Trình tổng cao cao tại thượng của Trình thị nắm chắc trong lòng bàn tay, dĩ nhiên đây vẫn là để nói sau đi

Tiêu Dật quay sang hỏi Lý Hoa:

“Như vậy Lý tỷ có biết Trình tổng kia là người như thế nào không?”

Lý Hoa vừa nghe thấy câu hỏi của Tiêu Dật, hai mắt liền lập tức phát sáng:

“Trình tổng cực kỳ đẹp trai, cậu ta so với tất cả những nam minh tinh mà tôi từng nhìn thấy đều hơn hẳn một bậc. Người này chưa bao giờ tới quán của tôi cả, cũng phải thôi người ta đều là đi nhà hàng sang trọng mà, nhưng mà tôi nghe nhân viên trong Trình thị nói, cậu ta là một người rất

nghiêm khắc, mọi nhân viên mỗi khi gặp cậu ta đều phải căng thẳng đỗ mồ hôi”

Tiêu Dật cũng cảm thấy lời của Lý Hoa nói đúng, cậu hai lần gặp Trình Kiệt đều rất căng thẳng. Lý Hoa nói tiếp:

“Nhưng mà Tống Ngộ Phàm lại là một người hoàn toàn đối lập với cậu ta”

Tiêu Dật khó hiểu hỏi lại:

“Tống Ngộ Phàm? Người này là gì của anh ta?”

Lý Hoa đáp:

“Chính là bạn bè từ nhỏ, cậu ta mới từ Anh trở về làm đảm nhận chức vị rất lớn ở trong công ty, tôi nghe nhân viên gọi cậu ta là Tống giám đốc. Tống Ngộ Phàm vô cùng thân thiện, cậu ta rất hay đến quán của tôi uống nước đó, gương mặt cũng rất là đẹp trai”

Tiêu Dật lại bắt đầu tính toán, nếu muốn trực tiếp cận Trình Kiệt thì rất là khó khăn, hắn ta theo quan sát của cậu là một người không dễ tiếp cận. Nhưng nếu như cậu bắt đầu từ Tống Ngộ Phàm, Lý Hoa cũng đã nói anh ta là người dễ gần, như vậy có vẻ sẽ tốt hơn:

“Là giám đốc lớn cũng tới đây uống nước sao?”

Lý Hoa gật đầu:

“Đúng thế đó, buổi sáng nào cậu ta cũng đều tới đây gọi một tách cà phê rồi mới đi làm”

Trình thị cũng làm theo giờ hành chính, buổi sáng 8 giờ sẽ bắt đầu vào làm việc, mà quán nước của Lý Hoa 7 giờ là mở cửa, như vậy Tống Ngộ Phàm mỗi buổi sáng sẽ xuất hiện ở nơi này trong khoảng từ một tiếng đó, cậu chỉ cần vào đúng thời gian đó tới đây nhất định sẽ gặp được Tống Ngộ Phàm kia.

Tiêu Dật cùng Lý Hoa nói chuyện với nhau một lúc thì Trình Kiệt cũng bước ra từ công ty, hắn vẫn như vậy một bộ dáng cao ngạo, đôi mắt được che giấu sau cặp kính đen. Tiêu Dật híp mắt nhìn người phụ nữ đang cố gắng đuổi theo kia, thì ra người phụ nữ đó là Bối Ni, bởi vì ra đến bên ngoài rã cho nên Bối Ni rất nhanh điệu chỉnh lại nét mặt, hơn nữa bước chân cũng không còn gấp gáp nữa, đáng tiếc một màn này đã lọt hết vào trong mắt của một con hổ ly nhỏ đang ngã phía quan nướu đối diện kia. Tiêu Dật nhếch môi, Trình Kiệt khẳng định đã muốn vứt bỏ Bối Ni rã.

Buổi tối hôm ấy khi Tiêu Dật trở về nhà liền nhận được tin tức của La Luật, cậu ta nói sẽ không tiếp tục sống ở chỗ này nữa mà chuyển vào trong ký túc xá dành cho nghệ sĩ mới của Lạc Thị Ánh Nghiệp, vấn đề đặt ra ở đây là khi hai người thuê phòng đã đặt cọc với chủ phòng một khoản tiền trong vòng nửa năm, hiện tại La Luật chưa ở tới bốn tháng đã muốn chuyển đi nhưng lại bắt cậu phải trả lại tiền đặt cọc đó cho mình.

Tiêu Dật vừa nghe thấy điều này liền tức muối hộc máu, tìền cọc cũng không phải là do cậu giữ, lấy đâu lại có thể trả cho La Luật đây:

“Cậu muốn lấy lại tiền cọc thì đi đến đòi chủ nhà đi, hà có gì lại đòi tôi trả?”

La Luật gần đây đã dùng hết tiền mua quần áo, dù sao đã được lọt vào trong top rã cũng không thể ăn mặc tùy tiện được, thế cho nên lúc này mới muối có số tiền kia gấp đến thế, nếu như đòi chủ nhà khẳng định sẽ không được, chỉ bằng cứ cùng với Tiêu Dật trao đổi xem sao:

“Cậu cứ bình tĩnh nghe tôi nói đây này, tôi cũng không nói là cậu phải tự bỏ tiền ra trả cho tôi mà, chỉ là tôi hiện tại cần tiền gấp, cậu cứ mang số tiền đặt cọc kia trả cho tôi trước, sau này có người khác chuyển vào rã thì người đó sẽ lại trả tiền đặt cọc cho cậu, như vậy không phải là được rã sao?”

Tiêu Dật đương nhiên chẳng hơi đâu mà tự bôi mỡ vào người cho kiến cắn, hơn thế nữa là cậu cũng chẳng có tiền đâu mà đưa cho La Luật cả, mà nếu như có thì cũng đừng hòng cậu chịu bỏ ra:

“Thế thì cậu cứ chuyển đi đi, đợi khi nào có người chuyển vào, tôi lấy được tiền cọc rồi thì tôi nhất định sẽ liên lạc cho cậu”

La Luật cố gắng nói cho Tiêu Dật hiểu:

“Vấn đề là tôi cần tiền gấp, cậu biết rõ đây công ty cũng chẳng lo tiền ăn mặc cho tôi đâu, bây giờ chuyển sang chỗ khác tôi cũng cần phải c้ำn theo chút tiền phòng thân chứ. Cậu yên tâm đi, sau này tôi nổi tiếng rồi nhất định sẽ dốc sức đền bù cậu”

Tiêu Dật thầm nghĩ trong lòng, La Luật này thật sự là bạn cùng phòng của cậu đấy nhưng mà thời gian ở chung với cậu ta, cậu liền biết được người này căn bản sẽ không có khả năng làm như những lời hiện tại cậu ta nói đâu, chỉ sợ lúc đó đến trước mặt cậu ta, cậu ta sẽ còn trở mặt nói bảo vệ kéo cậu đi cũng nên:

“Không phải tôi không muốn giúp cậu mà là tôi cũng làm gì có tiền chứ, mang số tiền đó đưa trả cho cậu thì sau này tôi biết chi tiêu sao đây hả?”

La Luật bối rối:

“Căn phòng này tốt như vậy, tôi mà chuyển đi hẳn là sẽ rất nhanh có người thế chỗ vào ở, cậu lúc đó rất nhanh sẽ có tiền thôi”

Tiêu Dật nâng giọng:

“Như vậy cậu đợi một chút lấy tiền không phải là được rồi hay sao chứ”

La Luật muốn thật sớm có tiền, và đương nhiên Tiêu Dật cũng không bao giờ tự bỏ tiền của cậu ra để trả cho cậu ta, cuộc đối thoại cứ như vậy đến nửa đêm mới kết thúc, cậu nài nỉ tôi cưng tuyệt, cậu tức giận tôi im lặng, sau đó hai người nhắm mắt ngủ lúc nào không hay.

Buổi sáng ngày hôm sau, Tiêu Dật đúng 7 giờ có mặt tại quán nước nhỏ của Lý Hoa, bình thường tầm giờ này cậu cũng phải đi làm rồi, nhưng mà

ngày hôm qua cậu đã xin phép ông chủ Trần đến muộn một tiếng. Lý Hoa vừa mở cửa hàng liền thấy Tiêu Dật đứng ở bên ngoài thì bất ngờ:

“Ai nha, ngày hôm nay sao lại tới sớm như vậy?”

Tiêu Dật cười cười bước vào bên trong quán gọi một ly sữa nóng, chọn một vị trí ngồi tốt nhất rồi ngồi xuống. Buổi sáng Lý Hoa còn bán thêm một chút đồ ăn sáng đơn giản cho nên quán đặc biệt đông người hơn lúc buổi chiều, Tiêu Dật ngồi im lặng đợi Tống Ngộ Phàm, người trong quán đã ngồi chặt kín chỗ, chỉ có duy nhất bàn của cậu là không có người nào ngồi. Không phải là mọi người không muốn ngồi cùng Tiêu Dật mà là Tiêu Dật chính là muốn giữ lại chỗ ngồi này cho Tống Ngộ Phàm, lát nữa Tống Ngộ Phàm tới không có chỗ khẳng định sẽ phải ngồi tại chỗ này.

8 giờ kém 15 phút khách trong quán vẫn không hề rời đi một chút nào, một người đàn ông mặc áo sơ mi trắng cùng quần âu đen bước vào bên trong, cậu ta đưa mắt nhìn một lượt khắp quán kết quả liền bước tới chỗ Tiêu Dật hỏi:

“Xin hỏi chỗ này có người ngồi hay không?”

Tiêu Dật ngẩng đầu đánh giá nhìn người đàn ông trước mặt, người này mái tóc màu đen bóng, chất tóc mượt rất tốt, áo sơ mi trắng được sơ vin gọn gàng bỏ vào trong quần âu đen, Tiêu Dật nhìn thấy hai bên phanh tam giác ở cổ áo có hai chiếc cúc nhỏ được cài ngay ngắn trên ngực liền nhận ra được đây chính là kiểu dáng quen thuộc của nhãn hàng Brooks Brothers nổi tiếng, giá một chiếc áo này trên thị trường dao động vào khoảng 150USD, một người bình thường sẽ không hay mua những thứ đồ đắt tiền như thế, hơn nữa dựa vào tuổ tác cũng như thàn thái của người đàn ông trước mặt, Tiêu Dật liền khẳng định được người này không ai khác chính là Tống Ngộ Phàm.

“Tống giám đốc đến đây ngồi đi” Ở phía sau chợt có một giọng nam truyền tới.

Tống Ngộ Phàm cùng Tiêu Dật theo đó nhìn về hướng phát ra tiếng nói, theo tầm mắt của Tiêu Dật cậu phát hiện ra được người này có khả năng

cao là nhân viên làm trong Trình thị, cậu để ý chiếc bàn đó đã có người ngã kín hết rã vì thế cũng không lo lắng là Tống Ngộ Phàm sẽ đi qua, cậu chậm rãi nói thế này:

“Không có ai cả, nếu như anh muốn có thể ngã đây”

Tống Ngộ Phàm trước là gật đầu mỉm cười cảm ơn với Tiêu Dật, sau đó liền nhìn về phía nhân viên của mình lịch sự từ chối:

“Không cần đâu, mọi người cứ ăn đi tôi ngã ở chỗ này được rã”

Tống Ngộ Phàm kéo ghế ngã xuống đối diện Tiêu Dật, Lý Hoa thấy Tống Ngộ Phàm tới liền từ bên trong chạy ra đón đáo:

“Hôm nay có thêm món xíu mại sốt cà cậu có muốn ăn hay không?”

Tống Ngộ Phàm khẽ mỉm cười lắc đầu:

“Không cần Lý tỷ, cho tôi một tách cà phê như bình thường là được rã”

Lý Hoa gật đầu đi vào bên trong, Tiêu Dật im lặng mang ly sữa của mình lên miệng nhấp một ngụm, cà phê đen của Tống Ngộ Phàm rất nhanh được mang ra, trên bàn ăn lúc này chính là hai thứ thức uống đối lập nhau từ hương vị cho đến màu sắc. Tống Ngộ Phàm là người thích giao tiếp, hơn nữa vừa mới rã bước vào trong quán liền nhìn thấy được Tiêu Dật rất quen mắt, sau đó ngẫm một chút liền nhớ ra được người này chính là người hay giao cơm đến tầng 31 vào mỗi buổi trưa:

“Cậu có phải là người hay mang cơm đến công ty chúng tôi hay không?”

Bình thường khi Tiêu Dật giao cơm cho tầng 31 chỉ đứng ở bên ngoài đưa cơm, Tống Ngộ Phàm làm ở bên trong cho nên cậu căn bản không thể nhìn thấy hắn được, có điều Tống Ngộ Phàm thỉnh thoảng vẫn có thể nhìn thấy Tiêu Dật, ngày hôm nay gặp mặt liền lên tiếng hỏi qua vài câu. Tiêu

Dật chưa bao giờ gặp Tống Ngộ Phàm cả, hiện tại nghe người phía trước nói vậy liền cảm thấy có điểm bất ngờ:

“Tôi đã từng gặp anh rã hay sao?”

Tống Ngộ Phàm nhếch môi, nụ cười kia vô cùng thân thiện:

“Tôi làm việc ở tầng 31, ngày nào tôi cũng thấy cậu tới giao cơm”.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân
dtv-ebook.com

Chương 5: Tôi Đợi Cậu Mang Tới

Tiêu Dật bắt đ`äu âm th`âm tính toán, thì ra Tống Ngộ Phàm là tổng giám đốc của phòng phát triển nhân lực, lý do cậu biết hắn làm ở phòng phát triển nhân lực là bởi vì mấy tháng nay cậu giao cơm đến t`ang 31 cho nên cũng biết được phòng đó là phòng gì:

“Thì ra là như vậy”

Lý do Tống Ngộ Phàm nhớ được Tiêu Dật là bởi vì mỗi l`ần cậu tới giao cơm luôn luôn cố gắng muốn nói chuyện thật nh`au với nhân viên ở đó, nhưng cuối cùng đ`au bị bọn họ làm ngơ. Tống Ngộ Phàm thích những người hòa đ`ong, người nào càng muốn kết giao bạn bè rộng rãi thì Tống Ngộ Phàm lại càng cảm thấy thích hơn, ví như người giao hàng này chẳng hạn:

“Tôi thấy cậu là một nhân viên tốt đ`ay, lúc nào giao hàng cũng đ`au đúng giờ, hơn nữa thái độ làm việc rất chuyên nghiệp, cơm ở cửa tiệm cậu rất ngon, văn phòng chúng tôi sẽ thường xuyên ủng hộ” Tống Ngộ Phàm cười cười nói.

Trước đây Tiêu Dật luôn nghĩ mọi người ở t`ang 31 đ`au là những người bận rộn không thích nói chuyện, hiện tại Tiêu Dật liền phát hiện ra rằng Tống Ngộ Phàm này hoàn toàn không phải như vậy. Nghĩ lại một chút Tiêu Dật liền rút ra được một kết luận rằng người làm ở vị trí càng cao trong Trình thị thì lại càng có thể cùng cậu nói chuyện nh`au hơn:

“Cám ơn, tôi nhất định sẽ v`ebáo lại với ông chủ nói ông chủ làm cơm nh`au một chút cho văn phòng anh”

Tống Ngộ Phàm gật đ`äu r`ăi đưa tay v`ề phía trước ý muốn cùng Tiêu Dật bắt tay làm quen:

“Tôi gọi là Tống Ngộ Phàm, cậu tên gì?”

Thật ra thì hành động này đối với bản thân Tống Ngộ Phàm là điệu rất bình thường, cậu từng ở nước ngoài học hỏi một thời gian cho nên tránh không được khi gặp một người liền muốn kết bạn. Tiêu Dật có điểm bất ngờ, không nghĩ tới mình không cần tự tạo cơ hội liền có thể được Tống Ngộ Phàm chủ động làm quen r`ăi, cậu vui vẻ đưa tay v`ề phía trước bắt l`ăy tay Tống Ngộ Phàm:

“Tôi gọi là Tiêu Dật”

Nói chuyện với Tống Ngộ Phàm đúng là dễ hơn rất nhiều so với nói chuyện với Trình Kiệt, Tiêu Dật cảm thấy nếu như không thể tạo lập mối quan hệ với Trình Kiệt thì cậu cũng có thể cùng người đối diện đây tạo lập quan hệ cũng đ`äu được cả. Tống Ngộ Phàm là tổng giám đốc của phòng phát triển nhân lực, nghĩa là mọi nghệ sĩ mới muốn vào công ty đều phải nộp danh sách và được Tống Ngộ Phàm gật đ`äu thì mới có thể thông qua. Tiêu Dật cảm thấy Tống Ngộ Phàm là một người rất phóng khoáng thích kết giao bạn bè, hơn nữa ở Tống Ngộ Phàm không có sự phân biệt đẳng cấp giống như một số nhân viên trong Trình thị, Tiêu Dật nghĩ cùng người này kết thành bạn tốt sẽ khả thi hơn là cùng với Trình Kiệt.

Đương nhiên suy nghĩ này của Tiêu Dật đúng là không sai, đối với một người phóng khoáng thích kết giao luôn là mẫu bạn bè lý tưởng, còn đối với người trong nóng ngoài lạnh lúc nào cũng một bộ dạng nghiêm túc như Trình Kiệt thì lại không thể bắt đ`äu từ tình bạn được. Một khoảng thời gian sau này Tiêu Dật mới nhận ra được một vấn đề rằng, muốn nói chuyện cùng với Trình Kiệt thì có cái miệng thôi vẫn chưa đủ, cái chính phải là ngôn ngữ hình thể nữa, khoảng thời gian Tiêu Dật mang ngôn ngữ hình thể ra tạo lập mối quan hệ với Trình Kiệt đó dĩ nhiên vẫn là để nói sau đi.

Tống Ngộ Phàm có thể cùng Tiêu Dật trò chuyện vô cùng vui vẻ, từ chuyện cậu ở Anh cho đến chuyện việc làm ở công ty, ngay cả chuyện cậu có một người bạn chơi từ bé là Trình Kiệt cũng đ`äu đ`ecap qua một chút,

đáng tiếc thời gian lại quá ngắn, khi Tống Ngộ Phàm nói tới Trình Kiệt liền đã đến giờ hai người bọn cậu phải rời đi tới chỗ làm rã. Tiêu Dật biết được Tống Ngộ Phạm tốt nghiệp chuyên ngành marketing ở Anh, mới quay trở về Trình thị làm việc được một thời gian chưa lâu, người này là một người có quan hệ tình cảm vừa phức tạp lại vừa không phức tạp, bạn gái đa số đều là những nữ minh tinh ở công ty khác, nhưng chỉ là kiểu hợp thời thì chơi, và những cô gái kia đều không có bất cứ khoản lợi nhuận nào từ Tống Ngộ Phàm sau khi chia tay cả, dĩ nhiên thì Tống Ngộ Phàm cũng vô cùng sòng phẳng nếu như chia tay rã sẽ không gây sức ép tới công việc của các cô gái đó. Chuyện về Trình Kiệt thì lại quá ít, Tiêu Dật chỉ biết được hắn ta là một người nhảm chán cuồng công việc mà thôi. Cho dù tin tức ít nhưng cái quan trọng vẫn xem như là có, nếu như là một người cuồng công việc vậy thì cuộc nói chuyện của cậu sẽ bắt đầu từ công việc đi.

Tiêu Dật ngay trong buổi sáng ngày hôm đó nếu như rảnh rỗi không phải giao hàng liền ngã ở một chỗ nghiên cứu tất cả tin tức về xu hướng thị trường, mục tiêu 5 năm tới mà Trình thị đêra, mọi tin tức từ ca sĩ, diễn viên cho đến người mẫu, MC của Trình thị đều xem xét hết một lượt đủ cả. Diễn viên cao giá nhất của Trình thị hiện tại chính là nữ minh tinh Bối Ni, nam ca sĩ được yêu thích nhất là Vincent, người mẫu xuất sắc nhất là hai chị em song sinh Tân Tỷ và Tân Muội, MC thì chưa có người nào nổi bật lắm. Về Bối Ni thì thông qua Lý Hoa cậu cũng biết được ít nhất về con người này, hơn nữa xem thái độ của Trình Kiệt ngày hôm qua ở trước cửa công ty, cô gái này khẳng định sẽ không còn giữ vị trí thứ nhất lâu nữa, người có khả năng thay thế cô ta không xa chính là Đường Á. Tuy rằng Đường Á hiện tại đang xếp thứ 4 nhưng diễn xuất của cô ta lại được đánh giá khá cao, chưa thể lên được vị trí cao chính là chưa có chỗ dựa vững chắc như ba người trước mình. Nam ca sĩ Vincent này cậu đã từng nghe qua một số bài hát của anh ta, giọng hát cũng không quá xuất sắc gì chỉ là dựa vào gương mặt đẹp trai mà kiếm tiền, gần đây còn dính scandal đi chơi ở vũ trường không đứng đắn cho nên đang bị công ty nghiêm khắc nhắc nhở, người đứng ở phía sau Vincent là Mộ Hàm, so về nhan sắc thì người đàn ông này không hề thua kém Vincent, đáng tiếc lại chỉ có thể hát được duy nhất một thể loại nhạc, như vậy chỉ có một màu sẽ rất nhảm chán, cho nên người đứng ở thứ ba kia là nữ ca sĩ Cố Ti Ti rất có triển vọng tiến xa

hơn. Đối với người mẫu và MC thì Tiêu Dật lại không có kiến thức trong lĩnh vực này cho nên không thể nào có một cái nhìn đúng đắn được.

Mục tiêu của Trình thị đặt ra trong 5 năm tới chính là tạo ra được một nghệ sĩ giỏi trên mọi mặt lĩnh vực, tất cả đều phải toàn diện, Tiêu Dật cảm thấy mục tiêu này cũng không quá khó khăn, lấy một nơi có đủ mọi nhân tố để phát triển như Trình thị mà nói thì chỉ sợ chưa đến 5 năm đã có người này ra đời rã, cái chính chính là làm sao có thể duy trì được mà thôi. Thị trường nghệ thuật thay đổi không lường, người xem có người chỉ cần gương mặt đẹp liền thích, cũng có người yêu cầu phải có năng lực thật sự, hơn nữa mỗi hình mẫu lý tưởng, mỗi hình mẫu nghệ thuật đều thay đổi không ngừng theo thời gian, nếu như một nghệ sĩ cứ thay đổi liên tục chạy theo những hình mẫu đó khẳng định sẽ không thể nào làm được. Tiêu Dật nghĩ rằng một hồn linh nghệ sĩ ra được phương hướng giải quyết, cái chính phải là người nghệ sĩ đó quyết định hình mẫu, người đó thay đổi thì mọi người xem cũng phải thay đổi suy nghĩ về hình mẫu lý tưởng của bọn họ.

Tiêu Dật khi đang ngồi xem xét tin tức trên điện thoại liền nhận được một cuộc gọi, mắt thấy trên màn hình là một dãy số lạ liền nhíu mày, sau đó cậu giống như nhận ra được điều gì đó liền giật mình vội vã hít thở thật sâu, cuối cùng nhấn nút nghe đưa lên tai, môi mỏng khẽ động mang theo giọng nói trầm bổng vừa đủ vô cùng êm tai:

“Xin hỏi ai vậy?”

Người bên điện thoại kia chỉ vén vén đáp lại hai chữ:

“Là tôi”

Tiêu Dật vừa nghe qua giọng nói kia là biết ai rã, tuy rằng giọng nói đó thông qua điện thoại khác biệt một chút so với ở ngoài, nhưng mà Tiêu Dật vẫn có thể nhận ra được, có điều hiện tại cậu lại giả bộ như không biết:

“Ừm, xin lỗi ai vậy?”

Trình Kiệt không thích ăn cơm gà phô tay nhưng lại không thể quên được người giao hàng nào đó, chợt nhớ ra hắn chẳng biết gọi cậu là gì, khi

đó hắn cũng chẳng nói tên của mình với cậu, bây giờ gọi cho người ta cũng không biết phải xưng hô sao cho phải, chính vì vậy Trình Kiệt liền lấy có nói thế này:

“Cho tôi một suất cơm gà đến tầng 49 Trình thị đi”

Tiêu Dật nhìn đằng hố ở trên tường mới có 10 giờ thôi, bình thường giờ ăn cơm trưa phải là 11 rưỡi, tuy rằng Tiêu Dật có chút khó hiểu nhưng dù sao đây cũng là cơ hội tốt, chỉ cần gặp được Trình Kiệt để cùng hắn tạo lập mối quan hệ là được rồi:

“A, là anh sao, được, tôi sẽ nói ông chủ làm cơm cho anh”

Trình Kiệt chẳng qua là muốn gặp Tiêu Dật mà thôi cho nên lúc này mới bỏ lại một câu rồi cúp máy:

“Được, tôi đợi cậu mang cơm đến!”

Câu nói này vô cùng rõ ràng là người mang cơm đến phải là Tiêu Dật, nhưng mà Tiêu Dật hiện tại lại không nhận ra điều gì trong câu nói đó, bởi vì cậu sớm đã bị vui mừng sắp được gặp Trình Kiệt để thực hiện kế hoạch, chẳng còn thời gian đâu mà suy ngẫm nữa.

Tiêu Dật lập tức báo với ông chủ Trần làm một suất cơm gà, lúc cậu ngồi đợi ông chủ Trần làm cơm liền bỏ máy điện thoại ra tiếp tục ngồi xem lại một số tin tức liên quan đến Trình thị, lát nữa nếu như có cơ hội cậu nhất định phải dẫn hắn đến những chuyện này, bây giờ đọc nije tin như vậy chính là muốn cùng hắn có điểm chung mà trao đổi thoại.

Tiêu Dật mang cơm gà đến Trình thị, nhân lúc không có ai để ý liền lén lên nhẫn thang máy của tổng giám đốc đi lên, tòa nhà này không có ai sử dụng thang máy tổng giám đốc ngoài Trình Kiệt cả, cậu bây giờ một mình sử dụng đứng ở trong thang máy thẫn không biết quỷ không hay, còn có thể tiết kiệm được rất nhiều thời gian nữa, giả như có bị người khác bắt được chỉ cần nói một câu người mới đến giao hàng nên không biết là có thể xong rồi.

Bởi vì Tiêu Dật đến giao hàng trong giờ làm việc cho nên thư ký của Trình Kiệt vẫn còn ở bên ngoài, Tiêu Dật một đường thản nhiên bước vào lập tức bị một cô gái mặc bộ váy công sở vô cùng lịch sự ngăn lại:

“Xin hỏi anh lên đây làm gì?”

Tiêu Dật nhìn cô gái phía trước, là một người phụ nữ còn khá trẻ nhưng xem ra được vẫn nhí nhại tuổi hơn cậu một chút, cô ấy có mái tóc màu đen đúng chuẩn phụ nữ á châú, hiện tại mang chõ tóc đó đầu búi ngay ngắn ở sau gáy, bộ váy công sở màu đen được cắt may tỉ mỉ, từng đường may đầu ôm sát vào người, chân đi đôi giày cao gót đằng màu bóng loáng đang đứng nghiêm lại đưa một tay ra chặn cậu:

“Tôi đến giao hàng thôi”

Cô gái kia vẫn giữ thái độ nhẹ nhàng hỏi:

“Xin hỏi anh giao hàng cho ai?”

“Trình tổng!” Tiêu Dật vốn định nói Trình Kiệt nhưng ngẫm lại dù sao hắn cũng là tổng giám đốc lớn của công ty này, nếu mang cả họ tên ra nói thật đúng là không hợp cho lắm.

Cô gái kia nghi ngờ nhìn Tiêu Dật, cũng không thể trách cô bởi vì tổng giám đốc này của cô từ trước tới giờ không bao giờ gọi đố ăn nhanh cả, bây giờ không rõ thật hư ra sao lại có một người tới xưng là giao đ

“Anh đưa tôi, tôi sẽ đưa cho Trình tổng”

Tiêu Dật thầm than hổng bét rã, như thế nào đã chuẩn bị sẵn được vốn kiến thức lớn ở trong đầu, chỉ đợi gặp được Trình Kiệt liền có thể phun ra như bão lũ, đến cuối cùng lại bị thư ký của hắn ngăn lại phía bên ngoài không cho vào. Nhưng mà Tiêu Dật cũng chẳng thể ở chõ này đây cô gái phía trước ra rã tự mình mang cơm vào được, làm như vậy nhất định sẽ gây ra chuyện lớn, hình tượng của cậu sẽ lập tức sụp đổ ngay, chính vì vậy Tiêu Dật đành phải miễn cưỡng mang cơm đưa cho thư ký kia rã quay trở về

Trình Kiệt nghe thấy tiếng gõ cửa liền ngẩng đầu nói:

“Vào đi”

Mắt thấy thư ký Tiểu Khiết cầm trên tay hộp cơm quen thuộc kia hắn lập tức nhíu mày, Tiểu Khiết nhận ra được bộ dạng không vui kia của Trình Kiệt liền nhanh chóng báo cáo:

“Xin lỗi Trình tổng, vừa rồi có người giao hàng nói là giao cho anh”

Trình Kiệt trầm giọng hỏi:

“Người đâu rõ?”

Tiểu Khiết đáp:

“Đã quay trở về”

Trình Kiệt không vui cúi đầu nhìn giấy tờ trên mặt bàn:

“Lần sau cậu ấy tới cứ để cho cậu ấy tự mang đồ vào”

Tiểu Khiết có điểm lúng túng:

“Như vậy đồ này...”

Trình Kiệt xua xua tay ý bảo Tiểu Khiết ra ngoài:

“Cho cô!”

Chuyện Tiểu Khiết được Trình Kiệt tùy tiện cho một hộp cơm liền truyền xuống khắp cả công ty, không rõ tin đồn này từ đâu mà tới nhưng có một vấn đề là 1 đồn 10, 10 đồn 100, tin tức cứ như vậy bị biến thành nói quá sự thật, cho đến khi tới tai của Bối Ni liền trở thành Trình Kiệt có tình ý với thư ký của mình còn đích thân gọi đồ ăn cho cô ấy, dĩ nhiên thì Bối Ni nghe được tin này liền nhảy dựng hết cả lên, ngay tại phim trường trực tiếp phát hỏa ném đồ đạc tung tung khiến cho người xung quanh cũng phải khó chịu e sợ.

Cũng trong buổi trưa ngày hôm đó Tiêu Dật nhận được một tin động trời, bạn cùng phòng La Luật chuyển đi thì không nói làm gì nhưng đằng này không hiểu sao chủ nhà lại gọi cho cậu nói cậu nhanh chóng thu dọn đồ đạc chuyển đi gấp trong ngày hôm nay. Khi Tiêu Dật xin ông chủ Trân nghỉ một ngày trở về phòng trả lời lý lẽ với chủ nhà kia liền nhận được câu trả lời rằng, La Luật nói sẽ trả phòng ngay trong hôm nay, tiền đặt cọc cũng chỉ lấy một nửa, tháng tiền nhà hiện tại cũng đã trả cho. Hôm nay mới là ngày thứ 10 của tháng, Tiêu Dật còn những 20 ngày nữa mới phải đóng tiền nhà tháng kế tiếp, hiện tại đột nhiên bị bắt chuyển đi thế này cậu biết ở chỗ nào đây. Tiêu Dật nói hết nước hết cái với chủ nhà nhưng bà ta vẫn kiên quyết nói cậu phải ngay ngày hôm nay chuyển đi, cậu gọi điện cho La Luật để hỏi cho ra lẽ nhưng trước sau lại không thể liên lạc. Trên trong người cũng không phải cạn sạch nhưng số tiền đó quả thật rất ít, bây giờ cậu chỉ còn cách ở tạm khách sạn một đêm rưỡi tính sau, nếu như gặp được La Luật cậu nhất định sẽ đem người này ra băm làm trăm mảnh, bạn bè đại học với nhau những 4 năm rưỡi còn có thể làm ra được chuyện đáng xấu hổ này.

Buổi chiều ngày hôm ấy khi Tiêu Dật vừa chuyển được mọi đồ đạc cẩn thận tới phòng khách sạn rưỡi liền nhận được cuộc điện thoại nữa, mắt thấy trên màn hình là số của Trình Kiệt liền nhíu mày khó hiểu, người này không biết tại sao lại gọi cho cậu nữa, tuy rằng Tiêu Dật tâm trạng không tốt muốn mắng người, nhưng khi tiếp nhận điện thoại của đối phương vẫn cố gắng hòa hoãn lại mang giọng nói hay nhất phát ra:

“Xin hỏi ai vậy?”

Trình Kiệt nghe trên ghế sofa lớn nhàn nhạt đáp:

“Là tôi!”

Tiêu Dật tiếp tục giả bộ bất ngờ:

“Là anh sao? Thật ngại quá vẫn còn chưa kịp lưu lại số, anh có chuyện gì sao?”

Trình Kiệt nhìn đằng hông hõ treo trên tường, hiện tại là 7 giờ tối rã cũng đã tới giờ ăn cho nên mới chọn đúng thời điểm này để gọi cho người nọ:

“Một phàn cơm gà tối số 27 đường xxx...”

Tiêu Dật nhìn đồng đõng đõđạc ngắn ngang trong phòng một hã cuối cùng vẫn quyết định để đẩy đã:

“Được rã, tôi sẽ nói ông chủ làm cho anh”

Trình Kiệt bỏ lại một câu rã cúp máy:

“Được, tôi đợi cậu mang tối”.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân
dtv-ebook.com

Chương 6: Hồ Ly Nhỏ Bên Giàn Hoa Tử Đằng

Tiêu Dật theo địa chỉ đi đến nhà của Trình Kiệt, phát hiện ra nơi hắt sôong là khu nhà cao cấp dành cho những người nổi tiếng giàu có và doanh nhân lăm tăm, nơi đây an ninh vô cùng đảm bảo lúc nào cũng đều có người bảo vệ 24 trên 24, Tiêu Dật mang xe máy đỗ lại ở một bên góc đường rẽ nhín vê phía trước thầm nghĩ, cậu bây giờ ăn mặc như thế này có khi nào lại bị chặn ở ngoài nữa hay không, sớm biết như vậy chẳng tự thân đi giao đồ ăn nữa thật đúng là tốn công tốn sức mà.

Tiêu Dật đỗ xe mang chìa khóa xe lại cẩn thận rẽ cầm theo hộp cơm bước vê phía trước, đúng như dự đoán của cậu bảo an khu nhà ngay lập tức bước tới chặn lại hỏi:

“Xin lỗi, cậu muốn đi đâu?”

Tiêu Dật đưa mắt nhìn xuống hộp cơm trên tay mình rẽ đáp:

“Tôi đến giao hàng cho Trình tiên sinh”

Trình Kiệt sớm đã dặn dò trước với bảo an, chính vì thế mà bảo an đứng trước mặt Tiêu Dật kia mới lên tiếng hỏi lại xác minh danh tính:

“Là Trình Kiệt tiên sinh phải không?”

Tiêu Dật gật đầu, bảo an lập tức tránh sang một bên để cậu tiến vào. Đối với kết quả này quả thật đã khiến cho Tiêu Dật cũng bị bất ngờ, không nghĩ tới mình lại có thể dễ dàng được thông qua như thế. Tiêu Dật bước vào bên trong, đây là lần đầu tiên cậu được bước chân vào khu nhà ở cao cấp như vậy, đối với căn phòng khi trước cậu ở hay so với ngôi nhà ở

dưới quê của mẹ cậu thật đúng là kẻ trên tít trời cao, người sâu dưới lòng đất mà.

Tiêu Dật nhanh chóng tìm được ngôi nhà số 27, là một căn nhà lớn vô cùng được sơn hoàn toàn bằng màu trắng, xung quanh ngôi nhà được một dàn hoa tử đằng màu tím nở rộ bao bọc lấy, một mùi hương thơm dịu nhẹ nhanh chóng thoang thoảng qua thính giác cậu. Tiêu Dật chính là bị giàn hoa vĩ đại kia thu hút, cậu đứng lại ngắm nhìn nó một chút, bởi vì hiện tại trời cũng đã tối rã, chỉ có thể dựa vào những cột đèn lớn ở xung quanh mà nhìn tới dàn hoa trước mặt, dưới ánh sáng điện nhân tạo vẫn có thể cảm giác được sắc tím vô cùng đậm, nếu như có thể vào một ngày nắng đẹp ngắm nhìn nơi này nhất định sẽ rất ấn tượng. Tiêu Dật nâng bước tiến thêm vài bước lén nghe được phía xa xa giống như là có ai đó đang nói chuyện, là một giọng nam và một giọng nữ đang cùng nhau trao đổi. Tiêu Dật ghé mắt nhìn tới một chút lén nhận ra được người họ chính là Bối Ni và Trình Kiệt. Tiêu Dật nhanh chóng đứng ở một chỗ im lặng muốn nghe lén xem hai người bọn họ nói cái gì, không biết chừng còn có thể thu về được thông tin gì đó quan trọng để mang ra uy hiếp một trong hai người kia.

Bối Ni bởi vì nghe được tin tức Trình Kiệt cùng nữ thư ký Tiểu Khiết phát sinh tình cảm, ngày hôm nay nữ thư ký đó còn được Trình Kiệt đặt cơm trưa cho. Bối Ni đối với chuyện này đương nhiên là tức giận đứng ngã không yên, ai lại có thể dễ dàng để con rùa vàng tuột mất khỏi tay đây:

“Kiệt à, anh nói cho em biết chuyện giữa anh và Tiểu Khiết là thế nào vậy?”

Trình Kiệt nhíu mày nhìn cô gái trước mặt, hắn đột nhiên cảm thấy Bối Ni rất phiền phức, hiện tại không rõ tại sao lại đến trước nhà hắn làm loạn như thế này:

“Bối Ni, em nói cái gì thế hả? Nếu như em không có việc gì quan trọng thì cũng không cần phải đến tìm tôi”

Bối Ni nắm lấy tay Trình Kiệt khóc lóc:

“Kiệt à, chuyện lần đó là em sai, em thật sự sai rã, em không nên nói dối anh để đi đến bữa tiệc sinh nhật của Tiểu Đán, chúng ta trở lại như lúc đầu có được không anh?”

Trình Kiệt lúc mới quen Bối Ni đã nói rõ ràng một điều rằng nếu sau này hai bên cảm thấy chán sẽ nói chia tay không níu kéo, cô gái này khi đó cũng đồng ý với yêu cầu này của hắn có điều kết quả cuối cùng lại thành ra thế này. Tiêu Dật mang tay của Bối Ni gạt sang một bên nhìn chằm chằm cô lạnh giọng nói:

“Bối Ni, nếu như em thông minh thì không nên làm ra những chuyện như vậy. Quyết định của tôi không ai có thể thay đổi được, đương nhiên cũng không ngoại trừ em, cho nên em vội đi!”

Bối Ni lắc đầu:

“Không Kiệt, em thật sự không muốn chia tay”

Trình Kiệt đưa tay về phía trước ý muốn Bối Ni ngừng nói:

“Đừng để tôi phải áp dụng một số biện pháp không tốt”

Bối Ni giật mình lùi lại phía sau một bước, không gian tiếp theo rơi vào trầm mặc đến lạ lùng, hờn nhở đứng dưới dàn hoa tử đằng cảm thấy tờ mờ liền ló đầu ra nhìn thử, đúng lúc này liền bắt gặp được ánh mắt của người nào đó cũng đang nhìn về phía mình, Tiêu Dật giật mình vội vã thu đầu lại. Tiêu Dật bắt đầu lo lắng, Trình Kiệt nhất định là đã nhìn thấy cậu rã nếu như bây giờ cậu còn chưa chịu ra thì hắn nhất định sẽ nghĩ rằng cậu nghe lén, nếu như bây giờ nhanh một chút ra có vẻ sẽ tốt hơn. Tiêu Dật nghĩ vậy liền xoay người bước về phía trước một đường đi vô cùng thản nhiên giống như là chuyện nghe lén vừa rồi của cậu hoàn toàn không có vậy:

“Tôi đến giao hàng”

Bối Ni nghe thấy có tiếng người liền vội vã đưa tay lau nước mắt, Trình Kiệt trầm giọng nhắc nhở Bối Ni:

“Em về đi, lần sau không cần đến tìm tôi”

Bối Ni vốn là muộn ở lại nói thêm vài câu nữa với Trình Kiệt nhưng ngại có người ở nơi này cho nên không dám ở lại thêm, dù sao cô hiện tại cũng là nữ minh tinh nổi tiếng, nếu như để một người phát hiện ra những chuyện không hay này khẳng định sẽ ảnh hưởng tới hình tượng của cô. Bối Ni nhanh chóng mang lên cặp kính mắt lớn che đi gần nửa gương mặt rồi xoay người bước đi. Tiêu Dật cố tình không nhận ra Bối Ni, cậu nhanh chóng mang cõm gà đưa về phía Trình Kiệt:

“Cõm gà của anh”

Trình Kiệt nhìn chằm chằm Tiêu Dật:

“Cậu vừa rồi đứng ở đó nghe thấy hết rồi đúng không?”

Tiêu Dật có điểm luống cuống, nếu nói là đúng thì chẳng khác nào thừa nhận cậu nghe lén rồi nhưng nếu nói là không thì Trình Kiệt khẳng định sẽ nghĩ rằng cậu nói dối, chính vì thế Tiêu Dật liền khôn khéo nói thế này:

“Thật ra tôi chỉ là tình cờ lại đến không đúng lúc, tôi cảm thấy hai người có chuyện quan trọng muốn nói cho nên tôi muốn đợi đến khi nào hai người nói chuyện xong, thật sự tôi không hề có chủ ý nghe trộm gì đâu”

Trình Kiệt nhìn chằm chằm Tiêu Dật không nói, Tiêu Dật bắt đầu cảm thấy sống lưng lạnh toát, nụ cười trên mặt cũng chợt cứng lại với nhau nhưng mà cậu vẫn cố gắng tự trấn an bản thân mình:

“Ai nha, chỉ là chia tay bạn gái thôi mà, anh điều kiện tốt như thế còn sợ không kiếm được bạn gái hay sao?”

Trình Kiệt không nói, Tiêu Dật trong lòng đở vỡ, câu nói này của cậu chẳng khác nào là tự bê đá đập vào chân mình, âm thầm khẳng định rằng cậu nãy giờ nghe thấy hết những chuyện của người ta rồi. Không khí xung quanh giống như ngưng đọng, Tiêu Dật cảm thấy sát khí đang bao bọc bên mình nhưng lại chẳng thể nào đuổi được luồng khí vô hình đó đi. Không biết qua bao lâu Trình Kiệt mới trầm giọng lên tiếng:

“Cậu tên gì?”

Trong hoàn cảnh này đột nhiên có một câu hỏi không mấy liên quan như vậy quả đúng là làm cho người ta cũng phải bất ngờ không thôi, Tiêu Dật tuy rằng khó hiểu nhưng vẫn trả lời Trình Kiệt:

“Tôi tên là Tiêu Dật”

Trình Kiệt lạnh giọng:

“Tiêu Dật sao? Tôi sẽ phản ánh lại việc ngày hôm nay với ông chủ của cậu”

Tiêu Dật muối ngã ngửa, thì ra người này hỏi tên cậu để đi mách lẻo với ông chủ của cậu. Tiêu Dật trong lòng bắt đàu suy nghĩ nếu như bây giờ cậu bị đuôi việc nữa khẳng định sẽ khó sống, hơn nữa cũng chẳng thể nào kiếm được một công việc có thể tiếp cận với Trình thị dễ dàng như vậy:

“A cái này, chính là tôi thật sự không có cõi ý nghe lén cuộc nói chuyện của anh, không đúng, tôi từ đàu đến giờ cũng chưa nghe được chuyện gì cả”

Trình Kiệt nâng mi hỏi:

“Thế sao?”

Tiêu Dật vội vã gật đàu:

“Là thật”

Trình Kiệt trầm giọng:

“Tôi đã nhìn thấy cái đàu cậu lấp ló ở đó được một lúc rã”

Tiêu Dật cảm thấy nếu như mình cõi gắng nói phủ nhận thì tình thế sẽ càng biến xấu đi, chỉ bằng cứ trực tiếp thừa nhận rã nói theo hướng khác là được:

“Được r āi, tôi thừa nhận tôi nghe thấy hết r āi, nhưng mà tôi quả thật không có ý định nghe lén cuộc nói chuyện của anh, chỉ là muốn đợi anh nói chuyện xong r āi sẽ s ē đi tới mà thôi”

Trình Kiệt nhìn chằm chằm Tiêu Dật, hắn cảm thấy đôi mắt lớn đang đảo một vòng của người phía trước thật sự rất thu hút, rõ ràng người này từ đ āu đến cuối đ āu đang nói dối nhưng chẳng hiểu vì sao hắn lại muốn ở đây cùng người này trêu chọc một chút:

“Cậu có thể ra chỗ khác đứng đợi, có sao lại cố tình đứng g ān như vậy, đây không phải gọi là cố tình nghe lén thì là gì?”

Tiêu Dật có chút luống cuống nhưng rất nhanh li ěn đi āu chỉnh lại được, cậu đưa tay vỗ nhẹ vào vai Trình Kiệt một cái r āi cười cười:

“Được r āi, tôi cũng sẽ không có chẽ cười anh, chỉ là chấm dứt tình cảm với một cô gái thôi mà, anh đi āu kiện tốt như vậy còn sợ không kiêm được bạn gái sao?”

Trình Kiệt nâng giọng hỏi:

“Cậu cảm thấy tôi sẽ vì chuyện này mà sợ người khác cười mình sao?”

Tiêu Dật thu tay lại, trên mặt cũng rõ ràng lộ ra vẻ bất lực, cậu nói câu nào li ěn bị người đàn ông trước mặt này không lưu tình một đao chặt đứt:

“Anh có thể hay không đừng nói chuyện này với ông chủ của tôi có được không? Tôi hiện tại rất c ần công việc này, tôi là thật sự mới bị lừa sạch hết ti ěn sáng ngày hôm nay đấy”

Trình Kiệt trầm giọng:

“Cũng không có liên quan đến tôi, tôi chỉ là muốn phản ánh lại thái độ làm việc của nhân viên cho chủ cửa hàng mà thôi, chứ chẳng phải là nói muốn người ta đuổi việc cậu”

Tiêu Dật tức giận:

“Anh phản ánh tôi thì nhất định ông chủ sẽ đuổi việc tôi, tôi đã nói là tôi không cố ý nghe lén anh nói chuyện mà, chỉ là trùng hợp tình cờ đến đúng lúc hai người bọn anh đang nói chuyện mà thôi, tất cả chỉ là trùng hợp hết cả thôi”

Trình Kiệt đáp:

“Trên đời này không có cái gì gọi là trùng hợp cả, nếu như cậu làm sai thì cậu nhất định phải sửa đổi”

Tiêu Dật nắm chặt hộp cơm nhỏ bên tay nhíu mày:

“Tôi xin lỗi anh đã được hay chưa, tôi nhất định sẽ sửa lỗi, chỉ cần anh không nói chuyện này với ông chủ của tôi là được. Nếu anh còn muốn nói, tôi nhất định sẽ mang chuyện ngày hôm nay tôi nghe thấy được nói cho giới truyền thông biết, tôi biết cô gái vừa rã chính là nữ minh tinh Bối Ni”

Thật ra Trình Kiệt cũng không quá bất ngờ trước việc Tiêu Dật biết người vừa tới là Bối Ni, cô ta nổi tiếng như vậy bị người khác nhận ra cũng là chuyện bình thường, hơn nữa hắn cũng chẳng phải là sợ người phía trước này nói cái gì đó với giới truyềnn thông, chỉ sợ tin tức của cậu vừa nói liền đã bị hắn một tay che lại rã:

“Cậu cảm thấy cậu có khả năng đó hay sao?”

Tiêu Dật đúng là giận quá mất khôn, trong phút tức giận lại ngu ngốc phá hủy mọi hình tượng của mình dày công gây dựng, cậu cũng biết là mình căn bản không thể lấy chuyện này ra uy hiếp Trình Kiệt được, đây chẳng khác nào là lấy trứng chọi với đá cả. Tiêu Dật cúi đầu nhỏ giọng nói:

“Không thể!”

Trình Kiệt sau một lúc lại lên tiếng:

“Được rã đưa cơm hộp đây cho tôi”

Tiêu Dật nhanh chóng ngẩng đầu đưa cơm hộp đặt vào trong tay của Trình Kiệt, Trình Kiệt tiếp nhận lấy hộp cơm kia liền nói tiếp:

“Tôi sẽ suy nghĩ lại chuyện có nên phản ánh với ông chủ của cậu hay không”

Tiêu Dật nhìn Trình Kiệt nói một câu thế này:

“Anh bận trăm công nghìn việc như vậy cũng chẳng cần phải nhọc tâm đến những chuyện nhỏ này làm gì đâu nhỉ”

Trình Kiệt nhìn chằm chằm Tiêu Dật:

“Chỉ là nói vài lời phản ánh cũng không mất nhiều thời gian của tôi lắm”

Tiêu Dật giây tiếp theo liền im re không dám nói thêm lời nào tiếp, Trình Kiệt đường đường là một tổng giám đốc của Trình thị lúc này liền giở thói quyt tiễn trắng trợn, hắn xua xua tay nói thế này:

“Được rồi cậu về đi, không phải là cậu còn muốn ở lại cùng tôi ăn cơm chứ?”

Tiêu Dật a một tiếng, trong lòng bắt đầu cảm nghĩ rằng người này vẫn còn chưa có trả tiền cho cậu đâu, nhưng mà cậu lại không dám lên tiếng đòi chỉ còn biết xoay người rời đi:

“Được rồi, chúc anh ăn ngon miệng”

Tiêu Dật vừa đi được bốn bước liền lén lén quay lại phía sau nhìn Trình Kiệt, đầu nhỏ chỉ vừa mới quay lại thôi liền bắt gặp được ánh mắt không rõ ý tứ kia của Trình Kiệt đang nhìn thẳng về phía cậu, Tiêu Dật giật mình cảm giác ánh mắt đó giống như một mũi tên vô hình đang muôn ở phía sau xông tới ám toán cậu vậy, cậu nhanh chóng nâng bước đi nhanh hơn một chút. Trình Kiệt nhìn thấy hành động nhỏ kia của Tiêu Dật, ánh mắt vốn dĩ hẹp dài lúc này cũng híp lại như đang suy nghĩ điều gì đó, hắn cảm thấy

người đang vội vàng phía trước kia thật giống như một con hổ lợn nhỏ gian manh đang cố gắng muốn chạy trốn.

Suy nghĩ của Trình Kiệt hoàn toàn đúng, sớm như vậy đã có thể nhìn ra được người này thực chất là một con hổ lợn nhỏ, có điệu rất nhanh thoi hắn vẫn bị hổ lợn nhỏ nào đó thu phục, mọi thứ của hắn đều do hổ lợn nhỏ kia một tay quản lý, hơn nữa còn vô cùng lộng hành tự tung tự tác một tay che trời, dĩ nhiên đây vẫn là để nói sau đó.

Một tuần tiếp sau đó, Trình Kiệt mỗi buổi trưa sẽ đều đặn gọi điện tới số điện thoại của Tiêu Dật, cũng đều đặn ăn cơm không chịu trả tiền. Số tiền tiết kiệm của Tiêu Dật bị cái miệng ăn như núi nở kia của Trình Kiệt ăn cạn sạch, hơn nữa cậu vẫn chưa kiểm được nhà ở, mỗi ngày đều phải trả cho khách sạn một khoản kha khá nữa, Tiêu Dật vì việc này mà tức giận lắm nhưng lại chẳng dám nổi nóng với Trình Kiệt, chỉ có thể ngậm bồ hòn làm ngọt, cười cười nói nói chúc hắn ăn ngon miệng. Cuối cùng buổi trưa hôm đó cậu cũng gặp được một người ở ngoài cửa công ty Trình thị, mặt vừa thấy người nọ xuất hiện trong đại não của cậu liền lóe lên một tia sáng, cậu nhanh chóng chạy về phía người đó gọi lớn:

"Bối Ni tỷ, Bối Ni tỷ à..."

Bối Ni nghe thấy có người gọi mình liền quay lại, phát hiện ra phía sau là một người đàn ông không quen biết, vừa nhìn thấy cách ăn mặc tầm thường kia liền nghĩ rằng người tới chính là fan hâm mộ của mình. Bối Ni không muốn ở nơi này tốn thời gian với người hâm mộ, cô còn đang bận tới chỗ Trình Kiệt để giải thích cho hắn một số chuyện:

"Xin lỗi, tôi bận lắm"

Tiêu Dật đứng ở phía trước mặt Bối Ni cười ha ha:

"Bối Ni tỷ à thật không ngờ có thể gặp tỷ ở chỗ này..."

Bối Ni khẽ cúi đầu một cái như thể chào hỏi rồi nâng bước muộn rời đi, Tiêu Dật ở phía sau nói với theo:

"Tôi hôm qua nhìn thấy tỷ ở đường XXX còn chưa kịp nói gì thì tỷ đã rời đi rã"

Bối rối giật mình khụng lại, đường XXX chính là khu nhà ở của Trình Kiệt.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân
dtv-ebook.com

Chương 7: Ba Người Chúng Ta Đều Quen Biết Nhau

Bối Ni dừng bước xoay người lại phía sau nhìn Tiêu Dật, Tiêu Dật biết mang vẩn đêđó ra nói với Bối Ni nhất định sẽ thu về được sự chú ý của cô ta. Tiêu Dật cười ha ha nói nhỏ:

“Người đàn ông ngày hôm qua có phải là bạn trai của Bối Ni tỷ hay không?”

Bối Ni nhíu mày nhanh chóng phủ nhận:

“Chỉ là bạn bè bình thường mà thôi”

Tiêu Dật làm ra vẻ nhìn xung quanh một hồi lại khe khẽ nói:

“Bối Ni tỷ không cần phải lo lắng, tôi là fan trung thành của tỷ cho nên tôi sẽ không mang chuyện này nói ra đâu. Ngày hôm ấy tôi chính là người giao hàng cho Trình tổng đó”

Bối Ni mở lớn hai mắt có điểm bất ngờ đưa tay chỉ thẳng về phía Tiêu Dật:

“Cậu... cậu đã nghe thấy hết rồi sao?”

Tiêu Dật đưa ngón trỏ lên trước miệng suýt một tiếng:

“Bối Ni tỷ nhỏ tiếng thôi, tỷ không phải là muốn không ai biết chuyện đó hay sao?”

Bối Ni quả thật thu lại mọi hành động rồi nhìn chằm chằm Tiêu Dật, Tiêu Dật chẳng qua là muốn đòi lại tiền mà một tuần nay Trình Kiệt đã ăn

không của cậu mà thôi, có đi đâu Trình Kiệt không đòi được vậy thì hướng bạn gái bị ghét bỏ này của hắn đòi cũng chẳng sao:

“Bối Ni tỷ, tôi nói cho tỷ nghe, ngày hôm đó lúc tỷ đi Trình tổng còn ở phía sau nhìn tỷ mãi thôi, ánh mắt đó đích thị là không mấy vui vẻ, giống như luyến tiếc lắm đó”

Bối Ni nghe Tiêu Dật nói thế thì liền nâng giọng hỏi:

“Có thật hay không?”

Tiêu Dật gật đầu:

“Tôi gật tỷ làm cái gì chứ, chỉ là nhân tiện thấy tỷ ở đây thì mang sự thật nói cho tỷ biết mà thôi”

Bối Ni gật đầu định xoay bước vào bên trong:

“Cám ơn cậu”

Tiêu Dật thấy Bối Ni định đi thì vội vàng ngăn lại:

“Áy áy Bối Ni tỷ...”

Bối Ni dừng bước:

“Còn có chuyện gì sao?”

Tiêu Dật đưa hộp cơm lên phía trước:

“Còn có, Bối Ni tỷ có phải là lên gấp Trình tổng hay không, vừa vặn Trình tổng có đặt ở tiệm chúng tôi một suất cơm hộp, nếu như Bối Ni tỷ định lên đó có thể hay không tiện đường giúp tôi đưa lên được không?”

Bối Ni nghe thấy hai từ cơm hộp lại nghĩ đến chuyện trong công ty gần đây luôn nói Trình Kiệt mang cơm hộp tặng cho thư ký Tiểu Khiết, chính vì thế hiện tại mới nhíu mày hỏi Tiêu Dật:

“Kiệt vẫn thường đặt cơm hộp chõ cậu hay sao?”

Tiêu Dật gật đ`äu:

“Đúng thê` Bối Ni tỷ”

Bối Ni nhìn thấy hộp cơm bình thường li`ên có điểm khinh thường, thì ra Trình Kiệt cũng chỉ mang mấy suất cơm bình dân này tặng cho cô gái khác mà thôi. Bối Ni nghĩ cái gì đó li`ên đưa tay giật lấy hộp cơm trên tay Tiêu Dật:

“Được r`ăi, tôi sẽ giúp cậu mang lên”

Tiêu Dật vội vã nói:

“Khoan đã Bối Ni tỷ, còn có ti`en của hộp cơm này”

Bối Ni đưa tay vào trong túi xách hàng hiệu ý muốn lấy ti`en ra trả cho Tiêu Dật:

“Bao nhiêu?”

Tiêu Dật đương nhiên không chỉ tính ti`en duy nhất hộp cơm này mà còn tính ti`en cả mấy hộp cơm l`an trước Trình Kiệt ăn nữa, tính ra hắn cũng nợ cậu lâu r`ăi cho nên cậu tự ý mang cả ti`en l`ai tính vào, tổng thể li`en nói ra một số ti`en thế này:

“Trình tổng mấy ngày nay gọi cơm chõ tôi nhưng lại không có ti`en lẻ, tôi vốn định là khi nào được một khoản lớn chút thì sẽ lấy một thê` cho nên một tu`an nay không có thu ti`en của anh ấy. Tổng cộng 7 hộp cơm trong một tu`an nay là 300 tệ”

Tuy rằng số ti`en này đối với Bối Ni không h`eh`an gì nhưng mà khi nghe thấy con số kia li`en khiến cho cô cũng phải giật mình nâng giọng hỏi:

“300 tệ?”

Tiêu Dật gật đ`äu thản nhiên nói:

“Đúng vậy Bối Ni tỷ, đừng thấy hộp cơm này bình thường mà nghĩ giá rẻ, thật ra cơm Trình tổng gọi đây có yêu cầu riêng so với suất bình thường, mỗi suất có giá 40 tệ, Trình tổng gọi 7 suất vị chi là 280 tệ, tính cả tiền công đi lại của cửa tiệm là 20 tệ”

Bối Ni nghe Tiêu Dật nói cũng đúng, đường đường là tổng giám đốc của một công ty lớn, Trình Kiệt không lý nào lại gọi một suất cơm bình thường được, lại nghĩ tới cuối cùng người ăn suất cơm kia là Tiêu Khiết thì cô càng tức giận hơn. Bối Ni khó chịu từ trong túi xách mang ra 300 tệ trả cho Tiêu Dật rầm nhanh chân rời đi. Tiêu Dật nhận được tiền rầm cũng không làm khó Bối Ni nữa nhanh chóng xoay người trở về chỗ làm việc.

Trình Kiệt nhìn ông hờn hổ đeo tay, mắt thấy đã đến giờ hờn nhỏ kia tới giao cơm liền khẽ nhếch môi cười để vãn kiện xuống dưới bàn, rất nhanh sau đó ngoài cửa liền truyền tới tiếng gõ, hắn trầm giọng:

“Vào đi”

Người tới lần này đã làm cho Trình Kiệt phải thất vọng, bởi vì bên ngoài kia căn bản không phải là Tiêu Dật mà là Bối Ni, hắn nhíu mày nhìn hộp cơm ở trên tay Bối Ni rầm im lặng không lên tiếng. Bối Ni nhanh chóng đóng cửa lại rầm bước tới phía trước khẽ mỉm cười:

“Em mang cơm tới cho anh”

Trình Kiệt vẫn giữ một thái độ lạnh lùng:

“Người giao hàng kia đâu?”

Bối Ni mang cơm để trên bàn làm việc của Trình Kiệt:

“Em tình cờ gặp cậu ta ở dưới lâu cho nên liền giúp cậu ta mang cơm lên đây”

Trình Kiệt có điểm khó hiểu:

“Từ khi nào thì em quen cậu ta thế?”

Bối Ni nghe thấy câu hỏi kia liền nghĩ rằng Trình Kiệt đang ghen, hắn vẫn quan tâm đến cô cho nên tâm trạng liền vui vẻ lên không ít:

“Không có gì, cậu ta chỉ là người hâm mộ của em mà thôi”

Trình Kiệt cũng không đècập đến vấn đề này nữa chỉ xua tay ý nói Bối Ni đi ra ngoài:

“Được rã ra ngoài đi, lần sau không có việc gì quan trọng thì đừng đến tìm tôi nữa”

Bối Ni vốn định mở miệng nói thêm liều bị ánh mắt đáng sợ của Trình Kiệt nhìn tới, giây tiếp theo cô liền sợ hãi đi ra bên ngoài. Dù sao người đàn ông như Trình Kiệt cũng không phải là người dễ chọc vào, có thể là bây giờ hắn vẫn còn đang giận dỗi cô cho nên tốt hơn hết là để cho hắn bình tĩnh lại một chút rã cô sẽ tính tiếp.

Bối Ni đi rã, Tiêu Dật liền nhìn chầm chằm hộp cơm ở trên bàn, tiếp sau đó vẫn như thường lệ gọi Tiểu Khiết tới tặng cho cô ấy hộp cơm này. Đương nhiên cơm hàng ngày Trình Kiệt gọi hắn đều không ăn, bởi vì cơm bình dân kia căn bản không thể nào nuốt trôi qua cổ họng hắn được, chỉ là hắn muốn gặp người giao hàng cho nên lần nào cũng đều đặn gọi một suất cơm mà thôi. Trình Kiệt rất thích nhìn thấy dáng vẻ nhăn nhó nhưng vẫn phải cố gắng mỉm cười kia của Tiêu Dật, nếu như hắn nhìn thấy được bộ dạng tức giận của họly nhỏ kia thì tâm trạng của hắn mới vui lên được.

Buổi trưa ngày hôm ấy Tiêu Dật vẫn như thường ngày giao hàng đến cho tầng 31, một tuân nay cậu đều xin ông chủ tiệm cơm đi làm muộn một tiếng, đương nhiên hiện tại Tiêu Dật đã thay đổi mục tiêu tiếp cận, cậu cảm thấy Trình Kiệt kia quá mức xảo quyết bấy giờ thay vì muốn gặp hắn thì cậu lại càng muốn trốn hắn càng xa hơn. Tống Ngộ Phàm cùng cậu nói chuyện rất hợp, hơn nữa người này phóng khoáng dễ chịu, chức vị trong công ty cũng không phải là nhỏ, cậu cùng hắn tạo lập mối quan hệ có vẻ tốt hơn nhiều.

Sáng ngày hôm sau Tiêu Dật vẫn như thường lệ tới quán của Lý Hoa đầu tiên, ngã ở một vị trí tốt nhất mang chiếc ghế đối diện giữ lại cho

Tống Ngộ Phàm. Tống Ngộ Phàm cũng giống như một thói quen, mỗi buổi sáng đều cùng Tiêu Dật trò chuyện một chút, còn có thể thoải mái mang vấn đề công việc ra bàn bạc với cậu, Tống Ngộ Phàm biết Tiêu Dật tốt nghiệp chuyên ngành diễn xuất cho nên hai người xem như về mặt công việc cũng có điểm chung mà trao đổi.

“Tiểu Dật à, công ty chúng tôi chuẩn bị tổ chức cuộc thi tìm kiếm nghệ sĩ mới đó, cậu có hứng thú muốn thử hay không?” Tống Ngộ Phàm vừa khuấy cốc cà phê vừa nói.

Tiêu Dật nghe thấy vậy hai mắt lì lè sáng lên nâng giọng hỏi lại:

“Là thật thế sao?”

Tống Ngộ Phàm mỉm cười gật đầu:

“Đúng vậy”

Tiêu Dật cao hứng:

“Tôi nhất định sẽ đến báo danh, cuộc thi đó khi nào thì tổ chức vậy?”

Tống Ngộ Phàm trả lời:

“Ba ngày nữa sẽ bắt đầu công việc quảng bá, cậu có thể đến đăng ký luôn lúc đó cũng được”

Tiêu Dật nghĩ một hồi lâu hướng Tống Ngộ Phàm nói thế này:

“Tôi nói anh nghe, tôi đã đăng ký rất nhiều cuộc thi tuyển chọn nghệ sĩ như thế này rồi, tất cả đều là chưa kịp thể hiện tài năng đã bị loại ngay từ vòng đăng ký hồ sơ. Anh biết tại vì sao không? Bởi vì họ cố tình ghi sai tên và tuổi của tôi, có nơi người ta ghi tôi 32 tuổi đó”

Tống Ngộ Phàm nhíu mày:

“Lại có chuyện như vậy sao? Cậu yên tâm đi ở chỗ chúng tôi sẽ không làm những chuyện như thế đâu”

Tiêu Dật nghe vậy thì yên tâm hơn một chút, dù sao nêu như bọn họ quả thật có làm như vậy đi chẳng nữa thì cậu nhất định sẽ báo lại cho Tống Ngộ Phàm này biết, lấy quan hệ của cậu và hắn hiện giờ thì việc này hắn cũng không có vấn đề gì. Hai người bọn họ nói chuyện được một lúc thì Tiêu Dật liền đứng dậy ra về trước, khi Tống Ngộ Phàm định đứng lên mới phát hiện ra được người nọ để quên điện thoại. Tống Ngộ Phàm quay lại phía sau định gọi Tiêu Dật thì đã không thấy bóng dáng cậu đâu, kết quả chỉ có thể cảm theo điện thoại này đợi người ta liên lạc với mình rã đến lấy.

Tiêu Dật trở về quán rã mới phát hiện ra mình làm mất điện thoại, chiếc điện thoại này chính là tài sản giá trị duy nhất của cậu cho nên khi không thấy điện thoại của mình đâu liền cuống cuồng hết cả lên vội vàng lấy điện thoại bàn ở quán gọi, đầu dây bên kia rất nhanh có người tiếp nhận, Tiêu Dật nhận ra được giọng nói của Tống Ngộ Phàm liền thở phào nhẹ nhõm.

“Ai vậy?” Tống Ngộ Phàm đưa điện thoại lên tai nghe.

Tiêu Dật liền đáp:

“Ngộ Phàm? May mắn là anh nhặt được điện thoại của tôi!”

Tống Ngộ Phàm cười cười:

“Tiểu Dật à? Không cần lo lắng điện thoại của cậu đang ở chỗ tôi... được... được... như vậy cậu lát nữa đưa cơm tới thì lấy cũng được”

Tiêu Dật cúp máy, bởi vì lát nữa Tống Ngộ Phàm có cuộc họp cho nên buổi trưa cậu mới có thể đến đó lấy được, dù sao thì điện thoại cũng không thể mất được cho nên Tiêu Dật cũng không có gì phải vội vàng cả.

Ngày hôm nay Trình thị mở cuộc họp để bàn về kế hoạch tuyển chọn nghệ sĩ mới cho công ty, Trình Kiệt đương nhiên cũng có mặt để chủ trì cuộc họp này. Cuộc họp diễn ra khá căng thẳng, tuy rằng mọi kế hoạch đều đã được đã được ghi rõ ràng tỉ mỉ nhưng mà Trình Kiệt là một người cẩn thận trong công việc, hắn không cho phép bất cứ người nào phạm lỗi cho

nên cuộc họp mãi đến tận trưa mới kết thúc. Khi mọi người ra bên ngoài phòng họp hết rã, Trình Kiệt liền đưa tay vào trong túi áo lấy ra điện thoại nhẫn số của Tiêu Dật. Tống Ngộ Phàm chỉ vừa mới bước ra khỏi phòng họp liền nghe thấy tiếng chuông điện thoại trong túi áo reo lên, đây là nhạc chuông của Tiêu Dật, cậu mang điện thoại ra nhìn xem là người nào gọi đến liền phát hiện ra được đây là số điện thoại của Trình Kiệt, chính vì thế liền xoay người lại đưa điện thoại về phía trước lắc lắc:

“A Kiệt?”

Trình Kiệt nhìn chằm chằm điện thoại đang phát ra tiếng động trên tay của Tống Ngộ Phàm liền nhíu mày, hắn đưa tay nhẫn vào nút kết thúc cuộc gọi:

“Cậu tại sao lại có chiếc điện thoại này?”

Tống Ngộ Phàm đương nhiên cũng bất ngờ không kém, không nghĩ tới Trình Kiệt và Tiêu Dật sẽ quen biết nhau:

“Thế cậu tại sao lại gọi tới số điện thoại này?”

Trình Kiệt trực tiếp nói:

“Là cậu ta cho tôi”

Tống Ngộ Phàm cũng trả lời Trình Kiệt:

“Hôm nay cậu ta để quên điện thoại ở quán cho nên tôi nhặt được”

Trình Kiệt nhíu mày:

“Cậu và cậu ta có quan hệ gì?”

Tống Ngộ Phàm nhún vai bước về phía Tiêu Dật:

“Bạn bè, còn cậu cũng quen biết cậu ta sao?”

Trình Kiệt trầm giọng:

“Đúng vậy!”

Tống Ngộ Phàm bật cười ha ha:

“Đúng là quá trùng hợp răi, thì ra cả ba người chúng ta đău quen biết nhau”

Buổi trưa hôm ấy quán cơm gà phố tây có người gọi điện tới đặt hàng, Tiêu Dật ở bên cạnh trực điện thoại liền vui vẻ áp điện thoại lên tai:

“Cơm gà phố tây rất hân hạnh được phục vụ quý khách”

Đầu dây phía bên kia im lặng một chút răi mới chậm rãi mở lời:

“Chuyển máy cho ông chủ giúp tôi”

Tiêu Dật nghe thấy giọng nói kia liền giật mình, người này không ai khác chính là Trình Kiệt, hắn không rõ bị làm sao còn gọi điện đến tận quán đòi gặp ông chủ răi. Tiêu Dật hai mắt đảo quanh quán một hăi răi xuống giọng nói khẽ:

“Ha ha Trình tổng có phải không, anh hôm nay muốn ăn cơm gà loại gì cứ nói cho tôi biết, tôi nhất định sẽ nói ông chủ làm cho anh ăn”

Trình Kiệt nhếch môi, hắn hiện tại đang đứng bên cạnh cửa sổ sát đất của tầng 49, ánh mắt mang theo tiểu ý nồng đậm cùng người nào đó nói chuyện:

“Không cần, hôm nay tôi không ăn cơm, tôi có một số chuyện cần phản ánh về cung cách phục vụ của nhân viên, mau đưa điện thoại chuyển cho ông chủ cửa hàng đi”

Tiêu Dật đương nhiên không có ngốc đến mức đưa cuộc điện thoại này cho ông chủ Trần nghe, cậu lén lén mang cả máy điện thoại bàn này ra bên ngoài nói chuyện:

“Trình tổng muốn góp ý cho cửa hàng chúng tôi sao, như vậy cứ trực tiếp nói cho tôi biết, tôi nhất định sẽ chuyển lời lại với ông chủ, ông chủ chúng tôi hiện tại không có ở cửa hàng”

Trình Kiệt xoay người tiến về phía ghế da ngồi xuống, ngón tay gỗ trên mặt bàn phát ra tiếng cốc cốc theo nhịp điệu:

“Nói cho ông chủ cậu biết, nhân viên cửa hàng ông ta thực chất rất tặc, không chỉ nghe lén cuộc nói chuyện của khách hàng, mà còn... cố tình nâng giá kiếm tiền bỏ túi riêng”

Tiêu Dật có nghĩ thế nào cũng không ngờ tới Bối Ni kia lại mang chuyện trả tiền cơm nói cho Trình Kiệt biết, nếu như để cho ông chủ Trần biết chuyện này thì cậu nhất định sẽ bị đuổi việc ngay lập tức. Tiêu Dật nói nhỏ:

“Trình đại tổng tài, ngày hôm đó là tôi tính nhầm tiền cho bạn gái anh, buổi trưa hôm nay tôi thật sự định mang số tiền thừa kia trả lại đây”

Trình Kiệt không có biểu hiện gì quá ngạc nhiên chỉ hỏi lại một câu:

“Thế sao?”

Tiêu Dật không biết mình rốt cuộc thiếu nợ Trình Kiệt cái gì mà hắn ta hết lần này tới lần khác gọi điện làm phiền cậu, có đi ăn vẫn như thường lệ cậu nào đâu dám đắc tội với người này, dù sao thì cậu vẫn còn muốn làm việc ở trong công ty hắn, cùng hắn tranh chấp chẳng phải là cái gì cũng không cần nghĩ tới rã hay sao:

“Trình tổng à, ngày hôm nay là sinh nhật của ông chủ cho nên tiệc cơm chúng tôi có khuyến mại đây, tất cả đều là miễn phí hết cả hơn nữa giờ cũng nhẹ hơn bình thường rất nhiều, anh có muốn tôi mang đến cho anh một suất hay không?”

Trình Kiệt cong khóe môi rất nhanh đáp:

“Được!”

Tiêu Dật sợ trong lúc cậu đi giao hàng người này sẽ gọi điện tới mách lẻo ông chủ Trần cho nên còn không quên nhắc nhở hắn thế này:

“Trình tổng à chuyện phản ánh kia có phải cứ từ từ đã đúng không?”

Trình Kiệt giả bộ hỏi lại:

“Cậu chẳng phải nói ông chủ của cậu không có ở cửa hàng hay sao? Hay là cậu đang nói dối?”

Tiêu Dật nhanh chóng cười lớn:

“Ha ha ha, anh đợi một chút tôi bây giờ lập tức mang cơm đến”.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân
dtv-ebook.com

Chương 8: Trình Tống, Anh Buồi Sáng Thấy Tôi Rồi Đúng Không

Tiêu Dật không muốn gặp Trình Kiệt, ít nhất là hiện giờ không muốn cùng hắn chạm mặt nhau, có đi đâu cái gọi là cây muối lặng mà gió chẳng ngừng chính là như vậy, Trình Kiệt hết lần này đến lần khác cùng một người tầm thường như cậu so đo. Tiêu Dật nhanh chóng mang cơm đến Trình thi, trước hết là đến tầng 31 nhận lại điện thoại, Tống Ngộ Phàm mang điện thoại trả lại cho Tiêu Dật xong còn bất ngờ nói một câu như thế này với cậu:

“Tiêu Dật, thì ra cậu và A Kiệt cũng có quen biết nhau hả?”

Tiêu Dật có điểm bất ngờ, không nghĩ rằng nhanh như vậy Tống Ngộ Phàm đã biết được rõ:

“Hả?”

Tống Ngộ Phàm nói:

“A Kiệt mà tôi nói là bạn lúc nhỏ của tôi đó, hôm nay cậu ấy gọi vào điện thoại của cậu thì tôi bắt máy giúp, lại thật không ngờ rằng chúng ta cũng quen biết nhau”

Tiêu Dật biết chuyện này từ lúc đầu rõ nhưng hiện tại vẫn giả bộ bất ngờ đáp lời Tống Ngộ Phàm:

“Bạn của anh là Trình tổng sao?”

Tống Ngộ Phàm chỉ nói cho Tiêu Dật biết Trình Kiệt là bạn thân của cậu, chứ không nói cho Tiêu Dật biết chuyện hắn là tổng giám đốc của

công ty này, cho nên với lời nói dối kia của Tiêu Dật, Tống Ngộ Phàm cũng không nghi ngờ gì cả:

“Đúng vậy đó, chúng ta cũng coi như là rất có duyên phải không?”

Tiêu Dật chẳng hiểu sao đột nhiên cảm thấy sống lưng mình lạnh toát, có duyên với Tống Ngộ Phàm thì tốt r^{ồi} đi nhưng mà có duyên với Trình Kiệt e rằng...

Tiêu Dật cùng Tống Ngộ Phàm trao đổi qua loa vài ba câu liền tạm biệt đi lên tầng 49, càng đi đến gần cửa văn phòng của Trình Kiệt thì cậu càng cảm thấy lo lắng hơn, lúc đưa tay gõ cửa theo thường lệ lại không nghe thấy có tiếng đáp lại truyền ra, Tiêu Dật khó hiểu quay lại phía sau nhìn về phía thư ký Tiểu Khiết hỏi:

“Xin hỏi Trình tổng không có ở trong phòng sao?”

Thư ký Tiểu Khiết lắc đầu:

“Trình tổng vẫn còn ở trong phòng đó”

Tiêu Dật lại gõ lại một lần nữa, đợi một chút vẫn không có tiếng nói vọng ra, Tiêu Dật sốt ruột vừa gõ cửa vừa gọi:

“Trình tổng, cơm hộp của anh tới r^{ồi} đây”

Lúc này một giọng nam trầm thấp mới nhàn nhạt truyềnlại:

“Vào đi”

Tiêu Dật thầm chửi rủa trong lòng, người này nhất định đang đánh một đòn phủ đầu làm khó cậu đây mà. Khi Tiêu Dật bước vào bên trong phòng thì gương mặt nhăn nhó đã sớm được cậu che giấu bằng nụ cười tươi như thường ngày:

“Trình tổng cơm của anh tới r^{ồi} đây”

Trình Kiệt ngồi ở trên ghế tổng giám đốc gật đầu:

“Hình như cơm này một suất 19 tệ, ngày đó cậu tính tiền cho Bối Ni lại là 40 tệ một suất?”

Tiêu Dật từ từ bỏ hộp cơm lên bàn của Trình Kiệt rã ha ha cười:

“Trình tổng đúng là người nhớ lâu, ăn không trả tiền nhưng vẫn có thể nhớ rõ giá. Ai nha tôi không phải đã nói rã hay sao, lúc đó là do tôi bắt cẩn tính nhầm”

Trình Kiệt nhìn về phía Tiêu Dật im lặng rất lâu, không gian trong phòng làm việc rộng lớn cũng như bị bao bọc bởi không khí ám muội này, Tiêu Dật nuốt một ngụm nước miếng thôii cũng có thể nghe thấy được rõ ràng tiếng nước đó, Trình Kiệt đưa tay lên bàn gõ nhẹ một hã:

“Ý của cậu là gì?”

Tiêu Dật ngẩng đầu nhìn Trình kiệt cười:

“Tôi thì có ý gì được chứ? Tiền tính nhầm kia tôi nhất định sẽ trả lại cho bạn gái anh, nếu không còn gì nữa thì tôi vã trước, chúc anh ăn ngon miệng”

...

Ba ngày sau đó Trình thị cuối cùng cũng bắt đầu mở cuộc tiếp nhận hồ sơ thi tuyển nghệ sĩ mới, Tiêu Dật ngày hôm ấy xin nghỉ một buổi sáng ở tiệm cơm để đến đăng ký, hôm nay chỉ là nộp hồ sơ thôi vẫn chưa phải phán thi tài năng cho nên Tiêu Dật cũng không cần phải ăn mặc quá đẽo. Lúc đến Trình thị, dưới sảnh lớn người đông vô cùng, Tiêu Dật nhìn qua một hã cũng phải đến cỡ gần 300 người, như thế này cũng thật là quá mức phô trương rã, phải nói danh tiếng của Trình thị cũng thật tốt chỉ mới ngày đầu đã có đông người đến tham gia như thế này.

Trình Kiệt đứng ở phía trên lầu nhìn xuống dưới, ánh mắt híp lại quét xuống dưới đại sảnh như muốn tìm kiếm ai đó, một lúc sau đôi con ngươi của hắn cũng ngừng chuyển động dừng lại ở phía góc trên sảnh dưới tầng 1. Hôm nay Tiêu Dật mặc một chiếc áo sơ mi kẻ năng động, vẫn là bộ dáng

tràn đầy sức sống như thường ngày, người nọ đang cùng một số người nói chuyện gì đó, nụ cười thỉnh thoảng sẽ nhếch lên cao. Trình Kiệt để tay lên lan can phía trước, đầu ngón tay trỏ và ngón tay giữa theo nhịp gỗ lên đó phát ra tiếng cách cách đơn điệu.

Tiêu Dật trong lúc đợi đến lượt nộp hồ sơ có cùng người phía bên cạnh trò chuyện một chút, bởi vì đây là những người đến thi tuyển cho nên tâm trạng cũng tránh không được có điểm hồi hộp, chính vì thế khi cậu lên tiếng hỏi thì người bên cạnh cũng vui vẻ đáp lại lời cậu.

“Cậu tới đây từ lúc mấy giờ thế?” Tiêu Dật hỏi

Người bên cạnh nhìn qua cũng chỉ trong tầm Tiêu Dật, cậu ta cao hơn cậu một chút, gương mặt xem như cũng có điểm dễ nhìn:

“Tôi tới lúc 7 giờ, đứng ở bên ngoài cửa đợi cũng được một lúc rồi”

Tiêu Dật gật gật đầu nhìn xung quanh rồi lại quay sang hàng bên cạnh nói với người kia:

“Nhiều người tới tham gia thật đây”

Người nọ có chút lo lắng:

“Năm nay còn đông hơn năm ngoái nữa, tôi sợ mình lại rớt mất thôi”

Tiêu Dật có điểm bất ngờ hỏi:

“Cậu năm ngoái cũng thi sao?”

Người bên hàng gật đầu buôn bã:

“Đúng vậy”

Tiêu Dật:

“Tôi là lần đầu tiên tới”

...

Trình Kiệt ở trên sảnh nhìn người phía dưới kia, sau đó hắn quay sang nói với người bên cạnh cái gì đó, cuối cùng người đó liền đi xuống dưới sảnh tiến về phía Tiêu Dật, lên tiếng đề nghị cậu thế này:

“Xin lỗi, có thể đưa hồ sơ của cậu cho tôi xem được hay không?”

Tiêu Dật quay sang nhìn thấy người nọ đeo bảng hiệu của nhân viên Trình thị liền có điểm bất ngờ một chút:

“Của tôi sao?”

Người phụ nữ gật đầu, mọi người xung quanh cũng đồng loạt cũng quay lại nhìn về phía Tiêu Dật, Tiêu Dật lần đầu tiên được nhìn nhìn như thế lồng tơ phía sau lưng liền dựng ngược cả lên, nhanh chóng mang hồ sơ đưa cho người phụ nữ kia. Người mà Tiêu Dật vừa rã nói chuyện liền nhanh chóng kéo cậu sang bên cạnh hỏi:

“Cậu quen người đó sao?”

Tiêu Dật nhìn theo người phụ nữ đó rã lắc đầu không hiểu, cậu theo hướng người phụ nữ kia nhìn tới phát hiện ra được người đó mang tập hồ sơ của mình đưa cho Trình Kiệt đang đứng ở trên tầng kia, Tiêu Dật giật mình vội vã cúi đầu né tránh ánh đang nhìn cậu chầm chằm từ phía trên. Trình Kiệt từ đầu đến cuối đều nhìn theo bóng dáng nhỏ bé đứng phía dưới, khi thấy cậu đưa mắt lên phía này nhìn hắn cũng không có ý định tránh tránh gì cả. Trình Kiệt tiếp nhận tập hồ sơ trong tay nhân viên rã mới nâng bước rời đi, Tiêu Dật đứng ở phía dưới này lâu rất lâu cũng không thấy người nào mang hồ sơ đến trả cho cậu, trong lòng cậu bắt đầu bất an lo lắng có phải hay không Trình Kiệt sẽ mang hồ sơ của cậu đi hủy chử.

Buổi trưa hôm ấy Tiêu Dật đang giao cơm thì nhận được điện thoại của Trình Kiệt, mắt thấy dây số quen thuộc kia liền vội vàng tiếp nhận, cậu hiện tại rất muốn được gặp hắn để hỏi một số chuyện về hồ sơ của cậu, chính vì thế mà Tiêu Dật hiện tại vừa áp điện thoại lên tai liền là một giọng điệu lấy lòng:

“Trình tổng muốn ăn cơm gà sao?”

Trình Kiệt ở bên này ngã trên ghế tổng giám đốc vô cùng an nhàn, hắn nhếch môi kiêu ngạo chầm chậm lên tiếng:

“Đúng vậy, mang tới luôn đi”

Tiêu Dật cười ha ha:

“Trình tổng đợi một chút tôi lập tức mang tới liền đây”

Trình Kiệt nghe vậy liền tắt máy luôn, Tiêu Dật nhanh chóng phóng xe về tiệm cơm, cấp tốc nói ông chủ làm một phán cơm gà đặc biệt, thịt gà cũng nhิều hơn bình thường gấp đôi, đáng tiếc Tiêu Dật cho dù có chuẩn bị cơm nhิều như thế nào đi chăng nữa thì Trình Kiệt căn bản cũng không có khả năng mở hộp cơm đó ra xem.

Thời tiết hôm nay nắng nóng vô cùng, nhiệt độ ở ngoài đường hiện tại cũng phải đến gần 50 độ c, trùng hợp hiện tại xảy ra một vụ tai nạn giao thông khiến cho tuyến đường phía trước cũng bị tắc nghẽn một hàng dài, Tiêu Dật có điểm sot ruột nhìn về phía trước thấp thỏm không yên, bây giờ có muốn quay xe lại đổi tuyến đường khác cũng không thể nữa, cậu hiện tại đã bị kẹp cứng ở giữa rã. Tiêu Dật đã ở nơi này đợi 15 phút rã vẫn chưa thấy nào di chuyển thêm một mét nào cả, cậu bỏ điện thoại ra nhìn phát hiện ra đã là 11 giờ rã, nghĩ nghĩ một hồi liền nhắn số gọi lại cho Trình Kiệt, đài dây bên kia chỉ vừa mới một tiếng chuông đợi đã nhắc máy, Tiêu Dật hơi bất ngờ một chút nhưng rất nhanh sau đó liền nói thế này:

“Trình tổng à, thật ngại quá tôi hiện tại không thể đến ngay được, anh có thể đợi thêm 15 phút nữa hay không?”

Đài dây bên kia có vẻ như đang rất nóng nảy khàn giọng hỏi:

“Cậu đang ở chỗ nào?”

Tiêu Dật hơi giật mình một chút, câu hỏi kia giống như là đang ra lệnh bắt cậu trả lời vậy:

“Hả? Chỗ tôi hiện tại đang xảy ra tai nạn giao thông nghiêm trọng bị tắc đường rầm cho nên không thể ngay lập tức tới chỗ của anh được”

Trình Kiệt nhíu mày trầm giọng:

"Cậu bị tai nạn sao?"

Bởi vì xung quanh rất ồn ào cho nên giọng nói của Tiêu Dật cũng lớn hơn bình thường:

"Không có"

Tiêu Dật không rõ có phải là mình nhầm hay không mà cậu nghe thấy được bên kia điện thoại có tiếng thở hắt ra khe khẽ, Trình Kiệt vẫn luôn như vậy chỉ cần hắn biết được chuyện hắn muốn biết liền sẽ tắt máy điện thoại không thông báo trước.

Tiêu Dật đến Trình thị thì áo sơ mi mỏng trên người cũng ướt hết, đứng ở bên ngoài trời nắng gần một tiếng đồng hồ khiến cho gương mặt của cậu có điểm ửng đỏ, mái tóc ngắn cũng bị mồ hôi làm cho bết dính lại với nhau. Tiêu Dật đỗ xe ở dưới sảnh, chìa khóa cũng chẳng buزن khóa lại nữa mà trực tiếp chạy vào trong. Bây giờ là 12 giờ rưỡi, mọi người trong công ty cũng đều nghỉ trưa, Tiêu Dật một đường bước vào trong thang máy của nhân viên nhấn lên tầng 49, lúc thang máy mở ra Tiêu Dật nhìn xung quanh một hồi không thấy ai cả, cậu mang cơm tới trước cửa phòng của Trình Kiệt như thường lệ gõ gõ cửa ba tiếng, bên trong nhanh chóng có tiếng vọng ra:

“Vào đi”

Rất nhanh sau đó cánh cửa liền được đẩy ra, Tiêu Dật cười ha ha bước vào trong đặt hộp cơm lên bàn làm việc của Trình Kiệt:

“Trình tổng vẫn đợi cơm sao, thật ngại quá hôm nay giao thông trên đường có điểm bất tiện”

Trình Kiệt nhíu mày nhìn người phía trước, mắt thấy người nào đó một bộ dạng xộc xêch không chỉnh chu như mấy lần trước nữa, còn có mái tóc trên đầu cũng hơi rối, gương mặt ửng đỏ giống như là đứng ở bên ngoài trời nắng một lúc lâu rã. Bởi vì Trình Kiệt sợ Tiêu Dật bị sốc nhiệt cho nên liền đưa tay cầm lấy chiếc đai khiến từ xa mang điệu hòa chỉnh nhiệt nóng lên một chút. Tiêu Dật thấy người nọ nhìn mình nhíu mày như thế mới sực nhớ ra là vừa rồi cậu tới đây chưa kịp chỉnh trang lại một lượt, bộ dạng hiện tại khẳng định đã mang hình tượng hơn tuần nay cậu tạo dựng đẹp đẽ mất rồi, Tiêu Dật vội vã đưa tay chỉnh lại quần áo trên người, vuốt vuốt mái tóc của mình lại một chút, vừa làm vừa nói:

“Trình tổng có phải là đói rồi hay không?”

Rất nhanh thôi thời thế sẽ thay đổi, người hiện tại đang ngồi nhăn nhó trên ghế tổng giám đốc kia sẽ không phải là Trình Kiệt nữa mà thay vào đó là người đang đứng lấy lòng hiện tại, chiếc ghế giám đốc lớn này không phải ai muốn ngồi cũng có thể ngồi được nhưng Tiêu Dật lại có thể thản nhiên ngồi đủ mọi tư thế trên đó, một tay che trời mang văn kiện quyết định nghệ sĩ của Trình Kiệt tùy tiện động tay động chân một chút, dĩ nhiên việc này vẫn là để nói sau đi.

Trình Kiệt không phải là đói mà là lo lắng cho Tiêu Dật, người này không bao giờ chậm trễ khi mang cơm đến cho hắn cả thế mà hôm nay lại chậm đến gần một tiếng rồi, khi nghe thấy cậu nói qua điện thoại rằng nơi đó xảy ra một vụ tai nạn nghiêm trọng, Trình Kiệt cũng theo đó thấp thỏm không yên theo. Trình Kiệt là một người bá đạo, những gì hắn đã muốn rồi thì hắn không bao giờ cần phải tìm lý do giải thích cho việc tại sao hắn lại muốn, ví như Tiêu Dật ở trước mặt đây chính là như vậy. Tiêu Dật cảm thấy không khí trong phòng có chút nóng, cậu đưa tay lên quạt quạt một chút, thỉnh thoảng còn đem khăn ôm ấp bên má lau đi, Trình Kiệt nhíu mày nhìn Tiêu Dật, Tiêu Dật thấy thế liền bỏ tay xuống cười ha ha:

“Tôi có chút nóng, Trình tổng”

Trình Kiệt nhìn về ghế sofa để ở góc phòng hất cằm:

“Có thể cho cậu ngồi nghỉ ở đó một chút”

Đối với lời nói kia của Trình Kiệt quả thật làm cho Tiêu Dật cũng phải bất ngờ vô cùng, nhưng nghĩ tới nếu như ngã ở chỗ này có thể cùng hắn đe dọa đến chuyện hồ sơ của cậu thì Tiêu Dật liền nhanh chóng nói cảm ơn rã đi đến phía đó ngã xuống:

“Cám ơn Trình tổng”

Trình Kiệt lại cầm lấy điếu khiếu mang điếu hòa chỉnh nhiệt độ lạnh hơn một chút, Tiêu Dật ngã xuống ghế sofa liền ngay lập tức cảm thấy thoải mái, cái lưng cũng tự giác tựa ở phía sau, ghế sofa cao cấp vô cùng mền mại vừa ngã xuống liền giống như là hầm sâu xuống vây, Tiêu Dật im lặng một chút mới lên tiếng nói:

“Trình tổng, tôi tốt nghiệp trường đại học liên hợp Bắc Kinh chuyên ngành diễn xuất, ngày hôm nay tôi cũng đến tham gia cuộc thi tuyển chọn nghệ sĩ mới của công ty anh đây”

Trình Kiệt cầm lấy một văn kiện ở trên bàn mở ra xem, Tiêu Dật nghiêng đầu nhìn về phía Trình Kiệt mắt thấy người nọ có vẻ như đang làm việc không chú ý đến mình, cậu liền mang đầu tựa hẳn xuống thành ghế phía sau cho thoải mái một chút:

“Trình tổng, anh buổi sáng cũng thấy tôi rã đúng không, tôi thấy có một nhân viên của công ty mang hồ sơ của tôi lên cho anh, anh không phải là có ý định loại tôi ngay từ vòng đầu chứ?”

Trình Kiệt ngẩng đầu một chút, mắt thấy bộ dáng lười biếng đang nằm nhắm mắt của người nào đó, môi mỏng liền nhếch lên một chút rã lại cúi đầu tiếp tục xử lý công việc. Tiêu Dật do cả một ngày nay quá mệt mỏi cứ như vậy nhắm mắt lại thao thao bất tuyệt cùng người nào đó nói chuyện:

“Trình tổng, anh lấy hồ sơ dự tuyển của tôi làm gì thế?”

Trình Kiệt lấy hồ sơ dự tuyển của Tiêu Dật chỉ đơn giản là muốn nhìn xem một chút mà thôi, chứ không hề có ý định mang hồ sơ của cậu hủy đi. Khi thấy điểm số của Tiêu Dật cũng không tệ, lại điều tra ra được vở kịch

tốt nghiệp cậu diễn nhận được lời khen của chính giảng viên, đáng tiếc đến hiện tại vẫn không thể biết được người này rốt cuộc vì sao lại chưa có công ty giải trí nào chịu để mắt tới.

Tiêu Dật cứ như vậy ngủ quên lúc nào không hay, Trình Kiệt cũng cứ như thế tiếp tục giải quyết đống văn kiện ở trên bàn, thời gian trôi qua rất nhanh loáng một cái mặt trời đã muộn xuống càng ngày càng thấp, xe cộ ở bên ngoài cũng bắt đầu rời vào tình trạng tắc nghẽn chật cứng. Trình Kiệt đặt văn kiện xuống bàn ngẩng đầu nhìn họ lôly nhỏ yên vị nằm dài trên ghế sofa, lại cúi đầu nhìn xuống đồng hồ đắt tiền trên tay của mình phát hiện đã gần 6 giờ tối rã, hắn đứng dậy nâng bước tiến về phía đó, ánh mắt âm trầm nhìn một lượt người đang ngủ say kia. Gương mặt của Tiêu Dật rất nhỏ, mái tóc có điểm dài, rèm mi đen rủ xuống thỉnh thoảng còn khẽ chớp chớp rất nhẹ, không rõ người này hiện tại đang nghĩ cái gì, đôi môi mỏng còn hơi mím lại, hàng lông mày cũng tạo nên một đường gấp khúc nhíu nhíu.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân
dtv-ebook.com

Chương 9: Có Muốn Tôi Đưa Cậu Về Một Đoạn

Tiêu Dật quả thật là đang mơ ngủ, cậu mơ thấy Trình Kiệt mang túi hồ sơ kia của cậu xé bỏ, nhưng chẳng hiểu sao xé lại không thể rách, hắn liền mang túi hồ sơ đó châm lửa đốt, cậu đứng ở bên ngoài gào thét ngăn cản nhưng lại bị đám nhân viên Trình thị giữ lại, có điệu lửa cũng không thể nào cháy tới hồ sơ đó của cậu. Tiêu Dật khi đó cười rất lớn, kết quả cậu liền thấy Trình Kiệt há miệng mang toàn bộ túi hồ sơ kia nuốt xuống bụng hắn, Tiêu Dật sợ hãi bừng tỉnh, mắt vừa mới chỉ mở ra liền ngay lập tức nhìn thấy gương mặt âm trầm của người nào đó đang đứng từ trên cao nhìn xuống cậu chằm chằm, Tiêu Dật đưa tay lau mồ hôi trên trán bất an hỏi:

“Trình tổng, anh đứng đó làm cái gì vậy?”

Trình Kiệt không nói gì nhưng ánh mắt lại nhìn về phía cửa sổ sát mặt đất, Tiêu Dật theo đó nhìn qua liền giật mình ngã bật dậy, trời từ khi nào lại tối như thế rã:

“Trời tối rã sao?”

Trình Kiệt gật đầu trầm giọng:

“Tôi nói cho cậu nghỉ ngơi một chút, cậu liền đem văn phòng của tôi thành phòng ngủ của cậu?”

Tiêu Dật có điểm bối rối với vã đứng dậy:

“Thực xin lỗi Trình tổng, điệu hòa phòng anh mát quá cho nên ngủ quên mất”

Trình Kiệt nhìn người nọ một chút r ồi xoay người bước đi:

“Về thôi”

Tiêu Dật hả một tiếng, nhưng rất nhanh sau đó vẫn nâng bước bước theo sau Trình Kiệt ra bên ngoài. Thư ký ở bên ngoài đã sớm v ề hết, t ầng 49 hiện tại chỉ có hai người bọn cậu mà thôi, Tiêu Dật nhanh chóng bước tới thang máy của nhân viên, mắt thấy thang máy đang chạy từ t ầng 1 lên l ầu khẽ thời dài một hơi, dính dòng một tiếng cửa thang máy dành cho tổng giám đốc mở ra, Trình Kiệt quay sang bên cạnh hỏi Tiêu Dật:

“Có muốn cùng đi hay không?”

Tiêu Dật cảm thấy Trình Kiệt rất kỳ lạ, lại nghĩ tới cậu vừa mở mắt ra l ầu bắt gặp được ánh mắt âm tr ầm của hắn luôn, cũng chẳng biết con người này có phải mắc bệnh biến thái hay không, làm gì có ai tự nhiên đứng nhìn người khác chằm chằm như thế, lại nghĩ đến chuyện hắn hết l ần này tới l ần khác gây khó dễ cho cậu, sống lưng bắt đ ầu đổ mồ hôi lạnh, người này tốt hơn hết tránh được bao xa là phải tránh, chính vì thế lúc này Tiêu Dật mới lắc đ ầu từ chối:

“Không cần đâu Trình tổng, anh đi trước đi”

Trình Kiệt cũng không nói thêm bất cứ một lời nào nữa thản nhiên bước vào thang máy, đ ầu ngón tay thon dài nhấn tới nút nhỏ trước mặt, thang máy rất nhanh sau đó l ập đóng lại ch ậm chậm đi xuống t ầng dưới, Tiêu Dật ngó đ ầu nhìn sang sau khi xác định Trình Kiệt quả thật đi xuống r ồi mới thở phào nhẹ nhõm một hơi. Sau đó Tiêu Dật l ập giống như nhớ ra đi ều gì đó l ập xoay người lại bước tới văn phòng của Trình Kiệt, đôi tay nhanh nhẹn lục lọi khắp mọi vật kiện trên bàn làm việc của hắn cuối cùng cũng tìm ra được tập hồ sơ của cậu, Tiêu Dật th ầm nghĩ trong bụng con người này đúng là xấu tính quả thật muốn mang hồ sơ của cậu hủy đi mà. Tiêu Dật nghĩ một l át l ập c ầm theo hồ sơ trở v ề, chỉ bằng buổi sáng ngày mai trực tiếp mang tới cho Tống Ngộ Phàm, cứ nói không có thời gian xếp hàng đợi cho nên nhờ hắn nộp giúp, Trình Kiệt có thể nào cũng không thể ngờ tới được hồ sơ của cậu sớm đã theo con đường ngắn nhất nộp đi r ồi.

Tiêu Dật bước vào thang máy, lúc xuống tới tầng 1 rã mới chợt nhớ rằng chìa khóa xe máy của cậu không biết đi đường nào rã, vốn định quay lại phòng làm việc của Trình Kiệt một lần nữa nhưng mắt thấy chỗ cũ cậu dựng xe hiện tại trống không, Tiêu Dật hốt hoảng chạy vọt ra ngoài, ánh mắt mang theo tia gấp gáp nhìn khắp mọi nơi, kết quả vẫn không thấy được chiếc xe máy quen thuộc. Tiêu Dật nhanh chóng đi tới phía bảo an ở bên ngoài hỏi:

“Thật xin lỗi đã làm phiền, chú có thấy xe máy đó ở bên ngoài này hay không?”

Bảo an này nhất định đã đổi ca rã bởi vì buổi trưa cậu tới không phải là vị bảo an này mà là người khác, bảo an nọ lắc đầu đáp:

“Không có”

Tiêu Dật không cần nghĩ nhiều cũng biết xe máy của cậu bị trộm mất rã, nhất định là trong lúc gấp gáp quên không rút chìa khóa ra, người ta chỉ việc tới cưỡi lên nó rã phóng đi thôi. Đây không phải là xe máy của cậu mà là của ông chủ Trần, bây giờ mất xe rã nhất định sẽ toi đời, không chỉ bị mắng chửi vài câu là xong có khi còn bị bắt đền tiền nữa, như vậy tháng lương này cậu làm đúng là không công. Tiêu Dật chán nản ngã xổm xuống, đúng lúc Trình Kiệt vừa lấy xe từ trong bãi đỗ xe đi ra, hắn dừng lại trước cửa công ty nhấn còi xe một cái, Tiêu Dật nghe thấy tiếng còi xe liền nhăn nhó ngẩng đầu lên, Trình Kiệt vẫn một thái độ bình thản đó hỏi:

“Có chuyện gì sao?”

Tiêu Dật đứng dậy, gương mặt có điểm khổ sở nói:

“Tôi bị mất xe rã”

Trình Kiệt không có gì là bất ngờ lắm chỉ thở o để lại một câu:

“Vậy sao?”

Tiêu Dật càng nghĩ càng tức, nếu không phải vội vã mang cơm tới cho Trình Kiệt thì cậu căn bản sẽ không sơ xuất để chìa khóa xe ở ngoài như vậy. Có điều vị trước mặt là Trình tổng cao cao tại thượng, cậu làm sao có thể mắng chửi hắn được, chỉ còn biết bức bối bước sang hướng khác muốn đi bộ về Trình Kiệt lên tiếng:

“Có muốn tôi đưa cậu về một đoạn?”

Tiêu Dật từ chối:

“Không cần đâu”

Trình Kiệt quả thật nâng cửa kính xe lên nhấn ga muốn rời đi, sau đó Tiêu Dật nghĩ lại rầm lìen quay đầu lại bước nhanh tới:

“Khoan đã, tôi có cần!”

Trình Kiệt dừng xe lại đợi Tiêu Dật, Tiêu Dật mở cửa xe phía sau nhưng lại không thể mở được, cậu lớn tiếng một chút:

“Trình tổng, cửa khóa rã sao?”

Trình Kiệt im lặng không nói, Tiêu Dật lại thử mở cánh cửa ở phía trên thì lại mở được, Tiêu Dật có cảm giác mình giống như là bước vào hàng cọp vậy, nhưng bây giờ mở cửa ra rầm cũng chẳng thể nào đóng lại nổi hắn mở cửa phía sau để cho cậu ngồi vào nữa, Tiêu Dật cố gắng bình tĩnh ngồi vào trong xe nghiêm chỉnh:

“Trình tổng, cảm ơn anh”

Tiêu Dật khởi động xe, ánh mắt vẫn thuddy chung nhìn về phía trước:

“Tới đâu?”

Tiêu Dật thở dài:

“Trước cho tôi đến tiệm cơm gà phố tây đi, tôi phải báo cáo lại với ông chủ chuyện tôi làm mất xe rã”

Trình Kiệt im lặng không nói, bởi vì bây giờ là giờ cao điểm cho nén xe của Trình Kiệt vẫn đang kẹt cứng chưa thể di chuyển được, Tiêu Dật cảm thấy không khí trong xe quá mức ngượng ngùng liền lên tiếng nói chuyện vài câu, đây dù sao cũng là thời điểm tốt để cậu cùng người này tạo lập quan hệ, nếu như không tránh được vậy chi bằng cứ tiến tới xem sao:

“Trình tổng, buổi sáng anh thấy tôi rã đúng không? Tôi tốt nghiệp trường đại học liên hợp Bắc Kinh chuyên ngành diễn xuất, hôm nay tôi cũng tới nộp hồ sơ tuyển chọn, nhưng mà anh lấy hồ sơ của tôi làm gì thế?”

Trình Kiệt một bộ dáng thản nhiên quay sang nhìn Tiêu Dật:

“Mấy nghệ sĩ muốn vào được công ty đâu phải đặt hồ sơ ở chỗ tôi, việc tôi mang hồ sơ của cậu xem là lạ lắm hả?”

Tiêu Dật không nói thì không sao, bây giờ nói lại nhận được đáp án kia của Trình Kiệt khiến cho cậu thật sự phải cứng miệng không nói được câu nào cả:

“Trình tổng, anh sẽ không mang hồ sơ của tôi hủy đi chứ?”

Trình Kiệt như có như không hỏi lại:

“Cậu nói xem?”

Tiêu Dật nuốt một ngụm nước miếng, yết hầu theo đó chuyển động lên xuống rõ ràng, Trình Kiệt quay sang vừa vặn nhìn thấy động tác nhỏ kia liền khẽ nhíu mày âm trầm. Tiêu Dật không nhận ra được điểm khác thường của Trình Kiệt, hay nói đúng hơn là cậu cảm thấy con người này không có những hành động khác thường mới kỳ lạ đó, chính vì vậy liền cười ha ha hai tiếng:

“Đương nhiên sẽ không, tôi còn nhớ rõ ràng Trình tổng đã nói anh là người công tư phân minh, không phải sao?”

Trình Kiệt nhếch môi, mắt thấy có thể tiến thêm được một chút liền
nhấn chân ga điệu khiến xe nhích về phía trên:

“Tôi và cậu đã có chuyện tư gì hay sao?”

Nghe giọng điệu kia của Trình Kiệt, Tiêu Dật liền biết rằng người này
chính là người công tư không phân minh, hắn nhất định là vẫn còn để ý tới
chuyện cậu biết hắn và bạn gái minh tinh kia:

“Trình tổng, tôi nhất định sẽ không nói cho ai biết bạn gái của anh là nữ
minh tinh Bối Ni đâu”

Trình Kiệt im lặng không nói, Tiêu Dật tiếp tục mở lời:

“Còn có Trình tổng, tôi xem trên mạng đọc được tin tức về nữ minh tinh
Bối Ni kia, tất cả đều là những tin tức không mấy tốt đẹp thôi”

Trình Kiệt hừm một tiếng biểu hiện cho việc hắn vẫn đang nghe cậu nói
chuyện, Tiêu Dật thì vẫn ở bên cạnh quan sát thái độ của Trình Kiệt để biết
được nên nói như thế nào cho hợp ý hắn nhất:

“Nhưng mà mấy tin tức của báo giới cũng không thể tin tưởng được,
tôi thấy Bối Ni tỷ thật sự rất tốt, vừa có tài năng lại vừa xinh đẹp”

Trình Kiệt quay sang nhìn Tiêu Dật:

“Cậu cảm thấy như vậy thật sao?”

Tiêu Dật đương nhiên không cảm thấy như vậy, sau đó cậu chợt nghĩ ra
rằng đây chính là thời cơ thích hợp để cậu mang toàn bộ chuyện nghiên
cứu về Trình thị mấy ngày nay nói cho Trình Kiệt biết, Tống Ngộ Phàm
nói Trình Kiệt là một người nghiên công việc cho nên mang vấn đề công
việc ra cùng hắn trao đổi nhất định sẽ nhận được phản hồi tốt từ hắn:

“Cũng không hẳn như vậy, thật ra thì trong các diễn viên tôi thích nhất
là Đường Á”

Trình Kiệt cũng đã vài lần gặp qua Đường Á, nhưng lại không quá mức có ấn tượng gì cả:

“Cậu thích Đường Á sao?”

Tiêu Dật chỉ thích Tô Hữu Bằng thôi, nhưng mà hiện tại vẫn gật đầu nói:

“Đúng vậy đó, diễn xuất của cô ấy rất ổn, nếu như so với Bối Ni thật sự có điểm hơn. Tuy rằng cô ấy không xinh đẹp hơn Bối Ni, nhưng nếu được bồi dưỡng trong tương lai nhất định sẽ là một diễn viên sáng giá”

Trình Kiệt không nói đồng ý cũng không nói phản đối, hắn chỉ hỏi một câu:

“Là thế sao?”

Tiêu Dật tiếp tục mang mây lời nói trôi chảy sớm đã chuẩn bị rất lâu rầm rộ nói ra:

“Còn có ca sĩ tôi rất thích Cố Ti Ti, cô ấy có giọng hát rất trong sáng, những nốt cao đều có thể lên được, nốt trầm cũng không thể làm khó được cô ấy, hơn nữa thể loại nhạc nào cô ấy cũng đều đã hát qua rồi”

Trình Kiệt liếc mắt nhìn sang Tiêu Dật:

“Vincent và Mộ Hàm cậu không thích sao?”

Tiêu Dật thầm cười trong lòng, vẫn là câu hỏi sớm đã được cậu chuẩn bị sẵn rồi:

“Tôi không thích Vincent vì anh ta quá nhảm scandal không tốt, Mộ Hàm tuy có ngoại hình rất đẹp nhưng lại chỉ hát được duy nhất một thể loại nhạc mà thôi”

Trình Kiệt hiện tại đang có ý định cất nhắc Mộ Hàm, nhưng hôm nay khi nghe Tiêu Dật nói như vậy liền âm thầm ghi nhớ cái tên Cô Ti Ti. Cả

Cố Ti Ti và Đường Á này thật sự chỉ vì một câu nói của Tiêu Dật ngày hôm nay mà rất nhanh thôi lì lên được Trình thị chú trọng cất nhắc.

Xe hơi sang trọng dừng lại ở trước tiệm cơm gà phố tây bình dân, Tiêu Dật trước hướng Trình Kiệt cảm ơn một tiếng r ă thở dài một hơi mở cửa xe bước xuống tiễn vào trong tiệm. Cửa tiệm hôm nay có điểm vắng khách, ông chủ Tr ần ng ă ở trên ghế xem điện thoại, không rõ là đang xem cái gì mà khi cậu vào cũng không phát hiện ra:

“Ông chủ”

Ông chủ Tr ần nghe thấy có tiếng người lì lên theo phản xạ ngẩng đầu lên nhìn, mắt thấy Tiêu Dật đứng ở trước mặt thì có điểm bất ngờ lên tiếng hỏi:

“Tiêu Dật, cậu tới làm gì nữa thê?”

Tiêu Dật nhíu mày một chút, không lẽ chuyện mất xe máy của cậu nhanh như vậy ông chủ Tr ần đã biết r ă hay sao:

“Thật xin lỗi, xe máy kia...”

Tiêu Dật còn chưa kịp nói xong, ông chủ Tr ần đã lên tiếng cắt ngang lời cậu r ă:

“Không sao đâu, nếu như cậu mệt cứ về nhà nghỉ ngơi đi”

Tiêu Dật hả một tiếng, đối với lời nói này của ông chủ Tr ần cậu từ đầu tới cuối đều không thể hiểu nổi. Ông chủ Tr ần mang máy điện thoại để xuống bàn r ă đứng dậy bước tới phía cậu vỗ vỗ vai:

“Được r ă, cậu về nghỉ ngơi đi, mấy ngày nay đã làm việc vất vả r ă”

Khi Tiêu Dật còn đang mơ hồ chưa thể tiếp nhận hết được những lời nói kia thì ở bên ngoài đã có tiếng xe máy, cậu quay ra mới phát hiện được xe máy kia chính là chiếc xe máy mà cậu buổi sáng đi:

“A Phúc, xe máy này cậu lấy ở đâu thê?”

A Phúc cũng là nhân viên ở tiệm cơm gà phố tây này, vừa thấy Tiêu Dật đứng ở trong cửa tiệm liền bất ngờ hỏi:

“Dật ca, không phải anh nói ngày hôm nay mệt xin nghỉ sớm sao, anh đến đây làm gì thế?”

Tiêu Dật không thể hiểu nổi rõt cuộc là đã xảy ra chuyện gì:

“Ai mang xe máy vèthê?”

A Phúc trả lời:

“Là một người đàn ông nói là bạn anh, còn có anh già đây sẽ tham gia cuộc thi tài năng gì đó phải không, nếu như sau này nổi tiếng rầm nhất định phải cất nhắc tiểu đệ nhé”

Tiêu Dật nâng giọng:

“Bạn tôi sao? Nhìn như thế nào vậy?”

A Phúc nhíu mày giống như là đang hồi tưởng lại:

“Là một người đàn ông rất bình thường thôi, không có gì đặc biệt lắm, anh ta cũng không để lại tên, nhưng mà không phải anh nhớ anh ta mang xe vèhay sao?”

Tiêu Dật im lặng suy nghĩ rõt cuộc là người nào lại mang xe vètiệm cơm cho cậu, lại có khả năng biết được xe máy đó là của cậu mà mang tới tiệm cơm này, Tiêu Dật càng nghĩ lại càng cảm thấy khó hiểu. Cậu ở thành phố cũng không có bạn bè nào đặc biệt thân thiết cả, nếu như là La Luật khẳng định còn mang xe máy của cậu bán đi, nếu như là Tống Ngộ Phàm thì lại càng không có khả năng, cậu ta xuất chúng như vậy không lý nào mang xe đến tiệm mà A Phúc lại nói chỉ là một người đàn ông bình thường. Tiêu Dật càng nghĩ thì lại càng rối, kết quả khi ngồi trong xe bus rầm mới chợt nhớ tới một người, nhưng người này khẳng định sẽ không có khả năng mang xe cậu vèđâu. Người mà Tiêu Dật nghĩ tới chính là người vừa rầm lái xe đưa cậu tới tiệm cơm... Trình Kiệt, Trình Kiệt đương nhiên

sẽ không bao giờ ngã lên một chiếc xe máy tầm thường như thế, có điều hắn không trực tiếp mang xe đến tiệm cơm trả nhưng hắn lại nói người khác mang xe đến trả, buổi trưa hôm ấy hắn thấy họ lén nhở kia không có ý định thức giấc, lại nhìn thấy xe máy đỗ ở dưới công ty, hắn liền nảy ra một ý định chính là muốn có thêm thời gian cùng người này ở chung một chỗ, chính vì thế mà Trình Kiệt mới nhờ một nhân viên trong công ty lái xe máy tới tiệm cơm gà phố tây. Đương nhiên sự việc xảy ra ngày hôm nay ngoài Trình Kiệt và người nhân viên nọ thì không ai biết được cả, ngay cả Tiêu Dật cũng không có khả năng phát hiện ra.

Tiêu Dật đã tìm được một nơi ở mới, tuy rằng an ninh không được tốt cho lắm, ngay cả đời sống ở đây cũng có điểm phức tạp nhưng mà cậu dù sao cũng là con trai cũng chẳng có cái gì để mất cả, giá phòng rất rẻ chỉ bằng nửa giá căn phòng trước đây, chính vì thế mà Tiêu Dật mới quyết định dọn tới. Khi Tiêu Dật trở về đến nhà đã là 7 giờ tối, ngõ nhỏ mờ mờ ảo ảo không có đèn đường, chỉ có ánh sáng yếu ớt hắt ra từ những căn phòng cho thuê, Tiêu Dật loáng thoáng nghe được có tiếng rên khe khẽ, vốn chẳng có gì là lạ bởi vì ở nơi này thường xuyên xảy ra những việc như thế, nhưng hôm nay tiếng rên kia lại là tiếng của đàn ông, Tiêu Dật khẽ khẽ bước tới gần nhin lén một chút, phát hiện ra được thế nhưng có hai người đàn ông đang làm hành động rất kỳ quặc, nhìn kỹ một chút mới biết được hai người đó đang tự sờ của nhau, Tiêu Dật nuốt một ngụm nước miếng vốn định nhanh chóng rời đi liền thấy được người đàn ông nọ đưa cho đối phương một chút tiền, còn nói thế này:

“Tiểu Lăng, có phải lần này muốn ra nhập Trình thị hay không?”

Người đang bị ép vào cửa xe ô tô kia khe khẽ đáp:

“Đúng vậy giám đốc Phong, anh có thể giúp người ta một chút hay không?”.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân
dtv-ebook.com

Chương 10: Cậu Cưng Không Vừa

Tiêu Dật vốn không thích lo chuyện bao đồng, ngay cả những chuyện không liên quan đến cậu, cậu cũng sẽ không có ý định muốn ở lại nghe, nhưng mà hiện tại cuộc nói chuyện kia của hai người nọ lại đe dọa tới Trình thị, xem ra chắc tới tám chín phần là đang nói đến cuộc thi tuyển chọn nghệ sĩ mới gần đây. Tiêu Dật cố gắng nghiêng đầu ra một chút để nhìn rõ gương mặt của hai người kia, nhưng bởi vì ánh sáng không đủ cho nên cậu thủy chung chỉ có thể thấy dáng người của bọn họ, người bị đè nửa nằm bên ngoài ô tô kia xem ra vẫn còn trẻ, dáng người cao gầy còn có quấn cũng bị tụt xuống một chút rã, người đang đè lên cậu ta có chút mập xem ra cũng lùn hơn cậu ta một chút, nghe giọng nói có vẻ như là trong độ tuổi trung niên. Tiêu Dật cố gắng im lặng đứng lắng nghe, đương nhiên cậu không phải đứng ở chỗ này để nghe tiếng thở gấp gáp của hai người bọn họ mà là nghe cuộc đối thoại kia.

“Giám đốc Phong, anh có thể hay không giúp em một chuyện?”

Người được gọi là giám đốc Phong chính là người đàn ông trung niên đang mạnh mẽ đưa đẩy, ông ta vừa di chuyển người vừa khàn giọng nói:

“Có thể giúp, có điều vẫn là xem em biểu hiện như thế nào”

Tiêu Dật đứng ở sau bức tường gạch cũ kỹ âm thầm bùi môi, tuy rằng cậu không phải là quá mức kiêng kỵ vấn đe dọa tình đối tài này nhưng mà nhìn người thanh niên trẻ kia thật đúng là quá phí rã, có muốn tìm kiếm kim chủ chống lưng ít nhất cũng phải tìm người trẻ tuổi một chút chứ.

“Giám đốc Phong, anh xem em như vậy còn chưa đủ thành ý hay sao?”

Tiêu Dật lại có điểm tò mò nghiêng đầu qua xem thử, phát hiện ra đôi chân dài của cậu thanh niên trẻ kia quắp chặt lấy eo lớn của người đàn ông trung niên, đây là lần đầu tiên Tiêu Dật được xem phim đen chân thực như vậy, hơn nữa còn là giữa hai người đàn ông với nhau, tuy rằng cậu chẳng hứng thú gì đi nhìn trộm da thịt của hai người họ nhưng mà cậu chính là tờ mờ muốn xem xem hai người họ rốt cuộc là dùng phương thức nào để quan hệ. Lần bắt gặp chuyện xấu này của Tiêu Dật xem như cũng có lợi, không những nghe được một số chuyện về cuộc thi tuyển chọn nghệ sĩ mà còn biết được giữa hai người đàn ông vẫn có thể làm cho đối phương sung sướng.

Tiêu Dật vừa xem hai người phía trước vừa nghe cuộc nói chuyện của bọn họ, loại bỏ mấy lời nói tục tĩu tinh nhau kia thì chính là những vấn đề xoay quanh chuyện tuyển chọn nghệ sĩ của Trình thị. Tiêu Dật biết được nếu như có biểu hiện tốt được tổng giám đốc nhìn ra được tài năng thì sẽ trực tiếp được tuyển thẳng, nếu như không quá xuất sắc nhưng vẫn có tài năng sẽ tiếp tục phải trải qua một số những phần thi thử thách, lần này sẽ không giới hạn số người được nhận vào, nhưng nếu như đã được nhận vào thì nhất định phải là người có năng lực. Còn có nằm trong ban quyết định có hai diễn viên ca sĩ nổi tiếng ở Trình thị là Bối Ni và Mộ Hàm. Tiêu Dật còn nghe được nếu như được vào vòng loại có thể ở lại ký túc xá dành cho nghệ sĩ thực tập của công ty, chuyện mà người thanh niên trẻ phía trước kia muốn nhờ người đàn ông trung niên kia giúp chính là nhanh chóng được vào trong ký túc xá của công ty.

“Giám đốc Phong anh cũng thấy nơi này rất đầy, an ninh rất không tốt, anh có thể hay không sắp xếp cho em một chỗ trong ký túc xá?”

Tiêu Dật cũng muốn có một chỗ trong ký túc xá chính vì thế lúc này mới dựng thẳng tai lắng nghe

“Chuyện này cũng không phải khó, rất nhanh thôi tôi sẽ sắp xếp cho em một chỗ”

Bởi vì người nọ càng nói càng nhỏ khiến cho Tiêu Dật không thể nào nghe được cho nên cậu mới muốn đi đến gần hơn một chút, trong lúc

không cẩn thận liền đá phải vỏ lon bia ở phía dưới khiến cho nó phát ra tiếng động, hai người đang làm chuyện xấu ở phía trước liền giật mình buông nhau ra lớn giọng nói:

“Ai?”

Tiêu Dật hoảng sợ vội vã xoay người bỏ chạy, cậu còn nghe thấy được có tiếng chửi bới ở phía sau nhưng mà cậu đều mặc kệ không muốn quan tâm chỉ muốn chạy thật nhanh khỏi chỗ này, dù sao thì người được gọi là giám đốc Phong kia cũng có địa vị, nếu như để cho ông ta bắt được cậu thì khẳng định sẽ gây khó dễ cho cậu trong cuộc thi sắp tới, cũng có thể là cậu còn chưa kịp thể hiện tài năng đã lập tức bị loại rã.

Tiêu Dật phải đi một vòng tròn lớn mới có thể về được phòng trọ của mình, khi vào trong phòng rã cậu trước tiên là mang cửa phòng khóa lại thật chặt rã mới có thể yên lòng thở nhẹ một hơi. Buổi tối ngày hôm đó Tiêu Dật nằm trên giường rất lâu rã vẫn chưa thể ngủ được, mỗi lần nhắm mắt lại là hình ảnh của hai người kia liền hiện ra ở ngay trước mắt cậu, không biết chàng trai trẻ kia có thực lực hay không nhưng mà Tiêu Dật biết cậu ta chính là muốn thông qua quan hệ mà vào được Trình thị. Tiêu Dật thầm nghĩ trong số hàng trăm người nộp hồ sơ vào cuộc thi này cũng phải có ít nhất gần chục người có mối quan hệ nào đó, nếu như cậu còn muốn tự dùng thực lực của mình vào công ty, như vậy chẳng khác nào lấy trứng chọi với đá cả, cũng không thể chắc được cậu là người xuất sắc trong 300 người ngoài kia, chính vì thế Tiêu Dật quyết định phải nhanh một chút tạo lập được quan hệ, mà người mà cậu muốn tạo lập mối quan hệ chính là Tống Ngộ Phàm.

Buổi sáng ngày hôm sau Tiêu Dật như thường lệ đến quán của Lý Hoa đầu tiên, vẫn là ngồi ở vị trí mát nhất trong quán, mang ghế đối diện đặt thật ngay ngắn đợi Tống Ngộ Phàm tới, ngày hôm nay cậu nhất định phải mang hồ sơ của mình đưa tận tay cho Tống Ngộ Phàm, tránh cho Trình Kiệt kia có thể động tay động chân mang hồ sơ của cậu ném vào một góc. Quán nước nhỏ rất nhanh ngồi chật kín người, Tiêu Dật ước chừng Tống Ngộ Phàm cũng sắp tới rã, khi nào quán nước này ngồi đủ số ghế chỉ còn trống lại duy nhất một chiếc ghế của bàn cậu thì lúc đó Tống Ngộ Phàm

nhất định sẽ tới. Tiêu Dật cúi đầu dùng thìa nhỏ khuấy đều ly sữa đặc ở trên bàn, gần tháng nay cậu sáng nào cũng uống sữa đến mức thành thói quen rồi.

Bên ngoài quán có một người đàn ông nâng bước chuẩn bị tiến vào, khách trong quán toàn là nhân viên của Trình thị đến đây ăn sáng, mọi người vừa nhìn thấy người đàn ông kia liền âm thầm hít một ngụm khí, động tác cũng đồng loạt đình chỉ hoàn toàn, Tiêu Dật không phát hiện ra được sự khác thường này bởi vì cậu từ đầu đến cuối còn đang bận nghịch thìa nhỏ ở trong cốc, đến lúc nghe thấy được tiếng nói xôn xao của mọi người thì cậu mới giật mình ngẩng đầu lên.

“Trình tổng...”

“Trình tổng, anh đến ăn sáng sao?”

Bên trong quán còn có vài người đứng dậy cúi đầu chào hỏi, Tiêu Dật chỉ vừa mới ngẩng đầu lên liền nhìn thấy dáng vẻ thản nhiên bước tới của Trình Kiệt, người này đúng là trai sinh đã có khí chất vương giả, mỗi bước chân cử chỉ đều mang theo sự tự nhiên cao quý, Tiêu Dật né tránh cúi đầu xuống cố gắng để cho hắn không nhận ra được sự hiện diện của cậu, quả đúng không ngờ Trình Kiệt thế nhưng sẽ đặt chân vào trong quán nhỏ bên đường này.

Trình Kiệt không đáp lời ai cả chỉ dành cho mọi người một ánh mắt ý nói cứ tiếp tục ăn, hắn theo đó không chút do dự nào tiến tới trước bàn của Tiêu Dật mang chiếc ghế duy nhất còn trống đó kéo ra ngồi xuống, Tiêu Dật đã đến nước này rồi cũng không thể giả bộ được nữa, cậu ngẩng đầu làm ra dáng vẻ bất ngờ:

“Trình tổng là anh sao? Thật không ngờ lại gặp anh ở chỗ này ha ha...”

Trình Kiệt nhìn hồ sơ để trên bàn bên cạnh Tiêu Dật, Tiêu Dật theo đó nhận ra được hắn đang nhìn cái gì liền hốt hoảng mang hồ sơ kia bỏ xuống dưới, cười cười nói nói:

“Trình tổng anh muốn ăn cái gì, Lý tỷ nói ngày hôm nay quán mới làm món sủi cảo nhân tôm rất ngon đấy...” Nói rồi Tiêu Dật liền quay lại phía sau lớn tiếng gọi Lý Hoa: “Lý tỷ ơi có khách này”

Lý Hoa từ bên trong chạy ra:

“Có ngay, có ngay...” Khách trong quán này Lý Hoa luôn nghĩ Tống Ngộ Phàm chính là người đàn ông đẹp trai nhất, nhưng khi nhìn tới người phong độ soái khí nhất trời kia thì liền thay đổi suy nghĩ bấy lâu nay rồi, Lý Hoa phải mất một khoảng thời gian ngắn mới có thể tiếp tục nói được: “Anh bạn trẻ này lần đầu tiên tới quán của Lý tỷ đây đúng không, nào muốn ăn cái gì nào?”

Trình Kiệt không nóng không lạnh tùy tiện đáp lời:

“Cho tôi một ly cà phê bỏ sữa không đường, uống nóng!”

Lý Hoa gật gật đầu, đến giọng nói kia vừa phát ra liền khiến cho người ta cảm nhận ngay được sự cao ngạo rồi:

“Cậu còn muốn gì nữa không?”

Trình Kiệt nhìn về phía Lý Hoa trả lời:

“Không, cảm ơn!”

Lý Hoa đi rồi trong bàn ăn lúc này chỉ còn mỗi Tiêu Dật và Trình Kiệt đang ngồi đối diện nhau, Trình Kiệt cả một quá trình đều giữ im lặng khiến cho Tiêu Dật ở một chỗ cũng phải thấp thỏm không yên:

“Trình tổng ngày hôm nay vì sao tới quán nhỏ này thế?”

Trình Kiệt sẽ chẳng bao giờ tới quán nhỏ này nếu như ngày hôm đó Tống Ngộ Phàm không vô tình nói cho hắn biết rằng mỗi buổi sáng họ thường đến đây, hắn không biết mục đích của Tiêu Dật là gì bởi vì tiệm cơm gà phố tây cách nơi này cũng một đoạn đường, người này buổi sáng không đi làm còn có thời gian đến chỗ này ăn sáng. Trình Kiệt ngày hôm

nay nhân lúc đi làm sớm cũng muốn ghé qua xem thử thật hư thế nào, quả đúng như lời Tống Ngộ Phàm nói người này hiện tại quả thật đang ngã uống sữa ở chỗ này:

“Cậu ngày nào cũng tới đây sao?”

Tiêu Dật là đang đợi Tống Ngộ Phàm tới nhưng không rõ hôm nay vì sao Tống Ngộ Phàm không tới mà người tới lại chính là Trình Kiệt:

“Đúng vậy, ngày nào cũng đêu tới”

Cà phê của Trình Kiệt rất nhanh được mang lên, Lý Hoa vẫn còn muốn đứng bên cạnh nhìn Trình Kiệt một chút nhưng mà khi thấy ánh mắt không vui kia của hắn thì bà lìền nhanh chóng xoay người bước vào. Trình Kiệt lại nhìn Tiêu Dật chầm chằm, môi mỏng khẽ chuyển động mang theo giọng nói trầm khàn nam tính:

“Cậu lấy hồ sơ của cậu từ phòng làm việc của tôi đúng không?”

Tiêu Dật hả một tiếng rãnh nhanh chóng phủ nhận:

“Nào có đâu, hồ sơ gì thê?”

Trình Kiệt nâng mi:

“Hồ sơ của cậu trong cuộc tuyển chọn nghệ sĩ mới Trình thị”

Tiêu Dật cười ha ha, hai tay vẫn để ở trên đùi cõi gắng che giấu túi hồ sơ đó của mình:

“Nào có đâu, tôi làm gì có hồ sơ nào chứ”

Trình Kiệt im lặng một chút rãnh gật đầu:

“Được rãnh có thể là tôi nhìn nhầm, lát nữa tôi sẽ quay về lấy hồ sơ của cậu chuyển thẳng tới phòng quản lý nghệ sĩ thực tập của công ty”

Tiêu Dật vừa nghe thấy lời nói kia liền nghĩ tới chuyện ký túc xá dành cho nghệ sĩ thực tập của Trình thị, nếu như Trình Kiệt nói mang hồ sơ của cậu chuyển đến bộ phận quản lý nghệ sĩ thực tập như vậy chẳng phải là cậu có thể vào ở trong ký túc xá hay sao, nghĩ vậy Tiêu Dật liền nâng giọng hỏi lại:

“Trình tổng anh nói là thật hả?”

Trình Kiệt thản nhiên mang đầu gật xuống một cái, Tiêu Dật thấy vậy thì vội vã mang tập hồ sơ để ở trên đùi mình kia dùng hai tay đưa tới trước mặt Trình Kiệt một cách cung kính nhất:

“Trình tổng ngại quá, tôi ngày hôm qua đúng là đã thuận tay mang hồ sơ của mình về từ bàn làm việc của anh”

Trình Kiệt nhếch môi, tuy nhiên chỉ kéo dài trong vài giây ngắn ngủi, Tiêu Dật căn bản không có tài năng nào nhìn tới được biểu hiện nhỏ đó của người phía trước:

“Cậu đúng là lớn gan thật, ngay cả đồ trong phòng tôi cũng dám trộm”

Tiêu Dật méo mặt nhưng vẫn cố gắng cười cười mang hồ sơ của mình để tới bên cạnh Trình Kiệt giải thích:

“Trình tổng tôi nào có ý như vậy đâu, thật ra là...”

Tiêu Dật còn chưa kịp nói xong liền đã bị Trình Kiệt ngắt lời:

“Thật ra là cậu sợ tôi sẽ mang hồ sơ của cậu vứt bỏ cho nên cậu mới muốn từ chối tôi mang hồ sơ về, ngày hôm nay đợi A Phàm tới sẽ trực tiếp đưa cho cậu ta đúng hay không? Đáng tiếc A Phàm buổi tối ngày hôm qua đã đi công tác ở Thâm Quyến rồi”

Tiêu Dật bị Trình Kiệt nói đúng ý đố khiếu cho cậu trong lúc nhất thời không biết phải giải thích thế nào cho phải, Trình Kiệt tiếp tục đánh đòn tâm lý tới đầu của Tiêu Dật:

“Cậu cũng không vừa, lý do cậu mỗi buổi sáng không tới chỗ làm mà còn đi ngược tới quán nước này chính là vì muốn tiếp cận A Phàm có phải không, muốn cậu ta giúp đỡ cậu trong cuộc thi tuyển chọn này?”

Tiêu Dật há miệng a một tiếng vội vã mang biểu cảm kinh ngạc thu lại:

“Nào có đâu Trình tổng...”

Trình Kiệt tựa lưng vào thành ghế phía sau đưa một tay về phía trước ý mời Tiêu Dật nói tiếp:

“Vậy cậu giải thích cho tôi lý do vì sao nơi cậu làm việc ngược đường chỗ này một đoạn cũng không phải ngắn mà cậu mỗi buổi sáng đều sẽ tới đây?”

Trình Kiệt rất thông minh, trước lúc tới đây hắn vẫn không hiểu tại sao Tiêu Dật lại thường đến đây vào mỗi buổi sáng, nhưng khi nhìn thấy túi hồ sơ kia ở trên bàn thì hắn đã có thể dễ dàng hiểu ra được mánh khóe đơn giản này của Tiêu Dật. Chuyện này trên thương trường chính là áp dụng câu thành ngữ mưa dầm thấm lâu, ngày ngày nói chuyện một chút nhất định sẽ có kết quả thu về.

Tiêu Dật vừa nghĩ vừa nói:

“Trình tổng, tôi là thấy nơi này pha sữa rất ngon mà giá cũng rẻ cho nên sáng nào cũng tới đây... mà chuyện tôi tới đây anh cũng quản sao?”

Trình Kiệt nhún vai:

“Không quản, bởi vì cậu căn bản không phải là nhân viên của tôi cho nên tôi không quản cậu được!”

Tiêu Dật tức giận mang hồ sơ kia cầm lại về chỗ của mình ý muốn đứng dậy ra về

“Tôi không có thời gian cùng anh nói chuyện nữa, tôi về trước”

Trình Kiệt vẫn một dáng vẻ bình thản đó cầm chậm gọi Tiêu Dật lại:

“Đợi đã, chờ dù cậu có nộp hồ sơ đó cho A Phàm thì hồ sơ của cậu cuối cùng cũng phải chuyển đến cho tôi thôi, được tôi thông qua thì cậu mới có thể vào được bên trong, trở thành một nghệ sĩ của Trình thị”

Tiêu Dật hai tay nắm chặt lại, cuối cùng vẫn chọn lựa vứt bỏ mặt mũi ngã lại xuống ghế cười cười lấy lòng Trình Kiệt:

“Trình tổng...”

Không đợi cho Tiêu Dật nói xong, Trình Kiệt đã đưa tay về phía trước chặn lại lời của cậu:

“Không cần giải thích nữa, tôi chỉ hỏi một câu ngắn gọn rằng cậu muốn trở thành nghệ sĩ của Trình thị hay không?”

Tiêu Dật cũng thật ngắn gọn mang đáp án trả lại cho Trình Kiệt:

“Muốn!”

Trình Kiệt nhếch môi:

“Vậy buổi sáng ngày hôm nay xếp hàng đợi nộp hồ sơ lại đi”

Tiêu Dật khó hiểu:

“Hả?”

Trình Kiệt bỏ lại một câu rã rời đi:

“Trình thị chỉ những người có năng lực mới có thể vào, đừng nghĩ tới việc muốn lôi kéo mối quan hệ”

Rất nhanh thôi cậu nói này của vị tổng giám đốc lớn kiêu ngạo nào đó liền bị Tiêu Dật nhanh chóng chứng minh rằng sai hoàn toàn. Tiêu Dật ở trong Trình thị từ nghệ sĩ cho tới nhân viên đều dốc lực lôi kéo quen biết, khiến cho Trình Kiệt trong nhất thời cũng phải đau đớn, một mắt nhắm một mắt mở để cho ai đó tùy ý lộng hành, dĩ nhiên đây vẫn là để nói sau đi.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân
dtv-ebook.com

Chương 11: Lên Văn Phòng Gặp Tôi

Buổi sáng ngày hôm đó Tiêu Dật quả thật gọi điện cho ông chủ Tràn báo xin nghỉ một ngày để xếp hàng đợi nộp hồ sơ dự tuyển, có một câu nói vừa rồi của Trình Kiệt thì cậu cũng yên tâm hơn. Ngày hôm nay số người đến bao danh đã giảm đi một chút, nhưng không khí dưới đại sảnh vẫn cứ ồn ào nhao nhao lên khiến cho người ta đứng bên cạnh nhau cũng phải lớn tiếng hơn một chút thì mới có thể nghe được đối phương nói cái gì. Tiêu Dật im lặng đứng ở một chỗ âm thầm quan sát tất cả mọi người xung quanh, nam nữ đều có đủ cả, có người nhìn vô cùng đẹp, có người đáng người cũng rất chuẩn, còn có người khi cười lên nhìn đặc biệt chói mắt, Tiêu Dật bắt đầu cảm thấy mắt hy vọng dần. Tiêu Dật nắm chặt hồ sơ ở trong tay, đúng lúc này liền có một cô gái không biết từ đâu bước tới lên tiếng bắt chuyện với cậu:

“Xin chào, anh vẫn còn đến đây làm gì thế?”

Tiêu Dật nhìn cô gái trước mặt, cô ta có một mái tóc thẳng màu đen dài đến ngang vai, gương mặt cũng xem như là thanh tú, hiện tại đang mặc trên người một bộ váy liền màu hồng nhạt, Tiêu Dật nhìn sao cũng cảm thấy mình từ trước đến nay không quen cô gái này tại sao cô ta lại hỏi cậu như vậy:

“Thật ngại quá, chúng ta có quen biết nhau sao?”

Cô gái này tên Ân Tố Di năm nay 18 tuổi, lý do cô ta hỏi Tiêu Dật như vậy là bởi vì cô ta ngày hôm qua đứng ở dưới đại sảnh đợi đến lượt nộp hồ sơ đã nhìn thấy nhân viên Trình thị mang hồ sơ của Tiêu Dật đi:

“Em hôm qua nhìn thấy có nhân viên của công ty mang hồ sơ của anh đi rã mà”

Tiêu Dật nghe vậy liền hiểu ra được:

“Cô hôm qua vẫn chưa nộp được hồ sơ sao?”

Ân Tố Di gật đầu:

“Đúng vậy, ngày hôm qua nhiều người quá, đợi đến lượt em thì họ nghỉ rã, ngày hôm nay lại phải đến xếp hàng nộp lại”

Tiêu Dật không có ý định mang chuyện hồ sơ của mình nói ra với người này, nhưng mà dù sao cô ta cũng đã chủ động bắt chuyện với cậu rã cho nên cậu sẽ cùng cô ta vui vẻ trò chuyện, chính vì thế lúc này Tiêu Dật liền đưa tay về phía trước ý muốn bắt tay cô ta:

“Tôi gọi là Tiêu Dật”

Ân Tố Di cũng mỉm cười bắt tay của Tiêu Dật:

“Em gọi là Tố Di”

Tiêu Dật cùng Ân Tố Di vui vẻ đứng nói chuyện với nhau một lúc, thông qua đó cậu biết được cô gái này năm nay mới 18 tuổi và không có ý định học lên đại học mà trực tiếp muốn bước chân vào giới giải trí luôn. Tiêu Dật cảm thấy Ân Tố Di quyết định như vậy cũng không có gì là sai cả, dù sao thì đối với việc trở thành một nghệ sĩ thì tuổi càng trẻ sẽ càng có nhiều cơ hội thăng tiến hơn, hơn nữa đam mê của cô gái này là diễn xuất rã có học thêm vài năm đại học nữa cũng không giúp ích được gì, chỉ bằng trực tiếp ra nhập một công ty chờ thời cơ đến khi mình nổi tiếng.

“Anh có nhìn thấy người phái đầu kia không, nghe nói là họ hàng với vị giám đốc nào đó trong Trình thị”

Tiêu Dật theo hướng chỉ tay của Ân Tố Di liền nhìn thấy được một người đàn ông cõi trong khoảng tầm tuổi cậu đang ngồi vắt chéo chân trên

một chiếc ghế, xem bộ mặt kia của cậu ta chính là kiểu rất kiêu ngạo:

“Họ hàng của giám đốc trong Trình thị sao?”

Ân Tố Di gật đầu:

“Đúng vậy!”

Tiêu Dật nhìn người đang ngồi trên ghế một lượt rưỡi quay đi không muốn để ý nữa:

“Nếu quả thật là thân quen tại vì sao còn phải xếp hàng đợi đến lượt nộp hồ sơ chứ?”

Ân Tố Di nhỏ giọng nói với Tiêu Dật:

“Anh ta gọi là Ngô Lăng năm nay 23 tuổi, từ lúc đến đây đã được mấy nhân viên Trình thị đi qua chào hỏi đó, không biết họ hàng của anh ta là đại nhân vật nào trong Trình thị nữa”

Tiêu Dật chỉ mỉm cười không nói gì cả, sau đó Ân Tố Di liền kéo lấy tay cậu hỏi thế này:

“Anh có phải cũng có người quen trong Trình thị hay không?”

Tiêu Dật cúi đầu nhìn Ân Tố Di, phát hiện ra được trong ánh mắt của cô gái kia rõ ràng hiện lên tia tư lợi, thì ra cô ta cả buổi nói chuyện với cậu là muốn dò hỏi vấn đề này. Tiêu Dật cũng không làm ra vẻ ghét bỏ gì cả vẫn giữ thái độ vui vẻ lắc đầu nói:

“Không quen biết ai cả”

Ân Tố Di không tin tưởng:

“Em rõ ràng thấy nhân viên Trình thị ngày hôm qua đích thân xuống chỗ anh lấy hồ sơ mà”

Đến chính Tiêu Dật cũng không biết tại sao Trình Kiệt lại nói người kia xuống mang hồ sơ của cậu đi, chính vì thế cũng không cách nào mà giải thích được với Ân Tố Di:

“Tôi cũng không biết được, không phải hôm nay tôi vẫn còn xếp hàng ở chỗ này đợi đến lượt nộp hồ sơ hay sao?”

Ân Tố Di im lặng giống như suy nghĩ đi đâu giờ đó, Trình Kiệt cũng không buồn quan tâm đến việc cô ta nghĩ cái gì nữa mà chỉ đưa mắt nhìn xung quanh quan sát một hồi. Sau đó lúc lơ đãng đưa tầm mắt tới phía Ngô Lăng liền bắt gặp được cậu ta đang đứng nói chuyện với một người đàn ông trung niên mặc bộ vest sang trọng, Tiêu Dật nhìn dáng vẻ hai người này có chút quen mắt liền thử bước đến gần hơn một chút muốn nghe xem hai người họ đang nói cái gì.

“Tiểu Lăng, lát nữa nộp xong hồ sơ lên văn phòng gấp tôi”

“Dạ, giám đốc Phong”

Tiêu Dật vén vẹn nghe được hai câu đó, sau đó liền đột nhiên nhớ tới chuyện buổi tối ngày hôm qua, Tiểu Lăng và giám đốc Phong này hẳn chính là người ngày hôm qua cậu bắt gặp làm chuyện xấu ở trong ngõ nhỏ kia. Tiêu Dật vểnh tai muốn lắng nghe xem hai người bọn họ thầm thì cái gì, đúng lúc này liền nghe thấy được người được gọi là giám đốc Phong kia lên tiếng nói:

“Trình tổng”

Tiêu Dật giật mình ngay cả người cũng theo đó tự giác đứng nghiêm lại, cậu quay đầu nhìn về phía Trình Kiệt liền bắt gặp được ánh mắt âm trầm của hắn đang nhìn cậu. Tiêu Dật vốn định lên tiếng chào hỏi hắn một câu nhưng nghĩ đến câu nói buổi sáng ngày hôm nay của Trình Kiệt nói muốn vào Trình thị không thể dựa vào các mối quan hệ nên cậu đành quay đầu không nhìn hắn nữa, nếu như cậu mà ở chỗ này chào hỏi hắn khẳng định sẽ bị hắn nói là cậu muốn cố tình lôi kéo mối quan hệ nữa.

Trình Kiệt nâng bước tiến về phía Tiêu Dật, hắn chính là chủ định đi về phía cậu chứ không phải chỉ là đi ngang qua bởi vì khi hắn đứng bên cạnh cậu rã còn ngừng lại nói một câu không quá lớn cũng không quá nhỏ:

“Lát nữa nộp hồ sơ xong lên văn phòng gặp tôi”

Tiêu Dật thấp hơn Trình Kiệt cho nên khi muốn nhìn hắn luôn phải ngẩng đầu lên một chút:

“Hả?”

Trình Kiệt từ trên cao nhìn xuống Tiêu Dật bình thản nói:

“Có việc cần trao đổi cùng cậu!”

Tiêu Dật không biết Trình Kiệt có chuyện gì cần nói, càng nghĩ cũng càng không thể nào nghĩ ra được, cậu và hắn căn bản chẳng có chuyện gì để nói cả, nhưng mà hiện tại người này đã đích thân xuống sảnh nói cậu lên phòng hắn bàn chuyện, Tiêu Dật đến cuối cùng vẫn không có can đảm hỏi lại mà chỉ biết gật đầu:

“Được!”

Trình kiệt hài lòng xoay người rời đi, hắn không đi ra ngoài công ty mà là trở vào theo hướng thang máy muốn đi lên phòng làm việc. Tiêu Dật thông qua hướng đi kia của Trình Kiệt liền biết được rằng người này xuống đây chỉ có một mục đích chính là nói câu đó với cậu. Khi Trình Kiệt rời đi rã, Tiêu Dật mới phát hiện ra hai người mà cậu vừa rã nghe lén cuộc nói chuyện đang nhìn chằm chằm về phía mình, Tiêu Dật có điểm chột dạ nhanh chóng bước thật xa chỗ đó một chút, ai ngờ vừa trở về chỗ cũ liền bị Ân Tố Di kéo sang một góc liên tục truy hỏi:

“Dật ca, người vừa rã là ai vậy, nhất định là nhân viên trong Trình thị đúng không, xem cách anh ta ăn mặc sang trọng thế kia khẳng định là chức vị rất cao”

Tiêu Dật nhìn xuống Ân Tố Di, cậu đương nhiên sẽ không ngu ngốc nói người vừa tới chính là Trình tổng của cả Trình thị này, dù sao hiện tại vẫn là không nên nói ra thì tốt hơn:

“Không có, anh ta là nhân viên mới tưởng tôi cũng là nhân viên cho nên hỏi đường mà thôi”

Ân Tố Di làm ra một bộ dáng không tin tưởng cố muốn hỏi cùng:

“Dật ca, người đó là giám đốc đúng không, anh nói cho em biết đi mà”

Khi Ân Tố Di còn đang cố gắng dò hỏi thì lúc này đã có một giọng nam xen vào:

“Người ta đã không muốn nói, cô còn ở đó hỏi nhì ều làm gì?”

Hai người theo hướng phát ra tiếng nói kia nhìn tới phát hiện ra được người đó là Ngô Lăng, Ân Tố Di thấy Ngô Lăng tới liền buông tay Tiêu Dật ra rầm nhíu mày nhìn về phía cậu ta khó chịu nói:

“Không liên quan đến anh”

Ngô Lăng nhìn về phía Ân Tố Di một lúc rầm bước tới đứng ở hàng bên cạnh với bọn họ, bởi vì Tiêu Dật không có ý định trả lời Ân Tố Di cho nên cô ta cũng không hỏi nữa chỉ còn biết đứng ở phía trước Tiêu Dật, thỉnh thoảng sẽ quay lại phía sau nói một hai câu với cậu. Tiêu Dật đối với mấy câu hỏi han kia cũng không cảm thấy phiền, cho dù mỗi câu hỏi của cô ta đều luôn hướng tới việc dò hỏi mối quan hệ của cậu và Trình Kiệt, có điều Tiêu Dật cũng rất tinh mỗi lần đều có thể lảng sang được chuyện khác. Tiêu Dật đứng ở dưới đợi đã được hai tiếng rầm, Ân Tố Di có điểm mỏi chân cho nên nói cậu giữ chỗ giúp mình một chút. Khi Ân Tố Di rời đi rầm, Ngô Lăng đứng bên hàng lúc này mới lên tiếng hỏi cậu:

“Người vừa rầm cùng cậu nói chuyện đúng thật là Trình tổng sao?”

Tiêu Dật quay sang hả mộ tiếng, Ngô Lăng nhìn cậu chằm chằm từ đầm xuống chân giống như là đang đánh giá cậu vậy;

“Cậu có quan hệ gì với Trình tổng thê?”

Tiêu Dật âm thầm nghĩ trong lòng, cho dù cậu và Trình Kiệt thật sự có quen biết đi chăng nữa cũng chẳng thể nào giống như quan hệ của người trước mặt này với giám đốc Phong gì đó đâu. Có đi đâu nghĩ thì nghĩ vậy nhưng Tiêu Dật cũng không có gì gọi là khó chịu ra mặt mà vẫn khẽ mỉm cười đáp lại, dù sao thì Ngô Lăng này cũng có quan hệ với giám đốc Phong nào đó trong Trình thị, cùng cậu ta có quen biết cũng không phải là đi đâu xấu gì:

“Tôi ngày thường hay giao cơm hộp cho anh ta”

Ngô Lăng không tin tưởng lời nói của Tiêu Dật:

“Muốn nói dối cũng nên tìm cái lý do nào thật một chút chứ, Trình tổng là ai mà sẽ ăn cơm hộp hay sao?”

Việc Trình Kiệt ngày nào cũng đều gọi một suất cơm hộp, Tiêu Dật chưa bao giờ nghĩ tới cả, bây giờ nghe Ngô Lăng nói như thế cậu mới nhận ra được một điều kỳ lạ ở đây, tại sao Trình Kiệt trưa nào cũng đều đặt một suất cơm hộp bình dân như thế. Lúc Tiêu Dật còn đang mải suy nghĩ đến chuyện đó, Ngô Lăng ở bên cạnh đã lên tiếng nói thế này:

“Cậu không cần nói thì tôi cũng biết rõ, nhưng có điều tôi không ngờ tới là cậu cũng thật cao tay đây”

Tiêu Dật không hiểu ý của Ngô Lăng liền hỏi một tiếng, Ngô Lăng nhìn mọi người xung quanh rõ nhở giọng dùng âm lượng chỉ có hai người có thể nghe thấy được:

“Cậu làm thế nào mà tiếp cận được Trình tổng thê?”

Tiêu Dật mất một lúc mới có thể hiểu ra được ý trong lời nói đó của Ngô Lăng, cậu giật mình đẩy người này ra một chút rõ nhíu mày:

“Không phải như cậu nghĩ đâu”

Ngô Lăng nhún vai:

“Cậu cũng không cần phải ngại ngùng gì cả, muốn trở thành nghệ sĩ của Trình thị giờ một chút mánh khóe cũng không có gì là sai”

Tiêu Dật im lặng không cùng Ngô Lăng tiếp chuyện nữa, cho đến khi Ân Tố Di đứng lại vào hàng rã có hỏi cậu một vài câu hỏi cậu cũng chỉ lắc đầu hoặc gật đầu. Cuối cùng cũng có thể thành công mang hồ sơ nộp tới cho người phụ trách, Tiêu Dật xoay người lại hướng ra cửa công ty muốn vénhà chọt nghĩ ra việc vừa rã Trình Kiệt nói cậu lên văn phòng gấp hắn. Vừa rã giám đốc Phong kia cũng nói với Ngô Lăng một câu giống như vậy, chuyện Ngô Lăng lên phòng làm việc của giám đốc Phong làm gì thì có dùng đầu gối cậu cũng có thể nghĩ ra được, nhưng mà việc Trình Kiệt gọi cậu lên văn phòng bàn bạc cái gì thì Tiêu Dật ngay cả dùng bộ não 22 năm nay cũng chẳng thể nào nghĩ ra. Thật ra thì Ngô Lăng nói cũng đúng, muốn trở thành nghệ sĩ của Trình thị giờ một chút mánh khóe cũng không có gì là sai, nếu như lát nữa Trình Kiệt thật sự muốn làm tới, cậu xem như cũng sẽ nhắm mắt chịu đựng, dù sao thì bản thân đã là đàn ông còn sợ mất cái gì nữa. Ý nghĩ ban đầu muốn tiếp cận làm bạn bè của Tiêu Dật trong lúc này chính thức thay đổi, bạn bè mà giống như La Luật chớp mắt một cái liền có thể trở mặt ngay được thì cậu căn bản tránh được bao xa càng tốt, nhưng nếu như cậu trở thành một người có thể khiến Trình Kiệt không thể nào buông bỏ được, như vậy chẳng khác nào một bước lên mây rã.

Tiêu Dật cứ mơ màng như vậy cho đến khi đứng trước cửa phòng của Trình Kiệt, cậu theo thường lệ đưa tay gõ ba tiếng vào cửa, Trình Kiệt ở phía trong cũng như mọi khi nói hai từ:

“Vào đi!”

Tiêu Dật tiến vào, mang cánh cửa phòng làm việc của hắn đóng lại, khẽ mỉm cười đi đến trước mặt hắn hỏi:

“Trình tổng gọi tôi có việc gì thê?”

Trình Kiệt đang bận làm việc với đống văn kiện trên bàn, cả một quá trình từ đầu đến cuối đều không có ý định ngẩng đầu lên lấy một cái:

“Ngã đi, đợi tôi một chút”

Tiêu Dật ngã ở ghế sô pha nhỏ nơi dành cho khách, thỉnh thoảng sẽ luôn lén lén nhìn Trình Kiệt một chút, người này quả đúng có dáng người hoàn mỹ, gương mặt không có chỗ chê, đáng tiếc tính tình lại hoàn toàn tẩy lệ nghịch với những mặt tốt đẹp đó. Tiêu Dật đang mải nhìn Trình Kiệt, đúng lúc này Trình Kiệt liền lên tiếng hỏi một câu khiến cho Tiêu Dật cũng phải hốt hoảng giật mình một chút.

“Nộp hộp sơ xong rã?” Trình Kiệt vẫn cúi đầu làm việc.

Tiêu Dật ưm một tiếng, Trình Kiệt nghe thấy tiếng ưm nhỏ kia liền nhíu mày dừng động tác ngẩng đầu lên nhìn về phía người nọ:

“Cậu sao thế?”

Tiêu Dật không hiểu ý của Trình Kiệt:

“Hả?”

Trình Kiệt im lặng một chút rã nói tiếp:

“Ngày hôm qua cậu nói Đường Á diễn xuất rất tốt sao?”

Tiêu Dật không hiểu Trình Kiệt tại sao lại hỏi đến vấn đề này nhưng mà cậu vẫn gật đầu đáp:

“Đúng thế, tôi cảm thấy rất có chí sâu”

Trình Kiệt vừa làm việc vừa nói với Tiêu Dật:

“Cậu thấy Mặc Lộ thế nào?”

Mặc Lộ này là người xếp ở vị trí thứ hai sau trong top diễn viên nổi tiếng của Trình thị sau Bối Ni, người này cậu đã từng xem qua một số tin tức cũng như bình luận của khán giả là những người không phải fan của cô ấy, đa số đều nói diễn xuất không có gì đặc biệt, nhưng những dự án phim lớn đều có vai diễn, hơn nữa còn là vai diễn chính. Xem qua một số tin tức

đời tư của Mặc Lộ trên trang mạng phát hiện ra được phía sau người này có kim chủ rất vững, nhưng trước mắt vẫn không biết người đó là ai:

“Mặc Lộ? Tôi cảm thấy lối diễn xuất của cô ấy cũng ổn, nhưng mà tôi vẫn thích Đường Á hơn”.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân
dtv-ebook.com

Chương 12: Học Hỏi Một Chút

“Tôi có ý định muốn một nữ diễn viên trong công ty giúp người được chọn trong đợt bổ sung nghệ sĩ mới này” Trình Kiệt thản nhiên mang kế hoạch của công ty nói cho Tiêu Dật biết.

Tiêu Dật phải mất một lúc lâu mới có thể từ trong ý nghĩa câu nói kia của Trình Kiệt hiểu ra được điều gì đó, người này hiện tại gọi cậu lên văn phòng hắn, lại cùng cậu nói chuyện này há chẳng phải là hắn đang ám chỉ đợt tuyển chọn nghệ sĩ mới này cậu nhất định sẽ trúng tuyển hay sao. Tiêu Dật trong lòng cuồng gào thét, ngay cả nét mặt vui vẻ cũng đều hiện ra hết ở bên ngoài:

“Trình tổng...”

Tiêu Dật mới chỉ vừa kịp lên tiếng nói hai từ kia liền bị Trình Kiệt ngay lập tức một đao cắt đứt mộng tưởng:

“Tôi ngày hôm qua cảm thấy cậu có cái nhìn về nghệ sĩ trong công ty tôi khá là khách quan, cho nên tôi hôm nay muốn gọi cậu lên đây hỏi chuyện thôi chứ không phải là như cậu đang nghĩ đâu”

Tiêu Dật nụ cười trên miệng chợt cứng lại, người này đúng là rất giỏi tạt nước lạnh vào mặt người khác mà, Tiêu Dật có điểm khó chịu lầu bầu nói:

“Anh biết tôi đang nghĩ cái gì chắc”

Trình Kiệt trầm giọng:

“Cậu đang nghĩ tôi sẽ cho cậu dễ dàng thông qua vào được Trình thị trở thành nghệ sĩ của Trình thị, còn không phải như vậy sao?”

Cái suy nghĩ này vừa r ^ã đã hiện rõ ràng trên gương mặt của Tiêu Dật, Trình Kiệt đường đường là tổng giám đốc lớn của công ty còn có thể không nhìn ra được hay sao, có đi ^{ầu} Tiêu Dật hiện tại vẫn chối đây đẩy:

“Sai r ^ã, tôi không nghĩ như thế!”

Trình Kiệt nhếch môi, cũng không ngay lập tức lật tẩy lời nói dối kia của Tiêu Dật:

“Được r ^ã, cậu cảm thấy giữa Đường Á và Mặc Lộ ai tốt hơn?”

Tiêu Dật nhíu mày:

“Tôi nói người nào tốt thì anh sẽ tin tưởng sao?”

Trình Kiệt rất nhanh đáp lời:

“Đương nhiên sẽ không, chỉ là muốn hỏi ý kiến của cậu một chút xem thế nào thôi”

Tiêu Dật xua xua tay:

“Thế thì anh khỏi c ^{ần} hỏi đi, anh thấy ai tốt thì trực tiếp chọn người đó là được r ^ã”

Trình Kiệt nâng giọng:

“Nếu như cậu quả thật được lựa chọn trong số nghệ sĩ mới tuyển chọn của công ty, đến lúc đó thì cậu đừng hối hận nhé”

Tiêu Dật hai mắt lại sáng lên, cái lưng đang tựa vào thành ghế cũng tự động bật dậy dựng thẳng, nhưng sau khi nhìn tới gương mặt đáng ghét kia của Trình Kiệt liền phát hiện ra rằng hắn ta chỉ đang có ý định vờn cậu mà thôi. Có đi ^{ầu} Tiêu Dật nghĩ cứ để cho Trình Kiệt vờn, cậu không biết lời nói kia của Trình Kiệt là thật hay đùa, nhưng nếu như là sự thật vậy thì cậu

đương nhiên muốn chọn người tốt nhất để giúp mình, thế cho nên Tiêu Dật liền hắng giọng nói:

“Đường Á tốt”

Trình Kiệt gật gật đầu:

“Tôi sẽ xem xét lại một lượt”

Sau đó Tiêu Dật giống như nghĩ ra điều gì đó liền xuống giọng hỏi Trình Kiệt:

“Trình tổng, giám đốc Phong là giám đốc của bộ phận nào trong Trình thị thê?”

Trình Kiệt liếc mắt nhìn Tiêu Dật một cái, Tiêu Dật nhanh chóng giải thích:

“Vừa rồi tôi thấy ông ta ở dưới sảnh cho nên chỉ tiện miệng hỏi mà thôi”

Trình Kiệt lại cúi đầu nhìn văn kiện trên bàn không có ý định đáp lời Tiêu Dật:

“Trình tổng, nếu như trở thành nghệ sĩ thực tập thì sẽ được ở trong ký túc xá của Trình thị thật sao?”

Trình Kiệt đang viết cái gì đó, nghe Tiêu Dật hỏi cũng không có ý định ngừng động tác:

“Nghe được từ đâu?”

Tiêu Dật tựa lưng vào ghế sofa đắn tin nhắn nói dối:

“Vừa rồi nghe được mấy người tới báo danh nói thê”

Trình Kiệt bình thản đáp:

“Thê thì nghe nh`âm r`ã!”

Tiêu Dật ng`ã bật dậy nói lớn:

“Làm sao có thể nh`âm được chứ, tôi rõ ràng nghe được giám đốc Phong kia nói như vậy”

Trình Kiệt đặt bút xuống bàn làm việc ngẩng đầu nhìn chằm chằm Tiêu Dật, Tiêu Dật biết mình vì quá kích động mà nói hớ r`ã cho nên liền đưa tay che miệng lại, sau đó lại bất giác nuốt một ngụm nước miếng, đôi mắt mở lớn chuyển động xoay tròn như đang suy nghĩ kiếm cớ lấp liếm:

“Tôi ở dưới sảnh nghe thấy giám đốc Phong kia cùng với thư ký của ông ta nói thế”

Trình Kiệt chỉ c`ần nhìn lướt qua một lượt cũng biết hely nhỏ kia đang nói dối, hắn thò ơ để lại một câu hỏi:

“Thê sao?”

Tiêu Dật có một thói quen chính là một khi cảm thấy lúng túng hoặc tức giận sẽ dùng ngón tay trỏ về vòng tròn, hiện tại ngón trỏ phải kia của cậu cũng đang đặt trên đùi gãi gãi:

“Ây da, nhưng mà đúng là có ký túc xá dành cho nghệ sĩ thực tập có phải không?”

Trình Kiệt nâng mi:

“Cậu muốn ở sao?”

Tiêu Dật nghĩ đến lời nói ngày hôm qua khi Ngô Lăng làm nũng với giám đốc Phong kia liền cũng học theo cậu ta nói:

“Chỗ của tôi an ninh rất không tốt, cho nên nếu như thật sự được trở thành nghệ sĩ thực tập thì tôi muốn ở trong đó”

Ngô Lăng sau khi nói xong lời như thế sẽ được giám đốc Phong nhanh chóng đáp ứng, nhưng khi Tiêu Dật mở miệng nói như vậy thì Trình Kiệt lại đáp thế này:

“Cậu là con trai còn sợ mất cái gì đây?”

Nghe cái giọng điệu kia của Trình Kiệt, Tiêu Dật thật chỉ muốn ngay lập tức táng cho người này bất tỉnh nhân sự mà thôi:

“Tôi là con người, tôi cũng sợ mất mạng có được không đây?”

Trình Kiệt nửa đùa nửa thật hỏi một câu thế này:

“Cậu nói mấy lời này với tôi có ý gì?”

Tiêu Dật nghe thấy câu hỏi kia trong lòng liền bất đắc hoảng loạn, biểu cảm ở bên ngoài gương mặt cũng khác thường, cậu có điểm mất tự nhiên nói:

“Ý gì là ý gì, tôi thì có cái ý gì được chứ?”

Trình Kiệt đặt bút xuống bàn, lưng ngả về phía sau tựa vào thành ghế:

“Cậu tốt nhất bỏ mấy cái ý định thiết lập mối quan hệ với người khác đi, cho dù cậu có quen biết giám đốc Phong kia đi chăng nữa cũng không giải quyết được cái gì đâu, ông ta không nằm trong thành phần chủ chốt quyết định nghệ sĩ mới ra nhập công ty”

Tiêu Dật bĩu môi:

“Trình tổng à, anh lúc nào cũng nói đừng dựa vào mối quan hệ, tôi nói cho anh biết nhé, tôi đã từng đăng ký rất nhiều cuộc thi tuyển chọn tài năng như thế này rồi, kết quả không có quan hệ người ta liền không cần để cho tôi biểu diễn tài năng. Mà không phải Bối Ni kia cũng cùng với anh có quan hệ hay sao, làm gì có ai chỉ mới nửa năm vào nghề đã trở thành minh tinh nổi tiếng được như thế chứ”

Trình Kiệt nhếch môi, ngón tay trỏ gõ theo nhịp ở trên mặt bàn, hắn nhìn người phía trước lâu thật lâu, sau đó mới chậm rãi mở miệng hỏi một câu thế này:

“Cậu có biết tại vì sao Bối Ni nhanh như vậy đã nỗi tiếng hay không?”

Tiêu Dật có điểm không muốn trả lời:

“Anh đừng nói với tôi là cô ta có thiên phú, tôi nói cho anh biết tôi đã từng xem qua bộ phim cô ta đóng r ā, không có gì đặc biệt cả!”

Trình Kiệt vẫn giữ một bộ dạng bình thản nhún vai:

“Đương nhiên diễn xuất của Bối Ni không phải là quá xuất sắc, có ta nhanh như vậy nỗi tiếng được là bởi vì cô ta thông minh. Cậu có biết công ty này ai là người đứng đài hay không? Cô ta không tiếp cận những người khác lại lựa chọn tiếp cận ông chủ lớn của mình, cậu nói xem?”

Tiêu Dật nâng giọng:

“Đấy nhé, chính anh cũng thừa nhận r ā nhé, nếu như không có quan hệ thì có thể có chỗ tốt hay sao?”

Trình Kiệt gật đài:

“Là như vậy nên tôi mới nói cậu hãy bỏ ý định thiết lập mối quan hệ với người khác đi”

Tiêu Dật phải mất một lúc mới có thể hiểu ra được ý trong lời nói của Trình Kiệt, cậu ngẩng đài nhìn về phía hắn phát hiện ra được hắn nãy giờ vẫn luôn một đường thẳng tắp nhìn chằm chằm cậu. Tiêu Dật trong lòng hiện tại chính là nghĩ người này đang nói cậu và hắn cái đó, nhưng mà Tiêu Dật lại chẳng thể nắm bắt được tâm tư của Trình Kiệt, cho nên cậu không biết được những lời nói kia của hắn có phải là một cái bẫy hay không, có khi nào người này đang thử lòng của cậu, chỉ cần cậu siêu lòng liền sẽ ngay lập tức lật mặt mang lý do cậu suy nghĩ không đứng đắn trực tiếp loại cậu

khỏi cuộc thi. Tiêu Dật im lặng một hồi lâu đứng bất động rồi rời khỏi chỗ này, giọng nói có điểm mất tự nhiên:

“Không có chuyện gì nữa thì tôi đi vầy”

Trình Kiệt cũng không có ý định cản Tiêu Dật lại, thật ra lời nói vừa rồi của hắn chỉ là bộc phát tại thời điểm đó nói ra mà thôi, hắn biết từng người trong công ty có mối quan hệ thế nào, cũng biết được người đó có tính hướng ra sao. Vừa mới rã Trình Kiệt nghe thấy Tiêu Dật đột nhiên hỏi đến giám đốc Phong kia hắn liền cảm thấy không hay rã, giám đốc Phong này gọi là Dịch Phong, năm nay đã gần 50 tuổi, nếu không phải là bởi vì ông ta coi như có một chút quen biết với mẹ của hắn thì Trình Kiệt sớm đã không để ông ta làm việc trong công ty rã. Người này biểu hiện trong công ty cũng bình thường không có gì đột phá, nhưng bởi vì có một chút cổ phần mới có thể trở thành giám đốc phòng marketing, hầu hết các nam diễn viên trong công ty trên dưới đều đã được ông ta ngủ qua. Chính vì việc này mà Trình Kiệt mới không muốn để cho Tiêu Dật có mối quan hệ với người này, dù sao holly nhỏ kia có vẻ như rất muốn có quan hệ để vào trong Trình thị, hắn sợ Tiêu Dật sẽ một phút yếu lòng mà chịu buông xuôi.

Thật ra thì Trình tổng giám đốc lớn của chúng ta đã lo quá xa, danh xưng holly nhỏ mà hắn đặt ở trên người Tiêu Dật cũng chẳng phải là hữu danh vô thực, Tiêu Dật từ đầu đến cuối mỗi đường đi đều tính toán tỉ mỉ, hơn nữa cậu lần đó nhìn thấy Dịch Phong cùng Ngô Lăng còn tự nghĩ trong lòng rằng nếu như thật sự có cùng một người đàn ông quan hệ nhất định cũng sẽ tìm người được một chút, chứ tuyệt đối không chịu ủy khuất cùng một người lớn tuổi như vậy.

Tiêu Dật bước vào trong thang máy dành cho nhân viên, mắt thấy hộp số phía trước phát sáng ở số 30, cậu liền biết lát nữa xuống tới tầng 30 có thêm người vào. Thang máy mở ra Ngô Lăng theo đó cũng tiến vào, Ngô Lăng quay sang nhìn Tiêu Dật một lúc rã thản nhiên nói thế này:

“Đã xong rã hay sao?”

Tiêu Dật còn đang bận suy nghĩ đến chuyện vừa rồi Trình Kiệt nói cho nên căn bản không để ý đến lời nói của Ngô Lăng:

“Trình tổng là người như thế nào thê?”

Tiêu Dật:

“...”

Ngô Lăng:

“Có phải cũng rất được hay không?”

Tiêu Dật:

“...”

Ngô Lăng nhíu mày nhìn người bên cạnh, sau đó có điểm không vui nâng giọng:

“Cậu đừng tưởng cậu và Trình tổng có quan hệ r`ă thì một bước lên mây, cũng chẳng biết người ta bao giờ sẽ đá bay cậu đâu”

Tiêu Dật quay sang nhìn Ngô Lăng, vấn đề cậu hiện tại đang nghĩ tới đây có thể Ngô Lăng sẽ cho cậu lời giải đáp, dù sao thì Ngô Lăng cùng Địch Phong kia cũng chính là thể loại đó, thế cho nên Tiêu Dật liền nói dối thế này:

“Trình tổng cũng bình thường thôi, không quá ham mê”

Ngô Lăng cười mỉa:

“Không quá ham mê? Việc này cũng không thể trách anh ta”

Tiêu Dật khó hiểu:

“Không trách anh ta?”

Ngô Lăng vỗ vỗ vai Tiêu Dật, giống như là một người sành đòn giảng giải ngắn gọn cho cậu hiểu:

“Có hai lý do, thứ nhất là do bản thân cậu, thứ hai chính là do anh ta căm bẩn không thích con trai chỉ là muốn thử mới mẻ nhất thời mà thôi”

Tiêu Dật nghĩ nghĩ một hồi liền đáp:

“Có thể là cái thứ hai”

Ngô Lăng cầm điện thoại giống như là đang nhắn tin với ai đó, vừa làm vừa nói:

“Yên tâm đi, cậu và Trình tổng dù sao cũng đã có quan hệ cho nên lần tuyển chọn này cậu nhất định sẽ được vào vòng trong thôi”

Tiêu Dật hai mắt đảo quanh một vòng:

“Có quan hệ liền chắc chắn được vào vòng trong sao?”

Ngô Lăng bỏ điện thoại vào trong túi quần quay sang nhìn Tiêu Dật nhún vai:

“Chỉ là tôi nghĩ như vậy mà thôi, chi bằng cậu trực tiếp đến hỏi Trình tổng”

Tiêu Dật nhìn Ngô Lăng một lúc, trong lòng thầm nghĩ người này có vẻ như cũng không phải là người ngu ngốc, cậu ta hiện tại có thể nói với cậu như thế khẳng định là nắm chắc được việc giám đốc Phong kia sẽ để cậu lọt vào vòng trong, thế cho nên Tiêu Dật liền cũng muốn học hỏi một chút cách thức của Ngô Lăng:

“Cậu làm như thế nào có thể chắc chắn được giám đốc Phong kia sẽ để cậu vào vòng trong”

Ngô Lăng nhếch môi cười, thang máy đúng lúc này liền mở ra, Tiêu Dật đi theo phía sau Ngô Lăng muốn nghe câu trả lời:

“Tôi quay phim lại”

Tiêu Dật hả một tiếng, nếu như quay phim lại thì người mất danh dự không phải sẽ là cả hai sao, cậu vẫn còn chưa muốn người khác có thể xem được đoạn phim nóng của cậu đâu:

“Hả? Phải làm đến mức như vậy luôn sao?”

Ngô Lăng bước ra đến cửa công ty liền dừng lại giống như là muốn bắt một chiếc taxi để trở về, Tiêu Dật vẫn cố muốn hỏi thêm:

“Có còn cách khác hay không?”

Ngô Lăng gật đầu:

“Có nhiều cách lắm, ví như cậu mang bao cao su của anh ta bảo quản thật tốt, nếu như anh ta muốn lật mặt thì cậu liền mang bao cao su đến gấp mặt anh ta”

Tiêu Dật a một tiếng, cậu chẳng thể hiểu nổi mang bao cao su đến có tác dụng gì:

“Để làm gì?”

Ngô Lăng cúi đầu nhỏ giọng:

“Cậu nói với anh ta rằng sẽ mang bao cao su đó tới bệnh viện kiểm chứng, y học bây giờ vô cùng tiên tiến chỉ cần vài tiếng liền có thể tìm ra được t*ng trùng của thứ đó ứng với người nào”.

Tiêu Dật vừa nghe thấy lời nói kia liền đỏ mặt a một tiếng:

“Phải đến mức như vậy luôn sao?”

Ngô Lăng nhún vai:

“Phương thức này chính là đơn giản nhất, tôi từ đó đến giờ chưa từng làm qua phương thức đó, chỉ bằng trực tiếp quay phim lại là được rồi”

Tiêu Dật nghĩ rằng một h *ă* li *ên* cảm thấy so với việc quay phim thì việc giữ lại bao cao su có vẻ như không làm tổn hại đến danh dự của cậu nhất, dù sao thì chẳng ai thấy được gương mặt cậu, nếu như việc này quả thật đ *ố* b *ể* người ta chỉ có thể biết được t*ng trùng kia là của Trình Kiệt mà thôi:

“Cậu nói xem phải làm thế nào để biết anh ta cũng có ý với tôi?”

Có một chiếc taxi phía xa đang đi đến, Ngô Lăng vốn định đưa tay ra vẫy taxi li *ên* bị Tiêu Dật cản lại:

“Khoan đã cậu đừng đi vội, nếu như chuyện thực sự thành sau này tôi nhất định cũng sẽ giúp đỡ cậu”

Ngô Lăng nhìn Tiêu Dật một chút, so với việc tạo thêm địch thì việc kết thêm bạn vẫn hơn:

“Cậu không phải nói anh ta không quá ham mê hay sao?”

Tiêu Dật nói dối không chớp mắt:

“Cậu không phải nói là lỗi một ph *ần* ở tôi hay sao?”

Ngô Lăng nhếch môi:

“Bây giờ cậu chủ động hôn anh ta đi, nếu như anh ta đáp lại cậu thì coi như còn có thể cứu vãn được, nhưng nếu như anh ta vẫn đứng dừng hoặc đẩy cậu ra vậy thì không thể cứu vãn được r *ă*”

Lời nói kia của Ngô Lăng li *ên* khiến cho Tiêu Dật phi *ên* não một phen, cậu muốn kiểm chứng xem có phải Trình Kiệt có ý với mình hay không nhưng mà cậu không thể cứ như vậy hôn hắn ta được, nếu như là hắn thật sự không có ý với cậu vậy thì sau này mặt mũi của cậu biết để ở cái lỗ nào đây:

“Tôi không thể đang yên đang lành tự nhiên hôn anh ta được”

Ngô Lăng cảm thấy người bên cạnh thật ngốc:

“Vậy thì cậu tự tạo tình huống không đang yên đang lành đi”

Tiêu Dật ngẩng đầu mở lớn hai mắt muốn nghe tiếp:

“Tình huống thế nào?”

Ngô Lăng thở dài một hơi đầy bất lực:

“Giả say rượu đi”.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân
dtv-ebook.com

Chương 13: Hạ Quyết Tâm

Cả ngày hôm đó Tiêu Dật tự nhốt mình ở trong nhà để lên mạng học hỏi một chút kiến thức về vấn đề kia, thật ra lời nói của Trình Kiệt cũng rất đúng, cậu là con trai cậu còn sợ mất cái gì sao, dù sao cũng chỉ là nhịn đau một lần mà thôi liệu có thể nỗi tiếng rã. Cái suy nghĩ hiện tại của Tiêu Dật hoàn toàn sai lầm, không phải là chỉ một lần mà là vô số lần, Trình Kiệt chính là loại người vừa dính vào rã liền không thể tự mình dứt được ra.

Tiêu Dật còn tham gia vào một team chat ở trên mạng về vấn đề tình yêu nam nam kia, nhưng sau khi ra nhập vào team chat đó rã mới phát hiện ra một vấn đề đó chính là cả team có 12 người thì đến 10 người đều là nữ, cậu lúc nào ra nhập chính là chỉ âm thầm đọc tin nhắn của các cô gái đó mà thôi, thỉnh thoảng có chỗ nào không hiểu sẽ lên tiếng hỏi một chút, dần dần liền nói như được mùa, ví như là đoạn đối thoại hiện tại.

[Phúc Hắc Công]: Công ty tôi có một uke vô cùng dâm đãng

[Sóc Nhỏ]: Cái gì gọi là uke?

[Dưa Chuột Lớn]: Là người bị đè đó

[Bạo Hoa Cúc]: Đến thuật ngữ đơn giản này mà cũng không hiểu sao?

[Sóc Nhỏ]: ...

[Đại Boss]: uke là người bị đè, seme là người đi đè

[Sóc Nhỏ]: Ân, đã hiểu!

[Đã Hướng Dương]: Người mới tới là nam hay nữ?

[Sóc Nhỏ]: Là nam

[Vạn Thụ Mê]: Là nam sao? Có thật hay không thê?

[Tiêu Hồn]: Cậu là công hay thụ?

[Sóc Nhỏ]: Thể nào là công, thể nào là thụ?

[Rên Ngọt]: Công là seme, thụ là uke

[Sóc Nhỏ]: Tôi không biết, làm cái nào sẽ lợi hơn?

[Trợ Công]: Ha ha ha

[Đoạt Thiên Hạ]: Cậu đáng yêu như vậy, cậu nhất định là thụ

[Rên Ngọt]: Bị đè khảng định đau

[Sóc Nhỏ]: Vậy tôi sẽ làm công

[Đại Boss]: Nhưng sẽ được cưng chi ầu

[Sóc Nhỏ]: Làm thụ sẽ được cưng chi ầu sao?

[Đã Hướng Dương]: Kiếm được công tốt nhất định được sủng!

[Sóc Nhỏ]: Anh ta tính tình không tốt

[Đoạt Thiên Hạ]: Phúc hắc công?

[Sóc Nhỏ]: Đúng là rất phúc hắc, xấu xa, hơn nữa còn rất thích dùng lời nói làm người khác phải bức mình, còn có thích uy hiếp tôi!

[Dưa Chuột Lớn]: A, là thật như vậy sao?

[Vạn Thụ Mê]: Đẹp trai hay không, có tiền hay không?

[Sóc Nhỏ]: Cũng đẹp, rất giàu

[Rên Ngọt]: Là công trong truyềnl thuyết đây rã

[Tiêu Hồn]: Anh ta có phải tổng tài hay không?

[Sóc Nhỏ]: Tại sao cô biết vậy?

[Đại Boss]: Là tổng tài sao?

[Trợ Công]: Cậu thật sự gấp công tốt rã

[Phúc Hắc Công]: Hai người đã làm hay chưa?

[Sóc Nhỏ]: Chưa có cái gì cả, tôi không biết anh ta có thích tôi hay không, ngày hôm nay tôi cùng anh ta nói chuyện cảm thấy anh ta hình như thích tôi.

[Đã Hướng Dương]: Vậy là anh ta nhất định thích cậu, cậu liền tới đi, đừng để lỡ mất công tốt như vậy

[Sóc Nhỏ]: Nếu như là do tôi nghĩ nhầm thì sao?

[Dưa Chuột Lớn]: Mông cậu có lớn hay không?

[Sóc Nhỏ]: À, vì sao hỏi vấn đề này?

[Phúc Hắc Công]: Ha ha ha

[Đoạt Thiên Hạ]: Cái này rất quan trọng

[Trợ Công]: Cậu trả lời đi

[Sóc Nhỏ]: Hình như lớn hơn người thường một chút

[Tiêu Hồn]: Xin chúc mừng

[Sóc Nhỏ]: Vì sao a?

[Đã Hướng Dương]: Công đài thích mông lớn

[Dưa Chuột Lớn]: Da cậu trắng hay không?

[Sóc Nhỏ]: Không

[Dưa Chuột Lớn]: Cũng không sao, mông lớn là được r āi

[Rên Ngọt]: Cậu rên ngọt hay không?

[Đại Boss]: Được r āi mọi người, đừng làm cho tiểu thụ của chúng ta hoảng loạn.

[Sóc Nhỏ]: Làm sao để biết anh ta có thích tôi hay không?

[Đ āi Hướng Dương]: Hỏi người ta đi

[Sóc Nhỏ]: Không thể được đâu

[Tiêu H ần]: Vậy cậu giả bộ ở trước mặt anh ta mặc hở một chút đi

[Sóc Nhỏ]: Không thể được đâu

[Phúc Hắc Công]: Trực tiếp quyến rũ anh ta đi

[Sóc Nhỏ]: Càng không thể được

[Tiêu H ần]: Hẹn anh ta đi ăn, sau đó giả bộ uống rượu say r āi hôn anh ta, nếu như anh ta không thích cậu vậy thì cậu cứ nói là do rượu đi ēu khiển

[Sóc Nhỏ]: Cám ơn

[Sóc Nhỏ]: Các cô nói tôi phải như thế nào thì anh ta sẽ thích?

[Rên Ngọt]: Rên ngọt

[Đoạt Thiên Hạ]: Mang mông cậu lắc lắc trước mặt anh ta

[Trợ Công]: Phải ngoan ngoãn ngây ngô một chút

[Đ āi Hướng Dương]: Mạnh liệt lên

[Đại Boss]: Biểu hiện trên giường phải thật mê loạn

Tiêu Dật ý là muốn hỏi cậu phải ăn mặc như thế nào, đám người trên mạng kia rõt cuộc là hiểu thành cái gì rã đây, Tiêu Dật nhìn những dòng chữ chạy liên hæ ở trên màn hình máy tính liæn đỏ cả mặt, mæohôi từ huyệt thái dương cũng chậm rãi chảy ra, cuối cùng vẫn quyết định gõ tiếp vài chữ.

[Sóc Nhỏ]: Thật sæ thích sao?

[Phúc Hắc Công]: Cậu mà thật sự có thể làm được như thế thì ngay cả thang cũng đæu bị cậu bẻ cong

[Bạo Hoa Cúc]: Cúc huyệt phải thật hæng

[Sóc Nhỏ]: Là cái gì a?

[Rên Ngọt]: Ha ha ha cậu vì sao lại đáng yêu như vậy

[Bạo Hoa Cúc]: Chính là nơi để tổng tài đại nhân mang đại kê bạo cậu

Tiêu Dật nhìn thấy dòng chữ kia liæn nghĩ tới chuyện Ngô Lăng và Địch Phong làm tối hôm đó, đương nhiên cậu đứng ở sau vách tường kia đæu nhìn thấy hết mấy hành động đó của bọn họ rã, bây giờ cũng rất nhanh hiểu ra ý của người trên mạng nói là cái gì. Tiêu Dật cảm thấy mông mình có điểm ẩm ướt, có lẽ là ngã máy tính quá lâu tới mức nóng toát mæohôi rã, chính vì thế mà Tiêu Dật nhanh chóng mang con trỏ chuột tới mục thoát tài khoản đăng nhập.

Tiêu Dật nhìn đæng hæng hæm treo trên tường phát hiện ra đã là 2 giờ chiều, cậu tắt máy tính nằm xuống giường, hai tay gối ở sau đæu nhắm mắt suy nghĩ một chút. Nếu như Trình Kiệt quả thật có ý đæm với cậu như vậy thì cậu sæn làm như thế nào mới tốt, là ngay lập tức đæng ý với hắn hay là muốn lạt mæm buộc chặt dây. Thiết nghĩ Trình Kiệt điæu kiện tốt như thế, nếu như cậu chờ ơ với hắn quá lâu hắn khẳng định sæ khæng tiếp tục nữa mà bỏ đi tìm người khác, nhưng nếu như cậu trực tiếp đæng ý để cho hắn muốn làm gì thì làm như vậy khẳng định sæ cả thèm chóng chán, trước khi

cậu tự có chỗ đứng trong giới giải trí rầm rộ thì Trình Kiệt không thể bỏ mặc cậu được. Tiêu Dật cứ như vậy quanh co với mớ rắc rối trong đầu, đến khi tỉnh lại một lần nữa đã bảy giờ tối.

Thói quen đầu tiên khi thức dậy của Tiêu Dật chính là mang điện thoại bỏ ra xem một chút, buổi tối ngày hôm nay cũng không ngoại lệ, cậu vừa lướt mạng liền nhìn thấy tin tức nghệ sĩ mới của Lạc Thị Ánh Nghiệp, trong số ảnh chụp kia Tiêu Dật vừa lướt qua một cái liền dừng lại ở người đứng tại vị trí cuối cùng, Tiêu Dật nhíu mày mang tấm ảnh đó phóng lớn một chút, quả nhiên người này chính là La Luật. Tiêu Dật kéo xuống dây bình luận ở phía dưới, lướt lướt một hàng dài cuối cùng cũng nhìn thấy được một tấm hình của La Luật kèm theo lời khích lệ [Virode cố lên]. Tiêu Dật nhanh chóng vào trang chủ chính thức của Lạc Thị Ánh Nghiệp, nhấn vào mục nghệ sĩ mới của công ty, lướt một dãy dài mới có thể tìm ra được một ca sĩ gọi là Virode.

Hình chụp ca sĩ kia rõ ràng là La Luật nhưng mà thông tin giới thiệu lại hoàn toàn khác, Virode người Nhật gốc Trung, 22 tuổi. Dòng thông tin rất ít chỉ vén vén hai lời giới thiệu đó, Tiêu Dật vừa nhìn liền biết Lạc Thị Ánh Nghiệp này cố tình giới thiệu sai thân thế của nghệ sĩ, hẳn là muốn tạo được chú ý ngay từ đầu đây mà. Tiêu Dật trong bụng thầm nghĩ nếu như La Luật quả thật là người Nhật gốc Trung có cần phải làm mấy cái trò đáng xấu hổ kia với cậu hay sao, có điều hiện tại thấy người mình ghét đã thật sự trở thành nghệ sĩ rầm rộ, bản thân cậu bây giờ vẫn còn chật vật ở trong khu nhà này, Tiêu Dật càng nghĩ càng không cam tâm thế cho nên ngay tại lúc này đã âm thầm hạ quyết tâm muốn nổi tiếng thật nhanh.

Buổi sáng ngày hôm sau, Tiêu Dật vẫn như thường lệ tới quán nước của Lý Hoa ngầm ăn sáng, Trình Kiệt ngoài buổi sáng ngày hôm trước xuất hiện ở trong quán nước này thì những ngày tiếp theo đồng dạng không bao giờ xuất hiện nữa. Tiêu Dật mỗi buổi sáng sẽ cùng Tống Ngộ Phàm trò chuyện, đến buổi trưa sẽ mang cơm hộp đến cho Trình Kiệt, mỗi lần cậu đến đưa cơm cho Trình Kiệt hắn luôn luôn trong trạng thái bận bịu công việc, thỉnh thoảng sẽ chỉ ngẩng đầu lên nhìn cậu một cái, có điều vị tổng giám đốc lớn này đã thay đổi thật rầm rộ, còn học được cách ăn cơm trả tiền, mỗi lần đầu tờ 100 tệ và nói không cần trả lại, nhưng mà Tiêu Dật vô cùng khôn

ngoan bởi vì muốn tạo ấn tượng tốt trước mặt người này nên bao giờ cũng mang theo 81 tết bên mình.

Chớp mắt một cái đã tới một tuần sau đó, buổi hẹn biểu diễn tài năng tuyển chọn nghệ sĩ mới buổi sáng ngày hôm nay sẽ diễn ra. Tiêu Dật xin nghỉ một ngày tại tiệm cơm, chuẩn bị kỹ lưỡng từ trong ra ngoài, phá lệ bắt taxi từ nhà đến Trình thị để khỏi phải chen lấn trên xe bus làm hỏng mái tóc được chải chuốt tỉ mỉ của cậu. Thật ra Tiêu Dật chính là kiểu người có bên ngoài nhìn rất dễ thương chứ không thể gọi là đẹp trai, là kiểu mà người khác vừa nhìn vào liền muốn cưng chi âu, ngày hôm nay cậu ăn mặc diện dàng như vậy tránh không được lúc đến Trình thị có một số người cũng phải nhìn cậu một chút. Tiêu Dật lúc đầu còn nghi ngờ có phải là quan áo mặc trên người bị rách ở chỗ nào rã hay không, nhưng mà sau khi Ngô Lăng nói với cậu một câu thì cậu mới hiểu ra được vấn đề. Ngô Lăng nói thế này:

“Cậu không thể trở thành mẫu bạn trai lý tưởng của một cô gái được”

Tiêu Dật khó hiểu hỏi:

“Ý của cậu là gì?”

Ngô Lăng cười ha ha:

“Dáng vẻ của cậu thật sự không hợp để bảo vệ được con gái nhà người ta đâu”

Tiêu Dật cao 1m82, tuy rằng không phải là kiểu người cơ bắp cuồn cuộn nhưng cũng thường xuyên luyện tập không thể nói là quá mức ẻo lả được, cậu cảm thấy so với những người đàn ông bình thường ở ngoài kia thì cậu không kém họ cái gì cả:

“Cậu nói vậy là sao?”

Ngô Lăng cúi đầu nhỏ giọng:

“Vẻ b`engoài của cậu chính là mang dáng vẻ khiến cho người khác phải chăm sóc, chẳng trách Trình tổng đột nhiên lại muốn thử một chút mới mẻ”

Tiêu Dật vội vã nhìn ngó xung quanh một h`ă, may mắn ở chỗ này không có ai đứng g`ần bọn họ nếu không để người khác nghe được thì cậu không biết giấu mặt vào đâu nữa. Ngô Lăng ho nhẹ một tiếng r`ă hắng giọng:

“Sau này nếu như quả thật được nâng đỡ thì cũng đừng quên đ`ebạt tôi một chút”

Tiêu Dật xoa xoa chόp mũi có chút không được tự nhiên cho l`ăm g`ăt đ`ău. Đúng lúc này ở phía sau li`en có một giọng nǚ cất lên, kéo theo đó là tiếng giày cao gót cộp cộp vang ở dưới mặt sàn bóng loáng:

“Dật ca”

Tiêu Dật quay lại phía sau phát hiện ra người tới là Ân Tő Di, ngày hôm nay cô ta mặc một bộ váy xòe màu xanh nhạt, mái tóc dài được búi lại lên cao, lối trang điểm không quá đậm nét mà vô cùng m`ềm mại, Tiêu Dật nhìn qua li`en cảm thấy vô cùng thanh tao thoát tục, nếu như diễn xuất không phải thuộc dạng quá mức tệ hại lấy gương mặt này của cô ta thì khẳng định sẽ được trở thành nghệ sĩ.

“Tő Di” Tiêu Dật mỉm cười gật đ`ău một cái.

Ngo Lăng không thích Ân Tő Di cho nên vừa thấy cô ta tới li`en quay mặt sang một bên, Ân Tő Di cũng không có ý định chào hỏi với cậu ta chỉ hướng Tiêu Dật vui vẻ hỏi han:

“Dật ca, ngày hôm nay đã chuẩn bị tốt hay chưa?”

Tiêu Dật cười cười:

“Cũng tạm tạm”

Ân Tő Di nhìn v`ề phía Ngô Lăng r`ă lại nhỏ giọng nói tiếp:

“Không biết trong ban giám khảo có người quen của anh ta hay không nữa?”

Tiêu Dật quay sang nhìn Ngô Lăng, quả đúng là người đã sớm lo liệu từ trước r ồi cho nên không có một chút gì gọi là căng thẳng cả, cậu ta vô cùng bình thản đứng ở một góc tựa lưng vào bức tường phía sau, mang hai tay đút ở trong túi quần. Tiêu Dật biết cho dù vị giám đốc Phong kia có phải là thành phần trong ban giám khảo hay không thì khẳng định Ngô Lăng này cũng sẽ được thuận lợi tiến vào trong:

“Tôi cũng không biết nữa”

Ân Tố Di kéo cổ tay Tiêu Dật:

“Anh có phải cũng có người quen trong Trình thị hay không, tại sao em thấy anh không có một chút khẩn trương nào thê”

Tiêu Dật chậm rãi gõ tay Ân Tố Di ra cười cười trả lời:

“Thật sự là không có, tôi hiện tại cũng đang rất khẩn trương đây này”

Tiêu Dật đúng là không nói dối, cậu lúc này đây vô cùng khẩn trương, người muốn vào Trình thị trên dưới 300 người, mỗi người ở nơi này cơ hội được lọt vào vòng trong là như nhau, dĩ nhiên loại trừ những người có tay trong như Ngô Lăng.

Có nhân viên đi ra phô biến một chút phương thức xét tuyển, mọi người đứng ở bên ngoài đều rất chăm chú lắng nghe:

“Lát nữa từng người sẽ vào bên trong, mỗi người chỉ có duy nhất 5 phút để biểu diễn tài năng của mình mà thôi, ban giám khảo sẽ là người ra đề cho mọi người. Thành phần ban giám khảo gồm có nữ diễn viên Đường Á, nam ca sĩ Mộ Hâm, cùng một số người đứng đài phòng ban, mọi người không cần phải biết. Kết quả sẽ ngay lập tức được công bố khi mọi người biểu diễn xong, nếu như ai đó được thông qua thì ngay trong ngày hôm nay sẽ trở thành nghệ sĩ thực tập của Trình thị, dĩ nhiên chỉ là nghệ sĩ thực tập không phải là chính thức, muốn trở thành nghệ sĩ chính thức còn phải xem

thái độ của mọi người trong khoảng thời gian thực tập có cố gắng hay không nữa.”

Trình thị không muối nêu ra tên tuổi cũng như chức danh của những người đứng đài này là bởi vì hạn chế việc người mới sẽ tìm cơ hội tiếp xúc, ngay cả kết quả cũng không đợi mấy ngày sau mới công bố mà ngay lập tức công bố luôn tránh cho việc sửa đổi kết quả. Mọi người xung quanh bàn tán xôn xao, Tiêu Dật cũng bắt đài cảm thấy lo lắng dồn dập. Hai tiếng trôi qua, số người đi vào trong đó đã lên tới con số 200, nhưng gương mặt của mọi người khi đi ra đa số đài lộ rõ vẻ chán nản nói mình bị loại. Tiêu Dật tự cổ vũ bản thân mình một chút, lúc đang định đi ra ghế ngồi liền nhìn thấy Trình Kiệt từ bên ngoài bước vào bên trong phòng thi kia, Tiêu Dật thấy vậy liền đứng bất động, mắt thấy nhân viên phục trách đọc tên kia đi ra liền nhanh chóng chạy tới cùng cô ấy thương lượng:

“Thật ngại quá, tôi hiện tại có một chút việc rất gấp, cô có thể cho tôi vào bên trong thi trước được hay không?”

Tiêu Dật là nghĩ nêu như mình hiện tại vào bên trong, Trình Kiệt cũng có ở trong đó có khi nào hắn sẽ nói đám người kia để cậu vào vòng tiếp theo hay không, xem ra cuộc thi này cực kỳ gắt gao nếu như chỉ dựa vào thực lực e rằng khó tiến vào, bây giờ chỉ còn cách đánh liều một phen như vậy.

Nhân viên phụ trách đọc tên nhìn Tiêu Dật một cái rầm nhíu mày từ chối: “Không thể được, phải theo thứ tự” nói rầm cô ấy liền lớn tiếng gọi người tiếp theo: “Ngô Lăng chuẩn bị”.

Tiêu Dật nghe thấy người tiếp theo là Ngô Lăng liền vội vàng chạy đến phía cậu ta nói:

“Ngô Lăng, cậu có thể để tôi vào trước được hay không?”

Ngô Lăng nhíu mày:

“Tại sao?”

Tiêu Dật nhỏ giọng:

“Trình tổng ở bên trong, nếu như tôi vào bên trong anh ta nhất định sẽ giúp tôi, sau này tôi có được nâng đỡ nhất định sẽ không quên cái ơn này của cậu đâu”

Một thí sinh đã đi ra ngoài, nhân viên gọi tên liền lên tiếng thúc giục:

“Người tiếp theo, Ngô Lăng”

Tiêu Dật lại bắt đầu gấp gáp:

“Để tôi vào trước có được không?”

Dù sao thì Ngô Lăng đã chắc chắn sẽ được vào vòng trong cho nên cũng không so đo với Tiêu Dật, chính vì thế liền gật đầu đồng ý để cậu vào trước. Tiêu Dật nhanh chóng cám ơn rồi xoay người bước về phía nhân viên gọi tên:

“Tôi vừa rồi đã thương lượng với Ngô Lăng, cậu ấy đồng ý để cho tôi vào trước rồi”

Nhân viên phụ trách gọi tên cũng không làm khó Tiêu Dật nữa:

“Được rồi cậu vào đi”.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân
dtv-ebook.com

Chương 14: Diễn Vai Nữ

Trình Kiệt chỉ muôn ghé qua xem một chút Bối Ni có xuống nơi này nháo loạn hay không, bởi vì việc thay đổi đội ngũ ban giám khảo là do chính Trình Kiệt thông báo vào phút chót, Bối Ni vì việc này đương nhiên cảm thấy vô cùng tức giận đây chẳng khác nào việc ngấm ngầm tuyên bố cô đã dàn hết thời rã. Bối Ni rất muốn lên gấp Trình Kiệt để hỏi cho ra lẽ nhưng mà sớm đã bị nữ thư ký Tiểu Khiết chặn ở ngoài không cho vào, cô đứng đó lớn tiếng làm loạn một hồi cuối cùng liền bức bối bỏ đi. Trình Kiệt sợ Bối Ni đi xuống phòng tuyển chọn, hơn nữa hắn cũng muốn nhìn xem một chút Tiêu Dật ngày hôm nay có đến hay không.

Tiêu Dật bước vào đúng lúc Trình Kiệt định rời đi, Trình Kiệt ngẩn đài nhìn thấy holly nhỏ kia hôm nay ăn mặc đẹp như vậy trong nhất thời cũng phải thất thẫn nhìn cậu một chút. Hôm nay Trình Kiệt mặc một chiếc áo sơ mi màu hồng nhạt cùng chiếc quần kaki màu đen, chân đi đôi giày da được đánh xi bóng loáng trông như mới, mái tóc cũng được cắt tỉa tỉ mỉ ngắn đi rất nhiều không còn tóc mái dài như lúc trước nữa, bởi vì tóc tai vô cùng gọn gàng cho lên gương mặt nhỏ kia hiện lên rõ ràng hai đôi mắt rất lớn vô cùng lanh lợi, sống mũi không quá cao vút giống như người ngoại quốc nhưng dù sao cũng thẳng, khuôn miệng kia dường như đang mang theo nét cười mới làm cho đôi môi phía trên hơi cong cong. Tiêu Dật có chút áp lực nhưng rất nhanh hít một hơi thật sâu liền che giấu hoàn toàn, cậu bước tới phía giữa căn phòng đứng đối diện với một hàng dài chỗ ngồi của 6 vị ban giám khảo, Trình Kiệt thì đứng khoanh tay tựa người vào bên tường nhìn cậu không rõ ý tứ, người này lúc nào cũng đài che giấu tâm tư rất tốt cậu không thể nào đoán ra được hắn rõ cuộc đang nghĩ cái gì mà chiêm theo.

“Xin chào, tôi là Tiêu Dật năm nay 22 tuổi mới tốt nghiệp trường đại học liên hợp Bắc Kinh chuyên ngành diễn xuất” Tiêu Dật may mắn nói trôi chảy không bị vấp chỗ nào.

Một người đàn ông dáng người mảnh khảnh nhìn qua cũng còn rất trẻ cầm hồ sơ của cậu trên tay gật gật đầu một chút rồi nói:

“Thể loại phim cậu muốn diễn nhất là gì?”

Tiêu Dật mỉm cười đáp:

“Là cổ trang, tôi rất thích kiếm hiệp!”

Một người đàn ông khác cũng lên tiếng:

“Nói tên bộ phim mà cậu thích nhất đi”

Tiêu Dật ở nhà sớm đã tập diễn rất nhiều vai diễn, bây giờ người này hỏi cậu tên bộ phim mình thích nhất rất có thể là nói cậu diễn lại bộ phim đó, chính vì thế mà Tiêu Dật liền nhanh chóng nói ra bộ phim yêu thích của mình, cũng đã rất nhiều lần từng diễn thử vai trong bộ phim đó ở nhà:

“Tôi thích Ỷ Thiên Đồ Long Ký”

Nữ diễn viên Đường Á nói tiếp:

“Như vậy cậu diễn một đoạn của Trương...”

Đường Á còn chưa kịp nói xong thì đã có một giọng nam trầm thấp mang theo tia trêu chọc cắt lời:

“Diễn một đoạn của nhân vật Diệt Tuyệt sư thái đi”

Người nói là Trình Kiệt, mọi người trong phòng liền giật mình quay lại phía sau nhìn hắn. Tiêu Dật cảm thấy mình vừa rồi xin vào trước là sai lầm rồi, Trình Kiệt này không những không có ý muốn giúp cậu mà là còn hại cậu, cậu rõ ràng là nam tại vì sao lại để cậu diễn vai nữ. Bởi vì Trình Kiệt đã đích thân mang yêu cầu cho Tiêu Dật cho nên mọi người xung quanh

cũng không còn gì để nói nữa cả, chính vì thế mà Đường Á mới gật đầu nói:

“Vậy cậu diễn Diệt Tuyệt sư thái đi”

Tiêu Dật thầm than trong lòng phen này đúng là hỏng bét rã, mấy vai diễn trong Ỷ Thiên Đồ Long Ký cậu đã từng diễn qua rất nhiều nhân vật, nhưng mà tất cả đều là nhân vật nam, bây giờ muốn cậu diễn một nhân vật nữ thật sự là quá khó với cậu.

Trình Kiệt vẫn giữ một dáng vẻ châm chọc đó nhìn Tiêu Dật, hắn khẽ nhếch môi:

“Cho cậu tùy ý lựa chọn phân cảnh”

Gương mặt của Tiêu Dật hiện tại hết xanh rã lại đỏ, vừa lo lắng vừa tức giận bởi vì Trình Kiệt này từ đầu đến cuối đều muốn làm khó cậu. Có điều Tiêu Dật cũng chẳng thể nào ở tại chỗ này tỏ thái độ gì đó, chỉ còn biết cố gắng vận dụng lại trí nhớ để nhớ ra lời thoại của Diệt Tuyệt sư thái:

“Như vậy tôi sẽ diễn đoạn Diệt Tuyệt sư thái bị Triệu Mẫn bắt giam tại Vạn An Tự và bắt Chu Chỉ Nhược thề độc cả đời sẽ không được yêu Trương Vô Ky”

Trình Kiệt lại bâng quơ lên tiếng:

“Đoạn đó sao...”

Mọi người trong phòng theo đó im lặng, Tiêu Dật nhìn về phía Trình Kiệt lạnh mặt không biểu hiện thái độ gì cả nhưng mà trong lòng đã gào thét muốn mang họ hàng nhà hắn ra hỏi thăm một lượt. Trình Kiệt chẳng qua chỉ là muốn nhìn thấy biểu cảm đa dạng của Tiêu Dật mà thôi chứ không có ý làm khó cậu quá, thế cho nên liền nói tiếp:

“Được, cậu diễn đi”

Tiêu Dật thở nhẹ một hơi rầm gật đài với mọi người, cậu đặt một tay lên ngực trái làm ra một dáng vẻ như người bị thương:

“Chỉ Nhược, chúng ta là sư đồ với nhau ta có chuyện muốn hỏi con... có phải con thích Trương Vô Ky không? Chúng ta với ma giáo là kẻ đối đài với nhau, những yêu ma quý quái của ma giáo từng chết dưới kiếm của ta không kể sao cho hết, ma giáo nhất định là hận ta thấu xương, Trương Vô Ky là giáo chủ của ma giáo cho nên con phải thề với trời rằng không được động tâm với hắn, nếu không con sẽ phải rời khỏi phái Nga Mi...”

Tiêu Dật nói đến đây liền quên mất lời thoại, cậu giả bộ ho ho vài tiếng rầm mới nói tiếp:

“Nếu con là người của phái Nga Mi thì quỳ xuống, con phải thề độc. Con hãy nghe kỹ đây, nếu như Chu Chỉ Nhược con động lòng thương yêu với Trương Vô Ky, hay kết duyên vợ chồng với hắn thì cha mẹ con sẽ không được yên thân nơi chín suối, sư phụ của con sẽ hóa thành ác quỷ làm cho con vĩnh viễn không được yên thân. Nếu như con sinh được con cái cho Trương Vô Ky thì con trai làm nô lệ muôn đời, con gái làm kỹ nữ muôn kiếp, con thề đi!”

Tiêu Dật vừa diễn xong liền thở phào một hơi, cuối cùng cũng có thể không lung túng mà diễn xong phân cảnh này rầm. Tiêu Dật nhìn xuống ban giám khảo bên dưới, để ý thấy có một người ngồi bên ngoài cùng bên phải còn gật đài nhẹ một cái tỏ vẻ tán thưởng, cậu quan sát sắc mặt của ban giám khảo ở dưới thì phát hiện ra được tất cả mọi người đài rất tốt, Đường Á vô cùng có quy củ quay lại phía sau hỏi Trình Kiệt:

“Trình tổng, anh cảm thấy cậu ta diễn thế nào?”

Trình Kiệt thờ ơ hỏi lại:

“Cô thấy sao?”

Đường Á thẳng thắn tán thưởng:

“Cậu ta diễn rất được”

Mấy người đến báo danh chỉ được diễn duy nhất một tiết mục, bởi vì thời gian giới hạn trong 5 phút mà thôi cho nên bọn họ không thể nào diễn quá nhanh. Tiêu Dật vốn tưởng rằng mình chỉ cần diễn xong như vậy là được ra ngoài rồi, ai ngờ người xau xa đứng ở đối diện kia lại nói thế này:

“Tôi cảm thấy vẫn chưa thể đánh giá được, cậu diễn một vai diễn khác để tôi xem”

Tiêu Dật bắt đầu đỡ mồm hồi hột, xem ra Trình Kiệt thật sự muốn làm khó cậu rốt:

“Cho cậu chọn một tác phẩm”

Tiêu Dật nghĩ một hồi lâu nói:

“Như vậy Thủy Hử đi”

Tiêu Dật không thích Thủy Hử nhưng đây chính là tác phẩm tốt nhất để cho Trình Kiệt không thể nào gây khó dễ cho cậu được nữa, hắn hẳn là không xau xa đến mức chọn đúng 1 trong 3 vị nữ tướng của 108 vị anh hùng Lương Sơn Bạc cho cậu diễn đâu. Có điều Tiêu Dật đã nghĩ sai lầm rồi, đối với Trình Kiệt mà nói thì độ xau xa của hắn không có bất cứ một thước đo nào có thể đo hết được, cho nên khi Tiêu Dật nghe thấy lời tiếp theo của Trình Kiệt kia liền hận không thể mang lời nói chọn Thủy Hử của mình rút lại, Trình Kiệt nói thế này:

“Được, vậy cậu diễn Phan Kim Liên đi”

6 người trong ban giám khảo đồng loạt hít một ngụm khí lạnh, xem ra Trình tổng của bọn họ quả thật không vừa mắt thí sinh phía trước này thế cho nên cả 2 lần đầu yêu cầu cậu diễn vai nữ, hơn nữa vai nữ lần thứ hai này so với lần đầu còn khó nói hơn.

Tiêu Dật có nghĩ thế nào cũng không thể nghĩ được Trình Kiệt lại hạ chiêu thức này với mình, Phan Kim Liên trong nguyên tác là một nhân vật

như thế nào ai cũng đãi biết cả, muốn cậu nam diễn nữ thì không nói làm gì nhưng đằng này lại muốn cậu diễn thành nữ lảng lơ thì biết tính sao:

“Diễn Phan Kim Liên sao?”

Trình Kiệt vẫn khoanh tay trước ngực bình thản gật đầu: “Diễn đoạn Phan Kim Liên và Tây Môn Khánh gặp nhau lần đầu ở nhà Vương bà” Nói rồi Trình Kiệt liền quay về phía ban giám khảo: “Mang một chiếc ghế đưa cho cậu ấy đi”

Một người trẻ tuổi nhất trong ban giám khảo đứng dậy nhường lại ghế cho Tiêu Dật làm đạo cụ. Tiêu Dật bắt đầu cảm thấy bất an, nam đa tình xấu xa cậu đã từng diễn qua hết cả rồi, nhưng mà nữ lảng lơ thì lại chưa bao giờ từng diễn cả, hiện tại Trình Kiệt lại nói cậu diễn cái này quả thật đúng là khó như tìm cách lên trời. Tiêu Dật trước tiên vẫn là ngay ngắn ở trên ghế, mạnh hai chân khép lại sao cho giống dáng ngồi của phụ nữ nhất, sau đó cậu mới hít một hơi, cố gắng thay đổi từng điệu bộ từ ánh mắt cho đến cử chỉ, chầm chậm nhỏ giọng nói:

“Quan nhân bảo nô gia uống rượu, sao bản thân lại không uống?”

Tiêu Dật đang ngồi bình thường liền đột nhiên giật nảy mình lên một cái gấp gáp:

“Quan nhân đừng có vô lễ, nếu ngài còn vô lễ như vậy tôi sẽ kêu lên đây...”

Tiêu Dật tiếp tục đưa hai tay về phía trước đánh loạn ở giữa không trung:

“Người hạ lưu đê tiện như ông coi chừng nô gia đánh ông đây... buông tôi ra...”

Kế đến Tiêu Dật liền ngồi im lại, ánh mắt chuyển sang vẻ lả lơi, hô hấp cũng phập phồng:

“Quan nhân ngài thật lòng muốn dụ dỗ nô gia, ngài không sợ Đại Lang của tôi biết được sao?”

Tiêu Dật chỉ diễn lại một đoạn rất ngắn mà thôi, bởi vì cậu cảm thấy phàn diễn xuất này có điểm rất kỳ quái, khi để ý tới những người đang xem cậu diễn kia liền phát hiện ra một điều rằng bọn họ nãy giờ đều nhìn chằm chằm cậu không chớp mắt, ngay cả chiếc bút đang cầm trên tay của một người trung niên phía giữa kia cũng rời xuống dưới bàn. Tiêu Dật đứng dậy ho nhẹ một tiếng:

“Tôi diễn xong rồi”

Trình Kiệt coi như là được mở mang tầm mắt rồi, hely nhỏ này đúng là không phải người thường, còn có thể diễn ra được một dáng vẻ phong tình lảng lơ như vậy. Trình Kiệt có điểm nuối tiếc muốn xem thêm nữa, nhưng mà Tiêu Dật dừng lúc này cũng tốt tránh để cho những người ngồi chỗ này nhìn thấy phong cảnh tốt như vậy. Giám khảo vừa rồi nhường ghế cho cậu vẫn còn đứng nãy giờ lúc này liền ho nhẹ một tiếng quay sang hướng khác không dám nhìn thẳng.

Mộ Hàm ngồi ở cạnh Đường Á đưa tay xoa xoa chót mũi, hai người đàn ông kế bên Mộ Hàm cũng đồng dạng có điểm xấu hổ không nói lên lời. Tiêu Dật nhìn thấy thái độ của mọi người như vậy liền bắt đầu lo lắng, không khí trong phòng lớn cứ bảo trì trầm mặc ngượng ngùng mãi cho đến khi Trình Kiệt bắt ngờ lên tiếng nói thế này:

“Cho cậu 3 giây diễn mèo nhỏ”

Tiêu Dật giật mình, cậu chỉ mới vừa nghe thấy thời gian 3 giây kia liền vội vã a một tiếng:

“A... meo meo”

Đã nói Tiêu Dật chính là kiểu người vô cùng dễ thương, bộ dạng này không thể nào là hình mẫu bạn trai lý tưởng của một cô gái, cậu chỉ có thể được người khác chăm sóc che chở mà thôi. Vừa mới rồi bởi vì bất ngờ được giao vai diễn thử, Tiêu Dật chưa có bất cứ một thời gian chuẩn bị nào

cả, hai mắt vốn dĩ đã lớn cũng theo đó hốt hoảng vội vã hơn, cái miệng nhỏ như là theo bản năng phát ra tiếng mèo kêu meo meo, tay chân còn chưa kịp làm bất cứ động tác gì cả. Hành động đáng yêu này đã lọt vào mắt của mọi người, và dĩ nhiên Trình Kiệt cũng nhìn thấy rõ ràng, hắn khẽ nhếch môi cười một cái không rõ ý tứ. Đường Á xem như là người có chuyên môn diễn xuất cao nhất ở chỗ này cho nên liền quay lại hỏi Trình Kiệt:

“Trình tổng, anh cảm thấy thế nào?”

Trình Kiệt bỏ lại một câu rã xoay người bước ra khỏi phòng:

“Còn có thể đào tạo được!”

Tiêu Dật nghe thấy câu kia trong lòng liền hãi hộp, cậu đưa mắt nhìn xuống phía ban giám khảo háo hức chờ mong. Đương nhiên thì đã có lời nói kia của Trình tổng, nhân viên bọn họ nào có thể dám không nghe theo đánh loại Tiêu Dật, cho dù người này có diễn không tốt đến mức nào huống chi là cậu diễn quả thật khiến cho bọn họ phải tròn mắt nhìn trong một khoảng thời gian.

Đường Á thay mặt mọi người ở chỗ này lên tiếng:

“Cậu diễn rất tốt cho nên sẽ được vào vòng tiếp theo, 2 giờ trưa ngày hôm nay cậu hãy tới công ty để bắt đầu làm một số thủ tục luôn, bây giờ thì trở về nghỉ ngơi cho thật tốt đi”

Tiêu Dật sau khi xác nhận chắc chắn rằng mình được thông qua liền vui vẻ cúi đầu xuống nói một tiếng cảm ơn rã bước ra khỏi phòng. Ngô Lăng nhìn thấy Tiêu Dật bước ra vốn định lên tiếng hỏi thì Ân Tố Di đã nhanh hơn một bước chạy tới phía Tiêu Dật kéo tay cậu hỏi:

“Dật ca, như thế nào rã?”

Thật ra vừa rã Ân Tố Di có nhìn thấy Trình Kiệt bước vào trong, tuy rằng cô ta không biết thân phận của Trình Kiệt là gì nhưng mà trong lòng cô vẫn luôn chắc chắn một điều rằng người đó nhất định là giữ một chức vụ trong công ty, Tiêu Dật nhìn thấy hắn vào trong lại đột nhiên muốn xin

thi trước nhất định là hai người có quen biết, vì thế cô mới muốn cùng Tiêu Dật lôi kéo quan hệ, lúc nào cũng đâm tỏ ra rất quan tâm đến cậu.

Tiêu Dật đang vui vẻ cho nên liền mỉm cười nhìn Ân Tố Di:

“Tôi thông qua rồi”

Ân Tố Di đang định nói cái gì đó thì người phụ trách gọi tên cô cho nên cô đành phải buông Tiêu Dật ra bước vào trong phòng. Khi Tiêu Dật bước tới ngồi bên cạnh Ngô Lăng vẫn còn không quên cám ơn cậu ta một tiếng:

“Cám ơn nhé”

Ngô Lăng một dáng vẻ thản nhiên vát chéo chân:

“Cậu là người vào trong đó lâu nhất đây”

Tiêu Dật nghe thế liền nhớ tới sự việc ở trong đó thì xụ mặt:

“Cậu không biết anh ta ở trong đó đã làm khó tôi thế nào đâu”

Ngô Lăng nhún vai:

“Không phải cậu vẫn có thể thông qua đó sao”

Tiêu Dật thở dài một hơi rồi im lặng không muốn nói gì nữa cả, cậu cũng đâu phải là được đặc cách gì hơn thế nữa còn bị làm khó đến muôn phát điên, diễn ba lần thì hai lần là vai nữ, lần cuối cùng thì là vai động vật có vai diễn nào được hắn hỏi một chút đâu.

Khi Tiêu Dật ngồi trên xe bus trở về nhà liền mở điện thoại ra một chút, dù sao thì hiện tại cậu rất muốn cùng với mọi người chia sẻ niềm vui này cho nên liền đăng nhập vào tài khoản hướng team chat kia gõ vài chữ.

[Sóc Nhỏ]: Có ai hay không? Tôi muốn chia sẻ một chút niềm vui ngày hôm nay!

[Bạo Hoa Cúc]: Sao rồi, có phải là xác nhận được rồi phải không?

[Dưa Chuột Lớn]: Tổng tài đại nhân biểu hiện thế nào?

[Đại Boss]: Có chuyện gì vui?

[Sóc Nhỏ]: Đừng nhắc đến anh ta sẽ làm ảnh hưởng tới niềm vui này của tôi

[Tiêu Hồn]: Tổng tài đại nhân của cậu chọc giận cậu?

[Sóc Nhỏ]: Đúng vậy!

[Đã Hướng Dương]: Được rã, cậu có chuyện vui gì thế?

[Sóc Nhỏ]: Tôi ngày hôm nay mới đi phỏng vấn xin việc và thông qua rã

Tiêu Dật không nói mình là nghệ sĩ, dù sao nếu như sau này cậu thật sự nổi tiếng rã mà có người lại phát hiện ra được cậu thì không hay.

[Trợ Công]: Là vậy sao? Xin chúc mừng!

[Đoạt Thiên Hạ]: Tổng tài đại nhân vì sao chọc giận cậu?

[Sóc Nhỏ]: Anh ta chính là người ra đê, thật sự từ đài đến cuối đài làm khó tôi

[Rên Ngọt]: Anh ta nói đánh trượt cậu sao?

[Sóc Nhỏ]: Không có

[Vạn Thụ Mê]: Vậy không phải là anh ta vẫn để cậu thông qua rã đó sao

[Sóc Nhỏ]: Nhưng anh ta thật sự là rất xấu xa, từ đài đến cuối đài muốn làm khó tôi

[Phúc Hắc Công]: Bởi vì anh ta thích cậu nên mới làm khó cậu

[Sóc Nhỏ]: Tôi còn đang nghi ngờ anh ta rất ghét tôi

[Rên Ngọt]: Ghét cậu liền đã đánh trượt cậu rầm

[Dưa Chuột Lớn]: Đúng vậy đó, còn mất thời gian làm khó cậu làm gì, anh ta khẳng định là để ý cậu

Tiêu Dật nhìn mấy tin nhắn đang nhảy loạn ở trên màn hình điện thoại, mấy từ đó đều chăm chú đọc không bỏ qua bất cứ từ nào. Không biết những người này có nằm trong giới tiếp thị sản phẩm hay là người diễn giả hay không mà nói một chút liềng khiến cho bản thân Tiêu Dật cũng phải nghe thấy đúng

[Sóc Nhỏ]: Là như vậy sao?

[Đại Boss] Đúng vậy, khẳng định là để ý cậu

[Vạn Thụ Mê]: Tổng tài đại nhân đẹp trai giàu có như vậy cậu còn muốn gì, còn không nhanh một chút hành động đi

[Rên Ngọt]: Trực tiếp kéo anh ta lên giường

[Phúc Hắc Công]: Ôm thật chặt anh ta đi

[Tiêu Hồn]: Mang quần áo thoát trước mặt anh ta.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân
dtv-ebook.com

Chương 15: Quần Lót Size S

Tiêu Dật có hẹn tới Trình thị lúc 2 giờ, bởi vì để cho chắc chắn sẽ không có gì đột xuất xảy ra cho nên cậu đã đi sớm trước 1 tiếng, lúc tới cửa Trình thị vừa vặn là 1 giờ rưỡi, những tưởng cậu là người đến sớm trước tiên ai ngờ khi vừa bước vào trong sảnh lớn của Trình thị thì cũng đã có khoảng hơn 10 người đứng ở trong đó rầm. Tiêu Dật nhìn xung quanh một hồi liền thấy có Ân Tố Di, dù cho cậu đối với Ân Tố Di cũng không quá thân thiết nhưng mà nơi này cậu cũng chỉ quen biết Ân Tố Di mà thôi thế cho nên Tiêu Dật liền tự động bước về phía cô ta:

“Tố Di, em cũng được thông qua rầm sao?”

Ân Tố Di đang nhìn điện thoại cho nên không biết Tiêu Dật đến, lúc nghe thấy giọng nói của cậu mới giật mình ngẩng đầu lên mỉm cười:

“Dật ca đúng vậy đó, chúng ta sau này cùng giúp đỡ nhau nha”

Tiêu Dật mỉm cười gật đầu, đúng lúc này Trình Kiệt từ bên ngoài công ty bước vào, Tiêu Dật vốn không có ý định quan tâm xem là ai đến nhưng lúc lơ đãng liếc nhìn lung tung liền nhìn trúng luôn được Trình tổng của chúng ta. Trình Kiệt vẫn là một bộ dáng cao ngạo thản nhiên đó, cả người mặc một bộ vest sang trọng màu xám, ánh mắt kia không rõ chỉ là trùng hợp hay là cố tình mà lúc này liền nhìn về phía cậu. Tiêu Dật bị nhìn đến giật nảy cả mình bởi vì gương mặt kia của hắn chẳng có tia cười nào hết, Tiêu Dật vốn định tránh ánh mắt của Trình Kiệt nhưng mà lại nhớ tới những lời nói của người trong team chat liền đánh bạo mỉm cười với hắn một cái, thế nhưng không hiểu tại sao người kia ngay cả nhìn cũng không thèm nhìn cậu nữa mà trực tiếp hướng về phía thang máy đi thẳng. Tiêu Dật bĩu môi, trái tim trong lòng ngực chỉ vì nụ cười của chính bản thân

mình mà cũng lo lắng đập nhanh hơn bình thường, người này đúng là chẳng biết được hắn đang nghĩ cái gì để cậu còn biết chi ầu theo cả. Ân Tố Di nhìn theo bóng lưng của Trình Kiệt, sau khi bóng dáng cao lớn phi phàm kia biến mất ở trong thang máy liền vội vã kéo lấy tay Tiêu Dật hỏi:

“Dật ca, anh thật sự là không quen anh ấy sao?”

Tiêu Dật hả một tiếng rã nói:

“Đúng vậy”

Ân Tố Di nhíu mày không tin:

“Rõ ràng em thấy anh còn cười với anh ấy”

Tiêu Dật đưa tay xoa xoa chóp mũi phản biện:

“Chính là thấy anh ta nhìn về chỗ này cho nên cười thôi”

Ân Tố Di nhìn chằm chằm Tiêu Dật như muốn quan sát thật kỹ xem cậu là đang có nói thật hay không. Lại có một người nữa từ trong thang máy bước ngược trở ra, người nọ vừa nhìn thấy Tiêu Dật liền trực tiếp bước về phía cậu chào hỏi:

“Tiêu Dật”

Tiêu Dật nhìn về phía phát ra tiếng nói kia liền phát hiện ra được người nọ là Tống Ngộ Phàm, thật ra thì Tiêu Dật cũng không muốn để cho những người ở đây biết được cậu quen biết với người trong Trình thị, hơn nữa Tống Ngộ Phàm này chức vị trong công ty cũng không phải là nhỏ, nhưng mà bây giờ cậu ta đã chủ động chào hỏi cậu một tiếng rã, cậu cũng không thể làm như không quen biết gì mà bỏ lơ người ta:

“Ngộ Phàm”

Tống Ngộ Phàm mỉm cười:

“Cậu được thông qua rã hả?”

Tiêu Dật gật đầu, vốn đang định lên tiếng nói gì đó thì Ân Tố Di ở bên cạnh đã nhanh hơn một bước nói nhỏ với cậu:

“Dật ca...”

Tiêu Dật quay sang nhìn Ân Tố Di, vừa nhìn bộ dạng của cô gái này liền biết rằng cô ta muốn cậu giới thiệu một chút về Tống Ngộ Phàm:

“À, đây là bạn tôi Tố Di”

Tống Ngộ Phàm vốn là một người thân thiện thích kết giao, cho nên khi Tiêu Dật đột nhiên giới thiệu Ân Tố Di cũng liền mỉm cười không tỏ ra bất cứ một chút khó chịu nào:

“Xin chào, tôi là Tống Ngộ Phàm”

Ân Tố Di vừa nhìn thấy trang phục lịch lãm liền biết được người này chức vị cũng không phải thường đâu chính vì vậy liền nhanh chóng mỉm cười thật tươi đáp lời:

“Em gọi là Tố Di”

Tống Ngộ Phàm có chút việc bận, chẳng qua là nhìn thấy Tiêu Dật ở chỗ này cho nên mới tiến tới chào hỏi một tiếng mà thôi:

“Được rã Tiêu Dật, Tố Di, tôi có việc bận đi trước nhé!”

Tiêu Dật gật đầu, Ân Tố Di thì nhanh nhẹn nói:

“Tạm biệt!”

Tống Ngộ Phàm đi rã mọi người xung quanh đều nhìn Tiêu Dật, Ân Tố Di cảm thấy có rất nhiều ánh mắt muốn tiếp cận Tiêu Dật cho nên cô liền kéo cậu cách xa một chút rã nói nhỏ:

“Dật ca, anh vì sao lại nói không quen người nào ở Trình thị chứ?”

Tiêu Dật có điểm khó xử nói dối:

“Cũng chỉ là xã giao bình thường mà thôi, không thể gọi là quen biết thân thiết được”

Ân Tố Di cũng không muốn lật tẩy việc này nữa:

“Anh ấy trong Trình thị làm ở bộ phận nào vậy?”

Tiêu Dật lắc đầu:

“Tôi không biết”

Ân Tố Di liếc nhìn Tiêu Dật im lặng không hỏi nữa, mãi cho đến khi cô ấy bỏ vào trong phòng vệ sinh thì Ngô Lăng liền từ trong thang máy bước ra, xem ra cậu ta buổi trưa hôm nay ở trên phòng làm việc của giám đốc Phong kia rã. Ngô Lăng luôn duy trì một dáng vẻ bất cần tùy ý, cậu ta thật sự rất đẹp trai, dáng người cũng cao ráo có cơ bắp, thật đúng là có vẻ ngoài của một minh tinh. Ngô Lăng tiến về phía Tiêu Dật tựa vai vào một góc tường thò ơ hỏi cậu:

“Cậu buổi trưa vênhà sao?”

Tiêu Dật đã thay một bộ quần áo khác trước khi đến đây, không còn là áo sơ mi nghiêm túc nữa mà thay vào đó là một chiếc áo T shirt nam cộc tay màu trắng vô cùng năng động, chiếc quần jean xanh không quá đặc biệt nhưng mặc trên người cậu xem như cũng là hoàn mỹ:

“Đúng vậy!”

Ngô Lăng nhìn Tiêu Dật một lượt từ trên xuống dưới, bình thường Ngô Lăng sẽ không hướng người khác nói lời nhưng mà hôm nay xem như sẽ phá lệ một lần:

“Cậu và Trình tổng thế nào rã?”

Tiêu Dật nhìn xung quanh quan sát một lượt sau khi xác nhận không có ai để ý tới chỗ này mới nhỏ giọng đáp lời Ngô Lăng:

“Anh ta giống như là rất ghét tôi”

Ngô Lăng nâng giọng hỏi:

“Ghét cậu sao?”

Tiêu Dật gật đầu:

“Vừa mới rã tôi thấy anh ta ở ngoài sảnh, tôi cười với anh ta một cái anh ta liền mặt lạnh bỏ đi”

Ngô Lăng thở nhẹ một hơi:

“Cậu vì sao không trực tiếp đến tìm Trình tổng, có lẽ anh ta là người không thích chủ động”

Tiêu Dật nghĩ một hồi liền nói thật cho Ngô Lăng biết:

“Thật ra tôi và anh ta chẳng có gì cả, có thể là do tôi đang suy nghĩ nhiều”

Ngô Lăng sớm đã biết điều này từ lâu rã, xem bộ dạng ngốc nghếch của Tiêu Dật như thế này không có khả năng hai người đó đã có cái gì:

“Tôi lại cảm thấy Trình tổng có gì đó với cậu, nhưng mà nếu như cậu không cần thì để tôi đi...”

Tiêu Dật vừa nghe thấy thế liền a a một tiếng, nếu như thật sự như lời Ngô Lăng nói là Trình Kiệt có ý với cậu, như vậy chẳng phải là cậu để vuột mất cơ hội rã sao. Ngô Lăng nhìn bộ dáng hấp tấp kia của Tiêu Dật liền phì cười:

“Tôi hỏi cậu rõ cuộc cậu có muốn hay không?”

Tiêu Dật có điểm xấu hổ đỏ mặt giả bộ không hiểu ý của Ngô Lăng:

“Muốn cái gì chứ?”

Ngô Lăng im lặng một hồi:

“Cậu nếu muốn thì trực tiếp chủ động đi”

Tiêu Dật thở dài:

“Tôi làm sao mà chủ động được đây, anh ta cũng còn chưa có nói cái gì cả”

Ngô Lăng nhíu mày:

“Phải đợi anh ta nói thì cậu mới tới như vậy còn gọi là chủ động sao?”

Tiêu Dật có điểm bối rối:

“Nếu lỡ như anh ta thật sự không phải như tôi nghĩ, như vậy tôi khẳng định sẽ bị loại khỏi cuộc thi này mất”

Ngô Lăng nhún vai:

“Cái này còn tùy thuộc vào vận khí của cậu, nếu như quả thật là Trình tổng có ý với cậu như vậy thời gian tiếp theo của cậu không phải là dễ dàng rãnh hay sao?”

Tiêu Dật chính là bị cuộc sống sung sướng làm cho mờ mắt, chính vì thế lúc này liền mang hai tay nắm chặt lại hướng Ngô Lăng hỏi:

“Thế bây giờ tôi phải làm như thế nào?”

Ngô Lăng đưa tay đỡ trán:

“Bây giờ trực tiếp lên văn phòng của anh ta”

Tiêu Dật có điểm luống cuống:

“Rãnh làm cái gì?”

Ngô Lăng hỏi lại Tiêu Dật:

“Cậu nghĩ lên đó sẽ làm cái gì?”

Tiêu Dật có điểm gấp gáp, cả người rơi vào trạng thái bất an lo lắng, nếu như quả thật Trình Kiệt kia có ý với cậu thì không nói nhưng mà nếu như hắn không phải như vậy, vậy thì sau này cậu biết giấu mặt vào đâu đây, hơn nữa cơ hội vào trong Trình thị cũng không còn. Tiêu Dật vốn định thôi vậy nhưng khi nhớ tới lời nói kia của Ngô Lăng, cuộc sống dễ dàng trước mắt lại dần hiện ra, chính vì thế mà Tiêu Dật liền hít một hơi thật sâu xoay người bước thật nhanh tới chỗ thang máy muốn đi lên tầng trên. Có điều Tiêu Dật chỉ vừa mới bước được ba bước phía sau liền có tiếng nói lớn của người nào đó:

“Mọi người tập trung đi”

Tiêu Dật lại bị chính tiếng nói tập trung kia làm phá hỏng quyết tâm của cậu, cậu lại xoay người nhanh chóng chạy về chỗ cũ, im lặng đứng ở một chỗ lắng nghe người đàn ông phía trước thông báo:

“Xin chào, tôi gọi là Khương La là người giám sát các bạn trong thời gian sắp tới. Ở đây có 20 người đã xuất sắc vượt qua vòng thi tuyển cho nên các bạn hiện tại đã trở thành nghệ sĩ thực tập của công ty, kỳ thực tập sẽ kéo dài trong vòng 3 tháng, 3 tháng đó các bạn sẽ được học tập mọi kinh nghiệm chuyên môn cho đến cách xử lý mọi việc, sau khi 3 tháng kết thúc công ty sẽ loại bỏ tất cả những người không đủ tiêu chuẩn, sẽ không giới hạn những người được trở thành nghệ sĩ chính thức, có thể có khả năng loại hết cũng có khả năng vào hết, mọi người đã hiểu hay chưa?”

20 người đều đồng loạt nói một tiếng đã hiểu, Tiêu Dật nhìn sang Ngô Lăng phát hiện ra cậu ta chẳng có chút lo lắng nào cả, trái với bản thân cậu hiện tại vừa lo lắng chuyện của Trình Kiệt lại vừa sợ hãi chuyện bị loại khỏi Trình thị.

Khương La tiếp tục lên tiếng:

“Được rồi, chúng ta trước tiên sẽ phân là 2 nhóm, một nhóm nam và một nhóm nữ, nhóm nam sẽ theo tôi còn nhóm nữ sẽ có một người giám sát là nữ phụ trách các bạn. Chúng ta hiện tại sẽ tiến hành chế độ luyện tập thân thể trước, để chắc chắn mỗi người đều có chế độ ăn uống phù hợp cho nên mỗi người sẽ được gấp chuyên gia tư vấn”

20 vượt qua vòng loại chỉ có 4 nữ còn lại là nam, Tiêu Dật cùng nhóm nam bước vào thang máy đi lên tầng thứ 17. Khương La nhìn qua cỡ 30 tuổi, anh ta cũng không phải là một người quá mức đáng sợ, ít nhất thì bây giờ Tiêu Dật nhìn thấy Khương La vừa cười vừa giới thiệu một lượt liền cảm thấy thế:

“Chúng ta hiện tại đang đi lên tầng 17, là phòng luyện tập dành cho nghệ sĩ thực tập. Một lát nữa khi làm việc với chuyên gia tư vấn xong rồi mọi người sẽ được sắp xếp nhận phòng ký túc xá, tất cả mọi người đều bắt buộc phải ở trong ký túc xá dành cho nghệ sĩ thực tập, ven nội quy cũng như thời gian trong ký túc xá sẽ có người khác hướng dẫn mọi người”

Tiêu Dật trong lòng thầm nghĩ như thế cũng tốt, cậu muốn nhanh thật nhanh chuyển khỏi khu nhà kia lắm rồi. Tiêu Dật ngày hôm nay đã xin nghỉ làm ở tiệm cơm gà phố tây, bởi vì xin nghỉ không báo trước hơn nữa tháng này cậu chỉ vừa mới làm được 10 ngày cho nên số tiền nhận được cũng không đáng là bao, bây giờ được vào trong ký túc xá rồi xem như cũng đỡ phẫn tiễn nào đó.

Mọi người bước vào một căn phòng rất lớn, bên trong hầu như trống rỗng, bốn mặt tường đều được lắp đặt gương lớn vô cùng, trên nhà không rõ có bao nhiêu bóng điện thấp sáng nhưng mà Tiêu Dật chỉ vừa ngẩng đầu lên cũng cảm thấy chói mắt rồi. Mọi người nhanh chóng xếp thành hàng ngay ngắn, chuyên gia tư vấn là một người đàn ông trung niên cỡ gần 40 tuổi, dáng người của ông ta quả thật rất đẹp.

“Xin chào mọi người tôi là Châu Chí Hùng là chuyên viên tư vấn về vóc dáng cùng thẩm định gương mặt, bây giờ mọi người cần phải đi thay đồ, ở phía bên kia đã chuẩn bị sẵn đồ cho mọi người rồi”

Mọi người tự động tiến về phía giá treo quần áo, nơi đó có đúng 16 chiếc quần từ giác màu xám, Tiêu Dật cầm lên một chiếc quần thật cẩn thận nhìn xem đó là size bao nhiêu khi phát hiện ra được chiếc quần nọ size S liền muốn đổi nhưng quần sớm đã bị lấy đi hết mất rồi. Có một người cầm theo chiếc quần của cậu ta đi tới phía Tiêu Dật hỏi:

“Xin lỗi, có phải là size quần không hợp với cậu hay không, cậu có muốn đổi với tôi hay không?”

Tiêu Dật thấy thế liền vui vẻ nói:

“Thật tốt quá, size quần này nhỏ hơn với tôi một chút...”

Tiêu Dật còn chưa nói hết câu thì người phía trước kia đã nhanh tay cướp lấy quần của cậu rồi đưa lại chiếc quần của cậu ta cho cậu:

“Đây, cậu mặc cái này đi”

Tiêu Dật cầm trong tay chiếc quần từ giác màu xám kia cúi đầu nhìn thử phát hiện ra như thế nào lại là size XL, Tiêu Dật vừa nhìn liền biết mình khẳng định đã bị lừa rồi, muốn cậu mặc quần lót size XL không phải là muốn hại chết cậu hay sao. Khi Tiêu Dật nhanh chân bước vào phòng thay đồ thì người vừa rồi đã mặc xong quần lót kia:

“Này cậu, cậu trả lại tôi chiếc quần đó, tôi không mặc vừa size này”

Người kia vừa rồi còn làm ra một dáng vẻ rất hiền lành, bây giờ liền nâng giọng nói một câu rồi bước ra ngoài:

“Quần nào chứ, quần này là do tôi lấy được”

Tiêu Dật vốn định kéo tay cậu ta lại nhưng người kia sớm đã bước ra ngoài rồi. Ngô Lăng vẫn còn chưa thay đồ, trên tay cậu ta đang cầm một chiếc quần lót xám khác:

“Xem ra chiếc quần cậu đang cầm vừa với tôi đó”

Tiêu Dật vừa rồi bị lừa rồi bây giờ liền cảnh giác cao độ, cậu nắm chặt lấy quần lót ở trong tay ngẩng đầu nhìn Ngô Lăng:

“Quần của cậu là size gì?”

Ngô Lăng vẫn bình thản đáp:

“Size M”

Size M này chính là size Tiêu Dật c`ần nhưng để cho chắc chắn cậu vẫn phải hỏi lại:

“Có thể đưa size ra cho tôi xem được hay không, của tôi là size XL”

Ngô Lăng đưa chiếc qu`ần lót kia lên phía trước, Tiêu Dật sau khi xác nhận ra được đó đúng là size M li`ên đổi qu`ần cho Ngô Lăng:

“Xin lỗi nhé, tôi vừa r`ồi bị cậu ta lừa cho nên mới phải chắc chắn như vậy”

Tiêu Dật vừa mặc qu`ần vừa nói, Ngô Lăng từ đ`ầu đến cuối vẫn bảo tr`im lặng không có nói thêm gì. Khi mọi người thay đ`ồ xong li`ên nhanh chóng xếp lại thành hàng, Tiêu Dật muốn qua gương lớn phía trước để nhìn thật kỹ xem người vừa r`ồi lừa gạt mình có bộ dạng như thế nào.

Châu Chí Hùng đi lướt qua một hàng 16 người cởi tr`ần chỉ mặc duy nhất một chiếc qu`ần tú giác trên người r`ồi bước tới phía trước c`ầm trên tay một tờ giấy:

“Được r`ồi, bây giờ tôi sẽ chiêu theo danh sách để gọi, người nào xong r`ồi có thể đi thay lại đ`ồ của mình... người thứ nhất Phó Hạo”

Phó Hạo thì ra là tên của người lừa gạt cậu, Tiêu Dật âm th`ầm ghi nhớ thật kỹ chờ thời cơ nhất định sẽ trả đũa lại. Phó Hạo bước tới phía trước, Châu Chí Hùng đi vòng quanh cậu ta một lượt r`ồi nói:

“Trước hết sẽ nói tới gương mặt của cậu, khuyết điểm thứ nhất chính là mắt cậu hơi nhỏ một chút nhưng vẫn còn may mắn là kiểu mắt hai mí, ph`ần xương gó má hơi cao, Trong đây có ghi cậu cao 1m85 nặng 83kg, tôi nghĩ cậu sẽ phải giảm 9kg nữa”

Tiêu Dật đứng ở phía sau nhếch môi cười, Phó Hạo đứng ở trước gương lớn đương nhiên cũng đ`ầu nhìn ra được mọi thứ ở xung quanh. Thật ra thì Phó Hạo đã sớm không thuận mắt Tiêu Dật ngay từ đ`ầu r`ồi, cậu

ta thấy Tiêu Dật có quen biết với Trình tổng liền cảm thấy ghen tị cho nên vừa mới rã mới cố tình mang quần lót size lớn đổi cho Tiêu Dật cho dù size XL kia là size vừa với mình. Phó Hạo xem như cũng là người có gia thế khá vì thế mà cậu có thể dễ dàng mang quần lót size S mà cậu lấy về từ chỗ Tiêu Dật mang đổi cho một người khác để lấy lại size vừa với mình.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân
dtv-ebook.com

Chương 16: Gấp Gáp Cận Cậu

Phó Hạo thông qua gương lớn phía trước dùng ánh mắt không mấy thân thiện nhìn về phía Tiêu Dật, thật ra thì ngay từ khi người này cố ý muốn chơi xấu cậu thì bản thân cậu cũng đã xác định người này nhất định không có ý tốt gì rõ. Tiêu Dật bĩu môi một cái, kín đáo mang ánh mắt liếc nhìn sang phía khác. Phó Hạo sau khi xong liền nhanh chóng đi sang phòng bên cạnh để mặc đồ luôn, trước khi mang cánh cửa phòng tập đóng lại vẫn còn không quên liếc nhìn Tiêu Dật một cái.

Châu Chí Hùng chiêu theo danh sách tiếp tục gọi:

“Người tiếp theo, Ngô Lăng!”

Ngô Lăng đứng ở bên cạnh Tiêu Dật liền bước lên, cậu ta vẫn luôn giữ một dáng vẻ bất cần không một chút sует nào cả. Tiêu Dật lén lén nhìn Ngô Lăng phát hiện ra được dáng người của cậu ta thật sự rất đẹp, vừa cao vừa có cơ bắp. Châu Chí Hùng nhìn Ngô Lăng một lượt rồi nhìn xuống tờ giấy trên tay một lượt nữa mới gật gật đầu:

“Cậu bình thường rất chú trọng chăm sóc vóc dáng phải không?”

Ngô Lăng gật đầu, Châu Chí Hùng nói tiếp:

“Về cơ bản là giảm thêm 1, 2 cân nữa là hoàn mỹ. Gương mặt của cậu có một khuyết điểm đó chính là đôi mắt, mắt của cậu rất bé sẽ tạo cảm giác cho người đối diện cậu nghĩ cậu là một tên đếu già”

Châu Chí Hùng vừa nói xong lời này mọi người bên dưới đều phải phì cười, Ngô Lăng thì ngược lại không có biểu hiện cái gì ra bên ngoài cả, cậu

ta vẫn đứng ở đó im lặng lắng nghe, Châu Chí Hùng nhìn xuống phía dưới ánh mắt ra hiệu ý nói mọi người nghiêm túc:

“Được rã, có thể nhờ vào trang điểm để che đi được khuyết điểm này, nếu không cậu có thể sử dụng phương pháp phẫu thuật thẩm mỹ cũng được”

Ngô Lăng gật đầu nhanh chóng bước ra phòng kế bên để thay đồ.

Châu Chí Hùng nâng giọng:

“Triệu Thiên Kỳ...”

Cứ như vậy cho đến khi 15 người đã thay đồ xong hết trở về lại phòng tập rã thì Tiêu Dật mới là người cuối cùng bước lên. Vừa mới rã ai cũng đều ăn mặc như nhau cho nên không cảm thấy ngại ngùng gì, bây giờ mọi người đều đã mặc quần áo chỉnh tề chỉ có riêng mình cậu là mặc mát mẻ nhất cho nên tránh không được có chút ngại ngùng.

Châu Chí Hùng vẫn mang thái độ nghiêm túc nói:

“Tiêu Dật cao 1m82, nặng 62 kg, cậu có điểm gầy cần phải tăng thêm khoảng 3 cân nữa. Da của cậu là kiểu màu nâu lúa mạch rất khỏe khoắn sẽ làm tăng độ nam tính, có điều trên cơ thể cậu có một chỗ không đúng cho lắm...”

Tiêu Dật nhìn xuống dưới thân thể một lượt rã ngẩn đầu khó hiểu:

“Là chỗ nào không đúng?”

Châu Chí Hùng bình tĩnh đáp:

“Mông của cậu so với thể trọng cậu chênh lệch một chút, chính là lớn hơn bình thường”

Châu Chí Hùng vừa nói xong lời kia, mọi người phía dưới lại bắt đầu lâm vào một trận cười, ngay cả người giám sát là Khương La kia cũng phải

bật cười khe khẽ. Tiêu Dật thì bây giờ cười không nổi nữa, cậu cảm thấy mình giống như là bị mang ra trước bàn dân thiên hạ soi mói mông cậu rầm.

Phó Hạo lúc này lớn tiếng trâm chọc:

“Châu lão sư, như vậy phải hút mỡ mông của cậu ta sao?”

Tiêu Dật nắm chặt hai tay, người này đúng là vừa mở miệng liền càng cảm thấy ghét bỏ mà. Tiêu Dật quả thật mông có lớn một chút, từ trước đến giờ cậu đều biết rõ, nhưng mà không phải lớn đến độ khó nhìn cần hút mỡ như Phó Hạo nói.

Châu Chí Hùng gật gật đầu:

“Nếu như muốn thực hiện biện pháp nhanh chóng nhất có thể áp dụng hút mỡ mông”

Tiêu Dật thật muốn ngất xỉu ngay tại chỗ này:

“Tôi có thể không hút có được hay không?”

Châu Chí Hùng hỏi:

“Cậu bình thường rất thích ăn thịt sao?”

Tiêu Dật đúng là bình thường rất thích ăn thịt, cậu chính là người không có thịt ăn thì sẽ không vui, nhưng nghe giọng điệu kia của Châu Chí Hùng thì Tiêu Dật liền nhanh chóng nói dối, nếu như còn đáp thích ăn thịt khẳng định sẽ bị đấm người phía sau cười nữa:

“Không có, tôi bình thường chỉ thích ăn rau”

Châu Chí Hùng im lặng một chút rồi mới nói tiếp:

“Như vậy có thể là mông lớn bẩm sinh...”

Đấm người phía sau lại tiếp tục cười như muốn mang cả căn phòng này phá vỡ vậy, Tiêu Dật chỉ hận không thể mang thứ đó nhét vào miệng

Châu Chí Hùng này. Châu Chí Hùng nhìn thấy sắc mặt không được tự nhiên của Tiêu Dật liền ho nhẹ một tiếng nhìn xuống phía dưới:

“Được rồi, bình thường thích ăn rau xanh cũng tốt, cậu từ giờ cứ tích cực ăn rau xanh thật nhiều, mướp và rau muống chính là hai loại rau chứa nhiều chất xơ nhất, cậu nên uống trà xanh vì trong trà xanh có nhiều chất làm tiêu tan mỡ thừa, ăn đồ ăn cay cũng làm cho mông cậu bé lại. Nên ăn những thực phẩm giàu chất xơ, vitamin A, C, E, các loại hải sản, thực phẩm giàu estrogen”

Tiêu Dật nghe xong liền cảm thấy đau đớn, tất cả những thực phẩm nói trên ngoài hải sản thì cái nào cậu cũng đau không thích ăn cả:

“Được, tôi sẽ lưu ý”

Thật ra rất nhanh thôi Tiêu Dật cũng phát hiện ra một điều rằng cái mông lớn hơn người thường một chút này của cậu cũng có ít nhất một người yêu thích nó, mà chỉ cần người đó nói thích thì cả cái Trình thị trên dưới này sẽ chẳng ai dám nói rằng trên người cậu có chỗ nào không đúng cả, dĩ nhiên đây vẫn là để nói sau đi.

Châu Chí Hùng vẫn còn chưa chịu buông tha cho Tiêu Dật:

“Giờ nói đến gương mặt cậu đi, cậu xòe bàn tay của cậu ra để sát bên cạnh má cậu đi”

Tiêu Dật làm theo lời của Châu Chí Hùng nói mang bàn tay xòe ra thật lớn để ở bên cạnh mặt mình, Châu Chí Hùng nói tiếp:

“ Tay cậu so với mặt của cậu còn lớn hơn, nhưng mắt của cậu lại rất lớn, chính là lại thêm một điểm không đúng cho lầm đối với tỷ lệ gương mặt này, cậu có phải là đã từng phẫu thuật thẩm mỹ mắt hay không?”

Phó Hạo nghe thấy thể hiện không bỏ qua cơ hội này tiếp tục châm chọc:

“Châu lão sư, có khi nào cậu ta tìm đến cơ sở thẩm mỹ thiếu uy tín cho nên mới thành ra mắt lớn như vậy”

Tiêu Dật trong lòng tức giận mang tay bỏ xuống, mắt này chính là giống mẹ của cậu, ai cũng đều nói mắt cậu vừa lớn vừa tròn nhìn rất đẹp:

“Tôi không phẫu thuật thẩm mỹ”

Châu Chí Hùng bước tới phía trước đánh giá một chút sau đó liền gật đầu:

“Nếu như không phẫu thuật thì cũng thật là hiếm có, mắt cậu thật sự lớn”

Tiêu Dật nắm chặt hai tay cố gắng kiềm chế tức giận trong lòng:

“Như vậy có ảnh hưởng gì hay sao?”

Châu Chí Hùng lắc đầu:

“Không có ảnh hưởng, chỉ là tôi đã từng nhìn qua nhiều người rồi hiếm thấy ai có mặt nhỏ mà mắt lại lớn như cậu mà thôi”

Phó Hạo cười ha ha:

“Các cậu có cảm thấy mắt nhỏ mắt lớn rất giống người ngoài hành tinh hay không?... ha ha ha”

Châu Chí Hùng trầm giọng:

“Được rồi, tôi cũng không nói là xấu chính là ngược lại đó, cậu ta thật sự có một đôi mắt đẹp”

Châu Chí Hùng vừa nói xong, Phó Hạo ngay lập tức ngừng cười, người vui vẻ nhất hiện giờ đương nhiên là Tiêu Dật, cậu hiện tại chính là mang trong mình cảm giác nở mày nở mặt với thiên hạ. Châu Chí Hùng nhìn qua Tiêu Dật:

“Miệng của cậu cũng thật nhỏ, môi trên vừa mỏng vừa cong... được rã, không còn gì nữa”

Tiêu Dật thở nhẹ một hơi, cuối cùng cũng có thể thoát khỏi Châu Chí Hùng. Người giám sát Khương La lúc này liền bước ra giữa thông báo:

“Mọi người tiếp theo sẽ có 15 phút nghỉ ngơi để tự làm quen với nhau, hết 15 phút chúng ta sẽ cùng nhau đi tới thăm quan ký túc xá giành cho nghệ sĩ thực tập của công ty. Tiêu Dật, cậu có thể đi thay quần áo được rã”

Tiêu Dật thật muốn mặc quần áo vào người thật nhanh, không mặc quần áo đầy đủ cậu có cảm giác mình không sao tự tin được. Tiêu Dật mở cửa bước ra khỏi phòng đi tới phòng thay đồ ở đối diện, lúc bước vào phòng liền phát hiện ra một vấn đề với quần áo của mình.

Trình Kiệt vừa rã thấy Tiêu Dật đứng ở dưới đại sảnh cùng với một cô gái trò chuyện dường như rất vui vẻ, trong lòng hắn có điểm không vui. Buổi sáng thấy dáng vẻ không ngờ tới kia của Tiêu Dật, Trình Kiệt liền ngay lập tức bị hình ảnh đó xuất hiện ở trong đầu đến mức không thể tập trung làm việc được, khắp nơi đâu là dáng vẻ của holly nhỏ kia. Trình Kiệt biết người phụ trách nghệ sĩ thực tập Khương La sẽ đưa nhóm người kia tới phòng tập tầng 17 để gặp chuyên viên tư vấn Châu Chí Hùng, cho nên hiện tại hắn mới chậm rãi bước xuống muôn nhìn xem holly nhỏ kia một chút, ai ngờ khi tới phòng tập lại không thấy người đâu, Tiêu Dật đứng ở ngoài cửa phòng tập lạnh giọng gọi Khương La:

“Chú Khương!”

Giọng nói của Trình Kiệt không phải là quá lớn nhưng mà phòng tập này lại vô cùng vang thế cho nên khi Trình Kiệt vừa cất lời, nhóm người trong phòng tập đều nghe thấy rõ ràng. Khương La xoay đầu nhận ra được là Trình Kiệt liền cảm thấy có điểm không ngờ tới, không hiểu sao Trình tổng này lại đích thân xuống tận đây để gọi mình, có phải là ông đã làm sai chuyện gì hay không. Khương La nhanh chóng bước tới phía Trình Kiệt:

“Có chuyện gì vậy Trình tổng?”

Thế là tất cả mọi người trong phòng đều biết được Trình Kiệt chính là tổng giám đốc lớn của Trình thị. Trình Kiệt bước ra ngoài, Khương La theo đó cũng bước ra ngoài rồi đóng cửa lại.

“Không phải nói có 16 nam sao, tại sao bây giờ lại có 15 người?” Trình Kiệt nhíu mày hỏi.

Khương La bất an đáp:

“Một người nữa đang ở phòng thay đồ đối diện, cậu ta mới vừa rã kết thúc tư vấn cho nên đã đi thay đồ”

Tiêu Dật nhìn tới phòng thay đồ đối diện rã lại nhìn Khương La gật đầu:

“Được rã, chú vào trong đi”

Khương La tuy rằng không hiểu có điều gì xảy ra nhưng mà vẫn nhanh chóng gật đầu bước vào trong phòng. Trình Kiệt im lặng một chút rã thản nhiên bước tới cửa phòng thay đồ vặn tay nắm cửa, dù sao thì công ty này cũng là do hắn làm chủ, hắn muốn tới phòng nào đều không cần phải xin phép ai cả.

Tiêu Dật đang gấp ván đê với quan của mình, không rõ là người nào chơi xấu cậu lại có mang quần jean của cậu giấu đi, phải mất một lúc mới có thể tìm ra được nó ở trong một ngăn tủ để đồ. Tiêu Dật hiện tại đã mặc trên người chiếc áo T shirt trắng của mình, nhưng quần vẫn chỉ mới vừa cầm trên tay thôi thì phía sau liền có một lực đạo mạnh mẽ ôm chầm lấy eo cậu, Tiêu Dật hốt hoảng a lên một tiếng, cậu trước tiên là muốn mang bàn tay lớn kia gõ ra, sau đó khi quay đầu lại liền chạm phải trán của đối phương, Tiêu Dật trong nhất thời đình chỉ động tác vì cậu nói kế tiếp của người đó:

“Rất muốn trở thành nghệ sĩ chính thức của Trình thị đúng không?”

Trình Kiệt thật ra chỉ muốn vào xem Tiêu Dật đang làm cái gì thôi, nhưng mà vừa mới mở cửa ra liền có thể nghênh đón một phong cảnh tốt

như thế này, người nọ thế nhưng đã cởi săn quần dài đứng đợi hắn rã, Tiêu Dật chính là người bá đạo nếu như cái gì muốn mà ở gần ngay trước mắt thế này sẽ không có lý do gì để cho hắn phải e ngại cả. Trình Kiệt mang miệng ghê sát vào tai của Tiêu Dật, chậm rãi phun ra hơi ấm vào bên tai cậu. Tiêu Dật mất vài giây mới sợ hãi muốn gỡ tay của Trình Kiệt đang sờ loạn ở trong áo cậu ra:

“Trình tổng, anh làm cái gì thế?”

Trình Kiệt vô cùng cố chấp, mang tay tiến lên cao phía trước ngực cậu xoa nắn một chút:

“Chúng ta làm một giao dịch đi”

Tiêu Dật bây giờ có thể xác nhận được chắc chắn rằng Trình Kiệt thật sự có ý với cậu, không đợi cậu phải chủ động hắn đã tự tìm tới cậu rã, việc này chính là biểu hiện cho việc Trình Kiệt đang rất gấp gáp, bây giờ hắn mới là người gấp gáp cắn cậu trước cho nên Tiêu Dật cậu không việc gì phải gấp gáp giống như hắn cả. Tiêu Dật giả bộ mang tay của Trình Kiệt kéo xuống, nhưng sức lực chính là chỉ dùng nửa phán mà thôi:

“Trình tổng, có việc gì chúng ta có thể từ từ thương lượng, không cần động tay động chân”

Trình Kiệt mạnh mẽ ôm chặt Tiêu Dật vào trong lòng, gần đến mức phía dưới mông cậu cũng bắt đầu cảm nhận được có thứ gì đó vừa cứng vừa nóng đến đáng sợ. Tiêu Dật hiện tại đương nhiên sợ hãi, cậu còn chưa chuẩn bị cho việc ngay lập tức bị Trình Kiệt ăn đê, ít nhất cũng phải giống như Ngô Lăng đã nói, cần phải lấy bao cao su của hắn lưu lại để sau này có thứ uy hiếp.

Trình Kiệt một tay xoa nắn ngực Tiêu Dật, một tay lại muốn chạm tới Tiêu Dật kia nhưng đáng tiếc sớm đã bị Tiêu Dật dùng sức nắm chặt cổ tay hắn ngăn lại:

“Trình tổng!”

Trình Kiệt chuyển hướng mang tay siết chặt lấy eo nhỏ của Tiêu Dật, khoe miệng kia vẫn như cũ chạm vào bên tai của cậu:

“Em muốn cái gì cũng có thể được cả, đổi lại...”

Trình Kiệt nói tới đây liền dừng lại, mang miệng mình hôn xuống bên cằm cổ của Tiêu Dật. Tiêu Dật né tránh, cậu lẩn đằng sau cũng một người đàn ông tiếp xúc thân mật như vậy cho nên không thể nào thích ứng ngay được, Tiêu Dật không phải là người ngốc, lấy tấm gương của Bối Ni như hiện tại liền có thể nhìn ra được viễn cảnh của cậu trong tương lai nếu như ngay bây giờ đãng ý với Trình Kiệt, cậu không thể nào để Trình Kiệt làm cho cậu nhanh chóng nổi tiếng được, cậu chính là chỉ cần có hắn làm điểm tựa chống lưng phía sau mà thôi, nổi tiếng sau này vẫn là nên tự cậu châm châm tiếp cận, chỉ có như vậy sau này khi hai người chấm dứt mối quan hệ, Tiêu Dật cậu mới có thể không bị phụ thuộc vào hắn như Bối Ni kia. Tiêu Dật dùng sức đẩy Trình Kiệt cách xa mình, nhanh chóng lấy quần jean trên tay mặc vào vừa làm vừa nói:

“Trình tổng, tôi còn phải ra bên ngoài phòng tập nữa”

Trình Kiệt bị Tiêu Dật đẩy ra liền im lặng đứng nhìn người phía trước, Tiêu Dật lúc bước ngang qua Trình Kiệt, trong lòng còn không ngừng gào thét nói người này mau kéo cậu lại đi, vừa rồi chỉ là cậu giả bộ hết cả thôi. Khi Tiêu Dật vừa chạm tay vào tay nắm cửa liền bị người phía sau dùng sức kéo lại ép cậu vào chính cánh cửa đó:

“Như thế nào, em không phải nói muốn trở thành nghệ sĩ của Trình thị sao?”

Hiện tại Trình Kiệt đang ở rất gần Tiêu Dật, gương mặt hoàn mỹ kia phóng lớn ở trước mặt cậu khiến cho cậu trong nhất thời không dám thở mạnh:

“Trình tổng, có việc gì từ từ...”

Không đợi Tiêu Dật nói xong, Trình Kiệt đã ngay lập tức cúi xuống dùng miệng của hắn chặn môi cậu lại. Tiêu Dật trong nhất thời không thể

nào thích ứng ngay được, cả một quá trình đó đ`ầu mở lớn hai mắt đình chỉ động tác để cho người phía trước tùy ý ở trong miệng cậu mang đ`ầu lưỡi kia trêu chọc khắp mọi nơi, mãi cho đến khi Trình Kiệt buông Tiêu Dật ra thì cậu mới hồi phục lại tinh thần, gương mặt đỏ ửng vì xấu hổ cùng lo sợ, khuôn ngực pháp phong liên hồi, cái miệng nhỏ nhắn kia vẫn còn đang mở ra như muốn nói câu gì đó nhưng cuối cùng vẫn không thể nào nói được, chỉ còn biết hốt hoảng mở cửa chạy thật nhanh ra ngoài.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân
dtv-ebook.com

Chương 17: Xếp Phòng Ký Túc Xá

Trình Kiệt thật ra chỉ muốn hôn thử một chút, muốn nhìn xem một chút bộ dạng hoảng sợ của hօly nhỏ này, nhưng ai ngờ vừa chạm môi xuống liền giống như thanh nam châm vừa hút vừa đẩy không thể nào tách ra được, chính là muốn mang đàu lưỡi của mình tiến vào bên trong cử động một chút, càn quét một chút, dàn dàn liền cảm thấy một chút thôi là không đủ cho nén điên cuồng hơn. Trình Kiệt nghĩ môi của Tiêu Dật rất mềm cho nên hắn mới thích hôn như vậy, có điều xúc cảm thật sự là rất mới mẻ, một từ cuốn hút ma mị không thể nào mô tả hết được cảm giác đó. Đến khi Trình Kiệt buông Tiêu Dật ra rã, hօly kia liền làm mang theo một gương mặt ửng hồng, ánh mắt hoảng loạn nhìn chầm chầm hắn, môi mỏng vẫn còn tần tại một chút nước khiến cho đôi môi kia càng thêm căng mọng đến chói mắt, Trình Kiệt hứng thú muốn nhìn hօly nhỏ kia sẽ nói cái gì, nhưng ai ngờ người nọ một lời không nói liền đã chạy mất.

Tiêu Dật phi như tên bắn chạy một mạch xuống phía cuối hành lang, cũng chẳng phải bị Trình Kiệt hôn đến mức lý trí tiêu tan cho nên cậu vẫn có thể ý thức được bộ dạng này của mình không nên vào phòng tập ngay. Tiêu Dật đứng ở phía sau một góc tường bình ổn lại hơi thở, mang tay của mình đặt trên lồng ngực trái vẫn còn đang đập loạn kia. Nụ hôn này đối với Tiêu Dật mà nói chính là không có cảm giác gì cả, hoặc có thể nói rằng khi ấy cậu hoàn toàn trống rỗng giống như bị đứng hình suốt cả khoảng thời gian đó, Tiêu Dật lén lén ngó đàu ra nhìn về phía trước xem xem Trình Kiệt có đuổi theo hay không, may mắn là hắn không có tiếp tục truy đuổi đến cùng. Tiêu Dật đứng tựa vào tường suy nghĩ kỹ càng, không gian ở chỗ này rất im lặng cũng không có người qua lại nhưng chẳng hiểu vì sao cậu cái gì cũng không thể nghĩ được vào đầu. Tiêu Dật sực nhớ tới team chat

kia, cậu vội vã lấy điện thoại từ trong túi quần ra đăng nhập vào tài khoản của mình.

[Sóc Nhỏ]: Có chuyện lớn ră

[Tiêu Hán]: Lại có chuyện gì nữa thê?

[Bạo Hoa Cúc]:?

[Sóc Nhỏ]: Vừa ră anh ta đột nhiên hôn tôi

[Đă Hướng Dương]: Hôn cậu?

[Phúc Hắc Công]: Tổng tài đại nhân hôn cậu sao?

[Bạo Hoa Cúc]: Hôn tới chõ nào ră?

[Phúc Hắc Công]: Nhanh như vậy đã hôn ră sao?

[Sóc Nhỏ]: Là hôn vào môi của tôi, Tiêu Dật còn đặc biệt thêm ba hình mặt khóc đến nức nở ở phía sau câu nói đó

[Tiêu Hán]: Vì sao lại hôn cậu, nhanh một chút kẽ xem nào?

[Sóc Nhỏ]: Là không biết vì sao cả, anh ta đột nhiên như vậy tới.

Tiêu Dật không có nói là Trình Kiệt còn sờ loạn người cậu nữa, còn có Tiểu Kiệt Kiệt phía dưới cũng phản ứng, nếu không đám người trên mạng này khẳng định sẽ nhảy dựng lên mắng thối.

[Bạo Hoa Cúc]: Sau đó?

[Sóc Nhỏ]: Tôi sợ quá liền bỏ chạy ră

[Đă Hướng Dương]: Trời ơi, như thế nào cậu lại bỏ chạy chứ?

[Phúc Hắc Công]: Cậu còn không trực tiếp đáp lại anh ta đi

[Sóc Nhỏ]: ...

[Tiêu Hồn]: Ít nhất cậu cũng phải đợi anh ta nói cái gì đó thì mới đi chứ, cậu thật là bỗ lõi cơ hội...

Tiêu Dật cảm thấy đúng là bị lõi mất cơ hội tốt, Trình Kiệt còn chưa nói cái gì với cậu cả mà cậu đã lập tức chạy đi rã, như vậy vừa rã cậu nhặt đẽ cho hắn sờ soạng khắp người, còn có hôn môi nữa là bỏ phí rã hay sao, thật đúng là quá hời cho Trình Kiệt. Đúng lúc này có người đi tới lớn tiếng gọi cậu từ phía xa:

“Tiêu Dật, Tiêu Dật...”

Tiêu Dật ngó đầu ra liền phát hiện được là một người trong nhóm đang tìm cậu:

“Tôi ở đây, có chuyện gì thế?”

Người nọ dừng bước không tiến thêm nữa chỉ đứng tại đó lớn tiếng nhắc nhở cậu rã xoay người đi trước:

“Mau vào đi, người phụ trách tìm cậu đó”

Tiêu Dật a một tiếng:

“Tôi biết rã!”

Tiêu Dật nhanh chóng mang điện thoại ra gõ gõ vài chữ rã bước nhanh tới phía phòng tập.

[Sóc Nhỏ]: Tôi phải làm việc rã, buổi tối sẽ nói tiếp

Tiêu Dật bước vào phòng tập:

“Khương lão sư tìm tôi sao?”

Khương La nhìn Tiêu Dật một lượt:

“Cậu đi đâu mà lâu thế?”

Tiêu Dật giả bộ gãi gãi đùa đáp:

“Mẹ tôi ở quê bởi vì biết tôi ngày hôm nay đi làm cho nên mới quan tâm gọi điện nhắc nhở vài câu”

Khương La nhíu mày nhưng sau đó liền nói:

“Đứng vào hàng đi, chúng ta bây giờ sẽ đến khu ký túc xá dành cho nghệ sĩ thực tập”

Tiêu Dật nhanh chóng đi theo mọi người vào trong thang máy lúc xuống dưới sảnh thì nhóm 4 nữ kia đã đứng ở đó rã. Người giám sát Khương La bước tới dõng dạc thông báo:

“Được rã, hiện tại chúng ta sẽ cùng nhau đi tới ký túc xá dành cho nghệ sĩ thực tập, từ đây đến đó cũng phải cách một đoạn cho nên hiện tại mọi người sẽ có xe công ty đưa đi, chúng ta bây giờ nhanh chóng di chuyển ra phía ngoài xe đã đợi sẵn ở đó rã”

Mọi người đồng thanh đáp một tiếng rã bước ra bên ngoài, đây là một chiếc xe du lịch 24 chỗ ngồi, Tiêu Dật lúc định bước lên xe liền bị một người nào đó đẩy sang một bên, cậu còn chưa thoi bất ngờ thì người đó đã biến mất dạng không nhìn thấy mặt mũi đâu rã. Ngô Lăng nãy giờ vẫn đứng ở phía dưới khoanh tay, một bộ dáng thản nhiên chờ mọi người lên xe hết, Tiêu Dật quay sang nhìn cậu ta liền nghiêm ra một điệu rằng, dù sao xe này cũng có 24 chỗ ngồi ai cũng đều có ghế cả, thế cho nên cậu cũng im lặng đứng ở một bên đợi người ta lên xe hết.

Tiêu Dật cùng Ngô Lăng lên sau cho nên chỉ còn chống lại ghế ngồi ở phía cuối xe, Ngô Lăng ngồi ở hàng ghế phía cuối cùng sát bên cạnh cửa sổ, Tiêu Dật theo đó cũng ngồi xuống bên cạnh cậu ta bởi vì cậu hiện tại có chuyện muốn cùng Ngô Lăng trao đổi một chút.

Người giám sát Khương La bước lên xe:

“Khu ký túc xá dành cho nghệ sĩ thực tập của công ty cách chỗ này 5km, lát nữa khi đến nơi rồi sẽ có quản lý của khu nhà tới hướng dẫn cũng như giới thiệu cho mọi người. Sau khi xong việc mọi người có thể lựa chọn ngay lập tức ở lại ký túc xá luôn hoặc là ngày hôm sau mới chuyển tới cũng được. Chúng ta 9 giờ sáng ngày mai sẽ lại có mặt tại công ty làm một số thủ tục”

Nói rồi Khương La liền bước xuống khỏi xe, chiếc xe cứ như vậy nhanh chóng khởi hành. Tiêu Dật ngồi ở hàng ghế phía sau cách biệt với mọi người, hơn nữa mấy người ở phía trước không đeo handphone thì cũng là nói chuyện rôm rả, cẩn bản không có ai có ý định quay lại phía sau nhìn. Tiêu Dật lúc này mới xuống giọng gọi Ngô Lăng:

“Ngô Lăng, tôi có chuyện này muốn hỏi cậu”

Ngô Lăng im lặng, ánh mắt vẫn nhìn ra cửa kính bên ngoài, Tiêu Dật dùng âm lượng chỉ đủ cho hai người nghe thấy:

“Vừa rồi Trình tổng ở phòng thay đồ... hôn tôi rồi, như vậy bây giờ phải làm cái gì tiếp theo?”

Ngô Lăng cũng không có quá bất ngờ, bởi vì vừa rồi cậu ta nhìn thấy Trình Kiệt đứng ở bên ngoài phòng tập, sau đó Tiêu Dật lại đi một lúc lâu mới trở vềecho nên cậu đã sớm đoán ra được hai người đó cùng nhau ở một chỗ. Ngô Lăng quay sang nhìn Tiêu Dật lười biếng nói:

“Tôi cũng không phải là chuyên gia tư vấn tình yêu, cậu hỏi tôi vấn đề này tôi cũng không biết phải nói sao”

Nói rồi Ngô Lăng liền mang handphone lên tai, hai mắt nhắm lại giống như là đang thư giãn. Tiêu Dật nhìn Ngô Lăng một lượt rồi lại thở dài một hơi, nếu như bây giờ bên cạnh cậu có một quân sư thì tốt biết mấy, dù sao đây cũng là một việc hệ trọng không thể tùy tiện muốn làm cái gì thì làm được. Tiêu Dật tựa lưng vào thành ghế phía sau thật cẩn thận suy nghĩ lại mọi thứ, Trình Kiệt khẳng định sẽ lại tới tìm cậu nữa, đến khi đó khi Trình Kiệt tới hắn nhất định sẽ mang vấn đề trao đổi kia ra lặp lại, lúc ấy cậu nên nói đúng ý hay từ chối. Nếu như trực tiếp đồng ý như vậy thì khẳng định

hắn sẽ nhanh chóng bỏ rơi cậu giống như với Bối Ni vậy, nhưng nếu như từ chối hắn có khi nào sẽ trực tiếp mà bỏ đi hay không, Tiêu Dật càng nghĩ càng đau đớn, đúng lúc này điện thoại trong túi quần lanh rung lên, Tiêu Dật nhanh chóng mang điện thoại bỏ ra xem, đến khi nhìn thấy dãy số quen thuộc nào đó liền giật mình muôn ném điện thoại cách xa, cậu hiện giờ vẫn còn chưa chuẩn bị sẵn sàng cùng với người này nói chuyện, cho dù chỉ là nói chuyện điện thoại đi chăng nữa. Tiêu Dật cứ để mặc kệ cho điện thoại rung, đến khi điện thoại kia không rung nữa cậu liền thở phào nhẹ nhõm một hơi nhưng rất nhanh sau đó từ điện thoại của cậu truyền tới một tin nhắn, Tiêu Dật nhận được một tin nhắn như thế này: Nếu không tiếp nhận điện thoại, tôi trực tiếp gạch tên em ra khỏi danh sách.

Tiêu Dật vừa nhìn thấy dòng tin nhắn kia liền giật mình, cậu di chuyển chỗ ngồi tới góc bên kia rách hít một hơi thật sâu nhấn số của Trình Kiệt gọi lại, đàm dây bên kia giống như là đang chờ điện thoại của cậu vì thế mà rất nhanh đã bắt máy. Tiêu Dật giọng nói mang theo tia cười nói khẽ vì sợ người khác thấy:

“Trình tổng, tôi hiện tại đang ngồi trên xe cho nên không tiện nghe điện thoại, tôi định lát nữa xuống xe rồi sẽ gọi điện lại cho anh”

Trình Kiệt nâng giọng:

“Là thế sao? Như vậy lát nữa xuống xe không cần gọi lại nữa, tôi chỉ muốn hỏi em xem khi nào thì xong việc?”

Tiêu Dật lại bắt đàm dây, người này đúng là dai như đỉa đói:

“Tôi cũng không biết nữa, nhưng nghe nói quản lý ký túc xá nói rằng ngày hôm nay nghệ sĩ thực tập phải ở lại chỗ này không được ra ngoài”

Trình Kiệt khẽ cười trào phúng:

“Có cần tôi gọi điện nói với người quản lý ký túc xá để cho em được ra ngoài hay không?”

Tiêu Dật nhíu mày, cậu quên mất rằng người này chính là Trình tổng giám đốc lớn của Trình thị, trong Trình thị còn có cái gì có thể làm khó hắn sao:

“Như vậy không cần đâu, nhưng tôi thật sự không biết đến bao giờ mới xong việc”

Trình Kiệt khẽ cười:

“Được rồi, xong việc ở yên tại chỗ đó, tôi sẽ đến đón em!”

Tiêu Dật vội vàng nói với theo:

“Trình tổng, thật sự không cần đâu mà”

Nhưng mà Tiêu Dật còn chưa kịp nói xong thì Trình Kiệt sớm đã cúp máy rồi. Xe rất nhanh dừng lại ở trước khu nhà ký túc xá của Trình thị, nơi đây đúng là vô cùng rộng lớn hơn nữa còn rất đẹp, có hai tòa nhà cao 5 tầng được xây cạnh nhau, người quản lý ký túc xá là một người phụ nữ khoảng 40 tuổi tên là Tôn Lê:

“Xin chào mọi người, tôi là Tôn Lê tôi là người quản lý khu ký túc xá này”

Mọi người đồng loạt nói cùi đầu xin chào, Tôn Lê mỉm cười nói tiếp:

“Khu ký túc xá này có 3 dãy nhà, một dãy dành cho nữ, một dãy dành cho nam, dãy còn lại là nhà ăn cùng phòng luyện tập thư giãn. Bởi vì nơi này là nơi ở cũng những nghệ sĩ mới và những nghệ sĩ đang còn là nghệ sĩ thực tập của công ty cho nên mọi người không thể đưa bất cứ ai đến đây kể cả người nhà của mình. Ký túc xá sẽ đóng cửa sau 11 giờ, sẽ không chấp nhận bất cứ một lý do nào về muộn của mọi người, cho nên sau 11 giờ ai chưa thể về phòng thì phiền đến khách sạn nào đó ngủ, điều nhiên thì việc thường xuyên không trở về ký túc xá sẽ ảnh hưởng tới việc điểm số rèn luyện của các bạn trong khoảng thời gian thực tập này. Còn có khu nhà ăn, thực đơn của mỗi người đều đã được chuyên viên tư vấn gửi tới cho nên mỗi người đều sẽ có một khẩu phần ăn riêng biệt, để đảm bảo cho chế độ

luyện tập thân hình của mọi người cho nên khu cảng tin của nhà ăn sẽ không bán bất cứ thứ bánh kẹo, nước ngọt hay là rượu bia gì và dĩ nhiên thì mọi người cũng không được phép mua mấy thứ đó ở ngoài mang về, nếu như phát hiện ra sẽ trực tiếp bị trừ điểm”

Mọi người ở bên dưới bắt đầu bàn tán, Tiêu Dật nhìn xung quanh một lượt trong lòng thầm thêm ai oán, cậu bình thường chính là vô cùng thích ăn đồ ngọt nếu ba tháng tiếp theo này không được ăn đồ ngọt khẳng định sẽ là một quãng thời gian dài đằng đẵng đây.

“Ở chỗ này có 20 người, chúng ta sẽ chia làm 5 phòng, bốn người nữa sẽ được ở một phòng, đây là chìa khóa của các bạn là phòng 206 trên tầng 2 ở phía đằng kia, các bạn hiện tại có thể đi đến đó xem thử, mấy đồ dùng cần thiết ở bên trong đều đã có đủ cả, mọi người có thể chuyển tới ở luôn hoặc là ngày mai tùy ý”

Sau khi bốn cô gái rời đi thì Tôn Lệ mới hướng mọi người còn lại nói tiếp:

“16 người ở đây sẽ chia là 4 phòng, mỗi phòng có 4 người, để chắc chắn mọi người đều có thể thích nghi được với hoàn cảnh cho nên tôi sẽ là người phân chia phòng cho các cậu, tránh tình trạng những người quen biết nhau từ trước rã sẽ được xếp chung một phòng”

Tôn Lệ nói đến đây liền cúi xuống nhìn tờ danh sách trong tay mình:

“Phòng thứ nhất phòng 301, Triệu Thiên Kỳ, Đường Đại Nghị, Ngô Lăng và Mộ Thâm”

Tiêu Dật cảm thấy có chút hối tiếc bởi vì cậu không được xếp chung phòng với Ngô Lăng, dù sao thì Ngô Lăng và cậu cũng coi như là có quen biết với nhau.

Tôn Lệ tiếp tục đọc:

“Phòng thứ hai phòng 302. Đoàn Chính Phàm, Lục Tử Thông, Tiết Thành Thái, Giang Thần. Phòng thứ ba phòng 303, Bạch Dịch, Trác Trí

Văn, Tiêu Dật và Phó Hạo”

Tiêu Dật vừa nghe thấy Tôn Lệ đọc tên mình liền vô cùng chăm chú lắng nghe, nhưng mà cuối cùng liền có ngay tên của Phó Hạo kẽ bên, cậu liền giật mình nhanh chóng nhìn sang phía bên trái phát hiện cậu ta cũng đang không mấy vui vẻ nhìn mình. Tiêu Dật liếc Phó Hạo một cái rã quay đi, người không ưa nhất như thế nào lại khéo như vậy được xếp chung phòng với cậu đây.

“Cuối cùng là phòng 304, Dương Dạ Hoa, Bùi Khâm, Lục Mạnh, Cao Hàn. Được rã mọi người nhanh chóng tìm bạn cùng phòng của mình rã nhận chìa khóa ở chỗ tôi, chúng ta hôm nay có thể nghỉ ngơi sớm được rã, chúc tất cả mọi người đài có thể vượt qua kỳ thực tập này để trở thành nghệ sĩ chính thức của Trình thị”.

Tiêu Dật và Phó Hạo không ưa nhau chuyện này hai người cùng phòng là Bạch Dịch và Trác Trí Văn đều biết, có điều hai người họ vẫn chưa thể hiện thái độ gì ra mặt cả, hiện tại vẫn có thể cười cười nói nói giới thiệu bản thân một lượt.

“Tôi là Bạch Dịch, tôi là người Thâm Quyến, chúng ta sau này cùng nhau giúp đỡ nhé” Bạch Dịch là một chàng trai cao hơn Tiêu Dật một chút, cậu ta có dáng người mảnh khảnh, da nhìn rất trắng, gương mặt có những đường nét mềm mại chứ không hề quá mức nam tính.

Trác Trí Văn thì lại hoàn toàn đối lập, cậu ta có lẽ là người cao nhất trong bốn người, thân hình rất đẹp lộ ra từng đường cơ bắp săn chắc, lấy cảm nhận đầu tiên của Tiêu Dật về người này thì cậu cảm thấy cậu ta cũng không phải là người kiêu ngạo.

“Tôi là Trác Trí Văn, là người Quảng Châu, cậu là Phó Hạo phải không?”

Bởi vì Phó Hạo đang đi cạnh Trác Trí Văn cho nên cậu ta mới tiện miệng hỏi luôn một câu như vậy, Phó Hạo gật đầu có điểm cách biệt với người xung quanh:

“Đúng vậy, tôi sinh ra ở Bắc Kinh”

Tiêu Dật cho dù không biết Phó Hạo rốt cuộc vì sao lại luôn đả kích cậu, nhưng xem ra rằng người này tính tình kiêu ngạo, có vẻ như là người có tiền vì trên người cậu ta đang đeo một chiếc đồng hồ hiệu Breguet.

Trác Trí Văn cũng không biểu lộ thái độ gì ra bên ngoài cả chỉ cười cười hướng về phía Tiêu Dật hỏi:

“Cậu hẳn là Tiêu Dật ră?”

Tiêu Dật gật đầu mỉm cười, nói gì thì nói thêm bạn còn đỡ hơn thêm địch vì thế mà Tiêu Dật vô cùng vui vẻ nói:

“Tôi là Tiêu Dật, tôi ở Thiên Tân”.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân
dtv-ebook.com

Chương 18: Tôi Chỉ Bán Nghệ Không Bán Thân

Trình thị quả là có tiễn ngay cả ký túc xá cũng vô cùng đẹp, Tiêu Dật lúc đàu nghĩ ký túc xá dành cho nghệ sĩ thực tập sẽ đơn giản giống như là ký túc xá trường đại học của cậu là một căn phòng nhỏ có giường tầng, nhưng khi mở cửa phòng ra bước vào Tiêu Dật mới cảm thấy tốt hơn suy nghĩ của mình rất nhiều. Căn phòng có một phòng khách, hai phòng ngủ cùng với một phòng tắm, phòng khách có một bộ ghế sofa màu trắng sữa, chiếc bàn nhỏ làm bằng kính trong suốt kê ngay bên cạnh đó, đối diện có một chiếc TV màn hình phẳng rất lớn, ngoại trừ Phó Hạo thì ba người trong phòng đàu phải trầm trồ một lúc lâu, Bạch Dịch là người lên tiếng đàu tiên:

“Căn phòng thật đẹp!”

Tiêu Dật gật đàu:

“Đúng vậy, thật không ngờ phòng lại tốt đến như thế”

Phó Hạo có vẻ khinh thường một chút, cậu ta đi xung quanh căn phòng một lượt, mang tất cả cánh cửa đàu mở ra rầm chậm rãi nói:

“Chỉ có hai phòng ngủ, tôi ở nhà đã quen ngủ riêng một phòng rầm”

Tiêu Dật nghe vậy liền nghĩ thầm người này có phải đang khoa trương kẽ lẽ rằng nhà cậu ta rất có tiễn hay không, nhưng mà Tiêu Dật cũng không có ý định lên tiếng nói cái gì cả, dù sao thì sau này mọi người sẽ sống chung một phòng cho nên nhịn một chút vẫn hơn.

Trác Trí Văn bước xuống phía dưới nhìn tới phòng ngủ, cậu ta cười cười hòa khí:

“Phòng ngủ cũng không quá chật chội, như vậy sau này chúng ta cùng nhau cố gắng một chút”

Tiêu Dật và Bạch Dịch bước tới xem qua phòng ngủ một lượt, Bạch Dịch bước hẳn vào bên trong phòng ngủ, sờ lên giường lớn nhắn nháu phát hiện ra đệm cao cấp vô cùng có đàn hồi khiến cho Bạch Dịch liền cười lớn:

“Trời ơi, ký túc xá này còn đẹp hơn là nhà của tôi nữa”

Thật ra thì Tiêu Dật cũng có chung suy nghĩ với Bạch Dịch, cậu vốn định lên tiếng thì Phó Hạo đã bước vào trong căn phòng đó kiêu ngạo nói:

“Phòng này thua xa nhà tôi, nhưng thôi chỉ chịu khổ ba tháng vẫn còn được, tôi ở phòng này”

Hai phòng ngủ cũng đều có diện tích như nhau, đều đặc trong phòng cũng đều giống nhau không có cái nào hơn cái nào cả, chỉ khác một điều là màu sơn mà thôi, phòng Phó Hạo chọn là phòng tông màu trắng làm chủ đạo, còn phòng đối diện là phòng sơn màu xám, đương nhiên so với màu xám thì màu trắng vẫn đẹp hơn, Bạch Dịch có điểm không được thoả mãn cho lắm nhìn Phó Hạo, nhưng Phó Hạo từ đầu đến cuối đều không để ý đến mọi người, cậu ta bước tới phía cửa sổ mang rèm kéo ra. Trác Trí Văn có lẽ là người không biểu lộ sắc mặt ra bên ngoài nhất, cậu ta lúc nào cũng giữ một nụ cười trên môi:

“Được rồi như vậy thì Phó Hạo ở phòng này đi, Tiêu Dật cậu ở cùng cậu ấy nhé?”

Cả Tiêu Dật và Phó Hạo sau khi nghe được lời này liền đồng thanh nói lớn:

“Không thể nào!”

Tiếng nói này khiến cho hai người là Bạch Dịch và Trác Trí Văn cũng phải bất ngờ thất thần một chút, Phó Hạo ngã ở trên thành cửa sổ nói:

“Tôi ở với ai cũng đùa được ngoại trừ cậu ta”

Tiêu Dật đang định lên tiếng phản bác thì Trác Trí Văn đã nhanh hơn một bước cười cợt:

“Được rã, chúng ta sau này sẽ ở tại đây ba tháng, mỗi người nên nhịn nhau một chút, nếu không thì để Tiêu Dật cùng Bạch Dịch một phòng đi, thế có được hay không?”

Bạch Dịch cũng không thích ở cùng Phó Hạo cho nên khi cậu ta nghe thấy Trác Trí Văn nói thế liền rất nhanh đáp:

“Như vậy cũng được, tôi và Tiêu Dật sẽ ở phòng đối diện”

Trác Trí Văn hướng Phó Hạo nói:

“Như vậy thì tôi sẽ ở cùng phòng với cậu”

Phó Hạo không có nói gì đến vấn đề này chỉ bỏ lại một câu rã nhanh chóng rời đi:

“Được rã hôm nay nhận phòng đến đây thôi, tôi có việc phải đi trước!”

Thật ra thì mọi người trong phòng đều không ưa Phó Hạo nhưng mà cũng chưa ai lên tiếng chính thức nói ra cả, sau khi Phó Hạo rời đi rã Tiêu Dật mới hỏi hai người còn lại:

“Các cậu sẽ ở đây luôn hay ngày mai mới chuyển tới thế?”

Bạch Dịch nghĩ một hồi đáp:

“Chỗ tôi ở cách đây cũng không xa lắm, có lẽ bây giờ tôi sẽ về thu dọn đồ đạc rã ở luôn”

Trác Trí Văn gật đầu:

“Tôi nghĩ phòng tốt như thế này thì chắc là sẽ nhanh nhanh dọn tới trong tối nay”

Tiêu Dật không có quá nhiều đà ô, bây giờ nghe thấy người trong phòng đều nói sẽ ở luôn liền vui vẻ:

“Thế hả, vậy thì tối nay tôi cũng sẽ tới, chúng ta sau này cùng giúp đỡ nhau”

Mọi người cười ha ha, Trác Trí Văn nói tiếp:

“Như vậy thì hiện tại trở về thu dọn đà đặc luôn đi”

Tiêu Dật gật đầu, cậu cúi xuống nhìn đồng hồ trên điện thoại phát hiện ra cũng đã là 5 giờ chiều rã, nên trở về nhanh chóng một chút để thu dọn đà đặc. Lúc Tiêu Dật đang bước xuống bậc thang điện thoại liền reo lên, là Trình Kiệt gọi tới, Tiêu Dật cảm thấy phiền não quay sang nói với hai người đang đi bên cạnh mình:

“Các cậu đi trước đi, tôi nghe điện thoại!”

Bạch Dịch và Trác Trí Văn gật đầu đi trước, Tiêu Dật sau khi xác nhận hai người kia đã đi xa rã mới nhấn điện thoại đưa lên tai nghe:

“Trình tổng”

Trình Kiệt nhếch khóe môi:

“Đã xong việc hay chưa?”

Tiêu Dật nhanh chóng đáp:

“Tôi xong rã, nhưng mà Trình tổng à tôi bây giờ phải trở về nhà thu dọn một chút đà đặc cá nhân nữa, cho nên anh không cần tới đón tôi đâu”

Trình Kiệt bỏ lại một câu rã cúp máy:

“Tôi đợi em ở dưới”

Tiêu Dật khổ sở người này tại vì sao lại gấp gáp như thế, cậu hiện tại vẫn còn chưa biết nên đối diện với hắn như thế nào nữa, Tiêu Dật thở dài một hơi nặng nề bước xuống từng bậc thang, từ phía xa Tiêu Dật đã nhìn thấy một chiếc xe sang trọng đỗ ở trước cửa, không cần nghĩ cũng biết đây chính là xe của Trình Kiệt bởi vì cậu trước đây đã từng ngồi trên xe hắn một lần rồi. Tiêu Dật bước nhanh về phía chiếc xe đó, dọc đường không quên nhìn trước sau xem có ai hay không, dù sao thì cậu không muốn người khác biết được cậu có quan hệ gì đó với bất cứ ai trong Trình thị từ trước. Tiêu Dật mở cửa xe phía sau nhưng không mở được, cậu cuối cùng liền phải đưa tay lên phía trước mở cánh cửa xe đó ra rồi ngồi vào bên trong ghế lái phụ.

Trình Kiệt đã sớm cởi ra áo vest xám để ở ghế sau, hắn hiện tại mặc một chiếc áo sơ mi trắng đơn giản, nhưng mặc trên người của hắn lại cảm thấy không hề đơn giản một chút nào. Tiêu Dật vẫn còn chưa thể tự nhiên được sau những chuyện Trình Kiệt đã làm với cậu vào buổi trưa ngày hôm nay:

“Trình tổng à, có chuyện gì thế?”

Trái với Tiêu Dật, Trình Kiệt vẫn luôn giữ vững thái độ bình thản cùng với một chút tà ý mỉm cười nhìn Tiêu Dật:

“Em muốn hỏi chuyện gì?”

Tiêu Dật thấy Trình Kiệt cứ giữ sắc mặt kia thật sự rất khủng bố, mà hắn cứ lạnh lùng với cậu như thường ngày thì cậu sẽ cảm thấy dễ thích nghi hơn. Tiêu Dật nuốt một ngụm nước miếng, cố gắng mỉm cười tự nhiên nhất cùng hắn nói chuyện:

“Tôi bây giờ phải trở về phòng thu dọn vài món đồ cần thiết cho nên...”

Tiêu Dật còn chưa nói xong thì Trình Kiệt đã vặn chìa khóa định lái xe:

“Được, để tôi đưa em đi”

Tiêu Dật nghe vậy thì vội vàng ngăn cản dù sao thì nơi cậu ở những người giàu có như Trình Kiệt sẽ chẳng thể nào tiếp nhận nổi đâu:

“Trình tổng à thật sự không cần đâu, tôi tự vèle là được rồi”

Trình Kiệt đột nhiên gật đầu:

“Như vậy cũng được, tôi trước đưa em đi ăn”

Tiêu Dật nhanh chóng từ chối:

“Cám ơn Trình tổng, nhưng mà tôi thật sự không cần đâu”

Trình Kiệt im lặng nhìn chằm chằm Tiêu Dật, Tiêu Dật cũng bị ánh nhìn kia của hắn làm cho khẩn trương cao độ, không gian cứ như vậy rơi vào trầm mặc cho đến khi Trình Kiệt đột nhiên chuyển hướng tiến sát người về phía cậu, Tiêu Dật trong giây phút đó cũng không có suy nghĩ được gì nhiều chỉ còn biết đưa tay về phía trước lớn giọng một chút:

“Trình tổng à...”

Trình Kiệt để một tay lên cửa kính xe mang Tiêu Dật giam ở trong đó, hắn khẽ trầm giọng hùm một tiếng, Tiêu Dật lại cảm thấy gương mặt mình đang nóng lên, người này vì sao suốt ngày thích động tay động chân như vậy không thể nghiêm túc nói chuyện một chút hay sao, Tiêu Dật thử đưa tay đẩy Trình Kiệt ra một chút nhưng vô ích, sau đó cậu suy nghĩ lại đây chính là cơ hội tốt không cần phải lo lắng hoảng loạn cái gì cả, cậu còn phải đòi lại món hời lúc trưa, muốn sờ soạng người cậu hay là hôn môi cậu cũng phải có cái giá của nó cả:

“Trình tổng à, anh rốt cuộc muốn cái gì đây?”

Trình Kiệt chậm chạp đưa tay về phía sau chạm nhẹ vào lưng Tiêu Dật, Tiêu Dật ngay lập tức cả người chấn động một chút, vốn định đẩy Trình Kiệt ra một lần nữa thì hắn đã mang dây an toàn kéo ra thắt lại cho cậu:

“Tôi giúp em thắt dây an toàn”

Nói r *æ* Trình Kiệt quả thật nghiêm chỉnh giúp Tiêu Dật thắt dây an toàn, đến khi Trình Kiệt rời đi r *æ* thì Tiêu Dật mới cảm thấy nhẹ nhõm hơn một chút nhưng rất nhanh lại bắt đ *æ*u gấp gáp vì hắn vẫn chưa chịu nói vào vấn đề chính:

“Được r *æ*, em muốn ăn cái gì?”

Tiêu Dật im lặng một chút sau đó li *æ*n đánh bạo nhắc đến chuyện cậu đang nghĩ tới:

“Trình tổng à, chuyện trong phòng thay đ *æ*buổi trưa...”

Tiêu Dật nói đến đây thì lại ngượng ngùng đỏ mặt không dám nghĩ tới nữa, Trình Kiệt chờ một tiếng đợi Tiêu Dật nói tiếp. Tiêu Dật vốn định hỏi xem chuyện Trình Kiệt sẽ giúp cậu trở thành nghệ sĩ chính thức của Trình thị là có thật hay không nhưng mà đến cuối cùng Tiêu Dật lại nói ra thế này:

“Bỏ đi, tôi sẽ không nghĩ tới nữa”

Trình Kiệt nhếch môi âm thầm quan sát biểu hiện khuôn mặt của h *æ*ly nhỏ kia, càng nhìn lại càng cảm thấy vô cùng đáng yêu:

“Tôi sẽ giúp em trở thành nghệ sĩ chính thức của Trình thị”

Tiêu Dật nghe đến đây li *æ*n ngẩng đ *æ*u lên nhìn Trình Kiệt, ánh mắt kia rõ ràng là sáng lênh láng, Tiêu Dật mang toàn bộ xấu hổ vứt bỏ ra phía nhưng lại bị gấp gáp trong lòng chi phổi mà nói ra một câu thế này:

“Tôi chỉ bán nghệ không bán thân”

Tiêu Dật chính là vì quá mức gấp gáp cho nên mới bật ra câu nói buồn cười như thế này, Trình Kiệt vừa nghe thấy lời nói đó li *æ*n bật cười ha ha, hắn đưa tay nắm lấy cằm của Tiêu Dật hơi nâng lên một chút:

“Em thì có tài nghệ gì để mang ra trao đổi đây?”

Tiêu Dật nói xong lời này thật sự muốn đào một cái hố để nhảy xuống ngay lập tức, cậu đưa tay gạt tay Trình Kiệt ra rầm quay đầu sang một bên:

“Ý của tôi là tôi không bán thân”

Trình Kiệt cười một tiếng rồi khởi động xe:

“Ngày hôm nay thế nào?”

Tiêu Dật lúc đầu không hiểu ý Trình Kiệt cho nên mới hả một tiếng, Trình Kiệt kiên nhẫn nói rõ ràng hơn:

“Đã thích nghi được với môi trường mới hay chưa?”

Tiêu Dật vẫn còn chưa hết ngượng ngùng, cậu gật đầu một cái nhỏ giọng đáp:

“Cảm thấy rất tốt”

Trình Kiệt chăm chú nhìn đường lớn phía trước:

“Ký túc xá dành cho nghệ sĩ thực tập ở có được hay không?”

Tiêu Dật nghĩ ngoài việc Phó Hạo ra thì mọi thứ đều tốt cả, bây giờ nói gì thì nói thì cậu cũng coi như là tình nhân của người này mất rồi, tình nhân hướng ông chủ của mình xin xỏ một chút cũng không phải là cái gì sai cả:

“Bạn cùng phòng có một người nhìn không thuận mắt”

Nhân lúc chờ đèn đỏ Trình Kiệt quay sang nhìn Tiêu Dật hỏi:

“Là em không thuận mắt cậu ta hay là cậu ta không thuận mắt em?”

Tiêu Dật nhẹ giọng một chút, muốn hướng người khác nhờ và cũng không thể oang oang nói được có phải không:

“Cả hai người đều không thuận mắt nhau”

Trình Kiệt im lặng một hồi rã bất cười:

“Em vì sao lại khó ở như vậy, mới lần đầu tiên gặp mặt đã không thuận mắt đối phương rã sao?”

Tiêu Dật không dám quay sang nhìn Trình Kiệt, cậu hiện tại ngay cả cử động nhỏ cũng đều không dám bởi vì cậu đang vô cùng căng thẳng:

“Tôi không khó ở, chỗ nào tôi cũng đều có thể ở được, nhưng bởi vì cậu ta có thành kiến với tôi cho nên tôi mới không muốn ở cùng phòng với cậu ta”

Trình Kiệt thản nhiên đáp một câu thế này:

“Như vậy thì em chuyển đến nhà tôi ở đi”

Tiêu Dật nghe thấy lời này thì nói lớn:

“Cái gì?”

Trình Kiệt nhếch môi:

“Không phải em có ý này hay sao? Em vừa rã còn nói chỗ nào em cũng có thể ở mà!”

Tiêu Dật thề với trời xanh trên cao rằng cậu không hề có ý muốn chuyển tới nhà Trình Kiệt ở, người hiện tại mà cậu không dám nhìn nhất chính là hắn đó:

“Tôi không phải là có ý đó, bỏ đi coi như tôi chưa từng nói gì cả”

Trình Kiệt nhìn thấy người ngã bên cạnh gấp gáp muốn minh oan như vậy liền buông cười trêu chọc thêm một chút nữa:

“Tôi hàng ngày có thể đưa em cùng đi làm, nhà của tôi khẳng định là tốt hơn ký túc xá”

Tiêu Dật xua xua tay:

“Tôi không c`ần, tôi ở ký túc xá mọi thứ đ`ều rất tốt”

Trình Kiệt nâng giọng hỏi:

“Thế vừa r`ồi em vì sao nói có người nhìn không thuận mắt đây?”

Tiêu Dật nhìn sang cửa kính xe:

“Dù sao thì tôi và cậu ta cũng không ngủ chung một phòng, bình thường cứ coi cậu ta như không khí là được r`ồi”.

...

Trình Kiệt đưa Tiêu Dật tới một trung tâm thương mại lớn, nhà hàng đặt ở dưới tầng một, lúc cậu vừa bước vào liền có người cúi chào, điệu đáng nói không phải là chỉ 1 2 người mà có những g`ần 10 người xếp ngay ngắn ở hai bên làm như vậy, hại cậu còn giật mình suýt chút nữa nhảy dựng lên vì chưa thể nào thích nghi được. Tiêu Dật và Trình Kiệt được đưa tới một chiếc bàn cạnh tường kính có thể nhìn ra được khung cảnh phía bên ngoài, thực đơn rất nhanh được mang lên, Trình Kiệt trước tiên là mang thực đơn đó mở ra để ở trước mặt Tiêu Dật:

“Em muốn ăn cái gì?”

Dù sao thì người phục vụ vẫn còn đứng ở bên cạnh mà Trình Kiệt lại có thể biểu hiện ra được hành động ôn nhu thế này, Trình Kiệt không ngại nhưng Tiêu Dật cậu cực kỳ ngại, Tiêu Dật ho nhẹ một tiếng mang thực đơn lật mở một lượt phát hiện ra giá tiền của một món ăn không hề hỏi chút nào, nhưng mà Trình Kiệt là ai cậu còn phải vì hắn mà lo nghĩ đến chuyện kinh tế hay sao. Trình Kiệt muốn ăn thịt nhưng mà lại sợ bị tăng cân, còn có sợ mông sẽ to lên sẽ ảnh hưởng tới điểm rèn luyện của cậu, chính vì thế lúc này liền nảy ra một ý định, cậu giả bộ chán nản lật thực đơn làm ra vẻ mặt nuối tiếc nói:

“Chuyên viên tư vấn nói tôi không nên ăn thịt sẽ bị tăng cân, còn nói mông tôi so với thế trọng lớn hơn một chút, như vậy là mất cân đối lắm...”

Tiêu Dật là muối Trình Kiệt nói một câu đại loại như là không cần lo đến việc đó, cậu cứ việc ăn thỏa thích hắn sẽ tự khắc lo liệu. Có điều Trình Kiệt hiện tại lại nói một câu thế này:

“Là thế sao, tôi cũng không để ý tới, lát nữa ăn xong sẽ nhìn qua mông em một chút”

Tiêu Dật nóng mặt mang thực đơn đặt xuống bàn, lật mở từng trang rầm hướng nhân viên phục vụ đứng bên cạnh chỉ vào những món rau xanh đắt nhất ở chỗ này:

“Phục vụ, tôi muốn ăn món này, còn có món này, món này nữa...”

Sau khi gọi món xong Tiêu Dật liền khó chịu mang thực đơn đầy về phía Trình Kiệt. Trình Kiệt nhìn Tiêu Dật thích thú hỏi:

“Em bình thường không thích ăn thịt sao?”

Tiêu Dật mím môi kiềm chế tức giận, người này chắc chắn là đang cố tình chơi cậu bởi vì vừa rồi cậu đã nói rõ ràng cậu sợ ăn thịt sẽ bị tăng cân, sẽ ảnh hưởng tới điểm số rèn luyện của cậu, cho nên giọng nói đáp lại của Tiêu Dật lúc này rõ ràng mang theo tia sắc bén đả kích:

“Tôi cũng chẳng phải trâu bò quanh năm thích ăn cỏ, bình thường đều thích ăn thịt nhưng mà bởi vì tôi sợ bị tăng cân ảnh hưởng đến điểm số rèn luyện của tôi cho nên tôi bây giờ chỉ dám gọi rau xanh để ăn mà thôi”

Tiêu Dật đã nói như vậy rồi nhưng mà Trình Kiệt lại không hề đả động đến cái gì cả, hắn chỉ hướng nhân viên phục vụ chỉ chỉ vài món ăn rồi đưa thực đơn cho người nhân viên đó. Sau khi người nhân viên đó rời đi rồi, Trình Kiệt mới ngẩng đầu lên nhìn Tiêu Dật bình thản nói tiếp:

“Là vậy sao?”

Tiêu Dật:

“...”.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân
dtv-ebook.com

Chương 19: Vòng Vo

Trong lúc đợi nhân viên phục vụ đưa đĩa ăn lên, không khí xung quanh lại bắt đầu rơi vào trầm mặc, vừa mới rã thì Tiêu Dật nghĩ có nhân viên đứng kè kè bên cạnh thế này thật mất tự nhiên, nhưng bây giờ thì cậu nghĩ lại rã không có nhân viên bên cạnh thì cậu càng cảm thấy mất tự nhiên hơn bởi vì người phía trước cứ nhìn chằm chằm cậu mãi thôi, hơn nữa còn mang theo nụ cười tà ý đến lạnh sống lưng. Tiêu Dật bị Trình Kiệt nhìn đến mức ngượng ngùng, cậu đưa tay cầm lấy ly nước đặt sẵn ở trên bàn uống một ngụm:

“Trình tổng à, anh đang nhìn cái gì thế?”

Trình Kiệt ngã vắt chéo hai chân một tư thế vô cùng thoải mái, ngay cả sắc mặt kia cũng vẫn bình thản như ngày thường, lúc Trình Kiệt lên tiếng nói khoe miệng sê cong cong mang theo tà ý nồng đậm:

“Như thế nào, em không phải đã đãng ý với tôi rã hay sao, đến bây giờ nhìn em cũng không được?”

Tiêu Dật đặt ly nước xuống bàn đưa tay vuốt vuốt sống mũi của mình:

“Thật ra thì cũng được nhưng mà anh cứ nhìn tôi như éo như vậy... tôi cảm thấy thật mất tự nhiên lắm”

Trình Kiệt nâng mi cao giọng hỏi lại:

“Là thế sao? Em chỗ nào không được tự nhiên?”

Tiêu Dật giả bộ nghiêm mặt bức bối:

“Mặt tôi có dính cái gì hả?”

Nhân viên phục vụ mang thức ăn lên, Tiêu Dật ngồi im lặng ở một chỗ, ánh mắt cố gắng tập trung nhìn thức ăn trên bàn. Trình Kiệt đợi đến khi nhân viên vào bên trong tiếp tục lấy đồ, hắn khi ấy mới lên tiếng nói:

“Một lát nữa ăn xong chúng ta sẽ đi dạo có được hay không?”

Tiêu Dật ngẩng đầu khó hiểu nhìn Trình Kiệt, người này thế nhưng còn đưa ra đề xuất đi dạo, hai thằng đàn ông còn muốn đi dạo cái quỷ gì đây:

“Đi dạo sao? Không cần đâu, tôi phải trở về nhà thu dọn đồ đạc nữa, đến ngày mai sợ là không có thời gian chuyển đồ”

Trình Kiệt nhìn Tiêu Dật:

“Ký túc xá không phải đã có đầy đủ đồ dùng cần thiết rồi hay sao?”

Tiêu Dật gật đầu:

“Đúng là có rồi nhưng mà còn quần áo cùng một số đồ cá nhân của tôi nữa, không thể nào không có được”

Nhân viên phục vụ lại mang thêm đồ ăn lên, lần này là hai đĩa bít tết nóng hổi, Tiêu Dật vừa nhìn liền biết rằng đó chính là thịt bò, có hai đĩa khẳng định một đĩa sẽ là của cậu rồi. Trình Kiệt lên tiếng:

“Như vậy cũng được, ăn xong tôi đưa em đi mua đồ”

Tiêu Dật giật mình, người này không hề là Trình tổng đối với nhân tình đặc biệt chịu chi, nhanh như vậy đã nói muốn dẫn cậu đi mua đồ rồi. Tiêu Dật nghĩ đồ được tặng không lý nào lại ngu ngốc đến mức không muốn nhận, nhưng nếu như nhận cũng cần phải có một chút nghệ thuật đưa đẩy, chính vì thế mà Tiêu Dật lúc này liền giả bộ từ chối:

“Không cần đâu, không muốn phiền anh”

Trình Kiệt thản nhiên nói:

“Tôi không phiền”

Tiêu Dật thở nhẹ một hơi rã miến cưỡng đáp lời:

“Như vậy thì... cũng được đi”

Nhân viên phục vụ mang tới hai đĩa bít tết đặt ở trước mặt Tiêu Dật và Trình Kiệt, tuy rằng miếng thịt bò rất nhỏ nhưng trong đĩa đó còn có rất nhiều thứ lặt vặt mà cậu không biết nó là cái gì. Tiêu Dật đẩy đĩa bít tết kia qua một bên có điểm nuối tiếc:

“Tôi không ăn thịt, nếu như tăng cân sẽ ảnh hưởng tới điểm số rèn luyện mắt”

Trình Kiệt cũng không nói gì cả chậm rãi mang đĩa bít tết đó về phía mình, một bộ dáng tao nhã cầm lên dao đĩa cắt ra thành từng miếng nhỏ. Tiêu Dật vừa nhìn liền biết rằng người này nhất định cắt ra giúp cậu, xem ra cũng còn có lương tâm đi. Tiêu Dật làm như không hề biết gì cả mang đĩa salad kéo đến trước mặt mình, dùng đĩa nhỏ ở trên bàn cầm xuống một trái cà chua bi nhỏ rã đưa lên miệng nhai nhai.

Trình Kiệt vừa cắt thịt vừa nói:

“Em có thể ăn thịt, việc điểm số không cần quan tâm...” Nói rã Trình Kiệt liền ngẩng đầu lên mang đĩa bít tết đã cắt sẵn đẩy về phía Tiêu Dật: “Dù sao tôi vẫn cảm thấy em có điểm gì ấy”

Tiêu Dật không có ngay lập tức mang đĩa thịt đó đặt gần mình mà làm ra bộ dạng chán nản:

“Thật ra thì chuyên viên tư vấn cũng nói tôi phải tăng 2 3 cân nữa, nhưng ông ta lại nói tôi nên thu nhỏ mông lại mới được, anh nói xem cái này không phải là rất nghịch lý hay sao?”

Trình Kiệt vẫn đáng đánh như vậy chỉ bỏ lại một câu:

“Thế sao?”

Tiêu Dật kiên nhẫn nói tiếp:

“Đúng vậy, chuyên viên tư vấn nói mông của tôi so với thể trọng hiện tại của tôi là không cân đối, thế cho nên tôi vẫn là không ăn thịt thì hơn”

Trình Kiệt ngẩng đầu nhìn Tiêu Dật cười, không phải hắn không biết họ lầm nhầm này đang có ý gì mà là hắn cố tình muốn giả bộ không biết để cho cậu tức giận mà thôi, nhìn bộ dáng kiên nhẫn dần dắt từng chút một kia của Tiêu Dật chứ có chết cũng không chịu thảng thốt nói luôn chuyện cậu muốn ra với hắn, Trình Kiệt càng nghe lại càng cảm thấy thật vui vẻ:

“Là thế hả? Tôi cũng không cảm thấy mất cân đối gì, xem ra tôi nên xem lại trình độ chuyên môn của chuyên viên này rìa”

Tiêu Dật gật đầu, trong giọng nói mang theo tia kẽm:

“Tôi cũng cảm thấy là như vậy, tuy rằng tôi dáng người không có được chuẩn, mông quả thật lớn hơn người bình thường một chút xíu thôi, cũng chẳng thể nói là người tôi mất cân đối có đúng không? Chuyên viên tư vấn kia nói người tôi mất cân đối, lúc đó mấy người ở dưới đều nghe thấy hết, bọn họ còn nói tôi nên đi hút mỡ mông”

Trình Kiệt vừa cắt thịt trong đĩa của mình vừa chậm rãi nói chuyện với họ nhỏ kia:

“Là thế sao, nói cho tôi biết ai nói em như vậy?”

Tiêu Dật âm ờ không có nói ra luôn, cậu là muốn tỏ vẻ như mình là người tốt không phải đang kể khổ với Trình Kiệt để cho hắn làm khó dễ Phó Hạo:

“A... chính là cái người cùng phòng mà tôi nói nhìn không thuận mắt đó”

Trình Kiệt ngẩng đầu mỉm cười:

“Ừ, cậu ta tên gì?”

Tiêu Dật dōng dạc đáp, còn đặc biệt kéo dài tên của Phó Hạo để chắc chắn được Trình Kiệt sẽ nghe thấy rõ ràng:

“Gọi là Phó Hạo”

Trình Kiệt gật đầu:

“Là Phó Hạo sao, được rã tôi nhớ tên rã”

Tiêu Dật kín đáo nhếch môi cười, nhưng điệu cười thỏa mãn kia làm sao có thể qua mắt của Trình Kiệt, có điều hắn hiện tại cũng không có ý định vạch trần tâm tư của cậu. Tiêu Dật muốn nhân cơ hội này đòi lại ủy khuất từ chuyện Châu Chí Hùng nói trên người cậu có chỗ không đúng khiếun cho người trong nhóm đều cười cậu, Tiêu Dật thở dài một hơi:

“Còn có buổi chiều hôm nay tôi thật sự là không được thoả mái cho lắm”

Trình Kiệt chậm rãi nhai nhai miếng thịt bò rã nuốt xuống:

“Vẫn còn có chuyện khiếun em không thoả mái nữa hay sao?”

Tiêu Dật gật đầu nghiêm mặt:

“Đúng vậy, chính là chuyện chuyên viên tư vấn nói trên người tôi có chỗ không đúng khiếun cho mọi người trong nhóm lúc đó ai cũng đều cười tôi cả”

Trình Kiệt cảm thấy hổn nhởn này cực kỳ khó nuôi, không phải chuyện gì cậu cũng ăn ầm ầm dù đàng ý, còn biết thù dai nhớ lâu:

“Thì ra là chuyện đó, tôi sẽ sắp xếp một chuyên gia tư vấn khác tới kiểm tra lại”

Tiêu Dật xua tay:

“Không cần kiểm tra lại đâu, lời của chuyên viên tư vấn đó đều đúng cả, chỉ sai mỗi một điểm là nói mông tôi không cân đối với thể trọng mà

thôi”

Trình Kiệt đặt dĩa xuống bàn đưa tay cầm lấy ly rượu vang bên cạnh nhấp một ngụm:

“Thế thì để tôi nói vị chuyên viên tư vấn kia xem lại vấn đề đó, để ông ta ở trước mọi người nói mong em so với thể trọng rất hợp lý có được chưa đây?”

Tiêu Dật gật đầu lúc này mới chịu cầm dĩa lên ăn thịt bò:

“Tôi không phải là người câu nệ tiểu tiết, như vậy thì cũng được đi”

Trình Kiệt buồi cười, hồi nhỏ này nói mình không phải là người câu nệ tiểu tiết thế mà lại có thể cùng hắn ngồi một lúc vòng vo nãy giờ. Tiêu Dật nói xong câu vừa rồi cũng cảm thấy quá mức giả tạo rõ cho nên liền ho nhẹ một tiếng lảng sang chuyện khác:

“Cái này ngon thật đó”

Trình Kiệt không nói gì chỉ nhìn Tiêu Dật mỉm cười thoi, hắn để ý Tiêu Dật không có uống ly rượu vang bên cạnh mà chỉ uống nước suối, hắn có điểm khó hiểu hỏi cậu:

“Em không uống được rượu sao?”

Tiêu Dật trong miệng vẫn còn nhai nhai một trái cà chua nhỏ gật đầu:

“Đúng vậy, tôi sợ uống rượu vào sẽ không còn tỉnh táo nữa”

Trình Kiết híp híp mắt:

“Không cần lo lắng, lúc đó tôi sẽ đưa em về”

Tiêu Dật bởi vì rất tập trung ăn uống cho nên không có suy nghĩ trước sau mà trả lời luôn:

“Đó là điều tôi lo lắng nhất đấy!”

Tiêu Dật thật sự tửu lượng rất kém, một ly rượu nhỏ cũng có thể khiến cho thàn trí của cậu không tỉnh táo. Bởi vì lo sợ mình uống rượu vào người này sẽ lợi dụng điều đó mà giở trò đă bại, cho nên dù rượu vang đỏ màu sắc có đẹp thế nào, mùi hương có thơm bao nhiêu, Tiêu Dật cũng kiên trì không chạm một giọt rượu.

Trình Kiệt hứm một tiếng, Tiêu Dật biết là mình lỡ miệng ră cho nên cười ha ha nói dối:

“Tôi sợ lại làm phiền anh”

Trình Kiệt nâng ly rượu nhấp một ngụm, hắn còn có thể không nhìn ra được suy nghĩ phòng trừ hắn của họ ly nhỏ kia hay sao:

“Em yên tâm, tôi không bao giờ ép buộc người khác cả”

Đúng là Trình Kiệt đối với vấn đề này chưa bao giờ ép buộc người khác cả, đối phương thuận lòng thì hắn tiến tới, nếu không muốn hắn cũng cảm thấy mất hứng không muốn làm. Có điều thói quen này chỉ ứng với những người khác mà thôi, đối với Tiêu Dật mà nói thì hoàn toàn trái ngược, hắn ngày đó không để cho Tiêu Dật nói từ chối đã trực tiếp mang quần áo của cậu lột sạch ră, dĩ nhiên đây là để nói sau đi.

Trình Kiệt đã nói đến vấn đề này ră, Tiêu Dật cũng là băn khoăn vấn đề này nhất cho nên liền hít một hơi nói thẳng:

“Chuyện đó... chính là tôi chưa chuẩn bị đâu, tôi cần có thời gian chuẩn bị”

Trình Kiệt nhếch môi, Tiêu Dật đã quá quen thuộc với cái nhếch môi tát ý đây xấu xa này của hắn cho nên cũng không như lúc đầu tránh tránh nữa:

“Còn nữa, từ sau ở công ty chúng ta có thể giả vờ như không quen biết có được hay không?”

Tiêu Dật không muốn huênh hoang khoe khoang rằng cậu có mối quan hệ không bình thường với Trình Kiệt, chức vụ của Trình Kiệt ở trong công ty này là gì ngay cả người ngoài cũng đều đã nghe qua, Tiêu Dật không muốn hoàn toàn phụ thuộc vào Trình Kiệt quá, tránh để cho sau này người khác ở phía sau lưng khinh thường cậu.

Trình Kiệt trước đây quen nghệ sĩ trong công ty người nào cũng đều muốn phô trương một chút, chỉ hận không thể để cho tất cả nhân viên trên dưới công ty đều biết, thế mà hely nhỏ ở trước mặt đây thì lại ngược lại, hắn có điểm hứng thú hỏi Tiêu Dật:

“Vì sao, nếu như để cho người khác biết em là người của tôi rã thì sẽ không ai gây khó dễ cho em được”

Tiêu Dật đưa ngón tay trở về phía trước lắc qua lắc lại, đôi mắt lạnh lợi mở lớn:

“Cái gì mà là người của anh, không có đâu! Chính là tôi không muốn như vậy, ai biết được ở trước mặt tôi thì người ta cười nói vui vẻ, nhưng nếu như ở sau lưng tôi họ khinh thường tôi thì sao?”

Trình Kiệt bất chợt đưa tay về phía trước giữ lấy ngón trỏ đang lắc loạn của Tiêu Dật:

“Em còn muốn là của ai nữa đây?”

Tiêu Dật bị Trình Kiệt nắm ngón tay như vậy liền giật mình thu tay lại, ánh mắt trước hết là đảo quanh một lượt, sau khi phát hiện ra có một người đàn ông đang nhìn về chỗ này, Trình Kiệt thì không có lo sợ người ngoài sẽ nhìn được cái gì chỉ tập trung trêu chọc hely nhỏ kia:

“Em nói chuyện đó không được, đến bây giờ động chạm ngón tay thôi em cũng nỗi cáu rã, như vậy em nói xem tôi vì sao phải giúp em trở thành nghệ sĩ chính thức của Trình thị đây, chỉ bằng trực tiếp gạch tên em khỏi danh sách thì hơn”

Tiêu Dật nghe thấy Trình Kiệt muốn gạch tên mình thì lại gấp gáp, câu nói gần vua như gần cọp đúng là không sai, biết trước thế này Tiêu Dật cậu nhất định sẽ không cõi tiếp cận Trình Kiệt, bây giờ cho dù cậu có tài đi chăng nữa người này vẫn cứ loại cậu nếu như cậu không cho hắn một chút phúc lợi nào. Tiêu Dật ho nhẹ một tiếng có điểm xấu hổ:

“Cũng không phải là có ý như vậy, tôi là nói ở chỗ đông người đừng làm như thế chứ không nói khi ở chỗ vắng người cũng không được...”
Tiêu Dật nói đến đây liền nâng giọng thêm vào sau: “Có đi đâu chỉ được động chạm một chút, đừng làm gì đi quá giới hạn là được”

Tiêu Dật nghĩ chỉ cần không cường bạo cậu là có thể rã, những thứ khác như sờ soạng da thịt hay thậm chí là hôn môi cậu vẫn có thể nhắm mắt nhịn được, dù sao thì ngoài những điều đó ra cậu còn có gì để lấy ra trao đổi được với Trình Kiệt nữa đây. Có điều Tiêu Dật hiện tại nghĩ thì dễ dàng như vậy, nhưng mà khi Trình Kiệt thật sự làm như thế cậu lại cảm thấy sắp ngoài sức chịu đựng của cậu, không phải chỉ là môi chạm môi một chút, Trình Kiệt nghiêm mang điều lười tiến vào bên trong, cũng không phải sờ soạng da thịt đơn giản, bàn tay kia của Trình Kiệt còn muốn sờ đến chỗ không nên sờ, dĩ nhiên đây vẫn là để nói sau đi.

Trình Kiệt khẽ mỉm cười:

“Em vì sao lại lầm đi đâu kiêng như thế đây?”

Tiêu Dật tiếp tục ngã ăn thịt bò trên đĩa của mình, nhai nhai một hồi lại nuốt xuống rã mới nói:

“Cũng không phải là quá nghiêm đi đâu kiêng, ngoài mấy điều nói trên kia thì tôi cũng không cần cái gì nữa cả”

Trung tâm thương mại này chính là tòa nhà lớn nhất nhì ở thành phố Bắc Kinh, Tiêu Dật cũng đã tới đây một số lần nhưng chẳng qua chỉ là vào tham quan một lượt cho mát mẻ mà thôi, chứ không bao giờ là đi dạo chơi thử đồ giống như hôm nay cả. Trình Kiệt dẫn Tiêu Dật đến trước một cửa tiệm thời trang dành cho nam giới, nhân viên vừa thấy có khách tiến vào liền mỉm cười đi ra đón tiếp:

“Xin hỏi hai anh muốn chọn gì?”

Trình Kiệt nhìn nhân viên kia rầm chỉ sang phía Tiêu Dật:

“Giúp em ấy chọn đồ đi”

Tiêu Dật ló mắt với những món đồ bên trong, ngay cả một chiếc áo phông bình thường không khác với hàng chợ là mấy cũng có giá trên trời, Tiêu Dật thích nhất là được người khác mua đồ cho mình, đương nhiên thì hàng miễn phí không nhận mới là ngu ngốc đó. Trình Kiệt là người có địa vị xã hội ra sao cái này cậu biết cho nên có dẫn cậu vào những nơi đất đỏ thế này cũng không có gì bất ngờ cả, nhưng mà để cho chắc chắn hơn một chút, Tiêu Dật còn quay sang hỏi Trình Kiệt lại một lần nữa:

“Thật sự là tặng tôi sao?”

Trình Kiệt thật muốn lúc này đưa tay nựng cầm Tiêu Dật một cái, nhưng vừa rầm ai đó ở trên bàn ăn nói nếu như ở chỗ đông người không được hành động tùy tiện nên Trình Kiệt đành nhịn lại:

“Đương nhiên rầm!”

Tiêu Dật hiện rõ tia vui vẻ trên mặt, trước khi nhanh chân rời đi còn không quên để lại một câu:

“Như vậy tôi liền không khách khí nữa”

Tiêu Dật đúng là người thấy tiền mắt sẽ sáng lên nhưng cậu lại không phải là người bị tiền làm cho mờ mắt, nếu như ngày hôm nay giả dụ là Tống Ngộ Phàm dẫn cậu vào nơi này chọn đồ, cậu nhất định sẽ từ chối không mua, bởi vì giữa cậu và Tống Ngộ Phàm chỉ là bạn bè mà thôi. Nhưng ngày hôm nay Trình Kiệt là người đưa cậu đi, hắn và cậu hiện tại đã là một mối quan hệ khác, có giả bộ khách khí với hắn chính là ngu ngốc, dù sao thì cậu cũng đâu phải nhận đồ không công đâu, buổi trưa hôm nay Trình Kiệt hôn môi cậu tính vào tiền bữa ăn vừa rầm, còn có sờ soàng người cậu nữa thì tính vào tiền mua đồ bây giờ đi.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân
dtv-ebook.com

Chương 20: Trình Kiệt Quét Thẻ

Trình Kiệt ngồi tại ghế sofa đặt ở một góc của cửa hàng, mang hai chân vắt chéo lưng tựa vào phía sau, một bộ dáng thoái mái đợi Tiêu Dật thử đồ. Tiêu Dật là người rất tỉ mỉ, khi nhân viên đưa cho cậu một chiếc áo nào đó thì cậu đều nhìn trước sau một lượt rồi mới gật đầu đồng ý hoặc là lắc đầu không chọn.

“Tiên sinh, chiếc áo này mặc rất thoải mái, là hàng nhập khẩu từ Anh quốc, ngài có muốn thử qua hay không?” Nữ nhân viên bán hàng cầm áo trên tay hỏi Tiêu Dật.

Tiêu Dật nhìn đến chiếc áo kia phát hiện ra là một chiếc áo sơ mi màu xanh nhạt kiểu dáng truyền thống, nhưng nhìn qua quả thật là rất bắt mắt. Tiêu Dật cầm lấy áo sơ mi đó xem thử, trước tiên là nhìn tới giá cả trên mác ghi 1658 USD, chính xác là USD chứ không phải là nhân dân tệ, một chiếc áo sơ mi nhìn qua tưởng chừng bình thường này vì sao lại đắt đến như vậy. Tiêu Dật dù không có đặc biệt thích lắm nhưng vẫn muốn thử một chút xem mặc trên người có thực sự khác biệt hay là không, thế cho nên liền nhanh chóng cầm lấy chiếc áo này đi vào phòng thay đồ

“Tôi sẽ mặc thử”

Tiêu Dật bước vào trong phòng thay đồ mặc lên người chiếc áo sơ mi xanh nhạt kia, sau khi đóng cẩn thận hàng cúc phía trước rồi mới nhận ra một vấn đề rằng chiếc áo đó hơi rộng một chút thế cho nên liền đẩy cửa phòng bước ra tìm nhân viên kia hỏi:

“Tôi mặc rộng rồi, có size nhỏ hơn hay không?”

Nhân viên bán hàng bước tới giúp đỡ Tiêu Dật:

“Thật xin lỗi, size này chính là size nhỏ nhất, ngài có thể mang áo sơ mi này sơ vin lại”

Cô gái kia định giúp Tiêu Dật chỉnh áo, Trình Kiệt không biết từ lúc nào đã đứng ngay phía sau cô ấy trầm giọng nhắc nhở:

“Cô đi làm việc của mình đi”

Cả Tiêu Dật và nữ nhân viên kia cũng phải giật nảy cả mình, khi cô gái đó quay lại nhìn Trình Kiệt thì phát hiện ra được vẻ mặt âm trầm của người đàn ông kia, tuy rằng người này thật sự nhìn rất đẹp trai nhưng ánh mắt lại rất lạnh khiến cho người ta phải run rẩy, cô gái đó có điểm hốt hoảng cùi đầu rã nhanh chóng rời đi. Trình Kiệt bước tới phía Tiêu Dật nhẹ giọng nói:

“Đến đây, để tôi giúp em chỉnh áo”

Tiêu Dật còn chưa kịp nói cái gì cả thì Trình Kiệt đã xoay người cậu đứng ở đối diện trước gương lớn, hắn đứng ở phía sau vòng lấy eo cậu giúp cậu mang áo sơ mi trên người bỏ vào trong quần. Tiêu Dật giật mình hốt hoảng muốn đẩy Trình Kiệt ra:

“Được rã, để tôi tự làm”

Trình Kiệt không có bị Tiêu Dật đẩy ra, ngược lại hắn càng cố chấp dùng lực giữ chặt lấy eo cậu:

“Đứng im đi”

Tiêu Dật hít một ngụm khí lạnh, cái bụng nhỏ còn cố hít vào bên trong để tránh sự động chạm từ những đầu ngón tay của Trình Kiệt. Trình Kiệt chính là cố tình mang tay di chuyển xuống sâu một chút, đầu ngón tay như có như không chạm vào Tiêu Dật kia, sau đó hắn vòng tay ra phía sau chạm tới mông cậu. Tiêu Dật cả người cứng ngắc đợi Trình Kiệt giúp mình

mặc áo, cứ tưởng rằng chỉ cần sơ vin xong là xong rồi ai ngờ hắn còn vòng tay lên cổ cậu giúp cậu đóng đén chiếc cúc ở trên cùng.

“Có phải đóng hàng cúc trên cùng có cảm giác rất nghiêm túc hay không, như vậy cởi áo phía trên ra vậy” Trình Kiệt vừa đóng cúc áo đó ngắm một chút rồi lại mang cúc áo đó mở ra, đứng ở phía sau nhìn về phía gương lớn đối diện:

“Như thế nào, có thích hay không?”

Tiêu Dật nào có thời gian ngắm đâu chỉ muốn nhanh một chút cách thật xa người này, cho nên liền lắc đầu với vã bước tới phía phòng thay đồ

“Có chút rỗng, tôi không thích”

Trình Kiệt nhìn thấy nhở hai tai đỏ bừng lúng túng bỏ chạy liền buông cười, Tiêu Dật vào trong phòng thay đồ rồi liền với vã mang cửa đóng lại, trái tim trong lòng ngực bị Trình Kiệt dọa cho đến hoảng sợ mà vẫn chưa thể bình ổn lại được. Tiêu Dật hít thở thật sâu, cố gắng khắc chế mọi gấp gáp trong lòng, Trình Kiệt kia chỉ là sờ soạng cậu một chút thôi, sau này chuyện này nhất định là sẽ có cho nên cậu phải cố gắng thích nghi. Tiêu Dật đứng ở bên trong tự động viên bản thân của mình, một lúc sau đó mới mang áo sơ mi trên người cởi ra, nhưng mà cậu chỉ vừa mới cởi được ba chiếc cúc phía trên thì cánh cửa phòng thay đồ liền bật mở, hại Tiêu Dật trong khoảnh khắc đó thật muốn nhảy dựng lên:

“Anh làm cái gì thế hả?”

Tiêu Dật nhỏ giọng quát, bởi vì chỗ này là cửa hàng quần áo cho nên cậu cũng không muốn mọi người đều ra chỗ này nhìn cậu đâu.

Trình Kiệt trên tay cầm một chiếc áo sơ mi màu hồng, gương mặt xấu xa nhìn chằm chằm về phía phản da thịt trước ngực bị lộ kia của Tiêu Dật. Tiêu Dật mất tự nhiên, nhanh chóng đưa tay kéo áo lại:

“Anh đi ra ngoài đi, tôi muốn thay đồ”

Trình Kiệt đưa áo sơ mi trên tay mình lên phía trước:

“Tôi chỉ muốn mang áo này vào cho em thử”

Tiêu Dật đưa tay giật lấy áo sơ mi trên tay của Trình Kiệt rầm đãy hắn ra ngoài:

“Được rầm, anh đi ra ngoài đi”

Tiêu Dật đóng cửa lại còn thật cẩn thận khóa kĩ càng, Trình Kiệt đứng ở bên ngoài nghe thấy cách một tiếng lì lèn nhếch môi cười nâng bước rời đi. Tiêu Dật thứ chiếc áo kia xong liền mở cửa phòng đi ra ngoài, mắt thấy Trình Kiệt đứng ở đó lì lèn tiện mình hỏi một câu:

“Áo này thế nào?”

Trình Kiệt gật đầu:

“Rất đẹp”

Tiêu Dật đứng ở trước gương nhìn một lượt rầm cũng gật đầu:

“Rất vừa vặn, như vậy tôi muốn cái này”

Trình Kiệt mỉm cười hướng nữ nhân viên nói:

“Lấy chiếc áo này cho em ấy”

Tiêu Dật nghĩ Trình Kiệt chỉ mua tặng cậu một chiếc áo mà thôi, lúc cậu cùng hắn đi tới quầy tính tiền liền giật mình với túi đồ lớn nhỏ để ở trên quầy, Tiêu Dật ước chừng cũng phải đến 30 chiếc túi, mà trong mỗi chiếc túi đó hình như cũng không phải chỉ chứa duy nhất một chiếc quấn hay một chiếc áo thô, còn có cả mấy phụ kiện như là dây lưng, ví da, đống hàng giày đài đủ cả. Tiêu Dật nhìn thấy đống đó cũng cảm thấy choáng váng, người này có phải hay không là mua cả cửa hàng của người ta vềnà rầm chứ.

“Giúp tôi mang những thứ này xuống dưới sảnh, lát nữa tôi sẽ tới lấy”
Trình Kiệt nói với người thu ngân như vậy.

Cô gái bán hàng ngày hôm nay gặp phải một vị khách hào phóng như vậy cho nên rất vui vẻ mà giúp Trình Kiệt mang mấy thứ đồ này xuống dưới. Khi Tiêu Dật bước ra khỏi cửa hàng đó liền nhỏ giọng hỏi Trình Kiệt:

“Anh một lần đi mua sắm đâu mua nhỉ như vậy hay sao?”

Trình Kiệt bước về phía trước chậm rãi trả lời:

“Bình thường chỉ mua một hai cái”

Tiêu Dật khó hiểu:

“Tại sao hôm nay lại mua nhì như thế chứ?”

Trình Kiệt đưa tay nựng cầm Tiêu Dật:

“Là mua cho em, em không phải nói chuyển tới ở ký túc xá hay sao, người của tôi sao có thể để ủy khuất được đây”

Tiêu Dật giật mình, không nghĩ tới Trình Kiệt lại mua cho cậu nhì như thế:

“Mua cho tôi sao? Nhưng mà quần áo của tôi cũng có rồi, không cần thiết mua nhì như vậy đâu”

Trình Kiệt xoa đùi Tiêu Dật trầm giọng:

“Quần áo đó không cần lấy nữa, từ giờ em mặc chỗ quần áo tôi mua cho đi”

Tiêu Dật giật mình hả một tiếng, Trình Kiệt buông cười:

“Được rồi, vừa mới rã là quần áo để mặc đi ra ngoài bây giờ còn phải mua đồ ngủ nữa”

Trình Kiệt lại đưa Tiêu Dật đến một cửa tiệm chuyên bán đồ cổ nam, lúc bước vào trong cửa tiệm đó gian hàng chói mắt nhất thu hút ánh nhìn của Tiêu Dật chính là một dây treo toàn đồ lót nam, mẫu mã của mỗi chiếc quần thật sự khiến cho người ta hốt hoảng, không phải dạng bình thường vẫn gặp mà chính là dạng không được đứng đắn cho lắm, ít nhất thì đối với một người từ trước đến nay luôn xài hàng từ giac như Tiêu Dật mà nói thì cậu nghĩ là thế.

Tiêu Dật bước vào trong liền có cảm giác bước tới hang cọp rã, cậu nhanh chóng muốn xoay người rời đi nhưng đã bị Trình Kiệt nhanh hơn một bước tóm lấy cổ áo cậu kéo lại:

“Nhanh nào, còn muốn đi đâu”

Rõ ràng là một cửa hàng dành cho nam giới nhưng nhân viên phục vụ chỉ toàn là nữ giới mà thôi, một cô gái nhanh chân bước đến phía bọn họ mỉm cười nịnh nỏ:

“Xin hỏi hai vị muốn chọn đồ lót hay đồ cổ?”

Trình Kiệt định lên tiếng thì Tiêu Dật đã nói trước rã:

“Không cần quan tâm đến chúng tôi, cô cứ đi làm việc của mình đi”

Tiêu Dật chính là ngại ngùng, mấy thứ đồ nhạy cảm này cậu hắn không cần phụ nữ tư vấn cho cậu đâu. Cô gái kia có lẽ cũng nhận ra được Tiêu Dật không được thoải mái lắm vì thế rất nhanh cúi đầu rã rời đi, đến khi xác nhận cô gái kia đã đi xa rã, Tiêu Dật mới nhanh chóng bước cách xa chỗ gian hàng đồ lót này đi tới phía bán đồ cổ. Thật ra thì Tiêu Dật bình thường cũng không có bộ đồ cổ, chỉ là tùy tiện kết hợp một chiếc áo thoải mái cùng một chiếc quần rộng rãi là có thể ngủ rã, Trình Kiệt nâng bước đi theo phía sau Tiêu Dật, Tiêu Dật bắt đầu bất an khi nghe thấy tiếng nhịp bước chân đầu đạn của hắn, cuối cùng cậu liền dừng lại quay về phía sau nói:

“Tôi bình thường không có thói quen mặc đồ cổ”

Trình Kiệt cõi tình hiểu sai ý của Tiêu Dật, hắn nâng khóe miệng hỏi lại:

“Em đi ngủ không mặc đ`ồ sao?”

Tiêu Dật a một tiếng, ý của cậu là cậu không mặc bộ đ`ồngủ chứ không phải là cậu đi ngủ không mặc đ`ồ

“Không có, đi ngủ sẽ mặc đ`ồ, nhưng tùy tiện mặc mà thôi chứ không có cậu kỳ phải chọn đúng một bộ để mặc”

Trình Kiệt đột nhiên nâng bước tới gần Tiêu Dật hơn, đến khi Tiêu Dật chạm lưng vào giá treo quần áo phía sau liền giật mình nhảy dựng, cậu nuốt một ngụm nước miếng nhìn chầm chằm gương mặt phía trước càng lúc càng phóng đại ấp úng nói:

“Anh... muốn làm gì?”

Trình Kiệt đưa miệng ghé sát vào tai Tiêu Dật, dùng giọng nói đủ cho hai người nghe thấy:

“Thế bình thường cũng sẽ mặc quần lót chứ?”

Tiêu Dật nghe thấy thế thì vừa tức giận vừa xấu hổ đẩy mạnh Trình Kiệt ra:

“Anh hỏi cái gì thế hả, làm gì có ai không mặc chứ”

Trình Kiệt bị đẩy lùi lại một bước, ánh mắt thích thú quan sát gương mặt lúc trắng lúc đỏ kia của Tiêu Dật, hắn bất chợt đưa tay kéo cổ tay cậu:

“Vậy thì chúng ta đến khu quần lót đi, đ`ồngủ không mua nhưng quần lót nhất định phải mua đúng chứ?”

Tiêu Dật cứ như vậy bị Trình Kiệt kéo v`ề chỗ cũ, lúc cậu đứng đối diện với gian treo quần lót, gương mặt liền bắt đầu cảm thấy nóng đến lạ thường:

“Không mua, tôi ở nhà vẫn còn”

Trình Kiệt đứng ở phía sau Tiêu Dật xấu xa ép buộc:

“Chọn vài kiểu đi, tôi sẽ mua cho em”

Tiêu Dật gấp gáp muốn rời khỏi chỗ này thật nhanh:

“Đã nói tôi không cần mua cái này mà, anh muốn mua thì anh tự dùng đi”

Trình Kiệt đột nhiên đưa tay xuống phía dưới vỗ nhẹ vào mông Tiêu Dật một cái tà ác lên tiếng:

“Thế thì để tôi giúp em chọn...” Nói rồi Trình Kiệt liền lớn giọng gọi nhân viên bán hàng, cô gái vừa rồi chào hỏi bọn họ rất nhanh lại đi đến:

“Xin hỏi tiên sinh cần giúp gì?”

Trình Kiệt tùy tiện chỉ vào một số mẫu trên giá:

“Lấy cho tôi mẫu này, mẫu này,... mỗi mẫu đủ màu, size của em ấy”

Cô gái kia nhìn tới chỗ Tiêu Dật đánh giá một chút rồi hỏi cậu:

“Vị tiên sinh đây hẳn là mặc size M có phải không?”

Tiêu Dật nóng hết cả mặt, hai đại nam nhân cùng nhau đi mua đồ lót đã là chuyện kỳ lạ rồi, đẳng này không biết có phải Trình Kiệt cố tình hay không mà chọn toàn những kiểu dáng không đứng đắn một chút nào, cái thì dây cực kỳ mảnh, cái thì có thêu hình thù kỳ quái ở phía sau, cái thì vừa nhìn qua liền biết nếu như để người khác thấy thì người ta khẳng định sẽ nghĩ cậu biến thái mất. Tiêu Dật là người có tính tiết kiệm, nếu như Trình Kiệt này cố tình muốn tặng quần lót cho cậu, như vậy thì cũng phải lấy về thứ mà cậu mặc được cho đỡ tiếc, thế cho nên Tiêu Dật liền tiến về phía trước chỉ chỉ vài mẫu:

“Đừng lấy mấy mẫu đó, lấy cái này, cái này, cái này đi...”

Cô gái kia khó xử nhìn sang Trình Kiệt, Trình Kiệt nâng giọng:

“Lấy thêm mấy mẫu theo ý của em ấy đi, còn có cái vừa rồi tôi chọn cũng gói lại”

Cô gái kia gật đầu hỏi lại:

“Như vậy là lấy size của vị tiên sinh này hay là lấy theo size của ngài?”

Trình Kiệt xấu xa:

“Tất cả lấy theo size của em ấy”

Sau khi cô gái kia rời đi rồi, Tiêu Dật liền tức giận quay sang hỏi Trình Kiệt:

“Tôi nói tôi không có mặc mấy cái vừa rồi anh chọn đâu, còn cầm về ký túc xá bị người ta phát hiện ra được nhất định sẽ nghĩ tôi không bình thường lắm”

Trình Kiệt nâng bước đi tới phía gian hàng bán bộ đồ ngủ, lại tùy tiện từ trong đó chọn ra một vài bộ có kiểu cách đơn giản nhưng không kém phần tinh tế, Tiêu Dật đi ở phía sau hắn bức bối chịu:

“Tôi muốn vèr rồi, tôi có hẹn với bạn cùng phòng nữa”

Tiêu Dật đang nói dối, bởi vì cậu không muốn cùng Trình Kiệt đi chọn đồ nữa, người này trước sau đều không đứng đắn thôi, Trình Kiệt vừa lấy đồ ngủ vừa nói:

“Yên tâm đi, số đố lót kia để ở nhà tôi, đợi khi em tới liền có thể lấy mặc cho tôi xem”

Tiêu Dật nghe vậy liền muốn ngã ngửa ra phía sau, người này đúng là mắc bệnh biến thái thật rồi, cậu nhanh chóng xoay người bước tới phía ghế sofa ngồi đợi ở đó, không muốn cùng hắn nói thêm bất cứ lời nào nữa. Tiêu Dật mang theo khoảng trên dưới 5 mẫu đồ ngủ đi tới phía quầy thu ngân:

“Giúp tôi gói lại mấy mẩu này, mỗi mẩu đủ màu theo size của em ấy, sau đó phiền cô mang xuống sảnh giúp cho tôi”

Trình Kiệt thanh toán xong liền xoay người đi tới phía hồ ly nhỏ đang phát hỏa ngạc nhiên:

“Được rồi đi thôi, tôi mua cho em một vài đồ sữa tắm, dầu gội, mỹ phẩm dưỡng da mặt nhé”

Tiêu Dật cũng thích mấy món đồ mỹ phẩm nhỏ này, lúc trước không có điều kiện chỉ dám nhìn xem mấy thứ đó ở trên mạng mà thôi, bây giờ cậu trở thành nghệ sĩ rồi cũng cần phải chăm sóc da một chút, hiện tại Trình Kiệt nói muốn mua cho cậu, Tiêu Dật đương nhiên là muốn đi nhưng mà ngoài mặt vẫn làm ra vẻ bức bối khó chịu:

“Nhanh lên, tôi lát nữa có hẹn với bạn cùng phòng rồi”

Tiêu Dật tuy rằng rất thích mỹ phẩm nhưng lại chưa bao giờ sử dụng qua, đôi khi có tìm hiểu một vài thứ trên mạng cũng không thể nào được coi là hiểu biết được, Tiêu Dật lượn qua một vòng trong cửa hàng, nhãn hiệu đa dạng được viết bằng tiếng anh, cậu nhìn một lượt đều chong hết cả mặt, cuối cùng cũng có một nhân viên tư vấn bước tới:

"Xin hỏi tiên sinh đây muốn mua mặt hàng nào?"

Tiêu Dật nghĩ một hồi, Trình Kiệt vừa rồi chịu chi tiền cho cậu như vậy, thẳng tay mua rất nhiều đồ không hề đau lòng chính vì vậy mà Tiêu Dật cũng không khách khí nữa, trực tiếp hướng cô gái kia đáp:

"Tôi muốn mua một bộ mỹ phẩm thật tốt, bao gồm sữa rửa mặt, sữa tắm, dầu gội, sáp vuốt tóc, kem dưỡng da, nói chung là một bộ luôn đó"

Nhân viên bán hàng nín thở:

"Như vậy tiên sinh đã có nhãn hiệu yêu thích hay chưa?"

Tiêu Dật lắc đài, cô gái kia nhìn mặt cậu một hồi giống như là đang nghiêm túc đánh giá da mặt của cậu: "Da mặt của vị tiên sinh đây cũng khá tốt, nhưng cho dù tốt thế nào cũng cần phải chăm sóc, ngài có thể thử dùng một số sản phẩm của Neal's Yard Remedies" Cô gái kia vừa nói vừa mang một vài thứ chai lọ lớn nhỏ đặt lên mặt bàn: "Chai sữa rửa mặt này có tác dụng hiệu quả trong việc làm sạch sâu, thanh tẩy và giúp thư giãn làn da. Bảng thành phần của sản phẩm bao gồm tinh chất hữu cơ chiết xuất từ hoa cúc, hàng loạt các loại thảo mộc thiên nhiên và trà rooibos giàu chất chống oxy hóa, đảm bảo độ nhẹ dịu và phù hợp với mọi loại da, Còn có đây là sản phẩm được sản xuất để chăm sóc cho vùng da sau khi cạo, Calming After Shave Balm với chiết xuất từ tinh chất witch hazer và hoa lavender của Anh Quốc giúp làm dịu làm mềm vùng da sau khi cạo, đem lại cảm giác sảng khoái và thoái mái, đồng thời cung cấp độ ẩm và nuôi dưỡng làn da đang nhạy cảm sau cạo. Sáp vuốt tóc này chứa thành phần dưỡng tóc mềm mượt, hoàn toàn hạn chế hóa chất ở mức thấp nhất...."

Tiêu Dật chăm chú nghe nữ nhân viên bán hàng kia giới thiệu hết một loạt sản phẩm cuối cùng liền quay sang Trình Kiệt đang ngồi ở ghế đợi kia nâng giọng:

"Trình tổng, lấy cho tôi bộ này đi!".

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân
dtv-ebook.com

Chương 21: Tôi Cũng Không Thể Chạy Đi Đâu Được

Khi hai người bạn họ mua đồ xong cũng đã gần 9 giờ tối, Tiêu Dật đứng ở trước sảnh đợi nhân viên giúp cậu mang đồ để vào trong cốp chiếc xe Range Rover Evoque của Trình Kiệt, Tiêu Dật đứng ở một bên còn lầm nhầm đếm số túi đồ kia, ước chừng cũng phải có 50 chiếc, giá tiền của đồng đồ này cũng không phải là nhỏ, cậu một lần đi mua sắm liền tốn của Trình Kiệt như thế này, hắn có hay không sẽ nghĩ cậu là kẻ tham tiền mà nhanh chóng chán ghét cậu. Lúc Tiêu Dật ngồi vào ghế lái phụ rã rời quay sang nói với Trình Kiệt:

“Ngày hôm nay anh mua cho tôi như thế này khiến cho tôi thật sự ngại lắm”

Trình Kiệt đưa tay đến phía mặt của Tiêu Dật, chậm rãi mang cầm cậu nâng lên một chút, ánh mắt mang theo tia thích thú đáp lời:

“Không cần để ý mấy chuyện đó, em chỉ cần...”

Không đợi Trình Kiệt nói hết câu Tiêu Dật liền gấp gáp mang tay hắn đẩy ra rồi quay mặt sang hướng khác:

“Được rồi Trình tổng, anh có thể đưa tôi trở về ký túc xá được hay không, bạn cùng phòng vừa mới rã nhão tin cho tôi rồi”

Trình Kiệt thấy dáng vẻ luống cuống của hổy nhỏ kia thì đặc biệt yêu thích, hắn thích nhất là nhìn thấy dáng vẻ sợ sệt lẩn trốn này của Tiêu Dật, cho nên hết lần này đến lần khác xấu xa trêu chọc người ta:

“Từ giờ gọi tên tôi là được rồi”

Tiêu Dật từ trước đến nay chưa bao giờ dám trực tiếp gọi thằng tên của Trình Kiệt cả, mỗi lần đâu là Trình tổng này Trình tổng kia, bây giờ nghe thấy hắn đột nhiên nói muốn cậu gọi tên hắn, Tiêu Dật trong nhất thời không biết mở lời như thế nào chỉ có thể giả điếc im lặng nhìn qua chỗ khác. Trình Kiệt vẫn chưa chịu lái xe, hắn muốn nhìn xem họ lý nhở kia có thể giả bộ được đến khi nào:

“Đợi đến khi em gọi tên tôi thì tôi sẽ đưa em trở về”

Tiêu Dật nghe thấy rầm, trong lòng cũng biết không gọi sẽ không được, dù sao chỉ đơn giản là một cái tên mà thôi cũng chẳng thể mất đi được tí thịt nào trên người cậu, Tiêu Dật nghĩ vậy nhưng đến khi phát ra một chữ Trình đâu tiên liền nhỏ giọng lí nhí như muỗi kêu nói một tiếng Kiệt:

“Trình Kiệt...”

Trình Kiệt nhìn thấy bộ dạng ngượng ngùng đến mức như muỗi cắn vào đâu lưỡi kia của Tiêu Dật liền bật cười:

“Tên của tôi khó gọi như vậy hay sao?”

Tiêu Dật quay đầu sang một bên không nhìn Trình Kiệt, bình ổn nhắc lại tên hắn một lần nữa:

“Trình Kiệt”

Khi tên gọi kia chỉ mới từ miệng Tiêu Dật phát ra được ba giây, cả người cậu bất ngờ bị một lực mạnh mẽ kéo về phía trước, giây tiếp theo còn chưa biết cái gì đang xảy ra thì khuôn miệng cậu đã bị đùi lưỡi của người nào đó đưa vào bên trong rầm. Tiêu Dật đưa tay chạm lấy eo của Trình Kiệt ý muốn đẩy hắn ra, nhưng trước lúc cậu định đẩy hắn liền nghĩ ra một việc đó chính là mối quan hệ giữa cậu và người đàn ông này hiện tại đã khác rầm, hơn nữa lúc trước cậu không phải đã hạ quyết tâm muốn mình trở thành người mà Trình Kiệt không dễ dàng dứt bỏ ra được hay sao, hắn chủ động hôn cậu chính là hắn yêu thích cậu, nếu bây giờ cậu cứ hết lần này đến lần khác cự tuyệt hắn, Trình Kiệt rất có thể sẽ chán cậu mãi thôi.

Tiêu Dật nghĩ vậy hai tay đeo ở trên eo Trình Kiệt liền không có ý định đẩy hắn ra nữa mà để nguyên ở vị trí đó không dám nhúc nhích thêm một chút nào. Tiêu Dật nhắm mắt, cố gắng thích nghi với cái hôn kịch liệt này, cậu cảm thấy môi dưới của cậu không ngừng bị Trình Kiệt mút mạnh, còn có đầu lưỡi kia của hắn cũng ở trong khoang miệng cậu thăm dò khắp mọi nơi không bỏ qua bất cứ một ngóc ngách nhỏ nào, Tiêu Dật hiện tại cuối cùng cũng chân chính cảm nhận được việc hôn đến mức mỏi cả miệng là như thế nào.

Trình Kiệt vốn tưởng rằng hely nhỏ bướng bỉnh kia sẽ đẩy hắn ra, nhưng kết quả lại thật không ngờ đi ngược với tưởng tượng của hắn, Tiêu Dật không những không đẩy hắn mà còn vô cùng ngoan ngoãn tiếp nhận, cho dù Tiêu Dật từ đâu đến cuối luôn không được tự nhiên cho lắm nhưng hắn cũng hiểu được một điều rằng là Tiêu Dật đang cố gắng tập thích nghi. Trình Kiệt cực kỳ thích đôi môi của Tiêu Dật, cho đến bây giờ cũng không thể hiểu nổi được vì sao mình lại thích nó, mỗi lần hôn vào liền không thể nào dứt nổi ra được, chỉ có thể càng ngày hâm xuống càng sâu. Dù sao thì hiện tại người trong lòng không có kháng cự cho nên Trình Kiệt liền làm cho tới cùng luôn, bàn tay hắn bắt đầu không thành thật vòng qua phía sau đỡ lấy gáy của Tiêu Dật, tay còn lại đưa tới chạm đến phía trước ngực của cậu cách một lớp áo xoa xoa. Tiêu Dật cảm thấy không ổn rã liền vội vã đưa tay giữ chặt lấy cổ tay không thành thật kia của Trình Kiệt, Trình Kiệt ngừng lại một chút rất nhanh sau đó liền giữ chặt lấy gáy cậu nhấn mạnh về phía trước, khiến cho cánh môi cậu cũng bắt đầu chạm vào hàm răng của hắn đau đến tê dại vài giây. Trình Kiệt lợi dụng lúc Tiêu Dật mất đi kháng cự trong vài giây đó liền nhanh chóng dùng lực tiếp tục xoa nắn phía trước ngực cậu, Tiêu Dật sắp thở không nổi nữa cố gắng phát ra tiếng kêu ưm ưm dứt quãng. Tiếng kêu khe khẽ này đặc biệt khiến cho tia phán khích trong lòng Trình Kiệt bạo phát, hắn mạnh mẽ đưa tay xuống phía dưới lưng vào trong áo cậu, Tiêu Dật sợ hãi dùng toàn bộ sức lực đẩy mạnh Trình Kiệt ra rã thở hổn hển:

“Đừng lại đi”

Trình Kiệt giống như bị mất hết lý trí vậy, ánh mắt hiện rõ lên tia dục vọng bức người, chỉ vài giây sau khi hắn bị Tiêu Dật đẩy ra liền tiếp tục

nhào lẩy muốn sờ soạng khắp người Tiêu Dật nữa. Tiêu Dật vội vã giữ lấy vai Trình Kiệt đẩy ra, hốt hoảng gọi một tiếng:

“Trình Kiệt!”

Trình Kiệt nghe thấy hổ ly nhỏ kia gọi mình rõ ràng như vậy liền từ trong dục vọng bước ra, hắn cúi người chậm rãi đặt xuống môi cậu một nụ hôn nhẹ nhàng cuồng nhiệt, hai tay còn bao lấy má cậu mang mặt cậu đẩy lên cao một chút, vừa hôn vừa nhỏ giọng:

“Đừng lo lắng, tôi sẽ không ép buộc em đâu”

Lời này chính là Trình Kiệt nói dối đây, nếu không phải Tiêu Dật đột nhiên gọi tên hắn thì hắn khẳng định đã trực tiếp mang người này cường bạo ở trên xe rã, nhưng bởi vì không muốn cho hổ ly nhỏ này lần sau gặp hắn sẽ sợ hãi cho nên hắn mới nói một câu như thế. Tiêu Dật bị bộ dạng vừa rã của Trình Kiệt dọa cho đến sợ rã, cậu bây giờ chỉ muốn nhanh thật nhanh đẩy người này ra rã nhảy xuống xe chạy trốn, nhưng cái này trước sau chỉ là suy nghĩ mà thôi có chạy cũng không kịp nữa rã. Tiêu Dật khuôn ngực pháp phẳng vì hoảng sợ, cậu hơi né tránh một chút, đến khi Trình Kiệt chầm chậm buông cậu ra rã thì Tiêu Dật mới bớt lo lắng, cậu ngã dậy thật nghiêm chỉnh, bàn tay có điểm run rẩy chỉnh lại áo trên người một chút, giọng nói cũng không còn tia tự tin như trước nữa mà thay vào đó là giọng run run xấu hổ:

“Được rã, đưa tôi về ký túc xá có được hay không?”

Trình Kiệt đưa tay vuốt lại mái tóc hỗn loạn của Tiêu Dật, lúc ánh mắt chạm tới đôi môi hơi sưng đỏ còn nhiễm nước kia liền dừng lại nhìn một chút, hổ ly nhỏ này có biết bao nhiêu dụ hoặc đây, thật sự hắn phải nghĩ cách nhanh một chút triệt để ăn sạch cậu, nếu không khẳng định cả người sẽ khó chịu không yên. Tiêu Dật phát hiện ra ánh mắt không bình thường kia của Trình Kiệt liền đẩy hắn ra:

“Tôi thật sự có chuyện gấp mà, bạn cùng phòng của tôi vừa mới rã đã nhắn ba tin nhắn rã”

Trình Kiệt thở nhẹ một hơi nhanh chóng khởi động xe:

“Được r ầm, đưa em trở v ề”

Khi chiếc Range Rover Evoque chuyển bánh, Tiêu Dật mới dám thở phào một hơi, cậu lén lén nhìn sang phía Trình Kiệt phát hiện ra gương mặt của hắn không giống như vừa r ầm nã, hình như là hắn đang tức giận thì phải. Không gian trong xe cứ như vậy duy trì im lặng, Tiêu Dật ng ầm ở một chỗ lo lắng Trình Kiệt, không phải là cậu lo lắng hắn tâm trạng không tốt mà là cậu lo lắng hắn sẽ vì chuyện mất hứng này mà cảm thấy không thích cậu nữa, cậu vẫn còn chưa trở thành nghệ sĩ chính thức của Trình thị, sự nghiệp vẫn còn chưa có cái gì cho nên ở thời điểm này Trình Kiệt không thể nào không thích cậu được. Tiêu Dật hít một hơi thật sâu cố gắng cười cười lấy lòng hắn:

“Trình tổng à...”

Trình Kiệt lạnh giọng:

“Gọi Trình Kiệt”

Tiêu Dật suýt chút nữa bị Trình Kiệt dọa cho nhảy ra khỏi xe r ầm, cậu nhanh chóng sửa lời gọi lại:

“Trình Kiệt... tôi muốn nói là... chuyện đó cũng không phải là không được... nhưng vừa mới r ầm diễn ra nhanh quá tôi vẫn còn chưa kịp chuẩn bị gì cả...”

Trình Kiệt im lặng không nói, Tiêu Dật nghĩ người này nhất định mất hứng cho nên mới như thế, trong lòng cậu lại bắt đầu lo lắng tính toán:

“Anh tức giận sao?... chuyện đó anh cũng đã nói là sẽ không ép buộc tôi r ầm... tôi cũng không có nói là không được, chỉ là chậm một chút có được hay không... tôi cũng không thể nào chạy đi đâu được mà”

Một câu cuối kia của Tiêu Dật liền khiến cho Trình Kiệt đặc biệt vui vẻ, cậu này h ồly nhỏ nói rất hay, chính xác là người hắn đã nhận định r ầm thì

có chạy lên trời cũng không thể nào thoát được:

“Không phải em đang có suy nghĩ muốn chạy trốn chứ?”

Tiêu Dật lắc đầu, hai mắt mở lớn một chút, đúng là cậu vừa mới rã quả thật có vài giây muốn bỏ trốn:

“Nào có đâu, ước mơ lớn nhất của tôi chính là trở thành nghệ sĩ của Trình thi”

Trình Kiệt đỡ xe ở bên đường chờ đèn đỏ, hắn quay sang bên cạnh Tiêu Dật nhếch môi cười tà ác, khoe miệng mang theo tiêu ý nồng đậm rõ ràng phun ra từng từ một:

“Thật ra thì em đúng là không có cơ hội chạy đi đâu được nữa”

Tiêu Dật bị bộ dạng đáng sợ kia của Trình Kiệt làm cho đứng hình mất vài giây, cậu nhanh chóng xoay đầu sang phía khác tránh ánh nhìn của hắn. Tiêu Dật trong lòng hoảng loạn lớn, có phải hay không bước đi này của cậu thật sự sai lầm rã, có cảm giác như tự mình bước chân vào thuyền giặc và không có ngày có thể trở ra được nữa

Xe dừng lại ở đối diện bên đường trước cổng của khu ký túc xá, không khí trong xe một lần nữa rơi vào trầm mặc, bởi vì Trình Kiệt nãy giờ không có ý định lên tiếng, Tiêu Dật nào dám có hành động loạn tự ý mở cửa xe, đã một phút trôi qua rã Tiêu Dật cuối cùng vẫn là người không nhịn được lên tiếng trước:

“Đến nơi rã, như vậy tôi vào bên trong đây”

Trình Kiệt lên tiếng nói:

“Có cần tôi giúp em mang đồ lên hay không?”

Khu ký túc xá này cũng không hoàn toàn dành cho mọi nghệ sĩ thực tập mà còn có nghệ sĩ mới chờ thời cơ nổi tiếng, nếu như mấy người đó nhìn thấy mặt Trình Kiệt khẳng định sẽ biết hắn là ai, hơn nữa nếu như để bọn

họ bắt gặp được cảnh cậu mang theo một đống đồ này còn bước đi cùng Trình Kiệt nữa thì chuyện cậu muốn giấu cũng không thể giấu được rã, thế cho nên Tiêu Dật liền lắc đầu từ chối:

“Không cần đâu, nếu như để bọn họ nhìn thấy anh nhất định sẽ không hay”

Trình Kiệt gật đầu, khi Tiêu Dật định mở cửa xe bước xuống liền bị người bên cạnh nắm lấy cổ tay, Tiêu Dật lại bắt đầu hoảng rã nhưng mà vẫn cố quay lại phía sau nhìn người nọ mỉm cười như không có chuyện gì xảy ra:

“Còn có chuyện gì nữa không?”

Trình Kiệt cúi xuống đặt một nụ hôn lên trán của Tiêu Dật rã thả ra:

“Hôm nay dọa em sợ rã”

Tiêu Dật bị thắt thắt trước sự ôn nhu này của Trình Kiệt, cả ngày hôm nay người này toàn động chạm chân tay với cậu không ngờ đến buổi tối khi chào tạm biệt lại nhẹ nhàng như thế, Tiêu Dật hai tai bắt đầu đỏ bừng có điểm xấu hổ đưa tay mở cửa xe bước xuống:

“Không sao, cũng muộn rã tôi phải vào trong đây”

Bởi vì quá nhanh chóng nên một mình Tiêu Dật không thể mang lên hết được, Trình Kiệt nói hai người bảo an đứng ở bên ngoài kia giúp Tiêu Dật một tay, bọn họ nhìn thấy Trình Kiệt liền giật mình thật không ngờ tới Trình tổng lại đến đây, hơn nữa còn cùng một nam nghệ sĩ sống trong khu ký túc xá này tới. Tiêu Dật thấy hai nhân viên bảo an này nhận ra Trình Kiệt rã liền lo lắng, Trình Kiệt biết được hely nhỏ kia đang nghĩ gì còn đặc biệt nhắc nhở với bọn họ:

“Đừng nói với người khác rằng tôi đến đây”

Hai nhân viên bảo an kia gật đầu đáp ứng rã tự động rời đi mang đống đồ lớn nhỏ này lên phòng của Tiêu Dật trước. Tiêu Dật hiện tại chỉ cầm

duy nhất một túi đựng bộ mỹ phẩm đắt tiền kia mà thôi, cậu vẫn là vô cùng có ý thức đứng lại cảm ơn Trình Kiệt:

“Cám ơn anh nhé Trình... Kiệt” Tiêu Dật suýt chút nữa nói Trình tổng rã nhưng vẫn còn may là có thể sửa lời được đúng lúc, nếu không chỉ sợ làm cho vị tổng giám đốc lớn kia mất hứng

“Tôi sẽ không ép buộc em, nhưng em cũng không thể dựa vào đó mà kéo dài thời gian được, phải biết tự giác có biết chưa?”

Bây giờ trời tối rã, tuy rằng xung quanh chỗ này đâu có cột đèn lớn chiếu sáng nhưng Tiêu Dật chẳng hiểu sao vẫn cảm thấy mình như càng ngày càng tiến sâu vào cái động tăm tối không lối thoát, Tiêu Dật không phải là không có nghĩ tới chuyện này nhưng mà cậu thật sự không nghĩ tới Trình Kiệt lại nhắc đến nhanh như vậy, hai người bọn họ mới chỉ chính thức xác nhận mối quan hệ trong buổi trưa ngày hôm nay mà thôi, Trình Kiệt thế nhưng đến buổi tối đã đề cập đến vấn đề này rã. Tiêu Dật giật mình vội vã muốn rời đi:

“Được rã tôi phải vào bên trong rã”

Nói rã không đợi cho Trình Kiệt đã nghe người nào đó đã vội vàng xoay người bỏ đi rã. Trình Kiệt không ngã vào trong xe ngay, hắn đứng tựa người vào thành xe bên cạnh, ánh mắt chăm chú nhìn theo bóng lưng đang cố trốn chạy thật nhanh của holy nhỏ kia, khoe môi chẳng hiểu sao kéo lên một nụ cười tà mị. Mãi cho đến khi Tiêu Dật bước vào trong ký túc xá rã, lúc đi qua hành lang còn ghé mắt đứng chờ ở bên cạnh cửa sổ nhìn thử, phát hiện ra Trình tổng giám đốc lớn kia vẫn còn chưa chịu rời đi nữa, Tiêu Dật rùng mình hốt hoảng bước thật nhanh vào trong phòng 303 rã khóa cửa lại thật cẩn thận.

Tiêu Dật kéo đống đồ từ bên ngoài vào trong phòng, tất cả đều mang bao bì của nhãn hiệu thời trang nổi tiếng, vừa nhìn qua liền biết được đây chính là đồ mới mua từ cửa tiệm trở về. Trác Trí Văn và Bạch Dịch sớm đã chuyển đồ về phòng, hiện tại đang ngồi ở phòng khách cùng nhau xem TV nói chuyện phiếm, nghe thấy bên ngoài có tiếng động liền theo phản xạ quay đầu ra xem thử, phát hiện ra là Tiêu Dật đã trở về, hơn nữa nhìn đố

đặc được để vào những túi riêng lẻ kia liền biết được cậu vừa rã là đi mua đồ mới chứ không phải chuyển đồ cũ tới. Bạch Dịch và Trác Trí Văn đứng dậy đi đến giúp Tiêu Dật một tay.

“Tiêu Dật cậu đã về rã đây à” Trác Trí Văn lên tiếng

Bạch Dịch cúi người cầm lấy vài túi đồ phụ Tiêu Dật, xác định được bên trong quả thật toàn là đồ mới còn nguyên mác liền có điểm bất ngờ:

“Tiêu Dật, cậu lúc chiêu là đi mua hết số đồ này hay sao?”

Tiêu Dật vừa rã sớm đã nghĩ tới chuyện giải thích cho hai người này cho nên hiện tại rất nhanh liền ngẩng đầu nói dối:

“Đúng vậy, hôm nay trung tâm thương mại xả hàng, đầu là giảm giá đến kinh ngạc, các cậu không biết sao?”

Trác Trí Văn mở lớn hai mắt:

“Thế hả? Tôi không biết!”

Tiêu Dật mang đồ đặc vào phòng vừa đi vừa nói:

“Giảm giá tất cả các mặt hàng thời trang, đầu bán ra lỗ so với giá gốc rất nhiều thế cho nên tôi mới mua nhiều như vậy, chứ nếu không giảm giá thì tôi cũng không dám vung tay quá trán thế này đâu”

Bạch Dịch có vẻ tin tưởng:

“Thế ngày mai còn giảm giá hay không thế?”

Tiêu Dật cười ha ha:

“Hết rã, lúc tôi trở về liền hết chương trình khuyến mại đó rã”.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân
dtv-ebook.com

Chương 22: Tà Ác Trong Điện Thoại

Tiêu Dật cũng không biết Trình Kiệt mua những cái gì, bởi vì số đồ kia đều là do hắn tự mình lựa chọn chứ cậu cũng đều chưa nhìn qua, nhưng mà trong số đồ trong đồ này có một số túi Tiêu Dật biết nhất định không được để cho người khác thấy, đó chính là số đồ lót không đứng đắn mà Trình Kiệt mua từ trung tâm mua sắm về. Tiêu Dật nhìn nhìn một hồi liền nhanh chóng để túi đựng đồ lót kia kéo gần về phía mình, ngăn không cho hai người kia chạm tới. Bạch Dịch tùy tiện lấy một túi đồ ở trên giường bỏ ra xem thử, đó là một chiếc áo thun màu trắng, lúc cậu ta nhìn tới giá trị của chiếc áo này liền hoảng hồn nói:

“Tiêu Dật áo này tính bằng USD, là của hãng Guess đó”

Trác Trí Văn thấy thế cũng nhanh chân tới xem thử, sau khi xác nhận mình không có nhìn nhầm liền trợn lớn hai mắt nâng giọng:

“1200 USD? Tiêu Dật, cậu mua chiếc áo này giá bao nhiêu thê?”

Nụ cười trên môi Tiêu Dật cũng chợt cứng nhắc lại, không phải là chuyện giá cả của chiếc áo này quá đắt mà là cậu sợ hai người trước mặt này phát hiện ra chuyện gì đó, Tiêu Dật nhanh chóng mang quần áo từ trong túi bỏ ra gấp lại thật ngay ngắn, vừa làm vừa trả lời qua loa:

“Rẻ lắm, có 120 tệ mà thôi”

Trác Trí Văn lớn tiếng hỏi lại:

“120 tệ?”

Bạch Dịch cũng không thể tin được chuyện này:

“1200USD liệu bán giá 120 tệ sao?”

Tiêu Dật có chút luống cuống xua xua tay:

“Tôi đã nói là rẻ lắm rã mà”

Trác Trí Văn lại từ trên tay Tiêu Dật giật lấy chiếc áo cậu đang định gấp, đôi mắt nhỏ kia lúc này cũng chợt mở lớn khi nhìn thấy chiếc mác in giá tiền mà Tiêu Dật chưa kịp lấy ra:

“Cái này 2001USD? Chắc không phải bán 201 tệ chứ?”

Tiêu Dật nhanh chóng giật lại chiếc áo kia của mình cười cười nói:

“Là 200 tệ thôi”

Tiêu Dật thấy tình hình bắt đầu có điểm không ổn rã liệu hướng Trác Trí Văn tặng lại cho chiếc áo đó: “Được rã được rã, cậu thích chiếc áo này có phải không, tôi tặng cho cậu” Nói rã Tiêu Dật lại cầm lấy chiếc áo vừa rã mà Bạch Dịch cầm đầu tiên đưa cho cậu ta: “Tặng cậu chiếc áo này, coi như là quà gấp mặt đi, các cậu có thể giúp tôi sắp xếp đồm một chút hay không đây”

Trác Trí Văn không phải không muốn nhận mà là chiếc áo này so với cậu ta quá nhỏ:

“Áo này tôi không mặc vừa, trả lại cho cậu”

Tiêu Dật nhìn đồng hồ xung quanh một lúc liền tùy tiện lấy ra một chiếc ví da, lúc đưa chiếc ví da đầy cho Trác Trí Văn còn không quên xé bỏ giá tiền ở trên đó:

“Vậy tặng cậu chiếc ví này”

Trác Trí Văn cầm lấy chiếc ví da kia ở trên tay đánh giá trước sau một lượt, trong thâm tâm luôn cảm thấy chiếc ví này cực kỳ tốt cho nên liền

ngẩng đầu hướng Tiêu Dật nói một tiếng cảm ơn:

“Cảm ơn cậu nhé”

Tiêu Dật cười ha ha xua tay:

“Không có gì đâu, coi như là quà gấp mặt mà thôi”

Bạch Dịch nãy giờ vẫn còn chưa thoát ra được khỏi sung sướng, cậu ta cầm chiếc áo đó lên người ướm thử rồi quay lại hỏi Tiêu Dật thế này:

“Thật sự là cho tôi hả?”

Tiêu Dật gật đầu:

“Lấy đi lấy đi, dù sao cũng không phải là quá mắc”

Đúng là Tiêu Dật không tốn một xu nào mua đồng đồ thời trang này, tất cả đều là do Trình Kiệt bỏ tiền ra mua hết, chính vì thế mà Tiêu Dật cũng không có quá mức tiếc rẻ, dù sao thì quần áo cũng rất là历史新高, hơn nữa bây giờ tặng cho mỗi người một món vừa có thể cho bọn họ quên chuyện giá cả, lại vừa có thể tạo lập một mối quan hệ tốt, sau này ở cùng nhau vẫn là dễ dàng hơn. Đồ Trình Kiệt chọn cho Tiêu Dật thật sự là rất đẹp, hơn nữa mỗi loại còn lấy đủ màu khiến cho hai người ngồi đây giúp cậu gấp đồng cung phải ngập tràn ghen tị, Bạch Dịch làm ra một bộ mặt nuối tiếc:

“Tiêu Dật à, nếu như lần sau có giảm giá nữa nhất định nói cho tôi biết với nhé”

Tiêu Dật thầm nghĩ trong lòng, đồ giảm giá này tuy rằng không mất tiền mua nhưng cũng không phải là dễ dàng có được, buổi tối hôm nay cậu đã bị Trình Kiệt giở trò sờ soạng không biết bao nhiêu lần, còn thiếu chút nữa là bị hắn cưỡng bạo ở trên xe, nghĩ lại hiện tại vẫn còn chưa thoát khỏi được kinh hoàng hoàn toàn đâu:

“Được rồi, nếu như sau này có nhất định nói cậu biết”

Phải mất khoảng một thời gian ba người mới có thể đem đống đồ kia xếp lại thật cẩn thận vào tủ, khi Tiêu Dật đang đứng ở trước cánh tủ xếp đồ thì Bạch Dịch ở phía sau cầm lấy một túi đồ để ở góc giường ý định muốn mở ra xem thử:

“Tiêu Dật, còn có túi đồ này vẫn chưa bỏ ra”

Tiêu Dật nghe vậy liền giật mình vội vã mang quần áo vứt ở trong tủ rầm nói lớn:

“Cái đó không cần gấp đâu”

Đó chính là túi quần lót không đứng đắn, nếu bây giờ bị hai người kia nhìn thấy nhất định sẽ nghĩ cậu là một kẻ biến thái. Tiêu Dật nhanh chóng cầm lấy ba túi đồ kia bỏ vào trong tủ rầm đóng lại:

“Cái đó không cần gấp, là đồ mà người ta nhờ tôi mua hộ thôi”

Bạch Dịch và Trác Tri Văn cũng không nghi ngờ gì cả đành gật đầu đi ra ngoài phòng khách, Tiêu Dật thở nhẹ một hơi rầm lấy đồ đi tắm. Phòng tắm của ký túc xá không phải là đặc biệt rộng rãi nhưng so ra cũng đầy đủ tiện nghi. Tiêu Dật đứng ở dưới vòi sen lớn mang nước xả từ trên đầu xuống, nước vô cùng mát khiến cho thân體 của cậu cũng tinh táo lại, cậu bắt đầu có thời gian để suy nghĩ thật nghiêm túc những việc mình chuẩn bị làm. Tiêu Dật có một chân lý, nếu như không làm thì thôi nhưng một khi đã làm thì phải làm cho triệt để, giống như chuyện cậu và Trình Kiệt hiện tại đã không còn đường lui nữa, Tiêu Dật chỉ có thể cố gắng làm cho tốt.

Tiêu Dật nhắm mắt, phòng tắm im lặng chỉ có duy nhất tiếng nước chảy, thế giới này vô cùng rộng lớn, bước một bước không cẩn thận còn có thể vấp ngã, nhưng nếu như khi cậu ngã may mắn bám được vào một cây cổ thụ ven đường nào đó để đứng lên thì lại là một chuyện khác, cổ thụ lớn ngàn năm hiếm gặp này chính là Trình Kiệt, xem thái độ cùng hành động buổi tối ngày hôm nay của Trình Kiệt, Tiêu Dật khẳng định hắn tại thời điểm này có sự yêu thích cậu. Dương nhiên thì Tiêu Dật chỉ dám khẳng định là tại thời điểm này mà thôi, ít nhất thì cậu vẫn luôn hiểu ra được một vấn đề là người này đối với thân thể cậu có ham muốn, Tiêu Dật là một

người thông minh cậu hiểu được rằng nếu như dễ dàng mang thứ mà đổi phương muối có dâng lên khẳng định sẽ nhanh chóng thu về được sự chán nản không còn hứng thú như lúc chưa có được nữa, cho nên Tiêu Dật ít nhất tại thời điểm này nếu như không phải vạn bất đắc dĩ thì Trình Kiệt vĩnh viễn chỉ có thể dừng lại ở mức độ sờ soạng da thịt của cậu mà thôi. Một khoảng thời gian sau đó, Tiêu Dật mới chân chính hiểu ra một vấn đề nghiêm trọng là nếu như để cho đổi phương nghẹn quá lâu, đến một thời điểm nào đó đổi phương sẽ hóa thành sói đói, bất chấp mọi thứ không quản cái gì cả mà trực tiếp chiếm đoạt, hơn nữa lần chiếm đoạt cưỡng chế đó còn đặc biệt khủng bố khiến cho Tiêu Dật trong vài tuần khi nhắm mắt lại ngủ rã vẫn còn mơ thấy ác mộng, dĩ nhiên đây vẫn là để nói sau đi.

Tiêu Dật mặc một bộ pijama lụa màu xanh tối, chất lụa thượng hạng dưới ánh đèn càng thêm có độ bóng nhất định, Tiêu Dật đặc biệt thích kiểu dáng thoải mái này, còn có thích chất liệu mặc vô cùng mát, Trình Kiệt mua cho cậu bốn kiểu đồ ngủ mà mỗi loại còn lấy đủ màu, ước chừng cũng tới 15 bộ thật sự là Trình đại tổng tài rất chịu chi tiền cho nhân tình mà.

Tiêu Dật đứng trước gương trong phòng ngủ nhìn trước ngó sau một lượt, bởi vì lần đó Châu Chí Hùng nói mông cậu so với thể trọng lớn hơn một chút cho nên bây giờ Tiêu Dật lúc nào cũng để ý đến mông mình trước tiên, cậu đứng xoay người lại với gương lớn để ngó lại phía sau để quan sát, bàn tay còn tự nhiên để ở sau hai bên mông mình bóp bóp một chút, cuối cùng liền nhíu mày:

“Cũng chẳng phải quá lớn”

Khi Tiêu Dật còn đang suy nghĩ về mông mình thì điện thoại trong phòng liền reo lên, là nhạc chuông điện thoại của cậu, Tiêu Dật không biết là ai giờ này rã còn gọi nữa cho nên liền nhanh chóng đi tới cầm điện thoại lên xem thử. Số điện thoại gọi tới không thuộc dạng lưu tên trong danh bạ của cậu, nhưng mà chỉ vừa nhìn qua mấy con số kia Tiêu Dật liền bắt đầu lo lắng một chút, Trình tổng giám đốc lớn này không biết đêm rã còn phát tình cái quỷ gì mà gọi cho cậu đây. Tiêu Dật cảm thấy không nghe cũng không được, chỉ bằng cứ đường đường chính chính mà nghe, Tiêu Dật hắng giọng một cái rã nhấn nút tiếp nhận cuộc gọi:

“Trình tổng à, anh gọi tôi có việc gì sao?”

Trình Kiệt vừa mới tắm xong, cả người không mặc đồong ăt trên chiếc ghế sô pha ngoài phòng khách, hai chân duỗi thẳng vắt chéo đẽ ở trên bàn, một tay cầm lấy điện thoại đẽ ở trên tai, một tay gác lên thành ghế sô pha, vừa nghe thấy xung hô khách khí kia liền không vừa lòng nhắc lại:

“Trình tổng sao?”

Tiêu Dật hiểu ý của Trình Kiệt liền cười cười sửa lời:

“Anh gọi tôi có chuyện gì không?”

Trình Kiệt không nghe thấy được họly nhỏ kia gọi tên mình liền nhíu mày muốn để cho cậu gọi bằng được thì thôi:

“Tôi đương nhiên có chuyện, chính là muốn kiểm tra xem em đã có thói quen gọi tên của tôi hay chưa”

Tiêu Dật cầm điện thoại đi đến phía cửa sổ đứng ở đó, cậu cảm thấy mỗi khi nói chuyện với người này đều sẽ đặc biệt khẩn trương, ví như hiện tại nghe thấy lời kia liền suýt chút nữa tắt máy rá:

“Trình Kiệt, tôi vẫn chưa thể quen ngay được, dù sao thì cũng đã gọi Trình tổng một thời gian rá”

Trình Kiệt im lặng không nói cái gì cả, Tiêu Dật còn tưởng rằng người kia có phải hay không đột nhiên ngủ quên rá, mãi cho đến khi Tiêu Dật nhịn không được nữa mới lên tiếng gọi:

“Trình Kiệt, anh còn ở đó không?”

Trình Kiệt khàn giọng đáp:

“Còn!”

Chỉ vén vẹn một tiếng đó, Tiêu Dật ở bên nay cũng không hiểu được người này rốt cuộc gọi cho cậu làm cái gì đây. Tiêu Dật tuy rằng không

muốn nói chuyện với Trình Kiệt nhưng mà cậu nào dám tỏ thái độ gì, chỉ có thể ở bên này cười cười tiếp chuyện:

“Anh chưa ngủ sao?”

Trình Kiệt vẫn giữ một giọng trầm khàn nam tính hơn bình thường đáp lời:

“Ngủ rã còn có thể gọi điện cho em sao?”

Tiêu Dật đen mặt không biết nói cái gì nữa cả, phía đài dây bên kia chỉ có duy nhất tiếng thở nặng nề kéo dài, Tiêu Dật lúc đài còn tưởng là tiếng quạt gió nhưng sau đó nghĩ lại nhà của Trình Kiệt có điều hòa không có lý nào lại có tiếng gió lớn đến như thế, sau đó tập trung nghe lại một lần nữa liền phát hiện ra được tiếng thở mờ ám kia của Trình Kiệt, Tiêu Dật cũng là đàn ông cậu còn có thể nào không hiểu được người này bên kia đang làm chuyện gì hay sao. Tiêu Dật tuy đã biết được chuyện đáng sợ kia nhưng lại không dám thẳng thắn phanh phui ra, chỉ còn biết giả ngờ hỏi:

“Chỗ anh còn có ai sao?”

Trình Kiệt cử động tay vừa làm vừa nói:

“Một mình tôi”

Tiêu Dật lúc đài còn đang nghĩ người này có khi nào vừa ôm Bối Ni làm vừa gọi điện cho cậu hay không, nhưng bây giờ nghe thấy câu trả lời này của Trình Kiệt, Tiêu Dật liền cảm thấy mình hình như đã dây dưa không thể dứt ra được với một người biến thái tâm sinh lý lúc nào cũng trong trạng thái căng như dây đàn rã, như thế nào vừa nói chuyện còn vừa có thể lên hứng.

“Tôi chuẩn bị đi tắm” Tiêu Dật là ý muốn tắt điện thoại, nhưng đài dây bên kia lại nhàn nhạt ra lệnh thế này:

“Tiếp tục nói chuyện cho tôi nghe”

Tiêu Dật sống lưng lạnh buốt, lông tơ trên người cũng như muốn dựng thẳng lên, cậu có cảm giác như là mình đang bị lợi dụng vậy, có điều Tiêu Dật vẫn không dám nói thẳng ra suy nghĩ ở trong đầu, chỉ có thể khổ sở cố gắng tìm ra chuyện để nói với Trình Kiệt:

“Như vậy thì một lát nữa tôi đi tắm cũng được”

Trình Kiệt khàn giọng:

“Em lúc tắm sẽ tắm từ đâu xuống hay từ chân lên?”

Tiêu Dật có điểm mất tự nhiên khi biết được đối phương bên kia điện thoại đang làm cái gì nhưng vẫn có thể trả lời trọn vẹn cùng cậu trao đổi chuyện tắm rửa:

“Hả? Tôi bình thường sẽ cầm vòi sen làm ướt tay trước”

Trình Kiệt tà ác trong điện thoại hỏi tiếp:

“Có thích tắm trong bồn tắm hay không?”

Tiêu Dật ở bên này nắm chặt tay:

“Ừ... một chút!”

Trình Kiệt thẳng thắn đáp:

“Nhà tôi có bồn tắm lớn có thể đủ cho hai người tắm”

Tiêu Dật cứng miệng, gương mặt bên này cũng theo đó đỏ ửng lên, phải mất vài cái hít thở thật sâu thì cậu mới có thể trả lời Trình Kiệt:

“Vậy sao, bồn tắm thật lớn!”

Trình Kiệt nhếch môi:

“Không chỉ có bồn tắm lớn, giường nhà tôi cũng thuộc dạng king size”

Tiêu Dật bất giác nuốt một ngụm nước miếng, sau khi nuốt nước miếng xong rã cậu còn ngập tràn hối hận, không biết người bên kia đầu dây điện thoại có nghe thấy hay không:

“Chiếc giường cũng thật lớn”

Trình Kiệt nghe thấy được tiếng nuốt nước miếng mờ ám kia liền buồi cười, nhưng hắn cũng không ngay tại đây vạch trần ra:

“Đối diện phòng ngủ của tôi có một ban công rất lớn có thể nhìn ra được toàn cảnh thành phố, nếu như tắt điện ở trong phòng rã thì không ai có thể nhìn thấy được bên trong đang làm gì, nhưng đổi lại thì người đứng bên trong có thể nhìn thấy hết được toàn cảnh phía trước, trả lời một tiếng cho tôi nghe có phải là em cảm thấy rất kích động rã hay không?”

Tiêu Dật cũng đang đứng ở bên cạnh cửa sổ nhỏ trong phòng, từ ở chỗ này tuy rằng không thể nhìn thấy cảnh đẹp gì, nhưng mà khi nghe thấy Trình Kiệt nói đến vấn đề kia thì sống lưng không tự giác lạnh buốt, ý tứ trong lời nói của người nào đó Tiêu Dật vừa nghe liền có thể đoán ra được tất cả:

“Là... như vậy sao?”

Trình Kiệt khàn giọng:

“Em cảm thấy có kích động hay không đây?”

Tiêu Dật áp úng, giọng nói cũng không còn tự tin như trước nữa mà hơi run run rã:

“À... cái này... có một chút chút”

Trình Kiệt mỉm cười tà ác:

“Tôi không thường xuyên nấu ăn nhưng phòng bếp lại cực kỳ lớn, kê bếp được làm bằng đá cẩm thạch màu đen vô cùng chắc chắn, nếu như da thịt chạm vào còn có cảm giác mát lạnh”

Tiêu Dật thật muối nhanh cúp điện thoại, cả người cậu hiện tại đã sớm bị Trình Kiệt dọa cho đến mồ hôi ướt đẫm rã:

“Là... là thế hả?”

Trình Kiệt cười tà mị:

“Lần đó em tới giao cơm có phải đã nhìn thấy giàn hoa tử đằng ở trước nhà tôi rã hay không? Em có thích mùi hương đó?”

Tiêu Dật cả miệng khô khốc muối đi ra ngoài tìm nước uống nhưng ngại hai người kia đang ở ngoài phòng khách xem TV cho nên lì lè nhẹn lại:

“Lần đó... tôi cũng không để ý nhiều lắm”

Trình Kiệt nâng giọng:

“Không để ý nhiều lắm sao? Như vậy tôi nói đến chuyện phòng khách nhà tôi đi, phòng khách nhà tôi có một bộ ghế sofa làm bằng da vừa căng vừa tốt, lần đó khi mua bộ ghế sofa này nhân viên bán hàng đã cam kết rằng nước đổ vào sẽ không bị thấm lại mà chảy đi, tôi hiện tại đang ngồi ở đó, vừa mới rã cũng đã thử qua, phát hiện ra quả đúng như lời người bán hàng kia nói... hoàn toàn không thấm nước”

Tiêu Dật tự động nghĩ tới thứ nước kia là nước gì cho nên gương mặt lại một lần nữa ửng hồng, nếu như để cho Trình Kiệt thấy được bộ dáng này của cậu khẳng định sẽ trực tiếp ăn cậu không nhả xương, Tiêu Dật không được tự nhiên cảm thán:

“Như vậy... là da thật rã”

Trình Kiệt đặc biệt hứng thú cùng Tiêu Dật trò chuyện kiểu này, hắn có thể đoán ra được tâm trạng gấp gáp của cậu thông qua tiếng nuốt nước miếng kìm né kia:

“Đúng vậy, chính là da thật, hơn nữa thiết kế cũng vô cùng tinh tế, người vắt qua thành ghế sofa rã bụng cũng sẽ không bị đau, độ cao từ chân ghế đến lưng ghế cũng phù hợp... phù hợp với chiều cao của em”

Tiêu Dật suýt chút nữa đánh rơi điện thoại xuống dưới sàn, cậu ấy úng cố ý không hiểu lời Trình Kiệt nói:

“Hả... ghế sofa nhà anh cao nhũng hơn 1m8 sao?”

Trình Kiệt chậm rãi phun ra từng lời:

“Ý của tôi chính là, độ cao vừa phải có thể để em cúi gập người nằm ở trên thành ghế, chân chạm xuống sàn nhà, tay chống ở trên ghế ngã”

Tiêu Dật hít một ngụm khí lạnh cứng người, Trình Kiệt ở bên này thì phá lệ thoái mái tiếp tục trêu chọc holly nhỏ kia:

“Thế nào? Vì sao không lên tiếng?”.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân
dtv-ebook.com

Chương 23: Tâm Trạng Không Tốt

Buổi tối ngày hôm ấy Tiêu Dật thật sự bị Trình Kiệt dọa sợ hãi, hiện tại nằm trên giường rã vẫn không tài nào có thể nhắm mắt yên ổn lại ngủ được. Bạch Dịch nằm ở bên cạnh thấy Tiêu Dật cứ xoay qua xoay lại như vậy liền ngái ngủ hỏi:

“Tiêu Dật cậu sao thế?”

Tiêu Dật ngừng xoay người nằm im một lúc:

“Không sao, có điểm lạ nhà nên không quen”

Bạch Dịch ân ừ:

“Vậy sao, ngủ sớm đi ngày mai còn phải đến công ty nữa”

Tiêu Dật vừa nghe thấy câu sáng mai còn phải đến công ty kia cả người liền cứng ngắc, cuộc điện thoại vừa rã Trình Kiệt đã đặc biệt nhắc nhở cậu rằng khi đi làm nhớ mang theo sổ quấn lót không đứng đắn kia cho hắn, Tiêu Dật lúc đó thật sự muốn nói không cần nhưng chẳng hiểu sao khi cái miệng vừa mở ra liền giống như bị ai đó điều khiển mà ngoan ngoãn nghe lời đáp ứng. Trình Kiệt nói với cậu rằng nhà hắn có một cái hồ bơi, hắn muốn cậu sẽ mặc mấy cái quấn lót không đứng đắn kia đến đó bơi, Tiêu Dật sau khi trả lời câu hỏi kia của Trình Kiệt thật sự là hận đến mức muốn cắn đứt lưỡi mình, cậu nói nếu như có thời gian sẽ đến đó xem thử.

Buổi sáng ngày hôm sau Tiêu Dật quả thật lén lút lút mang theo sổ quấn lót kia bỏ vào trong ba lô đi tới Trình thị, cậu lúc đầu đã định không mang theo rã nhưng sau đó liền nghĩ lại đây chẳng phải là cơ hội tốt để

cậu buỗi trưa có thể đường đường chính chính lên gặp Trình Kiệt hay sao, muốn nắm giữ được người này trong lòng bàn tay thì thời gian kế tiếp phải gặp mặt hắn nije một chút.

Từ giờ trở đi sẽ không có xe công ty đưa đón tận nơi nữa, những nghệ sĩ thực tập đ`au phải tự chủ động đi lại. Trong phòng của Tiêu Dật ngoài Phó Hạo là người có ti`en ra thì Bạch Dịch và Trác Trí Văn cũng không phải là người có tài chính dư giả, thế cho nên hai người họ cùng Tiêu Dật ngày hôm nay quyết định đi xe bus, lúc xuống dưới ký túc xá có gặp một vài người trong nhóm, mọi người hướng thái độ ni`em nở mà chào hỏi một lượt r`äi cùng nhau ng`äi xe bus tới công ty. Tiêu Dật xuống xe bus là hơn 8 giờ một chút, lúc mới bước được hai ba bước vào trong cửa công ty li`en bắt gặp được bóng dáng quen thuộc cũng hướng tới cửa công ty muốn bước vào, Tiêu Dật vừa nhìn thấy người này trước vẫn là theo cung phản xạ mà né tránh vò như không nhận ra, nhưng mà không rõ tại vì sao mà đám người đi cùng cậu lại đột nhiên dừng lại, cung kính cúi đ`au đ`ong thanh nói:

“Trình tổng!”

Trình Kiệt gật đ`au một cái, ánh mắt hướng tới h`oly nhỏ đang trốn sau lưng một người nào đó r`äi nhanh chóng nâng bước tiến vào, đến khi Trình Kiệt đi r`äi thì Tiêu Dật mới nhận ra được một vấn đề rằng vì sao đám người này lại biết Trình Kiệt chính là Trình tổng, cậu nhớ buổi trưa hôm qua người giám sát Khương La cũng không h`enehắc đến Trình Kiệt. Tiêu Dật có điểm khó hiểu quay sang hỏi Trác Trí Văn:

“Vì sao các cậu biết anh ta là Trình tổng?”

Trác Trí Văn đáp:

“Buổi trưa hôm qua Trình tổng có đến phòng tập, người giám sát Khương La lúc vào cũng có giới thiệu qua”

Thì ra là như thế, nếu là vậy thì khi đó Tiêu Dật cậu còn đang ở phòng thay đồ bộn đối phó với Trình tổng giám đốc khôn nhẹn kia. Bạch Dịch đứng bên cạnh Tiêu Dật hỏi tiếp:

“Cậu không biết anh ta chính là Trình tổng sao?”

Tiêu Dật giật mình a một tiếng:

“Hả?... anh ta là Trình tổng đây à?”

Bạch Dịch gật đ`äu:

“Đúng vậy, người vừa r`ă chính là Trình tổng”

Tiêu Dật giả bộ bất ngờ một chút:

“Hóa ra đó là Trình tổng”

Nhóm người Tiêu Dật đứng chờ ở dưới sảnh một chút thì mọi người cũng đến đầy đủ, Ân Tố Di nhìn thấy Tiêu Dật liền bước tới mỉm cười chào hỏi:

“Dật ca, anh ngày hôm qua có ở lại ký túc xá luôn hay không?”

Tiêu Dật cũng giữ thái độ hòa khí gật đ`äu:

“Có, cô cũng ở lại luôn sao?”

Ân Tố Di lắc đ`äu đáp:

“Không có, bởi vì bạn cùng phòng không ai có ý định ở luôn cho nên bọn em hôm nay mới chuyển tới... Dật ca, anh đến lâu chưa?”

Tiêu Dật không suy nghĩ nhi~âu trả lời:

“Cũng được một lúc r`ă”

Ân Tố Di nhìn xung quanh một h`ă giống như là đang tìm kiếm ai đó, sau đó mới quay sang hỏi Tiêu Dật tiếp:

“Dật ca, người bạn gọi là Tống Ngộ Phàm kia của anh đã đến hay chưa?”

Tiêu Dật trong lòng thầm nghĩ Ân Tố Di hẳn là cũng có suy nghĩ muốn có chỗ dựa giống như cậu, dù sao thì đối tượng giữa cô ta và cậu là khác nhau cho nên Tiêu Dật cảm thấy cái gì nói được liền sẽ nói cho cô ta nghe:

“Chưa thấy đến, cũng có thể là do tôi không để ý”

Ân Tố Di ánh mắt vẫn nhìn ra ngoài cửa lớn của công ty:

“Là vậy sao...”

Người giám sát Khương La đúng 9 giờ có mặt để chỉ đạo nhóm người Tiêu Dật, ngày hôm nay trước tiên vẫn là lên phòng tập ở tầng 7 nghe phổ biến nội dung.

“Mọi người nghe rõ này, chúng ta ở đây có 20 người sẽ chia làm 4 nhóm, mỗi nhóm sẽ có 5 người gồm 4 nam và 1 nữ. Về nhóm 4 nam sẽ là người được phân chung một phòng ký túc xá, còn 1 nữ sẽ dựa theo hình thức rút thăm hoặc tự chọn, cho mọi người tự chọn, mọi người muốn sử dụng phương thức nào?”

Ân Tố Di đứng ở bên nhanh chóng đưa tay lên cao nói:

“Giám sát Khương, em nghĩ nên là tự chọn đi”

Khương La gật đầu hướng ba cô gái còn lại hỏi:

“Ba người còn lại thấy thế nào?”

4 cô gái vượt qua vòng loại có mặt ở chỗ này đều vô cùng xinh đẹp, trong một sớm một chiều đều sẽ không thể chọn ra được một người xinh đẹp nhất, nếu như Ân Tố Di có vẻ đẹp trong sáng dịu dàng thì Tư Đồ Mẫn hiện tại lại là vẻ đẹp hoang dã, hơn nữa ngay cả tính cách dường như cũng rất mạnh mẽ:

“Giám sát Khương, em nghĩ nên chọn hình thức rút thăm cho công bằng”

Cổ Vī An thân hình bốc lửa, xem cách ăn mặc cũng gọi cảm nóng bỏng không hề kín kẽ một chút nào, ánh mắt kia quét một lượt nhìn tới đám nam phía sau một hồi rã hơi kéo dài giọng một chút:

“Giám sát Khương, em cũng nghĩ nên rút thăm”

Nhạc Tư Noãn là người ít tuổi nhất trong nhóm, mới chỉ có 17 tuổi cho nên tính cách cũng có điểm rụt rè e ngại:

“Giám sát Khương, em sao cũng được!”

Khương La đưa ra quyết định:

“Như vậy sẽ tiến hành rút thăm, nhóm nữ hắn vẫn chưa biết số phòng ký túc xá của nhóm nam cho nên hiện tại trong bốn phòng là 301, 302, 303, 304, các cô sẽ chọn một số, Nhạc Tư Noãn cô chọn trước đi!”

Nhạc Tư Noãn nghĩ một hồi liền đáp:

“Em chọn phòng 301”

Khương La nhìn tờ danh sách ở trên tay dỗng dạc đọc tên từng người một:

“Nhạc Tư Noãn, Triệu Thiên Kỳ, Đường Đại Nghị, Ngô Lăng, Mộ Thâm là một nhóm!... Tư Đồ Mẫn, đến lượt cô chọn”

Tư Đồ Mẫn cũng tùy tiện chọn một con số:

“Như vậy em chọn phòng 304”

Khương La gật đầu:

“Tư Đồ Mẫn, Dương Dạ Hoa, Bùi Khâm, Lục Mạnh, Cao Hàn là một nhóm... Ân Tố Di chọn số phòng đi”

Ân Tố Di muốn cùng ở một nhóm với Tiêu Dật bởi vì Tiêu Dật có quen biết với Tống Ngộ Phàm, mà cô lại muốn tiếp cận hắn cho nên suy nghĩ

một h ã lâu mới lên tiếng trả lời:

“Phòng số 302”

Khương La nhanh chóng nói:

“Ân Tố Di, Đoàn Chính Phàm, Lục Tử Thông, Tiết Thành Thái, Giang Th ần là một nhóm. Còn lại là Cổ Vĩ An, Trác Trí Văn, Bạch Dịch, Tiêu Dật, Phó Hạo là một nhóm”

Ân Tố Di vừa nghe thấy tên nhóm mình không có Tiêu Dật liền nuối tiếc một chút, còn Tiêu Dật tuy không có đặc biệt thích người nào trong nhóm bốn nữ kia nhưng mà Cổ Vĩ An lại chính là người cậu không mong muộn cùng nhóm nhất, lý do rất đơn giản bởi vì cô ta quá mức lẳng lơ, cúc ngực ở phía trước kia còn không cài cẩn thận, người như thế này chỉ e rằng không có năng lực. Khương La nâng giọng nói lớn:

“Mọi người nhanh chóng tìm nhóm đứng cạnh đi, sắp xếp theo thứ tự nhé, nhóm của Nhạc Tư Noãn là nhóm thứ nhất, Ân Tố Di nhóm thứ 2, Cổ Vĩ An nhóm thứ 3, cuối cùng là nhóm của Tư Đồ Mẫn”

Sau khi mọi người đứng vào vị trí r ã, Khương La liền để cho mọi người giới thiệu lại bản thân mình một lượt để cho tất cả mọi người đều biết, cuối cùng còn dành cho mỗi nhóm thời gian khoảng 20 phút bàn bạc chọn ra một tiết mục để thể hiện tài năng:

“Được r ã, mọi người kế tiếp đây sẽ có 20 phút hội ý với nhóm để lên kịch bản biểu diễn một tiết mục, mọi người chú ý là không nhất thiết phải diễn lại một đoạn kịch nào đó, có thể là hát hoặc cái gì tùy thích, tuy rằng mọi người vào đây đều tốt nghiệp hoặc là có đam mê với diễn xuất, nhưng sau khi kết thúc đợt thực tập này nếu như phát hiện ra trong số các bạn có khả năng ở lĩnh vực khác ví như làm ca sĩ, MC, người mẫu đều sẽ được chọn và đào tạo đi theo con đường đó, mọi người đã hiểu chưa? Nhóm nào xuất sắc sẽ có điểm và được tính vào điểm rèn luyện của mỗi cá nhân, tôi sẽ xem xét số điểm của mọi người khi kết thúc đợt thực tập để đưa ra quyết định ai trong số mọi người sẽ trở thành nghệ sĩ chính thức của Trình thị”

Tiêu Dật nghe thấy cụm từ nghệ sĩ chính thức của Trình thị kia liền cảm thấy vô cùng êm tai, nếu như cậu thật sự trở thành nghệ sĩ chính thức rầm thì cậu chính là người đầu tiên trong lớp đại học được làm việc ở tại một công ty giải trí hàng đầu hiện nay, đến lúc đó đi họp lớp thật sự là nở mày nở mặt với thiên hạ mà.

Bốn nhóm nhanh chóng ngồi ở bốn góc tường cùng nhau bàn bạc, nhóm của Tiêu Dật có lẽ là nhóm khó đi đến thống nhất nhất, khi mà trong nhóm có hai người ghét nhau ra mặt, Tiêu Dật vừa lên tiếng đưa ra đề xuất liền sẽ bị Phó Hạo thẳng tay gạt bỏ, đương nhiên Phó Hạo cũng vừa mới nói thì Tiêu Dật đã cảm thấy nghe không lọt tai rầm. Cổ Vĩ An luôn giữ một thái độ không liên quan ngầm xem kịch vui, thỉnh thoảng còn lấy điện thoại di động ra đưa về phía trước tự chụp lại hình ảnh của mình, còn Bạch Dịch và Trác Trí Văn cũng chỉ biết ngầm ở đó đau đầu. Đã hơn 10 phút kể từ khi cuộc bàn bạc lớn tiếng này diễn ra nhưng vẫn chưa thể đi đến được kết quả gì cả, thời gian chỉ còn lại không đến 10 phút nữa bây giờ có muôn lẻ kịch bản cho một đoạn kịch ngắn nữa cũng không thể nào kịp nữa rầm, cuối cùng 3 phút còn lại Trác Trí Văn là người lên tiếng đưa ra kiến nghị:

“Các cậu cứ ở đó mà tranh giành qua lại xem nên diễn vở kịch nào cũng không còn đủ thời gian nữa rầm, thời gian còn chưa đầy 3 phút nữa, chúng ta chỉ có thể cùng nhau hát một bài mà thôi”

Kết quả nhóm của Tiêu Dật thật sự hát một bài, còn là nhóm duy nhất trong 4 nhóm lựa chọn hát, ba nhóm còn lại đều có sự chuẩn bị vô cùng kỹ càng, diễn một vở kịch còn có kèm theo hát hò nữa thật sự là tốt biết bao nhiêu, hơn nữa còn có thể thể hiện được tài năng của bản thân trước mặt người giám sát. Tiêu Dật để ý khi ba nhóm kia lên đầu nhận được hài lòng của Khương La, nhưng đến khi nhóm cậu lên biểu diễn không những bị khiển trách còn bị trừ luôn 5 điểm, cuối cùng điểm số chưa có đã bị âm.

Tiêu Dật vì việc này mà tức giận lắm, không chỉ mình cậu tức giận mà ngay cả mọi người trong nhóm cũng đều tức giận, có điều Phó Hạo lại có thể lớn tiếng mà đổ mọi tội lỗi này lên đầu của cậu:

“Tất cả mọi chuyện đều do cậu mà ra, nếu như lúc nào cậu có thể thõng nhất được thì đã không thế này”

Tiêu Dật trừng mắt nhìn Phó Hạo:

“Cậu nói tôi không bằng tự nói bản thân cậu đi, nếu như không phải cậu mang chuyện cá nhân vào thì đã không ảnh hưởng đến nhóm rồng”

Phó Hạo chỉ thẳng tay vào mặt Tiêu Dật:

“Là cậu đó, nếu cảm thấy không thể được thì đổi nhóm khác đi”

Tiêu Dật gạt tay Phó Hạo ra:

“Cậu thì có, cậu mới là người lên xin sang nhóm khác”

Bởi vì Phó Hạo và Tiêu Dật khá lớn tiếng cho nên người giám sát Khương La nhanh chóng phát hiện ra được, ông ta không cần hỏi lý do vì sao như vậy mà trực tiếp lạnh giọng nói một câu khiến cho hai người phải ngay lập tức im lặng:

“Riêng hai người các cậu, trừ thêm 5 điểm nữa”

Buổi trưa hôm ấy Tiêu Dật nhận được tin nhắn của Trình Kiệt nói xong việc lên văn phòng gấp hắn, Tiêu Dật vừa nhận được tin nhắn này liền liếc nhìn Phó Hạo một cái sắc lẹm, cuối cùng người nào đó mang theo ba lô đựng toàn quần áo lót không đứng đắn lắc mông nguầy đi lên tầng thứ 49 muốn kể tội.

Phó Hạo thấy Tiêu Dật bước vào trong thang máy rồi liền đi tới phía trước thang máy đó nhìn xem cậu muốn lên tầng bao nhiêu, sau khi xác nhận là tầng 49 liền nhanh chóng chạy đi báo cáo với người giám sát Khương La thế này:

“Giám sát Khương, Tiêu Dật ở trong công ty muốn lôi kéo mỗi quan hệ với cấp trên, tôi vừa mới rõ chính mắt nhìn thấy cậu ta lên tầng 49”

Khương La làm sao mà không biết tầng thứ 49 là tầng gì cho nên ông không hân tin tưởng lời nói của Phó Hạo một chút nào. Lại nói đến Tiêu Dật vừa mới bước ra từ trong thang máy liền bắt gặp nữ thư ký Tiểu Khiết mang theo túi xách hình như là muốn đi ăn trưa, Tiêu Dật trước là hướng Tiểu Khiết gật đầu một cái, nhưng tưởng rằng cô gái này sẽ cứ như vậy bước qua ai ngờ cô ấy thế như còn hướng lại cậu cúi đầu mỉm cười chủ động bắt chuyện:

“Chúc mừng cậu nhé, nghe nói cậu đã trở thành nghệ sĩ thực tập của Trình thị”

Tiêu Dật tuy rằng không hiểu vì sao thái độ của người này đối với cậu lại kỳ lạ như thế nhưng vẫn hướng cô ấy nói một tiếng cảm ơn, sau khi xác định Tiểu Á đã xuống tầng rã thì Tiêu Dật mới bước chậm về phía trước cửa phòng của Trình Kiệt gõ cửa, vẫn là ba tiếng gõ không mạnh không nhẹ đó, Trình Kiệt ở bên trong nhàn nhạt đáp:

“Vào đi”

Tiêu Dật trước là làm ra dáng vẻ bực bội bước vào, có điều Trình tổng giám đốc lớn kia của chúng ta từ đầu đến cuối không có ý định ngẩng mặt lên lấy một cái, chỉ chăm chú vừa nhìn tài liệu ở trên bàn vừa nói:

“Ngươi ở đó đi, đợi một chút tôi xử lý xong đống giấy tờ này sẽ đưa em đi ăn trưa”

Mục đích Tiêu Dật ngày hôm nay lên đây không phải là muốn ăn một bữa trưa miễn phí của Trình Kiệt, cũng chẳng phải là muốn đưa mấy cái quần lót không đứng đắn kia cho hắn mà là muốn kể tội với người ta. Có đại thụ lớn trong công ty chống lưng để làm gì chứ, chính là dùng vào lúc này đây.

Tiêu Dật ngã thật mạnh xuống ghế ý muốn để cho Trình Kiệt chú ý đến mình, nhưng mà người nọ từ đầu đến cuối chẳng biết cứ nhìn cái gì trên mấy tờ giấy kia mà không để ý đến cậu, Tiêu Dật nâng giọng khó chịu:

“Tôi hôm nay không muốn ăn trưa”

Trình Kiệt nghe ra được giọng nói có điểm không đúng kia liền ngẩng đầu lên nhìn người ta hửm một tiếng:

“Không muốn ăn trưa sao?”

Tiêu Dật tựa vào thành ghế phía sau:

“Tâm trạng của tôi đang không được tốt đâu”

Trình Kiệt nhìn bộ dạng ra vẻ kia liền buột cười một chút:

“Tâm trạng không tốt sao?”

Tiêu Dật liếc nhìn Trình Kiệt một cái rồi im lặng không nói gì nữa, Trình Kiệt buông ván kiện trên tay để xuống bàn rồi đưa tay vỗ vỗ lên đùi mình hướng Tiêu Dật nói:

“Đến đây ngồi, là ai lại muốn bắt nạt em nữa đây?".

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân
dtv-ebook.com

Chương 24: Kẽ Tội

Tiêu Dật nghe thấy Trình Kiệt nói như vậy liền thất thẫn một chút, tiếng vỗ đùi kia của Trình Kiệt chẳng hiểu sao lại vô cùng rõ ràng, có lẽ bởi vì căn phòng này quá mức rộng lớn cho nên để lại tiếng vang, cậu do dự một hồi nhưng cuối cùng suy nghĩ cũng thông, chỉ là ngẩng lên đùi hắn mà thôi cũng không phải là cái gì to tát cả, ngẩng lên đùi cũng có thể tăng tiến tình cảm từng bước một nắm giữ hắn trong lòng bàn tay. Tiêu Dật đứng dậy chậm rãi bước về phía Trình Kiệt, lúc đứng ở bên cạnh hắn rẽa liền dừng lại không dám ngẩng xuống tiếp, có điều Trình Kiệt đột nhiên bất ngờ kéo lấy tay cậu để cậu ngẩng xuống ở trên đùi hắn, đôi tay rắn chắc kia vòng qua eo cậu giữ chặt, giọng nói mang theo tia tà ác dịu dàng cất lên:

“Là ai lại chọc giận em nữa rã?”

Tiêu Dật cứng người một chút, cho dù Tiểu Kiệt Kiệt ở phía dưới không có trong trạng thái căng thẳng nhưng cậu vẫn có thể cảm nhận được độ to lớn của nó, còn có cũng thật cứng, Tiêu Dật không dám cử động tùy tiện, hai chân vẫn còn đặt ở dưới sàn cõi gắng chống đỡ, điều là đàn ông với nhau cho nên cậu hiểu hơn ai hết nơi đó dễ dàng bị kích động như thế nào. Tiêu Dật hít một hơi thật sâu, ngẩng cũng đã ngẩng phải thu về được lợi ích cậu muốn, không thể để cho Trình Kiệt kia được lợi nữa:

“Chính là người cùng phòng lúc trước tôi nói với anh”

Trình Kiệt nhếch môi, bàn tay bắt đầu cầm lấy ngón tay thon dài của Tiêu Dật đùa nghịch một chút:

“Là người tên Phó Hạo sao?”

Tiêu Dật nghiêng đầu nhìn Trình Kiệt:

“Đúng thê!”

Trình Kiệt đưa tay nâng cầm Tiêu Dật lên một chút:

“Được rã, em nói tôi nghe xem nào?”

Tiêu Dật vẫn không có ý định né tránh bàn tay của Trình Kiệt, cậu mở đôi mắt lớn xinh đẹp nhìn hắn, giọng nói mang theo tia bức bối không vui:

“Hôm nay người giám sát phân tông tôi cùng cậu ta ở chung một nhóm, hễ lúc nào tôi đưa ra ý kiến nào đó cậu ta liền không chịu nghe mà đã bác bỏ luôn, cuối cùng nhóm của tôi bị giám sát trừ 5 điểm, riêng tôi và cậu ta bị trừ thêm 5 điểm nữa, như vậy tôi ngày hôm nay bị âm 10 điểm rã. Còn có cậu ta thế nhưng còn lớn tiếng nói tôi nên ra khỏi nhóm, trong khi người sai mới là cậu ta”

Thật ra giữa Tiêu Dật và Phó Hạo không ai thua kém ai cả, Phó Hạo quả thật là bác bỏ mọi đề xuất của Tiêu Dật, nhưng Tiêu Dật cũng đâu có vừa, cậu ta vừa nói chưa được ba câu liền đã bị Tiêu Dật trực tiếp ngăn lại rã. Trình Kiệt buôn cười, đưa tay lên cao vuốt vuốt mái tóc của Tiêu Dật khẽ cảm thán một tiếng:

“Vì sao lại đáng yêu như vậy đây, được rã chỉ là vấn đề điểm số phải không, tôi sẽ nói người giám sát không cần trừ điểm của em”

Tiêu Dật nhíu mày gạt tay Trình Kiệt ra:

“Không cần, nếu như tôi còn ở chung nhóm với cậu ta thì việc bị trừ điểm số là chuyện sẽ xảy ra thường xuyên thôi”

Trình Kiệt cúi đầu xuống phía ngực của Tiêu Dật hít hít một hơi, hôm nay người này mặc áo sơ mi màu xanh nhạt vô cùng đẹp mắt, Trình Kiệt cõi tình thở mạnh một chút, điểm tiếp giáp giữa hai cúc áo kia lập tức lộ ra, ẩn sâu phía bên trong đó là da thịt màu lúa mạch vô cùng quyến rũ, Trình Kiệt vừa làm loạn ở trước ngực Tiêu Dật vừa tùy tiện nói:

“Được r`ăi, tôi sẽ nói người tên Phó Hạo kia từ giờ trở đi không được phép gây khó dễ cho em nữa”

Tiêu Dật vẫn không muốn kết quả này, dù sao thì cậu cũng không có ý định để cho mọi người biết rằng cậu đang quen biết với Trình Kiệt:

“Không c`ần, tôi chỉ muốn cậu ta chuyển sang nhóm khác mà thôi”

Trình Kiệt không biết từ lúc nào đã sớm cởi được hai nút áo ở phía dưới của Tiêu Dật, Tiêu Dật từ đ`ầu đến cuối vẫn còn đang bị tức giận làm mờ mắt cho nên không hề phát giác ra chuyện này:

“Ừ, tôi sẽ sắp xếp để cậu ta sang nhóm khác”

Tiêu Dật nhíu mày bức bối:

“Lát nữa anh có thể nói với giám sát Khương đổi cậu ta sang nhóm khác luôn được không, bởi vì tôi không muốn ở chung một nhóm với cậu ta thêm một phút nào nữa”

Trình Kiệt đã mang toàn bộ cúc áo của Tiêu Dật mở ra, nhưng bởi vì sợ làm người trong lòng kinh hãi cho nên từ đ`ầu đến cuối không dám mang hai bên vạt áo của cậu mở rộng, mà chỉ dám để nó ở nguyên vị trí ban đ`ầu:

“Ừ, tôi một lát nữa sẽ nói với giám sát Khương”

Tiêu Dật khẽ nhếch môi cười, những tưởng rằng mình dụ được Trình Kiệt nhưng ai ngờ Trình Kiệt kia lại sớm đã lừa được cậu mở hết cúc áo ra r`ăi:

“Còn có một chuyện nữa”

Trình Kiệt đưa tay vào trong áo của Tiêu Dật, Tiêu Dật giật mình sững sốt a một tiếng giữ chặt lấy cổ tay của Trình Kiệt lại định nói, nhưng Trình Kiệt lại sớm cắt ngang lời nói của cậu r`ăi:

“Ừ, còn có chuyện gì sao?”

Tiêu Dật im lặng nhíu mày, cậu sẽ nhẫn nhịn vì đại sự trước mặt, quân tử là phải co được giãn được biết nhẫn nhục chịu đựng, Tiêu Dật cắn răng bỏ tay xuống để ở trên đùi mình nhẹ giọng nói:

“Chính là cậu ta còn là người ở chung phòng ký túc xá với tôi nữa”

Trình Kiệt dùng đầu ngón tay miết nhẹ điểm nhỏ trước ngực của Tiêu Dật một chút, hely nhỏ này quả thật vô cùng nhạy cảm, mới chỉ chạm vào nơi đó của cậu có một chút thôi đã ửng đỏ muối lớn hơn rã:

“Được, chuyển cậu ta sang phòng khác luôn được chưa?”

Tiêu Dật muối Ngô Lăng ở chung một phòng với cậu cho nên liền nói tiếp, nhưng giọng nói chẳng hiểu vì sao chỉ vừa mới phát ra liền vô cùng kỳ quái, khiến cho cậu trong nhất thời hoảng sợ ngừng lại:

“Còn... ưm...a”

Trình Kiệt nghe thấy tiếng kêu rên tà mị kia liền hứng thú, hai tay để ở trên hai điểm nhỏ trước ngực của Tiêu Dật thi nhau kích động nó:

“Còn thế nào?”

Tiêu Dật run người, cảm giác được ở dưới mông cậu có vật gì đó vừa nóng vừa cứng giống như thanh sắt nung chọc cậu, Tiêu Dật hoảng sợ vội dùng sức giữ chặt tay Trình Kiệt lại:

“Đừng như vậy”

Trình Kiệt chuyển hướng, đưa miệng của mình đến gần cổ của Tiêu Dật hôn nhẹ lên đó rã nói khẽ:

“Yên tâm đi, tôi sẽ không làm đến bước cuối cùng đâu”

Tiêu Dật từ từ buông cổ tay của Trình Kiệt ra, chỉ gần không làm đến bước cuối cùng thì cậu vẫn có thể nhẫn nhịn chấp nhận được, hơn nữa hiện tại cậu vẫn còn có chuyện muối nhò vả Trình Kiệt:

“Tôi lúc mới vào có quen biết một người gọi là Ngô Lăng, anh có thể chuyển cậu ta qua nhóm tôi được hay không?”

Trình Kiệt đưa tay đặt lên cổ của Tiêu Dật kéo cậu về phía miệng mình, đầu lưỡi ẩm ướt kia trượt dọc từ gần cổ cậu xuống dưới khuôn ngực đang phập phồng nơi có hai điểm nhỏ nhạy cảm đã sớm cương đỏ:

“Tôi sẽ xem xét vấn đề này”

Tiêu Dật cả người ngứa khó chịu, lần đầu tiên cùng một người đàn ông tiếp xúc thân mật như thế này thật là kỳ quái, vừa khó chịu lại vừa cảm thấy ham muốn khó tả, Tiêu Dật ngồi im không dám cử động ngay cả hành động cự tuyệt cũng không hề có, cậu sợ mình một khi động loạn sẽ làm cho mình phải khó xử bởi vì phía dưới mông của cậu thật là nóng:

“Àn... phía dưới... không tốt”

Trình Kiệt ừ nhẹ, lực hôn cũng từ từ thêm sức khiến cho phía trước ngực cậu cũng bắt đầu in lại dấu vết chói mắt kia:

“Thì ra là em luôn để ý đến phía dưới của tôi hả”

Tiêu Dật giật mình vội vã giải thích:

“Nào có đâu... ý của tôi là tôi phải mau đứng lên thôi”

Trình Kiệt dùng lực giữ chặt lấy eo không cho Tiêu Dật đứng dậy, người này nếu như đột nhiên đứng dậy nữa thử hỏi Tiểu Kiệt Kiệt của hắn phía dưới phải làm sao đây, Tiểu Kiệt Kiệt này chính là lần đầu tiên bị ủy khuất như vậy chỉ có thể cách qua hai lớp quần mà cọ cọ một chút chứ không thể trực tiếp mà tiến vào:

“Đứng cử động, nếu không tôi lập tức ăn sạch em”

Tiêu Dật lạnh buốt sống lưng, hiện tại cậu đang ở trên tầng cao nhất, phía bên ngoài lại không có người, nếu như Trình Kiệt quả thật muốn làm

gì cậu thì không phải quá dễ dàng r ā hay sao, cậu vẫn còn chưa chuẩn bị
vấn đ ēnày đâu:

“Này... anh không phải nói là sẽ không ép tôi sao”

Trình Kiệt khàn giọng, bàn tay cũng mạnh mẽ kéo lấy hai điểm nhỏ
trước ngực kia của Tiêu Dật giống như là đang phát tác tức giận:

“Ngoan ngoãn nghe lời, ng ā im như vậy sẽ không sao”

Tiêu Dật bị đau hét lên một tiếng:

“Anh làm gì thế hả, anh làm đau tôi r ā”

Trình Kiệt tiếp sau đó quả thật không có kéo mạnh ngực của Tiêu Dật nữa, nhưng cái móng sói lớn kia lại thủy chung không rời khỏi ngực cậu, không gian tiếp theo cứ như vậy rơi vào trầm mặc mãi cho đến khi Trình Kiệt khàn giọng lên tiếng:

“Nếu như em trở thành nghệ sĩ chính thức của Trình thị r ā, đến lúc đó em sẽ không ở tại ký túc xá của công ty nữa, đến ở nhà của tôi đi”

Tiêu Dật không muốn nhắc đến vấn đ ēnày, dù sao từ bây giờ đến lúc đó cũng còn những 3 tháng, cũng chẳng biết khi ấy Trình Kiệt còn đang quen cậu hay không nữa, nói vấn đ ēnày cũng còn quá sớm r ā:

“Tính sau đi”

Trình Kiệt nhíu mày không vừa lòng, hắn đưa tay bóp lấy hai má của Tiêu Dật xoay mặt cậu lại đối diện hắn:

“Có phải em có ý định qua c ầu rút ván, làm được nghệ sĩ chính thức của Trình thị r ā thì coi như không quen biết tôi... Để tôi nói cho em biết, tôi là người đi ầu hành công ty này, em đừng tưởng trở thành nghệ sĩ chính thức r ā là xong”

Tiêu Dật gạt tay Trình Kiệt ra muốn đứng dậy nhưng bị hắn ôm lại, cậu có điểm không vui đáp lời:

“Anh nói cái gì thế hả, tôi chẳng qua là chưa nghĩ đến chuyện sẽ đến nhà của anh ở mà thôi”

Trình Kiệt híp mắt nhìn Tiêu Dật:

“Tôi nay đến nhà tôi ngủ để cho em có thể nghĩ đến vấn đề này”

Tiêu Dật từ chối:

“Không được, ký túc xá 11 giờ sẽ đóng cửa, nếu như không trở về lại bị trừ điểm nữa”

Trình Kiệt trầm giọng:

“Không cần lo lắng chuyện điểm số”

Tiêu Dật mím môi:

“Không cần, vấn đề kia tôi về phòng sẽ suy nghĩ, không cần tôi nay phải tới nhà của anh ngủ mới suy nghĩ được”

Trình Kiệt nhếch môi tà ác nói:

“Đến nhà tôi... thử xem ghế sofa cao cấp kia có như lời tôi nói, rất thích hợp với chiều cao của em hay không”

Tiêu Dật im lặng cố gắng coi mấy lời nói kia như gió thổi ngoài tai, Trình Kiệt không có ý định buông tha cho Tiêu Dật, tiếp tục ở bên tai cậu thổi gió:

“Nhìn xem một chút bìa tấm có phải là lớn đủ cho hai người, thử xem giường lớn nhà tôi nằm có thoải mái hay không, có hợp ý em hay không. Còn có phòng bếp nữa...”

Tiêu Dật càng nghe lại càng không thể tiếp thu nổi, cậu đưa tay lên bụt lấy miệng Trình Kiệt lại ngăn không cho hắn nói thêm gì nữa:

“Anh có thể đừng nói đến mấy cái vẩn đền này nữa được hay không thê”

Trình Kiệt ngẩng đầu nhìn Tiêu Dật, hắn nắm tay cậu kéo xuống dưới, giọng nói mang theo tia tà ý không giấu giếm:

“Tôi thì lại nghĩ em nên sớm nghĩ đến vấn đề này hơn, đừng nghĩ bởi vì tôi nói tôi sẽ không ép buộc em cho nên em luôn muốn bỏ vấn đề đó ra phía sau mà không muốn nghĩ đến”

Lời này của Trình Kiệt nói quả thật rất đúng, cậu đúng là có ý như vậy, có điều hiện tại không thể nào ngu ngốc đến mức mà biểu hiện ra cho hắn thấy được, chỉ có thể giả bộ nâng giọng tức giận:

“Anh đừng tự cho mình là đúng, bản thân tôi đang nghĩ cái gì chỉ có mình tôi mới biết được mà thôi ưm...”

Trình Kiệt thấy bộ dạng gấp gáp tức giận khi bị nói trúng tim đen của Tiêu Dật liền nhịn không được phải dùng miệng ngăn chặn lời nói kia của cậu, đầu lưỡi của hắn mềm mại luồn vào bên trong tùy ý trêu đùa đầu lưỡi nhỏ nhắn không mấy tự nhiên kia của Tiêu Dật. Trình Kiệt ngay từ lúc đầu hôn môi hely nhỏ này đã đặc biệt thích cảm giác đó, chính là môi của Tiêu Dật cực kỳ mềm, hắn thích cái cảm giác người trong lòng lúng túng không biết nên đáp lại hắn như thế nào, hắn thích cái cảm giác người trong lòng nhẫn nhịn kiềm chế tức giận nắm chặt hai tay để ở trên đùi, cũng thích luôn sự run rẩy của đối phương mà phải thật tinh tế mới có thể nhận ra được.

Tiêu Dật cảm thấy tức giận, tức giận bởi vì cậu lúc nào cũng bị kẻ xấu xa này bắt ngờ hôn xuống, chưa có bất cứ một lần nào hắn nhẹ nhàng chậm rãi từ từ đến cả, hơn nữa mỗi lần hôn đều kéo theo bàn tay không thành thật sờ soạng khắp mọi nơi trên người cậu. Tiêu Dật bị hôn đến sắp không thể thở nữa mà người kia vẫn cứ kiên trì ở trong miệng cậu làm loạn, đến cuối cùng vẫn là cậu phải dùng sức đẩy hắn ra.

Trình Kiệt nhìn người trong lòng ánh mắt tức giận, đôi môi sưng đỏ hơi hé đang cố gắng hít vào thở ra một cách dồn dập, ngay cả khuôn ngực ở phía dưới cũng theo đó pháp phồng khiến cho điểm nhỏ trước ngực của

người nào đó cũng ẩn hiện mập mờ. Mỹ cảnh này đương sự không thể nào biết được nó có bao nhiêu kích thích, chỉ có một con sói gian ác cùng cái đầu đen tối từ đầu đến cuối nhìn không bỏ sót một chi tiết nào. Tiêu Dật cảm thấy ánh mắt nóng rực của đối phương liền đưa tay xuống phía kéo lại vạt áo khép kín lại, gương mặt đỏ bừng mang theo tức giận hòa lẫn xấu hổ nói:

“Tôi nói tâm trạng của tôi hôm nay không được tốt rã tại sao anh lại cứ như thế?”

Trình Kiệt ôm eo Tiêu Dật khẽ siết chặt, hắn để cậu tựa vào người mình khe khẽ lấy lòng:

“Được rã, tôi cũng không có ý định muốn trêu chọc em, chỉ là vừa nhìn thấy em như vậy liền không thể kiềm chế rã”

Tiêu Dật nghe đến đây liền trợn mắt từ trong lòng ngực của Trình Kiệt đứng dậy, tay nhỏ luống cuống muốn đóng cúc áo lại nhưng lại không phát hiện ra là mình đóng lộn hàng cúc:

“Anh đừng làm phải khó xử như vậy, tôi đã nói là tôi chưa chuẩn bị đến việc kia rã mà”

Trình Kiệt bật cười ha ha, hắn đứng dậy tiến lên một bước giúp cậu mang cúc áo sơ mi đóng lại thật cẩn thận:

“Tôi nói là không kiềm chế được sẽ hôn em chứ không hề nói đến chuyện kia, vẫn là em... người sớm không kiềm chế được rã”

Tiêu Dật lại bắt đầu có điểm xấu hổ, gương mặt vô cùng dễ dàng ửng hồng khi bị Trình Kiệt trêu chọc như thế:

“Tôi không muốn cùng anh trao đổi vấn đề này nữa”

Trình Kiệt không buông tha cho Tiêu Dật tiếp tục nói:

“Tôi lại muốn cùng em trao đổi vấn đề này, mỗi ngày chúng ta sẽ nói một chút để cho em có thời gian mà suy nghĩ tới”

Tiêu Dật gạt mạnh tay Trình Kiệt ra lùi lại một bước rồi tự mình đứng ở một bên mang cúc áo đóng lại cẩn thận. Đúng lúc này ngoài cửa liền có tiếng gỗ khiến cho cậu suýt chút nữa nhảy dựng lên, Tiêu Dật mở lớn hai mắt nhìn Trình Kiệt có điểm gấp gáp, nếu như để cho ai đó bắt gặp cậu giờ này ở trong văn phòng hắn thì không hay. Tiếng gỗ cửa tiếp tục truyềnlại, Tiêu Dật nhìn xung quanh phòng một lượt vẫn không biết mình nên trốn ở chỗ nào thì Trình Kiệt đã lên tiếng nói lớn rầm:

“Vào đi”

Tiêu Dật sững sốt hết nhìn Trình Kiệt rồi lại nhìn đến phía cánh cửa ở phía trước chuẩn bị mở ra kia.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân
dtv-ebook.com

Chương 25: Khẩu Vị Của Tôi Thay Đổi Rồi

Tiêu Dật đứng chêt lặng ở giữa phòng bởi vì cánh cửa giống như là bị đổi phuong dùng chân đá mạnh ra vậy, cậu còn nghe thấy rõ ràng đến rầm một tiếng, nếu không phải cánh cửa này thật sự cao cấp thì sau cú tông mạnh kia đảm bảo đã hỏng rã:

“A Kiệt à, cậu làm cái gì mà lâu quá vậy?”

Người vừa bước vào đã lớn tiếng nói kia là Tống Ngộ Phàm, khi Tống Ngộ Phàm nhìn thấy phía bên trong phòng còn có thêm một người nữa liền có điểm giật mình một chút, rất nhanh sau đó Tống Ngộ Phàm liền nhìn tới phía Tiêu Dật hỏi:

“Tiêu Dật, cậu cũng ở chỗ này sao?”

Tiêu Dật giật mình khi được nhắc đến tên, có lẽ mới vừa rã ở trong phòng làm việc xấu cho nên tâm lý lúc này hơi hơi bất ổn, Tiêu Dật ấp úng một chút mới có thể từ từ trả lời Tống Ngộ Phàm:

“Tôi đến gấp Trình tổng có chút chuyện”

Bên trong căn phòng không chỉ có duy nhất ba người đàn ông mà còn xuất hiện thêm một người phụ nữ xinh đẹp nữa, người tới là một cô gái nhìn khoảng 25 tuổi có mái tóc màu nâu hạt dẻ xoăn nhẹ dài ngang vai, chiếc váy màu hồng phấn bó sát cơ thể khiến cho đường cong được phô diễn hoàn toàn, cô gái này Tiêu Dật có biết bởi vì người đó không ai khác chính là bạn gái vì nói dối nên bị ghét bỏ của Trình Kiệt... Bối Ni. Tiêu Dật chợt nhận ra một điều rằng, Bối Ni bởi vì nói dối Trình Kiệt để đi sinh nhật người bạn nào đó liền bị hấn không một chút lưu tình cắt đứt quan hệ, cậu

tính đến thời điểm hiện tại đang nung nấu kế hoạch dụ hắn vào trong lòng bàn tay, như thế này so với nói dối là nặng hay nhẹ, nếu như để cho Trình Kiệt trong một lúc nào đó phát hiện ra thì liệu hắn có nổi giận đuổi cùng giết tận cậu hay không.

Nhận thấy sự không mấy hài lòng trên gương mặt của Trình Kiệt, Tống Ngộ Phàm nhanh chóng mỉm cười nói với hắn:

“Là thế này, tôi vừa rã gặp Bối Ni ở trong thang máy...”

Trình Kiệt không cho phép Bối Ni bước vào trong văn phòng hắn nữa cho nên Bối Ni cũng không còn cách nào khác chỉ còn biết đứng đợi ở trước cửa thang máy chờ Tống Ngộ Phàm, lấy lý do muốn tới tìm Trình Kiệt vì một số công việc mà theo Tống Ngộ Phàm lên đây. Tiêu Dật cảm thấy mình hình như là người có chút thừa thãi ở chỗ này cho nên muốn đi ra ngoài nhanh một chút:

“Được rã, nếu như không có chuyện gì...”

Tiêu Dật còn chưa kịp nói xong thì Tống Ngộ Phàm đã lên tiếng gọi cậu lại rã:

“Này Tiêu Dật cậu đã ăn cơm trưa hay chưa, có muốn đi ăn cùng chúng tôi không?”

Tiêu Dật lại một lần nữa bị gọi đích danh liền cứng người, cậu thật sự là không muốn tiếp tục đứng ở chỗ này nữa. Bởi vì mới vừa rã cùng Trình Kiệt hôn mê, cậu sợ nếu như đứng ở chỗ này càng lâu thì người khác sẽ thấy được mối cậu không bình thường, đến hiện tại cậu nói chuyện cũng luôn phải né tránh quay sang một bên cho người khác không nhìn thấy:

“Hả? Không cần đâu!”

Trình Kiệt trầm giọng ra lệnh:

“Cùng đi đi!”

Bối Ni nãy giờ không nói được câu nào cả, Trình Kiệt không có ý muốn mời Bối Ni đi ăn cơm cho nên cô cũng nào dám mở miệng, có lẽ Tống Ngộ Phàm thấy mình không được lịch sự cho lắm vì thế mới hướng Bối Ni hỏi thử:

“Bối Ni, em cũng đi cùng nhé?”

Bối Ni chính là cậu còn không được cho nên liền nhanh chóng đồng ý, bốn người cứ như vậy bước ra khỏi phòng làm việc của Trình Kiệt đi tới thang máy dành cho tổng giám đốc tiến vào. Tiêu Dật nhanh chóng chọn cho mình một góc đứng ở phía sau, cậu lén lén đưa mắt nhìn thấy tấm kính lớn trong bốn mặt thang máy liền giật mình hốt hoảng nhận ra được môi trên của mình có chút sưng rã, có điều đó không phải là điểm chói mắt nhất bởi vì cần phải để ý kỹ mới nhận ra được điều khác thường đó, điều khiến cho Tiêu Dật sững sốt chính là vết hôn chói lọi ở cần cổ phía bên phải kia, Tiêu Dật vội vã kéo cao cổ áo lên một chút làm như vậy mới có thể miễn cưỡng che đi được, nhưng mà bởi vì cổ áo không thể lên cao như vậy được cho nên chỉ vài giây sau nó lại từ từ trở về vị trí ban đầu khiến cho vết hôn kia lại hiện ra rõ ràng. Tiêu Dật khó xử vừa chỉnh áo vừa nhíu mày, một màn đáng yêu này lọt hết vào mắt của sói lớn háo sắc, hắn buột cười đưa móng sói xuống phía dưới chạm nhẹ vào móng của Tiêu Dật một cái khiến cho Tiêu Dật ngay lập tức hốt hoảng cứng người, cậu hoảng loạn đầy tay của Trình Kiệt ra, nơi này bốn mặt đều là gương, hơn nữa số người đứng bên trong cũng không nhanh, chỉ một hành động sơ suất vừa rã của Trình Kiệt rất dễ để cho người khác vô tình thấy được.

Có điều sói lớn vẫn là sói lớn, đối với con mồi càng hoảng hốt thì tâm trạng sẽ lại càng phấn khích tăng cao, Trình Kiệt đứng sát về phía Tiêu Dật một chút mang tay của mình bóp tới một bên móng của Tiêu Dật. Đúng lúc này Tống Ngộ Phàm đứng ở phía trên liền nói:

“Phải rã Tiểu Dật, ngày hôm nay đã quen với công việc hay chưa?”

Bởi vì đang ở phía sau lưng làm việc xấu cho nên chỉ cần người nào đó gọi đích danh liền tránh không được phải giật mình gấp gáp, Tiêu Dật vừa đầy tay Trình Kiệt ra vừa nói:

“Cám ơn nhé, tôi đang từ từ thích nghi”

Bối Ni đứng ở phía trên có điểm khó hiểu liền quay lại phía sau hỏi Tiêu Dật:

“Cậu đang là nhân viên của Trình thị sao?”

Tiêu Dật cứng người, bàn tay ở phía sau đang cố gắng gạt tay Trình Kiệt ra liền bỏ xuống đưa về phía trước giả bộ vuốt vuốt lại mái tóc của mình một chút:

“Tôi mới chỉ là nghệ sĩ thực tập mà thôi”

Bối Ni nhíu mày nhìn tới phía dưới của Tiêu Dật một chút, cô cảm thấy có điểm kỳ cục khi Trình Kiệt và Tiêu Dật lại đứng sát nhau như vậy. Tiêu Dật thầm cảm thán trong lòng, Bối Ni có khi nào đã nhận ra được điều gì đó rầm hay không. Bàn tay của Trình Kiệt vẫn đặt ở phía sau Tiêu Dật, tay còn lại thì lại đang cầm điện thoại, ánh mắt tập trung nhìn lên màn hình điện thoại đó, từ đầu đến cuối làm ra một dáng vẻ minh bạch không liên quan.

“Tiêu Dật, thang máy rộng như vậy tại sao cậu lại đứng sát bên cạnh Kiệt như thế?” Bối Ni lên tiếng

Tống Ngộ Phàm nghe thấy Bối Ni nói thế cũng quay lại phía sau xem thử, Tiêu Dật lúc này quả thật chỉ muốn cách xa Trình Kiệt thôi nhưng mà cậu sợ mình vừa nhắc chân bước sang bên trái một bước sẽ kéo theo cánh tay không biết xấu hổ đang bám trên móng cậu cùng đi. Trình Kiệt lúc này mới chịu bỏ điện thoại trên tay xuống ngẩng đầu lên nhìn Bối Ni một cái trầm giọng:

“Tiện sờ em ấy!”

Đúng lúc này thang máy cũng vang lên một tiếng “đinh” cánh cửa hai bên được mở ra, Tiêu Dật lớn tiếng nói:

“Thang máy mở ra rầm!”

Một tiếng “đinh” kia vừa vang lên tại chữ “sò” phát ra từ trong miệng của Trình Kiệt, ngay khi cánh cửa thang máy mở ra thì Tiêu Dật cũng lớn tiếng nói hoàn hảo che lấp đi được thêm hai từ phía sau nữa. Không biết rằng hai người phía trước có nghe được lời nói kia của Trình Kiệt hay không, nhưng mà cậu vừa rã đứng ở bên cạnh hắn đã nghe thấy hết cả rã. Tống Ngộ Phàm và Bối Ni bước ra khỏi thang máy, nhân lúc bọn họ xoay người bước đi thì Tiêu Dật liền dùng hết sức mạnh mẽ kéo tay của Trình Kiệt xuống rã bước nhanh ra ngoài. Khi bốn người bước ra khỏi thang máy rã, Tống Ngộ Phàm lúc này lại hỏi Trình Kiệt:

“A Kiệt, cậu vừa rã nói cái gì đấy?”

Tiêu Dật hốt hoảng gấp bội:

“A... chúng ta đến chỗ nào ăn thê?”

Tống Ngộ Phàm nhìn Tiêu Dật:

“Cậu muốn ăn cái gì?”

Tiêu Dật cười cứng ngắc:

“Tôi sao... cái gì cũng đùi được cả”

Tống Ngộ Phàm gật đầu rã lại tiếp tục hỏi Trình Kiệt vấn đề kia:

“A Kiệt, cậu vừa rã nói cái gì thê?”

Tiêu Dật giả bộ ho lớn một tràng, Trình Kiệt biết người kia là đang nhắc khéo mình cho nên liền chỉ hùi theo ý ai kia đáp:

“Không có gì”

Tiêu Dật sau khi nghe được một câu đó liền thở phào một hơi, Bối Ni lúc này bước tới khoác lấy tay Trình Kiệt:

“Kiệt, chúng ta đến nhà hàng mà chúng ta hay đến đi”

Trình Kiệt nhíu mày dừng bước, hắn đưa tay gạt tay Bối Ni xuống trầm giọng nhắc nhở:

“Lần sau ở công ty đừng có động tay động chân như thế”

Bối Ni bị gạt ra như vậy cũng chỉ mình cô ta cảm thấy đau lòng, ba người đàn ông phía trước kia hoàn toàn không cảm thấy một chút gì cả, Tống Ngộ Phàm thì khỏi phải nói chuyện cảm thấy chán rã liền muốn cắt đứt đối với cậu ta cũng không có gì là lạ cả, so với Trình Kiệt thì Tống Ngộ Phàm đối với vẫn đêđó đôi khi còn lạnh lùng hơn một bậc. Trình Kiệt bởi vì lo lắng holly nhỏ kia sẽ nhìn thấy cảnh này cho nên mới có điểm không vui như vậy, sau đó hắn chợt nhận ra một điều kỳ quái rằng hắn rốt cuộc có cái gì phải sợ Tiêu Dật đây. Bản thân Tiêu Dật hiện tại ngoài tức giận vì chuyện trong thang máy lúc nãy còn có chuyện lo lắng sẽ bị người khác nhìn thấy vết hôn trên cổ, cả một quá trình chỉ chăm chăm che che giấu giấu dấu vết hôn chóp mắt đó mà thôi.

Bốn người ngồi trong xe của Tống Ngộ Phàm, chủ xe đương nhiên sẽ là người cầm lái, Trình Kiệt thản nhiên mở cửa xe phía sau ngồi vào, Tiêu Dật cảm thấy mình nếu như ngồi ở ghế phía sau thì không đúng cho lắm, bởi vì hiện tại vẫn chưa ai biết mối quan hệ giữa cậu và Trình Kiệt cả, hơn nữa Bối Ni hiện tại cũng miễn cưỡng được coi là bạn gái của Trình Kiệt đi, nhưng mà nếu như cậu bình thản mở ghế lái phụ phía trước ngồi vào thì lại càng không đúng hơn, dù sao thì vị trí ghế lái phụ ở phía trên cũng không thể tùy tiện ngồi vào được. Tiêu Dật loay hoay một lúc không biết nên ngồi ở phía trước hay phía sau, cuối cùng Bối Ni mở cửa xe phía sau ngồi thì Tiêu Dật mở dám mở cửa phía trước ngồi vào. Tống Ngộ Phàm trước tiên vẫn là hỏi mọi người một chút:

“Đến tiệm nào đây?”

Không gian trong xe đều rơi vào trầm mặc, bởi vì trong xe chỉ có duy nhất một mình Bối Ni là nữ cho nên Tống Ngộ Phàm mới hướng cô ta hỏi thêm lần nữa:

“Bối Ni, em muốn ăn cái gì?”

Bối Ni quay sang nhìn Trình Kiệt khẽ mỉm cười hỏi:

“Kiệt, anh muốn ăn cái gì?”

Trình Kiệt lại nhìn đến cái đĩa nhỏ hơi nhô lên ở ghế lái phụ phía trước trầm giọng hỏi:

“Tiêu Dật, cậu muốn ăn cái gì?”

Tiêu Dật hiện tại đang trong kỳ nhạy cảm, chỉ cần ai đó gọi đến tên cậu là y như rằng sẽ giật thót một cái, tay nhô theo bản năng đưa lên kéo cổ áo, giọng nói cũng không được tự nhiên cho lắm:

“Hả? Tôi ăn cái gì cũng được”

Tống Ngộ Phàm hỏi một người thì cả ba người ở bên trong không ai đưa ra được quyết định, kết quả Tống Ngộ Phàm đành tùy ý lái xe đến một tiệm cơm truyền thống gần đó. Tiệm cơm truyền thống này có ba tầng khá lớn, tuy rằng ở tầng dưới vẫn còn ghế trống nhưng bốn người bọn họ vẫn quyết định lên tầng ba ngồi, bởi vì Bối Ni là minh tinh nổi tiếng nếu như bị ai đó tình cờ bắt gặp được sẽ không hay. Lúc bốn người bước vào trong thang máy rã, Tiêu Dật liền đứng ngay bên cạnh Tống Ngộ Phàm ở phía trên, tránh để cho việc vừa rã ở công ty xảy ra thêm nữa. Tầng ba là tầng dành cho khách hàng đặc biệt, những người nổi tiếng muốn được yên tĩnh hoặc những doanh nhân giàu có đĩa chọn lên đây ngồi ăn cơm, trong phòng khá rộng rãi cùng sạch sẽ, tất cả đĩa là bàn tròn được xếp ghế ở xung quanh, Trình Kiệt ngồi ở giữa Bối Ni và Tống Ngộ Phàm, vị trí ngồi này đối với Tiêu Dật mà nói cũng xem như tốt, ngoài việc phải đối diện với Trình Kiệt ra thì cậu không cần phải ngồi sát bên cạnh hắn, ai mà biết được con sói háo sắc kia ở trên bàn ăn có động tay động chân với cậu nữa hay không. Có điều Tiêu Dật đã đánh giá quá thấp Trình Kiệt rã, cho dù không cần phải ngồi cạnh thì Trình Kiệt vẫn có thể động tay động chân được, chỉ là hắn có muốn làm hay là không thôi.

Thực đơn được đưa tới, Tiêu Dật tùy tiện nhìn một lượt rã gọi vài món đơn giản, nếu như là đi ăn riêng cùng với Trình Kiệt thì Tiêu Dật nhất định sẽ không tùy tiện gọi như thế, cậu sẽ chọn những món ăn nào thật ngon,

thật đắt tiề̄n nhất mà gọi, dù sao thì đi ăn với hắn cũng không thoát khỏi tình trạng bị ăn đậu hũ, cậu phải ăn để tính vào tiề̄n sò đậu hũ trên người cậu. Nhưng hôm nay là đi ăn với hai người nữa, cũng không thể để họ nghĩ rằng cậu là một kẻ ham ăn được, tuy rằng mấy món cậu gọi so với mấy món đắt tiề̄n trong thực đơn kia cậu không đặc biệt thích, nhưng Tiêu Dật vẫn kiềm chế lại mà chọn món bình thường một chút. Có điều Trình sói lớn làm sao mà không hiểu tính cách của Tiêu hổly này, khi hắn gọi món đầu là chọn những món nhuộm thịt mà Tiêu Dật thích ăn, Bối Ni ngẫm bên cạnh thấy thế liền có điểm khó hiểu:

“Kiệt, khẩu vị của anh thay đổi rã hay sao?”

Trình Kiệt im lặng không nói gì cả, cũng không có ý định để ý đến Bối Ni, lời của Bối Ni nói hoàn toàn đúng, khẩu vị của hắn đúng là đã thay đổi rã, từ thích phụ nữ liền chuyển sang thích đàn ông, cái này cũng xem như là một bước thay đổi khẩu vị lớn ở trong đời. Trình Kiệt nhếch môi giống như là đột nhiên nghĩ ra cái gì đó liền ngẩng đầu nhìn về phía trước, ánh mắt kia rõ ràng là tập trung nhìn lên người trước mặt, hắn chậm rãi nói thế này:

“Khẩu vị của tôi thay đổi rã”

Tiêu Dật lại cảm thấy bất an bối rối chết mất thôi, nếu như lúc này chỉ có một mình Trình Kiệt thôi thì không sao nhưng đây vẫn còn hai người nữa, Trình Kiệt cứ hết lần này đến lần khác làm ra mấy cái hành động trắng trợn như vậy, thử hỏi làm sao không khiến cậu lòng nóng như lửa đốt đây. Tiêu Dật vội vã cầm lấy ly nước ở trên bàn định đưa lên miệng uống, lúc không cẩn thận liền làm đổ ly nước đó xuống dưới sàn, ly thủy tinh vỡ là chuyện nhỏ nhưng chuyện đống quần cậu bị ướt lại là một chuyện lớn. Tống Ngộ Phàm ngẫm bên cạnh liền đưa cho Tiêu Dật vài tờ khăn giấy:

“Tiêu Dật, cậu có sao không?”

Tiêu Dật cầm lấy khăn giấy lau lau quanh mình một chút, sau đó càng lau thì lại càng sầu não hơn, vết ướt không lớn cũng không nhỏ chỉ vừa đủ

để cho người ta dễ dàng hiểu lầm rằng cậu tè ra quẩn. Tiêu Dật vội vã đứng dậy muốn đi vào trong nhà vệ sinh:

“Tôi vào nhà vệ sinh một chút”

Lúc bước vào trong nhà vệ sinh rã, đứng đối diện gương lớn phía trước mặt Tiêu Dật nhăn nhở không thôi, vết ướt vì sao lại biêt chọn chỗ như thế này thật là khiến cho người ta phải bối rối mà. Tiêu Dật hiện tại cũng không biết phải làm cách nào nữa, cứ loay hoay trái phải lấy tay lau lau một chút, lau đến mức Tiểu Dật cũng hơi hơi có phản ứng, đúng lúc này cánh cửa phía bên ngoài đột nhiên bật mở, Tiêu Dật lại được một phen hoảng loạn vội vã xoay người về phía sau, đưa tay kéo khóa quẩn xuống giả bộ rằng mình đang chuẩn bị đi tè.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân
dtv-ebook.com

Chương 26: Tiêu Dật Dật Lạnh

“Biết tôi sẽ vào cho nên em mới định cởi quần ra sao?”

Tiêu Dật nghe thấy tiếng nói này liền hốt hoảng mang cúc quần đóng lại rồi quay về phía sau, phát hiện ra được người tới là Trình Kiệt liền không khỏi gấp gáp hơn. Trình Kiệt hiện tại đang đứng tựa vai vào một bên tường, hai tay khoanh ở trước ngực, một bộ dạng lưu manh xấu xa nhìn cậu chằm chằm. Tiêu Dật biết nếu bây giờ mình mà nổi nóng chỉ có gây bất lợi cho bản thân, chính vì thế mà cậu liền hít một hơi thật sâu rồi nhẹ giọng hỏi:

“Anh cũng muốn đi vệ sinh sao?”

Câu hỏi Tiêu Dật hỏi ra là muốn Trình Kiệt đáp rằng đúng vậy, có điều Trình sói lớn của chúng ta lại thẳng thắn thông báo tới cậu thế này:

“Tôi vào nhìn xem em thế nào?”

Tiêu Dật cảm thấy không khí xung quanh ngưng đọng lại giống như là trong một chiếc tủ lạnh khổng lồ vậy, lạnh đến mức khiến cho quai hàm của cậu cứng lại một lúc rồi mới có thể lên tiếng nói được:

“Hả? Tôi không sao cả, chúng ra ra ngoài thôi”

Lúc Tiêu Dật định bước qua Trình Kiệt để đi ra ngoài thì Trình Kiệt liền mạnh mẽ đưa tay kéo cổ tay Tiêu Dật lại, ngay lập tức ép cậu vào góc tường bên cạnh, hai tay hắn chống ở trên tường mang cậu khóa chặt ở chính giữa:

“Như thế nào lại không sao được, chỗ bị ướt cũng không phải chỗ bình thường”

Tiêu Dật đã nhịn lâu bị Trình Kiệt tùy ý trêu chọc, nhưng cho đến bây giờ cậu vẫn không thể nào quen được với việc này, ví như hiện tại liền bắt đầu gấp gáp thở dốc một chút, hai tay nắm lại để ở bên đùi, ánh mắt mở lớn càng thêm để cho người ta nhìn thấy rõ ràng được cậu đang hoảng sợ:

“Cũng... không còn cách nào cả, chúng ta ra ngoài đi đứng để hai người bên ngoài nghỉ ngơi”

Trình Kiệt không có ý định buông tay xuống, gương mặt của hắn đối diện với gương mặt của Tiêu Dật ở một khoảng cách rất gần, gần đến mức mỗi lần hắn vừa lên tiếng liền có một dòng nhiệt nóng phát ra khiến cho mặt cậu phải nóng ran, cũng không biết là bởi vì như vậy hay là bởi vì giọng điệu trong từng câu nói kia của Trình Kiệt là nguyên nhân dẫn đến việc này:

“Em rốt cuộc muốn cái gì?”

Tiêu Dật ngay cả thở mạnh cũng không dám, bởi vì cậu cảm thấy sát khí xung quanh thật là mạnh đang bao vây lấy cậu, cái đàu nhỏ tự động tựa sát vào mặt tường phía sau, ngay cả sức lực ở sau lưng cũng dính chặt lấy bức tường đó:

“Sao? Ý của anh là gì, chúng ta mau ra ngoài thôi”

Trình Kiệt trầm giọng:

“Chuyện kia tôi không ép buộc em nhưng ngay cả việc động chạm một chút em cũng như vậy là sao?”

Tiêu Dật sờm biết trong cái đàu của Trình sói lớn chỉ nghĩ đến chuyện này mà thôi, hắn mỗi lần cùng cậu trao đổi đàu không thể nói chuyện nào lên hồn cả:

“Anh ở nơi nào người như vậy cứ như thế... tôi...”

Trình Kiệt cắt lời Tiêu Dật:

“Tôi làm việc gì đâu có chừng mực cả, không thể nào để người khác nhìn ra được!”

Tiêu Dật không bao giờ tin lời của Trình Kiệt nói, chừng mực trong lời nói kia của hắn so với chừng mực trong suy nghĩ của cậu cách biệt một khoảng cách khá xa, tai cậu đâu nghe thấy rõ ràng rằng hắn lúc ở trong thang máy nói ra bốn từ “tiện sờ em ấy”, bốn từ này cũng đủ hiểu chừng mực của hắn ở mức độ nào rồi. Tiêu Dật bởi vì muốn nhanh một chút thoát khỏi móng vuốt sói này cho nên mới qua loa:

“Được rồi, tôi biết rồi bây giờ có thể đi ra ngoài hay chưa, đừng để cho hai người kia nghi ngờ”

Trình Kiệt nâng giọng:

“Bạn họ có thể nghi ngờ cái gì chứ?”

Tiêu Dật nhíu nhíu mày đẩy Trình Kiệt ra:

“Nhiều thứ lắm”

Tiêu Dật lại một lần nữa bị khóa lại, Trình Kiệt nhanh chóng cúi đầu xuống hôn lấy môi của Tiêu Dật, lần này Tiêu Dật không có dễ dãi như trước nữa, mỗi lần hôn hồn đầu để cho hôn nênh hắn mới được nước làm càn như thế, lão hổ cậu không phát uy thì hắn vẫn còn tưởng là mèo bệnh đây, thế cho nên Tiêu Dật liền ngay lập tức đẩy thật mạnh Trình Kiệt ra:

“Đã nói đừng có làm như vậy ở bên ngoài nữa rồi mà”

Trình Kiệt bị đẩy ra cũng không có tức giận, ngược lại còn cảm thấy có điểm hứng thú, nụ cười mang theo tà ý nhếch lên cao, cho đến khi người nọ gấp rút rời đi rồi mới chậm rãi bước ra sau. Đồ ăn đã mang lên một lúc rồi, Tống Ngộ Phàm và Bối Ni đang ngồi trò chuyện với nhau đợi hai người đi ra cùng ăn, lúc Tiêu Dật bước tới bàn ăn rồi liền phát hiện ra một

cái quạt nhỏ để ở dưới gầm bàn, lại nhìn thấy Bối Ni vừa rã ngã ở chỗ kia lúc này đã chuyển sang chỗ cậu rã.

“Tiêu Dật, cậu làm gì mà lâu như vậy, ngã ở đó đi” Tống Ngộ Phàm chỉ về phía ghế ngã của Bối Ni lúc đài.

Tiêu Dật trước vẫn là xin lỗi một tiếng rã ngã xuống ghế, dù sao thì có quạt nhỏ để quạt cũng là chuyện tốt. Trình Kiệt rất nhanh cũng mang theo một bộ dạng thản nhiên bước ra sau, động tác chậm rãi mà dứt khoát kéo ghế ngã xuống bên cạnh Tiêu Dật. Tiêu Dật cố gắng không để ý đến Trình Kiệt, cả một quá trình thỉnh thoảng sẽ ngẩng đầu đáp lại vài câu hỏi sau đó lại cúi đầu tập trung ăn. Câu chuyện sẽ cứ bình yên như vậy nếu như Tiêu Dật không gặp một chút vấn đề với chiếc quạt nhỏ kia, quạt tuy nhỏ thật đấy nhưng công suất của nó lại không hề nhỏ một chút nào, chỗ đứng gần bị ướt một mảng hiện tại đột nhiên cảm thấy lạnh lạnh, cho nên Tiêu Dật liền dùng chân muốn hướng tới nút bấm kia chỉnh số nhỏ lại một chút. Tiêu Dật ngay cả cúi xuống nhìn xem nút bấm kia cũng không thèm, chỉ tùy tiện dùng chân đạp tới, chính là lại thật trùng hợp tới mức quạt không đạp vào lại chạm trúng vào cẳng chân của một người, khiến cho người đó ngay lập tức quay lại nhìn:

“Tiêu Dật, cậu làm cái gì thế hả?”

Tiêu Dật giật thót cả mình vội vàng hướng Bối Ni giải thích:

“Xin lỗi Bối Ni tỷ, tôi chỉ là muốn chỉnh quạt số nhỏ đi một chút mà thôi”

Tống Ngộ Phàm đang cười nói vui vẻ với Trình Kiệt nghe thấy Bối Ni hétoáng lên như vậy cũng phải ngừng lại một chút để hỏi thăm:

“Sao thế Bối Ni?”

Bối Ni tức giận nhìn chằm chằm Tiêu Dật:

“Cậu ta muốn sàm sỡ em”

Tiêu Dật vội vàng xua tay:

“Không có đâu, tôi chẳng qua chỉ là muốn chỉnh quạt sổ nhỏ đi một chút mà thôi”

Bối Ni đập bàn trừng mắt:

“Cậu đừng có mà ngụy biện, quạt rõ ràng là ở phía trước cậu, cậu vì cái gì có thể chạm vào chân của tôi được”

Tiêu Dật luống cuống đúng là không có bằng chứng gì có thể mang ra minh oan cho được:

“Tôi đã nói là không có mà, chỉ là hiểu lầm mà thôi”

Người nãy giờ luôn ngã im lặng quan sát mọi chuyện là Trình Kiệt, ánh mắt của hắn nhìn qua hai người trước mặt một lượt không rõ ý tứ, Tống Ngộ Phàm cảm thấy không khí có chút căng thẳng liền lên tiếng muốn chấm dứt chuyện này:

“Được rã, có thể chỉ là hiểu lầm mà thôi”

Bối Ni mặc kệ có phải là hiểu lầm hay không cũng cứ muốn kiên quyết cho rằng Tiêu Dật làm như vậy, cô chính là muốn lôi kéo sự quan tâm của Trình Kiệt về phía mình, thế cho nên lúc này liền làm ra dáng vẻ uất ức hướng Trình Kiệt nói:

“Kiệt, em không bao giờ tự bịa đặt mấy chuyện như vậy cả”

Tiêu Dật lúng túng, lập tức quay sang Trình Kiệt đáng thương nói:

“Tôi đã nói là tôi không có cõi ý, chỉ là tôi muốn mang quạt chỉnh nhỏ đi mà thôi”

Không gian tiếp theo rơi vào im lặng, mọi người giống như là muốn chờ đợi câu nói tiếp theo của Trình Kiệt vậy, cuối cùng hắn cũng lạnh giọng hỏi Tiêu Dật một câu thế này:

“Vì sao đột nhiên lại muốn chỉnh nhỏ quạt?”

Trình Kiệt vừa nói câu này liền khiến cho Bối Ni thu về được một chút hy vọng, cô ta không cần đợi Tiêu Dật nói đã cướp lời rầm:

“Cậu ta chủ ý muốn sàm sỡ em”

Tiêu Dật chẳng thể nào nói rằng bởi vì Tiểu Dật Dật của cậu lạnh cho nên mới muốn chỉnh nhỏ đi được, cho nên trong phút lúng túng liền đáp rằng:

“Gió mạnh quá”

Bối Ni nâng giọng:

“Cậu đừng ở đó mà ngụy biện nữa”

Tiêu Dật chỉ sợ mình có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch được mối oan này, trước sau cũng chỉ biết quay qua nhìn Trình Kiệt giải thích:

“Tôi đã nói là tôi thật sự chỉ muốn mang quạt chỉnh nhỏ đi mà thôi, Trình tổng anh tin tôi đi”

Trình Kiệt trầm giọng nói:

“Có tôi ở đây mà cậu còn dám làm như vậy hay sao?”

Bối Ni tự động hiểu lời nói của Trình Kiệt rằng, hắn hiện tại vẫn là bạn trai của cô cho nên ở trước mặt hắn thì người khác đừng hòng động vào cô. Bối Ni bắt đầu giả bộ ủy khuất:

“Kiệt à, người như vậy đừng giữ ở lại công ty nữa”

Một lời nói kia của Bối Ni chẳng khác nào chạm đúng chỗ nhạy cảm của Tiêu Dật, cậu đặt niềm tin để trở thành nghệ sĩ chính thức của Trình thị như vậy há nào để bị người ta dễ dàng loại mình đây. Tiêu Dật quay sang nhìn Bối Ni có điểm tức giận:

“Tôi đã nói là tôi chỉ muốn chỉnh nhỏ quạt gió đi một chút, tôi không hề có ý định chạm vào chân của cô”

Tống Ngộ Phàm ho nhẹ một tiếng:

“Được rồi Bối Ni, có lẽ chỉ là hiểu lầm mà thôi”

Bối Ni quay qua nhìn Tống Ngộ Phàm:

“Anh Ngộ Phàm, cậu ta là cõi tình đó!”

Tiêu Dật tức giận đứng bật dậy, cậu không muốn ở chỗ này tiếp tục giải thích cái gì nữa cả:

“Tôi đã nói chỉ là hiểu lầm mà thôi, cô không tin tôi cũng không còn cách nào nữa cả. Tôi hiện tại có việc bận cần phải vội trước”

Nói rồi Tiêu Dật liền tự động kéo ghế rời đi, Bối Ni ở phía sau vẫn còn lớn giọng một mực cho rằng cậu cõi tình, Tiêu Dật bước thật nhanh xuống lối cầu thang bộ, ngay cả đến thang máy cũng không cần chờ đợi gì nữa cả. Lúc đi xuống vài bậc thang vẫn còn không quên lén nhìn Trình Kiệt một cái, người này rõt cuộc vì sao còn không chịu lên tiếng nói một lời nào với cậu đây. Tiêu Dật ngoài tức giận cũng chỉ có tức giận, cứ một mực bị người ta mang danh sàm sỡ phụ nữ đỗ lên đầu, hơn nữa cũng không ai có ý định đứng ra để giúp cậu nói một tiếng cả. Tiêu Dật bước ra khỏi tiệm cơm truyền thống, lúc đứng ở bên ngoài định đón xe trở về liền phát hiện ra một vấn đề rằng túi đồ của cậu vẫn để ở trong văn phòng của Trình Kiệt, ngay cả điện thoại lẫn ví tiền đều không mang theo. Tiêu Dật ai oán ngẩn đầu nhìn ánh mặt trời chói chang ở phía trên cao, nắng nóng cùng tâm trạng tức giận làm cho Tiêu Dật thật sự muốn phát hỏa. Quãng đường từ chỗ này trở về Trình thị không phải là ngắn, cũng không thể một lần nữa mặt dày đi lên trên nói người ta đưa cậu về được, càng chẳng thể đứng mãi ở trước tiệm cơm đợi người xuống, cuối cùng Tiêu Dật chỉ còn cách tự động đi bộ về

Thật ra Tiêu Dật rất thường xuyên chạy bộ, ước chừng quãng đường sáng sớm cậu chạy cũng chỉ ngắn hơn chỗ này khoảng 2km mà thôi, nhưng

đó là buổi sáng khi ánh mặt trời còn chưa lên cao như hiện tại, giữa trưa nắng nóng thế này đi bộ cũng cảm thấy mệt chán đứng nói là chạy thật nhanh về công ty. Tiêu Dật không có mang mũ, ở dọc đường cũng chẳng có một cái cây lớn nào có thể che nắng, cậu chỉ còn cách đi gần về phía mái hiên của những tòa nhà cao tầng để tránh nắng. Tiêu Dật đi được khoảng nửa đường liền nhìn thấy đồng hồ điện tử ở bức tường trên tòa trung tâm thương mại đã điểm 12 giờ 50 phút rồi, cậu 1 giờ phải có mặt ở Trình thị để tiếp tục việc luyện tập, xem ra như vậy cũng về không kịp nữa rồi.

Không phải Tiêu Dật không nghĩ đến chuyện đón một chiếc taxi đến khi trở về công ty sẽ trả tiền mà là từ nay tới giờ không có một chiếc taxi nào chịu dừng lại cả. Mặt trời lớn gay gắt treo lơ lửng trên cao, theo mỗi nhịp bước đi của cậu mặt trời lớn kia liền nà nà di chuyển theo, cậu bước nhanh thì nó sẽ đi nhanh, cậu bước chậm thì nó cũng sẽ chậm rãi như vậy. Đầu bắt đầu có chút đau ẩn ẩn, áo sơ mi xanh nhạt cũng ướt một mảng mồ hôi, bước chân nặng nề không còn muốn đi thật nhanh nữa, dù sao thì có đi nhanh đến mức nào cũng chẳng kịp giờ về Trình thị. Điều mà Tiêu Dật tức giận nhất không phải là chuyện Bối Ni một hai đố oan cho cậu, mà điều cậu tức giận nhất chính là Trình Kiệt từ đầu đến cuối không có lên tiếng nói giúp cậu một lời, ngay cả khi cậu bỏ đi hắn cũng không hề gọi lại, rõ ràng là so với bạn gái bị ghét bỏ kia thì cậu vẫn là người hắn có điểm yêu thích hơn, nếu hắn không có chút gì yêu thích cậu thì hắn chẳng hết lần này đến lần khác giờ trò ăn đậu hủ của cậu ở khắp mọi nơi như thế, nhưng mà chẳng hiểu Trình tổng giám đốc kia đang nghĩ cái gì, nghĩ cái gì lại không chịu bênh vực cậu lấy một câu. Tiêu Dật đang bước đi đột nhiên dừng lại, ánh mắt mở lớn giống như nghĩ ra điều gì đó, Trình Kiệt không bênh vực cậu là bởi vì Bối Ni sao? Cậu không thể nhanh như vậy đã mất đi chỗ đứng tình nhân này được, cậu vẫn còn chưa có thu về bất cứ lợi ích nào cả, Tiêu Dật càng nghĩ thì lại càng lo lắng lý nào nhanh như vậy đã chấm rút rồi.

Ở bên này, Trình Kiệt vừa về đến văn phòng làm việc của mình liền nhìn thấy ba lô nhỏ của người nào đó để ở trên ghế sofa, hắn bước tới nhìn chiếc ba lô đó một hồi rồi quyết định mở ra. Hộp nhỏ này vì sao lại đóm dáng như vậy, ngoài đố lót hắn nói cậu mang theo thì cậu còn mang theo cả một lọ kem chống nắng mà hắn mua cho cậu ở trung tâm thương mại, Trình Kiệt đưa tay vào trong túi lục lọi một hồi cuối cùng lấy ra được

điện thoại cùng ví tiề́n, hắn có chút hơi bất ngờ người này có phải hay không sẽ tự mình đi bộ về công ty, sau đó Trình Kiệt liề́n phủ nhận suy nghĩ này của bản thân bởi vì hắn nghĩ Tiêu Dật không có ngốc đến mức không biết bắt taxi về công ty rồi trả tiề́n. Trình Kiệt cầm lấy điện thoại của Tiêu Dật mở xem thử, người này không cài đặt mật khẩu cho nên rất dễ dàng mở ra được. Trình Kiệt trước là vào trong danh mục hình ảnh xem đầu tiên, xem ra Tiêu Dật cũng không phải là người thích chụp ảnh, ngoài mấy tấm ảnh tự chụp ra cũng chẳng có cái gì đặc biệt cả. Trình Kiệt dừng lại ở một tấm ảnh Tiêu Dật mặc áo cử nhân trong lễ tốt nghiệp đại học, người này đứng ở sân thể chất bên cạnh một thanh xà đơn mỉm cười, không rõ là người chụp ảnh có khiếu hay là do bản thân Tiêu Dật nhìn rất đáng yêu mà Trình Kiệt cảm thấy bức ảnh này cậu vô cùng đẹp, nụ cười ở dưới ánh mặt trời phi thường chói mắt, ngay cả đôi mắt lớn kia cũng ánh lên nét thanh xuân. Hồi nhỏ này có một nốt ruồi lệ ở dưới khóe mắt trái, đó chính là điểm nhấn đặc biệt nhất ở trên gương mặt cậu mà khiến cho người khác nhìn vào đều phải để ý tới nó trước tiên, nốt ruồi không lớn cũng không nhỏ, vừa vặn làm cho hắn cảm thấy nốt ruồi lệ xuất hiện bên mắt trái của hồi nhỏ này càng làm tăng thêm vẻ hư hỏng lảng lơi.

Trình Kiệt lấy tấm ảnh này chuyển sang máy điện thoại của mình rồi thoát mục hình ảnh ra tự nhấp số điện thoại của mình gọi tới, hắn muốn xem hồi nhỏ này rốt cuộc lưu hắn là gì trong danh bạ, khi Trình Kiệt tìm ra được đáp án rồi liề́n nhếch môi, người này thế nhưng lại không hề lưu số điện thoại của hắn. Lúc Trình Kiệt định tắt máy bỏ lại vào trong ba lô thì điện thoại của Tiêu Dật đột nhiên rung lên, là phím mền nhắn tin trực tuyến.

[Bạo Hoa Cúc]: Tiểu thụ của chúng ta vì sao cả ngày hôm nay vẫn chưa xuất hiện?

[Rên Ngọt]: Cậu ta có thể cùng tổng tài của cậu ta đi ăn cơm rồi

[Tiêu Hồn]: Có bạn trai như cậu ta thật là tốt, bạn trai của cậu ta vừa thuộc dạng lưu manh bá đạo lại vừa giàu có, chính là điển hình cho hình mẫu lý tưởng của rất nhiều người

[Dưa Chuột Lớn]: Còn là kiểu người khó nhặt, cậu ta không phải đã nói cậu ta bị tổng tài đại nhân liên tục sờ mó hay sao, ha ha ha.

Trình Kiệt nhìn một loạt đối thoại nhảy trên màn hình điện thoại, trước tiên không cần kể đến nội dung của đoạn đối thoại kia, ngay cả mấy tên tài khoản cũng đủ cho người ta biết được team chat này không phải là một team chat bình thường rã, còn có cuộc nói chuyện hiện tại hẳn là đang nói đến Tiêu Dật, còn tổng tài bá đạo kia nhất định ám chỉ hắn.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân
dtv-ebook.com

Chương 27: Nũng Nịu Một Chút

Tiêu Dật vừa đi bộ ở trên đường vừa suy nghĩ mông lung, bước chân không gấp gáp như lúc ban đầu nữa mà thay vào đó là chậm chạp bước đi. Ánh mặt trời gay gắt ở trên đỉnh đầu Tiêu Dật luôn giám sát cậu không rời nửa bước, Tiêu Dật thỉnh thoảng sẽ đưa tay lên trán qua loa lau mồ hôi, ba bước đi lại nhíu mày một cái, cứ có quy luật như vậy cho đến khi cậu nhìn thấy tòa nhà 49 tầng kia ở phía xa.

Tiêu Dật không cản đi quá nhanh bởi vì cậu biết có nhanh đến mấy đầu vẫn bị muộn giờ, đối diện với sự khiển trách của người giám sát là chuyên không quá khó khăn với cậu, nhưng đối diện giải thích sao cho Trình Kiệt hiểu về chuyện ở tiệm cơm ngày hôm nay mới là vấn đề nan giải. Tiêu Dật hiện tại đang có một suy nghĩ rằng Trình Kiệt có phải hay không bắt đầu mang cảm tình thả ra một chút đặt ở trên người Bối Ni, nếu như chuyện này là thật cậu đương nhiên sẽ không để nó xảy ra thêm nữa. Khó khăn lầm mới có thể hạ quyết tâm cùng một người tiến tới quan hệ, hơn thế nữa lại nam, Tiêu Dật há có thể nào để đến bây giờ còn bị người khác phá hủy nó. Trình Kiệt kia chính là người đưa ra lời đe nghị với cậu trước, cũng chẳng phải là cậu nài nỉ lôi kéo hắn, nhưng mà bây giờ nếu như hắn quả thật coi cậu chỉ là người thay thế trong thời gian hắn cùng Bối Ni xảy ra chuyện, cậu nào đâu có dễ dàng chịu khuất phục như vậy. Nếu như là Trình Kiệt quả thật có ý định thay thế Bối Ni bằng cậu đi chăng nữa, vậy thì thay cũng phải thay đến cùng luôn, không thể giữa đường lại đổi lại được.

Tiêu Dật bước vào trong thang máy, đầu ngón tay trở nhẫn xuống phím vuông số 7 ở đối diện, khi thang máy mở ra ở tầng 7 Tiêu Dật mới bước được một chân ra ngoài liền suy nghĩ lại, vào phòng tập bây giờ nhất định sẽ bị khiển trách, rất có khả năng bị trừ tiếp điểm rèn luyện nữa, nếu như

cậu bây giờ trực tiếp lén phòng của Trình Kiệt luôn thì lại khác, dù sao cậu vẫn là muốn gặp mặt hắn nói vài ba câu, nói tốt không biết chừng hắn còn có thể nói với giám sát Khương không cần khiển trách cậu, không trừ điểm của cậu nữa.

Tiêu Dật nhấn nút đóng thang máy lại rã lên tầng thứ 49, cậu nhìn mặt kính lớn phía đối diện, quan sát được bản thân ở trong gương hiện tại có chút chật vật, mái tóc hỗn độn, phía trước trán còn có vài sợi tóc bết dính lại với nhau, áo sơ mi xanh nhạt ở trên người cũng chuyển sang đậm vì mồ hôi thấm ra ở bên ngoài. Tiêu Dật nhìn chầm chằm mình ở trong thang máy một chút, không biết cậu đang nghĩ cái gì mà không thèm chỉnh trang lại bản thân một lượt, cứ đứng ở đó mặt mày nhăn nhó, lúc sau lại mặt ủ mày chau, lúc sau lại một dáng vẻ đáng thương ô ô, nói chung biểu cảm trên mặt vô cùng đa dạng, hơn thế nữa chỉ vài giây liền có thể thay đổi nhanh chóng không chút cản trở.

Thang máy mở ra ở tầng 49, Tiêu Dật hít một hơi thật sâu mới chậm rãi bước từ trong thang máy ra. Bởi vì hôm nay Tiêu Dật chủ động lên đây không báo trước cho nên cậu trước tiên vẫn là đi đến chỗ làm việc của thư ký Tiểu Khiết hướng cô ấy thông báo một câu thế này:

“Xin lỗi, tôi muốn gặp Trình tổng”

Thư ký Tiểu Khiết ngẩng đầu nhìn Tiêu Dật một cái, trái với lần đầu tiên khi gặp cậu, cô ấy không có mỉm cười thân thiện như vậy, Tiêu Dật để ý thời gian gần đây khi nào cậu lên tầng 49 cô ấy đều cười tươi như vậy hết, Tiêu Dật trong vài giây suy nghĩ có phải người này có ý với mình hay không đây. May mắn rằng Tiêu Dật không có mang suy nghĩ này của mình ra trực tiếp hỏi thẳng nếu không khẳng định sẽ bị người ta cười cho mất mặt mãi thôi, Tiểu Khiết chính là được Trình Kiệt nhắc nhở rằng sau này Tiêu Dật lên không cần ngăn lại, cứ để cho cậu tùy ý vào. Mặc dù Tiểu Khiết không biết mối quan hệ của Tiêu Dật và Trình Kiệt là gì nhưng mà Trình tổng giám đốc lớn đã cho Tiêu Dật đây một cái đặc quyền lớn như vậy khẳng định không phải là loại quan hệ bình thường:

“Cậu cứ vào đi, Trình tổng đang ở trong đó”

Tiêu Dật có điểm khó hiểu hỏi lại cho chắc chắn:

“Không cần báo cho Trình tổng một tiếng thật sao?”

Tiểu Khiết lắc đầu:

“Không cần đâu”

Tiêu Dật thất thẫn một chút sau đó liền gật đầu bước thẳng tới cửa phòng Trình Kiệt đưa tay lên gõ gõ, vẫn là ba nhịp đều đặn không mạnh không nhẹ đó, người trong phòng cũng rất nhanh nhàn nhạt đáp lời:

“Vào đi”

Tiêu Dật mở cửa phòng thì nhìn thấy Trình Kiệt đang ngồi ở trên ghế tổng giám đốc nhìn thẳng về phía cậu, ánh mắt kia không rõ chứa tia phức tạp gì nhưng cậu chắc chắn một điều rằng Trình Kiệt đang không được vui vẻ. Tiêu Dật luống cuống một chút rồi nhìn về phía chiếc ba lô của mình đang để ở trên ghế sofa:

“Tôi đến lấy ba lô”

Trình Kiệt không nói gì cả cũng không có hành động tiếp theo, Tiêu Dật bắt đầu âm thầm lo lắng muốn chọn một thời điểm thích hợp để nói đến chuyện xưa nay, nhưng mà Trình Kiệt cứ im lặng như thế này thì thử hỏi cậu biết nên bắt đầu từ đâu đây. Tiêu Dật cứ chậm chạp mãi loay hoay ở chỗ đó, Trình Kiệt thấy vậy liền trầm giọng hỏi:

“Muốn nói cái gì sao?”

Tiêu Dật hoảng hốt đến giật nảy cả người, sau đó liền mở miệng nói thế này:

“Muốn hỏi là quan lót lót để ở chỗ nào?”

Trình Kiệt im lặng, Tiêu Dật thì đứng xoay lưng lại với Trình Kiệt không có ý định di chuyển. Một lúc lâu sau đó Trình Kiệt mới lên tiếng đáp:

“Cứ để ở ghế đó đi”

Tiêu Dật ừ nhỏ một tiếng, cúi người thành thật mang quần lót bỏ ra xếp ở một góc trên ghế sofa, cả một quá trình đó đã làm vô cùng chậm rãi giống như là có chuyện muốn nói nhưng lại không dám nói vậy.

Tiêu Dật thấy quần lót trong ba lô đã sắp bỏ ra hết rồi liền bàng quan nói một câu thế này:

“Tôi vừa rồi để quên ví tiền với điện thoại ở trong ba lô”

Trình Kiệt không nói gì cả, hắn là đang muốn nhìn xem họ lý nhỏ kia có thể tự biên tự diễn đến khi nào. Tiêu Dật xếp lại số quần lót kia thật ngay ngắn hòng kéo dài thời gian:

“Chuyện ở tiệm cơm trưa nay thật sự không phải như anh nghĩ đâu”

Trình Kiệt dùng đầu ngón tay gõ gõ mặt bàn biểu hiện cho việc mình vẫn đang nghe, Tiêu Dật xoay người lại phía sau nhìn Trình Kiệt, ánh mắt kia ngập tràn tia gấp gáp cùng hoang mang:

“Tôi lúc đó cũng không biết mình vì sao lại chạm được vào chân của Bối Ni cả, nhưng mà tôi quả thật là muốn chỉnh quạt nhỏ đi một chút. Bây giờ tôi nghĩ lại thật là kỳ quái lắm, chân của tôi rõ ràng đã lên phía trước sao có thể chạm vào Bối Ni được... rất là kỳ quái lắm...”

Trình Kiệt trầm giọng nhìn chằm chằm Tiêu Dật:

“Em là thật sự chỉ muốn chỉnh quạt hay là có ý khác đây?”

Tiêu Dật lại giả bộ nhíu mày hắt xì một cái, quả nhiên Trình Sói lớn vẫn là nhịn không được đứng bật dậy tiến về phía cậu quan tâm hỏi:

“Làm sao?”

Tiêu Dật xua xua tay:

“Không sao cả, tôi chỉ muốn nói là tôi cảm thấy trong chuyện này có kỳ quái mà thôi, anh tin tôi đi, tôi thật sự chỉ là muốn chỉnh quạt”

Tiêu Dật đúng là đang nói sự thật nhưng chỉ là một nửa mà thôi, cậu quả thật không có ý định sàm sỡ Bối Ni, nhưng chuyện cậu ám chỉ Bối Ni đang cố tình hăm hại cậu thì lại không được đúng cho lắm, Tiêu Dật đúng là bắt cẩn mới chạm vào chân của Bối Ni, nhưng mà Bối Ni lại muốn bám vào việc này mà tiếp cận lại Trình Kiệt, như vậy cậu cũng không ngại hắt chậu nước bẩn về phía cô ta, dù sao thì Trình Kiệt tin hay không tin thì cậu vẫn phải một mực nói là như vậy.

“Ngươi đi, tôi nói người lấy cho em một ly nước”

Tiêu Dật gật đầu ngã xuống ghế, đến khi Trình Kiệt biến mất sau cánh cửa phòng làm việc, ánh mắt của Tiêu Dật chợt lóe lên một chút tia tính toán. Trình Kiệt trở vào với một ly nước lạnh trên tay, hắn đặt ly nước đó xuống dưới bàn rã đứng ở trên cao nhìn xuống cậu. Tiêu Dật mặc dù rất khát, nhưng cũng vẫn kiên trì không uống nước ngay mà nói với Trình Kiệt thế này:

“Tôi biết là anh không tin tôi đâu, bản thân tôi cũng chẳng biết nên nói thế nào nữa mà, chỉ cảm thấy chuyện kỳ quái như vậy... a hắt xì”

Trình Kiệt nghe thấy tiếng hắt xì nữa liền nhíu mày ngã xuống bên cạnh Tiêu Dật cầm ly nước đưa tới đặt vào tay cậu:

“Uống nước đi”

Tiêu Dật đưa nước lên miệng uống, nước vô cùng mát cậu hoàn toàn có khả năng uống cạn sạch ly nước này trong một cái nháy mắt vì cậu hiện tại đang khát lắm rã, nhưng mà Tiêu Dật từ đầu đến cuối chỉ uống một hớp nhỏ cho có lệ mà thôi. Tiêu Dật đặt ly nước xuống bàn, sau đó chầm chậm ngả đầu vào vai Tiêu Dật, xác định đối phương không có mang cậu dậy ra, Tiêu Dật liền lớn mật nắm lấy tay hắn một chút, giọng nói nho nhỏ non:

“Anh biết tôi ở chỗ đông người không thích làm mấy hành động thân thiết mà, tôi làm sao có thể giờ trò với Bối Ni đây”

Tiêu Dật lén lén ngược mắt quan sát sắc mặt của Trình Kiệt, mắt thấy người này không có biểu hiện gì quá nhiều nhưng cậu tin chắc rằng hắn không có khó chịu cho nên vẫn cứ như vậy tựa đài vào vai người ta, ngón tay cũng muốn dẫn dẫn đan vào trong kẽ ngón tay của Trình Kiệt:

“Nếu như tôi có thật sự là thích Bối Ni đi chăng nữa, thì tôi làm sao có thể ngu ngốc mà ngay ở tại đó giở trò với cô ấy đây? Huống hồtôi cũng không có thích Bối Ni...”

Trình Kiệt vẫn bảo trì im lặng tận hưởng một chút sự chủ động nhẹ nhàng này của Tiêu Dật, Tiêu Dật đã đan đài ngón tay của mình vào trong lòng bàn tay của Trình Kiệt, giọng nói bắt đài nhỏ hơn nữa:

“Anh tin tôi đi, thật sự chuyện này kỳ quái lắm, tôi rõ ràng đưa chân về phía trước, tại sao chân của Bối Ni lại ở đây đây?”

Trình Kiệt lúc này mới khàn giọng lên tiếng:

“Em không phải nói là không thích hành động thân thiết sao?”

Tiêu Dật vẫn giữ nguyên trạng thái hiện tại, giọng nói mang theo một chút nũng nịu mềm nhũn:

“Làm gì có ai không thích thân thiết đâu, tôi chỉ nói là ở chỗ đông người đừng nên làm như vậy, chứ không có nói chỗ ít người cũng thế mà”

Trình Kiệt lập tức đưa bàn tay đặt ở trên đùi Tiêu Dật, bàn tay kia càng ngày càng tiến lên cao hơn, khi Tiêu Dật xác định được bàn tay kia càng ngày càng tiến đến gần chỗ nguy hiểm của cậu, cậu liên đưa tay giữ lấy cổ tay hắn lại:

“Tôi lên đây chỉ là muốn anh tin tôi không phải là người như thế, nếu như tôi thật sự có gan làm như thế với Bối Ni thì tôi bây giờ đã không lên tận đây để giải thích cho anh rồi”

Trình Kiệt gạt tay Tiêu Dật ra đưa lên đặt trên cầm của cậu nâng lên một chút, ánh mắt không có tia kiêng kị dò xét cậu xem xem rằng cậu có đang

nói dối hắn hay không:

“Có tôi ở đó, em cũng dám làm vậy với Bối Ni sao?”

Tiêu Dật mím môi, cậu không bao giờ nắm bắt được suy nghĩ của Trình Kiệt, cũng như câu hỏi của Trình Kiệt hiện tại bao hàm hai ý nghĩa trái ngược nhau, một cái là đứng về bên Bối Ni, một cái là đứng về phía cậu, để cho chắc chắn Tiêu Dật đã phải hỏi lại thế này:

“Ý của anh là nói ở trước mặt anh không thể trêu chọc bạn gái anh, hay là muốn nói tôi ở trước mặt anh không được có ý đêgi với cô gái khác?”

Trình Kiệt híp mắt lạnh giọng:

“Em nói xem, ở trước mặt tôi em vẫn còn có ý đêgi với cô gái khác được hay sao?”

Tiêu Dật im lặng một chút cuối cùng liền nghiêng đầu tựa vào vai của Trình Kiệt nói khẽ:

“Tôi mệt lắm, vừa rồi tôi đã đi bộ từ nhà hàng đó trở về đây, tôi hôm nay cũng không muốn tập luyện nữa, anh có thể giúp tôi nói với giám sát Khương một tiếng hay không?”

Trình Kiệt quay sang nhìn người bên cạnh đang tựa đầu vào vai mình:

“Em tự mình nói không được sao?”

Tiêu Dật từ bên túi quần của Trình Kiệt lấy ra điện thoại của hắn:

“Tôi giúp anh nhấn số điện thoại, anh giúp tôi nói có được không?”

Trình Kiệt nhếch môi:

“Tôi để cho em dùng điện thoại tôi nói”

Tiêu Dật đã trong danh bạ của Trình Kiệt tìm ra được số của Khương La, bây giờ chỉ còn nhấn nút gọi đi là có thể bắt đầu cuộc gọi, Tiêu Dật

ngẩng đài lên nhìn Trình Kiệt:

“Anh nói không cần quan tâm đến chuyện điểm số, nếu như sau này tôi bị trừ điểm như vậy mà vẫn có thể trở thành nghệ sĩ chính thức của Trình thị, như vậy người khác nhất định sẽ dị nghị ra vào, cho nên tôi không muốn bị trừ điểm nữa”

Trình Kiệt cúi đài xuống hôn vào đôi môi mềm mại của Tiêu Dật, mỗi lần hôn đều muốn mang đài lưỡi luồn vào bên trong càn quét điên cuồng, mãi cho đến khi Tiêu Dật run run một chút vì thiếu dưỡng khí rồi thì Trình Kiệt mới buông Tiêu Dật ra. Tiêu Dật nắm chặt điện thoại của Trình Kiệt ở trong tay, hô hấp có chút nhanh hơn bình thường khiến cho khuôn ngực của Tiêu Dật phồng lên xuống:

“Anh giúp tôi nói với giám sát Khương, còn có chuyện hôm nay tôi nói nữa, là chuyện của Phó Hạo đây, anh cũng nói giúp tôi luôn nhé”

Trình Kiệt thỏa mãn rồi cũng không làm khó họ ly nhỏ nữa, hắn gật đài sảng khoái đáp:

“Nhấn số đi”

Tiêu Dật nhấn số điện thoại của Khương La, sau đó còn cố tình mở loa ngoài lên để cho cậu có thể nghe thấy được, Tiêu Dật đưa điện thoại đến trước miệng của Trình Kiệt, cái tay nhỏ vẫn giữ nguyên ở vị trí đó đích thân giúp hắn cầm điện thoại.

Khương La không dám chậm trễ điện thoại của Trình Kiệt, cho nên đài dây bên kia rất nhanh đã bắt máy:

“Trình tổng?”

Trình Kiệt không có dài dòng, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề chính luôn:

“Tôi có nhờ Tiêu Dật đi làm cho tôi một số việc, là chuyện của công ty cho nên hôm nay em ấy không thể đến được, khi em ấy trở về không cần trừ điểm rèn luyện của em ấy”

Khương La không cần phải suy nghĩ nhiều, cũng không có hỏi nhiều mà đặng ý luôn:

“Được, Trình tổng!”

Tiêu Dật nghe thấy khéo miệng liền cong cong vui vẻ, Trình Kiệt nhìn thấy một màn kia liền vòng tay sang vai của Tiêu Dật ôm lấy:

“Còn có nghe nói Tiêu Dật cùng Phó Hạo tính cách khác biệt, trong nhóm xảy ra bất đồng có phải hay không?”

Khương La nghe thấy liền hiểu ngay được ý của Trình Kiệt vì vậy không cần để hắn phải nói gì thêm nữa đã tự động đáp:

“Tôi cũng đang có ý định xem xét chuyển Tiêu Dật sang nhóm khác”

Tiêu Dật không muốn sang nhóm khác dù sao thì cậu cảm thấy Trác Trí Văn và Bạch Dịch khá là dễ gần, hơn nữa nếu như giám sát Khương chuyển cậu sang nhóm khác há chẳng phải cậu là người sai ở đây sao, đến khi sang nhóm khác rồi thì người trong nhóm đó sẽ khinh thường cậu nhất, Tiêu Dật nghĩ vậy liền không hài lòng, tay nhỏ đưa đến nắm lấy đầu ngón tay trỏ của Trình Kiệt bóp nhẹ ý nói như vậy không được. Trình Kiệt khẽ mỉm cười nhìn Tiêu Dật một cái rồi nói tiếp:

“Tôi thấy không cần phiền phức như vậy, cứ việc chuyển Phó Hạo sang nhóm khác đi, còn có việc bên kýt túc xá nhò chú nói lại với Tôn Lệ cũng chuyển Phó Hạo sang phòng khác luôn đi”.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân
dtv-ebook.com

Chương 28: Núi Lửa Nhỏ

Trình Kiệt không có ý định nói đến việc chuyển Ngô Lăng qua nhóm của Tiêu Dật, khi Tiêu Dật tắt điện thoại di động để sang một bên rã liền ngẩng đầu lên cố ý nhắc tới chuyện này:

“Người khác tôi không quen cũng chẳng biết có gặp phải người giống như Phó Hạo nữa hay không, tôi từ lúc thi dự tuyển ở vòng đầu có quen một người tên là Ngô Lăng, tính tình người này cũng khá tốt, như vậy xem xét để cho Ngô Lăng chuyển tới nhóm của tôi có được hay không?”

Trình Kiệt nghiêng người, mang gương mặt của mình tiến sát về phía Tiêu Dật, Tiêu Dật cũng theo đó ngả xuống ghế ở phía sau để cách hắn xa một chút, đến khi không thể trốn đi đâu được nữa chỉ còn cách nằm im ở một chỗ nuốt một ngụm nước miếng nhìn chằm chằm Trình Kiệt.

“Chi bằng em chuyển đến nhà tôi ở, không cần phải lo lắng gặp phải người không tốt nữa” Trình Kiệt chậm rãi tà ác phun khí nóng.

Tiêu Dật gương mặt đỏ bừng, trống ngực cũng bắt đầu đập liên hồi, dù sao thì cậu và Trình Kiệt mới chỉ bắt đầu mà thôi cho nên việc khẩn trương mỗi khi hắn đến gần như thế này là chuyện không thể tránh khỏi được:

“Như vậy không được... tôi cũng không muốn để cho người ta thấy rằng tôi được đặc cách như thế”

Trình Kiệt luồn tay vào trong áo sơ mi của Tiêu Dật, bàn tay lớn kia chậm rãi di chuyển đến phía điểm nhỏ trước ngực cậu xoa nắn nhẹ nhàng:

“Em nghĩ mình hiện tại đang không được đặc cách sao?”

Trình Kiệt vừa chạm vào điểm nhỏ của Tiêu Dật liền khiến cho cậu phải cong người khẽ giật mình, cậu đưa tay lên nắm chặt lấy cổ tay của Trình Kiệt, giọng nói cũng khàn khàn đi một chút:

“Khoan đã...”

Trình Kiệt không có dừng lại, ngược lại còn cố ý dùng hai đầu ngón tay miết lấy điểm nhỏ đang lớn lên một chút kia:

“Em không phải nói em cũng thích được thân thiết sao, bây giờ trong phòng chỉ có hai chúng ta thôi, em còn lo lắng cái gì đây?”

Tiêu Dật nuốt một ngụm nước miếng, ánh mắt chuyển động xoay tròn như đang muốn cố gắng kiểm soát:

“Tôi không phải là có ý gì cả... chỉ là anh đè lên tôi như vậy nặng lắm, có chút mệt mỏi”

Trình Kiệt bất ngờ rwał dậy rwał kéo Tiêu Dật ngã lên đùi mình, động tác vô cùng thuần thục để cậu mở hai chân ra ngồi quay lại đối diện với hắn. Tiêu Dật trước vẫn là hoảng hốt để hai tay chống đỡ ở trên ngực Trình Kiệt, lại thêm cảm giác giống như là đang đặt móng trên núi lửa nhỏ liền bắt đầu lo lắng. Trình Kiệt trực tiếp mang cúc áo sơ mi của Tiêu Dật cởi ra, Tiêu Dật vẫn cố muốn né tránh một chút, nhưng mà trước sau lại chẳng dám thẳng tay ngăn lại bởi vì cậu lo lắng nếu như mình cứ cự tuyệt mãi sẽ làm cho Trình Kiệt mất hứng, Bối Ni ở bên ngoài kia sẽ nhân cơ hội này mà vui vẻ:

“Đừng như vậy, người tôi toàn là mồi hôi thôi”

Trình Kiệt ngẩng đầu hôn dọc từ cổ đến xương quai xanh của Tiêu Dật, đầu lưỡi theo đường thẳng trượt xuống khuôn ngực phồng kích động, dừng lại ở hai bên điểm nhỏ ửng hồng đang lớn hơn một chút kia mút mạnh:

“Tôi không ngại vấn đề này”

Tiêu Dật cắn chặt môi cõi gắng không để phát ra tiếng kêu rên nho nhỏ nào cả, hai điểm nhỏ ở trước ngực bị Trình Kiệt trêu chọc đến tê dại, bàn tay kia của hắn giống như là có ma thuật cứ lướt đến đâu liền khiến cho da thịt trên đó của cậu nóng bừng tới đó. Tiêu Dật vẫn muốn trong khoảnh khắc này tính toán một chút, thời điểm này chính là thời điểm Trình Kiệt sẽ không giữ được tinh túng như ban đầu nữa:

“Anh... thích tôi sao?”

Trình Kiệt vòng tay về phía sau lưng của Tiêu Dật, đôi môi kia đang không ngừng hôn lấy khắp mọi nơi trên da thịt của cậu:

“U”

Tiêu Dật từ từ mang tay đang chống đỡ trước ngực của Trình Kiệt bỏ xuống:

“Thật thích tôi hả?”

Trình Kiệt dừng lại động tác ngẩng đầu lên nhìn Tiêu Dật, Tiêu Dật bắt gặp ánh mắt nhiễm đầy dục tình kia liền giật mình lảng tránh, Trình Kiệt không cho Tiêu Dật có ý định đó hắn nhanh chóng đưa tay xoay cầm Tiêu Dật lại rầm đáp:

“Không thích em còn có thể làm như thế này với em sao?”

Tiêu Dật có điểm m恁 tự nhiên, lần đầu tiên cùng một người đàn ông nói chuyện yêu đương thật là khẩn trương, gương mặt lại bắt đầu ửng hồng vì xấu hổ, động tác cũng cứng nhắc không biết nên làm cái gì cả chỉ còn biết gật đầu sau khi nghe xong lời nói kia của Trình Kiệt. Trình Kiệt nhìn hờ nhở trước mặt, hắn cảm thấy người này vì sao lúc nào cũng hay xấu hổ như vậy, có điều bộ dạng này của cậu lại làm cho Trình Kiệt cảm thấy thật vừa lòng:

“Lúc đầu gặp mặt cũng không thấy em hay xấu hổ như thế này, lần đó em còn có thể nhìn thẳng vào mắt tôi mà nói chuyện rất thoải mái”

Tiêu Dật thầm nghĩ ở trước mặt của Trình Kiệt cậu chưa bao giờ có thể thoải mái được, lúc nào cũng luôn trong tình trạng cảnh giác cao độ với con sói lớn này:

“Đau tôi đau rã... là vì đi bộ ở ngoài trời nắng”

Trình Kiệt lại cúi đầu xuống ngâm lấy điểm nhỏ trước ngực của Tiêu Dật mút mạnh:

“Đừng kiêm cớ nữa”

Tiêu Dật cả người mềm nhũn nhu nhúng ấm trên đùi Trình Kiệt nhẹ giọng:

“Tôi nói thật đây... sao trưa nay anh không lên tiếng bênh vực tôi?”

Trình Kiệt vừa hôn ngực Tiêu Dật vừa đưa tay xuống muốn cởi thắt lưng của mình:

“Muốn dạy dỗ em một chút”

Tiêu Dật nhìn thấy hành động kia của Trình Kiệt liền đưa tay nắm lấy cổ tay hắn cản lại:

“Vì sao lại muốn dạy dỗ tôi, anh là thật sự nghĩ tôi làm như thế với Bối Ni sao?”

Trình Kiệt ngẩng đầu nhìn Tiêu Dật không nói, nội tâm của Tiêu Dật bắt đầu khó chịu không vui:

“Giả sử sau này nếu như Bối Ni muốn hăm hại tôi, cô ấy chỉ cần nói vài câu thì anh cũng tin cô ấy hay sao?”

Trình Kiệt hiện tại đang gấp cho nên chỉ muốn nhanh nhanh giải phóng Tiểu Kiệt Kiệt mà thôi:

“Anh trả lời tôi vấn đề này thì tôi sẽ giúp anh”

Trình Kiệt dừng lại động tác, đưa ngón tay lên chạm vào đôi môi mím kia của Tiêu Dật:

“Tôi cũng không phải người hờ hững, cái gì đúng cái gì sai tôi đều có khả năng nhìn ra được”

Tiêu Dật vươn đùi lưới chạm nhẹ vào ngón tay của Trình Kiệt một cái rìa đưa tay kéo tay hắn xuống:

“Thế anh nghĩ hôm nay là ai đúng, là ai sai?”

Trình Kiệt vừa nhìn thấy đùi lưới nhỏ kia của Tiêu Dật vươn ra, lại cảm thấy dư vị ẩm ướt nóng ấm trên đùi ngón tay liền có suy nghĩ rằng nếu như lát nữa cái miệng nhỏ đó mở ra mang Tiêu Kiệt Kiệt của hắn bao lấy, khẳng định là sẽ rất khoái lạc:

“Việc hôm nay không ai sai cả”

Tiêu Dật nhíu mày:

“Không ai sai? Cứ cho rằng là không ai sai đi chăng nữa tại vì sao anh lại không lên tiếng bênh vực tôi? Anh biết không, người tôi hiện tại vẫn không được thoải mái là bởi vì đã đi bộ một quãng đường dài ở ngoài trời nắng”

Trình Kiệt bật cười ha ha:

“Được rồi, em là đang muốn kể khổ với tôi sao?”

Tiêu Dật im lặng một chút mới nói tiếp:

“Buổi trưa hôm nay Bối Ni không phải cũng đang kể khổ với anh hay sao? Kết quả anh tin cô ấy rồi, bây giờ tôi cũng kể khổ với anh, anh liền coi đó chỉ là giả bộ, là trò đùa thôi...”

Trình Kiệt ôm lấy eo nhỏ của Tiêu Dật nhẹ giọng lấy lòng:

“Em cảm thấy nếu như tôi tin tưởng Bối Ni thì người bây giờ đang ngã trên đùi tôi còn có thể là em sao?”

Tiêu Dật đột nhiên ngả đầu vào vai Trình Kiệt nói nhỏ:

“Anh phải lấy lại công bằng cho tôi, chuyện này cũng không phải chỉ có ba người là tôi với anh và Bối Ni biết, còn có Tống Ngộ Phàm anh ấy cũng biết nữa, tôi không muốn người khác nghĩ tôi là kẻ thích đi sàm sỡ phụ nữ”

Trình Kiệt mỗi lần thấy Tiêu Dật chủ động thân thiết thế này sẽ mềm lòng, người ta vừa mở miệng nói cái gì sẽ lập tức đáp ứng cái đó, bây giờ cũng không có ngoại lệ:

“Được rã, như vậy em muốn thế nào?”

Tiêu Dật đáp:

“Tôi không biết, anh tính sao thì tính, việc này đây là do anh gây ra, nếu như lúc ấy anh lên tiếng bên vực tôi một câu thì chuyện đã đơn giản rã, nhưng anh cuối cùng lại không nói gì hết cả”

Trình Kiệt buồi cười, việc này từ khi nào lại là lỗi do hắn rã đây:

“Được rã, tôi sẽ nói Bối Ni đến xin lỗi em”

Tiêu Dật thở nhẹ:

“Tôi chẳng muốn gặp mặt cô ấy nữa”

Trình Kiệt cười khổ:

“Em muốn cái gì đây, cái này không được cái kia cũng không được”

Tiêu Dật ngẩng đầu nhìn Trình Kiệt:

“Tôi chỉ muốn lấy lại công bằng mà thôi, anh là Trình tổng, anh chẳng lẽ còn có việc không thể giải quyết sao?”

Trình Kiệt kéo tay Tiêu Dật đặt lên Tiểu Kiệt Kiệt của mình khàn giọng nói:

“Có việc tôi không thể tự mình giải quyết được mà phải nhờ em giúp một tay đây”

Tiêu Dật bắt đàu khẩn trương, lời vừa rã nói sê giúp hắn giải quyết chỉ là tùy ý nói ra mà thôi, bây giờ tay bị kéo lên núi lửa nhỏ rã quả thật là khiến cho người ta phải hoảng hốt một phen. Trình kiệt một tay giữ lấy cổ tay của Tiêu Dật, một tay lại nhanh chóng tháo dây lưng của mình ra, đến khi khóa quần được kéo xuống rã, Tiêu Dật nhìn thấy nơi đó có dị vật nỗi lên liền hoảng sợ muộn rút tay lại. Trình Kiệt dùng sức ấn tay của Tiêu Dật vào Tiểu Kiệt Kiệt trầm giọng ra lệnh:

“Mau giúp tôi!”

Tiêu Dật hít một hơi thật sâu, trong đàu lại bắt đàu suy nghĩ, việc này trước sau đàu phải làm, Tiểu Kiệt Kiệt kia sớm hay muộn cũng đàu phải thấy, bây giờ cứ coi như là luyện tập một chút cũng có thể. Phải mất một khoảng thời gian Tiêu Dật mới bắt đàu chuyển động tay, trước vẫn là mang tay của mình ở bên ngoài quần lót của Trình Kiệt vuốt nhẹ, nhân lúc thời điểm khẩn trương thế này vẫn không quên hướng Trình Kiệt thương lượng một chút:

“Tôi bây giờ sẽ giúp anh, nhưng mà chuyện kia vẫn chưa thể được, tôi còn chưa chuẩn bị xong”

Trình Kiệt kéo quần lót của mình xuống, Tiểu Kiệt Kiệt cường ngạo ngay lập tức dựng thẳng ở trước mặt của Tiêu Dật, Tiêu Dật vừa nhìn thấy độ lớn khiếp sợ kia liền kinh người mở lớn hai mắt, ngay cả tay cũng quên cử động, Trình Kiệt nhìn thấy bộ dạng kia của Tiêu Dật thì phi thường hài lòng, hắn khẽ nhếch môi cười:

“Được, tiếp tục làm đi”

Tiêu Dật giật mình a một tiếng, sau đó liền có điểm rụt rè vươn tay tới chạm vào Tiểu Kiệt Kiệt, vừa mới rã cách qua lớp quần lót chạm tới đã

cảm thấy nóng rầm, bây giờ trực tiếp chạm vào thật sự nóng đến bỗng tay, hơn nữa Tiểu Kiệt kia còn căng cứng đến mức những đường gân xanh tím hiện lên rõ ràng, Tiêu Dật tay cầm vào nơi đó cũng không dám bóp mạnh chỉ sợ nó sẽ nổ tung ngay bất cứ lúc nào:

“Bối Ni lừa dối anh cho nên anh mới cắt đứt quan hệ với cô ấy, nếu như tôi sau này cũng có chuyện giấu anh, anh nghĩ sẽ thế nào?”

Trình Kiệt giọng nói nghiêm đày dục vọng nhưng bên trong vẫn không thiếu đi bất cứ một tia quyết đoán nào:

“Tôi ghét nhất là người khác lừa dối mình”

Tiêu Dật trong lòng hoảng loạn một chút, nếu như để cho Trình Kiệt biết ý đồ của cậu ngay từ đầu đã muốn tiếp cận hắn rầm, hắn có hay không sẽ tức giận đây:

“Đã là con người thì không ai có thể tránh được việc đó, anh nói xem mình cũng phải có bí mật giữ riêng cho mình, cái đó không gọi là lừa dối có đúng không?”

Trình Kiệt nâng cằm Tiêu Dật:

“Tôi sẽ xem xét tính chất của chuyện này, nếu như em có gì giấu tôi thì mau nói ra, nói sớm một chút còn có thể không sao, nhưng để sau này tự tôi tìm hiểu ra được thì đến lúc đó lại là một chuyện khác...”

Tiểu Dật mở lớn hai mắt đình chỉ động tác, lời nói uy hiếp kia của Trình Kiệt thật khiến cho tâm tình cậu bất an. Tiêu Dật bắt đầu nghĩ mình nên nói hay là không nói, Trình Kiệt lên tiếng phá vỡ mạch suy nghĩ của Tiêu Dật:

“Thế nào, đang nghĩ cái gì?”

Tiêu Dật giật mình phủ nhận:

“Là đang nghĩ xem tôi có chuyện gì giấu anh hay không”

Trình Kiệt nhìn thẳng về phía Tiêu Dật:

“Nghĩ lâu như vậy vẫn còn chưa nghĩ ra sao?”

Tiêu Dật mỉm cười:

“Căn bản không có chuyện gì cả nên mới nghĩ mãi mà không ra như vậy”

Đúng lúc này ở bên ngoài có tiếng gõ cửa khiến cho Tiêu Dật chỉ vừa mới mỉm cười một cái thôi liền hốt hoảng lo lắng rã.

“Trình tổng, 10 phút nữa có cuộc họp với chủ tịch hội đồng quản trị” Thư ký Tiểu Khiết gõ cửa một nhịp rã đứng bên ngoài thông báo. Trình Kiệt ở bên trong bình thản đáp một câu:

“Tôi biết rã”

Trình Kiệt nói xong liền quay sang Tiêu Dật hôn vào môi cậu một cái nhắc nhở:

“Nhanh một chút, có phải em muốn tôi mang em cùng đi họp hay không?”

Tiêu Dật quả thật bắt đầu tăng tốc, lúc mới đầu tránh không được có điểm không quen tay, nhưng bây giờ làm một lúc cũng liền cảm thấy thuận tay hơn trước, lực ở tay kia của Tiêu Dật cũng vô cùng hợp ý Trình Kiệt, một lúc sau đó Tiểu Kiệt Khiết liền có thể ở trong tay Tiêu Dật giải phóng hoàn toàn. Tiêu Dật nhìn bàn tay mình toàn là dịch trắng của ai đó liền nhíu mày một chút, Trình Kiệt nghiêng đầu nhìn sang một bên:

“Đi tới mang giấy qua đây giúp tôi đi”

Tiêu Dật từ trên người Trình Kiệt đứng dậy, áo sơ mi xanh nhạt ở trên người vẫn mở rộng hàng cúc ra như cũ, nếu như để ý kỹ một chút còn có thể nhìn thấy được những vết hôn mà Trình Kiệt gây ra vẫn còn loang lổ trên da thịt màu lúa mạch nơi đó, bởi vì da của Tiêu Dật không thuộc loại da trắng cho nên mới không dễ dàng nhận thấy được, nhưng mà Trình Kiệt lại cảm thấy màu da hiện tại của Tiêu Dật thật là hợp với ý của hắn. Có lẽ

Trình Kiệt không biết đối với hắn cái gì của Tiêu Dật cũng đều nhìn thuận mắt hết cả, ví như màu da này hay ví như bờ mông cong mà nhân viên tư vấn nói nơi đó lớn hơn bình thường một chút thì Trình Kiệt vẫn cảm thấy nhìn phi thường quyến rũ. Tiêu Dật cầm khăn giấy xoay người lại liền bắt gặp ánh mắt quan sát mình không chút kiêng kỵ kia liền giật mình ho nhẹ một tiếng mang giấy đưa cho Trình Kiệt, còn cậu thì tự động mang khăn giấy lau đi vết dịch trắng trên tay mình:

“Một lát nữa tôi sẽ vẽ ký túc xá”

Trình Kiệt ngẩng đầu nhìn Tiêu Dật đáp:

“Ở đây đợi tôi, lát nữa chúng ta cùng nhau đi ăn tối”

Tiêu Dật từ chối:

“Không cần đâu, cả người tôi có chút khó chịu muốn vẽ tăm một chút”

Trình Kiệt đưa tay chỉ vào một cánh cửa khác trong phòng nói:

“Chỗ tôi có phòng tắm, em có thể tùy ý dùng”

Tiêu Dật nhìn về phía đó một chút:

“Tôi muốn trổ vẽ thay quần áo, quần áo của tôi toàn mồ hôi thoi”

Trình Kiệt đứng dậy mang khóa quần kéo lại cẩn thận rồi bất ngờ vòng tay ôm lấy eo Tiêu Dật:

“Muốn trốn tránh tôi sao?”

Tiêu Dật đúng thật là sau khi cùng Trình Kiệt phát sinh ra chuyện này liền muốn trốn tránh hắn, nhưng mà hiện tại ngoài mặt vẫn là kiên cường lắc đầu phản bác:

“Tôi thật là muốn vẽ nhà thay quần áo”

Cơ thể của Tiêu Dật giống như là một thứ gì đó vô cùng thu hút đối với Trình Kiệt, đến hiện tại hắn đứng gần cậu như vậy liền có cảm giác không thể tách ra được nữa mà càng ngày càng muốn gần gũi cậu hơn. Trình Kiệt cúi đầu ở bên gần cổ của Tiêu Dật tham luyến hít một hơi tràn giọng nói:

“Lát nữa tôi sẽ nói người ta mang quần áo đến cho em, em chỉ việc ngoan ngoãn ở chỗ này đợi tôi là được rồi”.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân
dtv-ebook.com

Chương 29: Tiếu Thụ Dâm Đãng

Trình Kiệt đã nói như vậy rồi, Tiêu Dật cũng chẳng thể nào mà cứ thế ra về, nếu như tự động bỏ về vậy chẳng phải thừa nhận rằng cậu xấu hổ muốn tránh hắn hay sao. Trình Kiệt nhanh chóng mở cửa phòng bước ra ngoài, Tiêu Dật ngay lập tức ngồi xuống ghế sofa thở dốc, lòng bàn tay vẫn còn cảm nhận rất rõ ràng độ to lớn cùng cứng nóng kia của Tiểu Kiệt Kiệt, vừa mới rồi Trình Kiệt còn ở đây cho nên cậu không dám biểu hiện gì nhiều, cho đến bây giờ hắn đi rồi thì gương mặt của Tiêu Dật mới bắt đầu chuyển từ ứng đở đến trắng bệch, nói chung biểu cảm trên gương mặt vô cùng đặc sắc.

Tiêu Dật bước tới phòng tắm, mang cánh cửa nhỏ kia mở ra xem thử, phòng tắm được làm hoàn toàn bằng đá màu trắng, là một căn phòng nhỏ không quá rộng, không có bồn tắm chỉ có vách ngăn làm bằng kính bao lấp. Tiêu Dật bước vào bên trong phòng tắm nhìn một lượt, nhìn tới chỗ để đồ gần trên tường phát hiện ra được nơi đó để sửa tắm, đâu gội đâu cũng một vài thứ lặt vặt, lại nhìn sang phía đối diện thấy treo ở đó hai chiếc áo choàng tắm màu xám, Tiêu Dật tiến đến gần hơn mang hai chiếc áo đó kéo ra nhìn thử là một chiếc size lớn còn lại là một chiếc size nhỏ, ngón tay của Trình Kiệt đang cầm lên vạt áo của chiếc size nhỏ kia ngay lập tức buông ra, đây nhất định là áo tắm dùng cho người tình của Trình Kiệt, ai mà biết được có bao nhiêu người đã từng mặc qua chiếc áo này rồi.

Tiêu Dật xoay người tiến tới vách ngăn làm bằng kính trong suốt mở ra, trước mang quần áo của mình cởi ra treo ở một chỗ, có điều lúc cúi xuống cởi quần không cẩn thận chạm vào vòi sen, khiến cho vòi sen ngay lập tức xả nước xuống làm cho áo của Tiêu Dật bị ướt một mảng sau lưng. Tiêu

Dật vội vã tắt nước, cậu mới vừa rã còn nghẽn khi tắm xong sẽ mặc lại bộ quần áo này, bây giờ ướt thành ra thế này rã thì đúng là không thay không được mà. Tiêu Dật phiền não bỏ quần áo sang một bên, mang vòi sen một lần nữa mở ra, nước từ trên đầu cậu bắt đầu nhẹ nhàng chảy xuống, Tiêu Dật đưa tay vuốt mặt của mình một lượt theo đó tâm trí cũng dần dần tĩnh táo hơn. Tiêu Dật cậu đã đi đến bước đường này rã thì chẳng thể nào quay đầu được lại, có muôn giữa đường quay lại cũng chẳng phải là do cậu quyết định nữa rã. Tiêu Dật với tay lấy đầu gội đầu ở trên giá, sau đó gội xong liền lấy sữa tắm của Trình Kiệt dùng, tắm một lúc cũng cảm thấy thật sảng khoái, đầu óc lại có chút mệt mỏi muốn ngủ. Tiêu Dật bước ra khỏi vách kính đi đến phía giá treo quần áo nhìn một lượt, cuối cùng vẫn là quyết định cầm lấy áo choàng tắm size lớn hơn kia mặc vào, cả hai chiếc áo này hẳn là đã bị người khác mặc qua, nhưng áo của Trình Kiệt cũng chỉ có Trình Kiệt mặc mà thôi, chiếc áo size nhỏ kia không biết đã bao nhiêu người mặc vào rã.

Khi Tiêu Dật bước ra khỏi phòng tắm đi ra ngoài liền bị dọa cho hét lên một tiếng, ai có thể tưởng tượng ra được rằng khi mình vừa mới mở cửa phòng tắm ra liền bắt gặp được một người đang đứng ở đó nhìn chằm chằm mình. Tiêu Dật hốt hoảng đưa tay lên vuốt ngực một cái rã ho nhẹ muốn bước qua Trình Kiệt:

“Anh nói đi họp cơ mà”

Trình Kiệt bước theo sau Tiêu Dật, hai ba bước liền mang được thân thể mềm mại thơm thoảm kia ôm vào trong lòng ngực, gương mặt hắn lại bắt đầu ở sau gáy cậu cọ cọ nói khẽ:

“Tôi để quên một thứ rã”

Tiêu Dật nuốt một ngụm nước miếng, không có hành động gạt tay Trình Kiệt ra mà nhỏ giọng hỏi lại:

“Anh để quên cái gì?”

Trình Kiệt cúi người hôn lấy cằm cổ của Tiêu Dật, mỗi nụ hôn của hắn đều khiến cho cơ thể cậu cũng phải nóng bừng khó chịu:

“Tôi để quên văn kiện của tôi”

Tiêu Dật nhìn tới bàn làm việc của Trình Kiệt:

“Vậy anh qua đó lấy đi”

Trình Kiệt ôm Tiêu Dật ở trong lòng, đôi môi kia càng ngày càng muốn di chuyển sâu hơn xuống khuôn ngực cậu:

“Em lấy giúp tôi”

Tiêu Dật vội vã đẩy Trình Kiệt ra rồi nhanh chóng bước về phía bàn làm việc của hắn:

“Là cái nào?”

Lúc Tiêu Dật còn đang gấp gáp vì việc cậu hiện tại không có mặc đầm ở bên trong thì đã có một lực mạnh mẽ nhấc bổng cậu lên cao đặt ở trên bàn làm việc, Trình Kiệt mang hai chân của Tiêu Dật tách sang hai bên rồi chen người đứng vào giữa đó, khiến cho chân của Tiêu Dật không còn cách nào khép vào được nữa rồi. Tiêu Dật vội vã lấy đại một văn kiện ở trên bàn đưa đến trước mặt Trình Kiệt hỏi:

“Là cái này phải không?”

Trình Kiệt đến nhìn văn kiện một cái cũng không nhìn đã thản nhiên đáp rằng không phải:

“Cố tình mặc áo của tôi?”

Tiêu Dật đưa tay lên chỉnh lại áo choàng tắm bị xộc xệch của mình:

“Tôi không biết đâu là áo của anh, cái này là tôi lấy đại”

Trình Kiệt nhếch môi, bàn tay đưa tới phía trước ngực cậu muốn kéo vật áo ra:

“Thế sao? Lấy đại cũng liền lấy trúng áo của tôi rồi”

Tiêu Dật để hai tay trên vai Trình Kiệt ý muốn đẩy hắn ra:

“Anh không phải nói có cuộc họp hay sao, anh nhanh đi đi”

Trình Kiệt đưa tay sờ tới bắp đùi non mèm của Tiêu Dật:

“Gấp gấp như vậy muốn đuổi tôi đi là muốn một mình em ở trong phòng làm cái gì hả?”

Ý tú trong lời nói kia của Trình Kiệt, Tiêu Dật làm sao có thể không hiểu, Tiêu Dật gương mặt đỏ ửng vì xấu hổ, cậu giả bộ nhíu mày không vui muốn đuổi Trình Kiệt đi nhanh một chút:

“Tôi thì có thể làm cái gì được chứ, đau tôi rất là đau cho nên tôi muốn ngủ”

Trình Kiệt hôn lấy đôi môi của Tiêu Dật, hôn rất là nhẹ nhàng nhanh chóng, không có như mọi khi đưa đầu lưỡi tiến vào bên trong, có lẽ do hắn có cuộc họp cho nên mới làm như vậy, hắn sợ một khi mình đưa đầu lưỡi vào bên trong rã liền sẽ dây dưa không ngớt khó mà tách khỏi họng nhỏ này được:

“Được rã, nghỉ ngơi một chút đi”

Lúc Trình Kiệt định rời khỏi Tiêu Dật, Tiêu Dật lại giống như nghĩ ra điều gì đó liền đưa tay kéo lấy áo hắn lại:

“Khoan đã, nhớ mang quần áo cho tôi, áo của tôi mới vừa rã không cẩn thận làm ướt rã”

Này chính là từ Tiêu Dật muốn tìm đường chết, Trình Kiệt đã hạ quyết tâm rời đi rã mà cậu còn đột nhiên níu kéo hắn lại thế này, không cần biết là cố tình hay vô ý, Trình Kiệt trước vẫn là ôm chặt lấy eo người ta, điên cuồng cuí đầu cắn mút lấy cổ người ta, một tay đưa xuống phía đùi cậu vuốt ve chà sát. Tiêu Dật đẩy Trình Kiệt ra thở dốc:

“Anh làm gì thế, anh không phải nói đi họp sao?”

Đúng lúc này phía bên ngoài lì ền có tiếng gõ cửa của thư ký Tiêu Khiết:

“Trình tổng, Trình tổng, mọi người đang đợi anh đến chủ trì cuộc họp”

Trình Kiệt dừng lại động tác khàn giọng đáp:

“Được, tôi biết r ã”

Nói r ã Trình Kiệt li ền ôm lấy eo Tiêu Dật nhìn chầm chầm cậu, từ đ ài đến cuối không có hành động gì cũng không có ý định buông cậu ra. Tiêu Dật đối diện với cái nhìn nguy hiểm của Trình Kiệt kia li ền hốt hoảng trong lòng, cậu không dám tùy tiện cử động, chỉ sợ mình làm ra hành động gì không phải sẽ lập tức nguy hiểm tới bản thân, bây giờ cậu không có mặc đ ồbên trong, Trình Kiệt nếu như quả thật muốn sẽ rất dễ dàng làm loạn:

“Anh không đi họp sao?”

Trình Kiệt để tay ở trên bắp đùi của Tiêu Dật:

“Em như vậy làm sao tôi có thể yên tâm mà đi họp đây?”

Tiêu Dật không hiểu ý Trình Kiệt:

“Hả?”

Trình Kiệt đưa đ ài ngón tay chạm tới đồi môi của Tiêu Dật khẽ miết nhẹ:

“Bộ dạng này thật khiến cho tôi không nỡ rời xa”

Tiêu Dật s ài não thật không biết nên phải trả lời như thế nào cho phải, gương mặt lại bắt đ ài ửng h ồng lên một chút, ánh mắt trốn tránh nhìn sang một phía, cuối cùng Trình Kiệt cũng đặt xuống môi Tiêu Dật một nụ hôn nhẹ nhàng r ã rời đi:

“Tôi đi họp, nhớ lau khô tóc”

Tiêu Dật không biết Trình Kiệt rời đi từ lúc nào, mãi cho đến khi tiếng đóng cửa vang lên Tiêu Dật mới giật mình từ trên bàn làm việc nhảy xuống dưới sàn. Tiêu Dật trước vẫn là mang áo choàng tắm chỉnh lại thật cẩn thận rầm vội vã tiến tới cánh cửa ra vào ghé sát tai vào đó nghe thử, xem xem còn có động tĩnh gì nữa hay không, sau khi xác nhận được người bên ngoài đã đi rầm, Tiêu Dật mới dám thở nhẹ một hơi.

Tiêu Dật bước tới phía ghế sofa ngã xuống, theo thói quen mang điện thoại từ trong ba lô ra xem, khi cậu vừa mới mở điện thoại lên thì một loạt tin nhắn kia từ team chat gửi tới.

[Sóc Nhỏ]: Chào mọi người a

[Đại Boss]: Sóc nhỏ cậu đến rầm, nói cho cậu biết team chat của chúng ta có thêm người mới

[Sóc Nhỏ]: Người mới sao? Hoan nghênh người mới!

[Đoạt Thiên Hạ]: Có lẽ người mới không ở đây

Tiêu Dật xem lại danh sách số người trong team chat quả nhiên đã tăng thêm một người, người ở vị trí số 13 kia tên là [Thỏ Trắng Lớn], còn có một người nữa ở trên cậu cũng chưa thấy từng lên tiếng nói ở đây bao giờ, đó chính là [Dương Quang], Tiêu Dật bởi vì đang rảnh rỗi cho nên muốn cùng mọi người trong team chat trò chuyện một chút.

[Sóc Nhỏ]: Người mới là Thỏ Trắng Lớn sao?

[Trợ Công]: Đúng vậy

[Sóc Nhỏ]: Là nữ sao?

[Phúc Hắc Công]: Tôi nghĩ là nữ, có nam nào để tên đó sao?

[Sóc Nhỏ]: Thế còn cô, có nữ nào để tên đó sao?

[Phúc Hắc Công]: ...

[Rên Ngọt]: Người ta chưa có giới thiệu gì cả, vừa vào đã im lặng rã

[Sóc Nhỏ]: Vậy là người nào cho Thỏ Trắng Lớn vào thê?

[Tiêu Hồn]: Là tôi, Thỏ Trắng Lớn trực tiếp nhắn tới cho tôi

[Sóc Nhỏ]: Người ta quen biết cô hả?

[Tiêu Hồn]: Không có quen biết, chỉ nói là muốn vào trong đây nói chuyện mà thôi, tôi cảm thấy cô ấy cũng được nên liền cho vào.

[Sóc Nhỏ]: Vậy thì là nữ rã

[Tiêu Hồn]: Là nữ đó!

[Sóc Nhỏ]: Người tên Dương Quang là ai vậy, tôi online cũng chưa thấy cậu ta nói chuyện bao giờ.

[Đã Hướng Dương]: Người đó sao? Cũng giống như cậu đó, lân đài tiên thích đàn ông, muốn vào trong đây để trao đổi học hỏi, thỉnh thoảng mới lên tiếng mà thôi.

[Sóc Nhỏ]: Là vậy sao, như vậy cậu ta là công hay thụ thê?

[Bạo Hoa Cúc]: Dâm đãng thụ này, tổng tài phúc hắc không thể thỏa mãn cậu sao, cậu còn đi hỏi người khác làm gì?

[Sóc Nhỏ]: Tôi không có dâm đãng nha, phía sau còn đặc biệt thêm ba trạng thái tức giận

[Dưa Chuột Lớn]: Tổng tài của cậu không dám làm đến bước cuối cùng cho nên cậu mới muốn kiểm người khác sao?

[Sóc Nhỏ]: Không phải, anh ta lúc nào cũng chỉ nghĩ đến chuyện đó thôi, nhưng mà tôi vẫn chưa chuẩn bị đến vấn đề này nữa.

[Đã Hướng Dương]: Muốn thao cậu lầm rã hay sao?

[Sóc Nhỏ]: ...

[Đại Boss]: Có thể chụp hình tổng tài của cậu cho mọi người xem hay không?

[Dưa Chuột Lớn]: Đúng thế, tôi cũng muốn xem

[Phúc Hắc Công]: Tôi đợi hình chụp của tổng tài

Tiêu Dật nhìn tới máy điện thoại của Trình Kiệt để ở bên ghế sofa, mới vừa rãnh không có cảm điện thoại theo cho nên cậu liền đưa tay muốn mở lên xem thử, đáng tiếng điện thoại của Trình Kiệt lại cài mật khẩu cho nên Tiêu Dật trước sau vẫn là không thể chạm tới được dữ liệu bên trong.

[Sóc Nhỏ]: Tôi không chụp hình của anh ta

[Đã Hướng Dương]: Bây giờ cậu lén chụp một tấm đi

[Sóc Nhỏ]: Anh ta đi họp rã

[Rên Ngọt]: Hay là cậu chụp một tấm hình của cậu đi, tôi thật nghi ngờ cậu là nữ đóng giả nam đó

[Đại Boss]: Tôi cũng nghi ngờ

[Dưa Chuột Lớn]: Chụp một tấm của cậu đi

Tiêu Dật đương nhiên không thể chụp mặt của mình được, bởi vì sau này nếu như cậu nổi tiếng rã, để cho đám nhóm này biết mặt sẽ là một bất lợi.

[Sóc Nhỏ]: Tôi không thể chụp, nghiệp của tôi có chút đặc thù, không tiện đâu

[Đoạt Thiên Hạ]: Như vậy làm sao biết được cậu có thật sự là nam hay không?

[Trợ Công]: Đúng đúng đúng

Tiêu Dật nghĩ một hồi lâu đưa điện thoại lên một chút chụp lại hình người cậu, chỉ có duy nhất gương mặt là không thể nhìn thấy mà thôi.

[Sóc Nhỏ]: Tôi là nam đó, đã tin chưa

[Rên Ngọt]: Cậu đang ở chỗ nào thế, mặc áo choàng tấp sao?

[Dưa Chuột lớn]: Chỗ cổ của cậu... là vết hôn phải không?

[Đại Boss]: Còn nói chưa làm, cậu đang ở phòng ngủ của tổng tài sao?

Tiêu Dật cũng không thể ngờ rằng bọn họ lại có thể nhìn ra được vết hôn ở trên cổ cậu, lúc đó chụp hình cũng không nghĩ tới vết hôn này, nếu như cậu biết nhất định sẽ không gửi hình qua.

[Sóc Nhỏ]: Là thật, chưa có làm qua

[Đã Hướng Dương]: Mới không tin đâu, hôn dữ như vậy còn chưa ăn qua, mà cậu đang ở đâu thế, vì sao ở góc phía trên ghế sofa có nhiều quấn lót như vậy?

[Phúc Hắc Công]: Là loại quấn lót này phải không?

Tiêu Dật nhìn tới tấm ảnh [Phúc Hắc Công] gửi tới, quả thật chính là giống y như chiếc quấn lót của cậu, rõ ràng quấn lót kia cậu đã gấp lại thật ngay ngắn ráo, như thế nào bọn họ lại vẫn có thể nhìn ra được, thật đúng là kỳ quái mà.

[Rên Ngọt]: Còn nói mình không phải là tiểu thư dâm đãng, không dâm đãng lại mặc cái loại quấn lót đó sao

Tiêu Dật bắt đầu cảm thấy bất lực, nếu như nói cậu dâm đãng vậy Trình Kiệt thì gọi là cái gì đây, số quấn lót kia là chính hắn tự chọn cho cậu.

[Sóc Nhỏ]: Là anh ta chọn, tôi cũng không hề xem qua.

[Đại Boss]: Như vậy lại càng kỳ quái, thân thiết đến mức nào mà chọn quẩn lót không đứng đắn như vậy cho cậu chứ, nói chưa làm qua ai mà tin đây

[Rên Ngọt]: Tôi cũng chỉ xem qua tiểu thuyết miêu tả thôi, bây giờ có nhân chứng sống rã, cậu lên tiếng nói cho tôi cảm giác là như thế nào, có đau hay không?

[Dưa Chuột Lớn]: Tôi cũng muốn biết

[Dương Quang]: Cậu đã làm thật rã sao?

Tiêu Dật lẩn đài tiên nhìn thấy người tên [Dương Quang] này lên tiếng nói chuyện, cho nên lúc định đưa tay nhấn chữ trả lời cũng phải dừng lại một chút.

[Bạo Hoa Cúc]: Cậu xem kìa, ngay cả Dương Quang cũng hỏi, cậu ta cũng giống như cậu mới lẩn đài thích đàn ông, cậu coi như là nói cho cậu ta trước để cậu ta chuẩn bị đi

[Sóc Nhỏ]: Tôi thật sự chưa có làm, là thật đó

[Đã Hướng Dương]: Cậu lừa gạt ai tin được chứ

[Phúc Hắc Công]: Cậu ngại ngùng cái gì đây

[Sóc Nhỏ]: Tôi thật sự chưa có làm, anh ta định làm tới nhưng tôi cự tuyệt

[Đại Boss]: Tiểu thụ dâm đãng cậu chưa có làm thật sao?

[Sóc Nhỏ]: Tôi không có dâm đãng đâu, phía sau lại đặc biệt thêm ba trạng thái tức giận.

[Phúc Hắc Công]: Cậu đang ở nhà của tổng tài sao, vì sao lại mang quẩn lót xếp hết ra ghế sofa như thế, tiểu thụ dâm đãng cậu còn nói không phải dâm đãng

[Sóc Nhỏ]: Đang ở công ty, trong phòng làm việc của anh ta

[Tiêu Hồn]: Lại nói chưa làm, chưa làm vì sao ở phòng làm việc của người ta mặc áo choàng tắm, còn có mang mây thứ đê khôngh lành mạnh kia xếp ra chứ

[Sóc Nhỏ]: Vừa rồi anh ta suýt chút nữa ăn tôi rồi, may mắn là có người gọi anh ta đi họp, tôi thật sự chưa có làm.

[Dương Quang]: Cậu làm thế nào mà quyến rũ được người đứng đầu công ty thế, cậu có thể nói cho tôi biết một vài cách hay không?

[Đại Boss]: Cậu cũng muốn đi quyến rũ tổng tài của cậu sao?

[Dương Quang]: Đúng thế

[Tiêu Hồn]: Cậu phải thật là dâm, giống như cậu ta vậy

[Sóc Nhỏ]: Tôi không có dâm đêng nha, tôi tức giận thật đêý.

[Đại Boss]: Được được được, không được gọi cậu ấy là tiểu thụ dâm đêng

[Sóc Nhỏ]: Không cùng mây người nói chuyện nữa.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân
dtv-ebook.com

Chương 30: Tôi Là Thương Nhân

Tiêu Dật vừa mới tắt điện thoại nằm xuống ghế sô pha ngả lưng một chút thì bên ngoài cửa phòng liền truyền tới tiếng gỗ cửa khiến cho Tiêu Dật ở bên trong cũng phải căng thẳng không dám lên tiếng, bên ngoài lại có tiếng gỗ cửa nữa truyềnlại, Tiêu Dật chắc chắn được một điều rằng người ở bên ngoài không phải là Trình Kiệt, nếu là hắn thì hắn đã chẳng phải gỗ cửa chính căn phòng của mình làm gì rồi. Bởi vì Tiêu Dật hiện tại ăn mặc không được đúng cho lắm cho nên cậu không muốn gặp mặt người khác, bất kể là thư ký Tiểu Khiết người đã biết cậu ở trong căn phòng này đi chăng nữa cậu cũng không muốn gặp, nếu như cậu không lên tiếng nói thì khẳng định ngoài Trình Kiệt ra sẽ không ai dám tự tiện tiến vào căn phòng này cả, dù sao đây cũng là phòng làm việc của tổng giám đốc, không phải ai muốn cũng có thể vào được.

Có điều Tiêu Dật lại tính sai một bước, cánh cửa kia thế nhưng lại từ từ chậm rãi được đẩy ra, cả một quá trình đó đều vô cùng chậm rãi nhưng nó lại chẳng thể còn đủ thời gian để cho cậu có thể ngẩng dậy trốn vào một góc nào đó. Tiêu Dật nằm ở trên ghế sô pha mở lớn hai mắt nhìn người bước vào, không nhìn thì không sao, vừa nhìn liền có chút đau đớn, người tới lại là Bối Ni. Bối Ni so với Tiêu Dật cũng bất ngờ không kém, cô ta phải đứng thật thàn một lúc mới có thể khẽ cử động khéo mấp máy, nhưng cả một quá trình đó vẫn không thể phát ra được bất cứ lời nói nào. Tiêu Dật trước vẫn là ngẩng thẳng dậy, đưa tay chỉnh lại áo choàng tắm trên người một chút, cảm giác của cậu lúc này chẳng khác nào bị người ta đe dọa vậy.

Không biết khoảng thời gian trôi qua bao lâu Bối Ni mới đóng cánh cửa kia lại rầm lớn tiếng nói:

“Cậu ở chỗ này làm cái gì hả?”

Tiêu Dật cũng bị quát đến giật nảy cả mình, trước sau vẫn không biết nên trả lời như thế nào mới phải, vì thế vẫn là im lặng ngồi ở trên ghế sofa. Bối Ni bước thêm ba bước nữa chỉ thẳng tay về phía Tiêu Dật quát lớn:

“Cậu ăn mặc thế này là sao?”

Tiêu Dật cảm thấy chuyện đã quá rõ ràng rồi, cậu có muốn biện cớ cũng không biết nên việc cớ sao cho hợp lý, hơn nữa xem vị thế của cậu và Bội Ni bây giờ, có lẽ cậu vẫn là hơn Bối Ni một bậc thế cho nên hắn là không cần phải quá mức nhún nhường cô ta, lại nghĩ đến ngày hôm nay người phụ nữ này kiên quyết đổ tội cho cậu, khiến cho cậu phải đi bộ một quãng đường dài ở ngoài trời nắng thì tâm tình của Tiêu Dật lại càng không vui hơn:

“Cô đến có việc gì hay không? Trình Kiệt đi họp rồi!”

Bối Ni đương nhiên biết là Trình Kiệt đã đi họp, vừa mới rồi ở bên ngoài gõ cửa chính là muốn xác định xem Trình Kiệt còn đang trong phòng hay không mà thôi. Cô muốn nhân lúc khi Trình Kiệt đi họp về sẽ thấy mình đã cởi sạch chờ hắn, đến khi Trình Kiệt bước tới sẽ cực lực dính sát hắn, xem thái độ của Trình Kiệt hôm nay trong tâm hắn vẫn còn lưu luyến cô, nhưng mà bây giờ mở cửa ra liền thấy Tiêu Dật thản nhiên mặc áo choàng tắm ngồi ở ghế sofa thoái mái như vậy, thật khiến cho người ta phải bất ngờ ngã ngửa:

“Cậu đến đây làm cái gì, ai cho phép cậu đến đây?”

Tiêu Dật im lặng một chút, một chút sau liền thản nhiên hỏi lại một câu thế này:

“Cô vì sao lại tới đây? Trình Kiệt cũng không có nói với tôi là cô sẽ tới đây!”

Tiêu Dật không phải là người hiền lành, nếu như cậu là một con thỏ nhút nhát ngây ngô thì cậu đã chẳng ngay từ đầu có ý định tiếp cận Trình Kiệt rã, đừng tưởng Tiêu Dật mỗi lần đứng ở bên cạnh Trình Kiệt luôn luôn run rẩy luống cuống liền cho rằng cậu yếu đuối, chẳng qua chỉ là mức độ uy hiếp từ trên người Trình Kiệt tỏa ra quá lớn mà thôi, đối với một cô gái như Bối Ni trước mặt đây không đủ làm cho cậu có một chút run sợ nào.

“Kiệt để cho cậu tới đây sao?” Bối Ni trợn lớn hai mắt

Tiêu Dật lại giả bộ nhìn xuống phía dưới của mình một chút, ý muốn đang khoe khoang rằng trên người mình hiện tại đang mặc cái gì. Tiêu Dật tựa lưng vào ghế sofa phía sau nhàn nhạt đáp:

“Cô nói xem, tôi cũng không phải là có quyến hành lớn như cô, thích vào chỗ nào liền có thể vào. Trình Kiệt không cho phép tôi vào đây, tôi còn có thể vào hay sao?”

Bối Ni trừng mắt nhìn Tiêu Dật:

“Cậu nhanh cút khỏi chỗ này cho tôi, đừng để đến khi Kiệt vênhìn được bộ dáng này của cậu”

Bối Ni là đang nghĩ Tiêu Dật cũng giống mình, cũng muốn nhân cơ hội Trình Kiệt đi họp ở trong phòng cởi sạch đợi hắn. Tiêu Dật khẽ mỉm cười, nụ cười này muốn có bao nhiêu đỗi giả liền có bấy nhiêu đỗi giả, hơn nữa trong giọng nói còn xen lẫn vài tia xấu xa:

“Trình Kiệt còn nói tôi ở chỗ này ngủ một giấc đợi anh ấy về, nhưng mà cô bây giờ tới rã xem ra cũng không thể ngủ nữa”

Bối Ni lục túi xách của bản thân, vừa làm vừa nói:

“Cậu có rời khỏi chỗ này không thì bảo, tôi sẽ gọi điện cho người quản lý nghệ sĩ thực tập để cho họ đuổi cô cậu ra khỏi chỗ này”

Người quản lý nghệ sĩ thực tập là Khương La chỉ sợ cũng không đủ năng lực đuổi cổ cậu đi được, nhưng mà Tiêu Dật lại không muốn người trong công ty biết mối quan hệ của cậu với Trình Kiệt, để cho Bối Ni biết chẳng qua chỉ là bất đắc dĩ mà thôi bởi vì cô ta đã nhìn thấy bộ dạng này của cậu rầm, có muốn giấu cũng chẳng giấu được. Tiêu Dật nhanh chóng đứng dậy bước vè phía Bối Ni ý muốn ngăn cản cô ta lại:

“Cô làm cái gì thế hả, cô gọi cho giám sát Khương cũng chẳng giải quyết được vấn đề gì đâu”

Bối Ni đẩy tay Tiêu Dật ra cố chấp muốn lấy điện thoại trong túi xách của mình:

“Cậu kẻ biến thái này đừng có mà động vào người tôi, tôi hét lên cho cả công ty thấy bây giờ đây”

Tiêu Dật bị chạm đúng chỗ ngứa, còn dám nói cậu biến thái, Tiêu Dật nhìn thấy Bối Ni cầm được điện thoại rầm liền nhanh chóng đi đến phía ghế sofa pha lấy điện thoại của mình lớn tiếng nói:

“Nếu như cô không ngay lập tức rời khỏi đây thì tôi sẽ gọi điện cho Trình Kiệt đây”

Bối Ni không quan tâm đến lời nói kia của Tiêu Dật, trước sau vẫn đang nhấn nhấn màn hình cảm ứng trên điện thoại di động. Tiêu Dật thấy không ổn liền bước tới giật lấy điện thoại trên tay của Bối Ni nhíu mày nói:

“Tôi nói cô biết là Trình Kiệt gọi tôi lên đây cho nên cô có gọi cho giám sát Khương cũng không có ích lợi gì đâu”

Bối Ni nhanh tay giật mạnh lại điện thoại của mình, bởi vì quá mức tức giận cho nên khi dùng sức móng tay giả không cẩn thận cào mạnh vào bàn tay của Tiêu Dật, hơn nữa móng tay giả được đính đá tỉ mỉ kia của Bối Ni cũng bong ra rơi xuống mặt đất. Tiêu Dật vừa nhìn thấy móng tay giả kia rơi ra liền giật mình, cậu cứ nghĩ rằng đó chính là móng tay thật của Bối Ni vì thế mà vội vàng tiến đến xem thử:

“Cô có sao không?”

Ngón tay trỏ của Bối Ni chảy máu, phàn móng tay thật cũng suýt chút nữa là bật ra rã, cô tức giận quát lớn:

“Cút ngay khỏi đây cho tôi trước khi Kiệt trở về”

Tiêu Dật cũng chẳng phải muộn ở chỗ này, chẳng qua là Trình Kiệt nói cậu ở lại mà thôi, hơn nữa quần áo của cậu cũng không có mà thay, áo sơ mi đã ướt hết rã. Tiêu Dật im lặng nhìn chằm chằm Bối Ni, Bối Ni không thấy Tiêu Dật có ý định rời đi liền đưa tay tiếp tục nhấn điện thoại, đúng lúc này điện thoại của Bối Ni có người gọi đến.

“Lâm tỷ, có chuyện gì... em đang ở chỗ của Kiệt, tỷ nói sao?... được, em sẽ đến ngay”

Bối Ni sau khi cúp điện thoại liền liếc nhìn Tiêu Dật một cái sắc lạnh:

“Nếu như cậu không rời khỏi đây, tôi sẽ ngay lập tức nói cho người giám sát biết chuyện này, khi đó thì cậu cứ chờ bị đuổi khỏi Trình thị đi”

Tiêu Dật cảm thấy lời nói kia của Bối Ni thật nực cười, cậu có đủ thông minh để biết được lời nói kia của Bối Ni không có bất cứ một cơ sở nào có thể tin tưởng được, người có khả năng để cậu đi hay ở lại công ty này ngoài Trình Kiệt ra thì cũng không có người nào khác làm được cả:

“Tôi nghĩ cô nhanh một chút rời đi thì tốt hơn, để đến khi Trình Kiệt trở về thì người bị đuổi là cô đó”

Bối Ni nghẹn họng đưa tay chỉ về phía trước mặt Tiêu Dật:

“Cậu... cậu rõ cuộc cùng Kiệt có quan hệ gì?”

Tiêu Dật nhìn xuống bản thân mình một lượt rã thản nhiên ngẩng đầu lên hỏi lại Bối Ni một câu thế này:

“Cô nói xem còn có thể có quan hệ gì?”

Bối Ni làm sao mà không biết được cách ăn mặc của Trình Kiệt rất mờ ám, hơn nữa ở bên cẩn cổ và trước ngực bị hở ra kia còn có vết hôn đỏ chói mắt, không có khả năng Tiêu Dật mang người khác lên văn phòng Trình Kiệt ân ái một màn, chỉ có khả năng Trình Kiệt cùng Tiêu Dật chính là loại quan hệ đó. Nếu như Trình Kiệt cùng một Bối Ni gái khác làm chuyện này cô có thể hiểu được, nhưng Trình Kiệt lại cùng một người đàn ông khiến cho cô bất ngờ không thôi:

“Cậu... cậu cũng không vừa đâu”

Tiêu Dật nhún vai coi đó là một lời khen ngợi:

“Cô cũng vậy!”

Bối Ni bị Tiêu Dật chọc tức đến phát điên:

“Cậu đừng ở đó mà đắc ý quá sớm, đừng quên Trình Kiệt không thích đàn ông!”

Tiêu Dật ngẩng đầu nhìn Bối Ni:

“Anh ta thích hay là không thích thì cũng không phải do cô quyết định đâu”

Bối Ni lại có điện thoại thúc giục, cô lẽ rằng cô ta thật sự có chuyện gấp cho nên mới vội vàng rời đi như thế:

“Cậu cứ đợi đó đi, tôi sẽ thông báo với người giám sát biết chuyện này, cậu cố tình quyến rũ Kiệt”

Bối Ni rời đi rầm Tiêu Dật liền quay trở lại ghế sofa ngồi xuống, thật ra thì chuyện này Bối Ni có nói với Khương La cũng sẽ chẳng giải quyết được vấn đề gì cả, Khương La chẳng qua chỉ là một nhân viên nhỏ ở công ty, cấp trên muốn cái gì, không muốn cái gì thì ông ta cũng chẳng thể can thiệp. Hơn nữa cũng là Trình Kiệt vừa mới rầm đích thân gọi điện cho Khương La, nói rằng cậu đã đi làm việc giúp hắn, bây giờ Bối Ni xuống

nói với Khương La chuyện này, không biết chừng thời gian kế tiếp Khương La cũng phải e dè cậu vài phàn.

Tiêu Dật bởi vì quá mức mệt mỏi cho nên mới nằm ngủ luôn ở trên ghế sô pha, ngay cả vết thương nhỏ ở tay cũng không cẩn xử lý, một chút máu ở trên bàn tay đang dần dần khô lại. Tướng ngủ của Tiêu Dật cực kỳ ngoan, hiện tại nằm ở trên ghế sô pha nhỏ như vậy vẫn nghiêm chỉnh nằm thẳng người, một tay đặt ở trên bụng, một tay đặt ở trên bắp đùi, áo choàng tắm màu xám của Trình Kiệt lớn hơn cậu một size cho nên lúc này một bên ngực đã lộ ra điểm nhỏ hồng hồng có vết hôn.

Trình Kiệt tan họp trở về phòng làm việc, hắn vừa rã nói thư ký Tiểu Khiết đặt cho mình một bộ quần áo để cho Tiêu Dật thay, hiện tại nhìn thấy một màn mỹ cảnh thế này liền cảm thấy người này vẫn là mặc áo choàng tắm của hắn xem ra nhìn sẽ đẹp mắt hơn. Trình Kiệt chậm rãi bước gần đến phía Tiêu Dật mang túi đồ đặt ở trên bàn, hắn đứng ở trên cao dùng ánh mắt như rada dò xét từ trên xuống dưới thân thể nóng bỏng này. Tiêu Dật không có ngực lớn, nhưng chẳng hiểu sao Trình Kiệt vừa nhìn liền có cảm giác muốn ngâm lấy mút mát trêu đùa. Tiêu Dật không có làn da trong suốt trắng hồng như những người phụ nữ khác hắn trước đây quen, nhưng chẳng hiểu vì sao khi hắn nhìn thấy làn da lúa mạch này trong người lại cảm thấy nóng nảy khó chịu.

Trình Kiệt ngồi xuống bên cạnh Tiêu Dật, bàn tay chậm rãi chạm tới bắp đùi của người ta, càng vuốt càng cảm thấy da thịttron bóng mát lạnh, càng vuốt lại càng muốn tiến lên thật cao hơn nữa. Trình Kiệt đột nhiên dùng sức một chút, ấn tay xuống phía dưới móng của Tiêu Dật, Tiêu Dật trong mơ màng cảm thấy có ai đó làm phiền mình liền mở mắt ra nhìn thử, mắt chỉ vừa mới hé ra một chút liền giật mình tỉnh cả ngủ luôn, lúc đưa mắt nhìn xuống phía dưới mình phát hiện ra được có người đang muốn làm loạn thì cứng người nằm im ở một chỗ không dám động đậy, ngoài mặt tuy đã biểu hiện trạng thái hốt hoảng lắm rã nhưng miệng vẫn cố gắng hỏi đến chuyện khác:

“Máy... giờ rã?”

Tay của Trình Kiệt ở dưới mông của Tiêu Dật cũng hơi động một chút, giọng nói nghiêm đày dục vọng:

“5 giờ rã”

Tiêu Dật đẩy tay Trình Kiệt ra rã ngã dậy, không ngờ bản thân lại bị lật úp sấp xuống lại, áo choàng tắm ở phía sau cũng bị vén cao lên đến tận lưng, mông cảm nhận được rõ ràng độ rét lạnh;

“Làm gì thế hả? Anh muốn làm cái gì?”

Trình Kiệt chỉ cần dùng một tayấn mạnh ở lưng của Tiêu Dật liền làm cho cậu không có khả năng chuyển mình trốn thoát, hờly nhỏ nào đó chẳng khác nào đã nằm sẵn ở trên thớt không thể dậy ra được, Tiêu Dật lại bắt đầu hoảng loạn dãy dưa dữ dội hơn vì bàn tay to lớn kia đang đặt ở trên mông cậu sờ loạn.

“Ngoan ngoãn một chút, tôi chỉ là muốn nhìn em một chút mà thôi”

Tiêu Dật vì quá hoảng hốt mà tức giận hét lớn:

“Có quỷ mới tin lời anh nói, anh sờ tôi làm cái gì?”

Trình Kiệt một tay kéo Tiêu Dật ngã lên đùi mình, mang hai chân cậu tách ra để cho đôi chân đó quỳ ngã trên ghế sofa, mặt đối mặt, mắt đối mắt, tâm tình lại có điểm rét lạnh vì ánh mắt như sấp tức giận kia của Trình Kiệt. Tiêu Dật xuống giọng một chút:

“Anh định làm gì thế?”

Trình Kiệt mạnh tay siết chặt lấy eo của Tiêu Dật, ánh mắt đáng sợ như muốn xoáy sâu vào nội tâm bên trong của cậu, hắn trầm khàn lạnh giọng:

“Tôi là thương nhân chứ không phải là nhà sư, nhà sư có thể không cần ăn thịt nhưng thương nhân không có thịt sẽ không vui, em hiểu có phải hay không?”

Tiêu Dật nhíu nhíu mày, đạo lý này cậu đương nhiên hiểu nhưng mà cho dù có hiểu đi chăng nữa thì cậu vẫn chẳng thể nào bình thường với Trình Kiệt được:

“Hiểu... nhưng mà tôi thật sự chưa có chuẩn bị, tôi chưa có...”

Tiêu Dật còn chưa kịp nói xong, Trình Kiệt đã đưa tay lên miết nhẹ đôi môi mặm mại của cậu, ngón tay thon dài di chuyển lên mái tóc cậu chỉnh sửa một chút rã ở bên tai phải của cậu khẽ vân vê:

“Hiểu đến mức độ nào? Tôi cũng không ép buộc em phải làm việc đó ngay lúc này, nhưng mà tôi muốn chạm tới thân thể em, thì em cho dù không có biểu hiện gì quá mức hưng phấn cũng không được phép từ chối kịch liệt như vừa rã, em có hiểu việc này hay không?”

Tiêu Dật giật mình, thì ra là Trình Kiệt chỉ muốn sờ soạng thân thể cậu mà thôi:

“Tôi vừa rã tưởng anh sẽ làm tối, cho nên tôi mới như vậy”

Trình Kiệt đưa tay cởi ra dây thắt đơn giản của áo choàng tắm, mang cả thân thể Tiêu Dật phơi bày trước đôi mắt hẹp dài nhiễm đầy dục vọng kia của Trình Kiệt, Tiêu Dật giật mình định đưa tay kéo lại áo của mình liền bị Trình Kiệt nhanh hơn một bước dùng một tay khóa chặt cổ tay của cậu về phía sau:

“Ngoan ngoãn nghe lời, tôi sẽ không làm gì em”

Trình Kiệt từ từ thả tay của Tiêu Dật ra, miệng hắn lại chạm tới cằm cổ của cậu dùng sức mà mút mạnh lấy, Tiêu Dật hơi cong người một chút, hai bàn tay nắm chặt chịu đựng để ở trên bắp đùi:

“Đừng hôn chỗ đó được không, rất dễ để người khác phát hiện ra”

Trình Kiệt quả thật ngừng lại, hắn ngẩng đầu lên nhìn Tiêu Dật tà ác hỏi:

“Em muốn hôn ở chỗ nào? ”.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân
dtv-ebook.com

Chương 31: Tôi Muốn Thao Em

Thật ra thì đối với Tiêu Dật mà nói thì hôn ở chỗ nào cũng đều không được cả, bởi vì người nào đó từ đầu đến cuối không lên tiếng nói hôn ở chỗ nào được cho nên Trình sói lớn liền mang cả người của người ta ra găm cắn một lượt, mỗi chỗ đều muốn thử qua một chút khiến cho hồn ly nhỏ trong lòng cũng bắt đầu run rẩy phát tình. Thời cơ tốt như vậy đương nhiên Trình Kiệt sẽ không bỏ qua, hắn trực tiếp nắm lấy Tiêu Dật Dật ở trong tay khẽ vuốt ve, Tiêu Dật theo đó cả người ngửa ngáy đến cao độ, đôi môi mèn mại kia cũng mím chặt cố gắng kiềm chế không phát ra tiếng kêu rên đứt quãng. Trình Kiệt một tay nắm lấy Tiêu Dật Dật, một tay để ở bên ngực trái của Tiêu Dật vân vê điểm nhỏ cương cứng đang lớn lên kia, hắn cúi đầu ghé vào tai Tiêu Dật hỏi:

“Khó chịu sao?”

Tiêu Dật cắn chặt môi không nói, nếu như bây giờ cậu lên tiếng khẳng định sẽ không phát ra được lời nói rõ ràng gì, nhất định sẽ bị Trình Kiệt chê cười. Trình Kiệt chậm rãi chuyển động tay ở dưới Tiêu Dật Dật, nơi đó chuyển động cực chậm nhưng đầu ngón tay ở trên điểm nhỏ kia lại dùng sức rất mạnh bạo, Tiêu Dật cong người muốn tránh né, cậu đưa tay nắm lấy cổ tay của hắn:

“Đừng... như vậy”

Trình Kiệt cúi người ngậm lấy bên ngực trái còn lại, đầu lưỡi trơn trượt quét một vòng tròn xung quanh điểm nhỏ mẫn cảm của Tiêu Dật, giọng nói của hắn mang theo ba phần xấu xa cùng bảy phần dục vọng cường cãi:

“Không phải cả hai đài thoả mái sao, cũng chỉ có tôi và em ở chỗ này, em vì sao phải ngại ngùng kiềm chế đây”

Trình Kiệt nói không có sai cảm giác quả thật là thoả mái lắm, thoả mái đến mức khiến cho cậu thật muốn nhắm mắt hưởng thụ, dù sao thì ở chỗ này cũng chỉ có hai người, hơn nữa thứ mang ra trao đổi đài có lợi cho đôi bên, Tiêu Dật không phải là người khắt khe với bản thân quá mức, cái gì ham muốn sẽ tìm cách mà có được, ví như hiện tại đã muốn rã thì cũng không giả bộ làm cái gì nữa. Tiêu Dật đánh bạo vòng tay ôm lấy cổ của Trình Kiệt, ngay tại thời điểm nhạy cảm này cũng không quên hướng Trình Kiệt thu tới phúc lợi về mình:

“Ngày hôm nay Bối Ni tới văn phòng tìm anh, cô ấy thấy tôi ở trong phòng rã... hình như cũng còn hiểu nhầm rã nữa...”

Trình Kiệt một tay giúp Tiểu Dật Dật an ủi, một tay lại xoa nắn xuống dưới mông của Tiêu Dật, ánh mắt hẹp dài ngập tràn dục vọng:

“Hiểu nhầm cái gì?”

Tiêu Dật khàn giọng:

“Hiểu nhầm mối quan hệ của tôi và anh”

Trình Kiệt nhận ra một điều rằng hố ly nhỏ của hắn rất thích đi đường vòng, lúc nào cũng đi một vòng lớn chứ không chịu trực tiếp nói với hắn ý muốn của cậu, Tiêu Dật là muốn hắn phải tự mình tìm ra, người này vì sao lại khó chịu như vậy đây:

“Không cần quan tâm tới cô ta... dù sao thì cô ta cũng đang hiểu theo đúng hướng, không phải sao?”

Tiêu Dật hài lòng, trong lòng chẳng hiểu sao cảm thấy vô cùng thoả mái, cậu hơi cong người một chút mang miệng nhỏ chạm sát tới vành tai của Trình Kiệt:

“Hai người rốt cuộc có quan hệ gì thế, xem ra rất thân thiết nên cô ấy mới có thể tự ý vào văn phòng làm việc của anh như vậy”

Trình Kiệt chính là yêu chết tính cách này của Tiêu Dật, có cảm giác như người này đang muốn làm nũng kẽ khổ với hắn vậy:

“Bối Ni từ nay về sau sẽ không được phép bước vào phòng làm việc của tôi nữa, như vậy em cảm thấy vui vẻ hay chưa đây?”

Tiêu Dật làm ra dáng vẻ vô tội làm như mình không liên quan đến việc này:

“Phòng làm việc cũng là của anh, công ty này cũng là của anh, anh muốn làm cái gì còn phải hỏi tôi hay sao?”

Trình Kiệt gật đầu:

“Đúng thế, nhân viên trong công ty cũng chịu sự quản lý của tôi, cho nên tôi bây giờ muốn thao em rã”

Tiêu Dật giật mình mở lớn hai mắt, mông ở bên dưới có cảm giác như ngón tay người nào đó đang cõi chấp tiến vào giữa hai mông của cậu vậy. Tiêu Dật nhanh chóng kéo Trình Kiệt ra cố gắng cười cười một chút:

“Cái này thì không thể được đâu”

Trình Kiệt có điểm gấp gáp đẩy mạnh Tiêu Dật xuống dưới ghế sofa, cả người đè lên người cậu nặng vô cùng:

“Đến khi nào?”

Tiêu Dật cũng không biết đến khi nào dù sao thì cậu nghĩ thời gian kế tiếp cũng còn khá dài, ít nhất thì cho đến khi cậu chính thức trở thành nghệ sĩ của Trình thị thì mới tính đến chuyện này đi:

“Trong đau của anh vì sao lại toàn nghĩ đến chuyện này thế, làm tổng giám đốc của Trình thị công việc nhàn rỗi lắm hay sao?”

Trình Kiệt khàn giọng đáp một câu khiết cho Tiêu Dật trong phút chốc cõng cứng miệng:

“Tôi là Trình tổng, công việc của tôi bận rộn như thế nào em cũng biết, thế mà tôi vẫn còn phải bỏ thời gian ra để nghĩ đến chuyện thao em, em nghĩ xem bản thân em có phải cũng nên tự cảm thấy áy náy hay không đây?”

Tiêu Dật có điểm xấu hổ, một chữ thao kia của Trình Kiệt thật làm cho Tiêu Dật nuốt không trôi, lúc trước Tiêu Dật thỉnh thoảng đối với bạn bè có nói mấy câu không đứng đắn, cái từ thao kia cũng đã từng nói qua, từng nghe qua, nhưng mà hiện tại nghe từ này trong miệng của Trình Kiệt lại cảm thấy nó bậy bạ đến thế:

“Thao thao thao, anh không còn từ khác để thay thế hả, tôi không muốn nghe thấy mấy từ như vậy, anh đứng đắn một chút đi”

Trình Kiệt cúi đầu ăn luôn miệng của Tiêu Dật, mỗi lần Tiêu Dật tức giận là y như rằng miệng nhỏ kia sẽ nói liên tục, hơn nữa môi trên còn chu nhọn về phía trước vô cùng đáng yêu, khiến cho Trình Kiệt nhất định phải ngậm lấy dày vò một phen:

“Khi nào mới có thể... đâm em?”

Hứng thú vừa rồi của Tiêu Dật bị dập tắt hoàn toàn rồi, cậu đẩy người Trình Kiệt ra muối nhẹ nhàng nhưng người phía trên cậu lại vững như đá tảng:

“Anh đừng nhắc đến vấn đề này nữa có được không?”

Trình Kiệt có một sở thích chính là muốn chọc cho Tiêu Dật phát điên, ví như hiện tại chẳng hạn:

“Vậy nói tôi nghe khi nào mới có thể tiến vào em đây?”

Tiêu Dật nóng mắt:

“Anh mà còn nói như vậy nữa là tôi sẽ tức giận đây”

Trình Kiệt bật cười ha ha kéo Tiêu Dật ngã dậy, hất nghiêng người lấy ra quần áo ở trong túi đưa cho cậu:

“Khi nào tôi mới có thể ra ra vào vào đây?”

Tiêu Dật trước đây luôn nghĩ Trình Kiệt là một người lạnh lùng không thích trêu đùa, nhưng càng tiếp xúc với hắn cậu lại càng cảm thấy con người này so với một đứa trẻ không khác là mấy. Tiêu Dật đen mặt lạnh giọng hỏi Trình Kiệt:

“Anh là trẻ con hả?”

Trình Kiệt quay lại phía sau nhìn Tiêu Dật:

“Trẻ con hay không em không phải biết rã hay sao?”

Tiêu Dật liếc nhìn Trình Kiệt một cái, cậu đúng là không phải đối thủ đấu miệng với người này, cho nên cách tốt nhất vẫn là nên im lặng thì hơn:

“Buổi tối đến nhà của tôi ngủ”

Tiêu Dật sống chết không chịu, nhà của Trình Kiệt không phải chính là địa phương dễ dàng để hắn giở trò với cậu nhất rã hay sao. Tiêu Dật lấy đại một chiếc quần lót mặc vào người vừa làm vừa nói:

“Không được, tôi không muốn đến nhà của anh”

Trình Kiệt đứng ở một bên khoanh tay nhìn người ta mặc quần áo:

“Tại sao không muốn đến nhà của tôi?”

Tiêu Dật nhanh nhanh chóng mang quần dài mặc vào người:

“Anh biết rã, anh còn hỏi cái gì nữa”

Trình Kiệt thấy vẻ luống cuống kia của Tiêu Dật thì bu rần cười:

“Em lo lắng cái gì, tôi đã nói sẽ không cường bạo em rã”

Tiêu Dật vừa nghe thấy từ cường bạo kia liền suýt chút nữa đánh rơi chiếc áo sơ mi mới xuống sàn, một từ cường bạo phát ra từ miệng của Trình tổng thật đúng là có lực sát thương vô cùng đối với một nghệ sĩ thực tập nhỏ nhoi như cậu:

“Lời nào của anh có thể tin được nhưng lời này thì tôi tuyệt đối không tin đâu, đến nhà anh ngủ thôi nào có dễ dàng như thế”

Trình Kiệt bước tới cầm lấy chiếc áo sơ mi trên tay Tiêu Dật giúp cậu mặc vào người:

“Tôi nghĩ muốn ôm em ngủ”

Tiêu Dật ngẩng đầu lên nhìn Trình Kiệt:

“Trình Kiệt à...”

Trình Kiệt chậm rãi mang hàng cúc áo của Tiêu Dật đóng lại ừ nhẹ một tiếng, Tiêu Dật tiếp tục nói:

“Anh đừng như thế, tôi cảm thấy lo lắng đây”.

Tiêu Dật và Trình Kiệt cùng nhau đi ăn, Tiêu Dật không muốn ăn đồ tây cho nên Trình Kiệt quyết định đưa cậu đi ăn đồ ăn truyền thống, Tiêu Dật đề nghị muốn đến tiệm ăn truyền thống buổi trưa ngày hôm nay, Trình Kiệt im lặng một chút rã quay sang hỏi Tiêu Dật:

“Em có chắc là muốn đến đó ăn?”

Tiêu Dật đương nhiên là chắc chắn mới đề nghị như thế, không phải là do đồ ăn ở đó ăn rất ngon mà là cậu muốn làm cho Trình Kiệt phải ghi nhớ thật kỹ chuyện buổi trưa ngày hôm nay:

“Sao nào, anh cảm thấy ăn ở nơi đó không thoải mái sao?”

Trình Kiệt nhún vai khỏi động xe ô tô:

“Được rồi, tôi sẽ đưa em đến đó ăn”

Tiêu Dật không phải là người hiền lành luôn có suy nghĩ cái gì đã qua thì sẽ để cho nó qua đi nhanh chóng, cậu là một người có chút ích kỷ, lỗi lầm của mình thì sẽ không muốn nhớ tới, nhưng lỗi lầm của người khác nhất định sẽ đào sâu đến tận gốc cực lực mang ra mà ghi nhớ cho thật kỹ càng, chính vì thế mới có chuyện khi Trình Kiệt đưa Tiêu Dật lên tầng ba của tiệm ăn truyền thống đó, Tiêu Dật kiên quyết muốn ngồi xuống chiếc bàn buổi trưa ngày hôm nay bọn họ đã từng ngồi.

Trình Kiệt không có biểu hiện gì cả từ tốn kéo ghế ngồi xuống, Tiêu Dật chăm chú lật mở từng trang thực đơn ra xem rất, Trình Kiệt ở một bên bùn cười nói:

“Em vì sao buổi trưa lại chọn đồ ăn nhanh như vậy?”

Tiêu Dật ngẩng đầu lên nhìn Trình Kiệt một cái rồi cúi đầu xuống đáp thế này:

“Là bởi vì tôi ngại bạn gái anh”

Trình Kiệt thở dài một hơi, hấn rốt cuộc vì cái gì lại cung chiêu huyền nhỏ lòng dạ hẹp hòi này đây, Trình Kiệt cầm lấy ly nước bên cạnh uống một ngụm rồi lên tiếng:

“Được rồi, em muốn nghe câu Bối Ni không còn là bạn gái của tôi nữa phải không?”

Tiêu Dật im lặng không nói gì cả, Trình Kiệt ngồi tựa lưng vào thành ghế phía sau dùng ánh mắt hưng thú nhìn người đối diện:

“Thật ra thì con người tôi có một đạo lý, nếu như có thứ gì đó tôi đã vứt bỏ rồi thì sẽ không nhặt lại, cho nên về chuyện của Bối Ni em không cần

phải để tâm quá nhiều, sẽ không có chuyện tôi mang Bối Ni thay thế em đâu”

Tiêu Dật để cuốn thực đơn xuống dưới bàn ngang đài nhìn Trình Kiệt, thật ra trong lòng cậu có một nghi vấn, có điều gì nghi vấn này hỏi ra có điểm nực cười đôi chút, nhưng mà cậu vẫn muốn hỏi Trình Kiệt:

“Anh trước đây là mang tôi thay thế Bối Ni hả?”

Trình Kiệt nhếch môi, Tiêu Dật có suy nghĩ lo lắng này trong đài khiến cho Trình Kiệt cảm thấy rất vừa lòng, ít nhất thì hắn cảm thấy được hổ ly nhỏ này hình như đang muốn ghen tuông:

“Tôi từ trước đến nay chưa bao giờ có suy nghĩ thay thế người này sang người khác cả, chính là không còn hứng thú sẽ không tiếp tục nữa mà thôi”

Nhân viên phục vụ đi tới hướng hai người hỏi:

“Xin hỏi hai người đã chọn được món hay chưa?”

Tiêu Dật có điểm mất tự nhiên một chút, cậu đưa thực đơn sang một bên chỉ chỉ vào đó:

“Lấy cho tôi món này, món này... món này nữa, tôi còn muốn một ly nước cam”

Nhân viên phục vụ nhanh chóng ghi lại một loạt món ăn mà Tiêu Dật gọi, sau đó người nọ lại quay sang hỏi Trình Kiệt, Trình Kiệt tùy tiện gọi vài món đơn giản, khi nhân viên phục vụ rời đi hắn liền nhếch môi hỏi Tiêu Dật:

“Vì sao buổi trưa hôm nay lại gọi món ít như thế, đến buổi tối lại gọi nhiều như vậy?”

Tiêu Dật im lặng không nói gì cả, cho dù Tiêu Dật không nói thì Trình Kiệt vẫn có thể hiểu được suy nghĩ của người ta:

“Trưa mai xong việc đợi tôi, tôi sẽ đưa em đi ăn trưa”

Tiêu Dật xua tay từ chối, gấp mặt nhau quá nhanh có thể hay không sẽ khiến cho Trình Kiệt không cảm thấy mới mẻ nữa. Có điều Tiêu Dật không biết một điều rằng, đối với Trình Kiệt thì hắn luôn cảm thấy bị cậu quyến rũ, trong điều lúc nào cũng chỉ muốn nhanh thật nhanh đem cậu áp ở dưới thân mà thôi... một khoảng thời gian sau đó khi sự nhẫn nhịn đạt đến cực điểm, Trình Kiệt bất chấp sự chống trả kịch liệt của Tiêu Dật, cuối cùng vẫn là nhẫn không được mang người ta ăn đến xương sườn mềm nhũn, chân tay run rẩy, dĩ nhiên đây vẫn là để nói sau đi.

“Ngày mai muốn đi ăn với bạn cùng phòng, tôi muốn tạo lập một mối quan hệ tốt với bạn cùng phòng” Tiêu Dật nghiêm túc nói

Trình Kiệt thì lại cảm thấy điều này không cần thiết, hắn nghĩ vẫn là muốn Tiêu Dật chỉ cần quan tâm đến hắn là đủ rồi:

“Thay vì tạo lập mối quan hệ tốt với bạn cùng phòng thì em nên tạo lập mối quan hệ tốt với tôi thì hơn”

Tiêu Dật ho nhẹ một cái, trong điều sớm đã biết tổng cái suy nghĩ xấu xa của Trình Kiệt:

“Quan hệ của chúng ta còn chưa đủ tốt hay sao?”

Trình Kiệt đưa tay đến chạm vào tay Tiêu Dật rầm nâng giọng hỏi:

“Em thấy sao?”

Tiêu Dật nhìn thấy phục vụ mang thức ăn tiến về phía mình liền rút tay lại đưa xuống dưới gầm bàn, cậu ho nhẹ một cái nhìn sang phía cửa sổ làm bằng kính bên cạnh, gương mặt có chút ửng hồng không lên tiếng. Trình Kiệt biết rằng họ lì nhở nhà mình e ngại người ngoài cho nên hắn đợi nhân viên phục vụ mang thức ăn để hết lên bàn rồi mới nói tiếp đến vấn đề này:

“Cùng tôi làm đi”

Tiêu Dật không hiểu ý của Trình Kiệt:

“Hả?”

Trình Kiệt mang nghiêm túc đẽ ở trên mặt, giọng nói cũng thản nhiên vô cùng phát ra một câu thế này:

“Tôi muốn thao em”

Tiêu Dật thất thần trong vài giây liền đưa tay lên cầm lấy nước uống một ngụm lớn:

“Anh vì sao...”

Tiêu Dật còn chưa kịp nói hết câu thì Trình Kiệt đã trả lời thế này:

“Tôi cả ngày bận bịu công việc như vậy vẫn có thời gian suy nghĩ đến chuyện thao em, đủ để biết em trong lòng tôi có chỗ đứng như thế nào rã, em còn muốn lo lắng cái gì nữa đây?”

Tiêu Dật đen mặt, cậu cũng không hoàn toàn để tâm đến chuyện đó quá mức, chỉ là cậu có một vấn đề nói lớn không lớn nhưng nói nhỏ cũng tuyệt đối không nhỏ... chính là cậu sợ đau. Tiêu Dật không phải không thử một chút gì, buổi tối ngày hôm trước còn lén lút ở trên giường mang ngón tay đưa vào chỗ đó, một ngón tay chỉ đưa tới có nửa đốt đã đau đớn đến nhói mày nhăn mặt rã, cái kia của Trình Kiệt nhất định thuộc dòng size ngoại cỡ, nó vừa lớn vừa dài muốn đưa vào chỗ đó của cậu không phải là muốn hại chết cậu hay sao:

“Không được, tôi chưa chuẩn bị kỹ càng, nếu lỡ như xảy ra chuyện gì không may thì người mang di chứng cả đời là tôi chứ không phải anh”

Trình Kiệt nghe thấy câu này thì vỡ lẽ, thì ra holy nhỏ này là sợ đau cho nên mới trốn tránh như thế, hắn cười lớn một tiếng ha ha trả lời:

“Ha ha ha, em thì ra là lo lắng đến vấn đề này”

Tiêu Dật đen mặt liếc nhìn Trình Kiệt:

“Anh cười cái gì chứ, người mang di chứng là tôi chứ có phải là anh đâu. Tôi ở trên mạng đọc được nếu không cẩn thận còn có thể bị ung thư hậu môn đấy”

Trình Kiệt nhìn thấy bộ mặt hoảng sợ kia của Tiêu Dật, có muốn ngừng cười cũng không thể ngừng được, cuối cùng vẫn là cười lớn nhìn đối phương. Tiêu Dật thấy Trình Kiệt cứ cười mãi thôi liền tức giận mím chặt môi:

“Anh cảm thấy buồn cười lắm hay sao, tôi tìm hiểu vấn đề này thì có gì buồn cười lắm hả? ”.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân
dtv-ebook.com

Chương 32: Tôi Đặc Biệt Như Thế Nào

Trình Kiệt mang Tiêu Dật đi ăn tối rồi lại mang Tiêu Dật trở về ký túc xá dành cho nghệ sĩ thực tập, đến lúc xe ô tô dừng lại ở trước cổng ký túc xá rồi thì Trình sói lớn lại chẳng muốn để cho người ta xuống xe, chính vì thế liền nhẹ giọng quay sang hỏi:

“Thật không muốn đến ở nhà tôi sao?”

Tiêu Dật một lời không thèm đáp trực tiếp mang dây an toàn tháo ra muốn bước xuống xe, Trình Kiệt ở bên cạnh nhanh tay kéo tay Tiêu Dật lại về phía mình, nghiêng người đặt lên môi Tiêu Dật một nụ hôn, vẫn là môi mỏng mềm mại này của Tiêu Dật làm cho hắn không thể nào can tâm rời xa:

“Là đang tức giận hay sao? Tôi sau này sẽ không cười em vấn đêđó nữa”

Tiêu Dật đúng là vì chuyện Trình Kiệt cười mình mà trong cả bữa ăn mặt nặng mày nhẹ với hắn, từ đầu đến cuối không mở miệng nói bất cứ câu nào cả:

“Anh cái gì cũng muốn làm theo ý của anh thôi, tôi không vui vẻ, không thoải mái anh cũng vẫn tự ý muốn làm theo ý của mình”

Trình Kiệt thở dài, nếu như là người khác có thái độ như vậy với hắn, hắn khẳng định đã không thèm quan tâm đến người ta rồi, nhưng bây giờ đổi phuong lại là Tiêu Dật, Trình Kiệt cảm thấy bộ dạng lúc giận dỗi của hổly nhỏ này vô cùng đáng yêu, vẫn là hận không thể trực tiếp đè người này xuống dưới thân mình yêu thương một phen:

“Được r ăi đừng có giận dỗi mãi như vậy, tôi l àn sau s e kh o ng trêu chọc em”

Trình Kiệt xoay người xuống ghế sau cầm lấy túi đ ore ăi đưa tay mở cửa xe muốn bước ra:

“Tôi vào trong đây, cảm ơn anh vì mấy thứ này”

Bởi vì Tiêu Dật nói muốn tạo lập mối quan hệ thật tốt với bạn cùng phòng cho nên Trình Kiệt đã nói tiêm corm truyền thống kia làm một số món ăn nổi tiếng để Tiêu Dật mang về, Tiêu Dật đương nhiên không có làm mình làm mẩy phản đối này nọ, khi Trình Kiệt vừa đề nghị như vậy đã trực tiếp lớn tiếng nói cảm ơn r ăi. Trình Kiệt đợi bóng dáng của h ồ ly nhỏ kia biến mất hoàn toàn mới khởi động xe trở về nhà. Thời gian hiện tại vẫn còn khá sớm, mới có 7 giờ tối mà thôi, Tiêu Dật v ề ký túc xá luôn phải lén lén lút lút mang túi đ ore ăn đó giấu ở phía sau lưng, bởi vì ký túc xá có quy định rất nghiêm ngặt, thực đơn được nêu sẵn tỉ mỉ với từng nghệ sĩ một, để đảm bảo cho chế độ ăn uống ứng với một thân thể hoàn hảo thì không có bất cứ một ai được mang đ ore ăn từ bên ngoài vào trong, nếu như bị phát hiện ra sẽ lập tức trừ điểm. Tiêu Dật an toàn v ề đến phòng ký túc xá, nhóm người cùng phòng cậu cũng vừa mới ăn cơm xong, xem dáng vẻ ng ăi mệt mỏi uống nước kia liền biết được thức ăn ở nhà ăn ký túc xá rất kham khổ.

Trác Trí Văn liếc nhìn ra ngoài cửa mệt mỏi nói một câu:

“Tiêu Dật, cậu v ề r ăi à”

Tiêu Dật mỉm cười gật đ ầu, trong phòng hiện tại đang có hai người là Trác Trí Văn và Bạch Dịch ngồi ở trên ghế sofa xem TV. Tiêu Dật mang túi đ ore kia để ở trên bàn nhìn hai người họ mỉm cười:

“Các cậu đã ăn cơm chưa?”

Bạch Dịch gật đ ầu vươn vai ngáp một cái:

“Vừa mới ăn xong”

Đúng lúc này từ trong phòng tắm bước ra một người, Tiêu Dật theo phản xạ quay lại nhìn lén phát hiện ra được người này có chút lạ, cậu không nhớ tên của cậu ta, chỉ nhớ rằng cậu ta cũng ở trong nhóm nghệ sĩ thực tập, hình như là ở phòng 304 thì phải.

Người nọ nhìn thấy Tiêu Dật liền đưa tay lên ý chào hỏi:

“Xin chào”

Trác Trí Văn chỉ về phía người nọ giới thiệu:

“Tiêu Dật cậu ấy là Bùi Khâm, cậu ấy từ giờ chuyển đến ở phòng của chúng ta thay cho Phó Hạo”

Trình Kiệt cuối cùng vẫn không để cho Ngô Lăng chuyển sang phòng của cậu, tuy rằng không phải là Ngô Lăng nhưng mà Tiêu Dật cũng không cảm thấy quá mức buồn bã gì cả, dù sao thì không cần nhìn thấy Phó Hạo đã là vui vẻ lớn nhất rồi. Tiêu Dật mỉm cười nhìn Bùi Khâm chào hỏi:

“Xin chào, tôi là Tiêu Dật”

Bùi Khâm đi đến phía ghế sofa muốn cùng ngồi xuống trò chuyện, Tiêu Dật mang túi đồ ăn mở ra vừa làm vừa nói:

“Các cậu có muốn ăn nữa hay không, đây là món ăn nổi tiếng của tiệm cơm truyền thống trên phố đông đúc”

Ba người vừa nhìn thấy có đồ ăn liền sáng mắt lên, buổi trưa ngày hôm nay bọn họ đều phải rèn luyện thể lực, khi trở về lại chỉ được ăn có một chút, hiện tại tay chân như muốn đình công rồi.

“Tiêu Dật, cậu đúng là cứu tinh sống của bọn tôi đây” Bạch Dịch nâng giọng

Tiêu Dật cười cười không nói, Trác Tri Văn vừa bỏ con gà quay lớn ra bên ngoài vừa nói:

“Cậu ngày hôm nay đi đâu vậy, tại sao buổi trưa lại không xuất hiện thê?”

Tiêu Dật trả lời qua loa:

“Tôi ngày hôm nay có chút việc bận thôi, trưa nay các cậu tập luyện cái gì thê?”

Bùi Khâm giống như nhớ ra việc gì đó liền nhanh chóng đứng dậy khỏi ghế sô pha bước tới phía cửa ra vào, mang khóa cửa đóng lại thật cẩn thận rồi mới nói tiếp:

“Phải khóa cửa vào, nếu không bị người khác phát hiện ra sẽ bị trừ điểm”

Mọi người trong phòng nhất loạt gật đầu, khi bốn người ngồi vào vị trí rồi liền bắt đầu mang con gà quay lớn kia xé ra cùng ăn, Trác Trí Văn vừa ăn vừa nói:

“Ngày hôm nay rèn luyện rất vất vả, suốt cả một ngày chỉ ở trong phòng tập mà thôi”

Bạch Dịch tiếp lời:

“Đúng vậy, một tuần kế tiếp chúng ta sẽ tích cực rèn luyện thể lực để đạt đến vóc dáng hoàn mỹ mà chuyên viên tư vấn nói”

Tiêu Dật ngẩng đầu hỏi lại:

“Chỉ trong một tuần thôi sao?”

Bạch Dịch gật đầu:

“Đúng vậy, nếu như trong khoảng thời gian một tuần đó ai còn thừa lại số cân nào thì sẽ trừ bằng đầy số điểm, còn có ngày hôm nay chuyên viên tư vấn Châu Chí Hùng lần trước có đến kiểm tra lại mọi người một lượt đó, Châu lão sư hôm nay không gặp được cậu cho nên ngày mai sẽ tới kiểm tra lại cho cậu”

Tiêu Dật thầm nghĩ trong lòng, Trình Kiệt đúng là làm việc vừa nhanh chóng vừa triệt để, ngày hôm nay không chỉ mang Phó Hạo tách ra khỏi cậu hơn thế nữa vẫn còn nhớ đến chuyện của Châu Chí Hùng kia. Lúc Tiêu Dật còn đang chìm đắm trong suy nghĩ của mình thì Bùi Khâm liền lớn tiếng một chút gọi cậu:

“Tiêu Dật, Tiêu Dật...”

Tiêu Dật giật mình thoát ra khỏi thực tại hả một tiếng, Bùi Khâm nhìn cậu chằm chằm rồi hỏi một câu thế này:

“Tiêu Dật, cậu có phải là quen người nào trong Trình thị hay không thế?”

Tiêu Dật chột dạ:

“Sao cậu tự nhiên lại hỏi thế?”

Bạch Dịch cũng có chung suy nghĩ này với Bùi Khâm:

“Tôi cũng cảm giác như vậy đó, Tiêu Dật cậu rốt cuộc là quen biết ai thế, cậu yên tâm đi mọi người sẽ không nói chuyện này ra với ai đâu”

Tiêu Dật nhíu nhíu mày giấu giếm:

“Tôi thì quen biết được với ai chứ, nếu như tôi thật sự có quen biết thì đã được trực tiếp trở thành nghệ sĩ chính thức rồi, còn cần phải qua kỳ thực tập ba tháng này hay sao?”

Trác Trí Văn nửa tin nửa ngờ, nhưng mà Tiêu Dật đã không có ý định nói ra thì cậu cũng không bắt ép:

“Cậu nghĩ trong số người chúng ta có ai là có quen biết hay không?”

Tiêu Dật có điểm xấu xa, bởi vì cậu ghét nhất chính là Phó Hạo cho nên luôn nói luôn thế này:

“Nhất định là Phó Hạo đây, cậu ta giàu có như vậy có quan hệ với người trong Trình thị cũng không phải là kỳ lạ gì”

Nhắc đến Phó Hạo, Bùi Khâm cũng tự động cảm thấy có điểm không được đúng cho lắm. Trước là Tiêu Dật và Phó Hạo buổi sáng có xích mích cá nhân, rất nhanh đến buổi trưa Phó Hạo liền được chuyển sang nhóm khác, ngay cả phòng ký túc xá cũng được nhanh chóng chuyện đi, việc này chứng minh cho việc Phó Hạo đúng là có quan hệ không nhỏ:

“Phó Hạo sao? Tôi cũng cảm thấy có khả năng là như thế”

Bạch Dịch vốn đã không thích Phó Hạo ngay từ đầu, có lẽ là do chênh lệch đẳng cấp cho nên những người như Bạch Dịch, như Tiêu Dật không thể nào có cảm tình tốt với Phó Hạo được:

“Phó Hạo chuyển đi rã tôi chính là mừng còn không hết, tôi thật sự không thích cậu ta”

Tiêu Dật có dragon minh rã liền gật đầu hưởng ứng:

“Tôi cũng chính là như vậy đây”

Tiêu Dật cùng mọi người nói chuyện vui vẻ được một lúc liền nhận được điện thoại của Trình Kiệt, cuộc gọi đầu tiên của Trình Kiệt gọi đến Tiêu Dật cố ý không bắt máy, bởi vì cậu hiện tại không muốn cùng Trình Kiệt nói chuyện, con sói lớn kia trước sau chẳng nói được câu nào dễ nghe cả. Tiêu Dật vốn tưởng rằng cậu không nghe máy thì Trình Kiệt sẽ không gọi nữa nhưng mà người kia đúng là dai như đỉa, cố tình gọi thêm một cuộc gọi nữa cho đến khi nào Tiêu Dật phải bắt máy thì thôi, Tiêu Dật cuối cùng đành phải cầm điện thoại đi vào trong phòng ngủ đóng cửa lại.

“Có chuyện gì sao?” Tiêu Dật bình thản lên tiếng

Trình Kiệt ở bên này lạnh giọng:

“Tại sao không bắt điện thoại của tôi?”

Tiêu Dật giả bộ như không biết gì cả:

“Anh có gọi sao, tôi vừa rã mới tắm xong”

Trình Kiệt im lặng một chút mới nói:

“Em ở trong phòng cùng mọi người ăn, đừng tưởng rằng tôi không biết”

Tiêu Dật giật mình, cậu mở cửa phòng ngủ bước ra ngoài đi đến phòng khách nhìn xung quanh một lượt, sau khi xác định không có bất cứ thứ nào khả nghi mới trở về phòng hỏi Trình Kiệt:

“Phòng ký túc xá có gắn camera?”

Trình Kiệt chẳng qua là tùy tiện nói một câu như vậy để thử Tiêu Dật mà thôi, ai ngờ nói một lời liền trúng ngay, hổ ly nhỏ này thế nhưng lại cõi tình không bắt điện thoại của hắn:

“Nếu không có camera thì tôi có thể biết em đang làm gì sao?”

Tiêu Dật hốt hoảng:

“Là thật sự có gắn camera trong phòng hả? Như vậy tôi mang đồ ăn về thì người quản lý sẽ biết sao?”

Trình Kiệt nhếch môi:

“Em nói xem? Không biết chừng lát nữa họ sẽ lên kiểm tra phòng của em”

Tiêu Dật a một tiếng, sau đó liền xuống giọng hướng Trình tổng của chúng ta lấy lòng:

“Đồ ăn anh mua cho tôi ăn ngon lắm... tôi mải ăn mà không để ý đến điện thoại của anh”

Trình Kiệt nâng giọng:

“Thế sao? Vì sao vừa rồi có người nói mới đi tắm về đây?”

Tiêu Dật cười ha ha lầy lòng:

“Thật ra là tôi vừa mới mang quần áo đến phòng tắm chuẩn bị tắm, lúc quay lại phòng thì thấy điện thoại của anh”

Trình Kiệt hừm một tiếng, Tiêu Dật cuối cùng vẫn là phải thành thật giải thích với người ta:

“Thật ra là tôi đang nghĩ sẽ nên cùng anh nói chuyện gì cho nên mới bắt máy chậm như vậy”

Trình Kiệt giọng nói mang theo tia hài lòng:

“Như vậy đã bắt máy chính là đã tìm ra chuyện để nói cùng tôi sao?”

Tiêu Dật nhanh miệng lảng sang chuyện khác:

“Muốn hỏi anh là đã về nhà lâu hay chưa?”

Trình Kiệt nhẹ giọng:

“Tôi vừa mới về”

Tiêu Dật bước tới ngã lên cửa sổ, cố gắng suy nghĩ xem sẽ cùng Trình Kiệt nói chuyện gì tiếp theo:

“Uh... vậy anh đang làm gì?”

Trình Kiệt thẳng thắn đáp:

“Đang tắm!”

Tiêu Dật ngay lập tức đen mặt, nghe thấy câu trả lời kia của Trình Kiệt là cậu đã ngửi thấy mùi nguy hiểm rồi, khi đang định lên tiếng hỏi sang việc khác thì Trình Kiệt đã nhanh chóng ở đầu dây bên kia nói thế này:

“Bàn tắm nhà tôi rất rộng, muốn em cùng đến lấp đầy nó”

Tiêu Dật hít thở một hơi, bởi vì sợ chuyện quản lý ký túc xá sẽ lên kiểm tra phòng cậu cho nên cậu trước sau vẫn luôn giữ thái độ hòa hoãn với Trình Kiệt:

“Như vậy anh tắm đi, tôi cũng phải đi tắm nữa”

Trình Kiệt khàn giọng:

“Tôi chẳng phải vẫn có thể vừa tắm vừa nói chuyện cùng em hay sao?”

Tiêu Dật có chút nóng mặt:

“Ký túc xá không có bàn tắm, muốn tôi vừa tắm vừa nói chuyện điện thoại cùng anh thì nước sẽ vào điện thoại của tôi, sẽ hỏng mất!”

Trình Kiệt hít một hơi nặng nề

“Điện thoại của em hỏng cũng không bằng tôi hỏng”

Tiêu Dật làm sao mà không hiểu ý trong lời nói của Trình Kiệt, người này lúc nào cũng biểu hiện có ham muốn mãnh liệt như vậy, nếu như quả thật mang vật ngoại cỡ kia vào trong thân thể của cậu mà lại không biết tiết chế, như vậy nhất định sẽ hại chết cậu mất, Tiêu Dật càng nghĩ càng cảm thấy lạnh buốt sống lưng:

“Anh cũng có thể tìm người khác giúp anh giải quyết”

Trình Kiệt ừ nhẹ:

“Đúng là tôi nên như vậy”

Lời vừa rồi của Tiêu Dật chẳng qua chính là tùy tiện mà nói thôi, đến bây giờ nghe thấy câu trả lời kia của Trình Kiệt liền cảm thấy hối hận rã, lý do hối hận có lẽ là bởi vì cậu sợ Trình Kiệt tìm người khác rã sẽ không chịu giúp cậu trở thành nghệ sĩ chính thức của Trình thị nữa, hoặc cũng có thể là Tiêu Dật không muốn Trình Kiệt có dây dưa gì với người khác, dĩ

nhiên thì khả năng thứ hai kia phải đợi một khoảng thời gian sau thì Tiêu Dật mới có thể nhận ra được.

“Thê thì tôi sẽ cùng anh nói chuyện một lúc nữa” Tiêu Dật vội vàng nói một câu như thế.

Trình Kiệt nhếch môi mỉm cười, ở bên này hưởng thụ nhấp một ly rượu vang đỏ rã đặt xuống bên cạnh thành bồn tắm:

“Em cùng tôi nói chuyện bớt nhảm chán, như vậy thì tôi không cần kiểm người khác giải quyết nữa”

Tiếp đó không gian hai bên đều rơi vào trầm mặc, Tiêu Dật chính là không biết hỏi Trình Kiệt vấn đề gì nữa, cậu ở bên vắt óc suy nghĩ một hồi cuối cùng liền mang một câu hỏi tự đào hố chôn mình xuống:

“Anh nói nhà anh có hồ bơi sao?”

Trình Kiệt ừ nhẹ:

“Em có muốn đến xem hay không?”

Tiêu Dật thật muốn tự tát miệng mình:

“Không cần đâu, tôi cũng không biết bơi”

Trình Kiệt cười lớn:

“Tôi cũng không nói em đến đó bơi”

Tiêu Dật lảng sang chuyện khác, còn cùng Trình Kiệt trao đổi đến vấn đề hồ bơi nữa nhất định câu chuyện sẽ càng ngàng càng đen không có hồi kết:

“Giàn hoa tử đằng phía trước nhà anh bình thường đều có người tới chăm sóc à?”

Trình Kiệt im lặng một hồi mới nói:

“Tôi tự tay chăm sóc”

Tiêu Dật có điểm bất ngờ một chút:

“Anh bạn nhanh chóng việc như vậy vẫn có thể chăm sóc giàn hoa lớn đó sao?”

Trình Kiệt không trả lời câu hỏi này của Tiêu Dật, mà hỏi cậu câu hỏi khác:

“Người mới chuyển đến phòng của em, em cảm thấy thế nào?”

Tiêu Dật nghe vậy liền ở bên nay tự động gật đầu:

“Trước cảm thấy cậu ta rất dễ gần, cảm ơn anh đã giúp tôi nhé”

Trình Kiệt ở bên này mang đầu ngón tay chạm vào ly thủy tinh khẽ sờ nhẹ:

“Chi bằng em dùng hành động thực tế thay lời nói cảm ơn đi”

Tiêu Dật đúng là hết cách với Trình Kiệt, người này chỉ hai câu nói liền quay trở lại với việc này ngay được:

“Tôi sẽ nghĩ đến chuyện làm sao để cảm ơn anh, hiện tại vẫn chưa thể nghĩ ra được cho nên tôi trước vẫn là cảm ơn anh”

Trình Kiệt nghiêm túc hỏi Tiêu Dật một câu thế này:

“Tiểu Dật, em lo lắng tôi cùng em làm chuyện đó rã sẽ bỏ rơi em sao?”

Đây là lần đầu tiên Trình Kiệt dùng danh xưng kia gọi Tiêu Dật, cho nên liền khiến cho Tiêu Dật trong phút chốc không thể nào mà bình tĩnh lại như bình thường nữa, cậu là vì hai từ Tiểu Dật phát ra từ trong miệng của Trình Kiệt quá mức ôn nhu, cũng là vì câu hỏi kia của Trình Kiệt mà im lặng một hồi lâu. Trình Kiệt có lẽ đang đợi Tiêu Dật lên tiếng, nhưng mà đợi một lúc rã đối phương vẫn không hề có động tĩnh gì cả thế cho nên hắn lại phải tiếp lời:

“Em là người đặc biệt nhất trong số những người tôi từng quen biết”

Tiêu Dật không thể không thừa nhận lời nói kia của Trình Kiệt khiến cho nội tâm của cậu có chút biến chuyển, có điều trước vẫn là chưa biêt biến chuyển này phản ánh tâm lý gì trong cậu. Tiêu Dật trong bất giác hỏi Trình Kiệt một câu hỏi, đây chỉ là bất giác phát ra giống như là cái miệng nhanh hơn suy nghĩ trong đầu, khi hỏi ra rãnh Tiêu Dật liền có chút xấu hổ muốn thu lại lời nói của mình:

“Tôi đặc biệt như thế nào?”.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân
dtv-ebook.com

Chương 33: Làm Thế Nào Để Không Trở Thành Sói Đói

Đầu dây bên kia im lặng thật lâu, Tiêu Dật ở bên này cũng theo đó nín thở chờ mong câu trả lời của Trình Kiệt, hiện tại trong lúc này đây thì Tiêu Dật không thể nào mà nhận ra được sự thay đổi lớn của mình, cậu vì sao lại trông chờ câu trả lời kia của Trình Kiệt đến thế, trái tim ở trong lòng ngực cũng theo đó đập loạn liên hồi. Giọng nói của Trình Kiệt cực kỳ nam tính, lúc này cũng vì dịu dàng ôn nhu mà khiến cho Tiêu Dật cảm thấy êm ái lạ thường:

“Đặc biệt đối với tôi”

Bàn tay của Tiêu Dật hiện tại đang nắm chặt để ở trên đùi biểu hiện cho việc cậu hiện tại có chút khẩn trương:

“So với Bối Ni tôi đặc biệt hơn sao?”

Trình Kiệt ở bên này nghe thấy Tiêu Dật muốn mang mình ra so sánh với Bối Ni thì buồi cười:

“Thật ra thì em không cần đem mình ra so sánh với người khác, tôi ở phía trên không phải đã nói em là người đặc biệt nhất hay sao?”

Tiêu Dật không thích câu trả lời kia của Trình Kiệt, cậu chỉ muốn hắn trả lời ngắn gọn một câu cho cậu hiểu là có hay không mà thôi:

“Tôi cũng đặc biệt, Bối Ni cũng đặc biệt, ai đặc biệt hơn?”

Trình Kiệt rất thích Tiêu Dật truy hỏi đến cùng như vậy, bởi vì người này mỗi lần truy hỏi đến cùng để tìm ra câu trả lời đầu tượng trưng cho

việc Tiêu Dật đang ghen tuông. Thật ra thì Trinh Kiệt sớm đã xác định được tình cảm của mình rầm, nói hắn nhanh như vậy chấp nhận yêu một người đàn ông thật quá vô lý, có lẽ Tiêu Dật quả thật là hờn nhở chỉ trong một cái chớp mắt thôi đã câu đi được hòn phách của hắn. Tiêu Dật không có nhanh chóng như Trinh Kiệt, cậu vẫn chưa thể nào nhận ra được những hành động truy hỏi đến cùng này của cậu biểu dương cho việc cậu đang ghen tuông, phải mất một khoảng thời gian lâu thật là lâu sau đó Tiêu Dật mới có thể hiểu được cái gì gọi là yêu.

“Tôi có nói Bối Ni đặc biệt sao? Tôi nói là em đặc biệt nhất, là duy nhất, là duy nhất thì sẽ không có người thứ hai, thứ ba, em có hiểu không?”

Tiêu Dật nghe câu này liền bắt đầu luống cuống, trong lòng tràn ngập những cảm xúc ngổn ngang từ vui vẻ cho đến bất an, từ yên tâm cho đến sợ hãi, từ hơi thở trầm ổn cho đến khi nín thở nghe cậu nói kia. Tiêu Dật lại xấu hổ nóng bừng mặt, biết trước sẽ ngại ngùng như vậy thì chẳng hỏi ra làm cái gì, Tiêu Dật nhanh chóng bỏ lại một câu rầm tắt máy không cần quan tâm Trinh Kiệt ở đâu dây bên kia có nói thêm cái gì hay không:

“Không hiểu gì cả, tôi phải đi tắm rầm”

Lại một buổi tối Tiêu Dật khó ngủ, nếu là trước đây khi vẫn còn làm việc bán thời gian ở tiệm cơm gà phố tây Tiêu Dật vừa về đến nhà đặt lưng lên giường liền sẽ ngủ li bì không biết gì luôn, nhưng mà hiện tại ăn sung mặc sướng rầm, còn được theo đuổi ngành nghề mình yêu thích, chẳng hiểu sao Tiêu Dật hễ nằm xuống giường lại chẳng thể yên ổn mà ngủ, có lẽ là vì cuộc gọi điện thoại của Trinh Kiệt mỗi buổi tối. Kể từ khi cậu và Trinh Kiệt chính thức xác nhận giao dịch kia, Trinh Kiệt mỗi buổi tối lúc nào cũng đều gọi điện cho cậu, hơn thế nữa một ngày nhất định phải hôn qua miệng cậu, sờ qua người cậu mới có thể được. Tiêu Dật không rõ bản thân mình rốt cuộc có điểm gì tốt, so với nữ minh tinh ngoài kia muôn ngực có ngực, muôn mông có mông, hơn nữa bọn họ còn là phụ nữ, cậu là đàn ông một số bộ phận trên người sẽ không được tiện cho lấp, ví như ngực, ví như mông, hay ví như chính là nơi đó... Trinh Kiệt mỗi ngày đều luôn miệng nói sẽ không ép buộc cậu chuyện kia, nhưng mà ngày nào hắn cũng đều thúc giục

cậu nhanh một chút, cậu thì lại muốn chậm một chút mới nghĩ đến, có hai lý do quan trọng đó chính là Tiêu Dật cảm thấy nếu như mình quá dễ dãi thì sau này sẽ bị khinh thường, còn có một lý do nữa chính là cậu sợ đau. Thân thể cậu, cậu tự biết, nơi đó có thể tiếp nhận vật ngoại cõi kia hay không thì bản thân cậu cũng tự mình biết được, nếu như hấp tấp không chuẩn bị kỹ càng nơi đó khẳng định sẽ bị phá hư, một khoảng thời gian sau đó Tiêu Dật tốn công phí sức học hỏi kinh nghiệm ở trên internet, mua rất nhiều thứ thuốc thoa, kem dưỡng nơi đó áp dụng nên mình chỉ để muốn nếu lỡ như quả thật phải đến bước đường đó thì cậu sẽ không quá lúng túng, nhưng mà mọi sự chuẩn bị của Tiêu Dật lại chẳng thể được áp dụng đúng đắn, ngày hôm ấy Trình Kiệt cứ như vậy trực tiếp đẩy cậu xuống biển... chuyện này dĩ nhiên vẫn là nên để nói sau đi.

Bạch Dịch nằm bên cạnh cảm giác được Tiêu Dật có phiền não liền quay sang hỏi:

“Tiêu Dật, cậu không ngủ sao?”

Tiêu Dật im lặng một chút, Bạch Dịch không phải là Ngô Lăng, cậu ta không có thích đàn ông cho nên mở lời hỏi cậu ta vấn đề này nhất định sẽ không giúp được cái gì, ngược lại có khi còn rước họa vào thân. Tiêu Dật suy nghĩ một chút cuối cùng liền mang câu chuyện của mình biến tấu đi:

“Bạch Dịch, tôi hỏi cậu một vấn đề này có được không, nếu như cậu quen một cô gái, là mới chỉ quen thôi đấy, cô ấy gọi điện cho cậu nói cậu rất đặc biệt là có ý gì?”

Bạch Dịch không cần suy nghĩ nhiều mà trả lời luôn:

“Còn có ý gì được nữa, còn không phải đã thích cậu hay sao”

Tiêu Dật nhíu nhíu mày:

“Tôi cảm thấy không phải như vậy, cô gái kia dường như không thật cho lắm, mới chỉ quen một thời gian ngắn như vậy đã biết cậu rất đặc biệt hay sao?”

Bạch Dịch xoay người lại nhìn Tiêu Dật, một tay mang tới kẽ ở bên đàu nhìn Tiêu Dật lâu thật là lâu:

“Tiêu Dật, có phải cậu có người theo đuổi hay không, nói đi là ai thế, có phải là Ân Tố Di hay không?”

Tiêu Dật có điểm khó hiểu khi Bạch Dịch nhắc đến Ân Tố Di:

“Ân Tố Di?”

Bạch Dịch chậm rãi lên tiếng:

“Ân Tố Di buổi trưa hôm nay không thấy cậu tới còn hỏi qua nhóm của chúng ta mấy lần liền, cậu buổi trưa cõi tình không đến có phải là tránh mặt cô ấy hay không đây?”

Tiêu Dật xùy một tiếng, sẽ không có chuyện Ân Tố Di thích cậu, có lẽ cô ta hỏi cậu là vì muốn tạo cơ hội gặp Tống Ngộ Phàm mà thôi:

“Ân Tố Di gì chứ, thôi đi ngủ đi”

Tiêu Dật nắm xoay người lại với Bạch Dịch, Bạch Dịch cũng không lên tiếng nói cái gì nữa, có thể là cậu ta ngày hôm nay quá mức mệt mỏi cho nên rất nhanh sau đó ở bên cạnh Tiêu Dật liền truyền tới tiếng thở đàu đàu. Tiêu Dật lấy điện thoại của mình mở lên xem giờ, bây giờ là 11 giờ đêm, mắt thấy trên team chat của mình thông báo có tin nhắn mới, Tiêu Dật nhanh chóng dùng đàu ngón tay thon dài nhắn vào đó. Những cô gái này bình thường vào buổi sáng không có nói chuyện nhì, cứ đến ban đêm liền bắt đàu rôm rả xôm tụ, chắc hẳn là những chuyện như thế này nên nói vào ban đêm mới có hứng thú.

[Sóc Nhỏ]: Mọi người không ngủ sao?

[Vạn Thụ Mê]: Cậu cũng chưa có ngủ mà

[Sóc Nhỏ]: Tôi có một khúc mắc cho nên ngủ không được

[Rên Ngọt]: Lại là liên quan đến tổng tài đại nhân của cậu hay sao?

[Sóc Nhỏ]: Ủ

[Đã Hướng Dương]: Có thắc mắc gì?

[Đại Boss]: Anh ta không thể thỏa mãn cậu hay sao, giờ vẫn còn không ngủ được?

[Phúc Hắc Công]: Nói cũng đúng không ai hoàn hảo cả, tổng tài đại nhân của cậu đi đâu kiện tốt như thế, vẻ bên ngoài cũng bất mất, ông trời nhất định phải lấy đi kỹ năng trên giường của anh ta.

Tiêu Dật cảm thấy mấy người này cũng giống như Trình Kiệt vậy, câu trước câu sau liền xoay ngay được tới vấn đề đáng xấu hổ này, hơn nữa còn mang ra bàn luận rất quen miện. Tiêu Dật di chuyển hai đầu ngón tay cái lướt trên màn hình điện thoại gõ ra một dòng chữ thế này

[Sóc Nhỏ]: Anh ta ngược lại là đẳng khác, nếu như ông trời lấy đi kỹ năng trên giường của anh ta thì tôi mừng phát điên rồ

[Bạo Hoa Cúc]: Thế cậu rốt cuộc có vấn đề gì đây?

[Đoạt Thiên Hạ]: Cậu nói như vậy là cậu và anh ta đã làm rồ hay sao?

[Trợ Công]: Hay là cậu gặp vấn đề chuyện không biết xử lý nơi đó như thế nào sau khi làm?

[Sóc Nhỏ]: Không phải như mấy người nghĩ đâu

[Đại Boss]: Không phải vấn đề cậu phiền não? Vậy cho tôi hỏi tí không phải là tổng tài đại nhân nhà cậu bị yếu sinh lý chứ?

[Sóc Nhỏ]: Anh ta không những không yếu mà còn dư thừa, đầu óc toàn nghĩ đến những chuyện đó mà thôi, kỹ năng của anh ta cũng cực kỳ điêu luyện, ngày hôm nay cùng tôi tuốt súng khiến cho tôi cũng phải trầm mê điên cuồng đã được hay chưa đây

Tiêu Dật chính là muốn dùng những lời lẽ không biết xấu hổ để đối phó với những người không biết xấu hổ này, có điều vẫn là cậu da mặt mỏng

lời xấu hổ kia vừa nói ra da mặt ngay phút chốc cũng ửng đỏ lên một chút, thật muộn xóa đi cái tin nhắn đã gửi vừa mới rã mà

[Dưa Chuột Lớn]: Đúng là tinh anh trong vạn tinh anh rã, người tốt như vậy cậu còn phiền nãocái gì nữa đây?

[Sóc Nhỏ]: Chính là anh ta tốt như thế cho nên tôi mới phải phân vân, mới phải phiền nãocái

[Đại Boss]: Cậu phiền nãocái gì còn không mau nói?

[Sóc Nhỏ]: Anh ta vừa mới rã gọi điện cho tôi nói tôi là người đặc biệt, vẫn ở đây là anh ta ngày ngày nói muộn thao tôi, tôi nghĩ không biết có phải anh ta nói ra nhũng lời đó chỉ để dụ tôi cho thao hay không.

[Thỏ Trắng Lớn]: Muốn thao cậu thì thẳng thắn nói muốn thao cậu, anh ta nói cậu đặc biệt thì tức là anh ta nghĩ cậu đặc biệt

Tiêu Dật nhìn dòng tin nhắn mới gửi tới của nhân vật mới vào team chat sáng hôm nay, đọc đi đọc lại lời này hai lần liền cảm thấy vừa đúng vừa không đúng

[Sóc Nhỏ]: Cô không phải anh ta nên không thể biết con người anh ta thế nào, trong đầu của anh ta lúc nào cũng chỉ nghĩ đến chuyện thao tôi thôi

[Tiêu Hồn]: Đại ca à, anh ta không phải là tổng tài của một công ty lớn hay sao, anh ta nếu thật sự muộn thao cậu rã thì đã trực tiếp mang cậu thao, còn có thể để cậu nhởn nhơ ở bên ngoài mãi thế này được hay sao. Tôi nghĩ anh ta có lẽ thích cậu rã, nếu không anh ta đã không kiềm chế như thế, còn gọi điện nói với cậu rằng cậu là người đặc biệt.

Tiêu Dật ở bên này lại bị cuốn theo lời nói của [Tiêu Hồn], cậu cảm thấy vừa đúng lại vừa không đúng.

[Sóc Nhỏ]: Anh ta đúng là kiểu người ham muốn cao lascar

[Đại Boss]: Người như vậy chính là nguy hiểm nhất, nếu như cậu bỏ đói anh ta lâu quá, anh ta sau một thời gian nhịn không được nhất định sẽ không thèm quản cậu có đồng ý hay không, đến lúc đó thì... một lần hồn nhớ đến cả đời đấy.

Tiêu Dật ở bên này lo lắng, cậu vẫn còn chưa muốn bị thao, nhưng nếu như đúng là như lời [Đại Boss] nói thì cậu phải làm như thế nào đây.

[Sóc Nhỏ]: Tôi vừa không muốn bị thao, lại vừa không muốn anh ta sau một thời gian sẽ hóa sói đói đâu

[Thỏ Trắng Lớn]: Tôi nghĩ cậu nên nhanh một chút để anh ta thao, thao sớm hay thao muộn đều không phải vẫn bị thao hay sao

[Sóc Nhỏ]: Không muốn, tôi vẫn chưa có chuẩn bị kỹ càng

[Rên Ngọt]: Tôi ở đây nói cho cậu một vài công cuộc chuẩn bị nhé, cậu trước hết nhất định phải tới mua gel bôi trơn, có mùi hay không có mùi đều được cả, nhưng tôi nghĩ vẫn là nên chọn loại không có mùi, dù sao thì nơi đó cũng đặc biệt nhạy cảm chẳng biết được những thứ mùi hương kia có phải là do đồ chất gì đó vào hay không

[Dưa Chuột Lớn]: Trước phải dùng ngón tay cắm vào tiểu huyệt của cậu để cho tiểu huyệt của cậu có thể thích nghi được, phương pháp này tuyệt đối không thể làm qua loa, làm càng cẩn thận tỉ mỉ thì khi mang điểu của bá đạo tổng tài nhà cậu cắm vào thì cậu mới không bị đau nhói. À còn có, tốt nhất phải mang ít nhất ba ngón tay cắm vào để kích thích nơi đó mở rộng ra, ít nhất là ba ngón, nhồi hơn thì càng tốt, nhưng mà tuyệt đối đừng có mang cả cổ tay đút vào, nhồi quá sẽ là không tốt đâu.

[Bạo Hoa Cúc]: Tổng tài đại nhân nhà cậu là người ham muốn mãnh liệt như thế, cậu nhất định phải thương lượng với anh ta, nói anh tuyệt đối không được ra vào quá mạnh bạo, không được làm quá nhồi lầm, nếu không thì cậu hẳn sẽ thảm liệt lắm...

[Rên Ngọt]: Cô nói cái gì vậy, chuyện này chẳng khác nào khó như lên trời, anh ta một khi đã lâm vào cái trầm mê này tuyệt đối sẽ không thể

dừng lại được đâu, trước nghĩ vẫn là nên khuyên tiểu thụ nhà chúng ta là cố gắng phối hợp, càng phản kháng sẽ lại càng đau đớn mà thôi

Tiêu Dật nhìn một loạt những kinh nghiệm từ những người chưa bao giờ thực hành kia truyền dạy cho mình, mặc dù theo bên huyệt thái dương cũng muốn nhỏ giọt từng dòng, như thế nào cậu lại cảm thấy khủng bố như thế, khi đưa tay đánh chữ đầu ngón tay vẫn còn không thôi run rẩy một chút:

[Sóc Nhỏ]: Tôi là muốn hỏi các cô có cách nào không thao mà sẽ không khiếu cho anh ta sau một thời gian hóa sói đói hay không, chứ không phải là nói các cô hướng dẫn tôi cách thao

[Tiêu Hỗn]: Không có

[Phúc Hắc Công]: Bây giờ tôi chỉ hỏi cậu một câu đơn giản thế này thôi, nếu như cậu bị người ta không cho ăn cơm vài ngày, cậu ở trên đường nhìn thấy người ta ăn cơm có tức tốc đi đến mà cướp cơm của người ta ăn hay không?

[Đại Boss]: Tình nguyện thao hoặc bị cưỡng chế thao, cái nào dễ chịu hơn hẳn cậu cũng hiểu

[Sóc Nhỏ]: Không muốn, tôi không muốn bị thao

[Thỏ Trắng Lớn]: Tôi nghĩ vẫn có cách

[Sóc Nhỏ]: Có cách sao, cô mau nói đi

[Thỏ Trắng Lớn]: Nhưng chỉ là có thể kéo dài thời gian trong nhất thời mà thôi, không thể dùng để ứng biến lâu dài được

[Sóc Nhỏ]: Cũng được...

[Thỏ Trắng Lớn]: Anh ta nếu đói thì để cho anh ta ngửi chút thịt đi, chính là bình thường sẽ cho anh ta sờ sờ người của cậuнибудь một chút, như vậy cũng có thể cảm cự cơn đói mà

[Đại Boss]: Cái này thì cô sai lại càng sai r^{ồi}, ngửi thịt mà không ăn thịt tuyệt đối là chiêu tử, cuối cùng khẳng định sẽ vẫn bị cưỡng ép thao túng mà thôi

[Thỏ Trắng Lớn]: Thì tôi cũng nói chỉ có thể cảm cự trong khoảng thời gian nhất định mà thôi, không thể lâu dài được

[Dương Quang]: Cậu rõt cuộc làm như thế nào để anh ta muốn thao cậu như thế?

[Sóc Nhỏ]: Tôi không biết a, anh ta thật đáng sợ lắm, cùng anh ta nói chuyện anh ta chỉ nhắc đến vấn đề đó thôi

[Dương Quang]: Công ty của tổng tài cậu là gì thế?

Tiêu Dật không thể nói là công ty giải trí Trình thị được, nói ra như vậy không phải khiến cho nhóm người nơi đây biết cậu có khả năng là một nghệ sĩ sao

[Sóc Nhỏ]: Không thể nói được, nghiệp của tôi có chút đặc thù nên không tiện nói

[Thỏ Trắng Lớn]: Sóc Nhỏ, cậu trước chi^{rồi} chuộng anh ta một chút là có thể đấy

[Sóc Nhỏ]: An, cảm ơn cô

Tiêu Dật tắt điện thoại để ở trên kệ bàn bên cạnh r^{ồi} nhắm mắt lại bắt đầu tự suy nghĩ mông lung tới những lời nhóm người kia nói, đối với tính cách của Trình Kiệt nếu để lâu quá nhất định sẽ có khả năng hóa thành sói đói, cậu không muốn bị ăn sạch như vậy cho nên lời của [Thỏ Trắng Lớn] kia có lẽ sẽ hữu dụng trong một thời gian dài, trước nhẫn nhịn đợi để Trình Kiệt sờ sờ một chút, ngửi thịt vẫn còn hơn không được cái gì không phải sao.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân
dtv-ebook.com

Chương 34: Con Không Thích Con Gái Đâu

Buổi sáng ngày hôm nay Tiêu Dật bị dậy trễ 10 phút, nếu không phải bởi vì tối hôm qua cứ suy nghĩ mãi đến vấn đề của Trình Kiệt thì hiện tại cậu đã không phải hấp tấp vội vàng như thế này. May mắn là Tiêu Dật lúc đến công ty vẫn còn kịp giờ nếu không cậu nhất định sẽ đem mười tám đồng tiền tông của Trình Kiệt ra ân cần hỏi thăm một lượt. Lúc bước vào công ty lại khéo đến mức chạm mặt người ta ở ngoài cửa lớn, Tiêu Dật vẫn chưa thể nào tự nhiên với Trình Kiệt được, ba người đi cùng cậu đúng lúc này liền nhất loạt cúi đầu nghiêm trang hướng Trình Kiệt chào hỏi:

“Trình tổng”

Tiêu Dật bị chậm hơn mất vài giây nhưng cuối cùng vẫn là cúi đầu xuống chào hắn một tiếng, giả bộ như là cậu và hắn không có quan hệ gì cả. Trình Kiệt dừng bước, ánh mắt như có như không liếc về phía Tiêu Dật phát hiện ra người nọ mang một bộ dáng mệt mỏi, lại nhìn hai bên vì trên mặt thâm quang của người ta liền nâng giọng hỏi:

“Hôm qua ngủ không được sao?”

Câu hỏi này nhất loạt làm cho bốn người phải giật mình, bởi vì Trình Kiệt không có gọi đích danh ai cả nhưng mà có một người vẫn có thể biết được Trình Kiệt rốt cuộc hỏi ai. Tiêu Dật không dám mở miệng trả lời câu hỏi kia của Trình Kiệt, may mắn Bạch Dịch ở trong nhóm là người lên tiếng đầu tiên:

“Cám ơn Trình tổng đã quan tâm đến mọi người”

Trình Kiệt nhìn Tiêu Dật một lượt từ trên xuống dưới cuối cùng liền xoay người bước đi hướng tới phía thang máy tổng giám đốc mà tiến vào, đến khi Trình sói lớn rời đi rầm Tiêu hầm mới có thể âm thầm thở phào một hơi.

Châu Chí Hùng sáng sớm đã đích thân đến phòng tập ở tầng 7 để đợi Tiêu Dật khiến cho Tiêu Dật cũng phải có điểm bất ngờ, không phải cậu bất ngờ vì ông ta đến sớm như thế mà là cậu bị bất ngờ bởi thái độ của ông ta đối với cậu quá mức trịnh trọng rầm:

“Tiêu Dật, tối hôm qua cậu ngủ có ngon không?”

Tiêu Dật đưa tay chỉ vào trước ngực mình một hầm, sau đó mở lớn đôi mắt nhìn về phía Châu Chí Hùng giống như là không thể tin nổi ông ta lại hỏi mình như thế:

“Tôi hả? Cám ơn Châu lão sư nha, tôi ngủ rất ngon!”

Châu Chí Hùng mỉm cười với Tiêu Dật, một nụ cười giả dối của ông ta so với nụ cười xấu xa của Trình Kiệt thật sự là nhìn không thuận mắt chút nào, Tiêu Dật giật mình một chút, mình rốt cuộc từ khi nào cứ nhớ đến Trình Kiệt mãi thôi. Khi mọi người tập hợp đầy đủ ở trong phòng tập rầm, Châu Chí Hùng làm ra một bộ dạng nghiêm túc đứng ở phía trên nâng giọng nói:

“Tôi ngày hôm nay đặc biệt đến để kiểm tra lại cho Tiêu Dật, Tiêu Dật mời cậu tiến lên đây”

Tiêu Dật nâng bước tiến về phía trước, Châu Chí Hùng chỉ nhìn một lượt từ đầu xuống chân của cậu liền dõng dạc nói thế này:

“Tiêu Dật cậu có gương mặt vô cùng cân đối, các đường nét từ trán, mắt, mũi cho đến miệng đều vô cùng hài hòa, gương mặt này so với những người ở đây có thể nói là được đánh giá cao nhất, rất có tố chất để làm một minh tinh nổi tiếng. Về thân hình của cậu tôi không cần xem cân nặng hay các số đo gì cũng có thể kết luận được rằng nó vô cùng hoàn hảo, lần trước tôi nói cậu lớn hơn so với thể trọng một chút là tôi nói sai rầm,

đó là số liệu chuẩn mực cũ từng năm ngoái, mỗi năm sẽ là thay đổi số liệu chuẩn mực khác nhau, cho nên mong cậu so với thể trọng rất cân đối, thân hình này đúng là quá mức hoàn hảo”

Tiêu Dật nghe thấy tiếng xôn xao của mọi người ở phía sau, mấy lời nói kia của Châu Chí Hùng nhất định là nịnh bợ cậu, bản thân cậu vừa nghe thật sự là có chút xấu hổ không dám nhận. Tiêu Dật cảm thấy không ổn rầm, cậu nghe thấy rõ ràng lời bàn tán của nhóm người kia.

“Sao lại như thế được? Lần trước nói một kiểu, lần này lại nói một kiểu?”

“Cậu ta sao có thể hoàn hảo như lời nhận xét kia chứ?”

“Thật là kỳ quái!”

Châu Chí Hùng nhìn xuống phía dưới nghiêm giọng quát:

“Mấy người bàn tán cái gì? Mấy người nghi ngờ năng lực của tôi hay sao?”

Nhóm người phía bên dưới đồng loạt im lặng không dám bàn tán nữa, Tiêu Dật đứng ở phía trên cảm thấy có chút đau đầu, Châu Chí Hùng làm như thế này chẳng phải là nói cho mọi người biết cậu có quan hệ với người trong Trình thị hay sao.

“Được rầm Tiêu Dật cậu vội chối đi” Trong giọng nói của Châu Chí Hùng mang theo tia nịnh bợ, lúc nói chuyện với nhóm người bên dưới thì rất hống hách nhưng khi nói chuyện với Tiêu Dật thì hoàn toàn trái ngược. Không chỉ có người xung quanh cảm thấy kỳ lạ mà ngay cả Khương La cũng bất đắc dù phải để ý tới Tiêu Dật nhiều hơn một chút, lần đó Phó Hạo nói Tiêu Dật lên tầng 49 ông không tin tưởng, nhưng buổi trưa ngày hôm qua Trình tổng đột nhiên đích thân gọi điện ra chỉ thị nói tách Phó Hạo và Tiêu Dật ra khỏi nhau, việc này từ đầu đến cuối đều có vẻ như mấu chốt là ở chỗ Tiêu Dật, xem ra Tiêu Dật và Trình Kiệt đúng là có mối quan hệ không được bình thường.

Ngày hôm nay sẽ tiến hành ghi hình giới thiệu từng người một để sau này còn có tư liệu cho công ty, thật ra cái gọi là ghi hình này cũng không phải quá mức phức tạp chỉ là có một cái máy quay nhỏ đặt ở phía trước, từng người có khoảng thời gian trong vòng 5 phút để tiến tới giới thiệu bản thân cũng như một vài điều muốn chia sẻ của mình. Đây chẳng qua chỉ là một công việc đơn giản nhắm mắt có thể vượt qua nhưng Tiêu Dật hiện tại lại có chút không được thoải mái bởi vì nhóm người ở phía sau kia luôn mang cậu ra bàn tán, bọn họ tuy rằng không dám ở trước mặt cậu nói chuyện nhưng mà bọn họ lại ở sau lưng cố tình nói lớn cho cậu nghe thấy. Tiêu Dật tự nói với bản thân rằng không cần để tâm tới những lời bọn họ nói, có điều cậu từ đầu đến cuối lại nghe không sót một từ nào.

“Trong nhóm có người được đối xử đặc biệt, như vậy cậu ta còn cần thực tập làm cái gì nữa đây”

“Chẳng trách cậu ta buổi trưa ngày hôm qua tự ý nghỉ, giám sát Khương cũng không trừ điểm của cậu ta”

“Còn có chuyện cậu ta với Phó Hạo nữa, Phó Hạo cuối cùng là người bị chuyển nhóm chứ không phải cậu ta”

“Các cậu nói xem cậu ta rốt cuộc là quen biết ai ở trong Trình thị”

Đúng lúc này giám sát Khương La liền nâng giọng gọi Tiêu Dật lên đứng giới thiệu bản thân ở trước máy quay, Tiêu Dật bởi vì mải quan tâm đến những lời nói của nhóm người phía sau cho nên từ đó đến giờ vẫn không kịp luyện nói ở trong đầu, đến bây giờ đứng ở trước máy quay ráo riết lúng túng lắp bắp mãi, người ở phía sau liền vì thế lại được một hồi xôn xao bàn tán.

“Tôi là Tiêu Dật, tôi... tôi năm nay... 22 tuổi...”

Khương La đứng ở bên này nãy giờ cuối cùng cũng phải lên tiếng:

“Tiêu Dật, cậu làm sao thế hả? Cậu có làm được hay là không đây?”

Tiêu Dật có chút lúng túng đứng ở trước máy quay vài giây, khi đang định lên tiếng trả lời thì Khương La đã bức bối cất ngang:

“Đi xuống đi”

Tiêu Dật bước xuống, người tiếp theo rất nhanh sau đó thế vào chỗ cậu. Tiêu Dật trong lúc này liền chợt ngộ ra một điều, khi cậu còn đang phân vân suy nghĩ thì cậu rất dễ đánh rơi mất cơ hội ở phía sau, người khác rất nhanh sẽ thế vào chỗ của cậu, giống như là chuyện của cậu và Trình Kiệt vậy.

“Dật ca...”

Lúc Tiêu Dật còn đang thắt thắt suy nghĩ thì ở bên cạnh liền có người đưa tay đẩy vào cánh tay cậu một cái, Tiêu Dật nghiêng đầu nhìn sang phát hiện ra đó là Ân Tố Di;

“U, sao thế?”

Ân Tố Di nhíu mày nhìn Tiêu Dật tỏ vẻ lo lắng:

“Dật ca anh có chỗ nào không khỏe sao?”

Tiêu Dật lắc đầu:

“Tôi không sao”

Ân Tố Di một bộ dạng quan tâm:

“Dật ca, anh ngày hôm qua đi đâu thế?”

Tiêu Dật chỉ trả lời qua loa:

“Tôi hôm qua có chút việc bận thôi”

Khi Ân Tố Di đang định lên tiếng nói cái gì đó thì điện thoại của Tiêu Dật chợt reo lên, bởi vì trong phòng hiện tại đang thu hình rất yên tĩnh cho nên khi tiếng chuông của Tiêu Dật vang lên thì trong phòng nhất loạt quay

lại phía sau nhìn cậu, Tiêu Dật nhìn thấy người giám sát Khương La nhíu mày không hài lòng liền vội vã mang điện thoại tắt đi.

“Xin lỗi, tôi ra ngoài một chút” Cuộc gọi kia là của mẹ Tiêu cho nên Tiêu Dật mới phải nhanh chóng ra bên ngoài gọi lại xem có việc gì. Lúc Tiêu Dật đi ra ngoài rầm những lời xì xào bàn tán lại bắt đầu vang lên, Tiêu Dật có chút mất tự nhiên khi nghe đám người kia nói rằng cậu lại đi gọi cho người quen biết trong Trình thị.

Mẹ Tiêu không thích Tiêu Dật làm nghệ sĩ, lúc cậu quyết định chọn theo học ngành diễn xuất rầm thì khi hết năm nhất đại học mẹ Tiêu liền cắt bỏ toàn bộ viện trợ gửi lên, Tiêu Dật lúc đó phải vừa đi làm thêm vừa đi học. Khi kết thúc bốn năm học đại học rầm vẫn có công ty giải trí nào chịu để ý đến cậu, mẹ Tiêu khi ấy chính là còn đặc biệt vui vẻ nói cậu thà làm công việc bán thời gian ở tiệm cơm gà phở tây chứ không cần làm nghệ sĩ. Ba Tiêu ở dưới quê làm chủ tịch một xã nhỏ, cả hai người đều muốn Tiêu Dật sau này cũng làm công việc đó, mẹ Tiêu cảm thấy làm chủ tịch xã rất tốt, được mọi người trong xã kính nể khiêm nhường, bà vẫn luôn cảm thấy mình có một người chồng là chủ tịch xã đi đâu cũng có thể kiêu ngạo ngẩng cao đầu. Một khoảng thời gian sau đó Tiêu Dật kiếm được một người còn hơn là chủ tịch xã, có lẽ rằng địa vị của người đó quá cao, cũng có lẽ rằng Tiêu Dật lại dẫn về nhà một người chồng cho nên ba mẹ Tiêu trong nhất thời không thể nào mà thích ứng được, còn có... dĩ nhiên vẫn là để nói sau đi.

Tiêu Dật nhấn lại số điện thoại quen thuộc của mẹ Tiêu, đầu dây bên kia rất nhanh đã bắt máy theo sau đó là giọng nói có chút bức bối của một người phụ nữ trung niên:

“Con vì sao lại dám tắt điện thoại của mẹ hả?”

Tiêu Dật đi xuống phía cuối hành lang từ từ giải thích:

“Là con vừa rầm đang bận việc, mẹ có việc gì mà lại gọi cho con vậy?”

Mẹ Tiêu nâng giọng:

“Tiêu tử này, mẹ đây muối gọi cho con trai mẹ cũng cần phải có việc mới được gọi sao?”

Tiêu Dật đúng là nghĩ như thế, cũng biết được rằng mẹ Tiêu hiện tại nhất định có việc nên mới gọi cho cậu, nhưng mà Tiêu Dật cũng không có lật tẩy ngay:

“À, ý con không phải là như thế, giờ này mẹ không phải đang bận rộn bán hàng ngoài tiệm sao?”

Gia đình của Tiêu Dật xem như cũng thuộc dạng dư dả ở trong thôn, ba Tiêu có lương của chủ tịch xã, thỉnh thoảng cũng có nhận một chút quà cáp nhò vả, mẹ Tiêu có một tiệm ăn nhỏ ở ngoài phố hàng tháng cũng ở đó kiếm được một chút tiền, hai vợ chồng già đã sớm không cần lo cho Tiêu Dật chỉ còn nuôi một đứa con trai đang học lớp 11 đúng là không có vấn đề gì cả.

“Khi nào thì trở về, con còn ở trên đó mãi làm cái gì?” Mẹ Tiêu hỏi

Tiêu Dật vẫn chưa nói cho mẹ Tiêu biết rằng mình hiện tại đang là nghệ sĩ thực tập của Trình thị, nếu không mẹ Tiêu nhất định sẽ lại nổi cơn thịnh nộ nữa:

“Con sao? Con ở trên này làm việc mà”

Mẹ Tiêu cao giọng:

“Con ở trên đó một tháng làm được bao nhiêu tiền, trên thành phố cái gì cũng đắt đỏ cả chi bằng trở về quê đi, mẹ nói cho con biết bí thư ở xã là bác Lưu đó đã già rồi vài tháng nữa sẽ nghỉ hưu, ba của con đã nhận chỗ giúp cho con, sau này ba con già rồi thì con thay ba con lên làm chủ tịch xã, con gái ở dưới quê lại chẳng muốn có một người chồng làm chủ tịch xã quá đi chứ”

Tiêu Dật đưa tay xoa xoa huyệt thái dương:

“Mẹ à, mẹ rốt cuộc muốn con làm chủ tịch xã vì cái gì chứ, là sợ con không lấy được vợ hay sao?”

Mẹ Tiêu ai nha một tiếng:

“Tiểu tử này, con không lo nghĩ đến chuyện đó trước đi, con trước phải chắc chắn cái chức vụ bí thư xã cho mẹ, con gái ở trong thôn nhất định sẽ tìm tới xếp hàng đến muộn đỗ cổng lớn nhà chúng ta, đến lúc đó con tha hồ mà lựa chọn”

Tiêu Dật có điểm bức bối cho nên liền nói thế này:

“Chủ tịch xã, bí thư xã cái gì chứ, con nói cho mẹ con không thích con gái đâu”

Mẹ Tiêu bên này nói liền hỏi:

“Tiểu tử con không muốn có bạn gái cũng được, trước vẫn nắm chắc cái bí thư xã cho mẹ ngay đi không là sau này hối hận cũng không kịp đó”

Tiêu Dật nhíu mày:

“Mẹ à, con không làm, con ở trên này có việc làm ổn định rồi”

Mẹ Tiêu nghi ngờ:

“Là công việc gì?”

Tiêu Dật nói dối:

“Là một công việc văn phòng, lương cũng rất cao những mấy nghìn tệ, như vậy còn sợ không có bạn gái hay sao?”

Mẹ Tiêu không tin nên nói thế này:

“Mấy nghìn tệ? Tiểu tử con kiếm được mấy nghìn tệ như vậy tháng tới vèn nhà mua cho mẹ một chút tổ yến cao cấp để mẹ cải thiện da mặt đi, chẳng lẽ tiền nào mua lại không mua được cho mẹ con chút đồ bô...”

Tiêu Dật hiện tại là nghệ sĩ thực tập không những không được trả lương mà còn phải mất tiền ở ký túc xá, tiền ăn uống, các loại tiền lặt vặt khác, số tiền cậu có cũng đã dần dần tiêu hết, vốn định lựa lời về xin mẹ Tiêu một chút, ai ngờ cuối cùng lại thành ra thế này:

“Được rã tổ yến cao cấp chứ gì, mẹ muốn thì khi nào công việc rảnh rồi con sẽ mua mang về cho mẹ”

Mẹ Tiêu vừa nghe giọng điệu kia liền biết Tiêu Dật đang nói dối:

“Còn phải đợi khi nào rảnh rồi nữa, công ty nào cũng đầu tháng phát lương, từ giờ đến đầu tháng còn mười mấy ngày nữa, con đầu tháng về nhà mang tổ yến cao cấp đưa cho mẹ đi”

Tiêu Dật trong lòng bất đắc than thầm, không nói đến chuyện không có tiền, cậu ba tháng nay phải ở tại Trình thị để hoàn thành hoạt động thực tập nếu như nghỉ sẽ bị trừ điểm, mà số điểm của cậu hiện tại đã bị âm rá, khi Tiêu Dật còn đang không biết từ chối sao cho được thì mẹ Tiêu đã nói thế này rá:

“Tiểu tử con là mẹ đây sinh ra, con nói lời nào là thật lời nào là giả mẹ còn có thể không nhìn ra hay sao. Không cần hỏi nữa, lập tức trở về làm bí thư xã cho mẹ”

Tiêu Dật bởi vì nghe thấy mẹ Tiêu nói vậy cho nên liền gấp gáp trả lời:

“Đầu tháng thì đầu tháng, mẹ đợi tổ yến cao cấp của con đi”

Tiêu Dật cúp máy đi vào trong phòng tập phát hiện ra mọi người đã sớm làm xong việc quay hình giới thiệu kia chuẩn bị đi sang phòng luyện tập thể hình, bởi vì Tiêu Dật vẫn còn chưa hoàn thành xong buổi ghi hình ngắn này cho nên Khương La nói cậu ở tại chỗ này làm lại. Trong phòng lúc này chỉ có duy nhất mình cậu và Khương La, ánh mắt kia của Khương La nhìn cậu rõ ràng ánh lên tia không hài lòng khiến cho Tiêu Dật lại càng căng thẳng hơn, nói một chút lại bị vấp, cứ như vậy quay đi quay lại khoảng ba lần Khương La cuối cùng nhịn không nổi nữa:

“Tiêu Dật, cậu cho dù có thật hay là không thật quen biết với người nào đó trong Trình thị, với thái độ cùng năng lực yếu kém này của cậu nhất định sẽ không thể trở thành nghệ sĩ chính thức của Trình thị được đâu!”

Tiêu Dật không phải là người không có một chút năng lực nào mà là vì cậu hiện tại đang có quá nhiều chuyện bị phân tâm, từ chuyện của Trình Kiệt cho đến chuyện của mẹ Tiêu, từ chuyện thái độ của Châu Chí Hùng cho đến chuyện bàn tán của nhóm người ngoài kia, đến hiện tại đối diện với ánh mắt không hài lòng kia của Khương La nữa, tất cả cả những chuyện đó làm cho Tiêu Dật không thể nào tập trung hoàn thành đoạn ghi hình giới thiệu ngắn này:

“Xin lỗi giám sát Khương, tôi sẽ làm lại một lần nữa”

Khương La đứng khoanh tay ở một bên nhìn chằm chằm Tiêu Dật, Tiêu Dật lại một lần nữa nói vấp nữa, Khương La xua tay muộn rời đi:

“Cậu tự ở đó hoàn thành đi, không hoàn thành được thì không cần phải tiếp tục nữa, biểu hiện ngày hôm nay của cậu tôi sẽ ghi vào phiếu đánh giá”

Khương La đi rãnh Tiêu Dật lì lợm khẽ thở dài một hơi, cậu tự mình đứng ở trước máy quay nói, nhưng mà cứ vấp hết lần này đến lần khác đến khi miễn cưỡng nói được một đoạn trôi chảy rãnh nhìn xuống đống hộp phát hiện ra đã gần 12 giờ trưa, giờ nghỉ trưa sớm đã bắt đầu từ một tiếng trước, Tiêu Dật cả người mệt mỏi ngồi tựa ở một góc tường mang điện thoại ra gọi cho ai đó.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân
dtv-ebook.com

Chương 35: Mua Tổ Yến Cao Cấp Cho Em

Tiêu Dật đã dàn hình thành thói quen dựa dẫm vào Trình Kiệt, cái vần đền này cho đến hiện tại Tiêu Dật vẫn chưa thể nào phát hiện ra được, sự thật là cậu mỗi lần gặp chuyện gì đó đều luôn chủ động tìm đến Trình Kiệt, và cũng chỉ có Trình Kiệt mới có thể giúp cậu giải quyết toàn bộ vấn đề rắc rối đó, cũng giống như bây giờ vậy trong bất giác liền mang điện thoại ra gọi cho Trình Kiệt.

Trình Kiệt ở bên này đang làm việc, hắn là một người công việc cho nên việc thường xuyên bỏ bùa trưa như thế này là một chuyện hoàn toàn bình thường, khi thấy điện thoại của Holly nhỏ kia gọi đến mới phát hiện thì ra thời gian đã trễ như vậy rã, Trình Kiệt bỏ văn kiện xuống bàn đưa tay cầm lên điện thoại nhấn vào nút tiếp nhận cuộc gọi, giọng nói thật sự rất dịu dàng:

“Có chuyện gì sao?”

Tiêu Dật ở bên này nghe được giọng nói của Trình Kiệt lại hối hận muốn cúp máy đi, khoảng thời gian vừa rồi khi nhấn số điện thoại giống như là bị ai đó thôi miên sai khiến vậy, đến hiện tại đều dây bên kia bắt máy rã lại lúng túng không biết làm sao cho phải. Trình Kiệt không thấy người nọ lên tiếng liền kiên nhẫn hỏi lại một lần nữa:

“Có chuyện gì sao?”

Tiêu Dật hít một hơi thật sâu khẽ hỏi:

“Anh đang ở đâu vậy?”

Bởi vì Tiêu Dật chủ động gọi điện cho Trình Kiệt cho nên tâm trạng của hắn hiện giờ đặc biệt cao hứng:

“Tôi đang ở văn phòng”

Tiêu Dật im lặng một hồi lâu mới hỏi thế này:

“Không ăn cơm sao?”

Trình Kiệt nghe ra được Tiêu Dật dường như là không vui, hắn không có trả lời câu hỏi kia của cậu mà trực tiếp đi thẳng vào vấn đề hồn quan tâm luân:

“Em sao vậy?”

Tiêu Dật nghe thấy Trình Kiệt hỏi thế cũng không giả bộ như là không có chuyện gì nữa, cậu hiện tại cần một người nói chuyện cho nên liền thẳng thắn nói ra luôn:

“Tâm trạng của tôi đang không tốt, tôi vừa mới kết thúc đoạn ghi hình ngắn, tất cả mọi người đều làm rất nhanh chỉ có riêng mình tôi phải làm đi làm lại rất nhiều lần mới được”

Trình Kiệt nhíu mày:

“Vậy em đang ở chỗ nào?”

Tiêu Dật đáp:

“Tôi ở trong phòng tập”

Trình Kiệt có một chút lo lắng quan tâm hỏi Tiêu Dật:

“Em vẫn chưa ăn cơm sao?

Đầu dây bên kia không trả lời chỉ có một tiếng thở dài ảo não, Tiêu Dật không vui cho nên tâm trạng hứng khởi vừa mới rã của Trình Kiệt cũng nhanh chóng tan biến:

“Được r āi, tôi sẽ đưa em đi ăn”

Tiêu Dật không muốn đi ăn, cậu chính là chẳng có tâm trạng gì mà ăn uống cả, Khương La vừa r āi nói cậu không có năng lực thật sự khiến cho cậu rất tổn thương:

“Tôi không muốn đi ăn, tôi lên văn phòng của anh có được không?”

Trình Kiệt ừ nhẹ, h ồly nhỏ của hắn đúng là đang rất buồn bã r āi. Tiêu Dật rất nhanh lên đến tầng 49, đứng ở bên ngoài cửa phòng Trình Kiệt vẫn rất quy củ gõ cửa ba tiếng, người ở bên trong vẫn theo thường lệ nhàn nhạt nói:

“Vào đi”

Tiêu Dật chậm rãi bước vào r āi đóng cửa lại, Trình Kiệt ng āi ở trên ghế tổng giám đốc trầm giọng gọi cậu:

“Đến đây ng āi đi”

Tiêu Dật hiểu ý Trình Kiệt, người này muốn cậu ng āi lên đùi hắn nhất định là để tiện giờ trống, có điều hiện tại cậu không vui cho nên cũng không có tâm trạng cùng hắn trêu đùa. Tiêu Dật chẳng hiểu sao rất bức bối, vì thế liền xoay người lại muốn ra khỏi phòng làm việc của Trình Kiệt.

Trình Kiệt ở phía sau giải thích:

“Không phải em nói tâm trạng không tốt hay sao, qua đây nói cho tôi nghe vì sao tâm trạng em lại không tốt xem nào”

Tiêu Dật dừng bước quay lại phía sau nhìn Trình Kiệt:

“Tôi không có thời gian cùng ai đùa giỡn đâu”

Trình Kiệt gương mặt vô cùng nghiêm túc nhìn về phía Tiêu Dật:

“Tôi cũng không có đùa giỡn”

Thật ra thì Trình Kiệt rất thích đặt Tiêu Dật ngã ở trên đùi mình, bởi vì khi đó hai người tiếp xúc với nhau ở khoảng cách rất gần, hơn nữa thân thể của họ nhỏ kia cực kỳ mềm mại, lại nhẹ đến mức khiến cho người ta phải đau lòng, muốn che đỡ yêu thương. Tiêu Dật nhìn ra được Trình Kiệt là đang nghiêm túc cho nên liền quyết định quay lại phía sau tiến về phía Trình Kiệt, Trình Kiệt nhẹ nhàng kéo tay Tiêu Dật để cài ngã xuống đùi mình, đôi tay nhanh chóng vòng qua eo cậu khẽ hỏi nhẹ:

“Vì sao tâm trạng không tốt đây?”

Tiêu Dật liếc nhìn Trình Kiệt một cái, sau khi xác định được Trình Kiệt không có làm loạn mới chậm rãi trả lời câu hỏi kia của hắn:

“Châu lão sư hôm nay ở trước mặt nhỉ ài người tông bốc tôi, khiến cho mọi người đều nảy sinh nghi ngờ tôi có quan hệ với người ở trong Trình thị, bọn họ không có nói chuyện này ở trước mặt tôi, nhưng lại ở phía sau lưng tôi cố tình nói lớn hơn một chút để cho tôi nghe thấy”

Trình Kiệt thấy họ nhỏ kia vì việc này mà buồn bã liền đau lòng một chút:

“Được rã, tôi sẽ nói với bọn họ không được phép nhắc đến chuyện này nữa”

Tiêu Dật lắc đầu không đồng ý:

“Anh đừng làm như vậy, nếu như anh làm như vậy thì bọn họ càng thêm chắc chắn tôi cùng người trong Trình thị có quan hệ”

Trình Kiệt đưa tay vuốt lại mái tóc của Tiêu Dật một chút:

“Như vậy bọn họ sẽ tiếp tục ở sau lưng nói em”

Tiêu Dật sầu não:

“Tôi sau này sẽ từ từ tìm cách xóa bỏ suy nghĩ đó trong đầu bọn họ, anh lần sau không cần phải giúp tôi nữa, tránh cho mọi người cảm thấy tôi

được đối xử đặc cách”

Trình Kiệt đưa tay xuống nắm lấy tay của Tiêu Dật, ánh mắt của hắn nhìn về phía cậu chứa đầy tia yêu thương:

“Tùy ý em”

Tiêu Dật trốn tránh ánh mắt kia của Trình Kiệt nhưng mà cậu lại không có rút tay ra khỏi tay hắn:

“Mẹ của tôi nói tôi về quê làm bí thư xã”

Trình Kiệt hả một tiếng, Tiêu Dật thật là có chút xấu hổ khẽ đỏ mặt, về quê làm bí thư xã nghe cũng thật là có điểm buồn cười:

“Còn nói là sau này ba tôi về hưu rã có thể thay ông lên làm chủ tịch xã”

Trình Kiệt nhíu mày một chút vòng tay ôm lấy eo của Tiêu Dật:

“Em không phải là muốn về quê làm bí thư xã đây chứ?”

Trình Kiệt thở dài:

“Từ nhỏ bố mẹ tôi đã muốn tôi làm chủ tịch xã rã, tôi đi học diễn xuất bố mẹ tôi nhất quyết phản đối, cho đến khi hết năm thứ nhất đại học đã cắt bỏ hoàn toàn viện trợ cho tôi. Tôi ra trường không có công ty giải trí nào chịu để ý tới, mẹ tôi còn thật sự rất là vui mừng”

Trình Kiệt đưa tay ôm lấy Tiêu Dật vào lòng để cho cậu từ từ ngả vào trong lòng ngực hắn:

“Không phải có tôi hiện tại chú ý tới rã hay sao?”

Trình Kiệt tựa đầu lên vai Tiêu Dật, vầng trán còn chạm vào một bên cằm cổ của hắn:

“Vừa mới rã mẹ tôi gọi điện, tôi đã nói rằng tôi làm một công việc văn phòng lương rất khá, nếu để cho mẹ tôi biết tôi đang làm nghệ sĩ thực tập ở Trình thị, bà nhất định sẽ lại tức giận... Khuông giám sát ở trong phòng nói tôi với năng lực này không thể trở thành nghệ sĩ chính thức của Trình thị, mẹ tôi cũng không muốn tôi làm nghệ sĩ, tôi có chút mệt mỏi nghĩ có nên hay là quay về nhà”

Trình Kiệt khẽ thở dài, bàn tay ở phía sau lưng khẽ vuốt vai của Tiêu Dật giống như là đang dỗ dành cậu vậy:

“Yên tâm đi, em tuyệt đối có năng lực trở thành nghệ sĩ”

Trình Kiệt lần đó nhìn thấy Tiêu Dật diễn xuất lần đầu ở trong cuộc tuyển chọn đã biết được cậu thật sự có tố chất làm một diễn viên, ngay cả hội đồng ban giám khảo lần đó khi chứng kiến cậu diễn thử xong cũng phải thốt thầm vài giây mà nhìn chằm chằm cậu.

“Mẹ tôi nói đầu tháng tới trở về nhà, nhưng mà tôi lại vướng kỳ thực tập nếu như nghỉ vài buổi sẽ lại bị trừ điểm nữa, hơn nữa bà bởi vì không tin tưởng tôi làm công việc văn phòng kia mà còn nói tôi trở về mua tổ yến cao cấp cho ba xem” Tiêu Dật càng nói càng nhỏ, tổ yến cao cấp cực kỳ đắt, đối với vấn đề tiền bạc cậu thật sự ngoài Trình Kiệt ra thì không có ai để hỏi vay tiềng cả.

Trình Kiệt hiểu ý Tiêu Dật, hắn khẽ mỉm cười cảm thấy trong lòng vui vẻ bởi vì Tiêu Dật chịu lên tiếng nhò vả hắn, cái này xem như là hắn chính là người duy nhất có thể giải quyết toàn bộ rắc rối cho cậu. Trình Kiệt vẫn duy trì động tác xoa nhẹ phía sau lưng của Tiêu Dật bình ổn tĩnh cậu:

“Được rã, tôi sẽ mua tổ yến cao cấp cho em”

Tiêu Dật ngẩng đầu nhìn Trình Kiệt khiến cho môi mỏng trong vô tình lướt qua cổ của hắn, khi đầu mũi chạm vào cằm hắn thì cậu lại vội vàng cúi đầu xuống nói:

“Cám ơn anh nhé, tôi sau này nhất định sẽ trả lại cho anh”

Trình Kiệt cúi đầu hôn lên tóc của Tiêu Dật:

“Không cần trả lại”

Tiêu Dật có chút buồn ngủ, cái miệng nhỏ còn bất chợt ngáp dài một cái, tay mắt phía trước có chút mờ ảo ngập nước:

“Bây giờ mấy giờ rồi?”

Trình Kiệt nhìn đồng hồ trên tay thấy hiện tại đã là 12 giờ 50 phút, nhưng bởi vì hắn thấy bộ dạng mệt mỏi kia của ai đó liền nói dối thế này:

“Mới có 12 giờ 20 phút thôi”

Tiêu Dật giống như bị dính thuốc mê vậy, cả người cứ như thế ngủ ở trong lòng ngực Trình Kiệt, khi Trình Kiệt nói ra câu kia chỉ từ một tiếng rất nhỏ. Trình Kiệt cúi người liền phát hiện ra được người ta sớm đã nhắm nghiền mắt chìm vào giấc ngủ, hắn buông cười hờn nhô này vì sao lại ham ngủ như vậy, mới nói chuyện trước đó vài giây hiện tại đã ngủ mê mệt rã.

Đã nói Trình Kiệt rất thích cảm giác được ôm Tiêu Dật ở trong lòng, thân thể của ai đó cực kỳ mềm mại nhu nhược, ngay cả da thịt cũng đặc biệt mát mẻ. Trình Kiệt tiếp theo đó vừa mang Tiêu Dật ôm ở trong lòng vừa làm việc, cứ như thế thời gian rất nhanh đã trôi qua 1 tiếng đồng hồ, Tiêu Dật một lần nữa buổi trưa không trở lại phòng tập luyện. Tiêu Dật chính là người đầu tiên Trình Kiệt bỏ ra nhiều kiên nhẫn như vậy, từ đó đến giờ không ai có thể vừa ngủ ở trong lòng hắn như thế, Trình Kiệt một tay ôm Tiêu Dật một tay cầm lấy ván kiện lật qua xem thử, cánh cửa phòng làm việc của hắn đột nhiên bật mở ra kéo theo đó là giọng nói lớn oang oang của Tống Ngộ Phàm:

“Này A Kiệt...”

Tống Ngộ Phàm vừa nói đến đây liền á khẩu bởi vì cậu ta nhìn thấy khung cảnh phía trước quá mức khủng bố, Trình Kiệt nhíu mày nhìn Tiêu Dật nhắc nhở:

“Nhỏ tiếng một chút, có chuyện gì sao?”

Tống Ngộ Phàm cầm trên tay văn kiện bước thẳng về phía Trình Kiệt, ánh mắt kia tập trung nhìn về phía người ở trong lòng hắn như muốn xác định chắc chắn người nọ không phải đã chết mà chỉ đang ngủ:

“Này... cậu ta sao lại ở chỗ này thế?”

Trình Kiệt không có trả lời câu hỏi của Tống Ngộ Phàm:

“Cậu đến có chuyện gì đây?”

Tống Ngộ Phàm đặt văn kiện xuống bàn làm việc của Trình Kiệt, ánh mắt của cậu ta từ đầu đến cuối hết nhìn Trình Kiệt lại nhìn đến Tiêu Dật:

“Cậu và Tiểu Dật... từ khi nào lại... lại thân thiết như vậy?”

Trình Kiệt lật mở văn kiện mà Tống Ngộ Phàm đưa tới, đọc qua loa một chút rờ candom bút ký xuống xong lại trả lại cho Tống Ngộ Phàm:

“Cứ như vậy mà làm đi”

Tống Ngộ Phàm vẫn chưa từ bỏ cơ hội hỏi Trình Kiệt đến cùng:

“Cậu và Tiểu Dật thật sự... thật sự là loại quan hệ đó sao?”

Trình Kiệt dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn Tống Ngộ Phàm, nếu là người khác hắn là đã bất tỉnh vì ánh mắt đáng sợ đó của hắn, nhưng mà Tống Ngộ Phàm cũng coi như là bạn thân lâu năm cho nên không chút sợ hãi gì hỏi hắn:

“Từ khi nào vậy? Từ khi nào lại chuyển khẩu vị như thế này?”

Trình Kiệt trầm giọng cố gắng kiềm chế tức giận:

“Cậu có trở về phòng làm việc không thì bảo, cậu cứ ở chỗ này lải nhải không ngớt, nếu như để em ấy tỉnh dậy tôi nhất định sẽ không để cậu yên ổn đâu”

Tống Ngộ Phàm bùi bùi mồi cầm lấy vần kiện xoay người rời đi, trước khi rời đi còn đặc biệt đóng thật mạnh cánh cửa ý muốn để cho Tiêu Dật tỉnh dậy, quả nhiên sau tiếp đóng cửa lớn kia Tiêu Dật liền bị giật mình khẽ run người một cái, ánh mắt mở lớn có chút hốt hoảng đứng bật dậy:

“Mấy giờ rã?”

Trình Kiệt đúng là hận không thể mang Tống Ngộ Phàm ném xuống tòa nhà mà, bởi vì nhìn dáng vẻ hoảng loạn kia của Tiêu Dật cho nên Trình Kiệt mới nói dối thế này:

“Không cần gấp gáp, tôi ngày hôm nay nói nhóm người thực tập nghỉ buổi chiều rã”

Tiêu Dật luống cuống mang điện thoại bỏ ra nhìn phát hiện ra đã là 3 giờ rã:

“Có thật không?”

Trình Kiệt gật đầu:

“Gạt em làm cái gì chứ”

Tiêu Dật tin tưởng Trình Kiệt, cậu nhíu mày nhìn hắn có điểm oán trách:

“Anh vì sao không gọi tôi thức dậy chứ, lần sau đừng như vậy”

Trình Kiệt ngẩng đầu nhìn Tiêu Dật thò tay hỏi:

“Muốn khi nào về quê?”

Tiêu Dật chính là đang đau đầu vấn đề này, Khương La hiện tại có vẻ như không mấy dễ chịu với cậu thế cho nên cần phải đợi ông ta yên ổn một lúc mới có thể hỏi xin nghỉ vài ngày:

“Đợi qua vài ngày nữa để giám sát Khương không tức giận tôi sẽ xin ông ta nghỉ vài ngày”

Trình Kiệt ngẩng khoanh tay trước ngực nhìn chằm chằm Tiêu Dật:

“Em nghĩ tôi và Khương La ai có quyền hành lớn hơn?”

Tiêu Dật thở dài:

“Tôi phải xin giám sát Khương, tôi lần này sẽ nhận trừ điểm, không thể để người khác biết tôi được đối xử đặc biệt nữa”

Trình Kiệt kéo lấy tay Tiêu Dật về phía mình:

“Tôi cho nhóm nghệ sĩ thực tập đàm thoại vài ngày, lúc đó em vừa có thể về quê lại vừa không bị trừ điểm, cũng chẳng ai có thể dám nghĩ được em nữa, như vậy có thích không?”

Tiêu Dật nghĩ một hồi lâu cảm thấy cách này của Trình Kiệt khá là hay, vì thế mới hỏi lại hắn:

“Như thế có được không?”

Trình Kiệt kéo Tiêu Dật ngả lại vào trong lòng của mình, hắn rất thích ôm lấy thân thể mềm nhũn nhu này:

“Được, nhưng em quay trở về quê rẳng nhất định không được ở lại đó hắn đâu có biết chưa?”

Tiêu Dật có chút căng thẳng, cậu căng thẳng bởi vì từ hành động cho đến thái độ của Trình Kiệt đối với cậu quá mức ôn nhu, cái này thật khiến cho người ta phải suy nghĩ nhiều. Trình Kiệt đưa chóp mũi chạm vào gáy của Tiêu Dật hít một hơi:

“Ngày mai tôi sẽ cho nhóm nghệ sĩ thực tập nghỉ 3 ngày, 3 ngày đã đủ hay chưa?”

Tiêu Dật thật cũng chẳng biết nói gì ngoài câu cám ơn Trình Kiệt cả:

“Cám ơn nhé”

Trình Kiệt đưa ra một lời đề nghị khiến cho Tiêu Dật trong phút chốc phải đỏ ửng cả mặt mũi, Trình Kiệt nói thế này:

“Tôi nay đến nhà tôi đi, tôi nghĩ muốn ôm em ngủ”

Tiêu Dật quay sang nhìn Trình Kiệt ấp úng từ chối:

“Cái này không...”

Trình Kiệt dùng đầu ngón tay nâng cầm Tiêu Dật lên một chút:

“Sẽ không làm gì em cả, tôi hứa đấy!”

Tiêu Dật im lặng suy nghĩ, những chuyện Trình Kiệt làm cho cậu thật sự rất nhanh, mỗi lần hắn mở miệng đầu tiên là muốn cậu đến nhà của hắn, cậu hết lần này đến lần khác từ chối thật sự cũng cảm thấy có chút không được đúng cho lắm. Trình Kiệt siết chặt lấy eo của Tiêu Dật một chút, giọng nói giống như là cố ý muốn kìm nén dục vọng bên trong:

“Chỉ nghĩ muốn ôm em ngủ, ba ngày tới tôi sẽ không được gặp em rã”

Hàng phòng ngự cuối cùng của Tiêu Dật cuối cùng bị lời nói kia của Trình Kiệt đập đổ, cậu cắn răng khẽ gật đầu một cái đồng ý, Trình Kiệt thu được kết quả đáng mong chờ kia liền vui vẻ đến mức muốn ôm ngay người trong lòng về nhà, nhưng mà hắn cuối cùng vẫn phải kìm nén lại tránh làm cho họ lây nhiễm trong lòng hoảng sợ thay đổi quyết định.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân
dtv-ebook.com

Chương 36: Một Mình Tôi Cũng Có Thể Phá Cửa Lớn Nhà Em

Bình thường công ty của Trình Kiệt 5 giờ chiều sẽ tan làm, nhưng bởi vì hắn sợ giờ đó vắng sẽ gặp nhóm nghệ sĩ thực tập, lúc ấy Tiêu Dật mà phát hiện ra hắn lừa dối cậu thì cậu nhất định sẽ không chịu theo hắn về nhà nữa, thế cho nên Trình Kiệt ngày hôm nay lúc 4 giờ chiều đã ôm mỹ nhân về nhà, Trợ lý Tiểu Khiết nhìn thấy hai người từ trong phòng bước ra cũng phải có điểm giật mình một chút, Tiêu Dật cúi đầu tỏ ý chào hỏi thư ký Tiểu Khiết rẽ bước nhanh trước về phía thang máy, Trình Kiệt ở phía sau dặn dò Tiểu Khiết một chút sau đó mới nâng bước rời đi. Trình Kiệt nhấn thang máy tổng giám đốc, hai người nhanh chóng bước vào bên trong, Trình Kiệt quay sang nhìn Tiêu Dật nói:

“Lần sau em có thể tùy ý dùng thang máy này”

Tiêu Dật im lặng không nói gì cả, tâm trạng của Trình Kiệt hôm nay đặc biệt cao hứng thế cho nên hắn nói nhẹ hơn thường ngày một chút:

“Bây giờ chúng ta sẽ đi mua đồ cho em, sau đó đi ăn tối có được không?”

Tiêu Dật nghĩ muốn về nhà lấy vài bộ đồ bởi vì ngày mai cậu sẽ về quê sớm:

“Trước đưa tôi về ký túc xá đi, tôi phải lấy vài bộ đồ quần áo nữa”

Nếu như Trình Kiệt đưa Tiêu Dật về nhà lấy quần áo, Tiêu Dật nhất định sẽ phát hiện ra ngày hôm nay nhóm nghệ sĩ thực tập không có được nghỉ như lời hắn nói, thế cho nên Trình Kiệt kiên quyết không để cho Tiêu Dật trở về ký túc xá:

“Không cần vayeký túc xá lấy đònra, em muốn mua đõgì tôi sẽ mua cho em”

Tiêu Dật nhíu mày từ chối:

“Không cần đâu, đưa tôi vềnhà trước lấy đõlà được rã”

Trình Kiệt đưa tay xoa đầu Tiêu Dật một cái:

“Mua quần áo mới cho em mặc, để đến khi trở về quê rã mẹ em mới tin tưởng em đang làm một công việc rất tốt”

Thang máy nhanh chóng mở ra, Trình Kiệt cất bước ra ngoài, Tiêu Dật ở phía sau đợi Trình Kiệt đi được một đoạn đường rã mới chịu bước ra khỏi thang máy, cậu không muốn để cho đám người trong Trình thị nhìn thấy cậu và hắn ở chung một chỗ nữa, tránh cho sau này bọn họ nói ra vào. Tiêu Dật theo Trình Kiệt vào bãi đỗ xe, khi xác nhận được chắc chắn nơi này không có ai mới lên tiếng nói chuyện với hắn:

“Quần áo anh mua cho có bộ tôi còn chưa mặc tới, cho nên không cần phải mua thêm nữa”

Trình Kiệt mở cửa xe cho Tiêu Dật rã vòng sang phía kia mở cửa xe tự ngã vào bên trong ghế lái:

“Muốn mua đõmới cho em mặc, tôi mua đõem chỉ cần mặc là được rã”

Tiêu Dật ngã vào trong xe rã liền đưa tay đóng cửa xe lại nhíu mày:

“Quần áo ở nhà tôi vẫn chưa mặc hết, không cần phải mua nữa”

Trình Kiệt quay sang nhìn Tiêu Dật một lúc sau đó liền khẽ mỉm cười xoay đầu vêphía trước khởi động xe rời đi. Trên đường đi tới khu trung tâm thương mại, Trình Kiệt có hỏi Tiêu Dật vài vấn đêvềgia đình cậu:

“Gia đình em có mấy người?”

Tiêu Dật đáp:

“4 người, dưới tôi còn có một em trai đang học lớp 11”

Trình Kiệt gật gật đ`âu:

“Vậy đến khi ba em vềhưu r`ă thì để em trai em lên làm chủ tịch xã vẫn có thể mà”

Tiêu Dật thở dài ai oán có lẽ gia đình cậu chỉ có duy nhất mình cậu khác biệt:

“Em trai tôi muốn làm th`ầy giáo, ba mẹ tôi cảm thấy nghề này rất được kính nể cho nên đã đ`ồng ý r`ă”

Trình Kiệt vừa chăm chú lái xe vừa nói chuyện với Tiêu Dật:

“Ba mẹ em vì sao không muốn em làm nghệ sĩ đây?”

Tiêu Dật im lặng một chút giống như là đang suy nghĩ:

“Mẹ tôi nói làm nghệ sĩ nay đây mai đó, còn là ngh`ênh nghiệp không ổn định, khi già r`ă sẽ không thể làm mãi nghề đó được, còn có h`ắn là sợ tôi không kiêm được bạn gái”

Trình Kiệt nghe thấy lời nói cuối cùng kia của Tiêu Dật trong lòng bắt đ`âu cảm thấy không hài lòng, h`ắn im lặng nghe tiếp lời của cậu:

“Mẹ tôi nói nếu làm chủ tịch xã r`ă, con gái xếp hàng ở cửa nhà chúng tôi nhất định sẽ đ`ổ cả cửa lớn”

Trình Kiệt trầm giọng:

“Một mình tôi cũng có thể phá cửa lớn nhà em”

Tiêu Dật nghe không rõ li`ên hả một tiếng, Trình Kiệt đỡ xe trước cửa trung tâm thương mại, hai người nhanh chóng bước vào bên trong. Trình Kiệt trước mang Tiêu Dật đến chỗ mua đ`ồ bồ, Tiêu Dật nói chỉ c`ần mua t`ổ

yếu mà thôi, nhưng Trình Kiệt vẫn cố chấp mua rất nhiều, nhân sâm, linh chi, nấm đắt tiền, mỗi loại đều lấy một chút, cuối cùng khi bước ra khỏi cửa hàng bán đồ bổ trên tay Trình Kiệt đã cầm 5 6 túi rã. Tiêu Dật nhìn đồng hồ trên tay Trình Kiệt liền nhíu mày không vui:

“Anh mua nhiều như thế làm gì, mua như vậy mẹ tôi lại nghi ngờ mất”

Trình Kiệt không nói gì cả chỉ khoác vai Tiêu Dật đến một cửa hàng khác, lần này là cửa hàng quần áo nam, Tiêu Dật vừa nhìn là biết người này lại muốn mua quần áo cho cậu nữa nên đành từ chối:

“Không cần mua quần áo cho tôi nữa, lát nữa anh đưa tôi về ký túc xá để tôi lấy đồ là được rồi”

Trình Kiệt làm sao có thể để cho người ta về ký túc xá được nữa chứ, người này vừa về khẳng định sẽ ở lại luôn không chịu đến nhà hắn:

“Tôi cũng muốn mua quần áo, tiện thể mua cho em luôn”

Tiêu Dật vẫn theo Trình Kiệt bước vào trong cửa hàng quần áo này nhưng vẫn luôn nói rằng không muốn mua đồ cho cậu. Trình Kiệt để túi đồ xuống hàng ghế dành cho khách nghỉ, Tiêu Dật cũng ngồi ở chỗ đó ngoan ngoãn đợi Trình Kiệt. Trình Kiệt đứng ở trước giá treo đồ bán áo sơ mi một lúc liền quay sang gọi Tiêu Dật:

“Qua đây đi, giúp tôi chọn áo!”

Bởi vì hôm nay Trình Kiệt đã mua cho Tiêu Dật rất nhiều đồ đắt tiền rã cho nên Tiêu Dật cảm thấy mình cũng nên tỏ một chút thành ý với hắn, chính vì vậy liền miễn cưỡng đứng dậy bước tới phía Trình Kiệt hỏi:

“Anh thích mặc áo thế nào?”

Hiếm khi Tiêu Dật thoải mái như thế này cho nên Trình Kiệt đặc biệt cao hứng:

“Chỉ cần là em chọn, áo nào tôi cũng sẽ mặc”

Tiêu Dật khụng lại một chút, sau đó liền làm như không quan tâm nhưng đến lời nói kia của Trình Kiệt, cậu lấy đại một chiếc áo sơ mi trắng đơn giản đưa cho Trình Kiệt:

“Anh không nói anh thích kiểu nào cho nên tôi sẽ lựa chọn theo sở thích của tôi”

Trình Kiệt cầm lấy chiếc áo sơ mi trắng kia trên tay không có ý định đi vào phòng thử đồ mà tiếp tục nói với Tiêu Dật:

“Giúp tôi chọn thêm vài chiếc nữa đi”

Tiêu Dật rất chăm chú lựa chọn thêm cho Trình Kiệt vài chiếc áo nữa, mấy kiểu áo đều là rất đơn giản, màu sắc thanh nhã. Trình Kiệt nói Tiêu Dật chọn cho hắn thêm vài chiếc quần, cuối cùng Tiêu Dật lại hướng theo sở thích của mình mà đưa cho Trình Kiệt thêm ba chiếc quần nữa. Trình Kiệt nâng giọng gọi người bán hàng tới:

“Giúp tôi lấy những thứ này một size S, một size L”

Nhân viên bán hàng cầm quấn áo trên tay Trình Kiệt rời đi, lúc này Tiêu Dật mới nhíu mày nói nhỏ với hắn:

“Anh lại mua cho tôi nữa phải không, tôi đã nói không cần thiết rồi”

Trình Kiệt đưa tay nâng cầm của Tiêu Dật lên:

“Tại sao lại không cần thiết đây, vì quê những ba ngày cũng chẳng thể để em ăn mặc tùy tiện được”

Tiêu Dật gạt tay Trình Kiệt ra gấp gáp nhìn xung quanh một lượt, sau khi xác nhận được không có ai để ý đến mình thì cậu mới nghiêm mặt khiển trách hắn:

“Lần sau đừng có làm như vậy”

Câu khiển trách của Tiêu Dật chính là câu khiển trách vô lực nhất, bởi vì kết quả Trình Kiệt không những không nghe theo mà còn mua thêm rất

nhiều đốm điện tử cho em trai của Tiêu Dật. Lúc hai người ngồi ở trong một tiệm ăn ở dưới sảnh rạp, Tiêu Dật vẫn còn phải suy nghĩ rất nhiều đến vấn đề này, Trình Kiệt thấy họ lì nhở kia không mấy thoải mái liền hỏi:

“Em sao thế?”

Tiêu Dật liếc nhìn Trình Kiệt một cái, sau vài giây im lặng cuối cùng mới chịu bức bối nói ra:

“Anh vì sao cứ cố chấp như thế, tôi đã nói không cần mua nhiều như vậy rạp, tôi chỉ cần mua một hộp tổ yến mà thôi”

Trình Kiệt gấp một miếng cá nhỏ đặt vào trong bát của Tiêu Dật thản nhiên nói thế này:

“Em vẫn còn để ý đến chuyện này sao, đâu phải thường xuyên về quê như vậy cho nên phải mua nhiều đốm chút chứ”

Tiêu Dật không vui:

“Quan trọng là không phải tiền của tôi bỏ ra, đây là tiền của anh cả, tôi không thể không biết xấu hổ mà nhận nhiều như thế”

Trình Kiệt đặt đũa xuống bàn, hai tay khoanh lại ở trên mặt bàn, ánh mắt kia mang theo tia tiểu ý nhìn chằm chằm về phía cậu:

“Tôi cũng không có chê cười em, chuyện này cũng chẳng ai biết được, em việc gì cần suy nghĩ nhiều như thế”

Tiêu Dật thở mạnh một hơi:

“Tôi là người suy nghĩ nhiều như thế đó, anh tiêu tiền cho tôi nhiều như thế này, tôi sau này cũng chẳng biết nên làm cái gì để trả lại cho anh được”

Trình Kiệt cầm lấy ly rượu vang bên cạnh đưa lên nhấp một ngụm rạp làm ra dáng vẻ thưởng thức:

“Muốn báo đáp tôi... em biết mà!”

Tiêu Dật nghe vậy thì luống cuống vội vàng cùi đàu xuống ăn cơm, cậu bây giờ có chút hối hận khi đãng ý đến nhà của Trình Kiệt đêm nay rã. Hai người cứ duy trì im lặng như vậy cho đến khi kết thúc bữa ăn, lúc Trình Kiệt thanh toán tiền, Tiêu Dật vẫn cố tình ngã lại một chỗ không chịu đứng dậy đi về, Trình Kiệt thấy vậy thì khó hiểu hỏi Tiêu Dật:

“Em sao thế?”

Tiêu Dật ngẩng đầu nhìn Trình Kiệt muốn bộ dạng muối nói lại thôi, Trình Kiệt làm sao mà không hiểu được trong đầu họ lóe nhở này đang nghĩ cái gì, có điều hắn vẫn quyết định không nói, chỉ muốn nhanh một chút kéo người này về nhà sơ cậu sẽ giữa đường thay đổi quyết định nữa:

“Đi thôi”

Trình Kiệt nói một câu rã đứng dậy, Tiêu Dật bắt buộc phải nâng bước đi theo, khi cậu ngồi ở trong xe ô tô của Trình Kiệt rã cuối cùng vẫn là nhẹ không được phai mở lời:

“Hay là... đưa tôi trở về ký túc xá đi, tôi nghĩ lại rã tôi không muốn đến nhà anh nữa”

Trình Kiệt trầm giọng từ chối:

“Không được!”

Một câu trả lời kia của Trình Kiệt liền làm cho Tiêu Dật hốt hoảng không thôi, cậu nắm chặt hai tay để ở trên đầu gối kiên nhẫn nói thế này:

“Anh nói sẽ không làm gì tôi là thật chứ...”

Trình Kiệt khàn giọng:

“Tôi không có ý định giết một mạng người đâu”

Nghe giọng điệu kia của Trình Kiệt, Tiêu Dật cảm thấy thật hối hận chết đi được, giọng nói của hắn vì sao lại đột nhiên chuyển khác như vậy đây, cậu còn nghe ra được có mùi vị của dục vọng chiếm hữu:

“Anh nói r *ă*, anh s *ẽ* không ép buộc tôi đâu đúng không?”

Trình Kiệt nhân lúc dừng xe đợi đèn đỏ li *ên* quay sang nhìn Tiêu Dật, phát hiện ra được bộ dạng của h *ồ*ly nhỏ đang rất căng thẳng, thế cho nên hắn mới dịu dàng trấn tĩnh tâm trạng bất an kia của cậu:

“*Ừ*, tôi nghĩ muốn ôm em ngủ”

Tiêu Dật *Ấp* úng:

“Thế một lát nữa... khi đi ngủ r *ă* chúng ta s *ẽ* ngủ chung một giường sao?”

Trình Kiệt thản nhiên khởi động xe ô tô tiến nhanh v *ề*nhà, thật muốn nhanh một chút đem người này v *ề*nhà mới có thể yên tâm:

“Không ngủ cùng một giường thì làm sao tôi có thể ôm em ngủ đây”

Tiêu Dật đứng ng *ă* không yên, cậu đã sớm biết đáp án này r *ă* nhưng vẫn không thể ngừng lo lắng được:

“Tôi hiện tại đang bất an lắm”

Trình Kiệt hỏi cậu:

“Em bất an cái gì?”

Tiêu Dật *thẳng* thắn nói cho hắn biết:

“Tôi bất an anh s *ẽ* đối với tôi làm chuyện tôi không muốn”

Trình Kiệt biết chuyện đó là chuyện gì r *ă* nhưng vẫn cố tình hỏi cho đến cùng:

“Chuyện em không muốn là chuyện gì, nói ra lát nữa tôi s *ẽ* tránh”

Tiêu Dật đỏ mặt nuốt một ngụm nước miếng, nhưng mà bởi vì sự an toàn của bản thân cho nên cậu cho đến cuối cùng vẫn phải nói ra:

“Sợ anh sẽ làm cái đó... với tôi, tôi vẫn còn chưa chuẩn bị...”

Trình Kiệt quanh xe sang bên trái, Tiêu Dật từ phía xa đã nhìn thấy căn nhà lớn có giàn hoa tử đằng của Trình Kiệt ở phía đằng xa, trong lòng lại không ngừng lo lắng. Trình Kiệt thì trái ngược hoàn toàn, hắn cảm thấy mình bây giờ mới có thể yên tâm được một chút, cuối cùng cũng có thể mang được holly nhỏ về nhà:

“Sẽ không, em yên tâm đi!”

Nhà của Trình Kiệt rất là đẹp, trước hết bỏ qua vấn đề nó lớn đến thế nào, chỉ riêng giàn hoa tử đằng ngập sắc tím kia cũng khiến cho Tiêu Dật phải thốt thầm mỗi khi tới, hương thơm của hoa tử đằng rất ngọt ngào tạo cảm giác dễ chịu cho cậu, Tiêu Dật dừng bước một chút ngẩng đầu nhìn lên cao. Trình Kiệt đang đi liền cảm thấy bên cạnh không còn ai cả thì quay lại phía sau phát hiện ra được một khung cảnh đẹp, Tiêu Dật đứng ở dưới cột đèn lớn, ánh sáng vừa vặn từ trên đỉnh đầu của cậu chiếu thẳng xuống khiến cho Trình Kiệt còn tưởng rằng người phía trước đây cả người phát ra ánh sáng, đẹp trai đến lóa mắt như vậy. Có một sự thật chính là Tiêu Dật đột nhiên dừng lại là vì lo lắng bước chân vào nhà Trình Kiệt rã, Trình sói đôi có hay không sẽ làm chuyện gì quá mức điên rồ.

“Đi vào thôi” Trình Kiệt quả thật không nỡ lòng nào phá vỡ khung cảnh xinh đẹp phía trước, nhưng mà Tiêu Dật đã đứng ở ngoài lâu rã, cũng chẳng thể cùng cậu đứng ở chỗ này đến sáng ngày mai được.

Tiêu Dật giật mình từ một tiếng, bước chân rụt rè cố gắng đi thật là chậm, có một cánh của bông hoa tử đằng nhẹ như tờ giấy mỏng rơi xuống tóc của Tiêu Dật, cánh hoa kia nhẹ đến mức nó ở ngay trên đầu cậu nhưng cậu không hề phát hiện ra, mãi cho đến khi bước vào trong nhà rã Trình Kiệt mới đột nhiên nâng bước tiến về phía cậu, bước chân kia vô cùng chậm rãi nhưng lại khiến cho Tiêu Dật trái tim đập loạn liên hồi. Trình Kiệt tiến một bước về phía trước thì Tiêu Dật lại lùi một bước về phía sau, cứ như thế cho đến khi lưng của Tiêu Dật chạm vào bức tường phía sau rã cậu mới mở lớn hai mắt ngẩng đầu nhìn người đối diện khó khăn hỏi:

“Anh làm gì thế?”

Trình Kiệt đưa tay lấy cánh hoa màu tím mỏng nhẹ trên mái tóc của Tiêu Dật, động tác tao nhã chậm chạp, chậm chạp đến mức như đang diễn một thước phim quay chậm, không rõ là mùi của cánh hoa tử đằng bé nhỏ này hay là mùi hương ngọt ngào phát ra từ họng nhỏ đối diện hắn đây, khiến cho Trình Kiệt trong nhất thời tâm mê ý loạn muôn thật nhanh cúi người hôn xuống đôi môi mềm mại hắn yêu thích nhất.

Tiêu Dật bị hôn môi, đầu lưỡi của Trình Kiệt luồn vào trong khoang miệng cậu, hắn đưa hai tay bao lấy gương mặt của Tiêu Dật khiến cho cậu không thể nào né tránh được, tay của Tiêu Dật ở bên dưới không ngừng muôn đầy Trình Kiệt cách xa mình một chút, cậu cảm nhận được nhiệt độ khác thường ở trên người hắn, cũng lờ mờ cảm nhận ra được dục vọng bao trùm cả căn nhà này. Không biết từ lúc nào Tiêu Dật đã không còn lực chống đỡ nữa, nụ hôn của Trình Kiệt cũng chuyển dịu dàng hơn, bàn tay hắn di chuyển xuống phía dưới eo cậu ôm lấy, một cánh tay khác cũng bắt đầu men theo đường cong rõ ràng kia di chuyển dần dần xuống chạm tới mông cậu. Tiêu Dật bị hành động đó của Trình Kiệt làm cho thức tỉnh, cậu hốt hồn đầy mạnh Trình Kiệt ra, đôi môi có điểm sưng đỏ vẫn còn nhiễm nước bóng loáng, cả gương mặt bao phủ một tầng ửng hồng vì xấu hổ:

“Đừng thế... anh đưa tôi về nhà đi”.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân
dtv-ebook.com

Chương 37: Thịt Dê Béo

Trình Kiệt cảm thấy mình đúng thật là quá mức hấp tấp rã, như thế nào lại khiến cho huyền thoại nhỏ của hắn hoảng sợ thành cái dạng này, Trình Kiệt ho nhẹ một chút rã xuống giọng:

“Được rã, tôi không cõi ý muốn làm em hoảng sợ”

Tiêu Dật nhất mực không thể tin tưởng được:

“Đưa tôi về nhà đi, tôi tin tưởng anh không có cõi ý làm như vậy nhưng mà tôi sợ anh sẽ lại mất kiểm soát như vừa rã nữa”

Trình Kiệt thở dài một hơi, hắn đưa tay lên chạm vào má của Tiêu Dật dịu dàng nói:

“Sẽ không đâu, qua kia ngã đi muốn uống cái gì tôi lấy cho em”

Tiêu Dật nhìn theo bóng lưng của Trình Kiệt rời đi trong lòng không thôi bất an, cậu có giác mình đã rời xuống một cái hố sâu không cách nào leo lên khỏi mặt đất được. Tiêu Dật bước tới ngã xuống ghế sofa lớn đặt ở giữa phòng khách, phòng khách của nhà Trình Kiệt đặc biệt rộng, được sơn một màu vàng sáng chủ đạo, trên trần nhà lắp vô số bóng điện nhỏ màu trắng khiến cho Tiêu Dật vừa ngẩng đầu lên còn tưởng rằng mình đang nhìn một bầu trời sao. Có lẽ căn phòng này quá mức rộng lớn, không gian lại yên tĩnh lạ thường cho nên khi Trình Kiệt bước đi Tiêu Dật có thể nghe rõ được tiếng bước chân cộp cộp vang lên trên mặt sàn, làm cho cậu lại bắt đầu rơi vào trạng thái căng thẳng.

“Em thích uống sữa có đúng không?” Trình Kiệt rất nhanh mang một ly sữa nóng tới đặt ở trên bàn.

Tiêu Dật cúi đầu nhìn ly sữa trắng kia, mùi hương thơm ngọt mát lại truyền tới khoang mũi của cậu. Tiêu Dật không đặc biệt thích uống sữa, nhưng mà bây giờ cậu quả thật cần uống một chút gì đó để giải tỏa căng thẳng, thế cho nên Tiêu Dật nhanh chóng cầm lên ly sữa kia đưa vào miệng uống một ngụm, sữa rất nóng làm cho Tiêu Dật ngay lập tức phải phun ra ho vài nhịp. Trình Kiệt đang nghiêm chỉnh ở bên cạnh cũng phải nhoài tới phía cậu ân cần hỏi han:

“Sao lại không cẩn thận như thế?”

Tiêu Dật đứng bật dậy cảnh giác, Trình Kiệt hiểu ý họ ly nhỏ của hắn cho nên liền thu lại thái độ lo lắng kia:

“Được rồi không chạm vào em”

Tiêu Dật ngã sang một chiếc ghế khác, cậu đưa tay vuốt vuốt sống mũi của mình một chút rồi chậm chậm lên tiếng phá vỡ bầu không khí ngượng ngùng này:

“Về chuyện ngày hôm nay cảm ơn anh”

Trình Kiệt định nói tiếng không cần cảm ơn thì Tiêu Dật đột nhiên có điện thoại, Tiêu Dật mang điện thoại ra nhìn thử phát hiện ra là mẹ Tiêu gọi tới, cậu khó hiểu một chút không rõ mẹ Tiêu lại gọi tới làm cái gì nữa:

“Mẹ à?”

Mẹ Tiêu bởi vì có một mối tốt muốn giới thiệu cho con trai, là cô giáo trẻ mới về xã dạy học cho nên vô cùng muốn người ta trở thành con dâu của mình, vì thế mà mới mong Tiêu Dật sớm một chút trở về nhà:

“Tiêu Dật, ngày mai là ngày gì con có biết không?”

Tiêu Dật nghĩ một hồi vẫn không biết là ngày gì:

“Là ngày gì?”

Mẹ Tiêu cười ha ha:

“Là ngày giỗ họ, cho nên con ngày mai có thể về được hay không?”

Tiêu Dật cảm thấy ngày giỗ họ cậu không về cũng không sao, nhưng mà dù sao cậu ngày mai cũng có ý định về cho nên liền đặng ý:

“Được mẹ, ngày mai con sẽ trở về”

Mẹ Tiêu không ngờ Tiêu Dật lại dễ dàng đặng ý như vậy, bà còn tưởng phải tốn một chút sức lực mới có thể kéo Tiêu Dật về nhà được:

“Thế thì tốt quá rã, con đã ăn cơm hay chưa?”

Tiêu Dật có thói quen mỗi khi nói chuyện điện thoại sẽ coi người đang nói chuyện ở với mình ở trước mắt mà biểu hiện thái độ cũng như hành động ra bên ngoài mặt, thế cho nên bây giờ khi mẹ Tiêu hỏi cậu câu kia cái đầu nhỏ của cậu liền phổi hợp gật nhẹ một cái đáp:

“Con đã ăn rã”

Mẹ Tiêu vẫn không quên tổ yến cao cấp cho nên đề cập hỏi:

“Tổ yến cao cấp ngày mai mẹ có thể được thấy hay chưa?”

Tiêu Dật cười mỉm, trong nụ cười kia rõ ràng là chưa thỏa mãn:

“Mẹ ngày mai đợi đi”

Trình Kiệt ngã ở một bên thu toàn bộ mọi biểu cảm đa dạng kia của Tiêu Dật vào trong đáy mắt mình, từ cái nhíu mày lo lắng, đến cái suy tư tính toán, ngay cả nụ cười khẽ nhếch lên kia cũng không hề bỏ sót một chút nào. Trình Kiệt đợi Tiêu Dật nói chuyện điện thoại xong liền buông lời trêu chọc cậu một chút:

“Bình thường nói chuyện điện thoại đầu sẽ đáng yêu như vậy sao?”

Tiêu Dật nghe thấy giọng nói của Trình Kiệt mới chợt nhận ra rằng trong nhà vẫn còn tần tại một người nữa, cho nên gương mặt cậu liền bắt đầu có điểm xấu hổ, vội vàng cầm lấy ly sữa trước mặt đưa lên miệng thổi qua một chút rồi nhấp môi uống một ngụm. Trình Kiệt thoả mái chiêm ngưỡng dáng vẻ của người nào đó, thoả mái hỏi một câu không biết xấu hổ:

“Lúc nói chuyện điện thoại với tôi hắn là còn hơn thế đi”

Tiêu Dật liếc mắt nhìn Trình Kiệt một cái, cậu chưa bao giờ vừa nói chuyện điện thoại với Trình Kiệt vừa đứng ở trước gương quan sát bản thân bao giờ, thế cho nên mới tự nhận rằng mình khi nói chuyện điện thoại với hắn không có biểu cảm gì đặc biệt hết.

Trình Kiệt tùy tiện đưa tay cầm lấy một chiếc đai khiển nhỏ đặt ở trên ghế sofa pha đưa về phía trước nhấn một cái, giây tiếp theo rèm cửa sổ dạng cuốn màu xanh nhạt tự động được kéo lên chậm chạp:

“Có muốn qua chỗ kia nhìn xem một chút hay không?”

Bởi vì bây giờ trời đã tối rã, cho nên Tiêu Dật không thể nào nhìn thấy được đằng sau tấm rèm cửa cuốn kia là cái gì, trước sau chỉ thấy một mảnh tối om tĩnh mịch. Tiêu Dật khó hiểu nhìn Trình Kiệt hỏi:

“Nơi đó có cái gì?”

Trình Kiệt đứng dậy mỉm cười:

“Đi thôi”

Tiêu Dật có chút tò mò cho nên cũng đứng dậy bước theo Trình Kiệt, Trình Kiệt mở cánh cửa kính lớn ra bước vào bên trong, hắn đưa tay mở công tắc điện ở bên cạnh, cả căn phòng tối om vừa rồi bỗng chốc được sáng bừng lên. Căn phòng Trình Kiệt đưa Tiêu Dật vào chính là bể bơi trong nhà mà hắn nói, nơi đây so với phòng khách ở bên trong còn rộng hơn, một hình tròn lớn chứa rất nhiều nước ở bên trong, sàn nhà được làm bằng gỗ chống trơn có những khe nhỏ để thoát nước, mặt tường vẫn là

được sơn bằng màu vàng nhạt, một khoảng ở phía trên nóc nhà được làm hoàn toàn bằng kính trong suốt khiến cho Tiêu Dật vừa ngẩng đầu lên liền có thể nhìn thấy bầu trời trên cao, đèn điện thấp sáng vừa đủ không có chói mắt cũng không quá tối, ở một góc nhỏ của bể bơi còn có một kệ để rượu sang trọng màu đen, trên bờ có hai chiếc ghế vừa lớn vừa dài có thể đủ cho một người trưởng thành nằm thoải mái ở trên đó.

“Có thích không?” Khi Tiêu Dật còn đang thất thần chiêm ngưỡng nơi này thì Trình Kiệt đã nhỏ giọng ghé sát vào bên tai cậu hỏi.

Tiêu Dật giật mình né tránh hơi thở pháp phồng kia của Trình Kiệt một chút:

“Ừ, chỗ này thật đẹp”

Trình Kiệt ở phía sau đẩy vai Tiêu Dật tiến lên vài bước, trên tay hắn không biết đã cầm một chiếc điếu khiển nhỏ từ bao giờ, hắn vừa chạm ngón tay vào một nút trên chiếc điếu khiển đó, toàn bộ bể bơi phía dưới kia liền sáng bừng lên khiến cho nước trong hồ trở nên xanh trong vô cùng:

“Tôi mới lắp thêm bóng đèn ở bên dưới hồ bơi, sáng như vậy rã không lo sẽ không nhìn kỹ em được nữa”

Tiêu Dật không ngờ Trình Kiệt lại có suy nghĩ biến thái như vậy, cậu thật sự là muốn nhanh một chút rời khỏi chỗ này, não vừa động thân thể liền nghe theo, Tiêu Dật xoay người muốn rời đi:

“Được rã, tôi xem đủ rã”

Trình Kiệt đột nhiên nắm lấy tay Tiêu Dật kéo vào trong lòng ôm lấy, cầm của hắn đặt trên vai cậu nói thế này:

“Đến đây rã cũng không nghĩ muốn bơi thử một vòng sao?”

Tiêu Dật cảm thấy được có điều gì đó không ổn, cậu biết nếu như mình càng phản kháng kịch liệt bao nhiêu thì nơi phía dưới đang chạm lấy mông

cậu kia càng dễ bạo phát bấy nhiêu, chính vì thế mà Tiêu Dật cả người cương cứng không dám nhúc nhích tùy tiện:

“Không cần đâu, tôi không biết bơi”

Trình Kiệt ngửi thấy mùi sữa ở trên người Tiêu Dật, là mùi sữa vừa rã người nào đó không cẩn thận phun ra áo sơ mi trắng của chính bản thân, không biết là do vô tình hay cố ý, tay Trình Kiệt lúc này liền chuẩn xác chạm được tới đúng chỗ điểm nhỏ trước ngực nhạy cảm của Tiêu Dật:

“Nước không quá sâu, chỉ đến chỗ này của em mà thôi”

Nơi đó của Tiêu Dật cực kỳ nhạy cảm, Trình Kiệt mới chỉ chạm nhẹ cách qua một lớp áo sơ mi mỏng chứ không trực tiếp đưa tay vào bên trong đã đủ khiến cho Tiêu Dật một hãi pháp phảng lo lắng, nghe giọng điệu kia của Trình Kiệt khiến cho Tiêu Dật liền biết ngày hôm nay chỉ e vào thì dễ nhưng ra lại khó vô cùng:

“Tôi không xuống nước có được không?”

Trình Kiệt vẫn duy trì tư thế đặt cầm ở trên vai Tiêu Dật, có điều bàn tay hắn đã không còn chạm vào nơi nhạy cảm kia của cậu nữa mà thay vào đó là ôm chặt lấy eo cậu một chút:

“Em thông minh như vậy, em hẳn là trả lời được câu hỏi này đi”

Tiêu Dật nuốt một ngụm nước miếng cắn gắt như không có việc gì xảy ra cười ha ha nói:

“Ha ha ha, vậy thì không xuống nước cũng được”

Trình Kiệt nhếch môi, hắn hơi nghiêng đầu một chút mang môi mỏng chạm vào cằm cổ của Tiêu Dật, giọng nói chuyển khác không còn bình thường như trước nữa mà thay vào đó là khàn khàn:

“Em như vậy lại càng làm cho tôi nghĩ... không xuống nước thì sẽ không được rã”

Tiêu Dật lấy cớ muốn rời khỏi cái bể bơi ám muội này:

“Muộn rã, tôi muốn đi ngủ”

Trình Kiệt hôn lấy cắn cõi của Tiêu Dật, nụ hôn mơn trớn mút nhẹ một chút giống như là đang trêu đùa:

“Bây giờ mới có 7 giờ tối thôi đã gấp gáp muốn đi ngủ sao?”

Tiêu Dật hơi né tránh nụ hôn kia của Trình Kiệt một chút, nhưng mà cậu càng né tránh bao nhiêu thì Trình Kiệt càng tiến tới bấy nhiêu, cuối cùng Tiêu Dật cảm thấy cứ đứng trên bờ như vậy cũng không phải là cách hay, dây dưa mập mờ như vậy sẽ khiến cho đối phương càng muốn phát lửa hơn:

“Tôi không muốn xuống nước”

Trình Kiệt ngừng hôn đưa tay xuống phía dưới quanh của Tiêu Dật muốn giúp cậu mang dây lưng chậm rãi cởi ra:

“Đừng từ chối, tôi vì em mà mới lắp thêm bóng điện ở phía dưới hồ bơi kia”

Tiêu Dật giữ chặt cổ tay đang làm loạn kia của Trình Kiệt bối rối kiềm cớ:

“Nước phía dưới lạnh lắm”

Trình Kiệt ghé miệng sát vào vành tai Tiêu Dật phun khí nóng:

“Như vậy chúng ta ở trên bờ làm nóng một chút...”

Tiêu Dật cảm thấy cứ như vậy không được cho nên liền giả bộ tức giận nghiêm mặt quay lại phía sau trừng mắt nhìn Trình Kiệt:

“Anh mà cứ như vậy là tôi vĩnh túc xá đây”

Trình Kiệt mạnh tay cởi được dây lưng, khóa quanh của Tiêu Dật xuống:

“Đến nhà tôi r`ăi còn có thể ra dễ dàng như vậy sao?”

Tiêu Dật hoảng quá chỉ còn biết đưa tay nắm lấy qu`ằn của mình, giọng nói cũng gấp gáp hơn:

“Anh đừng có mà làm như thế, tôi thật sự chưa có chuẩn bị đâu”

Trình Kiệt kéo tay Tiêu Dật ra, mạnh mẽ kéo qu`ằn của cậu cởi xuống, vừa làm vừa xoay người cậu đổi diện mình nói:

“Tôi cũng không có nói sẽ làm chuyện đó, em từ nãy tới giờ lại cứ luôn nghĩ đến làm chuyện đó, nói em chưa có chuẩn bị thật là khiến cho tôi phải nghi ngờ đấy”

Tiêu Dật bị lời nói kia của Trình Kiệt làm cho vừa xấu hổ vừa sợ hãi, cậu cắn cắn môi dưới một chút, ánh mắt chứa đầy tia lo lắng khó khăn nói cho hắn hiểu:

“Anh nói anh sẽ không làm chuyện đó với tôi, cũng khiến cho tôi thật nghi ngờ”

Trình Kiệt đưa tay muốn cởi áo sơ mi trắng trên người Tiêu Dật, Tiêu Dật nhanh chóng cản hắn lại, xem tình hình hiện giờ nếu như cậu không xuống bể bơi thì không được, nhưng mà dù sao cũng phải sống chết còn mảnh vải che thân, không thể để cho mình qu`ằn dài bị cởi, áo cũng bị cởi hết luôn:

“Muốn tôi xuống nước cũng được, anh không được cởi áo của tôi”

Trình Kiệt đáp ứng Tiêu Dật, sau đó rất nhanh thôi Tiêu Dật chợt nhận ra được một điều chính là không cởi áo ra mới đáng lo ngại:

“Được r`ăi, xuống nước trước đi, tôi ở đây cởi qu`ằn áo”

Tiêu Dật nghe thấy từ cởi qu`Ằn áo lại lo lắng, lúc bước tới g`ằn bể bơi không cẩn thận trượt chân ngã thẳng xuống hồ, tiếng nước phát ra vô cùng vang dội khiến cho Trình Kiệt ở trên bờ cũng phải bu`ằn cười:

“Vì sao lại gấp gáp như vậy chứ?”

Tiêu Dật vội vàng đứng thẳng người dậy đưa tay lên mặt vuốt vuốt bọt nước còn vương lại, khi cậu vẫn còn chưa thôi hoảng loạn thì Trình Kiệt sớm đã mang tốc độ cởi quần áo chóng mặt bước xuống hồ bơi rầm. Tiêu Dật thấy Trình Kiệt xuống nước liền muốn bước cách xa hắn một chút, cậu bước đến giữa hồ bơi thì dừng lại, trung tâm của hồ bơi này có một bóng đèn cực kỳ lớn, Tiêu Dật lại đứng ở ngay ở trên cái bóng đèn lớn đó, áo sơ mi mặc trên người vì bị nước lùa vào mà cũng muốn tốc lên cao, Tiêu Dật phải khổ sở túm chặt lấy hai bên vạt áo kéo xuống.

Có một sự thật hiển nhiên chính là Tiêu Dật mặc đầm hay không mặc đầm cũng đều có sức quyến rũ chết người đối với Trình Kiệt như nhau, áo sơ mi trắng bị nước làm ướt dính chặt vào da thịt, mái tóc ẩm ướt càng càng khiến cho cậu trở nên hờ hững hơn, một gương mặt ửng hồng phổi hợp với đôi mắt hoang mang cảnh giác của Tiêu Dật chính là sự kết hợp hoàn hảo nhất. Hồ bơi lớn xuất hiện mỹ nhân giai lệ, Trình Kiệt hắn cũng không phải Liễu Hạo Huệ trong lòng trong sạch không chút tà tâm, hắn là Trình sói đối bị nghẹn khuất nhanh ngày rầm cho nên liền nhanh chóng nhoài người bơi tới phía Tiêu Dật. Một người bơi một người chạy, kết quả hắn không phải bàn cãi, Trình Kiệt rất nhanh đã ôm được mỹ nhân vào trong lòng, hắn tức tối cúi người hôn xuống môi của Tiêu Dật, đầu lưỡi mềm mại khéo léo chu du khắp khoang miệng cậu, ép buộc cậu phải phối hợp tuân thủ theo. Một tay Trình Kiệt giữ chặt lấy gáy của Tiêu Dật, một tay lại đưa xuống phía dưới mò vào trong vạt áo của cậu thay phiên xoa nắn trêu chọc hai điểm nhõ nhạy cảm. Tiêu Dật không biết bơi, ở dưới nước làm loạn chẳng khác nào cá mập cạn vô vọng không tìm được lối ra.

Bể bơi nhà Trình Kiệt không phải luôn bằng phẳng, đi xuống dưới sẽ càng sâu, Tiêu Dật bởi vì muốn tránh Trình Kiệt cho nên mới đi xuống dưới ai ngờ lại tạo cơ hội tốt cho hắn như vậy, nước hiện tại đã dâng đến cầm của cậu rầm hơn nữa còn bị con sói đói nào đó ăn miệng thật khiến cho Tiêu Dật khó thở không thôi. Trình Kiệt ngừng hôn, bất ngờ bế lấy Tiêu Dật nhấc lên cao, hai tay ở dưới mông cậu làm điểm tựa đỡ lấy, Tiêu Dật hốt hoảng nắm chặt lấy vai của Trình Kiệt:

“Đưa tôi lên bờ đi”

Trình Kiệt khàn giọng, hắn nhìn thấy điểm nhỏ hằng hằng dán sát vào áo sơ mi trắng của Tiêu Dật, máu trong đại não lại bắt đầu nóng lên, thịt dê béo dâng đến tận miệng rã há còn phải để dành đến khi nào: “Không được” nói rã Trình Kiệt liền cúi xuống hôn lấy khuôn ngực kia, hàm răng của hắn còn không ngừng cạ cạ lấy điểm nhỏ của cậu. Tiêu Dật gấp gáp thở dốc, ô ô ha ha bám lấy Trình Kiệt khó khăn mở lời:

“Đừng... như vậy được không”

Trình Kiệt đột nhiên bỏ tay ra khỏi mông của Tiêu Dật, khiến cho cả người Tiêu Dật trong phút chốc liền chìm xuống, cậu hốt hoảng vội vàng đưa hai chân quặp chặt lấy eo của hắn, hai tay vòng lấy cổ hắn cũng thêm siết chặt hơn. Tiêu Dật đương nhiên là rất thích cảm giác này, hắn nhân cơ hội luân tay về phía sau lưng của cậu, sờ soạng một lát thỏa thích lại luân vào trong quần lót cậu đi xuống khe nhỏ ở giữa hai mông kia...

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân
dtv-ebook.com

Chương 38: Bể Bơi Ướt Át

Nước trong hồ bơi rất mát nhưng cả người của Tiêu Dật hiện giờ thì lại nóng đến muối nổ tung, cậu cảm nhận được rõ ràng đàu ngón tay của Trình Kiệt đang luồn vào trong quần lót của cậu, còn có hình như theo hướng di chuyển kia chính là muối len lỏi vào giữa hai khe mông của cậu đi sâu xuống, Tiêu Dật ôm chặt lấy Trình Kiệt, giọng mũi khàn khàn cự tuyệt:

“Anh đừng như thế mà”

Trình Kiệt cảm thấy người trong lòng đang run rẩy, hắn dừng tay lại một chút, giây phút vừa mới rã hắn quả thật đã đánh mất hết lý trí suýt chút nữa mang hổly nhỏ mị hoặc này cường bạo. Trình Kiệt rút tay ra vỗ vỗ mông nhỏ của Tiêu Dật trấn an. Tiêu Dật bị Trình sói lớn dọa cho đến mức suýt chút nữa vỡ òa, hai mắt đỏ hoe chỉ trực chờ mang giọt nước trong suốt chảy xuống:

“Đưa tôi lên đi, nơi này sâu quá tôi đứng không được”

Trình Kiệt đỡ lấy mông của Tiêu Dật bước lên chỗ nồng hơn một chút, đến khi chắc chắn nơi này là nơi có mực nước thấp nhất rã Trình Kiệt mới dần dần buông Tiêu Dật xuống. Tiêu Dật đứng ở dưới sàn cả người khô nóng khó chịu, dòng nước mát bao quanh thân thể vẫn không tài nào có thể dập tắt đi dục hỏa này, cậu hơi hơi buông Trình Kiệt ra một chút nhưng cậu cảm thấy thân thể của hắn mát quá, giống như là cậu trúng phải thuốc kích dục rã thật không muốn buông Trình Kiệt ra một chút nào. Tiêu Dật ôm lấy cổ của Trình Kiệt, đàu nhỏ cũng vẫn ngả ở trên ngực hắn, giọng nói khàn khàn không che nổi dục vọng của bản thân:

“Anh bỏ thuốc vào sữa của tôi sao?”

Trình Kiệt hả một tiếng, Tiêu Dật xấu hổ với thân thể này của mình, cậu từ khi nào lại ham muốn không thể kìm hãm lại như thế này r ă, đ ầu nhỏ của Tiêu Dật trốn tránh trong lòng ngực của Trình Kiệt, cậu nhẹ giọng hỏi:

“Muốn tôi không?”

Một câu hỏi này của Tiêu Dật chẳng khác nào lời mời gọi có lực sát thương nhất đối với Trình Kiệt, chính vì vậy hắn liền gấp gáp ôm lấy người trong lòng, bàn tay nhanh nhẹn muốn xé rách quần lót của người ta ra. Tiêu Dật nắm chặt lấy cổ tay của hắn, giọng nói mang theo tia dục vọng, khuôn ngực dán sát vào da thịt của Trình Kiệt cũng theo đó pháp ph ăng liên h ă:

“Chậm đ ă, tôi muốn hỏi anh một câu”

Trình Kiệt quả thật ngừng lại động tác, người này sớm muộn gì cũng không thể thoát khỏi lòng bàn tay hắn cho nên hắn bây giờ mới chịu nhẫn nhịn như vậy:

“Em hỏi đi”

Tiêu Dật môi mỏng khẽ động, ở trước lồng ngực của hắn chẳng khác nào như muốn phun khí nóng khiêu khích cả:

“Nếu bây giờ tôi chỉ muốn anh giúp tôi một tay thôi... anh có hay không trở thành sói đói muốn làm càn?”

Trình Kiệt nghe thấy câu hỏi kia của Tiêu Dật thì bu ờn cười, Tiêu Dật ngẩn đ ầu lên nhìn hắn tỏ vẻ khó chịu:

“Anh đừng cười, tôi là đang nghiêm túc đây”

Trình Kiệt phải mất vài giây mới có thể ngừng cười được, hắn vòng tay siết chặt lấy Tiêu Dật, giọng nói tr ầm khàn rõ rệt:

“Không thể được!”

Tiêu Dật nghe vậy liền khó nhọc đẩy Trình Kiệt ra muốn bước lên bờ, nhưng mà Tiêu Dật chỉ vừa đi được có vài bước thôi rất nhanh đã bị Trình Kiệt kéo lấy ôm lại vào trong lòng rầm, hắn cúi đầu hôn lấy đôi môi mềm mại kia của Tiêu Dật, mang đầu lưỡi thuần thục càn quét khắp mọi nơi bên trong, hôn mạnh mẽ đến mức hai hàng lông mày của Tiêu Dật cũng phải nhíu lại vì khó chịu, mạnh mẽ đến mức khuôn ngực cậu ở dưới làn nước pháp phồng luân phiên. Bàn tay của Trình Kiệt không kiêng nể gì mà kéo quần lót của Tiêu Dật xuống, ánh đèn điện được lắp đặt trong hầm lúc này mới phát huy lợi ích của nó, Trình Kiệt có thể nhìn thấy rõ ràng được bờ móng cong nhọn thịt kia, còn có thể nhìn thấy được nơi dục vọng của Holly nở đang dựng thẳng chĩa vào trước bụng hắn. Tiêu Dật xoay đầu sang một bên, mệt mỏi tựa vào lồng ngực của Trình Kiệt, bàn tay vô lực vẫn nắm lấy cổ tay của hắn hồn hển nói:

“Chỉ có thể như vậy, không thể hơn được đâu... tôi thật sự vẫn chưa chuẩn bị”

Trình Kiệt cả người như sắp muốn nổ tung rầm, gai nhân trong lòng mềm nhu nhược, phồn sức lực còn sót lại kia ước chừng chỉ cần dùng sức một chút liền có thể thỏa thích làm theo ý mình rầm, nhưng mà Trình sói lớn của chúng ta lại không có làm như thế, hắn vẫn là sợ nếu như làm cho tới cùng Holly nhỏ này có nhân cơ hội về quê rầm không trở lại nữa hay không. Trình Kiệt ngậm lấy tai của Tiêu Dật, đầu lưỡi vuơn ra liếm một vòng tròn trên đó:

“Em như vậy là muốn làm khó tôi hay sao?”

Khắp người Tiêu Dật không có chỗ nào không nhạy cảm cả, Trình Kiệt vừa nói một câu cả người cậu liền khẽ rụt lại ô ô thở dốc:

“Không làm khó anh thì chính là làm khó tôi”

Trình Kiệt thở dài một hơi rầm bất ngờ bế Tiêu Dật ở trên tay đi về phía thành bể bơi đặt cậu ngầm ở trên đó, Tiêu Dật cảm giác như cả thân mình đều bị phơi bày trước mặt đối phương, phía trước không có gì che đầy cả lồng ngực ngùng kéo vạt áo sơ mi muốn che đi một chút. Trình Kiệt nhanh chóng cởi được quần lót của Tiêu Dật vứt sang một bên, đến khi

ngảng dàu liền phát hiện ra được thân dưới vốn có che đây cũng vô ích kia của Tiêu Dật liền buôn cười, Trình Kiệt gạt tay Tiêu Dật sang một bên, ở dưới nước vươn tay lên nắm lấy Tiêu Dật đang cắn được an ủi:

“Không cắn che”

Hai tay Tiêu Dật chống ở trên sàn gỗ, hai chân đặt song song ở hai bên vai Trình Kiệt, nước hõ trong vắt có thể nhìn thấy được lờ mờ dáng ngã đáng xấu hổ hiện tại của cậu. Tiêu Dật cố gắng không muốn để ý đến dáng ngã hiện tại của mình có đẹp hay là không, chỉ muốn cố gắng kìm néń để không phát ra tiếng kêu rên rỉ, điểm nhỏ phía trước ngực bị áo sơ mi bó sát vào người nhưng lại không có cái gì an ủi cả, cậu bây giờ thật muốn đưa tay lên chạm vào đó một chút nhưng mà cuối cùng cả một quá trình vẫn nhẫn nhịn nắm chặt tay kiên quyết không tự động thủ. Kết quả chỉ gần một phút sau đó cậu đã nhịn không được liền kiểm cớ nói thế này với Trình Kiệt:

“Tôi muốn... xuống nước... ưm”

Trình Kiệt một tay nắm lấy Tiêu Dật Dật một tay kéo tay cậu xuống nước, Tiêu Dật vừa xuống nước liền ôm chặt lấy cổ của Trình Kiệt, mang điểm nhỏ cương lớn kia chà xát vào hắn, Trình Kiệt trong phút chốc cũng bị giật mình trước hành động này của Tiêu Dật, nhưng sau đó hắn liền vui vẻ dùng lực tay ở phía bên dưới di chuyển nhanh hơn.

“Có phải nơi đó cũng muốn tôi giúp một tay hay không?” Trình Kiệt tà ác hỏi

Tiêu Dật đang khẽ cử động cũng dừng lại, giọng nói nhỏ vô cùng chỉ ừ một tiếng trong khoảnh khắc, Trình Kiệt nhếch môi cười nói:

“Như vậy cách xa tôi một chút, tôi mới có thể giúp em được”

Tiêu Dật quả thật lùi lại một bước rất nhỏ, ánh mắt sớm đã không còn tia linh hoạt khi tỉnh táo nữa, lúc này trong đôi mắt xinh đẹp kia có một tầng dục vọng phủ kín. Trình Kiệt cõi tình mang ba hàng cúc áo phía trên của Tiêu Dật cởi ra thật chậm, sau đó lại thật chậm rãi mang áo mở rộng ra

hai bên vai khiến cho cách ăn mặc của người nào đó hiện tại càng thêm trêu người:

“Này là tôi đáp ứng em đây nhé, tuyệt không mang áo của em cởi hắn ra”

Trình sói lớn có tư duy của trình sói lớn, Tiêu hゝoly trong giây phút này đây không thể nào có đủ khả năng để mà nhận định lời nói đó của người ta, chỉ còn biết ngoan ngoãn gật đầu nhẹ một cái. Trình Kiệt đưa tay chạm tới điểm nhỏ mê người cương đỏ kia, chạm rất nhẹ giống như chỉ là gãi hờ mà thôi, động tác này làm cho Tiêu Dật có vô vàn khó chịu, cậu cảm giác cả người không còn sức lực nữa, một lần nữa lại tiến về phía Trình Kiệt ngả người ở trong lòng ngực hắn, bàn tay cũng gấp gáp ấn mạnh tay của Trình Kiệt vào nơi đó, vứt bỏ một chút xấu hổ cầu xin hắn:

“Anh đừng như vậy mà...”

Trình Kiệt nói nhỏ vào tai Tiêu Dật thế này:

“Em nhìn xuống phía dưới kìa”

Tiêu Dật theo lời nói của Trình Kiệt nhìn xuống phía dưới, ánh mắt chạm tới bàn tay của bản thân đang nắm lấy Tiểu Dật Dật liền giật mình a một tiếng rầm bỗng dưng ra, cậu không biết mình từ khi nào lại tự động thủ như vậy, làm ra bộ dáng thế này trước mặt Trình Kiệt hắn có hay không nghĩ cậu là một người vô cùng khát cầu. Tiêu Dật đưa tay nắm lấy bả vai của Trình Kiệt đánh bạo thông báo một câu:

“Anh không làm thì tôi cũng có thể tự làm... nếu như anh cứ như vậy trêu chọc tôi thì tôi sẽ không cần anh nữa”

Trình Kiệt một tay thay phiên xoa nắn hai bên điểm nhỏ khó chịu kia, một bên lại đưa tay xuống phía dưới nắm lấy Tiểu Dật Dật di chuyển điên cuồng:

“Cũng biết uy hiếp tôi rầm”

Tiêu Dật im lặng không nói gì cả, hai tay vòng lên ôm chặt lấy cổ của Trình Kiệt, đôi môi mím kia không rõ là vô tình hay cố ý cũng dán sát lấy cắn cổ của hắn. Trình Kiệt khổ sở, dục vọng bên dưới của hắn không phải là nhỏ đâu nhưng đến bây giờ vẫn phải thay người khác làm kia kia:

“Một lát nữa em xong rồi, đến lượt tôi có phải không?”

Tiêu Dật là một người chính nghĩa, cậu hiểu cảm giác khó chịu này ra sao cho nên khi Trình Kiệt hỏi thế liền khe khẽ gật đầu đáp ứng. Trình Kiệt nhận được đáp án chắc chắn kia rồi liền ghé vào tai của Tiêu Dật hỏi tiếp:

“Lên bờ nhé”

Thật ra thì ở trên cạn hay ở dưới nước cũng đều có thể nhìn được nhau, nhưng mà Tiêu Dật lại luôn có cảm giác rằng mình ở dưới nước sẽ được nước bao bọc tạo cảm giác an toàn hơn, vì vậy mà từ đầu đến cuối nhất mực không muốn lên, Tiêu Dật lắc đầu:

“Không”

Trình Kiệt đáp ứng Tiêu Dật:

“Như vậy lát nữa tôi muốn ở trên bờ”

Tiêu Dật sắp đạt đến cao trào rồi nên không còn sức lực đâu mà trả lời câu hỏi của Trình Kiệt nữa, Trình Kiệt nhận ra được hơi thở ngày càng một gấp gáp kia của Tiêu Dật liền nhanh tay mạnh mẽ hơn một chút, cuối cùng người nào đó cũng chịu bật ra tiếng rên rỉ mê loạn, Trình Kiệt vừa nghe được liền như muốn nổ tung thành nham mảnh. Tiêu Dật sợ mình sẽ bắn ra ở trong tay của Trình Kiệt nên mới vội vã gạt tay của hắn ra, cả người trong phút chốc giật lên vài cái, ánh mắt bắt đầu tê liệt đi, hơi thở cũng dần dần bình ổn trở lại... hàng triệu sinh mạng từ nơi đó chính thức hy sinh.

Tiêu Dật còn chưa kịp ổn định trở lại đã bị Trình Kiệt bắt ngòi bể ở trên tay nhanh chóng đi lên trên bờ. Trình Kiệt đi rất nhanh, Tiêu Dật cảm giác mình mới chỉ chớp mắt một cái thôi thì bản thân đã ướt nhẹp đứng ở trên

bờ rìa. Trình Kiệt để Tiêu Dật đứng xuống dưới sàn rìa hố ngã xuống chiếc ghế lớn bên dưới kia:

“Mau giúp tôi đi”

Tiêu Dật còn đang do dự định kéo một chiếc ghế khác tới để ngồi nhưng mà Trình Kiệt giống như đã hấp tấp lầm rìa vội vàng nắm lấy cổ tay cậu, khiến cho Tiêu Dật trong phút chốc mất thăng bằng quỳ hẳn xuống dưới sàn:

“A...”

Trình Kiệt cúi đầu ăn miếng của Tiêu Dật, một tay nắm lấy cổ tay cậu đặt lên Tiểu Kiệt Kiệt khô nóng sắp nổ tung. Tiêu Dật hoảng sợ muốn rút tay lại nhưng đã bị Trình Kiệt mạnh mẽ ấn xuống, cuối cùng cậu chỉ còn biết ở bên ngoài lớp quần lót kia của hắn khẽ ma sát thử. Trình Kiệt rời khỏi môi Tiêu Dật khàn giọng nói thế này:

“Đưa tay vào bên trong đi”

Tiêu Dật ngẩng đầu dùng ánh mắt ngập nước nhìn Trình Kiệt:

“Hả?”

Trình Kiệt đưa tay khẽ vuốt ve bên má của cậu:

“Đưa tay vào bên trong”

Tiêu Dật nuốt một ngụm nước miếng do dự cầm lấy cạp quần của Trình Kiệt chậm rãi kéo xuống, bàn tay run rẩy cầm lấy Tiểu Kiệt Kiệt kinh người kia bỏ ra ngoài. Đến khi Tiểu Kiệt Kiệt được mang ra ngoài quần lót rìa Tiêu Dật liền nhanh chóng thu hai tay lại để dưới đùi mình nắm chặt, cậu vẫn là chưa dám cầm vào nơi này dù cho cái này đối với bản thân cậu cũng không phải là mới mẻ gì. Tiêu Dật bởi vì bị Tiểu Kiệt Kiệt làm cho thất thần cho nên hiện tại mới nhất thời mất đi phản ứng như thế. Tiêu Dật nuốt một ngụm nước miếng sau đó mới thật chậm rãi mang tay của mình tiến về phía trước nắm lấy Tiểu Kiệt Kiệt, cảm giác đau tiên chính là thật

nóng sau đó nắm tay lại r ^ă li ^{ền} cảm thấy thật lớn, cuối cùng khẽ di chuyển tay li ^{ền} cảm thấy thật thô.

Trình Kiệt đưa tay chạm lấy môi dưới của Tiêu Dật:

“Nhanh một chút không được sao?”

Tiêu Dật nghiêng đầu tránh ngón tay của Trình Kiệt, Trình Kiệt nhìn người đang quỳ ở phía dưới sàn kia, một bộ dạng chẳng khác nào h ^ồ ly thành tinh, áo sơ mi ướt đẫm bị mở ra ba hàng cúc phía trên, còn bởi vì vừa r ^ă bị hắn kéo sang hai bên vai đến hiện tại vẫn chưa chỉnh trang lại mà thành ra dáng vẻ vô cùng mị hoặc. Tiêu Dật Dật không có cái gì che đậy đang lộ ra rõ ràng ở giữa hai bắp đùi thon nuột, có lẽ Tiêu Dật quả thật không biết dáng vẻ hiện tại của mình có bao nhiêu trêu người, chỉ mãi cho đến khi cảm nhận được ánh mắt nóng rực của ai đó cậu mới ngẩng đầu lên nhìn r ^ă giật mình đưa tay chỉnh lại áo một chút, bàn tay nhỏ nhắn không ngừng nắm lấy vạt áo kéo xuống như muốn che đi nơi riêng tư của mình. Trình Kiệt nhấc chân chạm vào Tiêu Dật Dật, ngay lập tức khiến cho Tiêu Dật vội vã buông Trình Kiệt ra đứng bất động. Trình sói lớn lợi dụng sơ hở của ai kia mà nhanh tay ôm lấy eo của người ta kéo vào lòng mình:

“Muốn chạy?”

Tiêu Dật không có mặc quần, Trình Kiệt cũng không có mặc quần, mông của cậu hiện tại lại thật khéo đè lên dục vọng nóng bỏng kia của ai đó, lông tơ cả người cậu trong phút chốc dựng thẳng hết cả lên, cuối cùng vẫn là sống chết muốn đứng dậy cho bằng được:

“Anh làm cái gì thế”

Trình Kiệt mạnh tay một lần li ^{ền} mang toàn bộ hàng cúc còn đóng ở trên áo của Tiêu Dật phá bỏ hoàn toàn, trực tiếp cưỡng ép cậu mang áo sơ mi cởi ra vứt ở một bên, Tiêu Dật cũng không phải dạng trói gà không chặt nhưng sức lực chín trâu hai hổ kia của Trình Kiệt thật là khiến cho người ta phải khiếp sợ:

“Đừng cử động, một chút thôi là tôi sẽ không ki ^{ềm} chế được đâu”

Tiêu Dật nghe thấy lời cảnh báo kia của Trình Kiệt liền hốt hoảng cương cứng người, một tay cậu chống ở trên ngực Trình Kiệt, một tay lại âm thầm đặt ở trên Tiêu Dật Dật ý muốn che đi:

“Anh đừng làm loạn...”

Trình Kiệt ôm lấy eo nhỏ của Tiêu Dật, eo của cậu cực kỳ nhỏ khiến cho bản thân hắn cũng phải bất ngờ không thôi, hắn cúi đầu hôn xuống mái tóc vẫn còn ẩm ướt của Tiêu Dật, hôn xuống trán cậu, mũi cậu, hai bên má cho đến đôi môi mềm mại hắn yêu thích nhất trên thế gian này. Tiêu Dật không hiểu Trình Kiệt rõt cuộc muôn làm cái gì nhưng mà khi hắn muốn hôn tới gần cổ của cậu, cậu cũng chẳng hiểu sao lại phổi hợp hơi hơi ngẩng lên một chút để cho hắn hôn lấy.

“Tôi như thế nào lại thích em như vậy rña”.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân
dtv-ebook.com

Chương 39: Em Là Người Của Tôi Rồi

Buổi sáng ngày hôm sau Tiêu Dật được Trình Kiệt hộ tống đến tận nơi đón xe về quê, hắn đứng ở đó đợi đến khi nào người ta bình an bước chân lên xe khách rã mới đi làm. Dọc đường đi hai người không nói với nhau câu nào, ngay cả một cái liếc nhìn nhau Tiêu Dật cũng phải né tránh lén lút nhìn. Mỗi lần Trình Kiệt thở mạnh một cái, Tiêu Dật ngã ở bên ghế lái phụ lại dựng thẳng người bất an.

“Cám ơn anh nhé” Tiêu Dật mở cửa xe bước ra ngoài, vội vội vàng vàng không cả quay đầu lại nhìn Trình Kiệt lấy một cái, cũng không đợi hắn nói cái gì đó đã lên tiếng rồi đi rã.

Trình Kiệt hạ kính cửa xe ô tô xuống, ánh mắt chăm chú nhìn theo bóng lưng đang bắt anh dựng thẳng kia của Tiêu Dật. Ngày hôm qua khi hắn nói hắn thích cậu, hờ ly nhỏ này liền mở lớn hai mắt bất ngờ mất vài giây, kể đó liền vung tay tát vào miệng hắn rã chạy ra ngoài một hai đòi về lại ký túc xá, Trình Kiệt phải làm đủ mọi cách thì Tiêu Dật mới có thể an ổn ngủ lại nhà hắn, dĩ nhiên thì cuối cùng vẫn là mỗi người một phòng, ý định ôm thân thể mềm nhũn nhu kia đi ngủ của Trình Kiệt cứ như vậy mà tiêu tan.

Tiêu Dật đứng ở điểm đón xe, có vài người cũng đứng ở đó đón xe cùng cậu nhưng Tiêu Dật từ đầu đến cuối vẫn thủy chung cảm nhận được ánh mắt phía sau đang vô hình dán chặt lấy mình. Tiêu Dật hai tay cầm túi đồ lớn nhỏ nặng vô cùng, đầu là đồ đất tiễn mà Trình Kiệt ngày hôm qua mua cho cậu, may mắn hiện tại vẫn còn sóm chưa có nắng gắt cho nên không có mệt mỏi, có đi đầu đi đầu mệt mỏi lại chính là cậu nay giờ luôn phải đứng thẳng lưng bởi vì người phía sau còn chưa chịu lái xe đi nữa.

Tiêu Dật cứ vài phút lại ngó ra nhìn xe một lần, cứ như vậy khoảng 20 phút sau chuyến xe cậu đợi cuối cùng đến, bởi vì chiếc xe kia còn 1 phút đèn đỏ đang chờ cho nên cậu bây giờ lại phân vân có nên quay lại chào Trình Kiệt một tiếng hay không, chào thì khó xử mà không chào cũng càng khó xử hơn. Kết quả vẫn là khi chiếc xe dừng lại ở trước mặt Tiêu Dật rã, hai ba người tranh giành muốn trèo lên trước, Tiêu Dật đứng ở một bên nhường đường, khi cậu là hành khách cuối cùng lên xe vẫn quyết định quay lại phía sau chào Trình Kiệt một cái rã nhanh chóng biến mất sau cánh cửa xe đóng tự động kia:

“Tôi đi đây”

Trình Kiệt nhìn thấy hành động như một tên trộm mới lần đầu hành nghề của Tiêu Dật liền buôn cười, thật không ngờ holly nhỏ của hắn lại hay dễ xấu hổ như vậy, lần đầu tiên gặp mặt cũng không nghĩ tới kết quả sẽ thành cái tính cách này.

Xe chuyển bánh, Tiêu Dật thở phào một hơi cuối cùng cũng có thể thoát được khỏi tầm mắt của Trình Kiệt vài ngày, vừa vặn làm cho cậu có không gian yên tĩnh một chút để suy nghĩ lại mọi chuyện. Ngày hôm qua cậu nghe thấy rõ ràng từng câu từng chữ là hắn thích cậu, cậu nghĩ hắn quả thật là thích cậu nếu không ngày hôm qua cậu khẳng định đã bị hắn ăn sạch sẽ rã, vẫn là có tình cảm với cậu cho nên mới ân nhẫn chờ đợi như vậy. Tiêu Dật lúc đầu tiếp cận Trình Kiệt chỉ là muốn vào được Trình thị, bây giờ ngẫm lại có vẻ như Trình Kiệt chính là người muốn tạo cơ hội gặp mặt cậu, hắn đường đường là Trình tổng vì sao mỗi buổi trưa lại đều đặn gọi một suất cơm bình dân như vậy. Tiêu Dật không bao giờ có suy nghĩ sẽ cùng một người đàn ông phát sinh tình cảm thật lòng, cũng chưa bao giờ nghĩ tới Trình Kiệt lại nhanh như vậy nói thích cậu, cái này thật khiến cho cậu vừa mơ hồ vừa khó tin tưởng. Tiêu Dật nghĩ một hồi liền mang điện thoại ra nhắn tin với nhóm người mà cậu quen biết ở trên mạng

[Sóc Nhỏ]: Cứu tôi

[Rên Ngọt]: Cậu lại có chuyện gì?

[Đại Boss]: Mỗi ngày lên mạng đều thấy cậu than vãn

[Dưa Chuột Lớn]: Không cần phải nói cũng biết nhất định là liên quan đến bá đạo tổng tài nhà cậu có đúng không?

[Sóc Nhỏ]: Đúng thế...

[Phúc Hắc Công]: Mau nói ra nghe một chút xem nào

[Sóc Nhỏ]: Anh ta tối ngày hôm qua nói thích tôi

[Đã Hướng Dương]: Nói thích cậu? Việc này là việc lớn sao?

[Bạo Hoa Cúc]: Thật trọng đại

[Sóc Nhỏ]: Chính là tôi không có thích đàn ông

[Tiêu Hồn]: Không thích đàn ông?

[Đoạt Thiên Hạ]: Ý cậu là sao?

[Sóc Nhỏ]: Tôi nghĩ mình là người xấu xa nhất rã, tôi lúc đầu tiếp cận anh ta chỉ là muốn làm bạn bè tốt của anh ta mà thôi...

[Trợ Công]: Cậu lúc đầu đã lên kế hoạch tiếp cận anh ta sao? Vì cái gì?

[Sóc Nhỏ]: Anh ta là tổng tài mà... tôi cũng chỉ muốn có được công việc tốt mà thôi

[Đại Boss]: Đại ca à, cậu như vậy là đang lừa đảo đây

[Sóc Nhỏ]: Từ trước tới giờ anh ta chỉ quen bạn gái mà thôi, tôi cũng chưa bao giờ quen bạn trai cả, tôi chỉ nghĩ là anh ta cảm thấy mới mẻ một thời gian mà thôi, sau đó liền... nhưng mà hôm qua anh ta lại nói thích tôi rã.

[Đương Quang]: Nói cho tôi biết vì sao anh ta lại thích cậu như vậy?

[Thỏ Trắng Lớn]: Tôi nghĩ cậu chết chắc rã

[Bạo Hoa Cúc]: Nếu để anh ta phát hiện ra suy nghĩ này của cậu, anh ta nhất định sẽ bạo hoa cúc của cậu

[Dưa Chuột Lớn]: Anh ta giàu có như vậy lại thuộc dạng người khó nhọc, đến lúc anh ta phát hiện ra mọi chuyện chỉ là cuộc đời của cậu sẽ bị thảm

[Sóc Nhỏ]: Như vậy tôi phải làm sao?

[Thỏ Trắng Lớn]: Cậu nghĩ muốn sao?

[Sóc Nhỏ]: Tôi nghĩ muốn cùng anh ta nói rõ mọi chuyện

[Đại Boss]: Cậu để cho anh ta ăn miệng cậu, sờ người cậu, bây giờ cậu đi nói với anh ta là cậu không thích đàn ông, cậu nghĩ anh ta sẽ phản ứng sao?

[Rênh Ngọt]: Cường thủ hào đoạt

[Đã Hướng Dương]: Thi hành cưỡng bức

[Bạo Hoa Cúc]: Một chữ thôi “Nát”...

[Sóc Nhỏ]: Mấy người nói đi, tôi bây giờ phải làm thế nào mới được đây

[Đương Quang]: Tôi nghĩ cậu cứ như vậy im lặng thì hơn, dù sao anh ta không phải vừa giàu có lại vừa đẹp trai hay sao?

[Sóc Nhỏ]: Nếu như sau này anh ta đột nhiên biết được thì sao đây, nói sớm một chút vẫn còn tốt hơn nói muộn mà

[Thỏ Trắng Lớn]: Hiện tại quá muộn rã, tôi nghĩ cậu nên im lặng thì hơn

[Đại Boss]: Tán thành ý kiến im lặng

[Rênh Ngọt]: Có thể thử tiến tới với anh ta xem sao

[Đã Hướng Dương]: Anh ta là tinh anh trong các loại tinh anh đây

[Sóc Nhỏ]: Tôi bây giờ thật bối rối

Tiêu Dật sầu não tắt điện thoại ngã tựa vào ghế nhắm mắt tự suy nghĩ, chuyện này thật sự khiến cho cậu đau đớn quá đi thôi, bây giờ nói cũng không được mà không nói cũng không xong, đúng lúc này điện thoại của Tiêu Dật lại đổ chuông, Tiêu Dật giật mình nhìn xuống dưới màn hình điện thoại phát hiện ra là Trình Kiệt gọi tới, Tiêu Dật bối rối luống cuống cả tay chân, hắn rốt cuộc hiện tại vì sao lại gọi đến lúc này. Tiêu Dật nhấn vào nút từ chối cuộc gọi, kết quả điện thoại của cậu tiếp theo không rung lên nữa, Tiêu Dật thở phào một hơi rãnh mắt lại, hai phút trôi qua có một tin nhắn được gửi tới điện thoại của cậu, là Trình Kiệt nhắn tin tới.

[Tại sao không nghe điện thoại của tôi?]

Tiêu Dật do dự nên nhắn lại hay là không nên nhắn lại đây, vừa mới rã cậu nhắn nút từ chối điện thoại của Trình Kiệt biểu hiện cho việc cậu có biết được hắn gọi điện tới, nếu bây giờ lại không nhắn tin lại cho hắn e rằng không được cho lắm, chính vì vậy sau vài phút phân vân Tiêu Dật vẫn quyết định gửi lại cho Trình Kiệt một tin nhắn.

[Tôi đang ở trên xe, không tiện đâu]

Trình Kiệt vừa mới về tới công ty, đang đứng ở trong thang máy đã muốn gọi điện thoại cho Tiêu Dật rã, hắn chỉ đơn giản là muốn nghe giọng nói của Tiêu Dật mà thôi.

[Tôi vèđến công ty rã]

Tiêu Dật ở bên này nhìn thấy dòng tin nhắn kia của Trình Kiệt liền lúng túng, hắn này là đang muốn thông báo cái gì cho cậu đây, cũng chẳng phải là loại quan hệ thân thiết cho lắm đâu. Tiêu Dật không biết nên trả lời sao cho phải cuối cùng vẫn là gửi lại một tin ngắn gọn.

[Ù]

Đây là lần đầu tiên Trình Kiệt cùng người khác trao đổi tin nhắn, hắn bình thường chỉ gọi điện thoại, hơn nữa mỗi cuộc điện thoại gọi tới đều rất ngắn gọn, cũng chưa bao giờ trực tiếp gọi cho ai hết cả.

[Một lát nữa vèr ănh nhớ báo cho tôi một tiếng, để cho tôi biết em an toàn]

Tiêu Dật nhìn chầm chằm màn hình điện thoại, quan hệ của hai người bọn cậu từ khi nào lại đến bước này ră. Tiêu Dật bất giác mím chặt môi mỏng, ngón tay thoăn thoắt di chuyển trên màn hình di động nhắn lại một tin thế này

[Tôi có chuyện muốn nói với anh]

Trình Kiệt nhíu mày, bàn tay cầm điện thoại cũng hơi siết chặt hơn, hắn cảm giác có dự cảm không lành.

[Có chuyện gì?]

Tiêu Dật muốn sớm một chút nói ra rằng cậu không thích đàn ông, nhưng mà khi đánh được một nửa dòng chữ ră lại xóa đi không dám gửi bởi vì cậu chợt nghĩ đến những dòng tin nhắn ở trên team chat kia, nếu bây giờ cậu nói ra sự thật rằng bấy lâu nay cậu chỉ có ý định muốn tiếp cận hắn để trở thành nghệ sĩ chính thức của Trình thị mà thôi, hắn có hay không sẽ giống như những lời đàm người kia nói trực tiếp cường bạo cậu. Tiêu Dật cho đến cuối cùng vẫn không thể nào có đủ dũng cảm mà nói cho Trình Kiệt biết được.

[Anh không cần lo lắng quá cho tôi như vậy]

Trình Kiệt khẽ nhếch môi hài lòng nhìn dòng tin nhắn kia gửi tới.

[Em là người của tôi ră, người của tôi tôi còn có thể không lo lắng sao]

Tiêu Dật sầu não bi ai có vẻ như cậu càng ngày càng lún sâu vào hố đen nguy hiểm ră.

[Như vậy nhé, tôi có chút mệt mỏi muốn đi ngủ r ă]

Trình Kiệt mang điện thoại để xuống bàn làm việc nhìn chầm chằm vào đó, hắn chính là đang nhìn hình ảnh của Tiêu Dật chụp trong lễ tốt nghiệp mà hắn lấy được từ điện thoại của cậu, vẫn là cảm thấy bất đ ầu có chút nhớ nhung h ồly nhỏ này r ă. Trình Kiệt có một tình yêu đáng sợ, bá đạo độc đoán, đối phương càng muốn rời xa hắn, trốn tránh hắn kết quả vẫn phải ngoan ngoãn ở lại bên cạnh hắn, bao g ần cả Tiêu Dật cũng không h ề ngoại lệ.

Tiêu Dật v ề đến nhà là 10 giờ trưa, lúc bước xuống xe r ă mẹ Tiêu đã ở ngay ngoài đ ầu ngõ thấp thỏm đứng đợi đón con trai, Tiêu Dật cũng đã ba tháng r ă mới trở v ề quê cho nên tránh không được mẹ Tiêu lại mong ngóng như vậy:

“Tiểu Dật v ề r ă à, sao lại trễ như thế chứ hả?”

Tiêu Dật hai tay xách túi lớn túi nhỏ bước v ề phía mẹ Tiêu mỉm cười đáp:

“Giao thông không được thuận tiện cho l ăm”

Mẹ Tiêu giúp Tiêu Dật c ầm vài túi đ ồ, những tưởng rằng mấy túi đ ồ kia nhẹ l ăm ai ngờ c ầm ở trên tay suýt chút nữa là để rơi xuống đất:

“Ai nha Tiểu Dật, trong này có cái gì sao mà nặng thế hả?”

Tiêu Dật cười ha ha:

“Còn không phải mẹ nói muốn uống tổ yến cao cấp hay sao, tổ yến càng cao cấp thì càng nặng mà”

Mẹ Tiêu nhìn đồng đ ồ trên tay Tiêu Dật nghi ngờ hỏi tiếp:

“Số đ ồ kia là gì?”

Tiêu Dật cười tersedum nói:

“Là đ`ô bô”

Mẹ Tiêu làm ra bộ dạng không tin tưởng được bĩu môi:

“Đ`ô bô” gì, nếu như là rau xanh thì nhà mình cũng đ`ầy vườn nha”

Tiêu Dật chỉ mỉm cười không nói, hai tay xách theo túi lớn túi nhỏ chậm rãi tiến vào bên trong. Bởi vì hôm nay là cuối tuần cho nên em trai của Tiêu Dật là Tiêu Lãng cũng ở nhà, Tiêu Lãng rất cao lớn so với Tiêu Dật còn muốn cao hơn một cái đầu, ngay cả thân hình cũng cực kỳ phát triển nếu như ra đường không biết chừng người ta sẽ nhận nhầm Tiêu Lãng mới là anh.

Tiêu Dật vừa mới bước đến cửa lớn ở bên ngoài, Tiêu Lãng đã nhanh chóng đi ra giúp Tiêu Dật c`âm đ`ô vào bên trong:

“Dật ca, anh thật sự đ`ang ý gặp cô gái kia sao?”

Một câu nói này của Tiêu Lãng khiến cho Tiêu Dật cũng không hiểu gì cả, vì thế mà Tiêu Dật liền hỏi lại:

“Cô gái nào?”

Mẹ Tiêu đang xách đ`ô ở bên cạnh li`en liếc mắt sắc lạnh cảnh cáo Tiêu Lãng, Tiêu Lãng nhìn thấy ánh mắt kia của mẹ Tiêu thì hiểu ra một vấn đề rằng anh trai mình vẫn không hề hay biết kế hoạch của mẹ Tiêu. Tiêu Dật nhíu mày nhìn theo bóng lưng của Tiêu Lãng đang xách đ`ô bước vào trong nhà, cậu bắt đầu cảm thấy có cái gì không đúng cho lắm vì thế liền quay sang hỏi mẹ Tiêu:

“Mẹ à, có chuyện gì có phải hay không?”

Mẹ Tiêu cũng nhanh chân bước vào trong nhà, một bộ dạng như không muốn đ`ề cập đến chuyện này nữa:

“Còn đứng ở ngoài làm cái gì nữa, mau mau vào trong thôi”

Tiêu Dật biết có hỏi thì mẹ Tiêu cũng không chịu hé miệng nửa lời đâu, chính vì vậy cậu liền im lặng bước vào bên trong không đả động đến vấn đề này nữa, Tiêu Dật nghĩ có lẽ mẹ Tiêu lại định giới thiệu cho cậu một cô gái nào đó, dù sao thì ngày nào cậu trở về nhà là ngày đó mẹ Tiêu nhất định sẽ dẫn tới một cô gái cho cậu gặp mặt, chuyện cũng không còn xa lạ gì nữa cả.

Ba Tiêu chưa về nhà, mẹ Tiêu đang nấu ăn, Tiêu Dật ngồi ở phòng khách cùng Tiêu Lãng, cậu chậm chạp bỏ đồ đặc từ túi đồ ra vừa làm vừa nói:

“Tiểu Lãng, lần này mẹ lại nhìn trúng cô gái nào nữa rồi thế?”

Tiêu Lãng ngó dài nhìn tới phía phòng bếp, sau khi xác định mẹ Tiêu không có để ý đến chỗ này liền nhỏ giọng nói cho Tiêu Dật biết:

“Là cô giáo mới chuyển đến trường em, cũng là bằng tuổi anh đó”

Tiêu Dật mang từ trong túi lấy ra một hộp vuông nhỏ đưa cho Tiêu Lãng:

“Cái này mua cho em”

Tiêu Lãng cầm lấy hộp vuông kia nhìn một lượt rồi lập tức mở ra, sau khi xác nhận được ở bên trong là một chiếc Ipad liền giật mình bất ngờ không thôi:

“Cho em cái này sao?”

Tiêu Dật gật đầu, thật ra thì Trình Kiệt mua cho cậu rất nhiều đồ điện tử đấy tiễn, nhưng cuối cùng Tiêu Dật vẫn là kiên quyết chỉ nhận một chiếc Ipad này mà thôi, nếu như quả thật mang hết số đồ kia về nhà khẳng định sẽ làm cho người trong nhà nghi ngờ:

“Đúng thế, cái này tiện cho việc học tập của em”

Tiêu Dật cảm thấy mình nói ra câu này thật rất không được tự nhiên, bình thường lúc còn học đại học luôn không bao giờ cùng bạn bè nhắc đến chuyện bài vở bao giờ. Nhưng mà Tiêu Lãng rất ham học, học cũng đặc biệt giỏi, còn muộn sau này trở thành một giáo viên mẫu mực cho nên Tiêu Dật mang vấn đề này nói ra với em trai đồi với Tiêu Lãng cũng không có gì quá mức buồn cười.

Tiêu Lãng ngẫm vắt chân ở trên ghế sofa thử sử dụng một vài tính năng trên đó, tâm trạng đặc biệt vui vẻ:

“Dật ca, anh có nghĩ gì như vậy hay sao?”

Tiêu Dật qua loa nói:

“Hàng giảm giá theo giờ, trùng hợp đi ngang qua nơi đó nên mua cho em mà thôi”

Tiêu Lãng ngẩng đầu lên thấy mẹ Tiêu đang từ trong bếp đi ra liền đưa chiếc Ipad kia lên phía trước quơ quơ:

“Mẹ à, Tiêu ca mua cho con”

Mẹ Tiêu tuy rằng không biết giá cả của chiếc Ipad kia là bao nhiêu, nhưng mà bà có thể biết được mấy cái đồ điện tử thông minh cầm tay này không hề rẻ, lại nhìn tới đống đồ bỏ mà Tiêu Dật đang bỏ ra bàn kia liền nhíu mày thầm nghĩ, không lẽ con trai bà thật sự kiếm được một công việc tốt như vậy ở trên thành phố.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân
dtv-ebook.com

Chương 40: Vì Em Mà Tốn Thất

Tiêu Dật cầm đĩa đạc của mình lên phòng, cậu vừa mới từ bên ngoài trở về cả người có cảm giác bụi bặm cho nên muốn đi tắm một chút. Tiêu Dật không có phòng riêng, từ nhỏ đến lớn đều cùng Tiêu Lãng ở chung một phòng, dù sao đều là anh em ruột thịt cả cho nên cũng không có gì bất tiện lắm. Tiêu Dật từ trong túi xách lấy ra một bộ quần áo đơn giản mặc ở nhà, mới chỉ vừa mang được quần lót ra bên ngoài thì điện thoại của Tiêu Dật lại vang lên, Tiêu Dật đưa tay vào trong túi quần lấy điện thoại ra nhìn thử xem là ai gọi điện tới liền phát hiện ra là Trình Kiệt. Tiêu Dật bắt đầu cảm thấy Trình Kiệt thật là phiền phức, cậu cũng mới chỉ rời đi một buổi sáng thôi mà hắn cứ hết tin rãnh gọi điện cho cậu, có chuyện quan trọng thì không nói làm gì nhưng đằng này lại chẳng có chuyện gì quan trọng cả. Tiêu Dật biết mình không nghe điện thoại không được cho nên liền nhanh chân bước ra bên ngoài đóng cửa phòng lại rãnh mới có thể nghe điện thoại của Trình Kiệt.

“Tôi đây”

Trình Kiệt sớm đã ước chừng được khoảng thời gian Tiêu Dật sẽ về đến nhà, cả ngày hôm nay hắn không tài nào có thể chuyên tâm làm việc được giống như là lo lắng Tiêu Dật sẽ ở lại quê luôn không lên thành phố nữa:

“Em đã về đến nhà hay chưa?”

Tiêu Dật thở dài một hơi tỏ ý thật là phiền phức, dĩ nhiên thì người ở đây dây bên kia vĩnh viễn không thể thấy được:

“Tôi vừa mới về được một lúc”

Trình Kiệt nhíu mày không hài lòng:

“Tôi không phải nói về đến nhà phải gọi cho tôi hay sao?”

Tiêu Dật khó chịu trong lòng nghĩ quan hệ của bọn cậu cũng không có thân thiết đến như vậy, muốn cậu gọi điện báo bình an một tiếng không phải là có chút làm quá hay sao. Nhưng mà nghĩ thì nghĩ vậy mà thôi, Tiêu Dật vẫn không dám nói ra:

“Tôi cũng định gọi cho anh rää, không ngờ anh lại gọi tới trước”

Trình Kiệt im lặng, Tiêu Dật cũng im lặng, cuộc nói chuyện điện thoại cũng cứ như vậy im lặng trả phí cho tổng đài. Một lúc lâu sau đó Tiêu Dật vẫn là người không nhịn được đành phải lên tiếng trước:

“Còn có chuyện gì nữa hay không?”

Trình Kiệt trầm giọng nói một câu thế này:

“Cả ngày hôm nay tôi không thể tập trung làm việc được”

Tiêu Dật không hiểu vì sao Trình Kiệt lại thích mang những chuyện của bản thân hắn ra nói với cậu như vậy, cũng thật chẳng hiểu nổi hắn đang suy nghĩ cái gì ở trong đầu nữa:

“Công việc khó giải quyết lắm hay sao?”

Trình Kiệt rất nhanh đáp lại hai tiếng:

“Không khó”

Tiêu Dật âm ừ:

“Như vậy là...”

Tiêu Dật còn chưa nói xong, Trình Kiệt liền cắt ngang lời cậu:

“Bởi vì hình bóng của em cứ quanh quẩn ở trong đầu tôi, cho nên tôi không có cách nào tập trung giải quyết công việc được”

Câu nói này của Trình Kiệt khiến cho Tiêu Dật cảm thấy tâm quan trọng của mình được nâng lên một bước, nhưng sau đó lại cảm thấy nguy hiểm cũng đã tiến gần về phía cậu hơn. Tiêu Dật khó xử không biết phải nói câu gì tiếp theo cả:

“Như vậy... nếu không anh ngày hôm nay nghỉ phép thì thế nào?”

Trình Kiệt đứng ở bên cạnh cửa sổ sát đất của tầng 49, ở tại vị trí này hắn có thể nhìn thấy được toàn cảnh của thành phố tấp nập bên dưới, ánh mặt trời buổi trưa chiếu vào gương mặt hắn khiến cho đường nét trên gương mặt hắn kia càng thêm mềm mại hơn một chút, ngay cả ánh mắt khi nói chuyện với Tiêu Dật qua điện thoại cũng vô cùng dịu dàng yêu thương... giống như là Trình Kiệt đã không thể nào tách khỏi Tiêu Dật được nữa vậy:

“Một ngày tôi không làm việc thì công ty ngày hôm đó sẽ có tổn thất, ba ngày tôi không làm việc có thể sẽ khiến cho công ty một tuần tổn thất nặng nề”

Tiêu Dật ở bên này đỏ mặt, bàn tay theo bản năng đưa đến bên cạnh gãi đầu mình một chút biểu hiện cho sự bối rối của cậu:

“Anh... cõi gắng vậy”

Trình Kiệt nhếch môi, bởi vì giọng nói không được tự nhiên kia của Tiêu Dật cho nên hắn có thể ở bên này tự nghĩ ra được bộ dạng lúng túng đáng yêu kia của holy nhỏ, nhất định đáng vedó sẽ khiến cho hắn càng thêm yêu thương:

“Tiêu Dật, nói một lời động viên tôi đi... nếu không Trình thị sẽ vì em mà một tuần thu vết tổn thất”

Tiêu Dật hả một tiếng, cậu không biết nói những lời hoa mỹ, càng không biết nên phải nói chuyện ra sao với Trình Kiệt cả. Tiêu Dật không

muốn Trình Kiệt quan tâm quá mức đến cậu như vậy, hắn càng như thế lại càng khiếu cho nội tâm cậu bất an hơn:

“Ừ, vậy anh cố gắng vậy”

Thật ra thì Trình Kiệt chỉ muốn cùng Tiêu Dật nói chuyện nhẹ nhàng một chút mà thôi, hắn biết Tiêu Dật khi nói chuyện với hắn sẽ không được tự nhiên nhưng đi sau đó không ảnh hưởng gì tới hắn cả, vẫn là muốn nghe cái không tự nhiên đó của cậu:

“Chỉ như vậy thôi sao?”

Tiêu Dật thật chỉ biết nói đến như vậy:

“Như vậy anh muốn thế nào?”

Trình Kiệt nhếch khóe miệng:

“Tôi không biết mình muốn thế nào nhưng mà có một điều tôi biết được là em muốn Trình thị thu vội vã trong một tuần đấy”

Tiêu Dật đưa tay vuốt vuốt sống mũi nhỏ của bản thân cố gắng từ trong đùi nặn ra thêm một lời nữa:

“Anh... cố gắng vậy!”

Lời này và lời bên trên Tiêu Dật nói căn bản không có cái gì khác nhau cả, thế cho nên không gian tiếp theo sau đó lại rơi vào trầm mặc đến ngượng ngùng, Tiêu Dật hít một hơi thật sâu im lặng đợi đến khi Trình Kiệt mở miệng lên tiếng nói:

“Nhanh một chút trả về”

Trình Kiệt nói xong câu kia liền trực tiếp tắt máy luôn, hắn lúc nào cũng như vậy không cần phải nói chào tạm biệt đã trực tiếp nhấn vào nút kết thúc cuộc gọi. Tiêu Dật ở bên này lâm vào hoang mang khó xử, mối quan hệ của hai người tiến triển nhanh như thế này thật sự là đi sau Tiêu Dật cậu không ngờ đến nhất. Tiêu Dật ngồi ở trên giường thất thần suy nghĩ mọi

hậu quả có thể xảy ra, nếu như bây giờ cậu mang toàn bộ mọi chuyện từ trước đến giờ nói ra cho Trình Kiệt biết hắn khẳng định sẽ tức giận, huống h ^ồcậu hiện tại vẫn chưa trở thành nghệ sĩ chính thức của Trình thị, nhưng nếu đợi sau khi cậu trở thành nghệ sĩ chính thức r ^{ồi} còn có thể sẽ bi thảm hơn, đến lúc đó chỉ sợ bản thân không chỉ có mỗi bi thảm mà còn lâm vào nguy hiểm, lấy tính cách kia của Trình Kiệt, lừa dối hắn một khoảng thời gian lâu như vậy khẳng định sẽ không có kết cục tốt đẹp. Tiêu Dật phiền não thở dài một hơi r ^{ồi} mang theo qu ^{ần} áo đi tắm, chuyện vẫn là đợi sau ba ngày trở lại thành phố thì tính sau đi.

Có một sự thật mà Tiêu Dật tại thời điểm này không thể nào biết được, đó chính là cho dù cậu có nói cho Trình Kiệt biết chuyện cậu tiếp cận hắn vì có mục đích thì Trình Kiệt vẫn cứ làm đủ mọi cách để có được cậu. Tiêu Dật tắm xong thì cũng là lúc ba Tiêu đi làm trở về, ba Tiêu năm nay 56 tuổi, là một người đàn ông nhỏ gầy, có lẽ Tiêu Dật chính là kế thừa vóc dáng này từ ba Tiêu, ông là một người có tính cách nghiêm nghị lúc nào cũng giống như một lão cán bộ mang gương mặt nghiêm túc nhìn mọi người. Việc Tiêu Dật sống chết theo học ngành diễn xuất cho bằng được đã khiến cho ba Tiêu trong suốt nửa năm đầu đại học không một cuộc điện thoại gọi cho cậu, mãi cho đến khi Tiêu Dật chủ động gọi điện về thăm hỏi ông trước thì quan hệ của hai người xem ra mới được dễ chịu hơn một chút.

Một bàn thức ăn đặc sắc được mẹ Tiêu tự tay chuẩn bị, tuy rằng chỉ là những món hết sức bình dân không phải là cao lương mĩ vị giống như khi Trình Kiệt dẫn cậu đi ăn, nhưng mà Tiêu Dật chẳng hiểu sao vừa ngửi thấy mùi vị thức ăn quen thuộc này trong lòng liền muốn đói đến càn cào. Tiêu Dật nhìn tới ba Tiêu đang đứng thấp h중 ở trước bàn thờ liền dừng lại một chút nhìn bóng lưng đơn bạc khắc khổ kia, sau đó mới nâng bước tiến về phía bàn ăn cơm.

Mẹ Tiêu nhìn thấy Tiêu Dật bước tới liền nâng giọng:

“Chịu xuống nhà r ^{ồi} hay sao?”

Tiêu Dật cười hì hì ng ^{ồi} xuống bên cạnh Tiêu Lãng:

“Thật lâu lắm rã mới được ăn cơm của mẹ nấu”

Bà Tiêu thấp hương xong liền từ trong đó bước ra:

“Muốn ăn cơm mẹ con nấu vậy thì đừng lên thành phố nữa”

Tiêu Dật chỉ mỉm cười không nói, mẹ Tiêu thấy vậy cũng đả động thêm vào:

“Đúng vậy Tiểu Dật, ở quê kiếm một cô con dâu cho mẹ đi”

Tiêu Dật cầm lấy đũa gấp một miếng thịt thả vào trong miệng, mẹ Tiêu nhìn thấy thế thì lại thở dài thườn thượt, Tiêu Dật ngẩng đầu nhìn mẹ Tiêu mỉm cười:

“Con vẫn còn trẻ, chưa có ý định muốn lấy vợ ngay bây giờ đâu”

Bà Tiêu ngã xuống bàn ăn:

“Ba lúc đó lấy mẹ con năm 19 tuổi”

Tiêu Dật không muốn đề cập đến vấn đề lấy vợ nữa cho nên liền nhanh tay gấp vào bát của ba Tiêu một miếng trứng:

“Ba ăn cái này đi”

Mẹ Tiêu vẫn chưa bỏ ý định muốn Tiêu Dật quay trở về nhà ngoan ngoãn làm bí thư xã, cho nên hết lần này đến lần khác kiên trì nói:

“Trên thành phố làm việc có phải vất vả lắm hay không?”

Tiêu Dật cảm thấy về cơ bản không có mất quá nhiều sức lực, chỉ là tốn nhiều tâm tư một chút mà thôi:

“Không vất vả”

Mẹ Tiêu nhíu mày:

“Đạo này vẫn ở cùng với cái người bạn gì đó h`ăi đại học hay sao?”

Tiêu Dật vừa nghe thấy mẹ Tiêu nhắc đến La Luật trong lòng liền trào lên một cỗ cảm giác phẫn nộ không thôi:

“Không có, con chuyển ra ngoài ở r`ăi”

Mẹ Tiêu tiễn miệng hỏi:

“Một mình hay sao?”

Tiêu Dật tùy tiện đáp:

“Ở cùng với một người nữa”

Mẹ Tiêu nhìn chằm chằm Tiêu Dật:

“Bạn gái hả?”

Tiêu Dật ngừng ăn ngẩng đầu lên nhìn mẹ Tiêu phì cười:

“Cái gì vậy mẹ, là bạn trai làm cùng công ty với con”

Mẹ Tiêu bĩu môi:

“Như vậy mẹ vài ngày nữa lên nhìn xem con ăn ở thế nào có được hay không?”

Tiêu Dật nghe vậy thì giật mình từ chối, cậu hiện tại đang ở tại ký túc xá, như thế nào có thể để mẹ Tiêu lên nhìn thấy được:

“Mẹ đừng lên, dù sao nhà cũng không phải chỉ có một mình con ở mà”

Mẹ Tiêu thấy Tiêu Dật thay đổi thái độ như vậy thì nghi ngờ:

“Sao chứ, chỉ là ở lại một đêm thôi cũng có phiền phức hay sao?”

Tiêu Dật gật đầu:

“Đúng vậy mẹ, nhà thật sự nhỏ lắm”

Mẹ Tiêu nâng giọng:

“Nhà nhỏ lắm? Tiễn kiểm được nhanh như vậy con lại ở một căn nhà nhỏ đến mức không có đủ diện tích để mẹ vào hay sao?”

Mẹ Tiêu rất có tài ăn nói, lời nói nào nói ra đều trúng trọng tâm cả khiếp cho Tiêu Dật không thể nào xoay xở cho kịp được:

“Mẹ à, thật sự không tiện lắm đâu”

Mẹ Tiêu nâng cao giọng quyết định:

“Có cái gì mà không tiện chứ, như vậy đi đợi mẹ sắp xếp công việc ở dưới quê xong sẽ lên thăm con một chuyến, yên tâm đi mẹ không ở lâu đâu, cùng lắm chỉ là ở lại đó một đêm mà thôi”

Tiêu Dật xua tay:

“Mẹ à, đừng có lên, nhà của con thật sự rất nhỏ”

Mẹ Tiêu liếc nhìn Tiêu Dật:

“Hay là con ở với bạn gái đúng không?”

Tiêu Dật thật muối phát điên với mẹ Tiêu, cậu cũng biết được mẹ Tiêu nhất định đã nhìn ra sơ hở của mình cho nên cậu càng ngăn cản mẹ Tiêu bao nhiêu thì mẹ Tiêu càng muốn tới nhà cậu bấy nhiêu.

Ngày giỗ họ nay làm cực kỳ đơn giản, ba Tiêu chỉ cần hướng tối tiên thấp ba nén nhang, mẹ Tiêu chỉ cần trổ tài làm một vài món ăn ngon liền có thể trải qua ngày giỗ họ. Tiêu Dật tưởng chừng như đã lâu lắm rồi không được ăn cơm mẹ Tiêu làm, ngày hôm nay gần ăn thật sự có chút xúc động nhỏ. Đến khi cơm nước xong xuôi, Tiêu Lãng bê mâm cơm đi rửa, mẹ Tiêu và ba Tiêu ngồi lại cùng Tiêu Dật trao đổi một vài vấn đề.

“Tiêu Dật, con hiện tại đang làm công việc gì?” Ba Tiêu hỏi

Tiêu Dật sớm đã chuẩn bị câu trả lời ở nhà rầm cho nên hiện tại vô cùng chói chẩy mà trả lời:

“Làm nhân viên văn phòng”

Mẹ Tiêu đương nhiên không dễ dàng tin tưởng Tiêu Dật như thế:

“Công ty đó kinh doanh lĩnh vực gì?”

Tiêu Dật uống một ngụm trà nóng:

“Là công ty tài chính liên quan đến mấy vấn đề chứng khoán”

Mẹ Tiêu ai nha một tiếng:

“Con từ khi nào biết chứng khoán thê?”

Tiêu Dật cười hì hì:

“Còn chỉ làm bên mảng nhân sự cho nên cũng không cần có lĩnh vực chuyên sâu gì cả, chỉ cần hiểu biết mấy cái căn bản mà thôi”

Mẹ Tiêu chép chép miệng:

“Công ty chứng khoán rủi ro rất cao, chẳng biết khi nào mà phá sản ngay trong một cái chớp mắt, làm công việc này không có ổn định đâu, chỉ bằng quay trở về quê ngoan ngoãn làm bí thư của xã, đợi ba con về hưu rồi thì con sẽ lên thay ba con”

Tiêu Dật đưa tay sờ sờ chόp mũi gãi gãi một hồi:

“Mẹ à, công việc này thật sự rất tốt, ngay cả mọi đai ngộ cũng rất cao, khó khăn lắm con mới có thể xin được vào làm công việc này”

Tiêu Dật cũng coi như là đang nói thật, công việc này quả thật có đai ngộ cao, mỗi ngày đều có thể cùng tổng giám đốc lớn đến nhà hàng sang trọng dùng bữa, lại còn có thể được mua sắm cho rất nhiều đồ đắt tiền, cũng quả thật là khó khăn lắm cậu mới có thể tiếp cận được Trình Kiệt, lại

bất ngờ hơn là thu về một kết quả khiến cho cậu từ trước đến nay cũng không thể ngờ đến... Trình Kiệt thế nhưng lại nhanh như vậy nảy sinh tình cảm với cậu.

Ba Tiêu nãy giờ vẫn im lặng nghe hai mẹ con nói chuyện, hiện tại vừa mới uống xong một ngụm trà đãng chậm rãi đặt chén trà xuống bàn tràn giọng lên tiếng:

“Làm công việc văn phòng như vậy cũng được, chỉ cần không trở thành nghệ sĩ thì ba an tâm rã”

Tiêu Dật nghe vậy trong lòng liền nhói lên một cái, vốn định lên tiếng hỏi vì sao ba mẹ mình lại không thích cậu theo nghiệp diễn xuất như vậy nhưng mà cuối cùng vẫn là nhịn lại không hỏi. Ba Tiêu có lẽ hiểu ra được Tiêu Dật muốn hỏi câu kia cho nên hiện tại liền nói tiếp:

“Nghệ sĩ công việc không ổn định, vô duyên vô cớ bị người ta ghét bỏ, hơn nữa người trong giới nghệ sĩ đều không minh bạch...”

Tiêu Dật cảm thấy lời của ba Tiêu nói rất đúng, cậu vẫn chưa chính thức trở thành một diễn viên nhưng mối quan hệ hiện tại của cậu quả đúng là không được minh bạch cho lắm.

Ba người rã nói chuyện được một lúc thì đều đứng dậy muốn đi nghỉ ngơi, Tiêu Dật bước lên tầng hai đi vào phòng của Tiêu Lãng muốn đi ngủ, Tiêu Lãng hiện tại đang nằm duỗi dài ở trên giường vô cùng thoải mái chăm chú xem xét chiếc Ipad mà Tiêu Dật mới tặng.

“Anh à, Ipad này bao nhiêu tiền thế?” Tiêu Lãng quay sang hỏi Tiêu Dật
Tiêu Dật nắm xoay lưng lại với Tiêu Lãng:

“Không quá đắt, là hàng giảm giá theo giờ”

Tiêu Lãng đưa Ipad đến trước mặt của Tiêu Dật, để cho cậu xem thông tin mà mình mới tìm được ở trên mạng:

“Anh nhìn xem có phải chiếc này hay không? Đây không phải là đời mới nhất hay sao, giá thật sự rất cao đó”

Tiêu Dật đương nhiên biết chiếc Ipad này giá cực kỳ đắt đỏ, Trình Kiệt sao có thể mua cho cậu một chiếc rẻ tiền đây:

“Là hàng giảm giá theo giờ cho nên giá chỉ còn một nửa mà thôi”

Tiêu Lãng khó hiểu:

“Cho dù có giảm xuống còn nửa giá, thì giá của nó cũng không hề rẻ đâu”

Tiêu Dật liếc nhìn Tiêu Lãng làm bộ đưa tay muốn lấy lại Ipad:

“Nếu em không thích thì đưa đây vậy...”

Tiêu Lãng cười hì hì thu Ipad lại:

“Được được, em không nỡ lời nữa”.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân
dtv-ebook.com

Chương 41: Muốn Tìm Em Cũng Không Phải Quá Khó Khăn

Mẹ Tiêu có một quán ăn nhỏ ở ngoài mặt phố chỉ mở duy nhất vào buổi trưa, bởi vì ngày hôm nay là ngày giỗ họ cho nên tạm nghỉ một buổi, nhưng mà đến buổi chiều chẳng hiểu sao mẹ Tiêu lại kiên quyết một hai đòi dẫn Tiêu Dật ra ngoài quán cho bằng được.

“Tiểu Dật, chở mẹ ra ngoài cửa tiệm đi”

Tiêu Dật cảm thấy có gì mờ ám ở đây cho nên liền từ chối:

“Mẹ nói Tiểu Lãng đi”

Mẹ Tiêu sớm đã mặc quần áo xong rồi, đứng ở bên cạnh Tiêu Dật ai nha một tiếng:

“Nhờ con một chút cũng không được nữa hả?”

Tiêu Dật thở dài một hơi bất đắc dĩ đứng dậy, lúc Tiêu Dật cầm lấy chìa khóa xe máy đi ra bên ngoài liền bị mẹ Tiêu cản lại:

“Ăn mặc như vậy sao?”

Tiêu Dật nhìn xuống bản thân mình một lượt, cậu hiện tại đang mặc một chiếc quần lửng cùng với một chiếc áo thun đơn giản, không phải là kiểu đặc biệt trang trọng nhưng tuyệt đối không phải là dạng lố lăng không thể đi ra ngoài, dù sao cũng chỉ chở mẹ Tiêu ra ngoài thôi ăn mặc như vậy là được rồi. Mẹ Tiêu không để cho Tiêu Dật có cơ hội nói gì cả trực tiếp đẩy Tiêu Dật lên trên lầu:

“Mau mau, mau đi lên lầu thay một bộ quần áo chỉnh tề cho mẹ”

Tiêu Dật nhíu mày:

“Cũng chỉ là đi ra ngoài cửa hàng mà thôi, đâu cần chỉnh tề làm gì chứ?”

Mẹ Tiêu lớn giọng:

“Mặc bộ quần áo dài vào ngay đi, đi ra ngoài với mẹ không thể tùy tiện như thế được”

Tiêu Dật lầm bầm bước lênầu:

“Như vậy mẹ nói Tiểu Lãng chở mẹ đi cũng được mà”

Tiêu Dật thay một chiếc quần jean xanh đơn giản cùng một chiếc áo sơ mi kẻ caro màu xám, lại đi thêm một đôi giày thể thao màu trắng, bộ dạng như vậy coi như cũng được gọi là chỉnh chu, mẹ Tiêu nhìn cậu từ đầu đến chân một lượt rã gật gật đầu tỏ vẻ hài lòng. Dọc đường đi, mẹ Tiêu luôn miệng hỏi Tiêu Dật ở trên thành phố đã quen bạn gái hay chưa, câu hỏi này cứ khoảng vài phút lại lặp lại một lần, đến mức mẹ Tiêu chỉ cần ở phía sau gọi cậu một tiếng thì Tiêu Dật đã nhanh miệng trả lời là vẫn chưa.

Bên cạnh tiệm ăn của mẹ Tiêu mới mở một quán cà phê nhỏ, tuy rằng so với mấy tiệm lớn ở Bắc Kinh kém hơn rất nhiều nhưng mà xem ra ở quê cậu cũng coi như là lớn rã. Tiêu Dật đỗ xe ở trước tiệm cà phê, sau nhìn quán cà phê lớn kia, mẹ Tiêu xuống xe hướng Tiêu Dật nói:

“Tiểu Dật đợi một chút, mẹ vào lấy cái này rã ra ngay”

Tiêu Dật gật đầu ngã ở trên xe máy đợi mẹ Tiêu đi vào trong tiệm lấy đồ, khoảng 3 phút sau đó mẹ Tiêu cuối cùng cũng từ bên trong bước ra:

“Tiểu Dật, hay là vào trong tiệm cà phê ngã một chút nhé”

Tiêu Dật hả một tiếng, mẹ Tiêu đột nhiên lại đề nghị muốn vào quán cà phê ngã:

“Vào đó sao?”

Mẹ Tiêu gật đầu:

“Mau đỗ xe vào quán đi, quán này mới khai trương nên mẹ cũng chưa vào bao giờ”

Mẹ Tiêu không cho Tiêu Dật cơ hội từ chối đã nhanh chân bước vào trong quán cà phê kia rồi, Tiêu Dật miễn cưỡng dựng xe ngay ngắn ở bên ngoài rồi bước vào theo sau mẹ Tiêu. Hiện tại mới là buổi chiều cho nên vẫn vắng khách, chính vì vậy mà trong quán chỉ có lác đác vài người ngồi mà thôi, mẹ Tiêu ngồi ở tại một chiếc bàn gần quầy pha chế nhất, Tiêu Dật đánh giá xung quanh quán một hồi rồi ngồi xuống đối diện mẹ Tiêu:

“Mẹ từ khi nào lại thích uống cà phê thế?”

Mẹ Tiêu lật mở thực đơn ở trên bàn đáp thê này:

“Là vì chủ quán ở đây pha cà phê rất ngon”

Tiêu Dật thở nhẹ một hơi:

“Mẹ không phải vừa mới nói rằng chưa vào đây bao giờ sao, vì sao đến hiện tại lại biết được chủ quán pha cà phê rất ngon”

Mẹ Tiêu đặt thực đơn xuống dưới bàn liếc nhìn Tiêu Dật:

“Tiểu tử này là đang muốn chất vấn mẹ hay sao, là mẹ nghe người ngoài nói chủ quán này pha cà phê rất ngon”

Tiêu Dật tùy tiện cầm thực đơn lên xem một lượt:

“Mẹ lại giả bộ nữa, mẹ rốt cuộc vì sao muốn dẫn con vào trong đây...”

Đúng lúc này từ bên trong có một cô gái trẻ đi ra, tuy rằng quán cà phê này không có đăng phục cho nhân viên, nhưng mà xem thái độ niềm nở đón khách kia thì Tiêu Dật cũng nhận ra được cô gái này là nhân viên ở đây:

“Bác Tiêu, hôm nay có cà phê trứng rất ngon, bác có muốn uống thử hay không?”

Mẹ Tiêu ngẩng đầu nhìn cô gái kia gật đầu cười:

“Được được, vậy hai tách cà phê trứng đi”

Tiêu Dật không thích uống cà phê, người khác uống cà phê sẽ tỉnh táo nhưng cậu chỉ cắn một ngụm cà phê liền muốn đi ngủ ngay: “Mẹ, con không uống cà phê trứng...” nói rồi Tiêu Dật liền ngẩng đầu nhìn cô gái phục vụ kia gọi đùo: “Lấy cho tôi một ly nước chanh là được rồi”

Cô gái kia nhìn qua cũng cõi tuổi của cậu, tuy rằng không phải là kiểu quá mức xinh đẹp động lòng người nhưng cũng không phải là kiểu xấu đến mức dọa người, có điều cô gái này thật sự rất dịu dàng, mỗi cử chỉ đều nhẹ nhàng từ tốn, ngay cả giọng nói cũng nhỏ nhẹ không kém:

“Được, hai người đợi một chút”

Cô gái kia đi rồi, mẹ Tiêu liền hỏi nhỏ Tiêu Dật:

“Này là cô giáo dạy văn của Tiểu Lang nhà chúng ta, con xem có thích người ta hay không?”

Tiêu Dật cuối cùng cũng hiểu ra được mọi chuyện, thì ra là mẹ Tiêu muốn cậu vào trong đây là vì cô gái đó:

“Cũng chẳng phải hàng hóa nhìn qua một cái là có thể kết luận thích hay không thích, và lại con cũng vẫn chưa có ý định kiểm bạn gái đâu”

Mẹ Tiêu lườm Tiêu Dật một cái, đúng lúc này cô gái kia liền mang đồ uống ra bên ngoài, mẹ Tiêu nhìn cô gái kia cười nói:

“Tiểu Thúy à, quán vắng khách ngồi xuống đây cùng bác trò chuyện một chút có được không?”

Cô gái kia nhìn xung quanh quán một lượt, sau đó lại lép nhìn Tiêu Dật một cái cuối cùng liền gật đầu đáp ứng kéo lấy chiếc ghế ở bên cạnh ngồi

xuống. Mẹ Tiêu chỉ về phía Tiêu Dật giới thiệu:

“Tiểu Thúy đây là con trai bác, gọi là Tiêu Dật, nó đang làm việc ở trên thành phố”

Tiêu Dật mỉm cười gật đầu một cái xem như là thể hiện phép lịch sự, mẹ Tiêu lại tiếp lời:

“Đây là cô giáo dạy văn của Tiểu Lãng, gọi là Thẩm Tiểu Thúy”

Thẩm Tiểu Thúy không hề là giáo viên dạy văn, từng cử chỉ cho đến lời nói đều rất dịu dàng nữ tính, Tiêu Dật quả thật là thích một cô gái đầm thắm như thế, có điều hiện tại chuyện yêu đương vẫn chưa thể nào mà bắt đầu được, ít nhất đợi sau khi cậu cùng Trình Kiệt giải quyết xong mối quan hệ phức tạp kia.

Thẩm Tiểu Thúy không lộ ra quá nhiều thái độ với Tiêu Dật, sau khi mẹ Tiêu giới thiệu xong liền mỉm cười hướng Tiêu Dật nhẹ giọng nói:

“Xin chào”

Tiêu Dật gật đầu cầm lấy ly nước chanh đưa lên miệng uống một ngụm rầm đặt xuống:

“Nước chanh này là cô làm sao, thật ngon đó”

Thẩm Tiểu Thúy mỉm cười nhã nhặn:

“Cám ơn!”

Tiêu Dật vốn định không muốn nói gì nữa cả nhưng sau khi nhìn thấy ánh mắt của mẹ Tiêu đang cảnh cáo mình đành lên tiếng hỏi thêm vài câu hỏi nữa:

“Cô là giáo viên phải không, vì sao còn làm việc ở đây nữa thế?”

Thẩm Tiểu Thúy cười cười:

“Đây là nhà của tôi, lúc nào rảnh rỗi sẽ phụ quán giúp ba của tôi một chút”

Tiêu Dật gật gật đ`âu:

“Thì ra là vậy”

Mẹ Tiêu cảm thấy con trai mình quá mức chật chạp không chịu tần công, lại nhìn đến biểu hiện của Thẩm Tiểu Thúy cũng không phải là không thích con trai mình, chính vì vậy mà mẹ Tiêu đành ra tay giúp sức một phen, hướng Thẩm Tiểu Thúy nửa đứa nửa thật:

“Tiểu Thúy à, con trai bác ở trên thành phố chỉ lo kiêm ti`en thôi, đến hiện tại vẫn còn chưa chịu tìm kiếm bạn gái nữa khiến cho bác thật sự là lo lắng mãi không thôi”

Thẩm Tiểu Thúy nhìn Tiêu Dật đang chật rãi ng`ă khuấy ly nước chanh một cái r`ă quay sang nhìn mẹ Tiêu trả lời:

“Bác Tiêu à, anh ấy vẫn còn trẻ mà bác không c`àn lo lắng quá nhi`ều đâu”

Mẹ Tiêu ai nha một tiếng:

“Không còn trẻ, không còn trẻ nữa r`ă, t`âm tuổi này chưa tính đến chuyện có bạn gái thì khi nào tính nữa đây”

Tiêu Dật đang bận suy nghĩ đến chuyện của Trình Kiệt cho nên mấy lời mẹ Tiêu cố tình nói kia cậu căn bản không để vào tai chút nào. Mãi cho đến khi mẹ Tiêu đột nhiên lên tiếng gọi cậu thì Tiêu Dật mới giật mình hả một tiếng:

“Tiểu Dật, còn không mau xin số điện thoại của Tiểu Thúy đi”

Đúng lúc này có khách bước vào quán, Thẩm Tiểu Thúy nhanh chóng đứng dậy đi làm việc, Tiêu Dật thấy Thẩm Tiểu Thúy đi r`ă li`en nhỏ giọng nói với mẹ Tiêu:

“Cái gì thế hả mẹ, con không thích cô ấy đâu”

Mẹ Tiêu lạnh mặt nhìn Tiêu Dật:

“Cái gì mà không thích hả, con nhà gia giáo lại còn làm giáo viên, gương mặt xinh đẹp không béo không lùn, tiêu chuẩn của con rốt cuộc là phải như thế nào đây chứ?”

Tiêu Dật liếc nhìn mẹ Tiêu, Thẩm Tiểu Thúy đúng là như lời của mẹ Tiêu nói, điệu kiện quả thật là cũng tốt nhưng mà chẳng hiểu sao cậu lại không có chút thiết tha gì, có lẽ trong đầu cậu lúc này đang bị chuyện rắc rối của Trình Kiệt chiếm lấy cho nên không thể nào có đủ tâm trí đâu mà nghĩ đến cô gái khác được nữa rã. Mẹ Tiêu thấy Tiêu Dật trầm tư liền nói thêm vào tiếp:

“Coi như là cho bản thân một cơ hội cũng được, nếu như cảm thấy không hợp thì thôi”

Tiêu Dật đột nhiên nghĩ đến câu coi như cho bản thân một cơ hội kia, cậu cũng cần phải tính cho tương lai của bản thân cậu, nếu như sau này Trình Kiệt biết chuyện cậu lừa dối hắn thì cho dù cậu có trở thành nghệ sĩ chính thức của Trình thị rã cũng sẽ bị Trình Kiệt đuổi khỏi công ty, đến lúc đó chỉ sợ nghệ sĩ tự do cũng không thể làm, chỉ còn cách trở về quê ngoan ngoãn làm một chủ tịch xã giống ba của mình.

Thẩm Tiểu Thúy mang nước uống ra cho khách hàng xong liền bị mẹ Tiêu gọi lại về phía bên này:

“Tiểu Thúy, con trai bác có chuyện muốn hỏi con đây”

Thẩm Tiểu Thúy đi về phía hai mẹ con nhà họ Tiêu, ánh mắt nhìn về phía Tiêu Dật hỏi:

“Anh còn muốn uống thêm gì sao?”

Tiêu Dật nhìn Thẩm Tiểu Thúy một lúc miệng vẫn không tài nào mấp máy được, vẫn là cảm thấy không đủ dũng khí xin số điện thoại của người

ta, không phải là Tiêu Dật có chứng bệnh nhát gái mà là mỗi lần cậu định mở miệng thì gương mặt của Trình Kiệt lại hiện hữu trong đầu cậu, còn có ánh mắt âm trầm kia của hắn thật sự rất đáng sợ. Mẹ Tiêu nghĩ có lẽ rằng con trai đang ngại ngùng khi mình có mặt ở đây cho nên liền muốn kiềm cổ lánh mặt:

“Tiểu Thúy, bác muốn vào nhà vệ sinh một chút”

Thẩm Tiểu Thúy gật đầu chỉ về phía nhà vệ sinh:

“Nhà vệ sinh ở phía đằng kia”

Thẩm Tiểu Thúy đã lại xuống chỗ ngồi của mẹ Tiêu:

“Anh có gì muốn hỏi tôi sao?”

Tiêu Dật lắc nhẹ cái đầu một chút, cương quyết mang gương mặt âm trầm của Trình Kiệt kia loại bỏ:

“Chính là muốn hỏi không biết cô Thẩm đây đã có bạn trai hay chưa?”

Thẩm Tiểu Thúy tuy rằng vẻ bên ngoài mỏng manh nhưng nội tâm bên trong lại là một cô gái sắc sảo, chính vì thế mà khi Tiêu Dật trực tiếp hỏi đến vấn đề kia như thế cũng không thể nào khiến cho cô có một phản ứng mặt:

“Anh có vẻ là người rất thẳng thắn, lần đầu gặp mặt đã trực tiếp như vậy rã”

Tiêu Dật cười cười một chút:

“Tôi chỉ ở lại quê có ba ngày thôi là lại phải lên thành phố làm việc rã, nếu như cứ chán chường mãi chỉ sợ không kịp mà thôi”

Thẩm Tiểu Thúy im lặng một chút, ánh mắt đánh giá người đàn ông trước mặt, ngũ quan cân xứng, đường nét trên gương mặt không phải thuộc dạng quá mức góc cạnh nam tính mà là mềm mại, dáng người cao gầy không phải là kiểu cơ bắp lực lưỡng, nhưng dù sao thì mẫu người đàn ông

lý tưởng của cô chính là cần một người đàn ông tinh tế nhẹ nhàng như vậy. Thẩm Tiểu Thúy không phải là vừa gặp Tiêu Dật đã nhất kiến chung tình ngay, chỉ là cảm thấy cậu thật ra nhìn rất thuận mắt, hơn nữa còn mang hơi hướng của đàn ông trên thành phố khác với những người đàn ông thô kệch ở quê mình thế cho nên liền muốn cho bản thân mình một cơ hội thử xem:

“Anh đã thẳng thắn hỏi như vậy thì tôi cũng thẳng thắn trả lời, tôi hiện tại vẫn chưa có đối tượng”

Tiêu Dật lại hối hận rã, cậu chính là muốn Thẩm Tiểu Thúy nói có đối tượng rã để cậu không cần phải tiến đến bước tiếp theo, nhưng bây giờ người ta lại nói mình chưa có, chính vì thế mà Tiêu Dật đành phải mở miệng xin số điện thoại của người ta:

“Như vậy, chúng ta có thể trao đổi liên lạc có được hay không, tôi cũng chưa có đối tượng để ý”

Thẩm Tiểu Thúy gật đầu đọc số điện thoại của mình:

“Số điện thoại của tôi là...”

Tiêu Dật ở một bên cầm điện thoại nhắn theo từng số mà Thẩm Tiểu Thúy đọc, cuối cùng liền gọi tới số đó để cho cô ấy biết số của cậu:

“Đó là số điện thoại của tôi, như vậy ngày mai cô có bận gì hay không?”

Thẩm Tiểu Thúy làm ra một dáng vẻ nghĩ ngợi một hồi mới trả lời:

“Cũng không có gì bận cả”

Tiêu Dật đưa ra lời đề nghị muốn mời Thẩm Tiểu Thúy đi chơi một chút, nhưng mà mới chỉ vừa nói được hai chữ thôi thì điện thoại của cậu lại reo lên, Tiêu Dật nhìn xuống dưới màn hình điện thoại phát hiện ra là Trình Kiệt gọi tới, tay nhỏ đang cầm điện thoại kia bắt chốt run lên một cái, ánh mắt cũng chuyển sang gấp gáp lạ thường, cậu hướng Thẩm Tiểu Thúy xin lỗi một tiếng rã đứng dậy đi ra ngoài nghe điện thoại.

Tiêu Dật đưa điện thoại áp lên tai nghe, trong giọng nói còn mang theo tia gấp gáp giống như là vừa rã mới làm chuyện xấu vậy:

“Có chuyện gì thế?”

Trình Kiệt ở bên này nhíu mày khi nghe được giọng nói khác lạ kia của Tiêu Dật:

“Em đang ở đâu?”

Tiêu Dật hả một tiếng, cậu có một nỗi sợ vô hình chính là sợ hãi Trình Kiệt biết được cậu đang ở quán cà phê ngoài phố:

“Tôi hả? Tôi đang ở nhà của tôi”

Trình Kiệt nghi ngờ:

“Vì sao tôi nghe thấy được tiếng xe cộ ở ngoài đường”

Tiêu Dật a một tiếng:

“Tôi ở ngoài cổng hóng gió cho nên có tiếng xe cộ cũng là điều hiển nhiên mà”

Trình Kiệt im lặng một chút, không biết qua bao lâu lại có giọng nói lạnh lẽo cất lên:

“Có thật không?”

Trái tim Tiêu Dật rung lên một nhịp vì lo lắng:

“Tôi còn có thể đi đâu được nữa chứ, mà anh gọi cho tôi có chuyện gì không?”

Trình Kiệt thản nhiên đáp:

“Không có chuyện gì, tôi gọi kiểm tra em”

Tiêu Dật nhíu mày, cậu thì có cái gì phải kiểm tra chứ, cũng chẳng phải là mang theo vật đắt tiềnl của hắn trở về quê:

“Kiểm tra tôi?”

Thật ra thì Tiêu Dật không biết một điều rằng, cậu đúng là đã mang theo một vật đắt giá của Trình Kiệt rời đi, mà thứ này không phải là cái gì khác chính là bản thân của cậu. Tiêu Dật chỉ mới rời đi được vài tiếng đồng hồ mà thôi, Trình Kiệt ở bên này đã sớm lo lắng đứng ngồi không yên được, chỉ sợ người ta đi rã sẽ không quay lại thành phố nữa:

“Tôi gọi kiểm tra em, xem xem em có cùng người khác làm trò xấu gì ở sau lưng tôi hay không...”

Một lời nói kia của Trình Kiệt liền làm cho Tiêu Dật trong thoáng chốc dựng đứng cả lông tơ ở trên người, không rõ có phải hắn lén lút gán thiết bị theo dõi ở trên người cậu hay không mà sao chuyện gì hắn cũng đều biết được hết:

“Anh cũng quá đa nghi rã, tôi thì có thể làm chuyện xấu gì được chứ, với lại tôi và anh... cũng không phải đến mức gọi điện kiểm tra nhìu như vậy đâu”

Trình Kiệt ngã ở trên ghế tổng giám đốc khẽ mỉm cười:

“Tôi một ngày sẽ ít nhất bốn lần gọi điện cho em, sáng trưa chiều tối em đều phải nghe điện thoại của tôi gọi đến, không được phép chậm trễ, nếu như em cố tình không bắt điện thoại của tôi lúc đó tôi sẽ nghĩ em đang cùng người khác làm chuyện xấu sau lưng tôi, hậu quả sau đó em tự gánh vác, bản sao thẻ căn cước của em đã ở trong tay tôi rã, địa chỉ đều được in rõ ràng ở trên đó, muốn tìm ra em cũng không phải quá khó khăn đâu...”.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân
dtv-ebook.com

Chương 42: Kiểm Soát

Tiêu Dật càng nghe những lời của Trình Kiệt nói thì càng cảm thấy đáng sợ không thôi, có khi nào người cậu quen biết không phải là Trình tổng giám đốc lớn của Trình thị mà là kẻ cầm đầu nhóm người cho vay nặng lãi hay không. Tiêu Dật bây giờ thật sự hối hận lắm khi vừa rã lại xin số điện thoại của Thẩm Tiểu Thúy, nếu như để cho Trình Kiệt phát hiện ra chuyện xấu này thì không biết hắn sẽ làm cái gì với cậu nữa đây:

“Anh bị làm sao thế, tôi đã nói tôi thì có thể làm chuyện xấu gì được ở sau lưng anh chứ, tôi về quê có ba ngày thôi, ba ngày ngoài đi từ đâu ngõ xuống cuối ngõ ra thì cũng chỉ có ở trong nhà, làm gì có thời gian mà làm chuyện xấu gì đó như anh nói”

Trình Kiệt ngã vất một chân lên đùi thở nhẹ một hơi:

“Có thời gian rảnh rồi đi từ đâu ngõ đến cuối ngõ, đương nhiên sẽ có thời gian để làm chuyện xấu sau lưng tôi, một ngày bốn lần nghe điện thoại của tôi có tốn thời gian của em nhỉ ư như vậy sao”

Tiêu Dật tức giận:

“Không phải là việc tốn thời gian hay là không tốn thời gian, anh làm như vậy thật khiến cho tôi có cảm giác anh đang muốn giám sát tôi 24 trên 24 giờ vậy”

Trình Kiệt thản nhiên đáp một câu:

“Tôi đúng là muốn giám sát em 24 trên 24 giờ đó, còn hận không thể mang em đặt ở trong tầm mắt của tôi mà thôi”

Tiêu Dật hít một ngụm khí lạnh, im lặng một hồi rã nói nhỏ:

“Anh đừng làm cho tôi phải sợ hãi như vậy có được không hả?”

Trình Kiệt nhếch môi cười tà tú:

“Chỉ cần em không làm chuyện gì xấu ở sau lưng của tôi thì em có cái gì phải sợ hãi đây?”

Tiêu Dật cắn cắn môi, trong lòng bắt đầu luống cuống chột dạ, nghe giọng điệu kia của Trình Kiệt thật giống như là biết rõ mọi chuyện về cậu vậy đó:

“Tôi chỉ muốn được thoải mái một chút mà thôi, dù sao cũng chỉ có ba ngày anh không thể để cho tôi thả lỏng một chút được hay sao?”

Trình Kiệt gõ gõ đài ngón tay trên mặt bàn:

“Không gọi điện kiểm tra em thì tôi không thể nào an tâm được”

Tiêu Dật cảm thấy tức giận đến sắp nổ tung:

“Anh bị làm sao thế hả, tôi bây giờ sẽ tắt nguồn máy di động cho đến khi tôi trở về Bắc Kinh”

Trình Kiệt trầm giọng:

“Em dám?”

Tiêu Dật lớn giọng:

“Tôi dám!”

Trình Kiệt bắt đài ở bên này lạnh giọng đọc ra dòng địa chỉ nhà của Tiêu Dật:

“Số nhà 28 đường X...”

Không đợi Trình Kiệt phải nói xong Tiêu Dật đã lập tức đen mặt cất giọng:

“Đủ r ^ă đây, anh sao lại cứ như thế hả?”

Trình Kiệt không có quan tâm Tiêu Dật có tức giận hay không:

“Mỗi ngày đ ^{ầu} phải nghe điện thoại của tôi gọi đến không được chậm trễ đã biết chưa?”

Tiêu Dật chẳng khác nào quả bóng xịt hơi cả, ủ rũ đáp ứng:

“Tôi biết r ^{ă”}

Trình Kiệt hài lòng tiếp tục nhắc nhở thêm:

“Còn có nghiêm túc một chút đừng có mà giở trò, nếu không đừng trách tôi không nói trước”

Tiêu Dật l ^{âm} b ^{ầm}:

“Tôi thì còn có thể giở trò gì được nữa chứ?”

Trình Kiệt thảng thừng:

“Em nhi ^{ều} trò lắm”

Tiêu Dật không muốn tiếp tục cùng Trình Kiệt trao đổi tới vấn đề này nữa thế cho nên liền hỏi sang chuyện khác:

“Còn có vấn đề gì nữa hay không?”

Trình Kiệt âm tr ^{ầm}:

“Không có chuyện gì thì sớm một chút quay trở về đi”

Tiêu Dật bức bối nâng giọng:

“Tôi chỉ vừa mới về nhà sáng nay mà thôi, về cái gì mà về chừ”

Trình Kiệt sớm đã cài đặt định vị ở trên máy điện thoại của Tiêu Dật rồi, hắn vừa rã phát hiện ra Tiêu Dật đang ở cách nhà của mình 5km cho nên mới gọi điện cho cậu:

“Ý của tôi chính là nếu không còn chuyện gì nữa thì mau lập tức đi về nhà của em đi, em đi bộ từ đầu ngõ đến cuối ngõ đã 5km rồi đấy”

Tiêu Dật giật mình vội vã nhìn xung quanh một hồi, Trình Kiệt chắc không phải thật sự cho người đi theo dõi cậu chứ, sau khi xác nhận ra không có gì khả nghi liền đưa di động về phía trước mặt nhíu mày nhìn một hồi mới đưa lại lên tai nói tiếp:

“Anh cài đặt định vị ở trên di động của tôi?”

Trình Kiệt thản nhiên nói:

“Đúng vậy, hơn nữa em không được phép hủy bỏ định vị đó, đợi khi nào em trở về Bắc Kinh rồi mới có thể hủy”

Tiêu Dật lớn giọng:

“Anh điên rồ”

Trình Kiệt rất thích chọc cho Tiêu Dật xù lông như vậy, mỗi lần cậu tức giận thì hắn lại càng vui vẻ không thôi:

“Được rồi, bây giờ lập tức về đi”

Tiêu Dật hừ hừ:

“Tôi biết rồi”

Tiêu Dật cúp điện thoại cũng chẳng dám chậm trễ dây dưa ở chỗ này thêm nữa, chính vì thế khi mới bước vào quán nhìn thấy mẹ Tiêu đang cùng Thẩm Tiểu Thúy trò chuyện liền gọi mẹ Tiêu trở về

“Mẹ à, mau về thôi”

Mẹ Tiêu nhìn thấy con trai một bộ dáng vội vã muối về liền nhíu mày không vui:

“Từ từ đã xem nào, cũng phải chào Tiểu Thúy một tiếng chứ”

Tiêu Dật nghe thấy mẹ Tiêu nhắc đến Tiểu Thúy liền chợt nhận ra mình đã thất lễ rã:

“Cô Thẩm, tôi có việc phải về trước đây”

Không rõ là Tiêu Dật quá mức vội vã hay là cõi tình không nói thêm lời hẹn gặp lại, cũng không đả động gì đến chuyện hẹn Thẩm Tiểu Thúy vào ngày mai khiến cho cô ấy quả thật có chút nuối tiếc. Mẹ Tiêu chậm rãi đứng dậy mới chỉ bước được hai bước thì Tiêu Dật sờm đã ngồi ở trên xe máy đội mũ bảo hiểm xong xuôi rã, mẹ Tiêu vô cùng không hài lòng với thái độ này của con trai chính vì vậy liền hướng Thẩm Tiểu Thúy nói vài câu tạm biệt rã bước nhanh ra xe:

“Con làm cái gì mà gấp gáp thế hả, thật là bất lịch sự mà”

Tiêu Dật không trả lời mẹ Tiêu mà chỉ tập trung lái xe trở về, nếu như cậu còn chậm trễ nữa khẳng định sẽ bị Trình Kiệt giáo huấn một phen, Trình Kiệt có địa chỉ cụ thể của nhà cậu, cũng không thể tùy tiện mà chọc giận hắn, nếu không hậu quả đúng thật là khó lường.

Mẹ Tiêu ngồi ở phía sau xe Tiêu Dật cõi hỏi:

“Thế đã lấy được số điện thoại của Tiểu Thúy hay chưa?”

Tiêu Dật gật đầu không nói gì, cậu dù sao cũng không có ý định muốn liên lạc với Thẩm Tiểu Thúy nữa rã bởi vì cậu vẫn còn muốn sống thanh thản thêm vài năm.

Buổi tối ngày hôm ấy Tiêu Dật chỉ vừa mới ăn cơm xong thì điện thoại liền truy cập đến một tin nhắn, cậu vừa cầm điện thoại lên thì cả người cứng

ngắc một chút, là tin nhắn của Thẩm Tiểu Thúy gửi tới cho cậu.

[Anh buỗi chi ầu ngày hôm nay có việc gấp sao?]

Tiêu Dật vốn định không nhắn lại cho Thẩm Tiểu Thúy nhưng nghĩ dù sao Thẩm Tiểu Thúy và Trình Kiệt cũng ở cách rất xa nhau hàng trăm cây số, nếu như cậu không nói thì hai người họ nhất định chẳng thể nào mà quen biết nhau được, thế cho nên Tiêu Dật nghĩ một h ã li ền nhắn lại cho người ta một tin.

[Xin lỗi nhé, ngày hôm nay tôi có chút việc nên mới rời đi nhanh như vậy]

Tiêu Dật vừa mới thở nhẹ một hơi xong khi gửi tin nhắn kia đến cho Thẩm Tiểu Thúy thì Trình Kiệt đã ngay tức khắc gọi cho cậu, hại Tiêu Dật trong phút chốc gương mặt trắng bệch suýt chút nữa ném hỏng điện thoại. Tiêu Dật cảm giác giống như là Trình Kiệt đang ở bên cạnh cậu vậy, cậu vừa mới động tâm đến tối một chút liền bị hắn nhận ra ngay được. Tiêu Dật hít một ngụm khí lạnh, nuốt một ngụm nước miếng sau đó mới chậm rãi áp điện thoại lên tai nghe:

“Tôi nghe”

Trình Kiệt nhẹ giọng hỏi:

“Đang làm cái gì?”

Tiêu Dật nâng giọng:

“Tôi thì có thể làm cái gì được nữa, muốn đi đâu ra ngoài một chút cũng không được, chỉ còn biết ở nhà ngủ mà thôi”

Trình Kiệt nhếch môi cười, nghe giọng điệu đanh đá của người nào đó thật khiến cho hắn muốn nhìn thấy cậu ngay lúc này:

“Đợi em quay trở về, em muốn đi chỗ nào thì tôi sẽ đưa em đi”

Tiêu Dật bĩu môi:

“Khỏi c`ần đi”

Trình Kiệt đang đứng ở trước gương lau khô mái tóc vẫn còn ướt:

“Đã ăn cơm chưa?”

Tiêu Dật khó chịu đáp một chữ ngắn gọn:

“R ã”

Trình Kiệt dịu dàng hỏi tiếp:

“V`enhà tâm trạng không tốt sao?”

Tiêu Dật đúng là chỉ đợi Trình Kiệt hỏi câu hỏi này để cậu có cơ hội được trả lời mà thôi:

“Vốn dĩ là tốt vô cùng nhưng mà anh gọi điện tới li`en không thể tốt được nữa”

Trình Kiệt im lặng một chút, giọng nói bỗng chốc chuyển trầm thấp vô cùng:

“Em đang cùng người khác nói chuyện đúng không?”

Tiêu Dật giật mình, cậu suýt chút nữa là quên mất Trình sói lớn này là thương nhân, hắn có thể nghe qua giọng điệu cùng lời nói mà đoán ra được vô số việc, Tiêu Dật a một tiếng r ã lại ra vẻ mình đang rất bức bối:

“Anh là người khác hả?”

Trình Kiệt càng ngày càng có sức chiếm hữu Tiêu Dật rất lớn, kể từ khi biết... thì hắn lại càng muốn mang Tiêu Dật đặt ở trong t`âm m`ắt của mình, vĩnh viễn có thể kiểm soát được cậu. Trình Kiệt ng ã xuống giường nghiêm giọng nhắc nhở Tiêu Dật:

“Đừng tưởng tôi đối xử tốt với em như vậy, em li`en không biết vượt mặt n`ẽ mũi mà luôn tỏ thái độ với tôi”

May mắn là hiện tại Tiêu Dật cùng Trình Kiệt đang nói chuyện điện thoại nếu không ở đối diện hắn mà nghe hắn nói lúc này chỉ sợ cậu sẽ thở không ra hơi mất. Tiêu Dật sau khi nghe xong câu nói kia của Trình Kiệt liền hạ giọng xuống một chút:

“Tôi thì tỏ thái độ gì được chứ?”

Trình Kiệt lạnh giọng:

“Bản thân em biết”

Không gian tiếp theo liền rơi vào trầm mặc, Tiêu Dật cơ hồ có thể nghe thấy tiếng hít thở trầm thấp ở đầu dây bên kia, đối phương không có ý định lên tiếng nói giống như là hắn đang không được vui, Tiêu Dật cảm thấy chột dạ mình đúng là đã tỏ thái độ không được thân thiện lắm với Trình Kiệt, chính vì thế liền dịu giọng một chút lắng sang vấn đề khác:

“Thế anh đã ăn cơm chưa?”

Trình Kiệt sau vài giây thì trả lời:

“Ăn rồi”

Tiêu Dật vẫn không nghe ra được Trình Kiệt khá hơn một chút nào nên lại hỏi tiếp:

“Anh đã về nhà rồi sao?”

Trình Kiệt cảm thấy vô cùng hài lòng, hồ ly nhỏ của hắn đặc biệt nghe lời, còn biết hắn không vui nên mới dịu dàng hỏi như thế, Trình Kiệt cố tình lạnh lùng bỏ lại một chữ:

“Ừ”

Ngoài hai vấn đề đó ra thì Tiêu Dật lại chẳng biết hỏi Trình Kiệt cái gì nữa cả, cậu lại im lặng một lúc lâu để nghĩ rã mới hỏi tiếp thế này:

“Anh hôm nay làm việc có mệt không?”

Tiêu Dật hỏi xong câu này thật sự muốn tát vào miệng mình vạn cái, thế này không phải sẽ càng khiến cho Trình Kiệt hiểu lầm rằng cậu đang quan tâm hắn hay sao. Trình Kiệt cuối cùng cũng lộ ra ý cười trong câu nói:

“Rất mệt, em xem làm cách nào để giúp tôi đây”

Tiêu Dật lại lúng túng:

“Vậy... anh vất vả rã”

Trình Kiệt mới vừa rã còn làm ra vẻ lạnh lùng hiện tại trong chớp mắt liền biến đổi thành sói lớn xấu xa nói một câu thế này:

“Ba ngày nay tôi vất vả như vậy em lại ở quê vui chơi thoái mái, đợi đến khi em trở về rã tôi đang suy nghĩ có nên làm cho em vất vả một chút hay không...”

Tiêu Dật vừa nghe liền có thể hiểu được ý vị trong câu nói kia của Trình Kiệt, hình ảnh buổi tối ngày hôm ấy lại hiện rõ trong đại não của cậu rõ mồn một, ngay cả cảm giác khô nóng thoái mái đó cũng giống như là còn tồn tại đâu đây. Tiêu Dật bắt đầu đỏ mặt, bàn tay để ở trên đùi cũng theo thói quen gãi gãi lung tung để giảm bớt sự căng thẳng, giọng nói của cậu chuyển khác có chút mất tự nhiên:

“Nếu không còn gì nữa thì tôi cúp máy đây”

Trình Kiệt biết hely nhỏ của hắn da mặt mỏng, nhưng chính bởi vì hắn biết điều này cho nên mới cõi tình muôn trêu cậu nhíu hơn một chút:

“Em từ sau không nên ngại ngùng như vậy”

Tiêu Dật ở bên này lại bối rã gấp gáp:

“Tôi ngại ngùng cái gì chứ, nếu như không còn việc gì nữa thì tôi cúp máy đây”

Giây tiếp theo sau đó bởi vì đương sự quá ngại ngùng mà không cần đổi phương phái nói đã lập tức cúp máy luôn rã. Trình Kiệt ở bên này khe

khẽ nhếch môi mỉm cười, thật ra hồn nhỏ của hắn đài luôn luôn đáng yêu như vậy cả.

Tiêu Dật thật sự rất ngại nói chuyện với Trình Kiệt, bởi vì cậu và hắn cản bản không có chuyện quan trọng gì để nói cả, Trình sói lớn kia mỗi lần mở miệng chỉ được một câu trước tử tế, đến câu sau là có thể biến đen ngay được, khiến cho cậu trong phút chốc liền trở nên lúng túng không thôi.

Buổi sáng ngày hôm sau Tiêu Dật quyết định muôn đi chợ dạo một vòng, cậu cũng chẳng thể suốt ngày ở mãi trong nhà được. Nhà của Tiêu Dật cách chợ 3km, cậu cũng không nghĩ tới Trình Kiệt lại biến thái đến như vậy, khi mà cậu chỉ vừa mới bước chân vào trong chợ thôi thì hắn đã ngay lập tức gọi điện thoại cho cậu rầm, Tiêu Dật bực bội đưa điện thoại lên tai nghe, không cần đổi phương ở đâu dây bên kia phải lên tiếng hỏi thì cậu đã nhanh chóng trả lời cho hắn rầm:

“Tôi đang đi chợ, một mình tôi thôi”

Trình Kiệt luôn thông qua định vị mà mình cài ở trên điện thoại của Tiêu Dật mà giám thị cậu, chỉ sợ mỗi lần hồn nhỏ kia ra ngoài sẽ bị người khác nhìn trúng:

“Là vậy sao?”

Tiêu Dật đứng ở một bên đường nhíu mày nói thế này với Trình Kiệt:

“Anh không cảm thấy mình thật biến thái hay sao, mỗi lần tôi ra ngoài một chút thôi thì anh lại gọi điện hỏi”

Trình Kiệt bình thản đáp lời:

“Không còn cách nào khác, tôi cũng chỉ còn cách này để chắc chắn em không có cùng người khác xảy ra mờ ám”

Tiêu Dật mím môi muốn thử ném đá dò đường trước một chút:

“Tôi nói cho anh biết, cho dù tôi có không ra ngoài, tôi chỉ ở trong nhà thôi thì tôi cũng vẫn có thể cùng người khác gặp mặt được, tôi chẳng lẽ không biết cách gọi người ta đến nhà của tôi chơi hay sao?”

Trình Kiệt trầm giọng:

“Bạn bè bình thường thì tôi không có ý kiến”

Tiêu Dật bạo gan:

“Bình thường hay không bình thường anh ở xa như vậy cũng chẳng thể biết được”

Giây tiếp theo sau đó không gian xung quanh lại yên ắng lạ thường, Tiêu Dật ở bên này bắt đầu căng thẳng đợi Trình Kiệt lên tiếng nói cái gì đó, cuối cùng Trình sói lớn vừa mở miệng liền làm cho Tiêu hổly của chúng ta sợ hãi dè chừng:

“Em dám cùng người không bình thường gặp mặt, thì tôi cũng có cách không bình thường để đối phó em”

Tiêu Dật thật sự rất sợ hãi bởi vì lời nói kia của Trình Kiệt chứa tia nguy hiểm rõ ràng khiến cho cậu nhận định được một điều là hắn đang nói thật chứ không chỉ đơn giản là đe dọa nạt cậu mà thôi:

“Thôi đi, người không bình thường nhất mà tôi quen là anh đây”

Trình Kiệt là một người đa nghi, bản tính này đối với một doanh nhân thành đạt như hắn đương nhiên là điều dễ hiểu, nhưng có một điều nữa là hắn cũng có máu ghen vô cùng lớn, một khi đã nhận định được đối tượng yêu thích rã thì hắn sẽ ngày ngày muốn người đó phải ở trong tầm kiểm soát của mình, chỉ hận không thể mang người đó đặt ở trong tầm mắt để cho hắn lúc nào cũng nhìn thấy được:

“Có phải em ở dưới đó thật sự gặp người nào không bình thường rã hay không?”

Tiêu Dật giật mình vội đáp:

“Không có!”

Trình Kiệt ngòi vực hỏi lại:

“Thật sự là không có?”

Tiêu Dật lo lắng nâng giọng:

“Tôi đã nói là không có rõ, anh vì sao cứ hỏi mãi như thế”

Trình Kiệt chậm rãi cảnh cáo:

“Nếu như thật sự có thì...”

Tiêu Dật vội vã cắt ngang lời của hắn:

“Đã nói không có, nếu như không còn chuyện gì nữa thì tôi cúp máy đây, anh cũng mau tập trung làm việc đi đừng lúc nào cũng nghĩ xấu về người khác như vậy nữa”

Trước đây Trình Kiệt luôn là người không cần báo trước sẽ cúp điện thoại của đối phương, hiện tại đổi lại lại có người khi cùng hắn nói chuyện dám cúp điện thoại trước, dĩ nhiên thì người này ở trong lòng hắn đã thành lập một chỗ đứng đặc biệt, cho nên khi người đó làm ra hành động như vậy rõ ràng Trình tổng giám đốc lớn của chúng ta cũng không cảm thấy tức giận gì.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân
dtv-ebook.com

Chương 43: Có Phải Mẹ Đang Nuôi Một Đứa Con Gái

Tâm trạng của Tiêu Dật bởi vì Trình Kiệt mà trùng xuống, không chỉ riêng chuyện Trình Kiệt muốn kiểm soát cậu mà còn có một chuyện quan trọng nữa, cậu phát hiện ra Trình Kiệt càng ngày càng đáng sợ, chỉ sợ hắn trong lúc nào đó tìm ra được bí mật mà cậu che giấu nhất định sẽ khiến cho cậu sống không được yên...

Tiêu Dật cứ bước đi vô hồn ở giữa chợ lớn, ánh mắt có thể tập trung nhìn đường phía trước để tránh không va phải người khác nhưng mà trong đầu cậu lại luôn nghĩ đến chuyện của Trình Kiệt. Khu chợ gần nhà Tiêu Dật vô cùng phong phú, so với siêu thị trên thành phố còn thật sự đặc sắc hơn, hôm nay trời nắng nhưng không oi bức, Tiêu Dật đi nép vào những bên hàng quán có mái che để tránh nắng, bỗng cậu nhìn thấy một nhà sư ngồi ở giữa lối đi, phía trước mặt của ông ta đặt một chiếc bát làm bằng đồng đã cũ, Tiêu Dật vốn cũng không để ý khi đến người này cho lắm nhưng khi cậu đi qua nhà sư kia thì ông ta liền nói thế này:

“Thí chủ có chuyện buồn bức không thể giải tỏa có phải không?”

Tiêu Dật khụng lại quay sang nhìn nhà sư đang ngồi giữa đường kia, mắt thấy ông ta vẫn đang nhắm chặt hai mắt liền có cảm giác như nhà sư này rất cao minh thế cho nên liền tiến đến trước mặt nhà sư đó. Nhà sư nọ có lẽ cảm thấy ánh nắng phía trước đột nhiên bị che khuất thế cho nên liền mở mắt ra nhìn Tiêu Dật đánh giá một hồi từ đầu đến chân:

“Là chuyện tiền bạc...”

Tiêu Dật vừa nghe đến đây liền bước chân đi luôn, nhưng khi nghe thấy câu nói tiếp theo của nhà sư kia thì cậu quyết định dừng lại nghe thử một

chút, nhà sư đó nói tiếp thế này:

“Thì không thể nào, nhất định là chuyện tình duyên của cậu”

Tiêu Dật im lặng nhìn nhà sư đó không nói gì cả, nhà sư kia nhắm lại hai mắt chằm rãnh lên tiếng:

“Tôi nhìn thấy được tình duyên của cậu trắc trở”

Tiêu Dật lúc này mới quyết định ngã xuống bên đường hỏi nhà sư kia:

“Ông nhìn thấy trắc trở sao?”

Nhà sư nở gật đầu:

“Đối phương rất cường đại”

Tiêu Dật vừa nghe thấy vậy liền nghĩ ngay đến Trình Kiệt, hắn quả thật đúng là rất cường đại, cường đại trên mọi lĩnh vực:

“Đúng vậy, ông còn có thể nhìn thấy cái gì nữa?”

Nhà sư kia im lặng không nói, chỉ từ trong ống tay áo rộng của mình lấy ra một cái cây gậy nhỏ làm bằng đồng gỗ nhẹ vào chiếc bát khiết cho chiếc bát đó cũng phải kêu vang một tiếng. Tiêu Dật đi dạo chợ không có cảm giác tiễn bên mình, cho nên khi thấy hành động kia của nhà sư đó liền do dự cuối cùng vẫn là quyết định lấy ra một tờ tiền có mệnh giá nhỏ nhất đặt vào trong bát của nhà sư. Nhà sư kia không mở mắt ra nhưng lại có thể chuẩn xác cảm nhận được trong bát đã có tiền rã cho nên liền nói tiếp;

“Cô ấy đặc biệt cường đại, chính là sát khí trên người quá lớn có thể nuốt chửng cậu bất cứ lúc nào”

Tiêu Dật khó hiểu nâng giọng:

“Cô ấy?”

Nhà sư kia mở mắt, trước là nhìn xem mệnh giá tờ tiề̄n kia là bao nhiêu, sau khi xác định được chỉ có một đằng 5 tệ đã cũ nát liề̄n bất ngờ ngẩn đài lên nhìn Tiêu Dật, trong ánh mắt của ông ta rõ ràng có tia khinh bỉ:

“Đúng vậy, chính xác là người phụ nữ đó, cô ta sẽ đeo bám cậu cả đời, nếu như cậu không tránh xa cô ta thì nhất định cô ta sẽ ảnh hưởng đến đường công danh sự nghiệp của cậu”

Tiêu Dật nghiêm túc suy nghĩ, người mà vị sư này nói không lẽ nào chính là Thẩm Tiểu Thúy, nếu như cậu và Thẩm Tiểu Thúy đến với nhau, chuyện này để cho Trình Kiệt biết đúng là hắn sẽ trực tiếp tống cổ cậu ra khỏi công ty:

“Là thật như vậy sao đại sư, đại sư không biết người có cách nào hóa giải?”

Vị nhà sư kia đột nhiên cầm theo chiếc bát đằng đứng dậy phất tay giả bộ bước đi:

“Chạy trời không khỏi nắng, nhưng cũng không phải khó tìm một chỗ có mái hiên để trú tạm”

Tiêu Dật vội vã nắm tay nhà sư kia lại: “Khoan đã đại sư...” Nói rã lại bắt đài rút ví tiề̄n ra, lần này cậu đưa cho nhà sư kia một đằng 100 tệ và một đằng 50 tệ: “Đại sư, người có thể giúp tôi hóa giải được hay không?”

Đúng lúc này ở phía sau Tiêu Dật bắt đài có tiếng náo loạn của một đám người:

“Ở phía đằng kia...”

Tiêu Dật còn chưa kịp hoàn hồn lại thì vị đại sư đứng ở bên cạnh cậu vừa rã đã bỏ chạy mất dạng rã, đám người phía sau không đuổi được kịp vị sư kia liền tức giận đứng lại một chỗ chửi thề vài câu, Tiêu Dật thấy thế liền bước đến hỏi một người trong số đó:

“Xin hỏi...”

Tiêu Dật còn chưa kịp nói xong thì người dữ tợn nhất trong đám đã tức giận quát:

“Cái gì?”

Tiêu Dật cứng miệng luôn, chỉ còn biết xua tay nói không có gì tránh xa đám người này, khi đám người đó rời đi Tiêu Dật còn có thể thấy rõ ràng một câu bọn họ nói với nhau thế này:

“Tên lừa đảo kia nếu để cho ông đây bắt được nhất định sẽ không yên thân đâu”

Tiêu Dật nghe được thì mới vỡ lẽ ra được mọi chuyện hóa ra nhà sư kia là một tên lừa đảo, bây giờ nghĩ lại cậu liền nhận ra được ông ta đúng là luôn nhìn sắc mặt của cậu mà nói chuyện, nhất là cái ánh mắt bức bối khi phát hiện ra rằng 5 tệ kia của ông ta. Tiêu Dật thở dài một hơi tiếp tục bước đi, cậu lúc này lại nhìn thấy một người đẩy một chiếc xe xỏ khuyên dạo, Tiêu Dật ngày xưa lúc còn đi học đặc biệt nghịch ngợm, trốn học đi chơi đã từng thử, giả chữ ký của mẹ Tiêu nôp cho cô giáo chủ nhiệm cũng đã từng làm, còn nhớ năm cuối cấp ba khi sắp chuẩn bị ra trường rã, bởi vì suốt 12 năm trời vô cùng bức bối lúc nào cũng phải mặc đồng phục để tóc đen đi đến trường, đến khi học xong chụp ảnh cuối cấp ra khỏi trường, Tiêu Dật còn quyết định đến tiệm làm tóc ở đầu ngõ chọn một màu tím vô cùng bắt mắt để nhuộm đi mái tóc đen của mình, kết quả màu tím không thành lại thành ra một màu hồng bẩn bẩn, khiến cho tấm ảnh hồng cấp ba của cậu mãi cho đến thời điểm hiện tại cậu vẫn không thể nào dám đối diện. Tiêu Dật đột nhiên nghĩ muốn xỏ khuyên tai cho nên liền lớn tiếng gọi ông chủ của chiếc xe đẩy kia lại:

“Ông chủ, tôi muốn xỏ khuyên”

Người đàn ông trung niên nhìn qua khoảng 40 tuổi mặc một chiếc áo ba lỗ màu đen, trên cánh tay có vô số những hình xăm lớn nhỏ, ở trước cánh mũi còn xỏ một cái khuyên tròn nhìn vô cùng đáng sợ. Tiêu Dật đột nhiên cảm thấy buồn cười bởi vì ngày xưa cậu đúng là muốn mình thành như thế, cảm thấy như vậy mới thật là đẹp trai nhất. Người đàn ông kia vừa làm một vài công tác chuẩn bị vừa hỏi Tiêu Dật:

“Cậu muốn xỏ khuyên ở chỗ nào?”

Tiêu Dật nhìn sổ dụng cụ ở trong ngăn kéo mới được bỏ ra, tuy rằng không còn mới nhưng xem ra cũng rất sạch sẽ:

“Tôi muốn xỏ khuyên ở tai”

Người đàn ông trung niên kia gật đầu một cái rồi đưa cây súng nhỏ đến trước mặt của Tiêu Dật, Tiêu Dật thấy vậy vội vã cản lại:

“Khoan đã, không cần phải bôi một chút thuốc tê hay sao?”

Người đàn ông trung niên kia gạt tay Tiêu Dật ra rồi lập tức đưa súng đặt vào tai cậu bắn nhẹ một cái, Tiêu Dật thật sự còn chưa kịp phản ứng gì cả thì tai của cậu đã bị một vật sắc lạnh xuyên qua rồi, cảm giác chỉ thấy nhói một cái liền không sao nữa. Tiêu Dật đưa tay lên sờ vào tai phải của mình cảm nhận được một chiếc khuyên nhỏ đã nằm ở trên đó rồi, tiếp sau đó người đàn ông trung niên kia cứ như vậy bắn nốt bên tai còn lại, Tiêu Dật ngây ngô trả lời rã quay trở về nhà.

Tiêu Dật vừa về nhà liền chạy đến trước gương nhìn thử một hồi, phát hiện ra đôi khuyên tai nhỏ redtai kia ở trên tai cậu nhìn cũng thật thuận mắt, còn thật giống như làm cho khuôn mặt nhỏ nhắn của cậu thêm phần lấp lánh, Tiêu Dật nhìn mình ở trong gương cứ cười mãi không thôi, mãi cho đến khi Tiêu Lãng từ trên lầu bước xuống gọi cậu:

“Dật ca, tai của anh có cái gì vậy?”

Tiêu Dật xoay người lại nhìn Tiêu Lãng:

“Có đẹp không, anh mới vừa ở ngoài chợ làm đó”

Tiêu Lãng đưa tay lên tai Tiêu Dật sờ thử:

“Là thật hay giả thê?”

Tiêu Dật gạt tay Tiêu Lãng ra, mới vừa rồi người xỏ khuyên cho cậu có nhắc nhở không được chạm tay vào chỗ đó quá nhiều tránh nhiễm trùng:

“Là thật, như thế nào có đẹp không?”

Tiêu Lãng nghiêm túc đánh giá một hồi cuối cùng liền bỏ lại một câu thế này:

“Em cảm thấy làm giảm bớt đi sự nam tính rồi”

Tiêu Dật đối với vấn đề này rất nhạy cảm, thế cho nên khi Tiêu Lãng vừa nói như vậy liền quay lại trước gương soi một hồi:

“Có sao, anh thấy rất được mà, cũng đẹp lắm đây chứ”

Buổi tối ngày hôm đấy khi nghe ăn cơm ba Tiêu nhìn thấy Tiêu Dật xỏ khuyên tai liền nhíu mày nói:

“Con trai ai lại xỏ hai cái lỗ ở tai thế kia chứ”

Tiêu Dật nghe vậy liền theo phản xạ đưa tay lên sờ tai của mình:

“Nào có đâu, trai gái đều có thể xỏ khuyên tai mà ba”

Ba Tiêu lắc lắc đầu không hài lòng:

“Thật chẳng ra thể thống gì cả”

Mẹ Tiêu cũng cảm thấy không thuận mắt cho lắm:

“Lát nữa bỏ cái khuyên tai đó ra đi, mẹ nhìn còn cảm thấy mình có phải đang nuôi một đứa con gái hay không nữa đó”

Tiêu Dật đặt bát cơm xuống bàn và, cậu buổi sáng nhìn thấy thật sự rất đẹp mà, như thế nào người nhà của cậu lại đều chê bai như vậy. Tiêu Dật thầm nghĩ trong lòng có lẽ người nhà cậu tư tưởng không có được thoải mái cho lắm cho nên mới có suy nghĩ như vậy, cuối cùng tự chính bản thân đả thông tư tưởng xong xuôi liền tiếp tục ngồi ăn cơm ngon lành.

Tiêu Dật ở nhà cả ngày chẳng có việc gì làm, cậu không có người bạn bè ở dưới quê cho lắm, số người thân quen thì đã thành gia lập nghiệp hết rồi,

không phải bận việc vợ con thì cũng là bận chuyện làm ăn, cho nên Tiêu Dật cả ngày chỉ có ăn xong lại ngủ, hiện tại đây vẫn còn không biết sợ là gì nằm ở trên giường nhắn tin với Thẩm Tiểu Thúy.

[Ngày mai anh có rảnh hay không?]

[Ngày mai tôi rảnh]

[Khi nào anh trở lại thành phố?]

[Ngày mốt, l`ân trước tính hẹn cô đi chơi một bữa mà quên mất, ngày mai cô có rảnh hay không?]

[Tôi rảnh]

[Như vậy sáng mai chúng ta cùng đi dạo một chút có được không/]

[Anh muốn đi dạo ở đâu?]

[Tùy cô lựa chọn đi]

[Ở đây cũng không có chỗ nào chơi cả, như vậy ngày mai tôi và anh cùng đi dạo công viên một vòng thì thế nào?]

[Cũng được, ngày mai 8 giờ sáng tôi đến đón cô]

[Được]

Tiêu Dật nhắn tin xong với Thẩm Tiểu Thúy được một lúc r`ã vẫn không thấy Trình Kiệt gọi điện, Tiêu Dật cảm thấy Trình Kiệt gọi điện nhiều thì rất phiền phức nhưng khi hắn đột nhiên lại không gọi thì lại có chút chờ mong. Tiêu Dật ng`ã ở trên ghế sô pha mang đi`u khiển mở hết tất cả các kênh kết quả vẫn không thể chọn được kênh truy`en nào hình minh vừa ý cả, điện thoại đặt ở trên đùi lúc này cuối cùng cũng chịu reo lên, cậu ngay lập tức vứt đi`u khiển sang một bên r`ã nhấn nút tiếp nhận cuộc gọi, đ`ài dây bên kia vẫn như thường lệ truy`en tới một giọng nói tr`âm ấm:

“Tôi vừa mới đi dự tiệc vềecho nên hiện tại mới có thể gọi cho em được, em có phải đợi lâu r ā hay không?”

Tiêu Dật đúng là đang đợi điện thoại của Trình Kiệt, nhưng mà khi nghe thấy hắn nói câu kia thì lại cứng miệng đáp thế này:

“Ai mà thèm đợi điện thoại của anh chứ, anh lần sau không phải gọi cũng được”

Trình Kiệt cười nhẹ một cái, ánh mắt chăm chú nhìn về phía đường lớn đối diện, hắn vừa mới kết thúc bữa tiệc liền ngay lập tức gọi điện cho Tiêu Dật, đến hiện tại vẫn là đang ngồi trên xe trở về nhà:

“Đã ăn cơm hay chưa?”

Tiêu Dật bực bội đáp:

“Ăn rồi”

Trình Kiệt không lấy làm gì tức giận cả vẫn cứ ôn nhu hỏi Tiêu Dật:

“Như vậy hôm nay không có làm trò xấu gì sau lưng của tôi đúng không?”

Tiêu Dật ha hả tiếng:

“Anh thật sự không có việc gì để làm r ā, tối ngày chỉ có mỗi một việc là nghi ngờ người khác mà thôi”

Trình Kiệt nghe ra được giọng điệu bực tức kia của Tiêu Dật thì bu ān cười:

“Được r ā, không có làm chuyện xấu sau lưng tôi là được r ā, như vậy tôi cúp máy đây”

Tiêu Dật có một chút thất vọng, bình thường Trình Kiệt nói chuyện điện thoại với cậu rất lâu, người chủ động cúp máy trước luôn là cậu, đến hiện tại hắn lại chỉ hỏi cậu có hai câu đã muốn cúp máy r ā, tuy

rằng trong lòng Tiêu Dật có chút khó chịu nhưng ngoài miệng vẫn ừ một tiếng biểu hiện cho việc để cho Trình Kiệt tắt điện thoại.

Điện thoại ở bên kia đã ngắt rầm chỉ còn truyền tới tiếng tút tút đơn điệu, Tiêu Dật thở dài mang điện thoại đặt lại xuống bàn rầm đưa tay lên sờ tai của mình một chút, vốn định đợi Trình Kiệt gọi tới sẽ khoe với hắn về vấn đề này, có điều đối phương bên kia có vẻ đang bận rộn. Có một sự thật là Tiêu Dật chẳng thể nào phát hiện ra được mình hiện tại không còn bình thường nữa, cũng chẳng để tâm tới việc mình từ khi nào mà bắt đầu thất thẫn ngầm chờ điện thoại của Trình Kiệt như vậy, chuyện này phải đợi một khoảng thời gian nữa thì cậu mới có thể nhận ra ra được, dĩ nhiên chuyện này vẫn là để nói sau đi...

Lại một buổi sáng nữa bắt đầu, Tiêu Dật thức dậy lúc 7 giờ, bởi vì 8 giờ cậu có hẹn với Thẩm Tiểu Thúy cho nên muốn chuẩn bị kỹ càng một chút, cho dù cậu có không có quá chờ mong hứa hẹn gì trong lần gặp mặt này nhưng vẫn phải ăn mặc thật lịch sự. Hôm nay Tiêu Dật mặc một chiếc áo sơ mi trắng đơn giản, quần jean xanh mới tinh được Trình Kiệt mua cho, đứng trước gương ngắm mình một hồi vẫn cảm thấy cậu đeo khuyên tai rất là đẹp, nhưng người trong nhà lại nói không đẹp cho nên Tiêu Dật cuối cùng vẫn quyết định bỏ nó ra. Tiêu Dật đứng ở trước gương thất thẫn nghĩ đến chuyện quần áo cậu đang mặc từ trên xuống dưới đều là do Trình Kiệt mua cho, nếu như để hắn biết được chuyện cậu ăn mặc đẹp trai như vậy đi hẹn hò, không biết hắn có tức giận hay là không. Tiêu Dật bước xuống nhà đúng lúc mẹ Tiêu đang ngồi ở trên ghế xem chương trình bản tin buổi sáng, mắt thấy con trai sáng sớm đã ăn mặc diện dàng như vậy định đi ra ngoài liền gọi lại hỏi:

“Tiêu Dật, con đi đâu thế?”

Tiêu Dật cũng không có nửa điểm giấu giếm, hiện tại thành thật nói ra mình đi hẹn gặp mặt với Thẩm Tiểu Thúy không biết chừng mẹ Tiêu còn thật sự vui vẻ lắm:

“Con sao, có hẹn với cô Thẩm”

Mẹ Tiêu ai nha một tiếng đứng bật dậy:

“Là Tiêu Thúy sao?”

Tiêu Dật giả bộ đưa tay chỉnh lại cổ áo của mình một chút:

“Còn có thể là ai khác được nữa”

Mẹ Tiêu vui vẻ đưa tay lên giúp Tiêu Dật chỉnh chỉnh lại tóc:

“Cái gì cô Thẩm chứ, đi gặp người ta cũng đừng gọi như thế, xa lạ lắm”

Tiêu Dật gạt tay mẹ Tiêu xuống:

“Được rồi mẹ, chỉ là hẹn gặp mặt một chút thôi, mẹ cũng không cần phải quá mức hy vọng gì nhỉ đâu”

Tiêu Dật cúi đầu nhìn đồng hồ đeo tay, mắt thấy đã gần 8 giờ rồi liền chào mẹ Tiêu nhanh chóng rời đi. Mẹ Tiêu ở phía sau chạy theo Tiêu Dật đến tận ra ngoài cửa nói lớn:

“Này Tiêu Dật, buổi trưa mòi Tiêu Thúy đến nhà mình ăn cơm, mẹ đợi đó”

Tiêu Dật vừa lấy xe máy vừa hỏi:

“Không phải mẹ buổi trưa cần bán hàng hay sao?”

Mẹ Tiêu xua tay:

“Không cần bán, hôm nay nghỉ, hôm nay nghỉ”.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân
dtv-ebook.com

Chương 44: Tiêu Dật Đì Hẹn Hò

Tiêu Dật dừng xe ở trước quán cà phê ngày hôm qua đợi Thẩm Tiểu Thúy, cậu trước vẫn là không có vào bên trong ngay mà lấy điện thoại từ trong túi quần ra nhìn trước xem thử, bây giờ còn 10 phút nữa mới đến 8 giờ, Trình Kiệt hiện tại hẳn là đang ở trên đường tới công ty, lát nữa hắn đến công ty rầm nhất định sẽ lại gọi cho cậu nữa, Tiêu Dật nghĩ vậy liền mang chuông điện thoại chuyển sang chế độ rung, sau đó không biết trong đầu Tiêu Dật nghĩ cái gì liền khôi phục lại cài đặt chế độ chuông lớn. Có một vấn đề mà cô lén Tiêu Dật đến hiện giờ vẫn chưa nhận ra được chính là... cậu càng ngày càng đặt quá nhiều suy nghĩ của mình trên người Trình Kiệt.

Tiêu Dật không rõ cứ thầm chờ điện thoại của ai đó trong bao lâu, mãi cho đến khi Thẩm Tiểu Thúy từ trong quán cà phê kia bước ra gọi cậu, thì cậu mới giật mình bước ra từ trong suy nghĩ của bản thân.

“Anh đến đây đã lâu hay chưa?” Hôm nay Thẩm Tiểu Thúy đơn giản một mảnh chiếc áo sơ mi cách điệu màu hồng cùng một chân váy bó màu trắng, trên chân đi một đôi giày cao gót ba phân, cách ăn mặc này thật sự khiến cho người ta vô cùng hài lòng, không quá kín đáo cũng không quá hở hang, lại mang đến hơi hướng một người phụ nữ đã hiện đại.

Tiêu Dật quay lại phía sau nhìn Thẩm Tiểu Thúy, ánh mắt theo tự nhiên mà đánh giá cô ấy một lượt, cuối cùng liền mỉm cười khen cô ấy một câu:

“Hôm nay cô mặc rất đẹp”

Thẩm Tiểu Thúy gật đầu nhã nhặn đáp:

“Cám ơn anh!”

Bởi vì công viên cách nhà của Thẩm Tiểu Thúy chỉ vài m cho nên Tiêu Dật liền mang xe máy để lại ở chỗ này, hai người sải bước cùng nhau đi đến phía công viên. Nếu như là bình thường người ngoài nhìn thấy được nhất định sẽ đánh giá hai người bọn cậu là nam thanh nữ tú, trai tài gái sắc, bởi vì hai người bọn cậu ngày hôm nay ăn mặc cũng thật rất đ`ông điệu, từ trang phục cho đến màu sắc của trang phục, tất cả đ`ều thật sự hợp nhau. Tiêu Dật càng bước càng xa, ước chừng chỗ này chắc cũng cách nhà mình hơn 5km r`ồi, Trình Kiệt sẽ lại rất nhanh gọi cho cậu truy hỏi, nghĩ đến điều này khéo miệng Tiêu Dật bất giác lại mím lại không rõ đang tức giận hay chờ mong. Thẩm Tiểu Thúy cảm thấy không gian có chút tr`ầm mặc cho nên lên tiếng nói trước:

“Anh Tiêu ở trên đó làm công việc gì thế?”

Tiêu Dật đương nhiên sẽ không mang chuyện cậu hiện tại đang là nghệ sĩ thực tập của Trình thị ra nói cho Thẩm Tiểu Thúy biết, Thẩm Tiểu Thúy mà biết được chuyện này thì gia đình cậu cũng có khả năng biết được, chính vì thế mà Tiêu Dật liền trả lời:

“Là làm nhân viên trong một công ty”

Thẩm Tiểu Thúy đưa tay vén lên mái tóc vắt vào một bên tai của mình:

“Công ty của anh làm v`ề lĩnh vực gì vậy?”

Tiêu Dật chậm rãi nâng bước tiến v`ề phía trước, trong miệng đã sớm tính toán được cậu hiện tại có lẽ đã cách nhà 6km:

“Là v`ề chứng khoán”

Công viên ở quê của Tiêu Dật không quá lớn, nhưng nó cũng đủ làm cho người ta mệt mỏi nếu có ý định đi dạo hết một vòng ở đây. Có một chiếc h`ồ nhỏ ở phía trước, xung quanh có rất nhiều ghế đá được kê, mắt thấy đa số các ghế đá đã được ng`ă kín hết, Tiêu Dật đưa mắt nhìn một

lượt cuối cùng cũng phát hiện ra được có một chiếc ghế còn trống cách đó không xa:

“Chúng ta qua kia ngã đi”

Tiêu Dật rất ga lăng, có lẽ ở trên thành phố đâu cùng Trình Kiệt đi ra ngoài cho nên cậu không được thể hiện sự ga lăng đó của mình, hiện tại cuối cùng cũng có lúc để biểu hiện rã. Tiêu Dật ngã xuống bên trái của chiếc ghế kia, nơi có những ánh nắng yếu ớt xuyên qua kẽ lá, nhường lại cho Thẩm Tiểu Thúy ngã ở bên trong, nắng không thể nào chiếu được vào người cô ấy, đương nhiên thì một hành động nhỏ này lại vô tình ghi lại được điểm trong lòng của Thẩm Tiểu Thúy, cô ấy nhìn Tiêu Dật một chút rã khẽ mỉm cười ngã xuống ghế đá:

“Nghe bác Tiêu nói, anh Tiêu muốn làm nghệ sĩ có phải không?”

Tiêu Dật gật đầu:

“Tôi những năm đại học cũng là theo học chuyên ngành diễn xuất”

Thẩm Tiểu Thúy lại vuốt nhẹ mái tóc bị gió thổi bay của mình:

“Ngành nghề nào cũng đều có ưu điểm của nó cả”

Tiêu Dật cười cười không nói, Thẩm Tiểu Thúy tiếp tục lời:

“Có đi đâu muốn làm nghệ sĩ thật sự phải dựa vào vận may một phần nữa”

Tiêu Dật chợt nhớ đến câu nói của Trình Kiệt lúc nói với cậu ở trong văn phòng “Không phải có tôi để ý đến rã hay sao...” đột nhiên được kim bài lớn như vậy để mắt tới mình, cái này rõt cuộc là phúc hay là họa đây.

Thẩm Tiểu Thúy quay đầu sang bên cạnh nhìn Tiêu Dật, ánh nắng vàng qua kẽ lá chiếu đến gương mặt của cậu, làm cho gương mặt của cậu càng thêm có đường nét mèm mại ôn hòa, hơn nữa ánh mắt kia không biết đang suy nghĩ cái gì mà vô cùng tập trung nghiêm túc, đến cả khói miệng cũng

khẽ mím lại một chút. Thẩm Tiểu Thúy trong phút giây ngắn ngủi quả thật đã thất thẫn nhìn Tiêu Dật như vậy, còn thật sự nghĩ gương mặt của cậu đang tự phát ra ánh sáng chói mắt chứ không phải là do nắng vàng chiếu tới.

Cái đẹp không phải là nằm ở trên gương mặt của đối phương mà chính là nằm trong ánh mắt của bản thân, Thẩm Tiểu Thúy cũng giống như Trình Kiệt vậy đều có suy nghĩ trên người Tiêu Dật đang tự phát ra thứ ánh sáng chói mắt. Tối ngày hôm đó Trình Kiệt đưa Tiêu Dật tới nhà của mình, Tiêu Dật đứng ở dưới cột đèn lớn suy nghĩ miên man, Trình Kiệt đã thất thẫn nhìn cậu giống như Thẩm Tiểu Thúy bây giờ. Tiêu Dật đột nhiên cảm thấy túi quần của mình rung lên một cái, cậu vội vã đưa tay vào đó lấy điện thoại ra nhìn, có điều lần này không biết là nêu thất vọng hay nêu vui mừng nữa bởi vì điện thoại căn bản chỉ truyền đến một tin nhắn của Trình sói lớn mà thôi.

[Em không muốn tôi gọi điện quá nhiều cho nêu tôi nhắn tin nhắc nhở em không được ở sau lưng của tôi giờ trồ]

Tiêu Dật vốn định nhắn tin lại nhưng không biết nghĩ cái gì liền tắt máy để lại di động vào trong túi quần. Thẩm Tiểu Thúy nhận ra được bộ dáng đang chờ điện thoại ai đó của Tiêu Dật liền lên tiếng hỏi:

“Anh đang đợi ai gọi đến sao?”

Tiêu Dật bất ngờ quay sang nhìn Thẩm Tiểu Thúy, bộ dạng của cậu thật sự là rất giống với việc đang đợi người gọi điện hay sao:

“Không có, sao cô lại nói vậy?”

Thẩm Tiểu Thúy im lặng một hồi:

“Anh cùng tôi nghe nói chuyện nhưng lại không tập trung, điện thoại của anh vừa reo anh liền vội vã mang ra xem thử. Là ai vậy? bạn gái của anh phải không?”

Tiêu Dật xua tay cười ha ha:

“Sao có thể là bạn gái của tôi được chứ”

Thẩm Tiểu Thúy cũng không đề cập nhiều đến vấn đề này nữa, nếu như Tiêu Dật nói không phải thì tức là không phải, nếu như quả thật Tiêu Dật đã có đối tượng để ý răi sẽ hẹn gặp mặt cô ngày hôm nay sao. Không khí tiếp theo sau đó lại ngưng đọng, không ai có ý định lên tiếng nói tiếp bởi vì bản thân quả thật chẳng biết hỏi đối phương cái gì cả. Đúng lúc này có một đứa bé gái mặc một chiếc váy màu hồng đã cũ cầm trên tay một giỏ hoa hồng bước tới trước mặt Tiêu Dật:

“Anh à, anh có muốn mua hoa hồng tặng cho chị ấy hay không?”

Tiêu Dật nhìn đứa nhỏ kia lớn lăm cũng chỉ có 12 tuổi mà thôi, thế mà gọi cậu là anh thế này khiến cho cậu cũng là không dám nhận. Tiêu Dật đưa tay lên xoa xoa đầu đứa nhỏ kia, khiến cho mái tóc được tết hai bên cẩn thận của nó hơi xù ra một chút:

“Được răi, bao nhiêu tiền một bông hồng đây?”

Cô bé kia mỉm cười tươi rói:

“Rẻ lắm, cháu bán 10 tệ một bông”

Tiêu Dật vừa nghe vậy thì hoảng, 10 tệ không phải là một số tiền quá lớn đối với cậu nhưng mà hoa hồng ngày lễ đắt nhất cũng chỉ có 5 tệ mà thôi. Tiêu Dật không muốn ở trước mặt Thẩm Tiểu Thúy kỳ kèo mặc cả hơn nữa đối phương chỉ là một đứa bé mà thôi, chính vì vậy cậu liền rút ví ra tính trả tiền:

“Được răi, chú sẽ lấy một bông”

Đứa nhỏ kia lúc này liền nhanh miệng nói thế này:

“9 bông hoa hồng tượng trưng cho câu nói anh yêu em mãi mãi, 10 bông hồng tình yêu đôi ta thập toàn hoàn mỹ, 11 bông hồng thế giới này chỉ có mình em, 12 bông tình yêu của anh kéo dài theo năm tháng, 13 bông hồng giữ lấy tình hữu nghị”

Tiêu Dật choáng váng khi nghe thấy lời nói kia của đứa bé gái, chính là không có quá mức ghi nhớ ý nghĩa từng bông hoa, chỉ biết được con số thứ 13 kia là giữ tình hữu nghị, còn những con số ở trên đó là đều nói đến tình yêu nồng thắm. Tiêu Dật bị đặt vào tình thế tiến thoái lưỡng nan, đứa bé gái kia đã nói như vậy rã mà cậu còn mua 1 bông hồng thì thật là mất mặt, nhưng nếu mua liền một lúc 13 bông hồng kia thì giá của nó cũng không phải là rẻ đâu. Tiêu Dật tính toán một hồi cuối cùng cũng quyết định bảo tồn tiền của mình chọn mua 9 bông hoa hồng thôi. Mua 9 bông hoa hồng kia thật sự khiến cho Tiêu Dật ruột gan đau xót, đừng tưởng Tiêu Dật ăn sung mặc sướng ở trên thành phố như vậy liền nghĩ cậu có rất nhiều tiền, cậu hiện tại đang làm nghệ sĩ thực tập vừa không có lương lại vừa mất tiền, ba mẹ Tiêu sớm đã không còn viện trợ cho cậu nữa, bây giờ lại bỏ ra một số tiền lớn thế này để đi mua vài bông hoa mà bản thân biết chắc nó đắt gấp mấy lần tặng cho người khác, đúng là đen đủi không còn gì đen đủi hơn.

“Được rã, chú muốn 9 bông hồng” Tiêu Dật ngoài cười nhưng trong lòng chua xót.

Đứa bé gái kia nhanh chóng đưa cho Tiêu Dật 9 bông hồng rã nhận lấy tiền của cậu rồi đi. Tiêu Dật mang hoa hồng tặng cho Thẩm Tiểu Thúy:

“Hoa này tặng cho cô”

Thẩm Tiểu Thúy mỉm cười cầm lấy 9 bông hoa hồng kia:

“Hoa hồng chưa đến 5 tệ một bông, anh đáng lẽ ra không nên mua làm cái gì, đứa bé gái kia nhất định là ép giá anh rã”

Tiêu Dật im lặng mỉm cười, trong lòng thầm nghĩ thế này: Cô nương à, cô nhanh một chút ở tại thời điểm đó nói ra câu này có phải là xong rã hay không, còn đợi tôi mua rã mới nói thì giải quyết được ích lợi gì nữa, cũng chẳng thể bán lại hoa cho đứa bé gái kia để lấy tiền.

Thẩm Tiểu Thúy trong lòng ngập tràn ngọt ngào đưa hoa lên mũi ngửi rã cười nhẹ:

“Cám ơn anh nhé, đúng là lâu lắm rã mới được nhân hoa”

Tiêu Dật bị nóng vì nắng đã bắt đầu tăng nhiệt độ, mà chỗ ngồi của cậu cũng không có được râm mát như người ta:

“Cô là cô giáo, những ngày của nhà giáo, ngày của phụ nữ ít nhất cũng được học sinh tặng hoa mà”

Thẩm Tiểu Thúy nhỏ giọng:

“Cái đó đối với cái này không có giống nhau”

Nói rã Thẩm Tiểu Thúy liền quay sang Tiêu Dật, phát hiện ra gương mặt của cậu có điểm đỏ hơn lúc vừa mới giờ, hơn nữa hiện tại còn đưa tay lên giả bộ vuốt vuốt tóc ở trên trán. Thẩm Tiểu Thúy trong lòng trộm cười thầm nghĩ Tiêu Dật nhất định là đang ngại ngùng. Có một sự thật là Tiêu Dật không có nghe thấy rõ ràng lời nói cuối cùng kia của Thẩm Tiểu Thúy, bởi vì cậu còn đang bận lau mồ hôi ở trên trán vì nắng nóng đang không ngừng chiếu thẳng vào gương mặt cậu. Tiêu Dật học diễn xuất, không có lý gì vì một câu nói như vậy của Thẩm Tiểu Thúy mà làm cho đỏ mặt được, ít nhất muốn làm cho Tiêu Dật phải đỏ mặt lúng túng thì cần phải có tài ăn nói biến thái ngang ngửa Trình Kiệt mới có thể đi.

Tiêu Dật và Thẩm Tiểu Thúy ngã nói chuyện được một lúc cũng đến 10 giờ trưa rã, nói chung thông qua cuộc nói chuyện ngày hôm nay Tiêu Dật vẫn chẳng thể nào nói được Thẩm Tiểu Thúy rõ cuộc có tính cách ra sao, đương nhiên cậu cũng không có ý định tiến thêm một bước với cô ấy, chỉ là ở nhà quá mức rảnh rỗi cho nên muốn hẹn người ra ngoài nói chuyện một lúc cho khuây khỏa mà thôi, ai ngờ một lần bước ra cửa lại tiêu tốn đến nỗi tiễn như thế, càng nghĩ lại càng không cam tâm. Khi Tiêu Dật và Thẩm Tiểu Thúy vừa mới bước được ba bốn bước thì điện thoại trong túi quần của Tiêu Dật liền reo lên, Tiêu Dật lại bắt đầu vội vã đưa tay vào túi lấy di động ra, ánh mắt nhìn tới tên hiển thị trên màn hình kia liền có chút mỉm đi vài pha hứng thú:

“Mẹ à?”

Mẹ Tiêu ở bên này đang nấu cơm, hôm nay đặc biệt nấu nồi mòn ăn ngon bởi vì nhà sẽ có khách:

“Tiểu Dật, đi chơi biết đường về ăn cơm nha, nhớ gọi Tiểu Thúy cùng về nhà chúng ta ăn cơm trưa”

Tiêu Dật liếc nhìn Thẩm Tiểu Thúy đang đứng ở một bên đợi cậu, lúc bắt gặp thấy ánh mắt kia của cô ấy thì cậu liền quay đi:

“Mẹ à, như thế không tiện đâu”

Mẹ Tiêu khẽ quát:

“Cái gì mà không tiện, con hôm nay nếu như không đưa được Tiểu Thúy về nhà thì khỏi về nhà nữa”

Nói rồi mẹ Tiêu liền lập tức cúp máy không cho Tiểu Dật có khả năng từ chối nữa. Tiểu Dật cũng chẳng còn cách nào nữa liền tiến về phía trước hướng Thẩm Tiểu Thúy nói một tiếng, dù sao thì cậu mòi là một chuyện còn cô ấy có về nhà cậu hay không lại là một chuyện khác, cái này mẹ Tiêu cũng không thể trách cậu được:

“Cô Thẩm, mẹ tôi nói muốn mòi cô về nhà ăn cơm trưa”

Thẩm Tiểu Thúy làm bộ suy nghĩ một khoảng thời gian, cuối cùng liền gật đầu đáp ứng khiến cho Tiểu Dật trong phút chốc cũng phải giật mình. Tiểu Dật đưa Thẩm Tiểu Thúy về nhà là 10 giờ rưỡi, ba Tiêu hôm nay lại không biết vì sao lại về nhà sớm hơn bình thường, Thẩm Tiểu Thúy không hổ là giáo viên cho nên mọi nghi lễ chào hỏi đều rất hợp ý với ba Tiêu:

“Chào bác trai ạ”

Ba Tiêu cười cười gật đầu, xem ánh mắt của ông chính là vô cùng hài lòng với Thẩm Tiểu Thúy, Tiểu Dật dựng xe ở một bên bắt đầu thở dài một hơi, chẳng thể hiểu nổi Tiểu Dật hiện tại lại vì sao thở dài, là bị mẹ Tiêu cưỡng ép phải đưa Thẩm Tiểu Thúy về nhà ăn cơm? Là bởi vì ánh mắt kia của ba Tiêu giống như nhận định Thẩm Tiểu Thúy nếu như là dâu thì rất

hợp? Hay là bởi vì Trình Kiệt từ tối hôm qua đến giờ cùng cậu nói chuyện điện thoại rất ít? Hay có lẽ bởi vì... bản thân cậu đang có thay đổi mất rã...

Thẩm Tiểu Thúy vừa bước vào nhà liền nâng giọng chào mẹ Tiêu đang bận rộn ở trong bếp:

“Chào bác Tiêu, có cần cháu giúp gì hay không?”

Mẹ Tiêu sớm đã nấu xong đồ ăn rồi chỉ còn bê ra ngoài đĩa cuối cùng nữa thôi, thế cho nên lúc này mới bê đĩa rau xào kia ra ngoài cười cười vui vẻ hỏi:

“Nha, hoa ở đâu thế kia?”

Thẩm Tiểu Thúy không nói gì chỉ hơi hơi liếc nhìn sang Tiêu Dật, mẹ Tiêu thấy thế liền hiểu ngay cũng không có hỏi nữa tránh cho có người phải ngượng ngùng.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân
dtv-ebook.com

Chương 45: Tặng Cà Phê

Bắt đầu từ buổi tối ngày hôm đó xảy ra một sự kiện vô cùng kỳ quái, điều này khiến cho tâm trạng của Tiêu Dật cảm thấy không được thoải mái, hiện tại đã nằm ở trên giường tắt điện đi ngủ rã tay vẫn còn không chịu buông điện thoại ra, Trình Kiệt ngày hôm nay chỉ gửi đến cho cậu duy nhất một tin nhắn đó, không có một ngày bốn lần gọi như hắn nói nữa. Tiêu Dật cảm thấy Trình Kiệt gọi điện quá nhiều thì sẽ phiền phức, nhưng không gọi điện thì lại cảm thấy bất an buồn bức, cái này rõ ràng là bị làm sao rã.

Tiêu Dật buồn chán mang điện thoại mở ra hướng team chat của mình nói chuyện, team chat này vẫn xôn xao như mọi khi, các cô gái ở trên đó ngoài chuyện tình yêu nam nam mà nói ra thì chính là nói những chuyện biến thái ở trên trời dưới đất. Tiêu Dật không có ý định lên tiếng chỉ nằm ở trên giường đọc tin chat của mọi người.

[Bạo Hoa Cúc]: Cậu muốn hỏi làm sao để được một người đàn ông để ý đến mình sao?

[Đương Quang]: Đúng vậy!

[Rên Ngọt]: Như vậy phải xem đối tượng là người như thế nào đã

[Đại Boss]: Cậu ta cong thì dễ rã, nhưng nếu cậu ta thẳng có lẽ hơi khó

[Đương Quang]: Đối phuơng là thẳng thì phải làm thế nào?

[Đã Hướng Dương]: Như vậy lại còn tùy thuộc vào việc cậu muốn làm công hay làm thụ nữa

[Dương Quang]: Tôi muốn là công

[Phúc Hắc Công]: Như vậy cậu áp dụng phương thức mưa dầm thấm lâu đi, lúc nào cũng ở bên cạnh người ta nói thật nhỉ ~ vào

[Dương Quang]: Tôi nói cũng không phải là ít

[Đã Hướng Dương]: Vẫn không có kết quả sao?

[Dương Quang]: Vẫn không có kết quả

[Đại Boss]: Thật ra thì bẻ cong rất dễ, uốn thẳng lại mới khó thoi, cho nên cậu cứ kiên trì ắt hẳn sẽ có kết quả

Tiêu Dật đọc được câu kia của [Đại Boss] liền bắt đầu cảm thấy có chút lo lắng, nếu đúng như là lời [Đại Boss] nói, cậu càng tiếp xúc nhiều với Trình Kiệt có thể hay không sẽ bị bẻ cong. Trước không nói đến vấn đề Trình Kiệt là cong hay thẳng, bản thân cậu mà thật sự bị hัก bẻ cong sau này có lẽ chỉ có mình cậu chịu thiệt, thiệt thòi đủ đường luôn, như vậy hẳn là vẫn nên giữ khoảng cách với Trình Kiệt một chút. Tiêu Dật trong đầu luôn nghĩ cần phải giữ khoảng cách với Trình Kiệt nhưng trong lòng lại kiêng chép không được nghĩ đến hัก, ví như chuyện ngày hôm nay không được nghe giọng nói của hัก liền cảm thấy buồn bức trong chờ, hay ví như chuyện mỗi lần cậu gặp khó khăn thì người đầu tiên cậu nghĩ đến chính là Trình Kiệt...

Buổi sáng ngày hôm sau Tiêu Dật thức dậy lúc 8 giờ sáng, ngày hôm nay căn bản vẫn không có chuyện gì để làm. Tiêu Dật ngồi ở trong nhà một tiếng đồng hồ chỉ đứng ở bên cạnh cửa sổ nhìn ra bên ngoài, ánh nắng vàng nhạt len lỏi qua từng kẽ lá chẳng thể nào chiếu được đến chớp mũi của cậu, Tiêu Dật cả buổi sáng sầu não thở dài không biết bao nhiêu lần, ánh mắt chốc chốc lại nhìn về phía điện thoại đặt trên bàn.

Buổi trưa ngày hôm nay mẹ Tiêu không có ở nhà, bởi vì mẹ Tiêu mở tiệm ăn ở ngoài phố cho nên bình thường đến giờ ăn cơm trưa ba Tiêu và Tiêu Lãng đều qua đó ăn hết, hôm nay ba người đàn ông trong nhà đều cùng nhau đi tới quán của mẹ Tiêu. Mẹ Tiêu đáng lý ra nghỉ bán hàng hết

ngày hôm nay nhưng bởi vì mẹ Tiêu muốn Tiêu Dật và Thẩm Tiểu Thúy tiếp cận với nhau nên đã một chút cho nên ngày hôm nay mới cõi tình mở quán bán hàng. Tiêu Dật lúc đi ra khỏi cửa quên mang điện thoại di động theo, lúc đi được nửa đường rã mới chợt nhớ ra. Điện thoại của Tiêu Dật không có quá nhiều người gọi tới, thời gian gần đây chiếc điện thoại đó ngoài Trình Kiệt gọi thì cũng chỉ có mẹ Tiêu, Tiêu Dật sợ Trình Kiệt sẽ gọi điện cho mình cho nên nghĩ muốn quay lại lấy nhưng mà kết quả vẫn là thôi không cần lấy nữa.

Mẹ Tiêu mời Thẩm Tiểu Thúy qua quán ăn cơm, còn cõi tình để Thẩm Tiểu Thúy ngồi bên cạnh Tiêu Dật, Tiêu Dật cũng không có quá quan tâm đến vấn đề này lắm chỉ im lặng ngồi ở một chỗ ăn cơm, thỉnh thoảng mọi người trò chuyện quá nhiều cũng sẽ ngẩng đầu lên đáp một vài câu. Tiêu Lãng ăn cơm xong sẽ phải đi học thêm, ba Tiêu chỉ nghỉ ngơi một chút lại phải đi làm, mẹ Tiêu muốn Tiêu Dật ở lại một nhưng Tiêu Dật lấy lý do muốn đưa Tiêu Lãng đi học cho nên nhất quyết bỏ về Lý do Tiêu Dật muốn sớm một chút trở về như vậy là bởi vì cậu lo lắng điện thoại ở nhà đang reo, có đi lâu khi đưa Tiêu Lãng đến chỗ học trở về nhà rã điện thoại của Tiêu Dật vẫn không có bất cứ một thông báo nào.

Buổi chiều tiếp tục nhảm chán trôi qua, lúc ngồi ăn cơm chỉ lâu với gia đình Tiêu Dật có nghe thấy mẹ Tiêu nhắc nhở cậu đi lâu giờ đó rất là dài, nhưng từ lâu đến cuối Tiêu Dật vẫn không có một chút nào để tâm cả. Cả ngày Tiêu Dật cứ thơ thẩn ngây ngốc ngồi ở một chỗ nhìn điện thoại, mới nhìn được một lúc liền phát hiện ra ánh trăng đã treo cao ở trên nền trời màu đen rã, Trình Kiệt cả một ngày hôm nay không có gọi điện thoại cho cậu, Tiêu Dật trong lòng có chút khẩn trương cũng có chút lo lắng, sau khi phát hiện ra bản thân thế nhưng lại có mấy cái cảm nhận kia liền giật mình hoảng sợ, Trình Kiệt không gọi điện cậu phải vui vẻ mới đúng, bây giờ rõ cuộc còn ngồi chờ điện thoại của hắn làm cái gì đây.

Máy điện thoại của Tiêu Dật cuối cùng cũng chịu rung lên, Tiêu Dật vừa nghe thấy tiếng chuông hai mắt liền chuyển sáng, cậu nhanh chóng đứng dậy đi về phía giường cầm lấy điện thoại, khi phát hiện ra tên người gọi hiện trên màn hình điện thoại rã thì Tiêu Dật lại có một chút thất vọng, người gọi điện tới cho Tiêu Dật không phải là Trình Kiệt mà là Thẩm Tiểu

Thúy. Tiêu Dật nhíu mày một chút nhìn điện thoại di động không ngừng phát ra tiếng chuông, cuối cùng cũng quyết định nhấn vào nút tiếp nhận cuộc gọi:

“Cô Thẩm?”

Thẩm Tiểu Thúy có cảm tình với Tiêu Dật, thật ra thì Tiêu Dật điều kiện cũng quả là rất tốt, cho dù không phải thuộc dạng đặc biệt giàu có nhưng ít ra cũng có công ăn việc làm ổn định, gương mặt nhìn qua vô cùng nhu hòa mèm mại, ngay cả tính cách cũng dễ chịu thế cho nên Thẩm Tiểu Thúy có ý định muốn tiến thêm một bước với cậu. Thẩm Tiểu Thúy biết Tiêu Dật ngày mai sẽ rời đi, buổi tối ngày hôm nay cứ ngần chờ điện thoại của Tiêu Dật mãi không thấy cậu gọi liền quyết định đánh bạo một lần gọi cho cậu lấy lý do để hẹn cậu ra ngoài gặp mặt:

“Anh Tiêu à, thật ngại quá ba tôi nói muốn tặng anh một chút cà phê, anh hiện tại có ở nhà hay không tôi mang qua cho anh”

Tiêu Dật không phải không thích uống cà phê mà là không uống được cà phê, cậu uống cà phê nhất định sẽ buồn ngủ cho nên nghe thấy Thẩm Tiểu Thúy nói muốn tặng cà phê liền từ chối:

“Cà phê sao, cái này tôi cũng không hay uống cho nên không cần đâu, dù gì hiện tại cũng tối rồi”

Thẩm Tiểu Thúy ở bên này do dự:

“Này, tôi cũng đã nói với ba tôi rồi nhưng mà ba tôi lại cứ nhất quyết muốn tặng, hay là anh cứ nhận lấy cho ông vừa lòng có được không”

Tiêu Dật nhìn đồng hồ treo trên tường, hiện tại chưa phải đã muộn mới chỉ có 8 giờ mà thôi, có điều để một cô gái mang cà phê đến cho mình thì không phải lầm, Tiêu Dật cuối cùng không còn cách nào khác đành phải nói thế này:

“Được rồi, để tôi qua lấy là được”

Thẩm Tiểu Thúy khẽ mỉm cười:

“Vậy có phiền anh hay không?”

Tiêu Dật đáp:

“Không phiền”

Tiêu Dật lấy đại một bộ quần áo mặc vào người rồi đi xe đến nhà Thẩm Tiểu Thúy. Lúc Tiêu Dật đi gần đến quán cà phê rãnh nhìn thấy được Thẩm Tiểu Thúy đứng ở bên ngoài cửa quán, trên tay cầm theo một túi đồ đúng đợt ở đó, Tiêu Dật dừng xe lại hướng Thẩm Tiểu Thúy gật đầu mỉm cười xã giao:

“Cô Thẩm”

Thẩm Tiểu Thúy tỏ ý muốn mời Tiêu Dật vào trong quán ngồi một chút:

“Anh có muốn vào bên trong một chút hay không?”

Tiêu Dật ngày mai phải lên thành phố từ sớm, bây giờ cũng không phải là đã quá trễ nhưng Tiêu Dật không muốn cùng Thẩm Tiểu Thúy ngồi nói chuyện nữa thế cho nên liền lấy cớ từ chối:

“Có lẽ không cần đâu, giúp tôi cảm ơn bác trai nhé”

Thẩm Tiểu Thúy có chút bối rối cô thật muốn giữ Tiêu Dật ở lại nói chuyện một chút:

“Ngày mai anh lên thành phố rã phải không?”

Tiêu Dật cầm lấy túi nhỏ mà Thẩm Tiểu Thúy đưa cho:

“Đúng vậy, ngày mai tôi đi rã”

Thẩm Tiểu Thúy trực tiếp nói một câu thế này:

“Chúng ta giữ liên lạc nhé”

Tiêu Dật giật mình hả một tiếng, không nghĩ tới Thẩm Tiểu Thúy lại thẳng thắn như vậy. Tiêu Dật không có ý định cùng Thẩm Tiểu Thúy tiến triển nhưng xem câu nói kia của cô ấy có lẽ là thật sự muốn cùng cậu tiến thêm một bước, Tiêu Dật không tiện từ chối dù sao thì gật đầu một cái coi như cũng là phép lịch sự. Thẩm Tiểu Thúy thấy Tiêu Dật gật đầu liền vui vẻ:

“Bên trong có một chút cà phê cùng bột ca cao, còn có kẹo dẻo marshmallow tôi tự làm đó, anh pha cà phê có thể cho vài viên kẹo dẻo đó vào uống sẽ rất là ngon”

Tiêu Dật không có thói quen uống cà phê, có điều đã đến đây nhận quà rã cũng chẳng thể nói rằng mình không uống cà phê được:

“Được rã, cảm ơn cô nhé, tôi về trước đây”

Thẩm Tiểu Thúy có chút nuối tiếc vẫy tay chào tạm biệt Tiêu Dật, Tiêu Dật đột nhiên cảm thấy lạnh sống lưng, nếu để cho Trình Kiệt biết được chuyện này hắn có hay không sẽ nổi giận, nhưng mà cho dù Tiêu Dật có lảng tránh nào thì vẫn không thể thay đổi được một sự thật rằng Trình Kiệt cả ngày hôm nay không có gọi điện cho cậu.

Buổi sáng ngày hôm sau Tiêu Dật lên chuyến xe sớm nhất để trở về Bắc Kinh, ngày hôm qua vốn sẽ định để túi cà phê kia ở nhà nhưng mà Tiêu Dật nghĩ lại, Trình Kiệt mua cho cậu nhiều đồ ăn như vậy nếu bây giờ trở về thành phố tay không cũng không phải phép cho lắm, thế cho nên Tiêu Dật liền coi như mượn hoa hiến Phật mang túi cà phê kia cùng lên thành phố, nếu như Trình Kiệt có đòi hỏi liều mang cà phê đó ra.

Tiêu Dật không có thời gian ghé qua ký túc xá để cất đồ thế cho nên liền mang theo đồ đạc đến thẳng Trình thị luôn, lúc bước chân vào cửa lớn Trình thị là gần 8 giờ, cậu còn cố tình đảo mắt xung quanh một hồi giống như là muốn tìm kiếm bóng dáng của ai đó, kết quả vẫn là tìm không được đành bước vào thang máy nhấn lên tầng 17 tiến vào phòng tập. Tiêu Dật mang đồ của mình cất vào trong tủ rã đi ra ngoài, đúng lúc này liền bắt

gặp Ngô Lăng đang đứng ở bên ngoài hút thuốc lá, Tiêu Dật nhìn thấy Ngô Lăng li`ên bước v`ề phía cậu ta chào hỏi một tiếng:

“Ngô Lăng”

Ngo Lăng thấy có người gọi mình li`ên quay lại nhìn phát hiện ra là Tiêu Dật, cậu ta liếc nhìn Tiêu Dật một lượt từ đ`ầu đến chân r`ồi mới xoay đ`ầu nhìn v`ề phía đối diện thờ ơ nói một câu thế này:

“Xem ra Trình tổng rất là cưng chi`ều cậu, qu`ần áo trên người cũng không phải dạng thường”

Qu`ần áo đang mặc trên người mình có giá trị bao nhiêu Tiêu Dật đương nhiên là biết:

“Cậu và giám đốc Phong g`ần đây thế nào?”

Ngo Lăng nhả ra một ngum khói nhàn nhạt đáp lời:

“Còn thế nào được, chúng tôi chỉ là trao đổi mà thôi, xong việc r`ồi thì đường ai nấy đi”

Tiêu Dật im lặng suy nghĩ mông lung mãi cho đến khi Ngô Lăng lên tiếng nói tiếp, đến lúc đó cậu mới có thể thoát khỏi thực tại:

“Cậu g`ần đây nên cẩn trọng một chút, đám người thực tập kia có vẻ không vừa ý với cậu đâu”

Tiêu Dật nhíu mày hỏi một tiếng:

“Tôi sao?”

Ngo Lăng gật đ`ầu, Tiêu Dật khó hiểu:

“Tôi cũng có làm cái gì đâu?”

Ngo Lăng tr`ầm giọng:

“Cậu thường xuyên nghỉ vô lý do như vậy lại không bị trừ điểm, buổi trưa cuối cùng trước hôm cậu nghỉ, giám sát Khuông có ở trước mặt mọi người công bố điểm rèn luyện trong 1 tuần qua, cậu ngoài chuyện với Phó Hạo bị trừ 10 điểm ra còn lại đều không bị trừ thêm điểm nào cả”

Tiêu Dật giật mình, buổi trưa hôm đó chính là cái buổi trưa cậu ngủ quên ở trên văn phòng của Trình Kiệt, Trình Kiệt không phải nói rằng hắn cho nhóm nghệ sĩ thực tập đều nghỉ rã sao:

“Buổi trưa hôm đó không phải được nghỉ hả?”

Ngô Lăng thản nhiên bỏ lại một câu:

“Không!”

Tiêu Dật nhíu mày hóa ra là Trình Kiệt dám lừa gạt cậu. Quả đúng như sự nhắc nhở của Ngô Lăng, khi Tiêu Dật bước vào trong phòng tập liền nhận được ánh mắt không hợp lý lắm của mọi người, Tiêu Dật cõi vẻ ra không biết gì bước vè phía đàm người Trác Trí Văn:

“Này, các cậu vè quê chơi có vui hay không?”

Thật ra thì cả ba người cùng phòng Tiêu Dật cũng bắt đầu có chút kiêng kỵ Tiêu Dật, tuy rằng không có ghét bỏ ra ngoài mặt nhưng trong lòng mỗi người đều nhen nhóm một sự đố kỵ nhất định. Bạch Dịch cười cười làm như không có gì cả đáp:

“Tôi trở vèлиên phải phụ mẹ mình bán hàng, còn thật sự mệt muối chết luôn”

Bùi Khâm mang di động đút vào túi quần rã ngang đàu nhìn Tiêu Dật:

“Cậu vè quê thế nào?”

Tiêu Dật không tốn thời gian suy nghĩ quá nhiều đáp lại:

“Tôi sao, cả ngày không có chỗ nào để đi, đâu là ở trong nhà chán muối chết”

Trác Trí Văn gật gù:

“Tôi cũng vậy”

Ngày hôm nay sẽ ôn luyện lại một chút những kiến thức diễn xuất cơ bản, bởi vì trong nhóm người thực tập ở đây không phải ai cũng được đào tạo theo ngành diễn xuất ngay từ đầu, có người đang học kinh tế liền bỏ học để vào Trình thị, cũng có người không học lên đại học liền ứng tuyển vào trong đây, thế cho nên lúc này mọi người sẽ được nghe giảng cùng thực hành lại một vài kỹ năng biểu diễn. Đối với vấn đề này Tiêu Dật không bị gặp bất cứ một khó khăn nào, dù sao thì trong trường đại học cậu cũng đều được đào tạo bài bản rã, chính vì vậy cả một buổi sáng đều trôi qua vô cùng suôn sẻ.

Sau khi được nghỉ trưa Tiêu Dật vốn định cùng nhóm người Trác Trí Văn đi ăn trưa nhưng mới chỉ vừa có ý định liền bị giám sát Khương La gọi lại:

“Tiêu Dật, cậu qua đây một chút”

Tiêu Dật có điểm bất an bước về phía giám sát Khương La:

“Giám sát Khương có chuyện gì sao?”

Giám sát Khương La đưa cho Tiêu Dật một số giấy tờ:

“Cậu giúp tôi mang cái này lên cho Trình tổng đi”

Tiêu Dật hả một tiếng:

"Phòng Trình tổng sao?"

Giám sát Khương La nghiêm mặt:

“Có vấn đề gì sao?”

Tiêu Dật thấy vậy liền nuốt một ngụm nước miếng:

“Không có, được rã tôi sẽ mang lên phòng của Trình tổng”

Giám sát Khương La gật gật đài:

“Là giấy tờ đánh giá của nhóm nghệ sĩ thực tập trong tuần đài, cậu mang cái này lên cho Trình tổng xem qua một lượt để Trình tổng ký xác nhận rã mang xuống lại cho tôi”

Tiêu Dật gật đài:

“Được, vậy tôi đi đây”

Thật ra thì Tiêu Dật cũng muốn gặp Trình Kiệt một chút, Trình sói lớn kia bình thường rất hay gọi điện cho cậu nhưng mà cả một ngày hôm qua cho đến tận buổi trưa ngày hôm nay vẫn chưa có tin tức gì của hắn cả, điều này khiến cho Tiêu Dật bắt đài cảm thấy bất ổn. Tiêu Dật đi vào trong tủ đồ của mình lấy ra túi cà phê kia rã nhanh chóng bước vào trong thang máy đi lên tầng 49, bây giờ đã là giờ nghỉ trưa của nhân viên vì thế thư ký Tiểu Khiết cũng không còn ở trên tầng 49 nữa, Tiêu Dật quy củ đứng ở bên ngoài gỗ cửa ba tiếng, có điều lần này phía bên trong lại không có tiếng nói nào vọng ra. Tiêu Dật nhíu mày thầm nghĩ có lẽ nào Trình Kiệt đã nghỉ trưa rã, cậu dùng sức đưa tay lên cửa gỗ thêm ba tiếng nữa, sau khi đứng ở bên ngoài khoảng vài giây không thấy ai đáp lại vốn định rời đi thì bên trong lì lên truyền ra giọng nói vừa quen vừa lạ, giọng nói này đích thị là của Trình Kiệt nhưng mà xem giọng điệu của hắn có vẻ không được vui:

“Tiến vào đi”.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân
dtv-ebook.com

Chương 46: Hình Chụp Trên Trang Cá Nhân

Tiêu Dật cảm thấy có cái gì không được đúng cho lắm, bình thường cậu gõ cửa phòng Trình Kiệt 3 tiếng thì hắn sẽ nói cậu tiến vào, ngày hôm nay gõ 6 nhịp phải đợi một lúc mới có thể nghe thấy tiếng đáp vọng ra của đối phương, hơn nữa nghe giọng điệu kia còn có vẻ tâm trạng của hắn đang không tốt. Tiêu Dật hít một hơi mở cửa phòng tiến vào, Trình Kiệt ngày hôm nay vẫn ăn mặc như một vị tổng giám đốc lớn, áo vest vắt ở phía sau thành ghế, hắn bây giờ vẫn theo thói quen không thắt cà vạt chỉ mặc chiếc áo sơ mi trắng cúc cổ trên cùng mở ra. Trình Kiệt có vẻ như đang làm việc gì đó rất quan trọng thế cho nên khi Tiêu Dật tiến vào hắn cũng không có ý định ngẩng đầu lên nhìn:

“Giám sát Khương nói tôi mang cái này lên để anh ký”

Trình Kiệt vẫn cúi đầu xem xét văn kiện ở trên bàn chỉ nhàn nhạt hỏi:

“Là cái gì?”

Tiêu Dật có điểm bất ngờ một chút, thái độ của Trình Kiệt không rõ lại làm sao vậy:

“Hả? Là giấy tờ đánh giá điểm rèn luyện của nhóm nghệ sĩ thực tập trong một tuần”

Trình Kiệt lúc này mới chịu ngẩng đầu lên nhìn Tiêu Dật, ánh mắt kia không rõ ý từ đánh giá cậu một lượt từ đầu đến chân rã lạnh giọng lên tiếng:

“Mang qua đây đi”

Tiêu Dật cảm thấy không khí có phẩn ngọt ngạt, ngay cả bước chân tiến về phía trước cũng có điểm không được tự nhiên, Tiêu Dật mang văn kiện để ở trên bàn làm việc của Trình Kiệt, Trình Kiệt tiếp sau đó lại cúi đầu mang văn kiện đó mở ra xem.

“Giờ nghỉ trưa rã, anh không đi ăn cơm hả?” Tiêu Dật buột miệng hỏi

Trình Kiệt lấy bút từ trong ngăn kéo ra:

“Tôi không đi”

Tiêu Dật trong lòng vừa lo lắng vừa khó chịu, Trình Kiệt vì sao đột nhiên lại thay đổi như vậy chứ. Không phải Trình Kiệt đột nhiên biến thành như vậy, sự thay đổi này chính là do một tay Thẩm Tiểu Thúy vô tình tạo lên. Trình Kiệt biết hết tất cả những thông tin của Tiêu Dật bao gồm cả tài khoản cá nhân trên mạng của cậu, buổi chiều ngày hôm đó hắn lại thật khéo đi vào trang cá nhân đó lướt nhìn thử, mắt thấy danh sách bạn bè của Tiêu Dật thông báo mới thêm một người bạn mới mà đối tượng lại là nữ cho nên Trình Kiệt nhanh chóng nhấn vào xem thử. Không nhìn thì không sao, vừa nhìn liền thấy bóng lưng huyền nhô nhô hắn chình ình trên trang cá nhân của một cô gái lạ nào đó, không những thế cô ta còn đăng thêm một tấm hình 9 bông hồng đỏ với một dòng tin mùi mẫn ngắn gọn thế này: Lâu lắm rã mới được nhận hoa hồng đỏ, người ta nói 9 bông hồng tượng trưng cho câu nói anh yêu em mãi mãi. Đối với một người lúc nào cũng muốn kiểm soát Tiêu Dật như Trình Kiệt mà nói thì chuyện này chính là chuyện không thể nào chấp nhận được, Trình Kiệt không muốn gọi điện cho Tiêu Dật là bởi vì hắn phải kiềm chế, nếu như nóng nảy nhất định sẽ làm kinh động đến huyền nhỏ kia, tình trạng xấu hơn nữa chính là làm cho người ta ở lại quê luôn không lên thành phố nữa, bây giờ huyền nhô lên rã sẽ không có khả năng nào thoát khỏi tầm mắt của hắn, cũng làm cho hắn dễ dàng hỏi cho thật rõ ràng:

“Túi đỗ gì kia?”

Tiêu Dật a một tiếng nhìn đến túi đỗ nhỏ trên tay của mình nhanh chóng trả lời:

“Là cà phê a, anh có muốn uống không?”

Trình Kiệt trầm giọng hỏi:

“Mua cho tôi sao?”

Tiêu Dật mở lớn hai mắt gật đầu, cậu không lên tiếng nói đúng vậy mà chỉ gật đầu mà thôi bởi vì cà phê này vốn là được người khác tặng lại. Trình Kiệt nhìn chằm chằm Tiêu Dật giống như là đang đợi cậu nói cái gì đó, Tiêu Dật bắt đầu cảm thấy không ổn liền cố gắng mỉm cười lên tiếng:

“Gần nhà tôi có quán cà phê rất ngon, cà phê này là tôi mua ở quán đó đây, anh có muốn uống thử hay không?”

Trình Kiệt gõ ba nhịp lên mặt bàn đồng nghĩa với việc hắn đã cho cậu 3 giây để nói sự thật, cuối cùng Holly nhỏ này vẫn không biết tội mà nói dối xem ra vẫn là nên dạy dỗ lại người ta một chút:

“Được, giúp tôi pha thử một ly đi”

Tiêu Dật giật mình:

“Bây giờ hả?”

Trình Kiệt gật đầu hất mặt ra bên ngoài:

“Bên ngoài có nước nóng”

Tiêu Dật không có lý do từ chối cho nên đành phải miễn cưỡng cầm túi cà phê kia ra ngoài tìm đồ pha cho Trình Kiệt. May mắn là đồ pha chế tất cả đều được để ở bên ngoài vì thế mà cậu mới có thể tạm thời cách xa hắn một chút, Tiêu Dật hiện tại đây cảm nhận vô cùng rõ ràng sự nguy hiểm phát ra từ trên người Trình Kiệt, cậu bắt đầu lo lắng có phải hay không hắn đã biết chuyện cậu đi gặp mặt Thẩm Tiểu Thúy, nhưng mà nghĩ đi nghĩ lại thì chuyện này không có khả năng xảy ra, dù sao thì ngoài chuyện đó Tiêu Dật cậu cũng không có chuyện gì phải sợ hãi nữa cả, chính vì vậy lúc này liền tự trấn an bản thân lấy lại tinh thần.

Tiêu Dật lấy một chút bột cà phê cho vào trong một cái ly rã rót nước nóng vào bên trong, từ trên giá kê kia lấy xuống một chút sữa đặc khuấy khuấy một hồi, còn đặc biệt liếm thử một chút ở trên thìa xem đã vừa hay chưa, sau khi cảm thấy ngọt đắng vừa đủ rã liền lấy ra một vài viên kẹo dẻo marshmallow thả vào bên trong, kẹo dẻo kia không chìm xuống mà nổi lên trên bề mặt của cà phê thế cho nên cốc cà phê hiện tại mà Tiêu Dật pha ra thật giống như một đỉnh núi nhỏ, phía bên trên được rắc một ít bột ca cao vô cùng đẹp mắt. Tiêu Dật mãn nguyện nhìn ly cà phê nhỏ kia rã lấy một chiếc đĩa đặt ly cà phê đó lên, cuối cùng thật cẩn thận bước vào trong văn phòng của Trình Kiệt.

Trình Kiệt nhìn chằm chằm ly cà phê ở trên bàn, hắn bình thường không có uống loại cà phê phức tạp thế này, hắn có thói quen uống cà phê đen chỉ bỏ thêm một chút sữa đặc, mỗi lần uống vào sẽ cảm nhận được vị đắng khiết cho hắn tỉnh táo. Tiêu Dật thấy Trình Kiệt không có ý định uống liền ở bên cạnh chỉ vào mấy viên kẹo dẻo màu trắng kia:

“Cái này là kẹo dẻo mà chủ quán cà phê đó tự làm đây, không có chất bảo quản đâu, tôi đã ăn thử qua rã thật sự rất là ngon”

Tiêu Dật không nhắc đến chủ quán cà phê thì không sao, vừa nhắc tới liền làm cho trong lòng Trình Kiệt có một cỗ ghen tức nỗi lên, giọng nói hiện tại của hắn chính là minh chứng rõ ràng nhất:

“Chủ quán cà phê? Là nam hay nữ thế? Em quen sao?”

Tiêu Dật chớp chớp mắt hai cái, một tay đưa lên vuốt vuốt chớp mũi của mình:

“Làm nam, người đó đã hơn 50 tuổi rã, anh không cần phải quá mức quan trọng như vậy đâu”

Trình Kiệt lấy điện thoại của mình đưa ra đến trước mặt Tiêu Dật:

“Tôi cũng biết ở Thiên Tân nơi em ở có một quán cà phê rất được, nghe nói chủ quán có một cô con gái, như thế nào lại trùng hợp đến mức trên trang cá nhân của cô ta xuất hiện em thế này?”

Tiêu Dật cầm lấy điện thoại ở trên tay Trình Kiệt, cậu hoản toàn không có biết việc này, cậu cùng Thẩm Tiểu Thúy trao đổi liên lạc cho nên chuyện cậu và cô ấy là bạn bè trên mạng cũng là chuyện dễ hiểu, nhưng mà từ hôm đó đến giờ cậu cũng không vào trang cá nhân của cô ta cho nên hoàn toàn không biết chuyện này. Đã chụp hình cậu thì thôi đi, đằng này còn có viết những dòng kia thật sự là muốn lấy mạng cậu đây mà. Khi Tiêu Dật còn đang tìm cách giải thích thì cậu đã bị một lực mạnh mẽ kéo về phía trước, giây tiếp theo cả người liền ngã ở trên đùi Trình Kiệt, eo nhỏ bị bàn tay kia siết chặt khóa lấy.

“Hay lắm, vừa trở về có mấy ngày thôi đã đi theo đuôi người khác rã” Trình Kiệt lạnh giọng ghé sát vào tai của Tiêu Dật nói.

Tiêu Dật cảm thấy sát khí vô cùng lớn, cậu cố gắng đẩy Trình Kiệt ra một chút để giải thích:

“Không phải như anh nghĩ đâu...”

Trình Kiệt đưa tay bóp lấy cầm của Tiêu Dật, ánh mắt hiện rõ tia tức giận nhìn thẳng vào đôi mắt hoảng sợ của cậu:

“Không phải như tôi nghĩ sao, như vậy em giải thích đi”

Tiêu Dật bối rối, chuyện đúng là không phải như Trình Kiệt nghĩ, nhưng mà chuyện cậu đồng ý đi gặp mặt người ta là sự thật:

“Chuyện này... chính là như thế này... tôi thật ra không phải như thế... cho nên chuyện không phải như anh nghĩ đâu...”

Trình Kiệt thấy người trong lòng áp úng nói loạn như vậy thì càng nghĩ rằng chuyện chính là như hắn đang nghĩ, thế cho nên liền tức giận cúi đầu xuống mạnh mẽ mút lấy bờ môi đang mấp máy kia của người ta, mang đau lưỡi của người ta cắn lấy dày vò không biêt chán. Tiêu Dật bị đau thì hoảng sợ, cố sức muốn dãy dựa thoát khỏi sự kìm kẹp kia của Trình Kiệt, đáng tiếc từ đầu đến cuối cũng giống như là cá bị mắc cạn không thể nào vùng vẫy ra được. Trình Kiệt càng hôn càng ác liệt, ngay cả bàn tay của hắn cũng bắt đầu không yên phận muốn luồn vào trong áo sơ mi của Tiêu Dật,

Tiêu Dật nhanh chóng đưa tay muốn giữ chặt áo của mình nhưng Trình Kiệt đã dùng sức mang hai bên áo sơ mi của cậu kéo ra khiến cho mấy nút áo cũng theo đó mà bung ra bên ngoài. Tiêu Dật quay mặt sang một bên ha một tiếng:

“Anh làm gì...”

Trình Kiệt không để cho Tiêu Dật có cơ hội mở miệng nói, hắn cúi người mang đài lưỡi của mình luồn vào trong khuôn miệng cậu, mang tức giận đè lén hai ngày này mà dày vò đài lưỡi cùng cánh môi kia của ai đó, mãi cho đến khi Trình Kiệt cảm nhận được người trong lòng dãy dưa yếu ớt, cả thân mình run rẩy liên hồi hãi hắn mới dịu dàng hơn một chút, bàn tay chậm rãi luồn vào trong quần người ta...

Tiêu Dật cảm thấy tình thế không ổn rầm, có điềm cậu lại chẳng dám đẩy Trình Kiệt ra, vừa mới rầm cậu mới phản kháng một chút thôi đã bị hãi điên cuồng giật tung mấy nút áo, nếu bây giờ còn mạnh mẽ phản kháng nữa hãi có hay không sẽ làm đến cùng. Tiêu Dật khép hai chân lại một chút, Trình Kiệt dùng sức tách hai chân cậu ra, bàn tay lớn kia mang theo tia kiên quyết phải chạm vào nơi đó cho bằng được. Tiêu Dật nắm chặt lấy cổ tay của Trình Kiệt, sức lực của Trình sói lớn thật sự rất kinh người chỉ một cái vung tay đã mang cổ tay của Tiêu Dật khóa ở phía sau lưng, lúc này Trình Kiệt mới rời khỏi môi của Tiêu Dật, giọng nói khàn khàn chứa đựng tia dục vọng rõ ràng:

“Không động đến em em liền không biết sợ, cũng không phải tôi không nhắc nhở em trước...”

Tiêu Dật cố gắng trấn an sợ hãi trong lòng, mông nhô ở phía dưới cảm nhận được vật cứng nóng khiếp người kia, cái đó dường như muốn đâm thủng quần của cậu rầm:

“Tôi thật là không có cái gì với cô ấy cả, là sự thật đó”

Trình Kiệt dùng sức trêu đùa hai điểm nhỏ nhạy cảm trước ngực kia của Tiêu Dật:

“Không có cái gì? Hoa là ai tặng? Cà phê là ai cho?”

Tiêu Dật cố gắng kéo tay của Trình Kiệt xuống, cậu vẫn là cảm thấy không được tự nhiên khi có người khác làm như vậy với cậu, có điêu càng muốn gỡ tay của Trình Kiệt ra thì lực ở ba đầu ngón tay của hắn càng tăng mạnh, khiến cho cậu đau đớn đến hô hấp pháp phồng:

“Hôm đó tôi ở bên ngoài cùng cô ấy nói chuyện liền gặp một đứa bé bán hoa, đứa bé đó rất là ranh nói chuyện cực kỳ giỏi, hai ba câu liền ép tôi phải mua bằng đáy bông hoa rã”

Trình Kiệt cúi đầu mút mạnh cổ tay của Tiêu Dật, trong lòng hắn hiện tại cực kỳ khó chịu:

“À, thì ra còn ở sau lưng tôi lén lút gấp cô ta?”

Tiêu Dật né tránh:

“Tôi vènhà cũng muốn đi chơi một chút cho khuây khỏa, làm sao có thể ở mãi trong nhà được. Tôi và cô ấy chẳng qua chỉ là bạn bè bình thường mà thôi, ít nhất thì đối với tôi cô ấy cũng chỉ là một người bạn thôi. Anh bị làm sao thế hả, ở cái công ty này có biết bao nữ nghệ sĩ, nữ nhân viên từng làm bạn gái của anh, anh ở công ty chạm mặt bọn họ là chuyện bình thường, cùng nhau nói chuyện là chuyện hiển nhiên, tôi có khi nào hỏi anh vấn đề đó đâu hả?”

Trình Kiệt nhanh tay lấy điện thoại của Tiêu Dật ở trong túi quần, Tiêu Dật không có cài đặt mật mã cho điện thoại cho nên Trình Kiệt nhoáng một cái đã có thể mở thư mục tin nhắn ra, mang toàn bộ tin nhắn mà Tiêu Dật cùng Thẩm Tiểu Thúy đọc hết một lượt, Tiêu Dật đúng là chỉ coi Thẩm Tiểu Thúy là bạn nhưng mà những tin nhắn kia lại thật sự dễ gây ra hiểu nhầm lắm.

“Đó là lý do tôi không thể yên tâm với em được” Trình Kiệt lạnh giọng vất mạnh điện thoại của Tiêu Dật lên bàn làm việc.

Tiêu Dật cố gắng lấy lại bình tĩnh, nếu như cõi tình muốn cãi cho đến cùng có vẻ không phải là ý hay, như vậy cậu liền thử chuyển phương thức tác chiến một chút, Tiêu Dật nhỏ giọng:

“Anh lúc nào cũng vậy, anh có biết là tôi phải suy nghĩ rất nhiều mới quyết định mua cà phê tặng cho anh hay không?”

Trình Kiệt im lặng không lên tiếng, cà phê này nhất định là Thẩm Tiểu Thúy cho họ nhỏ nhà hắn, nhà của Thẩm Tiểu Thúy mở tiệm cà phê như thế nào Tiêu Dật lại trùng hợp mang cà phê lên đây. Tiêu Dật giả bộ tức giận mím chặt môi một lúc rầm mới nói tiếp:

“Tôi biết rầm anh chê cái này rẻ tiền nên không coi trọng phải không, nếu như biết trước sẽ như vậy thì tôi chẳng phải suy nghĩ nhiều như thế xem nên mua cái gì cho anh nữa”

Trình Kiệt nắm lấy cầm của Tiêu Dật xoay ngược lại phía sau để cho cậu đổi diện mạo:

“Em đừng có ở đó mà giả bộ, nhà của cô gái kia mở tiệm cà phê, em đừng tưởng tôi không biết người ta mang cà phê tặng cho em”

Tiêu Dật cũng thật không ngờ Trình Kiệt đến chuyện này cũng biết, ánh mắt kia trong vài giây lóe lên tia bất ngờ sau đó rất nhanh liền che giấu hoàn toàn, giống như là sự hốt hoảng vừa rồi đối với cậu hoàn toàn không có quan hệ:

“Được rầm anh muốn nghĩ như thế nào thì nghĩ như vậy đi, dù sao bây giờ tôi nói cái gì anh cũng không tin đâu”

Đúng lúc này ở bên ngoài có tiếng gõ cửa khiến cho Tiêu Dật có điểm giật mình:

“A Kiệt có muốn đi ăn cơm cùng không?”

Người nọ không cần phải đợi Trình Kiệt đồng ý cho tiến vào đã nhanh chóng mở cánh cửa kia ra rầm, may mắn Tiêu Dật phản ứng kịp thời từ trên

người Trình Kiệt nhảy xuống, vội vã trốn vào trong gầm bàn. Tiêu Dật bởi vì quá gấp gáp cho nên không cẩn thận mang đầu nhỏ đụng vào bàn kêu đến cớp một cái, gương mặt nhăn nhó cố gắng nhịn đau không phát ra tiếng la. Tống Ngộ Phàm vừa mở cửa liền nghe thấy tiếng động lạ kia liền hỏi:

“Cái gì đây?”

Trình Kiệt im lặng không nói nhìn chằm chằm Tống Ngộ Phàm, Tống Ngộ Phàm bước tới phía Trình Kiệt:

“Có muốn cùng đi ăn cơm không?”

Trình Kiệt lạnh giọng:

“Không đi, tôi có việc rã”

Tống Ngộ Phạm nhìn ly cà phê đặc sắc ở trên bàn liền thản nhiên cầm chiếc thìa nhỏ lấy đi một viên kẹo dẻo đưa vào miệng:

“Ây, cậu cũng thích ăn cái đòngot này hả?”

Trình Kiệt không kịp cản Tống Ngộ Phàm lại, cho dù cà phê này có phải là Tiêu Dật mua cho hắn hay không nhưng có một điều là sự thật, cà phê này đích thị là do một tay hồ ly nhỏ kia pha cho hắn, hắn còn chưa uống mà người khác đã dám ăn kẹo dẻo để ở trên đó rã. Trình Kiệt đưa tay thu ly cà phê kia về phía mình lạnh giọng:

“Không có việc gì thì đi ra ngoài đi, tôi còn phải làm việc nữa”

Tống Ngộ Phàm ai nha một tiếng, tay cầm thìa nhỏ chuẩn bị hướng tới ly cà phê kia ý muốn lấy thêm một viên kẹo dẻo, Trình Kiệt thấy vậy liền trực tiếp đánh mạnh vào tay của cậu ta rã quát:

“Ra ngoài đi”.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân
dtv-ebook.com

Chương 47: Cầm Thú Mau Thả Tôi Ra

Tống Ngộ Phàm đi ra ngoài rã Tiêu Dật vẫn không dám từ trong gầm bàn bước ra, không phải là cậu sợ Tống Ngộ Phàm sẽ đột ngột quay trở lại mà là cậu sợ lại phải đối diện với Trình Kiệt. Không gian tiếp theo rơi vào trầm lặng, Trình Kiệt dùng chân đẩy ghế lại phía sau một chút, Tiêu Dật ở dưới gầm bàn lén lút nhìn hắn, mắt lớn nhìn mắt nhỏ cứ như vậy tiếp diễn trong một khoảng thời gian dài, mãi cho đến khi Trình Kiệt lạnh giọng lên tiếng chấm dứt sự ngột ngạt này:

“Còn không bước ra ngoài đi”

Tiêu Dật im lặng bò ra ngoài, cậu đương nhiên không thể nào cứ ở mãi dưới gầm bàn như thế này rất là kỳ cục. Tiêu Dật đứng ở trước mặt Trình Kiệt, hai ba cúc áo đã sờm bị Trình Kiệt bứt hỏng, hiện tại dáng vẻ vừa chật vật vừa trêu người, ánh mắt Trình Kiệt nhìn tới một mảng da thịt màu lúa mạch kia liền híp lại, hắn bất chợt đưa tay kéo lấy Tiêu Dật ngã vào lòng mình, bàn tay không kiêng kỵ lại tiếp tục muốn xoa xoa nắn nắn ngực của người ta:

“Chúng ta tiếp tục”

Tiêu Dật cong người né tránh Trình Kiệt, giọng nói cũng theo đó khàn khàn đáng thương theo, không biết là Tiêu Dật đang giả bộ hay là thật sự bị Trình Kiệt kích thích mà cả người lúc này mặn nhũn thành một cục ô ô thở dốc nói thế này:

“Tôi đập đầu vào bàn anh cũng không phải không biết, anh cũng chỉ quan tâm đến bản thân anh mà thôi”

Trình Kiệt nhếch môi:

“Tôi nhắc nhở em nhanh lẹ như vậy em cũng không phải không biết, em như vậy có gọi là cũng chỉ quan tâm đến bản thân em hay không?”

Tiêu Dật bực tức:

“Tôi ra ngoài gặp mặt bạn bè anh liền nghĩ tôi ở sau lưng anh làm chuyện xấu, tôi tốn nhiều công sức như vậy nghĩ xem nên mua cho anh cái gì để anh vui lòng, anh lại nghĩ tôi mang đồ người khác tặng đưa cho anh, tôi nói cái gì anh cũng không tin tưởng, anh từ giờ đừng hỏi tôi cái gì nữa”

Trình Kiệt cúi ngươi hôm môi Tiêu Dật, lại theo thói quen mang đài lưỡi càn quét khắp khoang miệng của cậu, bàn tay lại bắt đài muốn luân vào trong quần của cậu di chuyển đến vị trí cầm kỵ kia. Tiêu Dật cảm thấy hỏng bết rã, người này cứng không chịu, mềm cũng không chịu, như vậy thử hỏi phải làm thế nào thì cậu mới thoát khỏi kiếp nạn này đây. Tiêu Dật cảm nhận quần sấp bị tụt xuống liền đưa tay nắm lấy cổ tay của Trình Kiệt:

“Đừng như vậy, sấp đến giờ tôi phải đi rã, thời gian gần đây tôi đài không có mặt vào buổi trưa”

Trình Kiệt cứng đài mang tay luân vào bên trong xoa tới bắp đùi của Tiêu Dật, Tiêu Dật đặc biệt nhạy cảm bàn tay nhỏ nắm chặt lại với nhau cố gắng kiềm chế không phát ra tiếng rên rỉ nào, chỉ có tiếng thở dốc nặng nề. Trình Kiệt một tay ở bên ngoài quần lót của Tiêu Dật sờ soạng, một tay lại thay phiên vuốt ve hai điểm nhỏ trước ngực kia của cậu, khiến cho ai đó trong lòng người ta run rẩy không ngừng. Trình Kiệt cúi đài ghé sát vào vành tai của Tiêu Dật thông báo:

“Tôi nghĩ nên phải có cái gì đó chắc chắn... chắc chắn rằng em là của tôi rã”

Nói rã Trình Kiệt liền đẩy người Tiêu Dật vào bàn làm việc, bàn tay mạnh mẽ ấn xuống lưng cậu khiến cho cậu hiện tại úp nửa người ở trên bàn làm việc của hắn, đống giấy tờ ở bên dưới bị cậu đè lên khiến cho nhau nát, một chiếc bút lại vừa vặn kê đúng chỗ điểm nhỏ vừa mới rã bị

Trình Kiệt kích thích làm cho cương cứng, có điệu thú mà cậu sợ hãi nhất hiện tại chính là cậu nghe thấy tiếng khóa quần của Trình Kiệt đang kéo xuống, Tiêu Dật hốt hoảng quay đầu lại nhìn, vừa nhìn liền ý như rằng thấy Trình sói lớn muốn cởi quần dài, còn hình như muốn cởi cả quần lót kia ra. Tiêu Dật dùng sức dãy dưa, hai cánh tay vùng vẫy loạn xạ khiến cho giấy tờ ở trên bàn cũng rơi xuống đất, ly cà phê cậu mới pha cũng đong dạng đổ ra bàn, dòng nước ấm nóng đặc sệt kia nhanh chóng chảy tới người cậu, một mảng áo sơ mi xanh bị nhiễm màu nâu của cà phê. Trình Kiệt đổ người đè lên lưng khổng chê Tiêu Dật, khiến cho Tiêu Dật hiện tại không sao có thể cử động được, tay của Trình Kiệt đưa xuống nhanh chóng lột quần cậu ra, Tiêu Dật gào thét ra nước mắt:

“Cái gì thế, anh muốn làm gì, chúng ta từ từ nói chuyện không được hả?”

Trình Kiệt đưa tay nắm lấy Tiêu Dật Dật đã sớm thức dậy kia, miệng hắn ghé sát tai cậu khẽ gầm cắn:

“Tôi xem em như vậy còn có thể từ từ nói chuyện được hay không?”

Tiêu Dật sống hơn hai mươi năm ở trên đời ngoài xem phim đèn ra vẫn còn chưa từng một lần thử qua cái đó, bây giờ Trình Kiệt mà làm tới cùng thì đây chính là lần đầu tiên của cậu, còn tệ thảm hơn nữa chính là lần đầu tiên bị đàn ông đè. Cậu rất coi trọng cảm giác của lần đầu tiên, là muốn lần đầu tiên phải dựa trên sự đồng ý của hai người, hoặc là ít nhất cũng phải ở trong một không gian thoải mái một chút, chứ không phải ở ngay trong phòng làm việc ở trên chiếc bàn cứng này:

“Cầm thú mau thả tôi ra, nếu như anh còn như vậy thì tôi suốt đời sẽ không tha thứ cho anh”

Trình Kiệt cười lạnh dùng sức bóp chặt lấy Tiêu Dật Dật:

“Xem em còn có thể mạnh mẽ nữa hay không...”

Tiêu Dật đau đớn đến mức gân xanh nổi rõ ở trên trán, giọng nói quả thật không còn khí thế như lúc đầu nữa:

“Tôi nói cho anh biết nếu như anh ép buộc tôi, tôi sẽ báo cảnh sát, xã hội này vẫn còn có luật pháp đấy, anh đừng tưởng mình có thể một tay che trời”

Trình kiệt đưa tay vòng về phía sau mông của Tiêu Dật nắn bóp:

“Được, tôi trước cứ làm xong rồi mới tính tiếp”

Tiêu Dật sợ hãi, người này tự nhiên lại muốn chuyển tới phía sau của cậu rồi:

“Tôi sẽ mang cái đó của anh đến bệnh viện để làm xét nghiệm, nhân chứng vật chứng rõ ràng rồi xem anh có thể trốn tội được hay không”

Trình Kiệt ngoe ra một chút, sau khi xác nhận được cái đó trong lời Tiêu Dật nói là cái gì liền khàn giọng nói một câu khiến cho Tiêu Dật trong giây tiếp theo phải sợ hãi, Trình Kiệt nói thế này:

“Vậy tôi ở miệng của em bắn tới, để cho em lúc đó có thể dễ dàng giữ lại nhìu một chút mang đến bệnh viện”

Trình Kiệt một tay vuốt lây Tiêu Dật Dật, một tay ở phía sau rãnh nhỏ của hai bên mông cậu muốn tiến vào, Tiêu Dật bị dọa cho đến đỏ cả hai mắt, cổ họng cũng khàn đi một chút, cuối cùng liền áp má xuống bàn làm việc suy yếu run rẩy:

“Trình Kiệt anh tha cho tôi lần này đi, tôi biết sai rồi”

Trình Kiệt dừng lại động tác một chút hùm một tiếng, Tiêu Dật thấy có vẻ có tác dụng liền cố gắng nói nhìu hơn:

“Tôi biết tôi sai rồi, tôi không nên lén lút ở sau lưng anh đi gặp cô gái khác, không nên tỏ thái độ bức túc với anh”

Trình Kiệt vỗ mạnh một cái vào mông của Tiêu Dật, tuy rằng không quá dùng sức, cũng không quá mức đau đớn, nhưng tiếng vang phát ra kia lại vô cùng rõ ràng, còn cảm giác như mông của cậu nảy lên một cái đòn hất

vô cùng. Tiêu Dật vừa tức giận vừa xấu hổ, lại nghe thấy tiếng cười kia của Trình Kiệt thì càng muốn đâm vào miệng hắn hơn, có điều hiện tại cậu chẳng khác gì cá nằm trên thớt rã cho nên vẫn là nín nhịn một chút dù sao thì quân tử trả thù mười năm vẫn chưa muộn:

“Trình Kiệt anh tha cho tôi lần này, lần sau tôi sẽ nghe theo lời của anh, sẽ nghe theo lời của anh thật đó”

Trình Kiệt kéo Tiêu Dật đứng dậy, ở phía sau ôm lấy eo cậu tà mị nói:

“Như vậy từ bây giờ chuyển đến nhà của tôi ở đi”

Nếu như Tiêu Dật đãng ý chuyển đến nhà Trình Kiệt ở chính là đãng nghĩa với việc cậu tự mình bước xuống vực sâu nguy hiểm, chuyện cậu bị hắn ăn sạch xương chỉ là chuyện sớm muộn mà thôi. Tiêu Dật im lặng suy nghĩ, Trình sỏi lớn của chúng ta ở phía sau lại không đủ kiên nhẫn như vậy, cho nên chỉ vài giây thôi đã nóng nảy nhịn không được dùng lực nhéo mạnh lấy mông của Tiêu Dật:

“Thế nào?”

Tiêu Dật tại thời điểm này có thể cảm nhận được rõ ràng gây nóng phía sau của ai đó đang chọc lấy mông cậu, hiện tại vẫn còn may mắn cách qua một lớp quần nhưng cậu đã cảm nhận được thứ đó rất kinh người rã:

“Cái gì thế nào, chúng ta từ từ nói chuyện đi”

Trình Kiệt không có nỗi lười nữa ý định đưa tay kéo xuống quần lót của mình, Tiêu Dật thấy vậy thì hốt hoảng la lớn:

“A nghe tôi nói đã, vẫn đền này thật sự rất là khó giải quyết... anh nghe tôi nói đã”

Trình Kiệt mạnh mẽ xoay người Tiêu Dật lại đối diện mình khiến cho gương mặt cậu ở một khoảng cách rất gần với gương mặt của hắn, còn giống như cảm nhận được nhịp thở hỗn loạn nóng rực kia. Tiêu Dật chạy trối không khỏi nắng, vừa rã lưng áp ngực thì bị đâm vào mông, lúc này

ngực áp ngực lại bị đâm vào cái chỗ đó, vừa nghĩ đến cùng người ta ở khoảng cách gần như thế này tiếp xúc thân mật, Tiêu Dật nhịn không được lại bắt đầu nóng ran cả mặt mũi:

“Anh nghe tôi nói này, tôi mấy buổi trưa không có xuất hiện mà điểm rèn luyện vẫn không bị trừ, nhóm người kia có vẻ như đã không hài lòng rã, nếu như tôi lại chuyển ra ngoài ở nữa nhất định sẽ không tốt đâu”

Tiêu Dật khàn giọng:

“Tôi bây giờ liền cùng em ký hợp đồng chính thức trở thành nghệ sĩ của Trình thị, không cần phải trải qua kỳ thực tập kia nữa”

Tiêu Dật đương nhiên muốn ngay lập tức trở thành nghệ sĩ chính thức của Trình thị, có điều nếu như trở thành nghệ sĩ chính thức rã liền phải chuyển đến nhà của Trình Kiệt ở việc này cậu lại không muốn. Chính vì vậy mà Tiêu Dật liền kiểm cờ từ chối, hơn nữa còn khôn khéo cùng Trình nói lớn ra lời ước hẹn:

“Không được đâu, tôi muốn dựa vào thực lực của mình để vào Trình thị... sau khi kết thúc kỳ thực tập này rã nếu như tôi trở thành nghệ sĩ chính thức của Trình thị... nếu như đến lúc đó anh còn muốn thì... tôi chuyển đến nhà của anh cũng vẫn được, tôi dù sao cũng không thể chạy đi đâu được cơ mà...”

Trình Kiệt siết chặt lấy eo của Tiêu Dật, ánh mắt híp lại khàn giọng đáp:

“Từ giờ đến lúc đó quá lâu, sau sự việc này tôi không thể tin tưởng em được nữa, em tốt nhất ngoan ngoãn ở trong tầm mắt của tôi đi”

Tiêu Dật nuốt một ngụm nước miếng, hai tay nắm chặt thành nắm đấm nhỏ để ở trên vai Trình Kiệt:

“Anh sao thế hả, tôi đã nói tôi và cô gái kia hoàn toàn không có cái gì hết cả, anh vì sao lại cứ một hai suy nghĩ theo ý của anh thế”

Trình Kiệt nhấc lấy mông của Tiêu Dật đặt cậu ngã ở trên bàn làm việc, hắn chen người vào giữa hai chân cậu, khiến cho cậu không có cách nào có thể khép được chân lại, hơn thế nữa Tiêu Dật đang ở trạng thái tinh táo cũng dễ dàng hiện rõ trước mặt đối phương khiến cho cậu thật sự muốn đào một cái hố chui xuống.

Trình Kiệt đưa tay nâng cằm của Tiêu Dật, tay còn lại cầm lấy điện thoại của cậu ở trên bàn, mang tin nhắn mà cậu nhắn cho Thẩm Tiểu Thúy mở lên:

“Không nói đến chuyện cô ta ở trên trang cá nhân viết loạn cái gì đó, nhưng mà tin nhắn này là sao, em rốt cuộc còn muốn giải thích cái gì?”

Tiêu Dật gạt điện thoại sang một bên, tay nhỏ ở bên cạnh cố gắng kéo vật áo sơ mi của mình xuống nhằm che đi Tiêu Dật được phẫn nài hay phẫn đấy:

“Tôi nói là em trai của tôi dùng máy của tôi nhắn tin cho cô ấy anh cũng chẳng tin”

Trình Kiệt đáp mạnh điện thoại xuống bàn, dùng lực kéo rộng hai chân của Tiêu Dật sang hai bên:

“Tin làm sao được cái lý do này chứ”

Tiêu Dật đau đớn mức hét lớn, người này đúng là ma quỷ lộng hành có phải hay không mang chân cậu bẻ gãy mới vừa lòng đây. Tiêu Dật bám chặt lấy vai của Trình Kiệt, mồm hôi ở hai bên huyệt thái dương cũng thi nhau chảy xuống:

“A, đau quá...”

Trình Kiệt mạnh tay nhấc hai chân của Tiêu Dật lên, khiến cho cả người cậu đều ngã về phía sau, làm cho mông nhỏ được hiện ra càng rõ ràng hơn, nơi đó cũng nhanh chóng được trình diễn trước mặt của Trình Kiệt:

“Còn thể đau hơn nếu như em cứ tiếp tục muốn nói dối như vậy”

Tiêu Dật một tay chống ở trên bàn, một tay đưa xuống che đi nơi khiến cho người ta phải xấu hổ kia:

“Được rã tôi thừa nhận là tôi nhẫn, là tôi nhẫn đấy, nhưng mà sau khi nhẫn xong tin đó tôi liền hối hận rã, là thật, là thật a”

Trình Kiệt mạnh tay cầm lấy tay của Tiêu Dật nhấn mạnh vào nơi đó, đập ngón tay giữa của Tiêu Dật vừa vặn để ở trên động nhỏ của bản thân, hiện tại bị một lực mạnh mẽ tác động liền không phòng bị kịp cứ như vậy mang một đốt ngón tay của bản thân tiến vào. Cảm giác không quá mức đau đớn mà là bị Trình Kiệt là cho giật mình hốt hoảng, người nào đó còn xấu xa đến mức ép buộc cậu giữ nguyên tư thế như thế này không chịu thả ra, Tiêu Dật cắn răng gân xanh nỗi lên rõ ràng ở trên trán:

“Cầm thú, anh là đốc cầm thú, mau mau thả tôi ra ngay”

Trình Kiệt híp mắt tiếp tục dùng sức đẩy tay của Tiêu Dật tiến sâu vào bên trong, Tiêu Dật bị đau đến mức dùng tay còn lại đánh loạn vào sau lưng của Trình Kiệt, đập ngón chân bắt đập quặp chặt lại với nhau vì đau đớn:

“Cầm thú mau thả tôi ra, anh thả tôi ra mau đi...”

Trình Kiệt không nói gì cả, người phía dưới càng cứng miệng nói lớn bao nhiêu thì hắn càng dùng sức bấy nhiêu, đến khi đập ngón tay của ai đó đã cho vào bên trong hết cỡ rã, Tiêu Dật nhịn không nổi nữa liền suy yếu, hô hấp pháp phồng, giọng nói khàn khàn nhỏ xuống:

“Tôi sai rã, tôi sai rã, tôi không nên làm như vậy, không nên làm như vậy”

Trình Kiệt hơi hơi kéo tay Tiêu Dật ra rã lại đẩy mạnh vào, Tiêu Dật trợn trắng mắt hít một ngụm khí lạnh hét:

“A Trình Kiệt...”

Trình Kiệt chính là nghiện chơi trò này rã, người đối diện càng điên cuồng gào thét bao nhiêu thì hắn càng hứng thú bấy nhiêu, thế cho nên khi

Tiêu Dật vừa hét tên của hắn thì hắn lại tiếp tục kéo cổ tay của cậu rút ra đẩy vào:

“Trình Kiệt, Trình Kiệt...”

Trình Kiệt cười lạnh:

“Mới có như vậy thôi đã kêu la khàn cả tiếng rã, thử hỏi sau này thì phải làm thế nào đây?”

Tiêu Dật hô hấp loạn nhịp, giọng nói còn mang theo tia nức nở hoảng loạn:

“Không không không... trước thả tay tôi ra đã...”

Trình Kiệt không có lập tức thả tay Tiêu Dật ra mà còn hỏi một câu thế này:

“Đã hối hận hay chưa?”

Tiêu Dật điên cuồng gật đầu:

“Rã, tôi thời điểm đó đã hối hận rã, là thật, là thật đó...”

Trình Kiệt thu tay lại, lập tức ôm lấy hõi nhỏ cả người ướt đẫm mồ hôi kia tiến vào trong lòng ngực, Tiêu Dật theo đó cũng được hạ chân xuống, phía dưới động nhở kia đau đớn ê ẩm ngã lên bàn còn muốn dựng ngược hết cả lông tơ. Cậu hiện tại chỉ cần có đủ không khí để thở, cũng chẳng quản cánh tay xấu xa trực lợi của Trình cầm thú ở phía sau lưng cậu sờ soạng loạn nữa.

“Ngay lúc đó đã biết hối hận sao?” Trình Kiệt hỏi

Tiêu Dật vừa đau vừa mệt lại càng tức giận cho nên không có ý định trả lời. Trình Kiệt cảm thấy mình quá mức dung túng cho người này rã cho nên hiện tại người ta mới không coi hắn ra gì như vậy, cũng đến lúc hắn phải cho người này đi vào khuôn khổ. Trình Kiệt dùng sức đưa tay xuống

dưới mông của Tiêu Dật, Tiêu Dật cảm thấy uy hiếp mạnh mẽ liền hoảng loạn bám chặt lấy cổ tay của Trình Kiệt gấp gáp nói:

“Tôi lúc đó vừa nhắm xong tin nhắn kia liền hối hận, còn có một ngày không được nghe thấy giọng nói của anh liền có chút không quen”

Trình Kiệt nhếch môi cười:

“Lời phía sau nghe có vẻ giả tạo quá rã”

Tiêu Dật cuống quýt gật đầu:

“Là thật là thật, lúc đó tôi còn thật sự muốn gọi điện thoại cho anh nhưng mà không dám gọi vì sợ anh đang bận làm việc... là thật đó”

Trình Kiệt cúi đầu nhìn thẳng vào mắt Tiêu Dật giống như là muốn đánh giá cậu một lượt xem xem lời cậu nói có bao nhiêu phần chân thật:

“Là thế sao?”

Tiêu Dật trong vài giây chưa tia do dự, dĩ nhiên lời cậu nói chỉ có một nửa là sự thật mà thôi, cậu đương nhiên không có ý định gọi điện cho Trình Kiệt chỉ là cảm thấy kỳ lạ khi cả ngày không nhận được cuộc gọi nào của hắn. Tiêu Dật sợ Trình Kiệt nhìn ra được điều gì đó trong mắt mình, cậu nhanh chóng cúi đầu ngả người vào lồng ngực rắn chắc kia của hắn, giọng nói nhỏ nhẹ mang theo vài phần nũng nịu dễ dàng nhận ra:

“Là thật, tôi ngày hôm đó ở bên ngoài mới xỏ khuyên tai, còn muốn cùng anh khoe chuyện này một chút, nhưng mà anh lại không gọi điện cho tôi”

Trình Kiệt đưa tay lên sờ tai của Tiêu Dật, quả thật là sờ ra được lỗ nhỏ ở trên đó, Tiêu Dật không thấy Trình Kiệt nói gì liền đánh bạo nói một câu thế này:

“Tôi đeo khuyên tai rất là đẹp, sáng ngày mai tôi đến Trình thị sẽ đeo cho anh xem nhé”

Trình Kiệt hứm một tiếng không rõ ý túr, Tiêu Dật cũng không biết đối phương đang nghĩ đến chuyện gì nhưng mà chuyện quan trọng lúc này chính là phải đánh lạc hướng của hắn:

“Cho anh xem đây, là cho anh xem...”

Thực tế chứng minh rằng Trình Kiệt đúng là quá mức dung túng cho Tiêu Dật, mặc dù trong lòng hắn không tin tưởng lời nói kia của Tiêu Dật, cũng nhìn ra được trong ánh mắt của họ ly nhỏ kia có tia hoảng sợ né tránh ánh nhìn của hắn, nhưng mà Tiêu Dật chỉ cần nũng nịu mỉm mại như thế này thôi Trình Kiệt đã phải bất lực thở dài một hơi không thể truy cứu nữa.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân
dtv-ebook.com

Chương 48: Em Sửa Điểm Của Người Ta Sao

Buổi trưa ngày hôm đó Tiêu Dật phải ở bên tai Trình Kiệt nói rất nhiều lời đùo mèn dù dỗ hắn mới có thể coi như nguyên vẹn rời khỏi phòng làm việc đáng sợ kia, dĩ nhiên thì việc ngày hôm nay đã để lại một chấn động tâm lý nặng nề cho cậu, phía bên dưới nơi đó quả thật vô cùng nhạy cảm, mới chỉ mang một ngón tay của bản thân tiến vào thôi đã khiến cho cậu hít thở không thông rã.

Tiêu Dật phía dưới không được tốt, không phải chỉ bởi vì bị ép tự mang ngón tay cắm vào nơi đó mà hai chân của cậu vừa rã còn bị Trình Kiệt kéo rộng sang hai bên, chính vì vậy hiện tại tránh không được vừa nâng chân bước vài bước liền muốn đau đến chảy nước mắt rã. Ông trời đúng là đứng về phía Trình Kiệt để chống đối lại cậu, buổi trưa ngày hôm nay nhóm nghệ sĩ thực tập không có học diễn xuất nữa mà học nhảy. Để trở thành một diễn viên của Trình thị không chỉ có năng lực diễn xuất thôi là đủ, còn cần phải biết nhảy biết hát, tốt hơn hẳn là phải có một tài lẻ gì đó mới mong đứng vững ở chỗ này. Tiêu Dật hãy đại học cũng đã từng nhảy qua street dance, nhảy cũng xem như là đẹp, nhưng mà ngày hôm nay chân của cậu không ổn rã, đứng nói nhún nhảy ngay cả việc bước nhanh một chút cũng đau đến chảy máu.

“Giám sát Khương, chân của tôi hôm nay có chút vấn đề, hoạt động nhảy ngày hôm nay có thể cho tôi nghỉ hay không?” Tiêu Dật đi tới trước mặt Khương La hỏi.

Khương La nhìn Tiêu Dật một lượt từ đầu tới chân lạnh giọng:

“Chân của cậu bị làm sao?”

Tiêu Dật không phải không muốn tham gia hoạt động này mà cậu thật sự nhảy không được:

“Tôi mấy ngày hôm trước v`ề nhà không cẩn thận bị treo chân”

Khương La nghi ngờ:

“Treo chân? Tôi thấy cậu buổi sáng đi lại vẫn bình thường mà”

Tiêu Dật nhanh chóng lên tiếng:

“Nếu như chỉ đi đứng bình thường thôi sẽ không sao cả, nhưng mà nhảy nhót một chút sẽ rất đau”

Thật ra thì Khương La sớm đã biết Tiêu Dật có quen biết với Trình Kiệt, có điều ông không biết bọn họ có quan hệ gì mà thôi, chính vì vậy lúc này khi Tiêu Dật nói muốn nghỉ, ông cũng không thể nào từ chối được, dù sao thì người này cùng Trình tổng giám đốc lớn của Trình thị này cũng có quen biết:

“Được r`ồi, cậu qua đó ng`ănhìn mọi người luyện tập đi”

Tiêu Dật cúi đầu nói tiếng cảm ơn r`ồi đi về phía chỗ ngồi ngoài ở một góc, nhóm nghệ sĩ thực tập sớm đã để mắt tới Tiêu Dật r`ồi nhưng không ai dám lên tiếng nói ra nghi ngờ trong lòng của mình, cũng không ai dám đến gặp Khương La thẳng thắn trao đổi việc Tiêu Dật không có buổi trưa nào có mặt nhưng lại không bị trừ điểm. Phó Hạo trước giờ vẫn không vừa ý với Tiêu Dật, nhân đây liền ở trước mặt tất cả mọi người hỏi Khương La cho ra lẽ việc này, Phó Hạo không tin ở trước mặt mọi người Khương La lại dám thiên vị Tiêu Dật nữa:

“Giám sát Khương, Tiêu Dật cậu ta bị làm sao thế?”

Tiêu Dật vừa nghe liền biết được Phó Hạo muốn làm khó mình, cậu im lặng ngồi ở một góc không lên tiếng, Khương La quay lại phía sau nhìn Tiêu Dật một cái r`ồi mới đáp lời Phó Hạo:

“Cậu ta bị trẹo chân”

Phó Hạo cố ý nâng giọng:

“Giám sát Khương, như vậy cậu ta có bị trù điếm hay không?”

Bình thường mà nói nghệ sĩ thực tập không tham gia hoạt động sẽ bị trù điếm, cho dù có lý do hay là không có lý do, nhưng mà Tiêu Dật lại là một đối tượng đặc biệt, việc không trù điếm Tiêu Dật là do Trình Kiệt ở phía trên ra chỉ thị như vậy, Khương La ông chỉ là một giám sát nhỏ nào dám không nghe theo. Lúc Khương La còn đang nghĩ cách xem nên trả lời thế nào cho hợp lý thì Tiêu Dật ngã ở một góc đã lên tiếng nói thế này:

“Phó Hạo cậu hỏi vấn đề này làm cái gì, tôi đương nhiên bị trù điếm rã”

Phó Hạo liếc nhìn Tiêu Dật rã lại nhìn tới phía giám sát Khương La cố hỏi cho đến cùng:

“Như vậy xin hỏi giám sát Khương, Tiêu Dật cậu ấy bị trù bao nhiêu điếm thế?”

Khương La nhíu mày nhìn Phó Hạo nghiêm giọng:

“Cậu ta bị trù bao nhiêu điếm là chuyện của tôi, cậu ở đây muốn truy hỏi tôi vấn đề này sao?”

Tiêu Dật những tưởng rằng Khương La đã nói như vậy rã thì Phó Hạo sẽ không dám hỏi thêm cái gì nữa, nhưng mà ai ngờ Phó Hạo lại dám nói thế này:

“Giám sát Khương, vẫn biết Trình thị rất công bằng, nhưng tôi ở đây lại có một điều nghi vấn mong giám sát Khương giải thích rõ ràng. Tiêu Dật cậu ta không có buổi trưa nào xuất hiện tại sao lại không bị trù điếm?”

Tiêu Dật không nghĩ tới Phó Hạo lại mang vấn đề này ra hỏi Khương La, dù sao thì cậu ta hiện tại vẫn chưa phải nghệ sĩ chính thức của Trình

Kiệt, tương lai sau này vẫn là không nên để xảy ra chuyện gì đó với người trong công ty thì hơn. Khương La im lặng không nói, Phó Hạo lại tiếp tục lên tiếng truy hỏi:

“Xin hỏi giám sát Khương, Tiêu Dật không những buổi trưa không xuất hiện, ngay cả buổi tối cũng không ăn cơm ở ký túc xá, chẳng phải đã nói mỗi nghệ sĩ thực tập đâu sẽ được áp dụng khẩu phần ăn gắt gao hay sao?”

Tiêu Dật cảm thấy nếu như mình không nói cái gì sẽ khiến cho Khương La khó xử, dù sao thì Khương La nhất định là nghe theo lời của Trình Kiệt không trừ điểm cậu cho nên hiện tại mới có thể lâm vào tình thế khó xử thế này:

“Phó Hạo, cậu đã xem qua bản đánh giá đó rồi sao?”

Phó Hạo nhìn Tiêu Dật:

“Đâu chỉ riêng một mình tôi đã xem, tất cả mọi người đều nghe thấy điểm rõ ràng”

Tiêu Dật tỏ vẻ bất ngờ:

“Là thế sao? Tôi ngày hôm đó không có mặt cho nên không biết, như vậy cậu còn nhớ tôi khi đó bị trừ bao nhiêu điểm hay không?”

Phó Hạo khoanh tay trước ngực dõng dạc trả lời:

“Ngoại trừ 10 điểm l傘 đó thì cậu không có bị trừ thêm điểm nào?”

Tiêu Dật a một tiếng:

“Chỉ 10 điểm thôi sao? Như vậy đúng là thật kỳ lạ”

Khương La quay lại phía sau nhìn Tiêu Dật, trong lòng thầm nghĩ người này có phải hay không muốn đổ hết tội danh lên đầu của mình. Tiêu Dật nhanh chóng lên tiếng nói tiếp:

“Như vậy lúc đó lại không ai có ý kiến gì sao?”

Phó Hạo liếc mắt nhìn Khương La, quả đúng là lúc đó không ai có ý kiến gì cả, bởi vì làm gì có ai muốn đắc tội với giám sát đây:

“Không có”

Tiêu Dật thở dài một hơi:

“Giám sát Khương công việc bận rộn như vậy nhầm lẫn cũng là chuyện dễ hiểu mà thôi, nhưng mà mọi người ở đây đều như vậy lại chẳng ai nhận ra được chuyện này không đúng hay sao? Cũng thật là...”

Phó Hạo không dám nói thẳng nhưng ý tứ trong câu nói của cậu ta ai nghe cũng có thể hiểu được:

“Lúc đó lại chẳng ai nói ra cả, chính là muốn đợi cậu có mặt cùng nhau đổi chất”

Tiêu Dật mỉm cười ha ha:

“Cái này cậu yên tâm đi, bản danh sách đó được chuyển lên cho Trình tổng ký, Trình tổng có ánh mắt tinh tường sẽ nhìn ra được là nhầm lẫn mà thôi”

Phó Hạo cho dù có gan đến đâu cũng không dám động đến Trình Kiệt, dù gì muốn vào công ty của người ta thì phải cúi đầu trước người ta rã. Khương La hiện tại mới lên tiếng nói:

“Được rã việc này nhầm lẫn của tôi, ngày mai khi lấy được danh sách đánh giá kia tôi sẽ công bố lại một lần nữa”

Khương La cũng đã nói như vậy rã cho nên Phó Hạo cũng không thể nào nói cái gì được nữa cả đành phải quay lại chỗ của mình. Khương La quay đầu lại phía sau kín đáo liếc nhìn Tiêu Dật một cái, mặc dù Khương La không hỏi cậu mối quan hệ với Trình Kiệt nhưng mà cậu cũng vẫn có thể biết được ông ta sớm đã biết được cái gì đó rã. Tiêu Dật ngã một lúc ở bên dưới, nhân lúc không có ai để ý tới cậu liền lén lút trốn ra ngoài, cậu phải lên báo với Trình Kiệt một tiếng để cho hắn mang bản đánh giá kia

sửa lại, việc đã làm lớn đến mức này r ồi chẳng thể nào mà cứ như vậy giữ lại kết quả đó được.

Mặc dù Tiêu Dật tại thời điểm này không muốn gặp mặt của Trình Kiệt nhất nhưng mà không lên gấp hắn sửa lại tờ đánh giá kia thì không được. Lúc Tiêu Dật lên t ầng 49 không thấy trợ lý Tiểu Khiết ng ồi ở ngoài chỗ làm việc, lại lướt nhìn qua một h ầ cũng không thấy bóng dáng cô ấy đâu, Tiêu Dật đưa tay gõ vào cánh cửa phía trước, gõ gõ một h astle không có ai lên tiếng trong lòng lại nghĩ có khi nào bọn họ lại đi họp một cuộc họp nào đó r ồi hay không, Tiêu Dật th ầm nghĩ như vậy cũng tốt đỡ phải gặp mặt của Trình Kiệt, cậu chỉ c ần trực tiếp mang tờ giấy kia sửa lại điểm số, Trình Kiệt hẳn cũng sẽ không trách cậu đâu. Tiêu Dật cẩn trọng đẩy cửa tiến vào phòng làm việc, trước mang đ ầu nhỏ ngó vào bên trong thăm dò, sau khi xác định trong phòng không có người mới dám tiến vào.

Đây là l ần đ ầu tiên Tiêu Dật không có áp lực khi bước vào căn phòng này, hay nói đúng hơn là cậu mỗi khi đối diện với Trình Kiệt đ ầu gấp gáp mất tự nhiên. Tiêu Dật đi tới bàn làm việc lớn của Trình Kiệt, bàn tay nhanh chóng lật mở đống văn kiện ở trên bàn của hắn để tìm ra tờ giấy đánh giá kia, bàn lớn để rất nhiều tài liệu chất cao như núi, Tiêu Dật đột nhiên nghĩ đến câu nói l ần đó của Trình Kiệt “Tôi bận rộn như vậy vẫn có thời gian nghĩ đến chuyện thao em” câu nói này cũng không phải không đúng. Tiêu Dật càng nghĩ lại càng đỏ mặt, nếu như ngay lúc này đây ở phía trước cậu có một chiếc gương, bộ dạng giống như người nghĩ đến mộng xuân này của cậu nhất định sẽ khiến cho cậu phải bất ngờ. Tiêu Dật kéo ghế tổng giám đốc của Trình Kiệt ng ồi xuống từ từ tìm kiếm, nếu như là ở cổ đại chiếc ghế này chẳng khác gì ngai vàng của một vị quốc vương, đương nhiên ngai vàng không phải ai tùy tiện muốn ng ồi là cũng có thể ng ồi được, vậy mà Tiêu Dật đến cuối cùng vẫn thản nhiên đặt mông lên mà không hề có bất cứ một chút áp lực nào, vẫn là nói bản thân đã bị người khác cưng chi ều đến hư hỏng r ồi.

Tiêu Dật lục lọi một h astle cuối cùng cũng nhìn thấy tờ đánh giá kia để ở một góc, nhìn xuống phía dưới chỗ chữ ký của tổng giám đốc vẫn chưa có gì, Tiêu Dật li ền c ầm lấy bút máy đắt tiền đựng ở trong một cái hộp nhỏ ra bắt đ ầu sửa lại khung điểm số của mình. Khung điểm số của cậu là 90/100,

chiếu theo việc nghỉ không tham dự một buổi sẽ bị trừ 5 điểm, cậu cả tuân đàu không có buổi trưa nào xuất hiện liền sẽ giảm xuống còn 50/100. Tiêu Dật đích thân tự trừ đi điểm số của mình trong lòng đau như cắt, nhìn đến mọi người ai ai cũng đàu gân như có điểm tối đa cả chỉ có duy nhất riêng mình cậu lại thảm liệt như thế. Tiêu Dật lật sang trang bên cạnh dò tìm tên Phó Hạo, mắt thấy cậu ta là 90/100, Tiêu Dật bùi mô cảm thấy biểu hiện của cậu ta cũng không có cái gì gọi là xuất sắc cả, mây hoạt động tuy có tham gia nhưng đàu bị nhắc nhở rất nhiều lần, Tiêu Dật nghĩ nghĩ một hồi liền nháu bút viết -5 sang bên cạnh, trong đàu còn tự cổ chấp cho là mình làm như vậy là công bằng chứ không phải vì giữa cậu và Phó Hạo xảy ra xích mích.

Tiêu Dật nhìn lại bản đánh giá một hồi cuối cùng liền ký luôn vào mục xác nhận của tổng giám đốc, mặc dù không biết Trình Kiệt bình thường chữ ký sẽ như thế nào nhưng mà dù sao bảng đánh giá này cũng không phải là quan trọng, không phải là cái hợp đồng kinh doanh lỗ lãi gì cho nên cậu liền thay hắn tự ký xuống để mang tới chỗ của Khương La.

Tiêu Dật ngửi thấy mùi hương nhàn nhạt giống như sữa tắm vậy, cậu vừa dùng bút viết vừa âm thầm cảm thán mực của chiếc bút máy này rốt cuộc là loại gì vì sao lại thơm đến như vậy. Đúng lúc từ trên đỉnh đàu của cậu có một giọng nói trầm thấp truyềnlại, hại cậu trong giây phút đó hốt hoảng:

“Đang làm gì?”

Tiêu Dật giật mình theo phản xạ ngẩng đầu lên nhìn, vừa mới ngẩng đầu lên chớp mũi liền chạm vào cánh môi của đối phương, người nọ thì ra đang cúi đầu nhìn cậu ở một khoảng cách rất gần, hơn nữa đối phương hiện tại còn đang cởi trần, mái tóc ẩm ướt nhỏ xuống mũi cậu một giọt nước, Tiêu Dật vội vã cúi đầu xuống làm ra một dáng vẻ giống như đi ăn trộm bị bắt tại trận vậy:

“Là tờ danh sách đánh giá điểm của nhóm nghệ sĩ thực tập... không phải là hợp đồng gì cả”

Trình Kiệt mới vừa rã bởi vì nghĩ đến hổ ly nhỏ này mà mới phải đi tắm nước lạnh, ai ngờ tắm xong chỉ mới vừa mở cửa phòng tắm ra liền nhìn thấy ai kia thản nhiên ngồi trên ghế tổng giám đốc của hắn chăm chú viết cái gì đó. Trình Kiệt một tay chống lên bàn, một tay vòng qua người của Tiêu Dật lật mở tờ đánh giá kia xem một lượt:

“Là viết cái gì vào trong này?”

Tiêu Dật muốn đứng dậy nhưng mà bản thân lại bị đối phương giống như là trói buộc ở trong lòng cho nên chỉ còn biết cách ngồi ở một chỗ giải thích:

“Chuyện điểm số của tôi giám sát Khương tính sai rã, cho nên tôi muốn lên đây nhờ anh sửa lại... nhưng mà mới vừa rã tưởng anh đi họp, vì thế mà tôi mới nghĩ muốn mang điểm của mình sửa lại luôn”

Trình Kiệt lật sang trang bên cạnh nhìn tới con số -5 kia:

“Là em sửa luôn điểm của người ta sao?”

Trình Kiệt không có tỏ thái độ gì cả khiến cho Tiêu Dật không biết hắn đang nghĩ cái gì, nhưng mà Tiêu Dật không muốn Trình Kiệt nghĩ rằng cậu lông quyền nhỏ mọn vì thù oán cá nhân mà trừ điểm của Phó Hạo cho nên liền vội vã đưa ngón tay nhỏ chỉ vào chỗ điểm số của Phó Hạo:

“Cái chỗ này là tôi sửa, cậu ta tuy có tham gia đầy đủ các hoạt động như mà vẫn bị giám sát nhắc nhở rất nhiều, biểu hiện của cậu ta không mấy nổi bật ngược lại còn có chút kém, cho nên tôi nghĩ trừ của cậu ta 5 điểm...”
Tiêu Dật nói đến đây liền hơi ngẩng đầu lên nhìn Trình Kiệt: “Có được không?”

Trình Kiệt cũng nhìn xuống gương mặt của Tiêu Dật bâng quơ hỏi:

“Có được không?”

Tiêu Dật cúi đầu xuống:

“Nếu không được thì sửa lại cũng được”

Tai phải của Tiêu Dật đột nhiên bị miệng lớn của ai đó ngậm lấy, gương mặt cậu bị chẽ trụ giữ cố định không có cách nào xoay sang một bên cả. Trình Kiệt giống như là không biết đủ vậy cứ như thế từ tai kéo xuống má, từ má di chuyển đến miệng, cuối cùng lại ăn miệng người ta. Tiêu Dật thật sự rất là khó hiểu, vốn dĩ chẳng có một chút tác động nhỏ nào cả mà Trình Kiệt đột nhiên lại hành động như vậy. Tiêu Dật đưa tay đẩy Trình Kiệt ra rầm đứng dậy muốn bỏ đi:

“Thôi tôi phải xuống...”

Trình Kiệt đưa tay kéo Tiêu Dật lại ôm vào trong lòng, cả người hắn hiện tại chỉ quấn một chiếc khăn tắm, việc này chính là việc làm cho Tiêu Dật bất ổn không thôi:

“Đáng lẽ đang giờ làm việc rầm vì sao lại chạy lên văn phòng của tôi đây?”

Tiêu Dật đương nhiên không thể nói rằng chân của cậu bị đau, là vừa mới rầm cùng người này phát sinh sự cố, nói ra lý do này chỉ sợ Trình sói lớn thật sự sẽ hóa thành Trình sói đói, trên người hắn hiện tại chỉ quấn duy nhất một chiếc khăn mà thôi cho nên cậu không dám vùng vẫy quá sức sợ khăn tắm kia mà rơi xuống thì nguy:

“Giám sát Khương nói tôi lên đây lấy bản đánh giá đó”

Trình Kiệt cúi người xuống hít một hơi thật sâu vào cằm cổ của Tiêu Dật tà ác nói:

“Thì ra là giám sát Khương nhở em sao, giám sát Khương không phải là muốn em ở trên này lâu một chút hay sao?”.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân
dtv-ebook.com

Chương 49: Thời Gian Nào Dành Cho Tôi

Tiêu Dật đứng ở một chỗ hít một hơi thật sâu trầm ổn nói:

“Từ giờ chúng ta ít gặp mặt nhau một chút thì hơn, sẽ khiến cho người khác dị nghị”

Trình Kiệt ở phía sau đỡ cằm lên vai của Tiêu Dật dịu dàng hỏi:

“Lại là cậu ta nói em cái gì sao?”

Trình Kiệt biết hely nhỏ nhà mình là một người thô dai, cực kỳ nhở mọn, người khác làm cái gì đắc tội với cậu, cậu khẳng định sẽ ghi nhớ rất kỹ. Ví như chuyện vừa mới rã, là ai đó tự tay chắp bút vô lý trừ đi điểm số của người ta, có điều Trình Kiệt cũng cảm thấy không có chuyện gì to tát cả, ngược lại hắn còn không hiểu tại sao mình chính là yêu cái bản tính nhỏ mọn đó. Tiêu Dật đến thời điểm hiện tại vẫn luôn tự cho rằng bản thân mình là một người công tư phân minh, Phó Hạo mới là người công tư bất minh:

“Không quan trọng, từ giờ tôi sẽ như những nghệ sĩ thực tập khác, sẽ tự mình cố gắng, làm không tốt thì bị trừ điểm cho nên anh lát nữa nói với giám sát Khương cứ chiếu theo như cũ mà làm, đừng có thiên vị tôi nữa là được”

Trình Kiệt nghiêng đầu hôn nhẹ vào má của Tiêu Dật:

“Người của tôi làm sao có thể đối xử giống như những người bình thường khác được đây?”

Tiêu Dật nhíu mày, thật ra thì cậu đương nhiên là muốn được đối xử đặc biệt r ồi nhưng mà cái gì cũng phải có mức độ thôi, cần phải kín đáo cẩn trọng một chút không được quá lộ liễu:

“Sau này không cần can thiệp vào chuyện điểm số của tôi nữa, tôi sẽ tự mình cố gắng”

Trình Kiệt lùn tay vào trong áo sơ mi của Tiêu Dật, ở trước khoang bụng cậu bắt đầu xoa xoa một chút:

“Được rồi, theo ý em”

Tiêu Dật nhận được lời đáp ứng của Trình Kiệt liền gạt tay hắn ra ý muốn đi xuống, cậu cho dù được nghỉ nhưng cũng không thể nào đột nhiên biến mất như vậy, tránh cho đám người kia lại dị nghị:

“Như vậy tôi phải xuống phía dưới đây”

Trình Kiệt siết chặt lấy eo của Tiêu Dật, hắn dùng lực xoay người cậu lại, đôi môi gấp gáp hôn tới gần cổ của cậu. Tiêu Dật khó chịu, người này mỗi lần đều chẳng khác nào một người thèm khát cả, cậu đưa tay đẩy eo Trình Kiệt ra nhíu mày:

“Anh làm gì thế, đừng có lúc nào cũng làm như vậy”

Trình Kiệt cúi đầu hôn nhẹ xuống môi của Tiêu Dật rồi mỉm cười:

“Buổi chiều tan tầm đợi tôi ở dưới sảnh, tôi đưa em đi ăn”

Tiêu Dật đẩy tay của Trình Kiệt đang vòng trên eo mình xuống:

“Không cần, tôi từ giờ sẽ ăn ở ký túc xá, mỗi người đều đã được sắp xếp khẩu phần ăn nghiêm ngặt rồi, nếu như ăn ngoài nữa nhất định sẽ khiến cho cân nặng mất cân đối, đến lúc đó sẽ lại bị trừ điểm”

Trình Kiệt hơi tựa vào bàn làm việc phía sau, trên người hắn chỉ quấn duy nhất một chiếc khăn tắm quanh hông, từ bắp tay cho đến cơ ngực đều

vô cùng rắn chắc đẹp mắt biểu hiện cho việc người này có vẻ rất ưa tập thể hình:

“Em có chắc là ăn được thức ăn ở ký túc xá hay không đây, tôi đã nhìn qua danh sách khẩu phần ăn uống đó rồi...”

Không đợi Trình Kiệt nói xong Tiêu Dật đã nhanh chóng ngắt lời hắn rồi:

“Tôi cái gì cũng đều ăn được hết cả, việc này anh không cần quan tâm”

Trình Kiệt mỉm cười nay đưa Tiêu Dật đi ăn có thể biết được họ ly nhở nhà hắn ăn cái gì cũng đều được cả, có điều nhất định phải có thịt mới chịu ăn, lấy chế độ ăn nghiêm ngặt kia khẳng định Tiêu Dật sẽ chẳng thể ăn được quá ba ngày:

“Được rồi, như vậy đợi đến khi em ăn cơm xong tôi sẽ đến đón em”

Tiêu Dật không muốn cùng Trình Kiệt ở chung một chỗ, sau sự việc vừa mới phát sinh cậu lại càng ngượng ngùng mất tự nhiên khi nhìn hắn hơn:

“Tôi muốn cùng người trong phòng tạo mối quan hệ thân thiết, cho nên sau khi ăn cơm xong tôi muốn cùng mọi người nói chuyện”

Trình Kiệt trầm giọng:

“Em không phải ban ngày đều ở cùng với bọn họ sao, còn sợ không có thời gian cùng bọn họ tạo lập mối quan hệ. Em rốt cuộc dành thời gian nào cho tôi đây?”

Tiêu Dật nghe thấy câu hỏi kia của Trình Kiệt thì vừa xấu hổ vừa vui vẻ, cảm giác giống như là vị trí của cậu lại càng tăng thêm một bậc trong lòng Trình Kiệt, đồng nghĩa với việc nếu sau này hắn biết được ý định tiếp cận hắn của cậu thì kết cục của cậu khẳng định sẽ thảm:

“Lúc đó ai cũng đã lo luyện tập cả làm gì có thời gian để nói chuyện đâu, buổi tối nghỉ ngồi rã mới có thể trò chuyện một chút”

Trình Kiệt hai tay khoanh trước ngực hỏi một câu khiến cho Tiêu Dật cũng không biết nên phải trả lời sao cho đúng, Trình Kiệt hỏi thế này:

“Vậy còn tôi thì sao?”

Tiêu Dật theo bản năng bắt đầu đưa ngón tay nhỏ gãi gãi ở bên quan khó xử:

“Thật ra nếu như tôi cứ biến mất như vậy mãi sẽ khiến cho người khác nghi ngờ mất, cho nên sau này hai người chúng ta... ít gặp mặt nhau một chút”

Tiêu Dật cũng muốn hắn và cậu ít gặp nhau thôi, mong cho khoảng thời gian đó Trình Kiệt sẽ không còn quá mức thích cậu nữa, để cho đến lúc ấy khi mà hắn có phát hiện ra cậu nói dối thì hắn cũng không có tức giận đến mức muốn đuổi cùng giết tận. Có điều Tiêu Dật lại không biết điều này là hoàn toàn không thể, Trình Kiệt hắn thời điểm hiện tại chính là cảm thấy không mang Tiêu Dật đặt ở bên cạnh mình là không được nữa rã:

“Nếu không đợi đến khi mọi người trong phòng em ngủ rã tôi đến đón em, như vậy là được rã chứ gì?”

Đương nhiên như thế lại càng không được nhất, đêm rã còn muốn đưa cậu đi đâu nữa, Tiêu Dật nâng giọng gấp gáp từ chối: “Như thế càng không thể nào” Tiêu Dật nói đến đây thì giật mình nhỏ giọng xuống một chút: “Như thế thì không được, ký túc xá lúc đó đã đóng cửa rã”

Trình Kiệt nhếch môi:

“Em quên mất tôi là ai rã hay sao? Tôi có thể nói giám sát khu ký túc xá đó làm cho em một chiếc chìa khóa”

Tiêu Dật cứ quanh co lòng vòng mãi cuối cùng cũng phải nói ra cái mình quan tâm nhất:

“Đêm khuya như vậy còn muộn đi đâu nữa, tôi cũng cần phải ngủ để sáng mai đến công ty”

Trình Kiệt nhếch môi cười:

“Chính là đưa em đến nhà tôi ngủ, em không cần lo đêm nay không có chỗ ngủ”

Tiêu Dật liếc mắt nhìn Trình Kiệt:

“Tôi không ngủ ở nhà của anh”

Trình Kiệt thở nhẹ một cái:

“Em buổi sáng nói không được, buổi trưa nói không được, buổi tối cũng nói không được, em rốt cuộc mang thời gian nào để gặp mặt tôi đây?”

Tiêu Dật nghĩ một hồi lâu trả lời như thế này:

“Vậy mỗi buổi sáng tôi sẽ dậy sớm một chút, liền dành cho anh một chút thời gian buổi sáng ở quán ăn đối diện công ty được hay không?”

Trình Kiệt không cần phải suy nghĩ nhiều cái gì cả đã trực tiếp lạnh giọng đáp:

“Không thể nào, đừng nghĩ muốn dễ dàng như vậy”

Tiêu Dật giật mình khi nhìn thấy ánh mắt sắc lạnh kia của Trình Kiệt, cậu vội vã tránh xoay đầu sang một bên:

“Nếu không thì anh muốn như thế nào nữa, tôi cũng không phải là rảnh rồi cơ mà”

Trình Kiệt tiến tới phía trước mặt Tiêu Dật, dùng đầu ngón trỏ hơi nâng cầm của Tiêu Dật lên rồi xoay đầu cậu đối diện hắn:

“Thỏa hiệp cuối cùng của tôi dành cho em là sau khi kết thúc bữa tối tại ký túc xá phải cùng tôi gặp mặt”

Tiêu Dật gạt tay Trình Kiệt ra làm ra vẻ tức giận một chút, cuối cùng liền dùng ánh mắt muối nói lại thôi nhìn hắn. Trình Kiệt thấy vậy thì nhíu mày hỏi:

“Có chuyện gì?”

Tiêu Dật đáp thế này:

“Tôi sợ nếu như gặp mặt quá nhiều sẽ khiến anh nhảm chán”

Tiêu Dật chính là kiêm có mà thôi, hơn nữa biểu hiện kia của cậu cũng giống như là làm quá cho nên Trình Kiệt rất dễ dàng có thể nhận ra được rằng người ta chỉ đang giả bộ, nhưng mà Trình Kiệt cũng không có ý định trực tiếp vạch trần chỉ thò ör trả lời một câu thế này:

“Là thế sao? Như vậy để tôi nói cho em biết, tôi sẽ không có ý định nhảm chán đâu”

Trình Kiệt không nói thì không sao, hắn vừa nói liền làm cho cậu phải suy nghĩ nhiều, như thế nào là không có ý định nhảm chán chứ, như vậy chẳng phải là muối cậu cùng hắn dây dưa lâu nữa hay sao:

“Dù sao cũng không được, buổi tối tôi không đi...”

Trình Kiệt nắm lấy cổ tay của Tiêu Dật kéo về phía mình:

“Em có thể nói không sao?”

Tiêu Dật giãy giụa muối thoát khỏi bàn tay rắn chắc kia của Trình Kiệt, kết quả vẫn là như cũ nếu như Trình Kiệt không có ý thả thì cậu không thể nào thoát được:

“Tôi hỏi anh chuyện này nhé...”

Trình Kiệt xoay người Tiêu Dật lại để cho lưng của cậu tựa vào lồng ngực hắn, hai tay ôm lấy eo nhỏ của người ta, cầm tì lên vai của người ta thoải mái hít thở hương thơm quen thuộc. Trình Kiệt thật sự rất thích tư

thế này, cảm giác giống như người trong lòng vừa nhỏ bé vừa mặn mại ngoan ngoãn ở trong lòng hắn vậy:

“Hỏi đi”

Tiêu Dật không dám quay lại phía sau nhìn Trình Kiệt, chỉ sợ vừa nhìn tới liền không có dũng khí hỏi cái gì nữa cả:

“Có người lừa gạt anh, anh sẽ thế nào?”

Trình Kiệt nghiêng đầu, môi mỏng chạm vào vành tai của cậu nhẹ giọng nói:

“Còn tùy mức độ nữa, nếu như chuyện lớn sẽ có cách giải quyết lớn, chuyện nhỏ sẽ có cách giải quyết nhỏ”

Tiêu Dật nuốt một ngụm nước miếng, chuyện của cậu nói nhỏ thì không thể nào:

“Thế... có trường hợp nào anh không truy cứu không?”

Trình Kiệt khẽ nhếch môi, giọng nói mang theo tám phần nghiêm túc:

“Lớn hay nhỏ tôi đều truy cứu... nhưng mà nếu như biết hối hận rồi tôi sẽ xem xét lại một chút có nên tha thứ hay không”

Tiêu Dật im lặng, cậu thật muốn ngay tại thời điểm nói rõ ràng mọi chuyện nhưng đến khi lời nói trôi đến miệng lại phải nuốt vào cổ họng:

“Tôi có chuyện này không biết có nên nói hay không?”

Trình Kiệt hôn tới bên cằm cổ của Tiêu Dật, đầu lưỡi còn xấu xa vươn ra trêu đùa một chút:

“Vậy thì không cần nói”.

Buổi tối ngày hôm đó Tiêu Dật phát hiện ra một điều chính là trong khẩu phần ăn của cậu không có một miếng thịt nào cả, chỉ có một miếng cá rất nhỏ còn lại đằng sau rau xanh cùng cà chua, Tiêu Dật còn tưởng người phụ trách lấy thiếu đồ ăn cho mình rã còn đặc biệt mang đĩa thức ăn đó lên hỏi:

“Cái này có phải là lấy thiếu thịt rã hay không?”

Người phụ trách lấy thức ăn là một người phụ nữ trung niên nhìn qua khoảng 50 tuổi, gương mặt không mấy hiện hòa nhàn có điểm khó tính:

“Thịt chỉ có thể ăn vào những ngày chẵn, hôm nay là thứ 3 cho nên chỉ có cá mà thôi”

Tiêu Dật nhìn xuống đĩa thức ăn do dự một hồi lâu hỏi tiếp:

“Miếng cá này là đã lấy đủ rã hay sao?”

Người phụ nữ trung niên có điểm khó chịu:

“Cậu chiều theo thực đơn đính kèm trên đĩa thức ăn để đổi chiều liền biết đủ hay là không đủ rã”

Bạch Dịch cầm đĩa thức ăn ở trên tay cũng chẳng khác gì mấy nói nhỏ với Tiêu Dật:

“Thức ăn đúng là chỉ có như vậy thôi đó, cậu lần đầu tiên ăn ở đây cho nên không biết mà thôi”

Tiêu Dật cùng Bạch Dịch đi đến bàn ăn cơm ngã, trong bàn đã có sẵn Bùi Khâm và Trác Trí Văn ngồi ở đó rã. Bùi Khâm lúc này là người lên tiếng nói đầu tiên:

“Tiêu Dật, cậu buổi tối mấy ngày nay đi đâu thế?”

Tiêu Dật hơi giật mình một chút nhưng rất nhanh sau đó lại lấy được tinh thần cười cười đáp:

“Tôi vẫn còn có vài chuyện chưa giải quyết xong cho nên mới vắng mặt
nhiều ngày như thế”

Trác Trí Văn gật đàu:

“Tôi còn tưởng cậu cùng với Cổ Vĩ An đi với nhau”

Tiêu Dật nhíu mày khó hiểu:

“Cổ Vĩ An?”

Trác Trí Văn nhìn xung quanh tất cả vài dãy bàn ăn một hồi liền nói tiếp:

“Đúng vậy, buổi tôi chỉ có mình cậu và Cổ Vĩ An không xuất hiện ở
cảng tin ăn mà thôi”

Tiêu Dật a một tiếng nhưng thật ra trong lòng cũng đã hiểu được ít
nhiều vài phần, xem bộ dạng đó của Cổ Vĩ An nhất định là có người phía
sau giúp đỡ, cũng giống như cậu buổi tối liền bị người bắt đi mà thôi:

“Lại trùng hợp như vậy hay sao?”

Bạch Dịch im lặng nãy giờ lúc này mới lên tiếng:

“Có người nhìn thấy Cổ Vĩ An đi cùng với người đàn ông nào đó lên ô
tô, chuyện này không cần phải nói thì mọi người cũng biết rõ phải không,
dù sao thì trong giới nghệ sĩ muốn có chỗ đứng vững một chút trước tiên
phải kiếm được kim chủ”

Bùi Khâm và Trác Trí Văn cũng đã nghe loạt gật đàu, Bùi Khâm nửa đùa
nửa thật nói thế này:

“Tôi cũng thật muốn được kim chủ, tuy tôi là trai thẳng nhưng cũng
không ngại kim chủ là đàn ông đâu”

Tiêu Dật nghe thấy vậy liền có tật giật mình, nụ cười ở trên môi cũng
trở nên gượng gạo một chút, Trác Trí Văn ngồi bên cạnh Bùi Khâm cười

cười mở miệng:

“Trong nhóm chúng ta tôi thấy Bạch Dịch có dáng vẻ giống nhất đây...”

Bạch Dịch cũng không có tức giận gì chỉ hùa theo nói:

“Là thế sao, như vậy tôi có nên đi quyến rũ Trình tổng một chút, có Trình tổng chống lưng chẳng phải con đường phía trước sẽ thuận lợi hơn hay sao?”

Tiêu Dật nghe vậy lập tức quay sang nhìn Bạch Dịch, cậu ta có làn da trắng, dáng người mảnh khảnh, ngay cả đường nét trên gương mặt cũng vô cùng mèm mại, người này nếu như mặc đồ nữ vào khẳng định người đi phía xa nhìn vào cũng tưởng nhầm. Trác Trí Văn giống như nghĩ ra điều gì đó liền lên tiếng:

“Phải rã, lần trước gặp Trình tổng ở ngoài cửa lớn công ty, Trình tổng cũng tự nhiên lên tiếng hỏi, như vậy có phải hay không Trình tổng để ý đến cậu thê?”

Bùi Khâm phụ họa:

“Nếu như đúng là thật thì Bạch Dịch à, cậu nhất định đừng có quên chúng tôi nha”

Tiêu Dật nãy giờ còn đang hoang mang sốt ruột, người ta chỉ vừa nhắc tới có ý đến Trình Kiệt một chút, không cần biết là thật hay giả thì trong lòng cậu đã không được thoái mái rã:

“Nhưng mà tôi nghĩ Trình tổng không thích đàn ông đâu, Trình tổng có bạn gái rã, bạn gái của Trình tổng là Bối Ni đó”

Bạch Dịch vừa ăn vừa nói:

“Trước tôi cũng nghe qua chuyện này rã, nhưng gần đây thấy được Bối Ni không hay xuất hiện ở công ty nữa, càng không thấy cô ta cùng

Trình tổng ở một chỗ, tôi nghĩ là đã chia tay rã”

Tiêu Dật giống như vô cùng nhạy cảm quay sang bên cạnh nhìn Bạch Dịch:

“Cậu không phải thật sự để ý Trình tổng chứ?”

Bạch Dịch nhấp một ngụm nước:

“Ừ, cũng có để ý một chút”

Tiêu Dật để tay ở phía dưới bàn siết chặt lại với nhau, gương mặt tuy rằng che giấu rất tốt nhưng ánh mắt kia hiện rõ lên tia không hài lòng. Trác Trí Văn ngã ở đối diện cậu nhìn thấy biểu hiện kỳ lạ đó liền hỏi:

“Tiêu Dật cậu sao thế?”

Tiêu Dật giật mình hả một tiếng:

“Hả? Tôi không sao, thức ăn này thật khó nuốt”

Tiêu Dật cả buổi tối hôm đó tâm trạng không tốt, ngay cả thức ăn cũng muốn chống đối với cậu, thế cho nên cậu chỉ ăn duy nhất miếng cá kia còn lại rau không chạm một chút nào cả. Tiêu Dật buổi tối có hẹn với Trình Kiệt cho nên liền muốn lên phòng đi tắm trước, quả nhiên vừa mới tắm xong liền nhận được điện thoại của người ta, Tiêu Dật đứng ở trên lầu mang rèm cửa sổ kéo sang một bên phát hiện ra phía bên dưới có một chiếc range rover đỗ ở đó, người nọ vẫn mặc áo sơ mi trắng cùng quần âu như hàng ngày đang đứng tựa vào cửa xe, ánh mắt giống như đang nhìn về phía cậu, Tiêu Dật nhíu mày nhắc nhớ Trình Kiệt:

“Anh mau vào trong xe đi, đừng để người khác phát hiện ra được”

Trình Kiệt nhếch môi cười rã tắt máy luôn:

“Nếu không muốn để người khác phát hiện thì em xuống nhanh một chút là được rã”.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân
dtv-ebook.com

Chương 50: Tôi Có Vẻ Thích Phụ Nữ Hơn Đàm Ông

Không rõ là Tiêu Dật sợ Trình Kiệt đợi lâu hay là vì sợ người khác phát hiện ra hắn mà quả thật rất nhanh mặc quần áo vào người đi xuống phía dưới. Dọc đường đi Tiêu Dật liền bắt gặp nhóm người cùng phòng, Bạch Dịch nhìn thấy Tiêu Dật thì gọi hỏi:

“Tiêu Dật, cậu đi đâu thế?”

Tiêu Dật vừa đi vừa đáp:

“Ra ngoài một chút”

Nói rầm không để cho ai kịp phản ứng cái gì đã biến mất sau thang máy rầm, Tiêu Dật lúc bước ra khỏi ký túc xá liền nhìn thấy được có một cô gái nào đó hình như đang đứng nói chuyện với Trình Kiệt, bởi vì mắt của Tiêu Dật bị cận hơn nữa hôm nay lại không mang kính áp tròng cho nên không thể nhìn ra được người đó là ai, chỉ thấy được người này có vẻ như mặc một chiếc váy màu đen bó sát người rất gợi cảm. Tiêu Dật bởi vì không muốn để cho ai biết được quan hệ giữa cậu và Trình Kiệt cho nên lúc này liền lựa chọn đứng ở một góc nghe lén bọn họ nói chuyện. Tiêu Dật nghe câu được câu không chỉ biết được hình như cô gái kia cũng là người trong nhóm nghệ sĩ thực tập, xem cách nói chuyện này hẳn là đang muốn câu rùa vàng. Tiêu Dật cố gắng muốn bước lên phía trước để nhìn cho kỹ gương mặt của cô gái kia, nhưng mà lại không cẩn thận đá trúng vỏ lon bia bên đường khiến cho nó phát ra tiếng động, Tiêu Dật giật mình vội vã nép vào một góc không dám ló đầu ra ngoài, một lúc lâu sau đó liền có một giọng nam phía xa lên tiếng:

“Còn định đứng ở đó đến khi nào?”

Tiêu Dật biết là Trình Kiệt nói mình rã cho nên cũng không tiếp tục trốn nữa, một bộ dạng như tên trộm bị bắt tại trận bước ra ngoài, ai kia không cần phải truy hỏi đã tự khai rã:

“Không phải là nghe lén, là bởi vì tôi đợi hai người nói chuyện xong mới ra, tôi không muốn người ta biết quan hệ của chúng ta”

Trình Kiệt buồi cười mở cửa xe cho Tiêu Dật rã vòng về phía bên kia ngã vào ghế lái:

“Cái gì mà quan hệ của chúng ta chứ?”

Tiêu Dật nghe thấy câu nói kia lại bắt đầu xấu hổ, cậu nhanh chóng ngã vào trong xe đóng cửa lại không đả động gì nữa đến chuyện này. Người bên cạnh bất chợt nhào tới mang đầu gục vào cằm cổ cậu hít hà một hã, Tiêu Dật hốt hoảng đẩy mạnh Trình Kiệt ra quát:

“Làm cái gì thế hả?”

Trình Kiệt bị đẩy mạnh cũng không cảm thấy đau đớn gì vẫn bình thản trả lời:

“Mùi thơm ở chỗ nào hóa ra là từ trên người em”

Tiêu Dật chỉnh lại áo thun của mình một chút bâng mân nói:

“Tôi vừa mới tắm xong”

Trình Kiệt mỉm cười khởi động xe:

“Thì ra là thế”

Không gian cứ như vậy rơi vào trầm mặc suốt 5 phút, Tiêu Dật ngồi ở ghế lái phụ cũng không được tự nhiên, thỉnh thoảng sẽ lén lén thông qua kính chiếu hậu nhìn tới gương mặt Trình Kiệt, đến khi vô tình bắt gặp được ánh mắt của hắn cũng đang nhìn cậu liền ho một tiếng vội vã quay đi:

“Chúng ta đi đâu thế?”

Trình Kiệt hỏi:

“Em muốn đi đâu?”

Tiêu Dật đáp:

“Tôi chỉ muốn vây kín xác thối”

Trình Kiệt không trả lời mà hỏi sang vấn đề khác:

“Hôm nay ăn đã no chưa?”

Tiêu Dật không dùng miệng trả lời mà mang bụng của mình ra trả lời, cậu đúng là thật không có bản lĩnh chỉ vừa nghe thấy người ta hỏi đến chuyện thức ăn thối đã phải mất mặt như vậy rã. Trình Kiệt buồi cười:

“Này là câu trả lời thành thật nhất”

Tiêu Dật đưa tay sờ lên bụng mình có chút cảm thấy ủy khuất:

“Thịt chỉ được ăn vào ngày chẵn, hôm nay là thứ 3 cho nên tôi ăn cá, nhưng mà cá cũng chỉ có 200g thôi còn lại toàn là rau, tôi ăn không quen nên chỉ ăn mỗi cá... hiện tại bụng đúng là chưa no”

Trình Kiệt chính là nấm được điểm yếu này của Tiêu Dật, hắn đặc biệt dặn dò người phụ trách khẩu phần ăn uống không cho Tiêu Dật bất cứ một miếng thịt nào, để cho người ta không còn cách nào khác mỗi buổi tối phải cùng hắn gặp mặt, cùng hắn dùng bữa. Trình Kiệt có một thói quen rã, thói quen này là do Tiêu Dật gây ra, chính là bữa tối phải ăn cùng với người ta mới có thể cảm thấy ngon, còn nhớ lần trước Tiêu Dật trở về quê 3 ngày Trình Kiệt hắn chỉ gọi vài món qua loa ăn mà thôi:

“Như vậy muốn ăn cái gì?”

Tiêu Dật nghĩ muốn ăn thịt ngỗng bởi vì ngày hôm nay ở trên mạng vô tình nhìn thấy quảng cáo của một tiệm ăn vây thịt ngỗng nhìn vô cùng bắt mắt, thế cho nên lúc này hai mắt lì lè sáng lên làm cho Trình Kiệt còn tưởng rằng mình nhìn thấy sao trời rã:

“Thịt ngỗng, tôi chưa được ăn thịt ngỗng, nghe nói rất là ngon”

Trình Kiệt dừng xe ở trước một cửa tiệm bán đồ trang sức, Tiêu Dật quay sang khó hiểu hỏi hắn:

“Tới đây làm cái gì thê?”

Trình Kiệt mở cửa xe bước xuống:

“Mau xuống thôi”

Tiêu Dật đi ở phía sau Trình Kiệt bước vào bên trong, tiệm trang sức lớn dưới ánh đèn càng thêm sáng lung linh lấp lánh. Hai người dừng lại ở một quầy trang sức nam, nữ nhân viên bán hàng là một cô gái rất xinh đẹp, hơn nữa giọng nói cũng vô cùng nhẹ nhàng:

“Xin hỏi hai người muốn mua gì?”

Trình Kiệt từ chối sự giúp đỡ của nữ nhân viên kia:

“Không cần, để em ấy tự chọn là được rồi”

Tiêu Dật giật mình quay đầu sang hỏi Trình Kiệt:

“Tôi chọn sao? Không cần, tôi không đeo trang sức làm cái gì”

Trình Kiệt chạm tay vào tai của Tiêu Dật:

“Không phải nói em mang khuyên tai sẽ rất đẹp sao, tôi muốn là người mua chiếc khuyên tai đầu tiên cho em”

Tiêu Dật liếc nhìn nữ nhân viên bán hàng đang nhìn chằm chằm mình thì xấu hổ, một tay đưa tới sờ chót mũi khẽ ho nhẹ đánh lạc hướng bằng cách chỉ tới hàng loạt mẫu khuyên tai để cho nữ nhân viên kia không có thời gian mà để ý cái gì khác:

“Như vậy mẫu này, mẫu này, mẫu này... mẫu này nữa”

Đến khi hơn 10 hộp nhỏ được đặt ở trên mặt kính rã Tiêu Dật liền nói nữ nhân viên kia không cần để ý đến bọn họ. Bởi vì Trình thị cùng công ty trang sức này có hợp tác cho nên nhân viên cũng biết được người tới là Trình tổng, vì thế không lo bọn họ sẽ mang trang sức rời đi cho nên mới nhanh chóng bước sang chỗ khác. Tiêu Dật thấy nữ nhân viên kia rời đi rã mới nói nhỏ với Trình Kiệt:

“Anh sao lại như thế hả, vì sao ở trước mặt người khác lại nói thế chứ, sẽ khiến cho người ta hiểu nhầm đây”

Trình Kiệt nhẹ giọng đáp ứng:

“Được rã, cô ấy cũng không có hiểu sai chuyện gì cả”

Tiêu Dật quay đi lầm bầm:

“Lại nữa...”

Trình Kiệt lấy đại một hộp đựng đôi khuyên tai kia đưa lên trước mặt của Tiêu Dật:

“Là thích cái này sao?”

Tiêu Dật gạt tay Trình Kiệt để hộp khuyên tai kia xuống mặt kính:

“Tôi không cần mua khuyên tai đắt tiền như vậy, chúng ta về thôi”

Trình Kiệt trầm giọng:

“Không mua không vui”

Tiêu Dật liếc nhìn Trình Kiệt:

“Anh mua cũng có ích gì chứ, cũng chẳng phải là người đầu tiên mua, khuyên tai đầu tiên là do tôi tự mua rã”

Trình Kiệt không nói lời nữa trực tiếp gọi nhân viên bán hàng tới:

“Gói hết chỗ này vào cho tôi”

Tiêu Dật hốt hoảng vội cản lại:

“Này khoan đã, không cần mua như thế”

Trình Kiệt quay sang uy hiếp Tiêu Dật:

“Như vậy chọn đi, nếu không tôi sẽ mua hết”

Tiêu Dật cậu chính là bị ép buộc mua, Trình Kiệt tiêu tiền cho cậu thật sự rất nhiều khiến cho cậu càng thêm lo lắng mình sau này không có khả năng trả lại cho hắn. Trình Kiệt đứng ở một bên quan sát họ ly nhở nhà mình đang nhíu mày thất thẫn giống như suy nghĩ gì đó lì内涵 lên tiếng gọi:

“Mau chọn khuyên tai đi”

Tiêu Dật giật mình liếc Trình Kiệt một cái rồi nhìn tối giá tiền của từng đôi khuyên tai một, đôi rẻ nhất cũng đến 1000, đôi đắt nhất thật sự nhìn tối số tiền cũng choáng váng rã. Cuối cùng Tiêu Dật quyết định chọn một chiếc khuyên hình tròn nhỏ nhìn không có gì đặc biệt cả ngược lại còn vô cùng đơn giản:

“Vậy muốn cái này”

Trình Kiệt cầm lấy hộp khuyên tai kia rồi hướng nữ nhân viên bán hàng nói:

“Cô đi làm việc của mình đi”

Nữ nhân viên kia đi rồi Trình Kiệt liền tự tay mang khuyên tai đeo lên giúp cho Tiêu Dật, Tiêu Dật vô cùng căng thẳng ở đây như người như thế mà Trình Kiệt lại làm trò này thật sự là muốn hại chết người ta rồi mà. Trình Kiệt ngược lại rất thản nhiên, một bộ dạng chậm rãi bình thản vừa đeo khuyên tai cho Tiêu Dật vừa trấn an cậu:

“Không cần căng thẳng”

Tiêu Dật nhỏ giọng:

“Anh như vậy mà còn nói tôi không cẩn cảng thẳng, nếu em người nhìn lầm”

Trình Kiệt mang bên khuyên tai còn lại đeo vào tai cho Tiêu Dật rã thỏa mãn đúng ngắm nhìn cậu một lúc, cuối cùng vẫn phải cảm thán một tiếng:

“Đúng là mang khuyên tai vào càng đẹp hơn”

Tiêu Dật xoay người nhìn về phía gương nhỏ đặt ở trên tủ kính, không phải là bản thân tự khen ngợi mà quả thật cậu đeo vào nhìn vô cùng hợp, khuyên tai màu bạc không có bất cứ một viên đá nhỏ nào nhưng cũng lấp lánh lạ thường. Tiêu Dật đưa tay sờ lên tai của mình một chút, xoay phải xoay trái một chút, nghiêm túc đánh giá rồi hài lòng gật đầu.

Khi Tiêu Dật và Trình Kiệt ra quầy tính tiền, Tiêu Dật lúc này mới phát hiện ra một vấn đề chính là vừa mới rã cậu nhìn nhầm giá của nó rã, đôi khuyên tai này không phải 1000 mà đến những 7000, sau khi tận mắt nhìn thấy Trình Kiệt trả tiền thì càng thêm áy náy hơn, đến lúc hai người ngồi vào trong xe rã Tiêu Dật lại thở dài thườn thượt:

“Sao vừa rã tôi nhìn giá của nó là 1000 sao bây giờ đã lên những 7000 rã?”

Trình Kiệt trêu đùa Tiêu Dật:

“Cẩn thẳng lén nhìn tôi đến mức nhìn lộn giá cũng dễ hiểu thôi”

Tiêu Dật không tức giận mà chỉ cảm thấy lo lắng:

“Anh mua nếu em đã cho tôi thế này, tôi không biết sau này có thể trả lại cho anh hay không nữa...”

Trình Kiệt đáp:

“Tiêu tiên cho em anh một chút cũng không đau lòng, thế cho nên em không cần phải suy nghĩ quá nhiều về vấn đề này. Còn có nếu như muốn báo đáp tôi, như vậy liền đồng ý để tôi tha là được rồi”

Tiêu Dật thật sự bị lời nói phía trước của Trình Kiệt làm cảm động, nhưng đến lời nói phía sau thì thôi rồi, hắn tốt nhất không nên nói ra thì hơn:

“Trong đây anh lúc nào cũng chỉ nghĩ đến mấy thứ đó, đây tư vào tôi nhiều như vậy cũng chỉ nghĩ đến mấy thứ đó mà thôi”

Trình Kiệt vẫn cứ bình thản trả lời Tiêu Dật:

“Nếu chỉ đơn giản là muốn theo em thôi thì em hiện tại không thể ngăc vũng ở chỗ này đâu”

Tiêu Dật thật sự trong lòng chỉ lo lắng Trình Kiệt đột nhiên cường bạo mình mà thôi, thế cho nên khi Trình Kiệt nói ra câu kia liền khiến cho Tiêu Dật bất giác một chút:

“Anh sau này đừng nói như vậy có được hay không hả?”

Trình Kiệt nhếch môi cười:

“Nói cái gì? Tôi chỉ nói sự thật mà thôi”

Tiêu Dật im lặng một chút rồi hít một hơi thật sâu nhỏ giọng nói:

“Trình Kiệt, tôi hình như thích... phụ nữ đó”

Trình Kiệt đang lái xe trên đường đột ngột phanh gấp lại quay sang nhìn Tiêu Dật, Tiêu Dật bị dọa sợ lao người về phía trước, tay nhỏ đã đặt sẵn ở trên chỗ mở cửa xe nhấn xuống rồi, đáng tiếc cửa xe không biết từ khi nào lại bị khóa lại thế này.

Trình Kiệt như là muốn nhào qua người của Tiêu Dật vậy, cậu cảm nhận rõ ràng được sự tức giận phát ra từ người này:

“Có phải em thích cô gái ở quê đó rồi hay không?”

Tiêu Dật run rẩy một chút hai mắt mở lớn nhìn Trình Kiệt sợ hãi:

“Không có... chỉ là tôi cảm thấy mình có vẻ thích phụ nữ hơn đàn ông”

Trình Kiệt mạnh tay bóp lấy cầm của Tiêu Dật lạnh giọng truy hỏi:

“Có phải em đang thích người phụ nữ khác rồi hay không?”

Tiêu Dật nắm lấy cổ tay của Trình Kiệt khó khăn nói:

“Không có, anh làm sao thế?”

Trình Kiệt đưa sát gương mặt của mình về phía Tiêu Dật hơn:

“Không có? Không có vì sao đột nhiên lại cùng tôi nhắc vấn đề này?”

Tiêu Dật nghiêng đầu sang một bên né tránh hơi thở bất ổn kia của Trình Kiệt:

“Bởi vì anh tiêu tiền cho tôi nhiều thế này, tôi lại có cảm giác mình hình như đang lừa dối anh rồi”

Trình Kiệt xoay cầm của Tiêu Dật đổi diện mình:

“Chuyện em lừa dối tôi cũng không phải là ít đâu... nhưng mà tôi căn bản sớm đã biết hết rồi cho nên cái này cũng không gọi là lừa dối”

Tiêu Dật giật mình hả một tiếng, miệng chỉ vừa mới há ra thôi liền đón nhận ngay được nụ hôn mạnh mẽ cùng giận dữ kia của Trình Kiệt, đầu lưỡi của hắn ở trong khoang miệng cậu càn quét khắp mọi nơi, hơn nữa đầu lưỡi của bản thân cậu còn bị miệng của hắn mút lấy đến mức cảm giác được người này muốn mang đầu lưỡi của cậu đoạt đi. Không gian ở trong xe vừa chật chội vừa yên tĩnh, lại chọn đúng ở bên đường đồ xe vắng vẻ làm cho lòng người bắt đầu lo lắng xôn xao. Tay của Tiêu Dật bị Trình Kiệt khóa chặt ở trên đỉnh đầu, tiếng mút mát phát ra từ miệng của hai người khiến cho Tiêu Dật trong phút chốc căng thẳng, thật ra Tiêu Dật khi hôn

cũng đã không còn quá mức cự tuyệt nhưng mà tâm trạng của cậu hiện tại thật sự bất ổn không thôi.

Người ta nói thứ không chiếm được càng sẽ khiến trái tim phải xao động, người được yêu thì lại quá hững hờ, cũng giống như Trình Kiệt và Tiêu Dật vậy, một người lần đầu tiên tốn nhiều tâm sức để theo đuổi đối phương vẫn chưa nhận được sự đáp lại, một người lại vì được đối phương quá mức yêu chiều mà trở nên hững hờ không hề quan tâm đến phản tình cảm kia. Chuyện yêu đương rắc rối này không một ai trong hai người có thể hiểu được, nhưng sự thật lại có một điều mỉa mai thế này... thứ bản thân không thể hiểu lại bắt người khác phải lĩnh ngộ thật nhanh, thế cho nên phải mất một khoảng thời gian sau đó hai người mới có thể dần dần lĩnh ngộ được, dĩ nhiên đây là để nói sau đi.

Buổi tối ngày hôm ấy Tiêu Dật không cùng Trình Kiệt đi ăn nữa, Trình Kiệt mua cho Tiêu Dật cả một con ngỗng quay thật lớn ở cái nhà hàng mà cậu nhìn thấy trên mạng kia. Sau đó thì cả một đường đi trở về hai người lại không nói với nhau bất cứ câu nào cả. Tiêu Dật cảm thấy Trình Kiệt rất khó hiểu, hắn vì sao đã biết được những chuyện cậu đang lừa dối hắn rãnh nhưng lại vẫn có thể đổi xử tốt với cậu như thế, hố sâu này đúng là càng bước tới càng lún thật sâu mà.

Xe dừng lại ở cách cửa ký túc xá một khoảng cách, hiện tại mới có hơn 8 giờ mà thôi, Tiêu Dật quay sang nhìn Trình Kiệt một cái rồi lại khó xử, dù sao cậu hiện tại nghĩ mình chẳng khác nào một tên đi lừa dối tình cảm của người ta cả:

“Trình Kiệt, anh tức giận tôi sao?”

Đúng lúc này điện thoại của Trình Kiệt đột nhiên rung lên, Tiêu Dật im lặng ngồi một bên đợi Trình Kiệt nói chuyện. Tiêu Dật nghe được đầu dây bên kia có vẻ rất ồn ào, còn nghe được có tiếng la hét của phụ nữ, lại lén lén quan sát sắc mặt của Trình Kiệt một chút phát hiện ra hắn đang không mấy thả lỏng.

“Cô ta lại làm sao nữa?... được rãnh... tôi biết rãnh... tôi sẽ về giải quyết”

Trình Kiệt nói chuyện điện thoại xong liền quay sang bảo Tiêu Dật:

“Được rồi em vào trong đi, tôi có chuyện cần phải giải quyết rồi”

Tiêu Dật hả một tiếng rồi bước xuống xe, trong lòng thật sự không rõ vì sao mình lại có chút buồn bực như vậy, đến khi cậu bước xuống xe rồi thì chiếc range rover kia vọt đi nhanh chóng, Tiêu Dật đứng ở phía sau thất thẫn một chút mới xoay người bước vào trong ký túc xá. Có một sự thật là ngày hôm nay trong lòng Tiêu Dật đã có một sự thay đổi, sự thay đổi này quá nhỏ đến mức cậu không thể nào ngay lập tức phát hiện ra được...

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân
dtv-ebook.com

Chương 51: Sử Cát Cát

Mang chuyện buổi tối ngày hôm trước quên sạch, Tiêu Dật buổi sáng vui vẻ cùng nhóm bạn cùng phòng đi đến Trình thị, lúc bước đến cửa lớn của Trình thị Bạch Dịch chợt đi chậm lại một chút, ánh mắt có vẻ như là đang muôn tìm kiếm ai đó, Tiêu Dật khó hiểu hỏi Bạch Dịch:

“Bạch Dịch, cậu quên cái gì sao?”

Bạch Dịch hả một tiếng, Trác Trí Văn ở bên cạnh trả lời thay Bạch Dịch:

“Cậu ta đang muôn câu rùa vàng”

Tiêu Dật nghe thấy hai từ rùa vàng kia liền ngay lập tức hiểu ra vấn đề, vẫn tưởng lần đó chỉ là nói đùa mà thôi ai ngờ Bạch Dịch thế nhưng lại thật sự có ý định đó thật. Tiêu Dật im lặng không nói, ánh mắt cũng theo não bộ điệu khiển nhìn xung quanh một hồi, trong lòng vừa có vui vẻ vừa có thất vọng lẫn lộn cùng với nhau. Tiêu Dật vui vẻ vì Bạch Dịch không có khả năng gặp được Trình Kiệt ngày hôm nay, lại thất vọng một chút vì cậu không được nhìn thấy Trình Kiệt. Khi nhóm bốn người bước vào trong thang máy rã thì Tống Ngộ Phàm cũng đúng lúc bước tới, Tiêu Dật đã lâu không gặp Tống Ngộ Phàm nhìn thấy hắn tránh không được có chút bất ngờ vui vẻ. Tiêu Dật vốn định lên tiếng chào hỏi trước thì Tống Ngộ Phàm đã nhanh hơn một bước chào cậu rã:

“Tiêu Dật, lâu lắm rã mới gặp cậu”

Tiêu Dật cười cười đáp lại:

“Tôi cũng vậy”

Tống Ngộ Phàm là người lúc nào cũng luôn níu nở cho nên nụ cười không bao giờ thiếu được ở trên gương mặt cậu ta:

“Đã thích nghi được với công việc hay chưa?”

Tiêu Dật gật đầu mỉm cười, lúc này mới nhớ ra ở bên cạnh mình còn có người cho nên theo phép giới thiệu một chút: “Đây là bạn cùng phòng của tôi... đây là...” Tiêu Dật nói đến đây liền ngừng lại một chút, Tống Ngộ Phàm dù sao cũng ở trong Trình thị đảm nhận một chức vị không nhỏ, cậu lại không muốn để cho người ta biết mình cùng một người chức vị lớn có quen biết tránh cho bọn họ dị nghị nói ra nói vào, thế cho nên lúc này Tiêu Dật mới chỉ nói tên của Tống Ngộ Phàm: “Người này gọi là Tống Ngộ Phàm”

Tống Ngộ Phàm không phải là người thích khoe mẽ, Tiêu Dật đã không nói thì cậu cũng sẽ không tự nhiên nói mình là gì ở trong công ty:

“Xin chào, tôi là Tống Ngộ Phàm”

Ba người còn lại tuy không biết Tống Ngộ Phàm là ai nhưng xem cách ăn mặc kia nếu như không phải là nghệ sĩ của Trình thị thì cũng là nhân viên lớn nào đó, chính vì vậy mọi người đối với Tống Ngộ Phàm phá lệ cười thân thiện:

“Xin chào, tôi là Bạch Dịch... tôi là Trác Trí Văn... tôi là Bùi Khâm”

Thang máy vừa vặn dừng lại ở tầng thứ 17, nhóm người Tiêu Dật phải bước ra ngoài, Tống Ngộ Phàm đứng ở bên trong mỉm cười nhìn bọn họ, ánh mắt kia có chút để ý tới bóng dáng của Tiêu Dật một lúc, sau khi cánh cửa phòng đóng lại rầm cậu ta liền lấy điện thoại của mình ra làm một vài thao tác.

Buổi sáng ngày hôm ấy xuất hiện một cô gái, cô gái này trên dưới đều mang khí chất cao sang quyến rũ không thể chối bỏ. Váy liền màu đen bó sát thân hình thon thả, cổ mang một sợi dây màu bạc lấp lánh rất lớn, một

bàn tay thì đến ba ngón đài mang nhẫn, giày cao gót bóng loáng chống đỡ thân hình mảnh khảnh kia. Cô gái này nhìn qua cũng khoảng 24 25, một mái tóc thẳng tắp màu đen truyền thống, khi bước đi tóc ở phía sau còn khẽ đung đưa. Không rõ đại nhân vật này rõt cuộc là ai mà khiến cho giám sát Khương La trong phút chốc cũng phải khẩn trương nhanh chóng chạy ra ngoài tiếp đón, khi trợ lý Khương La định lên tiếng nói cái gì đó thì đã bị cô gái kia đưa tay nhanh chóng cản lại.

Tiêu Dật đứng ở hàng thứ ba, tuy rằng chỉ cao không phải thuộc dạng đặc biệt nhưng ở vị trí này vẫn có thể nhìn thấy được sự quyến rũ toát ra từ phong cách ăn mặc cho đến thần thái kia, cái này cũng không thể nào trách cậu được nhưng sự thật thứ đài tiên cậu nhìn đến chính là ngực của cô ấy.

“Xin chào, tôi là Sử Linh, là giám đốc của hãng trang sức Sử Cát Cát, chắc mọi người ở đây cũng đã nghe qua hãng trang sức này rõ có phải không?”

Mọi người ở bên dưới lại bắt đài bàn tán xôn xao, ngày hôm qua Trình Kiệt mang cậu tới Sử Cát Cát chọn khuyên tai, ngày hôm nay giám đốc của hãng trang sức này lại đích thân tới đây, cái này thật đúng là trùng hợp. Sử Linh tháo kính râm xuống để lộ ra đôi mắt lớn xinh đẹp:

“Tôi ngày hôm nay đến đây là muốn tìm người đại diện để chụp ảnh cho bộ trang sức sắp ra mắt của công ty”

Nhạc Tư Noãn ở phía dưới lên tiếng:

“Xin hỏi lân này quý công ty sẽ chọn bao nhiêu người?”

Sử Linh mỉm cười nhìn một lượt nhóm người thực tập nhàn nhã đáp:

“3 người, lân này phía bên chúng tôi sẽ ra bộ sưu tập cho nam giới cho nên đặc cách muốn chọn 2 nam cùng 1 nữ”

Tiêu Dật đương nhiên là muốn được chụp hình, làm tốt biết đâu còn có một chút người hâm mộ. Lúc Tiêu Dật đang định lên tiếng hỏi thì Bạch Dịch ở phía bên cạnh cậu đã nhanh hơn một bước:

“Xin hỏi có yêu cầu gì đặc biệt hay không?”

Sử Linh nghĩ một hồi liền đáp: “Cũng không có yêu cầu gì đặc biệt cả, bộ sưu tập l่าน này...” Sử Linh nói đến đây liền dừng lại, để già cao gót phát ra âm thanh cộp cộp bước về phía trước: “Khuyên tai này, là mua ở Sử Cát Cát chỗ chúng tôi có phải không?”

Người được hỏi là Phó Hạo, trang sức của Sử Cát Cát đều là những hàng giá trên trời, lấy đi đều kiện kinh tế khá giả nhà Phó Hạo thì việc mua được một đôi khuyên tai từ chỗ Sử Cát Cát cũng không có gì là lạ.

Phó Hạo gật đầu:

“Tôi đặc biệt thích trang sức của Sử Cát Cát, ở nhà vẫn còn ba bốn món đõn nữa của quý công ty”

Sử Linh mỉm cười bước về phía giám sát Khương La nói nhỏ cái gì đó, người bên dưới không có khả năng nghe lọt ra một chữ nào cả. Sau khi giám sát Khương La khẽ đáp lại lời của Sử Linh, cô ấy liền quay mặt nhìn về phía trước một hồi, ánh mắt vừa vặn dừng lại ở chỗ Tiêu Dật, vẫn là một câu hỏi quen thuộc lúc trước cô ấy hỏi Phó Hạo:

“Khuyên tai này cũng là mua ở Sử Cát Cát chỗ chúng tôi có phải hay không?”

Tiêu Dật ngày hôm nay mang khuyên tai nhỏ, chiếc khuyên tai này tuy rạng sáng bóng lấp lánh nhưng lại rất giản dị không có bất cứ điểm nhấn nào, nếu như không phải là người của Sử Cát Cát nhận ra trang sức của công ty thì người khác sẽ không bao giờ biết tới được. Tiêu Dật không muốn để cho mọi người phải dị nghị nữa, lần trước vì chuyện điểm số đã có một số người ở sau lưng cậu nói này nọ, lần này một đôi khuyên tai đắt tiền như thế lại ở trên người cậu, khẳng định sẽ khiến cho mọi người càng thêm chắc chắn khẳng định ở phía sau cậu có người chống lưng:

“Cái này... là do một người bạn tặng, tôi cũng không biết có phải là trang sức của quý công ty hay không”

Sử Linh xoay người bước lên phía trước dõng dạc nói thế này:

“Tôi muốn một người am hiểu về Sử Cát Cát làm người chụp mẫu cho bộ sưu tập chuẩn bị ra mắt sắp tới của chúng tôi, khuyên tai cậu mang trên người chính là một trong mẫu của bộ sưu tập chuẩn bị ra mắt lần này, Sử Cát Cát ngày hôm qua chỉ mang ra 5 bộ, 2 bộ được bán, 3 bộ ngày hôm nay đã chính thức cất vào rã”

Tiêu Dật chấn động, cái này không phải là càng nói càng muốn hại chết cậu hay sao. Tuy rằng giá của chiếc khuyên tai này cực kỳ lớn, nhưng mà nếu như không có câu nói kia của Sử Linh thì sẽ không ai biết được giá của nó cao đến vậy. Mọi người xung quanh lại bắt đầu được dịp xì xào bàn tán, Tiêu Dật cả một quá trình ngoài im lặng thì cũng chỉ biết giữ im lặng.

Sử Linh có vẻ như đã nhìn trúng được Ân Tố Di, ngay trong buổi sáng ngày hôm đó liền nói khí chất của cô ấy rất hợp với lần chụp hình này, cho nên Ân Tố Di cứ như vậy được chọn, còn có hai người nam còn lại vẫn phải trong quá trình chụp hình thử mà chọn ra. Nếu như được chọn vào làm người mẫu chụp hình cho Sử Cát Cát nhất định sẽ có lợi thế trong tương lai, nói gì thì nói Sử Cát Cát cũng là thương hiệu trang sức nổi tiếng ở Bắc Kinh này, làm tốt có khi còn thu về được một số người hâm mộ. Tiêu Dật đương nhiên mong muốn mình sẽ là người chụp hình cho bộ sưu tập trang sức lần này của Sử Cát Cát, nhưng vừa mới rã Sử Linh có nói muốn một người có kiến thức hiểu biết về Sử Cát Cát, cậu lại nói rằng đôi khuyên tai mình đang mang không biết có phải là trang sức của Sử Cát Cát hay không, cái này e rằng chỉ có thể cố gắng nhiều hơn nữa vào buổi chụp hình ngày mai mà thôi.

Sau khi giám sát Khương La đích thân tiễn Sử Linh ra ngoài, nhóm người thực tập lại bắt đầu ào bàn tán, ai ai cũng đều muốn trao đổi kinh nghiệm chụp hình, nhưng lại không có bất cứ ai có ý định chia sẻ, chỉ đều là đi hỏi người khác mà thôi.

Bạch Dịch nhìn tới chiếc khuyên tai của Tiêu Dật, nhìn vừa chăm chú vừa lâu đến mức khiến cho Tiêu Dật cũng phải có một chút chột dạ:

“Tiêu Dật, đây có thật sự là khuyên tai mà vừa rồi Sứ Linh nói hay không thê?”

Tiêu Dật đương nhiên là phủ nhận:

“Không thể nào đâu, trang sức của Sứ Linh giá trị cao bao nhiêu chứ...”

Tiêu Dật vừa nói đến đây thì Phó Hạo không biết từ chỗ nào đi tới nói chen vào:

“Có lẽ cậu ta mua được đồ giả tinh xảo mà thôi, người như cậu ta sao có thể đeo trang sức của Sứ Cát Cát chứ?” Nói rồi Phó Hạo còn cố tình sờ lên khuyên tai của mình một chút.

Tiêu Dật trong lòng tuy cảm thấy vô cùng đáng ghét nhưng mà dù sao cũng coi như Phó Hạo nói giúp mình một câu, chính vì vậy Tiêu Dật cũng không hơi đâu trách móc cậu ta nữa, chỉ im lặng đứng ở một chỗ nghe mọi người nói chuyện.

Trước khi buổi tập luyện ngày hôm nay kết thúc, giám sát Khương La mang tới bảng danh sách đánh giá đọc lại trước mặt mọi người một lượt, về cơ bản điểm số của mọi người đều được giữ nguyên, chỉ có duy nhất Phó Hạo và Tiêu Dật bị sửa. Tiêu Dật đối với kết quả này cũng không có gì bất ngờ cả, ngược lại thì Phó Hạo chính là người bất ngờ phẫn.

“Giám sát Khương, tôi vì sao lại bị trừ 5 điểm?” Phó Hạo nâng giọng ở phía dưới hỏi

Giám sát Khương La chiểu theo ghi chú nhỏ ở mục bên cạnh liền đáp:

“Trình tổng xét thấy cậu tuy rằng đã tham gia đầy đủ mọi hoạt động, nhưng trong buổi tập không có tiến bộ ngược lại còn bị nhắc nhở rất nhiều, yếu kém có thể rèn luyện cho nên sẽ trừ của cậu 5 điểm để cậu lấy đà đó tiếp tục cố gắng hơn nữa. Không còn việc gì nữa thì mọi người trở về đi, buổi sáng ngày mai sẽ có xe đưa mọi người đến khu chụp hình của Sứ Cát Cát”

Người hả hê nhất lúc này không ai khác ngoài Tiêu Dật, lúc trở về còn cố tình hướng Phó Hạo nhếch mép một cái, cái gọi là đắc tội với người lòng dạ hẹp hòi chính là sẽ có kết cục như vậy, con đường sau này của Phó Hạo vẫn còn gian nan dài dài.

Bất đàu từ buổi tối ngày hôm đó giữa Tiêu Dật và Trình Kiệt không có bất cứ một trao đổi nào cả. Tiêu Dật trong đàu nghĩ kết cục như thế này cũng thật là tốt, không có bị Trình Kiệt gây khó dễ đến sống dở chết dở, cũng không có bị hắn một đao lưỡng tuyệt trực tiếp đuổi ra khỏi Trình thị. Có điều trong lòng của Tiêu Dật không hiểu sao lại có chút buồn bức chán nản không thể lý giải nổi, chỉ biết rằng cậu sẽ thường xuyên bất giác liếc về phía điện thoại của mình, bất giác mang màn hình điện thoại mở sáng lên rồi lại thở dài ai oán. Trác Trí Văn ngồi bên cạnh nhìn thấy Tiêu Dật có hành động kỳ lạ như vậy thì hỏi:

“Tiêu Dật, cậu làm sao thế?”

Tiêu Dật lắc đàu:

“Không sao, tôi cảm thấy có chút đói”

Hôm nay rõ ràng đã là thứ 4 nhưng mà Tiêu Dật không được ăn thịt, tất cả mọi người đàu được ăn thịt chỉ có riêng mình cậu là ăn cá, Tiêu Dật vì chuyện này mà vô cùng sầu não, lúc ngồi ăn cơm Bạch Dịch có lén lút mang cho cậu một miếng thịt, không biết người giám sát ở chỗ nào đột nhiên nhìn thấy liền nhắc nhở, còn có mang quyển sổ nhỏ ra ghi ghi chép chép lại cái gì đó. Tiêu Dật không cần nhìn cũng biết mình nhất định lại bị trừ điểm, chỉ là Bạch Dịch cũng bị liên lụy rã.

Điện thoại của Tiêu Dật vang lên, trong khoảnh khắc đó ánh mắt đột nhiên sáng bừng đến lạ thường, nhưng chỉ sau vài giây khi nhìn thấy tên của người gọi đến liền thay đổi:

“Mẹ à?”

Mẹ Tiêu ở bên này vừa mới ăn cơm xong:

“Tiêu Dật, đã ăn cơm hay chưa?”

Tiêu Dật biết mẹ Tiêu nêu như không có chuyện gì đó sẽ không gọi điện cho mình, chính vì thế lúc này từng lời nói luôn cảnh giác:

“Con vừa mới ăn”

Mẹ Tiêu vẫn nín thở hỏi:

“Công việc ở bên đó thế nào, có thuận lợi hay không?”

Tiêu Dật bình thản:

“Công việc rất thuận lợi”

Mẹ Tiêu nâng giọng:

“Con mấy ngày nay có liên lạc với Tiêu Thúy không thế hả, tại sao mẹ hỏi con bé lại nói không có liên lạc là sao?”

Tiêu Dật nhíu mày, mỗi lần nghe đến tên của Thẩm Tiêu Thúy, Tiêu Dật khẳng định sẽ nhớ tới Trình Kiệt, mà nhớ tới Trình Kiệt liền nghĩ tới sự tức giận lần đó của hắn, chỉ cần nghĩ tới lần đó thì động nhở ở phía dưới cũng như là muốn chảy mồ hôi rã:

“Mẹ à, công việc công ty gần đây rất bận rộn”

Mẹ Tiêu có điểm tức giận:

“Bận rộn sao? Cũng không quan trọng bằng việc lấy vợ đâu”

Tiêu Dật cắt lời mẹ Tiêu:

“Mẹ à, ngày hôm nay gọi con có chuyện gì hay không?”

Mẹ Tiêu ai nha một tiếng:

“Tiêu tử này, cứ phải có chuyện gì thì mẹ mới gọi cho con được hay sao hả?”

Tiêu Dật im lặng đợi mẹ Tiêu nói ra mục đích của cuộc gọi tới này:

“Được rồi như vậy đi, tuân sau mẹ lên thăm con, xem công việc của con thế nào mà bận rộn đến mức không có thời gian kiểm bạn gái đây?”

Tiêu Dật hốt hoảng:

“Mẹ à, con sắp tới sẽ đi công tác”

Mẹ Tiêu không tin tưởng:

“Công tác? Làm ở đó bao nhiêu ngày rồi đã được chọn đi công tác hay sao?”

Tiêu Dật đương nhiên sẽ ngăn cản mẹ Tiêu lên đây bằng mọi cách:

“Hết cách rồi, nếu như tuân sau mẹ lên thì con cũng không có ở nhà đâu”

Mẹ Tiêu nói một câu rồi nhanh chóng cúp máy luôn:

“Như thế được rồi, vậy tuân sau nữa mẹ lên”

Tiêu Dật ở bên này gọi với theo:

“Mẹ... mẹ...”.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân
dtv-ebook.com

Chương 52: Tôi Hối Hận Rồi

Buổi tối ngày hôm trước Tiêu Dật ngủ không được cho nên đến buổi sáng ngày hôm nay thức dậy sớm có chút khó khăn, có điều cậu vẫn phải chuẩn bị thật tốt cho buổi chụp hình thử lần này. Tiêu Dật có rất nhiều quần áo đẹp, từ giàn dép cho đến phụ kiện đi kèm đều vô cùng đặc biệt, ngay cả mỹ phẩm dành cho phái mạnh cũng không thiếu bất cứ một món đồ nào. Bởi vì ngày hôm nay Tiêu Dật muốn được chọn cho nên sẽ phá lệ ăn mặc đẹp hơn ngày thường một chút, Tiêu Dật chọn một chiếc áo sơ mi màu hồng nhạt kiểu cách, một chiếc quần âu màu đen nhìn đơn giản nhưng những đường may đều tinh tế uyển chuyển, đôi giày tây màu đen nhìn qua tưởng như không có gì đặc biệt nhưng ai là người tinh mắt liền có thể nhìn ra được chất liệu của nó mang giá trị không hề nhỏ. Người trong phòng của Tiêu Dật đều ăn mặc rất đẹp, có điều giá cả của từng bộ đồ là khác nhau cho nên không ai có thể vượt qua được Tiêu Dật cả, ba người bọn họ nhìn Tiêu Dật một lúc sau đó liền quay đi bước ra khỏi phòng. Tiêu Dật có cảm giác như người trong phòng của cậu đã bắt đầu thay đổi, tuy rằng bọn họ không nói ra, bình thường vẫn tỏ ra không có gì cả nhưng mà cậu luôn cảm thấy được bọn họ nhất định đang giữ khoảng cách với cậu. Tiêu Dật có cảm giác mình như bị cả thế giới bỏ rơi, không một ai quan tâm tới cậu, không một ai hỏi han, Tiêu Dật thở nhẹ một hơi chậm rãi cùng ba người kia bước vào thang máy.

Nhóm người thực tập trung ở Trình thị, sau đó Trình thị sẽ lái xe đưa mọi người đến địa điểm chụp hình của Sử Cát Cát. Tiêu Dật lúc này ngồi ở hàng ghế thứ tư bên cạnh Bạch Dịch, Bạch Dịch quay sang hướng Tiêu Dật nói chuyện vài câu:

“Tiêu Dật, tôi nghe nói Sử Cát Cát với Trình thị của chúng ta đã có mối giao tình nhì ầu năm r ã. Làm tốt buổi chụp hình này không biết chừng Sở Cát Cát sẽ ở trước mặt Trình tổng khen ngợi vài câu, đến lúc đó sẽ được Trình thị xếp vào trong danh sách nghệ sĩ b ã d õng”

Tiêu Dật hứng thú trả lời lại câu hỏi của Bạch Dịch:

“Là vậy sao? Như vậy l ân này chúng ta phải cố gắng nhì ầu hơn n ã”

Bạch Dịch gật đ ài sau đó li ền nhìn xung quanh xe một h ã giống như là xem xem có ai để ý đến chỗ này hay không, tiếp đó cậu ta li ền nghiêng người nói khẽ vào tai của Tiêu Dật:

“Cậu nói xem hôm nay Trình tổng có tới không?”

Tiêu Dật giật mình, Bạch Dịch lại nhắc đến Trình Kiệt n ã thật sự khiến lòng cậu không thoải mái một chút nào. Tiêu Dật nhìn Bạch Dịch một h ã âm thầm đánh giá, người đàn ông phía trước mình ngũ quan cân xứng m ẽm mại, ngay cả da dẻ cũng trắng hơn những đàn ông bình thường một chút, nói đến dáng người đúng là kiểu mảnh khảnh yếu ớt khiến cho người ta muốn bao bọc, nếu như Trình Kiệt thật sự thích đàn ông, hắn có hay không sẽ để ý đến Bạch Dịch:

“Tôi nghĩ không đến đâu, chỉ là một buổi chụp hình thử thôi mà”

Bạch Dịch thở nhẹ một hơi r ã gật đ ài:

“Đúng vậy, chỉ là một buổi chụp hình thử mà thôi, chỉ có đi ầu là mấy ngày nay không thấy mặt của ngài ấy r ã”

Bạch Dịch nói Tiêu Dật mới nhớ, đúng là mấy ngày nay không nhìn thấy mặt của Trình Kiệt r ã, còn có điện thoại cũng không thèm gọi cho cậu. Tiêu Dật giống như nghĩ ra điều gì đó li ền bỏ điện thoại ra nhìn thử, ngón tay lướt ở trên màn hình làm một vài thao tác, cậu muốn xem xem định vị l ân đó Trình Kiệt cài vào đã hủy đi hay chưa, cuối cùng vẫn là hủy mất r ã.

Bởi vì nữ đã được chọn ra ngay ngày hôm đó cho nên lần chụp hình thử này chỉ có 16 nam tới mà thôi, Sử Cát Cát so với Trình thị không lớn bằng nhưng nhìn mặt bằng chung thế này so với những công ty trang sức khác thì cũng đáng nể rää. Nhóm người thực tập được nhân viên của Sử Cát Cát đưa tới tầng thứ 6, Sử Linh không xuất hiện chỉ có duy nhất một thợ chụp hình trẻ tuổi cùng trợ lý của anh ta. Tiêu Dật đánh giá thợ chụp hình kia một lượt, quan áo trên người đài là một dạng phổ biến dễ vận động, nhìn qua người này chắc cũng chỉ gần 30 tuổi, trợ lý của anh ta là một cô gái tầm 22, gương mặt bình thường nhưng được cái dáng người nhỏ nhắn rất nhanh nhẹn.

“Mọi người đã đến đông đủ rää sao? Tôi là Dương Tổ là người phụ trách mọi người trong đợt chụp hình lần này. Được rää, từng người một bước lên phía trước đi”

Tiêu Dật lúc đài cảm thấy thợ chụp hình này vô cùng dễ chịu, không giống như những lão sư chụp hình khác lúc nào cũng quát mắng lớn tiếng. Nhưng mà người mới vừa lên liền đã bị mắng như tắt nước, cuối cùng vẫn còn chưa kịp tạo dáng gì cả đã bị đuổi xuống rää, người phía trước bị áp lực thế nào mọi người trong phòng đài thấy, chính vì vậy Tiêu Dật cũng giống như mọi người căng thẳng vô cùng. Đã bốn người bước lên chụp hình rää không ai thu về được sự ưng ý của Dương Tổ cả, đến lượt Trác Trí Văn là người tiếp theo tuy rằng vẫn bị quát mắng như là những người khác nhưng xem ra vẫn có vẻ khả thi hơn bọn họ. Bùi Khâm chụp không tốt có lẽ do quá mức căng thẳng. Bạch Dịch thì lại càng thảm hơn mới vừa đặt chân lên buc muôn tạo dáng một chút đã bị Dương Tổ ở phía dưới thảng thắn nói một câu thế này:

“Tôi cần mạnh mẽ cậu uốn éo như thế làm cái gì, đi xuống đi”

Bạch Dịch tức giận nhưng không dám nói chỉ còn biết im lặng bước xuống, Tiêu Dật ở bên cạnh an ủi cậu ta một chút:

“Không sao đâu, lần sau vẫn còn nhịn cơ hội mà”

Bạch Dịch gật đài:

“Tôi đi ra ngoài một chút”

Người khá nhất trong nhóm thực tập l`àn này hẳn là Ngô Lăng, Dương T`ổ bấm máy rất nhanh cũng không thấy anh ta càu nhau gì cả, đến lúc Ngô Lăng bước xuống r`ồi Dương T`ổ còn chăm chú nhìn lại ảnh chụp trong máy ảnh nhỏ của mình. Phó Hạo chụp cũng xem như là tốt, bị lớn tiếng là một vài động tác nhưng rất nhanh đã lấy lại được tập trung chỉnh sửa tư thế sao cho hợp ý Dương T`ổ nhất.

Cuối cùng cũng đến lượt Tiêu Dật bước lên phía trên, tuy rằng ở dưới đã học hỏi kinh nghiệm được kha khá nhưng lúc bước lên vẫn không thể nào bình tĩnh được. Cách thức tạo dáng đầu tiên đã bị Dương T`ổ quát tháo không hài lòng, Tiêu Dật vốn đang d`ần d`ần lấy lại được phong độ thì ánh mắt li`en nhìn thấy một bóng dáng cao lớn đi lướt qua cửa phòng, Tiêu Dật giật mình đứng th`an một chút quên mất c`ần phải tạo dáng trước ống kính, cứ đứng ngây ngốc ở một chỗ nhìn về phía trước. Đến khi Dương T`ổ không thể kiên nhẫn được nữa li`en lớn giọng đuổi cậu xuống, Tiêu Dật bước xuống nhanh chóng đi ra ngoài muốn nhìn xem thử, mới vừa bước được đến chỗ lối rẽ vào hành lang li`en nhìn thấy Trình Kiệt đứng ở đó cùng Bạch Dịch nói chuyện, bởi vì Trình Kiệt đang đứng xoay lưng lại với cậu cho nên cậu không thể nhìn thấy được biểu hiện trên gương mặt hắn hiện giờ, nhưng mà có điều Bạch Dịch hình như rất vui vẻ bởi vì cậu ta cứ mỉm cười suốt cả một quá trình. Hai người bọn họ không đứng nói chuyện quá lâu, chỉ khoảng chưa đầy 2 3 phút mà thôi, có điều Tiêu Dật lại tự cảm thấy như vậy là quá lâu r`ồi. Khi Bạch Dịch dùng dáng vẻ lưu luyến nhìn theo bóng lưng của Trình Kiệt, Tiêu Dật trong lòng cảm thấy không thoải mái, còn có giống như bắt đ`ầu nhìn thấy Bạch Dịch không còn thuận mắt như trước nữa. Tiêu Dật nhanh chóng xoay người đứng ở một bên, Bạch Dịch cứ như vậy bước qua chỗ Tiêu Dật trốn mà không phát hiện ra. Tiêu Dật nhanh chóng bước tới phía thang máy nơi mà Trình Kiệt vừa bước vào, mắt thấy thang máy đi lên tới tầng thứ 12 thì dừng lại, sau đó Tiêu Dật li`en quyết định bước vào thang máy kế bên nhấn lên tầng thứ 12. Tiêu Dật không biết mình theo Trình Kiệt làm cái gì, nhưng cậu luôn luôn có một dự cảm không tốt, nếu như mình hiện tại không đến nhìn xem thử nhất định sẽ hối hận. Lúc Tiêu Dật bước vào trong thang máy li`en nghe thấy được giọng nói của một cô gái đang bước g`an về phía này, Tiêu Dật lúc đ`au

không để ý quá nhiều nhưng khi phát hiện ra cô gái kia là Sử Cát Cát, còn có người đàn ông đi bên cạnh cô ấy chính là Trình Kiệt, Tiêu Dật nín thở không dám hành động gì cả chỉ có thể cẩn thận cho Trình Kiệt đừng để ý tới chỗ này nếu không cậu cũng không biết nên nói cái gì với hắn cả. May mắn Trình Kiệt cùng Sử Linh không có ý định vào thang máy, cánh cửa thang máy cứ như vậy khép lại mang Tiêu Dật che giấu vào bên trong. Tiêu Dật đi lên đến tầng 9 thì liền nhấn nút mở thang máy ra, cuối cùng liền đổi thang máy bên cạnh đi xuống tầng 6 nơi có nhóm người thực tập đang chụp hình.

Buổi tối ngày hôm ấy Tiêu Dật không giống như thường ngày nói chuyện cùng Bạch Dịch nữa, Bạch Dịch cũng như vậy, có điều cậu ta thì rất vui vẻ cả ngày cứ bất giác nở nụ cười chẳng khác nào người đang yêu cả. Tiêu Dật không cần nghĩ nhiều cũng biết Bạch Dịch rốt cuộc là vui vẻ chuyện gì, Trình Kiệt rốt cuộc đã nói gì với cậu ta rõ liêng khiến cho cậu ta cười mãi như vậy. Tiêu Dật ăn cơm xong liền trốn ở trong phòng cùng team chat của mình nói chuyện.

[Đại Boss]: Sóc Nhỏ, cậu mấy ngày nay đi đâu thế, còn tưởng là sẽ không lên đây nữa.

[Rên Ngọt]: Không phải là bị bá đạo tổng tài kia làm đến bất tỉnh ba ngày rã chứ?

[Sóc Nhỏ]: Tôi mang chuyện tôi thích phụ nữ nói với anh ta rõ

[Đã Hướng Dương]: Thảm liệt, thảm liệt, tiểu cúc còn có thể bảo toàn hay không?

[Phúc Hắc Công]: Không phải tình trạng nơi đó hiện giờ giống như một trái chery nhỏ rã chứ?

[Sóc Nhỏ]: Không phải, cái gì cũng đều không có

[Bạo Hoa Cúc]: Cái gì cũng đều không có là sao?

[Sóc Nhỏ]: Chính là cái gì cũng đều không có, anh ta giống như là không còn tồn tại nữa rồi.

[Phúc Hắc Công]: Vậy anh ta có đuổi cậu khỏi công ty hay không?

[Sóc Nhỏ]: Không có

[Dưa Chuột Lớn]: Như vậy không phải là quá tốt rồi còn gì

[Sóc Nhỏ]: Đúng vậy, bạn cùng phòng của tôi thường hay nhắc anh ta ở trước mặt tôi khiến cho tôi không vui một chút nào cả.

[Đại Boss]: Bạn cùng phòng của cậu chắc không phải thích anh ta rồi chứ?

[Sóc Nhỏ]: Anh ta đi đâu kiện tốt như vậy, làm gì có ai không thích sao...

[Đoạt Thiên Hạ]: Không phải có cậu sao?

[Trợ Công]: Không phải là cậu hối hận rồi chứ?

Tiêu Dật giật mình nhìn đến dòng tin nhắn kia, cái này cậu rốt cuộc là đã hối hận rồi có phải không.

[Sóc Nhỏ]: Không biết

[Dưa Chuột Lớn]: Cậu nhất định hối hận rồi

[Đương Quang]: Nếu là tôi, tôi cũng sẽ hối hận, dù sao anh ta đi đâu kiện tốt như thế hay là cậu giới thiệu cho tôi đi

[Sóc Nhỏ]: Anh ta không tốt đâu, anh ta không phải nói thích tôi hay sao? Tại sao tôi chỉ vừa mới nói tôi thích phụ nữ thì anh ta đã không nói chuyện với tôi nữa?

[Tiêu Hồn]: Như vậy tôi hỏi cậu một câu thôi, cậu có hối hận hay không, nếu như không hối hận thì chẳng phải đây là kết quả tốt nhất hay sao, anh ta không gây khó dễ cho cậu là được rồi.

Tiêu Dật bây giờ liền nghĩ cậu đúng là hối hận rää, chính là không vui vẻ khi Trình Kiệt không quan tâm cậu như thế, còn có hắn nhíu người ái mộ như vậy thật đúng là bất lợi cho cậu. Nếu như chẳng may Bạch Dịch thay thế cậu, không phải là cậu ta sẽ có toàn bộ phúc lợi của cậu hay sao, từ quần áo trang sức cho đến thức ăn, cậu mấy ngày này không được ăn thịt rää, đúng là Trình Kiệt không có sẽ không có thịt để ăn nữa.

[Sóc Nhỏ]: Như vậy thì phải làm sao bây giờ?

[Đại Boss]: Cậu bây giờ muốn cái gì?

[Sóc Nhỏ]: Muốn anh ta lại quan tâm tôi nữa

[Tiêu Hồn]: Cái này không phải quá dễ dàng rää hay sao

[Đã Hướng Dương]: Cậu bây giờ ở trước mặt anh ta nói mình sai rää

[Bạo Hoa Cúc]: Trực tiếp nói cậu thích anh ta đi

[Rên Ngọt]: Không thì tôi dậy cậu nói một câu như thế này nhé, đảm bảo anh ta sẽ lại quan tâm cậu nhíu hơn trước

[Sóc Nhỏ]: Là cậu nói gì?

[Rên Ngọt]: Liền nói tiểu cúc phía sau thật cảng thẳng muốn được yêu thương đi

[Sóc Nhỏ]: Tôi là đang nghiêm túc cơ mà

[Đại Boss]: Tiểu thụ không hư hỏng thì tiểu công sẽ không yêu đâu ha ha

[Sóc Nhỏ]: Tôi thấy anh ta đúng là không đứng đắn

[Bạo Hoa Cúc]: Thì đó, cậu liền cùng anh ta chơi trò không đứng đắn đi

[Sóc Nhỏ]: Sẽ có tác dụng sao?

[Dưa Chuột Lớn]: Cậu thử không phải sẽ biết hay sao

[Sóc Nhỏ]: Nếu như phản tác dụng thì thế nào

[Bạo Hoa Cúc]: Nếu như phản tác dụng thì... không biết a

[Sóc Nhỏ]: Hư hỏng một chút sẽ được yêu sao?

[Rên Ngọt]: Đa số là như vậy, chỉ là không biết bá đạo tổng tài của cậu có phải là tiểu số hay không thôi.

Buổi tối ngày hôm đó Tiêu Dật liền hạ quyết tâm một lần nữa, tuy rằng hiện tại vẫn chưa thể xác nhận được là cậu có thích Trình Kiệt hay không, nhưng mà có một điều là rõ ràng cậu không thể mang phúc lợi của mình để cho người khác cướp đi được. Sáng ngày hôm sau Tiêu Dật cố tình chọn một chiếc áo sơ mi màu trắng, hôm qua nhóm người kia nói tiểu thụ mặc áo sơ mi màu trắng là đẹp trai nhất, con gái nhìn cũng phải mê chử đừng nói là đàn ông. Bạch Dịch bình thường không mặc áo sơ mi màu trắng nhưng ngày hôm nay chẳng hiểu sao lại có một chiếc áo giống y cậu đang mặc, Tiêu Dật khó hiểu Bạch Dịch rốt cuộc là lấy tiền đâu có thể mua được một chiếc áo đắt tiền như vậy, chắc không phải là Trình Kiệt mua cho cậu ta chứ:

“Bạch Dịch, áo mới mua à?”

Bạch Dịch đứng ở trước gương đóng cúc áo:

“Ù, mới mua ngày hôm qua”

Tiêu Dật hạ giọng nói một câu thế này:

“Chúng ta hình như có sở thích giống nhau, chiếc áo đó của cậu thật giống chiếc áo tôi đang mặc”

Bạch Dịch quay lại phía sau phát hiện ra được sự trùng hợp này thì thắt thắt một chút sau đó liền mỉm cười tiếp tục nhìn về phía gương lớn chỉnh lại quan áo:

“Đúng vậy, cậu sẽ không để ý nếu như tôi mua một cái giống như của cậu chứ?”

Tiêu Dật cười ha ha:

“Có cái gì để ý chứ, chiếc áo này cũng không phải là hàng chỉ có vài ba cái thôi”

Tiêu Dật ngoài miệng nói không để ý nhưng trong lòng chính là đã âm thầm để ý, ánh mắt cùn lén lút đánh giá Bạch Dịch một lượt rồi lại nhìn đến bản thân đứng ở trước gương cuối cùng vẫn là tự khen thầm mình ở trong lòng, cậu mặc chiếc áo này đẹp hơn Bạch Dịch mặc. Lúc bấy giờ bước xuống ký túc xá Tiêu Dật liền nhìn thấy Cổ Vĩ An bước từ ký túc xá nã ra, cô ấy hôm nay mặc một chiếc váy đen bó sát thân thể, phong cách này chính là phong cách thường ngày của Cổ Vĩ An, nhưng mà cậu lại cảm thấy chiếc váy này rất quen mắt, chính là người này, Cổ Vĩ An chính là cô gái cùng Trình Kiệt nói chuyện ở bên ngoài ký túc xá tối hôm đó, cậu suýt chút nữa quên mất chuyện cô gái ngày ấy rã. Cổ Vĩ An không phải là dạng phụ nữ đứng đắn, cái này cậu chỉ cần vừa nhìn qua liền biết được rã, người này tối hôm ấy ở ký túc xá nhất định đã nhìn trúng Trình Kiệt, với quan hệ phức tạp của cô ta với nhau nhân vật lớn thì chuyện biết Trình Kiệt chính là Trình tổng không có gì khó khăn cả, cũng có thể cô ta đã từng gặp Trình Kiệt ở công ty rã. Tiêu Dật lại bắt đầu căng thẳng, trái một người, phải một người, người nào mới là người cậu nên đề phòng nhất đây.

Sau đó Tiêu Dật chợt phát hiện ra một điều người cậu cần đề phòng nhất chính là Sử Linh, chuyện là buổi sáng lúc bước vào Trình thị đã bắt gặp Trình Kiệt và Sử Linh cùng lúc bước vào rã, còn có ai kia cũng không thèm lướt nhìn cậu lấy một cái, ngay cả đợi cậu lên tiếng chào hỏi một câu cũng không muốn, cứ như vậy cùng Sử Linh vừa nói chuyện vừa bước nhanh vào thang máy rã.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân
dtv-ebook.com

Chương 53: Cuộc Hẹn Quan Trọng

Hôm nay Tiêu Dật có hoạt động tập luyện diễn xuất, lúc được nghỉ giải lao Tiêu Dật muốn đi ra bên ngoài hít thở không khí một chút, khi đi ngang qua cánh cửa phòng thay đồ lì ên nghe được tiếng nói chuyện truy ên ra, Tiêu Dật dừng lại một chút liếc mắt nhìn qua khe hở nhỏ của cánh cửa khép hờ, phát hiện ra được bên trong có Bạch Dịch cùng với Trác Trí Văn.

“Bạch Dịch, cậu gọi tôi vào đây là có chuyện gì sao?” Trác Trí Văn nhìn Bạch Dịch hỏi

“Trí Văn, tôi tin tưởng cậu nhất cho nên tôi sẽ kể cho cậu chuyện này, chiếc áo này là do Trình tổng tặng cho tôi ngày hôm qua đây” Bạch Dịch vuốt vuốt cổ áo nói

“Tặng cho cậu sao?” Trác Trí Văn bất ngờ

Bạch Dịch gật đ`âu:

“Đúng vậy, cho nên cậu hẳn là biết chuyện gì tiếp theo r ã có phảihay không? Mới vừa r ã tôi nghe giám sát Khương nói chuyện điện thoại với ai đó, hình như là người được chọn chụp hình đã có r ã, còn có bên Sử Cát Cát đã thảo sẵn hợp đ`ông”

Trác Trí Văn khó hiểu:

“Nhanh như vậy sao?”

Bạch Dịch nâng giọng ra vẻ:

“Tôi nhất định sẽ có tên trong danh sách đó, chỉ là người còn lại không biết là ai mà thôi. Tôi coi cậu là bạn bè thân thiết nhất cho nên muốn giúp cậu, nếu như trong tờ danh sách đó có cậu thì quá tốt, nhưng nếu như không có cậu tôi sẽ hướng Trình tổng nói vài câu”

Trác Trí Văn nghe vậy liền vui vẻ lấy lòng:

“Thật thế sao, cảm ơn cậu nhé”

Bạch Dịch xua tay:

“Chỉ là lát nữa cậu phải ngăn giám sát Khương lại, phải làm cách nào để cho tôi có thể cầm bản danh sách đó lên gấp Trình tổng, chỉ có như vậy tôi mới giúp cậu được”

Trác Trí Văn khó xử:

“Cái này hơi khó...”

Bạch Dịch nghiêng đầu nói nhỏ vào tai Trác Trí Văn cái gì đó, Tiêu Dật nghe không rõ liền muốn cố ghé tai vào nghe thử, cuối cùng liền không cẩn thận chạm vào cánh cửa khiến cho nó phát ra tiếng động, hai người trong phòng phát giác ra liền lớn tiếng hỏi, Tiêu Dật vội vã nhanh chân bỏ chạy vào trong phòng vệ sinh. Đến khi Tiêu Dật cảm thấy an toàn rã mới dám thở nhẹ một hơi, lời vừa mới rã hai người kia nói Tiêu Dật cậu nghe thấy hết rã, Trình Kiệt thế nhưng nhanh như vậy đã có người mới, hại cậu mấy ngày này vẫn còn dư hơi tốn sức đau đầu nhức óc nghĩ đến hắn, rõ ràng hắn cố tình mua một chiếc áo giống y như của cậu cho Bạch Dịch, rõ ràng biết Bạch Dịch là bạn cùng phòng với cậu rã mà hắn còn làm như vậy, cái này nhất định là tức chết cậu rã đây mà.

Tiêu Dật bước vào trong phòng tập làm ra vẻ không có gì cả, cậu cúi đầu nhìn đến đồng hồ trên tay mình nhận thấy còn chưa đầy 5 phút nữa là đến thời gian vào tập, đúng lúc này Trác Trí Văn liền hốt hoảng đứng dậy nói:

“Đồng hồ của tôi đâu rã, chiếc đồng hồ của tôi đâu?”

Mọi người bao giờ cả Tiêu Dật cũng bất đắc ngờ ngác không hiểu chuyện gì xảy ra, giám sát Khương La cầm trên tay văn kiện bước vào phòng định lên tiếng thì Trác Trí Văn đã nhanh hơn một bước đi về phía Tiêu Dật kéo lấy cổ tay cậu:

“Tiêu Dật, cậu vì sao lại mang đằng hố của tôi?”

Giám sát Khương nhíu mày:

“Có chuyện gì thế?”

Bạch Dịch rất biết chọn thời điểm bước nhanh tới chỗ giám sát Khương La chặn lại:

“Giám sát Khương, vừa mới rã Trình tổng nhắc nhở nhanh chóng mang văn kiện lên cho ngài ấy”

Trác Trí Văn kéo cổ tay Tiêu Dật nói thật lớn:

“Tiêu Dật, cậu sao lại mang đằng hố của tôi?”

Giám sát Khương La thấy sự việc ở đây có vẻ không ổn liền mang văn kiện giao cho Bạch Dịch:

“Vậy cậu giúp tôi mang lên tầng 49 cho Trình tổng đi, tôi phải giải quyết vụ việc ở dưới này”

Khi Tiêu Dật còn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra với mình thì đã thấy Khương La không hiểu sao lại giao văn kiện cho Bạch Dịch rã, Tiêu Dật trong lòng thầm than hỏng bét rã thì ra cậu lại bị Bạch Dịch cùng Trác Trí Văn ngầm nham hâm hại như vậy:

“Cậu làm cái gì thế hả Trí Văn?”

Giám sát Khương La bước tới lên tiếng hỏi:

“Có chuyện gì?”

Trác Trí Văn lúc này mới làm ra vẻ bất ngờ hướng Tiêu Dật xin lỗi:

“A xin lỗi, tôi nhìn nhầm rã cái này không phải là đằng hõ của tôi, thật xin lỗi Tiêu Dật, xin lỗi giám sát Khương, xin lỗi mọi người về sự vỡ ào này”

Giám sát Khương thấy người gây chuyện tự mình hối lỗi cũng không truy cứu hỏi nhiềua nữa, Tiêu Dật lạnh mặt liếc nhìn Trác Trí Văn trong lòng âm thầm hiểu ra mọi chuyện. Trác Trí Văn này chẳng qua chỉ là bị Bạch Dịch ở phía sau chỉ thị mà thôi, Bạch Dịch này thế nhưng chọn ai lại không chọn cứ muốn nhắm vào cậu, cái này còn không phải là do Trình Kiệt ở bên cạnh cậu ta kể một số chuyện đi, đến hiện tại Bạch Dịch mới mang cậu ra kiểm cở như thế chứ. Khi mọi người đã đứng vào hàng ngũ rã, Trác Trí Văn ở phía sau mỉm cười vỗ vào vai Tiêu Dật nói nhỏ:

“Tiêu Dật, vừa rã là tôi diễn đó đừng để ý nhé, sau này Bạch Dịch có chỗ dựa rã nhất định sẽ không quên chúng ta đâu”

Tiêu Dật không nói gì cả, cũng không có ý định mỉm cười hay là bỏ qua chuyện này, chuyện ngày hôm nay bản thân cậu tự âm thầm ghi nhớ kỹ ở trong lòng, đợi đến khi cậu lại lấy được sự quan tâm của Trình Kiệt rã hai người này nhất định sẽ không bị lãng quên đâu, cứ chờ đó mà xem.

Bạch Dịch đi rất lâu, ước chừng cũng phải một tiếng đằng hõ, chỉ là đi giao văn kiện mà thôi làm gì phải lâu như vậy chứ, Tiêu Dật ở dưới bắt đầu nóng lòng sốt ruột ngay cả việc luyện tập ở dưới này cũng mất tập trung khiến cho người hướng dẫn phải tức giận nhắc nhở nhiềulần. Đến khi Bạch Dịch quay trở lại, sắc mặt của cậu ta có vẻ rất tốt, Trác Trí Văn chạy tới nói chuyện gì đó với Bạch Dịch, Tiêu Dật chính là khinh thường không muốn nghe. Cuối cùng giờ nghỉ trưa cũng tới, Tiêu Dật một đường bước ra khỏi phòng đi tới thang máy nhấn lên tầng thứ 49, Tiêu Dật chính là người vô lý như vậy, ngày hôm trước nói không thích Trình Kiệt, ngày hôm sau lại có thể vì hắn mà bắt đầu suy diễn, người khác đứng ở bên cạnh hắn liền không được thoải mái rã, thế mới có chuyện sau này bản tính đó của cậu vì người nào đó quá mức cưng chiều mà không thể sửa đổi được, hơn nữa

càng ngày càng thái quá đến vô pháp vô thiên, khiến cho đối phương phải đau đớn bất lực.

Thư ký Tiêu Khiết đã đi ăn trưa cho nên chở ngã bên ngoài trống không, Tiêu Dật đưa mắt nhìn về phía bàn làm việc liền thấy được một tập văn kiện nhỏ để ở đó, cậu đi tới nhìn xem thử phát hiện ra đó là văn kiện mà Sử Cát Cát thảo ra. Tiêu Dật nhìn xung quanh một hồi liền mở trang văn kiện đó ra nhìn thử, cậu muốn xem xem người được chọn là ai này sẽ là ai, cho dù là cậu biểu hiện không được tốt nhất định sẽ không được chọn nhưng mà Bạch Dịch so với cậu còn tệ hại hơn, nếu như cậu ta được chọn chính là rất vô lý. Nhìn văn kiện có in đậm rõ ràng tên của ba người, là Ân Tố Di, Ngô Lăng, người cuối cùng là Trác Trí Văn, xem rất kỹ càng cũng không tìm ra được tên của Bạch Dịch, Tiêu Dật nhìn đến dòng chữ ký dành cho tổng giám đốc vẫn trống không liền gấp văn kiện lại cẩn lấy nó đi tới chỗ cửa phòng làm việc của Trình Kiệt. Khi Trình Kiệt định gõ cửa phòng thì cánh cửa phía trước liền mở ra, ba ngày rã mới được nhìn Trình Kiệt ở khoảng cách gần như thế khiến cho Tiêu Dật trong vài giây cũng phải thắt thắt một chút. Người này ngũ quan cân xứng, đường nét gương mặt góc cạnh nam tính, ánh mắt hẹp dài tinh anh, môi mỏng cương nghị, trong ánh mắt kia rõ ràng đang có chút bất ngờ nhưng rất nhanh sau đó liền thay đổi trầm xuống hỏi cậu:

“Có chuyện gì sao?”

Tiêu Dật giật mình, trong lòng giống như bị một rung động cao độ nào đó đánh vào đến nhói một cái, cậu cúi đầu nhìn tới văn kiện ở trên tay:

“Cái này, giám sát Khương nói muốn anh xem xét ký vào”

Trình Kiệt xoay người định đóng cửa lại vừa làm vừa nói:

“Cứ để ở chỗ thư ký của tôi đi, lát nữa trở về tôi sẽ xem xét”

Tiêu Dật nhìn thấy Trình Kiệt có vẻ rất gấp gáp, bình thường giờ nghỉ trưa nếu không đi ăn cơm cùng với cậu thì con người này nhất định sẽ ở trong phòng làm việc không ra ngoài, bây giờ Trình Kiệt không ở trong

phòng làm việc lại cũng không cùng cậu đi ăn cơm, hắn rốt cuộc là muốn gấp gáp đi chỗ nào đây. Tiêu Dật lấy hết can đảm muốn chặn hắn lại:

“Chỉ ký một chữ là được rồi, giám sát Khương nói cần gấp để làm việc gì đó”

Trình Kiệt quay đầu nhìn Tiêu Dật một chút cuối cùng vẫn nhanh chóng giật lấy văn kiện ở trong tay cậu bước vào phòng làm việc của mình, Tiêu Dật theo đó cũng bước theo sau, còn đặc biệt nhẹ nhàng đóng cánh cửa đó lại. Khi Trình Kiệt còn đang đứng ở trước bàn làm việc mở văn kiện ra đọc qua một lượt, phía sau lưng hắn liền có một vòng tay mềm mại ôm lấy, còn có gương mặt nhỏ nhắn kia cũng theo đó áp sát vào lưng hắn, còn có giọng nói kia đặc biệt nồng nịu:

“Anh không quan tâm tôi nữa rồi...”

Trình Kiệt hơi giật mình một chút, tay cầm bút cũng đình chỉ động tác, hắn im lặng không có ý định lên tiếng. Tiêu Dật ở phía sau vô cùng căng thẳng, Trình Kiệt im lặng như thế này càng khiến cho cậu không biết nên phải làm như thế nào cho phải. Tiêu Dật hơi dùng sức một chút nhẹ lấy vùng eo rắn chắc của Trình Kiệt:

“Anh có hẹn rồi sao?”

Trình Kiệt nhấc bút ký xuống văn kiện ở dưới bàn làm việc rồi đưa tay đỡ tay của Tiêu Dật ra quay lại đưa bản văn kiện kia cho cậu:

“Đúng vậy, tôi có một cuộc hẹn quan trọng, văn kiện này em đưa xuống cho giám sát Khương đi”

Tiêu Dật không nhận lấy văn kiện kia mà nhìn Trình Kiệt hỏi:

“Anh có hẹn đi ăn trưa sao?”

Trình Kiệt gật đầu, Tiêu Dật cảm thấy đi ăn trưa không phải là chuyện quá mức quan trọng, nếu như đi ăn trưa còn bàn việc nhất định ăn sẽ không

ngon, nếu như muôn đi hẹn hò thì lại càng không phải là công việc quan trọng. Tiêu Dật đứng chặn ở trước mặt Trình Kiệt hỏi tiếp:

“Công việc dạo gần đây rất bận rộn sao?”

Trình Kiệt gật đầu đặt ván kiện ở trên bàn rồi bước sang bên trái một bước định rời đi, Tiêu Dật nhanh chóng lấy hết dũng khí vòng tay lên cổ người ta ôm lấy, mang gương mặt của mình tiến sát về phía hắn, trong thời khắc đó bản thân Tiêu Dật thật sự có chút xấu hổ, có chút do dự, nhưng cuối cùng vẫn là phải mang gương mặt đang ngày một ửng hồng kia nói chuyện với Trình Kiệt:

“Không phải anh nói công việc của anh bận rộn như vậy vẫn có thời gian nghĩ đến em sao, anh không quan tâm em nữa rồi hả?”

Trình Kiệt không có phản ứng gì tiếp theo cả, hắn muốn nhìn xem họ ly nhở phía trước mặt này có thể làm được đến mức độ nào, nếu như là dám làm tới việc dâng hiến thì hắn cũng dám ngay lúc này đáp ứng. Tiêu Dật kiêng mũi chân ôm lấy hai bên má của Trình Kiệt hơi kéo xuống một chút, Trình Kiệt rất là cao cho nên cậu phải làm như vậy mới có thể hôn tới miệng của hắn, tuy rằng không phải lần đầu tiên cùng hắn hôn môi nhưng đây lại lần đầu tiên cậu chủ động, nói là bản thân chủ động như lại vô cùng ngốc ngêch không biết phải lúc nào mang lần lướt tiến vào, cũng không biết làm thế nào tách mở được khoang miệng của Trình Kiệt ra, cuối cùng chủ động lại biến thành bị động, chỉ còn biết ngoan ngoãn đáp lại nụ hôn mãnh liệt kia của Trình Kiệt.

Tiêu Dật trong lúc hôn môi đúng là không tập trung nghĩ tới Trình Kiệt, cậu vẫn có thời gian mà tính toán đến chuyện của Bạch Dịch, phản ứng này của Trình Kiệt làm cho Tiêu Dật cảm thấy vui vẻ kiêu hãnh, vui vẻ vì việc Trình Kiệt căn bản vẫn không thể lạnh lùng với cậu được, kêu hãnh vì Bạch Dịch căn bản không thể nào thay thế được vị trí của cậu hiện giờ, ngay cả Cố Vĩ An, Sử Linh, Bối Ni, tất cả đều không có cửa đâu.

Trình Kiệt đưa tay xuống nháy lấy mông của Tiêu Dật đặt cậu ngồi lên bàn làm việc, phía trên vẫn liên tục cười nhiệt hohn lấy môi của Tiêu Dật, bàn tay phía dưới đã gấp gáp muôn mở cúc áo sơ mi của cậu ra luồn vào

bên trong sờ soạng. Tiêu Dật không tránh né ngược lại còn có điểm phổi hợp, bàn tay cậu vẫn vòng lên cổ của Trình Kiệt ôm lấy. Một lúc sau đó, Tiêu Dật liền đưa tay bao lấy hai bên má của Trình Kiệt hơi hơi muốn tách khỏi đôi môi hắn một chút:

“Không phải nói có cuộc hẹn quan trọng sao?”

Trình Kiệt trầm giọng:

“Biết anh có cuộc hẹn quan trọng r āi mà em còn hành động như thế này?”

Tiêu Dật hồn lướt qua môi mỏng của Trình Kiệt một cái mới nói tiếp:

“Đi ăn trưa bàn chuyện làm ăn sẽ ảnh hưởng đến khẩu vị cùng bao tử, không có lợi cho sức khỏe, nếu như là chuyện làm ăn thì hãy hẹn thời điểm khác. Còn nếu như là đi hẹn hò như vậy chuyện này lại càng không quan trọng”

Trình Kiệt nhếch môi dùng ngón trỏ nâng cằm của Tiêu Dật lên phía trên một chút:

“Hai việc đó đối với anh cũng đều là chuyện quan trọng”

Tiêu Dật nắm lấy cổ tay của Trình Kiệt kéo xuống:

“Vậy cuộc hẹn trưa nay của anh là khả năng thứ nhất hay là khả năng thứ hai?”

Trình Kiệt đột nhiên nhắc bổng Tiêu Dật lên, khiến cho cậu trong lúc hoảng sợ phải dùng chân quặp lấy hai bên hông của Trình Kiệt, Trình Kiệt để hai bàn tay đỡ ở dưới mông của Tiêu Dật, hơn nữa còn xấu xa đến mức bóp nhẹ một cái:

“Cả hai thì thế nào?”

Tiêu Dật ánh mắt chứa tia không vui không thèm che giấu, đôi môi nhỏ nhắn hơi mím lại một chút, cuối cùng chậm rãi phun ra một câu ý vị trào

phúng:

“Cũng thật bận rộn quá r ồi”

Tiêu Dật nói xong lại cúi đầu hôn lấy môi của Trình Kiệt, hôn thật sâu dây dưa không ngớt, Trình Kiệt từ từ thả Tiêu Dật đứng xuống dưới sàn, bàn tay đưa xuống cởi ra thắt lưng ở trên quần của cậu, mang cúc quần cùng khóa quần đầu kéo xuống, bàn tay to lớn vội vàng luồn vào trong quần lót của cậu nắn bóp hai bên mông nhíu chặt kia. Tiêu Dật không có ý định né tránh cho đến khi ngón tay của người nào đó có ý định theo rãnh mông của cậu luồn xuống nơi đó, Tiêu Dật liền nhanh chóng nắm lấy cổ tay không thành thật kia của Trình Kiệt lại, cậu hơi dùng sức một chút mang cổ tay hắn kéo lên cao, sau đó liền cầm lấy nó đưa về phía trước Tiểu Dật Dật:

“Anh còn muốn đi đến cuộc hẹn quan trọng kia không?”

Trình Kiệt cầm lấy Tiểu Dật Dật ở trong tay tà ác hỏi:

“Anh còn có thể đi hay sao?”

Tiêu Dật ôm lấy Trình Kiệt khẽ thở dốc, mang gương mặt ửng hồng xinh đẹp kia che giấu vào trong lồng ngực hắn, nhưng mà tiếng thở dốc tiêu hồn kia thì lại không thể nào giấu đi đâu được:

“Vậy có cần thông báo cho đối phương một tiếng hay không?”

Trình Kiệt mang gương mặt đang hâm sâm vào lồng ngực mình ra nhìn một chút, người trong lòng ánh mắt lớn long lanh ngập nước, trong con người kia ngoài hình bóng của hắn thì chính là bị dục vọng che lấp, đôi môi căng mọng dính chút nước giống như là vừa mới rỉ người nào đó đã cắn qua một chút để kìm né tiếng rên rỉ của bản thân, Trình Kiệt trầm giọng khó khăn hỏi:

“Thông báo cái gì?”

Tiêu Dật ngẩng đầu nhìn Trình Kiệt như vậy:

“Thông báo anh hủy hẹn... bởi vì anh có một cuộc hẹn quan trọng hơn vào trưa nay r ^{ồi}”.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân
dtv-ebook.com

Chương 54: Trong Tâm Kiểm Soát

Có một sự thật mà Tiêu Dật không biết, chiếc áo sơ mi buổi sáng ngày hôm nay của Bạch Dịch căn bản chỉ là hàng nhái, giá của nó thật sự không bằng nửa giá chiếc áo của cậu đang mặc, dĩ nhiên thì Trình Kiệt không có khả năng mua cho người ta một chiếc áo giá rẻ như vậy, thế cho nên chiếc áo đó căn bản là do tự Bạch Dịch mua. Buổi sáng ngày hôm nay Bạch Dịch dành được văn kiện đưa lên phòng làm việc của Trình Kiệt, nhưng mà cửa phòng còn chưa kịp chạm tới đã bị thư ký Tiểu Khiết ngăn lại, cuối cùng cậu ta chỉ có thể để lại văn kiện ở đó rã xuống dưới, bởi vì đã chót huênh hoang với Trác Trí Văn rã cho nên Bạch Dịch mới cõi tình làm ra vẻ một tiếng sau mới quay trở lại phòng tập. Sự thật chỉ có một, Bạch Dịch ngoài lần bắt chuyện với Trình Kiệt ở Sứ Cát Cát ra thì không còn có bất cứ cơ hội nào cùng hắn ở chung một chỗ nữa.

Buổi tối cách đây ba hôm khi Trình Kiệt nhận được cuộc điện thoại của cô gái nào đó liền có vẻ gấp gáp, người phụ nữ đó không ai khác chính là Sử Linh. Thật ra Sử Linh đã gần 40 tuổi rã chỉ là rất biêt cách chăm sóc vẻ bên ngoài cho nên mới trẻ trung như vậy, người phụ nữ này đối với Trình Kiệt thật sự có quan hệ khó nói, việc này vẫn nên là để từ từ nói ra sau này... Sau khi Trình Kiệt đưa Tiêu Dật đến Sứ Cát Cát mua đồ, Sử Linh liền nhận được thông báo của nhân viên, thế nên ngay ngày hôm sau Sử Linh liền đến Trình thị một chuyến lấy lý do là chọn người mẫu chụp hình cho bộ sưu tập sắp tới sở dĩ chính là muốn đến nhìn xem Tiêu Dật rốt cuộc mặt mũi ra sao. Trình Kiệt biêt Sử Linh đột nhiên đến Trình thị chọn người, hơn nữa còn nhầm vào nhóm người thực tập liền biêt được cô ta có mục đích gì, thế cho nên buổi sáng hôm qua mới có mặt ở Sứ Cát Cát, lại còn khéo đến mức khiến cho Tiêu Dật bất ngờ rã lại hiểu lầm mang tâm tư đêphòng linh tinh.

Còn vềCổVĩ An, cô ta chǎng qua nhǎm trúng chiếc xe của Trình Kiệt cộng thêm về ngoài lịch lâm diễn trai kia cho nén mới dừng lại một chút chủ động bắt chuyện mà thôi, Trình Kiệt và CổVĩ An căn bản không có liên lạc gì với nhau cả. Nhưng mà hiện tại hồly nhỏ nào đó mềm nhũn ngã ở trên đùi hắn lại nỉ non vòng vo thế này:

“Trình Kiệt, anh có biết CổVĩ An không?”

Trình Kiệt nhíu mày một chút:

“CổVĩ An? Không biết người này”

Tiêu Dật ngâng đầu nhìn Trình Kiệt một chút, sau đó bắt chốt nâng tay ôm lấy cầncổ của hắn, mang miệng của mình tiến về phía đó một chút hỏi tiếp:

“Vậy Bạch Dịch?”

Trình Kiệt cũng không hiểu nỗi hồly nhỏ này cùng hắn nói chuyện hai người đó làm gì:

“Bạch Dịch sao, là người trong nhóm nghệ sĩ thực tập lần này, là bạn cùng phòng của em không phải sao? Có chuyện gì sao?”

Tiêu Dật ánh mắt lóe lên tia sắc lạnh một chút, nhưng cả một quá trình đó gương mặt kia luôn luôn cọcọ ở bên cổ Trình Kiệt cho nén hắn không thể nào phát giác ra được bắtcứ chuyện gì cả:

“Cũng không có chuyện gì cả, ngày hôm nay cậu ấy có một chiếc áo rất giống chiếc áo em đang mặc, cho nên chỉ tùy tiện nhắc đến một chút thôi”

Trình Kiệt khó hiểu một chút nhưng cũng không có ý định hỏi thêm gì nữa, Tiêu Dật ngã ở trên đùi của Trình Kiệt vô cùng thoải mái, cho dù có phát giác ra được gãy cứng phía dưới thật nóng cũng không hềsợ hãi gì cả:

“Vừa mới rã có hẹn ăn trưa với ai thế?”

Trình Kiệt không có gì phải giấu giếm cả:

“Là người bên Sứ Cát Cát”

Tiêu Dật lại mím môi, có thể cùng Trình tổng của Trình thị đi ăn đương nhiên không chỉ đơn giản là nhân viên quèn bên Sứ Cát Cát, không cần phải hỏi Trình Kiệt thì Tiêu Dật cũng biết đối tượng hẹn gặp mặt với hắn là Sứ Linh:

“Như vậy anh nhắn cho người ta một tin đi, nói anh không đến được đừng để người ta chờ”

Trình Kiệt cúi đầu hôn xuống mái tóc của Tiêu Dật:

“Không cần đâu”

Tiêu Dật với lấy điện thoại ở trên bàn làm việc của Trình Kiệt đưa cho hắn:

“Cần chứ, cũng chỉ là một tin nhắn không có mất cái gì mà”

Trình Kiệt giống như phát giác ra chuyện gì đó liền dùng tay nâng cằm Tiêu Dật lên nhìn:

“Thời gian hẹn gặp đã trôi qua một tiếng đồng hồ rồi, em nghĩ người ta còn ở đó đợi sao?”

Tiêu Dật nắm lấy cổ tay của Trình Kiệt để xuống đùi mình, phía sau ánh mắt kia tuy rằng che giấu tâm tư nhưng ngoài miệng vẫn là vẻ vô tội nói thế này:

“Biết là như thế rồi nhưng dù sao anh cũng phải nhắn một tin nhắn xin lỗi đi”

Trình Kiệt bật cười một tiếng, hắn cúi đầu hôn nhẹ vào môi của Tiêu Dật, khi rời đi còn cố tình dùng miệng cắn lấy môi dưới của cậu kéo ra:

“Vậy người nhắn tin xin lỗi phải là em mới đúng”

Tiêu Dật muốn xác định lại cho chắc chắn người hẹn ăn trưa lần này với Trình Kiệt là Sử Linh, nếu như là Sử Linh thì coi như cậu đã phỏng đúng đối tượng, nhưng nếu như lại không phải Sử Linh thì cậu đã nơ nà một đối tượng rã. Tiêu Dật là một người cùa toàn, cậu muốn có sự chắc chắn cho nên đối với đối tượng cùa đêphòng sẽ không có chuyện qua loa cho xong. Tiêu Dật mở điện thoại của Trình Kiệt lên phát hiện ra nó có cài khóa bảo mật cho nên liền nói với hắn:

“Vậy em giúp anh nhắn tin”

Trình Kiệt im lặng không nói gì cả, sau đó Tiêu Dật hỏi hắn:

“Điện thoại này mở như thế nào?”

Trình Kiệt không nói mất khẩu mà hỏi ngược lại Tiêu Dật:

“Em rốt cuộc muốn làm cái gì đây?”

Tiêu Dật có chút giật mình nhưng rất nhanh sau đó lại hỏi một câu hỏi như cũ:

“Điện thoại này mở như thế nào đây?”

Trình Kiệt cẩn bản không có gì phải giấu giếm cả, hắn cũng muốn nhìn xem hổly nhỏ này muốn làm cái gì. Trình Kiệt nắm lấy bàn tay của Tiêu Dật điệu khiển ngón tay thon dài kia vẽ một hình vuông ở trên màn hình điện thoại, Tiêu Dật khẽ mỉm cười mặt khẩu thì ra lại dễ dàng như thế. Màn hình điện thoại của Trình Kiệt không có gì đặc biệt cả, chỉ là hình nền mặc định đã cài sẵn ở trong máy mà thôi. Tiêu Dật lướt nhẹ đàu ngón tay mở lên danh bạ tra một lượt, đến khi phát hiện trong danh bạ kia có số của Bối Ni liền dừng lại một chút, Tiêu Dật ánh mắt vẫn nhìn vào màn hình điện thoại thông minh kia nói:

“Đối tượng hẹn ăn trưa hôm nay của anh là Bối Ni hả, em giúp anh hướng cô ấy nhắn vài từ xin lỗi”

Trình Kiệt ha ha cười lớn:

“Bối Ni là người của Sử Cát Cát sao? Với lại anh cũng đã lâu lăm rã không nói chuyện với cô ta nữa”

Tiêu Dật nhấn vào tên của Bối Ni:

“Nếu không em xóa sổ liên lạc này đi giúp anh”

Nói rã không để cho người ta đặng ý, ai đó đã nhanh tay xóa đi rã. Trình Kiệt cảm thấy cũng không có gì quan trọng cả cho nên không ngăn cản, hắn đưa tay vào trong áo sơ mi của Tiêu Dật bắt đầu sờ soạng trêu chọc điểm nhỏ mẫn cảm của ai đó. Tiêu Dật cuối cùng cũng tìm ra được số của Sử Linh, cậu ngẩng đầu lên hỏi Trình Kiệt:

“Có phải là người này không?”

Trình Kiệt làm sao mà không biết ý đồ của hổy nhỏ này, muốn mượn cớ nhẫn tin chẳng qua là muốn kiểm tra điện thoại của hắn mà thôi. Trình Kiệt giật lấy điện thoại ở trên tay của Tiêu Dật đập mạnh xuống bàn làm việc, tiếp theo sau đó liền ôm lấy eo của người ta, một tay sờ soạng ngực nhỏ, một tay lại vuốt ve bắp đùi của cậu. Trình Kiệt cúi đầu ngậm lấy bên ngực phải còn lại kia của Tiêu Dật mút mạnh, đầu lưỡi quét vòng quanh đó một hã, thỉnh thoảng còn khẽ lấy răng cắn vào nơi đó khiến cho Tiêu Dật cũng phải tê dại:

“Muốn biết cái gì không phải cứ trực tiếp hỏi anh là được rã hay sao”

Tiêu Dật trước đây đối với việc Trình Kiệt động chạm thân thể của mình phi thường ngượng ngùng muốn né tránh, nhưng mà hiện tại lại cảm thấy thật ra cũng không có gì to tát cả, ngược lại còn có chút thoải mái thỏa mãn, dĩ nhiên thì cũng chỉ có mức độ mà thôi, điểm mấu chốt của cậu Trình Kiệt vẫn chưa thể nào chạm vào được.

“Anh nói chuyện với quản lý ký túc xá đi...” Tiêu Dật hô hấp bất ổn

Trình Kiệt nhếch môi:

“Được, như vậy lát nữa đưa em về thu xếp đỗ đạc”

Ý của Tiêu Dật là muốn nói đến chuyện thức ăn nhưng mà Trình Kiệt lại hiểu nhầm thành chuyện nhà ở, Tiêu Dật nói rõ ràng cho Trình Kiệt hiểu:

“Không phải ý đó, quản lý ký túc xá sắp xếp khẩu phần ăn của em thật vô lý, nói ngày chẵn ăn thịt ngày lẻ ăn cá, nhưng mà em chẵn lẻ đâu không có thịt ăn”

Việc không cho Tiêu Dật ăn thịt chính là chủ ý của Trình Kiệt, hờly nhỏ nhà hắn thuộc dạng đặc biệt, cái gì cũng có thể ăn nhưng nếu không có thịt sẽ không muốn ăn cái gì cả, một ngày không được ăn thịt nhất định sẽ buồn bực ăn không停, đến khi ấy Trình Kiệt hắn chỉ cần dẫn hờly nhỏ kia đi ăn thịt thì hờly nhỏ kia không biết chừng còn coi hắn là người tốt nhất trên đời này cũng nên:

“Không phải nói không muốn ai biết em có người chống lưng hay sao, còn muốn anh tự mình nói chuyện này với quản lý ký túc xá”

Tiêu Dật khó xử, Trình Kiệt nói quả thật cũng đúng, không lý nào đường đường là một tổng giám đốc lớn lại để ý đến chuyện của nhóm nghệ sĩ không chính thức cả:

“Như vậy... sẽ không được ăn thịt sao?”

Trình Kiệt đóng vai một người tốt, một tay đưa lên vuốt vuốt mái tóc của Tiêu Dật dịu dàng đưa ra đề xuất:

“Như vậy mỗi buổi tối sẽ dẫn em đi ăn thịt không phải là được giải quyết rõ ràng hay sao?”

Tiêu Dật nghĩ một hồi cảm thấy như vậy cũng được, dù sao thịt ở ký túc xá cũng rất ít, cùng Trình Kiệt đi ăn vừa có thể ăn no bụng lại vừa có thể ăn thịt ngon.

Buổi trưa ngày hôm ấy Tiêu Dật cõi tình mang ván kiện kia xuống dưới, ở trước mặt Bạch Dịch cùng Trác Trí Văn đưa cho giám sát Khương La rã

bước xuống vị trí của mình. Trác Trí Văn lúc đa có điểm khó hiểu không rõ vì sao Tiêu Dật lại có văn kiện kia lien kéo cậu vem một chõ hỏi:

“Tiêu Dật, có phải là hợp đong của Sử Cát Cát hay không thê?”

Tiêu Dật liếc nhìn Bạch Dịch một cái sau đó lien làm như không có việc gì hướng Trác Trí Văn mỉm cười gật đa:

“Đúng vậy!”

Trác Trí Văn có điểm khẩn trương mong chờ:

“Danh sách có ai the, cậu đa xem qua hay chưa?”

Tiêu Dật nghiêng đa nói nhỏ vào tai của Trác Trí Văn, Bạch Dịch đứng cách đó ở một khoảng cũng cõi gang ghé tai vào nghe thử, đáng tiếc từ đa đến cuối cậu ta không thể nghe được Tiêu Dật nói cái gì cả. Chỉ biết được rằng sau khi Tiêu Dật nói xong, Trác Trí Văn có vẻ rất vui hơn nữa còn quay sang Bạch Dịch nói tiếng cảm ơn liên tục. Bạch Dịch tuy rằng không hiểu chuyện gì đang xảy ra nhưng cũng thuận theo đáp một câu không có gì. Tiêu Dật vừa mới ở trên đùi của Trình Kiệt nói chuyện mới biết được Bạch Dịch thì ra đang nói dối, Trình Kiệt và Bạch Dịch căn bản chẳng có cái gì, có điau Tiêu Dật cũng không có ý định vạch tran cậu ta với Trác Trí Văn, dù sao thì Bạch Dịch chưa có động thái gì với cậu thì cậu cũng sẽ không đả động đến cậu ta.

Giám sát Khương La ở phía trên mở văn kiện kia ra đọc một lượt rã nâng giọng gọi tên ba người có ở trong danh sách:

“Đây là hợp đong do Sử Cát Cát thảo ra, phía bên công ty đó đã chọn được người mẫu chụp hình cho bộ trang sức ra mắt sắp tới, Ân Tố Di, Ngô Lăng và Trác Trí Văn, đây sẽ là cơ hội tốt của ba người. Sẽ có người bên Sử Cát Cát làm việc với ba người trong ba ngày sắp tới, việc này dĩ nhiên sẽ được ghi nhận vào nhật ký theo dõi của ba người”

Đây quả thật là một cơ hội tốt. ai ai cũng đa ghen tị với ba người, đương nhiên trong số đông đó cũng không ngoại trừ Tiêu Dật, có điau Tiêu

Dật chỉ có một chút ghen tị mà thôi chứ không hề có ý muốn phá hoại, nếu như cậu muốn trở thành người mẫu cho buổi chụp hình của Sử Cát Cát thì chỉ cần hướng Trình Kiệt nói vài ba câu thì tên của cậu sẽ có ở trong danh sách kia nhưng mà Tiêu Dật không có làm như vậy, dù sao cũng không thể cướp đi mọi công sức của người ta được.

Buổi chiều sau khi kết thúc tập luyện Tiêu Dật vẫn như thường lệ cùng mọi người vây kín xá ăn cơm, không có gì thay đổi cả cho dù ngày chẵn hay ngày lẻ thì Tiêu Dật cũng chỉ ăn duy nhất 200g cá đó.

“Chúc mừng cậu nhé Trí Văn” Bùi Khâm ngồi ăn ở một bên lên tiếng

Trác Trí Văn vui vẻ gật đầu: “Cám ơn nhé...” Nói đến đây lại quay sang Bạch Dịch: “Chuyện này cũng cảm ơn cậu”

Tiêu Dật ngẩng đầu nhìn Trác Trí Văn một chút rồi lại cúi đầu tiếp tục chọn thức ăn, trong lòng âm thầm cười nhạo Trác Trí Văn, con người này rõ ràng là nhờ biểu hiện tốt trong buổi chụp hình mới có thể ký được hợp đồng lần này, thế mà lại ngu ngốc nghĩ rằng mình được người khác giúp đỡ mới có thể được.

Bạch Dịch làm một bộ dáng cao thượng không để ý:

“Không cần cảm ơn tôi đâu, dù sao cũng chúc mừng cậu có thể ký được hợp đồng đầu tiên”

Trác Trí Văn vui vẻ, sau đó đột nhiên liền nhíu mày:

“Nhưng mà Bạch Dịch, cậu chẳng phải nói mình nhất định ký được hợp đồng lần này sao?”

Tiêu Dật im lặng ngồi xem kịch vui nhưng gương mặt vẫn cố giả bộ giống như người ngồi ở chỗ này khó hiểu không thôi. Bạch Dịch có chút mất tự nhiên, một lúc sau liền nhỏ giọng khẽ nói thế này:

“Ở đây nhiều người các cậu đừng nhắc đến chuyện đó nữa, dù sao ngày ấy cũng nói với tôi rằng hợp đồng này cũng không quan trọng lắm”

Trác Trí Văn gật gật đ`ài:

“Cũng đúng”

Tiêu Dật nhún vai, người lẽ ra nói câu hợp đ`ăng kia không quan trọng là cậu mới đúng, dù sao nếu như Bạch Dịch không nhanh một chút chấm dứt chuyện này trước khi mọi việc chưa đi quá xa thì cậu ta chỉ có thể tự chuốc khổ vào thân mà thôi. Dĩ nhiên thì Tiêu Dật luôn mang danh nghĩa đứng ngoài xem vở kịch vui này, cậu từ đ`ài đến cuối không có ý định nhắc nhở Bạch Dịch cái gì đó, không phải là Tiêu Dật khinh địch nghĩ rằng Bạch Dịch căn bản không thể nào tạo lập mối quan hệ với Trình Kiệt được mà là cậu nghĩ mọi chuyện vẫn có thể nằm trong tầm kiểm soát của cậu, chỉ sợ Bạch Dịch ngay cả một cuộc ngẫu nhiên gặp mặt với Trình Kiệt, Tiêu Dật cậu cũng sớm có cách ngăn cản r`ã.

Con người của Tiêu Dật có lẽ có một chút đối lập khó hiểu, ví như chuyện Tiêu Dật muốn chắc chắn được an toàn tuyệt đối nhưng lại thích thử thách, cho dù có cơ hội đẹp bỏ mục tiêu đó cũng không ngay lập tức làm mà đứng nhìn đối tượng tự lẩn sâu vào sai lầm... Tiêu Dật đương nhiên không nghĩ mình làm như vậy rất độc ác, cậu luôn nghĩ rằng là người ta động chạm đến cậu trước, cho dù là vô tình hay cố ý thì cuối cùng cũng đã là động chạm r`ã, cho nên đ`ài là đối tượng khiến cậu nhìn không thuận mắt. Thế mới có chuyện tính cách này sau đó li`en càng ngày càng vô lý không chịu được, ngay cả Trình Kiệt cũng phải nhún nhường vài bậc, vẫn là nói bị ai đó chi`ai hư mà thành, dĩ nhiên chuyện là vẫn là để nói sau đi.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân
dtv-ebook.com

Chương 55: Trình Kiệt... Em Đau

Tiêu Dật mới tắm xong vẫn còn đang đứng ở trước gương lau tóc thì điện thoại ở dưới giường lì lèo lên, không cần nhìn cũng có thể đoán ra được người gọi tới là Trình Kiệt. Tiêu Dật dừng tay cúi người xuống lấy điện thoại áp vào tai nghe:

“Chờ một chút”

Trình Kiệt đỗ xe ở cách cổng ký túc xá một đoạn, bởi vì buổi trưa Tiêu Dật nói không được phép đỗ xe quá gần ký túc xá sẽ bị người khác nhìn thấy cho nên Trình Kiệt nào dám không nghe theo:

“Nhanh một chút”

Tiêu Dật vừa nói chuyện điện thoại với Trình Kiệt vừa nhanh chóng đi tới trước tủ quần áo lấy đầm

“Không muốn nhanh”

Trình Kiệt nhếch môi cười nhẹ:

“Có muốn anh lên tận phòng giúp em hay không?”

Tiêu Dật hừ hừ để lại một câu rồi cúp máy luôn:

“Không nói chuyện nữa”

Buổi tối ngày hôm nay Tiêu Dật mặc một chiếc áo thun màu vàng cùng chiếc quần kaki màu trắng, cậu mặc bộ đồ này thật sự rất là đẹp, chính là

kiểu vừa thoải mái lại vừa năng động, Sau khi đứng ở trước gương cảm thấy ổn r ồi Tiêu Dật mới nhanh chóng bước xuống đi gặp Trình Kiệt.

Xe của Trình Kiệt đỗ cách ký túc xá một khoảng cách khiến cho Tiêu Dật cảm thấy vô cùng hài lòng, dù sao thì chuyện cậu ở sau lưng âm thầm có hậu thuẫn mới có thể vào Trình thị cũng không quang vinh vẻ vàng gì, cho nên không cần ngu ngốc giống như Bạch Dịch rõ ràng không có gì đã lớn tiếng đao to búa lớn r ồi. Tiêu Dật rất thành thực mở cửa xe phía trước ng ồi vào trong, Trình Kiệt xoay người từ phía sau hàng ghế lấy tới một hộp quà màu xanh đưa cho Tiêu Dật:

“Cho em”

Tiêu Dật có điểm bất ngờ, ngày hôm nay chẳng phải là ngày gì đặc biệt cả Trình Kiệt như thế nào lại còn mang đồ cho vào một hộp quà như thế này. Tiêu Dật nghi ngờ một chút quay sang hỏi Trình Kiệt:

“Là cái gì? Vì sao đột nhiên lại tặng quà thế này?”

Trình Kiệt chăm chú quan sát người ngồi bên cạnh, ánh mắt kia rõ ràng tràn đầy tia nóng bỏng khiến cho Tiêu Dật nhìn thấy cũng không tự chủ được mà hốt hoảng né tránh. Giọng nói của Trình Kiệt đột nhiên trầm khàn vô cùng:

“Em mở ra không phải là biết r ồi hay sao, đột nhiên nhìn thấy thứ này cảm thấy rất hợp với em cho nên muốn mua cho em”

Tiêu Dật thích nhận quà nhưng mà nhận quá nhiều lại cảm thấy ngại, hơn nữa mấy món đồ Trình Kiệt mua cho cậu cũng không phải là rẻ chính vì vậy lúc này mới có ý định muốn trả lại cho hắn:

“Lại là đồ đắt tiền nữa phải không, không cần đâu...”

Trình Kiệt khàn giọng:

“Không đắt tiền, đây là món đồ rẻ nhất trong số những món đồ đã từng tặng cho em”

Tiêu Dật không thể nào tin tưởng Trình Kiệt được, món đồ mà Trình Kiệt trong miệng nói rẻ đối với người bình thường đã phải đắt đỏ rất lâu mới có thể quyết định mua hay là không. Tiêu Dật thở dài mang hộp quà kia mở ra xem thử, vừa làm vừa lầm bầm nói:

“Lần sau đừng mua cái gì...”

Lời chỉ vừa mới nói ra đến đây liền đột nhiên dừng lại, không gian giống như là rơi vào trạng thái đóng băng mọi thứ, Tiêu Dật trợn mắt nhìn đồ ở trong hộp quà kia, có hai món đồ nằm song song ở trong đó, một là chai nhựa gì đó giống như là chai đựng mỹ phẩm, phía bên ngoài nhãn mác đều ghi bằng tiếng anh không thể hiểu nổi, thứ đồ còn lại là một vật hình trụ dài cỡ khoảng 10 cm màu hồng, có hai đầu tròn thon. Tiêu Dật không biết chai nhựa kia là cái gì nhưng mà cái vật màu hồng kia thì cậu lại biết, tuy rằng chỉ nhìn thấy nó thông qua màn hình máy tính chưa bao giờ từng trực tiếp cầm thử qua nhưng mà...

Tiêu Dật quay sang bên cạnh nhìn Trình Kiệt, phát hiện ra ánh mắt của người nào đó rất đáng sợ, hơn nữa còn một mực nhìn cậu chằm chằm không rời mắt. Tiêu Dật nuốt một ngụm nước miếng, yết hầu vô tình khẽ chuyển động gợi cảm, cậu nhanh chóng đóng hộp quà kia lại đưa trả cho Trình Kiệt giả bộ nói:

“Là cái gì thế, vậy còn nói rất thích hợp với em, em còn không biết nó là cái gì cho nên không hợp, cái này em không thích, trả lại cho anh”

Trình Kiệt chậm rãi di chuyển người tiến gần về phía Tiêu Dật, Tiêu Dật lại bắt đầu gấp gáp tựa sát người vào bên cửa kính xe ô tô, đến khi chạy không được nữa rã liền nghe thấy Trình Kiệt hỏi thế này:

“Thật sự không biết là cái gì sao?”

Tiêu Dật đưa tay đẩy người Trình Kiệt ra nhưng không được:

“Không biết, thôi chúng ta đi ăn đi”

Trình Kiệt nhếch môi tà tú:

“Không vội, anh trước chỉ cho em biết đó là cái gì, còn có giúp em mang vào thử”

Nói rầm Trình Kiệt liền trực tiếp khóa cửa xe lại khiến cho Tiêu Dật có muôn chạy cũng không thể nào chạy được, sau đó hắn đưa tay xuống điệu chỉnh ghế ngồi của Tiêu Dật ngả xuống mức thấp nhất, Tiêu Dật cảm thấy không ổn rầm liền muốn giả bộ tức giận lớn tiếng la mắng nhưng mà miệng chỉ vừa mới mấp máy thôi đã bị Trình Kiệt đưa tay tới nhẹ nhàng ngăn lại rầm:

“Không phải em không biết muôn thao em ngay bây giờ là chuyện rất dễ dàng, có điệu anh trước muôn em thích ứng được với chuyện này một thời gian nữa, cho nên em tốt hơn hết nên cùng anh phối hợp có biết chưa?”

Tiêu Dật vẫn muốn giả ngốc đến cùng:

“Trình Kiệt, anh nói cái gì thê?”

Trình Kiệt mở hộp quà kia ra:

“Bây giờ muôn trứng rung hay là trực tiếp muôn nơi đó của anh tiến vào?”

Tiêu Dật đẩy Trình Kiệt ra rầm đưa tay muôn mở cửa chạy xuống, ai ngờ cửa lại bị khóa cậu hiện tại chẳng khác nào cá nằm trên thớt cả. Tiêu Dật bắt đầu toát mồ hôi hột, sợ đến mức chân tay cũng phải run rẩy khi mở miệng nói chuyện với Trình Kiệt cũng không được rõ ràng:

“Trình Kiệt anh nghe em nói đã, em thật sự chưa chuẩn bị chuyện này, cho nên...”

Trình Kiệt cắt lời Tiêu Dật:

“Anh chính là đang giúp em chuẩn bị, để cái này cho em thích ứng trước một thời gian, sau đó liền sẽ không cần dùng thứ này nữa”

Tiêu Dật vẫn để tay ở trước ngực của Trình Kiệt chống đỡ:

“Em ngay cả cái này cũng chưa chuẩn bị nữa”

Trình Kiệt nắm lấy cổ tay của Tiêu Dật bàn tay bắt đầu mạnh mẽ di chuyển tới cúc quần kaki màu trắng kia:

“Không cần lo lắng, mọi thứ anh đã thay em chuẩn bị tốt rồi”

Tiêu Dật giữ tay Trình Kiệt lại:

“Trình Kiệt, để một thời gian nữa có được không?”

Trình Kiệt kiên quyết không nhún nhường:

“Không được!”

Tiêu Dật chống cự không để cho Trình Kiệt cởi quần mình xuống, Trình Kiệt hơi dừng lại động tác một chút uy hiếp thế này:

“Chúng ta quen biết nhau cũng đã một thời gian rồi, anh cũng mang kiên nhẫn của mình dành cho em là nhất, đến hiện tại anh cũng sắp hết kiên nhẫn rồi. Dù nhiên thì anh đã nói lúc đầu rằng anh sẽ không ép buộc em làm chuyện đó, còn có anh biết được một chuyện có phải bạn cùng phòng của em là Bạch Dịch gần đây hình như là đang muốn tiếp cận anh, cậu ta có vẻ chủ động đây ít nhất là về phương diện tiếp cận này...”

Tiêu Dật nghe vậy liền giật mình, sau đó liền tự an ủi bản thân của mình, được rồi chỉ là một món đồ chơi mà thôi cũng không phải là hàng thật hắn sẽ không có gì làm khó được cậu cả. Trình Kiệt cũng nói chỉ thử một chút, thử xong rồi liền mang thứ đó lấy ra chứ không phải để lại ở nơi đây mãi, cậu không thể vì cái món đồ chơi này mà một lần nữa bị Trình Kiệt lạnh lùng được, cậu mới chỉ làm lành với hắn buổi trưa ngày hôm nay mà thôi. Trình Kiệt cũng biết sự tồn tại của Bạch Dịch rồi, còn biết luôn được ý đồ của cậu ta, Bạch Dịch nhìn qua thật sự cũng rất được, cậu không thể lại thua cậu ta. Khắp người không có chỗ nào không bị Trình Kiệt sờ qua, nhìn qua, cậu bây giờ không cần phải ngại ngùng sợ hãi cái gì cả, Tiêu

Dật cứ tự trấn an bản thân như vậy cho đến khi nhận ra được quan đã sớm bị Trình Kiệt tụt xuống ngang bắp đùi rã.

“Xoay người lại đi” Trình Kiệt khẽ nựng cầm của Tiêu Dật dịu giọng nói

Tiêu Dật có chút xấu hổ xoay người lại, hai chân quỳ lên thành ghế, người ngả xuống ghế, tay bám lấy thành ghế ở phía sau. Trình Kiệt nhanh chóng lấy gel bôi trơn kia phun ra tay một lượng rất lớn rã đưa tay chạm vào mông của Tiêu Dật chà xát vào rãnh mông đó. Gel bôi trơn mát lạnh trơn trượt vừa chạm vào vùng da nhạy cảm liền khiến cho thân hình của Tiêu Dật giật nảy lên. Trình Kiệt như có như không muốn đưa ngón tay vào bên trong động nhỏ xíu chưa từng một lần bị khai phá của Tiêu Dật. Tiêu Dật phát giác ra điều này liền quay đầu lại nắm lấy cổ tay hắn:

“Đừng như vậy”

Trình Kiệt một tay đặt trước cửa động một tay lại luân vào trong áo thun của Tiêu Dật xoa lên ngực cậu, Tiêu Dật hầm ưm một tiếng giống như bị hút cạn sức lực gục đầu xuống thành ghế, tay nhỏ vẫn nắm lấy cổ tay của Trình Kiệt nhưng đã mất sức đi rất nhẹ rã. Trình Kiệt nhân cơ hội này chậm rãi cầm ngón tay giữa sâu thêm vào:

“Có đau không?”

Tiêu Dật nắm chặt lấy thành ghế da gật đầu:

“Có!”

Trình Kiệt rút tay ra bế Tiêu Dật ngã sang ghế của mình, để cậu ngồi lên đùi hắn cho thoải mái một chút rã lại tiếp tục mang tay đưa tới cầm vào động nhỏ kia. Tiêu Dật ôm chặt lấy Trình Kiệt, mồm hôi ở bên huyết thái dương vì căng thẳng và đau đớn đan xen thi nhau chảy xuống:

“Trình Kiệt... em đau”

Trình Kiệt vỗ vỗ vào lưng của Tiêu Dật sau đó lại xoa xoa giống như trấn an cậu vậy:

“Được rồi, sắp xong rồi”

Có trời mới biết được Trình Kiệt hiện tại khó chịu đến mức nào, người trong lòng mềm nhũn ướt át, còn có hương thơm sữa tắm nhàn nhạt quẩn quanh mũi hắn, phía bên dưới vừa nóng vừa khít chặt giống như còn biết thở không ngừng co rút kịch liệt, Trình Kiệt ước rằng có thể thay đổi ngón tay của mình bằng Tiêu Kiệt Kiệt, nhưng hắn vẫn cố gắng kiềm chế lại không ngay lúc này cường bạo người ta.

“Phía dưới thật nóng” Trình Kiệt trầm khàn

Tiêu Dật hừ hừ nói không rõ ràng, Trình Kiệt tiếp tục kiên nhẫn mang đổi ngón tay của mình cắm vào sâu hơn một chút, Tiêu Dật theo đó liền rùng mình khẽ kêu lên:

“Đau quá”

Trình Kiệt ôm lấy eo Tiêu Dật cúi đầu xuống hôn lên vai cậu thay cho lời dỗ dành, Tiêu Dật cả người nóng bừng ngay cả hơi thở cũng nóng không kém:

“Trình Kiệt... đau”

Trình Kiệt chỉ mang ngón tay tiến vào thôi cũng đã thấy khó rồi nếu như còn muốn mang vật dưới thân mình tiến vào không biết sẽ bị cửa động này cản trở ra sao. Trình Kiệt rút tay ra, theo đó Tiêu Dật cũng khẽ thở hắt ra một nhịp, cả người mềm nhũn giống như mất hết sức lực tựa vào lồng ngực hắn. Trình Kiệt muốn lấy thêm gel bôi trơn, lần này lấy ra cũng vô cùng hào phóng, dùng sức bóp mạnh đến mức ngay cả chai nhựa kia cũng biến dạng. Tiêu Dật cảm thấy phía dưới lại có thứ nước gì đó dính dính đặc sệt mát lạnh đặt ở dưới mông mình, Tiêu Dật bắt đầu căng thẳng dùng tay ôm chặt lấy cằm cổ của Trình Kiệt, giọng nói run run nỉ non cầu xin:

“Trình Kiệt... hay là để lần sau có được không?”

Trình Kiệt ngậm lấy vành tai của Tiêu Dật liếm một vòng:

“Không cần lo lắng, rất nhanh sẽ xong rồi”

Trình Kiệt lấy rất nhiều gel bôi trơn, nhất là đến mức thứ gel trong suốt kia cũng lọt qua từng kẽ ngón tay của hắn chảy xuống đũng quần lót của Tiêu Dật. Trình Kiệt kiên nhẫn không có hấp tấp, trước vẫn là mang gel bôi trơn đó quét qua tất cả mọi nơi xung quanh động nhở chật hẹp kia, sau đó lại chậm chậm cầm đầu ngón tay vào. Xúc cảm vẫn không khác gì lần đầu cả, quả thật là vừa nóng vừa co bóp kịch liệt giống như là hơi thở gấp gáp loạn nhịp hiện tại của Tiêu Dật vậy. Tiêu Dật phía sau tiếp nhận đau đớn, phía dưới lại cảm thấy ngứa ngáy khác thường, trong đầu hiện tại không có cơ hội suy nghĩ chuyện gì khác nữa, chỉ biết theo ham muốn bản thân đưa tay xuống cầm lấy Tiểu Dật Dật của mình an ủi. Trình Kiệt nhìn thấy một màn này liền nhận cơ hội đó nhanh chóng cầm ngón tay vào thật sâu, đến khi đầu ngón tay giữa kia cầm hắn vào trong động nhở rồi Tiêu Dật theo đó a lên một tiếng, cả người giật giật rồi lại mềm nhũn:

“Trình Kiệt... em đau”

Trình Kiệt bắt đầu chậm rãi di chuyển ngón tay ra vào, Tiêu Dật chưa bao giờ bị như vậy cho nên không thể nào có cách tiếp nhận nhanh chóng được, động nhở theo từng nhịp rút ra cầm vào kia liên tục co bóp giống như muốn hút lấy đầu ngón tay của Trình Kiệt, Tiêu Dật cũng cảm thấy được nơi đó của mình đang giữ chặt lấy đầu ngón tay của hắn, nhưng mà cậu lại không có cách nào điều khiển cho nơi đó thả lỏng được:

“Uhm... Trình Kiệt... thật đau...”

Trình Kiệt sắp chịu hết nỗi rã, phía dưới của hắn lại càng không thể chịu nổi nữa, hổn nhở này liên miên rên rỉ kêu như vậy không phải là ép buộc hắn phải ngay lập tức cường bạo cậu hay sao. Có điều mỗi lần Trình Kiệt động tâm muốn làm tới thì đầu nghe được hai tiếng thật đau kia liền kìm hãm lại, hơi thở của hắn chuyển sang trầm thấp mạnh bạo chứa đầy dục vọng chỉ đợi dịp bạo phát:

“Ngoan, sẽ tiến nhập thêm một ngón tay nữa”

Tiêu Dật nghe vậy thì hoảng sợ liên tục mang đài nhỏ lắc qua lắc lại:

“Không đâu... không không”

Tiêu Dật miệng nói một đằng nhưng động tác lại làm một nẻo, phía dưới không ngừng muốn hút lấy đài ngón tay của Trình Kiệt, ngay cả chính bàn tay cậu cũng đang tự mình nắm lấy Tiểu Dật Dật vuốt lên vuốt xuống.

Trình Kiệt rút đài ngón tay ra ôm lấy eo của Tiểu Dật nhấc cậu sang ghế ngồi bên cạnh, để cậu quay mặt vào thành ghế, mang một chân cậu co lên quỳ trên ghế, một chân chống đỡ cơ thể ở dưới sàn. Tiêu Dật cảm thấy tư thế này phi thường xấu hổ, nhưng còn chưa kịp xoay người lại thì đã cảm nhận được bàn tay của Trình Kiệt luồn vào trong áo cậu khẽ xoa nắn trêu chọc hai điểm nhỏ mẫn cảm đang dàn lớn hơn kia của mình. Tiêu Dật vừa vuốt Tiểu Dật Dật vừa ưm a đứt quãng:

“Trình Kiệt... ưm... hừ...”

Trình Kiệt rất thích Tiêu Dật, thích thân thể này, thích dáng vẻ này, thích giọng nói nhuộm đầy mị tình kia, thích luôn cả ánh mắt khép hờ không còn lạnh lợi như thường ngày nữa. Trình Kiệt lại mang đài ngón tay tiến vào bên trong, có lẽ vừa rã chuẩn bị cũng kha khá cho nên một ngón giữa cũng không khó khăn gì mấy. Tiêu Dật vừa đau vừa khoái cảm, khoái cảm lấn lướt đau đớn, đau đớn làm tăng thêm khoái cảm, cảm xúc cứ như vậy trong một vòng luẩn quẩn không có điểm kết thúc. Khi Trình Kiệt mang thêm một đài ngón tay nữa xâm nhập, Tiểu Dật Dật cũng như cùng một lúc đạt đến cao trào bắn ra thứ chất dịch màu trắng đặc sệt kia, tiếng a lớn mệt mỏi không biết là do đau đớn hay là do khoái cảm phát ra, chỉ biết khi Trình Kiệt mang hai ngón tay tiến vào nơi đó Tiêu Dật liền không ngừng gọi tên hắn nhưng những từ phía sau đó lại thủy chung không thể nói được:

“Trình Kiệt... Trình Kiệt...”

Trình Kiệt mang hai đài ngón tay của mình di chuyển ra vào, thỉnh thoảng sẽ ở bên trong đó khẽ mở rộng động nhở chật hẹp kia. Tiêu Dật vẫn bị ép quỳ lên ghế như vậy, miệng nhỏ không biết đã vô tình gây hại cho bản thân cứ như thế ưm a dụ tình. Trình Kiệt quả thật muốn mang Tiểu Kiệt Kiệt cắm vào nơi đó chứ không phải là món đồ chơi màu hồng kia, nơi đó

của Tiêu Dật cực kỳ đẹp mắt, có lẽ do bị kích thích chưa từng có mà hiện tại còn vừa bóng vừa hồng, da thịt phấn nộn chỉ nhìn qua thôi đã muốn thưởng thức một lần. Trình Kiệt ánh mắt trở nên thâm trầm. hắn nhanh chóng cầm lấy trứng rung đặt vào bên trong, trứng rung này có chiều dài 7cm, chiều rộng 2.5cm, so với hai đầu ngón tay đương nhiên là lớn hơn nhiều nhưng so với Tiểu Kiệt Kiệt đang phẫn nộ kia chẳng đáng là bao. Tiêu Dật tiếp nhận trứng rung vô cùng khó, mới chỉ đặt được một nửa vào thôi đã muốn phản đối đẩy ra:

“Trình Kiệt, Trình Kiệt, em thật đau”

Trình Kiệt một tay khẽ dùng sức muốn đẩy trứng rung vào bên trong, một tay ở trên điểm nhỏ trước ngực của cậu xoa vuốt:

“Ngoan, một chút liền xong rồi”

Tiêu Dật hô hấp suy yếu, giọng nói cũng theo đó nhỏ dần:

“Không thể được... a”

Trình Kiệt nghĩ muốn được là phải được, cho nên lợi dụng khi sức lực của Tiêu Dật đang suy giảm trực tiếp dùng lực đẩy mạnh trứng rung vào bên trong, thứ đồ chơi màu hồng đó giống như một phép màu chớp mắt một cái biến mất ở sau cửa động chật hẹp kia chỉ còn để lại một sợi dây trong suốt làm bằng nhựa dẻo mềm mại ở bên ngoài. Tiêu Dật cảm thấy vừa đau vừa kỳ lạ, phía bên trong tức tức không sao thích nghi được, bởi vì quá mức đau cho nên không có cách nào cử động thân thể ngay lập tức, bàn tay nắm chặt lấy ghê da cao cấp bóp mạnh đến mức nún xuống.

Trình Kiệt thu toàn bộ tay lại khàn giọng thông báo:

“Được rồi”

Tiêu Dật thở dốc quay lại phía sau nhìn xuống, phát hiện thấy có một sợi dây nhỏ liền đỉ mặt, cậu xấu hổ muốn đưa tay cầm lấy sợi dây đó rút ra nhưng chỉ mới dùng lực rút một chút thôi thì đau đớn lại ập tới khiến cho cậu vội vã buông tay ra:

“Trình Kiệt....”

Có một sự thật chính là, Tiêu Dật khi đau đớn sẽ gọi Trình Kiệt, buồn bã sẽ gọi Trình Kiệt, vui vẻ sẽ gọi Trình Kiệt, khoái cảm cũng sẽ gọi tên Trình Kiệt, Trình Kiệt hai từ này giống như là đã theo lẽ thường lệ gắn liền với ý thức của Tiêu Dật r vì.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân
dtv-ebook.com

Chương 56: Thật Là Phóng Đãng

Trình Kiệt ôm Tiêu Dật lại vào lòng, để cho cậu ngã ở trên đùi mình, có điệu Tiêu Dật hiện tại lại không muốn mông của mình tiếp xúc với bất cứ thứ nào bởi vì khi cậu vừa ngã liền sẽ chạm tới thứ đã chơi kia. Tiêu Dật hít một ngụm khí lạnh, hai tay nắm chặt thành nắm đấm nhỏ nèn nói:

“Trình Kiệt... ưm”

Miệng của Tiêu Dật chỉ vừa mới phát ra hai tiếng đã ngay lập tức bị Trình Kiệt dùng môi chặn lại rầm. Trình Kiệt lùn tay vào trong áo của Tiêu Dật, vừa hôn vừa mang áo của Tiêu Dật vén lên thật cao khiến cho Tiêu Dật bắt đầu cảm thấy sợ hãi, nếu như trên người còn mặc đồ thì vẫn còn an toàn, nhưng nếu như không mặc cái gì cả nhất định sẽ rơi vào nguy hiểm, thế cho nên khi Trình Kiệt càng cố gắng vén áo của Tiêu Dật lên thì Tiêu Dật càng cố chấp muốn kéo áo của mình xuống, có điều sức lực của Tiêu Dật sớm đã không còn khỏe như lúc đầu nữa cho nên Trình Kiệt rất nhanh đã có thể mang áo của Tiêu Dật cởi ra rầm. Tiêu Dật bắt đầu rơi vào trạng thái bị động, Trình Kiệt không có cởi hẳn áo của cậu ra mà chỉ cởi ra khỏi đầu cậu, hai cánh tay bị chiếc áo kia cố định ra phía sau khiến cho rất khó cử động. Trình Kiệt rời khỏi môi Tiêu Dật, ở phía sau đưa tay lên cố tình nhéo lấy hai điểm nhõ nhạy cảm nhất của cậu.

“A...” Tiêu Dật khe khẽ kêu.

Trình Kiệt cúi đầu hôn vào vành tai mèn mỏng kia, một tay xoa nắn khuôn ngực cậu, một tay nhẹ nhàng cầm lấy điệu khiến để ở trong hộp bắt đầu nhấn xuống. Tiêu Dật đột nhiên cảm thấy phía dưới mông mình có cái

gì đó rung chuyển, đau đớn dồn dập truyềnl tới, Tiêu Dật bám vào vai của Trình Kiệt nói ngắt quãng không hoàn chỉnh:

“Trình Kiệt... mau dừng... lại đi...”

Trình Kiệt ở bên này không ngừng kích thích ham muốn của Tiêu Dật, một tay hắn đặt ở trên ngực cậu dùng lực kéo mạnh, một tay kia lại đặt ở trên Tiểu Dật Dật khẽ chạm thật nhẹ giống như cõi ý trêu chọc. Tiêu Dật giãy giụa muôn mang thú đố chơi đáng sợ kia lấy ra, nhưng mà Tiêu Dật chỉ cần dùng một tay ôm ngang lấy vòng ngực kia của cậu đã khiến cho cậu không có cách nào đưa tay xuống tháo bỏ được:

“Trình Kiệt... Trình Kiệt...”

Tiêu Dật cả người vừa đau đớn vừa khó chịu, bởi vì bàn tay ma quái kia của Trình Kiệt không có ý định nắm lấy Tiểu Dật Dật, cả một quá trình giống như một tên ác ma không ngừng gãi lấy vật mẫn cảm đó. Tiêu Dật hơi đẩy người lên để cho Trình Kiệt chạm vào nơi đó, nhưng mà hễ vừa dịch chuyển một chút thì động nhỏ phía dưới lại chịu không được đau đớn mà run rẩy. Trình Kiệt nói khẽ vào tai của Tiêu Dật, giống như một nhà thôi miên khiến cho đầu óc cậu cũng quay cuồng:

“Muốn làm sao?”

Tiêu Dật gật đầu:

“A... Trình Kiệt...”

Trình Kiệt dùng ánh mắt thâm trầm nhìn người trong lòng, hắn cũng thật sự là muôn người này lầm rầm:

“Nhưng mà miệng nhỏ của em vẫn ào quá, sẽ làm cho anh mất tập trung”

Tiêu Dật cả người khó chịu vô cùng, hai tay bị ép buộc đưa lên sau đầu cho nên không thể nào hạ xuống tự an ủi bản thân được. Thứ đố chơi đáng sợ phía dưới lại không ngừng rung lắc giống như muôn xoáy sâu vào trong:

“Trình Kiệt... ưm”

Trình Kiệt khàn giọng: “Thật ồn ào, mở miệng ra...” nói rầm Trình Kiệt liền dùng sức thật là mạnh tay bóp lấy điểm nhỏ ửng đỏ của Tiêu Dật.

Tiêu Dật bất ngờ bị đau hét lên một tiếng, miệng nhỏ còn chưa mở lớn hết cõi đã bị Trình Kiệt mang điệu khiển nhỏ màu hồng kia cho vào miệng:

“Ngậm lấy cái này anh sẽ giúp em”

Phải nói đáng vẻ của Tiêu Dật hiện tại đặc biệt lảng lơ, Trình Kiệt hai mắt híp lại nhìn cái miệng nhỏ ngậm hơn nửa chiếc điệu khiển màu hồng kia ở trong miệng, trong đau hấn chợt có một suy nghĩ nếu như để Tiêu Dật dùng cái miệng nhỏ kia ngậm lấy Tiểu Kiệt Kiệt trướng đau của mình không biết sẽ có cảm giác sung sướng đến thế nào. Trình Kiệt chỉ vừa nghĩ đến đây thôi liền dùng sức bóp mạnh lấy Tiểu Dật Dật, Tiêu Dật bị đau theo phản xạ ngậm chặt lấy chiếc điệu khiển nhỏ kia, sau đó không biết trời xui đất khiến thế nào liền khéo đến mức chạm đúng vào nút tăng độ rung, Tiêu Dật cảm thấy phía dưới rung lắc kịch liệt liền há miệng kêu a một tiếng khiến cho điệu khiển nhỏ theo đó cũng rơi xuống dưới sàn.

“Trình Kiệt... Trình Kiệt... không thể được”

Trình Kiệt một tay sờ soạng xoa nắn trêu chọc điểm nhỏ trước ngực Tiêu Dật, thỉnh thoảng còn dùng hai đầu ngón tay kẹp chặt kéo mạnh ra, tay còn lại ở dưới Tiểu Dật Dật kích thích nó phát hỏa. Trình Kiệt giọng nói trầm khàn ghé sát miệng vào tai Tiêu Dật hỏi:

“Cái gì không được?”

Tiêu Dật gấp lấm rầm, bản thân cậu cũng không biết là chỗ nào không được, chính là khắp mọi nơi trên thân thể đều không được:

“Trình Kiệt... Trình Kiệt... ha... ưm... mau mau... không thể được”

Trình Kiệt hôn tới cał cổ của Tiêu Dật, mỗi lần hôn lại đặc biệt nhẹ nhàng lướt qua, không dừng lại hôn sâu như trước:

“Là cái gì không được?”

Tiêu Dật xoay đài hơi ngẩng lên trên nhìn Trình Kiệt, ánh mắt mơ màng ngập nước, đài lưỡi hằng hằng nhỏ nhắn ẩn hiện mỗi khi cậu mở miệng thở dốc:

“Trình Kiệt... ưm... dừng cái đó lại... dừng cái đó lại... ưm”

Trình Kiệt cõi tình không hiểu ý của Tiêu Dật, lợi dụng lúc người ta lâm vào khó khăn mà sờ soạng khắp da thịt non mềm kia thỏa thích:

“Là cái gì?”

Tiêu Dật giọng nói khàn khàn nỉ non, bàn tay không thể đưa xuống dưới được chỉ còn biết vòng lấy ôm tới cắn cổ phía sau của Trình Kiệt:

“Trình Kiệt... Trình Kiệt... khó chịu... em đau... thật đau...”

Trình Kiệt cũng thật đau, Tiểu Kiệt Kiệt phía dưới sớm đã trướng đau lâu lắm rã:

“Là chỗ nào đau?”

Tiêu Dật gấp gáp, thứ đồ chơi kia khiến cho hai chân cậu mất đi sức lực đang dần nhũn ra, từng trận kích thích rung rung đến tê liệt không thể nào có cách ngừng lại, không rõ là đau đớn hay khoái cảm không thể khỏa lấp, Tiêu Dật chỉ biết khắp người thật là khó chịu nhưng lại không có sức tự làm cho mình dễ chịu, thật chỉ muốn Trình Kiệt giúp mình. Có lẽ Tiêu Dật quá mức kích động cho nên Tiểu Dật Dật rất nhanh lại bắn ra thứ chất dịch trắng sữa kia, lúc cả người cậu giật giật còn đặc biệt phổi hợp ha ưm một tiếng vô cùng câu nhân, người này đích thị là một holy nhỏ không hề sai.

Tiêu Dật không dám nhìn tới thứ bản thân mình tạo ra, chỉ còn biết xấu hổ xoay đài vùi vào trong lồng ngực của Trình Kiệt:

“Trình Kiệt... Trình Kiệt...”

Trình Kiệt ừm một tiếng như là đáp lại tiếng gọi kia của Tiêu Dật, Tiêu Dật bị sự khó chịu làm cho nước mắt cũng sắp chảy ra:

“Trình Kiệt, Trình Kiệt... Trình Kiệt... mang thứ đó lấy ra... lấy ra”

Trình Kiệt thở mạnh một hơi ôm Tiêu Dật hơi cúi người xuống nhặt lấy điếu khiển rơi ở dưới sàn, hắn nhanh chóng nhấn vào nút tắt chế độ rung kia đi, nút nhỏ vừa mới ấn xuống liền cảm nhận được người trong lòng run nhẹ một cái sau đó còn có tiếng thở nhẹ kéo theo:

“Trình Kiệt...”

Trình Kiệt lấy khăn giấy ở trên xe chậm rãi lau đi dịch trắng sữa còn lưu lại giữa hai bắp đùi, trên bụng của Tiêu Dật, còn có ở dưới quần của hắn cũng có một chút. Tiêu Dật mang gương mặt kia giấu ở trong lồng ngực của Trình Kiệt, mỗi lần Trình Kiệt chạm tới đùi của Tiêu Dật, Tiêu Dật sẽ giống như ngượng ngùng mà hơi khép chân lại một chút. Trình Kiệt nhận ra được vần đền này cho nên liền ở một bên trêu chọc:

“Dáng vẻ vừa mới rã cũng thật không ngờ tới... thật là phóng đãng”

Tiêu Dật không nói gì cả, cũng không có cử động chỉ còn biết chơi trò giả chết với Trình Kiệt. Trình Kiệt giúp Tiêu Dật mặc lại áo thun, áo thun này đúng là hàng tốt bị kéo giãn một thời gian dài như thế cũng không có dấu hiệu dão ra. Trình Kiệt hơi cúi người kéo quần lót ở bên bắp đùi của Tiêu Dật muốn mặc lên, Tiêu Dật nắm lấy cổ tay của Trình Kiệt ngăn lại:

“Chưa được... mang thứ đó lấy ra”

Trình Kiệt mỉm cười cúi đầu hôn Tiêu Dật một cái thật sâu, đầu lưỡi quấn quít lấy nhau dây dưa không ngớt, nước miếng ở bên khói miệng của Tiêu Dật cũng chảy ra một chút tạo nên một cảnh dâm mê vô cùng:

“Chưa được, chưa thể mang thứ đó lấy ra!”

Tiêu Dật không muốn cứ để ở trong đó như vậy, thật sự là rất khó tiếp nhận, tuy rằng không còn đau đớn kịch liệt như lúc đầu bỏ vào nữa nhưng

mà vẫn cảm thấy vô cùng khó chịu:

“Không a...”

Tiêu Dật còn chưa kịp nói xong thì Trình Kiệt đã đưa tay bóp mạnh lấy Tiểu Dật Dật khiến cho Tiêu Dật ngay lập tức xụi lơ a lên một tiếng:

“Để nó ở trong đây chơi một chút, khi trở về sẽ tháo nó ra”

Nói rồi Trình Kiệt cũng không để cho Tiêu Dật có đường ý hay là không đã mạnh tay kéo quần lót của Tiêu Dật lên rồi, hơn nữa Trình Kiệt còn cố ý kéo chiếc quần lót lên thật cao khiến cho nó như muốn bó chặt vào người cậu, Tiêu Dật biết là Trình Kiệt cố ý cho nên mới tự đưa tay muốn kéo nó xuống thấp một chút cho thoải mái, động tác kia đặc biệt dễ, gương mặt đỏ ửng vì xấu hổ, giọng nói cũng nhỏ dần nếu không phải không gian trong xe yên tĩnh thì Trình Kiệt cũng không chắc đã nghe được:

“Đừng như vậy”

Đôi khi chỉ một câu nói vô tình, một biểu hiện xấu hổ liền làm cho trong lòng người khác phải bốc hỏa, ví như Trình Kiệt hiện giờ vậy Tiêu Dật vừa mới mang một dáng vẻ rụt rè kia liền khiến cho Trình Kiệt nỗi lên tà tâm mãnh liệt, hắn khẽ lắc đầu một cái rồi nhanh chóng kéo quần dài lên cho Tiêu Dật, tiếp theo sau đó liền ôm ngang eo cậu đặt sang ghế lái phụ bên cạnh, cuối cùng trực tiếp cởi quần của bản thân xuống, Tiêu Dật nhìn thấy Trình Kiệt muốn cởi quần liền hoảng sợ:

“Làm gì thế?”

Trình Kiệt mang Tiểu Kiệt Kiệt giải phóng, hắn không có rụt rè như Tiêu Dật cho nên lúc này liền nắm lấy cổ tay của Tiêu Dật kéo tới đặt ở trên Tiểu Kiệt Kiệt:

“Mau làm giúp anh”

Tiêu Dật lại đỏ mặt nữa, lần thứ hai làm vẫn không thể nào thôi ngại ngùng được, Tiêu Dật động tác có phần chậm chạp không dám làm mạnh

tay, Trình Kiệt ở bên cạnh quay sang nhìn Tiêu Dật khàn giọng:

“Làm kém như vậy chi bằng liền thay bằng phía dưới của em đi”

Tiêu Dật a lên một tiếng, nói đến phía dưới liền nghĩ đến thứ đồ chơi kia, thật sự là vô cùng kỳ cục lắm. Tiêu Dật tăng thêm một chút sức lực, cộng thêm một chút tốc độ giúp Trình Kiệt an ủi cây gậy nóng bỏng tay kia. Trình Kiệt nhắm mắt nũng nề thở ra một hơi, Tiêu Dật cảm thấy không gian im lặng đến mờ ám liền ở bên cạnh Trình Kiệt thăm dò một chút:

“Trình Kiệt, anh thích phụ nữ như thế nào?”

Trình Kiệt hai mắt vẫn nhắm lại hùm một tiếng, Tiêu Dật chăm chú muốn nghe câu trả lời này của Trình Kiệt cho nên liều hỏi lại:

“Anh thích phụ nữ như thế nào?”

Trình Kiệt nhàn nhạt đáp:

“Không có hình mẫu cố định”

Tiêu Dật mím môi không vui cho lắm:

“Là thích tóc ngắn hay tóc dài?”

Trình Kiệt trả lời:

“Đều được cả”

Tiêu Dật hỏi tiếp:

“Là thích tóc xoăn hay tóc thẳng?”

Trình Kiệt cũng không cảm thấy phiền:

“Thế nào cũng được”

Tiêu Dật hơi dừng tay lại một chút:

“Là thích tóc đen hay tóc màu?”

Trình Kiệt vẫn giữ một thái độ không mấy quan tâm:

“Không quan trọng vấn đề này”

Tiêu Dật nhíu mày trong ánh mắt bắt đầu có một chút không vui khi hỏi câu tiếp:

“Đã cùng mấy cô gái rồi?”

Trình Kiệt mở mắt liếc nhìn sang Tiêu Dật im lặng một chút, cuối cùng hắn liền trả lời thế này:

“Hắn là người hơn em”

Tiêu Dật chưa có làm, Trình Kiệt đường đường là một người đàn ông có nhu cầu sinh lý cao như vậy hơn nữa lại là một tổng giám đốc lớn giàu có, với độ tuổi cùng điều kiện tốt này của hắn chưa làm thì chính là có bệnh. Tiêu Dật mặc dù hiểu rõ điều này, cũng biết luôn được câu trả lời nhưng chẳng hiểu sao trong lòng bỗng trào lên một cảm xúc ghen tức mãnh liệt, cậu không nói gì cả chỉ tập trung làm thật nhanh giúp Trình Kiệt giải phóng. Trình Kiệt phát hiện ra họ lồng nhau của mình không vui, hắn cũng không muốn để cho người ta buồn bức cho nên mới mở miệng nói tiếp:

“Nhưng mà vẫn chưa cùng chàng trai nào...” Trình Kiệt nói đến đây liền dừng lại, hắn kéo lấy tay của Tiêu Dật về phía mình khiến cho cả người cậu cũng phải gần sát về phía hắn: “Muốn hỏi em có muốn là chàng trai đầu tiên của anh không... ngay trong buổi tối ngày hôm nay”

Tiêu Dật lại bắt đầu hồn đôn, mỗi lần cậu cùng Trình Kiệt tiếp xúc nhau ở một khoảng cách gần như thế này, mỗi lần hắn nhìn cậu với ánh mắt thâm trầm kia thì cậu lại bắt đầu muốn tránh, cũng chẳng biết rõ cuộc vì cái gì lại muốn tránh, chỉ biết rằng cậu không dám đối diện với hắn khi đó mà thôi. Tiêu Dật thu tay lại ngay ngắn ở một chỗ, gương mặt có chút mất tự nhiên quay sang nhìn tới cửa kính xe xem phong cảnh tĩnh mịch bên ngoài:

“Được r āi, có thể đi ăn chưa?”

Trình Kiệt ở một bên tự động thủ giải quyết nốt lửa vụn mà h ōly nhỏ kia châm lên, vừa làm vừa khàn giọng hỏi ngược lại Tiêu Dật:

“Đúng vậy, em cảm thấy có thể ăn được hay chưa?”

Tiêu Dật lại xấu hổ nữa, Trình Kiệt rất giỏi lái vấn đ ē theo ý muốn của hắn, cậu rõ ràng nói đi ăn cơm nhưng người ta lại muốn ăn thịt, đã nói cậu vẫn c ān có thời gian chuẩn bị r āi nhưng người này giống như là sợ cậu không nghĩ tới cho nên mới suốt ngày ở bên tai nhắc đi nhắc lại vấn đ ē đáng lẽ ra không nên nói thẳng đó.

“Trình Kiệt, anh sau này đừng nhắc đến vấn đ ē đó nữa, em thật sự... thật sự sẽ mất tự nhiên” Tiêu Dật nhỏ giọng nói ra suy nghĩ của mình

Có điều Trình sói lớn của chúng ta đối với phương diện kia cực kỳ ham muốn, không những không mất tự nhiên mà còn tự nhiên thái quá đối với vấn đ ē đó, chỉ cần nhìn thấy h ōly nhỏ kia có một chút đỏ mặt thôi liền sẽ ngay lập tức mang vấn đ ē ham muốn ăn thịt kia mà nói, nói nói nói, nói thật nhanh theo kiểu mưa dầm thấm lâu vậy:

“Em cũng đã đến tuổi trưởng thành r āi, vì sao mỗi lần nhắc đến vấn đ ē đó lại mất tự nhiên chứ. Không phải khi còn đi học giáo viên cũng đã từng có vài buổi để phổ biến qua vấn đ ē giáo dục giới tính này hay sao?”

Tiêu Dật liếc nhìn Trình Kiệt, hắn không thấy xấu hổ nhưng mà cậu cảm thấy xấu hổ, da mặt của cậu cũng không có dày như hắn, cho dù đã trưởng thành r āi đi chăng nữa cũng không liên quan đến vấn đ ē da mặt mỏng hay dày đâu:

“Giáo viên đúng là có dạy giáo dục giới tính, nhưng mà người ta là giáo viên lời lẽ vô cùng tinh tế, anh không phải là giáo viên lời anh nói sẽ vô cùng khiến cho người khác phải mất tự nhiên đó”

Trình Kiệt vừa điên cuồng vượt Tiểu Kiệt Kiệt, vừa làm ra gương mặt thản nhiên nói thế này:

“Nam giới dậy thì từ độ tuổi 9 đến 14, dấu hiệu dậy thì là tăng kích thước tinh hoàn, vài tháng sau lông mu sẽ bắt đầu mọc, dương vật tiếp tục phát triển. Nhưng thay đổi bao gồm giọng nói sẽ trầm hơn, có khả năng cương cứng và xuất tinh, hơn nữa sẽ thường xuất tinh vào ban đêm cái này gọi là mộng tinh, ở một số còn có khả năng ngực to ra. Phải mất 3 đến 4 năm sau đó thì tinh hoàn và dương vật mới có thể đạt được kích thước như người lớn, còn có...”

Tiêu Dật không thể ngờ được Trình Kiệt có thể biến thái đến mức vừa làm chuyện đó vừa thao thao bất tuyệt nhắc đến vấn đề kia, hơn nữa còn dùng những từ ngữ khiến cho người ta không dám nghe:

“Trình Kiệt!”

Trình Kiệt quả thật ngừng lại một chút, Tiêu Dật đúng là có giọng nói uy lực vừa mới hét lớn một tiếng liền làm cho Tiểu Kiệt Kiệt của hắn sợ đến khóc, Trình Kiệt thở nhẹ một hơi rồi lấy khăn giấy lau đi:

“Giáo viên không phải sẽ đau dùng lời lẽ này nói hay sao, em rõt cuộc cảm thấy là lời anh nói dễ nghe hơn hay là lời giáo viên nói tệ nhỉ như vậy dễ nghe hơn đây?”

Tiêu Dật đưa tay lên bịt tai của mình lại:

“Anh đừng nói nữa”

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân
dtv-ebook.com

Chương 57: Nghe Lén

Tiếp đó Tiêu Dật đúng là được như ý nguyện mang đi ăn thịt, đây là bữa ăn mà cậu hài lòng nhất kể từ khi làm lành với Trình Kiệt bởi vì trước đó căn bản không có thịt mà ăn, nhưng mà có một điều vô cùng khó chịu đó chính là Trình sói lớn rất xấu xa, luôn luôn lợi dụng lúc cậu đang chăm chú ăn liền nhấn vào nút đi kèm kia, dĩ nhiên thì món đồ chơi màu hồng ở trong người cậu ngay lập tức rung lên bần bật, ví như bây giờ Tiêu Dật đang nhíu mày tức giận khẽ quát:

“Trình Kiệt”

Trình Kiệt buồi cười tắt thứ đó đi, một bộ mặt giống như là mình không có làm gì cả:

“Hảm, còn muốn ăn nữa sao?”

Tiêu Dật đặt mạnh đũa xuống bát lạnh mặt:

“Có muốn ăn cũng không được yên ổn ăn nữa”

Trình Kiệt cười ha ha, nhấc đũa gấp vào bát của Tiêu Dật một miếng thịt nhỏ:

“Được rồi, không phải là em thích nhất ăn thịt sao?”

Tiêu Dật hít một hơi thật sâu, thịt quả thật ngon cho nên lại tiếp tục cầm đũa lên ăn tiếp. Tiêu Dật chỉ vừa mới nhai nhai được một chút thôi phía bên dưới lại bắt đầu rung nhẹ nhẹ, đây có lẽ là mức độ nhỏ nhất cho nên không khiến cậu quá mức giật mình, Tiêu Dật liếc mắt nhìn Trình Kiệt

chầm chầm, cả một quá trình không lên tiếng chỉ im lặng phẫn nộ nhìn hắn. Trình Kiệt cắn lấy khăn giấy giúp Tiêu Dật lau đi nước mắt ở khói miệng:

“Mức độ này rất nhỏ, sẽ không cản trở em ăn uống có đúng không?”

Tiêu Dật gạt mạnh tay của Trình Kiệt ra nhỏ giọng quát, bởi vì xung quanh vẫn còn có người ăn cho nên cậu không thể nào lớn tiếng được, cái vấn đề này mà để cho người khác nghe thấy nhất định sẽ không hay:

“Anh có thôi đi không hả, em sẽ tức giận đấy!”

Trình Kiệt nhấn vào nút tắt đi trên điề khiển:

“Được được, không làm em tức giận”

Tiêu Dật vẫn chưa ăn thỏa thích nhưng mà nếu như còn ngồi ở chỗ này bao lâu thì sẽ bị Trình Kiệt trêu đùa bấy lâu, vì thế mà Tiêu Dật quyết định không muốn ăn nữa:

“Em không muốn ăn nữa, em muốn đi vè”

Trình Kiệt nhìn đố ăn ở trên bàn cũng ăn được kha khá rồi nhưng mà bình thường Tiêu Dật vẫn còn ăn được nữa, hely nhỏ nhàng có một điểm kỳ lạ chính là ăn rất nhanh nhưng lại tăng cân rất chậm, vừa mới rồi ở trên xe ôm eo người ta còn cảm thấy đã nhỏ đi nhanh rồi, nhất định là trong thời gian hắn bận công việc không dẫn đi ăn được cho nên lại kén ăn nữa:

“Như vậy gọi món tráng miệng cho em ăn”

Tiêu Dật xua tay lạnh giọng:

“Không cắn”

Trình Kiệt không để ý đến lời từ chối kia chỉ ra hiệu cho phục vụ bàn đứng cách đó không xa mang món tráng miệng lên. Phục vụ rất nhanh mang món tráng miệng lên, là hai ly kem nhỏ màu hồng còn có một trái cherry đỏ đặt ở bên trên. Tiêu Dật thích ăn mấy món ăn có màu sắc hấp dẫn, trang trí đẹp mắt, nhân viên phục vụ đặt xuống hai ly kem ở trước mặt

Tiêu Dật và Trình Kiệt, ly kem này bên ngoài làm luôn bằng vỏ bánh có thể ăn được hết, Tiêu Dật trước vẫn ngã im không có động tĩnh gì cả, Trình Kiệt ở bên cạnh nói với cậu:

“Ăn đi, món tráng miệng ở đây có lẽ rất hợp khẩu vị của em đó”

Trình Kiệt rất biết dùng đũa ăn để quyến rũ Tiêu Dật, hờly nhỏ nhà hắn đúng là rất dễ bị cám dỗ chỉ cần vài lời lấy lòng liền cầm lấy thìa nhỏ múc một ngụm kem đưa vào miệng nhai nhai rã. Trình Kiệt ở một bên chổng cầm nhìn Tiêu Dật, thật ra thì vị này nhà hắn rất dễ nuôí, có thịt ăn liền có thể được rã. Một khoảng thời gian sau đó, Trình Kiệt bởi vì quá mức cưng chi âu hờly nhỏ này khiến cho người ta tự tung tự tác không chỉ cần duy nhất thịt liền có thể dỗ dành được, mà phải vận dụng hết mọi thứ trên đòn này mới có thể làm vui lòng người ta. Hơn nữa tính cách cũng rất khó chi âu, động một chút không hài lòng sẽ liền tỏ thái độ, hơn nữa còn rất hay đột nhiên vô lý giận dỗi ghen tuông, đến cuối cùng người chịu khổ chỉ có một, có trách cũng chỉ biết trách hắn lúc đầu đã quá cưng chi âu ai đó mà thôi, dĩ nhiên chuyện này vẫn là để nói sau đi.

Cherry bằng cách nào đó đã được bỏ hạt mà vẫn có thể giữ nguyên được hình dạng của nó, Tiêu Dật đưa trái cherry đó vào trong miệng nhai nhai, ăn thật là ngon vừa chua vừa ngọt, vừa mềm vừa mát, nhai nhai nuốt xuống vô cùng thích miệng, đáng tiếc một ly kem chỉ có một trái cherry rất nhỏ, Tiêu Dật vẫn là có chút nuối tiếc nhìn sang ly kem vẫn còn nguyên vẹn kia của Trình Kiệt. Tiêu Dật múc thêm một thìa kem nữa đưa vào trong miệng, không cần mở miệng nhai chỉ cần ngậm một lúc kem liền có thể tự tan ra rã nuốt xuống. Trình Kiệt nhìn cách ăn đặc biệt kia của Tiêu Dật thì buôn cười, ăn chậm như vậy chẳng phải kem sẽ chảy hết hay sao:

“Khi em ăn kem đâu chậm như vậy sao?”

Tiêu Dật bình thường ăn kem đều nhai nhưng bởi vì ly kem này ngon cho nên muốn ăn chậm một chút:

“Kem ngon cho nên muốn thường thức chậm một chút”

Trình Kiệt không thích mấy thứ đồ này vì thế từ đầu đến cuối không ăn:

“Thích ăn sao, vậy sau này sẽ mang em đi ănнибудь một chút”

Tiêu Dật đưa một thìa kem vào trong miệng, ngậm một chút lại nuốt xuống mới nói:

“Còn thích ăn cherry nữa”

Trình Kiệt cầm lấy thìa nhỏ lấy trái cherry của mình để vào ly kem của Tiêu Dật:

“Là thế sao, nghĩ lại cũng cảm thấy em và trái cherry này có điểm giống nhau đó”

Tiêu Dật nhìn vào trái cherry ở trong ly kem của mình chăm chú quan sát:

“Có gì giống?”

Trình Kiệt nhếch môi:

“Thật muốn nghe sao?”

Tiêu Dật trong lòng luôn nghĩ Trình Kiệt có thể là khen mình có đôi mắt lớn, hoặc là đôi môi đỏ hoặc là cái gì đó vô cùng tốt đẹp cho nên đương nhiên là muốn nghe, cái đầu nhỏ không cần suy nghĩ nhiều đã gật xuống. Kết quả Trình Kiệt liền nói thế này:

“Vừa mặn vừa nhũn, vừa nhỏ vừa đỏ, ăn ngon... em nói xem không phải rất là giống hay sao?”

Tiêu Dật nghe vậy liền đen mặt liếc nhìn Trình Kiệt phát hỏa:

“Trình Kiệt a...”

Miệng mới chỉ vừa truyền tới hai tiếng Trình Kiệt phía bên dưới lại bắt đàu rung lắc kịch liệt, bởi vì xung động lần này quá mức lớn mạnh cho nên Tiêu Dật không kịp phòng bị đã a lên một tiếng, cậu vội vã đưa tay lại bịt miệng của mình ánh mắt lén lút nhìn xung quanh giống như là muốn quan sát xem có ai nhìn về phía mình hay không, may mắn những người xung quanh cậu chỉ nhìn một chút rã quay đi, Tiêu Dật bỏ tay xuống dưới dù nắm chặt lấy đàu gối, dáng ngồi có chút không đoc thoái mái cho lắm, gương mặt nhăn nhó, hơi thở phồng phồng bất ổn, cậu thấp giọng khó khăn quát Trình Kiệt:

“Trình Kiệt, anh dừng lại đi”

Trình Kiệt mang gương mặt đáng đánh đòn, dùng ánh mắt hùng thú nhìn cậu rã lại cầm chiếc điếu khiển nhỏ kia ở trên tay đánh giá:

“Không nghĩ tới chỉ cần một vật nhỏ này đã có thể làm em ngoan ngoãn lại”

Tiêu Dật sợ người khác phát hiện ra cho nên muốn đứng dậy với láy điếu khiển kia, có điếu Trình Kiệt nào đâu để cho Tiêu Dật dễ dàng như vậy hắn nhanh chóng thu tay lại mang chiếc điếu khiển nhỏ kia cách xa tầm với của cậu:

“Ngoan ngoãn nào”

Tiêu Dật chịu hết nổi rã, hai chân ở dưới gầm bàn bắt đàu vặn vẹo, ngay cả Tiêu Dật Dật cũng bị ảnh hưởng đến mức bắt đàu muốn có cảm giác:

“Trình Kiệt... dừng lại đi”

Trình Kiệt nhấn nút để chế độ rung nhẹ nhất, mức độ này vô cùng êm ái chỉ cảm nhận được một chút xung động rung nhẹ mà thôi, Tiêu Dật cảm thấy rất kỳ quái, bản thân mang thứ này trong người đã rất kỳ quái rã thế mà nó còn hoạt động nữa thì thật là xấu hổ:

“Trình Kiệt...”

Trình Kiệt nhếch môi:

“Mức độ này không ảnh hưởng đến hoạt động của em, coi như mát xa đi”

Tiêu Dật tức giận:

“Không, anh tắt đi”

Trình Kiệt lắc đầu không nói, Tiêu Dật cũng chẳng biết làm cách nào chỉ còn biết muốn đứng dậy ra về

“Không muốn ăn nữa, đi về thôi”

Trình Kiệt nhìn ly kem trước mặt Tiêu Dật ý nói muốn cậu ăn hết mới có thể, Tiêu Dật không muốn bị thứ đồ chơi này dày vò nữa cho nên chỉ còn biết nhanh chóng ăn hết kem của mình, đúng là muốn ăn không một bữa cũng không dễ dàng gì mà.

Bãi đỗ xe ở dưới tầng hầm vô cùng vắng vẻ và rộng lớn, hiện tại ở phía dưới ngoài Tiêu Dật và Trình Kiệt ra chỉ có hàng trăm chiếc xe lớn nhỏ dừng thành hàng ở đó, mỗi nhịp bước chân của hai người đều tạo lại tiếng vang, Tiêu Dật phía dưới rung rung đến mức cả người ngứa ngáy, cậu bắt đầu sợ thứ chơi này bởi vì cậu cảm thấy nếu như dùng quá nhiều sẽ gây nghiện, giống như bây giờ vậy có chút thích nghi được rồi.

Trình Kiệt vòng tay để lên móng của Tiêu Dật thản nhiên bước đi, Tiêu Dật cả một quá trình đều khinh bỉ hắn, người này rốt cuộc vì sao lại có thể hành xử lưu manh như vậy được. Trình Kiệt đột nhiên đưa tay xuống phía dưới một chút nơi có thứ đồ chơi kia đang rung, Tiêu Dật hít một hơi thật sâu cố gắng kìm nén sự giận giữ.

“Không cảm thấy rung nữa, có phải là đã tắt rồi hay không?”

Tiêu Dật mím môi, mắt nhìn thấy Trình Kiệt lại chuẩn bị mang đi khiến ấn thêm cường độ, cậu liền trầm giọng nói:

“Vẫn còn rung”

Trình Kiệt giả bộ bất ngờ:

“Hả? Vẫn còn rung sao? Lát nữa anh muốn kiểm tra lại!”

Tiêu Dật trùng mắt nhìn Trình Kiệt, đáng tiếc có trùng muốn hỏi con mắt của bản thân thì Trình sói lớn của chúng ta cũng không hề nao núng gì, cả một đoạn đường đi đó vẫn đặt tay ở bên mông của họ lỏng nhõng chậm rãi bước tới chỗ đậu xe của mình.

Khi hai người ngồi vào trong xe rầm, Trình Kiệt không khởi động xe ngay mà quay lại dịu dàng nói với Tiêu Dật:

“Qua đây, anh giúp em bỏ cái đó ra”

Tiêu Dật im lặng thầm nghĩ, cậu quả thật là muốn bỏ cái đó ra nhưng nếu bây giờ ở trước mặt của Trình Kiệt mang quần cởi xuống, Trình sói lớn khẳng định sẽ hóa thành Trình sói đói, đến lúc đó chỉ e kết quả sẽ còn thảm hơn hiện tại:

“Không cần, anh lái xe về ký túc xá đi”

Trình Kiệt tỏ vẻ bất ngờ:

“Không cần sao, có phải là chơi đến nghiệm không muốn bỏ ra rầm hay không?”

Tiêu Dật nắm chặt hai tay để song song ở hai bên đầu gối:

“Cứ coi như là thế đi”

Trình Kiệt đột nhiên đưa người tiến sát về phía Tiêu Dật bàn tay để ở trên tay của cậu xấu xa nói khẽ:

“Cái này dùng nhại sê không tốt đâu, không biết chừng sau này còn cảm thấy không có cái nào lắp đầy được đó”

Tiêu Dật đưa tay chống ở trước ngực của Trình Kiệt:

“Anh muốn cái gì đây?”

Trình Kiệt nắm lấy một tay của Tiêu Dật đưa lên miệng mình hôn nhẹ một cái:

“Muốn em r āi, thế nào?”

Tiêu Dật lại bắt đ āi gấp gáp, cậu xoay đ āi sang một bên né tránh:

“Chúng ta v ē đi, nếu không ký túc xá sẽ đóng cửa”

Trình Kiệt cảm thấy buổi tối hôm nay mình có hơi bức ép người ta vấp đ ēn này quá, nhìn bộ dạng lúng túng lo lắng kia của Tiêu Dật nhất định là bị hắn dọa cho sợ r āi, Trình Kiệt lại tự trách bản thân mình quá mức nóng vội, nếu như nóng vội thế này không biết chừng sẽ còn làm cho h ôly nhỏ nhà mình chạy mất, đến lúc đó thì thân thiết thế này cũng không có chứ đừng nói là muốn ăn. Trình Kiệt mang đi āu khiển nhỏ kia để vào trong lòng bàn tay của Tiêu Dật, hắn không phải không biết lý do vì sao Tiêu Dật hiện tại không mang thứ đ ô chơi kia lấy ra, chỉ là hắn không muốn tiếp tục trêu chọc h ôly nhỏ nhà mình nữa mà thôi.

Tiêu Dật khi c ām được đi āu khiển nhỏ kia ở trong tay đương nhiên không do dự gì cả ngay lập tức tắt nó đi, Trình Kiệt tập trung lái xe thỉnh thoảng sẽ quay sang hỏi Tiêu Dật một vài câu vặt vãnh.

“Mua cherry cho em nhá?” Trình Kiệt hỏi

Tiêu Dật lắc đ āi:

“...”

Trình Kiệt lại hỏi tiếp:

“Kem đào?”

Tiêu Dật vẫn như cũ lắc đài, Trình Kiệt nhân lúc dừng đợi đèn đỏ quay sang hỏi Tiêu Dật:

“Còn muốn ăn cái gì nữa không?”

Tiêu Dật chống tay lên cầm nhìn ra bên ngoài cửa sổ quan sát phong cảnh thành phố khi về đêm:

“Không cần, đã no rồi”

Trình Kiệt buôn cười:

“Hôm nay ăn ít như vậy sao?”

Tiêu Dật biết là Trình Kiệt đang trêu chọc mình nhưng mà cậu cũng không tức giận nữa chỉ im lặng nhìn đến phía bên ngoài quan sát phong cảnh rồi nghĩ mông lung. Xe hơi rất nhanh dừng lại ở gần cánh cổng ký túc xá, Tiêu Dật tháo dây an toàn quay sang nhìn Trình Kiệt tạm biệt:

“Trở về chú ý an toàn”

Trình Kiệt nghiêng đầu qua đặt vào môi Tiêu Dật một nụ hôn nhẹ, hắn thích nhất là đôi môi mềm mại ướt át này, mỗi lần hôn đều có cảm giác ngọt ngào vô cùng:

“Ngày mai gặp!”

Tiêu Dật đỏ mặt gật đầu ưm một tiếng rồi mở cửa xe bước xuống, có lẽ Tiêu Dật không biết mỗi lần cậu đỏ mặt như vậy liền sẽ khiến cho lửa nóng trong lòng của Trình Kiệt bốc lên cao, thế mới có chuyện lửa nóng đó bị tích tụ một thời gian khá lâu rồi, chỉ đợi đến dịp bùng phát là có thể thiêu rụi tất cả, dĩ nhiên thì chuyện này vẫn là để từ từ nói đến đi...

Hai ngày sau đó Tiêu Dật chính mắt nhìn thấy một chuyện lớn, khi giám sát Khương La cho mọi người giờ tự học hỏi kinh nghiệm diễn xuất của những người trong nhóm, nhóm của Tiêu Dật đột nhiên biến mất hai người

là Bạch Dịch và Trác Trí Văn, bởi vì mọi người cũng muốn được nghỉ ngơi cho nên quyết định nghỉ tại chỗ, Tiêu Dật muốn đi ra ngoài yên tĩnh một chút liền nghe thấy được một cuộc nói chuyện thế này.

“Bạch Dịch, thì ra là cậu căn bản không có quen biết gì cả với Trình tổng” Người nói là Trác Trí Văn

Tiêu Dật không rõ vì sao Trác Trí Văn lại biết chuyện này, nhưng mà chuyện đó dù sao cũng không liên quan đến cậu, thật muốn đứng lại một chút nhìn xem vở kịch vui này.

Bạch Dịch đứng ở bên cạnh Trác Trí Văn nhíu mày có vẻ rất kìm néo tức giận:

“Thế thì đã sao, chỉ cần cậu nói với giám sát Khương để tôi thay cậu đi chụp hình lần này, đến khi ấy Trình tổng nhất định sẽ có mặt ở Sứ Cát Cát, tôi sẽ tiếp cận ngài ấy, sau này tôi nhất định sẽ ở trước mặt Trình tổng nâng đỡ cậu”

Tiêu Dật đứng ở trên lầu ngó xuống phía dưới nhìn, môi mỏng kia bĩu lại thầm nghĩ, Bạch Dịch này mơ cũng thật đẹp, nếu như buổi chụp hình hôm ấy không có cậu, Trình sói lớn kia khẳng định sẽ không đến Sứ Cát Cát, dù sao cũng chỉ là một buổi chụp hình nhỏ mà thôi đường đường là một tổng giám đốc lớn phải đến đó làm cái gì.

Trác Trí Văn cũng có suy nghĩ giống như Tiêu Dật cho nên lúc này liền nói:

“Cậu nghĩ xa quá rồi, thứ nhất tôi sẽ không ngu ngốc từ bỏ cơ hội lần này nhường cho cậu, thứ hai cậu muốn tiếp cận Trình tổng thì cũng nên khôn ngoan một chút đi, cậu nghĩ Trình tổng sẽ đến xem buổi chụp hình của nhóm nghệ sĩ chưa chính thức làm gì chứ, ngu ngốc”

Tiêu Dật nghe thấy hai từ cuối kia liền gật gật đàu tán thành, Bạch Dịch có vẻ tức giận nhưng vẫn cố gắng không quát lớn mà từ từ nói ra kế hoạch của mình:

“Trí Văn cậu trước nghe tôi nói, cậu cũng biết Trình tổng không phải là người dễ dàng gặp mặt, tôi chỉ có thể dựa vào may mắn mới có thể tình cờ gặp mà thôi, lần trước nhóm người thực tập đến Sử Cát Cát chụp hình không phải là Trình tổng cũng đến đó sao, cho nên...”

Trác Trí Văn đưa tay về phía trước chặn Bạch Dịch lại:

“Tôi không muốn ở đây tốn thời gian với cậu nữa, chuyện ngày hôm nay coi như không có gì hết, chúng ta sau này ở trước mặt mọi người cứ như bình thường đi”

Trác Trí Văn nói rầm muộn rồi đi, Bạch Dịch lúc này liền ở phía sau lưng đẩy mạnh cậu ta ngã xuống cầu thang, Tiêu Dật ở phía trên lúc này liền mở lớn hai mắt, hai tay nhanh chóng đưa tới che trước miệng ngăn không cho tiếng hét phát ra. Trác Trí Văn lăn từ trên bậc cầu thang xuống rất nhanh vòng, lúc cả người ngã xuống ở dưới mặt sàn bằng phẳng rầm vẫn còn ngẩng đầu lên mấp máy được vài chữ cậu... cậu... Bạch Dịch đứng thất thần ở đó một hồi, sau đó có vẻ cũng rãnh bỏ đi.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân
dtv-ebook.com

Chương 58: Em Cũng Biết Mình Là Hồ Ly Nhỏ Sao

Bạch Dịch không chạy lên trên theo hướng phòng tập mà lại chạy xuống phía dưới, Tiêu Dật đứng ở trên lầu nhìn xuống một lúc không thấy Bạch Dịch quay lại mới vội vã chạy xuống chỗ Trác Trí Văn:

“Này Trí Văn, tỉnh dậy đi... Trí Văn...”

Trác Trí Văn đã hôn mê bất tỉnh không biết cái gì cả, Tiêu Dật lật người Trác Trí Văn lên phát hiện ra trên trán của cậu ta có chảy máu, chân tay cũng đều trầy xước hết cả, Tiêu Dật hốt hoảng luống cuống không biết phải làm thế nào chỉ còn biết cách đỡ Trác Trí Văn ngã dậy, bởi vì Trác Trí Văn khá là cao lớn cho nên Tiêu Dật cũng chỉ biết đỡ cậu ta dậy ngã dậy tựa vào bức tường sau đó nhanh chóng chạy lên chỗ phòng tập nhờ mọi người giúp đỡ.

“Không hay rã, Trác Trí Văn cậu ta bị ngã ở cầu thang” Áo thun trắng của Tiêu Dật bị dính lại một chút máu ở phía trước, cộng thêm với bộ dạng hốt hoảng kia của cậu khiến cho mọi người trong phòng tập lập tức đứng dậy chạy ra hỏi.

“Cậu ta hiện tại đang ở đâu?” Bùi Khâm hỏi

Tiêu Dật xoay người vừa chạy vừa nói:

“Ở phía dưới, nhanh đi theo tôi”

Tiêu Dật cùng 4 người đỡ Trác Trí Văn vào trong thang máy để đưa tới bệnh viện, lúc đợi thang máy đi xuống tầng 1 có một người trong nhóm nghệ sĩ thực tập lo lắng hỏi Tiêu Dật:

“Cậu ta sao lại như thế này?”

Tiêu Dật hả một tiếng, nêu bảy giờ nói ra chuyện Bạch Dịch đẩy Trác Trí Văn xuống dưới tuy rằng đối với cậu không có bất lợi gì nhưng mà dù sao chuyện này cũng là chuyện của hai người bọn họ, một người ngoài như cậu tốt nhất vẫn là nên để cho hai người họ tự giải quyết thì hơn:

“Tôi cũng không biết, lúc đi đến thì đã thấy cậu ta nằm ở dưới sàn rã”

Thang máy cuối cùng cũng xuống tới tầng 1, mọi người lại nhanh chóng đưa Trác Trí Văn ra bên ngoài, Tiêu Dật cũng chạy theo sau muốn đi đến bệnh viện xem thử, dù sao thì cậu và Trác Trí Văn cũng là bạn cùng phòng. Khi mọi người nhanh chân chạy ở phía trước, bàn tay của Tiêu Dật liền bị một lực đạo mạnh mẽ kéo ngược lại phía sau, tiếp đến liền truyền tới giọng nói nam tính có phàn quen thuộc, hơn nữa hình như còn rất lo lắng:

“Làm sao đây?”

Trình Kiệt mới đi gặp đối tác về, lúc đứng ở trước thang máy định bước vào liền nghe thấy tiếng nhối nháo truyền ra của thang máy kế bên, hắn theo phản xạ nhìn tới thì phát hiện ra hely nhỏ nhà mình cũng ở trong đám người đó, ngoài người bị bắt tinh đang được công đi kia thì hely nhỏ nhà hắn chính là người chật vật nhất, đặc biệt áo thun trắng phía trước còn dính máu nhìn vô cùng nghiêm trọng, Trình Kiệt trong phút giây đó trái tim quặn thắt lại, ngoài lo lắng không hiểu sao còn có một chút tức giận.

Tiêu Dật còn chưa kịp mở miệng nói cái gì cả liền đã ngay lập tức bị kéo vào bên trong thang máy dành cho tổng giám đốc rã. Cả một quá trình đó có một người trong số nhóm người đưa Trác Trí Văn đi đến bệnh viện nhìn thấy, tuy rằng cậu ta không nhìn thấy người kéo Tiêu Dật vào trong thang máy là ai nhưng mà cậu ta vẫn có thể nhìn ra được đó là thang máy chỉ dành cho Trình tổng. Nếu như Tiêu Dật mới thật sự là người của Trình tổng, như vậy Bạch Dịch kia há chẳng phải hàng giả sao.

Ở trong thang máy lúc này, Tiêu Dật bị Trình Kiệt vén áo lên cao xoay trước xoay sau đến chóng mặt:

“Em rốt cuộc có làm sao hay không?”

Tiêu Dật giải thích:

“Không sao, là vừa mới rã có người ngã cầu thang, vết máu kia là do cậu ta lưu lại”

Trình Kiệt nghe vậy mới bình ổn lại một chút, ánh mắt nghiêm lại nhìn chằm chằm cả người Tiêu Dật một lượt từ đầu đến cuối:

“Có thật là không bị thương ở chỗ nào hay không?”

Tiêu Dật thất thẫn một chút, Trình Kiệt biểu hiện thế này thật là vượt quá mức tưởng tượng của cậu, bình thường Trình Kiệt nếu như không xấu xa trêu chọc thì luôn lạnh lạm làm việc gì cũng trầm ổn chậm rãi, đây là lần đầu tiên cậu nhìn thấy hắn mất kiểm soát như vậy, có điều trong lòng không hiểu sao lại cảm thấy vui vẻ một chút, Tiêu Dật lắc đầu quả quyết nói:

“Không sao cả!”

Trình Kiệt tính ôm Tiêu Dật vào trong lòng liền bị đổi phương nhanh chóng cản lại:

“Đừng có ôm, áo có máu đó”

Trình Kiệt thở nhẹ một hơi nhẹ giọng nói thế này:

“Vừa rã anh thật sự rất lo lắng cho em”

Tiêu Dật một bộ dạng cố gắng nhịn cười, nhưng mà kết quả vẫn phải là quay sang một bên cười đến hạnh phúc. Trình Kiệt khoác lấy vai Tiêu Dật cúi đầu nói vào tai cậu:

“Vui vẻ như vậy sao?”

Tiêu Dật tiếp theo đó liền bị người ta mang lên phòng làm việc, ép buộc mang quần áo cởi hết ra rã ném vào trong bồn tắm, lại bị Trình Kiệt thi

hành trường phật sờ soạng khắp người, không chỉ như vậy hắn còn lợi dụng lúc cậu không để ý cho ngón tay vào trong động nhỏ của cậu, hai cậu lại phải phép phẩng một hẩ. Tắm xong rẩ cả người thơm vô cùng, mặc áo choàng tắm màu trắng giống như cục bông nhỏ ngẩ ở trong lòng của Trình Kiệt, Tiêu Dật không muốn ngẩ cũng không thể nào có cách đứng dậy cho nên liền ngoan ngoãn ngẩ ở đó không dám cử động loạn:

“Buổi tối sẽ vào bệnh viện thăm bạn, cho nên tối hôm nay sẽ không cùng anh đi ăn”

Trình Kiệt không cần phải suy nghĩ quá nhiều đáp luôn thế này:

“Thăm bạn xong thì cùng anh đi ăn”

Tiêu Dật cảm thấy buổi tối ngày hôm nay nhất định sẽ có cái gì đó đáng để xem cho nên cậu mới muốn tới bệnh viện nhìn thử, bình thường Tiêu Dật không có nhiều chuyện như vậy nhưng chẳng qua chuyện này liên quan đến Bạch Dịch, mà Bạch Dịch đối với Trình Kiệt lại có ý đồ cho nên chuyện cũng như là có liên quan đến cậu rẩ. Tiêu Dật có tính chiếm hữu rất cao, dĩ nhiên chuyện này nói xấu không xấu nhưng nói tốt cũng tuyệt đối không tốt, thế cho nên mới có chuyện một thời gian sau đó Trình Kiệt mỗi khi ở bên cạnh Tiêu Dật cùng người khác nói chuyện điện thoại liền phải mở loa ngoài cho người ta cùng nghe, tuy rằng khi ấy Tiêu Dật không có mở miệng ép buộc Trình Kiệt làm như vậy, nhưng cái hành động đối với hắn so với mở miệng ép buộc càng khủng bố hơn, dĩ nhiên chuyện này vẫn là để nói sau đi.

“Vậy lát nữa chúng ta cùng đi ăn, như vậy là được chứ gì?” Tiêu Dật ngẩng đầu nhìn Trình Kiệt làm ra một bộ dạng bất đắc dĩ.

Trình Kiệt buôn cười đưa tay luồn vào trong áo choàng tắm kia của Tiêu Dật bóp nhẹ một bên ngực cậu khẽ nói:

“Như thế nào, có phải bây giờ cảm thấy rất đáng kiêu ngạo rẩ hay không?”

Tiêu Dật tỏ vẻ không liên quan đến mình:

“Là tự anh nói, em không nói!”

Trình Kiệt kéo áo choàng tắm trên người của Tiêu Dật xuống một chút, khiến cho hai bên vai cậu dễ dàng lộ ra, một bên ngực còn như ẩn như hiện sau lớp áo bông kia. Trình Kiệt cúi đầu xuống hôn lấy cằm cổ của Tiêu Dật, không rõ là hương sữa tắm hắn mua riêng cho Tiêu Dật hay là bản thân của họ nhở này luôn luôn ngọt ngào mà khiến cho hắn cứ mỗi lần dính vào rã liền không muốn buông ra:

“Có phải ai quá cứng chi mà em rã hay không?”

Tiêu Dật bị nhột hơi né tránh một chút, tay nhỏ lồng vào trong mái tóc đen ngắn của Trình Kiệt làm cho nơi đó có một chút bị rối tung lên:

“Trình Kiệt... làm việc đi”

Trình Kiệt hôn vào môi của Tiêu Dật, mang đầu lưỡi luồn vào bên trong khoang miệng của cậu, động tác vô cùng thầm thục quen thuộc, giống như là khắp cả thân thể này từng mọi ngõ ngách không có chỗ nào là hắn không am hiểu cả. Trình Kiệt biết trên người Tiêu Dật có bao nhiêu điểm mẫn cảm, biết việc mình mỗi khi chạm vào nơi đó lần sẽ khiến cho sức lực của cậu bị hút cạn, chỉ có thể cứ như vậy mềm nhũn nằm ngoan ngoãn ở trong lòng ngực của hắn, khi hai người còn đang quyến luyến dây dưa thì phía bên người cửa lén truyền đến tiếng gõ theo sau đó là giọng nói của thư ký Tiểu Khiết:

“Trình tổng, đêm của ngài cần đã mang tới”

Trình Kiệt vẫn muốn tiếp tục hôn môi Tiêu Dật nhưng kết quả là bị Tiêu Dật kiên quyết đẩy ra, Tiêu Dật luôn cảm thấy vị thư ký Tiểu Khiết này làm việc rất chuyên nghiệp, cho dù mỗi lần cậu lên phòng của Trình Kiệt cô ấy luôn dùng ánh mắt mò một chút, trong đầu cậu hắn đã biết được là cô ấy nghĩ cái gì, nhưng mà thư ký Tiểu Khiết từ đầu đến cuối vẫn không mở miệng hé một câu nào cả. Trình Kiệt đứng dậy đi ra bên ngoài lấy đê, hắn nhớ Tiểu Khiết đặt cho hàng cho hắn một bộ chiếc áo của nam, bởi vì chiếc áo kia của Tiêu Dật đã dính máu không thể mặc đi ra ngoài được, có điều khi nói Tiểu Khiết đặt đê hắn lại quên mất không nói rõ của Tiêu

Dật thẽ cho nên khi cô ấy đặt đầm lại chiểu theo sô đo của hắn mà chọn. Tiêu Dật cầm lấy chiếc áo sơ minh trắng kia đưa lên nhìn, nhìn trái phải một lúc rã mang ướm ở trên người, áo sơ mi thật là dài, chiên dài của nó cũng gần che kín được mông của cậu:

“Trình Kiệt, áo này quá lớn rã”

Trình Kiệt nhìn người trước mặt đang nhìn áo sơ mi nghiêm túc đánh giá thì buồi cười:

“Nếu không thì em cứ mặc như vậy là được rã”

Tiêu Dật liếc mắt nhìn Trình Kiệt rã cầm áo sơ mi kia vào trong phòng tắm, lúc Tiêu Dật đi ngang qua chỗ của Trình Kiệt liền bị hắn kéo lại giữ chặt:

“Anh giúp em mặc”

Tiêu Dật cũng chẳng buồi từ chối nữa, dù sao thì cậu có từ chối cũng còn có ích gì nữa hay sao, Trình Kiệt mang dây áo choàng tắm thắt hờ hững bên eo của Tiêu Dật cởi ra, rất nhanh phẵn da thịt màu lúa mạch trơn bóng liền hiện ra ở trước mặt hắn. Trình Kiệt quen không ít cô gái, da trắng sứ có, da nâu khỏe khoắn đùi có, nhưng mà hông nhỏ phía trước này giống như là có tà thuật vậy khiến cho hắn mỗi lần nhìn tới thân thể cậu liền trầm mê điên loạn muốn đưa tay chạm tới sò soạng thật nhỉ. Tiêu Dật thấy Trình Kiệt cứ nhìn chằm chằm mình như vậy thì mất tự nhiên ho nhẹ một tiếng, Trình Kiệt cởi áo choàng tắm của Tiêu Dật xuống rã cầm lấy áo sơ mi lớn kia mặc vào người cho cậu, Trình Kiệt đứng ở phía sau lưng Tiêu Dật giúp cậu xỏ tay vào, khi hai tay được xỏ vào trong ống tay áo rã Trình Kiệt liền ở phía sau đó ôm lấy eo của Tiêu Dật, cầm đặt ở bên vai trái của người ta mang hơi thở trầm thấp nóng rực truyềん tới tai đối phương:

“Dáng người thật đẹp”

Nói rã Trình Kiệt liền đưa tay sờ xuống mông của Tiêu Dật, lực ở tay bóp lấy mông cậu một chút giống như là một đùi bếp chuyên nghiệp nhào nặn bột bánh vậy:

“Đầu đẹp...”

Tiêu Dật hiện tại đột nhiên có một suy nghĩ, đó chính là nghĩ mình sau này không nên đến văn phòng của Trình Kiệt quá nhiều, mỗi lần cậu đến văn phòng của hắn hắn đều không tập trung làm việc, công việc đều không động vào một chút nào cả mà chỉ cùng cậu chơi đùa. Nghĩ tới chuyện Tô Đắc Kỷ lật đổ cả triều Thương, Trụ vương hoang dâm vô đạo trầm mê trong sắc dục cái này có phải hay không cũng gần giống như là hoàn cảnh của Trình Kiệt hiện giờ, nếu như Trình Kiệt không tập trung xử lý công việc nhất định sẽ khiến cho Trình thị bị tổn thất nặng nề, nguyên nhân này không phải là vì cậu mà ra hay sao. Tiêu Dật còn đang suy nghĩ mông lung liền bị hôn nhẹ vào má một cái, tiếp theo sau đó liền nghe thấy tiếng nói dịu dàng trầm thấp ở bên tai cậu vang lên:

“Đang suy nghĩ cái gì?”

Tiêu Dật hỏi một tiếng, cuối cùng liền trả lời thế này:

“Giần đây có xem lại bộ phim Tô Đắc Kỷ”

Trình Kiệt một tay sờ mông của Tiêu Dật, một tay nghịch hạt đậu nhỏ của cậu:

“Hảm?”

Tiêu Dật thở dài bộ dáng hiện tại này có giống với Trình tổng giám đốc lớn hay sao, Tiêu Dật nắm lấy cổ tay phía trước của Trình Kiệt một chút:

“Cảm thấy anh so với Trụ vương rất giống nhau”

Trình Kiệt hơi ngừng lại, ánh mắt đột nhiên chuyển lạnh, bàn tay ở phía sau mông của Tiêu Dật cũng dùng sức dày vò hơn một chút:

“Là người nào đóng Trụ vương?”

Tiêu Dật bị đau liền nhíu mày, tay nhỏ nhanh chóng đưa tới nắm lấy tay đang bóp mông mình kia:

“Trình Kiệt, chính là muối nói anh dạo gần đây không quan tâm đến công việc đó”

Không gian tiếp theo liền rơi vào trầm mặc, sau đó liền phát ra một tiếng cười lớn ha ha của Tiêu Dật:

“Em cũng biết mình là họ ly nhỏ sao?”

Tiêu Dật không muối làm trễ nải công việc của Trình Kiệt, tổng giám đốc đứng đầu công ty có rất nhiều công việc cần phải giải quyết, hắn cũng không phải là có năng lực hô mưa gọi gió chớp mắt một cái liền có thể giải quyết hết tất cả, cũng không thể mang cho người khác xử lý giúp được, có những công việc bí mật của công ty chỉ có một mình tổng giám đốc lớn biết được mà thôi:

“Trình Kiệt, anh đừng lúc nào ưm...”

Vẫn là chưa nói hết câu miệng nhỏ đã bị chặn lại rầm, Tiêu Dật bị xoay người lại đối diện với Trình Kiệt, đầu lưỡi của cậu như cũ bị Trình Kiệt mút mạnh lấy đến muối hỏng, môi mỏng bị dày vò điên cuồng, nước miếng trong suốt theo khéo miệng tràn ra chậm chảy xuống dưới cầm, men theo cần cổ di chuyển tới yết hầu gợi cảm tinh tế kia. Tiêu Dật mỗi lần bị hôn đầu rơi vào trạng thái trống rỗng, đau đớn cũng không hề hấn gì cả chỉ cảm thấy khoái cảm càng tăng lên cao. Tiêu Dật đột nhiên giật mình khi bị một vật xâm nhập vào điểm nhạy cảm, tay nhỏ vốn định đưa ra phía sau cản lại thì đã bị Trình Kiệt mạnh mẽ chẽ trụ rầm. Rất khó thích ứng cho dù đã là lần thứ hai rầm vẫn không thể nào thôi đau đớn, Trình Kiệt rời khỏi môi Tiêu Dật cúi đầu hôn lên mái tóc mượt mại của cậu, Tiêu Dật thở dốc một phanh vì thiếu dưỡng khí sau nụ hôn kia, một phanh vì đau đớn ở phía dưới dồn dập truyền tới:

“Trình Kiệt... em đau”

Trình Kiệt vỗ vỗ móng nhỏ của Tiêu Dật dịu giọng dụ dỗ:

“Họ ly nhỏ, mỗi ngày anh sẽ giúp em mở rộng một chút, làm quen rầm sẽ không đau nữa”

Một chân của Tiêu Dật bị Trình Kiệt nhấc lên cao, một chân run run chống đỡ thân mình, Trình Kiệt mang đau ngón tay tiến nhập hoàn toàn vào nơi đó, Tiêu Dật hít một ngụm khí lạnh khe khẽ rên rỉ:

“Đau...”

Trình Kiệt dỗ dành:

“Thả lỏng”

Tiêu Dật hừ hừ một tiếng, động nhở phía dưới không những không thả lỏng được mà càng ngày càng muốn co lại hút thật chặt lấy ngón tay của hắn. Nơi đó của Tiêu Dật vừa nóng vừa chật khít, bởi vì không có gel hỗ trợ cho nên chỉ một ngón tay của Trình Kiệt thôi đã là quá sức với Tiêu Dật rã, Tiêu Dật cả người toát mồ hôi hột, từ vầng trán cho đến lưng áo cũng rịn ra một tảng mồ hôi mỏng, ánh mắt mơ màng khép hờ, hai tay bám lên vai của Trình Kiệt khiến cho áo sơ mi của hắn cũng nhăn nhúm:

“Trình Kiệt... đỡ em... đứng không nổi nữa... hừ...”

Trình Kiệt thở nhẹ một hơi rã rút tay ra khỏi động nhở bức người kia, hắn nhanh chóng đỡ lấy mông của Tiêu Dật bê cậu tiến tới ghế sô pha dài đặt nằm xuống ở trên đó:

“Sức khỏe yếu như vậy, sau này làm sao chịu nổi đây?”

Từ khi Trình Kiệt mang ngón tay kia rút ra bên ngoài, mông nhở của Tiêu Dật liền bị đau, khi nằm xuống ghế sô pha êm ái kia cả người không tự chủ khẽ co lại một chút, gương mặt có điểm đáng thương hai mắt long lanh mở lớn nhìn Trình Kiệt chớp nhẹ:

“Không thể chịu nổi đâu...”

Trình Kiệt buôn cười, hổn nhở này đích thị là đang giả bộ rã có điều hắn cũng không có ý định vạch trần người ta:

“Không cần lo lắng, anh từ từ giúp em, mỗi ngày đàu luyện tập một chút, không tin không có sức khỏe tốt”

Tiêu Dật lại giả bộ đáng thương, muốn lấy dáng vẻ đáng thương này để bức ép Trình Kiệt từ bỏ ý định ăn mình:

“Trình Kiệt... thật là đau lắm”

Trình Kiệt vỗ vỗ bắp đùi nuột nà của Tiêu Dật nở nụ cười xấu xa, ánh mắt mang theo tiêu ý như muốn nói rằng hắn sớm đã biết cậu giả bộ rã:

“Được rã, thật đau lòng, anh sau này sẽ thật dịu dàng với em”.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân
dtv-ebook.com

Chương 59: Anh Xin Lỗi Tiêu Dật

Buổi tối ngày hôm ấy Tiêu Dật đến bệnh viện thăm Trác Trí Văn, Trác Trí Văn thật sự vẫn còn may mắn chán ngoài việc chân tay mặt mũi bị trầy xước ra thì cũng chỉ bị bong gân chân bên phải mà thôi, có điều việc này đồng nghĩa với chuyện Trác Trí Văn không thể nào tham gia vào buổi chụp hình ra mắt bộ sưu tập trang sức sắp tới của Sử Cát Cát. Tiêu Dật mang một giỏ hoa quả vừa mới rã Trinh Kiệt mua cho cậu để xuống bàn bên cạnh giường của Trác Trí Văn quan tâm hỏi:

“Trí Văn, cậu thế nào rã?”

Trong phòng lúc này ngoài cậu và Bùi Khâm là người đến thăm ra vẫn còn sự hiện diện của Bạch Dịch, Tiêu Dật trong lòng cảm giác có điều gì đó không được đúng cho lắm nhưng ngoài mặt vẫn tỏ vẻ ra không biết gì quan tâm hỏi Trác Trí Văn. Trác Trí Văn bên chân phải băng bó, ngã trên giường lắc đập:

“Tôi không sao, cảm ơn cậu Tiêu Dật”

Tiêu Dật mỉm cười xua tay:

“Không có gì, cậu vì sao lại bị ngã thế?”

Trác Trí Văn im lặng một lúc, trong phòng lúc này cũng duy trì sự im lặng, Tiêu Dật bắt đầu cảm thấy có phải hay không mình không nên hỏi vấn đề này. Bạch Dịch là người đầu tiên lên tiếng phá vỡ sự yên tĩnh trong phòng bệnh, cậu ta bước lên vài bước đi tới giỏ hoa quả kia cầm lấy:

“Hoa quả này tôi mang đi rửa nhé”

Tiêu Dật hả một tiếng rầm nói:

“Không cần đâu, bên trong có dao rầm”

Tiêu Dật nhìn sắc mặt của Trác Trí Văn rầm lại lén nhìn tới biểu hiện trên gương mặt của Bạch Dịch, trong lòng âm thầm suy nghĩ phòng bệnh này nhìn qua cũng không phải là phòng bệnh thường, bình thường mấy bệnh nhân phải ở chung một phòng thế mà Trác Trí Văn lại được ở riêng phòng hơn nữa cũng xem như đây đủ tiện nghi, xem ra Trác Trí Văn không có ý định đem mọi chuyện nói rõ ràng có lẽ là bởi vì Bạch Dịch đã có thể thương lượng làm thỏa mãn được cậu ta.

Bạch Dịch mang theo giỏ hoa quả kia đi vào trong phòng vệ sinh:

“Có vài thứ không cần gọt vỏ, tôi mang đi rửa”

Người nãy giờ giữ im lặng chính là Bùi Khâm, nếu như Tiêu Dật chỉ mải quan sát Bạch Dịch và Trác Trí Văn thì Bùi Khâm chỉ mải quan sát Tiêu Dật. Bùi Khâm là thằng nam một trăm phầm trăm, vốn nghĩ trong phòng chỉ có một mình Bạch Dịch tính hướng không bình thường ai ngờ còn có cả Tiêu Dật nữa, có điềm xem tình thế hiện tại Tiêu Dật so với Bạch Dịch không chỉ có vị trí cao hơn mà so với nhóm người thực tập lân này cao hơn rất nhiều.

Tiêu Dật cảm thấy có ai đó đang quan sát mình liền quay lại phía sau phát hiện ra ở phía sau ngoài Bùi Khâm ra thì chẳng còn ai khác, cậu ta đang ngồi ở trên ghế đơn nhỏ nhìn Trác Trí Văn, Tiêu Dật nghĩ có lẽ cậu đã quá nhạy cảm rầm.

Bạch Dịch mang giỏ hoa quả kia ra ngoài rầm cầm lấy một trái táo bắt đàu gọt vỏ, Tiêu Dật ngồi ở cuối giường bệnh của Trác Trí Văn mở miệng nói:

“Trí Văn chân cậu bị thương thế này, chuyện ở bên Sứ Cát Cát cũng xem như là...”

Được rầm Tiêu Dật thừa nhận mình có chút xấu xa, muối ở một bên châm dẫu thổi gió khích bắc Trác Trí Văn để cho Trác Trí Văn nói ra mọi chuyện, để cho Bạch Dịch bị trùng trị thích đáng. Trác Trí Văn hít một hơi thật sâu xem biểu hiện kia của cậu ta có lẽ là đang cố gắng kiềm chế tức giận:

“Lần này cũng xem như là tôi bắt cẩn”

Bùi Khâm không biết chuyện của Bạch Dịch cho nên liền lên tiếng an ủi Trác Trí Văn:

“Trí Văn, sau này vẫn còn có nhìều cơ hội”

Bạch Dịch lấy táo bỏ ra đĩa:

“Đúng vậy, sau này vẫn còn có cơ hội”

Tiêu Dật im lặng không nói gì cả, điện thoại của Tiêu Dật đột nhiên reo lên, cậu nhanh chóng cúi đầu nhìn xuống là ai gọi tới, sau khi phát hiện ra được tên của đối phương liền đi ra ngoài nghe điện thoại.

“Cô Thẩm?”

Tiêu Dật đã lâu rầm không liên lạc với Thẩm Tiểu Thúy, kể từ khi cậu từ quê lên thành phố là đã cắt đứt hoàn toàn mọi liên lạc rầm, thế mà không hiểu sao hiện tại Thẩm Tiểu Thúy lại chủ động liên lạc với cậu.

“Anh Tiêu, anh vẫn còn lưu số của tôi sao?”

Tiêu Dật chính là lười xóa số cho nên số điện thoại của Thẩm Tiểu Thúy vẫn còn được lưu lại ở trong máy:

“Hả, ha ha đương nhiên rầm, cô Thẩm gọi cho tôi có chuyện gì sao?”

Thẩm Tiểu Thúy ở bên này nhẹ giọng:

“Là thế này, tôi được nằm trong nhóm giáo viên trao đổi công tác, tôi sẽ có khoảng thời gian 1 tuần để lên Bắc Kinh dạy học, không biết anh Tiêu

có rảnh chúng ta gặp mặt nhau được không?”

Tiêu Dật hả một tiếng, nếu bây giờ từ chối có phải là không lịch sự hay không, Thẩm Tiểu Thúy ở trên này những một tuần không thể ngày nào cậu cũng nói mình có việc bận được chính vì thế đành phải đồng ý:

“Được, vậy khi nào cô rảnh?”

Thẩm Tiểu Thúy vui vẻ:

“Như vậy buổi tối được không?”

Tiêu Dật không thể cùng Thẩm Tiểu Thúy hẹn gặp mặt vào buổi tối được bởi vì buổi tối cậu phải cùng Trình Kiệt đi dùng bữa, nếu để cho Trình Kiệt phát hiện ra cậu cùng Thẩm Tiểu Thúy lén lút hẹn gặp mặt hắn nhất định sẽ tức giận:

“Buổi tối sao, thật ngại quá cô Thẩm tôi chỉ có thể rảnh vào buổi trưa”

Thẩm Tiểu Thúy có chút thất vọng:

“Buổi trưa sao? Buổi trưa tôi có thể nghỉ ngơi hai tiếng, như vậy cũng được hẹn anh vào buổi trưa nhé, cụ thể là ngày nào tôi sẽ thông báo với anh sau”

Tiêu Dật đồng ý rã tắt điện thoại, khi cậu định bước vào bên trong thì điện thoại một lần nữa lại vang lên, mắt thấy trên màn hình điện thoại hiển thị tên người gọi tới, Tiêu Dật hơi giật mình một chút rã hít một hơi thật sâu mới nhấn vào nút tiếp nhận cuộc gọi đưa lên tai nghe:

“Trình Kiệt?”

Trình Kiệt trầm giọng:

“Vừa mới rã cùng ai nói chuyện điện thoại?”

Tiêu Dật giật mình nhìn xung quanh, hành lang bệnh viện không một bóng người, trên nhà cũng không thấy gắn camera nào cả như thế nào

Trình Kiệt lại biết cậu đang nói chuyện điện thoại chử:

“Hả?”

Trình Kiệt không cần phải theo dõi Tiêu Dật cũng biết được rằng vừa mới rã cậu nói chuyện điện thoại với người khác, bởi vì Trình Kiệt gọi đúng lúc Thẩm Tiểu Thúy gọi đến cho Tiêu Dật vì thế mà nhận được thông báo máy bận. Tiêu Dật vì làm việc xấu ở sau lưng của Trình Kiệt cho nên tâm trạng bất ổn không thể suy nghĩ được trường hợp đơn giản này:

“Anh vừa rã gọi cho em nhận được thông báo máy bận”

Tiêu Dật hiểu ra được vấn đề, cậu vuốt ngực một chút rã mới trả lời:

“Vừa mới rã mẹ gọi điện tới, mẹ nói muốn lên đây thăm em”

Trình Kiệt nghi ngờ:

“Là thế sao?”

Tiêu Dật nâng giọng tỏ vẻ không vui:

“Không thể thì thế nào được, anh lúc nào cũng đâm đa nghi như vậy sao?”

Trình Kiệt thẳng thắn nói ra suy nghĩ ở trong lòng của mình:

“Giọng nói của em rất khác, em có phải là đang giấu giếm anh chuyện gì đó hay không?”

Tiêu Dật mở lớn hai mắt mím môi:

“Làm gì có chuyện gì, em thì làm gì có chuyện gì chứ”

Trình Kiệt im lặng một chút rã nói thế này:

“Xuống dưới đi, anh đang ở trước cổng bệnh viện”

Tiêu Dật bất ngờ:

“Hả? Đã nói hôm nay em phải thăm bạn mà, anh trở về đi”

Trình Kiệt nói một câu rã tắt máy:

“Xuống dưới một chút hoặc anh sẽ lên đó”

Tiêu Dật nghe vậy rã cũng không thể không xuống được, cuối cùng vẫn là phải bức bối đi vào trong thang máy. Tiêu Dật bước ra khỏi cửa bệnh viện, ánh mắt linh động quét dọc xung quanh một hồi phát hiện ra được chiếc range rover quen thuộc đỗ ở một góc khuất ánh sáng, Tiêu Dật nhanh chóng tiến về phía đó thuần túy mở cửa xe ngồi vào bên trong. Trình Kiệt vừa đi ăn tối với đối tác kinh doanh về, trên người có một mùi rượu nhàn nhạt, bởi vì không gian trong xe vừa nhỏ vừa kín cho nên khi cậu ngồi vào trong xe rã liền dễ dàng ngửi thấy mùi rượu, Tiêu Dật bắt đầu cảm thấy có dự cảm không lành:

“Ừ... Có chuyện gì sao?”

Trình Kiệt mạnh tay kéo Tiêu Dật ngồi lên đùi mình, hắn cúi người hôn xuống cổ của cậu trầm khàn lên tiếng:

“Anh vừa mới cùng đối tác thảo xong một bản hợp đồng tốt”

Tiêu Dật nuốt một ngụm nước miếng, yết hầu gợi cảm trơn trượt lướt nhẹ qua cánh môi mỏng của Trình Kiệt:

“Là thế sao, chúc mừng anh”

Trình Kiệt giống như có men rượu vào cho nên hơi thở càng nóng rực hơn, hắn chậm rãi đưa tay luồn vào trong áo của Tiêu Dật:

“Em cũng biết mà, bàn chuyện xong liền sẽ muốn thoải mái một chút, bọn họ nói muốn đến ktv ở ngay đối diện khu nhà phía trước, biết em ở tại bệnh viện này cho nên mới muốn đi qua hỏi ý kiến em, như thế nào?”

Tiêu Dật đương nhiên biết đến ktv làm cái gì, còn không phải là muốn thoải mái hay sao, cậu nghe Trình Kiệt nói như thế môi mỏng li ên hơi mím lại một chút, Trình sói lớn là người có ham muốn rất cao cộng thêm hiện tại trong người có chút men rượu r ầm nhất định đến nơi đó sẽ làm càn, Tiêu Dật đương nhiên không để cho Trình Kiệt đi:

“Không được đi, nếu như bàn việc xong r ầm li ên v ềnhà nghỉ ngơi giữ gìn sức khỏe”

Trình Kiệt dừng tay lại một chút ngẩng đ ầu nhìn Tiêu Dật nhếch môi cười:

“A, biết làm sao được đây, không đến nơi đó sức khỏe mới không tốt”

Tiêu Dật mở lớn hai mắt quay sang tức giận nhìn Trình Kiệt:

“Anh có ý gì chứ?”

Trình Kiệt chậm rãi đưa tay xuống phía dưới cởi qu ần của Tiêu Dật ra:

“Anh đã một thời gian r ầm không có giải quyết, em nói xem anh có ý gì?”

Tiêu Dật đương nhiên hiểu Trình Kiệt rõt cuộc có ý gì, cậu vừa không muốn làm nhưng cũng vừa không muốn để cho Trình Kiệt đến khu ktv kia, bên nào nặng bên nào nhẹ đến cuối cùng vẫn chọn không được:

“Trình Kiệt, nếu như anh đến đó... nếu như anh đến đó...”

Trình Kiệt đưa tay chạm vào yết h ầu của Tiêu Dật, giọng nói mang theo hơi rượu nhàn nhạt:

“Thì sao?”

Tiêu Dật có cảm giác khó chịu đẩy tay của Trình Kiệt ra:

“Em sẽ không cùng anh nói chuyện nữa”

Trình Kiệt buông Tiêu Dật ra gật đầu một cái:

“Được!”

Tiêu Dật khó hiểu:

“Được là sao?”

Trình Kiệt xấu xa trả lời:

“Được chính là em bây giờ đi xuống dưới, anh đến ktv”

Tiêu Dật trừng mắt:

“Anh đến đó làm gì?”

Trình Kiệt bật cười ha ha một tiếng, hắn nhanh chóng kéo khóa quần của mình xuống rồi kéo lấy tay của Tiêu Dật đặt lên vật sớm đã cương cứng nóng phỏng tay kia:

“Như vậy em ở tại chỗ này giúp anh, anh sẽ không đến đó nữa”

Tiêu Dật lần thứ ba bị Trình Kiệt ép làm chuyện này, cho dù lúc trước cũng từng làm qua rồi nhưng hiện tại vẫn tránh không được có điểm ngượng ngùng. Trình Kiệt sớm đã bị rượu vào làm cho mắt đi tỉnh táo vốn có, hắn đột nhiên dùng sức đẩy Tiêu Dật ngã xuống dưới sàn, bàn tay kia vuốt lên mái tóc mềm mại của cậu nói thế này:

“Dùng miệng mới được”

Tiêu Dật hốt hoảng muốn đứng dậy nhưng đã bị Trình Kiệt dùng sức nhấn vai cậu xuống:

“Trình Kiệt, anh muốn làm gì?”

Trình Kiệt mạnh tay nắm lấy tóc của Tiêu Dật thay cho lời muốn nói. Tiêu Dật không muốn làm nữa nhưng mà miệng đã bị bức ép chạm vào Tiểu Kiệt Kiệt rồi:

“Trình Kiệt ưm”

Tiêu Dật chỉ vừa mới mở miệng ra đã bị Trình Kiệt dùng sức nhấn đầu xuống, khiến cho miệng phải bao lấy cây gậy nóng bỏng cứng nhắc kia. Trình Kiệt có vẻ vô cùng hài lòng, khi miệng nhỏ của Tiêu Dật bao lấy Tiểu Kiệt Kiệt, hắn ngay lập tức kêu lên một tiếng thỏa mãn. Trong miệng của Tiêu Dật không thể nào chứa hết nỗi cây gậy vừa lớn vừa dài kia, Trình Kiệt ở phía trên liên tục dùng sức giữ lấy đầu của Tiêu Dật kéo ra đẩy vào khiến cho Tiêu Dật khuôn miệng mỏi nhừ, đầu óc choáng váng, cổ họng đau rát, ánh mắt bắt đầу long lanh chứa lệ. Trình Kiệt chậm rãi buông tay để ở trên đầu Tiêu Dật ra, Tiêu Dật ngay lập tức rời khỏi nơi đó ho một hầm đến đáng thương, Trình Kiệt kéo Tiêu Dật ngã lại lên đùi mình, cúi đầu hôn vào miệng của cậu, đầu lưỡi luân lách khắp mọi nơi không bỏ sót một nơi nào cả, hôn đến mức Tiêu Dật đầu óc choáng váng, hôn đến khi hai mắt bất giác cũng bị chảy xuống hai hàng nước mắt thì Trình Kiệt mới chậm rãi buông Tiêu Dật ra:

“Xin lỗi Tiểu Dật”

Tiêu Dật đẩy Trình Kiệt cách xa mình, Trình Kiệt vừa mới rã bị mất đi kiểm soát cho nên mới làm như thế với Tiêu Dật, hắn thật sự không cố ý làm như vậy với cậu. Tiêu Dật càng đẩy Trình Kiệt ra bao nhiêu thì Trình Kiệt càng mạnh mẽ ôm lấy cậu bấy nhiêu, môi mỏng cương nghị cúi xuống hôn lấy gương mặt của Tiêu Dật rồi rít nói lời xin lỗi:

“Xin lỗi Tiểu Dật, em đừng sợ hãi”

Trình Kiệt đương nhiên bị kinh sợ rã, đột nhiên bị ép buộc ngậm lấy vật to lớn kia, muốn cậu hướng hắn nói một câu không có gì là không thể nào:

“Anh tránh ra đi”

Trình Kiệt ôm Tiêu Dật vào trong lòng, bàn tay dùng lực ép buộc cậu ngả đầu vào vai hắn, ở bên cạnh thì thầm vào tai cậu:

“Xin lỗi Tiểu Dật, anh không cố ý làm như vậy đâu”

Tiêu Dật đột nhiên nghĩ đến chuyện ktv mà Trình Kiệt nói, thế cho nên mới nhân lúc giả bộ giận dữ để cho Trình Kiệt quên chuyện đó đi:

“Không muốn nghe anh nói nữa, em không muốn nghe anh nói nữa, anh tránh ra đi”

Trình Kiệt có điểm gấp gáp vỗ vai của Tiêu Dật:

“Anh xin lỗi Tiêu Dật, xin lỗi Tiêu Dật”

Thực tế chứng minh Trình tổng giám đốc lớn một đời anh minh trầm ổn tưởng chừng như không có việc gì có thể làm khó hắn, cuối cùng vẫn gặp phải đối thủ hơn nữa còn thất bại thảm hại trong tay người ta, Tiêu holly chỉ cần dùng một chút mánh khéo, ở trước mặt hắn buồi bức giận dỗi liền có thể làm cho hắn gấp gáp đến cuống quít cả lên rã.

Hai ngày sau đó, bởi vì Trác Trí Văn không thể tham gia buổi chụp hình được cho nên người thay thế cậu ta chính là Phó Hạo, tuy rằng Tiêu Dật không vừa mắt Phó Hạo nhưng cậu dù sao cũng được tính là một quân tử, một quân tử thì sẽ không ở sau lưng của Trình Kiệt châm ngòi thổi gió, nhưng mà cơ hội lần này của Phó Hạo chẳng hiểu sao lại cứ ngu ngốc bị cậu ta bỏ lỡ. Chuyện là ngày hôm đó người bên Sử Cát Cát đến gặp Phó Hạo để bàn bạc việc ký hợp đồng, giám sát Khương La đã gọi điện báo Phó Hạo nhanh chóng tới phòng bàn bạc việc này nhưng mà cánh cửa phòng thay đổi nơi Phó Hạo ở bên trong lại chẳng hiểu vì sao đột nhiên bị khóa trái lại, điện thoại vừa vặn lại hết pin, đứng ở bên trong phòng kia đập cửa gọi trời không thấu đất không thura, người bên Sử Cát Cát phải chờ những hai tiếng đồng hồ cuối cùng liền tức giận nói Phó Hạo không chuyên nghiệp cho nên đã trực tiếp nói không muốn ký hợp đồng với cậu ta nữa.

Sự việc của Phó Hạo khiến cho mọi người trong lòng lại có một chút hy vọng, dĩ nhiên thì Tiêu Dật cũng là người ở trong số đó, ngay trong buổi chiều ngày hôm ấy Sử Cát Cát đưa người tới chọn người chụp hình, chọn tới một hãi liền chọn được Bùi Khâm. Tiêu Dật tuy rằng có chút nuối tiếc

nhưng mà dù sao Bùi Khâm cũng là người có năng lực, biểu hiện trong buổi chụp hình đó cũng khá tốt cho nên chọn cậu ta cũng hợp lý. Có điều sau đó Bùi Khâm lại từ chối, lấy lý do cảm thấy bản thân không đủ tự tin vẫn còn thiếu sót rất nhiều cho nên không dám nhận, còn muốn nói tiến cử một người mà cậu ta nghĩ sẽ hợp mà người đó không ai khác lại chính là Tiêu Dật.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân
dtv-ebook.com

Chương 60: Bỏ Qua Cảnh Cáo Chương Trước

Tiêu Dật ngày hôm đó biết được chuyện này thì vô cùng bất ngờ, cũng chẳng thể hiểu được tại vì sao cơ hội tốt như vậy mà Bùi Khâm lại nhường cho cậu, lúc Tiêu Dật định đi tìm Bùi Khâm nói chuyện muộn cám ơn cậu ta thì Trình Kiệt không biết từ lúc nào đã đứng ở bên ngoài phòng tập, một thân áo vest lịch sự sang trọng, trên người tỏa ra khí khái của một vị tổng giám đốc uy quyền. Nhóm người thực tập sớm đã biết được thân phận của Trình Kiệt, chỉ là lại thật không ngờ tới được Trình tổng vì sao lại đích thân đi xuống chỗ này, trong lòng mọi người lúc này bắt đầu có điểm hãi hộp, Tiêu Dật nhìn về phía Trình Kiệt vừa nhìn là biết Trình sói lớn này xuống đây tìm cậu rã, Tiêu Dật nhíu mày ý nói Trình Kiệt không được lộ liễu. Trình Kiệt thản nhiên bước vào bên trong phòng tập, đứng ở phía trước tràn giọng lên tiếng:

“Nghe nói chuyện bên Sử Cát Cát cho đến hiện tại vẫn chưa thể nào chọn ra được người mẫu chính thức chụp hình cho bộ sưu tập trang sức sắp tới này sao?”

Giám sát Khương La ở bên cạnh báo cáo tình hình:

“Trình tổng, lúc trước bên Sử Cát Cát chọn Trác Trí Văn, nhưng Trác Trí Văn lại gặp một chút vấn đề về sức khỏe cho nên không thể tham dự buổi chụp hình này được. Sau đó bên Sử Cát Cát lại bàn bạc chọn Phó Hạo, Phó Hạo không rõ vì sao lại bị khóa ở bên trong phòng thay đồ khiến cho người bên Sử Cát Cát phải chờ đợi nên đã không muốn ký hợp đồng với cậu ta nữa. Vừa mới rã phía bên Sử Cát Cát chọn Bùi Khâm, có điều Bùi Khâm cảm thấy mình không có đủ năng lực nên đã đề xuất Tiêu Dật, Sử Cát Cát đang về bàn bạc lại”

Trình Kiệt nhíu mày nhìn xuống phía dưới khiến cho đám người thực tập cũng có một chút bất an, Tiêu Dật cũng không rõ Trình Kiệt đến đây làm cái gì nữa, không có lý gì chỉ là một việc nhỏ như thế này lại phải khiến cho hắn nhọc lòng. Tiêu Dật nhìn tới Bạch Dịch mang một dáng vẻ lén lút nhìn Trình Kiệt liền không thoải mái, trong lòng bắt đầu lại ghét bỏ càng nhìn thấy cậu ta lại càng không thuận mắt.

“Lại có chuyện trùng hợp đến như vậy hay sao? Phía bên Sử Cát Cát chọn ba người, ba người đó liền xảy ra vấn đề, chuyện này có điểm mờ ám, nếu như chỉ là trùng hợp thì không nói làm gì, nhưng nếu như để cho tôi điều tra ra được là ai ở phía sau phá hoại, tôi nhất định sẽ có cách giải quyết thích đáng” Nói rồi Trình Kiệt liền nhìn lướt qua Tiêu Dật một cái: “Là người nào được đề xuất thì đi ra ngoài gặp tôi, tôi có chuyện cần trao đổi”

Trình Kiệt xoay người bước ra khỏi phòng tập, giám sát Khương La có điểm gấp gáp vội nhắc Tiêu Dật mau đi ra theo sau Trình Kiệt. Tiêu Dật cũng không hiểu rõ rốt cuộc có chuyện gì nữa, chỉ còn biết cúi đầu đi ra sau. Trình Kiệt ở trong phòng thay đồ ôm Tiêu Dật, Tiêu Dật vừa bước vào trong đó liền khóa cửa lại nhíu mày hỏi hắn:

“Có chuyện gì sao?”

Trình Kiệt ngẩng vắt chéo chân ở trên ghế sofa nhìn Tiêu Dật:

“Lần chụp hình bên Sử Cát Cát này em không được đi”

Tiêu Dật hả một tiếng, Trình Kiệt tiếp lời:

“Lần chụp hình này cũng không có gì quá quan trọng, đế lần sau anh sẽ sắp xếp cho em có cơ hội hợp tác với đối tượng tốt hơn”

Tiêu Dật khó hiểu nhìn chằm chằm Trình Kiệt:

“Bên Sử Cát Cát cũng vẫn còn chưa nói chọn em, nhưng mà anh vì sao lại không muốn em chụp hình cho bên họ chứ?”

Trình Kiệt đưa tay xoa xoa huyệt thái dương, hắn vừa mới rãnh nhận được thông báo có người tiến cử Tiêu Dật cho Sử Cát Cát liền có điểm bất ngờ rãnh, chuyện này dù là trùng hợp hay là cố ý thì Trình Kiệt vẫn là nên phải ngăn chặn thật nhanh:

“Anh đã giúp em lên sẵn kế hoạch rãnh, sau khi kết thúc kỳ thực tập này liền sẽ thuận lợi mà làm theo từng bước anh chuẩn bị sẵn cho em, cho nên từ khi em chính thức xuất hiện trước công chúng không thể nào lộ mặt trước được”

Tiêu Dật cảm thấy không tin tưởng cho lắm, Trình Kiệt giống như là có cái gì đó giấu giếm không cho cậu biết:

“Nhưng mà...”

Trình Kiệt đứng dậy đi về phía Tiêu Dật, bàn tay vững chãi vòng qua eo cậu mạnh mẽ ôm lấy:

“Không nhưng gì cả, anh cũng chỉ là muốn làm những gì tốt đẹp nhất cho em mà thôi”

Tiêu Dật bây giờ trong lòng có một suy nghĩ, cậu luôn nghĩ rằng Sử Linh cùng Trình Kiệt có một mối quan hệ mờ ám gì đó thế cho nên Tiêu Dật mới gấp gáp như thế xuống tận phòng tập để gọi cậu ra nhắc nhở chuyện này, hắn có lẽ không muốn cho cậu cùng Sử Linh chạm mặt, hoặc cũng có thể là Trình Kiệt không muốn để cho Sử Linh biết mối quan hệ mập mờ giữa hắn và cậu. Tiêu Dật ngẩng đầu nhìn Trình Kiệt, ánh mắt sâu xa đánh giá hắn một lượt, cuối cùng ánh mắt kia có điểm buồn bã rũ xuống, Tiêu Dật im lặng ở trong lòng ngực của Trình Kiệt, muốn chậm rãi cảm nhận hơi ấm kia lâu một chút...

“Trình Kiệt, tôi nay em có hẹn với bạn cho nên sẽ không cùng ăn đi ăn tối được”

Trình Kiệt nhíu mày, hắn muốn kiểm soát tất cả mọi thứ xung quanh Tiêu Dật, hắn muốn biết rõ mỗi ngày cậu gặp ai làm cái gì, hắn muốn chắc

chắn rằng sẽ không có bất cứ một ai có cơ hội tiếp cận rã mang suy nghĩ quá phận với họ ly nhở nhà hắn:

“Có cần anh đưa em đi hay không?”

Tiêu Dật lắc đầu:

“Không cần, em muốn tự mình đi”

Trình Kiệt im lặng một chút, hắn muốn hỏi xem đối tượng gặp mặt của Tiêu Dật là ai, hoặc chí ít chỉ muốn biết được là nam hay nữ nhưng khi định mở miệng hỏi liền nghĩ lại, hắn dường như quá mức muốn kiểm soát Tiêu Dật rã, nếu như để cho Tiêu Dật nhận ra được chuyện này có hay không sẽ khiến cho cậu không được thoải mái, thế cho nên Trình Kiệt đến cuối cùng vẫn quyết định để cho Tiêu Dật đi gặp mặt bạn bè mà không hỏi han bất cứ câu nào nữa. Trái ngược với suy nghĩ của Trình Kiệt, Tiêu Dật trong lòng lại cảm thấy có chút buồn phiền, bình thường Trình Kiệt nhất định sẽ truy hỏi đến cùng, nếu như hỏi không được hắn nhất định sẽ không cho cậu đi, nhưng mà ngày hôm nay Trình Kiệt nửa câu cũng không hỏi khiến cho Tiêu Dật trong lòng sinh nghi ngờ mối quan hệ giữa hắn và Sử Linh.

Buổi tối ngày hôm đó Thẩm Tiểu Thúy nhận được điện thoại của Tiêu Dật, cô có chút bất ngờ khi nhận được lời mời của Tiêu Dật rằng buổi tối hôm nay có thể gặp mặt được hay không, Thẩm Tiểu Thúy đương nhiên là vui vẻ gật đầu đồng ý luôn. Thẩm Tiểu Thúy ở cách ký túc xá của Tiêu Dật cũng không xa lắm, thế cho nên Tiêu Dật là người chủ động đi đến chỗ của cô ấy, Tiêu Dật hẹn Thẩm Tiểu Thúy ngay dưới quán cà phê khách sạn cô ấy ở. Hôm nay Thẩm Tiểu Thúy mặc một chiếc váy liền màu xanh nhạt, nhìn vô cùng đẹp mắt, Tiêu Dật thành thật hướng Thẩm Tiểu Thúy khen ngợi:

“Hôm nay cô Thẩm mặc đắt tiền”

Thẩm Tiểu Thúy mỉm cười cảm ơn Tiêu Dật:

“Vậy sao, cảm ơn”

Phục vụ bàn mang thực đơn lên để ở trên bàn, Tiêu Dật theo phép lịch sự đẩy tờ thực đơn kia về phía Thẩm Tiểu Thúy:

“Cô Thẩm muốn uống gì?”

Thẩm Tiểu Thúy nhìn thực đơn một chút rã ngang đầu hướng phục vụ bàn nói:

“Cho tôi một ly cam ép”

Tiêu Dật không cẩn thận thực đơn đã lên nhanh chóng chọn đồ uống luôn:

“Tôi cũng một ly cam ép đi”

Thật ra thì Tiêu Dật vốn thích uống sữa nhưng mà ở trước mặt một cô gái gọi sữa để uống thì có hơi chút mất mặt, cậu không thích uống cà phê cho nên lựa chọn khôn ngoan nhất lúc này đương nhiên là nước cam ép rã. Tiêu Dật thì nghĩ thế nhưng mà Thẩm Tiểu Thúy lại không có nghĩ vậy, cô vẫn nghĩ Tiêu Dật là có ý khác cho nên mới cố tình chọn một ly đồ uống giống như cô:

“Anh Tiêu này, cà phê lần trước đã dùng hết hay chưa?”

Tiêu Dật mang cà phê của Thẩm Tiểu Thúy đi mượn hoa hiến phật tặng cho Trình Kiệt hết rã, có đi đâu gọi kẹo dẻo kia sau đó Tiêu Dật vẫn cẩn thận ăn hết, nhưng mà lúc này đương nhiên chẳng thể nào nói mình đã mang cà phê kia đi cho người khác được, thế cho nên Tiêu Dật liền đáp thế này:

“Ở nhà vẫn còn một chút, nhưng mà cà phê của cô Thẩm quả thật rất là ngon”

Thẩm Tiểu Thúy cười cười:

“Là thế sao, nếu như biết anh Tiêu thích uống như vậy thì hôm trước tôi đã mang lên theo rã”

Tiêu Dật xua xua tay cười nhẹ:

“Không cần đâu cô Tiêu”

Thẩm Tiểu Thúy lên chuyến này mục đích chính là muốn xem xem Tiêu Dật có ý gì với mình hay không, hoặc cũng chỉ đơn giản là muốn biết xem cậu đã có bạn gái chưa mà thôi:

“Anh Tiêu ở trên này công việc vẫn tốt chứ?”

Tiêu Dật gật đầu khách sáo:

“Vẫn khá tốt, chúc mừng cô Thẩm nhé may mắn được nằm trong đội ngũ trao đổi giáo viên để nâng cao chất lượng”

Phục vụ bàn mang nước lên cho hai người, Thẩm Tiểu Thúy dùng ống hút khuấy vào ly nước cam kia một chút:

“Cám ơn anh Tiêu nhé”

Cuộc nói chuyện vô cùng khách sáo khiến cho Tiêu Dật cũng có chút không biết phải nên nói cái gì nữa cả, Tiêu Dật và Thẩm Tiểu Thúy chính là kiểu bạn bè mới quen ngoài ván đê công việc cũng chẳng thể bàn thêm bất kỳ một ván đê nào nữa cả, thế cho nên không gian lúc này bắt đầu rơi vào trầm mặc im lặng đến lạ thường. Tiêu Dật ngồi một lúc đành phải chủ động lên tiếng hỏi:

“Phải rã, cô là giáo viên dạy văn cho Tiểu Lãng phải không?”

Thẩm Tiểu Thúy gật đầu:

“Đúng vậy, Tiểu Lãng là một học sinh rất khéo!”

Tiếp đó hai người lại im lặng, cố gắng tìm ra chuyện để cùng đối phương trao đổi. Thẩm Tiểu Thúy nói muốn đến nhà vệ sinh một chút, Tiêu Dật ngồi ở bên ngoài đợi cô ấy, đúng lúc này có một giọng nữ ở phía sau gọi cậu:

“Xin hỏi có phải là Tiêu tiên sinh không?”

Tiêu Dật quay lại phía sau phát hiện ra được một người phụ nữ mặc một bộ váy liền gợi cảm màu đen, mái tóc dài truyền thống thẳng tự nhiên xõa ra dài đến ngang eo, Tiêu Dật có điểm giật mình một chút không phải bởi vì người này quá mức xinh đẹp mà là vì cô ta chính là Sử Linh. Tiêu Dật vội vã đứng dậy lên tiếng:

“Là Sử tổng sao?”

Sử Linh cười cười mang kính râm tháo xuống, cô ấy thản nhiên ngồi vào bàn chổ của Thẩm Tiểu Thúy:

“Tiêu tiên sinh có hẹn với bạn sao?”

Tiêu Dật nhìn thấy Sử Linh tự nhiên như vậy cũng có điểm khó xử:

“Đúng vậy”

Sử Linh ngồi ở trên ghế mang hai chân vắt chéo lại với nhau:

“Tôi có thể ngồi ở chỗ này một chút được không?”

Tiêu Dật ngồi xuống rồi quay lại phía sau ý muốn nhìn xem Thẩm Tiểu Thúy đã ra hay chưa, Sử Linh lúc này lại lên tiếng:

“Tiêu tiên sinh có hẹn với bạn gái sao?”

Tiêu Dật trả một tiếng rồi phủ nhận:

“Hả? Không phải!”

Sử Linh nhìn Tiêu Dật một lượt, ánh mắt xinh đẹp không một chút giấu giếm nào đánh giá cậu, cuối cùng cô ấy liền nhẹ giọng đưa ra đề nghị:

“Nhân viên bên tôi nói có người đề xuất Tiêu tiên sinh làm người mẫu chụp hình cho bộ sưu tập trang sức sắp tới đây của Sử Cát Cát, tôi cảm thấy Tiêu tiên sinh đây thật sự rất hợp với các mẫu thiết kế của bộ sưu tập trang sức lần này, không biết Tiêu tiên sinh có muốn cùng Sử Cát Cát hợp tác hay không?”

Trình Kiệt nói cậu không được đằng ý chụp hình cho Sử Cát Cát, hắn nói hắn đã sớm có kế hoạch cho cậu rã, nhưng mà Tiêu Dật cảm thấy nếu như cậu được hợp tác cùng với hằng trang sức nổi tiếng này thật sự cũng rất có lợi, không biết chừng đây còn là bước đệm để cậu dễ dàng bước chân vào giới giải trí. Khi Tiêu Dật còn đang suy nghĩ mông lung thì Thẩm Tiểu Thúy đột nhiên đi về phía cậu, cô ấy lên tiếng hỏi:

“Vị này là?”

Tiêu Dật quay sang nhìn Thẩm Tiểu Thúy rã lại nhìn Sử Linh cuối cùng lên tiếng giới thiệu qua loa một chút:

“Đây là Sử tổng, đây là bạn của tôi cô Thẩm”

Sử Linh vẫn ngã ở trên ghế không có ý định đứng dậy trả lại chỗ cho Thẩm Tiểu Thúy:

“Xin chào cô Thẩm”

Thẩm Tiểu Thúy nhíu mày một chút nhưng theo phép lịch sự cũng chào lại:

“Chào cô Sử”

Sử Linh cũng không muốn làm kỳ đà cản mũi nữa cho nên liền cầm lấy ví nhô muối đứng dậy, trước khi rời đi còn không quên để lại lời nhắn cho Tiêu Dật:

“Tiêu tiên sinh, ngày mai chỗ tôi sẽ đưa người đến bàn bạc chuyện hợp đằng với cậu”

Sử Linh đi rã Thẩm Tiểu Thúy liền ngã lại vêchỗ của mình:

“Anh Tiêu, người vừa rã là bạn gái của anh hả?”

Tiêu Dật không suy nghĩ nhiều cũng không để ý đến vẻ mặt như đang muốn thăm dò kia của Thẩm Tiểu Thúy mà đáp luôn thế này:

“Làm sao có thể chứ, cô ấy là đối tác làm ăn của công ty tôi”

Thẩm Tiểu Thúy có điểm hài lòng:

“Là vậy sao... đi đâu kiện của anh Tiêu tốt như vậy hắn là đã có bạn gái rồi?”

Tiêu Dật ngẩng đầu nhìn Thẩm Tiểu Thúy sau đó liền lắc đầu:

“Vẫn còn chưa”

Thẩm Tiểu Thúy mỉm cười dịu dàng:

“Như vậy anh Tiêu thích mẫu bạn gái thế nào?”

Tiêu Dật cầm ly nước cam trên tay, mở miệng ngậm lấy ống hút nhỏ hút một ngụm rồi mới trả lời chung chung:

“Tốt là được rồi”

Buổi trò chuyện ngày hôm ấy của Thẩm Tiểu Thúy và Tiêu Dật nhìn chung không có chuyện gì đáng nhắc đến cả, Tiêu Dật cũng cảm thấy nếu như Trình Kiệt biết chuyện này sẽ không sao, cậu và Thẩm Tiểu Thúy ngoài nói chuyện công việc thì cũng chỉ nói linh tinh vài chuyện nhỏ nhặt, hai người ngồi đối diện nhau cách một chiếc bàn, ánh mắt đôi khi không dám nhìn thẳng đối phương quá lâu chứ đừng nói là động chạm chân tay, thế cho nên buổi trò chuyện ngày hôm nay so với buổi gặp mặt bạn bè hoàn toàn không khác nhau cái gì.

Nhưng mà ở một nơi nào đó lại có một cuộc nói chuyện điện thoại thế này.

“Tôi vừa mới rã gấp Tiêu Dật”

“U!”

“Chỉ ừ thôi sao? Không phải cậu buổi tối nào cũng cùng cậu ta đi dùng bữa à?”

“Hôm nay em ấy bận!”

“Thế hả, tôi hôm nay thấy cậu ta giống như là đi hẹn gặp bạn gái đó”

“...”

“Cậu vẫn đang nghe tôi nói chứ?”

Đầu dây bên kia cứ như thế truyền tới tiếng tút tút đơn điệu.

...

Buổi sáng ngày hôm sau Tiêu Dật như thường lệ đến Trình thị tiếp tục những tháng ngày của một nghệ sĩ thực tập, buổi trưa hôm ấy người bên Sử Cát Cát đến bàn bạc chuyện ký hợp đồng với cậu, Tiêu Dật lúc đầu quả thật có ý định muốn từ chối nhưng sau đó lại bị mấy lợi ích ở trong bản hợp đồng kia làm mờ mắt, hơn nữa phần tiền thù lao cũng không phải là nhỏ chính vì thế mà Tiêu Dật cứ như vậy trực tiếp bỏ qua lời cảnh báo của Trình Kiệt mà mạnh dạn ký vào bản hợp đồng kia

Buổi chụp hình lần này của Sử Cát Cát là buổi chụp hình ngoại cảnh, địa điểm chụp hình cách khá xa Bắc Kinh đó chính là bãi biển Tam Á ở đảo Hải Nam, nhìn đến mục thời gian và địa điểm Tiêu Dật lại bắt đầu cảm thấy đau đầu một chút. Lần này sẽ rời thành phố hai ngày, bởi vì Trình Kiệt không muốn để cho cậu hợp tác với Sử Cát Cát cho nên lần ký hợp đồng này cậu đã giấu hắn, có điều cái kim trong bọc lâu ngày cũng lòi ra, hai ngày tiếp theo đây đột nhiên mất tích cũng không biết phải giải thích với hắn như thế nào.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân
dtv-ebook.com

Chương 61: Gặp Lại Bạn Cũ

Buổi trưa ngày hôm ấy Tiêu Dật lén văn phòng của Trình Kiệt, Trình Kiệt vẫn còn đang bận làm việc cho nên Tiêu Dật nói muốn hàn đặt đĩa ăn tối. Trong lúc ngã đợi đĩa ăn đưa tới, Tiêu Dật lấy một chiếc ghế nhỏ đặt trước cửa sổ sát đất ngã ở đó ngắm nhìn thành phố thu nhỏ. Nắng trưa không quá chói chang chỉ chiếu được đến một phần đầu gối của cậu, Tiêu Dật ngã xoay lưng lại với Trình Kiệt cùng hàn trò chuyện:

“Trình Kiệt, mùa hè này nóng quá”

Trình Kiệt vừa làm việc vừa nghe Tiêu Dật nói chuyện:

“Hảm, nóng sao?”

Tiêu Dật vẫn mang bóng lưng nói chuyện với Trình Kiệt:

“Em muốn đi biển”

Trình Kiệt đang ở trên máy tính gõ vài chữ gì đó:

“Em muốn đi biển sao? Như vậy đợi một thời gian nữa để anh giải quyết xong công việc thì anh sẽ đi em đi”

Tiêu Dật quay đầu nhìn Trình Kiệt:

“Em muốn đi ngay bây giờ”

Trình Kiệt ngừng lại động tác ngẩng đầu nhìn Tiêu Dật thở nhẹ một hơi:

“Em muốn đi đâu?”

Tiêu Dật trả lời:

“Tam Á!”

Trình Kiệt im lặng một hồi rã nói:

“Anh sẽ cố gắng giải quyết công việc sớm một chút...”

Trình Kiệt còn chưa nói xong thì Tiêu Dật đã cắt ngang lời của hắn, cậu đứng dậy bước vèchỗ làm việc của Trình Kiệt, tay nhỏ đặt ở trên vai hắn bóp bóp một lúc:

“Ngày mai em một mình đi”

Trình Kiệt nắm lấy cổ tay của Tiêu Dật kéo cậu ngã lên đùi mình:

“Vì sao đột nhiên lại muốn đi Tam Á đến như vậy?”

Tiêu Dật trả lời thế này:

“Hôm qua ở trên mạng tình cờ nhìn thấy cho nên muốn đi”

Trình Kiệt dùng tay điểm nhẹ vào chóp mũi của Tiêu Dật:

“Không phải là em còn bận luyện tập sao, đột nhiên lại muốn đi không sợ bị giám sát của em trừ điểm hả?”

Đương nhiên lần này Tiêu Dật đi không những không bị trừ điểm mà còn được cộng điểm, có điều Tiêu Dật trước sau vẫn không có ý định nói ra chuyện cậu đã ký hợp đồng chụp hình với Sử Cát Cát:

“Không phải anh là Trình tổng sao, anh nói giám sát Khương đừng trừ điểm em là được rồi”

Trình Kiệt ôm eo nhỏ của Tiêu Dật khẽ nghiêng người hôn một cái vào môi cậu:

“Là ai nói không muốn để cho người khác biết mình có người hậu thuẫn đây?”

Tiêu Dật có chút bướng bỉnh, miệng nhỏ chu về phía trước vô cùng đáng yêu:

“Em muốn đi Tam Á vào ngày mai, ngày mai anh có đưa em đi hay không?”

Trình Kiệt vỗ vỗ vào mông của Tiêu Dật khẽ mỉm cười:

“Tại sao đột nhiên bướng bỉnh thế này rã, được rã anh sẽ sắp xếp công việc, như vậy ba ngày sau thì thế nào?”

Tiêu Dật lắc đầu nhảy xuống khỏi đùi của Trình Kiệt bước lại về chỗ ghế ngồi cạnh cửa sổ sát đất kia:

“Như vậy ngày mai em tự mình đi”

Trình Kiệt luôn nghĩ Tiêu Dật chẳng qua chỉ là đang nói đùa, cũng chẳng thể ngờ tới chuyện họ ly nhở nhà hắn ngày hôm trước nói đi Tam Á ngày hôm sau liền đóng gói hành lý đi luôn. Nhân viên giao hàng mang đồ ăn đến, Tiêu Dật vẫn ngồi ở trên ghế nhỏ cạnh cửa sổ sát đất xoay lưng lại với Trình Kiệt giống như là đang hờn dỗi, Trình Kiệt cảm thấy ngày hôm nay Tiêu Dật có điểm khác thường nhưng mà rất nhanh sau đó hắn cũng không có để tâm quá nhiều.

“Tiểu Dật, mau tới đây ăn cơm đi” Trình Kiệt ngồi ở trên ghế sofa vừa bỏ từng hộp thức ăn ra bàn vừa nói

Tiêu Dật đáp lại Trình Kiệt bằng một tiếng thở dài ai oán, Trình Kiệt buồi cười gọi thêm một lần nữa:

“Tiểu Dật”

Lúc này Tiêu Dật mới chịu đứng dậy đi về chỗ ghế sofa ngồi xuống bên cạnh Trình Kiệt:

“Em nói thật đó, ngày mai em sẽ đi Tam Á”

Trình Kiệt đưa đũa vào tay của Tiêu Dật cười cười nói:

“Được được, muốn đi Tam Á thì đi Tam Á, ăn cơm đi”

Tiêu Dật ăn cơm, cậu không nhắc đến chuyện này nữa, mục đích ngày hôm nay lên đây chính là chỉ để thông báo cho Trình Kiệt một tiếng mà thôi, ngày mai hắn có đột nhiên phát hiện ra cậu biến mất cũng sẽ không thể trách cậu được, dù sao hắn cũng đã chính miệng nói để cậu đi rã.

...

Ngày hôm sau Tiêu Dật, Ngô Lăng và Ân Tố Di được người bên Sứ Cát Cát đưa xe đến đón qua sân bay. Tiêu Dật khi ngã ở trên xe rã vẫn còn thấp thỏm không yên, cậu có cảm giác Trình Kiệt sau khi biết chuyện này nhất định sẽ nổi trận lôi đình, mà Trình sói lớn khẳng định đến buổi trưa là đã biết chuyện rã.

“Cậu sao thế?” Ngô Lăng nhíu mày nhìn sang bên cạnh

Tiêu Dật hả một tiếng, vốn định mang chuyện mình đang thấp thỏm nãy giờ kể cho Ngô Lăng nghe nhưng mà mắt thấy trong xe còn có người cho nên cậu liền lắc đầu:

“Không có gì cả”

Ngô Lăng nhìn thấy biểu hiện kia của Tiêu Dật liền hiểu thế cho nên cũng im lặng không có ý định hỏi nữa. Ân Tố Di ngã ở phía trên hiện tại mới lên tiếng:

“Dật ca, thì ra anh và Trình tổng có quen biết nhau sao?”

Tiêu Dật đang suy nghĩ đến Trình Kiệt, hiện tại lại có người nhắc đến hắn thật khiến cho cậu càng thêm bất an hơn:

“Làm gì có chứ, tôi mới chỉ gặp Trình tổng đúng hai lần thôi”

Ân Tố Di không tin tưởng lời của Tiêu Dật, cô luôn nghĩ Tiêu Dật và Trình Kiệt nhất định có quen biết cho nên lần chụp hình này Tiêu Dật mới có tên trong danh sách, phía bên Sử Cát Cát chọn ba người thì ba người đó đều có chuyện xảy ra, cô còn thật sự nghi ngờ ở phía sau chuyện này có người nhúng tay vào. Ân Tố Di nghi ngờ đúng một nửa, chuyện chụp hình này đúng là đã có người ở phía sau động chân động tay nhưng người đó không phải Tiêu Dật, cũng hiển nhiên không phải Trình Kiệt, người đó không ai khác chính là Bạch Dịch. Bạch Dịch là người đẩy Trác Trí Văn xuống bậc thang, sau đó liền cùng Trác Trí Văn dàn xếp ổn thỏa chuyện này, dĩ nhiên để cho Trác Trí Văn không nói ra sự thật thì Bạch Dịch đã phải mất một khoản tiền không hề nhỏ. Chuyện Phó Hạo đột nhiên bị nhốt ở trong phòng thay đồ cũng là do Bạch Dịch làm, cậu ta bởi vì muốn trở thành người mẫu chụp hình cho Sử Cát Cát cho nên không ngại ở phía sau lưng đối với những người khác chơi xấu. Đến cuối cùng người được chọn lại là Bùi Khâm, Bạch Dịch vốn còn đang suy nghĩ nên làm sao để Bùi Khâm không thể tham gia đợt chụp hình này thì cậu ta đã tình nguyện không tham gia, có điều lúc rời đi còn không quên đề xuất Tiêu Dật, bởi vì Tiêu Dật ngoài thời gian ở trong phòng tập thì những khoảng thời gian nghỉ ngơi đều biến mất cho nên Bạch Dịch rất khó để tìm cơ hội ra tay, chính vì vậy Tiêu Dật cho đến ngày hôm nay mới có thể an toàn ngồi trên xe của Sử Cát Cát di chuyển đến sân bay được, có điều an toàn đến được Tam Á không có nghĩa là khoảng thời gian ở Tam Á sẽ an toàn, hai ngày tiếp theo đây khẳng định sẽ là một lần nhớ đời của Tiêu Dật, dĩ nhiên chuyện này vẫn là để từ từ rã nói...

Lúc ở sân bay ngồi đợi là 9 giờ sáng, trên băng ghế chỉ có Tiêu Dật cùng Ngô Lăng, Ân Tố Di đã đi vào nhà vệ sinh rã cho nên hiện tại Tiêu Dật mới dám mang suy nghĩ trong lòng ra kể với Ngô Lăng. Thật ra thì Tiêu Dật đối với nhóm nghệ sĩ thực tập cảm thấy Ngô Lăng là người có thể tin tưởng được, lý do bởi vì cậu quen biết với cậu ta đầu tiên và cũng bởi vì cậu ta có suy nghĩ giống cậu lúc đầu chính là muốn tiếp cận người trong Trình thị để vào công ty, trùng hợp hơn nữa cậu ta tiếp cận lại là đàn ông.

“Ngô Lăng, tôi có chuyện này muốn nói với cậu”

Ngô Lăng quay sang nhìn Tiêu Dật một cái:

“Có chuyện gì?”

Tiêu Dật nhìn xung quanh một hồi rãnh nhỏ giọng:

“Chính là đợt chụp hình cho Sứ Cát Cát này Trình Kiệt không để ý
để tôi đi, là tôi giấu anh ta đi”

Ngô Lăng thở omb lại một câu khiếu cho Tiêu Dật lại bắt đầu hoảng sợ
nhiều hơn, Ngô Lăng nói thế này:

“Vậy cậu chết chắc rãnh!”

Tiêu Dật hốt hoảng:

“Sao chứ?”

Ngô Lăng bình thản trước sự gấp gáp của Tiêu Dật:

“Trình tổng không muốn để cho cậu đi nhất định là có lý do, cậu lại ở
sau lưng anh ta lén lút làm trái ý sớm muộn gì cũng bị anh ta phát hiện
được”

Tiêu Dật lấy đầu ngón tay gãi gãi vào bên quần:

“Tôi cũng đã xem qua hợp đồng rất kỹ càng, hoàn toàn không có gì bất
lợi cho tôi cả, hơn nữa tôi cũng chỉ đi có hai ngày mà thôi, anh ta hẳn sẽ
không làm khó tôi”

Ngô Lăng dùng ánh mắt như không liên quan đến mình nhìn Tiêu Dật:

“Cậu chẳng phải hiểu rõ Trình tổng nhất sao, chuyện này cậu hỏi tôi, tôi
cũng chỉ biết nói như thế mà thôi”

Tiêu Dật nghĩ nghĩ một hồi, cậu hiện tại lại hồi hận rãnh không muốn
đến Tam Á nữa, bây giờ nếu như trở về còn có kịp hay không, nhưng mà
nếu như bây giờ bỏ về nhất định sẽ vi phạm hợp đồng mà vi phạm hợp

đồng thì phải đền tiễn, cậu hiện tại lực bất tòng tâm rã muốn véc cũngh không thể vè được nữa, Trình Kiệt hẳn sẽ không trách cậu. Tiêu Dật chính là như vậy, mỗi lần nghĩ tới Trình Kiệt liền không thể tự quyết đoán được nữa, ví như lúc ở nhà đã suy nghĩ kỹ càng là thoái mái đi đến Tam Á chụp hình nhưng hiện tại lại bắt đầu lo sợ Trình Kiệt sẽ tức giận mà nản chí. Tiêu Dật cũng là người lạc quan, hoặc có thể là cậu cảm thấy Trình Kiệt luôn cưng chi ầu mình cho nên không bao giờ nghĩ đến trường hợp xấu nhất, lúc nào cũng luôn nghĩ Trình Kiệt sẽ không nổi giận với cậu được.

“Tôi nghĩ cậu nên gọi điện báo cho anh ta một tiếng, đừng để đến lúc anh ta phát hiện ra được” Ngô Lăng có lòng tốt khuyên

Tiêu Dật gật đầu định lấy di động ra gọi nhưng mà đúng lúc này trong sân bay lại vang lên thông báo rằng đã đến giờ lên máy bay, thế cho nên Tiêu Dật quyết định để đến nơi mới gọi.

Chuyến bay kéo dài 4 tiếng, đồng nghĩa với việc khi Tiêu Dật đáp xuống sân bay đã qua giờ ăn trưa, bình thường khi được nghỉ trưa Tiêu Dật sẽ lên văn phòng của Trình Kiệt cùng hắn ăn trưa, xem ra Trình Kiệt ở phía bên kia cũng biết được mọi chuyện rã. Tiêu Dật lấy lý do bởi vì ngã máy bay quá mức mệt mỏi cho nên liền quyết định chưa gọi cho Trình Kiệt ngay, thật ra không phải vì Tiêu Dật mệt mỏi mới không gọi cho Trình Kiệt mà là bởi vì cậu sợ gọi cho Trình Kiệt thì phía bên kia đầu dây sẽ có một cơn giận dữ truyền đến.

Lịch làm việc của ngày hôm nay là 3 giờ chiều sẽ bắt đầu chụp hình, đến 5 giờ chiều được nghỉ, 6 giờ tối sẽ tham gia một bữa tiệc đấu giá bộ sưu tập trang sức chuẩn bị ra mắt này. Sử Cát Cát là hằng trang sức đắt giá nổi tiếng cho nên có rất nhiều người muốn có một trong số những món đồ trang sức đó trước khi nó ra mắt, tổ chức một buổi đấu giá này chính là vừa quảng bá cũng vừa tăng thêm lợi nhuận cho công ty.

Tiêu Dật chỉ được nghỉ ở khách sạn một tiếng đồng hồ liền phải tới địa điểm chụp hình luôn, lúc ngồi ở trong phòng hóa trang tay nhỏ vẫn còn cầm chắc điện thoại ở trong tay, Tiêu Dật bắt đầu cảm thấy bất an Trình Kiệt nhất định là đã biết chuyện cậu ký hợp đồng với Sử Cát Cát rã tại

sao cậu đợi lâu như vậy vẫn chưa thấy hắn gọi điện tới. Ngô Lăng ngã bên cạnh không có chuyện gì liền quan tâm hỏi Tiêu Dật một chút:

“Vẫn chưa gọi tới cho cậu sao?”

Tiêu Dật cúi đầu nhìn điện thoại rã thở dài một hơi rã im lặng không nói gì cả, cậu cảm thấy không gọi có lẽ cũng tốt, tốt nhất là nên để sau khi buổi chụp hình kết thúc thì Trình Kiệt mới gọi tới tránh để cho cậu phải mất tập trung.

Sử Cát Cát không chỉ mời duy nhất ba người mẫu chụp hình bên Trình thị, phía bên Lạc Thị Ánh Nghiệp cũng mời tới năm người, điệu trùng hợp hơn nữa chính là La Luật bạn cùng phòng đã lừa tiền trước kia của cậu cũng là một trong số năm người của Lạc Thị Ánh Nghiệp được mời tới. Gặp lại bạn cũ đương nhiên phải chào hỏi, gặp lại kẻ đã lừa tiền của mình đương nhiên phải đòi lại, Tiêu Dật chủ động tiến tới gọi La Luật:

“La Luật!”

La Luật đang cùng nhóm người mẫu kia nói chuyện, nghe thấy có người gọi mình liền theo phản xạ quay lại, mắt nhìn thấy Tiêu Dật đang bước vê phía mình liền giật mình hốt hoảng một chút. Không phải La Luật sợ phải trả tiền cho Tiêu Dật, số tiền kia lúc đó đối với cậu ta có thể là lớn nhưng mà hiện tại đã có thể trả lại cho Tiêu Dật được rã, cái mà La Luật sợ chính là Tiêu Dật sẽ ở trước mặt bạn bè cậu ta nói ra sự thật lân đó, cậu bây giờ không tính là nghệ sĩ nổi tiếng nhưng dù sao cũng chính thức trở thành nghệ sĩ của Lạc Thị Ánh Nghiệp rã, cậu phải giữ hình tượng trong sạch ít nhất là cho đến khi nổi tiếng, chính vì thế mà khi nhìn thấy Tiêu Dật đang bước vê phía mình La Luật liền nhanh chân bỏ đi.

Tiêu Dật ở phía sau chạy theo muốn đuổi cho đến cùng, Tiêu Dật đang lúc hết tiền đương nhiên phải đòi cho bằng được số tiền mà La Luật nợ của mình. Tuy nói rằng Tiêu Dật mặc quần áo đắt tiền, ăn những món ăn đắt tiền, nhưng mà mấy thứ đó đều là do Trình Kiệt mua cho, trong người của cậu hiện tại căn bản không có đồng nào cả. La Luật đi đến một góc cuối hành lang thì dừng lại, Tiêu Dật trực tiếp đưa tay ra đòi tiền:

“Trả lại tiề̄n cho tôi”

La Luật quả thật cũng áy náy một chút, cậu biết Tiêu Dật thời gian đó
khẳng định rất khổ sở cho nên hiện tại cũng không có ý định không trả, chỉ
là La Luật muốn Tiêu Dật đừng nói chuyện này cho người khác biết mà
thôi:

“Tiêu Dật xin lỗi cậu, lần đó là do tôi bất đắc dĩ mới cầm số tiề̄n đó của
cậu, lát nữa tôi nhất định sẽ trả lại cho cậu, chỉ xin cậu đừng nói chuyện đó
cho ai biết”

Tiêu Dật thật sự vẫn còn tức giận với La Luật nhưng xem bộ dạng khum
num kia của cậu ta cho nên Tiêu Dật mới nhịn không đấm vào mặt cậu ta
một cái:

“Không chỉ có tiề̄n đặt cọc lần đó, còn có tiề̄n thuê phòng tháng đó, tiề̄n
tôi phải thuê khách sạn ở trong mấy ngày tiếp theo nữa, tất cả khoản chi
phí đó cậu phải trả đủ cho tôi nếu không tôi sẽ mang chuyện này nói cho
đám người bên ngoài biết”

La Luật vội vã gật đầu:

“Được được Tiêu Dật, tôi nhất định sẽ trả đủ cho cậu”

Đúng lúc này ở phía xa có một giọng nam trung niên cất lên:

“Virode”

La Luật và Tiêu Dật theo phản xạ quay lại phía phát ra giọng nói đó
nhìn, người tới là một người đàn ông trung niên có cái bụng khá là lớn
nhìn qua khoảng gần 50 tuổi, Tiêu Dật cảm thấy đây đích thị mới là dáng
vẻ một nhân vật lớn giữ chức vị cao trong công ty hay đại loại là tổng giám
đốc gì đó, nhìn đến cà vạt có đính một nút vàng chói mắt liền biết người
này không phải là nhân vật tầm thường. Người đàn ông kia bước về phía
của hai người, ánh mắt không kiêng kỵ gì cả nhìn đến Tiêu Dật một lượt từ
đầu xuống chân khiến cho Tiêu Dật ngay lập tức dựng thẳng sống lưng
cảm thấy có gì đó không đúng cho lắm.

“Người này là ai?” Người đàn ông kia quay sang hỏi La Luật

La Luật vốn không biết Tiêu Dật cũng là người đến chụp hình cho bộ sưu tập lần này cho nên chỉ nói qua loa:

“Cậu ta là bạn đại học của tôi, vừa mới rã tình cờ gặp mặt”

Người đàn ông kia gật gật đầu rã lại chuyển hướng sang Tiêu Dật hỏi:

“Cậu tên gì?”

Tiêu Dật có điểm bất ngờ một chút khi ông ta hỏi tên mình:

“Hả, tôi sao?”

Người đàn ông gật đầu cười:

“Chính là cậu đó”

Tiêu Dật đang định mở miệng nói cái gì đó thì giám sát Khương La ở phía xa đã lớn giọng gọi Tiêu Dật:

“Tiêu Dật, mong chóng tới thử đồ, cậu đi đâu thế hả?”

Tiêu Dật a một tiếng rã vội vàng chạy tới phía của giám sát Khương La:

“Giám sát Khương, tôi đến liền đây”.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân
dtv-ebook.com

Chương 62: Đụng Chạm

"Cậu quen người bên Lạc Thị Ánh Nghiệp sao?" Giám sát Khương La vừa đi vừa hỏi Tiêu Dật.

Tiêu Dật không có gì phải giấu giếm cả cho nên liền nói thật:

"Cậu ta là bạn đại học của tôi"

Giám sát Khương La nhíu mày một chút:

"Người đàn ông còn lại có phải Dương phó tổng hay không?"

Tiêu Dật không biết:

"Dương phó tổng sao? Cái này tôi cũng không rõ lắm"

Tiếp đó không gian lại rơi vào im lặng, Tiêu Dật giống như nghĩ ra chuyện gì đó liền hỏi giám sát Khương La:

"Giám sát Khương, Trình tổng có liên lạc gì với giám sát Khương hay không?"

Khương La khó hiểu:

"Trình tổng?"

Tiêu Dật đưa tay vuốt vuốt chóp mũi:

"Ý tôi là có nhắc nhở dặn dò gì hay không đấy mà, tôi sợ lát nữa mình không may làm cái gì không phải"

Khương La trầm giọng:

“Việc này không cần phải đến Trình tổng bận tâm, nếu như có gì không hiểu cậu cứ trực tiếp hỏi tôi là được rõ”

Tiêu Dật gật đầu không nói gì nữa cả trong đầu lại bắt đầu suy nghĩ miên man có khi nào Trình Kiệt vẫn còn chưa biết cậu đến Tam Á, việc này hắn không thể nào đâu, lấy cá tính của Trình Kiệt mà nói thì chỉ cần buổi trưa không gọi được cho cậu hắn nhất định sẽ đi tìm hiểu mọi chuyện. Trình Kiệt đường đường là người đứng đầu Trình thị, chuyện đi đầu tra một nghệ sĩ thực tập của công ty đang ở chỗ nào hắn là không quá khó, có điều tại sao cho đến bây giờ điện thoại của cậu vẫn không có động tĩnh gì cả.

Địa điểm chụp hình lần này là trên một chiếc du thuyền xa hoa hai tầng màu trắng, tổ giám sát nói buổi tối bữa tiệc sẽ diễn ra ngay ở trên chiếc du thuyền này. Tiêu Dật trong lúc đợi tổ kỹ thuật chuẩn bị các công cụ phụ trợ có đi xung quanh du thuyền một chút, đây là lần đầu tiên Tiêu Dật được đặt chân lên du thuyền cho nên có chút tò mò, chiếc du thuyền này khá lớn có sức chứa cũng phải tới trên dưới trăm người, từ đỗdùng cho đến các thiết bị bên trong đều hiện đại vô cùng. Tiêu Dật đi tới chỗ buồng lái liền nghe thấy có người đang nói chuyện to nhỏ, cậu vốn định quay người rời đi thì đối phuơng cũng vừa lúc xoay người muốn đi ra.

La Luật cùng phó giám đốc Dương, Dương Đại Lực đang bàn bạc chuyện gì đó, lúc rời đi rõ La Luật liền nhìn thấy bóng dáng của Tiêu Dật cho nên nhanh chóng gọi cậu lại:

“Tiêu Dật”

Tiêu Dật dừng bước, La Luật bước tới phía Tiêu Dật mỉm cười:

“Thật không ngờ cậu đã có thể vào được Trình thị, chúc mừng cậu nhé”

Tiêu Dật cảm thấy có điểm gì đó không đúng, nhưng đến cuối cùng cậu vẫn không thể biết được có cái gì không đúng:

“Chỉ mới là nghệ sĩ thực tập còn chưa chính thức”

La Luật quay sang người bên cạnh, là người đàn ông trung niên vừa mới rã câu gắp ở hành lang:

“Phải rã Tiêu Dật, đây là Dương phó tổng, ông ấy là phó giám đốc của khu resort này”

Tiêu Dật theo phép lịch sự cúi đầu chào Dương Đại Lực:

“Xin chào Dương phó tổng, tôi là Tiêu Dật”

Dương Đại Lực vẫn là mang ánh mắt dò xét đánh giá đó nhìn Tiêu Dật một lượt từ đầu đến chân, sau đó ánh mắt của ông ta chợt dừng lại ở phía trước ngực cậu. Bởi vì hiện tại Tiêu Dật đang mặc một chiếc áo đũi màu trắng phục vụ cho việc lát nữa chụp hình cho nên cúc áo cũng không có đóng quá cao, sau khi phát hiện ra được Dương Đại Lực đang nhìn cái gì Tiêu Dật liền nhanh chóng đưa tay lên chỉnh lại áo một chút rã vẫn mỉm cười làm như không có chuyện gì xảy ra.

Dương Đại Lực cũng cười ha ha, ông ta chủ động đưa tay về phía trước:

“Tôi là Dương Đại Lực”

Tiêu Dật nhìn tới bàn tay của Dương Đại Lực đang vươn ra phía trước do dự một chút rã mới quyết định nắm lấy tay ông ta, thật ra Tiêu Dật luôn có cảm giác người phía trước này có chút kỳ quái, nhất là ánh mắt kia thật sự rất kỳ lạ, không biết có phải là do Tiêu Dật cậu quá mức nhạy cảm rã hay không mà cậu cảm thấy được người đàn ông này tính hướng không bình thường. Tiêu Dật cùng Dương Đại Lực bắt tay rất lâu, chuyện này cũng không phải là do cậu cố ý mà là do Dương Đại Lực không có ý định thả tay ra, lòng tơ ở trên người của Tiêu Dật bắt đầu dựng thẳng, trong lòng càng thêm khẳng định người này nhất định là có ý với cậu, xem ra lát nữa vẫn là nên tránh xa ông ta được bao nhiêu thì càng tốt bấy nhiêu.

Tiêu Dật không có kinh nghiệm trong chụp hình cho nên khi tạo dáng tránh không được có những động tác cứng ngắc khiến cho thợ chụp hình không hài lòng. Không phải là Tiêu Dật không muốn tập trung nghe theo

lời thợ chụp hình ở phía dưới mà là cậu bị Dương Đại Lực kia nhìn chằm chằm đến mức cử động không được tự nhiên. Thợ chụp hình lần này là một người đàn ông ngoài ba mươi tuổi vô cùng khó tính, có lẽ chính vì thế mà chỉ cần nhìn lướt qua một chút thôi anh ta đã có thể biết được Tiêu Dật không tập trung:

“Được rồi nghỉ mười phút đi, Tiêu Dật nếu như cậu không muốn chụp thì đừng chụp nữa”

Tiêu Dật cúi đầu xin lỗi:

“Xin lỗi, xin lỗi”

Dương Đại Lực cầm trên tay một chai nước đi về phía Tiêu Dật:

“Cậu có vẻ hãi hộp thì phải, uống đi”

Tiêu Dật cầm lấy chai nước kia hướng Dương Đại Lực cảm ơn một tiếng rồi rời đi ngay, dù sao khu này cũng xem như là của ông ta rồi không thể nào đắc tội được, cho nên Tiêu Dật cậu tránh được bao xa thì cứ tránh, ngày mai trở về sẽ không còn cần phải thấy mặt ông ta nữa. Tiêu Dật đi đến chỗ của Ngô Lăng ngồi xuống, cậu mới chỉ vừa đặt chai nước xuống dưới ghế thôi thì Ngô Lăng đã nói một câu đúng trọng điểm:

“Thích cậu rồi!”

Tiêu Dật trước tiên là nhìn xung quanh một hồi, sau khi xác nhận không có ai để ý đến chỗ mình mới nhỏ giọng nói với Ngô Lăng:

“Cậu cũng nhìn ra sao?”

Ngô Lăng gật đầu:

“Đương nhiên, quá là rõ ràng mà”

Tiêu Dật chợt nghĩ ra chuyện gì đó liền nói với Ngô Lăng thế này:

“Ông ta là phó giám đốc của khu resort này đây, cậu có muốn...”

Ngô Lăng hiểu ý của Tiêu Dật cho nên không cần đợi Tiêu Dật nói hết câu thì cậu ta đã cắt ngang lời nói của cậu rầm:

“Vô ích thôi, nơi này cách Bắc Kinh khá xa cho nên sẽ không nhớ cậy được gì nhỉ”

Tiêu Dật thở dài một hơi, sau đó La Luật liền đi đến chỗ cậu nói muốn gặp cậu một chút, Tiêu Dật tưởng rằng La Luật mang tiền trả lại cho mình cho nên đã ông ý đi theo cậu ta đến sau khoang thuyền, sau khi đứng ở nơi không có ai thì La Luật mới nói thế này với Tiêu Dật:

“Thế này nhé Tiêu Dật, chúng ta dù sao cũng tính là quen biết nhau cho nên tôi sẽ nói thẳng, Dương phó tổng để mắt tới cậu rầm”

Tiêu Dật giật mình, không nghĩ tới đến cả La Luật cũng nhìn ra được chuyện này, có điều Tiêu Dật vẫn muốn giả bộ cho đến cùng:

“Cậu nói cái gì thế La Luật?”

La Luật nhìn Tiêu Dật im lặng một hồi:

“Cậu dù sao cũng vẫn chưa chính thức trở thành nghệ sĩ của Trình thị, nếu như cậu có hậu thuẫn ở đằng sau rầm thì còn sợ gì không thể trở thành nghệ sĩ chứ. Dương phó tổng để mắt tới cậu, tôi nghĩ cậu nên nắm chắc cơ hội này đi”

Lời của La Luật nói không sai, đáng tiếc Tiêu Dật sớm đã có hậu thuẫn chống lưng rầm, hơn nữa xét về thế lực cũng như ngoại hình, tất cả đều cao hơn Dương Đại Lực vừa béo vừa lùn kia rất nhiều:

“La Luật cảm ơn ý tốt của cậu, tôi không có ý định làm chuyện đó, lát nữa trở về khách sạn nhớ mang tiền đến trả cho tôi”

Tiêu Dật vừa nhìn qua liền biết La Luật nhất định là nghe theo lời của Dương Đại Lực kia đến dụ dỗ cậu, mới vừa rầm ở sau buồng lái hai người bọn họ còn nói chuyện với nhau, xem ra hai người này đã quen nhau từ trước rầm.

Buổi chụp hình hôm đó kéo dài hai tiếng đồng hồ, lúc trở về khách sạn cũng không có một bữa ăn đàng hoàng, chỉ mới vừa ngã ăn được năm phút thôi đã bị nhân viên thúc giục đi thay quần áo để chuẩn bị cho buổi tiệc tối. Thật ra thì Tiêu Dật không đến dự buổi tiệc tối này cũng được, nhưng dù sao cậu hiện tại vẫn chưa được xem là nghệ sĩ, không thể nào nói mệt mỏi không muốn đi được, người ta sẽ nghĩ cậu chưa là gì đã muốn bỏ về rã. Tiêu Dật ngồi ở trong phòng hóa trang vừa để cho người ta vẽ loạn trên mặt mình vừa hộp đợi điện thoại của Trình Kiệt, Tiêu Dật chẳng hiểu sao lại có dự cảm không lành giống như là sắp có chuyện gì xảy đến với cậu vậy. Tiêu Dật quyết định không gọi điện cho Trình Kiệt nữa, dù sao buổi sáng ngày mai cậu cũng sẽ bay về Bắc Kinh rã đến lúc đó coi như là trực tiếp đến trước mặt người ta nhận lỗi là được.

Hôm nay Tiêu Dật mặc một chiếc áo vest kẻ màu hồng pastel hiện đại, bên trong mặc áo sơ mi trắng có đính một chiếc nơ nhỏ ở trước cổ nhìn vô cùng đáng yêu, phối hợp với quần âu màu trắng vừa vặn càng khiến cho Tiêu Dật so với ngày thường nhìn đẹp mắt hơn rất nhiều. Mái tóc của Tiêu Dật được nhân viên làm tóc chải chuốt tỉ mỉ, không còn để tùy ý như mọi khi nữa mà thay vào đó nhìn vô cùng có đường lối, nốt ruồi lệ ở bên khóm mắt của Tiêu Dật được nhân viên trang điểm thêm một chút cho đậm càng làm nổi bật hơn đôi mắt xinh đẹp có hồn. Tiêu Dật đứng ở trước gương ngắm mình một lượt, thật sự là đến ngay cả bản thân cậu cũng không nhận ra được bản thân mình thế nhưng lại có thể thuận mắt được đến như vậy. Khuyên tai nằm trong bộ sưu tập sắp ra mắt của Sứ Cát Cát ở trên tai Tiêu Dật lấp lánh chói mắt, đó là một chiếc khuyên tai gắn duy nhất một viên đá quý, lần này mang bên mình còn phải rất cẩn thận chỉ sợ vô tình làm rơi mất hoặc hỏng thì sẽ không có tiền mà đền.

Du thuyền hai tầng xa hoa lấp lánh ánh đèn điện ở phía trong, đi ở phía xa đã nghe thấy được tiếng nhạc du dương truyềnl đến, khách mời lần lượt từng người bước lên du thuyền, Tiêu Dật có cảm giác ánh trăng hôm nay cực kỳ sáng đến khác thường, bầu trời cũng nhíu sao hơn, cảm giác như ngày mai nhất định sẽ nắng to. Tiêu Dật đang thắt thắt đứng ở dưới thì Ngô Lăng không biết từ đâu đi tới đẩy tay cậu:

“Đi thôi”

Tiêu Dật giật mình quay sang nhìn Ngô Lăng, cậu ta mặc một bộ vest đen vô cùng nam tính, lại nhìn đến mình không rõ vì sao stylist lại chọn cho cậu màu sắc tươi sáng có chút nữ tính thế này. Tiêu Dật nhìn Ngô Lăng rãnhiu mà:

“Stylist chọn cho cậu bộ vest này sao?”

Ngô Lăng cũng nhìn Tiêu Dật một lượt rã thở dài:

“Stylist thật sự rất có mắt thẩm mỹ, có điều lại chọn cho cậu bộ vest này thật sự khiến cho người khác phải khó xử”

Tiêu Dật nhìn xuống bản thân mình một lượt rã chỉnh lại vạt áo một chút:

“Đúng vậy, tôi cũng cảm thấy như vậy đó”

Ngô Lăng bước đi:

“Được rã, cũng đến giờ rã chúng ta đi thôi”

Tiêu Dật ở phía sau bước đi:

“Ngô Lăng kẹp cà vạt kia là trang sức đắt giá của Sứ Cát Cát sao?”

Ngô Lăng vừa đi vừa nói:

“Đúng vậy”

Tiêu Dật cười cười nhìn nó một chút:

“Thật là đẹp”

Trên du thuyền có thức ăn, mặc dù trong bụng của Tiêu Dật hiện giờ rất đói nhưng cậu thật sự không có thời gian để ăn. Vốn tưởng rằng sau khi chụp hình xong là kết thúc công việc, không ngờ cho đến khi dự tiệc tối ngày hôm nay cậu vẫn còn có rất nhiều việc phải làm. Trước tiên bên tổ phụ trách chương trình tập hợp tất cả những người mẫu đang mang trên

mình trang sức của Sử Cát Cát lại một chỗ rã đưa cho một tờ giấy ghi trên đó một đoạn giới thiệu về trang sức họ đang mang để học thuộc, lát nữa ở trong buổi đấu giá sẽ cần dùng đến. Không chỉ có số người mẫu chụp hình buổi sáng ngày hôm nay mà chỗ này còn có thêm rất nhiều người mẫu, ca sĩ, diễn viên đều đến, có người cũng coi như là có chút tên tuổi đã tập hợp ở chỗ này.

Tiêu Dật mang một đôi khuyên tai hình tròn đơn giản, điểm nhấn duy nhất của đôi khuyên tai này chính là một viên đá màu trắng lấp lánh đính ở giữa. Tiêu Dật nhìn xuống tờ giấy giới thiệu ở trên tay, ở trong đây có nói đôi khuyên tai này được làm bằng chất liệu vàng trắng, còn viên đá đính ở giữa kia được làm bằng kim cương, tuy đôi khuyên tai này chưa được định giá nhưng mà ở dòng bên dưới có ghi sẽ chia 10% số tiền thu được từ đôi khuyên tai này cho người mẫu giới thiệu.

Đôi khuyên tai mà Tiêu Dật đang mang có tên là Không Lối Thoát, đằng sau cái tên đó là một câu chuyện đại loại giống như là người nào mang đôi khuyên tai này bất kể là nữ hay nam đều sẽ khiến cho đối phương bị chìm hâm sâu trong cái vòng tròn mà mình tạo ra, lúc đầu đối phương sẽ có cảm giác chủ nhân của chiếc khuyên tai này vô cùng dễ nắm bắt, có một chút gì đó đơn giản ngây thơ, nhưng sau khi bước chân vào vòng tròn này rã đối phương lại không thể là mà trốn thoát được nữa... Tiêu Dật đọc xong câu chuyện kia liền thầm nghĩ thật là lừa gạt người ta mà, nếu chỉ đeo đôi khuyên tai này vào liền khiến cho người khác yêu không thoát ra được vậy thì trên đời này vẫn còn có người cô đơn hay sao.

Buổi tiệc đấu giá rất nhanh được bắt đầu, có một sân khấu đứng dàn dựng ở phía trên bức, tất cả những người đứng ở phía dưới đều là khách mời đến tham dự, đèn điện ở phía dưới đều đã tắt chỉ để lại ánh sáng rực rỡ nhất ở phía trên sân khấu. Thị lực của Tiêu Dật không được tốt cho lắm, đèn ở phía dưới cũng đều đã tắt cho nên cậu căn bản không thể nhìn xuống được tình hình ở phía dưới ra sao, bởi vì Tiêu Dật rất là đói hơn nữa cũng rất lâu mới đến lượt cậu lên sân khấu cho nên Tiêu Dật muốn lén lén đi ra ngoài ăn một chút gì đó. Đồ ăn đều được bày biện ở bên ngoài khoang thuyền, đồng nghĩa với việc Tiêu Dật phải đi qua đám người phía dưới kia mới có thể đến được chỗ có thức ăn. Tiêu Dật vất vả lắm mới có

thể lách qua được đám người đang đứng đông nghẹt ở phía dưới, đi được một nửa đường r *ă* vẫn còn chưa xác nhận được cửa ra ở chỗ nào cho nên cứ đi vòng vòng mãi ở bên trong. Tiêu Dật đứng lại định hướng một chút, xét theo sân khấu phía trước kia thì cửa ra có lẽ ở phía bên phải, khi Tiêu Dật còn đang suy nghĩ tính toán thì phía dưới mông cậu li *ền* có một bàn tay chạm vào, Tiêu Dật hết h *ồn* muốn nhảy dựng lên vội vã bước nhanh hơn một chút, tiếng bước chân d *ồn* dập kia giống như là đang đuổi theo cậu, cho đến khi Tiêu Dật va vào một người phía trước thì người phía sau kia cũng đuổi kịp cậu, Tiêu Dật bắt đ *ầu* rơi vào một tình thế khó xử đó chính là hai bên mông hình như là bị người phía trước cùng người phía sau cùng nhau đụng chạm.

“Làm gì thế?” Tiêu Dật khẽ kêu lên

Phía dưới quá tối cho nên cậu không thể nào nhìn thấy được mặt của hai người này, Tiêu Dật chỉ còn biết cố gắng muốn gạt tay bọn họ ra để chạy ra ngoài. Phải mất ba phút sau Tiêu Dật mới có thể rời được khỏi chỗ này mở cửa đi ra ngoài khoang thuy *ền*, tình cảnh vừa r *ă* đúng là dọa chết cậu r *ă*. Tiêu Dật cẩn thận nhìn lại phía sau một chút xem xem hai người kia có đuổi theo mình ra đến tận bên ngoài này hay không, sau khi xác định không có ai bước ra theo mình Tiêu Dật mới thở phào một hơi bước tới dãy bàn ăn ở phía trước.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân
dtv-ebook.com

Chương 63: Sóng Yên Biển Lặng

Ánh trăng trên cao treo lơ lửng giữa một khoảng trời đen đà sao, Tiêu Dật cảm thấy ra bên ngoài thoải mái hơn rất nhiều so với không khí ngột ngạt ở bên trong kia. Không biết là do sự việc đụng chạm ở bên trong mới xảy ra vừa rồi hay là sắp có chuyện gì đó xảy đến với cậu mà Tiêu Dật chẳng hiểu sao lại cảm thấy trong lòng bất ổn không yên. Tiêu Dật vốn tưởng rằng ở bên ngoài chỉ có một mình cậu mà thôi, không nghĩ tới phía mũi du thuyền còn có một cô gái đứng ở đó, cô gái kia có mái tóc dài uốn xoăn nhẹ nhàng màu hạt dẻ, trên người mặc một chiếc váy khá là dài màu xanh nhạt, gió ở phía trước lùa tới khiến cho chiếc váy voan mỏng kia cũng bay lên bồng bềnh nhìn vô cùng thoát tục. Tiêu Dật không có ý định bắt chuyện với cô gái này, cậu đến đây là muốn lấy đồ ăn cho nên trực tiếp đi đến phía bàn thức ăn cầm lên một chiếc đĩa, cô gái ở phía trước thấy có tiếng động liền quay lại, Tiêu Dật vừa hay trùng hợp nhìn về phía đó, cô gái kia cầm trên tay một ly rượu vang ngay lập tức rời đi. Tiêu Dật mắt thấy phía trước có cái gì đó liền bước tới nhìn thử phát hiện ra đó là một chiếc ví cầm tay màu xanh giống y hệt màu váy kia của cô gái ấy chính vì vậy liền có lòng tốt gọi cô ấy lại:

“Này cô ơi, ví của cô rơi rã”

Cô gái kia dừng lại, khoảng ba giây sau liền đặt ly rượu vang xuống bàn rã quay đầu bước về phía Tiêu Dật. Tiêu Dật đưa chiếc ví nhỏ kia về phía trước:

“Cái này...”

Không rõ rốt cuộc cô gái này bị làm sao lại đột nhiên hôn môi cậu, Tiêu Dật bị sợ mất vài giây sau đó mới hốt hoảng đẩy mạnh cô ấy ra một

chút:

“Cô làm gì thê?”

Cô gái phía trước vô cùng xinh đẹp, hiện tại nở một nụ cười còn hoàn mỹ hơn, đáng tiếc trong lòng Tiêu Dật lúc này ngoài hốt hoảng ra thì chỉ có tồn tại cảm giác tội lỗi, nếu như để cho Trình Kiệt biết chuyện này hắn có hay không sẽ lại tức giận. Cô gái kia nhếch môi rã cầm lấy ví nhỏ ở trên tay của Tiêu Dật, lúc rời đi còn đưa tay lên chạm vào miệng của Tiêu Dật một cái nhưng rất nhanh đã bị cậu tức giận gạt ra:

“Đây coi như là thay lời cảm ơn”

Tiêu Dật bắt đầu cảm thấy có chút bức bối, cảm giác giống như ở một nơi xa lạ bị người khác thay phiên nhau trêu đùa vậy, cậu đường đường là một người đàn ông thế mà vừa mới rã còn bị hai người đụng chạm, đến hiện tại còn bị một người phụ nữ cưỡng hôn, càng nghĩ đến những chuyện ủi khuất này trong lòng càng nhớ đến Trình Kiệt ghê gớm, biết trước sẽ xảy ra những chuyện như vậy cậu nhất định sẽ không đồng ý ký hợp đồng với Sử Cát Cát lần này, nếu như nghe theo lời của Trình Kiệt bây giờ khẳng định là đang vui vẻ cùng hắn ngã ăn cơm tối no bụng rã.

Tiêu Dật không muốn ăn nữa cho nên quyết định đi lại vào bên trong du thuyền, lúc đứng ở trước cánh cửa kia định bước vào liền hít một hơi rã mới nâng chân bước tiếp được, bên trong đang diễn ra cuộc đấu giá khá là ồn ào náo nhiệt, ánh sáng chỉ chiếu duy nhất tới phía trên sân khấu và một người đang ra giá ở phía dưới mà thôi, Tiêu Dật căn bản vẫn không thể nhìn rõ được mọi thứ xung quanh, chỉ còn biết chậm rãi cẩn thận tiến vào. Lúc Tiêu Dật đi được một nửa đường rã liền bất ngờ bị một đám người phía trước xô đẩy, có lẽ do bọn họ mải xem náo nhiệt phía trước cho nên mới không để ý đến cậu, Tiêu Dật bị đẩy lùi về phía sau hai ba bước chạm phải người nào đó, Tiêu Dật chỉ kịp mở miệng nói một tiếng xin lỗi nhỏ thì cổ áo đã bị một lực mạnh mẽ túm lấy, Tiêu Dật vùng vẫy muốn gạt tay người kia ra, sau một hồi tranh chấp mới có thể nhanh chóng chạy ra được đến gần phía sân khấu, đáng tiếc nơ nhỏ trên cổ áo đã bị biến mất không thấy đâu. Tiêu Dật giống như nhớ ra điều gì đó liền giật mình đưa

tay sờ lên tai mình, vừa mới rã người kia hình như có chạm tới tai của cậu, cũng không biết người đó có phải là kẻ trộm hay không, may mắn khuyên tai vẫn còn nếu không Tiêu Dật cũng không biết nên phải làm thế nào.

Còn ba người nữa là sẽ tới lượt của Tiêu Dật lên sân khấu, nhân viên phụ trách đi tới thông báo cho Tiêu Dật, lúc cô ấy nhìn đến trang phục trên người cậu phát hiện ra cổ áo có điểm nhăn nhúm liền nhíu mày:

“Cổ áo của cậu vì sao lại thế kia?”

Tiêu Dật hả một tiếng rã cúi đầu chỉnh lại áo một chút, nữ nhân viên kia lớn tiếng gọi stylist tới:

“Mau mau, mau tới chỉnh lại trang phục cho cậu ấy đi”

Stylist cầm trên tay một dải dây mỏng làm bằng lụa nhíu màu sắc giúp Tiêu Dật thắt ở trên cổ áo cho đỡ trống, Tiêu Dật nhìn đến khăn lụa ở trên cổ áo có chút đau đớn, khăn lụa này nhíu màu sắc như vậy còn có bộ vest màu hồng pastel đang mặc trên người cậu nữa, thật sự là có phải nữ tính quá rã hay không:

“Này cô, cô cảm thấy tôi thế nào?”

Nữ stylist rất trẻ nghe thấy Tiêu Dật hỏi vậy thì ngừng lại động tác hả một tiếng. Tiêu Dật hỏi tiếp:

“Tại sao lại chọn đồ cho tôi... thật không nam tính chút nào”

Nữ stylist kia phì cười:

“Trang phục là chiểu theo trang sức anh đang mang mà kết hợp, bởi vì trong câu chuyện của đôi khuyên tai này có nói chủ nhân của nó có điểm gì đó ngây thơ đơn giản cho nên tôi mới lấy màu hồng pastel làm chủ đạo”

Tiêu Dật thở nhẹ một hơi rã lại cầm tờ giấy của mình nhấp lại một lượt, lúc này không biết La Luật từ đâu đi đến liền thấp giọng nói với Tiêu

Dật một câu thê này:

“Tiêu Dật, lát nữa xong việc Dương phó tổng muốn gặp cậu”

Tiêu Dật không ngẩng đầu nhìn La Luật mà vẫn chăm chú đọc tờ giấy đang cầm trên tay mình:

“Muốn gặp tôi làm gì?”

La Luật cười cười:

“Muốn cùng cậu bàn bạc chuyện làm ăn”

Tiêu Dật không cần phải suy nghĩ nhiều cũng biết Dương Đại Lực kia muốn cái gì cho nên liền ở ngay chỗ này từ chối La Luật:

“Chuyện làm ăn sao? Thật ngại quá lát nữa sau khi xong việc giám sát của chúng tôi có việc cần nhắc nhở, cho nên phiền cậu giúp tôi cảm ơn ý tốt của Dương phó tổng”

La Luật nhíu mày trầm giọng nhắc nhở:

“Tiêu Dật, cậu không nên bỏ phí cơ hội này”

Tiêu Dật thở dài một hơi rã buông tờ giấy xuống quay sang nhìn La Luật:

“Được rã, sắp đến lượt tôi lên sân khấu rã, đi trước đây”

Tiêu Dật không phải là người không biết nắm bắt cơ hội mà là cơ hội này cậu cần bản không cần. Tiêu Dật đứng ở phía sau khán đài được một lúc cuối cùng cũng đến lượt cậu bước lên, ánh đèn điện theo sát mỗi nhịp bước chân của cậu, cho đến khi đứng ở giữa sân khấu rã thì ánh điện lớn đó cũng dừng lại. Tiêu Dật có một chút chói mắt, tuy rằng không nhìn thấy rõ ràng người bên dưới có phản ứng ra sao nhưng cậu cũng vẫn rất tự tin mà nói ra hết lời thoại của mình.

“Khuyên tai Không Lối Thoát đơn giản không cầu kỳ, điểm nhấn đặc biệt duy nhất là một viên kim cương nổi bật trên hình tròn làm bằng chất liệu vàng trắng. Người nào đeo đôi khuyên tai Không Lối Thoát này, bất kể là nam hay nữ đều sẽ khiến đối phuơng lúc đầu có cảm giác rất đơn giản, ngay thơ dẽ tiếp cận, nhưng một khi đã bước vào trong vòng tròn mà chủ nhân khuyên tai tạo ra sẽ vĩnh viễn không có lối thoát”

Sau khi Tiêu Dật nói xong thì MC cũng ngay lập tức nâng giọng;

“Khuyên tai Không Lối Thoát này có phải rất đáng hay không? Giá khởi điểm của nó là 700 tệ”

Phía dưới bắt đầu nâng giá:

“900 tệ”

Ánh sáng ngay lập tức được chuyển tới phía người ra giá, là một cô gái nhìn qua còn rất trẻ. Tiếp sau đó lại là một người đàn ông trẻ tuổi nữa trả giá cao hơn:

“1 vạn tệ”

“Tôi trả 1 vạn 2”

“3 vạn”

“5 vạn”

Người trả giá 5 vạn chính là Dương Đại Lực, Tiêu Dật đứng ở trên sân khấu bắt đầu tính toán 10% của 5 vạn tệ là bao nhiêu, số tiền cậu nhận được từ đôi khuyên tai này xem như cũng không ít.

Không gian rơi vào trầm mặc, MC ở bên trên bắt đầu đếm ngược:

“5 vạn, Dương phó tổng trả 5 vạn tệ còn có ai trả giá cao hơn hay không?... 5 vạn tệ lần thứ nhất, 5 vạn tệ lần thứ hai, 5 vạn tệ lần thứ ba, xin chúc mừng ngài Dương khuyên tai Không Lối Thoát này sẽ là của ngài, lát

nữa sau nghi kết thúc phiên đấu giá này mới ngài đến phía sau làm một vài thủ tục”

Tiêu Dật bước xuống phía dưới, lần này có thêm khoản 5000 tệ từ đợt đấu giá này xem như cũng được đi, lúc Tiêu Dật chỉ mới vừa bước xuống thì giám sát Khương La đã nhanh chóng kéo tay cậu vừa rời khỏi chỗ này vừa nói:

“Tiêu Dật, cậu bây giờ nhanh chóng sang chiếc du thuyền ở bên cạnh để làm thủ tục bàn giao đôi khuyên tai này, xong việc có thể trực tiếp trở về khách sạn hoặc ở lại tùy cậu”

Tiêu Dật có chút khó hiểu, giám sát Khương La tại vì sao lại gấp gáp đến như thế, có điều dù sao giám sát Khương La cũng đích thân kéo cậu rời khỏi chỗ này tránh cho việc cậu phải lòng vòng ở bên trong mãi không ra được. Khi Tiêu Dật bước ra ngoài thuyền liền liếc chạm mặt của Dương Đại Lực, cậu có chút khó chịu nhưng không biểu hiện ra ngoài mặt:

“Dương phó tổng chúc mừng ngài, lát nữa bên Sử Cát Cát sẽ chuyển đổi khuyên tai này đến cho ngài”

Dương Đại Lực có ý muốn chặn đường của Tiêu Dật:

“Cậu Tiêu hiện tại định đi đâu thế?”

Tiêu Dật khẽ mỉm cười:

“Tôi hiện tại đi làm thủ tục bàn giao”

Dương Đại Lực cười xấu xa từ trong túi áo rút ra một tấm chi phiếu vẫn còn chưa viết vào mục số tiền đưa cho Tiêu Dật:

“Cậu Tiêu, tôi là coi trọng cậu cho nên tấm chi phiếu này tùy cậu ra giá đi”

Tiêu Dật nhìn đến tấm chi phiếu ở trước mặt mình im lặng suy nghĩ, suy nghĩ làm sao để từ chối một cách êm đẹp nhất, nếu như không khéo

khẳng định người này sẽ gây khó dễ cho cậu:

“Ha ha, cái này Dương phó tổng hắn là nên đưa cho người phụ trách bên Sứ Cát Cát, tôi đây chỉ là người được mời tới làm mẫu mà thôi cho nên không có phận sự gì trong việc này cả”

Dương Đại Lực muốn cầm lấy tay của Tiêu Dật nhưng rất nhanh bị cậu né tránh, ông ta không những không có điểm mất hứng gì cả mà còn cười lớn một cái rất sảng khoái:

“Rất có chí khí, như vậy đi tôi cho cậu thêm 7 vạn thì thế nào?”

Tiêu Dật cảm thấy vô cùng bị xúc phạm, Dương Đại Lực này không những có ngoại hình cách xa Trình Kiệt hơn nữa suy nghĩ cùng cách nói chuyện của ông ta cũng không thể so sánh với hắn được. Tuy rằng Trình Kiệt lúc nào mở miệng cũng đều thẳng thắn nói muốn thao cậu, nhưng hắn chưa bao giờ đề cập đến chuyện ra giá ở đây cả, khác với Dương Đại Lực này tuy rằng không có thẳng thắn như Trình Kiệt nhưng lại cứ muốn lấy tiền vòng vo ra với cậu, cái này chính là cái mà Tiêu Dật cậu khinh thường nhất. Tiêu Dật mím môi trực tiếp nghiêng người bước qua Dương Đại Lực:

“Dương phó tổng thỉnh tự trọng đi”

Dương Đại Lực kéo cổ tay của Tiêu Dật lại:

“Cậu vẫn còn chê ít sao, như vậy cậu ra giá đi”

Tiêu Dật giật mạnh tay lại:

“Dương phó tổng, tôi chịu ở lại nhì ầu lời với ông nãy giờ là vì tôi còn tôn trọng ông, cho nên ông tốt nhất hãy tôn trọng tôi một chút, chuyện ngày hôm nay tôi sẽ coi như không nhớ gì hết”

Tiêu Dật nói rầm liều nhanh chóng rời đi, càng tiếp xúc với dạng người này lâu càng khiến cho cậu không thoải mái. Dương Đại Lực bị Tiêu Dật dùng sức đẩy ra có chút lảo đảo tức giận nói lớn:

“Tiêu Dật, cậu cứ đợi đó, cậu rất nhanh sẽ phải đến cầu xin tôi”

Tiêu Dật một đường bước ra khỏi du thuyền hai tầng xa hoa lộng lẫy này, có lẽ sau khi rời khỏi đây trở về Bắc Kinh người cậu cần đến nhận lỗi chính là Trình Kiệt chứ không phải là Dương Đại Lực kia, bởi vì Trình Kiệt đến hiện tại vẫn không có động tĩnh gì cả ngay cả điện thoại đến một tin nhắn cũng không có, người này một khi im lặng như vậy khẳng định là đang rất tức giận.

Giám sát Khương La vừa mới rã có nói cậu lên du thuyền bên cạnh để bàn giao đôi khuyên tai Không Lối Thoát này, nhưng mà ở bên cạnh không biết là bên phải hay bên trái nữa, Tiêu Dật nhìn một hồi liền nhận ra được chiếc du thuyền bên trái không có ánh điện, nhìn qua cũng giống như không có người cho nên Tiêu Dật quyết định bước lên du thuyền bên phải. Chiếc du thuyền bên phải nhỏ hơn chiếc du thuyền xa hoa bên cạnh rất nhiều, có điều so với những chiếc bình thường khác mà cậu thấy ở trên thuyền hình thật sự là lớn hơn cũng có điểm đẹp hơn nữa. Khi Tiêu Dật bước tới bậc thang thì ở phía trên tầng dạng có một người phụ nữ bước xuống, người phụ nữ này nhìn qua rất quen mắt, Tiêu Dật nhìn một lúc mới phát hiện ra được cô ta chính là cô gái vừa mới rã đột nhiên hôn cậu. Tiêu Dật nhíu mày né tránh sang một bên để cô ấy bước xuống trước, cô gái này có vẻ đang rất tức giận vì cậu nhìn thấy gương mặt của cô ta có phàn vặt vẹo, lúc ánh mắt kia nhìn tới phía cậu liền có điểm giật mình sau đó cô ta dừng bước hướng cậu bất ngờ:

“Thì ra là cậu?”

Tiêu Dật cũng không hiểu cho lắm, phản ứng này của cô gái phía trước có phải là hơi quá rã hay không, Tiêu Dật im lặng không nói gì cả, cô gái kia cũng đứng nhìn chằm chằm cậu một lượt từ đầu đến chân, cuối cùng liền nhếch môi khinh bỉ rời đi. Tiêu Dật lại bắt đầu cảm thấy bức bối, cậu rất không thích người khác không chút giấu giếm gì dùng bộ dạng đó quan sát cậu, ngày hôm nay hầu như đều là bị người ta nhìn chằm chằm đánh giá như vậy, cậu không hiểu mình rốt cuộc có chỗ nào không đứng đắn, tại sao đám người đến chụp hình không có ai khác ngoài cậu bị nhều người để ý nhìn với ánh mắt lộ liễu như vậy. Tiêu Dật lại theo thói quen mím môi

mỏng, mỗi lần không vui mồi mỏng liền mím lại, tay nhỏ ở bên đùi gãi gãi giống như là cố gắng điệu tiết lại bản thân trở về trạng thái cân bằng nhất.

Tiêu Dật bước lên du thuyền, sàn của chiếc du thuyền này được lát bằng gỗ nâu màu sáng, phía bên trong có ánh đèn nhưng lại không có tiếng bước chân nào cả, ngay cả một tiếng động cũng không có. Tiêu Dật dừng lại ở một chỗ gọi lớn:

“Có ai không?”

Bởi vì vẫn chưa xác định được đây có phải là chiếc du thuyền mà giám sát Khương La nói hay không cho nên Tiêu Dật không dám đi lung tung, không có bất cứ giọng nói nào đáp lời sau tiếng gọi của Tiêu Dật cả ngoài tiếng động cơ nổ máy lớn của chiếc du thuyền này. Tiêu Dật bị giật mình mất thăng bằng một chút bám vào lan can của du thuyền, vốn định bước ra khỏi chiếc du thuyền này thì nó đã nhanh chóng di chuyển rã, Tiêu Dật biết là mình nên nhầm chỗ cho nên mới nhanh chóng muốn đi về phía khoang lái nói lớn:

“Khoan đã, có người ở trên này”

Tiêu Dật muốn mở cửa để vào bên trong chỗ khoang lái nhưng không được, cánh cửa vững chãi kia căn bản đã bị khóa, Tiêu Dật ở bên ngoài đập cửa muốn người bên trong nghe thấy nhưng không rõ vì sao người đó lại không chịu dừng lại ra mở cửa, từ đầu đến cuối căn bản không có động tĩnh gì cả khiến cho Tiêu Dật bất đắc có chút sợ hãi.

Du thuyền càng đi càng xa mặt đất, chiếc du thuyền xa hoa hai tầng lớn kia cũng dần biến nhỏ, ánh đèn ở những khu nhà ở cũng trở nên lấp lánh như những ngôi sao trên bầu trời kia, sóng yên biển lặng quang cảnh bình yên nhưng trong lòng của Tiêu Dật hiện tại không thể nào bình yên được, cậu có dự cảm sau khi chiếc du thuyền này dừng lại sẽ có một chuyện gì xảy đến với cậu. Tiêu Dật lúc này mới chợt nhớ tới mình có điện thoại, cậu nhanh chóng mở máy điện thoại muốn gọi cho ai đó, nhưng mà Tiêu Dật nhìn một lượt danh bạ của mình cũng không biết gọi cho ai cả, cậu không lưu lại số của giám sát Khương La, số của Ngô Lăng cũng không lưu, bạn bè của cậu thì lại cách đây rất là xa căn bản không thể nào tới được, cuối

cùng khi nhìn tới sổ của Trình Kiệt chẳng hiểu sao ngón tay lại nhanh chóng nhấn vào đó.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân
dtv-ebook.com

Chương 64: Tái Hiện

Tiêu Dật chỉ vừa mới nhấn vào số điện thoại của Trình Kiệt thì dù thuyềnlàmàyliềnđừnglại,tráitimcủaTiêuDậtbắtđầunhảydụnglênmột nhịp, đôi mắt mở lớn chứa đựng tia sợ hãi nhìn xung quanh một lượt, chỗ này là ở giữa biển vì sao đột nhiên muôn dừng lại. Tiêu Dật đến thở cũng không dám thở mạnh nhìn chầm chằm cánh cửa ở khoang lái đã được một lúc rã vẫn không thấy cánh cửa đó mở ra, đúng lúc này điện thoại của Tiêu Dật truyềnlàmàyliềnđừnglại, giọng nói quen thuộc:

“Đã chịu gọi điện tới rã sao?”

Tiêu Dật nghe được giọng nói của Trình Kiệt thật sự mừng đến muôn khóc, chẳng hiểu tại sao giọng nói này khiến cho cậu nhớ nhung đến thế nhất là trong tình cảnh căng thẳng hiện tại, thật chỉ muôn hắn ở bên cạnh cậu lúc này. Tiêu Dật không muôn để cho Trình Kiệt biết tình cảnh của cậu hiện giờ, nếu như có thật sự xảy ra chuyện gì xấu đi chẳng nữa thì cậu trước mắt vẫn không muôn để cho hắn biết:

“Trình Kiệt...”

Đầu dây bên kia chỉ ừ một tiếng, Tiêu Dật cũng không biết hiện tại phải nói cái gì với Trình Kiệt cả chỉ biết rằng cậu muôn nghe thấy giọng nói của hắn lúc này mà thôi. Tiêu Dật đứng dậy bước ra khỏi khoang thuyềnlàmàyliềnđừnglại, đứng ở trước lan can đón nhận từng đợt gió thổi tới:

“Trình Kiệt, anh đã ăn cơm chưa?”

Trình Kiệt im lặng một lúc, Tiêu Dật cũng im lặng theo, chỉ cần biết là hắn vẫn còn ở đó là cậu đã cảm thấy vơi bớt nỗi sợ rã:

“Chuẩn bị ăn”

Tiêu Dật đưa tay lau đi khói mắt ướt ướt, không rõ là do quá mức sợ hãi hay là do gió biển thổi tới khiến cho hai mắt cậu cũng cay xè:

“Trình Kiệt, anh đang tức giận với em phải không?”

Trình Kiệt:

“...”

Tiêu Dật thở nhẹ một hơi, giọng nói của cậu cũng chuyển nhỏ một chút:

“Em cũng vậy, em đúng là không nên không nghe lời anh”

Trình Kiệt trầm giọng:

“Là thế sao?”

Đầu nhỏ của Tiêu Dật ở bên này cũng gật nhẹ:

“Um”

Trình Kiệt vẫn bình thản giống như là từ đầu đến cuối không phát giác ra chuyện gì cả:

“Em đang làm gì?”

Tiêu Dật nhìn biển lớn xung quanh trong lòng lại bắt đầu sợ hãi một chút, cậu không trả lời câu hỏi này của Trình Kiệt mà nói thế này:

“Trình Kiệt, em không biết bơi, anh nói cho em biết làm cách nào để bơi được”

Trình Kiệt cười nhẹ:

“Muốn học bơi sao? Như vậy đợi em trở về thì anh dạy em bơi”

Tiêu Dật quay lại phía sau nhìn, du thuyền vẫn hoàn toàn không có động tĩnh gì cả, cánh cửa ở buồng lái cũng vẫn chưa chịu mở ra, không gian xung quanh chỉ có duy nhất tiếng sóng biển rì rào.

“Em đang ở chỗ nào?” Trình Kiệt hỏi

Tiêu Dật không có ý định nói cho Trình Kiệt biết vị trí của mình hiện tại:

“Ở Tam Á, ngày mai sẽ trở về”

Trình Kiệt im lặng một chút sau đó giọng nói dường như cũng lạnh đi:

“Ngày hôm nay thế nào?”

Tiêu Dật cảm thấy ngày hôm nay vô cùng tệ hại:

“Rất mệt, ha ha nếu như nghe lời của anh thì bây giờ chắc có lẽ đã được ăn cơm rồi”

Trình Kiệt nói một lời quan tâm:

“Như vậy em đi ăn cơm đi, anh hiện tại cũng phải trả về rồi”

Tiêu Dật không muốn cúp máy, ít nhất là cho đến khi cánh cửa ở khoang buồng lái kia mở ra:

“Trình Kiệt, anh lại ở công ty tăng ca sao?”

Trình Kiệtừ một tiếng, Tiêu Dật cùng hắn tiếp tục nói chuyện:

“Trình Kiệt, buổi trưa có ăn cơm không?”

Trình Kiệt bình thản đáp lại:

“Có gọi thức ăn tối”

Tiêu Dật bắt đầu nghe thấy có tiếng động ở khu buồng lái, trái tim cậu lại đập loạn một chút:

“Trình Kiệt, như vậy anh trở về cần thận nhé, em cúp máy đây”

Trình Kiệt vẫn chỉ nhàn nhạt từ một tiếng. Tiêu Dật mang điện thoại đút vào trong túi áo vest, bước chân có phần do dự đi về phía cánh cửa của khoang buồng lái kia, Tiêu Dật đưa tay vặn tay cầm của cánh cửa đó phát hiện ra nó không còn bị khóa trái nữa. Tiêu Dật hít một hơi thật sâu đẩy cánh cửa kia ra, khoang buồng lái không có bất cứ một ai cả, cậu nhìn xung quanh một hồi cũng không nhận ra được có điểm gì kỳ lạ. Phía trước có một ô cửa sổ làm bằng kính để người lái có thể quan sát được mọi thứ phía trước, Tiêu Dật nhìn tới phát hiện ra ở trước mũi của du thuyền có một bàn ăn nhỏ hình tròn, còn có bóng dáng của một người đàn ông đang ngồi trên ghế quay lưng lại với cậu. Thị lực của Tiêu Dật không được tốt, ngoài việc xác định được người đàn ông kia hình như mặc một thân tây trang ra thì cậu không thể nhìn ra được cái gì khác nữa cả. Tiêu Dật bước ra bên ngoài buồng lái muốn đi tới phía mũi du thuyền, tiếng bước chân không được tự nhiên có chút sợ hãi, đến khi Tiêu Dật đứng ở một khoảng cách có thể nhận ra được điều gì đó rõ thì cậu liền dừng bước.

“Trình Kiệt...”

Trình Kiệt ngồi ở trên một chiếc ghế gỗ đơn được sơn màu trắng, một bộ dạng quang minh chính đại vắt chéo hai chân, hắn nghe thấy tiếng gọi của Tiêu Dật cũng không có gì lấy làm bất ngờ lắm mà vô cùng bình thản quay đầu lại phía sau, ngón tay thon dài gỗ ba nhịp trên chiếc bàn đế hai đĩa thức ăn đơn giản:

“Đến đây”

Tiêu Dật xác nhận chắc chắn chính là Trình Kiệt liền mới buông lỏng một chút, trong lòng chẳng hiểu sao lại cảm thấy may mắn, cậu bước tới ngồi xuống ở ghế đối diện hỏi hắn:

“Trình Kiệt sao lại là anh?”

Trình Kiệt nhìn chằm chằm Tiêu Dật, vẫn là kiểu nhìn đánh giá dò xét đó nhưng mà Tiêu Dật lại không cảm thấy chán ghét giống như chán ghét đám người hôm nay:

“Em mong là ai?”

Tiêu Dật ấp úng:

“Không phải... ý của em là... không phải anh vừa r āi nói đang ở công ty hay sao?”

Trình Kiệt không có biểu hiện gì quá nhi àu cả:

“Anh có nói mình đang ở công ty sao?”

Tiêu Dật nghĩ lại cuộc nói chuyện điện thoại vừa mới r āi, vừa mới r āi cậu hỏi Trình Kiệt lại tăng ca nữa phải không hắn nói đúng vậy:

“Anh vừa mới r āi không phải nói mình hôm nay tăng ca sao?”

Trình Kiệt cầm lấy ly rượu vang đỏ, cổ tay bắt đ àu chậm rãi chuyển động xoay tròn:

“Đúng vậy, buổi sáng đã tăng ca để có thể đến đây được”

Trình Kiệt sáng sớm đến công ty đã nhìn thấy danh sách những nghệ sĩ thực tập được chọn làm người mẫu đi chụp hình cho Sử Cát Cát, hắn vốn không có ý định để ý nhi àu lắm nhưng khi nhìn lướt qua li èn nhìn thấy hai chữ Tam Á kia, sau khi nhìn xuống tên của người được chọn phát hiện ra có h öly nhỏ nhà hắn thì li èn tức giận. Lý do Trình Kiệt không muốn để Tiêu Dật đi chụp hình lần này là bởi vì Sử Linh không biết có muốn đối phó với Tiêu Dật hay không cho nên hắn mới kiên quyết không cho Tiêu Dật đi là vì lý do đó, hơn nữa hoạt động ra mắt bộ sưu tập của Sử Cát Cát năm ngoái hắn cũng từng đến tham dự, người mẫu sẽ mang trang sức đó lên đài đấu giá, trang sức chỉ là một ph àn phụ, người mang trang sức đó mới chính là ph àn chính, nếu như người mua hàng là một chính nhân quân tử bị đối phương từ chối sẽ không giở trò thì không nói, nhưng nếu như

gặp phải kẻ tiểu nhân nhất định sẽ không có kết quả tốt, thế cho nên lý do Trình Kiệt vì sao phải ngay trong ngày hôm nay sắp xếp toàn bộ hết công việc bận rộn này để bay đến Tam Á quản người là vì thế.

“Trình Kiệt... thật ra em định ngày mai em trở về sẽ đến gặp anh...”

Trình Kiệt ôm một tiếng:

“Để làm gì?”

Tiêu Dật cúi đầu mím môi mỏng làm ra một bộ dáng hối lỗi:

“Em đi như vậy lại không nói cho anh biết...”

Trình Kiệt dùng đầu ngón tay gõ gõ lên mặt bàn vài nhịp:

“Em không phải nói rồi hay sao, ngày mai em một mình đến Tam Á”

Tiêu Dật im lặng không nói gì cả, Trình Kiệt cũng im lặng một lúc rồi lên tiếng:

“Được rồi, đờ ăn nguội hết rồi đó, ăn đi”

Tiêu Dật nhìn đến đĩa bít tết trước mặt cùng một ly rượu vang giống như ly mà Trình Kiệt đang cầm. Trình Kiệt không thấy Tiêu Dật có ý định ăn liền chậm rãi cầm lên dao dĩa của mình cắt miếng thịt bò trước mặt ra từng miếng nhỏ, vừa làm vừa nói chuyện với Tiêu Dật:

“Ngày hôm nay đã ăn chưa?”

Tiêu Dật thành thật đáp:

“Có ăn qua loa một chút vào buổi trưa”

Trình Kiệt rất nhanh đã có thể cắt ra miếng bít tết kia thành từng miếng nhỏ đẩy đến trước mặt của Tiêu Dật:

“Là vậy sao, xem ra hai miếng thịt bò này cũng không làm em no bụng được r ā”

Tiêu Dật cảm thấy Trình Kiệt hình như đang tức giận, nhưng mà hắn từ đ āu đến cuối lại không có trực tiếp biểu hiện ra cho nên khiến cho cậu càng thêm ph ān bất an. Trình Kiệt đổi cho Tiêu Dật đĩa thịt bò mà mình đã cắt sẵn r ā lại tiếp tục cắt miếng thịt bò ở trước mặt mình, sau đó hắn thản nhiên dùng đĩa cầm xuống miếng thịt nhỏ đã được mình cắt kia đưa tới trước miệng của Tiêu Dật:

“Ăn đi”

Tiêu Dật giật mình một chút nhưng kết quả vẫn há miệng ra ăn. Trình Kiệt tiếp tục cúi đ āu cắt thịt bò, Tiêu Dật ng āi im lặng không có động tĩnh gì cả, Trình Kiệt một l ān nữa thản nhiên đưa thịt bò đã cắt đến trước miệng của Tiêu Dật:

“Em không đói sao?”

Tiêu Dật hơi hơi gạt tay Trình Kiệt ra:

“Anh tức giận hả?”

Trình Kiệt thu tay lại để đĩa xuống dưới bàn:

“Có quan trọng sao? Anh không phải đã nói rằng em không nên tham gia hoạt động l ān này nhưng em vẫn c ūi tình ở sau lưng anh ký hợp đ āng với Sử Cát Cát, khi em quyết định ký hợp đ āng đó không phải là em đã sớm nghĩ đến chuyện anh sẽ tức giận hay sao? Anh nghĩ rằng em cảm thấy không quan trọng, hoặc có thể là em có khả năng giải quyết được mọi chuyện cho nên mới làm như thế, đúng không?”

Tay nhỏ của Tiêu Dật để ở dưới bàn bắt đ āu gãi gãi lấy qu ān của mình:

“Em lúc đ āu quả thật không có ý định ký hợp đ āng, sau đó em có đọc qua bản hợp đ āng đó rất là kỹ cảm thấy không có gì bất lợi cả, cho nên mới quyết định như vậy”

Trình Kiệt vắt chéo hai chân, ánh mắt nhìn chằm chằm về người phía trước:

“Như vậy đến đây rã cảm thấy thế nào?”

Tiêu Dật trốn tránh ánh mắt của Trình Kiệt im lặng không nói gì cả, Trình Kiệt lại hỏi tiếp:

“Có ai gây khó dễ cho em hay không?”

Tiêu Dật không muốn để cho Trình Kiệt biết chuyện của Dương Đại Lực và cô gái kia cho nên liền nói dối thế này:

“Cũng không có... chỉ là lượng công việc hơi nhìu một chút mà thôi”

Không gian tiếp theo liền rơi vào im lặng, chỉ có tiếng sóng biển rì rào vang vọng, du thuyền bồng bềnh trên mặt nước khe khẽ lắc lư, ánh trăng trên cao giống như là muôn lật tẩy sự dối trá của cậu cứ như vậy ở trên cao chiếu xuống đỉnh đầu cậu, cậu có cảm giác hiện tại mình giống như là tội phạm đang ngã trước một viên cảnh sát để thẩm vấn, mà ánh đèn trong phòng kín kia chính là ánh trăng trên cao thủy chung chỉ chiếu ánh sáng đến một mình cậu. Không biết qua bao lâu Trình Kiệt mới lên tiếng nói tiếp:

“Được rã, ăn đi”

Tiêu Dật muốn tỏ ra mình thật là tự nhiên cho nên liền cầm lên đĩa nhỏ lấy thịt bò đưa vào trong miệng, Trình Kiệt không ăn chỉ ngã nhìn Tiêu Dật ăn, Tiêu Dật ăn hết thịt bò trong đĩa rã hắn liền chuyển đĩa thịt bò còn lại đến trước mặt của cậu:

“Ăn thêm đi”

Tiêu Dật hỏi Trình Kiệt:

“Trình Kiệt, anh không ăn sao?”

Trình Kiệt bình thản đáp lời:

“Không cần lo cho anh, lát nữa anh sẽ ăn”

Tiêu Dật không hiểu ý tú trong lời nói của Trình Kiệt cho lắm:

“Trình Kiệt, em no rồi”

Trình Kiệt vẫn cố chấp muốn Tiêu Dật ăn:

“Ăn thêm đi, không phải nói cả ngày nay rất mệt sao”

Tiêu Dật đúng là chưa no nhưng mà cậu không có tâm trạng để ăn bởi vì Trình Kiệt có biểu hiện rất khác lạ, nếu như Trình Kiệt ngay lúc này lớn tiếng nói rằng hắn tức giận ra thì còn đỡ nhưng đằng này hắn trước sau vẫn cứ bình thản như vậy. Tiêu Dật tiếp tục cầm lấy dĩa lên ăn, Trình Kiệt đứng dậy đi vào trong khoang thuyền, một lúc sau liền cầm ra một chiếc túi nhỏ đặt ở trên bàn, Tiêu Dật nhìn chiếc túi nhỏ kia một chút rồi im lặng ngoan ngoãn ngẩng ăn hết phần thịt còn lại trong dĩa.

Sau khi ăn xong Tiêu Dật liền cầm lấy khăn giấy ở trên bàn đưa lên miệng lau:

“Trình Kiệt, có lẽ hiện tại phiên đấu giá cũng kết thúc rồi, em còn phải quay trở về bàn giao lại...”

Không để cho Tiêu Dật nói xong Trình Kiệt đã cắt ngang lời của cậu:

“Em yên tâm, bọn họ nhất định sẽ mang theo khuyên tai dự phòng, không có khuyên tai em đang mang thì bọn họ cũng có một đôi khuyên tai khác giao cho...” Trình Kiệt nói đến đây thì dừng lại một chút, rồi mới lạnh giọng nói ra ba chữ cuối cùng: “Dương Đại Lực”

Tiêu Dật giật mình có dự cảm không lành, Trình Kiệt còn biết luôn cả tên của ông ta, cậu có điểm bất an nhìn Trình Kiệt:

“Thế... là thế sao?”

Trình Kiệt ngược lại vẫn cứ bình thản như không có chuyện gì cả:

“U, cho nên chúng ta cứ ở chỗ này từ từ nói chuyện. Phải rã hôm nay anh chọt phát hiện ra cà phê lần trước em mang từ quê lên anh đã dùng hết rã, lần sau trở về quê có thể giúp anh muaнибудь một chút hay không?”

Tiêu Dật hả một tiếng, Trình Kiệt vì sao lại nhắc đến chuyện cà phê này, hắn chắc không phải là biết chuyện cậu đi gặp Thẩm Tiểu Thúy rã chứ:

“Hả? Cũng được... nếu như lần sau...”

Trình Kiệt nhếch môi khẽ cười lạnh:

“Anh quên mất, ngày hôm đó không phải chủ tiệm cà phê có lên gấp em hay sao, cô ấy hẳn là cũng mang cà phê theo nhỉ? Được rã, không dành với em, nếu như em muốn uống thì cứ giữ lại, sau này em về quê mua giúp anh là được rã”

Không còn nghi ngờ gì nữa cả, Trình Kiệt đúng là đã biết chuyện cậu gặp mặt Thẩm Tiểu Thúy rã. Tiêu Dật tự bình ổn bản thân của mình, cậu và Thẩm Tiểu Thúy ngày hôm đó căn bản chỉ là ngã nói chuyện bình thường mà thôi:

“À... thật ra thì... cô ấy được nhà trường cử lên đây trao đổi kinh nghiệm giảng dạy trong một tuân”

Trình Kiệt nâng giọng hỏi:

“Em cũng có kinh nghiệm giảng dạy sao?”

Tiêu Dật rõ ràng là không có gì với Thẩm Tiểu Thúy cả nhưng mà chẳng hiểu vì sao bây giờ đối diện với Trình Kiệt thế này lại thật sự luống cuống vô cùng:

“Không có, chỉ là... bạn bè gặp mặt nói chuyện một chút mà thôi, cô ấy cũng không có mang cà phê lên tặng cho em”

Trình Kiệt nhấp một ngụm rượu vang rã đặt lại ly thủy tinh đó xuống dưới bàn:

“Trang phục của em hôm nay rất là đẹp, rất thích hợp với em, rất thích hợp...”

Tiêu Dật lại có chút bất ngờ, rõ ràng là đang nói chuyện của Thẩm Tiểu Thúy mà Trình Kiệt đột nhiên lại chuyển sang vấn đề trang phục của cậu.

“Nhưng mà, nếu như mang nơ nhỏ ở trước cổ có lẽ là hợp hơn chiếc khăn lụa này”

Tiêu Dật lúc đầu đúng là mang nơ nhỏ nhưng lúc đi qua chỗ đau giá giằng co một hồi đã bị người nào đó lấy mất, Trình Kiệt nhắc đến chuyện này quả thật khiến cậu nghi ngờ người đó là hắn. Trình Kiệt đột nhiên đứng dậy tiến về phía của Tiêu Dật, bàn tay chạm lên tai của cậu một chút rồi dừng lại ở khuyên tai cậu đang mang:

“Không Lối Thoát 5 vạn tệ, anh trả 7 vạn thì thế nào? Thế này đi, anh đưa em một tấm chi phiếu em tự mình viết giá của nó vào, à phải rồi việc này anh phải đi thương lượng với người bên Sử Cát Cát mới đúng, em chỉ là mẫu được mời đến mà thôi”

Trình Kiệt kéo Tiêu Dật đứng dậy, bàn tay to lớn ở phía sau mông cậu bóp mạnh lấy, hắn cúi người ghé sát vào tai Tiêu Dật nói một câu khe khẽ:

“Làm gì thế?”

Từng lời nói của Trình Kiệt đang nói đều tái hiện lại tất cả mọi chuyện buổi tối ngày hôm trước rồi cả buổi tối ngày hôm nay nữa, xem ra Trình Kiệt sớm đã biết chuyện mà cậu gấp phải, hơn nữa chuyện ở trong khu đau giá có lẽ cũng là do hắn làm. Lúc Tiêu Dật còn đang mông lung suy nghĩ mấy vấn đề kia thì Trình Kiệt đã hung hăng cúi đầu xuống mạnh mẽ hôn lấy môi của cậu, nụ hôn nay vô cùng cuồng dã, cậu cảm giác được môi của mình giống như sắp bị hắn cắn rách vô cùng đau đớn, Tiêu Dật theo phản xạ tự nhiên đẩy mạnh Trình Kiệt ra nhíu mày tức giận:

“Anh làm gì thế?”

Trình Kiệt đưa tay lên chạm vào đôi môi bị mìn cắn đến sưng đỏ của Tiêu Dật xoa nhẹ một chút, động tác vô cùng nhẹ nhàng nhưng giọng điệu trong câu nói tiếp theo lại khiến cho đối phương rét lạnh:

“Đây coi như là thay lời cảm ơn”.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân
dtv-ebook.com

Chương 65: Mau Tới Thao Em

Tiêu Dật sững sờ, để cho Trình Kiệt biết được chuyện của Dương Đại Lực không nghiêm trọng bằng việc để cho hắn biết mình ở bên ngoài dù thuyề̄n bị một cô gái cưỡng hôn. Tiêu Dật ngẩng đầu nhìn tới ánh mắt của Trình Kiệt, phía bên trong chẳng khác nào đang chờ thời cơ để bùng nổ, người này nhất định là đang rất tức giận:

“Chuyện đó, em thật sự...”

Trình Kiệt chậm rãi giúp Tiêu Dật mở cúc áo sơ mi phía trên cùng ra cho thoái mái, lại vòng vè phia sau giúp cậu cởi áo vest màu hồng pastel kia vắt lên thành ghế thật gọn gàng:

“Không sao cả, anh biết mà”

Một câu không sao cả này của Trình Kiệt so với một cậu anh đang tức giận của hắn còn khủng bố hơn, Trình Kiệt nói không sao, động tác cũng vẫn vô cùng ôn nhu nhưng Tiêu Dật chẳng hiểu vì sao nội tâm trong lòng lại nhảy loạn như thế. Trình Kiệt ôm Tiêu Dật vào trong lòng, cúi xuống hôn lên mái tóc cậu hít nhẹ một hơi:

“Anh nói với em chưa nhỉ? Hôm nay em thật sự rất đẹp”

Tiêu Dật cả người cứng ngắc, đứng trên mũi du thuyền bảnh trôi nổi, gió mang theo nước biển thổi tới vô cùng mát mẻ, bầu trời hôm nay sao sáng vô cùng, trăng tròn biết bao, quang cảnh cho đến cả thời điểm đầu vô cùng lãng mạn, chỉ có duy nhất hai người bọn cậu ở chỗ này mà thôi... nhưng mà cho đến cuối cùng Tiêu Dật mới chợt nhận ra một vấn đề nghiêm trọng đó chính là chỉ có hai người bọn cậu ở tại chỗ này mà thôi:

“Vậy sao... cám ơn anh”

Trình Kiệt hơi buông Tiêu Dật ra một chút, hắn đưa tay lên cổ áo của cậu cởi ra khăn lụa màu sắc kia vắt lên thành ghế. Tiêu Dật lo lắng nhưng lại không dám hành động tùy tiện, chỉ còn biết ngoan ngoãn như vậy đứng yên ở một chỗ. Trình Kiệt tiếp tục muốn cởi đi thắt lưng trên quần của Tiêu Dật, khi chiếc thắt lưng da đó được nắn gọn gàng trên thành ghế rãnh lìèn đẩy cậu ngã xuống ghế đơn bên cạnh, Tiêu Dật nhịn không được nữa muốn đứng lên thì bị Trình Kiệt dùng lực nhấn hai vai cậu ép buộc ngã xuống:

“Trình Kiệt, anh làm gì thế?”

Trình Kiệt ngã xổm xuống dưới chân của Tiêu Dật, động tác vô cùng tao nhã nhãc một chân cậu lén, mang giày tây màu nâu cởi ra vừa làm vừa nói:

“Lần trước anh đã nói với em rã, anh sẽ không ép buộc em...” Nói rã Trình Kiệt lièn nhãc chân còn lại giúp cậu tháo ra nốt chiếc giày kia: “Nhưng mà xem ra lời nói đó đến hôm nay không thể giữ được rã”

Tiêu Dật hoảng hốt muốn đứng dậy nhưng cổ chân bên phải của cậu lại bị Trình Kiệt nắm chặt ở trong tay, Tiêu Dật bắt đầu lo lắng sợ hãi hơn nữa còn có một chút căng thẳng:

“Trình Kiệt, em còn chưa chuẩn bị”

Trình Kiệt kéo Tiêu Dật đứng dậy, để cho lưng cậu áp vào lồng ngực hắn, để cho mông cậu có thể cảm nhận được vật nóng đang chĩa thẳng ở phía trong quần kia. Trình Kiệt một tay ôm eo của Tiêu Dật, một tay với lấy túi đõnhỏ để ở trên bàn ăn lấy ra:

“Không sao cả, anh đã thay em chuẩn bị hết tất cả rã, gel bôi trơn, thuốc tiêu sưng... mọi thứ anh đều đã chuẩn bị tốt”

Trình Kiệt lấy đõra xong liền đưa tay cởi cúc quần của Tiêu Dật, cả một quá trình đó vô cùng chậm rãi không hấp tấp chút nào cả, nhưng mà

Tiêu Dật cảm nhận được hơi thở phả ra ở trên đầu cậu kia mang theo sự tức giận kìm nén chỉ chờ sức mà bùng nổ. Tiêu Dật nghĩ hiện tại không thích hợp để làm chuyện này, ít nhất vẫn là để sau khi Trình Kiệt nguôi giận rã thì tính tiếp. Tiêu Dật nắm lấy cổ tay của Trình Kiệt run giọng nói:

“Trình Kiệt, chúng ta về khách sạn đi”

Trình Kiệt mạnh tay muôn cởi ra bằng được quần của Tiêu Dật, khi khóa quần được kéo xuống rã Trình Kiệt lại xoay người Tiêu Dật lại đối diện với mình, hắn cúi đầu hôn xuống đôi môi của Tiêu Dật, bàn tay to lớn luồn vào bên trong quần lót của cậu nhào nặn hai bên mông cong vểnh hơn người kia. Tiêu Dật bất an vô cùng, gương mặt muôn né tránh nhưng lại không thể nào né tránh được, nụ hôn của Trình Kiệt vô cùng mãnh liệt, vô cùng cuồng dã, hắn giống như là đã hết mọi sự tức giận trong lòng mình phát ra hết ở trên đôi môi cậu, đầu lưỡi linh hoạt đảo quanh khắp mọi nơi trong khoang miệng cậu làm cho quai hàm của cậu cũng có chút mỏi.

Không biết qua bao lâu, Trình Kiệt mới chịu buông tha rời khỏi môi của Tiêu Dật, Tiêu Dật khuôn miệng còn tồn lại nước miếng bóng loáng, khuôn ngực pháp phồng thở dốc một phun vì thiếu dưỡng khí, một phun vì sợ hãi không thôi. Trình Kiệt cởi quần của Tiêu Dật xuống ngang bắp đùi, nhanh chóng lấy gel bôi trơn ra lòng bàn tay của mình. Tiêu Dật thấy động tác kia của Trình Kiệt thì lại càng gấp gáp, cậu nắm lấy của tay của hắn đáng thương lắc đầu:

“Trình Kiệt, em thật sự rất sợ”

Trình Kiệt đưa tay xuống lồn vào trong kẽ mông của Tiêu Dật, ngón tay mang theo gel bôi trơn trượt lên trượt xuống ở ngoài động nhỏ của cậu, thỉnh thoảng sẽ còn như có như không thử đưa đầu ngón tay vào đó một chút:

“Hiện tại mới biết sợ có phải là quá muộn rã hay không?”

Mỗi lần ngón tay của Trình Kiệt chà sát động nhỏ chật hẹp của Tiêu Dật thì cậu lại có cảm giác nhịp tim đập mạnh, hô hấp khó thở không thông, chẳng biết Trình Kiệt bằng một cách nào đó đã mang được quần của cậu cởi ra vứt ở dưới sàn du thuyền rã. Trình Kiệt nhấc một chân của Tiêu

Dật đặt lên ghế, tư thế này của cậu thật sự là vô cùng xấu hổ, Tiêu Dật muốn thu chân xuống như lại không thể bởi vì Trình Kiệt từ đâu đến cuối luôn có cách để cho cậu không thể làm theo ý mình được. Tiêu Dật hít một ngụm khí lạnh khi Trình Kiệt mang đài ngón tay muốn tiến vào bên trong cậu, hai tay của Tiêu Dật vòng lên ôm lấy cổ của Trình Kiệt cũng siết chặt một chút, một chân để chống đỡ thân thể cũng bắt đài run run, mồm hôi theo bên huyệt thái dương bắt đài chảy xuống, những đường nhăn ở giữa trán cũng hiện lên rõ ràng:

“Trình Kiệt, có thể hay không vêkhách sạn?”

Trình Kiệt nhếch môi khàn giọng:

“Quá muộn rã”

Trình Kiệt mang thêm một ngón tay nữa đâm vào bên trong động nhỏ của Tiêu Dật, vách thịt bắt đài co rút kịch liệt, không thể chịu được kích thích quá lớn này ở trong thân thể của mình cho nên chân của Tiêu Dật liền theo phản xạ né tránh kiêng lén:

“Không... Trình Kiệt... anh dừng lại đi”

Trình Kiệt ánh mắt chuyển lạnh đi rất nhiều, hai đài ngón tay nhanh chóng rút ra cắm vào mãnh liệt hơn, Tiêu Dật lắc đài đáng thương hét:

“Không... Trình Kiệt... không thể được”

Trình Kiệt một tay giữ chặt chân để ở trên ghế của Tiêu Dật không cho cậu có khả năng đứng xuống, một tay ở bên trong động nhỏ kia của cậu bắt đài tách mỏ nói lỏng. Tiêu Dật bởi vì quá mức đau đớn mà vỡ òa, hai bên viền mắt ửng hồng ngập nước, áo sơ mi trắng phía sau lưng dán vào da thịt vì mồm hôi đang không ngừng chảy ra:

“Trình Kiệt... cài xin anh... dừng lại một chút”

Trình Kiệt không những không dừng lại mà còn cố chấp mang thêm một đài ngón tay nữa tiến vào, ba đài ngón tay quá mức lớn làm loạn ở

bên trong động nhở chật hẹp chưa từng một lần bị mở rộng đáng sợ như thế. Ngay khi ngón tay thứ ba của Trình Kiệt vừa mới chỉ chớm đưa vào, chân phải làm trụ chống đỡ thân thể của Tiêu Dật lập tức mềm nhũn khụy xuống, Trình Kiệt siết chặt lấy eo của Tiêu Dật không cho phép cậu ngã xuống, bàn tay ma quái kia vẫn ở phía dưới mông cậu không ngừng ra vào, Tiêu Dật hai mắt bị mồ hôi làm cho mờ, đau nhở không ngừng lắc qua lắc lại, mỗi lần mở miệng cát xin tha thứ sẽ nhìn thấy đau lưỡi hồng hồng ma mị kia vẫn hiện:

“Trình Kiệt... anh dừng lại... anh dừng lại... a... không được”

Trình Kiệt không thể chịu được bộ dạng bức người này của Tiêu Dật, nghĩ tới nếu như ngày hôm nay hắn không đến có phải hay không người khác sẽ có cơ hội nhìn thấy bộ dạng câu nhân dụ hoặc này của cậu, càng nghĩ càng tức giận, càng tức giận thì lực tay ở phía dưới càng đáng sợ khiếp người hơn:

“Trình Kiệt... từ bỏ... không thể được... em đau quá...”

Công tác chuẩn bị rất là lâu, lâu đến mức tiếng hét của Tiêu Dật cũng khàn đi vài phần, sau khi xác nhận được đã có thể mang vật đang cương cứng đau đớn của mình tiến vào trong Trình Kiệt mới buông Tiêu Dật ra để cậu ngã xuống ghê, hắn bắt đầu nhanh chóng cởi đi quần áo trên người, lấy thêm một lượng gel bôi trơn nữa ra tay xoa vào Tiểu Kiệt Kiệt lớn đến bức người kia, Tiêu Dật mở lớn hai mắt khi nhìn thấy thứ đáng sợ trước mặt, muốn mang cái đó cắm vào cậu không phải là muốn lấy mạng cậu sao, Tiêu Dật xua xua tay luống cuống nói:

“Không, không Trình Kiệt, không thể nào được đâu”

Trình Kiệt làm như không nghe thấy lời cát xin kia của Tiêu Dật, tay vẫn ở trước Tiểu Kiệt Kiệt dùng gel bôi trơn kín nơi đó. Tiêu Dật không nghĩ được cái gì nữa cả chỉ còn biết đứng dậy lảo đảo muối rời đi. Bởi vì phía dưới vô cùng đau đớn, chân bị Trình Kiệt làm cho đến mềm nhũn, đau óc cũng bị hắn kích động đến quay cuồng mơ hồ cho nên Tiêu Dật vẫn chưa thể xác định được muối chạy đi đâu cả, đáng lý ra nên chạy vào trong mới hợp lý nhưng cuối cùng lại chạy đến trước mũi của du thuyền, sau đó

càng chạy càng thêm lảo đảo mất phương hướng, đến khi xác định ra được mình hình chuẩn bị rơi xuống nước mới hốt hoảng muốn ngừng lại nhưng không kịp, cả người theo đó liền rơi vào khoảng không:

“A...”

Trình Kiệt quay lại phát hiện ra họ ly nhỏ nhè mìn bị ngã xuống nước liền dừng tay lại chạy tới muôn nhảy xuống cứu, mắt thấy đối phương sơ hãi ngụp lặn ở giữa biển liền không nhảy xuống cứu ngay mà mang phao cứu hộ ở bên cạnh đón xuống chỗ của Tiêu Dật. Tiêu Dật chói với sợ hãi nắm lấy phao cứu hộ, vừa mới rã uống một ngụm nước no, lại nhìn thấy khoảng không biển nước rộng lớn, chân không chạm được xuống dưới đất mà cứ lơ lửng ở trong nước thì sợ đến mức la lớn:

“Trình Kiệt mau cứu em, em không biết bơi”

Trình Kiệt đã làm đến mức bức ép Tiêu Dật rã thì cũng không coi là chính nhân quân tử gì nữa cả, thế cho nên hắn lúc này càng thêm xấu xa đứng ở trên du thuyền hỏi Tiêu Dật một vài câu hỏi:

“Chuyện lần này em đã biết mình sai hay chưa?”

Tiêu Dật ở phía dưới bám chặt lấy phao cứu hộ khóc đến khàn cả giọng rã:

“Đã biết, đã biết”

Nước biển Tam Á nỗi tiếng trong xanh, ánh trăng vừa vắn sáng đến đặc biệt khiến cho Trình Kiệt đứng ở phía trên có thể nhìn thấy được thân thể nhỏ nhắn nỗi trôi trên mặt biển tĩnh mịch kia, nhìn tới áo sơ mi đã sớm ướt đẫm dính vào da thịt của Tiêu Dật làm lộ ra điểm nhỏ mê người của ai đó, Trình Kiệt trong phút chốc yết hầu khẽ chuyển động trầm giọng hỏi tiếp:

“Sai ở đâu?”

Tiêu Dật bởi vì quá sợ hãi cho nên không để ý được biểu hiện khác thường kia của Trình Kiệt, cậu hiện tại chỉ lo lắng nếu như mình chẳng

may tuột tay sẽ chìm xuống đáy biển mất mạng mà thôi:

“Trình Kiệt, em sau này cái gì cũng đều nghe lời anh, nghe lời anh”

Trình Kiệt đứng ở trên bờ nhếch môi cười mờ ám:

“Vậy sao? Vậy thả tay ra đi”

Tiêu Dật mở lớn hai mắt, tay nhỏ bám chặt lấy phao cứu hộ hoảng hốt:

“Trình Kiệt mau tới cứu em, em rất sợ”

Trình Kiệt ở trên du thuyền im lặng một chút, hồi hộp nhở của hắn đương nhiên sẽ cứu, nhưng mà hắn vẫn muốn để cho ai kia phải nhớ cho kỹ sự việc ngày hôm nay, để cho cậu phải biết sợ hãi mà không tái phạm nữa. Tiêu Dật ở dưới biển nhìn lên chỗ Trình Kiệt gọi lớn:

“Trình Kiệt mau tới, mau tới...”

Không để cho Tiêu Dật nói hết câu Trình Kiệt đã xấu xa cắt ngang lời của cậu thế này:

“Mau tới thao em, nói như vậy anh liền tới càng nhanh”

Tiêu Dật nghe thấy vậy thì tức giận, nhưng mà cậu thật sự sắp bám không vững nữa rầm:

“Trình Kiệt, anh tới cứu em, tay của em thật sự sắp không giữ được nữa rầm”

Trình Kiệt ở trên du thuyền không có động tĩnh gì cả, cuối cùng Tiêu Dật đành phải xuống nước nói ra một câu mà khiến cho bản thân cũng tự cảm thấy xấu hổ:

“Mau tới thao em”

Trình Kiệt buông cười cợt tình không nghe thấy:

“Em nói sao?”

Tiêu Dật đỏ mắt dùng sức lặp lại một lần nữa:

“Mau tới thao em”

Trình Kiệt xấu xa:

“Anh nghe không rõ”

Lực tay của Tiêu Dật bắt đầu yếu dần, cậu sợ hãi hét lớn:

“Trình Kiệt mau tới, mau tới thao em... em sắp không chịu nổi nữa rồi”

Trình Kiệt tiếp sau đó quả thật nhảy xuống nước bơi đến chỗ của Tiêu Dật, Tiêu Dật vừa thấy Trình Kiệt đến gần tới chỗ mình liền vội vã ôm lấy người hắn, cả người có một chút run rẩy vì sợ hãi, đến ngay cả giọng nói cũng không còn bình thường như lúc đầu được nữa:

“Trình Kiệt... Trình Kiệt thật là sơ quá”

Có một vấn đề ở đây chính là Trình Kiệt hiện tại không có mặc đồ, Tiêu Dật cũng chỉ mặc duy nhất một chiếc áo sơ mi đã bị nước làm trôi ném trong suốt mảng mảnh, hiện tại Tiêu Dật vẫn chưa thể nhận thức được hành động nguy hiểm mà mình đang làm cho nên cả một quá trình đầu dùng tay và chân quặt chặt lấy eo của Trình Kiệt, hơi thở gấp gáp phảng, miệng nhỏ không ngừng mấp máy ở bên tai của hắn:

“Trình Kiệt, thật là sơ... em không biết bơi... không biết bơi...”

Trình Kiệt không có ý định ở ngay chỗ này ăn luôn Tiêu Dật, nhưng mà xem bộ dạng xấu xa hiện tại của cậu còn không phải đang cố ý câu dẫn hắn hay sao, hơn nữa vừa rồi đứng ở trên du thuyền cũng chính miệng cậu cầu xin hắn tới, xem như là Trình Kiệt hắn thành toàn cho Tiêu Dật mà thôi.

Trình Kiệt với lấy phao cứu hộ kéo về phía mình:

“Tiêu Dật nếu như em cứ như vậy thì anh cũng không có cách nào đưa em lên được, bám vào phao cứu hộ đi”

Tiêu Dật đang rất sợ hãi, một người không biết bơi ở giữa biển lớn mênh mông như thế này đương nhiên là không nghĩ được gì nhiều nữa thế cho nên rất nghe theo lời của Trình Kiệt xoay người bám lấy phao cứu hộ. Lúc Tiêu Dật quay lại phía sau nhìn liền bắt gặp được một khoảnh không vô tận, bóng dáng của Trình Kiệt biến mất không thấy đâu, Tiêu Dật lại sợ hãi gọi lớn:

“Trình Kiệt... Trình Kiệt anh đâu r ồi...”

Mông của Tiêu Dật đột nhiên bị một bàn tay sờ tới bóp mạnh khiến cho cậu hốt hoảng suýt chút nữa trượt tay khỏi phao cứu hộ, may mắn Trình Kiệt ở phía sau vừa vặn đỡ lấy cậu kịp thời, Tiêu Dật biết là Trình Kiệt đang giở trò cho nên liền tức giận:

“Trình Kiệt, anh mau đưa em lên đi, chỗ này không phải là chỗ để trêu đùa đâu”

Trình Kiệt từ phía sau Tiêu Dật đẩy cậu về phía đu thuyền, lúc bàn tay của Tiêu Dật chạm được đến đu thuyền r ồi, chân chỉ mới vừa đưa tới để trèo lên đu thuyền đó thì Trình Kiệt ở phía sau lập tức kéo chân cậu lại, tiếp sau đó một trận trường đau buốt lạnh từ ở phía dưới hai mông truyền tới tận óc, nơi đó bị một vật thô cứng nóng bỏng tiến vào trong, xúc cảm đau đớn mãnh liệt chưa từng có từ trước đến nay cũng xuất hiện, Tiêu Dật chỉ vừa kêu lên một tiếng thì cả người liền bị người phía sau va chạm mãnh liệt.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân
dtv-ebook.com

Chương 66: Không Lối Thoát

Trình Kiệt quả thật không nghĩ tới mình lại có thể tiến vào bên trong dễ dàng đến như vậy, kích thước của Tiêu Kiệt đương nhiên là lớn hơn rất nhiều so với ba đầu ngón tay của hắn, mới vừa rã đứng ở trên bờ làm công tác chuẩn bị đã phải mất rất nhiều thời gian mới có thể tiến vào được bên trong thế mà không ngờ hiện tại chỉ mới vừa dùng sức một chút Tiêu Kiệt Kiệt liền lọt vào bên trong đó luôn rã.

Bởi vì khi Trình Kiệt tiến vào liền làm cho Tiêu Dật hoảng sợ giây giữa mãnh liệt cho nên Trình Kiệt mới không còn cách nào khác tiếp tục đẩy mạnh tới muộn để cho Tiêu Dật không có cách nào lên được du thuỷ. Cái gì gọi là một lần lún sâu liền không thể bước ra được chính là như vậy, Trình Kiệt ở bên trong động nhỏ chật hẹp ấm nóng kia một chút liền không muốn rời ra nữa rã, Tiêu Dật hai tay bám chặt lấy thành du thuỷ liền phía trước cố gắng không để cho mình trượt tay, eo nhỏ bị Trình Kiệt cắn lấy bóp rất mạnh, mỗi lần di chuyển động thân liền làm cho ngực của cậu đập vào thành du thuỷ liền đối diện:

“A... không... Trình Kiệt anh mau tránh ra... mau tránh ra”

Phía dưới thật sự rất là đau, cảm giác trước sau như sắp bị phá hỏng, mỗi lần Trình Kiệt di động bọt nước ở phía dưới lại bắn lên vào mắt của Tiêu Dật cay xè, nhưng mà cậu từ đầu đến cuối lại không dám đưa tay lên lau mắt của mình bởi vì cậu sợ mình chỉ vừa buông một tay ra thì cả người của mình sẽ không thể chống đỡ được va chạm mạnh mẽ phía sau.

Trình Kiệt rất thoải mái bởi vì mọi chống đỡ của hai người đều do Tiêu Dật phụ trách, hắn đưa tay luân vào trong áo sơ mi đã bị làn nước làm tốc

lên cao, đàu ngón tay kẹp lấy điểm nhỏ mèm mại của Tiêu Dật hơi hơi văng lấy kéo căng. Tiêu Dật bị đau liền nức nở:

“Trình Kiệt... anh dừng tay... ưm... không được... em không thể...”

Bởi vì ở dưới nước cho nên tốc độ va chạm cũng bị cản trở rất nhiều, nhưng mà Tiêu Dật không vì thế mà thuyên giảm một chút đau đớn nào cả, cậu quả thật không thu về được khoái cảm mà chỉ có đau đớn cùng sợ hãi. Tiêu Dật có nằm mơ cũng không thể mơ tới chuyện lần đầu tiên của mình thế nhưng lại cùng một người đàn ông ở dưới nước. Ở dưới nước làm, cảm nhận được nước thông qua kẽ hở của nơi đó truyềん vào bên trong động nhỏ, nhưng cũng cảm nhận được rõ ràng độ nóng cứng của Trình Kiệt cường ngạnh kia. Tiêu Dật không thể nhìn xuống xem xem thứ đó của Trình Kiệt như thế nào ra vào trong thân thể mình, nhưng cậu vẫn cảm nhận được rõ ràng cái đó cực kỳ lớn, lớn đến mức động nhỏ hình như bị kéo căng sắp rách ra rìa. Tiêu Dật rất sợ, một phần vì lần đầu tiên lại điên cuồng như vậy, một phần là bởi vì cậu không biết bởi, nếu như trong phút suy yếu không chống đỡ được có hay không sẽ lại chìm xuống đáy biển:

“Trình Kiệt... a... ưm... dừng lại... dừng lại đi”

Trình Kiệt một tay bóp mạnh ngực của Tiêu Dật, một tay xoay đàu của cậu về phía sau hôn lấy, đàu lưỡi của hắn luồn vào bên trong khoang miệng cậu càn quét mút mạnh, tiếng nước va chạm ở dưới cùng tiếng mút mát từ miệng hai người phát ra thật lớn khiến cho không gian càng thêm phẫn nộ ám, Tiêu Dật có thể nghe thấy được rõ ràng những tiếng động đáng xấu hổ đó, xấu hổ đau đớn cùng bất lực tất cả hòa thành một thể, nước mắt cũng theo đó lăn xuống gò má ửng hồng. Trình Kiệt biết là Tiêu Dật rất sợ hãi nhưng cũng không thể trách hắn, thân thể này của cậu quá mức yêu mì mỉ khi đã dính vào liền không thể mà tác ra được.

“Trình Kiệt... a... em sợ...” Tiêu Dật hoảng loạn suy yếu, từng đàu ngón tay bám chặt lấy thành du thuyền cũng vì dài quá nhẹ trọng lực vào đó mà trống bệch

Trình Kiệt cả một quá trình không nói gì cả, hắn mang hành động cuồng dã của mình để chứng minh cho Tiêu Dật thấy rằng cậu không cần lo lắng.

Trình Kiệt phía dưới bị động nhỏ ấm áp kia hút chặt lấy, nó so với cái miệng nhỏ nhắn của chủ nhân nó có vẻ thành thật hơn rất nhiều. Bọt nước trắng xóa vì va chạm liên hồi mà bắn lên, gương mặt của Tiêu Dật không rõ là vì nước mắt hay là do nước biển mà ướt đẫm, khói mắt cay không chịu nổi cho nên liền đưa tay muốn dụi mắt một chút, nhưng mà tay chỉ vừa mới rời khỏi thành du thuyền cả người liền trượt xuống, may mắn Trình Kiệt đã nhanh tay đỡ lấy cậu kịp thời. Tiêu Dật chẳng khác nào như một con mèo sợ nước, mới chỉ suýt chút nữa lại uống một ngụm nước đã hoảng sợ mà khóc oa oa:

“Hu hu... Trình Kiệt xin anh... em sợ lắm... đừng lại đi”

Trình Kiệt rời khỏi động nhỏ của Tiêu Dật, đưa tay xoay người cậu lại, Tiêu Dật nhanh chóng vòng tay bám lên cổ của Trình Kiệt, hai chân cũng ở dưới làn nước quặp chặt lấy eo của hắn. Gương mặt của Tiêu Dật hiện tại nhìn vừa đáng thương lại vừa đáng yêu, đôi mắt vốn dĩ đã lớn hiện tại còn sưng đỏ ngập nước long lanh xinh đẹp giống như là vì sao trên bầu trời đêm kia. Cánh mũi nhỏ nhắn hồng hồng không rõ vì khóc hay là bị nước trôi vào mà nhìn qua đã thấy vô cùng đau lòng muốn che chở. Môi đỏ căng mọng mấp máy làm cho bầu lưỡi ướt át kia thoát ẩn thoát hiện:

“Trình Kiệt em sợ... em sợ... em cũng đau....a...”

Trình Kiệt không có hành động gì nữa cả, chỉ đưa một tay lên vỗ vỗ hai vai không ngừng run rẩy kia của Tiêu Dật dịu giọng trấn an:

“Được rồi đừng khóc, anh sẽ không để cho em rơi xuống biển”

Tiêu Dật cảm thấy vô cùng tủi thân, từ chuyện cậu đến Tam Á đã bị người ta khi dễ ra sao đến hiện tại còn bị Trình Kiệt trêu chọc mãi không chịu dừng lại, càng nghĩ càng cảm thấy ủy khuất, nước mắt lại từ hai bên hốc mắt chảy ra, vai nhỏ run rẩy nức nở khàn giọng:

“Trình Kiệt... em sợ... em cũng đau...”

Trình Kiệt vuốt dọc sống lưng của Tiêu Dật:

“Được r`ăi, anh biết r`ăi, anh đưa em lên bờ”

Tiêu Dật hiện tại rất muốn lên bờ nhưng mà tay chân không thể đi đâu khiển được mà kẹp cứng lấy người của Trình Kiệt khiến cho hắn không có cách nào mang cậu lên du thuyền:

“Tiểu Dật em buông anh ra thì anh mới có thể đưa em lên”

Tiêu Dật đột nhiên hoảng sợ bởi vì cậu muốn buông Trình Kiệt ra nhưng không thể, các khớp xương trên người bắt đầu cứng lại giống như là đã định hình tư thế này r`ăi. Tiêu Dật đã thử muốn đưa tay ra nhưng mà ý chí đi đâu khiển bao nhiêu thì tay của cậu lại càng dùng sức bám lấy c`ần cő của Trình Kiệt bấy nhiêu:

“Trình Kiệt, Trình Kiệt... em không thể cử động được”

Trình Kiệt hôn vào trán của Tiêu Dật, bàn tay ở phía sau không ngừng vuốt lấy lưng cậu:

“Không sao, em cứ bình tĩnh, làm theo anh này hít vào... thở ra”

Tiêu Dật lắng nghe Trình Kiệt, mỗi lần hắn nói hít vào thì cậu liền không dám thở ra, cứ làm theo lời của Trình Kiệt khoảng ba bốn lần thì cậu cảm thấy cơ thể dần bắt đầu lấy lại được cảm giác. Tiêu Dật lấy lại được cảm giác thì cảm giác của Trình Kiệt đã lên cao đến chạm vách đích r`ăi, bởi vì h`oly nhỏ trong lòng m`ean nh`un không ngừng pháp ph`ong dùng hơi thở dịu dàng nóng bỏng kia phả vào c`ần cő hắn cho nên Tiểu Kiệt Kiệt một lần nữa đứng dậy vừa vặn chọc đúng vào mông của Tiêu Dật. Trình Kiệt chửi th`em một câu r`ăi bắt đầu vận động, Tiêu Dật chỉ vừa mới lấy lại một chút cảm giác thì phía dưới ngay lập tức bị vật đáng sợ kia lấp đầy, không có khoái cảm chỉ có đau đớn, không có sung sướng chỉ có sợ hãi, cậu một lần nữa bị Trình Kiệt đâm tới khiến cho thân thể ở giữa mặt biển mênh mông này lúc chìm xuống lúc nổi lên, Tiêu Dật khóc lớn:

“Trình Kiệt Trình Kiệt... không được... Trình Kiệt... em sợ... em đau... đau a...”

Nếu như Trình Kiệt dừng lại thì hắn sẽ là người đau, chính vì thế mà Trình sói lớn của chúng ta càng nhanh một chút muốn tăng tốc để kết thúc tránh làm cho người trong lòng hoảng loạn:

“Tiểu Dật phối hợp, sẽ không sao cả”

Tiêu Dật rất là sợ cũng rất là đau, vừa đau vừa sợ thì thử hỏi làm sao có thể thoái mái mà phối hợp với Trình Kiệt được đây:

“Không... Trình Kiệt... cầu xin anh... anh dừng lại”

Trình Kiệt không nhịn lời cùng Tiêu Dật nữa, bởi vì phải vừa làm phải vừa trấn an hổly nhỏ trong lòng cho nên rất mất sức, nếu như muốn nhanh một chút đưa được Tiêu Dật lên bờ thì hắn nhất định phải nhanh một chút thỏa mãn được bản thân. Trình Kiệt một tay bám ở trên thành du thuyền, một tay giữ lấy đầu nhô của Tiêu Dật bắt đầu dùng sức đẩy tới đẩy lui, Tiêu Dật mỗi lần bị như vậy sẽ ôm chặt lấy Trình Kiệt cố gắng đưa đầu lên thật cao để không bị nước vào trong miệng. Tiêu Dật hét khan cả cổ họng, từ lớn tiếng cầu xin cho đến hiện tại đã trở thành rên rỉ kích tình, Tiêu Dật mê man khép hờ hai mắt chỉ thấy khoảng không phía trước là một mặt biển tĩnh lặng khẽ gọn sóng, một bầu trời đầy sao còn có ánh trăng in trên mặt biển rộng lớn này nhìn vô cùng đẹp, có đẹp đến mấy cũng không bằng thân thể nhiễm đầy dục vọng ở dưới làn nước bị áo sơ mi trắng bó sát lấy, có đẹp bao nhiêu cũng không thể khiến cho Trình Kiệt để mắt tới ngoài hổly nhỏ mềm nhũn động lòng trước mặt hắn đây.

Không biết qua bao lâu Trình Kiệt mới có thể thỏa mãn, khi Tiểu Kiệt Kiệt bắt đầu bắn ra những đợt đầu tiên thì chân tay của Tiêu Dật cũng bắt đầu theo đó tuột xuống khỏi người của Trình Kiệt. Trình Kiệt nhanh chóng đỡ lấy eo của Tiêu Dật phát hiện ra ánh mắt của ai kia đã nhắm nghiền lại ngủ thiếp đi. Trình Kiệt vẫn ở bên trong Tiêu Dật bắn ra cho đến khi kết thúc, hắn cúi đầu hôn xuống môi của Tiêu Dật một cái rì rì nở nụ cười thỏa mãn, làm xong tất cả mọi chuyện mới chịu mang Tiêu Dật đẩy lên du thuyền.

Đợt phát động này tuy rằng Trình Kiệt đã chuẩn bị từ trước nhưng vẫn vô cùng mất sức bởi vì hắn ở dưới nước phát sinh ra loại sự tình này, từ

trước đến nay hắn chưa bao giờ từng thử qua ở dưới nước cả nhưng mà hôm nay vừa làm liền nghiện luôn, hoặc nói đúng hơn một chút nữa chính là vừa chạm vào thân thể của Tiêu Dật liền đã nghiện bất kể là ở trên cạn hay dưới nước kể cả ở trên không trung nếu có cơ hội hắn thật sự cũng muốn thử.

Trình Kiệt ngẩng thở dốc ở trên mũi du thuyền ngắm nhìn người phía dưới sớm đã ngủ say sưa bất tỉnh không biết gì cả. Dáng nằm của Tiêu Dật hiện giờ quả thật rất trêu người, hai chân dang rộng làm cho Tiểu Dật Dật lộ ra ở trước mặt của Trình Kiệt, áo sơ mi bị tốc hết lên trên làm hiện ra một bên điểm nhỏ hăng hào trước ngực bên trái. Trình Kiệt nhếch môi cười tà ác, hắn đưa tay mang áo sơ mi của Tiêu Dật cởi ra vứt hẳn sang một bên rầm rộ đứng dậy đi vào trong lấy ra điện thoại của mình chụp lại. Thật ra Tiêu Dật ngay từ lúc đầu đã tính kế với Trình Kiệt, lần đó ở Trình thị cùng Ngô Lăng nói chuyện đã có suy nghĩ nếu như quả thật cùng Trình Kiệt phát sinh quan hệ nhất định sẽ phải dùng bao, sau đó mang bao đó của Trình Kiệt gói lại thật kỹ bảo quản trong tủ lạnh để sau này nếu như hắn muốn làm khó cậu liền mang bao đó đến bệnh viện làm xét nghiệm sau đó sẽ lấy thứ đó uy hiếp hắn. Có điều Tiêu Dật cho đến hiện tại vẫn không thể ngờ được rằng, Trình Kiệt lại nhanh hơn mình một bước mang toàn bộ hình chụp của cậu lưu ở trong máy, nếu như sau này Tiêu Dật muốn rút cũng không thể rút được nữa.

Điện thoại đời mới hiện đại nhất trên thị trường cho nên chất lượng ảnh chụp vô cùng tốt, chất lượng ảnh tốt, người làm mẫu cũng tốt cho nên Trình Kiệt không ngại chụp thêm thật nhiều, hắn mang Tiêu Dật nằm đủ mọi tư thái từ bình thường cho đến xấu hổ nhất tất cả đều muốn lưu giữ lại, chụp một hồi liền cảm thấy đủ rồi mới bế người ta vào bên trong du thuyền.

Du thuyền có đầy đủ tiện nghi, phòng tắm tuy nhỏ nhưng vẫn có thể chứa được một cái bồn tắm, Trình Kiệt trước để Tiêu Dật nằm ở trên giường rầm rộ đi vào phòng tắm xả nước ấm vào trong bồn, mắt thấy ở trên kệ để sửa tắm có một rổ cánh hoa hồng đỏ đã được tách sẵn còn tươi mới cho nên Trình Kiệt liền mang toàn bộ đổ hết vào trong bồn. Du thuyền này là do Trình Kiệt thuê ở khu resort, đương nhiên chuyện của Khương La

cũng là do hắn bảo ông ta đi nói với Tiêu Dật như vậy. Trình Kiệt đi vào bên trong bể hồ nhỏ của mình thả vào trong bồn tắm, thân thể mảnh nhẽo kia ngoài nhịp thở bình ổn ra vẫn không có ý định mở mắt, Trình Kiệt nhìn chằm chằm Tiêu Dật càng nhìn lại càng cảm thấy rất đáng yêu, hắn mang cánh hoa hồng gom lại thả ở trên đỉnh đầu của Tiêu Dật, cho đến khi trên đỉnh đầu của cậu có một núi hoa hồng nhỏ rồi mới chịu dừng lại.

Trình Kiệt đưa tay chạm tới môi của Tiêu Dật ma sát nhẹ nhè, môi mỏng vừa căng mọng vừa mảnh chẳng trách hắn lại thích hôn đôi môi nhỏ này đến như vậy. Trình Kiệt di chuyển tay tới tai của Tiêu Dật, trên đỉnh đầu của Tiêu Dật có một núi hoa hồng đỏ nhỏ, hai tai mang khuyên tai kim cương lấp lánh càng khiến cho người trong bồn hiện tại thêm phẫn nộ hoặc bức người. Trình Kiệt thở nhẹ một hơi, nếu như không phải muốn Tiêu Dật nghỉ ngơi hắn cũng không ngại ôm người đang bất tỉnh này tiếp tục làm.

“Không Lối Thoát này đúng là rất hợp với em mà” Trình Kiệt khàn giọng.

Tay của Trình Kiệt sờ tới ngực của Tiêu Dật, điểm nhỏ phía trước giống như là có tà thuật khiến cho đầu ngón tay của hắn phải chạm lấy nó mới được, Trình Kiệt đưa hai đầu ngón tay khẽ kẹp chặt lấy bên ngực phải của Tiêu Dật một chút, mang một cánh hoa hồng đỏ đắp lên bên ngực trái trống không kia để khiến cho hắn đỡ phải nhìn thấy tránh tình trạng cả người bốc hỏa. Trình Kiệt đưa tay còn lại của mình vào trong làn nước, hắn khẽ trượt qua Tiêu Dật một chút rồi đưa tới phía động nhở chật hẹp của Tiêu Dật, Trình Kiệt chỉ là muốn rửa chỗ đó kỹ càng một chút lát nữa còn muốn giúp hồ nhỏ nhà mình mang thuốc bôi vào đó, bồi dưỡng cho nó thật là tốt...

Tiêu Dật giống như cảm nhận được khó chịu cho nên khẽ nhíu mày khẽ ưm a rên rỉ, Trình Kiệt vừa nghe thấy tiếng kêu khe khẽ kia liền ngẩng đầu nhìn chằm chằm Tiêu Dật. Tay của Trình Kiệt ở trước ngực Tiêu Dật dùng sức nhéo lấy xoắn lại, cả người Tiêu Dật bắt đầu run rẩy:

“Ha... ưm”

Trình Kiệt mắt nhìn biếu cảm của Tiêu Dật, ngón tay ở phía dưới động nhỏ kia chậm rãi di chuyển tới muốn cắm sâu vào bên trong đó, Tiêu Dật cảm nhận được phía dưới trướng đau truyềん tới liềnn giật mình mở mắt ra. Người đầu tiên Tiêu Dật nhìn thấy dĩ nhiên là Trình Kiệt một thân không mặc đầm đang ngã ở bên cạnh bờn tắm của cậu, một tay hắn để ở trước ngực cậu, một tay hình như là đã tiến vào nơi dễ bị tổn thương kia của cậu rã. Tiêu Dật hốt hoảng đưa chân đạp mạnh vào vai của Trình Kiệt:

“Làm cái gì thê?”

Núi hoa hồng nhỏ ở trên tóc của Tiêu Dật rơi xuống dưới mặt nước tạo ra một khung cảnh vô cùng chói mắt, Trình Kiệt bị đạp ngã về phía sau cũng phải thất thẫn mất vài giây nhìn chằm chằm Tiêu Dật không chớp mắt.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân
dtv-ebook.com

Chương 67: Chân Không Đi Được

Tiêu Dật định đứng dậy thì phía dưới liền truyềns tới cơn đau buốt lạnh, hai chân mềm nhũn ngay cả eo cũng giống như là sắp gãy đến nơi rã. Tiêu Dật chợt nghĩ đến hình ảnh vừa rồi, mình thế nhưng lại cùng một người đàn ông phát sinh quan hệ ở dưới nước, hơn nữa còn bị làm cho đến mức la hét cầu xin, đến cuối cùng lại ngất đi, tỉnh dậy liền phát hiện ra mình đã ở trong bồn tắm biến thái trải đầy cánh hoa hồng thế này. Tiêu Dật rất tức giận, cậu dù sao cũng là đàn ông làm sao có thể bị cường bạo, lại còn ngất ở giữa chừng nữa. Khi Trình Kiệt bò dậy từ dưới sàn định đưa tay đỡ Tiêu Dật đứng lên thì đã bị cậu hét lớn:

“Anh đừng đến đây, đi ra ngoài đi”

Trình Kiệt cũng không có tức giận ngược lại vô cùng kiên nhẫn nhẹ giọng với Tiêu Dật:

“Anh giúp em tắm...”

Tiêu Dật chống đỡ hai tay lên thành bồn tắm, gương mặt kia tràn ngập cảnh giác, người hiện tại cậu không muốn nhìn thấy nhất chính là Trình Sói lớn đáng ghét trước mặt này:

“Không cần, anh đi ra ngoài đi, ra ngoài đi”

Trình Kiệt muốn đưa tay lên chạm vào má của Tiêu Dật nhưng đã bị cậu mạnh mẽ gạt ra:

“Tiêu Dật...”

Tiêu Dật có phản ứng chống trả rất quyết liệt, ánh mắt kia tức giận nhìn chằm chằm Trình Kiệt, ngay cả hai cánh môi mỏng cũng mím chặt lại biểu hiện cho sự không vừa lòng:

“Anh đi ra ngoài đi, em không muốn gặp anh nữa, ra ngoài, ra ngoài ngay đi”

Trình Kiệt thật sự không ngờ tới sau khi cùng Tiêu Dật phát sinh ra sự tình kia lại khiến cho cậu trở nên né tránh hắc kịch liệt như vậy, nếu như là biết trước sẽ nhận về thái độ này của Tiêu Dật, Trình Kiệt hắc vừa mới rã nhất định sẽ dịu dàng hơn với cậu. Trình Kiệt thở dài một hơi rã với lấy khăn tắm bên cạnh quần vào quanh hông sau đó liền đi ra ngoài:

“Được rã Tiêu Dật anh ra ngoài trước”

Trình Kiệt đi rã Tiêu Dật lại bắt đầu rơi vào tình trạng hoang mang không biết tiếp theo nên phải làm cái gì, cả người trên dưới không có chỗ nào là không đau nhức cả. Tiêu Dật cố gắng thu hai chân lên cao một chút rã cắn răng lấy tay cố định đầu gối hai bên đẩy ra để cúi đầu nhìn xuống nơi ấy xem thử, có điều người mới chỉ cúi xuống một chút thôi thì cơn đau phía sau giống như là bị kéo căng ra đến đáng sợ, Tiêu Dật ngay lập tức buông tay tựa vào phía sau thành bồn tắm thở dốc, khóc mắt ẩm ướt gương mặt vô cùng đáng thương, nếu như để cho Trình Kiệt nhìn thấy bộ dạng này hắc nhất định sẽ tự cảm thấy bản thân mình thật có lỗi. Tiêu Dật không thể nào nhìn thấy được phía bên dưới của mình nhưng mà cậu cảm nhận được nơi đó không ổn hơn nữa còn đang trướng sưng, nếu như còn muốn ngã ở trong bồn tắm ngâm nước nữa có hay không sẽ ảnh hưởng không tốt đến nơi đó. Tiêu Dật muốn đứng dậy đi ra ngoài nhưng không có một chút sức lực nào cả, chân chỉ vừa mới dùng lực thu lại đã phải run rẩy duỗi thẳng ra rã.

Tiêu Dật lại bắt đầu sợ hãi, cậu lần đầu tiên trải qua sự tình như vậy cho nên đương nhiên không thể biết được những triệu chứng thế này là sẽ gặp phải, lại nghĩ đến vừa mới rã ở dưới nước các khớp xương cứng lại phải mất một thời gian mới có thể trở về như bình thường được, đến hiện tại còn như thế này nữa có phải hay không là bị tổn thương nghiêm trọng gì đó

rồi. Tiêu Dật rất là hoảng sợ một mình loay hoay muốn đứng dậy đi ra ngoài, có lẽ do quá mức hoảng sợ cho nên Tiêu Dật mất một thời gian rất lâu vẫn không thể đứng dậy được, cuối cùng bản thân lại tự suy diễn đến tình trạng xấu nhất rằng mình có phải là bị làm đến bại liệt rồi hay không. Tiêu Dật ngồi ở trong bồn tắm rưng rưng nước mắt cũng nhất định không chịu gọi Trình Kiệt vào bên trong giúp mình.

Trình Kiệt ở bên ngoài đợi rất lâu không thấy hồi ly nhỏ kia chịu bước ra liền lo lắng vào bên trong xem thử, lúc nhìn thấy ai kia ngồi ở trong bồn tắm lớn vừa khóc vừa lau nước mắt liền giật mình một chút, hắn nhẹ giọng gọi cậu:

“Tiêu Dật...”

Tiêu Dật nghe thấy có người gọi mình liền ngẩng đầu lên nhìn, mắt thấy Trình Kiệt đã thay một bộ quần áo đơn giản chỉnh tề rồi liền xoay đầu sang một bên lạnh giọng:

“Anh đi ra ngoài đi, em không muốn nhìn thấy anh lúc này nữa”

Trình Kiệt thở dài một hơi, hắn thật sự cảm thấy hối hận rồi, hồi ly nhỏ kia một bộ dáng yếu đuối như vậy càng khiến cho lòng hắn bất an:

“Tiêu Dật nên vào trong thôi nếu không em sẽ bị cảm lạnh đó”

Tiêu Dật đương nhiên là muốn vào bên trong, nước ở trong bồn đã nguội lạnh hết cả rồi nhưng mà vẫn đêchính là cậu không có khả năng đứng dậy được để di chuyển. Tiêu Dật không nói cho Trình Kiệt biết chuyện này, đường đường là một đại nam nhân có thể nói mình bị làm đến bại liệt không thể đi lại được nữa hay sao, Tiêu Dật cố gắng ngừng khóc, giọng nói không còn chí khí như lúc mới đói nữa:

“Anh ra ngoài đi”

Trình Kiệt bước vê phía trước cầm lấy áo choàng tắm rồi kéo tay Tiêu Dật muốn đỡ cậu lên, có điều Trình Kiệt chỉ vừa mới đỡ Tiêu Dật lên được một chút thì hồi ly nhỏ kia lập tức tụt xuống giống như là hai chân không

có sức lực nữa, Trình Kiệt vừa nhìn qua liền biết mình vừa rã đã quá mạnh bao cho nên mới khiến cho hổ ly nhỏ này một chút sức lực cũng không còn chỉ biết mềm nhũn ngã khụy như vậy. Trình Kiệt để áo choàng tắm sang một bên rã cúi người bế Tiêu Dật lên, Tiêu Dật lúc này nhịn không được nữa lại khóc nức nở, gương mặt nhỏ nhắn vùi ở trong lồng ngực rắn chắc của Trình Kiệt nói ngắt quãng không rõ ràng:

“Em không đi được nữa rã... không đi được nữa rã... phải làm sao?”

Trình Kiệt hả một tiếng, Tiêu Dật lại nức nở mãnh liệt hơn, giọng nói nghẹn ngào đến mức chỉ nói được một nửa liền dừng lại. Tiêu Dật nghĩ Trình Kiệt rõ ràng là đã nhìn thấy tình cảnh lúc nãy rã, cũng đã nghe thấy lời cậu nói vừa rã nhưng hắn lại chỉ hả một tiếng giống như là thể hiện sự bất ngờ mà thôi, nhất định là muốn bỏ mặc cậu không quan tâm.

Trình Kiệt thấy Tiêu Dật càng khóc càng lớn liền nhanh chóng bế cậu ra ngoài, bước chân vững chãi tiến tới giường lớn đối diện kia:

“Tiểu Dật đừng khóc, là anh không tốt”

Lúc Trình Kiệt đặt Tiêu Dật lên giường lớn, phát hiện ra thân thể của người này vẫn còn tần đọng lại vài cánh hoa hồng, một thân thể xinh đẹp như vậy, da thịt nuột nà, cả người mềm nhũn không sức lực cộng thêm vài cánh hồng đỏ trang trí kia thật sự làm cho Trình Kiệt bất đắc có phản ứng, hắn nuốt một ngụm nước miếng yết hầu chuyển động trơn trượt, bàn tay nhanh chóng giúp Tiêu Dật lấy đi hết những cánh hồng kia trên người cậu rã kéo chăn đắp lại cho cậu, tránh để cho thân thể này phơi bày trước mắt hắn nữa nếu không hắn sẽ chịu không nổi.

Tiêu Dật chỉ sợ hãi mình không đi được, cứ nghĩ đến chuyện mình không đi được thì nước mắt lại chảy ra, cậu đưa tay lên lau nước mắt không ngừng được kia lại. Trình Kiệt thấy Tiêu Dật cứ khóc mãi thôi liền đau lòng, hắn hiện tại lần đầu tiên có cảm giác bối rối tự trách bản thân:

“Tiểu Dật đừng khóc, em đau ở chỗ nào sao?”

Tiêu Dật vẫn cứ khóc, khấp người trên dưới đau, ngay cả tâm can cũng đau. Trình Kiệt giống như nhớ ra điều gì đó liền nhanh chóng từ trong ngăn tủ lấy ra một lọ thuốc nhỏ rã dịu dàng nói với Tiêu Dật:

“Là đau ở đó sao? Anh giúp em thoa thuốc”

Tiêu Dật vẫn cứ nức nở nghẹn ngào muốn nói cũng không thể nói được, Trình Kiệt nhẹ nhàng lật chăn ra, dịu dàng mang hai chân của Tiêu Dật chổng lên một chút để cho hắn dễ dàng nhìn thấy nơi bị tổn thương kia, có điều lúc Trình Kiệt mang hai chân Tiêu Dật dựng lên thì hai chân của cậu cứ như vậy mennie nhũn ra nhanh chóng hạ xuống, Trình Kiệt thấy vậy liền chuyển đổi tư thế một chút, hắn mang một chân của Tiêu Dật vắt lên vai mình, một tay giữ lấy chân đó của cậu, một tay mang thuốc đưa tới động nhỏ hơi sưng kia. Trình Kiệt rất muốn đâm ngón tay của mình vào động nhỏ của Trình Kiệt, động nhỏ sưng đỏ như vậy càng khiến cho hắn khó nhịn hơn, nhưng mà người nào đó từ nãy tới giờ cũng khóc mãi thôi cho nên hắn không dám lại làm liều chỉ còn biết nhẹ nhàng thoa thuốc theo hình vòng tròn xung quanh ở bên ngoài:

“Tiêu Dật không sao cả, chỉ là hơi sưng lên một chút thôi, thoa thuốc xong rã em sẽ cảm thấy thoải mái hơn”

Tiêu Dật không lo nơi đó, cái cậu lo chính là chân của mình không có sức lực, không thể đi được nữa rã, cái này thì lấy thuốc nào thoa vào mới khỏi đây. Tiêu Dật nức nở, hai mắt sưng lớn ửng hồng vì khóc từ nãy tới giờ, cậu cố gắng nói cho Trình Kiệt nghe:

“Chân... không đi được, không đi được nữa rã... hu hu”

Trình Kiệt dừng lại động tác một chút rã ngẩng đầu lên nhìn Tiêu Dật hả một tiếng, Tiêu Dật rất là sợ mỗi lần cậu nói mình không đi được thì Trình Kiệt chỉ hả một tiếng giống như là bắt ngò lầm, Tiêu Dật lại bắt đầu khóc dữ dội hơn:

“Chân không đi được”

Trình Kiệt thấy Tiêu Dật khóc như vậy liền luống cuống, hắn vội vã đặt chân của Tiêu Dật xuống dưới giường rồi quay lên an ủi cậu:

“Tiểu Dật đừng khóc, được được... đừng khóc”

Tiêu Dật vừa khóc vừa lau nước mắt:

“Chân không đi được”

Trình Kiệt ngẩn ra một chút, hắn có lẽ đang dần hiểu ra được vấn đề rốt cuộc, hắn là holy nhỏ nhà hắn nghĩ chân không thể đi được mới sợ hãi mà khóc nhanh như thế. Trình Kiệt bụn cười nhưng không dám cười, nếu bây giờ hắn cười liền sẽ khiến cho Tiêu Dật không thể ngừng khóc, chính vì vậy Trình Kiệt chỉ có thể ở bên dịu giọng trấn an từ từ giải thích cho Tiêu Dật hiểu:

“Được rồi Tiểu Dật không sao cả, ngủ một giấc ngày mai sẽ không cả”

Tiêu Dật không tin cho nên đáng thương nức nở nói:

“Làm sao không sao được chứ... chân không đi được nữa rồi”

Trình Kiệt cúi đầu lén cười:

“Được được, anh giúp em xoa bóp một chút, sẽ nhanh thôi lại đi được”

Tiêu Dật không nói gì nữa cả chỉ khóc thôi, Trình Kiệt cũng không biết xoa bóp sẽ có tác dụng ngay hay là không nhưng hắn có thể chắc chắn một điều rằng buổi sáng ngày mai Tiêu Dật tỉnh dậy nhất định sẽ đi lại được, chỉ có điều phải mất một chút thời gian mới có thể đứng thẳng bình thường bước nhanh mà thôi. Trình Kiệt đặt hai chân của Tiêu Dật lên đùi mình, bàn tay to lớn có lực xoa bóp hai chân của Tiêu Dật:

“Tiểu Dật đừng khóc, nếu như em cứ khóc mãi như vậy sẽ không thể nhanh恢复正常”

Tiêu Dật cố gắng không khóc nhưng không thể ngay lập tức ngừng được, một lúc sau đó từ nức nở chuyển thành thút thít, ánh mắt sưng đỏ kia

cũng dàn dàn không còn chảy nước mắt nữa. Trình Kiệt rất săn sóc Tiêu Dật, cho dù biết chắc chắn ngày mai là Tiêu Dật có thể đi được nhưng hắn vẫn ngồi ở bên cạnh xoa bóp chân cho cậu, chịu đựng sự đau đớn của Tiểu Kiệt vì nhìn thấy đôi chân thon dài này mà căng thẳng:

“Tiêu Dật anh xin lỗi”

Tiêu Dật không nói gì cả chỉ thút thít mà thôi, Trình Kiệt thở dài một hơi vừa xoa bóp chân cho Tiêu Dật vừa ở bên cạnh cậu nói chuyện:

“Tiêu Dật đừng sợ, anh giúp em xoa bóp một chút rất nhanh là có thể trở lại bình thường rồi”

“Tiêu Dật, nếu như mệt rồi thì ngủ một chút đi, anh ở đây giúp em xoa bóp chân...”

"..."

Sau đó tiếng thút thít nhỏ của Tiêu Dật dần dần biến mất, Trình Kiệt ngẩng đầu phát hiện ra họ lông nhõm mình khóc mệt đã đi ngủ rồi. Trình Kiệt để hai chân của Tiêu Dật xuống dưới giường, im lặng quan sát gương mặt ửng hồng hơ sưng của người ta, Trình Kiệt đưa tay lên má của Tiêu Dật vuốt nhẹ một cái, họ lông nhõm này thế nhưng lại có khả năng làm cho hắn vì cậu mà đau lòng áy náy như vậy, đúng là một cảm giác từ trước đến nay chưa hề xuất hiện.

Trình Kiệt rất thích Tiêu Dật, ít nhất là cho tới thời điểm hiện tại thì cậu là người mà hắn yêu thích nhất, cũng là người làm cho hắn phải đứng ngồi không yên từ trước đến nay. Bởi vì lo lắng Tiêu Dật ở bên ngoài bị người khác giở trò cho nên hắn mới không quản công việc mà vượt ngàn dặm xa xôi đến bảo vệ, bởi vì không muốn để cho người khác chiếm được Tiêu Dật cho nên hắn vừa mới rồi mới tức giận đánh mất lý trí cường bạo cậu như thế, bởi vì sợ Tiêu Dật để mắt tới ai đó cho nên hắn mới muốn kiểm soát mọi thứ xung quanh cậu, tất cả những việc hắn làm chỉ là muốn cho Tiêu Dật vĩnh viễn ở trong tầm mắt của hắn, để cho hắn chắc chắn được sẽ không có bất cứ một ai có tâm tư không phải đối với cậu.

Nếu có người muốn nhìn thấy Trình Kiệt lo lắng đến đe dọa không yên thì xin hãy mang Tiêu Dật cách thật xa hắn. Nếu có người muốn nhìn thấy Trình Kiệt cười đến hai mắt không thể mở lớn thì xin hãy ở trước mặt hắn chọc cho Tiêu Dật cười. Nếu có người muốn nhìn thấy tình yêu của Trình Kiệt có lẽ là... hãy đặt cạnh hắn một Tiêu Dật. Tiêu Dật chính là tâm tròn nhỏ bé ở chính giữa do đài kim của компа tạo ra, Trình Kiệt chính là vòng tròn lớn bao bọc lấy chấm tròn đó, muốn có được hình tròn hoàn mỹ thì phải có một tâm điểm thích hợp cũng giống như muốn nhìn thấy được một Trình Kiệt khác biệt từ trước đến nay thì phải có một Tiêu Dật phá vỡ được mọi thứ mà Trình Kiệt đã đặt ra từ trước tới giờ.

Trình Kiệt cúi đầu hôn nhẹ xuống môi của Tiêu Dật một cái rồi luyến tiếc rời ra, hắn nhẹ nhàng mang chăn phủ kín ở trên người của Tiêu Dật, sau khi làm xong xuôi mọi chuyện rã mới đi ra bên ngoài phía khoang lái điệu khiển du thuyền quay trở về bờ.

...

Buổi sáng ngày hôm sau khi những tia nắng đầu tiên chiếu tới gương mặt đang ngủ say của Tiêu Dật, rèm cửa sổ màu trắng bị gió nhẹ thổi tung bay, Tiêu Dật ngửi thấy mùi nước biển mằn mặn liền chậm rãi mở mắt. Mọi thứ xung quanh rất khác biệt, căn phòng khác biệt, cậu chợt nhớ ra rằng mình đang ở Tam Á, rèm cửa bay lên làm cho Tiêu Dật nhìn thấy bờ cát trắng ở bên ngoài, khiến cho cậu xác định được mình đã quay trở về đất liền. Tiêu Dật giống như nghĩ ra điều gì đó liền lấy hộp thử cử động chân một chút, tuy rằng cả người nhức mỏi rời rã nhưng mà chân thật sự đã có thể cử động được, cậu ngã dậy muốn đưa chân bước xuống giường để đứng dậy đi ra bên ngoài mở rèm cửa kia ra nhìn. Tiêu Dật đứng nhìn biển lớn ở phía trước, nhắm mắt cảm nhận sự bình yên, Tiêu Dật rất thích biển nhưng cậu lại không biết bởi cũng giống như chuyện Tiêu Dật thích Trình Kiệt nhưng lại không muốn để cho hắn làm.

Ở phía sau Tiêu Dật có tiếng động, cậu theo phản xạ quay người lại thì phát hiện ra Trình Kiệt một thân tây trang màu xanh đen chỉnh tề đứng ở bên ngoài:

“Đã dậy rồi sao? Em có muốn ăn cái gì hay không?”

Tiêu Dật im lặng một chút giống như là đang suy nghĩ chuyện gì đó vô cùng nghiêm túc, cuối cùng cậu liền khàn giọng nói ra một câu thế này:

“Trình Kiệt, em muốn có thời gian suy nghĩ lại mọi chuyện, chính vì thế thời gian tiếp theo chúng ta tạm thời đừng gặp mặt nhau nữa”.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân
dtv-ebook.com

Chương 68: Không Vui

Đã ba ngày kể từ khi trở về sau chuyến đi Tam Á đó, Trình Kiệt quả thật đáp ứng Tiêu Dật tạm thời không gặp mặt cậu nữa, có điều Tiêu Dật vẫn có thể nhận ra được sự quan tâm âm thầm của hắn, ví như chuyện đố ăn ở ký túc xá mỗi ngày đều có rất nhiều thịt không phân biệt ngày chẵn hay ngày lẻ, ví như chuyện Tiêu Dật sau khi đi Tam Á trở về được cho nghỉ ngơi với lý do đường xá xa xôi công việc mệt nhọc. Tiêu Dật không phải là cẩn có thời gian để điều chỉnh cú sốc sau chuyện mình bị một người đàn ông cường bạo mà là cậu đang cẩn suy nghĩ thật kỹ càng xem mình tiếp theo nên dừng lại hay là tiếp tục thế này. Tiêu Dật sợ hãi mình nếu như cứ lún sâu sẽ có một ngày không thể rời ra được, cậu sợ vào một ngày nào đó mình bất thình lình nhận ra được mình thích Trình Kiệt, cậu là đàn ông, cậu phải lấy vợ sinh con, mẹ Tiêu và ba Tiêu ở nhà đến thời điểm hiện tại đã rất mong cậu có thể lấy một người vợ răi.

Trình Kiệt giữ lời hứa với Tiêu Dật, đôi lúc ở ngoài cửa công ty chạm mặt nhau cũng sẽ chỉ nhìn lướt qua cậu một cái răi đi thẳng không nói gì, không phải Trình Kiệt lạnh lùng không cẩn Tiêu Dật nữa, có trời mới biết hắn nhớ cậu đến phát điên như thế nào, muốn ôm thân thể mềm mại nhu nhú trong lồng ngực kia ra sao, nhưng mà Trình Kiệt bởi vì không muốn gây sức ép làm cho Tiêu Dật phải khó xử cho nên hắn mới lựa chọn cách không nói chuyện với cậu, để cho cậu có thời gian bình ổn lại tâm lý. Dương nhiên Trình Kiệt cũng đã nghĩ đến kết quả xấu nhất là Tiêu Dật muốn chấm dứt hoàn toàn với hắn, đến lúc đó hắn thật sự vẫn còn có cách buộc cậu lại bên người cho dù hắn có phải mang phuơng thức bỉ ôi kia ra...

Từ sau lần bị cường bạo giữa biến tính cách của Tiêu Dật thay đổi hoàn toàn, sẽ không còn chủ động nói cười giống như lúc trước nữa, buổi sáng ở

Trình thi luyện tập các hoạt động được công ty đưa ra, đến buổi chiều trở về ký túc xá không ra ngoài, trở thành một con người hoàn toàn khác biệt với trước đây. Buổi chiều hôm đó bốn người ngồi ăn cơm ở ký túc xá, Bạch Dịch nhìn thịt ở trong bát của Tiêu Dật rồi lại nhìn cá ở trong bát của ba người còn lại:

“Tiêu Dật tại sao ngày nào cậu cũng có thịt ăn thê?”

Đó thật sự chỉ là một câu hỏi đơn giản mà thôi nhưng lại có thể khiếu cho Tiêu Dật nhận ra một đạo lý thế này: khi nào Trình Kiệt vẫn còn quan tâm cậu thì khi đó cậu vẫn còn có thịt ăn. Tiêu Dật nhìn Bạch Dịch một chút rồi đáp:

“Có lẽ rằng lúc trước tôi phải ăn cá quá nhiều”

Bạch Dịch nhíu mày hỏi tiếp:

“Tại sao chỉ có mình khẩu phần ăn của cậu là có vấn đề còn những người khác lại không bị sao?”

Lại một câu hỏi đơn giản nữa làm cho Tiêu Dật hiểu ra chuyện gì đó, đúng vậy tại sao lúc trước cậu lại không có thịt, thời gian ăn cá lại vừa vặn đúng vào lúc cậu và Trình Kiệt có vấn đề, sau đó khi đã giải quyết được vấn đề rồi lại vẫn không có thịt để ăn, xem ra lý do chỉ có một đó chính là Trình Kiệt cố tình nói người phụ trách khẩu phần ăn của cậu làm như vậy để cho cậu phải cùng hắn đi dùng bữa tối mỗi ngày.

Bạch Dịch không thấy Tiêu Dật trả lời mình thì đưa tay đẩy vào vai cậu một cái:

“Tiêu Dật lần đi Tam Á này kiểm được không ít tiền có phải không, cũng nên mời bạn bè một bữa đi chứ”

Tiêu Dật cảm giác mình đã lâu không ra ngoài rồi cho nên liền gật đầu đáp ứng:

“Được, như vậy chúng ta đi, ngày hôm nay tôi mời!”

Bốn người nhanh chóng ăn rãnh lên phòng thay đồ, Tiêu Dật tùy tiện lấy một chiếc áo thun màu đỏ cùng một chiếc quần jean xanh bụi bặm mặc lên người, địa điểm điểm là quán bar X ở cách ký túc xá một đoạn do Trác Trí Văn đề xuất, nghe nói quán bar này thường xuyên có người nổi tiếng đến cho nên mọi người cũng muốn đến đó thử xem sao.

Bạch Dịch và Trác Trí Văn không nói chuyện với nhau, chuyện này người trong phòng ai ai cũng đều nhận ra được, có điều Tiêu Dật biết lý do nhưng Bùi Khâm lại hoàn toàn không rõ. Trong phòng chỉ có một mình Bạch Dịch biết Tiêu Dật và Trình Kiệt có quan hệ mập mờ, Trác Trí Văn tưởng chỉ có duy nhất mình mình biết Bạch Dịch đang nói dối chuyện của cậu ta và Trình Kiệt, còn Bạch Dịch thì vẫn luôn diễn trò ở trước mặt của Bùi Khâm và Tiêu Dật. Mỗi quan hệ của những người trong phòng cứ toan tính lẫn nhau, không có một ai trong bất cứ bọn họ biết rằng đối phuơng đã sớm biết bí mật của mình rãnh, khiến cho mình ở trước mặt đối phuơng luôn giống như là diễn trò cười.

Quán bar X rất lớn, đèn điện nhấp nháy đủ màu sắc ở ngay lối ra vào thể hiện đẳng cấp ăn chơi ở đây. Bốn người Tiêu Dật bước vào bên trong liền bị choáng ngợp mất vài giây bởi vì ở bên trong phía trên sân khấu đang trình diễn một màn vũ nữ khiêu gợi múa cột, hơn nữa còn là khỏa thân múa cột. Thật ra thì Tiêu Dật vẫn là đàn ông, sinh lý đương nhiên cũng giống như một người đàn ông bình thường khi nhìn thấy cảnh đặc sắc này cả người cũng bắt đầu khô khan...

Bạch Dịch và Bùi Khâm đã ra ngoài nhảy, lúc này ở quầy bar chỉ còn mỗi Tiêu Dật và Trác Trí Văn. Thật ra thì Trác Trí Văn không có bất cứ vấn đề gì với Tiêu Dật cả, bản thân Tiêu Dật cũng không có vấn đề gì với cậu ta thế cho nên hai người vẫn có thể cùng nhau nói chuyện qua loa vài câu. Tiêu Dật không có ý định xem hai cô gái ở trên sân khấu biểu diễn quá nhiều, nhưng mà mỗi lần quay ra nhìn lại vừa vặn nhìn tới mấy cái chỗ không nên nhìn đến cuối cùng lại chẳng hiểu tại sao ngã im lặng chăm chú nhìn chằm chằm. Trác Trí Văn thỉnh thoảng có quay qua nhìn một chút, phần lớn thời gian của cậu ta đa số là xem điện thoại của bản thân mình giống như là đang cùng ai đó nhắn tin vậy, được một lúc Trác Trí Văn liền đẩy vai của Tiêu Dật:

“Tiêu Dật, cậu nhìn kia”

Tiêu Dật giật mình hả một tiếng quay lại nhìn Trác Trí Văn, Trác Trí Văn chỉ về phía trước mặt rã nói lớn với Tiêu Dật:

“Cậu nhìn kia, người kia có phải là Trình tổng hay không?”

Tiêu Dật hôm nay có mang theo kính cho nên có thể nhìn được, theo hướng chỉ tay kia của Trác Trí Văn cậu nhận ra được người tới là Trình Kiệt và Tống Ngộ Phàm. Tiêu Dật lúc đầu là gáy gáp bởi vì cậu sợ Trình Kiệt nhìn thấy mình ở chỗ này, nhưng mà sau khi trấn an lại cậu liền nhận ra một vấn đề rằng hắn không phải cũng đến mấy chỗ như thế này hay sao. Tiêu Dật quay lại không nhìn Trình Kiệt nữa, với tay cầm lấy ly nước ngọt ở trên quầy uống một ngụm:

“Tôi nhìn không rõ”

Trác Trí Văn nhìn theo hướng của Trình Kiệt và Tống Ngộ Phàm cho đến khi hai người họ đi vào bên trong quán nơi dành cho những khách yêu cầu phòng riêng:

“Đi vào trong rã, vốn định chạy tới chào hỏi một chút”

Tiêu Dật im lặng không nói gì cả cũng không có tâm trạng ngã xem múa cột ở phía trên kia, muốn đi ra bên ngoài cho khuây khỏa không ngờ lại gặp Trình Kiệt ở chỗ này thật là bất hưng mà. Tiêu Dật ngồi một lúc cũng không thấy Trình Kiệt đi ra ngoài cho nên cậu muốn đi vào bên trong xem thử, Tiêu Dật đi tới khu vực hành lang hẹp dài có ánh đèn mờ ảo, các phòng xung quanh đều đã đóng kín hết cả cũng không biết Trình Kiệt ở tại phòng nào nữa. Tiêu Dật cho dù không biết Trình Kiệt ở phòng nào nhưng mà cậu vẫn muốn đi dọc cho đến tận cùng dãy hành lang này tìm kiếm thử, bản thân đương nhiên cũng tự cảm thấy mình rất khó hiểu nhưng mà Tiêu Dật mặc kệ, cậu muốn xem xem Trình Kiệt rốt cuộc đến đây làm cái gì.

Tiêu Dật thấy ở phía trước có một cô gái hình như là từ phòng vệ sinh bước ra, lúc đầu không có để ý đến cô ta nhưng sau lăm nhăng nhìn tới một chút liền nhận ra được cô gái này là Bối Ni. Bối Ni có vẻ đang rất vội vàng

cho nên không để ý tới Tiêu Dật, cô ta nhanh chóng bước qua cậu đi tới căn phòng cách đó không xa mở cửa bước vào. Tiêu Dật quay lại phía sau nhìn một lúc, bởi vì cánh cửa kia đã đóng lại rầm cho nên cậu không thể xác nhận được Trình Kiệt có ở trong đó hay không, nhưng mà nếu như Trình Kiệt ở trong căn phòng đó, Bối Ni cũng ở trong căn phòng đó, địa điểm hẹn gặp mặt lại là một nơi như thế này, bọn họ có phải hay không nỡi lại tình xưa rầm. Tiêu Dật nhìn đến số phòng mà Bối Ni vừa mới bước vào rầm bước nhanh ra bên ngoài đi tới hướng quầy bar vừa mới rầm mình ngầm với Trác Trí Văn. Trác Trí Văn đã đi đâu đó rầm lúc này ở trên quầy có Bùi Khâm và Bạch Dịch đang ngầm ở đó, Tiêu Dật vừa vặn muốn đi tìm Bạch Dịch cho nên liền nhanh chân đi về phía chỗ cậu ta:

“Bạch Dịch, tôi vừa mới nhìn thấy Trình tổng”

Bởi vì tiếng nhạc ở nơi này quá lớn cho nên Bạch Dịch không nghe rõ Tiêu Dật nói gì cả:

“Cậu nói sao?”

Tiêu Dật kéo Bạch Dịch xuống một chút rầm nghiêng đầu ghé sát vào tai cậu ta hét lớn:

“Tôi nhìn thấy Trình tổng”

Bạch Dịch mở lớn hai mắt, Tiêu Dật thấy vậy liền nâng giọng nói lớn tiếp:

“Ở bên trong kia kìa”

Bạch Dịch đương nhiên muốn có cơ hội tiếp cận Trình Kiệt, hiện tại trùng hợp gặp hắn ở chỗ này cho nên không thể bỏ phí mất cơ hội ngàn năm có một được:

“Cậu thấy ngài ấy ở chỗ nào?”

Tiêu Dật đọc số phòng mà Bối Ni vừa rầm mới bước vào, cậu muốn nhờ Bạch Dịch xác nhận xem có phải là Trình Kiệt ở trong phòng đó hay

không:

“Phòng số 128”

Bạch Dịch nhíu mày do dự một chút:

“Ở phòng riêng sao?”

Tiêu Dật gật đầu:

“Đúng vậy”

Bạch Dịch không phải không muốn đến gặp Trình Kiệt mà là cậu không thể nào cứ như vậy mở cửa ra đi vào trong một phòng riêng được, Tiêu Dật thấy Bạch Dịch không có ý định đứng lên liền ở một bên đả kích:

“Cậu còn chần chờ cái gì nữa, không phải cậu nói cậu muốn tiếp cận anh ta sao, bây giờ anh ta ở ngay gần cậu như vậy, cơ hội này không phải là lúc nào cũng có đâu”

Đúng là cơ hội này không phải là lúc nào cũng có, bởi vì Bạch Dịch có gặp được mặt của Trình Kiệt hay không còn là xem ý muốn của cậu ra sao nữa, nếu như cậu cố ý ở phía sau gây rối thì Bạch Dịch đừng hòng có cơ hội gặp mặt của Trình Kiệt, bây giờ cậu đứng ở chỗ này cho cậu ta cơ hội đúng là hiếm trong hiếm có mà.

“Không phải là tôi không muốn gặp, nhưng mà đó là phòng riêng không thể nào cứ thế đi vào được”

Tiêu Dật nói thế này:

“Cậu cứ mở cửa bước vào tự nhiên sau đó cậu giả bộ là cậu nhầm phòng rã, tình huống tiếp theo đó cậu hẳn là tự biết diễn có phải hay không?”

Bạch Dịch nghĩ nghĩ một hồi liền gật đầu đứng dậy:

“Phòng 128 phải không?”

Tiêu Dật nói phải, khi Bạch Dịch rời đi rầm Bùi Khâm mới lên tiếng:

“Tiêu Dật, cậu vì sao lại nói cho Bạch Dịch biết Trình tổng có ở chỗ này”

Tiêu Dật thản nhiên nói:

“Không phải Bạch Dịch nói muốn có cơ hội gặp mặt anh ta sao, tôi thấy anh ta ở đây cho nên mới nói với cậu ấy thôi”

Bùi Khâm nhấp một ngụm rượu:

“Cậu thật sự nghĩ như vậy sao?”

Tiêu Dật quay sang nhìn Bùi Khâm hả một tiếng, Bùi Khâm lớn giọng:

“Ngày hôm đó tôi nhìn thấy Trình tổng kéo cậu vào trong thang máy”

Tiêu Dật giật mình một lúc sau đó liền giả bộ như mình không nghe thấy lời của Bùi Khâm:

“Cậu nói gì cơ, tôi không nghe rõ”

Bùi Khâm nhếch môi cười:

“Tôi thấy cậu làm như vậy có phải là mạo hiểm quá hay không, nếu như một lát nữa Trình tổng quả thật cùng Bạch Dịch bước ra thì thế nào?”

Tiêu Dật im lặng không nói gì cả, Bùi Khâm nói cũng không có sai cậu làm như vậy quá mức mạo hiểm rầm, Bạch Dịch trắng tréo dễ thương như vậy có khi nào Trình Kiệt thật sự đồng lòng với cậu ta, tuy rằng cậu và Trình Kiệt hiện giờ vẫn chưa có xác nhận cái gì cả nhưng mà cậu cũng không nói là không xác nhận, ít nhất là cho đến thời điểm hiện tại thì cậu vẫn chưa muốn xung quanh Trình Kiệt có bất cứ ai cả.

Tiêu Dật bắt đầu cảm thấy nóng ruột bởi vì đã một khoảng thời gian rầm không thấy Bạch Dịch đi ra, xem ra chắc tới sáu bảy phần căn phòng mà Bối Ni bước vào là phòng có Trình Kiệt, nếu như không có Trình Kiệt ở

trong đó vậy thì Bạch Dịch đã chẳng xuất hiện ở đây luôn r ồi ấy chứ. Tiêu Dật để tay ở trên bàn, ngón tay gõ gõ tới mặt bàn âm thầm tính toán, nhưng mà tính đi tính lại vẫn không thể ra được kế sách nào vẹn cả đôi đường. Khoảng 30 phút sau đó Bạch Dịch cuối cùng cũng bước ra ngoài, Tiêu Dật đứng bật dậy định chạy tới hỏi cậu ta tình hình thế nào thì đã thấy Trình Kiệt cũng đi ngay theo phía sau, Tiêu Dật thấy Trình Kiệt đi ra thì vội vàng ngã xuống lại chỗ của mình giả bộ như không nhận ra sự tồn tại của hắn. Tống Ngộ Phàm nhìn thấy Tiêu Dật ngã ở quầy bar thì nhanh chóng bước tới:

“Này Tiêu Dật, lâu lắm r ồi mới gặp cậu đó”

Tiêu Dật quay sang nhìn Tống Ngộ Phàm chử tuyệt đối không nhìn tới phía của Trình Kiệt:

“Trùng hợp thật”

Tống Ngộ Phàm kéo ghế ngã xuống bên cạnh Tiêu Dật cười hỏi:

“Nghe nói cậu đi Tam Á chụp hình cho Sử Cát Cát, sao r ồi chuyến đi lần đó thế nào?”

Tam Á chính là hai từ Tiêu Dật không muốn nghe thấy nhất lúc này bởi vì cứ nghe thấy Tam Á liền nhớ đến chuyện ngoài ý muốn lần đó, khi Tiêu Dật còn đang bối rối không biết nên trả lời thế nào thì Trình Kiệt ở phía sau đã lạnh giọng:

“Được r ồi Ngộ Phàm v ề thôi”

Trình Kiệt nói r ồi liền nhanh chóng rời đi, Tống Ngộ Phàm cũng đành đứng dậy đuổi theo sau:

“Tiêu Dật khi nào rảnh hẹn gặp cậu sau nhé”

Tiêu Dật cảm thấy trong lòng vô cùng khó chịu bởi vì Trình Kiệt không có ý định nói chuyện với cậu, Tiêu Dật là người rất khó hiểu ví như chuyện cậu nói với Trình Kiệt rằng tạm thời không gặp mặt thế mà bây giờ hắn

không cùng cậu nói cậu liền cảm thấy không vui. Tiêu Dật hai tay đeo ở trên đùi nắm thành nắm đấm nhỏ mím mím môi mỏng biểu hiện cho sự tức giận. Bùi Khâm nhìn thấy cảnh này liền ở bên cạnh Tiêu Dật nâng giọng:

“Cậu đã thấy hay chưa?”

Tiêu Dật quay sang nhìn Bùi Khâm rồi lại nhìn xung quanh quán bar một hồi không thấy Bạch Dịch đâu cả:

“Bạch Dịch đâu rồi?”

Bùi Khâm nhìn ra phía ngoài cửa:

“Đi rồi”

Tiêu Dật hét lớn:

“Đi rồi?”

Bùi Khâm gật đầu, Tiêu Dật nhíu mày không nghĩ tới Trình Kiệt thế như lại nhanh như vậy có người khác. Tiêu Dật đứng dậy muộn đi về, lúc ba người đi ra ngoài cửa thì thấy Bạch Dịch quay trở vào.

“Định vãi rồ sao?” Bạch Dịch hỏi

Tiêu Dật bức bối:

“Cậu đi đâu thê?”

Bạch Dịch cười cười:

“Tôi đi tiễn Trình tổng”

Tiêu Dật liếc mắt nhìn Bạch Dịch một cái rồi nói:

“Về thôi cũng muộn rồi”

Thật sự thì ngay buổi tối ngày hôm đó Tiêu Dật đã có thể xác định được rầm nhưng mà cậu lại không chịu chủ động nói chuyện với Trình Kiệt trước, cậu không muốn mình là người xuống nước dù sao thì trong chuyện này Trình Kiệt mới là người có lỗi, rõ ràng là như vậy cho nên cậu muốn đợi Trình Kiệt đến làm lành.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân
dtv-ebook.com

Chương 69: Mẹ Tiêu Đến Rồi

Kể từ khi trở về từ quán bar cho đến hiện tại đã là ba ngày sau đó, bên phía Trình Kiệt vẫn không hề có động tĩnh gì cả nhưng mà Tiêu Dật ở bên này đã nóng vội giống như ngã trên đống lửa rã. Lý do Tiêu Dật nóng vội không ngoài chuyện Trình Kiệt chưa chịu chủ động nói chuyện với cậu mà còn là vì Bạch Dịch mỗi buổi tối đến đều nằm ở bên cạnh cậu tâm tình về chuyện của Trình Kiệt. Bạch Dịch hỏi Tiêu Dật có cách nào để Trình Kiệt để ý đến cậu ta hay không, vẫn đền này đến ngay cả chính bản thân của Tiêu Dật còn không biết bởi vì cậu đang lâm vào tình trạng bị chính hắn lạnh nhạt.

Một ngày nọ Tiêu Dật nhìn thấy Bối Ni ở dưới sảnh của công ty, cậu để ý từ sau khi cậu và Trình Kiệt không nói chuyện thì Bối Ni lại có mặt ở công ty nhiều hơn, chuyện này rất có thể chứng minh cho việc Trình Kiệt và Bối Ni đã nỗi lại tình xưa rã. Tiêu Dật lòng nóng như lửa đốt nhưng cậu lại không muốn chủ động làm lành với Trình Kiệt, thế cho nên chỉ còn biết ngày ngày ôm bức túc ở trong lòng làm khó bản thân.

Cho đến một ngày Tiêu Dật nhìn thấy Trình Kiệt đi vào bãi đỗ xe, vốn định sắp xếp cho mình và hắn một cuộc ngẫu nhiên gặp mặt cho nên mới lén lút đi ở phía sau. Khi Trình Kiệt ngã vào trong xe rã, Tiêu Dật định đứng thẳng người dậy giả bộ bước đi đường hoàng thì liền nhìn thấy một cái gái bước ra từ xe kế bên đi tới gõ cửa kính xe của Trình Kiệt, Tiêu Dật theo phản xạ lại cúi người xuống muôn nhìn xem hai người bọn họ tính làm gì.

Tiêu Dật nhìn thấy Trình Kiệt bước xuống xe, hắn vẫn một thân tây trang già da lịch lâm như thường ngày, vẫn luôn là sắc mặt lạnh không biểu hiện quá nhiều cảm xúc đó. Bởi vì Tiêu Dật đứng quá xa cho nên

không thể nghe thấy được bọn họ nói cái gì, chỉ có thể nhìn ra được sắc mặt của cô gái kia không được tốt cho lắm. Ngẫm lại một chút Tiêu Dật liền giật mình nhận ra cô gái này nhìn rất quen mắt, chính là người ở trên du thuyền Tam Á lần đó, khi Tiêu Dật bước lên chiếc du thuyền kia cũng thấy cô ta từ đó bước xuống hơn nữa còn nhìn cậu giống như là rất tức giận, chiếc du thuyền lần đó chỉ có mỗi Trình Kiệt ở trên hiện tại cô ta lại xuất hiện ở chỗ này, như vậy thì cô gái này và Trình Kiệt nhất định có quen biết. Tiêu Dật còn đang mông lung suy nghĩ xem xét lại vấn đề từ đầu thì cậu chợt kích động khi thấy cô ta đột nhiên hôn Trình Kiệt. Lần đó ở trên du thuyền người này cũng không quen không biết mà hôn cậu đến hiện tại lại hôn Trình Kiệt lớn, hình như Trình Kiệt không có ý định đẩy cô gái kia ra đến cuối cùng người kết thúc nụ hôn đó lại là chính cô gái kia, Tiêu Dật hai tay nắm chặt lại với nhau trong lòng vô cùng khó chịu xoay người rời đi.

Buổi trưa ngày hôm đó Tiêu Dật không có tâm trạng để mà tham gia các hoạt động luyện tập nữa, chẳng hiểu sao trong lòng của cậu cảm thấy rất buồn bã, giống như là mình đánh mất một thứ gì đó rất quan trọng rã. Tiêu Dật tự nghĩ nếu như Trình Kiệt cứ không để ý tới cậu như thế này cũng có cái tốt, cậu không cần phải lo lắng vấn đề mình sau này dây dưa với hắn không thoát ra được.

Kết quả đến buổi chiều Tiêu Dật lại nhịn không được nữa chạy lên phòng của Trình Kiệt muốn gặp hắn hỏi cho rõ ràng chuyện về cô gái kia. Tiêu Dật nhìn thấy thư ký Tiểu Khiết ngồi ở chỗ làm việc liền gật đầu chào cô ấy rồi hỏi:

“Trình tổng có ở bên trong không?”

Bởi vì Trình Kiệt đã nói với Tiểu Khiết để cho Tiêu Dật tùy tiện ra vào nơi này cho nên khi Tiêu Dật lên đây cô ấy cũng không có làm khó dễ gì cho cậu cả:

“Trình tổng đã đi ra ngoài rồi, cậu có việc gì hay không?”

Tiêu Dật nghĩ một hồi lâu thử hỏi thư ký Tiểu Khiết thế này:

“Tôi có việc quan trọng muốn gặp Trình tổng, cô có thể cho tôi vào phòng của anh ấy đợi được không?”

Thật ra thì Tiêu Dật sớm đã nghĩ là không được rãnh nhưng mà cậu vẫn muốn thử hỏi xem ngoài sức tưởng tượng, Tiểu Khiết thế nhưng lại cho cậu vào trong phòng của Trình Kiệt ngãy đợi:

“Được, cậu vào đi”

Tiêu Dật được sự đồng ý của Tiểu Khiết liền có điểm bất ngờ, lúc cậu mở cánh cửa phòng kia ra liền dừng lại một chút hỏi Tiểu Khiết thế này:

“À đúng rãnh, cô có biết Bối Ni không?”

Tiểu Khiết cũng đang lúc rảnh rỗi chưa có công việc để làm vì thế mà nhanh chóng trả lời Tiêu Dật:

“Tôi biết”

Tiêu Dật hai mắt xoay chuyển như là tìm cớ gì đó:

“Vừa mới rãnh tôi gặp cô ấy ở dưới, cô ấy nói mấy ngày trước có đến đây rãnh để quên hoa tai ở trong phòng Trình tổng, cô có nhìn thấy hoa tai nào hay không?”

Tiểu Khiết nhíu mày suy nghĩ:

“Mấy ngày trước? Không thể nào, đã rất lâu rãnh tôi không thấy cô ta có lên đây gặp Trình tổng”

Tiêu Dật nghe vậy trong lòng giống như bỏ bớt được một gánh nặng, ngoài mặt giả bộ bất ngờ:

“A là thế sao, có lẽ cô ấy nhầm. Lần trước tôi thấy Trình tổng đi với một cô gái rất xinh đẹp, người đó là bạn gái mới của Trình tổng sao?”

Câu chuyện mà đám nhân viên thích bàn tán nhất chính là chuyện đời tư của cấp trên, Tiểu Khiết ở trên đây chỉ có một mình không có ai trò chuyện

cho nên khi Tiêu Dật nói đến vấn đề này cô liền vô cùng sốt sắng mà trả lời:

“Người cậu nói Sứ tổng sao?”

Tiêu Dật là đang muốn nhắc tới cô gái ở dưới bãi đỗ xe lần đó, muốn dò hỏi xem Trình Kiệt có đưa cô ấy lên văn phòng hay không:

“Sứ tổng tôi đã nhìn thấy qua rồi, nhưng mà cô gái kia tôi thấy lại không phải Sứ tổng”

Tiểu Khiết nghĩ một hồi:

“Không phải Sứ tổng sao, thế thì tôi cũng chưa nhìn thấy qua cô gái kia bao giờ”

Tiểu Khiết chưa thấy qua tức là Trình Kiệt không có dẫn cô gái kia lên văn phòng, Tiêu Dật thở nhẹ một hơi rồi bước vào trong phòng làm việc của Trình Kiệt:

“Như vậy không phiền cô làm việc nữa, tôi vào trong đợi Trình tổng”

Tiêu Dật đóng cửa phòng làm việc của Trình Kiệt lại, nếu là trước đây cậu mỗi buổi trưa đều sẽ lên phòng làm việc của Trình Kiệt nằm nghỉ một chút, nhưng mà mấy ngày này cậu đã không ghé qua nơi này rồi. Tiêu Dật đảo mắt nhìn xung quanh căn phòng một lượt, trên chiếc ghế tổng giám đốc kia vẫn còn vắt chiếc áo vest ngoài của Trình Kiệt, Tiêu Dật bước tới phía đó chạm lên chiếc áo vest màu xám kia, mắt thấy trên bàn làm việc của Trình Kiệt có điện thoại liền cầm lấy muốn xem thử. Tiêu Dật kéo ghế ngồi xuống, mã khóa lần trước của Trình Kiệt cậu vẫn còn nhớ thế cho nên rất dễ dàng mở ra được, Tiêu Dật mở mục lưu trữ hình ảnh, kỳ quái mục hình ảnh này Trình Kiệt lại cài khóa số, Tiêu Dật đã thử một vài dãy số cơ bản rồi vẫn không mở được cho nên liền đổi sang mục khác. Điện thoại của Trình Kiệt đột nhiên reo lên khiến cho Tiêu Dật cũng phải giật mình một chút, nhìn tới là dãy số lạ cho nên Tiêu Dật không dám tắt máy cũng không dám tùy tiện nghe chỉ có thể đợi cho cuộc gọi đó kết thúc mới có thể

tiếp tục xem xét, cuộc gọi kia kết thúc ngay lập tức có một tin nhắn truyề đến từ chính dây số lạ đó.

[Anh tại sao lại không chịu nghe điện thoại của em chứ?]

Tiêu Dật nhìn chằm chằm tin nhắn kia im lặng, ngón tay bắt giác lướt nhẹ ở trên từ phím cảm ứng.

[Cô là ai?]

[Trình Kiệt anh đừng vô tình như thế có được không, chuyện năm đó là em sai, em bây giờ hối hận rää, chúng ta làm lại có được không?]

Tiêu Dật bắt đẦU cảm thấy nghẹn khuất, lồng ngực có tiếng trống ngực vô cùng khó chịu, cậu chỉ đơn giản muốn biết người này là ai mà thôi.

[Trình Kiệt, anh năm đó không phải nói rất thích em hay sao, anh không phải nói em là người đẦU tiên mà anh yêu hay sao, Trình Kiệt chúng ta gặp mặt nhau nói rõ ràng đi]

Tiêu Dật không biết phải nên nhắn lại cái gì nữa, tin nhắn phía bên kia lại cứ dồn dập chuyển tới.

[Trình Kiệt, lần đó ở Tam Á em đã thấy cậu ta rää, cậu ta không phải là rất giống em cho nên anh mới chọn cậu ta hay sao, anh nhất định là vẫn còn tình cảm với em]

Tiêu Dật giật mình đọc đi đọc lại từng câu từng chữ mà đối phương chuyển tới, cậu ta kia là đang nói đến cậu hay sao. Cô gái này có phải là cô gái lần đó ở trên du thuyền nhìn cậu khinh miệt đó hay không, nếu đúng là cô ta thì cô ta khi ấy cùng Trình Kiệt ở dưới bãi đỗ xe hôn mê, như vậy Trình Kiệt rốt cuộc là... có phải là muốn quay lại với cô gái này hay không.

[Trình Kiệt, chúng ta gặp mặt đi, buổi tối 7 giờ em đợi anh ở quán X]

Tiêu Dật chẳng biết từ lúc nào khóc mắt mình lại rưng rưng chúa lê nóng, mãi cho đến khi nước mắt rơi xuống màn hình điện thoại cậu đang cầm trên tay thì cậu mới phát hiện ra mình thế nhưng là đang khóc. Tiêu Dật cậu nghĩ lại rã, cậu không muốn gặp Trình Kiệt nữa, lúc này gặp hắn nói chuyện chẳng phải là làm trò cười trước mặt hắn rã hay sao. Tiêu Dật vô cùng tức giận, chính là tức giận Trình Kiệt vì sao lại xấu xa như thế, làm đủ mọi biện pháp cưỡng bức để có được cậu rã bây giờ lại muốn vứt bỏ cậu luôn. Tiêu Dật trong lòng bị tổn thương ghê gớm, cậu nhanh chóng đặt lại điện thoại xuống bàn rã mở cửa bước thật nhanh ra ngoài.

Thư ký Tiểu Khiết thấy Tiêu Dật bước ra liền định ngang đầu chào hỏi một chút thì đã thấy người phía trước mình vừa khóc vừa rời đi rã, Tiểu Khiết khó hiểu gọi lớn hai tiếng:

“Này Tiêu Dật, cậu sao thế?”

Tiêu Dật nhìn thấy thang máy tổng giám đốc đang đi lên liền giật mình hoảng sợ, vội vã nhấn vào thang máy dành cho nhân viên bên cạnh liên tục. Thang máy nhân viên từ tầng thứ 10 chạy lên rất là chậm, Tiêu Dật mắt thấy thang máy tổng giám đốc đã lên đến tầng thứ 49 nghe thấy tiếng tinh một cái rã thì không còn nghĩ được gì nữa vội vàng chạy vụt đi theo hướng cầu thang bộ. Trình Kiệt bước ra khỏi thang máy vừa vặn nhìn thấy bóng dáng của người nào đó chạy đi rất nhanh liền khó hiểu, hắn đi ngang qua chỗ làm việc của thư ký Tiểu Khiết hỏi:

“Vừa mới rã có ai lên đây sao?”

Tiểu Khiết thành thật trả lời:

“Là Tiêu Dật, cậu ta vừa mới rã nói muốn đợi anh cho nên tôi để cậu ta vào trong phòng làm việc của anh đợi, nhưng mà không biết cậu ta bị làm sao một lúc sau liền khóc rời đi như vậy”

Trình Kiệt giật mình nâng giọng hỏi:

“Khóc rời đi?”

Thư ký Tiêu Khiết ngạc nhiên:

“Đúng vậy, vừa mới đi xong”

Bây giờ đã là giờ tan tầm của công ty, Tiêu Dật hiện tại vẫn cũng đã đi về rã, Trình Kiệt nhanh chân bước vào văn phòng lấy một số thứ rã cũng vội vàng trở về. Hắn không biết lý do tại sao Tiêu Dật lại khóc lóc bỏ đi như vậy nhưng dù sao Tiêu Dật cũng chịu chủ động đi gặp hắn rã cho nên Trình Kiệt muốn đi gặp mặt cậu một chyện.

Tiêu Dật sau khi kết thúc buổi tập luyện mới lên văn phòng tìm Trình Kiệt cho nên nhóm người thực tập đã sớm về hết rã, lúc này chỉ có một mình cậu đứng ở trước bến xe bus đợi xe trở về. Buổi chiều vẫn còn nắng, tuy rằng không chói gắt như buổi trưa nhưng mà độ oi bức của nó cũng không kém cạnh là bao, bóng dáng Tiêu Dật nhỏ bé in dài xuống mặt đất ngả về phía sau, gương mặt u sầu không vui dùng ánh mắt hơi uất nhìn về quang cảnh xe cộ tấp nập phía trước, Tiêu Dật cảm thấy trên đời này có người như vậy nhưng lại chẳng có ai chịu dừng lại một chút nhìn cậu cả, khói bụi ở phía trước làm cho Tiêu Dật cảm thấy ngọt ngào bí bách, khiến cho tâm trạng của cậu càng trùng xuống tệ hại hơn. Đúng lúc này điện thoại trong túi quần cậu chợt reo lên, Tiêu Dật đưa tay vào đó lấy điện thoại ra, mắt thấy trên màn hình điện thoại hiển thị tên người gọi đến liền cảm thấy bất ngờ, cậu nhanh chóng hít một hơi thật sâu mang bùn rã che giấu để nhấn nút tiếp nhận cuộc gọi:

“Mẹ à?”

Ở bên của mẹ Tiêu rất là ồn ào có lẽ chính vì thế mà bà không thể nhận ra được giọng nói của Tiêu Dật có điểm khác thường:

“Tiêu Dật, con đã đi làm về chưa?”

Tiêu Dật không có tâm trạng gì để suy nghĩ nhiều cả:

“Con vừa mới tan tầm”

Mẹ Tiêu nâng giọng:

“Thế thì tốt quá r ồi, mẹ đang ở ngoài bến xe con mau ra đón mẹ đi”

Tiêu Dật giật mình:

“Mẹ nói cái gì?”

Mẹ Tiêu cố tình không báo trước để cho Tiêu Dật không kịp chuẩn bị, bà muốn nhìn xem có phải con trai thật sự có công việc tốt như đã nói hay không:

“Mẹ đang ở ngoài bến xe X, con ra đón mẹ có được hay không đây, nếu không thì cứ đọc địa chỉ cho mẹ, mẹ từ đi tới chỗ con”

Tiêu Dật hiện tại không biết làm sao cho phải, mẹ Tiêu chưa biết chuyện cậu đang làm nghệ sĩ thực tập cho Trình thị, nếu như để mẹ Tiêu biết chuyện này cậu khẳng định sẽ bị bà kéo về nhà ngay lập tức. Bây giờ mẹ Tiêu đến r ồi, mà cậu lại đang ở trong ký túc xá của Trình thị, ký túc xá không cho dẫn người ngoài vào cho dù có là người thân, mà nếu như có được đi chăng nữa thì cậu cũng không thể để mẹ Tiêu đến đó được. Tiêu Dật ở bên này luống cuống không thôi, ở bên kia mẹ Tiêu liên tục thúc giục:

“Tiểu Dật, Tiểu Dật con có ở đó hay không?”

Tiêu Dật a lên một tiếng:

“Còn, được r ồi mẹ cứ ở đó đợi đi một lát nữa con sẽ đến đón mẹ”.

Tiêu Dật vẫn chưa biết nên xử lý tình huống như thế nào thì ở trước mặt cậu liền có một chiếc xe dừng lại, range rover quen thuộc từ từ hạ kính cửa xe xuống, Tiêu Dật không cần nhìn cũng biết người tới là ai thế cho nên cậu liền nhanh chóng xoay người muốn rời đi:

“Tiểu Dật”

Tiêu Dật nghe thấy xung hô quen thuộc này không hiểu sao khóc mắt lại cay cay muốn khóc, bước chân không thể nào nhấc lên được nữa mà đã bị

chôn chặt ở chỗ này. Bởi vì đây là ở ngoài quốc lộ cho nên Trình Kiệt không thể đỡ xe quá lâu được, chính vì thế mà hắn liền ở phía sau gọi lớn:

“Tiêu Dật lên xe đi”

Tiêu Dật không có quay đầu lại nhìn, cậu hít một hơi thật sâu rồi quyết định bước về phía trước, Trình Kiệt thấy họ ly nhở kia cứng đầu như vậy cũng chẳng còn cách nào khác liền xuống xe nhanh chóng bắt người. Tiêu Dật đang đi liền bị một lực mạnh mẽ nhấc bổng lên đặt lên vai người ta, đầu bị dốc ngược xuống liền tức giận dùng lực đánh thật mạnh vào vai Trình Kiệt:

“Anh là gì thế hả, mau bỏ em ra”.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân
dtv-ebook.com

Chương 70: Anh Rất Thích Em

Tiêu Dật bị Trình Kiệt ném vào trong xe, tuy rằng đầu óc có chút choáng váng nhưng Tiêu Dật vẫn cố chấp muốn mở cửa xe đi ra ngoài cuối cùng liền bị Trình Kiệt cưỡng chế nhốt lại vào trong xe, hơn nữa lần này Trình Kiệt còn nhanh tay khóa luôn cửa xe lại. Lúc Trình Kiệt ngồi vào trong xe rầm thì nhanh chóng lái xe rời đi, bởi vì ở chỗ này không cho phép đỗ xe sẽ gây cản trở giao thông vì thế mà Trình Kiệt không nói một lời đã lái xe rời khỏi chỗ này rầm.

Tiêu Dật vô cùng tức giận quay sang lớn tiếng với Trình Kiệt:

“Đừng xe, em muốn xuống xe”

Trình Kiệt im lặng không nói càng khiến cho Tiêu Dật thêm bức bối hơn:

“Anh muốn làm gì chứ? Em hiện tại có việc rất quan trọng”

Trình Kiệt nhanh chóng tấp xe vào lề đường rầm quay sang nhìn Tiêu Dật:

“Vì sao hôm nay đến rầm liền rời đi?”

Tiêu Dật quay sang chỗ cửa xe định mở ra nhưng cửa sớm đã bị khóa rầm, kết quả chỉ còn biết đập mạnh vào nơi đó vô ích nói:

“Anh mau mở cửa ra đi”

Trình Kiệt không còn cách nào khác phải nhào tới cúi xuống đặt một nụ hôn vào môi Tiêu Dật, để cho con sóc nhỏ này có thể trấn tĩnh lại một chút.

Thật ra nụ hôn này Trình Kiệt chỉ muốn ngăn không cho Tiêu Dật mở miệng làm loạn nữa mà thôi, nhưng mà chỉ vừa mới hôn xuống liền giống như là có ma thuật không thể nào thoát ra được, đài lưỡi luồn vào bên trong khoang miệng của Tiêu Dật, mang toàn bộ nhớ nhung cùng gấp gáp mút mạnh lấy đài lưỡi của người ta. Tiêu Dật lúc đài còn phản kháng rất kịch liệt nhưng sau đó không biết từ lúc nào hai tay lại dừng lại đặt ở trên vai của Trình Kiệt, cậu thừa nhận mình thật là mất mặt nhưng mà cậu chính là không thể đi ngược lại với cảm xúc của bản thân, tuy rằng lý trí luôn luôn nhắc nhở người này rất là xấu xa nhưng hành động của cậu lại đi ngược với lý trí của chính bản thân mình. Không biết qua bao lâu Trình Kiệt mới chậm rãi rời khỏi đôi môi của Tiêu Dật, hai tay hắn đưa lên bao lấy má của cậu khẽ cúi đài dùng ánh mắt ôn nhu nhìn cậu:

“Tiêu Dật, Tiểu Khiết nói em đến tìm anh sao?”

Tiêu Dật giật mình vội vã đẩy Trình Kiệt ra, cậu không muốn thừa nhận chuyện này nếu không nhất định sẽ trở thành trò cười ở trước mặt của Trình Kiệt mãi:

“Không có, anh mau mở cửa xe em muốn xuống chỗ này”

Trình Kiệt nhìn bộ dạng lúng túng gấp gáp kia của Tiêu Dật liền biết được cậu đang nói dối, hờ hững nhỏ này nhất định ở trong văn phòng hắn nhìn thấy cái gì đó rã hiểu lầm cho nên mới như vậy. Trình Kiệt đưa tay ôm lấy Tiêu Dật vào lòng, đối phương ở trong lòng có dùng sức giãy giụa bao nhiêu hắn vẫn cứ cố chấp ôm chặt lấy cậu, cúi đài hôn xuống mái tóc của cậu, kiên nhẫn hỏi cho đến cùng:

“Tiêu Dật, em vì sao lại khóc?”

Tiêu Dật dùng sức đẩy Trình Kiệt cách thật ra mình nhưng vô ích, có đi đài dù có vô ích đến đâu đi chăng nữa thì cậu cũng muốn đẩy hắn ra, cậu không muốn để cho Trình Kiệt biết được cậu khóc, nếu như cậu thừa nhận nhất định sẽ làm trò cười cho hắn:

“Anh buông ra, em đã nói em có việc rất quan trọng phải đi, em không muốn nói chuyện với anh nữa”

Tiêu Dật càng muôn thoát ra khỏi Trình Kiệt bao nhiêu thì Trình Kiệt càng muôn cậu ở trong lòng hắn bấy nhiêu:

“Tiểu Dật, anh rất nhớ em, chuyện ngày hôm đó ở Tam Á là anh không đúng, anh xin lỗi Tiểu Dật”

Tiêu Dật nghe thấy câu nói anh rất nhớ em kia của Trình Kiệt thì ngừng lại động tác, đây chẳng phải là kết quả mà cậu mẩy ngày nay luôn chờ mong hay sao, cậu luôn muôn Trình Kiệt chủ động xuống nước trước, muôn Trình Kiệt nói lời xin lỗi với cậu, nhưng mà mẩy lời nói này có lẽ chẳng còn quan trọng nữa ră. Tiểu Dật chỉ ngừng lại động tác một chút ră lại dùng sức đẩy Trình Kiệt ra, Trình Kiệt rất kiên nhẫn với Tiểu Dật, cho dù hầy nhở này có cố chấp vô lý bao nhiêu hắn cũng sẽ dùng kiên nhẫn của hắn để từ từ vỗ về cậu:

“Tiểu Dật, anh xin lỗi, xin lỗi em, anh thật sự rất là nhớ em”

Tiêu Dật khéo mắt lại ẩm ướt, có thể nói Tiểu Dật hiện tại giống như những bong bóng mỏng manh chỉ cần một cú chạm nhẹ một chút thôi sẽ trực tiếp vỡ tan, cuối cùng cậu vẫn là chịu không nổi nữa, cho dù có bị hắn cười cũng sẽ hỏi hắn rõ ràng mọi chuyện, có được câu trả lời thích đáng ră thì cậu sẽ không còn khó chịu trong lòng nữa:

“Anh lừa gạt, em lần đó ở bãi đỗ xe rõ ràng nhìn thấy anh cùng một cô gái hôn môi”

Trình Kiệt giật mình, hắn không nghĩ tới chuyện này lại bị Tiểu Dật nhìn thấy. Cô gái kia tên là Hà Văn Du, cũng có thể xem như là mối tình đầu của Trình Kiệt, khi ấy Trình Kiệt học đại học năm hai thông qua một người bạn quen biết được học muội này, sau cảm thấy Hà Văn Du tính tình cũng tốt hơn nữa giữa hắn và cô ấy cũng có điểm chung cho nên liền quyết định tiến xa hơn mối quan hệ tình bạn. Lần đó Hà Văn Du nhận được tài trợ đi du học, Trình Kiệt đương nhiên không muốn bạn gái đi nước ngoài, hắn nói với Hà Văn Du rằng cô ấy chỉ có thể chọn hắn hoặc là chọn đi nước ngoài, cuối cùng Hà Văn Du quyết định rời đi, tuy rằng lúc đó hai người không có chính thức nói lời chia tay nhưng sau khi Hà Văn Du qua nước ngoài không có liên lạc với Trình Kiệt nữa, Trình Kiệt khoảng thời

gian đ`ài có chút bu`n, có chút thất vọng nhưng sau đó một thời gian li`en không cảm thấy cái gì nữa cả. L`ần ấy nhìn thấy Hà Vân Du ở Tam Á, hơn nữa còn chính mắt nhìn thấy cô ta cùng h`o`ly nhỏ nhà mình hôn môi, trong lòng Trình Kiệt đương nhiên không thể nào chấp nhận được, không chấp nhận được vì cô ta thế nhưng lại hôn h`o`ly nhỏ nhà hắn chứ không phải là vì còn luyến tiếc cô ta. Hà Vân Du nhìn thấy Trình Kiệt, lại thấy các tin tức nói về sự thành công của Trình Kiệt trên mặt báo cho nên thật sự nuối tiếc, ở Tam Á không ngờ lại gặp mặt hắn nữa li`en nghĩ là số trời cho nên đến hiện tại vẫn muốn nuối tiếc không buông. Trình Kiệt thẳng thắn nói với Hà Vân Du rằng hắn hiện tại đang thích một người đàn ông, hơn nữa còn chính là người cô ta vừa mới r`ă` hôn môi, Hà Vân Du từ đ`ài đến cuối không tin tưởng, hơn nữa cho dù Trình Kiệt có thật sự thích đàn ông đi chăng nữa thì cũng chỉ làm ham vui mới lạ mà thôi, hắn từ đ`ài thích phụ nữ, bạn gái trước đây của hắn còn không phải là cô hay sao.

“Tiêu Dật, em nghe anh nói” Trình Kiệt nhíu mày.

Tiêu Dật vẫn giãy giụa không ngừng:

“Anh bỏ em ra, đáng ghét”

Lý do l`ần ấy Trình Kiệt không có ý định đẩy Hà Vân Du ra chính là để cho cô ấy thấy hắn đã không còn cảm giác gì với cô ấy cả, đỉnh cao của sự vô tình chính là coi đối phương như không khí không tồn tại, Trình Kiệt hắn đã từng hôn qua vô số người, một nụ hôn đối với hắn cũng chẳng là gì quá mức không thể, người khiến hắn có cảm xúc khi hôn mới là điều quan trọng nhất:

“Tiêu Dật, chuyện chỉ là hiểu lầm mà thôi”

Tiêu Dật chính mắt nhìn thấy Trình Kiệt không có phản kháng còn có thể là hiểu lầm hay sao:

“Hiểu lầm sao? Em chính mắt nhìn thấy r`ă`, nhìn thấy anh hôn cô ấy, có người nào không thân thiết sẽ cùng anh hôn môi sao, anh thích cô ta có phải hay không... Anh bỏ em ra đi, thật đáng ghét”

Trình Kiệt cảm xúc lẩn lộn, nghe giọng điệu kia của Tiêu Dật hình như là đang rất ghen tuông:

“Tiểu Dật, anh không có thích cô ta”

Tiêu Dật tức giận:

“Lừa gạt, anh rõ ràng thích cô ta, anh thích cô ta cho nên khi cô ấy hôn anh anh mới không đẩy cô ta ra, anh đừng ở đây nói dối nữa, mau bỏ em ra”

Trình Kiệt cũng không biết giải thích sao cho Tiêu Dật hiểu, suy nghĩ của hắn đối với người bình thường rất khác biệt, ví như chuyện của Hà Vân Du đó, bởi vì không thích Hà Vân Du cho nên Trình Kiệt mới không buông đẩy cô ta ra khi cô ta hôn hắn:

“Tiểu Dật, anh hiện tại chỉ thích em thôi”

Tiêu Dật có lẽ dùng sức mệt rã cho nên liền dừng lại, câu nói kia của Trình Kiệt thật sự làm cho cậu rất buồn bực, nếu như Trình Kiệt nói hắn thích cậu tại vì sao lâu đến như vậy không chịu đến nói chuyện với cậu, cứ cho như là cậu nói cậu không muốn gặp hắn đi chăng nữa nhưng mà hắn chẳng phải tính cách rất xấu xa mặt dày hay sao. Trình Kiệt nói hắn thích cậu thế mà lần đó ở quán bar lại cùng bạn gái cũ Bối Ni ở chung một phòng, tuy rằng không phải chỉ có hai người bọn họ ở riêng nhưng mà gặp mặt bạn gái cũ ở những chỗ như vậy làm cái gì chứ. Trình Kiệt nói hắn thích cậu thế nhưng hắn rất nhanh đã cùng cô gái khác hôn môi, đến bây giờ hắn chỉ thích mỗi mình cậu, cậu thật sự là không thể nào tin tưởng được:

“Không tin, anh rõ ràng đang nói dối, anh muốn cái gì, muốn cái gì chứ hả?”

Trình Kiệt khẽ thở dài trầm giọng nói một câu:

“Anh chỉ muốn em thôi”

Tiêu Dật sững người lại một chút, có quá nhiều lý do để cho cậu không thể tin tưởng được những lời nói này của Trình Kiệt, thâm tâm sớm biết rằng hắn đang nói dối nhưng chẳng hiểu sao trong lòng cậu lại ngu ngốc tin tưởng là thật, Tiêu Dật cảm thấy mình thật là ngu ngốc biết rõ ràng rằng người phía trước cậu đây không đáng tin tưởng rầm mà còn như vậy, Tiêu Dật nức nở ở trong lòng của Trình Kiệt nói không rõ ràng:

“Anh không thể nói thật được hay sao... anh đừng nói dối... toàn là lừa gạt hết cả”

Trình Kiệt thấy Tiêu Dật khóc như vậy thì lòng đau như cắt, hắn rất muốn bảo vệ người này nhưng hắn hết lần này đến lần khác làm tổn thương cậu như vậy, bản thân hắn cũng thật sự là không thể tha thứ cho bản thân được:

“Tiêu Dật, anh đang nói thật em đừng khóc, em khóc như vậy khiến cho anh rất đau lòng”

Tiêu Dật run run hai vai:

“Như vậy anh nói đi, anh vì sao lại hôn cô ấy?”

Trình Kiệt nhẹ giọng:

“Anh không có hôn cô ta, là cô ta chủ động hôn anh”

Tiêu Dật đánh vào ngực của Trình Kiệt:

“Anh vì sao không né tránh, nếu như chẳng may bị hôn vào rầm tại vì sao không có đẩy cô ấy ra... Anh rõ ràng thích cô ấy, thích cô ấy... anh lừa gạt em làm cái gì hả... lừa gạt cả”

Thật ra thì Tiêu Dật đánh rất đau nhưng mà Trình Kiệt cũng không có ý định ngăn cản cậu lại, hắn vẫn mang Tiêu Dật ôm ở trong lòng kiên nhẫn giải thích cho cậu:

“Bởi vì anh cảm thấy không cần thiết...”

Không đợi cho Trình Kiệt nói xong Tiêu Dật liền khóc lớn hơn:

“Anh nhất định thích cô ấy”

Trình Kiệt gấp gáp giải thích:

“Không có không có, anh làm sao có thể thích cô ta được, cô ta là bạn gái cũ của của anh, lần đấy cô ta chạy tới nói anh nhất định là vẫn còn tình cảm với cô ta cho nên anh liền chứng minh cho cô ta thấy, chứng minh cô ta dù có hôn anh đi chăng nữa thì anh cũng không có cảm giác gì cả, nếu như anh đẩy cô ta ra không phải là anh vẫn còn cảm giác với cô ta hay sao”

Nếu như Tiêu Dật ở trong tình huống của Trình Kiệt thì cậu nhất định sẽ không hành động như vậy, cho nên khi Trình Kiệt giải thích như thế Tiêu Dật cậu không thể nào hiểu được, nhưng mà dù sao Trình Kiệt đã luôn miệng nói hắn không thích người phụ nữ kia, hơn nữa giọng điệu của hắn cũng rất thành thật, nghĩ lại Trình Kiệt hắn lừa gạt cậu cũng chẳng có ích lợi gì cả thế cho nên Tiêu Dật lúc này mới coi như tạm tin tưởng Trình Kiệt:

“Anh nói dối... anh không thích em”

Trình Kiệt thấy Tiêu Dật nhỏ giọng như vậy liền nhanh chóng đưa tay xoa xoa phía sau lưng cậu trấn an:

“Làm sao có thể chứ, anh sao có thể không thích em được, mấy ngày nay anh thật sự rất nhớ em, rất nhớ em...”

Tiêu Dật dùng ánh mắt sưng đỏ ngập nước kia ngẩng đầu nhìn Trình Kiệt:

“Anh nói dối đúng không?”

Trình Kiệt cúi đầu hôn lên chóp mũi của Tiêu Dật, mỗi lần nhìn thấy đôi mắt long lanh ngắn lệ kia của Tiêu Dật lại khiến cho hắn cảm thấy tự trách bản thân mình vô cùng:

“Anh nói thật, anh rất thích em”

Đúng lúc này điện thoại ở trong túi của Tiêu Dật vang lên, cậu chợt giật mình khi nhớ ra nãy giờ mình quên mất chuyện mẹ Tiêu còn đang ở bến xe đợi mình. Tiêu Dật vội vã đưa tay vào trong túi quần lấy điện thoại ra nghe:

“Mẹ”

Phía bên mẹ Tiêu rất là ồn ào, ngay cả Tiêu Dật nói cái gì mẹ Tiêu nghe cũng còn không rõ chính vì thế mà mẹ Tiêu không thể nào nhận ra được giọng nói của con trai có điểm khàn khàn:

“Tiểu Dật hả, con đi đến đâu rồi? Có phải là không định đến đón mẹ nữa hay không đây?”

Tiêu Dật đáp:

“Mẹ à, mẹ chờ một chút, con đang tắc đường cho nên chưa thể đến ngay được, mẹ chờ một chút nha”

Trình Kiệt ở bên cạnh nghe Tiêu Dật nói chuyện, sau khi Tiêu Dật cúp máy liền hỏi cậu:

“Mẹ em tới sao?”

Tiêu Dật đưa tay lau lau nước mắt gật đầu, Trình Kiệt đau lòng giúp Tiêu Dật lau nước mắt ở bên cạnh nhẹ giọng dỗ dành:

“Như vậy mẹ em đã biết công việc hiện tại của em hay chưa?”

Trình Kiệt biết mẹ Tiêu không thích Tiêu Dật làm nghệ sĩ, cũng biết chuyện cậu giấu ba mẹ mình ra nhập Trình thị. Tiêu Dật không có gì phải giấu giếm cả cho nên liền lắc đầu:

“Vẫn còn chưa”

Trình Kiệt liền nghĩ ra một kế sách, kế sách này không những vừa lấy lòng được Tiêu Dật còn có lợi cho hắn rất nhiều:

“Như vậy buổi tối em cùng mẹ ở lại nhà của anh đi”

Tiêu Dật hả một tiếng, Trình Kiệt xấu xa lấp ló:

“Buổi tối cùng mẹ ở nhà của anh, anh có thể ở trước mặt mẹ em nói chúng ta là đồng nghiệp, hơn nữa nếu không thì em muốn đưa mẹ đi đâu chứ?”

Tiêu Dật do dự suy nghĩ:

“Như vậy...”

Trình Kiệt không cho Tiêu Dật cơ hội suy nghĩ, hắn nóng lòng đếm nay muôn được ôm thân thể hổ ly nhỏ mèn mại này ở trong lòng lầm rầm, kể từ khi trở về từ Tam Á đó Trình Kiệt không ngày nào được ngủ yên ổn, cái gì gọi là một lần liền nhung nhớ chính là hoàn cảnh như hắn hiện tại, mỗi lần nghĩ đến thân thể mèn nhũn kia ở dưới thân hắn rên rỉ kích bạo Trình Kiệt liền cảm thấy đứng ngồi không yên rầm:

“Được rầm, phía bên ký túc xá anh sẽ thu xếp ổn thỏa, mẹ em bây giờ đang ở chỗ nào?”

Tiêu Dật nghĩ một hồi cũng không tìm ra được cách nào tốt hơn cách mà Trình Kiệt nói cho nên cậu liền gật đầu đồng ý:

“Mẹ đang ở bên xe”

Trình Kiệt nghe thấy Tiêu Dật nói như vậy thì vô cùng vui vẻ, buổi tối hôm nay hắn không phải tự mình động thủ nữa rầm, có thể cùng hổ ly nhỏ xinh đẹp động lòng người này lăn lăn ở trên giường lớn, còn có thể thi triển mọi kỹ năng làm cho hổ ly nhỏ này khắp người trên dưới trước sau đều động tình run rẩy. Trình Kiệt nghĩ muôn bầm thường lần đó cho Tiêu Dật, muốn mang dịu dàng của bản thân hồi lỗi với cậu nhưng hắn không biết một điều rằng kể từ sau lần đó Tiêu Dật đã hình thành một cái hố sâu

rất lớn về vấn đề kia, chỉ mỗi lần nghĩ tới thôi cũng sẽ giật mình mà tỉnh giấc trong đêm, cho nên việc Trình Kiệt muốn cùng Tiêu Dật làm một lần nữa chỉ e không phải nói hai ba câu liền có thể nhận được cái gật đầu đồng ý của cậu.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân
dtv-ebook.com

Chương 71: Vấn Đề Bạn Gái Của Em Ấy Cứ Giao Cho Cháu

Trình Kiệt và Tiêu Dật đi đến bến xe đón mẹ Tiêu là 20 phút sau đó, lúc mẹ Tiêu nhìn thấy con trai bước ra từ chiếc xe hơi bóng loáng kia còn tưởng rằng mình hoa mắt nhầm lẫn, nhưng sau khi thấy đối phương một đường đi thẳng đến phía mình còn gọi một tiếng mẹ rất lớn thì bà mới biết được bà không có nhầm lẫn. Mẹ Tiêu nhíu mày nhìn chiếc xe phía trước rồi lại nhìn Tiêu Dật, cho dù công việc của Tiêu Dật tốt như vậy cũng không có khả năng mua được xe nhanh như thế:

“Tiêu Dật, con mua xe sao?”

Tiêu Dật giúp mẹ Tiêu xách đ傘 vừa đi vừa giải thích:

“Không phải, là xe của đ`ông nghiệp trong công ty con”

Mẹ Tiêu từ trước tới giờ cũng không nghe qua Tiêu Dật nói biết lái xe:

“Con biết lái xe sao?”

Tiêu Dật cười cười:

‘Không phải, là đ`ông nghiệp đưa con đến’

Mẹ Tiêu có điểm bất ngờ, đ`ông nghiệp của con trai mình hình như rất giàu có thì phải:

“Đ`ông nghiệp của con tốt như vậy sao?”

Tiêu Dật không nói gì cả, lúc mẹ Tiêu đi đến gần xe liền nhìn thấy một người đàn ông một thân tây trang cao cấp bước xuống xe đi tới mở sǎn

cửa cho bà, mẹ Tiêu tuy rằng không phải người thành phố, không quen tiếp xúc với người thành phố nhưng bà vẫn bị khí chất kia của Trình Kiệt làm cho thất thắn một chút, người này cùng con trai bà làm bạn bè có vẻ như hơi lệch:

“Bác gái, cháu là Trình Kiệt, bác vào trong xe đi”

Mẹ Tiêu nhìn Trình Kiệt có điểm mất tự nhiên, nhưng vì ở đây có rất nhiều xe cộ đi qua cho nên cũng không tiện đỡ xe lâu được thế cho nên mẹ Tiêu liền mỉm cười gật đầu một cái rồi vào trong xe. Tiêu Dật cùng Trình Kiệt ngồi ở phía trước, Tiêu Dật quay lại phía sau nói với mẹ Tiêu rằng:

“Anh ấy là đồng nghiệp của con trong công ty”

Mẹ Tiêu lần trước có hỏi con trai rằng đạo lý đây ở với ai, Tiêu Dật có nói rằng sống cùng với một người bạn nữa, nhưng mà nhìn người bạn phía trước này của con trai có vẻ như là điều kiện rất tốt, từ đầu đến cuối cùng con trai mình làm bạn thật sự rất kỳ lạ:

“Người này chính là người bạn mà con nói đang ở cùng phòng đó sao?”

Tiêu Dật mỗi khi nói dối sẽ có vài phản ứng không được tự nhiên cho lắm, trước tiên sẽ là bất ngờ một chút rồi a một tiếng:

“A đúng vậy”

Trình Kiệt thấy họ nhỏ nhặt mình đáng yêu như vậy thật sự khiến cho hắn nghĩ đến buổi tối ngày hôm nay, càng nghĩ lại càng trông chờ hơn:

“Bác gái, chúng ta hiện tại đi ăn có được không?”

Mẹ Tiêu gật đầu rồi lại hỏi Tiêu Dật:

“Người bạn này của con là làm chức vị gì trong công ty thế? Là đồng nghiệp ngang cấp hay là...”

Tiêu Dật biết mẹ Tiêu đang nghi ngờ cái gì cho nên liền nhanh chóng đáp:

“Anh ấy là cấp trên, trên con vài cấp”

Trình Kiệt buôn cười im lặng không nói gì hết cả, mẹ Tiêu lại nhìn về phía Trình Kiệt tán thưởng:

“Tuổi vẫn còn trẻ như vậy đã thành đạt rã, Tiêu Dật con nên học tập người bạn này của con đi”

Tiêu Dật gật đầu qua loa, Trình Kiệt lúc này mới lên tiếng hỏi:

“Bác gái đi đường có mệt hay không?”

Mẹ Tiêu cười cười:

“Cũng không có mệt lắm, chỉ là đứng đợi tiểu tử này đến đón có chút lâu mà thôi”

Trình Kiệt lại hỏi tiếp:

“Bác gái thích ăn cái gì, không thể ăn cái gì?”

Mẹ Tiêu cái gì cũng có thể ăn, nhưng bởi vì tiếc tiền thay con trai cho nên không có đòi hỏi quá cao:

“Cái gì cũng được, cứ tùy tiện đến một chỗ nào đó là được rã”

Trình Kiệt quay sang hỏi Tiêu Dật:

“Tiêu Dật em muốn ăn cái gì?”

Bình thường Trình Kiệt đều mang Tiêu Dật đến mấy cái nhà hàng sang trọng đắt tiền, giá của một miếng thịt cũng đều là ở trên trời, nếu như bây giờ cậu để cho Trình Kiệt quyết định hắn khẳng định sẽ lại mang hai người đến những nơi đó, mà nếu như đến những nơi như vậy sẽ làm mẹ Tiêu nghi ngờ thế cho nên Tiêu Dật liền nói ra địa chỉ một tiệm ăn trung bình:

“Đến quán cơm truyền thống X ở đường Y đi”

Trình Kiệt chưa từng đến nơi mà Tiêu Dật nói nhưng mà khi nghe thấy họ lầm nhầm mà muốn đến đó hắn cũng không ngại mà đi theo chỉ dẫn của người ta, sau khi đến được đúng địa chỉ đó rã Trình Kiệt nhìn xung quanh một hồi chỉ thấy duy nhất một quán cơm nhỏ ở phía trước, hắn có điểm khó hiểu quay sang hỏi Tiêu Dật cho chắc chắn:

“Là chỗ này hả?”

Mẹ Tiêu kín đáo quan sát sắc mặt của Trình Kiệt, xem sắc mặt bất ngờ kia của Trình Kiệt mà nói có lẽ những quán ăn thế này người bạn trên vài cấp kia của con trai chưa từng ghé qua, nhưng mà xem quan hệ giữa con trai và người đàn ông này có vẻ rất tốt, bà rốt cuộc vẫn không thể hiểu nổi vì sao hai người khác biệt như vậy lại có thể làm bạn bè tốt được. Tiêu Dật quay sang nhìn mẹ Tiêu liền nhận ra bà đang dùng ánh mắt dò xét thế cho nên vội vàng gật đầu đưa mắt ra hiệu cho Trình Kiệt:

“Đúng vậy, chỗ này mới khai trương rất là được”

Trình Kiệt gật đầu bước vào, tiệm ăn này là một tiệm ăn nhỏ có hai tầng, nhân viên phục vụ không có đồng phục, không có phòng ăn riêng lẻ, bày trí trong phòng đều tối giản nhất mức có thể hầu như không có bất cứ vật đắt tiền gì trang trí cả, có một cái bàn thờ thổ địa đặt ở dưới đất trong một góc sáng sủa, nhìn qua tất cả đều giống như một quán ăn bình dân. Ba người chọn một chiếc bàn ở cạnh cửa sổ, nhân viên nhanh chóng đưa thực đơn tới cho bọn họ xem, Trình Kiệt trước vẫn là mang thực đơn kia đẩy tới trước mặt của mẹ Tiêu:

“Bác gái chọn món trước đi”

Mẹ Tiêu nhìn qua thực đơn một chút, tuy rằng thức ăn không quá đắt đỏ nhưng mà giá của nó cũng không phải là rẻ, mẹ Tiêu cũng không biết chọn món nào mới được thế cho nên liền nói thế này:

“Bác cái nào cũng được”

Tiêu Dật chính là kế thừa được bản tính tiết kiệm từ mẹ của mình, chính vì vậy nhìn biểu hiện không biết nên chọn món nào mới được kia của mẹ Tiêu liền hiểu ra rằng bà đang muốn tiết kiệm tiền cho mình. Tiêu Dật nhanh chóng cầm lấy thực đơn lật mở một hồi cuối cùng liền hướng phục vụ đứng bên cạnh:

“Vậy tôi chọn lẩu hoa cúc Tô Hàng đi”

Mẹ Tiêu cũng vừa nhìn qua thực đơn thấy món lẩu hoa cúc Tô Hàng này là món ở đâu, hơn nữa giá của nó cũng là đắt nhất. Tiêu Dật nhìn mẹ Tiêu cười cười:

“Lẩu hoa cúc Tô Hàng là món đại bổ huyết, chống lão hóa, giải nhiệt thải độc, độ tuổi của mẹ ăn món này là thích hợp nhất”

Mẹ Tiêu gật gật đầu, Trình Kiệt ở bên này lên tiếng:

“Bác gái, bác yên tâm đi, Tiểu Dật ở trên này kiêm không ít tiền đâu”

Thật ra Trình Kiệt nói cũng không sai, Tiểu Dật ở trên này muốn cái gì liền có được cái đó, ví tiền của Trình tổng giám đốc lớn không phải đã sớm nằm ở trong tay cậu rã hay sao.

Mẹ Tiêu thở dài một hơi:

“Biết là như vậy nhưng mà vẫn phải để tiền sau này còn lấy vợ sinh con”

Trình Kiệt nghe vậy liền quay sang nhìn Tiểu Dật, Tiểu Dật nhận ra được ánh mắt kia của hắn cả người liền khẽ rùng mình một chút, cậu vội vàng quay sang chỗ mẹ Tiêu nói thế này:

“Mẹ à, đừng nói đến chuyện này nữa mà”

Mẹ Tiêu nâng giọng:

“Sao lại không nói chứ, này Trình Kiệt cháu đã có đối tượng hay chưa?”

Trình Kiệt thản nhiên gật đ`äu:

“Cháu đã có”

Mẹ Tiêu lại hỏi tiếp:

"Tiểu Dật nhà bác cho đến bây giờ vẫn chưa chịu quen bạn gái, bác cũng không phải bắt nó lấy vợ ngay mà chỉ c`ần nó có bạn gái"

Trình Kiệt không nói gì cả, thật ra nếu như Tiêu Dật muốn có bạn gái quả thật rất là khó, cho đến thời điểm hiện tại chỉ sợ Tiêu Dật có muôn có đi chăng nữa thì hắn cũng không cho phép đâu. Tiêu Dật cảm thấy không khí thật là không tốt, trái phải hai bên đ`äu vô cùng áp lực, cuối cùng cậu chỉ còn cách c`ầm lấy ly nước ở trên bàn uống một ngụm. Thức ăn một lúc sau được đưa lên, một bông hoa cúc vàng rất lớn đặt ở giữa n`ăi lầu, mùi hương vô cùng hấp dẫn. Tiêu Dật nhanh chóng lên tiếng:

“Được r`ăi, chúng ta ăn đi”

Trình Kiệt ở bên cạnh mang thịt bò vào trong n`ăi, mẹ Tiêu ng`ăi ở đối diện Trình Kiệt hỏi chuyện con trai mình:

“Trình Kiệt, cháu ở công ty có thấy Tiểu Dật nhà bác để ý đến ai hay không?”

Trình Kiệt cười nhẹ:

“Cái này bác trực tiếp hỏi Tiểu Dật là được r`ăi, cháu cũng không rõ ràng lắm”

Tiêu Dật thật sự rất là khó xử, mẹ Tiêu cứ ở trước mặt Trình Kiệt hỏi vấn đề này thật sự làm cho cậu lúng túng:

“Mẹ à, không có đâu, đừng nhắc vấn đề này nữa có được hay không đây”

Mẹ Tiêu liếc mắt nhìn Tiểu Dật, Trình Kiệt làm như không biết gì cả bình thản ng`ăi ăn thịt. Mẹ Tiêu giống như nhớ ra chuyện gì đó liền hỏi

Tiêu Dật:

“Đúng r ồi Tiểu Dật, lần trước Tiểu Thúy có lên đây, con đã gặp con bé hay chưa?”

Tiêu Dật suýt chút nữa là cắn vào đầu lưỡi, cậu lén lén nhìn sang Trình Kiệt một chút r ồi lại nhíu mày nói với mẹ Tiêu:

“Lần đó cũng có gặp một lần”

Trình Kiệt ng ồi im lặng nãy giờ mới lên tiếng:

“Bác gái bác yên tâm đi, vẫn đ ề bạn gái của em ấy cứ giao cho cháu”

Tiêu Dật đang uống nước cũng phải ho sặc sụa vài tiếng, Trình Kiệt này rõ cuộc là muốn nói cái gì đây. Trình Kiệt lấy khăn giấy đưa tới cho Tiêu Dật r ồi quay sang mẹ Tiêu tiếp lời:

“Sở thích của Tiểu Dật cháu cũng coi như biết một chút, em ấy thích mẫu bạn gái như thế nào cháu đều biết cả, cho nên nếu như ở công ty cháu thấy ai phù hợp nhất định sẽ tạo cơ hội cho hai người”

Mẹ Tiêu nghe vậy chính là vui mừng, xem mặt mũi của Trình Kiệt cũng là người hiền lành đáng tin tưởng, hơn nữa khí chất ở trên người vị đ ồng nghiệp này của con trai cũng rất lớn cho nên mẹ Tiêu cũng cảm thấy yên tâm hơn rất nhi ều:

“Như vậy thì tốt quá r ồi, vừa nãy cháu nói cháu có đối tượng, như vậy đối tượng của cháu có phải là cùng chung một công ty hay không?”

Trình Kiệt giả bộ bất ngờ nâng giọng:

“Bác gái, thật không ngờ bác có thể nhìn ra được”

Tiêu Dật lo lắng ở một bên uống nước liên tục, mẹ Tiêu và Trình Kiệt có vẻ như lại rất bình thản vui vẻ mà nói đến chuyện chung thân đại sự của Tiêu Dật. Kết quả ở trên bàn ăn chỉ có duy nhất Tiêu Dật là im lặng còn Trình Kiệt và mẹ Tiêu cứ bác một câu cháu một câu đối đáp qua lại vô cùng

vui vẻ. Tiêu Dật bởi vì sợ Trình Kiệt khi nói chuyện với mẹ Tiêu sẽ nói ra cái gì đó thì khốn cho nên lo lắng ngã ở một bên ăn không ngon cứ uống nước liên tục, cuối cùng uống nije quá liều muốn đi giải quyết:

“Con đi vệ sinh”

Không ai có ý định để ý đến Tiêu Dật cả, cho nên lúc cậu đứng dậy rời đi cũng không chắc là hai người đó có biết hay không nữa. Khi Tiêu Dật vào nhà vệ sinh liền ngay lập tức muối cởi quần ra đi tè, tay chỉ mới cầm lấy Tiêu Dật Dật đi được một chút thôi phía sau liền có một người vòng tay đưa tới chỗ đó, Tiêu Dật giật mình hốt hoảng a lên một tiếng lúc quay lại phía sau mới phát hiện ra thì ra đó là Trình Kiệt. Có một vần đê xảy ra là Tiêu Dật rất buồn tè cho nên khoảng thời gian đi tè cũng lâu hơn bình thường một chút, mà có người đến cầm lấy điểu của cậu cũng không thể làm cho cậu dừng lại được. Tiêu Dật xấu hổ, lúc đi vệ sinh để cho người nhìn thấy hơn nữa còn để cho người ta giúp mình nâng điểu như trẻ con thế này thật là mất mặt:

“Làm cái gì a, anh đi ra ngoài đi”

Trình Kiệt ngược lại không có xấu hổ gì cả mà lại rất thích công việc này, hắn giúp Tiêu Dật đi tè xong còn mang điểu của cậu nâng lên hạ xuống vài cái làm cho Tiêu Dật mặt mũi đỏ bừng lên:

“Đây là tiệm ăn đó, cần thận có người vào”

Trình Kiệt ngửi thấy mùi hương trên cơ thể của Tiêu Dật liền bắt đầu lâm chìm đắm mê man, hắn nghiêng đầu ngửi tới cổ của Tiêu Dật hít một hơi thật sâu:

“Tiêu Dật, buổi tối hôm nay chúng ta làm nhé”

Tiêu Dật rất là sợ chuyện đó, lần đó ở dưới nước đã để lại cho cậu trở ngại tâm lý vô cùng to lớn, chỉ cần nghĩ đến chuyện thứ kia của Trình Kiệt ở trong người cậu ra vào điên cuồng là cậu đã cảm thấy cả người ớn lạnh rã. Tiêu Dật giãy giụa muối nhanh chóng thoát khỏi Trình Kiệt:

“Không được”

Trình Kiệt gấp gáp ôm chặt lấy eo nhỏ của Tiêu Dật, môi mỏng chạm tới hôn hôn cắn cổ kia của cậu:

“Anh sẽ dịu dàng thôi, đảm bảo sẽ không như lần đó ở Tam Á”

Tiêu Dật dùng sức đẩy thật mạnh Trình Kiệt ra rất nhanh chóng kéo quẩn của mình lên đi ra ngoài. Trình Kiệt có nghĩ đến đâu cũng không thể ngờ tới rằng Tiêu Dật lại kiên quyết như vậy, xem bộ dạng tức giận kia của cậu hình như là rất khó lay chuyển.

Buổi tối ngày hôm ấy Tiêu Dật và Trình Kiệt đưa mẹ Tiêu về nhà của Trình Kiệt, mẹ Tiêu lúc bước chân vào ngôi nhà lớn này còn giật mình lưỡng lự nhìn xung quanh:

“Tiêu Dật, đây là chỗ con ở sao?”

Tiêu Dật cũng biết chỗ này thật sự rất lớn, nhưng mà ngoài chỗ này ra thì cậu cũng không biết đưa mẹ Tiêu đến đâu nữa:

“Đúng vậy đó mẹ, nhà này là bên công ty hỗ trợ cho thuê”

Mẹ Tiêu nhíu mày:

“Như vậy bao nhiêu tiền một tháng vậy?”

Tiêu Dật đẩy mẹ Tiêu vào trong:

“Không quá đắt bởi vì phía bên công ty đã hỗ trợ một nửa”

Mẹ Tiêu bước vào trong phòng nhìn toàn bộ nội thất ở xung quanh đón choáng váng:

“Công ty của con đối xử tốt với nhân viên thế sao?”

Mẹ Tiêu có thói quen đi ngủ sớm, khi ba người trở về nhà đã là gần 9 giờ tối rồi. Tiêu Dật nói Trình Kiệt mỗi người sẽ ở một phòng, Trình Kiệt

nhìn nhìn Tiêu Dật một chút đương nhiên đến chết cũng không nhượng bộ, Tiêu Dật hoàn cảnh hiện tại là nương nhờ người ta, trong nhà của Trình Kiệt có rất nhiều phòng ngủ nhưng hắn lại không đưa chìa khóa cho cậu chính vì vậy Tiêu Dật chẳng còn cách nào khác là phải ở chung một phòng với Trình Kiệt, trước khi Tiêu Dật đi tắm có làm rõ vấn đề này với hắn:

“Trình Kiệt em nói cho anh biết tối ngày hôm nay chúng ta chỉ ngủ thôi, về vấn đề kia trước mắt em không muốn nghĩ tới”

Trình Kiệt dịu giọng dụ dỗ:

“Tiểu Dật, chuyện lần đó là do anh không làm chủ được bản thân của mình cho nên mới làm em hoảng sợ, lần này anh nhất định sẽ dịu dàng thôi”

Tiêu Dật liếc mắt nhìn Trình Kiệt rã lạnh giọng kiên quyết:

“Nếu như anh cứ cố tình như vậy, sau này chúng ta đừng gặp mặt nhau nữa”

Tiêu Dật có vẻ rất nghiêm túc trong vấn đề này thế cho nên Trình Kiệt trước mặt cũng không dám làm càn chỉ có thể gật đầu hứa với cậu. Tiêu Dật ở bên trong phòng tắm lo lắng một chút mới dám cởi quần áo ra, nhà này của Trình Kiệt, buổi tối hôm nay lại ngủ chung một giường với hắn lấy cá tính xấu xa kia của Trình Kiệt mà nói thì Tiêu Dật cậu đây quả thật không có khả năng tin tưởng được quá nhiều vào lời hứa của hắn. Bình thường Tiêu Dật phải mất một thời gian khá lâu để tắm nhưng mà hôm nay vì lo lắng con sói lớn ngoài kia sẽ nhảy vào trong bất cứ lúc nào cho nên cậu mới tăng tốc lên một chút, lúc mặc quần áo xong xuôi mở cửa định bước ra ngoài liền nghe thấy Trình Kiệt hình như đang nói chuyện điện thoại với ai đó, xem cách nói chuyện kia của Trình Kiệt giống như là định đi gặp mặt người ta, muộn như thế này rã còn muốn đi đâu, Tiêu Dật đột nhiên nghĩ tới tin nhắn buổi chiều hôm nay cậu đọc được ở máy của Trình Kiệt, nếu như đối tượng hẹn gặp mặt lần này của Trình Kiệt là cô gái kia thì không ổn rã. Tiêu Dật nghĩ nghịch một hồi liền đóng cửa phòng tắm lại, mang quần áo chỉnh tề kia cởi ra treo ở một bên rã lấy áo choàng tắm mặc vào người.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân
dtv-ebook.com

Chương 72: Đo Nhiệt Độ

Trình Kiệt thay quần áo xong liền đi tới trước cửa phòng tắm nói cho Tiêu Dật biết là hắn sẽ đi ra ngoài một chút:

“Tiểu Dật, anh sẽ đi ra ngoài một chút”

Khi Trình Kiệt vừa mới nâng chân bước được một bước thì cửa phòng tắm liền mở ra, sau đó hely nhỏ kia không biết bị cái gì liền mang bộ dạng rất kỳ quái, một tay ôm ngực một tay đưa về phía trước bám lấy vai của Trình Kiệt:

“Trình Kiệt, em khó thở quá”

Trình Kiệt giật mình, hắn nhanh chóng đỡ lấy Tiêu Dật lo lắng hỏi:

“Em sao thế?”

Tiêu Dật nhíu mày khó khăn nói:

“Trình Kiệt, hình như hôm nay có cá chép, em không ăn được cá chép”

Trình Kiệt vội bế Tiêu Dật lên đi về phía giường lớn:

“Em thấy thế nào, có cần đến bệnh viện hay không?”

Tiêu Dật ở một bên hô hấp pháp phồng, tay nhỏ vẫn bám lấy cằm cổ của Trình Kiệt mệt mỏi đáp:

“Không cần... bình thường một chút sẽ khỏi”

Trình Kiệt đưa tay lên sờ trán của Tiêu Dật cảm thấy nhiệt độ rất là bình thường không có bị phát sốt, hắn có chút gấp gáp không biết phải nên làm cái gì:

“Như vậy không được, anh đưa em đến bệnh viện”

Tiêu Dật ngả đầu vào lồng ngực của Trình Kiệt khẽ nói:

“Trình Kiệt... không cần đâu... lần trước có một lần ăn phải cá chép cũng như thế này, để một lúc liền không sao”

Trình Kiệt sợ Tiêu Dật không có đủ không khí để thở cho nên liền mang mặt cậu đẩy ra. Tiêu Dật sợ Trình Kiệt phát hiện ra điều gì đó nên mới kiên quyết nhoài người lên ôm lấy hắn giả bộ mệt mỏi:

“Trình Kiệt... em khó thở”

Trình Kiệt không biết Tiêu Dật rốt cuộc đột nhiên làm sao, rõ ràng nói mệt mỏi khó thở nhưng lại cứ giống như keo dán dính chặt lấy người hắn khiến cho hắn không biết phải nên làm thế nào cho phải. Hỗn nhở trong lòng pháp phồng mềm nhũn, cả một thân thể thơm mát vừa tắm xong, mái tóc vẫn còn ẩm ướt cọ vào bên má hắn, hơn nữa cậu bây giờ chỉ mặc duy nhất một cái áo choàng tắm mà thôi chỉ cần hắn đưa tay vào bên trong liền có sờ tới những nơi mà hắn muốn sờ, có điều Tiêu Dật hiện tại đang khó chịu cho nên Trình Kiệt cũng không dám làm loạn:

“Được rồi Tiêu Dật, em nằm xuống một chút đi, anh đi lấy nước cho em uống”

Tiêu Dật ưm một tiếng rồi khó khăn nằm xuống giường, Trình Kiệt nhanh chóng đi ra khỏi phòng ngủ lấy nước cho Tiêu Dật. Tiêu Dật mắt thấy điện thoại của Trình Kiệt để ở trên bàn liền nhanh tay cầm lấy mở ra nhật ký cuộc gọi, quả đúng như cậu nghĩ người gọi cho Trình Kiệt là cô gái kia. Tiêu Dật nhanh tay mở đến mục tin nhắn, mang tất cả tin nhắn mà ngày hôm nay cô ấy nhắn tới xóa đi, đến khi Tiêu Dật nghe thấy tiếng bước chân của Trình Kiệt liền vội vàng tắt điện thoại đi đặt xuống ở chỗ

cũ. Trình Kiệt cũng không có để ý quá nhiều đến mọi thứ xung quanh, hắn hiện tại chỉ lo lắng cho sức khỏe của họ ly nhỏ này mà thôi.

“Nào, dậy uống nước đi”

Tiêu Dật lại giả bộ vất vả ngã dậy, Trình Kiệt muốn cầm ly nước giúp Tiêu Dật uống nhưng kết quả Tiêu Dật vẫn muốn tự cầm lấy uống. Khi Tiêu Dật đang uống nước thì điện thoại của Trình Kiệt lại reo lên, Tiêu Dật liếc mắt nhìn tới màn hình di động của Trình Kiệt liền thấy được là số của cô gái kia, Trình Kiệt nhìn điện thoại không do dự ở ngay tại chỗ này cầm lên nhấn nút nghe. Tiêu Dật vốn nghĩ Trình Kiệt sẽ không nghe điện thoại trước mặt mình, thế cho nên khi Trình Kiệt nhanh chóng tiếp nhận cuộc gọi kia đến thế Tiêu Dật ngay lập tức đặt ly nước xuống bàn nhào vào lòng hắn:

“Trình Kiệt... em không ổn rã”

Trình Kiệt thấy Tiêu Dật khó chịu như thế liền không quan tâm đến điện thoại gì nữa, hắn tắt điện thoại để xuống giường đỡ lấy Tiêu Dật:

“Làm sao, anh đưa em đi bác sĩ”

Điện thoại của Trình Kiệt lại reo lên, Tiêu Dật cũng không nghĩ được gì nhiều cả ngay lập tức mang đầu của Trình Kiệt kéo lê về phía trước ngực mình. Trình Kiệt hơi đẩy Tiêu Dật ra một chút khiến cho Tiêu Dật tưởng Trình Kiệt muốn nghe điện thoại cho nên cậu càng dùng sức giữ chặt lấy đầu hắn hơn:

“Trình Kiệt... em không muốn đến bác sĩ, em sợ bác sĩ”

Áo choàng tắm của Tiêu Dật vô tình bị kéo ra, gương mặt của Trình Kiệt chạm tới phẳng da thịt mềm mại kia của cậu liền ngay lập tức muốn có phản ứng, Trình Kiệt không thể ngay tại lúc này đè người xuống bởi vì người ta đang trong tình cảnh nguy hiểm, nhưng mà hắn càng muốn đẩy cậu ra bao nhiêu thì người này lại càng dùng sức bấy nhiêu:

“Trình Kiệt... em bị dị ứng với cá chép”

Trình Kiệt cảm thấy có gì đó không đúng cho lắm, lần đó đọc qua thực đơn ở ký túc xá rõ ràng cũng có cá chép, Tiêu Dật hắn là cũng đã từng ăn qua nhưng hắn lại chưa bao giờ nghe cậu nhắc tới chuyện này. Sau đó nghĩ nhiều hơn một chút có phải là Holly nhỏ kia đang giả bộ, điện thoại của hắn reo nãy giờ nhưng lại không nghe thấy Tiêu Dật đả động gì đến vấn đề này rất là kỳ quái. Đến khi điện thoại của Trình Kiệt ngừng reo thì Tiêu Dật lúc đó mới buông Trình Kiệt ra càng khiến cho hắn thêm khẳng định người này nhất định là biết ai gọi điện tới cho hắn, cho nên mới giả bộ bị mệt như vậy. Trình Kiệt hắn đường đường là tổng giám đốc lớn, cái này cũng không phải hữu danh vô thực, người nào đang nói dối muốn lấp liếm hắn đều có thể thông qua một ánh mắt mà nhìn ra tất cả.

“Được rồi Tiêu Dật, em nói rõ triệu chứng mà em gặp phải cho anh nghe, anh gọi điện nói bác sĩ hỏi xem cần mua thuốc gì”

Tiêu Dật không thể nào nói bậy giờ khỏi được, sẽ khiến cho Trình Kiệt nghi ngờ không tin tưởng thế cho nên Tiêu Dật liền nói đại:

“Chính là khó thở... còn có chút tức ngực”

Trình Kiệt kín đáo khẽ nhếch môi, bàn tay đưa vào trong áo choàng tắm của Tiêu Dật như có như không sờ soạng hết cả hai bên ngực cậu:

“Là khó chịu ở bên trái hay là ở bên phải?”

Tiêu Dật giật mình, cậu vỗ vã mang tay của Trình Kiệt đẩy ra:

“Là toàn bộ”

Trình Kiệt thấy hành động kia của Tiêu Dật thì lại càng thêm chắc chắn rằng người này đang giả bộ: “Mặt em sao lại đỏ như vậy, có phải là phát sốt rồi hay không?” Nói rồi Trình Kiệt liền ngay lập tức đưa trán của mình chạm vào trán của Tiêu Dật.

Tiêu Dật thấy Trình Kiệt gân mình như thế thì hốt hoảng cậu vội vã đẩy đùi của Trình Kiệt ra, sau khi thấy lực của mình hình như quá mạnh rã cho nên liền nhíu mày giả bộ bị đau:

“Không có sao... lát nữa liền không sao nữa”

Trình Kiệt phổi hợp lo lắng:

“Sao lại không sao được chứ, anh lấy cắp nhiệt độ xem cho em”

Nói rồi Trình Kiệt liền nhanh chóng mở ngăn kéo lấy ra một cái cắp nhiệt độ nhỏ đưa tới, Tiêu Dật thấy thế liền từ chối dùng:

“Không cần đâu, em nghỉ ngơi một chút liền sẽ không sao cả”

Trình Kiệt nghiêm giọng:

“Không được, mặt đỏ như vậy sao lại không sao được chứ, em mau nằm xuống đi”

Mặt của cậu đỏ chính là do Trình Kiệt làm, dù sao cũng chỉ là cắp nhiệt độ mà thôi cho nên Tiêu Dật đành nằm thẳng xuống, lát nữa chỉ cần nói không có bị sốt chỉ khó thở thôi là được rồi. Trình Kiệt lên giọng:

“Em nằm sấp lại đi”

Tiêu Dật khó hiểu:

“Vì sao lại nằm sấp?”

Trình Kiệt thản nhiên nói:

“Không nằm sấp xuống thì làm sao anh có thể đo nhiệt độ giúp cho em”

Tiêu Dật giật mình, Trình Kiệt này chắc không phải muốn cắm cắp nhiệt độ kia vào mông cậu chứ:

“Không cần, để ở dưới cánh tay là được rồi”

Trình Kiệt nâng giọng:

“Thế sao được, để ở dưới cánh tay không có chuẩn xác đâu”

Đúng lúc này điện thoại của Trình Kiệt lại một lần nữa reo lên:

“Em đợi anh một chút, anh nghe điện thoại”

Tiêu Dật thấy Trình Kiệt nói định nghe điện thoại liền ngay lập tức xoay người lại chống mông lên:

“Mau mau đi... hình như em bị sốt cao mất rồi”

Trình Kiệt buồi cười, cái này chính là Tiêu Dật tự mình mang mông dâng lên cho hắn chứ hắn không có hề cưỡng chế cậu làm như thế. Trình Kiệt nhanh tay kéo thật cao áo choàng tắm của Tiêu Dật lên, mông nhỏ nhíu thịt cong vênh kia lập tức hiện ra ở tâm mắt của hắn. Tiêu Dật bắt đầu có cảm giác sợ hãi khi bàn tay của Trình Kiệt chạm tới mông mình, hình ảnh ngày hôm đó ở Tam Á lại như một thước phim quay chậm tái hiện lại trong đầu của mình. Lúc Tiêu Dật còn đang mải suy nghĩ tới chuyện ở Tam Á thì phía sau mông cậu liền có cảm giác ấm ướt mềm mại đâm tới, Tiêu Dật giật mình quay lại phía sau thì phát hiện ra Trình Kiệt đang cúi đầu xuống nơi đó của cậu. Tiêu Dật giãy giụa muốn ngã dậy nhưng eo của cậu sớm đã bị tay của Trình Kiệt giữ chặt không cho cử động rồi:

“Anh làm gì a... thật là... đừng làm như vậy”

Trình Kiệt mang đầu lưỡi đưa vào bên trong động nhỏ chật hẹp kia của Tiêu Dật, tuy rằng nơi đó cực kỳ nhỏ nhưng cũng rất khó tiến vào có điều Trình Kiệt cũng không có ngại liên tục đẩy đầu lưỡi của mình tiến sâu hơn. Tiêu Dật ở phía trước run rẩy khe khẽ rên rỉ, so với đầu ngón tay của Trình Kiệt thì đầu lưỡi kia thật sự làm cho cậu cảm thấy có chút khoái cảm, nhưng mà mang đầu lưỡi cắm vào nơi đó thật là kỳ quái, càng nghĩ lại càng khiến cho Tiêu Dật xấu hổ đỏ bừng mặt, tay nhỏ đưa xuống phía dưới muốn đẩy đầu của Trình Kiệt ra:

“Trình Kiệt đừng làm như vậy... anh đừng như thế... rất là kỳ quái... ưm”

Trình Kiệt nghe thấy giọng nói xen lẫn tiếng rên rỉ kia liền biết Tiêu Dật đang rất thoải mái cho nên hắn liền rời ra, chậm rãi mang người Tiêu

Dật lật lại. Trình Kiệt vừa mang đài lưỡi lấy ra liền khiến cho Tiêu Dật có chút không được thoải mái, cậu cũng không biết tại vì sao mình lại có cảm giác đáng xấu hổ như thế. Tiêu Dật kéo áo choàng tắm xuống phía dưới muốn che đi thân thể bị lộ ra ở trước mặt của Trình Kiệt. Trình Kiệt nắm lấy cổ tay của Tiêu Dật, hắn dịu dàng nhoài người lên trên một chút hôn lấy môi của cậu, tất cả mọi động tác đều vô cùng dịu dàng kiên nhẫn, từ đài đến cuối đài không có một chút gấp gáp nào cả, rất là trái ngược với đêm ở Tam Á lần đó:

“Tiêu Dật, anh sẽ nhẹ nhàng thôi”

Tiêu Dật tuy rằng muốn, phía dưới của cậu hình như cũng có chút trống vắng rất là không thoải mái nhưng mà khi cậu nghĩ tới cảm giác đau đớn cùng sợ hãi ở Tam Á kia liền lắc đài từ chối:

“Không được... em rất sợ”

Trình Kiệt hôn khắp mọi nơi trên gương mặt của Tiêu Dật, từ trán cho đến hai mắt, sống mũi rã tới hai bên má, môi mỏng của hắn chạm tới đôi môi mềm mại kia của cậu cuối cùng dừng lại ở cái cằm nhỏ xinh kia:

“Sẽ không đau, anh sẽ rất dịu dàng”

Tay của Tiêu Dật vẫn chống đỡ ở trước ngực của Trình Kiệt:

“Không... đài vẫn sẽ đau”

Trình Kiệt ở bên cạnh Tiêu Dật dịu giọng dỗ dành:

“Anh sẽ thật nhẹ nhàng với em, nếu như đến lúc đó em nhịn không được anh sẽ dừng lại... như thế nào?”

Tiêu Dật không nói gì cả nhưng hai tay vẫn chống đỡ ở trước ngực của Trình Kiệt, Trình Kiệt hiểu ý hely nhỏ nhà mình có lẽ vẫn đang còn do dự suy nghĩ thế cho nên hắn liền cúi đài hôn xuống môi cậu, đài lưỡi luân vào trong khoang miệng cậu càn quét khắp mọi nơi không bỏ sót bất cứ một chỗ nào cả. Tiêu Dật hơi đẩy Trình Kiệt ra một chút nhưng mà cũng vô

ích cuối cùng lì én dè dặt đáp lại nụ hôn của hắn, Trình Kiệt cảm nhận được người phía dưới đáp lại mình lì én vui vẻ hôn xuống dưới c ần cổ của cậu, bàn tay nhanh chóng đưa xuống dưới muốn mở cúc qu ần của mình ra. Tiêu Dật cảm nhận được ngu ần nóng ở giữa hai bắp đùi mình lì én căng thẳng, cho đến khi Trình Kiệt ă ă thảng dậy mang hai chân của cậu tách rộng ra làm cho đồng nhở chật hẹp kia được phơi bày không có một chút che chắn nào cả. Tiêu Dật mất tự nhiên đưa tay xuống phía dưới muốn che đi nơi đó của mình lại, giọng nói khàn khàn:

“Trình Kiệt... em không muốn làm nữa”

Trình Kiệt một tay trượt ở bên ngoài động nhở của Tiêu Dật, một tay lại c ầm lấy Tiểu Vũ Vũ di chuyển lên xuống khơi gợi kích thích cho cậu:

“Tiểu Dật, không sao cả”

Chân của Tiêu Dật bị Trình Kiệt tách rộng ra không có cách nào khép lại được, tuy rằng vô cùng xấu hổ nhưng khoái cảm ở phía dưới kia vô cùng sung sướng khiến cho cậu rơi vào mê man. Trình Kiệt ở một bên quan sát sắc mặt của Tiêu Dật, mắt thấy gương mặt của đối phương ứng h ồng còn liên tục phát ra tiếng rên rỉ đứt quãng, Trình Kiệt nhanh chóng thu tay lại nhoài người về phía trước lấy gel bôi trơn ở trong ngăn tủ. Tiêu Dật mở mắt nhìn Trình Kiệt, động nhở ở phía dưới bắt đầu có cảm giác mát lạnh của gel bôi trơn khiến cho cậu càng căng thẳng hơn, cậu đưa tay xuống nắm lấy cổ tay của hắn:

“Trình Kiệt...”

Trình Kiệt cho Tiêu Dật một ánh mắt yên tâm:

“Không sao Tiểu Dật, anh nhất định không làm em đau”

Nói ă Trình Kiệt lì én đưa một ngón tay chậm rãi tiến vào, Tiêu Dật hít một ngụm khí lạnh hô hấp pháp ph ồng, cảm giác phía dưới hơi trướng một chút nhưng vẫn có thể ở trong t ầm sức chịu đựng của cậu:

“Uhm...”

Trình Kiệt đưa tay cầm lấy Tiêu Dật Dật vuốt lên vuốt xuống giúp cho Tiêu Dật buông bỏ căng thẳng, sau khi xác nhận Tiêu Dật hai mắt mê man nhắm nghiền Trình Kiệt liền mang thêm một ngón tay nữa tiến vào. Tiêu Dật khẽ rùng mình một chút, đài ngón chân quặp chặt lại với nhau, hai tay nắm lấy ga trải giường nhăn lại giống như những bông cúc. Trình Kiệt lên tiếng trấn an Tiêu Dật:

“Tiểu Dật, một chút là có thể quen”

Tiêu Dật vừa đau vừa sợ, chính là sợ hãi việc hai ngón tay nhỏ kia của Trình Kiệt cắm vào bên trong cậu đã khó chịu như vậy rồi, đợi đến lúc Tiểu Kiệt to lớn kia đưa vào có phải là sẽ đau đớn vô cùng hay không:

“Uhm... ha... Trình Kiệt nhẹ tay”

Trình Kiệt ở phía dưới trướng đau vô cùng chỉ muốn ngay bây giờ đưa Tiểu Kiệt Kiệt kia cắm sâu vào động nhỏ này phát động, có điều Tiêu Dật có vẻ đang rất sợ hãi thế cho nên hắn không thể nào mà làm điều được. Trình Kiệt quả thật nhẹ nhàng dùng ngón tay di chuyển chậm rãi, ở một bên cẩn trọng quan sát sắc mặt của cậu. Tiêu Dật hô hấp pháp phồng phải mất một khoảng thời gian mới có thể cảm nhận được khoái cảm ở phía dưới, đau đớn dần dần bị lấn áp. Trình Kiệt thấy Tiêu Dật đã thích ứng được rồi liền nhẹ giọng hỏi cậu:

“Tiểu Dật, tiếp tục?”

Tiêu Dật hô hấp pháp phồng gật nhẹ đài, Trình Kiệt đưa thêm một ngón tay nữa vào, Tiêu Dật ngay lập tức không chịu được, phía động nhỏ bên dưới bắt đài co bóp kịch liệt, miệng nhỏ của cậu mở ra như muốn cõng hít thở:

“Trình Kiệt... đau đau... ưm... ha”

Trình Kiệt thở mạnh một hơi rồi dừng lại để cho Tiêu Dật thích ứng, Tiêu Dật cảm thấy Tiêu Dật Dật rất ngứa ngáy khó chịu cho nên không ý thức được đưa tay xuống cầm lấy nó khẽ vuốt vuốt. Trình Kiệt nhìn một hành động phóng đãng kia của Tiêu Dật ánh mắt liền trở nên âm trầm

cuồng dã, hắn đẩy tay khẽ di chuyển một chút ngay lập tức Tiêu Dật liền mở miệng bật ra tiếng rên rỉ, ngay cả bàn tay đang nắm lấy Tiêu Dật Dật kia của cậu cũng bắt đầu vuốt mạnh hơn:

“Trình Kiệt ưm... ha... a...”.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân
dtv-ebook.com

Chương 73: Trình Kiệt Thống Khô

Đúng lúc này điện thoại của Trình Kiệt lại một lần nữa vang lên, Tiêu Dật hai mắt vốn dĩ đang khép hờ hiện tại cũng đột nhiên mở lớn, tuy rằng khoái cảm trong người đã tăng cao nhưng mà Tiêu Dật vẫn muốn dừng lại để cho Trình Kiệt nghe điện thoại. Thật ra thì Tiêu Dật không cần phải nhìn cũng biết người gọi điện tới cho Trình Kiệt là ai, cậu biết rõ là ai cho nên cậu mới muốn nghe xem người kia sẽ nói gì với Trình Kiệt, nhân tiện quan sát luôn biểu hiện của Trình Kiệt là như thế nào:

“Trình Kiệt nghe điện thoại”

Trình Kiệt làm gì còn có tâm trạng mà nghe điện thoại nữa, hắn đưa tay gạt điện thoại sang một bên ý nói hắn không muốn nghe. Tiêu Dật giữ cổ tay của Trình Kiệt lại, cậu cố gắng ngẩng đầu dậy cầm lấy điện thoại kia nhấn nút tiếp nhận cuộc gọi, hơn nữa còn cố ý mở loa ngoài thật lớn rầm mới đưa tới trước mặt của Trình Kiệt.

Đầu dây bên kia nhanh chóng truyền tới giọng nói có điểm nóng vội của một cô gái:

“Trình Kiệt, anh đi đến đâu rầm?”

Trình Kiệt khàn giọng:

“Tôi đang ở nhà, hôm nay không thể gặp cô được”

Tiêu Dật không hài lòng với câu trả lời này của Trình Kiệt chính vì thế cậu liền đưa miệng tới gần tai của Trình Kiệt, hơi thở nóng bỏng kia phả vào tai hắn dùng lời nói chỉ đủ cho hai người nghe thấy:

“Sau này cũng không gặp”

Bởi vì người bên cạnh quá mức xấu xa cho nên Trình Kiệt càng ngày càng khó chịu muốn ngay lập tức tắt điện thoại tiếp tục làm:

“Sau này cũng không cần gặp”

Hà Văn Du ở bên này nghe thấy cậu cụ tuyệt lạnh lùng kia của Trình Kiệt liền uy hiếp:

“Trình Kiệt, nếu như anh không gặp em, em mỗi ngày đều sẽ đến công ty tìm anh, để cho anh khi nào chịu xuống gặp em mới thôi”

Tiêu Dật ngồi ở bên cạnh của Trình Kiệt, một tay cầm lấy điện thoại di động của hắn, một tay ôm lấy má của hắn, miệng nhỏ liên tục lướt nhẹ chạm tới tai hắn. Tiêu Dật chính là muốn nghe xem hai người này muốn nói chuyện gì, nếu như để cho Trình Kiệt đi gặp mặt Hà Văn Du thì cậu chẳng phải sẽ không nghe được hay sao, thế cho nên Tiêu Dật ở chỗ này lại tiếp tục thổi gió vào bên tai Trình Kiệt:

“Có gì nói luôn qua điện thoại đi”

Trình Kiệt muốn quay sang hôn Tiêu Dật nhưng bị đối phương dùng ánh mắt cương quyết đẩy ra, kết quả Trình Kiệt hắn đành phải nghe theo lời người ta:

“Cô có gì thì nói luôn ở đây đi”

Đầu dây bên kia im lặng lưỡng lự vài giây, tiếp theo sau đó mới có giọng nói cất lên:

“Trình Kiệt, chuyện lần đó là em không đúng, em không nên tự ý quyết định rời đi, khoảng thời gian sống ở bên đó em thật sự rất nhớ anh, nhưng mà em lại không dám gọi điện cho anh. Cho đến lúc gặp lại anh ở Tam Á lần ấy em mới có đủ dũng khí để đến nói chuyện với anh, đến hiện tại thì em nhận ra được một điều rằng em không thể nào quên anh được”

Tiêu Dật nghe thấy rất rõ ràng lời nói kia của Hà Vân Du, bạn gái cũ đột nhiên nói lời này chính là tình cũ chưa dứt muối nỗi lại, mà cái gọi là bạn gái cũ so với một cô gái muốn theo đuổi Trình Kiệt mà nói thì bạn gái cũ nhất định là có sức uy hiếp hơn. Tiêu Dật tuy rằng trong lòng khó chịu nhưng cậu vẫn cứ ở bên tai Trình Kiệt thổi gió:

“Nói cho cô ấy biết là anh có người thích r ā”

Trình Kiệt nhin không nỗi nữa phải đưa tay sờ tới vuốt vuốt bắp đùi của Tiêu Dật:

“Tôi hiện tại có người thích r ā”

Hà Vân Du ở bên này hình như rất có quyết tâm:

“Em biết, em biết anh đi ầu kiện tốt như thế nhất định là có rất nhi ầu người muốn theo đuổi, nhưng mà em tin chắc em là người hiểu anh nhất từ thói quen cho đến suy nghĩ của anh em đều biết, hãy cho em thêm một cơ hội có được không, Trình Kiệt?”

Tiêu Dật ngẫm lại mình hình như chưa có biết được nhi ầu thói quen của Trình Kiệt cho lầm, hơn nữa nói đúng ra rằng cậu chưa hề biết một cái gì cả. Từ đó đến giờ khi hai người ở bên cạnh nhau chỉ có Trình Kiệt là luôn chiếu theo sở thích của cậu mà làm theo, hắn chưa từng thể hiện sở thích của bản thân bao giờ. Tiêu Dật nghĩ một h ā li ền đem tay của Tiêu Dật đặt ở trên Tiêu Kiệt Kiệt của mình giữ lấy r ā lại nói nhỏ vào tai hắn:

“Anh hỏi cô ấy rằng thói quen của anh là gì?”

Trình Kiệt quả thật là không muốn cùng Hà Vân Du dài dòng nữa, nhưng mà h ồly nhỏ này hết lần này đến lần khác một bên câu dẫn hắn, một bên lại muốn tra tấn hắn như vậy:

“Cô nói xem sở thích của tôi là gì?”

Hà Vân Du nghĩ Trình Kiệt đang cho mình một cơ hội thế cho nên không cần suy nghĩ quá nhi ầu mà nói ra tất cả:

“Trình Kiệt anh ngay từ khi còn học đại học đã lãnh đạm không thích nói nhảu, nhưng mà những câu anh nói ra đều khiến cho người khác phải khâm phục mà im lặng nghe theo. Anh không thích người giả tạo, quanh co lồng vòng lấp ló, anh thích một người thẳng thắn. Anh thích người đường đường chính chính một đấu một, không thích người ở sau lưng lôi kéo quan hệ. Anh mỗi buổi sáng sẽ thức dậy luyện tập chạy bộ ở bên ngoài một chút, có khi sẽ đi bơi, mỗi ngày đều uống một ly cà phê đen bỏ một ít sữa nhưng tuyệt đối không cho đường”

Tiêu Dật ở một bên rất chăm chú lắng nghe lời mà tình địch của mình kể về đối tượng của cậu, xem cô ta nói trôi chảy như vậy có lẽ lúc ấy cô ta cũng rất là hiểu Trình Kiệt, nhưng những sở thích cô ta nói về Trình Kiệt, cậu hình như là chẳng trúng được điểm nào cả. Hà Vân Du nói Trình Kiệt thích người thẳng thắn không thích quanh co lồng vào, cậu không phải là phải đi một vòng tròn lớn đến hiện tại mới có thể ngồi ở bên cạnh hắn được hay sao. Hà Vân Du nói Trình Kiệt thích một đấu một không thích sau lưng lôi kéo quan hệ, cậu không phải là bây giờ đang ở sau lưng của Trình Kiệt âm thầm tranh đấu với Hà Vân Du hay sao. Tiêu Dật nghĩ vậy liền bùi môi thầm nghĩ đều là nói láo cả, cậu há miệng ngậm lại vành tai của Trình Kiệt cắn cắn một chút rồi nói nhỏ:

“Đều sai hết cả”

Trình Kiệt cả người ngẩng cao đầu, bàn tay ở dưới đùi của Tiêu Dật cũng dùng sức bóp lấy một chút:

“Cô nói sai rồi”

Tiêu Dật nhếch môi nói tiếp với Trình Kiệt:

“Con người tôi chính là thích những người như cô nói”

Trình Kiệt quay sang hôn vào môi của Tiêu Dật một cái, một nụ hôn vừa chạm tới liền như muốn mút môi của Tiêu Dật vậy, Tiêu Dật nhíu mày đẩy Trình Kiệt ra liếc hắn ý phải nói tiếp. Trình Kiệt không còn cách nào nữa cả đành phải mở miệng nghe theo:

“Con người tôi chính là thích những người như cô nói”

Hà Văn Du khẽ thở nhẹ một hơi:

“Trình Kiệt, em biết là anh đang nói dối, em biết là anh vẫn còn đang tức giận em, Trình Kiệt chúng ta gặp mặt nhau đi có được hay không?”

Lần này Trình Kiệt không đợi Tiêu Dật phải ở bên tai nhắc nhở nữa đã ngay lập tức đáp một câu: “Không thể được!” rầm nhanh chóng dùng lực cướp lấy điện thoại của mình ở trên tay Tiêu Dật đập mạnh xuống dưới sàn.

Tiêu Dật vốn là vẫn còn muốn nói thêm một chút với Hà Văn Du, thật ra thì cùng tình địch nói chuyện vẫn có thể thu được rất nhiều những tin tức bổ ích. Tiêu Dật bị đập điện thoại đi lìa mất hứng đẩy Trình Kiệt ra kéo lấy chăn ở bên cạnh quấn lên người rầm nằm xoay lưng lại với hắn hừ một tiếng. Trình Kiệt định nâng chăn của Tiêu Dật lên muốn tiếp tục chuyện còn đang dang dở thì đã nhận được một giọng nói đanh thép của đối phương:

“Không được phép nâng chăn”

Trình Kiệt nghe thấy giọng nói kia thì cũng dừng lại một chút, xem thái độ kia của Tiêu Dật hình như là đang giận dỗi, hắn vẫn là nên trước cùng người ta đỡ dành trước thì hơn:

“Tiêu Dật, chúng ta vẫn còn chuyện chưa làm xong”

Tiêu Dật vẫn nằm quay lưng lại với Trình Kiệt:

“Không còn chuyện gì nữa, không có chuyện gì nữa cả”

Trình Kiệt đưa tay chạm vào vai của Tiêu Dật rầm cúi người hôn lên đó:

“Tiêu Dật, vừa mới rầm không phải là rất vui vẻ hay sao?”

Tiêu Dật bực bội nâng vai lên khiến cho vai cậu huých phải chớp mũi của Trình Kiệt, cậu hơi nghiêng đầu nhìn hắn một chút rầm lạnh giọng:

“Anh nói cho em biết cô ấy tên là gì, bao nhiêu tuổi rồi, nhà ở đâu, vì sao lại quen anh, hai người rốt cuộc là yêu nhau khi nào, vì sao đã nói là chia tay rồi cho tới bây giờ hai người còn giữ liên lạc, hơn nữa cô ấy còn nói chuyện với anh như vậy là sao? Nếu như anh mà nói dối em, em nhất định sau này sẽ không nói chuyện với anh nữa, mong của em anh cũng đừng hòng chạm tới”

Trình Kiệt khổ sở, vốn tưởng rằng hắn ghen đã là đáng sợ rồi không ngờ hờn nhỏ này đúng là còn kinh khủng dọa người hơn cả hắn, còn xâu xa đến mức biết mang mông nhỏ mê người kia ra để uy hiếp hắn rồi:

“Cô ta là Hà Văn Du, lần đó là do Tống Ngộ Phàm giới thiệu cho anh, cảm thấy đại học quá mức buồn chán cho nên liền quyết định quen cô ta, sau đó thì một thời gian sau cô ta đi du học, hai người bọn anh cứ như thế mà không còn liên lạc nữa. Lần trước anh gặp lại cô ta ở Tam Á, cho đến hiện tại cô ta cứ như vậy đó”

Đĩ nhiên thì Trình Kiệt không có ngu ngốc đến mức nói Hà Văn Du là mối tình đầu của mình, cũng không có kẽ chi tiết cuộc tình lần đó của mình ra sao, nếu để cho Tiêu Dật biết đại học năm đó hai người bọn họ còn trở thành cặp đôi đẹp nhất trường thì không biết hờn nhỏ này có tức giận đến mức không nói chuyện vài ngày với hắn hay không. Tiêu Dật liếc mắt nhìn Trình Kiệt:

“Hai người quen nhau bốn năm đại học liền sao?”

Thật ra thì Trình Kiệt và Hà Văn Du quen nhau một năm, nhưng mà hắn cảm thấy con số một năm này nếu như để cho Tiêu Dật biết thì cậu sẽ không vui, mà Tiêu Dật không vui thì hắn đêm nay sẽ không có được hoàn thành nốt sứ mệnh, chính vì vậy Trình Kiệt liền từ một năm giảm xuống con số 1 tháng:

“Một tháng”

Tiêu Dật bĩu môi hỏi:

“Anh lừa gạt em chứ gì?”

Trình Kiệt cúi xuống hôn tới vai trai của Tiêu Dật:

“Làm sao lại có thể nỡ lừa gạt em chứ...”

Tiêu Dật nghĩ một hồi cũng tin tưởng, từ những tìm hiểu của cậu về Trình Kiệt lúc trước thì hắn quen với bạn gái minh tinh chưa bao giờ quá ba tháng cả, người quen hơn ba tháng một chút cho đến hiện tại là Bối Ni, thế cho nên Hà Vân Du kia Trình Kiệt chỉ quen một tháng cũng có thể tạm tin tưởng được.

“Mỗi buổi sáng anh đều ra bên ngoài chạy bộ hả?” Tiêu Dật đột nhiên hỏi tới vấn đề này.

Trình Kiệt đúng là mỗi buổi sáng đều chạy một vòng quanh ở bên ngoài:

“Đúng vậy”

Tiêu Dật không nhìn Trình Kiệt mà nhìn về hướng cửa ra vào bằng câu nói:

“Từ giờ mua máy tập chạy, chạy ở trong nhà đi, nếu như ra ngoài chạy bộ cũng không an toàn, không biết chừng đột nhiên còn bị xe đâm phải, sẽ làm cho em lo lắng”

Trình Kiệt làm sao mà không hiểu ý của Tiêu Dật chứ, hờ ly nhỏ này chính là đang ghen tức cho nên mới kiêm cớ như vậy:

“Được được, ngày mai anh sẽ mua một cái máy tập chạy”

Tiêu Dật lại nói tiếp:

“Mỗi buổi sáng uống cà phê để tỉnh táo cũng tốt, nhưng mà phải cho cả đường và sữa mới ngon”

Trình Kiệt ở bên lấy lòng:

“Được được, em nói cái gì anh sẽ nghe theo em hết”

Tiêu Dật lúc này mới chịu dịu đi một chút, cậu nghiêng người quay sang nhìn Trình Kiệt:

“Trình Kiệt nằm xuống bên cạnh em đi”

Trình Kiệt ngay lập tức nằm xuống ở bên cạnh của Tiêu Dật, cả người liền chui vào bên trong chăn cùng với cậu, bàn tay vòng qua eo cậu ôm lấy như có như không chạm vào mông cậu có ý đầm. Tiêu Dật gối đầu lên tay của Trình Kiệt, tay nhỏ ở trước ngực hắn vẽ loạn nũng nịu nói thế này:

“Trình Kiệt lần sau có đi gặp cô ấy phải nói cho em biết, nếu không em sẽ tức giận”

Mỗi lần Tiêu Dật nũng nịu như vậy liền làm cho Trình Kiệt hắn trên dưới đau ầm ầm nhũn không thể nào nói không với cậu được:

“Được được đau nghe theo em, anh cũng sẽ không đi gặp cô ta”

Tiêu Dật cảm thấy ngón tay của Trình Kiệt đã tiến vào trong động nhỏ của mình rã, cũng cảm nhận được Tiểu Kiệt Kiệt đang nóng cứng kia đâm vào giữa hai bắp đùi cậu. Tiêu Dật cả một quá trình đau làm như không biết chuyện gì xảy ra, vẫn cứ dùng ngón tay nhỏ kia gãi gãi vào lồng ngực của Trình Kiệt thủ thỉ nói:

“Trình Kiệt sau này cái gì cũng đau nghe theo em sao?”

Trình Kiệt hôn tới trán của Tiêu Dật:

“Đương nhiên rã”

Tiêu Dật nhanh chóng kéo tay đang đặt ở trong mông mình của Trình Kiệt ra rã đưa về phía trước Tiểu Dật Dật:

“Như vậy ngày hôm nay vẫn là ở chỗ này thôi”

Trình Kiệt hả một tiếng, Tiêu Dật ngẩng đầu nhìn Trình Kiệt nhíu mày:

“Hả là sao?”

Trình Kiệt tuy rằng vô cùng không cam tâm nhưng mà hổn ly nhỏ trong lòng đang biểu hiện trạng thái không mấy vui vẻ thế cho nên hắn liền đành phải nghe theo, một tay cầm lấy Tiêu Dật Dật, một tay cầm lấy Tiêu Kiệt Kiệt tự mình an ủi. Tiêu Dật đương nhiên vô cùng thoải mái, lại vô cùng mãn nguyện nữa, ngày hôm nay xem như tránh được chuyện đáng sợ kia.

Tiêu Dật cứ ghé sát vào trong lồng ngực của Trình Kiệt thủ thi tâm tình, thỉnh thoảng lại mang theo hơi thở nóng rực tràn khàn kia phả vào da thịt của hắn, khiến cho hắn cả người bức bối không thôi:

“Tiêu Dật, em cứ như thế này... anh thật sự nhịn không nổi mất”

Tiêu Dật ngược mắt nhìn Trình Kiệt sau đó liền đưa ngón tay nhỏ kia chạm vào điểm nhỏ trước ngực của hắn gãi gãi làm nũng:

“Trình Kiệt nhịn không nổi cũng phải nhịn, Trình Kiệt không phải nói sẽ nghe lời của em sao?”

Trình Kiệt thở mạnh một hơi nhìn lên bóng đèn điện treo ở trên trần nhà ai oán không thôi, hắn rõ cuộc đến khi nào mới có thể hết khổ đây. Tiêu Dật rất thích nhìn bộ dạng khó nhịn kia của Trình Kiệt, không biết vì sao cứ mỗi lần nhìn tới bộ dáng kìm nén đó của hắn thì trong lòng cậu hả hê vô cùng, chắc có lẽ Tiêu Dật vẫn còn đang để tâm đến chuyện ở Tam Á lần đó cho nên mới muốn Trình Kiệt phải trả giá, chính vì thế lúc này mới không biết trời cao đất dày liên tục khiêu khích hắn:

“Trình Kiệt là thích chỗ nào nhất?”

Trình Kiệt nghe vậy liền nghĩ rằng Tiêu Dật đang khơi gợi mình đến chuyện kia thế cho nên hắn không cần suy nghĩ nhiều liền trả lời luôn:

“Đương nhiên là thích ở phía sau mông, chỗ động nhỏ khít chặt kia của em”

Tiêu Dật nghe vậy thì thầm cười trong lòng nhưng ngoài mặt vẫn tỏ ra vẻ tức giận hờn dỗi:

“Hừ, như vậy anh không thích em, anh chỉ thích cái đó thôi”

Trình Kiệt nghe vậy liền gấp gáp:

“Sao có thể chứ, anh đương nhiên là thích em nhất rồi”

Tiêu Dật lại bĩu môi, môi mỏng vốn dĩ đã cong cong lúc này còn muỗn chu về phía trước như vậy thật khiến cho Trình Kiệt lửa nóng trong lòng bốc lên cao:

“Anh lại lừa gạt em chứ gì?”

Trình Kiệt khàn giọng:

“Anh sao có thể lừa gạt em chứ, anh đương nhiên là thích em nhất rồi”

Tiêu Dật hừ hừ nhỏ giọng:

“Như vậy Trình Kiệt phải chứng minh”

Trình Kiệt nhíu mày, hắn có dự cảm không lành:

“Chứng minh? Em muốn anh chứng minh cái gì?”

Tiêu Dật thỏa mãn rồi, Tiêu Dật cũng bắn rồi, cảm giác dịch nóng cũng dây hết ra chấn đệm rồi, cậu chậm rãi kéo lấy tay của Trình Kiệt đến phía sau mông mình đặt ở đó, hơn nữa còn kéo lấy một đầu ngón tay của hắn để ở trước cửa động của mình nhưng tuyệt đối không cho phép được cắn sâu:

“Trình Kiệt phải để tay như vậy, nếu như thích em nhất sẽ không có cử động tay lung tung, ha?”

Trình Kiệt nuốt một ngụm nước miếng, yết hầu chuyển động lẩn lộn, hổn hển kia xấu xa mang đầu ngón tay tới chạm vào yết hầu của hắn di chuyển theo từng nhịp di chuyển đó, phía dưới ngón tay kia của hắn bị hai bên cánh mông níu chặt kia ép lấy nhưng lại tuyệt nhiên không thể cử động:

“Tiêu Dật, em đang trả thù anh đúng không?”

Tiêu Dật vùi đàu vào lồng ngực của Trình Kiệt, đàu ngón tay lại để ở trên điểm nhỏ trước ngực của hắn gãi gãi trêu đùa:

“Trình Kiệt vì sao nói như thế chứ, giữa em và Trình Kiệt còn có thù oán gì hay sao?”

Trình Kiệt không nhịn được phải đưa tay lên nắm chặt lấy ngón tay không yên phận kia của Tiêu Dật. Tiêu Dật tiếp sau đó quả thật không làm loạn nữa nhắm mắt lại vui vẻ nói muốn đi ngủ:

“Em đi ngủ”

Trình Kiệt muốn đi vào phòng tắm tự mình tắm nước lạnh dập lửa, Tiêu Dật cảm thấy Trình Kiệt muốn rời đi liền xách xa ôm chặt lấy eo của hắn, Trình sói lớn này muốn cứ như vậy mà rời đi nào đâu có dễ dàng như thế được:

“Nếu như Trình Kiệt thích em nhất thì sẽ không có buông tay có đúng hay không?”

Một lời nói kia của Tiêu Dật chẳng khác nào ra lệnh cho hắn phải tiếp tục cảm giác thống khổ này, Trình Kiệt từ đó đến giờ chưa từng rời vào tình thế tiến thoái lưỡng nam như vậy, tiến cũng không được mà rời đi cũng không xong, kết quả chỉ có thể nằm im lặng như vậy kiên nhẫn chờ đợi cho hổy nhỏ kia ngủ mới có thể kết thúc lửa nóng thiêu đốt này.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân
dtv-ebook.com

Chương 74: Hồ Ly Nhỏ Kiều My

Trình Kiệt ôm Tiêu Dật ở trong lòng khẽ gọi thử:

“Tiểu Dật, Tiểu Dật,...”

Sau khi xác nhận người trong lòng không có động tĩnh gì thì đầu ngón tay của Trình Kiệt bị kẹp giữa hai mông nhỏ của Tiêu Dật hơi hơi cử động một chút, có đi æi là cử động tiến sâu cắm vào chứ không phải là dæn dæn rút ra:

“Tiểu Dật... Tiểu Dật”

Tiêu Dật cả ngày hôm nay có lẽ quá mệt mỏi, vì chuyện của Trình Kiệt mà làm loạn một hæ khóc la cả nửa buổi cho nên mới ngủ say như vậy, để mức ngay cả ngón tay của ai đó ở trong động nhỏ của mình ræi cũng chỉ hơi nhíu mày một chút ræi lại ngủ ngon lành. Trình Kiệt rất cẩn trọng, hắn đột nhiên nghĩ ra một ý chí bằng ở ngay tại lúc này ăn høly nhỏ luôn, đến lúc mà høly nhỏ say ngủ này phát hiện ra chắc hẳn Tiêu Kiệt Kiệt đã nằm sâu ở trong mông người ta ræ. Trình Kiệt khe khẽ ngæ dậy, thật cẩn thận kéo chăn của Tiêu Dật vứt sang một bên, lại mang hai chân của cậu nâng lên tách rộng ra, cả một quá trình đó Trình Kiệt đến thở nhẹ cũng không dám chỉ có thể cõi nhịn thõng khổ mà quan sát từng biểu cảm sắc mặt của người ta để tùy việc hành động. Trình Kiệt lấy rất nhiều gel bôi trơn, hắn mang toàn bộ số gel trong lọ ra bôi vào nơi đó của Tiêu Dật khiến cho nơi đó trở lên bóng loáng lấp lánh dưới ánh đèn, Trình Kiệt muốn dùng thật nhiều gel để giảm bớt sự khó chịu cho Tiêu Dật cũng là để cho cậu không bị kinh động mà đột nhiên thức dậy nếu không mọi chuyện của hắn sẽ hỏng bét hết.

Lúc Trình Kiệt đưa thêm một ngón tay nữa vào động nhở chật hẹp kia của Tiêu Dật, người đang nằm ngay lập tức cử động ưm lên một tiếng, Trình Kiệt vội vàng giữ nguyên tư thế như vậy rầm đưa tay lên vai của Tiêu Dật vỗ vỗ theo nhịp. Làm được một lúc mới thấy ở giữa hai đôi lông mày của ai kia không còn có vết nhăn nữa thì Trình Kiệt mới tiếp tục đút sâu thêm vào, chân của Tiêu Dật có lẽ không được thoải mái cho nên muối duỗi thẳng ra có điệu lại ngay lập tức bị Trình Kiệt nhẹ nhàng ngăn chặn, Tiêu Dật có vẻ không vừa lòng liền muối xoay người sang một bên, hai đầu ngón tay của Trình Kiệt cũng theo đó phải đi ra ngoài, Tiêu Dật khe khẽ ưm một tiếng nho nhỏ.

Trình Kiệt đợi Tiêu Dật bình ổn trở lại rầm lại tiếp tục lật người cậu lại, mang hai chân tách ra như cũ, lần này hắn không có chấn chấn nữa, chỉ sợ còn chấn chấn thì hổ ly nhỏ kia sẽ thức dậy. Trình Kiệt nhanh chóng đưa Tiểu Kiệt Kiệt nóng như gãy sắt đang nung nóng kia tới trước cửa động của Tiêu Dật chà sát thăm dò, Tiêu Dật hai mắt vẫn nhắm nghiền nhưng mà miệng nhỏ lại mấp máy:

“Uhm... hừ...”

Trên trán của Trình Kiệt lấm tấm mồ hôi kìm nép, sắc mặt cũng vặn vẹo vì cố gắng nén nhịn dục vọng của chính bản thân, ngay cả hơi thở của hắn cũng trở nên thô trắcn hơn rất nhiều, hắn cúi đầu vào tai của Tiêu Dật khe khẽ gọi cậu một tiếng:

“Tiểu Dật...”

Tiêu Dật trong vô thức thấy có người gọi mình cũng mơ màng màng ưm ưm đáp lại. Trình Kiệt dừng lại động tác, Tiểu Kiệt Kiệt ở bên ngoài động nhở của Tiêu Dật vẫn chưa tiến vào, hắn hít thở một hơi giống như là tập trung sức lực ngay lập tức đẩy người thật mạnh tiến đến, phía trong nơi đó vừa nóng vừa chật hẹp bao lấy gãy sắt như muối nổ tung kia của hắn. Tiêu Dật cảm giác đau đớn bất ngờ truyềnl đến liều giật mình mở lên hai mắt há miệng muối hé lỏng, nhưng mà miệng chỉ vừa mới mở ra được còn chưa kịp phát ra bất cứ tiếng la nào thì đã bị Trình Kiệt dùng miệng chặn lại, đầu lưỡi của hắn vô cùng điêu luyện khiến cho Tiêu Dật

không biết nên phải làm thế nào đánh đuổi được khuôn miệng kia ra để hít thở, hai tay của Trình Kiệt nắm chặt lấy hai cổ tay của Tiêu Dật khóa chặt xuống giường, phía dưới chuyển động đâm tới theo tiết tấu tuy rằng nhanh nhưng lại rất dịu dàng không có điên cuồng như lòn ở Tam Á đó. Bởi vì miệng của Tiêu Dật đã bị Trình Kiệt dùng đầu lưỡi của mình chế ngự cho nên cậu không có cách nào phát ra tiếng nói chống cự, ngay cả tay chân cậu cũng đều chung một số phận bị khóa chặt không thể nào cử động, trong phòng yên tĩnh chỉ có duy nhất tiếng va chạm của da thịt khiến cho người ta vừa nghe liền đỏ mặt. Tiêu Dật cảm thấy phía dưới vừa đau đớn vừa trướng đau, miệng không thể nào mở ra cho nên liền uất ức dùng ánh mắt chuẩn bị chảy nước mắt kia nhìn hắn. Trình Kiệt nhìn thấy Tiêu Dật như vậy liền dừng lại động tác, hắn nghiêng đầu cho Tiêu Dật được thông thở, Tiêu Dật ngay lập tức thở mạnh liên tục, khuôn ngực pháp phồng mãnh liệt, sau đó ánh mắt hoảng sợ kia nhìn tới Trình Kiệt liền như muốn sấp khóc, giọng nói bởi vì thiếu dưỡng khí mà không thể trôi chảy được:

“Anh... anh làm cái gì... đau quá...”

Trình Kiệt quả thật không động nữa, hắn để Tiêu Kiệt Kiệt ở trong động nhỏ kia của cậu một lúc rồi cúi đầu xuống bên cạnh cổ cậu khẽ hôn nhẹ:

“Vẫn còn đau sao?”

Tiêu Dật dùng chút sức lực còn lại đưa tay đẩy vai của Trình Kiệt:

“Đau... đau... anh tránh ra đi...”

Trình Kiệt vẫn vững vàng đè ở trên người của Tiêu Dật:

“Tiêu Dật chậm đã, là em đang hoảng sợ nên mới như vậy, em từ từ bình tĩnh lại một chút sẽ không cảm thấy đau”

Tiêu Dật hít thở thật sâu, môi mỏng run run khàn giọng;

“Đau đau... không muốn làm”

Trình Kiệt cõi gắng kiềm chế không ngay lập tức ra vào thật mạnh mẽ, hắn đưa tay vuốt tới mái tóc của Tiêu Dật dịu giọng:

“Tiểu Dật phối hợp với anh, anh chuyển động nhẹ một cái, em xem có còn đau hay là không”

Hỗn sâu tâm lý về chuyện ở Tam Á lần đó đối với Tiêu Dật mà nói là rất lớn, cậu nghĩ nơi đó của cậu nhỏ như vậy mà cái kia của Trình Kiệt lớn như thế chỉ cần đâm tới khẳng định sẽ đau đớn thế cho nên luôn không muốn thử lắc đùa kịch liệt:

“Không không... em không muốn... anh đi ra đi”

Trình Kiệt cúi đầu hôn vào má của Tiêu Dật:

“Tiểu Dật đừng sợ, chỉ thử một chút mà thôi, sẽ không đau như em nghĩ”

Tiêu Dật kiên quyết không muốn, cậu hiện tại có chút hoảng loạn rã:

“Không không... không thể được... em không muốn”

Trình Kiệt hôn vào môi của Tiêu Dật, lần này nhất định phải... cho dù Tiêu Dật có từ chối đi chẳng nữa thì hắn của phải giải tỏa, nhưng mà trước đó hắn vẫn cõi muốn dỗ dành Tiêu Dật phối hợp cùng mình trước, nếu như cậu không chịu phối hợp đến cùng thì hắn mới làm tới bước kia:

“Tiểu Dật bình tĩnh nghe anh này... sẽ rất thoải mái nếu như em phối hợp...”

Tiêu Dật sợ tới mức nức nở đáng thương, cậu nói cũng không rõ ràng thỉnh thoảng lại nấc lên một chút:

“Trình Kiệt... em sợ...”

Trình Kiệt cho Tiêu Dật một nụ cười trấn an, hắn đưa tay xuống nháć một chân của Tiêu Dật đặt ở trên hông của mình rã giữ lấy:

“Tiêu Dật đừng sợ, sẽ rất thoải mái”

Tiêu Dật nắc lên một nhịp rầm dùng tay nắm chặt lấy ga giường giống như là đang cố sức chịu đựng, Trình Kiệt nhìn thấy bộ dạng kia của Tiêu Dật liền hiểu ý, hắn khẽ di chuyển người một chút, cả một quá trình đó đều vô cùng thư thái chậm rãi ước chừng cho tới thời điểm hiện tại hắn chưa bao giờ tiến công chậm đến như thế, tốc độ so với một con rùa chỉ hơn một chút mà thôi. Tiêu Dật ở một bên hít thở mạnh, mỗi lần Trình Kiệt tiến vào càng sâu thì cậu lại càng nắm chặt ga trải giường mạnh bấy nhiêu, nhưng có một điều kỳ lạ là thì ra cũng không có đau như cậu đã nghĩ, tuy rằng có thật sự đau nhưng bù lại cũng có khoái cảm sung sướng, thật sự vừa thống khoái vừa khó chịu, cảm xúc lẫn lộn muốn nổ tung nhưng lại không có cách nào giải tỏa. Đúng lúc này Trình Kiệt liền dừng lại hỏi cảm giác của Tiêu Dật:

“Tiêu Dật, thấy như thế nào?”

Tiêu Dật mím môi cố gắng không bật ra tiếng rên rỉ:

“Trình Kiệt... em... rất là kỳ quái”

Trình Kiệt lại tiếp tục di chuyển, hắn vẫn giữ tốc độ của một con rùa như cũ:

“Không đau là được rầm, làm thêm một chút rất nhanh thì hết kỳ quái”

Tiêu Dật đỏ mặt gật đầu khẽ ưm một tiếng, Trình Kiệt sau khi lần chuyển động chậm đến phát điên như vậy thì khó chịu không thể nhịn được muốn làm nhanh hơn, nhưng mà hắn sợ dọa hồn nhỏ phía dưới tiếp nhận kinh sợ nữa cho nên hắn không dám làm điều mà hỏi ý kiến của cậu:

“Tiêu Dật, anh có thể nhanh hơn một chút nữa... có được không?”

Tiêu Dật cũng cảm thấy khó chịu vô cùng, cả người chẳng khác nào bị hàng nghìn hàng vạn con kiến cắn lấy, nhất là nơi giữa hai mông kia của cậu lại có cảm xúc vô cùng xấu hổ giống như là... giống như là khó nhịn muốn nơi đó của Trình Kiệt ra vào thật khiên thật nhanh vậy:

“Như vậy... như vậy... làm nhanh liền sẽ bị đau sao?”

Trình Kiệt khàn giọng, gân xanh ở trên trán đã sớm hiện lên rõ ràng:

“Sẽ không quá nhanh cho nên nơi đó của Tiểu Dật sẽ không bị đau, ngược lại còn sẽ sảng khoái”

Tiêu Dật đỏ mặt nói nhỏ:

“Như vậy... Tiểu Dật muốn sảng khoái”

Trình Kiệt thấy hổn nhảm kia động tình như vậy liền thở mạnh một tiếng, thân dưới di chuyển nhanh hơn một chút làm cho miệng nhỏ mê người của ai đó ngay lập tức phát ra tiếng rên rỉ dâm đãng tiêu hồn:

“Uhm... a... Trình Kiệt... quá sức... chậm một chút”

Trình Kiệt theo lời của Tiểu Dật đúng là di chuyển chậm lại một chút, thật ra thì chậm lại bao nhiêu đồng nghĩa với việc Trình Kiệt càng đau đớn muốn nổ tung bấy nhiêu. Động nhảm của Tiểu Dật thật sự rất là quỷ quái, hắn vừa vào liền ngay lập tức hút chặt lấy hắn không muốn buông, ngay cả một chút nơi lỏng cũng không có, nếu như hắn không mạnh mẽ tiến công thì động nhảm này cứ càng ngày càng thít chặt lấy hắn làm cho Trình Kiệt Kiệt nãy giờ bị tổn thương đau đớn không ít. Tiểu Dật cảm thấy bản thân mình thật là xấu hổ, vì sao lại có suy nghĩ muốn Trình Kiệt hiện tại phải làm thật nhanh, nhưng bởi vì biết suy nghĩ đó quá mức xấu xa cho nên cậu từ đầu đến cuối không dám nói, cuối cùng hai người cứ tự dày vò nhau như vậy cho đến khi Trình Kiệt kéo tay của Tiểu Dật lên để cậu ngồi ở trên đùi mình:

“Tiểu Dật, em tự điều chỉnh theo ý muốn của em đi”

Tiểu Dật ngồi như vậy càng cảm khiến cho Trình Kiệt cảm sâu hết sức vào trong động nhảm đó của cậu, cảm tưởng như là chạm tới đỉnh điểm rãnh hơn nữa lại làm cho khoái cảm trong lòng cậu tăng cao thật là muốn nhắc mông lên xuống để cảm nhận càng nhiều hơn:

“Không... em không muốn... không được tự nhiên”

Trình Kiệt một tay bóp mông của Tiêu Dật, một tay trêu đùa điểm nhở cương cứng mẫn cảm kia của cậu:

“Có cái gì mà không được tự nhiên đây?”

Tiêu Dật trong lòng nóng như lửa đốt, cậu ham muốn Trình Kiệt lấp rãnh nhưng bởi vì xấu hổ cho nên nãy giờ vẫn bất động:

“Không... sẽ xấu hổ... anh sẽ cười”

Trình Kiệt nhìn thấy dáng vẻ này của Tiêu Dật trong lòng sớm đã nhận định được mình bắt được một cô gái nhỏ kiều my rãnh, hơn nữa hình như là có ham muốn sinh lý rất cao nhưng lại cố gắng nhẫn nhịn, bởi vì mỗi lần cậu lên tiếng thì mông nhỏ phía dưới lại không ngừng dùng lực hút thật chặt lấy Tiểu Kiệt Kiệt của hắn:

“Anh không cười, anh sao lại cười em được”

Tiêu Dật mím môi, gương mặt đỏ bừng kích tình, ánh mắt hiện rõ lên tia ham muốn cao độ:

“Trình Kiệt... anh phải không được nghĩ... anh không được nghĩ linh tinh”

Trình Kiệt cố gắng nhịn cười, hắn cúi người ngậm lấy một bên ngực của Tiêu Dật, dùng đầu lưỡi mơn trớn trêu đùa cậu, làm cho dục vọng trong người cậu càng nâng cao lên đến đỉnh điểm. Tiêu Dật nhịn không được nữa cuối cùng cũng quyết định tự mình động, mỗi lần nhắc mông lên hạ xuống liền bị khoái cảm đánh úp tới nhưng mà cậu... vẫn không sao thỏa mãn được, trong lòng vẫn thật là khó chịu. Tiêu Dật cắn răng động thân nhanh hơn một chút, cứ tự nhủ rằng mình chỉ nhanh hơn một chút, nhanh hơn một chút mà thôi nhưng kết quả liền tự biến mình thành tiểu dâm đang ở trước mặt Trình Kiệt từ lúc nào không hay. Trình Kiệt nhìn người tự mình động tình trong lòng ánh mắt liền trầm xuống, hắn đưa tay bóp chặt lấy mông của Tiêu Dật, Tiêu Dật ngay lập tức ứm ứm a a vô cùng

mê người. Cho đến lúc Tiêu Dật Dật ở trước bụng của Trình Kiệt bắn tới thứ dịch nóng ấm kia Tiêu Dật liền ngã gục xuống bên vai hắn phì phò nói:

“Trình Kiệt... mệt”

Trình Kiệt vỗ vỗ vào vai của Tiêu Dật khẽ vuốt ve, Tiêu Dật thỏa mãn rãnh nhưng mà hắn vẫn còn chưa thỏa mãn thế cho nên hắn liền đặt Tiêu Dật nằm xuống giường, bây giờ mới là lúc hắn bắt đầu. Tiêu Dật những tưởng rằng Trình Kiệt đặt mình xuống để nghỉ ngơi, ai ngờ lưng vừa mới chạm xuống giường thì cả người liền rung chuyển mãnh liệt, người phía dưới dien cuồng ra vào, Tiêu Dật sớm đã dùng hết sức lực vào lần tự mình động vừa rồi cho nên hiện tại chân tay liền mềm nhũn không còn sức chống cự chỉ còn biết dùng miệng kêu la:

“Trình Kiệt... ưm... ha...a Trình Kiệt... mệt mệt... không được nữa...”

Trình Kiệt cúi đầu hôn vào môi của Tiêu Dật, ở bên dưới bắt đầu dien cuồng mà chuyển động, Tiêu Dật ưm a liên tục tuy rằng mệt mỏi đến mức chân tay rã rời, eo nhỏ cũng giống như bị Trình Kiệt nắm đến sấp gãy đến nơi, nhưng mà cậu vẫn có thể cảm nhận được khoái cảm liên tục tiến đến, khiến cho đầu óc của cậu cứ như vậy lâm vào mê man phó mặc cho Trình Kiệt làm càn.

“Trình Kiệt... ưm... Trình Kiệt”

Trình Kiệt bị tiếng gọi dụ tình kia của Tiêu Dật mà muốn dừng lại cũng không thể, hắn cảm giác Tiểu Kiệt Kiệt có vẻ chuẩn bị phóng thích hắn liền tăng tốc tiến tới đâm mạnh đến nơi sâu nhất của Tiêu Dật, rất nhanh sau đó Trình Kiệt liền ôm chặt lấy Tiêu Dật bắn ra dịch nóng nín nhịn bấy lâu kia, Tiêu Dật cảm nhận được phía bên trong của mình có dòng dịch nóng bỗng bắn vào thì thở phào một hơi, nhắm mắt nghỉ một chút.

Kết quả hổn nhảm đó được thỏa mãn rãnh liền cứ như vậy chìm vào giấc ngủ, Trình Kiệt ngồi ở bên cạnh quan sát Tiêu Dật, ngón tay chạm nhẹ vuốt vuốt mái tóc của cậu yêu thương khẽ mỉm cười, người này chính là tâm can bảo bối của hắn khiến cho hắn luôn luôn cẩn trọng không dám vô ý tổn thương thêm lần nào nữa. Trình Kiệt cúi đầu hôn nhẹ vào môi của Tiêu

Dật rã bước xuống giường lấy khăn ấm lau qua loa người cậu một lượt để cho cậu có thể thoái mái an ổn mà ngủ say. Trình Kiệt buổi tối hôm đó rất vui vẻ, hắn mãi cho đến khuya vẫn cứ nằm ở bên cạnh Tiêu Dật ngắm nhìn, hắn muốn khắc sâu từng đường nét trên gương mặt, trên thân thể này vào tâm trí hắn, để cho hắn vĩnh viễn không thể quên được người quan trọng này.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân
dtv-ebook.com

Chương 75: Thư Mục Hình Ảnh

Buổi tối ngày hôm trước rõ ràng còn thống khoái biết bao, đến buổi sáng tỉnh dậy thì Tiêu Dật mới chân chính cảm nhận được cái gì gọi là thống khổ, hai chân vô lực không muốn bước đi, tay cầm bàn chải đánh răng cũng muốn run rẩy khó khăn, bi thảm nhất chính là buổi sáng Tiêu Dật đi nặng, thế cho nên cậu mất cả tiếng đồng hồ trong phòng tắm chửi bởi Trình Kiệt:

“Trình Kiệt xấu xa, Trình Kiệt đáng chết... ông đây phải băm vằm anh”

Tiêu Dật cả người ướt sũng, đầu tóc cũng ướt sũng có đi ầu không phải là do cậu vừa mới tắm xong mà là vì cậu vừa mới bước ra từ cánh cửa sinh tử. Lúc Tiêu Dật đi ra bên ngoài mặt mũi trắng bệch, ánh mắt tràn đầy sát khí nhìn chằm chằm Trình Kiệt phẫn hận:

“Đáng chết!”

Trình Kiệt cũng chẳng biết giúp Tiêu Dật ra sao cả chỉ có thể cười cười lấy lòng cậu, Tiêu Dật thấy Trình Kiệt bước gần về phía mình liền vung tay đẩy hắn ra xa:

“Anh tránh ra đi”

Tiêu Dật ngã vật úp sấp xuống giường thở phì phò, hai tay hai chân đều dang ra hết cỡ. Bây giờ đã là gần 9 giờ rưỡi, Trình thị bắt đầu làm việc lúc 8 giờ, Tiêu Dật không có ý định đi thay đồ cho nên Trình Kiệt cũng không thể đi làm được, hắn lát nữa có cuộc họp tổng kết các phòng ban tuy rằng không quá mức quan trọng nhưng nhất định vẫn cần có hắn chủ trì:

“Tiêu Dật, như vậy ngày hôm nay em ở nhà nghĩ ngơi đi”

Tiêu Dật liếc mắt nhìn Trình Kiệt ý nói cậu sẽ đi, nhưng mà cả người lại không muốn cử động chút nào. Trình Kiệt thở nhẹ một hơi im lặng nhìn hờ ly nhỏ nóng nảy nằm trên giường, một lúc sau đó Tiêu Dật mới miễn cưỡng đứng dậy tự mình bước vào trong phòng tắm. Không phải là Trình Kiệt không muốn giúp Tiêu Dật mà là cậu không cho hắn đụng vào, Tiêu Dật đau đến nỗi rãnh trợn mắt lúc ngã vào trong bồn tắm còn tức đến muốn khóc, biết trước là đau như vậy ngày hôm qua đã không phó mặc Trình Kiệt rã.

15 phút sau đó Tiêu Dật cuối cùng cũng khoác áo choàng tắm đi ra, Trình Kiệt đang nói chuyện điện thoại với ai đó thấy Trình Kiệt ra cũng liền cúp máy luôn, Tiêu Dật bức bối chẳng buông hỏi hắn là ai gọi đến chỉ khó khăn bước tới tủ quần áo nhìn một lượt rã đóng tủ lại:

“Anh đi trước đi, không có quần áo mặc”

Trình Kiệt ở một bên cầm lấy khăn lông lau tóc cho Tiêu Dật:

“Anh nói người giao quần áo tới rã, họ chắc sắp mang tới”

Tiêu Dật hiện tại không biết nên đứng hay nên ngồi mới thoải mái, Trình Kiệt cũng biết người nào đó bị mình làm đến cả người khó chịu thế cho nên rất chièu chuộng mà ôm vào lòng, để cậu ngồi lên đùi của mình chậm rãi lau khô mái tóc giúp cho cậu. Tiêu Dật cảm thấy ngã ở trên đùi của Trình Kiệt như vậy cũng thoải mái cho nên không cự tuyệt, Trình Kiệt nhìn thấy giọt nước chảy từ tóc xuống ngực của Tiêu Dật liền nuốt một ngụm nước miếng, Tiêu Dật nhận ra được sự khác thường của Trình Kiệt thì ở một bên lạnh giọng nhắc nhở:

“Đứng đắn một chút”

Trình Kiệt kéo kéo áo choàng tắm kia của Tiêu Dật, làm cho nó hạn chế lộ ra ở trước mặt của mình. Tiêu Dật lúc này lại bâng quơ hỏi Trình Kiệt:

“Vừa mới rã ai gọi cho anh thê?”

Trình Kiệt không có một chút sơ hở nào thản nhiên đáp:

“Là công ty gọi, họ không thấy anh đến cho nên gọi hỏi xem”

Tiêu Dật đưa tay đến trước mặt của Trình Kiệt ý muốn lấy điện thoại kiểm tra thử, Trình Kiệt giả bộ không hiểu ý lảng sang chuyện khác:

“Nơi đó có còn đau hay không, hay là anh giúp em thoa một chút thuốc tiêu sưng”

Tiêu Dật không có trả lời Trình Kiệt chỉ dùng tay vỗ nhẹ vào ngực hắn, Trình Kiệt cúi đầu nhìn ánh mắt cố chấp kia của Tiêu Dật liền thở dài một hơi mang điện thoại của mình để vào tay cậu, trước khi Tiêu Dật mở máy điện thoại của hắn ra kiểm tra thì Trình Kiệt ở bên cạnh đã nhanh hơn nói ra sự thật:

“Là Hà Vân Du gọi tới”

Tiêu Dật dừng lại động tác không mở máy điện thoại của Trình Kiệt ra nữa, cậu ngẩng đầu ngược mắt nhìn hắn nhíu mày hỏi:

“Thế vì sao anh vừa rã nói là người của công ty gọi đến?”

Trình Kiệt thở dài một hơi:

“Anh sợ em hiểu nhầm”

Tiêu Dật trợn mắt nhìn Trình Kiệt:

“Em là người không hiểu lý lẽ như thế hay sao? Nếu như anh và cô ấy không có chuyện gì thì tại vì sao anh phải nói dối em chứ? Anh nhất định là vẫn còn luyến tiếc cô ấy rã có đúng không?”

Trình Kiệt cười khổ đưa tay lên vuốt nhẹ mái tóc của Tiêu Dật:

“Anh làm sao có thể luyến tiếc cô ta được, anh luyến tiếc em còn không đủ nữa đây này”

Tiêu Dật bực bội:

“Anh lừa gạt em nữa chứ gì?”

Trình Kiệt cúi đầu xuống hôn môi của Tiêu Dật:

“Anh nói thật”

Đúng lúc này ở bên ngoài cửa liền có tiếng gõ, Tiêu Dật giật mình dậy Trình Kiệt ra một chút:

“Tiêu Dật, Trình Kiệt, ở bên ngoài có người đưa hàng tới”

Tiêu Dật cố nhịn đau đứng dậy đi ra ngoài mở cửa cho mẹ Tiêu. Mẹ Tiêu nhìn con trai đầu tóc bù xù, trên người lại chỉ mặc một cái áo choàng tắm liền giật mình một chút, bà có cảm giác hình như là có cái gì không đúng cho lắm. Mẹ Tiêu đứng thất thà một hồi mãi cho đến khi nghe thấy tiếng gọi của Tiêu Dật bà mới bừng tỉnh mang dép ở trên tay đưa cho con trai:

“Vừa mới rã có người đưa đõ tới cho Trình Kiệt”

Tiêu Dật cầm lấy túi đõ kia từ trên tay mẹ Tiêu, mẹ Tiêu nhìn Tiêu Dật một lượt rồi lại hỏi:

“Con hôm nay không đi làm sao? Đã muộn rã đây”

Tiêu Dật gật đầu:

“Có, con bây giờ đang chuẩn bị đi”

Mẹ Tiêu luôn cảm thấy có cái gì đó không được đúng nhưng lại chẳng thể nào tìm ra được chỗ nào không đúng:

“Như vậy được rã, con thay dép đi rã đi làm”

Tiêu Dật nhanh chóng đóng cửa lại, còn cẩn thận mang cánh cửa kia khóa trái lại bên trong, cậu có cảm giác mẹ Tiêu hình như đang nghi ngờ

đi ài gì đó thế cho nên cậu c ần phải cẩn trọng hơn trước. Bởi vì Tiêu Dật cúi xuống sẽ bị đau móng chính vì thế lúc này mặc quần áo liền do Trình Kiệt phụ trách, Tiêu Dật ngồi ở trên giường lười biếng nhấc chân lên để cho Trình Kiệt giúp mình xỏ chân vào, sau đó cho dù tay không có bị làm sao cả cũng muốn Trình Kiệt đích thân giúp mình:

“Trình Kiệt, vừa mới r ồi hai người nói chuyện gì?”

Trình Kiệt biết Tiêu Dật là đang nhắc đến Hà Vân Du cho nên cũng không giấu giếm nữa, dù sao thì chẳng có chuyện gì có thể qua nỗi mắt của h ồly nhỏ này:

“Chưa kịp nói gì cả”

Tiêu Dật nhìn chằm chằm Trình Kiệt nhíu mày:

“Anh lừa gạt em có phải không?”

Trình Kiệt cười khổ:

“Anh cho đến bây giờ mới phát hiện ra một đi ài”

Tiêu Dật liếc mắt nhìn Trình Kiệt:

“Đi ài gì?”

Trình Kiệt hơi dừng lại động tác một chút:

“Chính là anh cho tới tận thời điểm này mới nhận ra rằng em lại có thể ghen tuông vô tội vạ như vậy”

Trình Kiệt nói như vậy Tiêu Dật mới nhận ra được rằng mình đúng là có chút quá đà, cậu không rõ vì sao mình lại cứ luôn căng thẳng như vậy, mỗi lần cậu nhìn thấy Trình Kiệt cầm điện thoại liền không thể nào mà bình tĩnh lại được, chính là muốn truy hỏi cho đến cùng, phải biết được là ai gọi điện đến cho hắn. Tiêu Dật liếc mắt nhìn Trình Kiệt r ồi đẩy hắn ra tự mình ng ồi đóng cúc áo:

“Anh chê em phiền phúc chứ gì? Được rồi, bắt đầu từ bây giờ em sẽ không hỏi anh bất cứ điều gì nữa cả”

Trình Kiệt đứng dậy nhún vai:

“Anh buổi trưa không cùng em đi ăn cơm được, anh có hẹn với Hà Vân Du”

Tiêu Dật giống như là ngã trên một chiếc lò xo vậy, khi Trình Kiệt nhắc tới buổi trưa sẽ đi gặp mặt Hà Vân Du thì cậu liền đứng bật dậy:

“Anh đi gặp cô ấy làm gì?”

Trình Kiệt buồi cười đi đến khoác eo nhỏ của người ta, bàn tay to lớn vỗ vỗ hai bên mông cong vểnh của cậu:

“Không phải em nói sẽ không hỏi anh bất cứ điều gì hay sao, được rồi anh không có đi gặp cô ta, anh là nói đùa đó”

Tiêu Dật biết mình bị mắc lừa Trình Kiệt liền nhẹ quá hóa giận, cậu đưa tay đẩy hắn cách xa mình:

“Anh tránh ra đi”

Trình Kiệt vẫn cứ ôm chặt lấy người ta:

“Anh làm sao lại có thể không đi ăn cơm trưa với em để đi gặp một người không quan trọng chứ, làm sao có thể đây?”

Tiêu Dật trong lòng đương nhiên là vui vẻ lắm, cậu chính là người chỉ ưa mèn không thích cứng, Trình Kiệt ở bên tai cậu nói lời ngọt ngào liền có thể làm cho cậu xuôi xuôi đi được bức dọc trong lòng:

“Anh đừng nói nữa, anh lại lừa gạt em nữa chứ gì?”

Trình Kiệt đưa tay điểm nhẹ vào chóp mũi của Tiêu Dật:

“Lại là sao đây, anh có bao giờ lừa gạt em hay chưa?”

Tiêu Dật hù hù:

“Lúc nào cũng đau lừa gạt”

Tiêu Dật từ sau khi trở về Tam Á lần đó, tuy rằng không cùng Trình Kiệt nói rõ ràng mối quan hệ của hai người là cái gì, nhưng mà có một số chuyện không cần phải nói ra thì hai người vẫn có thể hiểu được. Tính cách của Tiêu Dật thay đổi rất nhiều, có lẽ chuyện này chỉ một mình Trình Kiệt mới có thể nhận ra, dĩ nhiên thì chuyện Tiêu Dật thay đổi tính cách khiến cho Trình Kiệt rất là hài lòng duy chỉ có chút đỗi khi sờ hơi đau đài.

Ngày hôm ấy Tiêu Dật cùng Trình Kiệt đi tới công ty là gần 10 giờ, Tiêu Dật nghĩ nghĩ một hồi liền quyết định buổi trưa mới tới chỗ nhóm người thực tập, thế cho nên lúc này ai đó đã thoải mái nằm ở trong phòng nghỉ của Trình Kiệt trên tầng 49 để nghỉ ngơi dưỡng sức. Tiêu Dật lúc nằm ở trên giường có mang cửa đóng lại, sau đó cậu cảm thấy có chút không yên tâm vì thế liền chạy ra ngoài nói với Trình Kiệt:

“Trình Kiệt, cho em mượn điện thoại đi”

Trình Kiệt đang chuẩn bị văn kiện cần thiết cho cuộc họp, thấy Tiêu Dật đi ra hỏi mượn điện thoại của mình thì dừng lại một chút:

“Em muốn mượn điện thoại của anh sao?”

Tiêu Dật chính là muốn phòng trừ bất chắc, nếu như Hà Văn Du kia có gọi điện tới cậu vẫn có thể biết được:

“Em muốn chơi trò chơi”

Trình Kiệt có điểm do dự một chút, bởi vì điện thoại của hắn có lưu lại một số hình ảnh của Tiêu Dật ở Tam Á lần đó, tuy rằng phần hình ảnh kia đã cài đặt bảo mật nhưng mà nếu để cho họ lây nhỏ này phát hiện ra thì cậu nhất định sẽ truy hỏi mật khẩu đó, đến lúc đó Tiêu Dật mở ra được rồi khẳng định sẽ tức giận. Trình Kiệt còn đang thẩn thì Tiêu Dật ở bên cạnh đẩy vai hắn:

“Trình Kiệt, cho em mượn đi thoại của anh đi”

Trình Kiệt miễn cưỡng lấy điện thoại ra từ trong túi áo vest đưa cho Tiêu Dật. Tiêu Dật nhận được điện thoại rã lì ên xoay người bước lại vào trong phòng nghỉ đóng cửa lại. Đúng như Trình Kiệt dự đoán chỉ ba phút sau h ôly nhỏ nhà hắn lại chạy ra hỏi:

“Trình Kiệt, thư mục hình ảnh vì sao lại có bảo mật chứ?”

Trình Kiệt giả bộ bận bịu gõ bàn phím máy tính:

“Em không phải nói muốn chơi trò chơi sao, vì sao lại c àn thư mục hình ảnh chứ?”

Tiêu Dật nhanh ý đáp lời:

“Em vừa mới rã chụp lại màn hình lúc chơi, hiện tại muốn gửi hình ảnh đó lên trên diễn đàn nhận quà tặng”

Trình Kiệt không có ý định chỉ Tiêu Dật cách mở khóa:

“Trò chơi đó tặng em cái gì, anh mua cho em!”

Tiêu Dật lắc đầu:

“Không c àn thiết, chỉ là vật phẩm ảo trong game mà thôi, cái này chỉ thông qua chụp hình mới có thể có, ở ngoài không có bán đâu. Trình Kiệt mau giúp em mở khóa, em muốn có quà tặng đó”

Trình Kiệt dừng tay quay sang kéo lấy Tiêu Dật ngã ở trên đùi mình:

“Em cứ như thế này làm sao anh có thể làm việc đây?”

Tiêu Dật cũng biết mình làm phiền Trình Kiệt, nhưng mà chỉ mở khóa thôi sẽ không mất quá nhiều thời gian của hắn, xem Trình Kiệt cứ vòng vo không chịu mở thế này là nhất định có cái gì bí mật ở bên trong rã:

“Anh giúp em mở khóa, em sẽ không làm phiền anh nữa, cũng không mất quá nhiều thời gian mà”

Trình Kiệt im lặng không có động tĩnh gì tiếp theo cả, Tiêu Dật nắm lấy một tay của Trình Kiệt đặt ở trên màn hình điện thoại:

“Anh mau mở ra giúp em”

Trình Kiệt thở dài một hơi:

“Thật sự là muốn mở sao?”

Tiêu Dật gật đầu đồng ý đáp:

“Muốn!”

Trình Kiệt cầm lấy điện thoại ở trên tay Tiêu Dật:

“Nếu như anh mở ra rồi, em xem được thứ gì đó, em có thể sẽ...”

Trình Kiệt nói đến đây liền dừng lại khiến cho Tiêu Dật vô cùng bất an, chắc không phải là trong đó chứa mấy hình ảnh dâm ô của hắn và đám bạn gái cũ chứ. Trình Kiệt không thấy Tiêu Dật nói gì cả liền đặt điện thoại xuống bàn:

“Được rồi, em đang chơi game gì, anh có thể giúp em liên hệ với bên đó, để cho họ tặng em một số vật phẩm em muốn”

Tiêu Dật hít một hơi với tay cầm lại điện thoại của Trình Kiệt:

“Không, anh mở cái này ra giúp em”

Trình Kiệt bất đắc dĩ:

“Mở ra rồi em phải hứa không được tức giận”

Tiêu Dật vừa bất an vừa gấp gáp, lúc này hai đôi lông mày đã nhíu lại với nhau:

“Anh không mở em li ền tức giận”

Trình Kiệt cười khổ:

“Anh mở ra r ă em không được tức giận thì anh mới mở”

Tiêu Dật quay lại liếc mắt nhìn Trình Kiệt:

“Trong đó rõt cuộc có cái gì, anh vì sao nãy giờ cứ vòng vo như thế?”

Trình Kiệt nghĩ nghĩ một h ă:

“Thật ra máy tám hình trong đó anh cảm thấy không có gi xáu cá,
nhưng mà đối với em có lẽ ngược lại...”

Tiêu Dật nghe thấy thế li ền tức giận đánh mạnh vào vai Trình Kiệt một
cái:

“Anh bây giờ mở cái này ra cho em ngay đi, em muốn xem rõt cuộc
trong đó có hình ảnh gi?”

Trình Kiệt nhìn Tiêu Dật im lặng, một lúc lâu sau đó cùng cậu đưa ra
đi ều kiện trước:

“Nếu như em có vô tình nhìn thấy hình ảnh nào trong đó, em tuyệt đối
không được giận dỗi, cũng không được nổi giận mà xóa đi”

Tiêu Dật hù hù bức bối:

“Ảnh trong máy của anh thì em xóa làm cái gi chú, anh mau mở ra cho
em xem”

Trình Kiệt nhéch môi cười đưa tay điểm nhẹ vào chóp mũi của Tiêu
Dật:

“Không được tức giận, có được hay không?”

Tiêu Dật không muôn ở đây dài dòng với Trình Kiệt nữa, cậu chỉ muôn ngay bây giờ xem xem Trình Kiệt rốt cuộc để hình ảnh gì trong đó, là hình ảnh của ai mà lại quan trọng đến mức cài bảo mật hơn nữa còn sợ cậu nhìn thấy sẽ tức giận:

“Đã nói biết rõ, anh mở ra đi”

Trình Kiệt đặt điện thoại vào tay của Tiêu Dật rồi chậm rãi nói ra mật khẩu:

“1069”

Tiêu Dật nhanh tay nhấn tới bốn chữ số kia, thư mục hình ảnh trong điện thoại rất nhanh được mở ra, Tiêu Dật nhíu mày nhìn một loạt hình ảnh nhỏ một chút rồi nhanh tay nhấn vào tấm hình đầu tiên, không nhìn thì không sao vừa nhìn liền giật mình hốt hoảng:

“Trình Kiệt, thế này là thế nào? Thế này là thế nào hả?”

Trình Kiệt cười xấu xa:

“Thế nào? Em không phải nói là sẽ không tức giận hay sao?”

Tiêu Dật làm sao lại có thể không tức giận được, nếu như trong máy điện thoại của Trình Kiệt lưu hình cô gái khác có lẽ Tiêu Dật cậu cũng không đến mức nổi điên như thế này, có điều hình ảnh trong thư mục kia của hắn lại chính là hình của bản thân cậu, hơn nữa còn là những tấm ảnh mà cậu trước nay chưa từng một lần thấy qua:

“Em xóa, xóa hết, anh là cái đê ô ác ma biến thái”

Trình Kiệt nhanh chóng giật lại điện thoại của mình từ trên tay của Tiêu Dật:

“Này là không được, em không phải hứa với anh sẽ không xóa, không tức giận hay sao?”

Tiêu Dật đứng bật dậy vòng qua phía sau ghế của Trình Kiệt muốn đưa tay với lấy điện thoại, cho dù cậu có là một kẻ thất hứa đi chăng nữa thì cậu nhất định sẽ không để cho Trình Kiệt lưu giữ lại những tấm ảnh thế này được. Trình Kiệt đương nhiên không để cho Tiêu Dật được như ý nguyện, hắn nhanh chóng đưa điện thoại nhét vào túi quần của mình rồi giữ lấy hai tay đang làm loạn kia của Tiêu Dật:

“Đừng làm loạn, anh hiện tại phải đi họp, buổi trưa sẽ cùng em đi ăn”.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân
dtv-ebook.com

Chương 76: Em Giống Một Cô Gái Thể Sao

Tiêu Dật sống chết phải xóa cho bằng được hình ảnh trong máy điện thoại của Trình Kiệt, thế cho nên lúc này li ên muốn lu ần tay vào trong túi qu ần của hắn móc điện thoại ra. Trình Kiệt nhanh tay nắm chặt lấy tay của Tiêu Dật kéo v ề phía mình, để cậu nằm úp người trên bàn làm việc của hắn, cánh tay bị người ta bẻ ngược v ề phía sau đau vô cùng:

“Trình Kiệt, anh thả em ra”

Trình Kiệt nhếch môi cười, dùng một tay lật người Tiêu Dật lại đối diện với mình, lưng của Tiêu Dật vốn dĩ vẫn còn để lại di chứng sau cuộc hoan ái ngày hôm qua thế cho nên lúc này bị Trình Kiệt ép người như vậy li ên tưởng như lưng sắp hỏng mất:

“Trình Kiệt anh mau bỏ em ra, đau quá đây!”

Trình Kiệt nhấc hai chân của Tiêu Dật lên ngang bằng với phía thân trên của cậu, sau đó người hắn nhanh chóng chen vào giữa chỗ hai chân đó nhìn cậu xấu xa hỏi:

“Như thế nào, đã đỡ đau hay chưa?”

Tiêu Dật nhanh chóng ng ẩy thẳng dậy dùng sức đẩy người Trình Kiệt ra:

“Anh tránh ra đi, anh không xóa mấy tấm hình đó đi thì sau này em sẽ không nói chuyện với anh nữa”

Trình Kiệt để hai chân của Tiêu Dật xuống r ẩy vươn tay v ề phía trước trống ở trên bàn:

“Em lại lừa gạt anh chứ gì?”

Tiêu Dật cảm thấy câu nói này rất là quen, Trình sói lớn này nhất định là đang trêu chọc cậu:

“Em nói thật”

Trình Kiệt nhếch môi:

“Tin được hay không đây, rõ ràng vừa mới rã em có nói sau khi xem xong sẽ không tức giận cũng không đòi xóa hình ảnh, đến bây giờ lại như thế này là sao?”

Tiêu Dật lạnh mặt đối diện với Trình Kiệt:

“Đó là em không biết anh chụp lén em, anh vì sao lại có thể biến thái như vậy hả?”

Trình Kiệt là một người biến thái, ít nhất là hắn sẽ là một người biến thái ở trước mặt của Tiêu Dật, cho nên hiện tại liền mang toàn bộ lời lẽ biến thái ra giải thích với cậu:

“Như thế này sao được gọi là biến thái chứ, mấy tấm hình anh chụp cho em so với người mẫu ở bên ngoài kia thật sự là bọn họ không sánh kịp đâu”

Tiêu Dật tức giận liếc mắt nhìn Trình Kiệt:

“Em không muốn nghe anh ở đây nói lời, mau đưa điện thoại cho em”

Trình Kiệt nhanh chóng xoay người chuẩn bị văn kiện muốn rời đi:

“Đến giờ đi họp rã, anh phải đi đây”

Tiêu Dật kéo tay Trình Kiệt lại nghiêm giọng gọi:

“Trình Kiệt!”

Trình Kiệt bất ngờ kéo Tiêu Dật về phía mình rầm cùi đập hôn xuống cái miệng đang cáu gắt kia của cậu, đập lưỡi uyển chuyển chuyên nghiệp thông thuộc tất cả mọi nơi trong khoang miệng cậu, biết cách di chuyển mạnh nhẹ để cho cậu rơi vào bất động trầm mê. Đúng lúc này cánh cửa ở bên ngoài liền có một lực mạnh đẩy ra, kéo theo sau đó là tiếng gọi lớn của một người đàn ông:

“A Kiệt, cậu còn muốn để mọi người chờ đến khi nào đây?”

Tiêu Dật nghe thấy có tiếng người liền ngay lập tức đẩy Trình Kiệt ra, có điều tư thế hiện tại của hai người thật sự là làm cho người ta vừa nhìn liền hiểu ra được hai người có vấn đề. Trình Kiệt chống hai tay ở trên bàn một bộ dạng rất thản nhiên, trái ngược với Tiêu Dật lúc này thì lại vô cùng luống cuống không dám quay mặt lại phía sau chỉ còn biết ngồi im ở trên bàn.

“Tôi chuẩn bị đi đây” Trình Kiệt hướng Tống Ngộ Phàm đang giữ một bộ đang xem kịch vui kia trừng giọng nói.

Tống Ngộ Phàm cười cười rầm đóng cửa lại bước ra ngoài:

“Được rầm mau lên đó, mọi người không muốn bị cậu cướp mất giờ nghỉ trưa đâu”

Tống Ngộ Phàm đi rầm, Tiêu Dật lúc này liền rơi vào trạng thái hốt hoảng không thôi:

“Trình Kiệt, vừa rầm... như vậy... Tống Ngộ Phàm kia biết rầm”

Trình Kiệt cảm thấy Tống Ngộ Phàm vô duyên kia đi vào cũng là một chuyện tốt, ít nhất có thể làm cho họ nhỏ nhặt quên chuyện tấm hình kia mà không làm loạn nữa:

“Được rầm anh phải đi họp, em ở đây đợi anh”

Dĩ nhiên thì nhân lúc Tiêu Dật còn đang hoang mang khó xử thì Trình Kiệt đã nhanh chóng cầm văn kiện bước ra bên ngoài rầm. Tiêu Dật xoay

đầu thay cửa phòng đóng lại rã mới chợt nhận ra mình quên mất không đòi lại điện thoại kia của Trình Kiệt. Tiêu Dật ở trong phòng làm việc của Trình Kiệt chán không có việc gì làm, ngủ cũng không muốn ngủ nữa cho nên liền mang điện thoại của mình ra lên team chat nói chuyện.

[Sóc Nhỏ]: Lâu rã mới lên

[Đại Boss]: Cậu mấy ngày nay đã đi đâu vậy?

[Tiêu Hân]: Thật là linh, Dương Quang mới ngày hôm qua nhắc đến cậu

[Sóc Nhỏ]: Nhắc tôi sao?

[Đã Hướng Dương]: Đúng vậy, buổi tối ngày hôm qua nhắc cậu

[Sóc Nhỏ]: Có chuyện gì sao?

[Bạo Hoa Cúc]: Cậu ta lên cũng chỉ để tìm cậu mà thôi, vẫn là câu hỏi đó cậu làm thế nào để tổng tài thích cậu như vậy

[Sóc Nhỏ]: Tôi đang đau đầu về anh ta đây

[Rên Ngọt]: Lại có chuyện gì nữa sao?

[Dưa Chuột Lớn]: Mỗi lần cậu lên là y như rằng giữa cậu và tổng tài có chuyện

[Đoạt Thiên Hạ]: Có chuyện gì?

[Sóc Nhỏ]: Vấn đề này thật sự rất khó nói

[Phúc Hắc Công]: Còn có cái gì khó nói đây, chúng ta ở chỗ này cũng chỉ trao đổi tin nhắn, không ai biết ai là ai mà cậu còn ngại cái gì?

[Đại Boss]: Đúng vậy đó!

[Đoạt Thiên Hạ]: Cậu nó ra xem thử biết đâu chúng tôi còn có thể giúp cậu giải quyết

[Sóc Nhỏ]: Tôi mấy ngày trước có đi Tam Á

[Bạo Hoa Cúc]: Cậu cùng anh ta đi sau đó anh ta liền bạo nát hoa cúc của cậu?

[Rên Ngọt]: Hay là gặp lại người yêu cũ?

[Dưa Chuột Lớn]: Hai người đang cãi nhau?

[Sóc Nhỏ]: Cái này đều đúng... nhưng mà đó không phải là vấn đề khiến tôi đau đớn

[Đại Boss]: Kể từ đợt đi

[Sóc Nhỏ]: Tôi đi công tác ở Tam Á, sau đó buổi tối hôm ấy anh ta đột nhiên xuất hiện ở đó, ngay cả tôi cũng không biết anh ta sẽ đến đó... kết quả như mọi người nghĩ đấy, anh ta tức giận liền cường bạo tôi.

[Phúc Hắc Công]: Thật kích thích

[Dưa Chuột Lớn]: Cậu lúc đó thế nào, anh ta lúc đó thế nào?

[Rên Ngọt]: Vì sao tổng tài đột nhiên tức giận thế?

[Sóc Nhỏ]: Anh ta nói tôi không cần đi chuyến này nhưng bởi vì tôi muốn đi cho nên mới giấu anh ta đi, vì thế anh ta liền tức giận tôi.

[Đã Hướng Dương]: Vậy còn chuyện người yêu cũ là sao, là của cậu hay là của anh ta?

[Sóc Nhỏ]: Người yêu cũ là của anh ta, hai người họ vẫn còn liên lạc. Anh ta nói anh ta không có gì với cô ấy cả, nhưng mà tôi vẫn cảm thấy rất là nghi ngờ.

[Rên Ngọt]: Vì thế hai người mới cãi nhau sao?

[Sóc Nhỏ]: Cũng coi như là vậy đi, nhưng mà hiện tại đã làm lành lại.

[Đại Boss]: Vậy vấn đề đau đớn của cậu là cái gì?

[Sóc Nhỏ]: Chính là buổi tối Tam Á lần đó, anh ta lợi dụng lúc tôi ngủ lìền chụp lại hình của tôi rã

[Trợ Công]:

[Đoạt Thiên Hạ]::

[Đại Boss]::

[Dưa Chuột Lớn]::

[Sóc Nhỏ]: Tôi sợ nếu như sau này hai chúng tôi có đột nhiên ghét bỏ nhau, anh ta sẽ mang mấy tấm hình đó ra tung lên mạng

[Rên Ngót]: Tổng tài nhà cậu đúng là một thương nhân giỏi, anh ta cũng đã biết lường trước mọi tình hình rã

[Sóc Nhỏ]: Cô nói như vậy nghĩa là anh ta thật sự sẽ làm thế sao?

[Dưa Chuột Lớn]: Cậu nghĩ sao?

[Sóc Nhỏ]: Tôi nghĩ không đâu, anh ta sao lại phải so đo với người như tôi làm gì

[Đại Boss]: Ủ

[Đã Hướng Dương]: Như vậy khỏi cần xóa, dù sao tổng tài nhà cậu cũng sẽ không dở trò bỉ ổi đó đúng không?

Tiêu Dật nhớ tới lần mình bị ngã xuống biển Tam Á, Trình Kiệt ở trên đã thật sự dở trò bỉ ổi trêu chọc cậu, chuyện đe dọa tính mạng như vậy hắn có thể làm được, như vậy chuyện tung ảnh lên mạng có phải hay không đối với hắn không là gì.

[Sóc Nhỏ]: Tôi không chắc, anh ta thật sự không phải là chính nhân quân tử

[Rên Ngọt]: Như vậy cậu nói anh ta xóa tấm hình đó đi là được rồi

[Sóc Nhỏ]: Chuyện nếu như đơn giản như thế thì tôi đã không phải đau đầu, anh ta chính là không muốn xóa

[Đã Hướng Dương]: Ảnh ở trong tay của anh ta, anh ta không có ý muốn xóa... cậu nói xem cậu có khả năng xóa hay không?

[Đại Boss]: Nếu không thể dùng cách đường đường chính chính vậy thì đi cửa sau đi, cậu lợi dụng lúc anh ta sơ ý mang hình trong điện thoại của anh ta xóa đi

[Rên Ngọt]: Nói cũng thật dễ dàng, xóa được hình trong điện thoại cũng chưa chắc đã xóa được hình ảnh đó ở chỗ khác, cũng không biết anh ta đã mang mấy tấm ảnh kia lưu lại ở chỗ nào nữa.

[Sóc Nhỏ]: Như vậy phải làm sao a?

[Bạo Hoa Cúc]: Như vậy gậy ông đập lưng ông đi, cậu chụp lại hình anh ta là được rồi

[Sóc Nhỏ]: Đúng a

[Đoạt Thiên Hạ]: Đợi lúc anh ta làm cậu xong ngủ say rồi thì cậu tha hồ chụp, muốn chụp bao nhiêu đều được cả.

Tiêu Dật nhìn mấy dòng chữ ở trên, cậu suýt chút nữa quên mất chuyện làm thế nào có thể cởi quần áo của Trình Kiệt ra được, lúc hắn ngủ mà mang quần áo của hắn cởi ra nhất định hắn sẽ tỉnh dậy, chỉ còn một cách hy sinh bản thân mình mới có thể... nhưng mà sức lực của con sói đói này vô cùng đáng sợ, chỉ sợ đến khi cậu ngủ rồi thì hắn vẫn còn miệt mài cà cát mà thôi.

Tiêu Dật còn đang mông lung suy nghĩ thì cửa phòng làm việc của Trình Kiệt được mở ra. Tiêu Dật đang nằm ở trên ghế sofa cũng theo đó nghiêng đầu quay ra nhìn, mắt thấy Trình Kiệt từ bên ngoài bước vào liền nhanh chóng cất điện thoại vào trong túi quần của mình rồi lạnh giọng:

“Trình Kiệt, anh mau xóa mấy tấm hình kia đi”

Trình Kiệt đi tới phía bàn làm việc của mình đặt xuống văn kiện đang cầm trên tay:

“Em đừng nghĩ đến chuyện đó nữa, thật sự là vô ích mà thôi”

Tiêu Dật im lặng một chút rồi hỏi sang chuyện khác:

“Tống Ngộ Phàm vừa mới rồi có nói gì với anh hay không?”

Trình Kiệt thản nhiên đáp lời:

“Cậu ta hỏi khẩu vị của anh thay đổi rồi sao, như thế nào lại chuyển sang thích một cô gái ăn mặc giống đàn ông như vậy”

Tiêu Dật vừa nghe thấy vậy liền nhảy dựng lên:

“Nói cái gì chứ, phía sau của em giống một cô gái thế hay sao?”

Trình Kiệt đứng xoay lưng lại với Tiêu Dật cố gắng nhịn cười, Tống Ngộ Phàm sớm đã biết chuyện giữa hắn và Holly nhỏ này rồi, hắn chỉ là muốn trêu đùa cậu một chút mà thôi:

“Ánh mắt của cậu ta đúng là có chút kém, anh lát nữa đi giải thích với cậu ta rằng đó là em thế đã được hay chưa”

Tiêu Dật hốt hoảng trợn lớn hai mắt:

“Sao thế được chứ, không thể được anh tuyệt đối không được đi giải thích, cứ để cho anh ta nghĩ em là một cô gái có lẽ lại tốt”

Trình Kiệt xoay người lại phía sau nói:

“Chúng ta đi ăn cơm thôi”

Tiêu Dật đưa điện thoại về phía trước sau đó liền đưa tay chỉnh trang lại xem tóc mình có bị rối ở chỗ này hay không. Trình Kiệt đứng ở một bên nhìn thấy họ lì nhở nhà mình điệu đà như vậy liền buôn cười hỏi:

“Em từ trước đến nay vẫn điệu như vậy sao?”

Tiêu Dật nghe thấy từ này liền nhíu mày nhìn về phía Trình Kiệt, nói cậu điệu là thế nào chứ, từ này không phải chỉ dành cho con gái hay sao, cậu đường đường là một người đàn ông sao có thể dùng từ này được:

“Như thế nào gọi là điệu đà chứ, em thế này gọi là có gánh nặng thẫn tượng, cho dù hiện tại chưa phải là người nổi tiếng gì nhưng bây giờ hình thành thói quen trước đã cũng được mà”

Trình Kiệt cũng không quá nói nhiều đến vấn đề này thế cho nên hắn liền nhanh chóng bước ra phía bên ngoài cửa:

“Mau đi thôi”

Tiêu Dật bước theo sau Trình Kiệt, lúc xuống tới sảnh lớn của công ty Tiêu Dật nói Trình Kiệt đi ra ngoài trước, cậu quả thật không muốn để người khác nhìn thấy cậu và Trình Kiệt xuất hiện cùng một chỗ, cho dù người khác vốn chẳng thể ngờ đến được cậu và hắn có mối quan hệ này nhưng mà cậu vẫn là phải phòng ngừa trước thì hay hơn.

Tiêu Dật đứng ở trước bãi đỗ xe nhìn xung quanh một lượt, buổi trưa rất ít người đi xuống chỗ này lấy xe bởi vì đa số nhân viên đều gọi cơm về văn phòng ngã ăn. Chiếc range rover quen thuộc đỗ lại ở trước mặt của Tiêu Dật, Tiêu Dật nhanh chóng mở cửa xe phía trên ngã vào, mới chỉ vừa mở cánh cửa kia ra liền phát hiện ra ở bên trong có thêm một người nữa, Tiêu Dật nhìn tới ghế phía sau có Tống Ngộ Phàm cười bí ẩn khiến cho cậu đột nhiên cảm thấy sống lưng có điểm lạnh toát.

“Tiêu Dật, lại gấp cậu nữa” Tống Ngộ Phàm lên tiếng

Tiêu Dật có điểm khó xử, bởi vì cậu chưa biết chuyện Tống Ngộ Phàm đã biết hết mối quan hệ giữa cậu và Trình Kiệt rầm rassel cho nên lúc này vô cùng ngượng ngùng không biết nên phải làm sao mới phải:

“Ừ, anh cũng muốn đi ăn trưa sao?”

Tiêu Dật chẳng qua là không biết nói câu gì cả cho nên mới hỏi câu này, hỏi ra rầm rassel mới cảm thấy thật là không đúng. Tống Ngộ Phàm vẫn thản nhiên cười ha ha:

“Ha ha đúng vậy”

Tiêu Dật có chút do dự không biết nên ngầm ở phía trước hay là phía sau, nếu như hiện tại không có Tống Ngộ Phàm ở chỗ này thì cậu cũng không phải lúng túng như thế, Tống Ngộ Phàm xét về chức vị trong công ty cao hơn cậu rất nhiều, xét về mối quan hệ thì cũng là bạn bè thân thiết với Trình Kiệt, Tống Ngộ Phàm đương nhiên không biết cậu và Trình Kiệt có cái quan hệ kia, muốn cậu hiện tại cứ như vậy ngầm vào ghế lái phụ thì có chút không được đúng cho lắm. Trình Kiệt lúc này mới lên tiếng:

“Tiểu Dật, mau vào trong đi”

Tiêu Dật giật mình hả một tiếng:

“Hả? Được”

Trình Kiệt cũng đã lên tiếng rầm rassel cho nên Tiểu Dật cứ xem như đó là một cái cớ mà ngầm vào. Xe vừa mới khởi động thì Tống Ngộ Phàm ở phía sau lại lên tiếng:

“Tiểu Dật, bộ quầm áo này của cậu tôi nhìn có điểm quen mắt”

Tiêu Dật cũng không nghĩ gì nhiều cúi đầu nhìn xuống quầm áo ở trên người, quả thật là không có gì quá mức đặc biệt tuy rằng giá tiền của nó so với cậu hiện tại là khá đắt nhưng với người như Tống Ngộ Phàm mà nói hẳn là cũng không có gì quá mức bất ngờ:

“Là vậy sao, có lẽ anh nhìn thấy nó treo ở cửa hàng nào đó”

Tống Ngộ Phàm nâng giọng:

“Ý tôi không phải là như vậy, vừa mới rã tôi vào phòng làm việc của A Kiệt thấy có một cô gái, cô gái này cũng mặc bộ quần áo giống như cậu hiện tại đó”

Tiêu Dật giật mình hả một tiếng, Tống Ngộ Phàm tiếp lời:

“Ây, tôi ở phía sau này mới phát hiện ra cậu nhìn thật giống cô gái đó đây, vừa mới rã tôi cũng ở góc độ này nhìn thấy cô gái kia”

Tiêu Dật đưa tay lên lau tay mồ hôi mỏng ở trên trán:

“A người đó sao có thể là tôi được, tôi cả buổi sáng đều ở phòng tập”

Tống Ngộ Phàm nâng giọng:

“Tôi cũng đâu có nói là cậu đâu, sao có thể là cậu được chứ?”

Tiêu Dật có chút không vừa lòng với câu nói này của Tống Ngộ Phàm, cái gì mà sao có thể là cậu là như thế nào:

“Sao lại không thể là tôi hả?”

Tiêu Dật nói ra câu này mới giật mình đưa tay lên bụt miệng mình lại, sau đó không đợi cho Tống Ngộ Phàm nói câu tiếp theo đã giả bộ cười ha ha như là đang trêu đùa:

“Ý tôi là anh sao lại nghĩ người đó là tôi được chứ, thật là buồn cười”

Tống Ngộ Phàm thản nhiên đáp:

“Tôi cũng đâu nói là cậu”

Tiêu Dật thất thố chỉ còn biết ô ô à à:

“À, tôi đang nói đùa đó ha ha...”.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân
dtv-ebook.com

Chương 77: Kim Ốc Tàng Kiều

Không khí trong xe bắt đàu rơi vào tr`âm mặc sau tiếng cười ha ha
ngượng ngùng kia của Tiêu Dật, thật ra thì ở chỗ nào ngoài Tiêu Dật ra thì
ai cũng đàu thoải mái hết cả hơn nữa tâm trạng của hai bọn họ ngược lại
còn rất vui, chính là kiểu vui vẻ khi thấy người khác gặp nạn vậy đó. Tiêu
Dật ngồi ngay ngắn trên ghế lái phụ, hai tay đeo ở trên đùi hơi hơi nắm chặt
vào đàu gối, vừa nhìn qua liền biết được cậu bây giờ có biết bao nhiêu
căng thẳng.

“Tiêu Dật, l`an trước nhìn thấy cậu ở quán bar X, cậu cũng thích đến
quán bar đó hay sao?” Tống Ngộ Phàm không có chuyện gì liền hỏi bâng
quo`.

Quán bar mà Tống Ngộ Phàm nói kia chính là quán bar l`an đó cậu đến
cùng với nhóm người cùng phòng, hơn nữa l`an đó còn nhìn thấy Bối Ni
cũng cùng vào chung một phòng với Trình Kiệt. Tống Ngộ Phàm hiện tại
nhắc đến quán bar đó liền khiến cho Tiêu Dật nhớ lại chuyện của Bối Ni,
cậu vẫn còn chưa hỏi Trình Kiệt xem l`an đó hắn tới nơi ấy làm gì, vẫn đ`ê
này cậu sẽ đợi buổi tối v`en nhà hỏi cho ra lẽ:

“L`an đó bạn cùng phòng nói muốn đi chơi cho nên bọn họ tùy tiện chọn
một địa điểm mà thôi”

Tống Ngộ Phàm gật gật đàu nói ra một câu khiến cho Tiêu Dật phải
ngay lập tức liếc mắt qua nhìn Trình Kiệt. Tống Ngộ Phàm nói thế này:

“Thì ra là trùng hợp đến đó chơi, quán bar đó rất được đấy, tôi và A
Kiệt cũng thường xuyên đến quán bar đó”

Trình Kiệt im lặng không nói gì cả, lần ấy hắn tới quán bar kia là để bàn chuyện làm ăn, tuy rằng địa điểm ở đó có chút không hợp lý cho lắm nhưng đối tượng là một người trẻ tuổi cho nên cậu ta đã đề nghị hẹn ở đó. Hơn nữa lúc ấy hắn tới thì cũng là trong dịp quán bar đó khai trương, buổi sáng hắn ở công ty làm việc, buổi tối cùng họ nhỏ này đi ăn, làm gì có chuyện như Tống Ngộ Phàm nói là thường xuyên đến đó, chuyện này nếu như bình tĩnh suy nghĩ lại đương nhiên là có thể nhận ra được Tống Ngộ Phàm đang nói dối, nhưng mà họ nhỏ nào đó không rõ là tâm trạng bất ổn hay là do quá mức ghen tuông cho nên hiện tại trong lòng mới khó chịu vô cùng.

Tiêu Dật mím môi, quán bar đó Trình Kiệt thường xuyên đến như vậy, không nói chuyện ở đó có vũ công múa cột mát mẻ, chỉ nói đến chuyện hắn nói hắn không có gì với Bối Ni cả thế sao lần đó cậu lại nhìn thấy Bối Ni ở chung một phòng với hắn, cậu cũng chưa từng được hắn dẫn đến quán bar đó đâu.

“Là thế sao...”

Tống Ngộ Phàm nghe ra được giọng điệu của Tiêu Dật liền ngoan cố muốn chọc tức người này đến cùng:

“Phải rã A Kiệt, cô gái vừa rã ở trong phòng làm việc của cậu đi đâu rã, vì sao không giữ người ta lại cùng đi ăn trưa luôn”

Trình Kiệt khẽ nhếch môi cười:

“Em ấy không muốn gặp cậu”

Tống Ngộ Phàm ai nha một tiếng hướng Tiêu Dật nói chuyện:

“Tiểu Dật, cậu xem thái độ của cô gái kia cũng thật là... Tôi dù sao cũng được coi như bạn thân với A Kiệt đi, cô gái này cũng thật quá tự cao rã”

Tiêu Dật trong lòng thầm than hai người này nói chuyện thì cứ nói chuyện đi việc gì cứ phải quay sang cậu chứ, thật là khiến cho cậu phải căng thẳng mà:

“Hả? Có lẽ do cô ấy bận”

Tống Ngộ Phàm ai oán:

“Có lẽ không phải là thế đâu, lúc đó đang giờ làm việc mà làm sao lại xuất hiện ở trong văn phòng của A Kiệt được chứ, nhất định là không muốn gặp mặt tôi”

Tiêu Dật có điểm luống cuống không cần suy nghĩ nhiều đã nói luôn thế này: “Là bạn gái của Trình Kiệt chứ không phải là bạn gái của anh, người ta cũng không có lý do gì phải gặp anh cơ mà...” Tiêu Dật nói đến đây liền cảm thấy mình hình như có chút gì đó không phải rã thế cho nên liền sửa lại lời một chút: “Ý tôi là người ta nhất định ngại đó”

Tống Ngộ Phàm cố gắng nhịn cười:

“Là thế hả, nhưng tôi thấy cách ăn mặc của cô ta rất mạnh mẽ, nội tâm lại có thể ngại ngùng được hay sao?”

Tiêu Dật càng lớn tiếng giải thích càng chứng minh cho việc chuyện này liên quan đến mình, nếu như Tống Ngộ Phàm chưa biết mối quan hệ giữa Trình Kiệt và Tiêu Dật thì ngay bây giờ cậu ta cũng có thể nhìn ra được nghi ngờ:

“Người ta ăn mặc mạnh mẽ đâu có nghĩa là người ta sẽ mạnh mẽ đâu”

Tống Ngộ Phàm tựa ở phía sau thành ghế thở nhẹ một hơi:

“Nói cũng đúng, dù gì thì người ta cũng là một cô gái thôi”

Tiêu Dật nuốt một ngụm nước miếng cố gắng kìm nén bức tức trong lòng, cậu là đàn ông cho dù có là chân chính hay là không chân chính đi chăng nữa thì cũng là đàn ông, làm gì có đàn ông nào thích người ta nói mình là một cô gái đâu chứ.

Xe dừng lại ở trước một tiệm ăn không quá lớn, nhưng nhìn cách thức bày trí cùng với tường kính trong suốt bao bọc xung quanh kia quả thật là

vô cùng bắt mắt và sang trọng. Tiêu Dật để ý ở bên ngoài cánh cửa ra vào có để vài lẵng hoa lớn, ở hai bên cạnh cột trụ hình tròn kia còn treo hai dải lụa đỏ in dòng chữ vàng trên đó, xem ra cửa tiệm này ngày hôm nay mới khai trương.

“Đây là tiệm ăn bạn gái tôi mở” Tống Ngộ Phàm lên tiếng nói

Tiêu Dật vốn tưởng rằng Tống Ngộ Phàm chỉ quen với mấy nữ minh tinh mà thôi không nghĩ tới hiện tại lại có thể quen một cô gái thích kinh doanh. Tống Ngộ Phàm vừa đi vừa nói tiếp:

“Bạn gái của tôi nấu ăn rất ngon, tôi vừa mới gọi điện cho cô ấy nói hôm nay sẽ đến, lát nữa hai người nhất định sẽ được thưởng thức tài nghệ của cô ấy”

Tiêu Dật quay sang nhìn Tống Ngộ Phàm mỉm cười:

“Tôi cứ tưởng bạn gái của anh phải là nữ minh tinh nào đó chứ, không ngờ lại còn biết nấu ăn ngon hơn nữa còn mở được một cửa tiệm lớn như vậy”

Tống Ngộ Phàm nhún vai:

“Hết cách rồi, không phải có câu nói con đường ngắn nhất chạm đến trái tim đàn ông là đi qua dạ dày hay sao”

Tiêu Dật gật gật đầu, một bộ dạng giống như là đang chăm chú suy nghĩ cái gì đó vậy. Ở bên ngoài cửa có nhân viên tiếp đón, có lẽ bọn họ sớm biết được người tới là ai cho nên không cần đợi Tống Ngộ Phàm phải nói gì thì đã có một cô gái mặc ở trên mình bộ quần áo phục vụ đưa ba người vào một phòng riêng. Tiêu Dật nhìn xung quanh căn phòng này một hồi, có một chiếc bàn tròn lớn phía bên trên được đặt một tấm kính dày, nhìn qua liền biết đây là bàn tròn dạng xoay, bày trí xung quanh căn phòng vô cùng đẹp tạo cảm giác sang trọng vô cùng, Tiêu Dật kéo ghế ngồi xuống bên cạnh Trình Kiệt rồi hướng Tống Ngộ Phàm nói:

“Tiệm ăn của bạn gái anh thật đẹp, hẳn là đài tư rất nhiều tiền”

Trình Kiệt ngã ở bên cạnh Tiêu Dật khẽ mỉm cười:

“Cậu ta chính là đang ném tiễn qua cửa sổ đó, cũng chẳng biết tiệm ăn này có thể hoạt động được quá ba tháng hay không”

Tiêu Dật không hiểu ý của Trình Kiệt liền hả một tiếng, Tống Ngộ Phàm cười ha ha:

“Cũng không có bằng cậu đâu, chẳng biết bao nhiêu tòa kim ốc được tặng đi rakah”

Trình Kiệt ở trong giới vẫn luôn được mang danh hào phong, được làm tình nhân của những người giàu có đương nhiên sẽ được chi rất nhiều, những cô gái sau khi quen biết Trình Kiệt đều được hắn mua cho một ngôi nhà có giá trị rất lớn, cho dù là quen biết nửa tháng cũng đều sẽ có một ngôi nhà, người ngoài mỗi khi gặp Trình Kiệt đều nói hắn xây không biết bao nhiêu kim ốc tàng kia.

Tống Ngộ Phàm thấy Tiêu Dật im lặng liền tiếp tục đỗ thêm dặm vào lửa:

“Tiểu Dật tôi nói cho cậu biết, người ngã bên cạnh cậu đây được mọi người gọi là Hán Vũ Đế đó”

Tiêu Dật nhíu nhíu mày không hiểu:

“Hán Vũ Đế?”

Tống Ngộ Phàm cười ha ha:

“Đúng vậy chính là Hán Vũ Đế đó, cậu ta quen bạn gái bắt kể là thời gian bao lâu đều sẽ tặng cho người ta một căn nhà giá trị cũng không hề nhỏ đâu, nhưng mà cô gái nào nhận được tòa kim ốc kia thì rất nhanh sau đó sẽ liền bị cậu ta cho rơi vào quên lãng, thế cho nên người ta mới gọi cậu ta là Hán Vũ Đế xây kim ốc tàng kia”

Trình Kiệt ho nhẹ một tiếng rầm liếc nhìn Tống Ngộ Phàm, lời của Tống Ngộ Phàm tuy là hoàn toàn đúng nhưng mà cái giọng điệu kia của cậu ta thật sự khiến cho hắn nghe không lọt tai chút nào. Hỗn nhở nhà hắn có tính ghen tuông rất cao, Tống Ngộ Phàm không phải là không biết lại đem giai thoại tình sử của hắn nói ra, như thế này thật sự sẽ khiến cho hắn phải đau đớn với Tiêu Dật nữa. Tiêu Dật mím môi không nói gì cả, cậu với tay lấy ly nước đặt trên bàn uống một ngụm, cả một quá trình ngay cả liếc mắt nhìn Trình Kiệt một cái cũng không thèm. Ngay được một lúc thì bạn gái của Tống Ngộ Phàm cũng đi vào, cô gái phía trước nhìn qua thật sự khác với tưởng tượng của cậu, vốn tưởng rằng cô gái này sẽ là một người phụ nữ có vẻ bồng phì nhưng lúc này đối diện mới phát hiện ra cô ta vô cùng nóng bỏng, Tiêu Dật nghĩ một hồi cũng hiểu được Trình Kiệt tại sao lại nói tiêm ăn này không biết có hoạt động được quá ba tháng hay không.

“Ngộ Phàm, vừa mới rầm bạn quá nên để anh phải đợi lâu rầm” Cô gái kia vừa bước vào phòng liền một đường đi tới hôn vào má Tống Ngộ Phàm một cái, cả một quá trình đàm thoại không để người khác vào trong mắt.

Tống Ngộ Phàm khoác tay ôm lấy eo của cô gái nụ mỉm cười:

“Không sao, cửa hàng mới khai trương bạn rộn là chuyện đương nhiên rầm. A Kiều, giới thiệu với em hai người này là bạn của anh, Tiêu Dật, A Kiệt”

Bạn gái của Tống Ngộ Phàm lúc này mới chịu nhìn tới hai người còn lại trong phòng, ánh mắt kia vô cùng xinh đẹp khi nhìn đến phía Trình Kiệt liền lập tức phát sáng giống như là nhận ra ai đó vậy, cô ta chủ động đưa tay về phía trước mặt của Trình Kiệt:

“Em là Trần A Kiều, tên của chúng ta cũng thật là trùng hợp đi... Hán Vũ Đế”

Tiêu Dật vừa nghe đến cái tên của cô gái phía trước này liền bị sặc ho khan vài tiếng, thế giới này thật sự có cái chuyện trùng hợp như thế này hay sao, một người là Trần A Kiều, một người là Hán Vũ Đế cậu từ đâu đến cuối chỉ là một Tiêu Dật không có liên quan gì, ngay cả một chữ trong

cái tên của cậu cũng không hề giống với bất cứ một nhân vật có liên quan nào trong lịch sử giai thoại giữa Trần A Kiều và Hán Vũ Đế cả. Trình Kiệt thấy họ lầm nhầm mà mình đang biểu hiện thái độ bức bối liền nhanh chóng trả lời Trần A Kiều:

“Tôi là Trình Kiệt”

Trần A Kiều không được bắt tay liền nhanh chóng thu tay lại cười cười nhìn tới phía Tiêu Dật:

“Xin chào, anh là bạn của Ngộ Phàm thì cũng là bạn của tôi, được rã ngày hôm nay tôi đích thân xuống bếp đó, món ăn rất nhanh sẽ được đưa lên”

Tiêu Dật nhìn tới Trần A Kiều gật gật đầu một chút, cậu cảm thấy cô gái này không được một chút nào cả, ngoài vẻ bên ngoài xinh đẹp ra thì có lẽ chính là kiểu phụ nữ đào mỏ, làm gì có người phụ nữ tốt nào ở trước mặt của bạn trai lại có thể ngang nhiên nói như thế được chứ, nhưng mà xem thái độ của Tống Ngộ Phàm cũng vẫn rất thoải mái, chắc không phải hai người Tống Ngộ Phàm và Trình Kiệt là bạn thân cho nên cái gì cũng có thể dùng chung kể cả phụ nữ chứ.

Tiêu Dật muốn đi vệ sinh một chút cho nên tự động đứng dậy kéo ghế bước ra ngoài:

“Tôi đi vệ sinh một chút”

Trình Kiệt nhìn theo bóng dáng của Tiêu Dật rã im lặng không biểu hiện quá nhiều biểu cảm gì cả. Tiêu Dật mỗi khi nghĩ cái gì đó liền mang sự việc biểu hiện toàn bộ lên gương mặt, khiến cho Trình Kiệt chỉ vừa mới liếc nhìn qua liền có thể nhìn thấy được, nhưng Trình Kiệt thì ngược lại, con người này nội tâm che đầy kín đáo, biểu cảm gương mặt này tức giận không lộ, vui vẻ không lộ, từ đầu đến cuối đều giữ một dáng vẻ trầm tĩnh làm cho người ta không thể hiểu được hắn rõt cuộc nghĩ cái gì.

Tiêu Dật đi rã trong phòng lúc này vẫn vui vẻ nói chuyện:

“Lát nữa bạn của em cũng sẽ đến, nói cho các anh biết cô ấy vừa tài giỏi vừa xinh đẹp đấy”

Trần A Kiều vừa nói xong thì điện thoại của cô ấy đột nhiên reo lên:

“Vân Du cậu đến rồi sao, được rồi mau vào đi còn đợi mỗi cậu thôi đó”

Trần A Kiều cúp điện thoại rồi cười cười nói:

“Bạn em đến rồi”

Trình Kiệt lúc đầu cũng không có nghĩ quá nhiều chỉ nghĩ rằng Vân Du trong miệng của Trần A Kiều nói chẳng qua là trùng tên với Hà Vân Du mà hắn quen mà thôi, không nghĩ tới lại trùng hợp đến thế này.

Hà Vân Du là bạn cấp ba của Trần A Kiều, tình cảm bạn bè cũng không phải quá mức thân thiết chẳng qua là hai người chỉ tình cờ gặp lại nhau cách đây không lâu, Trần A Kiều lần đó được Tống Ngộ Phàm cho tìền mở một cửa hàng vì thế cảm thấy mình vô cùng nở mặt muôn nhân lúc gặp lại bạn cũ khoe khoang một chút. Bởi vì Trần A Kiều có vẻ rất có lòng mời khách cho nên Hà Vân Du cũng không có cách nào từ chối được cả chỉ còn biết đăng ý mà tới, có điều xem ra cuộc hẹn lần này thật sự là quá tốt rồi, không những gặp được người cô muốn gặp mà còn có thể biết cách lôi kéo Trần A Kiều để cho cô ta giúp mình có cơ hội gặp được Trình Kiệt nhiều hơn, dù sao thì xem tình hình hiện giờ thì Trần A Kiều đang là bạn gái của Tống Ngộ Phàm, mà Tống Ngộ Phàm lại là bạn thân của Trình Kiệt chuyện này từ hồi học đại học cô đã sớm biết rồi bởi vì Tống Ngộ Phàm chính là người giới thiệu cô cho Trình Kiệt.

Hà Vân Du hôm nay mặc một bộ váy đơn giản mà tím nhạt, đường may tinh tế làm tôn lên những đường cong hoàn mỹ trên cơ thể, tuy rằng bộ váy này không quá mức hở hang nhưng mặc ở trên người cô lại có thể phát ra được phong thái vô cùng quyến rũ. Không gian giống như là ngừng lại kể từ khi Hà Vân Du bước vào, sau đó không biết qua bao lâu Trần A Kiều mới lên tiếng:

“A Ki`èu mau ng`ăi xuống đi, giới thiệu với cậu đây là bạn trai của mình gọi là Ngộ Phàm, anh ấy hiện tại đang là giám đốc của công ty giải trí Trình thị, còn người phía trước mặt đây là bạn của anh ấy gọi là Trình Kiệt...” Trần A Ki`èu nói đến đây liền dừng lại một chút r`ăi cười cười nhìn Hà Văn Du, cô không phải là ý muốn giới thiệu hàng tốt này cho Hà Văn Du mà là cô đang muốn khoe khoang mình có mối quan hệ rộng, còn có thể quen biết được với tổng tài của một công ty: “Nói cho cậu biết là anh ấy là Trình tổng của Trình thị đó nha”

Tổng Ngộ Phàm bật cười ha ha đưa tay nhéo má của Trần A Ki`èu một cái:

“Đ`èu là người đã quen biết cả còn c`ᾶn em phải呢`èu lời giới thiệu nữa hay sao, học muội đã lâu r`ăi không gặp”

Hà Văn Du lúc này mới từ trong thất th`ᾶn bước ra, người đàn ông trước mặt cô đang ng`ăi im lặng nãy giờ quả thật nhìn rất cuốn hút, l`ᾶn đó gặp lại ở Tam Á thời gian quá mức ngắn ngủi hơn nữa trời cũng đã tối, ánh đèn điện nhá nhem cho nên cô không thể nhìn kỹ được, hiện tại ánh sáng đủ tốt r`ăi cô mới chợt phát hiện ra Trình Kiệt của bây giờ so với Trình Kiệt của nhì`èu năm v`ề trước càng cho người ta cảm giác cường đại cương nghị hơn. Hà Văn Du nhanh chóng lấy lại tinh th`ᾶn mỉm cười:

“Đúng vậy sư huynh, đã lâu không gặp... Kiệt, không nghĩ tới lại có thể nhanh gặp lại anh như vậy”

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân
dtv-ebook.com

Chương 78: Anh Có Mua Nhà Cho Em Không

Trình Kiệt cũng thật không ngờ nhanh như vậy đã gặp lại Hà Vân Du, và đi ầu không ngờ hơn nữa là lại gặp lại cô ta vào lúc Tiêu Dật có mặt ở chỗ này. Thật ra thì Trình Kiệt không có ý che giấu Tiêu Dật, chỉ là hắn không muốn hai người gặp mặt nhau, nếu như để cho Tiêu Dật nhìn thấy Hà Vân Du xuất hiện ở chỗ này thì h`ồly nhỏ kia khẳng định sẽ lại ghen tuông vô cớ. Trình Kiệt vừa mới nghĩ đến Tiêu Dật thôi thì người ta ngay lập tức đã bước vào r`ă, giống y như những gì hắn suy đoán Tiêu Dật quả thật là có biểu hiện rất khác lạ, lúc đ`ầu là thất th`ần ra mắt vài giây sau đó li`en liếc nhìn v`ề phía hắn, ánh mắt kia rõ ràng hiện ra tia muối truy hỏi ngay lúc này.

Tr`ần A Ki`âu thấy Tiêu Dật bước vào li`en nhanh chóng lên tiếng phá vỡ b`ầu không khí im lặng này:

“Tiêu Dật đây là bạn của tôi, cô ấy tên là Hà Vân Du, hai người làm quen với nhau đi”

Tiêu Dật cũng không biết nên phải làm cái gì tiếp theo cả, cậu nghĩ rằng Hà Vân Du này cũng nhận ra cậu, hơn nữa l`ần ấy đọc tin nhắn của cô ta hắn cho Trình Kiệt thì có khả năng rất cao cô ấy cũng biết mối quan hệ giữa cậu và Trình Kiệt r`ă. Hà Vân Du quay sang nhìn Trình Kiệt một bộ dạng vui vẻ chào hỏi, cả một quá trình đ`ầu biểu hiện ra việc rằng mình và người phía trước đây không quen biết với nhau:

“Xin chào tôi là Hà Vân Du, là bạn cấp ba của A Ki`âu và là học muội của Ngộ Phàm cùng Kiệt”

Tiêu Dật gật đầu một cái cố gắng mở miệng nở một nụ cười ngượng ngùng, cái cách xưng hô kia quả thật nghe không lọt tai chút nào, cái gì mà Kiệt đây, cậu ở bên cạnh hắn một thời gian rã cũng vẫn chỉ gọi hắn là Trình Kiệt mà thôi. Tiêu Dật bước về phía ghế ngồi ấy lúc trước của mình, nhưng bởi vì Hà Vân Du đang đứng ở ngay đó không biết là vô tình hay cố ý cô ta liền ngay lập tức kéo ghế ngồi ấy muốn ngồi. Trình Kiệt xem như cuối cùng cũng làm được một việc cho cõi lòng của Tiêu Dật hả hê một chút, không đợi Hà Vân Du kịp ngồi xuống, Trình Kiệt đã chặn cô ấy lại:

“Tiêu Dật, mau đến đây ngồi đi”

Hà Vân Du không muốn ở chỗ này tranh chấp một cái ghế ngồi ấy, ngồi ở bên nào thì cũng vẫn được ngồi cạnh Trình Kiệt mà thôi. Hà Vân Du nhanh chóng lùi lại phía sau một bước nhường chỗ cho Tiêu Dật, đúng lúc này Trần A Kiều lại lên tiếng nữa:

“Tiêu Dật, anh có thể nhường chỗ cho Vân Du được không? Chúng tôi cũng lâu rồi mới gặp mặt, muốn ngồi chung một chỗ”

Thật ra cả Hà Vân Du và Tiêu Dật trong đầu đều ngầm ngầm muốn tranh đấu, tuy rằng vị trí chỗ ngồi ấy này không có gì to tát cả nhưng mà hai người vẫn một lòng muốn ngồi xuống chỗ này. Nếu như Hà Vân Du là một cô gái hiền lành hắn sẽ khéo léo nói câu từ chối, nhưng cô ấy lúc này lại đứng ở một bên không nói gì cả, Tiêu Dật là một người nhỏ mọn nhưng cũng chẳng dám biểu hiện sự nhỏ mọn của mình ra cho người ngoài biết tránh cho bọn họ chê cười thế cho nên chỉ có thể mỉm cười kéo ghế giúp cho Hà Vân Du ngồi vào:

“Đương nhiên là có thể rồi, Vân Du cô ngã chỗ này đi”

Hà Vân Du cười nhẹ, nụ cười kia có chút gì đó không được đúng cho lắm:

“Cám ơn”

Tiêu Dật trong lòng bức bối, Trình Kiệt sớm đã biết tính khí của họ nhỏ nhặt mình này ra sao, nếu bây giờ không cho cậu một chút đỡ dành

khẳng định lát nữa khi ở nơi chỉ có hai người hắn sẽ lại đau đớn nữa. Trình Kiệt đứng dậy kéo ghế của mình ra một bên rồi hướng Tiêu Dật nói:

“Tiêu Dật nghe xuống ăn cơm đi”

Tiêu Dật nâng mi, trước nhìn tới biểu cảm trên gương mặt của Hà Văn Du trước sau đó mới liếc nhìn qua Trình Kiệt, khóe miệng nhỏ hơi nhếch lên cao một chút sau đó cười cười rồi xuống vị trí bên cạnh Hà Văn Du:

“Được rồi, tôi nghe xuống đâu cũng được, không phải là vẫn có thể ăn được cơm hay sao”

Một câu nói này của Tiêu Dật không biết là đơn giản hay là không đơn giản, nhưng mà người hiểu chuyện thì nghe được rất thâm thúy, người không hiểu chuyện như Trần A Kiều lại cảm thấy không cần để ý quá nhiều. Hà Văn Du im lặng không nói gì cả, cô nhanh chóng cầm lấy ly nước trên bàn nhấp một ngụm rồi thản nhiên như không có chuyện gì len tiếng nói:

“A Kiều tất cả món này đâu do cậu nấu hay sao?”

Trần A Kiều nghe ở bên cạnh Tống Ngộ Phàm liên tục gấp đỗi ăn để vào bát cho cậu ta, nghe thấy Hà Văn Du hỏi thì vui vẻ gật đầu:

“Đúng vậy, chân giò heo hầm táo đỏ này là món tủ của mình đó, cậu mau ăn thử xem thế nào?”

Hà Văn Du nhìn tới đĩa lớn ở chính giữa bàn liền quay sang Trình Kiệt nói:

“Kiệt, nếu em nhớ không nhầm thì anh cũng thích ăn chân giò heo hầm nhưng lại không thích ăn táo đỏ, nhớ khi ấy mỗi lần ở cảng tin trường đại học em đều giúp anh nhặt táo đỏ bỏ vào bát của mình”

Tống Ngộ Phàm nhìn ba người ở phía trước cũng có điểm đau đớn, nếu biết trước Trần A Kiều quen biết với Hà Văn Du hơn nữa hôm nay còn mời cô ấy đến thì Tống Ngộ Phàm cậu cũng sẽ không nói Trình Kiệt đến

nơi này đâu. Tống Ngộ Phàm biết Trình Kiệt rất cưng chi àu Tiêu Dật, lần đó giữa Tiêu Dật và Trình Kiệt xảy ra chuyện hiểu lầm, Trình Kiệt kia li ền có nhã hứng mời cậu ra uống rượu giải sầu, hơn nữa còn rất nhẫn nhịn mà đợi Tiêu Dật nguôi giận mới dám đi gặp mặt người ta. Nếu như là các cô gái trước đây thì khẳng định đã sớm bị Trình Kiệt đưa vào quên lãng r ã, đừng tưởng cậu vừa mới r ã ở trên xe trêu chọc Tiêu Dật vài câu là vì cậu và Trình Kiệt là bạn thân không có gì phải e ngại cả, nhưng việc trêu chọc Tiêu Dật một chút cũng vẫn luôn giữ ở một mức độ nhất định mà thôi:

“Ha ha Vân Du, em có phải thích ăn táo đỏ hay không, như vậy số táo đỏ này đều nhường cho em hết đó”

Tr ần A Ki àu đánh nhẹ vào lồng ngực của Tống Ngộ Phàm r ã khẽ nói:

“Người ta cũng thích ăn táo đỏ cơ mà”

Tống Ngộ Phàm nhanh chóng gấp vào bát của Tr ần A Ki àu một trái táo đỏ:

“Được được bảo bối, táo đỏ đều cho em”

Tiêu Dật nghe lại đoạn tình trong quá khứ của Hà Vân Du và Trình Kiệt li ền cảm thấy không vui, nhưng mà bây giờ không vui cũng không thể được biểu hiện ra bên ngoài, trận vừa r ã là cậu thắng bây giờ há có thể để giảm uy phong. Tiêu Dật nhoài người về phía trước gấp một miếng thịt chân giò h ầm bỏ vào bát r ã lấy muôi múc thêm một chút nước canh, cậu cố tình múc thêm ba trái táo đỏ vào trong bát của mình. Tiêu Dật lấy đũa gấp trái táo đỏ đưa vào miệng cắn một nửa r ã lại bỏ xuống bát của mình:

“A Ki àu, táo đỏ cô làm rất là ngon, tôi trước giờ không thích ăn táo đỏ cũng cảm thấy táo đỏ lần này rất vừa miệng”

Tr ần A Ki àu vui vẻ cười ha ha:

“Thế sao, cảm ơn anh nhé”

Tiêu Dật trước giờ đói thích ăn những món có màu sắc sặc sỡ, xanh xanh đỏ đỏ như mấy viên kẹo ngọt vừa nhìn thấy là cậu liền muốn bỏ vào miệng rồi, trái táo đỏ này cũng không phải ngoại lệ, nhớ lúc trước mẹ Tiêu nấu cái gì có bò vài trái táo đỏ vào thì cậu liền gấp hết bò vào bát ngay ăn. Trình Kiệt lại không thích ăn táo đỏ, nhưng bởi vì muốn làm cho họ nhỏ bên cạnh vui vẻ liền vẫn có thể ăn được vài trái, tiếp theo sau đó Trình Kiệt liền mang toàn bộ táo đỏ ở trong bát của Tiêu Dật gấp hết qua bát của mình:

“Nếu em không thích ăn táo đỏ thì để anh ăn giúp em”

Tiêu Dật không có phản đối nhưng ngoài miệng lại hỏi:

“Trình tổng, Vân Du nói anh không thích ăn táo đỏ cơ mà”

Trình Kiệt khàn giọng;

“Anh thích”

Thật ra hành động gấp thức ăn kia ở trong mắt của Trần A Kiều rất là kỳ quái, đây chẳng phải chỉ những người yêu nhau mới làm thôi hay sao:

“Trình tổng, anh thích ăn táo đỏ thì ở chỗ này vẫn còn rất nhiều mà, việc gì lại phải gấp từ trong bát của Tiêu Dật thế?”

Trình Kiệt ngẩng đầu chậm rãi nói:

“Không sao, em ấy không thích ăn nên tôi vừa vặn gấp qua luôn thôi”

Tống Ngộ Phàm nhanh chóng kéo Trần A Kiều về câu chuyện của mình, hiện tại tốt nhất là không nên động gì đến ba người phía trước thì hơn. Tiêu Dật cố nén cười trong lòng ngay ăn chân giò heo hầm trong bát của mình, bỏ vài trái táo đỏ cậu thích ăn liền có thể thu về được vẻ mặt khó coi của Hà Vân Du thì có là gì.

Hà Vân Du cố nén tức giận trong lòng, hai tay nắm chặt lại với nhau rốt cuộc nói lỏng ra một chút, gương mặt vẫn có nét cười ôn nhu:

“Kiệt à, buổi tối anh có rảnh hay không, em muốn hẹn anh ra ngoài nói chuyện một chút”

Trình Kiệt vẫn bình thản ăn:

“Buổi tối tôi bận rã”

Hà Văn Du kiên nhẫn dịu giọng:

“Như vậy lát nữa ăn xong, em chỉ cần mười phút mà thôi, chúng ta lâu rã không có ôn lại chuyện xưa”

Tiêu Dật vẫn duy trì im lặng, Trình Kiệt đương nhiên vẫn từ chối:

“Lát nữa ăn xong tôi có việc cần phải quay về công ty giải quyết”

Trần A Kiều vừa nghe cách nói chuyện kia của Hà Văn Du liền biết bạn mình trước kia với Trình Kiệt có một đoạn tình cảm, bây giờ lên tiếng nói giúp Hà Văn Du xem ra cũng có lợi sau này:

“Trình tổng, hình như bạn của em để ý anh rã, anh xem người ta là con gái có phải hay không cũng nên để cho người ta chút mặt mũi đi chứ”

Tiêu Dật để đưa xuống bàn quay sang nhìn Trình Kiệt nói thế này:

“Trình tổng, ôn lại chuyện xưa cũng không phải năm mười phút là có thể xong rã, buổi tối hôm nay anh lại bận... như vậy cố gắng sắp xếp gấp mặt người ta vào một ngày nào đó, để cho hai người có đủ thời gian thoải mái ôn lại chuyện xưa đi”

Ý túc kia của Tiêu Dật, Trình Kiệt vừa nghe liền cảm nhận được vị chua nồng nàn:

“Tôi rất bận cũng không biết có thời gian rảnh rồi ngồi trà nói chuyện phiếm hay không, như vậy cô có cái gì muốn nói thì cứ nói luôn ở đây cũng được rã”

Chuyện mà Hà Vân Du muốn nói cũng chỉ có thể cho một mình Trình Kiệt nghe mà thôi, Trình Kiệt muốn cô ở chỗ này nói đương nhiên là đang làm khó cô rã, hơn nữa nay giờ Trình Kiệt luôn không để mặt mũi cho cô một chút nào, Tiêu Dật kia ngã bên cạnh khẳng định đang hả hê lắm. Mỗi quan hệ giữa Trình Kiệt và Tiêu Dật cô sớm đã biết ở Tam Á lần đó, hơn nữa còn là do chính miệng Trình Kiệt nói ra, lúc đầu cô quả thật không thể chấp nhận được chuyện này, nhưng mà một người giàu có như Trình Kiệt cái gì cũng có thể làm được, hoặc cũng có thể lẩn chia tay khi ấy đã để lại cú sốc trong lòng của Trình Kiệt cho nên hắn hiện tại mới như thế.

Mọi người ăn xong liền có món tráng miệng được đưa lên, món tráng miệng lần này là một ly kem dâu tây nhỏ, phía trên mặt được đặt kín những miếng dâu tây cắt thành từng miếng nhìn vô cùng bắt mắt. Tiêu Dật trước là chọn ăn hết toàn bộ dâu tây ở trên mặt ly kem sau đó mới bắt đầu ăn đến kem, Tiêu Dật mỗi lần ăn được kem ngon đều sẽ nhắm tịt hai mắt lại giống như là sung sướng lắm, cái thói quen này cũng là do Trình Kiệt phát hiện ra. Trình Kiệt không đặc biệt thích ăn kem, hắn để ly kem đó sang một bên chỉ uống một ngụm rượu vang coi như là kết thúc xong bữa ăn, đương nhiên thì phàn kem kia của Trình Kiệt đến cuối cùng vẫn hoàn hảo nằm ở trong bụng của Tiêu Dật, Hà Vân Du phục hay không phục nữa thì cũng chẳng thể làm được gì.

Tiêu Dật mang khăn giấy lên lau hai bên khoe miệng của mình, Trình Kiệt nhìn tới đang hờn trên tay phát hiện ra cũng sắp đến giờ làm liền muốn lên tiếng nói trở về, đúng lúc này vật nhỏ ngã bên cạnh hắn liền nãc một cái, cả thân thể theo đó cũng nảy lên. Tiêu Dật ăn no sẽ bị như vậy, nãc rã sẽ cáu gắt, Trình Kiệt đẩy ly nước tới trước mặt cho cậu, uống một ngụm thật lớn rã vẫn không có tác dụng gì cả, ngã nghỉ một lúc cũng vẫn như vậy không thuyên chuyển.

“A Kiệt, cậu cứ cùng Tiểu Dật về công ty trước đi, lát nữa tôi sẽ về sau”
Tống Ngộ Phàm lên tiếng nói.

Trình Kiệt gật đầu quay sang nhìn Tiêu Dật:

“Tiểu Dật chúng ta về thôi”

Dọc đường đi ra ngoài Tiêu Dật vẫn cứ nãc mãi không thôi, nãc một cái gương mặt liền nhíu lại không vui, lúc hai người chỉ vừa mới bước được một đoạn thôi thì ở phía sau liền có tiếng của Hà Vân Du gọi lại:

“Kiệt, chúng ta có thể nói chuyện một chút hay không? Chỉ một chút thôi”

Tiêu Dật lại nãc một cái, Trình Kiệt xoay người lại nói với Hà Vân Du rầm nhanh chóng đưa Tiêu Dật ra bãi đỗ xe:

“Giữa chúng ta sớm đã không có chuyện gì để nói cả, cô cũng không cần phải ôm hy vọng gì”

Lúc Tiêu Dật và Trình Kiệt ngồi trong xe rầm, Tiêu Dật mới quay sang liếc nhìn Trình Kiệt;

“Vui vẻ chưa... ức... cuối cùng có thể gặp... ức... lại rầm”

Trình Kiệt đưa tay vuốt ngực của Tiêu Dật:

“Được rầm nói ít một chút, nãc thành như vậy rầm còn muốn nói nije”

Vốn tưởng rằng Tiêu Dật sẽ lại tức giận nữa, nhưng lúc này hờ ly nhỏ kia lại bất chợt ngả người vào lòng ngực của hắn, thân thể mềm mại kia đ(Dense)ìu phụ thuộc hết vào hắn, Tiêu Dật nãc một cái liền thở nhẹ vào cằm cổ của Trình Kiệt khe khẽ nói:

“Anh trước đây với Hà Vân Du tình cảm... ức... tốt lắm sao?”

Trình Kiệt vuốt vuốt sống lưng cho Tiêu Dật:

“Không tốt bằng em”

Tiêu Dật lại cọ cọ vào người của Trình Kiệt:

“Vậy từ đó cho tới bây giờ anh đối với ai tốt nhất?”

Trình Kiệt không cần phải suy nghĩ nhiều, lời nói hắn nói ra tiếp theo đây cũng quả thật là thật lòng:

“Đương nhiên là em rã”

Tiêu Dật nũng nịu:

“Anh nói thật không?”

Trình Kiệt cúi đầu hôn lên mái tóc của Tiêu Dật ừ một tiếng. Tiêu Dật nắm một cái rã lại hỏi hắn:

“Anh có mua nhà cho cô ấy chưa?”

Trình Kiệt ngẩn người một chút rã mới hiểu ra được tại vì sao Tiêu Dật đột nhiên hỏi vấn đề này:

“Không mua”

Tiêu Dật nâng giọng:

“Tại sao không mua? Có phải là bởi vì cô ấy so với tình nhân cũ của anh có chỗ đứng cao hơn hay không?”

Trình Kiệt bật cười ha ha:

“Không phải đâu”

Tiêu Dật nhíu nhíu mày:

“Anh có mua nhà cho em không?”

Trình Kiệt sảng khoái:

“Em thích căn nhà như thế nào? Đã nhìn trúng căn nhà nào rã hay sao?”

Tiêu Dật không cần suy nghĩ nhiều nói luôn:

“Em thích căn nhà giống như của anh”

Trình Kiệt cười ha ha:

“Vậy liền cho em căn nhà đó”

Tiêu Dật liếc mắt nhìn Trình Kiệt:

“Thế anh ở đâu?”

Trình Kiệt đáp:

“Anh cùng em ở”

Tiêu Dật hừ hừ:

“Vậy đâu phải nhà của em”

Trình Kiệt đưa tay xuống bóp mông Tiêu Dật:

“Anh làm thủ tục sang tên, sau này nhà đó em làm chủ hộ”

Tiêu Dật gạt tay của Trình Kiệt đang đặt ở dưới mông mình ra:

“Có phải sau này có cô gái nào muốn có căn nhà đó của anh, anh cũng cùng cô ấy ở phải không?”

Trình Kiệt cúi đầu hôn vào môi của Tiêu Dật một cái rồi bỏ ra luôn:

“Trước giờ vẫn chưa có ai tham lam như em cả, cả nhà cả người đều muốn có”

Tiêu Dật hơi đẩy Trình Kiệt ra một chút:

“Em tham lam như vậy anh có thích em không?”

Trình Kiệt đáp: “Không thích...” hắn nói đến đây liền dừng lại để quan sát sắc mặt biến hóa của Tiêu Dật, cuối cùng liền nói thêm về đằng sau:

“sao được chúa”.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân
dtv-ebook.com

Chương 79: Khí Thê Phải Hơn

Thật ra cái vấn đề Trình Kiệt có thích hay là không thích thì đối với Tiêu Dật cũng chẳng phải là chuyện to tác gì cả bởi vì cậu vẫn luôn luôn nghĩ rằng mỗi quan hệ giữa hai người sớm hay muộn cũng đều sẽ phải kết thúc, chỉ là trong thời gian mỗi quan hệ này vẫn duy trì thì Tiêu Dật vẫn luôn muốn kiểm soát Trình Kiệt, cứ coi như là làm tròn bổn phận của mình đi. Tiêu Dật luôn nghĩ như thế, luôn tự nhủ với bản thân mọi thứ không có gì quá quan trọng cả nhưng mà mỗi khi Trình Kiệt nói chuyện hỏi ầu với ai đó một chút là trong lòng cậu đã đứng ngồi không yên rã.

Buổi trưa trở về Trình thị lúc đi đến phòng tập, giám sát Khương La có ở trước mặt nhóm người thực tập chấn chỉnh Tiêu Dật hai ba câu, Tiêu Dật cũng không có một chút gì gọi là tức giận cả, dù sao thì số buổi nghỉ phép của cậu so với tất cả đám nghệ sĩ thực tập ở chỗ này cộng vào chỉ sợ cậu vẫn là nghỉ nhi ầu hơn. Nay giờ giám sát Khương La nhắc nhở cậu ở trước mặt bọn họ, cũng xem như là cậu không có một chút đặc cách nào cả, hôm nay là cuối tháng cần nộp lên tất cả các điểm số rèn luyện của nghệ sĩ thực tập để xác nhận, Tiêu Dật nghỉ 5 buổi nhưng đều có lý do bận việc cho công ty cho nên trừ điểm nhẹ nhàng hơn một chút, chỉ trừ đi 15 điểm. Lúc đến lượt Tiêu Dật bước lên cân, cậu tá hỏa nhận ra mình thế nhưng không giảm cân mà còn tăng thêm 4kg nữa, cái này nhất định là cùng đi ăn với Trình Kiệt mỗi ngày cho nên bị mập lên rã. Tiêu Dật có biểu hiện tốt trong lần chụp hình cho Sử Cát Cát được cộng thêm 5 điểm, cuối cùng cộng cộng trừ trừ một h ãi Tiêu Dật vẫn bị xếp cuối bảng bị trừ những 14 điểm.

Nhân lúc giám sát Khương La còn đang tính toán điểm số, Bạch Dịch đứng ở bên cạnh hỏi nhỏ Tiêu Dật:

“Tiêu Dật cậu ngày hôm qua đi đâu vậy?”

Tiêu Dật cũng nhỏ giọng đáp lại:

“Ngày hôm qua đột nhiên có việc”

Bạch Dịch nghi ngờ nhìn Tiêu Dật sau đó lại hỏi tiếp:

“Tiêu Dật cậu nghỉ vì bận việc công ty, cậu rốt cuộc được công ty giao việc gì thê?”

Tiêu Dật hả một tiếng cuối cùng liền viện đại một cái lý do:

“Lần đó ở bên ngoài công ty gặp một vị đạo diễn, ông ta thấy chân tay tôi nhanh nhẹn cho nên liền nói tôi đến giúp việc hậu trường”

Bạch Dịch mở lớn hai mắt:

“Như vậy là có được vai diễn rồi hay sao?”

Tiêu Dật xua xua tay:

“Làm gì có, chỉ đến khiêng đồ mà thôi, rất là mệt mỏi”

Tiêu Dật thấy Bạch Dịch vẫn còn làm ra bộ dạng nghi ngờ liền nói thêm vào:

“Nếu không thì sau này vị đạo diễn kia có nhờ tôi đi khiêng đồ tôi nói cậu thay tôi nhé”

Bạch Dịch không tin tưởng cho lắm:

“Thật sự chỉ khiêng đồ thôi hay sao?”

Tiêu Dật gật đầu, gương mặt còn làm ra vẻ mệt mỏi:

“Nếu như thật sự có được vai diễn rồi thì tôi còn cần ở chỗ này hay sao?”

Bạch Dịch nhìn Tiêu Dật một lượt từ đầu đến cuối:

“Tiêu Dật tôi thấy dáng đi của cậu hôm nay rất kỳ lạ”

Tiêu Dật giật mình, dÁng đi của cậu hôm nay đúng là kỳ quái nhưng mà cậu đã cố gắng đi thật bình thường r ă không nghĩ tới Bạch Dịch vẫn có thể nhìn ra được, dáng đi này chính là do con sói nào đó đêm ngày hôm qua không biết tiết chế mà gây ra. Tiêu Dật ho nhẹ một tiếng r ă vượt vuốt sống mũi:

“Là khiêng đ ồn nặng đó, đâu chỉ có chân, eo của tôi còn muối nhức mỏi không chịu được đây này”

Đúng lúc này giám sát Khương La ở phía trên li ền lên tiếng:

“Được r ă mọi người nghe cho rõ đây, theo số điểm tổng kết hiện tại thì Ngô Lăng và Ân Tố Di là người có điểm số cao nhất, Tiêu Dật cậu là người có số điểm thấp hơn hẳn so với mọi người đó”

Tiêu Dật nghe vậy cũng chỉ cúi đầu không nói gì cả, bắt đầu từ tháng sau cậu phải tự chấn chỉnh lại bản thân một chút, không nên cứ như vậy nghỉ nhì ầu thế được. Giám sát Khương La lại nói tiếp:

“Điểm tổng kết sẽ được đưa lên cho Trình tổng ký xác nhận, nếu như Trình tổng có gì thay đổi thì tôi sẽ thông báo lại cho mọi người biết. Còn có một tin quan trọng nữa, sắp tới đạo diễn Uông Bác chuẩn bị bấm máy một bộ phim, tuy rằng nam chính nữ chính đã sớm chọn được nhưng vẫn còn thiếu một vài vai phụ, cơ hội lần này sẽ nhường lại cho nhóm nghệ sĩ thực tập của Trình thị, mọi người nên biết tự nắm bắt cơ hội lần này cho mình”

Mọi người xung quanh lại bắt đầu xôn xao bàn tán, Tiêu Dật cũng rất là nôn nóng mong muốn có được cơ hội này, cho dù chỉ là vai phụ nhưng có thể được diễn thì tâm trạng của cậu đã li ền khẩn trương r ă:

“Giám sát Khương, như vậy sẽ có một buổi casting thử có phải hay không?”

Giám sát Khương La gật đầu:

“Đúng vậy, tôi vừa mới nhận được thông tin có lẽ ngày mai sẽ diễn ra buổi casting tuyển chọn”

Mọi người liền hô lên một tiếng:

“Ngay ngày mai luôn rã sao?”

Giám sát Khương La nâng giọng:

“Đúng vậy là buổi sáng ngày mai, cho nên mọi người cố gắng đến đúng giờ, có việc gì quan trọng thì hãy giải quyết luôn trong hôm nay”

Tiêu Dật đương nhiên cũng vô cùng chờ mong vào bộ phim lần này, tuy rằng chỉ là vai diễn phụ mà thôi nhưng mà chỉ cần được diễn thì cậu đã vô cùng vui vẻ rã. Tiêu Dật ở bên trong phòng tập một lúc liền nhận được điện thoại của mẹ Tiêu, mẹ Tiêu nói đã trên đường trở về nhà rã, vốn dĩ mẹ Tiêu định ở thêm đến ngày mai mới về nhưng bởi vì bà nội Tiêu đột nhiên đau lưng không chịu được cho nên mẹ Tiêu đành phải về sớm hơn dự kiến. Tiêu Dật rất quan tâm bà nội Tiêu, nghe tin bà nội Tiêu bệnh cũng vô cùng lo lắng hỏi rất nhiều, nói mẹ Tiêu có tin tức gì thì báo ngay cho cậu biết. Tiêu Dật vừa cúp điện thoại thì lại có thêm một cuộc điện thoại nữa gọi đến ngay sau đó, Tiêu Dật nhíu mày nhìn dây sổ lục hiển thị trên màn hình điện thoại xem một lượt vẫn không biết là ai, cuối cùng đành nhấn vào nút tiếp nhận cuộc gọi đưa lên tai nghe thử:

“Xin hỏi ai vậy?”

Phía bên kia đầu dây là một giọng nữ trẻ tuổi:

“Anh là Tiêu Dật phải không?”

Tiêu Dật nhanh chóng đáp:

“Đúng vậy là tôi, cô là ai thế?”

Phía bên kia im lặng một lúc sau đó mới trả lời:

“Tôi là Hà Vân Du”

Tiêu Dật giật mình đưa điện thoại về phía trước mặt nhìn lại dây sô kia một lượt, không biết qua bao lâu cậu mới lên tiếng hỏi tiếp:

“Có chuyện gì sao?”

Hà Văn Du nhẹ giọng:

“Anh bây giờ có rảnh hay không?”

Tiêu Dật vẫn giữ thái độ bình tĩnh thành thật trả lời:

“Tôi bận rã”

Hà Văn Du kiên nhẫn:

“Như vậy buổi tối anh có rảnh hay không?”

Tiêu Dật hỏi thẳng:

“Có chuyện gì sao?”

Hà Văn Du hít một hơi:

“Tôi muốn nói chuyện với anh”

Tiêu Dật lặp lại câu hỏi vừa rồi:

“Có chuyện gì sao?”

Hà Văn Du đáp:

“Có một vài chuyện liên quan đến Kiệt”

Tiêu Dật vốn biết Hà Văn Du gọi cho mình về chuyện của Trình Kiệt, nhưng hiện tại khi nghe miệng của cô ta nói ra tên của hắn thì Tiêu Dật lại cảm thấy có điểm khó chịu:

“Chuyện của Trình Kiệt hắn là nên trực tiếp gặp anh ta nói, cô muốn gặp tôi nói chuyện của anh ta làm cái gì?”

Hà Văn Du trầm giọng:

“Chuyện cũng liên quan đến cậu... liên quan đến ba người chúng ta”

Tiêu Dật cảm thấy thật nực cười, cái gì gọi là chuyện của ba người chúng ta, cậu vốn dĩ chẳng quen biết Hà Văn Du này là ai cả như thế nào cậu lại có liên quan đến cô ta rascal:

“Tôi nghĩ tôi cũng không có gì để nói chuyện cùng với cô cả”

Hà Văn Du vẫn giữ được bình tĩnh:

“Cậu và Kiệt có phải là loại quan hệ đó hay không?”

Tiêu Dật im lặng suy nghĩ, dù sao thì bị người ta đột nhiên truy hỏi đến vấn đề này có ai là không khó chịu đâu, hơn nữa đối phương lại là bạn gái cũ mà người cậu đang quen, nếu chỉ đơn thuần là một bạn gái cũ sẽ hỏi đến vấn đề quan hệ của bạn trai cũ với người khác là gì hay sao, chỉ sợ người đang nói chuyện điện thoại với cậu đây luôn mang tâm tư nỗi lại tình xưa gượng vỡ lại lành:

“Quan hệ gì? Cô muốn biết quan hệ gì thì đi hỏi Trình Kiệt đi, tôi đây bận lắm nếu không có nữa thì tôi cúp máy đây”

Hà Văn Du khẽ nhếch khóe môi ở bên này dùng chiêu khích tướng để đả kích Tiêu Dật:

“Cậu cũng cảm thấy chuyện này là trái với đạo lý cho nên không dám thẳng thắn trả lời tôi có đúng hay không, tôi nghĩ cậu cũng nên tự mình rút lui đi tránh để sau này người nhận lấy ê chề chính là cậu”

Tiêu Dật mím môi, cậu làm sao mà không biết đối phương đang muốn chọc tức cậu, nếu như bây giờ cậu nỗi điên lên chẳng phải là đã quá hợp với ý của cô ta, càng khiến cho cô ta thêm vui vẻ hay sao. Hà Văn Du

muốn gặp mặt cậu, cậu không đang ý gặp mặt cô ta liền muốn cậu tức giận khó chịu, cậu mới không mắc bẫy cô ta đâu, tuy rằng trong lòng cậu hiện tại quả thực khó chịu nhưng trước mắt khi nói chuyện cùng với Hà Vân Du vẫn giữ thái độ bình tĩnh xen một chút giọng điệu lười nhác đáp lời:

“Cô thế nhưng còn nhận định được khuyên tôi rút lui, nhưng mà tôi thấy cô ngay cả cơ hội rút lui cũng không có bởi vì cô vốn dĩ còn chưa tiến được bước nào cả”

Hà Vân Du nghẹn họng: “Cậu...” sau đó Hà Vân Du lại điài chỉnh lại giọng nói bình thản như nước: “Tôi hiện tại còn chưa tiến không có nghĩa là tôi sẽ không tiến, chắc Kiệt vẫn chưa nói cho cậu biết tôi chính là mối tình đài của anh ấy, hã đại học tôi và anh ấy chính là cặp đôi nổi tiếng nhất trường, mọi người đài nói chúng tôi là trai tài gái sắc”

Tiêu Dật tay nắm chặt vào điện thoại đang cầm, Trình Kiệt quả đúng không nói với cậu chuyện này, cậu chỉ biết được phản bên ngoài mà không biết được cái cốt lõi bên trong, hóa ra là mối tình đài, lại còn được nhiều người trong trường đại học tán thưởng như thế. Mỗi tình đài mỗi tình đài, cậu cũng có mối tình đài nhưng không quá mức đau khổ giống như người ta vẫn thường nói, về cơ bản là cậu cho đến hiện tại cũng không nhớ quá rõ chuyện năm ấy, nhưng mà cậu không nhớ mối tình đài không có nghĩa là Trình Kiệt không nhớ, hơn nữa Trình Kiệt rất nhiều lần nói dối chuyện của Hà Vân Du đây rốt cuộc là đại biểu cho cái gì.

Hà Vân Du thấy đài dây bên kia rơi vào trầm mặc liền tiếp tục lên tiếng nói tiếp:

“Tôi nói cho cậu biết, lần đó chính là tôi rời đi chứ không phải là Kiệt rời khỏi tôi, nếu như tôi không chọn việc du học nước ngoài thì cậu hiện tại cũng không có cửa tiếp cận anh ấy đâu. Nhưng mà bây giờ tôi trở vềã, tôi tin tưởng chẳng cần tốn quá nhiều thời gian là tôi sẽ có thể quay về thời gian như trước đây với anh ấy, nói không biết chừng còn mặn nặng hơn xưa”

Trình Kiệt nóng mặt, lời lẽ này không phải không có khả năng xảy ra, nhưng mà cậu sẽ tận lực không để cho nó xảy ra. Cho dù đối phương rất

mạnh, quen biết được Trình Kiệt suốt từng ấy năm đại học, cậu chỉ quen biết hắn trong vòng mấy tháng đó lại đây mà thôi nhưng không phải có câu không có gì là không thể hay sao:

“Cô nói chuyện này với tôi làm cái gì, cô vì sao không mang những lời này đi nói lại với anh ta đi, hẹn anh ta một buổi trà chi ầu ôn lại chuyện xưa không biết chừng sẽ nhanh chóng thúc tiến hàn gắn mối quan hệ hơn, nhưng mà....” Tiêu Dật nói đến đây liền dừng lại một chút rồi mới nhỏ giọng nói tiếp: “Cô căn bản không có cơ hội tiếp cận được anh ta đâu”

Hà Văn Du cười lạnh:

“Cái này do ông trời sắp xếp đi, không phải ngày hôm nay tôi đã có thể gặp được Kiệt hay sao?”

Tiêu Dật cười ha ha:

“Ha ha ha, tôi nghĩ cô đã bỏ lỡ cơ hội trời ban đó rồi, cái gì cũng chỉ có một lần mà thôi, ngày hôm nay cô đã không tận dụng tốt cơ hội đó thì sau này vĩnh viễn sẽ không có đâu. Nhưng mà nếu như cô hỏi tôi, tôi có thể xem xét lại một chút...”

Hà Văn Du trầm giọng:

“Cậu cũng quá tự cho bản thân mình là giỏi nhất rồi, chỉ dựa vào một mình cậu thôi có thể được sao?”

Tiêu Dật lạnh giọng để lại một câu rồi cúp điện thoại, cậu không muốn nói lời với Hà Văn Du nữa, dù sao ra ngoài nói chuyện điện thoại quá lâu nhất định sẽ lại bị giám sát Khương La khiển trách:

“Nếu không cô cứ thử xem đi”

Thật ra thì có lẽ phán trăm bất lợi thuộc về cậu khá là nhiều, cái gì cậu cũng đều không bằng Hà Văn Du kia nhưng mà vẫn mặt khí thế cậu nhất định không được để thua cô ta, Trình Kiệt không phải vẫn còn đang rất cưng chi ầu cậu hay sao, cậu vẫn là nên triệt để tận dụng cơ hội này, chỉ dựa

vào việc này cũng đủ nâng khí thế của mình cao hơn Hà Vân Du một bậc rì.

Buổi chiều ngày hôm ấy Trình Kiệt nói phải tăng ca 15 phút nói Tiêu Dật lên trên văn phòng đợi hắn một chút, Tiêu Dật vốn định ngày hôm nay trở về ký túc xá vì mẹ Tiêu đã về quê rì nhưng nghĩ đến cuộc nói chuyện điện thoại ngày hôm nay của Hà Vân Du cho nên cậu trước vẫn là lên văn phòng của Trình Kiệt đợi hắn.

Tiêu Dật bước vào trong văn phòng của Trình Kiệt, ngã ở trên ghế sa lon lớn đợi hắn, ghế da cao cấp vừa ngồi liền có cảm giác êm ái dễ chịu, Tiêu Dật nhìn về phía Trình Kiệt thấy người ta đang rất tập trung làm việc cũng không có ý định lên tiếng làm phiền hắn. Nhưng mà không biết có phải là Trình Kiệt có mắt trên trán hay không mà không cần ngẩng đầu lên cũng biết cậu đang có tâm sự:

“Em có chuyện gì sao?”

Tiêu Dật ngồi tựa lưng vào thành ghế sa lon: “Mẹ em về rì...” Tiêu Dật nói đến đây liền tập trung quan sát biểu cảm của Trình Kiệt kỹ hơn khi nói ra vế còn lại: “Hôm nay không cần phải đến nhà anh ngủ nữa”

Trình Kiệt nhíu mày, hắn còn định lát nữa mang đồ lót nhỏ này đi mua gel bôi trơn bởi vì lọ gel đó đã bị dùng hết hôm qua rì, mẹ Tiêu đột nhiên vểsớm như vậy thật sự là phá hỏng hết kế hoạch của hắn rì:

“Mẹ em vểsớm như vậy sao?”

Tiêu Dậtừ một tiếng, thật ra nếu như Trình Kiệt nói hôm nay muốn cậu tới nhà hắn thì cậu cũng sẽ không từ chối, bởi vì cậu sợ nếu như buổi tối không ở cạnh hắn thì Hà Vân Du sẽ có cơ hội. Tiêu Dật đã đợi một lúc không thấy Trình Kiệt nói gì cả cho nên liền lên tiếng nói thế này:

“Em tăng lên 4kg rì cho nên bị trừ điểm, có lẽ là do ăn quá nhiều đồ ăn bổ dưỡng ở nhà hàng cho nên hôm nay... chúng ta mua đồ ăn vặt nhà anh nấu thì thế nào?”

Trình Kiệt ngay lập tức dừng lại động tác, câu hỏi này có nghĩa gì đây còn không phải nói hôm nay hօly nhỏ kia muốn ở lại nhà của hǎn hay sao. Trình Kiệt có chút nghi ngờ, lại quan sát sắc mặt của Tiêu Dật thật cẩn thận lại một lần nữa, bình thường Tiêu Dật rất sợ đến nhà của hǎn vào buổi tối chắc không phải buổi tối hôm qua hǎn cùng cậu làm liền khiến cho cậu nghiên chuyện đó rầm rộ. Tiêu Dật thấy Trình Kiệt không trả lời mình mà cứ nhìn cậu với ánh mắt dò xét như thế trong lòng tránh không được khẩn trương cùng xấu hổ, nói ra cái lời vừa rồi chính là chạm đến sự xấu hổ của cậu rầm:

“Anh nhìn gì?... anh không muốn sao?”

Trình Kiệt nhanh chóng đóng lại văn kiện để sang một bên rầm đứng dậy lấy áo vest vắt ở trên thành ghế vội vàng đi về phía của Tiêu Dật như là sợ cậu đổi ý:

“Đương nhiên, chúng ta về thôi”

Tiêu Dật hơi giật mình một chút:

“Không phải nói tăng ca 15 phút sao?”

Trình Kiệt quả thật chưa làm xong việc nhưng trước lời đề nghị thập phần mờ ám kia của hօly nhỏ nhà mình liền không muốn làm nữa, dù sao chỉ có 15 phút mà thôi ngày mai hǎn sẽ làm việc sớm hơn 15 phút vẫn có thể được, còn chuyện cùng hօly nhỏ nhà mình ở cùng một chút cho dù một giây thôi cũng không thể chậm trễ được.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân
dtv-ebook.com

Chương 80: Hay Là Mua Một Cái Nhé

Trình Kiệt mang Tiêu Dật đến siêu thị lớn nhất ở giữa trung tâm thành phố chọn đồ, Tiêu Dật lấy một chiếc xe đẩy đi dọc các sạp hàng, Trình Kiệt ở bên cạnh bước theo cậu, hắn đột nhiên có cảm giác rất bình yên, ngẫm lại thì từ trước đến nay Trình Kiệt hắn chưa có cùng bất cứ một người nào đi dạo siêu thị chọn đồ như vậy cả. Tiêu Dật đi được vài bước liền quay lại phía sau hỏi Trình Kiệt:

“Anh muốn ăn món gì?”

Trình Kiệt mỉm cười đáp:

“Em nấu cái gì anh cũng sẽ ăn”

Tiêu Dật một vài món đơn giản coi như cũng có thể nấu được, cậu nhìn tới thịt bò ở phía trước cầm lấy xem một hồi cuối cùng chọn một hộp nhỏ bỏ vào trong xe đẩy:

“Như vậy thịt bò nhé”

Trình Kiệtừ nhẹ, Tiêu Dật tiếp tục đi về phía trước lấy một chục trứng gà bỏ vào trong xe đẩy, lại bỏ thêm một chút rau xanh cùng vài nguyên liệu cần thiết, nhìn tới trong xe cũng chẳng phải có cái gì đặc biệt cả tất cả đều vô cùng bình thường. Tiêu Dật đi qua khu bán cá liền dừng lại nhìn cá lớn ở trong bể, mấy con cá này vừa tươi vừa béo nhìn qua đã biết là thịt rất ngon nhưng mà Tiêu Dật cậu lại không biết làm cá thế cho nên liền quyết định không mua. Tiêu Dật lại đi đến chỗ bán hoa quả, nhìn một sạp hoa quả đủ loại tươi ngon, còn có nơi ăn thử nữa thế cho nên Tiêu Dật liền nhanh tay cầm lên một trái nho tím bỏ vào trong miệng, Tiêu Dật nhai nhai một

chút cảm thấy rất ngon liền lấy thêm một trái bở vào trong miệng của Trình Kiệt:

“Trình Kiệt ngọt không?”

Trình Kiệt không có đặc biệt thích ăn hoa quả cho lắm nhưng trái nho này ăn vào lại phi thường ngọt ngào, không biết là nho ngọt hay là vẫn đê ở người đút cho hắn ăn nhưng mà tâm tình của hắn hiện giờ rất vui vẻ:

“Ừ ngọt”

Tiêu Dật thấy Trình Kiệt nói ngọt liền lấy một hộp nửa cân bở vào trong xe, lúc đi ngang qua quầy bán đồ uống Tiêu Dật nhìn thấy một loạt cà phê đa dạng được bày ở trên giá, bên cạnh là khu bán sữa chua mà trẻ con vẫn hay uống. Tiêu Dật với tay lấy mấy bịch sữa chua để vào trong xe đầy, lần trước nghe thấy Hà Vân Du nói Trình Kiệt thích uống cà phê chỉ cho sữa không bỏ đường cho nên bây giờ cậu muốn thay đồ uống khác cho Trình Kiệt, tốt nhất là không liên quan gì đến cà phê:

“Trình Kiệt sau này anh đừng uống cà phê nữa, anh uống cái này đi, ở đây ghi có 13 tỷ lợi khuẩn uống vào sẽ rất tốt cho hệ tiêu hóa”

Trình Kiệt tưởng rằng Tiêu Dật đang lo lắng cho mình chính vì thế liền rất vui vẻ mà không phản đối gì cả. Tiêu Dật nhìn đồng hồ trên tay Trình Kiệt đã sáu giờ rưỡi cho nên quyết định trở về nhà nấu cơm. Trình Kiệt lúc đi theo Tiêu Dật đã để ý được khu bán gel bôi trơn cho nên mà lúc này liền một đường kéo người ta đến chỗ đó:

“Anh còn muốn mua thứ này nữa”

Lúc Tiêu Dật đứng ở trước quầy hàng kia cả gương mặt liền nóng bừng lên, cậu có chút xấu hổ nhưng cũng không có quay sang lớn tiếng với Trình Kiệt. Trình Kiệt nhìn thấy thái độ này của Tiêu Dật cũng bất ngờ một chút, những tưởng rằng họ nhỏ này sẽ nhanh chóng chửi bới hắn không ngờ hiện tại lại ngoan ngoãn như thế này. Trình Kiệt trước là thăm dò Tiêu Dật một chút, tùy tiện cầm lên một lọ gel bôi trơn hỏi cậu:

“Tiêu Dật, em thích loại hương vị nào?”

Tiêu Dật ngẩng đầu nhìn gian hàng phía trước, Trình Kiệt phát hiện ra tai nhỏ của người ta đã đỏ bừng, bộ dạng xấu hổ này thật sự là rất đáng yêu khiến cho yết hầu của hắn cũng theo đó tự nhiên trơn trượt chuyển động. Tiêu Dật lâu lâu mới trả lời Trình Kiệt:

“Vậy thử nước biển đi”

Trình Kiệt đưa tay lấy một lọ gel có dòng chữ hương vị nước biển bỏ vào trong xe đẩy, Tiêu Dật vẫn chưa chịu bước đi, Trình Kiệt nhìn theo tầm mắt của Tiêu Dật liền phát hiện ra món đồ mà cậu đang nhìn thì ra lại là một chiếc đuôi giả dùng để cắm vào phía sau chỗ đó, Trình Kiệt đương nhiên là muốn chơi thế cho nên không bỏ qua cơ hội này liền hỏi Tiêu Dật:

“Tiêu Dật hay là mua một cái nhé”

Tiêu Dật đã từng nhìn thấy món đồ chơi này, không phải là cậu chủ động tìm hiểu mà là do mấy người ở trên team chat gửi tới hình ảnh này, lúc đầu nhìn thấy còn có chút sợ hãi, hiện tại không rõ vì sao lại đột nhiên bị nó thu hút như thế này, khi nghe thấy giọng của Trình Kiệt ở bên tai thì cậu mới giật mình xấu hổ muộn rời đi:

“Đi thôi”

Trình Kiệt nắm lấy cổ tay của Tiêu Dật kéo lại, bởi vì khu này khá ít người qua lại cho nên lúc này căn bản chỉ có hai người bọn họ ở chỗ này mà thôi:

“Em thích loại nào? Lông ngắn hay dài? Màu sáng hay tối?”

Tiêu Dật cảm thấy nếu mình mang cái này vào sẽ rất xấu hổ, nhưng trong lòng không hiểu sao lại muốn mang nó ở trước mặt của Trình Kiệt xem, muốn quan sát xem biểu cảm của hắn sẽ như thế nào khi cậu mang nó. Nhưng mà bây giờ nói Trình Kiệt mua cái này verra là xấu hổ, hơn nữa khi ra tính tiền thì người khác sẽ phát hiện ra đến lúc đó sẽ mất mặt

lắm. Tiêu Dật nhỏ giọng nói cho Trình Kiệt biết băn khoăn trong lòng của mình:

“Rồi lát nữa ra tính tề... người khác nhìn thấy thì sao?”

Trình Kiệt cảm thấy đây chẳng qua là ham muốn bình thường của con người mà thôi, nếu như coi đây là một món đồ xấu thì người ta đã không bày bán công khai ở siêu thị như thế này:

“Thì sao? Một lát nữa anh sẽ ra trả tiền có được hay chưa?”

Tiêu Dật nghĩ một hồi lâu xuôi xuôi, giọng nói nhỏ dại hỏi Trình Kiệt nữa:

“Thế anh thích cái nào?”

Trình Kiệt chính là muốn mang hết chỗ này về để lát nữa sẽ thay đổi cho Tiêu Dật, hely nhỏ không phải sẽ có chín cái đuôi hay sao, hắn chỉ hận không thể một lúc liền cầm vào chín cái mà thôi. Tiêu Dật thấy Trình Kiệt muốn lấy hết tất cả bỏ vào trong xe liền vội vàng cản hắn lại, con người này đúng thật là không biết xấu hổ là gì mà:

“Lấy cái ngắn đi... chọn màu trắng”

Tiêu Dật chọn một cái đuôi giả màu trắng, chất lông thật sự nhìn rất giống thật, mềm mượt bông xù lại trắng tinh, khi cầm ở trên tay mới phát hiện ra nơi gốc của nó có một miếng inox rất cứng màu bạc bóng loáng liền giật mình bỏ lại chỗ cũ. Trình Kiệt ở bên cạnh khó hiểu hỏi:

“Sao thế?”

Tiêu Dật quay sang nhìn hắn lo lắng:

“Trình Kiệt nơi đó làm bằng sắt, cứng như vậy... sao có thể, rất là nguy hiểm”

Trình Kiệt cầm lên cái đuôi giả mà Tiêu Dật vừa mới rã chọn, lại mang cái đầu làm bằng inox kia đánh giá trước sau một hồi:

“Không sao, cái này không sắc nhọn cũng không lớn sẽ không gây ra trở ngại nghiêm trọng gì đâu”

Tiêu Dật nhìn xung quanh một hồi, hai người đàn ông ở chỗ này thì thầm lớn nhỏ quả thật rất là kỳ quái thế cho nên Tiêu Dật liền nhanh chóng mang cái đuôi giả kia bỏ vào trong xe đẩy rã kéo Trình Kiệt rời đi. Trình Kiệt đưa tay vuơn về phía trước muốn bóp mông Tiêu Dật một cái, Tiêu Dật cảm thấy dưới mông mình có cái gì động liền đẩy tay Trình Kiệt ra rã liền nhìn hắn nhỏ giọng cảnh cáo:

“Đừng có mà làm như thế”

Trình Kiệt không vội, lát nữa venhà rã hắn vẫn còn cả một khoảng thời gian dài để cùng họ ly nhở này chơi đùa. Lúc đi ra quầy tính tiền Tiêu Dật cố tình bước ra bên ngoài trước bỏ lại Trình Kiệt ở bên trong xếp hàng đợi đến lượt tính tiền. Tiêu Dật để ý phía trước cùng phía sau của Trình Kiệt đều là phụ nữ còn trẻ, cả một hàng dài xếp hàng đợi đến lượt đó chỉ có duy nhất Trình Kiệt là đàn ông, có vài người ở phía sau nhìn bóng lưng Trình Kiệt cười cười rã còn quay sang người bên cạnh thì thầm to nhỏ gì đó, Tiêu Dật vừa nhìn liền biết được bọn họ nhất định là thấy Trình Kiệt rất xuất sắc cho nên mới nhịn không được mà nói với bạn của mình vài câu. Tiêu Dật ở phía trước quan sát toàn bộ nhất cử nhất động của Trình Kiệt, đến lượt hắn mang đồ lên bàn tính tiền, cậu vốn là đang chờ xem kịch vui nhưng mà khi Trình Kiệt mang lọ gel bôi trơn cùng đuôi giả kia bỏ ra bên ngoài gương mặt của hắn vẫn thản nhiên như không có chuyện gì xảy ra cả, nhân viên thu ngân là một cô gái trẻ cũng không có biểu hiện gì kỳ quái, động tác nhanh nhẹn tính tiền liền rã cho đồ bỏ vào túi đưa cho Trình Kiệt. Lúc Trình Kiệt cầm đồ đi về phía Tiêu Dật, Tiêu Dật liền khó hiểu ríu rít ở bên cạnh hỏi hắn:

“A, vừa rã người ta không có nói gì hay sao?”

Trình Kiệt cúi đầu nhìn họ ly nhở khoa chân múa tay ở bên cạnh liền buôn cười:

“Có thể nói cái gì?”

Tiêu Dật nghĩ nghĩ một hồi liền nói:

“Có lẽ là cô gái kia không biết đó là món đồ gì”

Trình Kiệt nhanh chóng vòng tay qua khoác lấy eo nhỏ của Tiêu Dật nhéo một cái:

“Nhanh vội nhà thôi”

Tiêu Dật giật mình vội vàng gõ tay của Trình Kiệt ra rồi nghiêm giọng nhắc nhở:

“Đã nói đừng có động tay động chân mà”

Tiêu Dật đứng trước cửa siêu thị đợi Trình Kiệt mang xe tới đón, trong lúc đợi Trình Kiệt đi lấy xe cậu liền nhìn thấy một người rất là giống La Luật đang đứng nói chuyện với một người đàn ông trẻ tuổi, xem tình hình trước mặt có vẻ như là La Luật đang rất căng thẳng. Tiêu Dật không nhìn thấy mặt của người đàn ông nói chuyện với La Luật bởi vì anh ta đội mũ lưỡi trai rất thấp làm che hết đi nửa gương mặt phía trên. Tiêu Dật bất giác bước về phía trước một chút muốn nghe xem bọn họ đang trao đổi chuyện gì, dù sao Tiêu Dật cậu cũng không có hảo cảm với La Luật, cậu ta tuy rằng trở thành nghệ sĩ trước cậu nhưng xem ra tình thế cũng không phải hoa mỹ như vậy.

Lúc Tiêu Dật còn đang định lắng tai nghe thì ở phía dưới lòng đường lại có tiếng còi xe truyề đến khiến cho Tiêu Dật phải giật mình, hai người đang căng thẳng trao đổi ở phía trước kia cũng nhanh chóng bước rời khỏi chỗ này. Tiêu Dật khó hiểu nhìn theo hướng đi của La Luật một chút rồi mới bước xuống phía dưới mở cửa xe ngồi vào bên trong. Trình Kiệt lên tiếng hỏi:

“Em làm gì thế?”

Tiêu Dật trả một tiếng, cậu cũng không có ý định che giấu cái gì cả:

“Vừa mới rãnh thấy có người rất quen mắt cho nên muốn đến gần nhìn thử”

Trình Kiệt không nói gì nữa cả nhanh chóng khởi động xe đi về nhà, đường từ siêu thị về đến nhà của Trình Kiệt phải mất một đoạn thế cho nên lúc này hai người liền nói chuyện với nhau, thật ra mấy cái chuyện rất là không quan trọng nhưng mà Trình Kiệt vẫn có thể kiên nhẫn trả lời lại Tiêu Dật, hơn nữa còn cảm thấy vui vẻ khi cùng Tiêu Dật nói chuyện:

“À phải rãnh Trình Kiệt suýt nữa quên mất không cùng anh nói chuyện này, ngày mai đạo diễn Uông Bắc sẽ có một buổi casting chọn vai diễn phụ cho bộ phim của ông ấy đấy”

Trình Kiệtừ một tiếng:

“Anh cũng đã nghe qua rãnh, nữ chính là người trong công ty của chúng ta”

Tiêu Dật có chút bất ngờ:

“A là thế sao? Ngày mai phải đến công ty sớm một chút, em không muốn bị muộn giờ đâu”

Trình Kiệt nhíu mày:

“Em muốn tham gia casting sao?”

Tiêu Dật gật đầu vui vẻ:

“Đúng vậy, giám sát Khương nói vai phụ sẽ dành cho nhóm người thực tập lần này”

Trình Kiệt trầm giọng:

“Uông Bác này anh cần phải xem xét một chút, ngày mai em không cần tới tham gia casting”

Tiêu Dật hả một tiếng:

“Sao chứ? Nhưng mà em muốn tham gia”

Trình Kiệt liếc mắt nhìn Tiêu Dật một chút:

“Để anh xem xét ông ta một chút, nếu không có vấn đề gì thì anh sẽ không ngăn cản em”

Tiêu Dật gấp gáp:

“Nhưng mà casting vào sáng ngày mai rã, hơn nữa cũng chỉ trong một buổi sáng mà thôi, nếu như đợi anh xem xét nữa nhất định sẽ không kịp mất”

Trình Kiệt thở dài một hơi:

“Người này có rất nhiều tin tức không hay, tuy rằng vẫn còn chưa xác định thực hư rõ ràng nhưng mà nếu như em muốn cùng ông ta hợp tác nhất định phải cẩn thận”

Tiêu Dật chờ mong:

“Sẽ không sao đâu cũng chỉ là vai phụ mà thôi, cũng không chắc là em sẽ được nhận cơ mà”

Trình Kiệt im lặng không nói gì cả, xe rất nhanh dừng lại ở trước khu nhà lớn của hắn, Tiêu Dật bước xuống xe đợi Trình Kiệt cùng đi vào nhà. Cửa nhà Trình Kiệt là khóa điện tử, chỉ cần nhấn đúng mật mã liền có thể vào ngay, Tiêu Dật ở một bên cũng không có ý định nhìn xem mật mã là bao nhiêu nhưng mà Trình Kiệt ở bên cạnh đã nói cho cậu biết:

“1069 là mật khẩu nhà, em sau này có thể tùy ý đến đây”

Tiêu Dật trong lòng vui vẻ nhưng sau đó nghĩ tới lần ấy đưa cơm tới cho Trình Kiệt có gặp Bối Ni đứng ở bên ngoài thế cho nên cậu liền bĩu môi nói nhỏ:

“Cũng chẳng biết đã nói với bao nhiêu người, nếu như tới không cẩn thận đúng lúc có một cô gái xuất hiện ở bên trong nữa thì phải thế nào”

Trình Kiệt nhếch môi cười, hắn đưa tay vỗ vào mông của Tiêu Dật một cái xấu xa nói:

“Trước này anh chưa đưa ai về nhà cả, cũng chỉ có một mình em mà thôi”

Tiêu Dật liếc mắt nhìn Trình Kiệt:

“Em có nên tin hay không đây?”

Trình Kiệt cười ha ha:

“Em cảm thấy anh cưng chi ầu em còn chưa đủ hay sao? Em vẫn còn ở đó mà nghĩ xấu cho anh như vậy”

Tiêu Dật nghĩ đến chuyện buổi sáng ngày hôm nay nhận được cuộc điện thoại uy hiếp kia của Hà Vân Du, cô ta nói rất nhanh liền có thể cùng Trình Kiệt giải quyết mọi chuyện rầm quay trở về như lúc xưa khiến cho trong lòng cậu lúc này có chút gấp gáp lo lắng, Tiêu Dật đột nhiên xoay người ôm lấy eo của Trình Kiệt bất ngờ đẩy hắn áp vào tường, đầu ngón tay tinh nghịch ở trên ngực hắn vẽ loạn, miệng nhỏ ghé sát vào tai hắn hỏi thế này:

“Trình Kiệt, anh có thích em không?”

Trình Kiệt đang xách túi đeo trên tay cũng buông xuống, dùng vòng tay lớn kia ôm chặt lấy eo của Tiêu Dật, khuôn miệng gấp gáp cúi xuống muốn tìm đến đôi môi mê người của cậu:

“Đương nhiên thích”

Tiêu Dật tránh né không để cho Trình Kiệt được như ý nguyện, nhưng mà động tác tránh né này không những không tạo cảm giác cự tuyệt mà ngược lại còn giống như mời gọi bức người:

“Trình Kiệt, em với Hà Vân Du anh thích ai hơn?”

Trình Kiệt hơi ngừng lại động tác một chút sau đó đôi tay lớn lấn vào trong áo sơ mi trắng của cậu sờ soạng da thịt bên trong khoang bụng kia:

“Đương nhiên thích em”

Tiêu Dật đặt hai tay lên vai của Trình Kiệt, cúc áo sơ mi đã bị Trình Kiệt mở ra hai hàng phía trên, hơn nữa do động tác mạnh mẽ kia của hắn khiến cho áo sơ mi của cậu cũng bị xộc xệch đi rất nhiều:

“Không đúng, phải hỏi là so với h ã đại học năm đó thì anh thích Hà Vân Du hơn hay thích em hơn?”

Trình Kiệt đã cởi được khóa qu ần của Tiêu Dật xuống:

“Tiểu Dật em sao thế, chúng ta đừng nhắc đến cô ta nữa được hay không?”

Tiêu Dật nhanh chóng đưa tay ngăn Trình Kiệt đang muốn cởi qu ần mình xuống khàn giọng:

“Chậm ã, anh đi tắm đi, em nấu cơm cho anh ăn”

Trình Kiệt đã vào c ầu nếu như bây giờ muốn hắn dừng lại thì rất khó khăn:

“Không c ần ăn, chúng ta trước cùng nhau làm”

Tiêu Dật nhíu mày cương quyết nhìn Trình Kiệt:

“Không được, không phải nói nghe theo em sao, anh đi tắm đi”.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân
dtv-ebook.com

Chương 81: Bồ Công Anh

Trước khi đây Trình Kiệt đi tắm Tiêu Dật sớm đã lấy được điện thoại của Trình Kiệt rã, một động tác nhỏ kia của Tiêu Dật làm sao có thể qua được mắt của Trình Kiệt hơn nữa ngay cả chính Tiêu Dật cũng biết mình đã bị phát hiện thế cho nên liền nhìn hắn cười cười, Trình Kiệt không biết nên vui hay là buồn bởi vìHoly nhỏ nhà hắn quản hắn rất chặt tuy rằng đi đâu đó biểu hiện cho việc cậu quan tâm hắn nhưng mà đôi khi cũng khiến cho hắn gặp một chút phiền phức.

Mắt thấy Trình Kiệt đi vào trong phòng tắm rã Tiêu Dật mới cúi người nhìn xuống điện thoại đang cầm trên tay, cậu muốn xem xem Hà Vân Du buổi trưa có liên lạc với Trình Kiệt hay không, quả nhiên cô gái này gọi cho Trình Kiệt những ba cuộc gọi xem lịch sử cuộc gọi thì đều là cuộc gọi nhỡ cả cho nên Tiêu Dật vẫn là yên tâm một chút. Lúc Tiêu Dật mở sang phần tin nhắn liền thấy được rất nhiều tin của Hà Vân Du nhưng đều trong trạng thái chưa đọc, Tiêu Dật đọc qua một hồi đại loại là hiểu được nội dung trong đó chỉ là muốn hẹn gặp mặt Trình Kiệt một chút mà thôi. Khi Tiêu Dật đang định để điện thoại xuống bàn đi nấu cơm thì điện thoại nhanh chóng truyền đến tiếng nhạc chuông mặc định đơn điệu, Tiêu Dật liếc nhìn liền phát hiện ra lại là Hà Vân Du nữa thế cho nên cậu mặc kệ để điện thoại ở đó đi rửa rau.

Hà Vân Du có vẻ rất cố chấp bởi vì điện thoại của Trình Kiệt liên tục truyề đến tiếng chuông dai dẳng, không phải Tiêu Dật không nghĩ đến chuyện nói Trình Kiệt đổi số điện thoại mới nhưng dù sao thì hắn đường đường là một tổng giám đốc lớn không phải nói đổi số điện thoại là có thể đổi ngay được. Tiêu Dật rửa rau xong thì chuông điện thoại mới chịu dừng

lại, rất nhanh sau đó liền truyền tới âm thanh tin nhắn, Tiêu Dật bước ra ngoài cầm điện thoại lên đọc.

[Kiệt, anh đang bận sao? Nếu như anh bận không thể ra ngoài được vậy thì lát nữa em sẽ đến nhà gặp anh]

Tiêu Dật đặt mạnh điện thoại xuống bàn mím môi, Hà Vân Du này như thế nào lại biết luôn được địa chỉ nhà của Trình Kiệt rã. Tiêu Dật nghĩ một hồi liền quyết định để lại điện thoại ở chỗ đó đi vào trong bếp nấu cơm. Tâm trạng của Tiêu Dật không được tốt, nhưng mà cậu vẫn không để lộ ra ngoài mặt, cả một quá trình đều rất tập trung làm bữa cơm này. Tuy rằng tay nghề nấu ăn của Tiêu Dật không được cao, nhưng mà xem như vẫn có thể chấp nhận được, món nào món đấy đều có thể coi như vừa miệng. Trình Kiệt tắm xong đi ra liền thấy bóng dáng nhỏ bận rộn loay hoay ở trong bếp, trước đây hắn chưa từng nấu ăn ở nhà, khu vực phòng bếp kia tuy rằng có đầy đủ mọi thứ nhưng đều không có cơ hội được dùng đến, hiện tại Tiêu Dật đến rã liền mang phòng bếp nhà hắn có tảng khói mỏng vô cùng ấm áp. Trình Kiệt chậm rãi bước tới phía sau Tiêu Dật, hắn cố tình bước đi thật nhẹ nhàng không để cho Tiêu Dật phát hiện ra nhưng mà hắn vẫn nhớ nhà hắn rất tinh lúc hắn chỉ vừa mới tới gần liền quay lại mỉm cười nói:

“Anh tắm xong rã sao?”

Trình Kiệt vòng tay ôm lấy eo nhỏ của Tiêu Dật:

“Đang nấu món gì?”

Tiêu Dật một tay cầm đũa gỗ một tay cầm thìa nhỏ trả lời:

“Chỉ có thể nấu vài món đơn giản thôi, sẽ không được đặc sắc như ở nhà hàng”

Trình Kiệt nghiêng đầu nhìn tới thức ăn còn đang nấu dở ở trên bếp gật gật đầu:

“Đúng là không được đặc sắc”

Tiêu Dật trong lòng có chút thất vọng, Trình sói lớn này bình thường không phải rất biết cách lấy lòng cậu sao tại sao hôm nay lại thảng thắn như thế. Trình Kiệt ghé đầu hôn vào bên cằm cổ của Tiêu Dật một cái rầm trầm giọng đáp:

“Anh có cách làm cho thật đặc sắc”

Tiêu Dật có chút hờn dỗi hỏi:

“Cách gì?”

Trình Kiệt ngay lập tức buông Tiêu Dật ra đi ra phía bên ngoài tìm thứ gì đó, rất nhanh Trình sói lớn bước chân gấp gáp mang theo đuôi trống giả vừa mới mua ở siêu thị mang vào cho Tiêu Dật. Tiêu Dật nhìn thấy thứ trong tay mà Trình Kiệt cầm rãnh nhưng vẫn giả vờ như không thấy quay đi, Trình Kiệt trở về trạng thái cũ từ phía sau ôm lấy eo của Tiêu Dật, một tay ôm eo cậu, một tay cầm cái đuôi giả kia cạ cạ vào má cậu nói:

“Là cái này”

Tiêu Dật hiểu ý Trình Kiệt rãnh nhưng ngoài miệng vẫn làm như không biết:

“Để làm gì?”

Trình Kiệt cười xấu xa:

“Cái này thì còn có thể làm gì?”

Tiêu Dật im lặng không nói gì cả chỉ chuyên tâm nấu đồ ăn còn đang ở trên bếp. Trình Kiệt vòng tay về phía trước mang lửa trên bếp tắt đi, hắn còn muốn xem một màn nấu ăn tình thú nếu như bây giờ nấu xong rãnh chẳng phải sẽ không còn cái gì để mà xem nữa sao. Tiêu Dật nhíu mày khi khiển trách Trình Kiệt:

“Anh làm gì thế, còn chưa chín kỹ đâu”

Trình Kiệt thu tay lại đưa xuống phía dưới muỗn cởi cúc quần của Tiêu Dật, Tiêu Dật không có phản ứng gì cả không phổi hợp cũng không né tránh chỉ đứng im lặng như thế. Trình Kiệt nhếch môi khẽ mỉm cười cắn nhẹ vào tai của Tiêu Dật:

“Anh giúp em mang vào thử, xem xem sẽ đặc sắc như thế nào”

Lúc quần dài được cởi xuống rã, Trình Kiệt còn cố tình ở bên ngoài quần lót của Tiêu Dật sờ nhẹ vật ngủ đông kia của cậu. Tiêu Dật rất là nhạy cảm, ngón tay của Trình Kiệt vừa chạm vào đó liền ngay lập tức thở mạnh một hơi rã đặt đũa xuống dưới thành bếp. Trình Kiệt nhanh chóng cởi đi quần lót kia của Tiêu Dật ra, động tác dứt trớn nên gấp gáp hơn rất nhiều, đến khi hai chiếc quần lớn nhỏ đã được vứt ở một bên dưới sàn rã hắn liền hơi đẩy người Tiêu Dật xuống thấp một chút, tiếp theo sau đó hắn liền mang gel bôi trơn lấy ra tay bôi vào trong động nhỏ của Tiêu Dật, khi ngón tay tiến vào trong liền cảm nhận được cảm giác nóng ấm chật chội rất nhanh truy cập tới.

Tiêu Dật sớm đã không còn cảm giác sợ hãi như lúc đầu nữa, tuy rằng hiện tại phía dưới vẫn còn có điểm khó thích nghi một chút nhưng khoái cảm rất nhanh đã lấn át tất cả mọi thứ. Trình Kiệt một tay cầm đuôi giả màu trắng, một tay ra vào ở trong động nhỏ của Tiêu Dật đến khi xác định nơi đó đã thả lỏng mở rộng được một chút rã liền chậm rãi mang cái đuôi giả kia cầm vào bên trong động nhỏ của cậu. Tiêu Dật giật mình nảy người lên một cái, bởi vì phần đít kia làm bằng inox rất là cứng hơn nữa còn lạnh lạnh cho nên Tiêu Dật mới có điểm lo lắng quay người lại phía sau muốn nhìn thử. Tiêu Dật ở siêu thị chọn một cái đuôi ngắn, nói đúng hơn nó chỉ có một cục bông nhỏ tròn tròn mà thôi, bởi vì lúc ấy cậu sợ người khác sẽ nhìn thấy món đồ này cho nên mới cố tình chọn cái vừa ngắn vừa nhỏ, ai ngờ vừa nhìn tới món đồ mình chọn kia liền tràn lên một trận xaux hổ, cái này thật sự chẳng khác nào một bông bồ canh anh mọc ra từ chỗ đó vậy.

Tiêu Dật đứng thẳng người dậy, cảm giác phía sau có chút không được tự nhiên cho lắm. Trình Kiệt nhìn chằm chằm người trước mặt, nói đúng hơn chính là nhìn chằm chằm cục bông trắng nhỏ kia. Tiêu Dật cảm thấy có

một sức nóng vô hình ở phía sau lưng mình truyềnlên đến liền mắt tự nhiên đưa tay kéo vạt áo sơ mi của mình xuống thấp một chút:

“Trình Kiệt, anh ra ngoài ngõ đi”

Trình Kiệt cười ha ha bước tới bên cạnh Tiêu Dật:

“Anh giúp em”

Tiêu Dật đưa tay nhấn vào bếp từ, Trình Kiệt ở một bên không có giúp Tiêu Dật mà chỉ làm cản trở chân tay của cậu mà thôi. Trình Kiệt muốn cởi áo sơ mi của Tiêu Dật ra nhưng mà bị cậu từ chối:

“Trình Kiệt”

Trình Kiệt kéo tay Tiêu Dật về phía mình cúi đầu hôn xuống đôi môi mọng của người ta, Tiêu Dật nhanh chóng muốn né tránh nhíu mày khẽ quát:

“Đừng như vậy, anh làm hỏng món ăn của em mất”

Trình Kiệt thở dài một hơi:

“Tiểu Dật cởi áo ra đi”

Tiêu Dật trùng lớn hai mắt nhìn chằm chằm Trình Kiệt:

“Anh đừng có mà không biết xấu hổ đi”

Trình Kiệt cố chấp muốn cởi ra cho bằng được áo sơ mi của Tiêu Dật, Tiêu Dật dù có kháng cự bao nhiêu thì cuối cùng áo sơ mi của cậu cũng bị Trình Kiệt xé ra, chính xác là từ xé vì cậu còn nghe thấy rõ ràng tiếng rách kéo dài kia:

“Trình Kiệt, anh làm cái gì vậy?”

Trình Kiệt vứt áo sơ mi sang một bên rã lấy cho Tiêu Dật một cái tạp dề mang lên người cậu. Tiêu Dật bị cưỡng chế mang tạp dề vào người liền

có chút giật mình, Trình Kiệt không biết lấy ở đâu ra cái tạp dề màu hàng này nữa:

“Trình Kiệt, tạp dề ở đâu thê?”

Trình Kiệt vừa mới rã lúc đứng tính tiền có nhìn thấy gian hàng khuyến mại treo vài cái tạp dề, đó là hàng tặng không bán nhưng mà hắn đột nhiên muốn Tiêu Dật mang cái này thế cho nên đã trả cho nhân viên thu ngân một khoản tiền rã bí mật cầm theo cái tạp dề này về nhà không nghĩ tới nhanh như vậy được dùng đến rã:

“Anh mua”

Tiêu Dật khó hiểu:

“Anh mua? Màu sắc vì sao kỳ quái như vậy?”

Trình Kiệt cười xấu xa đưa tay vỗ nhẹ một cái vào mông của Tiêu Dật:

“Không kỳ quái, em mang trên người rất hợp”

Tiêu Dật hiểu ra vấn đề liền muốn bỏ cái tạp dề này vứt sang một bên, Trình Kiệt ở bên cạnh ôm lấy ngăn cậu lại:

“Đừng bỏ ra, nếu như không cẩn thận để đầu bắn vào người anh sẽ đau lòng”

Tiêu Dật có chút ngượng ngùng, may mắn ở trong phòng bếp không có cái gì phản chiếu được hình ảnh của cậu hiện tại nếu không khẳng định là sẽ ngượng ngùng chết mất thôi:

“Anh lên nhà đi... đừng ở dưới chỗ này vướng tay vướng chân nữa”

Trình Kiệt quả thật nghe lời Tiêu Dật rời khỏi phòng bếp, Tiêu Dật thấy Trình Kiệt đi rã mới thở phào một hơi, không khí thật là ngập tràn xấu hổ khiến cho gương mặt của cậu cũng cảm thấy đang nóng dần lên. Ở phía bên này Trình Kiệt không có dễ dàng buông tha cho Tiêu Dật như vậy, hắn lên trên là để lấy điện thoại muốn ghi lại khoảnh khắc này. Trình Kiệt đứng

ở phía sau Tiêu Dật quay rất là lâu, quay trọn vẹn được đôi chân thon dài mê người cùng cặp mông vểnh có một cục bông trắng ở chính giữa, cái lưng dài thon thon loáng bóng màu lúa mạch nhìn vô cùng quyến rũ, dáng người của Tiêu Dật rất nhỏ nhắn nhưng lại săn chắc về cơ bản hắn vẫn cảm thấy họa nhỏ nhà hắn có điểm gì ấy, eo nhỏ kia chỉ sợ là trong lúc kích tình hắn dùng sức nắm lấy một chút sẽ gãy mất. Trình Kiệt yết hầu trơ trọi chuyển động lên xuống, cuối cùng khàn giọng gọi:

“Tiêu Dật...”

Tiêu Dật theo phản xạ hả một tiếng rã quay đầu lại, khi phát hiện ra Trình Kiệt đang dùng điện thoại quay mình liền vội vã tắt bếp đặt đũa xuống bước nhanh về phía hắn:

“Trình Kiệt anh làm cái gì thế, mau đưa điện thoại cho em”

Trình Kiệt không có bỏ chạy mà đứng im tại chỗ nghênh đón, chỉ bằng chút sức lực còn con kia của Tiêu Dật nếu như hắn không có ý định để cho cậu lấy được điện thoại thì cậu cũng không có khả năng lấy được đâu. Tiêu Dật vừa bước tới gần Trình Kiệt liền ngay lập tức bị hắn vòng tay qua eo cậu ôm siết lấy, giây tiếp theo Trình Kiệt liền cúi đầu hôn xuống đôi môi của Tiêu Dật, đầu lưỡi uyển chuyển chu du khắp mọi nơi trong khoang miệng của cậu khiến cho cậu cũng phải mất vài giây đứng hình. Trình Kiệt vẫn luôn thích nhất đôi môi này, vừa mềm mại lại vừa có điểm gì đó rất là ngọt ngào, hơn nữa đã hôn qua rất nhiều lần rồi nhưng Tiêu Dật vẫn cứ luôn lúng túng giống như là lần đầu vậy, khiến cho Trình Kiệt hắn vô cùng thỏa mãn yêu thương.

Tiêu Dật đặt tay ở bên eo của Trình Kiệt, phía sau gáy bị một bàn tay lớn chẽ trụ giữ chặt lấy làm cho cậu không thể nào tùy tiện mà xoay đầu sang một bên thế cho nên chỉ còn biết cách ngoan ngoãn đáp lại nụ hôn của Trình Kiệt. Trình Kiệt cảm thấy người trong lòng nghe lời như vậy liền ngay lập tức đưa một tay xuống nhào nặn cánh mông của Tiêu Dật, họa nhỏ nhà hắn hì hò như chõ nào cũng đều nhỏ nhắn xinh xinh ngoại trừ đôi mắt linh động cũng cặp mông nhồi thịt này. Tiêu Dật ưm một tiếng, đưa tay chống lên trước ngực của Trình Kiệt, khuôn ngực pháp phẳng khi cảm

nhận được nơi đó của Trình Kiệt đang bắt đàu nóng dàn lên hơn nữa độ cứng cũng thật là ngang với một thanh sắt. Mãi cho đến khi hai người hít thở không thông thì Trình Kiệt mới chậm rãi rời khỏi đôi môi của Tiêu Dật nhìn cậu một chút rã nói:

“Nói muôn nãu cơm cho anh ăn cuối cùng lại đi quyến rũ anh như vậy”

Tiêu Dật hờ hờ liếc nhìn Trình Kiệt rã muôn đưa tay lấy điện thoại ở trên tay hắn:

“Mau đưa điện thoại cho em”

Đúng lúc này điện thoại của Trình Kiệt chợt vang lên, Tiêu Dật ngó đàu sang muôn nhìn thử là ai gọi đến, trên màn hình hiển thị một dãy số lạ có điệu đây không phải là số của Hà Vân Du thế cho nên cậu mới tạm bỏ qua cho Trình Kiệt để cho hắn nghe điện thoại trước còn mình thì xoay người đi vào trong hoàn thành nốt món xào còn lại.

Trình Kiệt híp mắt nhìn theo bóng lưng người ta, hắn hắn là nhặt được một món bảo bối phóng đãng rã, nơi đó mang cục bông nhỏ mà cậu vẫn có thể bước đi thản nhiên như không có ảnh hưởng gì vậy. Trình Kiệt nuốt một ngụm nước miếng, yết hầu theo đó tron trượt chuyển động lên xuống cuối cùng liền miễn cưỡng nhấn vào nút tiếp nhận cuộc gọi xem là ai gọi tới đúng vào lúc này.

Quả đúng như Hà Vân Du dự đoán nếu như là số điện thoại của mình thì Trình Kiệt sẽ không nghe thế cho nên cô mới đổi số điện thoại mới để gọi cho hắn. Khi đàu dây bên kia truyền tới giọng nam tính trầm thấp Hà Vân Du liền vui vẻ:

“Kiệt, là em”

Trình Kiệt nhíu mày nhìn về phía Tiêu Dật đang đứng ở phía trước sau đó liền nhanh chân mang điện thoại ra ngoài phòng khách. Thật ra thì Trình Kiệt không có ý định giấu giếm Tiêu Dật cái gì cả nhưng mà hắn biết nếu như để cho Tiêu Dật biết người gọi tới là Hà Vân Du thì cậu khẳng định sẽ không vui, mà Tiêu Dật không vui đương nhiên sẽ ảnh hưởng tới bầu

không khí tối ngày hôm nay đến cuối cùng người chịu thiệt thòi chỉ có thể là một mình hắn.

“Cô gọi cho tôi có chuyện gì sao?”

Hà Văn Du có chút bùi bùi khi nghe thấy giọng nói lạnh lùng kia của Trình Kiệt nhưng mà rất nhanh sau đó cô liền bỏ lại phía sau:

“Kiệt, buổi sáng em đã gọi cho anh rất nhiều lần nhưng có vẻ anh bận phải không? Em tình cờ có việc ở gần khu anh ở, chúng ta có thể gặp mặt nhau một chút hay không?”

Trình Kiệt nghiêng người nhìn vào bên trong phòng bếp thấy hốy nhỏ nhà mình đang chậm rãi mang thức ăn bỏ ra đĩa, hắn liền nhỏ giọng đáp lại:

“Cô biết nhà tôi ở đâu hay sao?”

Hà Văn Du dịu dàng trả lời:

“Lúc trưa em có hỏi Phàm ca”

Trình Kiệt im lặng một chút giống như là suy nghĩ cái gì đó, hắn muốn một lần dứt khoát cùng với Hà Văn Du để tránh cho cô ta sau này lại làm phiền hắn nữa nhưng mà hốy nhỏ nhà hắn không rõ vì sao gần đây lại rất đênhèo, luôn luôn quấn lấy hắn khiến cho hắn căn bản không có cơ hội gặp mặt Hà Văn Du để làm cho ra lẽ. Cho dù hắn căn bản không có tình cảm gì với Hà Văn Du cả nhưng mà bây giờ hắn nói sẽ đi gặp mặt cô ta, Tiêu Dật khẳng định sẽ không tin, nhất định sẽ làm loạn một hồi, thế cho nên lát nữa hắn sẽ nói Tiêu Dật đi tắm, trong thời gian cậu đi tắm hắn sẽ đi gặp mặt Hà Văn Du làm cho ra lẽ mọi chuyện:

“Như vậy bây giờ cô đến quán cà phê ở gần nhà tôi đi”

Hà Văn Du nhanh chóng đáp một tiếng được, Trình Kiệt tiếp sau đó liền tắt máy đi, đúng lúc này ở trong phòng bếp truyềnlại tới tiếng cách một cái như là có vật gì rơi xuống vậy. Trình Kiệt nhíu mày khó hiểu đi vào bên

trong muôn nhìn thử thì thấy cái đuôi nhỏ kia vứt ở dưới sàn, lại nhìn thấy
hỗn ly nhỏ nhà mình khó chịu ra mặt:

“Tiểu Dật sao thê?”.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân
dtv-ebook.com

Chương 82: Dỗ Dành

Tiêu Dật đứng ở bên trong nghe thấy hết rã, cho dù không nghe thấy được rõ ràng bọn họ bàn bạc đến vấn đề gì nhưng mà cậu chắc chắn người gọi tới cho Trình Kiệt là một cô gái, đến bảy tám phần người đó là Hà Văn Du. Tiêu Dật thấy Trình Kiệt đi vào liền xoay người không thèm nhìn hắn, cầm lấy đĩa thịt bò xào kia muối mang ra ngoài bàn ăn:

“Không có gì, đột nhiên cảm thấy không thoải mái nên bỏ ra thôi”

Trình Kiệt cảm thấy bực không khí có điểm gì đó không đúng, không quá khó để nhận ra lý do vì sao Tiêu Dật lại như vậy, xem ra thì hổ ly nhỏ này đã nghe ra được cuộc nói chuyện điện thoại vừa rồi của hắn rồi thế cho nên Trình Kiệt lúc này mới không đả động gì đến vấn đề kia nữa tránh để cho Tiêu Dật mất hứng. Trình Kiệt cúi người nhặt lên cục bông nhỏ kia đi theo ở phía sau Tiêu Dật làm như không biết chuyện gì cả cười lấp ló:

“Tiêu Dật, em có muốn đi tắm một chút cho thoải mái rồi vào ăn hay không?”

Tiêu Dật ngay lập tức quay lại phía sau liếc nhìn Trình Kiệt rồi không nói gì cả chỉ đi vào trong bếp cầm ra đĩa thức ăn còn lại. Trình Kiệt trước sau chỉ dám đi ở phía sau mông của người ta nịnh nọt, nếu để cho người khác nhìn thấy bộ dạng Trình tổng giám đốc lớn ngày thường luôn lạnh lùng cương nghị trước mặt nhân viên lúc này lại lo lắng lấy lòng người ta như vậy khẳng định sẽ làm cho đám nhân viên trên dưới Trình thị cho dù mắt vốn dĩ nhỏ cũng phải căng ra thật lớn.

Khi Tiêu Dật mang hết đồ ăn để ở trên bàn rồi mới hờn dỗi nói:

“Không cần, lát nữa trở về em sẽ tắm”

Trình Kiệt nhíu mày:

“Buổi tối em không ở lại đây hay sao?”

Tiêu Dật ngã xuống ghế đối diện Trình Kiệt, mang bát ra để ở trước mặt của hắn:

“Không ở, anh không phải lát nữa có hẹn rã sao, em ở lại làm cái gì”

Trình Kiệt nghe được giọng điệu kia của Tiêu Dật thì cười khổ:

“Làm gì có, anh làm gì có hẹn với ai chứ”

Tiêu Dật dừng lại động tác một chút:

“Anh rõ ràng có, em nghe thấy anh nói hẹn ở quán cà phê gần nhà”

Trình Kiệt nhanh chóng phủ nhận:

“Không có, em nghe nhầm rã, anh làm sao lại có thể để em ở nhà được chứ, anh muốn có nhiều thời gian ở cạnh em còn không đủ nữa là”

Tiêu Dật nhìn chằm chằm Trình Kiệt:

“Anh rõ ràng có, nếu như em không nghe thấy cuộc nói chuyện điện thoại kia anh có phải sẽ nhân lúc em đi tắm mà lén ra ngoài hay không”

Trình Kiệt nghĩ một hồi cảm thấy nói dối sẽ càng gây hiểu lầm cho Tiêu Dật thế cho nên hắn liền thẳng thắn thừa nhận:

“Tiêu Dật, anh chỉ là muốn nói rõ ràng mọi chuyện với cô ta mà thôi”

Không gian tiếp theo rơi vào trầm mặc, tưởng chừng như chỉ có tiếng đồng hồ kêu tích tắc vang vọng trong căn phòng lớn này, không biết qua bao lâu Tiêu Dật đột nhiên đứng dậy đi về phía Trình Kiệt. Thật ra bộ dáng hiện tại của Tiêu Dật vô cùng có tư vị, chỉ có một chiếc tạp dề màu hồng

che ở phía trước nết như Trình Kiệt mang cái tạp dề đó bỏ sang một bên nhất định sẽ nhìn thấy được phong cảnh kích tình phía sau kia. Tiêu Dật chen vào giữa hai chân của Trình Kiệt, mang một bên đùi gối của mình quỳ ở trên ghế ngã của hắn, không biết là vô tình hay cố ý đùi gối kia lại chạm vào Tiểu Kiệt hơn nữa còn dùng một chút sức ép sát hắn:

“Anh rốt cuộc thích người như thế nào chứ?”

Trình Kiệt hả một tiếng, hắn cảm nhận trong lòng hắn bắt đùi có ngọn lửa nóng dục vọng rầm:

“Hả?”

Tiêu Dật đặt hai tay lên vai của Trình Kiệt, khuôn ngực ép sát về phía ngực hắn, miệng nhỏ ghé ở bên tai hắn thủ thỉ:

“Cũng đã mặc thành như vậy rầm thế mà anh vẫn còn có ý định đi gặp mặt cô gái khác sao?”

Trình Kiệt ngay lập tức ôm lấy eo của Tiêu Dật, ngón tay tham lam tiến sâu xuống hai bên rãnh mông của cậu:

“Anh sẽ không đi”

Tiêu Dật hơi thở pháp phồng oán hận:

“Anh có biết là em đặt biết bao nhiêu tâm tư vào bữa cơm này không, nếu như em không phát hiện ra chuyện anh hẹn gặp mặt cô ấy như vậy anh liền đi gặp cô ấy, đến khi trở về mới ăn cơm thì thức ăn cũng đã nguội hết cả rầm. Anh nhất định là quan tâm cô ấy nhiều hơn em!”

Tiêu Dật rất là quyến rũ, quyến rũ hơn rất nhiều so với số người Trình Kiệt trước đây quen biết, là do họ lây nhau này bẩm sinh quyến rũ hay là do hắn yêu thích người này cho nên mới có cảm giác mọi động tác cậu làm liền làm cho hắn cõi lòng mềm nhũn như vậy:

“Làm sao có thể chứ, anh quan tâm em còn không hết”

Tiêu Dật đẩy Trình Kiệt ra, tay đưa về phía sau muốn cởi đi dây của tạp dề “Toàn lừa gạt cả...” Tiêu Dật mang tạp dề chật rã vứt xuống dưới sàn, lúc này cả người không có cái gì che đậy cả: “Anh nhất định không quan tâm em, có đúng không?”

Lúc đầu mới quen biết Tiêu Dật rất là sợ chuyện này, nhưng chẳng hiểu sao dạo gần đây hổ ly nhỏ nhà hắn lại thay đổi chóng mặt đến vậy, thật sự là khiến cho Trình Kiệt hắn đây phải mở rộng tầm mắt rã. Trình Kiệt thở mạnh, ngay lập tức kéo eo Tiêu Dật về phía mình để cho cậu ngồi ở trên đùi hắn:

“Em cứ như thế này chỉ sợ anh khó có thể không quan tâm em được”

Tiêu Dật luồn tay vào bên trong áo của Trình Kiệt, mang chiếc áo đơn giản của hắn cởi ra vứt ở một bên, sau đó bàn tay không hề kiêng kỵ kia di chuyển xuống dưới đũng quần của hắn, thông qua lớp quần nấm lấy Tiểu Kiệt Kiệt:

“Quan tâm em đi”

Đúng lúc này điện thoại của Trình Kiệt lại reo lên, không cần nhìn cũng biết được là ai gọi đến, ánh mắt của Tiêu Dật chợt chuyển không vui tiếp sau đó Trình Kiệt liền ngay lập tức đưa tay tắt điện thoại. Điện thoại lại reo lên nữa, lần này Tiêu Dật nói Trình Kiệt nghe máy:

“Nghe máy đi, nói cô ấy không cần phải đợi nữa, dù sao anh cũng đã hẹn với cô ấy rồi, bây giờ đột nhiên không đến cũng phải thông báo một câu”

Tiêu Dật chỉ nói một câu như vậy mà thôi rã nhanh chóng đứng dậy rời khỏi người của Trình Kiệt đi vào bên trong phòng tắm muốn đi tắm. Một chiêu này của Tiêu Dật vô cùng cao tay, vừa có thể đi tắm lại vừa có thể chắc chắn Trình Kiệt sẽ không lén ra ngoài gặp Hà Văn Du. Cậu đã hạ chiêu chỉ nói hủy hẹn không cho phép Trình Kiệt đi gặp Hà Văn Du, Trình Kiệt nhất định sẽ không dám làm trái ý của cậu, không có cái gì làm nén tảng chắc chắn cả nhưng Tiêu Dật vẫn luôn tin tưởng như vậy cho nên

lúc này mới yên tâm ở trong phòng tắm tắm rửa thật sảng khoái, tiện thể mang Tiêu Dật Dật của mình hạ hỏa luôn.

Ở bên này Hà Vân Du sốt ruột ngẩng đợi ở quán cà phê:

“Kiệt, anh đã đến hay chưa?”

Trình Kiệt lạnh giọng:

“Tôi có việc, không thể đến đó được”

Hà Vân Du có chút nghi ngờ:

“Nếu không em đến nhà anh có được không?”

Trình Kiệt có vẻ mệt kiêm nhẫn một chút:

“Đến nhà tôi làm gì? Bây giờ trời cũng đã tối rã, chúng ta hai người không quen biết cô đến nhà tôi làm cái gì?”

Hà Vân Du buông bã:

“Kiệt, chúng ta trước đây không có xa lạ như thế”

Trình Kiệt muối nói rõ ràng với Hà Vân Du ngay lúc này luôn, giải quyết càng nhanh không biết chừng sẽ còn được vào tắm chung với hổ ly nhỏ nhà hắn:

“Chuyện trước đây tôi hoàn toàn không có một chút khái niệm nào nữa cả, tôi rất bận, thời gian của tôi dành cho em ấy rã cho nên sau này cô đừng gọi điện đến cho tôi nữa, nếu như để cho em ấy biết được cô lại gọi tới nữa em ấy nhất định sẽ không vui”

Hà Vân Du biết người Trình Kiệt đang nhắc đến là ai, nhưng mà cô trước mắt vẫn không có ý định nói đến Tiêu Dật:

“Kiệt, anh ngay cả gặp mặt em cũng không chịu gấp, anh có thể biết được mình không còn tình cảm gì với em hay sao?”

Trình Kiệt không cần suy nghĩ gì nhỉ ài cả đã có thể chắc nịch đáp lời:

“Bản thân tôi đương nhiên tôi hiểu rõ, cô thì có thể biết được cái gì?
Được rồi, sau này cô đừng gọi điện hay là đến tìm tôi nữa”

Hà Văn Du cõi cháp:

“Em bây giờ đến tìm anh”

Trình Kiệt vốn định nói lại nhưng mà mắt thấy Tiêu Dật đang bước về phía mình liền ngay lập tức cúp điện thoại. Tiêu Dật nhìn thấy hành động nhỏ kia của Trình Kiệt liền bối rối:

“Đã giải quyết xong mọi chuyện hay chưa?”

Trình Kiệt đơn giản mặc một chiếc áo choàng tắm, mái tóc hơi dính một chút bọt nước, tuy rằng trên dưới đều xem như là kín đáo nhưng vẫn không thể nào che chắn đi được phần hư hỏng trên thân thể cậu lúc này. Trình Kiệt nuốt một ngụm nước miếng:

“Giữa anh và cô ta căn bản không có chuyện gì cả”

Tiêu Dật liếc mắt nhìn Trình Kiệt rồi ngã xuống bàn ăn:

“Căn bản không có chuyện gì, căn bản không có chuyện gì mà nói nhỉ ài như vậy hay sao, hay là anh cảm thấy nói chuyện với cô ấy rất hợp cho nên nói chuyện quên mất luôn cả thời gian rồi”

Trình Kiệt cười khổ lảng sang chuyện khác:

“Được rồi ăn cơm thôi, để anh xem hôm nay hổ ly nhỏ nhà anh cho anh ăn món gì”

Trình Kiệt gấp một miếng thịt bò bỏ vào trong miệng, tuy rằng so với nhà hàng không bằng nhưng mặn ngọt vừa đủ căn bản rất là vừa ăn, không nghĩ Tiêu Dật lại còn biết cả nấu ăn nữa:

“Rất là ngon!”

Tiêu Dật được khen liền vênh mặt:

“Cơm em nấu ngon như vậy thế mà có người vừa rồi còn định bỏ đi uống cà phê”

Trình Kiệt ngồi im lặng ăn cơm không nói gì hết cả, nếu như còn mở miệng không biết chừng sẽ bị rước họa vào thân, đến lúc đó hổn nhởn hắn lại làm loạn một hồi nữa. Có điều Trình Kiệt nói hay không nói thì Tiêu Dật vẫn cứ như vậy làm loạn: “Anh vì sao không lên tiếng? Anh có phải là không muốn nói chuyện với em nữa hay không?” Tiêu Dật đắt mạnh bát xuống dưới bàn rồi đứng dậy: “Nếu không thì em bây giờ liền đi về, anh muốn đi gặp Hà Vân Du đến khi nào thì đi đi”

Trình Kiệt vội vàng đứng dậy đi về phía Tiêu Dật kéo cậu vào lòng khỗ sở dỗ dành:

“Anh làm sao lại không muốn nói chuyện với em được chứ, anh không có đi gặp cô ta, sau này cũng không gặp”

Tiêu Dật giãy dụa giả bộ muốn thoát khỏi vòng tay của Trình Kiệt, Trình Kiệt cũng có vẻ bất lực với tính cách ngang ngược này của Tiêu Dật, nhưng mà hắn trước sau cũng không có cách nào nổi giận ngược lại với cậu được. Trình Kiệt kéo Tiêu Dật ngồi lên đùi mình, mang hai tay vòng qua ôm lấy eo cậu giữ chặt:

“Được rồi được rồi, anh phải làm như thế nào em mới tin đây”

Tiêu Dật hờ hờ không nói gì cả, Trình Kiệt thở dài một hơi, ngay lập tức hổn nhởn trong lòng hắn liền xù lông mở lớn hai mắt nói:

“Anh vì sao lại thở dài, anh chê em phiền phức có đúng không?”

Trình Kiệt vội vàng đáp:

“Anh không thở dài, anh không thở dài, anh làm sao có thể thở dài với em chứ”

Tiêu Dật mím môi:

“Anh rõ ràng có, em vừa mới nghe thấy rõ ràng anh thở dài, có phải anh sốt ruột rã hay không, đến giờ đi hẹn gặp mặt cô ấy rã cho nên mới sốt ruột?”

Trình Kiệt đến thở mạnh cũng không dám nữa chỉ còn biết đưa tay vào trong áo choàng tắm của Tiêu Dật xoa nắn mấy điểm nhạy cảm trên cơ thể của cậu, hiện tại hắn cũng chỉ có cách làm đó mới có thể trấn an được cơn ghen tuông của hổly nhỏ nhà hắn mà thôi:

“Anh chính là sốt ruột em lầm rã, chúng ta ăn cơm nhanh một chút sau đó cùng... có được hay không?”

Quả đúng như là Trình Kiệt dự đoán, hắn vừa mới chạm vào đúng mấy chỗ mẫn cảm kia của Tiêu Dật thì sức lực của cậu đã mất đi phân nửa, ngay cả giọng nói cũng nhỏ dần đi:

“Không muộn, lát nữa em vãnky túc xá”

Trình Kiệt vùi mặt của mình vào lồng ngực của Tiêu Dật, tham lam hít thở mùi hương trên cơ thể cậu:

“Làm sao có thể cho em vãnky được chứ, buổi tối hôm nay chúng ta có rất nhiều chuyện để làm”

Tiêu Dật để hai tay ở trên đùi hơi hơi nắm chặt lại thành nắm đấm cõ gắng nhẫn nhịn không phát ra tiếng rên rỉ. Trình Kiệt nhanh chóng đưa tay vào giữa hai bên bắp đùi của Tiêu Dật, mang hai bên đùi của cậu tách rộng ra một chút để cho hắn có thể dễ dàng xoa bóp cặp đùi mềm mướt kia. Tiêu Dật ngay lập tức nỗi lên phản ứng, bản thân rất biết chiêu chuộng cơ thể của mình thế cho nên liền nghiêng đầu khẽ nói với Trình Kiệt:

“Mau cắn lấy đi”

Trình Kiệt kín đáo nhếch môi cười, bắt được một tiểu bảo bối khó nhẫn nhịn như thế này xem ra cũng là một điều tốt, ít nhất thì trong lúc này có

thể làm cho người ta dễ dàng quên đi được chuyện mà cậu đang tức giận. Trình Kiệt kỹ thuật rất tốt, một tay ở trước ngực của Tiêu Dật trêu đùa hai điểm nhỏ mẫn cảm, một tay lại ở dưới nắm lấy Tiêu Dật Dật vuốt ve vừa đủ lực khiến cho Tiêu Dật phi thường thoải mái mà bật ra tiếng rên rỉ kì ẩn mị. Đúng tại thời điểm nước sôi lửa bùng như thế này bên ngoài cửa lì ên truyề̄n đến tiếng chuông gấp gáp, Tiêu Dật hai mắt sờm đã híp nhỏ lại cũng phải giật mình mà mở lớn ra hỏi Trình Kiệt:

“Ai đến giờ này nữa?”

Trình Kiệt trong lòng có dự cảm không lành, vừa mới rã Hà Vân Du nói sẽ đến tìm hắn, chắc không phải cô ta thật sự là đến chử, nếu như thật sự là Hà Vân Du tìm đến tận cửa rã hõly nhỏ này sẽ phản ứng thế nào đây. Trình Kiệt đưa tay nắm lấy cầm của Tiêu Dật xoay lại phía sau, hắn nhanh chóng cúi đầu hôn lên môi cậu, mang đầu lưỡi kia quấn quít lấy đầu lưỡi của cậu quyến luyến không ngớt. Tiêu Dật mỗi lần được Trình Kiệt hôn sẽ hoàn toàn đánh mất lý trí, mọi thứ xung quanh đều giống như không có gì tần tại cả chỉ còn biết mê man mà nghe theo sự sắp xếp của hắn. Tiếng chuông ngoài cửa kéo dài được một khoảng thời gian ngắn thì nhạc chuông điện thoại của Trình Kiệt lại vang lên, lần này Trình Kiệt không đợi cho Tiêu Dật phải phản ứng thêm gì cả đã trực tiếp mang cuộc gọi kia ngắt lại rã tắt nguồn của máy điện thoại luôn. Hôn môi đến khi đầu lưỡi mỏi nhừ, khuôn miệng tưởng chừng như tràn ngập hương vị của đối phương, Trình Kiệt liền chuyển hướng xuống phía dưới cắn cổ của Tiêu Dật cắn mút, Tiêu Dật hơi hơi ngẩng cổ lên một chút, đôi tay đặt ở trên vai của Trình Kiệt cũng dùng sức nắm chặt lấy như là đang cố gắng kìm né sụ sung sướng vậy.

Tiêu Dật biết tính cách gân đâm của mình có điểm thái quá, đúng hơn chính là kiểu được nước làm càn, nhưng mà cho dù biết tính xấu của mình nhưng cậu mỗi lần lại không thể nào kiềm chế được, cứ như vậy để cho nó bộc phát bởi vì cậu từ đầu đến cuối không thể chấp nhận được chuyện Trình Kiệt ở sau lưng cậu nói chuyện với người nào khác cả, nếu như cậu không biết thì không nói nhưng mà nếu như để cậu biết, cậu khẳng định sẽ làm loạn đến khi mọi chuyện phải kết thúc thì thôi.

Không biết qua bao lâu Tiêu Dật cuối cùng cũng mang toàn bộ tức giận
xả hết ra tay của Trình Kiệt, dịch trắng dính lại ở trên bắp đùi cùng áo
choàng tắm của cậu. Trình Kiệt đưa tay dính dịch trắng kia lên trước mặt
của Tiêu Dật ý nói tay của hắn hiện tại không tiện gấp thức ăn:

“Bây giờ có thể ăn cơm hay chưa?”

Tiêu Dật định đứng lên để Trình Kiệt đi rửa tay thì bị hắn nắm lấy eo
giữ lại:

“Muốn đi đâu, em thỏa mãn răi lìèi muốn bỏ rơi anh hay sao?”

Tiêu Dật cảm thấy vật cứng nóng kia đang ở dưới móng mìn rục rịch,
cuối cùng liềi ngăi yên ở trên đùi của Trình Kiệt, mang đũa của mình gấp
một miếng thịt bò đưa tới cho hắn ăn:

“Ngon không?”

Trình Kiệt há miệng nhận lấy miếng thịt bò kia răi nhai nhai:

“Ngon, sau này nếu như không muốn ra ngoài làm việc em chỉ càn ở
nhà nấu cơm cho anh ăn là được răi”

Tiêu Dật đáp:

“Như vậy thì sẽ trở thành con sâu gạo mất”

Trình Kiệt cười ha ha:

“Sâu gạo thì sâu gạo, em có trở thành cái gì anh cũng đều thích em”

Tiêu Dật bĩu môi:

“Lại nói lời lừa gạt chứ gì”

Trình Kiệt nghiêng đầu hôn vào khoe miệng đang nhếch lên của Tiêu
Dật:

“Là nói lời thật lòng”.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân
dtv-ebook.com

Chương 83: Cưng Chiều Tuyệt Đôi

Buổi tối ngày hôm đó Trình Kiệt thi triển toàn bộ kỹ năng điêu luyện của mình khiến cho Tiêu Dật ngất lên ngất xuống, nói đúng hơn là bị đưa lên đỉnh của sung sướng đến muôn ngất xỉu nhưng lại không thể nào ngất xỉu được. Thời điểm đó Trình Kiệt đang ra vào trong thân thể của Tiêu Dật, người phía dưới rên rỉ kích tình lên tiếng đòi hỏi hắn làm cho một việc:

“Trình Kiệt, em khát nước”

Trình Kiệt nhíu mày tưởng mình nghe nhầm:

“Hả?”

Tiêu Dật có điểm cáu gắt, làm cũng đã lâu rên cũng đã nhai lâu đơng nhiên là khiến cho cổ họng khô khốc đau rát:

“Em khát nước, anh đi lấy cho em ly nước đi”

Trình Kiệt nghi ngờ bởi vì hồi nhỏ nhà hắn rất hay dở trò, trong lúc kích tình lên cao thế này không lý nào lại đòi uống nước cả:

“Em khát nước?”

Tiêu Dật cảm giác như là ở trên sa mạc vậy, cổ họng vừa khô vừa rát:

“Đúng thế, anh mau đi lấy một ly nước cho em”

Trình Kiệt vẫn dùng sức đênh cuồng tiến tới, Tiêu Dật rất là tức giận cho nên liền muốn đẩy Trình Kiệt ra:

“Anh làm sao thế...”

Tiêu Dật còn chưa nói xong thì Trình Kiệt đã nắm lấy cổ chân cậu cướp lời rã:

“Cậu này phải là anh hỏi em thì đúng hơn, em tự nhiên đòi uống nước là thế nào?”

Tiêu Dật trong lòng không biết vì sao lại cảm thấy tủi thân, thật ra Trình Kiệt chỉ là đang nghĩ Tiêu Dật muốn giở trò gì đó mà thôi chứ hắn không nghĩ tới khả năng cậu khát nước thật, có đi đâu Tiêu Dật thì lại nghĩ Trình Kiệt không quan tâm đến mình, hắn chỉ quan tâm đến chuyện kia mà thôi. Gương mặt của Tiêu Dật chợt chuyển buồn bã, Trình Kiệt ngẩng đầu lên nhìn mói tá hỏa phát hiện ra bộ dạng này của Tiêu Dật, rõ ràng vừa mới rã còn đang vui vẻ kích tình bây giờ đột nhiên không hiểu vì sao lại buồn buồn như thế. Trình Kiệt ngừng lại một chút hỏi Tiêu Dật:

“Em sao thế?”

Tiêu Dật nắm nghiêng đầu sang một bên không muốn nhìn Trình Kiệt nữa chỉ lảng lặng đáp một câu:

“Em khát nước”

Trình Kiệt lắc đầu này không có hỏi là thật hay không nữa mà nhanh chóng đi lấy nước cho Tiêu Dật uống, hờn nhỏ này nhà hắn càng ngày càng không thể đoán được tâm tư của cậu nữa rã, chỉ là một ly nước mà thôi chẳng hiểu sao lại có thể mang bộ mặt buồn bã đến như vậy. Trình Kiệt đi đến phòng bếp mở tủ lạnh rót cho Tiêu Dật một ly nước, mắt thấy trong tủ còn có hộp nho tím cùng sữa chua vừa mới mua ở siêu thị thế cho nên hắn liền mang hết tất cả để lên một cái khay đưa vào phòng cho Tiêu Dật. Lúc Trình Kiệt đi vào trong phòng ngủ đã thấy Tiêu Dật nắm xoay lưng lại, trên người đắp một tảng chăn mỏng, Trình Kiệt vừa nhìn qua liền biết người ta lại đang tức giận nữa thế cho nên liền nâng giọng quan tâm gọi cậu:

“Tiểu Dật, anh mang nước tới cho em rã đây”

Tiêu Dật vẫn giữ nguyên tư thế đó không cựa quậy gì cả, Trình Kiệt đặt khay đĩa ăn kia xuống mặt tủ bên cạnh rồi ngã xuống giường:

“Tiêu Dật, em không được khỏe sao?”

Tiêu Dật ngã dậy, gương mặt bùn bã đến mức khiến cho lòng của Trình Kiệt cũng tự động cảm thấy có lỗi, Trình Kiệt cầm ly nước muối giúp Tiêu Dật uống, Tiêu Dật cầm lấy ly nước đưa lên miệng chậm rãi uống một hơi, mắt thấy người đối diện uống xong rồi Trình Kiệt liền đưa tay đỡ lấy ly nước kia để sang bên cạnh:

“Tiêu Dật, em có chỗ nào không được khỏe hay sao?”

Tiêu Dật lắc đầu không nói, Trình Kiệt với tay lấy một trái nho đưa tới cho cậu:

“Hay là ăn một trái nho nhé”

Tiêu Dật đưa tay chặn tay Trình Kiệt lại, cuối cùng vẫn quyết định hỏi tới chuyện mình đang băn khoăn nãy giờ:

“Trình Kiệt, anh có phải chỉ muốn chuyện đó thôi hay không, anh thực chất không thích em, anh chỉ thích chuyện đó thôi có đúng không?”

Trình Kiệt khó hiểu hắn không rõ tại sao Tiêu Dật tự nhiên hỏi đến vấn đề này, hơn nữa hắn từ trước đến nay chưa hề nói hắn không thích cậu:

“Em sao thế, anh đương nhiên là thích em rồi”

Tiêu Dật nhìn chằm chằm Trình Kiệt rất lâu:

“Không đúng, anh không thích em, anh rõ ràng chỉ thích chuyện đó thôi”

Tiêu Dật cười khổ, cả ngày hôm nay hắn đã khốn đốn với họ ly nhỏ này rất là nhiều lần rồi, mỗi lần Tiêu Dật mở miệng liền nói hắn không thích cậu, không quan tâm cậu, nếu như hắn không thích cậu thì hắn đã

không có liên miệng nói hắn thích cậu r āi. Trình Kiệt ôm Tiêu Dật vào trong lòng, cúi đ ầu hôn lên mái tóc của cậu dịu giọng nói:

“Anh thích em, làm sao có thể không thích em được cơ chứ?”

Tiêu Dật không đẩy Trình Kiệt ra, cũng không nói thêm bất cứ một câu nào nữa cả. Trình Kiệt ở bên cạnh ôn nhu muốn tìm ra lý do tại sao đang vui vẻ thì Tiêu Dật lại biến bu ồn bức thế này:

“Tiểu Dật, em rốt cuộc vì sao lại nghĩ như vậy, nói cho anh biết”

Tiêu Dật nhắm mắt thở dài một hơi, cả thân thể cũng theo nhịp thở đó mà khẽ chuyển động:

“Em đã nói là em khát nước nhưng anh lại cố chấp muốn làm, như vậy không gọi là không thích em thì là gì chứ...”

Trình Kiệt có chút bất ngờ, không nghĩ tới Tiêu Dật sẽ có một mặt suy nghĩ đơn giản như vậy, thì ra cậu thật sự là khát nước, nhưng mà chuyện này cũng không thể trách Trình Kiệt được bởi vì làm gì có ai trong phút kích tình lại yêu cầu muối uống nước đâu cơ chứ. Trình Kiệt vô vã của Tiêu Dật an ủi lấy lòng, tuy rằng những lời hắn nói tiếp theo đây không thành thật nhưng dù sao cũng xuất phát từ ý nghĩ muốn Tiêu Dật không suy nghĩ nhiều cho nên có thể miễn cưỡng chấp nhận được:

“Tiểu Dật em cũng biết mà, đàn ông đến lúc đó r ất rất khó dừng lại được... Được r ồi, việc này là anh không đúng, anh cũng biết lỗi của mình r ồi cho nên anh mới mang rất nhiều thứ đến giải khát cho em không phải sao”

Tiêu Dật hơi nghiêng đầu nhìn tới phía tay cạnh đ ầu giường phát hiện ra quả thật còn có một chùm nho lớn cùng hai hộp sữa chua nhỏ. Trình Kiệt nhân cơ hội liên tục ở bên tai Tiêu Dật dỗ dành:

“Anh thật sự là rất quan tâm, quan tâm em nhất đó”

Tiêu Dật ngược mắt nhìn Trình Kiệt, đôi mắt kia có phàn không tin tưởng hỏi lại hắn:

“Nói có thật không?”

Trình Kiệt quả thật muốn cười khổ, người trong lòng này so với nhóm người tình nhân trước kia của hắn quả thật phiền phức hơn gấp vạn lần, nhưng mà chẳng hiểu sao Trình Kiệt trước sau vẫn không thể nào buông bỏ được, chỉ còn biết liên tục dỗ dành người ta. Trình Kiệt mang trái nho đang cắn trên tay lột vỏ:

“Là thật, anh lột vỏ nho cho em ăn”

Tiêu Dật không có nói gì tiếp theo cả nhưng mà xem cái bộ dạng kia của cậu chính là muốn Trình Kiệt lột vỏ nho cho mình. Trình Kiệt rất nhanh mang vỏ nho lột bỏ sạch sẽ, hắn đưa tới trước cái miệng nhỏ luôn luôn nói những lời nghi ngờ kia bỏ vào, Tiêu Dật nhai nhai một hồi rồi nuốt xuống cuối cùng không biết xấu hổ mà nói thêm một câu:

“Uống một ngụm sữa chua đi”

Trình Kiệt nhanh chóng với người lấy hộp sữa chua nhỏ ở phía trước rã cắn lấy ống hút cắm vào phía trên đó đưa tới trước miệng của Tiêu Dật. Hộp sữa chua nhỏ vô cùng thế cho nên Tiêu Dật chỉ một hơi liền uống hết hộp đó, sữa chua vừa chua vừa ngọt lại còn man mát, Tiêu Dật vừa mới trải qua một cuộc mất sức hơn nữa còn khát cho nên lại nói Trình Kiệt lấy nữa cho mình:

“Hết rã”

Đây chính là lần ân ái khổ sở nhất trong cuộc đời của Trình Kiệt, hắn nghĩ đàn ông trên đời này ít có người gặp phải tình trạng giống như hắn, làm gì có ai đang trên đà sung sướng phải dừng lại để tiếp sức cho đói phřong thế này. Tiêu Dật hết đói uống sữa chua rã lại đòi ăn nho, cứ như vậy hai hộp sữa chua nhỏ cùng chùm nho lớn trên bàn chỉ còn lại vỏ, Trình Kiệt nhìn đống bừa bộn trên mặt tủ cố gắng kìm né mỉm cười hỏi Tiêu Dật:

“Có muốn ăn nữa hay không?”

Tiêu Dật cười hì hì:

“Muốn ăn thêm nho”

Trình Kiệt hả một tiếng, vừa mới rã đến siêu thị mua nữa cân nho thì đã ở trong bụng của hổy nhỏ này hết rã, bây giờ cậu còn muốn ăn nữa có phải là muốn hắn đi mua cho cậu hay không đây:

“Em muốn ăn thêm nho sao, được rã anh đi mua cho em”

Tiêu Dật thấy cũng muộn rã cho nên kéo tay Trình Kiệt lại:

“Nho vừa mới mua hết rã sao?”

Trình Kiệt gật đầu, Tiêu Dật mở lớn hai mắt tỏ vẻ bất ngờ lắm:

“Em ăn nhiều như vậy sao?”

Trình Kiệt buồi cười nhưng lại không dám cười, chỉ còn biết ở bên cạnh nói lời cưng chi âu:

“Không nhiều, em ăn không có nhiều”

Tiêu Dật đưa tay lên vuốt vuốt chóp mũi của mình, có vẻ như cậu cũng nhận ra được sự xấu hổ cho nên mới làm ra bộ dáng ái ngại như vậy. Sau đó Tiêu Dật không biết ăn phải cái gì lại vô cùng cuồng nhiệt, chủ động vòng tay lên cổ hắn đưa miệng sát tới phía môi hắn nói nhỏ:

“Ăn no rã”

Trình Kiệt đợi mỗi hành động này của Tiêu Dật nữa mà thôi, hắn không cần phải nói gì nữa cả đã trực tiếp hôn xuống miệng của cậu, đầu lưỡi tham lam luồn lách khắp mọi nơi trong khoang miệng cậu cắn mút, tiếng nước do nụ hôn kéo dài triền miên mà phát ra vô cùng dâm mê, ở bên khoe miệng của Tiêu Dật cũng có một vệt nước bóng loáng còn vương lại, nếu như để cho Trình Kiệt nhìn thấy chi tiết nhỏ này hắn khẳng định sẽ nhịn

không được mà trực tiếp làm cậu đến la hét cầu xin vẫn chưa dừng lại, vẫn còn may mắn cho Tiêu Dật là Trình Kiệt vì quá đắm chìm vào nụ hôn này nên không có để ý được như thế.

Trình Kiệt rời khỏi đôi môi của Tiêu Dật, hắn nằm xuống giường sau đó để cậu nằm ngửa ở trên người hắn, Tiêu Kiệt nhẫn nhịn nãy giờ được đưa vào bên trong động nhỏ của Tiêu Dật. Bởi vì Tiêu Dật nằm ở trên người của Trình Kiệt như thế cho nên cậu sợ Trình Kiệt nằm ở dưới sẽ bị nặng vì thế liền nói:

“Trình Kiệt... như vậy có ổn không?”

Trình Kiệt là người cuồng luyện tập thể hình, cái này sớm đã trở thành thói quen rã một ngày không luyện tập ít nhất một tiếng nhất định sẽ không quen, đối với một người nhẹ như Tiêu Dật mà nói thì hắn căn bản không có gì đáng ngại cả. Trình Kiệt ở phía dưới thúc tới thật mạnh, tướng chừng mỗi lần đâm tới giống như là muốn chạm vào nơi sâu nhất của Tiêu Dật vậy, hai tay hắn đặt ở trên điểm nhỏ của Tiêu Dật vân vê nhéo lấy lúc thì nhẹ nhàng gây ra cảm giác ngứa ngáy khó chịu, lúc lại mạnh đến mức khiến cho Tiêu Dật phải thét lên vì đau đớn:

“Vừa rã ăn mỗi một chút thôi không nghĩ tới cơ thể em lại thích nghi nhanh như vậy, hình như nặng lên rã”

Tiêu Dật có điểm xấu hổ, tuy rằng cái này thật giống với phụ nữ nhưng mà khi cậu nghe thấy Trình Kiệt nói cậu nặng lên cậu vẫn có cảm giác không được tự nhiên, có điều sức lực của cậu sớm đã bị Trình Kiệt làm cho mất sạch lại thêm người phía dưới kia không ngừng ra vào mãnh liệt vì thế cho nên cậu không có cách nào ngã dậy được, chỉ có thể lén tiếng ưm a nói:

“Nếu không ưm... thì... ngã dậy đi”

Trình Kiệt hôn hồn vào bên cằm cổ của Tiêu Dật hỏi:

“Vậy em muốn tư thế nào?”

Tiêu Dật bị Trình Kiệt cắn mạnh vào cổ đến phát đau liền nảy người lên một cái:

“Như vậy nǎm lên em... anh nǎm lên cũng được”

Trình Kiệt cười xấu xa:

“Lần trước không phải chê anh nặng làm em khó thở hay sao?”

Tiêu Dật gấp gáp khi điểm nhỏ trước ngực của cậu bị Trình Kiệt trêu đùa:

“Cái này rất là không tự nhiên”

Trình Kiệt đột nhiên ngã dậy, theo đó đẩy người Tiêu Dật quỳ xuống, hấn nǎm lấy eo của cậu mạnh mẽ thúc tới khiến cho cậu không kịp bám víu vào điểm nào liền bị lao mặt xuống gối:

“A... không muốn... không muốn tư thế này”

Trình Kiệt chỉ ầu theo ý của người ta, kéo Tiêu Dật quỳ thẳng người lên để cho cậu bám tới thành giường phía trước mặt rã hấn ở phía sau đẩy tới, Tiêu Dật cảm thấy bị quỳ như vậy chân rất là mỏi cho nên chỉ được một chút thôi lại lắc đầu không muốn:

“Trình Kiệt... mỏi chân... a... ưm”

Trình Kiệt chưa gặp ai đòi hỏi nhì đầu như Tiêu Dật cả, cái vẩn đênuốc sôi lửa bỗng này vẫn có thể liên miệng phàn nàn đòi đổi tư thế, nếu như là người khác hấn nhất định đã đá bay xuống giường rã nhưng mà người trước mặt đây lại không phải là người khác, hờly nhỏ này xem ra chính là tử huyệt làm cho hấn mệt mỏi suốt đời đây. Trình Kiệt rút Tiểu Kiệt Kiệt ra một chút rã để Tiêu Dật nằm thẳng lại xuống giường, hấn mang hai chân của cậu đặt lên vai mình sau đó mới tiếp tục điên cuồng động thân, tư thế này đúng thật là khiến cho chân của Tiêu Dật không có mỏi chút nào cả nhưng mà eo lại như sắp gãy mất, mỗi lần Trình Kiệt thúc mạnh liền khiến

cho eo của cậu cũng theo đó bị đẩy mạnh theo, cứ đẩy lên đẩy xuống như vậy làm cho cậu không cách nào tiếp nhận được nữa:

“Trình Kiệt không không... như vậy eo sắp gãy... chịu không nổi đâu hu hu”

Trình Kiệt thấy người phía dưới lại nháo loạn nữa liền dừng lại một chút, hắn cuối cùng cũng nghĩ ra một cái là đem Tiêu Dật đứng dậy đi tới phía cửa sổ sát đất trong phòng, bởi vì phòng ngủ của Tiêu Dật ở tầng hai cho nên đứng ở độ cao thế này cũng có thể nhìn tới được khu nhà ở xa hoa chỗ này, đáng tiếc nơi này vô cùng yên tĩnh không có xe cộ qua lại nhiều chỉ có những ánh đèn tỏa ra từ những căn biệt thự lớn cho nên quang cảnh không có được tấp nập như khi đứng trên tầng thứ 49 trong văn phòng làm việc của Trình Kiệt, ánh trăng sáng rọi tới trên bóng lưng trơ bóng của Tiêu Dật khiến cho Trình Kiệt trong phút chốc không thể nhịn được nữa tiếp tục thực hiện hành động còn đang làm dở của mình. Tiêu Dật bám tay vào rèm cửa, mỗi lần người ở phía sau đẩy đến sẽ làm cho cả người bị va mạnh vào tấm kính phía trước, mặt kính phía trước cũng bị hơi thở cùng mồ hôi của Tiêu Dật làm cho mờ hơi một chút, đến cuối cùng Tiêu Dật lại nhịn không được nói cho Trình Kiệt biết:

“Trình Kiệt... vẫn không được... dừng lại a...”

Có thể dừng lại một chút nhưng tuyệt đối không thể dừng lại hắn, Trình Kiệt hắn ngày hôm nay không ăn sạch xương holy nhỏ này hắn nhất định sẽ ngủ không yên. Nhưng mà mỗi lần Tiêu Dật khổ sở cầu xin như thế, Trình Kiệt cắn bản lại không thể nào để ngoài tai được cho dù hắn có cố muốn để nó ngoài tai, Trình Kiệt đỡ lấy người của Tiêu Dật khàn giọng đề nghị:

“Hay là ăn thêm một chút tiếp sức thì thế nào?”

Tiêu Dật nghe vậy liền đỏ mặt, trong bụng thầm nghĩ làm gì có ai lại như lời Trình Kiệt nói phải ăn thêm cái gì đó tiếp sức rã mới làm chứ. Thật ra thì trên đòn đúng là không có gì là không thể, ví như chuyện Tiêu Dật vừa mới rã đang làm liền muốn uống nước, muốn uống nước thôi vẫn còn chưa đủ còn phải ăn thêm hết nửa cân nho cùng hai hộp sữa chua,

đến bây giờ hình như là cái bụng đã tiêu hóa hết rã cho nên mới liên miệng nói không chịu được như thế này, từ đầu đến cuối sự việc này không phải ăn để tiếp sức thì là gì. Nhưng nói đi thì cũng phải nói lại chuyện không thể trách một mình Tiêu Dật được, tuy rằng kỹ thuật của Trình Kiệt rất tốt nhưng cái kia của hắn vừa lớn vừa cứng cộng thêm sức lực như một con bò mộng như vậy thì cho dù kỹ thuật có tốt đến đâu đi chăng nữa cũng sẽ gây ảnh hưởng tới Tiêu Dật, hơn nữa Tiêu Dật lại là người mới chỉ làm qua có hai ba lần làm sao có thể quen được với hiệu suất đáng sợ kia của Trình Kiệt đây.

“Nói cái gì a... làm gì có ai làm chuyện kỳ quái như thế” Tiêu Dật hừ

Trình Kiệt có chút nóng nảy:

“Nếu không em muốn như thế nào?”

Tiêu Dật mở lớn hai mắt nâng giọng ủy khuất:

“Anh lại tức giận với em, đã nói anh chỉ quan tâm đến chuyện đó, anh vốn dĩ không quan tâm em mà, không quan tâm em...”

Trình Kiệt nóng nảy là bởi vì Tiểu Kiệt Kiệt của hắn đang trướng đau như muỗi nổ tung chứ không phải là vì hắn không quan tâm Tiêu Dật, mắt thấy Tiêu Dật lại bắt đầu nháo nua liềng vội vàng lấy lòng, hắn bẽ cậu ở trên tay, hai tay đỡ lấy mông cậu, lần này thì với tư thế như vậy Tiêu Dật sẽ không phải còn dùng sức gì nữa:

“Không phải, anh sao không quan tâm em được chứ, như vậy anh bê em làm, như vậy em sẽ không thấy thoải mái nữa có được không”

Tiêu Dật gục đầu ở trên vai của Tiêu Dật, hai tay cũng bám chặt lấy cổ hắn, cả người theo sau đó rất nhanh lại bắt đầu bị thúc tới, tuy rằng tư thế này vô cùng thoải mái, bởi vì với tư thế này Trình Kiệt phải dùng sức rất nhiều cho nên hắn không thể mạnh mẽ như lúc trước, khoái cảm rất nhanh tăng lên nhưng Tiêu Dật vẫn nhỏ giọng nói thế này:

“Anh không thích em, anh chỉ thích chuyện này mà thôi”

Trình Kiệt vừa phải bế Tiêu Dật vừa phải liên miệng nói một câu:

“Anh thích em... anh làm sao có thể không thích em được chứ”

Cuộc đối thoại tẻ nhạt anh không thích em, anh thích em cứ như vậy tiếp diễn trong suốt một khoảng thời gian cho đến khi Tiêu Dật ngủ gục ở trên vai Trình Kiệt lúc nào không hay.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân
dtv-ebook.com

Chương 84: Bản Hợp Đồng Kỳ Lạ

Chính xác thì cho đến buổi trưa của ngày hôm sau Tiêu Dật mới thức dậy, dĩ nhiên thì Trình Kiệt sớm đã đi làm rã, Tiêu Dật dụi dụi mắt nghiêng người muốn tìm điện thoại nhưng mà chỉ vừa mới dịch chuyển một chút thôi sống lưng lập tức liền cứng ngắc tê dại giống như có hàng ngàn mũi kim đâm tới vậy. Tiêu Dật cố nén cơn đau tê buốt kia lấy điện thoại nhìn xem đã mấy giờ rã, không nhìn thì không sao vừa nhìn liền chấn động, hiện tại thế nhưng đã 10 giờ trưa rã. Buổi sáng ngày hôm nay cậu có buổi casting với đạo diễn Uông Bác, cho dù không chắc chắn là mình sẽ được chọn nhưng cậu không muốn bỏ qua buổi casting này, từ chỗ này đến Trình thị phải mất 30 phút, đây là còn chưa kể thời gian chuẩn bị nữa, xem ra buổi casting ngày hôm nay Tiêu Dật cậu cứ như vậy không thể tham gia rã. Tiêu Dật tức giận gọi điện cho Trình Kiệt, đầu dây phía bên kia không dám chậm trễ một chút nào nhanh chóng truyền tới giọng nói dịu dàng:

“Tiểu Dật dậy rã sao?”

Đối lập với giọng nói dịu dàng kia của Trình Kiệt, Tiêu Dật lúc này muốn phát hỏa rã:

“Cái đố xấu xa, anh vì sao không chịu gọi em dậy, anh có biết là hôm nay em có buổi casting hay không hả?”

Trình Kiệt ngã ở trên ghế tổng giám đốc vẻ mặt bình thản, hắn sớm sẽ biết Tiêu Dật nhất định có phản ứng này thế cho nên cũng không có gì bất ngờ cả:

“Anh biết, nhưng mà thấy em mệt mỏi như vậy cho nên mới để em ngủ thêm một chút”

Tiêu Dật nắm chặt ga trải giường quát:

“Cái gì mà một chút, bây giờ đã muộn lắm rã, anh thật là xấu xa mà”

Trình Kiệt ở bên này kiên nhẫn lấy lòng:

“Được rã, anh cũng đã xem qua thông tin của Uông Bác kia, nếu như người mới tham gia phim của ông ta nhất định sẽ bị chèn ép cho nên em không cần quá mức tiếc nuối, anh cũng đã sắp xếp một bù đắp nhỏ cho em rã”

Tiêu Dật không có tin Trình Kiệt, hắn nhất định là không muốn cậu đóng phim cho nên mới nói như thế:

“Không cần, em sẽ không gặp mặt anh nữa, em tức giận anh”

Trình Kiệt cười khổ, bản tính trẻ con này của hổly nhỏ nhà hắn thật sự khiến cho hắn cũng phải đau đớn:

“Hợp đồng cũng đã thay em thu xếp ổn thỏa rã, em thật sự không muốn gặp anh xem qua một chút hay sao?”

Tiêu Dật nghe thấy từ hợp đồng kia liền có điểm tò mò nghi ngờ hỏi lại hắn:

“Hợp đồng gì, anh lại lừa gạt em chứ gì”

Trình Kiệt nhếch môi cười chậm rãi thông báo cho Tiêu Dật biết:

“Là gương mặt đại diện cho bộ sưu tập sắp ra mắt trong vòng một tháng nữa của Sử Cát Cát”

Tiêu Dật nghe là gương mặt đại diện chứ không chỉ đơn giản là người mẫu chụp hình như lần trước, Sử Cát Cát là hằng trang sức rất nổi tiếng trong nước không lý nào lại muốn ký hợp đồng với một người chưa có tên

tuổi gì như cậu được, nói là người mẫu chụp hình còn có thể tạm chấp nhận tin tưởng đằng này lại là gương mặt đại diện cho cả một bộ sưu tập:

“Anh lừa gạt em phải không?”

Trình Kiệt nhẹ giọng:

“Không phải, được rồi anh bây giờ về đón em đi ăn trưa, em muốn ở bên ngoài hay ăn ở nhà?”

Tiêu Dật nhíu mày hỏi:

“Anh không đi làm sao?”

Trình Kiệt đáp:

“Hôm nay anh sẽ cho nhân viên nghỉ trưa sớm một chút, là lo lắng em đổi nên mọi người hôm nay mới được nghỉ sớm đó”

Tiêu Dật ở bên này cười cười bĩu môi:

“Em mới không tin lời anh nói đâu”

Thật ra thì Sử Linh không phải tự nhiên mà đề nghị ký hợp đồng với Tiêu Dật, hơn nữa lần trước Trình Kiệt còn không muốn Tiêu Dật có liên quan đến Sử Linh bởi vì quan hệ của hai người bọn họ có chút phức tạp. Nhưng mà lần này Trình Kiệt lại đích thân đưa ra đề nghị với Sử Linh, Sử Linh lúc đầu đương nhiên không đồng ý còn nói nếu như là người mẫu chụp hình có thể được nhưng gương mặt đại diện tuyệt đối sẽ không, sau đó Trình Kiệt cũng đã nói nhất định phải là gương mặt đại diện, người mẫu chụp hình hắn sẽ không chấp nhận. Đến cuối cùng Trình Kiệt mang chuyện ở Tam Á lần đó Tiêu Dật bị ông phó giám đốc kia để mắt tới, coi Sử Linh như một người có lỗi yêu cầu cô phải bồi thường lại, Sử Linh trước sau vẫn nói không lại Trình Kiệt thế cho nên đành phải chấp nhận yêu cầu kia của hắn, đồng ý cho Tiêu Dật trở thành gương mặt đại diện cho bộ sưu tập trang sức sắp ra tháng tới đây của Sử Cát Cát.

Tiêu Dật ở nhà ngã đợi một lúc thì Trình Kiệt lái xe đến đón cậu đi ăn, lúc ngã vào chỗ ngã quen thuộc rã Tiêu Dật liền có chút gấp gáp quay sang hỏi hắn:

“Trình Kiệt, chuyện vừa mới rã anh nói là thật sao?”

Trình Kiệtừ một tiếng, Tiêu Dật vẫn còn nghi ngờ nhìn chằm chằm hắn lâu rất lâu rã nói:

“Lừa gạt em...”

Trình Kiệt nhân lúc đợi đèn đỏ liền quay sang nhìn Tiêu Dật:

“Là thật, bây giờ đưa em đến ký hợp đồng với bên Sử Cát Cát”

Tiêu Dật mở lớn hai mắt trong lòng kích động không thôi:

“Thật sự? Nhưng mà Trình Kiệt bọn họ vì sao lại chọn một người chưa có tên tuổi gì như em là gương mặt đại diện chứ?”

Trình Kiệt dĩ nhiên sẽ không nói cho Tiêu Dật biết là hắn ở phía sau tác động:

“Cái này anh cũng không rõ, hôm nay Khương La lên văn phòng gặp anh nói phía bên Sử Cát Cát ra đề nghị như vậy, có lẽ là do biểu hiện lân đó ở Tam Á của em rất tốt”

Tiêu Dật ngã im ở một chỗ nhíu mày suy nghĩ, biểu hiện của cậu lúc đó đúng là không có gì sai sót cả nhưng không được coi là quá mức xuất sắc được, gương mặt đại diện là một vị trí rất quan trọng có thể ảnh hưởng tới doanh thu của chính mặt hàng đó, phía bên Sử Cát Cát lại lựa chọn cậu thật sự là khiến cho cậu có cảm giác không thật cho lắm, phía sau việc này nhất định có điều gì đó. Mãi cho đến khi tới nhà hàng rã Tiêu Dật ngã ở một chỗ đợi người tới vẫn còn có chút lo lắng không thôi:

“Trình Kiệt, vị trí này quan trọng quá, em sợ mình sẽ xảy ra sơ suất gì thì sao”

Trình Kiệt ngã vắt chéo hai chân thoải mái nói:

“Em không phải là rất muốn trở thành một nghệ sĩ hay sao, mới chỉ như vậy thôi đã lo lắng không muốn làm rã”

Tiêu Dật uống một ngụm nước suối:

“Nhưng mà em cảm thấy chuyện này không có đơn giản như vậy, Sử Cát Cát là hăng trang sức nỗi tiếng như vậy bọn họ sao lại chọn người chưa có tên tuổi gì như em chứ”

Trình Kiệt nhún vai:

“Được rã nếu như em sau khi cùng người bên Sử Cát Cát nói chuyện mà vẫn cảm thấy không thoải mái vậy thì không cần làm nữa”

Tiêu Dật lại uống một ngụm nước suối nữa, ánh mắt vừa mới liếc sang bên phải thì nhìn thấy bóng dáng của Sử Linh liền giật mình suýt chút nữa đánh rơi ly nước xuống sàn. Theo hướng đi cùng ánh mắt kia của Sử Linh chính là đang hướng về chỗ cậu, Tiêu Dật nhìn thấy thế lại càng căng thẳng hơn, Sử Linh là Sử tổng của Sử Cát Cát, chuyện bàn bạc ký hợp đồng gượng mặt đại diện này quả thật quan trọng nhưng cũng không đến mức phải đích thân tổng giám đốc lớn của công ty ra mặt thế này.

Khi Sử Linh ngã vào ghế đối diện rã Tiêu Dật mới bắt đầu có phản ứng trở lại, cậu nhanh chóng lên tiếng chào hỏi:

“Sử tổng”

Sử Linh nhìn một lượt Tiêu Dật từ đầu đến cuối, ánh mắt tinh tường dừng lại ở vết đỏ trên cằm cổ cậu rã nhanh chóng nhìn sang Trình Kiệt một cái mới mỉm cười đáp lời Tiêu Dật:

“Xin chào, tôi ngày hôm nay muốn gặp cậu là muốn cùng cậu thương lượng chuyện làm việc. Trình Kiệt hẳn cũng đã nói cho cậu rã đúng hay không? Tôi đánh giá cao sự biểu hiện của cậu trong lần biểu diễn ở Tam Á lần đó, phía bên công ty chúng tôi cảm thấy gượng mặt của cậu rất phù

hợp với bộ sưu tập sắp tới chuẩn bị ra mắt cho nên tôi muốn bàn bạc với cậu về chuyện gương mặt đại diện”

Sử Linh nói một mạch như vậy khiến cho Tiêu Dật cũng không tiêu hóa kịp, cậu từ đầu đến cuối cũng chỉ nghe được bốn từ gương mặt đại diện mà thôi:

“Hả? Tôi...”

Trình Kiệt ngồi bên cạnh thấy Tiêu Dật lo lắng như vậy liền lên tiếng phá vỡ bầu không khí này:

“Được rồi, chúng ta gọi món ăn trước nhé, phục vụ”

Phục vụ mang thực đơn để ở trên bàn, Tiêu Dật vẫn ngồi ngay ngắn cẳng thẳng ở chính giữa, hai tay để ở trên đầu gối không dám nhìn lung tung. Trình Kiệt mang thực đơn mở ra ở trước mặt Tiêu Dật hỏi:

“Tiêu Dật, em muốn ăn gì?”

Xưng hô Tiêu Dật này rất là thân mật, bình thường nếu như xuất hiện thêm một người thứ ba thì Tiêu Dật vẫn luôn gọi Trình Kiệt một tiếng Trình tổng. Tiêu Dật tuy cẳng thẳng nhưng vẫn không quên đưa mắt ra hiệu cho Trình Kiệt nói không nên tỏ ra quá mức thân thiết như vậy, Trình Kiệt không nói gì cả chỉ nhún vai. Sử Linh cả một quá trình đều chăm chú chọn món, rất nhanh sau đó liền nâng đầu nói phục vụ một vài món ăn. Trình Kiệt thấy Tiêu Dật không có ý định chọn món liền chiếu theo thói quen ngày thường thích ăn thịt của người ta mà gọi, trong lúc đợi món ăn được đưa lên Sử Linh lại quay sang đêcáp vấn đêhợp tác với Tiêu Dật:

“Cậu có hứng thú với lời đề nghị vừa rồi của tôi hay không? Về bên phúc lợi nhận được nhất định sẽ rất là tốt, tôi cũng thảo qua hợp đồng săn đây rồi cậu xem xem còn có gì không vừa lòng cứ nói”

Tiêu Dật cũng thử cảm thấy cái gọi là hợp đồng kia mà Sử Linh đưa tới, cậu ngồi xem rất là nghiêm túc, khi nhìn tới số tiền nhận được là 5 vạn tệ cũng phải giật mình, hợp đồng đầu tiên cậu nhận được lại có giá trị lớn

đến như vậy, lại nhìn tới mục yêu cầu phía dưới, nói là yêu cầu nhưng thực chất nhìn nó giống với như là đang hưởng thụ thì đúng hơn, công việc làm một ngày chỉ 3 tiếng bao gồm chụp ảnh cùng 30 phút xuất hiện trước công chúng trong cuộc họp báo triển lãm bộ sưu tập, thời gian làm việc chỉ trong một tuần nhưng lại có đai ngộ vô cùng, nhìn tới một loạt đai ngộ phía sau thật sự có chút không tin tưởng được. Tiêu Dật lật mở đến trang cuối vẫn không tìm thấy bất cứ dòng chữ bẩn thường nào, tuy rằng đây là lần đầu tiên cậu xem hợp đồng nhưng mà Sử Cát Cát không lý nào lại sơ xuất đến mức không có dòng chữ nêu cậu vi phạm hợp đồng sẽ bị bẩn thường thế nào:

“Hợp đồng này quá mức tốt, tôi... có chút như đang nằm mơ vậy”

Sử Linh cười cười, hợp đồng này đúng là quá tốt, đai ngộ quá nhiều, phía nhận mọi rủi ro là bên Sử Cát Cát còn Tiêu Dật ngược lại không có bất cứ rủi ro nào. Đương nhiên thì Sử Linh không có ngu ngốc lại tự thảo ra một bản hợp đồng bất lợi như vậy được, từ tần cho đến những phúc lợi kia đều là do Trình Kiệt chi trả hoàn toàn. Sử Linh vẫn giữ thái độ hòa nhã lên tiếng nói với Tiêu Dật:

“Phía bên tôi rất mong được hợp tác với cậu cho nên sẽ tạo mọi điều kiện thuận lợi nhất cho cậu, như thế nào cậu có cảm thấy hài lòng hay không?”

Tiêu Dật gấp bản hợp đồng lại, không phải cậu không muốn trở thành gương mặt đại diện lần này cho Sử Cát Cát, cơ hội này chính là cơ hội ngàn năm có một, nhưng mà cái gì đến quá nhanh quá thuận lợi như thế này lại khiến cho cậu nghi ngờ không thể không hiểu kỹ chỉ vì cái lợi trước mắt mà gật đầu ngay được:

“Có thể cho tôi một ngày suy nghĩ được hay không?”

Sử Linh có chút bất ngờ, những tưởng khi mang hợp đồng tốt như vậy đưa lên thì Tiêu Dật sẽ gật đầu đồng ý luôn nhưng mà hiện tại thì lại không phải như vậy:

“Được, cậu cứ từ từ nghiên cứu, nếu như cảm thấy có chỗ nào không ổn cứ liên hệ trực tiếp với tôi”

Tiêu Dật gật gật đầu để bản hợp đồng kia sang một bên rồi không nói gì cả, đốt ăn rất nhanh được mang lên, Tiêu Dật muốn đi nhà vệ sinh một chút cho nên đã đứng dậy rời đi, trên bàn lúc này chỉ còn có hai người là Trình Kiệt và Sử Linh. Sử Linh nhìn theo bóng lưng của Tiêu Dật đến khi cậu biến mất mới quay sang nói chuyện với Trình Kiệt:

“Cậu thích cậu ta như vậy hay sao, nếu như lần này cậu ta làm không tốt thì tổn thất mà cậu phải gánh cũng không phải nhỏ đâu”

Trình Kiệt thản nhiên đáp:

“Em ấy không phải nói cần thời gian để suy nghĩ hay sao, nếu như em ấy nhận thì em ấy đương nhiên là làm được”

Sử Linh nhấp một ngụm rượu vang, động tác vô cùng tao nhã thanh thoát:

“Hai người các cậu làm đến cùng rã hay sao, dấu vết ở cổ của cậu ta cũng không phải nhạt”

Lúc Tiêu Dật đến đây Trình Kiệt sớm đã nhìn thấy vết đỏ đó rã, hắn thích nhìn dấu vết đó giống như là minh chứng cho việc đánh dấu chủ quyềnlv vậy đó, thế cho nên khi Tiêu Dật tới đây Trình Kiệt mới im lặng không nhắc gì đến vấn đề này, hắn thật sự còn có suy nghĩ muốn hỏi了解更多 người nhìn thấy vết đỏ kia, cho dù không biết người tạo ra vết đỏ đó cho Tiêu Dật là ai thì bọn họ ít nhất cũng biết được cậu đã có người rã, mong những người khác tốt nhất là không cần tiếp cận đến gần hơn:

“Cái này mà cô cũng cần phải hỏi nữa hay sao?”

Sử Linh đột nhiên bật cười thật lớn:

“Trình Kiệt, không ngờ cậu cũng có ngày này”

Trình Kiệt im lặng không nói gì cả, hắn từ trước đến nay có nằm mơ cũng không nghĩ tới mình lại có ngày này, nhưng mà có thì cũng đã có rã cũng không thể làm được gì khác cả, dù sao thì trên đời này cũng không ai quản được hắn cả cho đến khi...

Tiêu Dật rất nhanh đi ra bên ngoài, Trình Kiệt và Sử Linh cũng ngừng bàn luận đến vấn đề kia. Món ăn được gọi hôm nay là món ăn truyền thống cho nên không phải sử dụng dao dĩa, Tiêu Dật bình thường đi ăn cùng với Trình Kiệt cũng có lúc gọi món tây, nhưng mà về việc cắt thịt hay đại loại phải dùng hai món đũa kia đều là do Trình Kiệt thay cậu làm hết, cậu chỉ việc cầm lấy dĩa nhỏ xiên thịt bò vào miệng ăn mà thôi. Tiêu Dật có chút mất tự nhiên với người ngoài cho nên sẽ không ăn thoải mái giống như khi chỉ có mình cậu và Trình Kiệt, còn Sử Linh thì ngược lại muốn ăn cái gì liền rất tự nhiên mà lấy:

“Phải rã Tiêu Dật, lần đó ở Tam Á nghe người phụ trách hoạt động đó của công ty tôi có lời khen cậu rất nhanh, sản phẩm mà cậu mang tại buổi đấu giá lần đó được bán với giá cao nhất đấy”

Tiêu Dật mỗi lần nghe người khác nhắc tới chuyện ở Tam Á sẽ vô cùng mất tự nhiên, bởi vì đoạn ký ức lần ấy không biết là nên nói vui vẻ hay là thảm hại nữa, lại nói tấm ảnh chụp mà Trình Kiệt chụp lén cậu cậu cũng chưa xóa đi được, xém chút nữa là quên mất rã:

“Vậy sao, tôi cũng chỉ là cỗ gắng làm hết khả năng mà thôi”

Bữa ăn nhanh chóng kết thúc, Sử Linh nói có việc cần phải đi trước cho nên rất nhanh đã trở về Tiêu Dật hiện tại ngã ở bên cạnh Trình Kiệt nghiêm túc mang hợp đồng kia ra trao đổi với hắn, dù sao thì Trình Kiệt cũng là một tổng giám đốc lớn, việc giám định lại xem hợp đồng này có vấn đề hay không hẳn là nhất định làm được:

“Trình Kiệt, em thấy hợp đồng này thật kỳ quái, vừa mới ngã đọc qua thấy đái ngộ vô cùng nhanh nhưng lại không có dòng chữ hay là mục nhỏ nào đêcáp tới việc nếu như em vi phạm hợp đồng sẽ bị làm sao”

Trình Kiệt giả bộ cầm lấy hợp đồng kia lật mở xem thử, ánh mắt thì giống như là tập trung đọc kỹ lắm nhưng nội tâm sớm lại không quan tâm đến rã, bởi vì hợp đồng này là do đích thân hắn soạn ra, mấy cái phúc lợi đai ngộ gì đó cho Tiêu Dật không những có lợi cho cậu mà còn có lợi cho hắn nữa, ví như chuyện một ngày chỉ cần làm việc 3 tiếng thời gian còn lại đều phải ở trong một căn nhà mà phía bên Sứ Cát Cát yêu cầu, cái này không phải là hắn muốn tới lúc nào liền có thể gặp mặt được người ta hay sao, lại nói muốn hôn thì hôn, muốn ăn thì ăn, Tiêu Dật có chạy đằng trời.

“Bản hợp đồng này nhìn qua không có dấu hiệu nào là lừa đảo cả, nhưng đúng là đai ngộ thật rất tốt” Trình Kiệt chỉ nói một câu như vậy rồi đóng bản hợp đồng lại để sang một bên.

Tiêu Dật ở bên cạnh sững sờ hỏi:

“Anh thấy sao, có nên hợp tác hay không?”

Trình Kiệt nhìn Tiêu Dật một chút:

“Em có thích hay không?”

Tiêu Dật vừa thích lại vừa lo lắng, lo lắng không chỉ vấn đề bản hợp đồng kỳ lạ mà còn lo lắng vì việc mình không đảm đương được công việc này, cậu không hề có một chút kinh nghiệm nào cả, nhưng mà Tiêu Dật lại thật sự rất muốn nhận vì nói gì thì nói đây cũng là một cơ hội hiếm có:

“Có thích... nhưng mà sợ không làm được”.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân
dtv-ebook.com

Chương 85: Oan Gia

Thật ra thì Trình Kiệt chẳng đưa ra lời khuyên nào cho Tiêu Dật cả, hắn không nói cậu nên nhận hay là không nên nhận chỉ hỏi một câu là cậu có muốn làm hay không mà thôi, bởi vì nếu như Tiêu Dật có làm không tốt cũng không bị sao cả cậu sớm đã có hắn ở phía sau giải quyết rã. Nhưng mà Tiêu Dật lại không hề hay biết chuyện này thế cho nên bây giờ mới phân vân như thế, đến cuối cùng vẫn là quyết định mang hợp đồng về nghiên cứu thật kỹ mới có thể đưa ra quyết định được.

Buổi trưa hôm ấy khi Tiêu Dật đến phòng tập của Trình thị thì Trác Trí Văn liền đi đến hỏi cậu:

“Tiêu Dật buổi sáng cậu đi đâu lại không đến, cậu quên là hôm nay có buổi casting hay sao?”

Nhắc đến buổi sáng càng khiến cho trong lòng Tiêu Dật ngậm một cục tức nhưng mà biểu hiện lúc này chỉ tỏ ra nuối tiếc cho Trác Trí Văn thấy mà thôi:

“Ngày hôm qua không biết ăn phải cái gì buổi sáng lại ngủ thẳng đến trưa, bỏ qua buổi casting lần này thật sự làm cho tôi hối tiếc lắm, phải rã cậu ngày hôm nay biểu hiện tốt chứ?”

Trác Trí Văn lắc đầu:

“Cậu hai ngày nay không vội ký túc xá, đúng rã nói cho cậu biết Bạch Dịch chuyển đi rã”

Tiêu Dật bất ngờ hả một tiếng:

“Tại sao vậy? Cậu ta kết thúc kỳ thực tập ở đây luôn sao?”

Trác Tri Văn lại lắc đài:

“Không phải, cậu ta vẫn là nghệ sĩ thực tập của Trình thị, chỉ là không ở tại ký túc xá nữa mà thôi”

Tiêu Dật nhíu nhíu mày:

“Không ở ký túc xá, giám sát đài ý sao?”

Trác Trí Văn biểu hiện có điểm không hài lòng:

“Giám sát đài ý rã, vai diễn trong phim của đạo diễn Uông Bác lần này tám mươi phần trăm thuộc về tay cậu ta”

Tiêu Dật gật gật đài nói qua loa:

“Bạch Dịch diễn xuất cũng tốt”

Trác Trí Văn cười khẩy:

“Diễn xuất cậu ta tầm thường thôi, phía sau cậu ta nhất định là có người chống lưng, tôi khinh bỉ nhất là nghệ sĩ như vậy!”

Tiêu Dật nghe thấy thế liền chột dạ, phía sau cậu có người chống lưng thế lực rất lớn, chính là ông chủ của Trình thị chỉ cần gật đài hay lắc đài một cái liền có thể quyết định mọi hoạt động của nghệ sĩ sau này sẽ tốt hay là không tốt. Tiêu Dật không muốn nhắc tới chuyện này tránh làm cho Trác Trí Văn đột nhiên nghi ngờ lây sang cậu cho nên liền chuyển chuyện khác:

“Là vậy sao ha ha, có biết Bạch Dịch hiện tại ở đâu hay không?”

Trác Trí Văn nâng giọng:

“Con người đó tôi tự khắc không để tâm tới”

Nói r *ă* Trác Trí Văn cứ như thế mà rời đi, Tiêu Dật cũng không có ý định gọi cậu ta trở lại, Trác Trí Văn vừa đi thì Bùi Khâm liền đến nói nhỏ với cậu một câu thế này:

“Cổ của cậu kìa”

Tiêu Dật lúc đ *ài* không hiểu gì ngây ngô hỏi lại:

“Cổ tôi làm sao?”

Bùi Khâm chỉ chỉ vào một bên c *ần* cổ của chính mình ý nói cho Tiêu Dật biết chỗ đó của cậu có dấu vết khả nghi. Tiêu Dật nhìn thấy hành động kia của Bùi Khâm liền giật mình hiểu ra mọi sự, cậu nhanh chóng kéo cổ áo sơ mi cao lên một chút:

“Là vừa mới r *ă* bị con gì đó chích phải”

Bùi Khâm cười cười nhìn xung quanh một h *ă*, sau khi xác nhận không có ai để ý tới chỗ này mới nói:

“Tôi không biết chính xác nhưng điểm m *ẫu* chốt thì tôi biết r *ă*, cậu mới chính là người được Trình tổng để mắt tới có đúng không?”

Tiêu Dật im lặng không nói, Bùi Khâm khoanh tay trước ngực chậm rãi mở miệng:

“Dù sao thì tôi vẫn cảm thấy tính cách của cậu so với Bạch Dịch huênh hoang kia tốt hơn rất nhiều. Chúng ta là bạn cùng phòng, l *ần* trước cơ hội Tam Á l *ần* đó cũng là do tôi đ *ề*cử cậu, tôi đối với cậu cũng không có ý xấu gì, sau khi kết thúc ba tháng thực tập này cậu có thể nào nói Trình tổng để tôi qua được hay không?”

Đương nhiên Bùi Khâm cũng không phải là người tốt hoàn toàn, nhưng mà cậu ta đúng thật là không có ý xấu với Tiêu Dật, chuyện nhường lại cho Tiêu Dật hợp đ *ồng* Tam Á l *ần* đó chính là lùi một bước tiến hai bước, chỉ c *ần* chắc chắn trở thành nghệ sĩ của Trình thị còn sợ gì không có được hợp đ *ồng* khác béo bở hơn.

Tiêu Dật cũng không giấu giếm nữa nhưng mà cũng không thừa nhận, cả một quá trình chỉ úp úp mở mở để cho Bùi Khâm thích nghĩ cái gì thì nghĩ:

“Cậu biểu hiện xuất sắc như vậy thì nhất định được trở thành nghệ sĩ chính thức thôi”

Bùi Khâm cười cười:

“Chỉ cần có câu này của cậu là tôi yên tâm rồi”

Bùi Khâm lại cứ như thế rời đi, ý của Tiêu Dật là muốn nói nếu như Bùi Khâm làm tốt trong kỳ thực tập này thì chẳng ai có thể đánh trượt được cậu ta cả, nhưng mà Bùi Khâm có lẽ là hiểu sai ý của cậu rồi. Tiêu Dật mặc kệ không muốn gọi cậu ta lại lần công giải thích này nọ nữa, dù sao thì Bùi Khâm thật sự có điểm thích hợp làm nghệ sĩ. Tiêu Dật mới chỉ bước thêm được ba bước Bạch Dịch ở phía sau liền gọi cậu:

“Tiêu Dật”

Giọng nói kia giống như là có chút cõi tình nâng cao vậy, cho dù hiện tại chưa tới giờ tập luyện, người ở bên trong vẫn còn trò chuyện nhưng không có quá lớn, Bạch Dịch có nhất thiết phải gọi cậu lớn như vậy hay không đây. Tiêu Dật dừng bước quay lại phía sau mỉm cười:

“Bạch Dịch”

Bạch Dịch tâm trạng rất tốt, biểu hiện lúc này giống như là còn có điểm khoe khoang vậy:

“Tiêu Dật may mắn là buổi sáng cậu không tới nếu không thì tôi không được chọn làm diễn viên trong phim của đạo diễn Uông Bác rồi”

Tiêu Dật nghe ra được hương vị khoe khoang kia nhưng vẫn làm ra vẻ không nhận ra được mà bất ngờ nói:

“Cậu được chọn r ā sao chúc mừng nhé, nói cái gì vậy tôi cho dù có đến cũng không thể vượt qua cậu đâu”

Tiêu Dật khiêm tốn nói thế nhưng Bạch Dịch trong lòng lại cảm thấy vô cùng vênh váo, sớm nghĩ tới việc đám người thực tập ở chỗ này không ai có thể sánh được với cậu, cho dù diễn xuất của cậu có không thật sự đặc biệt xuất sắc nhưng người được chọn sớm đã định sẵn là cậu r ā bởi vì gần đây cậu kiêm được kim chủ chống lưng:

“Đúng r ā Tiêu Dật, tôi chuyển ra ngoài ở r ā, buổi tối hôm nay sẽ mời ba người các cậu đi ăn cơm, cậu đi nhé”

Xem tình hình hiện tại cho dù Tiêu Dật có muốn từ chối cũng không thể từ chối được nữa, Bạch Dịch là người thích khoe khoang, bữa ăn ngày hôm nay nhất định cho cậu ta biểu hiện được đi ài đó cho nên Tiêu Dật không muốn đi cũng vẫn phải đi mà thôi:

“Đương nhiên r ā, đ ām miễn phí có ai chê bao giờ đâu ha ha”

Bạch Dịch dùng ánh mắt có chút khinh khỉnh nhìn Tiêu Dật, ánh mắt không che giấu kia làm cho Tiêu Dật cũng có thể đoán ra là trong lòng cậu ta đang nghĩ cái gì, hẳn là nghĩ cậu không thuộc tầng lớp với cậu ta, chỉ cần được đi ăn miễn phí là vui vẻ như vậy đã ngay ý luôn. Tiêu Dật vẫn vui cười nói chuyện vài câu với Bạch Dịch, con người này thật sự không có đ āi óc, ngay cả suy nghĩ đ āu biểu hiện hết ra bên ngoài như vậy sẽ rất bất lợi, có thể cậu ta bây giờ muốn ti ēn có ti ēn, hợp đ āng nhỏ này nọ sẽ có thể được đưa đến tay, nhưng mà cậu ta có thể hay không sống dựa vào kim chủ kia cả đời đây. Vấn đ ēn này cũng là vấn đ ē Tiêu Dật luôn suy nghĩ, bởi vì luôn mang trong đ āi suy nghĩ đó cho nên Tiêu Dật mới không muốn để cho đám người thực tập biết cậu đang quen với Trình Kiệt, ai mà biết được hai người bọn cậu khi nào sẽ kết thúc, một khi kết thúc r ā sẽ không còn phúc lợi gì đó nữa đến khi ấy nhóm người thực tập hẳn sẽ hả hê trong lòng, vì thế mà Tiêu Dật trước sau vẫn làm ra vẻ bình thường với mọi người, cũng không muốn có thêm bất cứ đặc quyền gì quá mức lộ liễu trong kỳ thực tập này.

Buổi chiều kết thúc giờ luyện tập, Tiêu Dật quên mất không mang chuyện sẽ đi ăn cơm với Bạch Dịch nói cho Trình Kiệt biết thế cho nên lúc này điện thoại mới không ngừng réo chuông inh ỏi, mà Tiêu Dật đang ngồi trên taxi cùng với nhóm người Bạch Dịch đương nhiên không tiện nghe máy được.

[Xin lỗi Trình Kiệt quên mất không nói với anh, em đi ăn với bạn cùng phòng cho nên bữa tối anh một mình ăn]

Trình Kiệt ngồi trong xe nhíu mày nhìn tin nhắn gửi tới của Tiêu Dật, cùng dùng bữa với Tiêu Dật là thói quen của Trình Kiệt rốt, bây giờ cậu đột nhiên lại nói hôm nay không đi ăn cùng hắn khiến cho hắn bức bối. Trình Kiệt trực tiếp bỏ qua tin nhắn kia nhẫn vào số điện thoại của Tiêu Dật muốn cùng cậu nói chuyện làm cho ra lẽ chuyện này. Thật ra chuyện này vốn chỉ là một chuyện cỏn con mà thôi, giống như chuyện Trình Kiệt muốn nói chuyện với Hà Vân Du để chấm dứt tất cả nhưng mà Tiêu Dật từ đầu đến cuối lại lo lắng lo tay không thể nào yên lòng được. Trình Kiệt hiện tại cũng thế, hắn là lo lắng Tiêu Dật đi gặp người khác rốt phát sinh tình cảm với người ta, bữa tối với hắn vì sao lại không quan trọng bằng bữa tối với đám bạn bè không thân thiết kia của cậu chứ, nhất định là trong số đó có người mờ ám.

Trình Kiệt gọi điện nhẹ nhàng vậy cũng khiến cho Tiêu Dật cũng phải sốt ruột thay, khi vừa mới xuống khỏi taxi đã nhanh chóng nói mọi người vào trong ngồi trước để cậu nghe điện thoại:

“Trình Kiệt có chuyện gì sao?”

Trình Kiệt trầm giọng:

“Tại sao anh gọi em nhẹ nhàng vậy em lại không nghe máy”

Tiêu Dật nhíu nhíu mày cảm giác như là mình đang trong vòng kiểm soát vậy:

“Là đang ngồi trên xe với bạn cùng phòng cho nên không tiện nghe máy”

Trình Kiệt nhanh chóng nói, hắn chỉ muốn ngay bây giờ biết vị trí của Tiêu Dật ở chỗ nào mà thôi, giống như câu nói mà sau này đám nhân viên của Trình thị mỗi lần trò chuyện phiếm đều nói nếu như có người muốn nhìn thấy Trình tổng của bọn họ lo lắng đến đứng ngồi không yên thì hãy mang Tiêu Dật cách thật xa hắn:

“Em đang ở chỗ nào anh qua đó”

Tiêu Dật a một tiếng, Trình Kiệt muốn tới đây làm loạn cái gì:

“Làm gì? Em với bạn cùng phòng đi ăn một bữa cơm mà thôi cũng không phải là đi nước ngoài, anh đến làm cái gì chứ?”

Trình Kiệt cõi chấp:

“Anh đến xem em”

Tiêu Dật có chút không vui vẻ:

“Xem em cái gì?”

Trình Kiệt lạnh giọng:

“Anh đến xem em cùng với ai đi ăn, là người nào quan trọng như vậy mà em lại chọn dùng bữa cùng với người đó mà không ăn với anh”

Tiêu Dật tức giận:

“Trình Kiệt anh trẻ con cái gì, Bạch Dịch cậu ta không ở ký túc xá nữa cho nên hôm nay mới mời nhóm người cùng phòng đi ăn cơm, dù gì cũng là bạn cùng phòng người ta mời em đi em lại không đi được hay sao”

Trình kiệt khàn giọng:

“Ai cho phép cậu ta được chuyển khỏi ký túc xá hả, cậu ta có muốn làm nghệ sĩ của Trình thị hay không đây. Anh không cho phép cậu ta chuyển khỏi ký túc xá cho nên bữa ăn này không có ý nghĩa gì nữa, em mau nói địa điểm anh đến đón em đi ăn”

Tiêu Dật cảm thấy Trình Kiệt vô lý:

“Trình Kiệt anh bị làm sao thế, em cũng chỉ đi ăn với bạn cùng phòng một bữa ngày hôm nay mà thôi, những ngày khác cũng không phải là đều đi ăn với họ”

Trình Kiệt kiên quyết:

“Em mau nói địa chỉ của chỗ em đang ở đi”

Tiêu Dật đáp:

“Không muốn cùng anh nói chuyện nữa, em trở vào đây”

Đầu dây bên kia rời vào im lặng, Tiêu Dật đợi một lúc không thấy Trình Kiệt nói gì cả liền cúp máy rồi đi vào bên trong. Tiệm ăn này xem như là lớn, nhìn bài trí cũng thuộc dòng cao cấp, nếu như là trước đây khi Tiêu Dật chưa quen biết với Trình Kiệt cậu bước vào những nơi như thế này nhất định sẽ bị choáng ngợp đứng hình, nhưng mà hiện tại thì khác rốt cuộc không còn bị quá bất ngờ nữa. Tiêu Dật đứng ở một chỗ tìm kiếm xem nhóm người Bạch Dịch ngả ở chỗ nào thì đúng lúc này có một phục vụ đi tới hỏi cậu:

“Xin hỏi có phải là Tiêu Dật tiên sinh hay không?”

Tiêu Dật gật đầu:

“Đúng thê”

Phục vụ chậm rãi nói:

“Tiêu Dật tiên sinh, bạn của ngài là Bạch Dịch tiên sinh ở trong phòng vip phía trước”

Tiêu Dật theo chỉ dẫn của phục vụ kia đi tới trước cửa phòng mở ra, ngoài ba người nhóm Bạch Dịch còn có thêm một người đàn ông trung niên nữa, gương mặt kia của ông ta thật sự rất là quen, Tiêu Dật nghĩ vài giây liền chợt nhận ra được đúng là người quen mà người quen này đối

với cậu có một chút oan gia... Dương Đại Lực ở Tam Á lần đó tại vì sao lại xuất hiện ở chỗ này.

Bạch Dịch là người lên tiếng trước tiên:

“Tiêu Dật cậu tới rã đó à, mau vào đi còn đứng thất thẫn ở đó làm gì”

Bạch Dịch cứ tưởng là Tiêu Dật giống như Bùi Khâm và Trác Trí Văn bị sự sang trọng đắt đỏ ở đây làm cho thất thẫn cho nên trong lòng cảm thấy vô cùng kiêu ngạo. Tiêu Dật hả một tiếng cuối cùng liền xoay người lại phía sau đóng cửa, mong cho Dương Đại Lực kia quên cậu đi, dù sao cũng chỉ gặp một lần mà thôi, lấy tuổi tác của ông ta như vậy cũng không phải là không có khả năng trí nhớ không tốt.

Bàn tròn chỉ còn chừa lại duy nhất một chỗ ngồi dành cho Tiêu Dật, chỗ ngồi này lại là chỗ ngồi đối diện với Dương Đại Lực kia. Tiêu Dật trước vẫn là làm ra thái độ bình thường không để ý tới Dương Đại Lực:

“Thật ngại quá để mọi người đợi lâu rã”

Bạch Dịch lên tiếng giới thiệu:

“Mọi người, đây là giám đốc Dương của công ty du lịch Cao thị”

Tiêu Dật nghe thấy lời nói kia của Bạch Dịch thì nhíu nhíu mày một chút, Dương Đại Lực này không phải ở Tam Á là phó tổng giám đốc hay sao như thế nào lại chạy đến Bắc Kinh làm tổng giám đốc thế này. Mọi người trong bàn không dám chậm trễ lần lượt thay nhau giới thiệu bản thân, chỉ riêng có một mình Tiêu Dật vẫn ngồi ở một chỗ thất thẫn nãy giờ, mãi cho đến khi Dương Đại Lực lên tiếng nói cậu thì Tiêu Dật mới giật mình:

“Cậu Tiêu, trái đất cũng thật nhỏ chúng ta lại gặp nhau”

Một lời nói kia của Dương Đại Lực liền khiến cho tất cả mọi người đều ánh mắt lén nhìn Tiêu Dật, dù sao Dương Đại Lực cũng chưa có nói lời gì quá đáng cho nên Tiêu Dật vẫn cứ bình thường mà đáp lại ông ta:

“Tổng giám đốc Dương xin chào”

Bạch Dịch nhíu nhíu mày nhìn Tiêu Dật rã lại nhìn đến Dương Đại Lực:

“Hai người quen nhau sao?”

Một bộ dáng nóng nảy đứng ngã không yên kia của Bạch Dịch thật là khiến cho Tiêu Dật phải có chút khinh thường trong lòng, Dương Đại Lực kia vừa lớn tuổi lại vừa mập, cậu đây một chút tâm ý cũng không đặt lên người của ông ta, nếu biết trước bữa ăn này có Dương Đại Lực thì cậu cũng sẽ tìm đủ mọi cách không đến rã.

Dương Đại Lực cười ha ha:

“Lần đó ở Tam Á có gặp qua”

Dương Đại Lực mới được chuyển công tác đến Bắc Kinh, cả vợ con đều theo ông ta đến thành phố này làm việc, ở chi nhánh du lịch ở Bắc Kinh làm tổng giám đốc so với làm phó tổng ở chi nhánh chính cũng có phàn tốt hơn một chút. Bạch Dịch trong một lần đi trên đường liền vô thanh vô thức bị ông ta nhìn trúng, sau này hỏi ra mới biết bengoài người đàn ông này tuy không có được đẹp mắt nhưng ông ta lại là người có tiền thế cho nên cũng đáng ý chấp nhận, người có tiền luôn luôn thẳng thắn nói rõ ràng mục đích, Bạch Dịch lần đó suy nghĩ 5 phút đã nhanh chóng gật đầu cái rụp.

Dại Đại Lực cũng không quá nhớ đến Tiêu Dật, nhưng hôm nay gặp lại liền nảy sinh hứng thú, những nghệ sĩ thực tập như thế này rất dễ nói chuyện trao đổi ví như Bạch Dịch đây đều cùng một loại cả. Ở trên bàn ăn Dương Đại Lực nói chuyện với Tiêu Dật nhiều nhất, nhưng mà Tiêu Dật mỗi lần trả lời câu hỏi của ông ta đều mang đáp án không thể hỏi thêm lời gì nữa mà phải chuyển sang chuyện khác.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân
dtv-ebook.com

Chương 86: Em Sẽ Tin Tưởng Anh

Ở trên bàn ăn người sáng mắt, người không hiểu chuyện đàu có thể dễ dàng nhìn ra được Dương Đại Lực để mắt tới Tiêu Dật. Bạch Dịch phát hiện được thì bức bối mỗi lần nhìn Tiêu Dật đàu dùng ánh mắt khó chịu, Bùi Khâm cười nhạo thay cho cả Dương Đại Lực lẫn Bạch Dịch bởi vì đối tượng mà Tiêu Dật để mắt tới so với Dương Đại Lực này có tầm cao hơn rất là nhiều. Còn lại Trác Trí Văn người vẫn luôn không biết mối quan hệ mờ ám của Tiêu Dật với Trình Kiệt chỉ thầm than số của Tiêu Dật thật là tốt, tốt nhất là nhanh chóng đặng ý với Dương Đại Lực kia để cho Bạch Dịch không còn huênh hoang kiêu ngạo nữa.

“Cậu Tiêu vì sao lại không uống rượu?” Dương Đại Lực hỏi

“Tôi ngày hôm nay có chút đau đàu cho nên không thể uống” Tiêu Dật không nói là mình không uống được rượu tránh để cho người ta bắt được điểm yếu của mình.

Dương Đại Lực đứng dậy rót cho Tiêu Dật một ly:

“Uống với tôi một ly đi”

Tiêu Dật vẫn giữ thái độ bình tĩnh mà từ chối:

“Cám ơn Dương giám đốc nhưng xin lỗi đàu của tôi có chút đau cho nên không thể uống”

Một lời nói này liền biểu hiện cho việc Tiêu Dật không hề mặt Dương Đại Lực một chút nào, Dương Đại Lực trợn trắc hai mắt có điểm tức giận nhưng rã cũng dành ngã xuống không ép Tiêu Dật uống nữa.

Bạch Dịch đối với thái độ này của Tiêu Dật vô cùng hài lòng bởi vì Tiêu Dật không nể mặt Dương Đại Lực như thế sẽ khiến cho ông ta có ấn tượng xấu với Tiêu Dật, mà Bạch Dịch vừa xem đã biết Dương Đại Lực có ý đồ với Tiêu Dật thế cho nên Tiêu Dật phản ứng như vậy cũng coi như là biết điềm r้าย đi.

Dương Đại Lực không để ý đến Trác Trí Văn và Bùi Khâm cho lắm, thỉnh thoảng ông ta sẽ liếc nhìn Tiêu Dật một chút, mặc dù Tiêu Dật không có nhìn ông ta nhưng mà cậu vẫn có thể biết được ông ta đang nhìn mình.

“Tiểu Bạch, hợp đồng với Uông Bác đã ký hay chưa?” Dương Đại Lực hỏi

Bạch Dịch nhanh chóng đáp:

“Vẫn còn chưa, đạo diễn Uông hẹn hai ngày nữa”

Không rõ thực hư thế nào nhưng theo lời nói của Dương Đại Lực thì có vẻ ông ta quen với Uông Bác:

“Tiểu Bạch, nếu như cậu nói với tôi sớm một chút lúc Uông Bác chưa xác nhận diễn viên chính thì vai chính nhất định đã thuộc về cậu rồi”

Bạch Dịch cười cười, những người ở đây ai cũng đều biết Bạch Dịch không phải dùng thực lực mà có được vai diễn phụ lần này cho nên cậu ta hiện tại cũng không cảm thấy phải giấu giếm gì với mọi người:

“Cám ơn Dương giám đốc, thực lực của tôi cần phải bồi dưỡng nhiều chỉ sợ không thể đảm đương được vai nam chính”

Dương Đại Lực cõi tình nói đến vấn đề này cũng là để cho Tiêu Dật biết thế lực của mình là bao nhiêu:

“Thực lực không đủ cũng không sao, sau này cậu nếu như thích đóng bộ phim nào cứ nói với tôi, tôi sẽ giúp đỡ cậu”

Bạch Dịch vội vã cầm lên ly rượu kính Dương Đại Lực:

“Thế thì tôi cảm ơn Dương giám đốc trước”

Trác Trí Văn và Bùi Khâm thỉnh thoảng sẽ chủ động bắt chuyện với Dương Đại Lực một chút, riêng chỉ Tiêu Dật từ đầu đến cuối vẫn im lặng ngồi ăn rất quy củ, nếu như không ai hỏi tới sẽ giống như người vô hình trong bữa ăn này, có người hỏi thì sẽ trả lời vài câu cho qua chuyện.

Tiêu Dật có điểm nhảm chán với bữa ăn này, nếu như hôm nay không xuất hiện Dương Đại Lực thì cũng coi như vui vẻ đi, xuất hiện ông ta liền khiếu cho khẩu vị của cậu nhạt nhẽo đần, đồ tráng miệng là kem lạnh ngọt ngọt bình thường thích ăn nhất cũng chỉ ăn hết được một nửa. Không rõ là vì đối tượng ngồi ăn cùng với cậu quá trưởng mồ hôi hay là vì đang lo lắng lúc vừa mới rời Trình Kiệt đột nhiên im lặng không nói, cho đến bây giờ điện thoại cũng hoàn toàn không hề có động tĩnh gì. Nếu như Trình Kiệt tức giận nói nhều một chút thì vẫn còn may, nhưng nếu như Trình Kiệt im lặng không nói gì cả thì đó chính là biểu hiện cho việc hắn đang rất tức giận, cái này cũng giống như là sự yên bình trước cơn bão vậy. Tiêu Dật bỏ điện thoại ra nhìn phát hiện đã gần 8 giờ rưỡi, mọi người cũng đã dùng bữa xong có ý định đứng dậy ra về, Tiêu Dật nhanh chóng xoay người bước ra khỏi cửa, Dương Đại Lực lúc này lên tiếng:

“Tôi đưa các cậu về”

Bởi vì mọi người đều đã nghe cho nên Tiêu Dật cũng không thể nào từ chối được. Xe của Dương Đại Lực là dòng xe 7 chỗ ngồi, có lái xe riêng, Tiêu Dật cảm thấy chiếc xe này rất là kỳ quái, Dương Đại Lực cho dù có muốn cùng thêm một người tình và cả lái xe riêng vốn chỉ cần xe 4 chỗ ngồi là đã đủ rộng rãi rưỡi, đi một chiếc xe lớn như thế này để làm cái gì hơn nữa xe còn được trang bị rèm cửa kéo kín. Tiêu Dật không phải người ngu ngốc cho nên rất nhanh đã có thể nhận ra được có điểm cổ quái, Tiêu Dật và Bùi Khâm ngồi ở hàng ghế phía cuối cùng, cậu vừa ngồi vào liền mang rèm cửa kia kéo ra, nhân lúc mọi người không để ý liền nghiêng đầu sang nói nhỏ với Bùi Khâm:

“Này, tôi cảm thấy chiếc xe này rất kỳ quái”

Bùi Khâm gật đầu không nói, Tiêu Dật nói chuyện với Bùi Khâm bởi vì ở chỗ này chỉ có cậu ta biết mối quan hệ giữa cậu và Trình Kiệt:

“Cậu nói xem ông ta có đưa chúng ta về ký túc xá hay không?”

Bùi Khâm buồi cười:

“Chúng ta có ba người cậu lo lắng cái gì, cậu yên tâm đi”

Tiêu Dật thuộc dạng người rất buồi cười, mấy cái trò chơi nguy hiểm cảm giác mạnh ở công viên giải trí chơi đùa không biết sợ là gì, nhưng đặc biệt khi rơi vào mấy cái tình huống bất an kiểu như thế này thì lại nhát gan, ví như chuyện Trình Kiệt lừa cậu lên du thuyền ở Tam Á lần đó trêu đến mức khiến cho cậu suýt chút nữa khóc ngất. Bùi Khâm nhân cơ hội này nửa đùa nửa thật lấy lòng Tiêu Dật một chút:

“Cậu yên tâm đi, tôi có học qua võ thuật đến lúc đó đưa cậu toàn vẹn trở về, chỉ là cậu lúc đó nhớ ở trước mặt Trình tổng nói tốt cho tôi vài câu là được”

Tiêu Dật đưa tay lên miệng suýt một cái sau đó nhìn phía trên không có động tĩnh gì cả mới nhỏ giọng đáp:

“Cẩn thận bọn họ nghe thấy được”

Kết quả sau đó lái xe kia bị lạc đường đi vòng vòng khiến cho Tiêu Dật trong lòng lộp bộp nghĩ rằng chắc không phải ông ta thật sự muốn đưa cậu đi đến chỗ nào đó chứ, nhưng mà sau một khoảng thời gian mọi người vẫn bình ổn trở về ký túc xá. Lúc đặt chân được xuống dưới mặt đất Tiêu Dật mới cảm thấy bình tâm trở lại, Dương Đại Lực cũng bước xuống xe đưa cho mỗi người một tấm danh thiếp, lúc đưa danh thiếp cho Tiêu Dật còn cố tình chạm vào tay cậu nói:

“Sau này gặp khó khăn gì cứ liên lạc với tôi”

Lời của Dương Đại Lực vừa nói xong thì ở phía sau có một tiếng còi ô tô bíp một cái, Tiêu Dật giật mình quay lại hướng đó phát hiện ra bên vệ

đường phía xa có một chiếc xe quen thuộc, vừa nhìn liền biết là ai đang ở đó thê cho nên nhanh chóng lùi lại một bước khách sáo đáp:

“Cám ơn”

Lúc xe của Dương Đại Lực cùng Bạch Dịch rời đi, Tiêu Dật nói với nhóm người Bùi Khâm đi vào bên trong trước, sau khi xác nhận tất cả đã rời đi hết rồi Tiêu Dật liền nhanh chân bước về phía chiếc range rover quen thuộc kia, lúc đi còn kín đáo vứt cái danh thiếp mà Dương Đại Lực đưa cho mình ở dưới lòng đường, hành động nhỏ kia làm sao có thể qua nỗi ánh mắt tinh tường của Trình Kiệt thế cho nên khi Tiêu Dật vừa mới mở cửa xe ngồi vào Trình Kiệt liền trầm giọng hỏi:

“Vừa mới rã cấm cái gì?”

Tiêu Dật giả bộ như không biết cái gì cả:

“Em có cấm gì đâu”

Trình Kiệt không nhịn lời nữa định mở cửa xe bước xuống muốn ra bên ngoài nhất vội, Tiêu Dật thấy thế vội ngăn cản Trình Kiệt lại:

“Là danh thiếp”

Trình Kiệt cũng biết là danh thiếp rã hắn chỉ là muốn hỏi Tiêu Dật mà thôi:

“Em đi đâu vậy, nói đi ăn với bạn cùng phòng? Anh nhớ đám nghệ sĩ thực tập không có ai già như người vừa rã đâu”

Tiêu Dật chỉ mong Trình Kiệt không nhận ra Dương Đại Lực mà thôi:

“Bạch Dịch cậu ta quen được một người giàu có, lúc đi ăn lại dẫn theo ông ta”

Trình Kiệt vẫn lạnh giọng:

“Chiếc xe kia sao lại không đúng đắn như thế, rèm cửa kéo kín là như thế nào?”

Tiêu Dật a một tiếng:

“Làm sao mà em biết được, người giàu có đài sẽ có thói quen kỳ lạ như vậy”

Trình Kiệt nhếch môi, ánh mắt có tia vô cùng đáng sợ nói thế này:

“Anh cũng có một thói quen mà em chưa biết, chính là muốn làm ở trong xe mang đài của đối phương đưa ra ngoài còn thân ở bên trong đó”

Tiêu Dật nghe vậy thì toát mồ hôi hột, nhưng mà xe vì sao có rèm cửa cậu làm sao mà biết được, xe đó cũng chẳng phải là xe của cậu cơ mà:

“Anh nói gì thế ha ha”

Trình Kiệt nhìn chằm chằm Tiêu Dật:

“Em còn định vòng vo đến khi nào, người vừa rã là Dương Đại Lực!”

Tiêu Dật trong lòng thầm than hỏng bét rã, Trình Kiệt thế nhưng vẫn có thể nhận ra được ông ta:

“A đúng rã, chẳng trách lúc mới gặp ông ta em lại thấy quen quen như vậy”

Trình Kiệt không nhanh lời nữa, một tay đưa lên lói nồng ca vát, một tay lại nhấn vào nút hạ cửa kính xe bên Tiêu Dật xuống. Tiêu Dật thấy cửa kính xe dần dần bị hạ xuống liền a lên một tiếng rã đưa tay ấn vào nút kéo cửa kính lên:

“Được rã được rã, anh cứ bình tĩnh nghe em nói đã, là trùng hợp đây nếu biết ông ta hôm nay xuất hiện ở đó thì em đã từ chối rã”

Trình Kiệt vừa mới rã chỉ là dọa Tiêu Dật một chút mà thôi, hờn giận nhỏ này nếu như không có tác động gì đó sẽ không biết sợ:

“Em từ chối như thế nào đây, bạn cùng phòng của em mời chẳng lẽ lại không đi”

Tiêu Dật biết là Trình Kiệt vẫn còn đói bụng đến chuyện này cho nên liền lảng sang vấn đề khác:

“Thế anh đã ăn cơm chưa?”

Trình Kiệt chỉ tay lên đồng hồ của mình:

“Em cùng bạn đi ăn đã đến 9 giờ tối rồi đây”

Tiêu Dật hạ tay Trình Kiệt xuống:

“Biết rõ biết rõ, bây giờ cũng muộn như vậy rồi anh còn ở đây làm gì, anh về nhà đi, ngày mai chúng ta gặp”

Trình Kiệt khàn giọng:

“Anh vẫn còn chưa ăn”

Tiêu Dật nhìn quần áo trên người của Trình Kiệt vẫn là một bộ đi làm sáng nay xem ra hắn chưa có trở về nhà, chắc không phải người này từ lúc đó đến giờ vẫn luôn đợi ở đây chứ, thật khiên cho cậu vừa đau lòng vừa tức giận mà:

“Anh chưa ăn nữa sao, như vậy liền đi ăn rồi trở về nhà nghỉ đi”

Trình Kiệt nghiêng đầu nhìn lại ghế phía sau, ở đó có vài túi lớn nhỏ in nhãn mác của siêu thị:

“Hôm nay anh không ăn bên ngoài nữa, anh muốn ăn ở nhà, thực phẩm anh cũng đều mua đầy đủ cả rồi”

Tiêu Dật có chút khó xử:

“Nhưng mà bây giờ muộn rồi, nếu như muốn em nấu cho anh ăn nữa thì ký túc xá sẽ đóng cửa mất”

Trình Kiệt im lặng, thật ra thì ngày hôm nay hắn đã đi gặp Hà Vân Du mang mọi chuyện giải quyết ổn thỏa, sau đến buổi tối liền một mình đi đến nhà hàng quen thuộc dùng bữa, ăn xong lại đến siêu thi mua qua loa một số thực phẩm này nọ, mãi cho đến vừa mới rã mới đồ xe ở chỗ này chờ Tiêu Dật về. Trình Kiệt chính là một con sói già, hắn sẽ không đồ xe ở chỗ này chờ mấy tiếng như vậy, làm một công việc vô ích như thế trong vòng mấy tiếng sẽ rất tốn thời gian, nhưng đến khi Tiêu Dật trở về vẫn có thể làm cho cậu tưởng rằng hắn luôn đợi cậu ở đó nãy giờ, lại khôn ngoan đến mức mua sẵn thực phẩm lấy lý do chưa ăn tối để đưa người ta đến nhà mình, dĩ nhiên thì khi Tiêu Dật đã vào hang sói rã làm sao có thể trở ra lành lạnh không có chút dấu tích yêu thương nào chứ.

“Được rã, như vậy thì về thôi, em nấu cho anh ăn” Tiêu Dật cảm thấy Trình Kiệt rất là đáng thương, hắn đối tốt với cậu như vậy, vì cậu ở chỗ này đợi những hàng tiếng đồng hồ mà cơm cũng không ăn, nếu như cậu bây giờ mặc kệ hắn thì không phải quá vô tâm rã hay sao

Trình Kiệt ngược lại đáp thế này nhằm muối cho Tiêu Dật cảm thấy đau lòng:

“Thôi em vào đi, anh kiểm cái gì đó ăn qua loa cũng được”

Tiêu Dật nghe vậy liền đáp:

“Thế cũng được, anh đi đường cẩn thận đấy”

Trình Kiệt thấy Tiêu Dật thật sự định mở cửa xe bước xuống thì vội vàng kéo người ta lại ôm vào lòng:

“Em cái đố vô tâm này, cứ thế mà đi hay sao”

Tiêu Dật buồi cười, lời vừa rã là cậu muốn trêu chọc Trình Kiệt một chút mà thôi:

“Anh không phải nói không cần em nấu hay sao?”

Trình Kiệt nhíu mày:

“Anh lời nào thì nói như vậy?”

Tiêu Dật ngược mắt nhìn Trình Kiệt:

“Không phải nói em về đi hay sao”

Trình Kiệt nghe ra được giọng điệu kia của Tiêu Dật liền hiểu ra rằng hờly nhỏ này đang trêu đùa hắn, Trình Kiệt ngay lập tức cúi đầu xuống hôn lấy đôi môi mà hắn yêu thích nhất kia, đầu lưỡi mới chỉ luân vào bên trong khoang miệng của Tiêu Dật một chút mà thôi đã bị cậu đẩy ra rất:

“Được rồi, mau trở về thôi”

Tiêu Dật tuy rằng có điểm nóng nảy nhưng mà thời điểm hiện tại không thể nào mà gấp gáp được, dù sao lát nữa về nhà thì Trình Kiệt vẫn còn có một khoảng thời gian dài để cùng hờly nhỏ này trêu đùa. Tiêu Dật ngồi ở bên cạnh Trình Kiệt nhẹ giọng nói:

“Trình Kiệt, anh lần sau đừng như vậy nữa”

Trình Kiệt thản nhiên đáp:

“Nếu như em lần sau không như vậy thì anh sao có thể như vậy được”

Tiêu Dật thở dài, cậu ngồi im lặng ở một chỗ thầm nghĩ lại mình trước đây cũng luôn muốn kiểm soát Trình Kiệt như vậy, muốn hắn không đi gặp ai khác ngoài cậu, đến bây giờ mới hiểu được cảm giác bị người khác kiểm soát cấm đoán khó chịu như thế nào:

“Trình Kiệt, chúng ta sau này thoải mái một chút...”

Tiêu Dật vừa nói đến đây Trình Kiệt liền nâng giọng:

“Được, lát nữa về nhà chúng ta cùng nhau thoải mái thật nhé”

Tiêu Dật đen mặt ý của cậu không phải là như ý của Trình Kiệt: “Không phải, anh lúc nào cũng đều nghĩ mấy cái chuyện không đứng đắn đó, ý của em là sau này chúng ta không cần thiết phải quá mức căng thẳng như trước

nữa, nếu như anh muốn cùng Hà Văn Du hẹn gặp mặt để nói chuyện rõ ràng này nọ em cũng sẽ không có ý kiến gì cả” Tiêu Dật nói đến đây liền nghĩ ra điệu gì đó rồi dừng lại thêm vào một câu: “Anh với cô ấy không còn có gì nữa phải không?”

Trình Kiệt cười cợt:

“Không còn có gì cả còn cần phải gặp mặt nói chuyện hay sao?”

Tiêu Dật nhíu mày:

“Ý của anh là sao?”

Trình Kiệt im lặng không nói, hắn muốn để cho họ ly nhở kia sút ruột một chút:

“Trình Kiệt, anh vẫn còn thích cô ấy có phải không?”

Trình Kiệt cười xấu xa:

“Vừa mới nói muốn chúng ta thoải mái một chút em lại muốn truy hỏi cái gì nữa đây”

Tiêu Dật tựa thật mạnh lưng vào thành ghế phía sau trần giọng:

“Nếu như anh còn thích cô ấy vậy thì chúng ta sau này không cần phải gặp nhau nữa”

Trình Kiệt nhân lúc dừng xe đợi đèn đỏ liền quay sang cười cợt dỗ dành người ta:

“Xem em kìa, anh lời nào nói anh thích cô ta đây, ý của anh chính là giữa anh và cô ta không còn chuyện gì để nói nữa thì sau này không cần gặp mặt”

Tiêu Dật liếc mắt nhìn Trình Kiệt một cái, tuy rằng trong lòng muốn truy hỏi thật nhiều nhưng cuối cùng vẫn là chọn tin tưởng:

“Được r`ăi, em s`ẽ tin tưởng anh!”.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân
dtv-ebook.com

Chương 87: Tạo Rổ Dâu Tây Nhỏ

Tiêu Dật cầm túi đeo ở ghế phía sau rã bước xuống xe, cậu mới chỉ đi được hai bước thì sau mông lén bị người không biết xấu hổ nào đó vỗ mạnh một cái, Tiêu Dật dừng bước quay lại nhìn Trình Kiệt tức giận:

“Làm cái gì đấy?”

Trình Kiệt làm ra một bộ mặt đáng đánh khoác lấy eo của Tiêu Dật bước vào trong nhà, Tiêu Dật cả một đường đi luôn dùng ánh mắt cảnh cáo nhìn Trình Kiệt có điệu vòng tay của người ta lại không có ý định gạt ra.

“Tiểu Dật, anh mới làm thêm một phòng xem phim nhỏ, lát nữa có muốn lên nhìn thử hay không?”

Tiêu Dật đi vào trong bếp mang đồ ăn mà Trình Kiệt đã mua từ trong túi bỏ ra:

“Cũng được, lát nữa qua xem thử”

Trình Kiệt cười xấu xa mang ca vát cởi ra bỏ lại ở trên thành ghế rã đi về phía Tiêu Dật dụ dỗ:

“Hay là lát nữa mang đồ ăn lên đó, chúng ta cùng ăn cùng xem phim thì thế nào”

Tiêu Dật không cần phải suy nghĩ nhiều đã trực tiếp từ chối:

“Không được, lát nữa lên nhìn qua một chút thôi còn xem phim thì để khi nào rảnh rồi một chút, buổi tối em phải xem lại bản hợp đồng kia có chỗ nào sai sót hay không”

Trình Kiệt muốn mang Tiêu Dật nén xem phim đen, cũng đã chuẩn bị hết một vài thứ cần thiết này nọ rồi, hiện tại đối phương đột nhiên nghiêm túc từ chối như thế đương nhiên là Trình Kiệt cũng không dễ dàng bỏ qua rõ:

“Vậy em bây giờ nấu ăn còn anh giúp em xem lại hợp đồng, chúng ta lát nữa vừa ăn vừa xem phim có được không?”

Tiêu Dật dừng tay quay lại phía sau nhìn Trình Kiệt rồi mới nói:

“Không được, đây là bản hợp đồng đầu tiên của em cho nên em muốn tự mình xem. Muốn xem phim thì đợi đến khi khác không được hay sao, bây giờ cũng đã muộn rồi ngày mai chúng ta còn phải đi làm nữa”

Trình Kiệt đột nhiên ở phía sau vòng tay ôm lấy eo của Tiêu Dật, mang gương mặt của mình chạm vào cằm cổ của cậu hít hà tham luyến:

“Em sẽ làm món gì thê?”

Tiêu Dật né tránh Trình Kiệt, dùng sức đẩy Trình Kiệt ra:

“Anh đi tắm đi, đừng có đứng ở chỗ này nữa”

Trình Kiệt hôn vào bên má của Tiêu Dật:

“Anh đợi em cùng tắm”

Tiêu Dật nhíu mày nghiêng đầu tránh né:

“Trình Kiệt”

Trình Kiệt đã mở được cúc quần của Tiêu Dật ra đưa bàn tay của hắn vào bên trong cách qua một lớp quần lót mỏng bóp lấy mông cậu, Tiêu Dật ngay lập tức giật nảy cả mình buông mọi thứ trên tay xuống kéo tay Trình Kiệt ra quát:

“Trình Kiệt anh ngứa ngáy chân tay có phải hay không?”

Trình Kiệt cười xấu xa, hắn bất ngờ cúi xuống nháu bỗng Tiêu Dật lén mang cậu vắt ở trên vai rầm hướng phòng tắm đi tới:

“Đi tắm”

Tiêu Dật ở trên vai Trình Kiệt vùng vẫy nhưng vô ích, cuối cùng chỉ còn biết quát tháo ầm ĩ cả căn nhà lớn:

“Trình Kiệt này, anh mau bỏ em xuống đi”

Trình Kiệt dùng chân đá cửa phòng tắm, một tay cố định Tiêu Dật ngăn không cho cậu chạy thoát, một tay lại vỗ vào mông nhỏ của cậu một cái:

“Em hồn nhở xấu xa này, ngoan ngoãn cùng anh đi tắm”

Trình Kiệt đặt Tiêu Dật xuống dưới sàn, tay phải giữ chặt lấy cổ tay của cậu, tay còn lại nhanh chóng mở vòi nước mang nước ấm xả vào bên trong bồn tắm lớn. Trình Kiệt nhanh chóng muốn cởi áo của Tiêu Dật ra, Tiêu Dật đưa tay giữ lấy áo thì Trình Kiệt lại chuyển hướng xuống muốn cởi quần của cậu, kết quả cuối cùng chật vật mãi cũng không thể nào ngăn cản Trình Kiệt được chỉ còn biết tức giận cảnh cáo hắn:

“Trình Kiệt hôm nay không được, em còn có chuyện rất quan trọng cần phải giải quyết nữa”

Trình Kiệt cúi xuống hôn lấy môi của Tiêu Dật, một tay giữ chặt lấy gáy cậu, một tay muốn cởi đi mấy thứ vướng víu trên người của cả hai. Không rõ vì hơi nóng từ nước ấm bốc lên hay là do nhiệt độ từ cơ thể hai người không ngừng tạo ra khiến cho không gian yên tĩnh ngoài tiếng nước chảy còn có tiếng hít thở gấp gáp. Tiêu Dật hai tay chống ở trước ngực của Trình Kiệt muốn đẩy hắn ra nhưng vô ích cuối cùng chỉ còn cách vô lực chậm rãi đáp lại nụ hôn cuồng nhiệt kia. Trình Kiệt rất thích đôi môi của Tiêu Dật, mỗi lần hôn liền giống như có ma thuật bị hút vào thôi thúc hắn không ngừng gặm cắn yêu thương, hôn đến mức khiến cho người trong lòng vì thiếu dưỡng khí mà run rẩy một chút mới chịu buông người ta ra. Trình Kiệt lợi dụng khi Tiêu Dật còn đang ngây ngẩn lèn cởi ra nốt hàng phòng ngự cuối cùng trên người cậu, Tiêu Dật giật mình nhíu mày nói:

“Trình Kiệt này...”

Không đợi cho Tiêu Dật nói hết câu Trình Kiệt đã cúi người bế cậu đặt vào trong bồn tắm rã, Tiêu Dật bị cưỡng ép đi tắm cho nên trong lòng vẫn luôn không vui, gương mặt nhỏ nhắn nhăn nhó biểu hiện ra bên ngoài khiến cho Trình Kiệt nhìn thấy cũng phải buồi cười. Trình Kiệt chỉ mất vài giây đã có thể mang quần áo trên người cởi bỏ hoàn toàn, hắn nhanh chóng bước chân ngã vào trong bồn tắm lớn cùng với Tiêu Dật. Bởi vì nước ở trong bồn tắm vẫn đang mở cho nên khi hắn vừa bước vào ngã xuống thì nước cũng tràn hết cả ra bên ngoài, Tiêu Dật lầm bầm muối đắng dậy:

“Anh một mình tắm đi”

Trình Kiệt kéo lấy cổ tay của Tiêu Dật khiến cho cậu không kịp phòng bị ngay lập tức ngã vào lòng của hắn, Trình Kiệt ôm lấy eo nhỏ của Tiêu Dật, cầm đặt ở trên đỉnh đầu cậu dịu giọng nói:

“Chúng ta cùng tắm uyên ương”

Tiêu Dật đỏ mặt, may mắn hiện tại cậu đang quay lưng về phía Trình Kiệt nếu không để cho Trình Kiệt nhìn thấy bộ dạng này của cậu khẳng định sẽ không quản cái gì mà mang cậu ăn sạch sẽ:

“Cái gì chứ, anh một mình chơi đi”

Trình Kiệt cười nhẹ:

“Một mình anh chơi thì có ý nghĩa gì đây”

Tiêu Dật cảm thấy ở phía sau mông bắt đàu có vật cứng nóng đâm thẳng lâng, trong lòng bắt đàu tự nhủ rằng hôm nay khó lòng mà thoát được khỏi:

“Tắm nhanh một chút, anh không đói sao?”

Trình Kiệt mang tay lên đặt ở trên hai bên ngực của Tiêu Dật, cố tình dùng lực một chút xoa xoa ấn ấn hai điểm nhỏ của cậu, hắn cúi người mang miệng ghé sát vào tai cậu nói:

“Đói! Vì thế mới để em ở chỗ này”

Tiêu Dật thở dài, hai vai nhỏ cũng theo đó rũ xuống, cậu hôm nay thật sự muốn nghiên cứu lại bản hợp đồng kia thật là kỹ bởi vì ngày mai đã phải trả lời lại rã, nếu như buổi tối không dành thời gian để nghiêm túc đọc lại thì sáng ngày mai sẽ chẳng còn có thời gian đâu, cậu không muốn bỏ lỡ mất cơ hội lần này nhưng nếu như gật đầu đồng ý luôn lại sợ phía bên trong đó có cái gì không minh bạch, đến khi ấy người gặp bất lợi rủ ro chỉ có mình cậu gánh chịu:

“Trình Kiệt hôm nay thật sự không được, một lát nữa em cần phải xem lại bản hợp đồng kia nữa”

Trình Kiệt nhìn tới vết đốt ở trên cằm cổ của Tiêu Dật mà ngày hôm qua hắn tạo ra, trong lòng lại càng thêm kích động phẫn khích không thể buông tha hổ ly nhỏ này được, hắn há miệng mút mạnh lấy bên cằm cổ của Tiêu Dật, Tiêu Dật giật mình a một tiếng cảnh cáo:

“Này đừng có làm như vậy, ngày mai làm sao ra ngoài đây:

Trình Kiệt cười xấu xa, đưa tay chỉ đến từng vết đốt ở trên cổ của Tiêu Dật rã nói:

“Dâu tây nhỏ, anh tạo một rổ dâu tây nhỏ ở chỗ này”

Tiêu Dật vừa nghe vậy liền đỏ mặt, màu sắc trên gương mặt đúng là quả thật so với một trái dâu tây cũng có điểm tương đồng:

“Lại nói linh tinh nữa, cái gì một rổ dâu tây”

Trình Kiệt cười cười, thời gian hôm nay còn dài hắn vẫn còn có thời gian từ từ cùng hổ ly nhỏ này chơi đùa, dù sao thì bước vào hang sói rã cậu còn có thể nào mà bước ra được nữa hay sao. Trình Kiệt buông Tiêu

Dật ra rã đứng dậy lấy chai dầu gội đầu, Tiêu Dật lúc đầu còn từ chối như dưới sự cưỡng ép quyết liệt kia của Trình Kiệt cậu cuối cùng cũng bị người ta ép nằm hẳn xuống mang đầu đặt ở trên thành bồn tắm. Trình Kiệt ngồi ở bên ngoài giúp Tiêu Dật gội đầu, sức lực xuất ra vừa đủ khiến cho Tiêu Dật cảm thấy vô cùng thoái mái mà thích ý nhắm mắt lại tán thưởng:

“Anh gội đầu thật là giỏi”

Trình Kiệt ánh mắt chuyển sang tia nguy hiểm, mắt nhìn tới khói miệng cong cong của Tiêu Dật rã lại nhìn tới yết hầu thỉnh thoảng sẽ chậm chạp chuyển động kia khàn giọng đáp:

“Không chỉ có mỗi gội đầu thôi đâu”

Tiêu Dật không nói gì cả bởi vì câu nói kia của Trình Kiệt chính là không trả lời mới thông minh. Tiêu Dật vô cùng thoái mái khi Trình Kiệt gội đầu cho mình, lúc hắn dừng tay lại cậu liền khó hiểu hỏi:

“Trình Kiệt, sao không làm nữa?”

Tiêu Dật mở mắt nhìn thấy gương mặt hoàn hảo góc cạnh của Trình Kiệt đang ở đối diện mình liền có chút giật mình, nhưng mà rất nhanh sau đó liền nâng giọng:

“Sao thê?”

Trình Kiệt lên tiếng mang theo cảm giác đáng sợ lạnh lẽo:

“Anh phát hiện ra em như vậy nhìn rất đáng yêu”

Tiêu Dật cũng không biết Trình Kiệt đột nhiên làm sao lại như vậy nữa cho nên liền ngã dậy:

“Sao vậy?”

Trình Kiệt ánh mắt rất là khác lạ giống như một người xa lạ vậy, hắn chậm rãi mang vòi sen kia cầm lấy muốn đưa lên tóc xả hết xà phòng cho cậu:

“Không có gì, anh giúp em xả sạch xà phòng”

Tiêu Dật không kịp nhắm mắt lại thì Trình Kiệt đã mang nước xả tới rẩi, bọt xà bông theo đó nhanh chóng dính vào mắt cậu, Tiêu Dật vội vàng nhắm chặt mắt than một tiếng:

“Làm xà bông rơi vào mắt em rẩi, cay mắt quá”

Trình Kiệt vội vã vứt vòi sen kia xuống dưới, tiếng vòi sen rơi vào bồn tắm sứ cao cấp đến vang một tiếng, giây tiếp theo Tiêu Dật liền cảm nhận được có một tảng khăn bông mềm mại đưa tới lau mắt cho cậu:

“Xin lỗi Tiểu Dật, em có sao không?”

Tiêu Dật nhắm mắt cũng biết được bộ dạng gáp gáp kia của Trình Kiệt thế cho nên cậu liền mở mắt ra định cười với hắn nói không sao cả, nhưng khi đôi mắt vừa mở ra liền nhìn thấy được ánh mắt hiện tại của hắn rất khác so với lúc vừa rẩi, cậu có điểm khó hiểu nhưng cũng không có suy nghĩ quá nhiều đáp:

“Không sao”

Trình Kiệt mang khăn bông để vào tay của Tiêu Dật:

“Được rẩi nhắm mắt vào đi, anh giúp em xả sạch xà bông trên tóc”

Tiêu Dật nhắm mắt lại im lặng không nói, ngón tay của Trình Kiệt ở trên tóc Tiêu Dật dịu dàng gãi gãi xoa xoa, ngay cả tia nước chảy xuống từ vòi sen kia cũng được hắn điệu chỉnh góc độ mà hạn chế ở mức thấp nhất chảy vào mặt của Tiêu Dật. Trình Kiệt cầm lấy khăn bông ở trên tay Tiêu Dật để ở trên đầu cậu, đứng ở bên cạnh ôn nhu mang nước trên tóc cậu lau đi vừa làm vừa nói:

“Có thoải mái không?”

Tiêu Dậtừ một tiếng, Trình Kiệt cười xấu xa:

“Như vậy sau này đéo đến đây, anh giúp em gội đéo thì thế nào?”

Tiêu Dật cười khúc khích ngẩng đầu nhìn hắn:

“Là thoái mái chứ không phải là nghiện rã đâu, em sau này tự mình gội cũng không sao”

Trình Kiệt nhanh chóng nhảy vào trong bồn tắm ngã cùng Tiêu Dật, bọt nước cũng theo đó bắn lên cao, Tiêu Dật vội nhặt mặt đưa tay lên muốn xoa đi nước dính ở trên mặt, lúc còn chưa ý thức được việc gì thì đã bị Trình Kiệt nhấc bổng lên ngã ở trên đùi rã, hơn nữa cái vật thô nóng kia như thế nào lại có thể dễ dàng đâm thẳng vào động nhở của cậu như vậy. Bởi vì không có khoảng thời gian chuẩn bị gì cả, lại bị quá bất ngờ cho nên Tiêu Dật ngay lập tức hét lên vì đau đớn. Trình Kiệt quả thật không có cố ý, hắn chỉ là muốn mang cậu ngã ở trên đùi mình mà thôi, không nghĩ tới Trình Kiệt Kiệt này đã gấp gáp đến như vậy rã.

Tiêu Dật đỏ mắt không rõ là vì bị nước dính vào mắt hay là vì đau đớn tạo thành, cậu trước là mang tay bám chặt ở trên vai Trình Kiệt hét lớn:

“Đau quá, anh làm gì thế?”

Trình Kiệt khó xử đưa tay bao lấy gương mặt của Tiêu Dật:

“Anh không cố ý đâu, không nghĩ tới...”

Trình Kiệt còn chưa nói xong thì trán của mình đã bị một lực đập mạnh xuống, holly nhỏ nhà hắn dùng sức mang trán của mình đập vào trán hắn rã khóc lóc:

“Không cố ý cái đài anh, đau quá”

Trình Kiệt nhìn tới trước trán của Tiêu Dật có vết đỏ liền đau lòng nhíu mày đưa tay lên xoa xoa trán cho cậu:

“Em làm gì thế, đỏ hết cả trán lên rã”

Tiêu Dật do quá đau mà tức giận mới làm ra hành động ngu ngốc vừa rã, trán quả thật đau lắm, lại được Trình Kiệt hiện tại hết lòng quan tâm

như thế thì ủy khuất, giọng nói ấm ách trách móc:

“Anh xấu lắm, đau chết em mất thôi”

Trình Kiệt có điểm lúng túng không biết nên phải làm thế nào mới được:

“Được rồi anh xin lỗi Tiểu Dật, anh không cõ ý đâu, là thật đây”

Tiêu Dật nhận ra được Trình Kiệt đẩy mình ra thì cả người liền cứng ngắc, bởi vì phía bên dưới của cậu cứ mỗi lần Trình Kiệt cử động nhẹ một cái thì đau đớn sẽ rất nhanh đánh úp tới:

“Anh đừng động”

Trình Kiệt thấy Tiêu Dật hét lên nữa thì giật mình quả thật không động:

“Được được”

Tiêu Dật nhìn Trình Kiệt tức giận nói:

“Anh lúc nào cũng vậy thôi, đã nói là không muốn tắm chung rồi”

Trình Kiệt vẫn bám lấy eo của Tiêu Dật, cho dù cậu nói gì cũng chỉ đáp lại vài câu được được chi ầu theo mà thôi.

“Lúc nào cũng như vậy hết, lúc nào cũng đêu như thế”

Trình Kiệt có chút khố sở, người đối diện liên tục oán trách, ở phía dưới của hắn lại còn trướng đau, bởi vì không được di chuyển mà phải cam chịu bị động nhỏ kia thịt chặt vô cùng đau đớn, Trình Kiệt cảm thấy nếu cứ như vậy sẽ không ổn cho nên liền khàn giọng hỏi Tiêu Dật:

“Tiểu Dật, anh có thể động hay chưa?”

Tiêu Dật tức giận trợn lớn hai mắt nhìn Trình Kiệt:

“Anh lúc nào cũng như thế, anh chỉ toàn nghĩ cái gì thô thiển, em đau, đau
đau lầm đây này”

Trình Kiệt định đưa tay vô vỗ vào vai Tiêu Dật an ủi nhưng mà hờ ly
nhỏ nhà hắn đã cứng đàu đầy hắn ra, sau đó gương mặt chuyển vặn vẹo vô
cùng giống như là nhin đau đứng dậy vậy. Tiêu Dật bước ra khỏi bồn tắm
nhanh chóng cầm lấy áo choàng tắm khoác lên người rồi hướng phía cửa
phòng tắm hậm hực đi đến. Trình Kiệt ở phía sau gọi Tiêu Dật lại:

“Tiểu Dật”

Mới chỉ gọi được một câu thô thiển thì cửa phòng đã dập mạnh lại rồi, hắn
thở dài ngã lại ở trong bồn tắm nhìn xuống dưới phía Tiểu Kiệt vẫn
còn chưa chịu hạ hỏa bức bối, vẫn là do nơi này quá mức nóng nảy mới
làm cho hờ ly nhỏ kia tức giận lắc mông bỏ đi, bây giờ thì hay rã tự mình
thu lại thống khổ nữa.

Trình Kiệt ở bên trong phòng tắm giải quyết một chút, nói là một chút
nhưng mà cũng rất lâu, Tiểu Kiệt của hắn có vẻ như là không có Tiêu
Dật thì rất khó chịu ngoan ngoãn chính vì thế mà khi Trình Kiệt tắm xong
đi ra thì trên bàn đã có ba đĩa thức ăn để sẵn ở đó rồi. Trình Kiệt thấy Tiêu
Dật ngã ở trước bàn ăn khoanh tay liền đi đến lấy lòng:

“Tiểu Dật, anh thật sự không có cớ ý đâu”

Tiêu Dật lạnh mặt liếc nhìn Trình Kiệt một cái rồi cầm lấy bản hợp
đồng để ở trên bàn lên xem, Trình Kiệt thở dài kéo ghế ngồi xuống bên
cạnh Tiêu Dật, cầm lấy đũa gấp lên một miếng thịt xào đưa vào trong
miệng:

“Ai nha, là món gì đây ăn thật là ngon”

Tiêu Dật đến liếc mắt một cái cũng không thèm liếc, cậu làm món thịt
heo xào mà thôi, Trình Kiệt sao có thể không biết cái món ăn đó được cơ
chứ nhất định là con sói lớn kia lại đang nói dối nữa. Trình Kiệt thấy Tiêu
Dật không để ý đến mình liền chuyển sang nói chuyện khác:

“Tiêu Dật, có muốn lát nữa anh cùng xem hợp đồng đó hay không?”

Tiêu Dật không biết gì cả về mấy cái vấn đề này, thiết nghĩ Trình Kiệt tiếp xúc nhiều với hợp đồng lớn nhỏ rãnh nhất định sẽ có cái nhìn tinh tường hơn cậu, thế cho nên Tiêu Dật liền ngẩng đầu lên nhìn Trình Kiệt một chút rãnh nói nhỏ:

“Anh có chịu xem nghiêm túc không đây?”

Trình Kiệt vội vàng đáp lại:

“Đương nhiên rãnh, chuyện của họ ly nhỏ nhà anh thử hỏi anh sao có thể qua loa chứ”

Tiêu Dật hừ hừ:

“Ai là họ ly nhỏ, ai là của nhà anh chứ”.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân
dtv-ebook.com

Chương 88: Chỉ Ngủ Thôi

Kết quả ngày hôm ấy Tiêu Dật vào hang sói nhưng vẫn có thể nguyên vẹn bình an, ngược lại Trình Kiệt thì có một đêm khó chịu thõng khổ, hắn đã mang hết tất cả nội dung trong bản hợp đồng kia phân tích một lượt, từ những thuận lợi cho đến giả thuyết những tình huống xấu nhất có thể xảy ra nói cho Tiêu Dật hiểu, mang bản hợp đồng đó triệt để lý giải đến mức không còn kẽ hở nào nữa nhưng mỗi khi Trình Kiệt nói đi ngủ Tiêu Dật liền lắc đầu nói muốn xem lại một lượt.

“Được rồi Tiêu Dật, chúng ta cùng nhau ngủ thôi” Trình Kiệt nhìn đến đồng hồ treo trên tường đã gần mười một giờ rồi

Tiêu Dật ánh mắt chăm chú nhìn tới hợp đồng trên tay lắc đầu:

“Em muốn xem lại một lần nữa”

Câu nói này Tiêu Dật đã nói không biết bao nhiêu lần rồi, hắn còn sợ Tiêu Dật đã đọc thuộc lòng từng câu từng chữ trong bản hợp đồng đó rồi. Trình Kiệt thở dài vừa khó chịu vừa đau lòng quan sát Tiêu Dật, Tiêu Dật ngồi ở trên ghế sofa khoanh tròn chân, đầu nhỏ tựa ở trên vai Trình Kiệt, ánh mắt chăm chú nhìn tới bản hợp đồng, thỉnh thoảng sẽ đưa tay chỉ đến một dòng chữ nào đó hỏi lại hắn:

“Trình Kiệt, chỗ này thật sự sẽ không có vấn đề gì sao?”

Hợp đồng này là do đích thân Trình Kiệt hắn thảo ra đương nhiên là sẽ không có vấn đề gì cả, nếu như nói là xấu thì cũng chỉ là lợi ích của hắn mà thôi chứ Tiêu Dật sẽ không bị làm sao nghiêm trọng:

“Không có, chỗ này rất ồn”

Tiêu Dật gật đầu ngáp một cái, ngón tay nhỏ lật mở trang hợp đồng khác xem xét một lượt:

“Trình Kiệt, chỗ này cũng sẽ không sao hả?”

Trình Kiệt kiên nhẫn đáp:

“Không sao!”

Tiêu Dật ngẩng đầu nhìn Trình Kiệt mỉm cười:

“Có anh thật tốt, có thể giúp em xem qua vấn đề này”

Trình Kiệt cầm lấy bản hợp đồng trên tay Tiêu Dật đóng lại, hai mắt của Tiêu Dật ướt ướt phiếm đỏ vừa nhìn qua là biết ngáp chảy nước mắt, hắn đau lòng nói khẽ:

“Đi ngủ thôi”

Tiêu Dật gật đầu, lưng cũng có chút mỏi nhừ, chân vì ngồi mãi một tư thế như vậy cho nên khi đứng dậy tê rân không thể bước đi ngay được. Trình Kiệt cúi người bế Tiêu Dật ở trên tay đi vào phòng ngủ đặt lên giường:

“Đã nói đi ngủ sớm rồi, em xem em ngồi đến thành ra như vậy”

Tiêu Dật vừa được đặt ở trên giường liền ngay lập tức chui vào chăn mang áo choàn tắm cởi ra, Trình Kiệt còn chưa kịp sung sướng thì người ta đã nói thế này rồi:

“Trình Kiệt không được nhé, hôm nay chúng ta chỉ ngủ thôi”

Trình Kiệt nhíu mày:

“Làm một lần cũng không được sao?”

Tiêu Dật lắc đài mang chăn kéo lên đến tận cổ chỉ để lộ ra cái đài nhỏ nhắn kia:

“Không được, chỉ ngủ thôi”

Trình Kiệt thở một hơi nặng nề rồi nâng chăn nằm xuống bên cạnh Tiêu Dật, hắn quả thật không có làm gì cậu chỉ đơn giản là nằm bên cạnh thôi, Tiêu Dật đang nằm xoay lưng lại với Trình Kiệt liền quay lại gõi đài lên tay hắn khe khẽ nói:

“Trình Kiệt, em nghĩ sẽ không nhận hợp đồng này”

Trình Kiệt ôm lấy Tiêu Dật có chút khó hiểu, hợp đồng này là do hắn vì cậu mà tự tay soạn thảo đương nhiên sẽ chỉ có lợi tuyệt đối không có hại, vừa mới rãnh rất lâu cùng cậu phân tích hợp đồng Tiêu Dật còn liên tục gật đầu hiểu ý, đến hiện tại lại đột nhiên nói không muốn nhận hợp đồng này:

“Sao thế?”

Tiêu Dật thở dài một hơi, vẫn đền cậu cũng suy nghĩ suốt cả ngày hôm nay rãnh, trước không nói đến việc hợp đồng đó thật sự rất có lợi hay chỉ là một cái bẫy hoa mĩ, cậu là lo lắng mình chưa có chỗ đứng gì trong giới giải trí, cũng chưa bao giờ được xuất hiện trước công chúng, lần này là một vị trí quan trọng nếu như làm không tốt chỉ sau này có muốn bước tiếp cũng khó. Hôm nay cùng Bạch Dịch đi ăn cơm, cậu ta dựa vào Dương Đại Lực mới có được vai diễn phụ này trong lòng cậu đã cười nhạo cậu ta, nếu như bây giờ cậu nhận hợp đồng này không phải là cậu cũng đang cười nhạo bản thân mình hay sao, cho dù Trình Kiệt nói không biết vì sao Sử Cát Cát lại chọn cậu nhưng trong thâm tâm cậu chắc chắn chuyện này là do Trình Kiệt làm, nếu không thì làm gì có chuyện một bộ sưu tập quan trọng như vậy lại để cho một người không hề có tên tuổi gì như cậu làm người đại diện chứ.

“Em lo lắng, nếu như làm không được không biết chừng còn thu về rất nhiều antifan... Hơn nữa cũng muốn bắt đài từ chỗ thấp nhất để trau dồi mọi thứ, đến khi ấy mới có thể tự tin được”

Trình Kiệt im lặng đưa tay lên vuốt mái tóc của Tiêu Dật, hồ ly nhỏ nhà hắn có suy nghĩ này cũng rất là đáng khen, nếu như là trước đây những người mà hắn quen nhau nhất định sẽ cười thật tươi cảm ơn hắn, cũng chỉ có hồ ly nhỏ này cân nhắc trước sau lâu đến như vậy cuối cùng lại chọn từ chối. Nhưng có điều cho dù Tiêu Dật có đồng ý hay là từ chối thì Trình Kiệt vẫn cũng vui vẻ mà chỉ chờ theo ý của người ta, hắn cúi đầu hôn xuống mái tóc đen mượt của cậu ừ nhẹ:

“Ừ, nếu như không muốn nhận thì không nhận”

Tiêu Dật nhắm mắt giọng nói mang theo tia buồn ngủ, đầu nhỏ dụi dụi vào lồng ngực Trình Kiệt khiến cho trước ngực hắn có điểm ngứa ngáy:

“Ngày mai em sẽ gọi điện nói lại với bên Sứ Cát Cát, để cho bọn họ có thể tìm kiếm được người thích hợp hơn em”

Buổi tối ngày hôm ấy Trình Kiệt quả thật chỉ ôm thân thể nhỏ mượt nhu nhau kia như vậy, Tiêu Dật có vẻ ngủ rất yên tâm một đường nhăn nhó ở trên trán cũng không hề xuất hiện, ngay cả động tác cựa quậy nhỏ cũng không có. Trái ngược với Trình Kiệt, hắn lúc đầu đương nhiên là khó chịu, chính là cảm giác thõng khổ khi miếng mồ dâng đến tận miệng rã nhưng chỉ được nhìn mà thôi, sau đó hắn cảm thấy cùng người này ôm nhau ngủ cũng tốt, ít nhất làm cho hắn thấy được sự ngọt ngào ấm áp trước nay chưa từng có. Ngũ quan trên gương mặt của Tiêu Dật đều vô cùng mượt mại, không có nét góc cạnh nam tính giống như hắn, rèm mi rủ xuống che lấp đi đôi mắt to lanh lợi thường ngày, sống mũi không đặc biệt cao vút giống như người nước ngoài nhưng là kiểu chuẩn mực của người Á Đông, khuôn miệng này nhỏ bé vô cùng khiến cho Trình Kiệt nghĩ tới mang một chiếc thia lớn hơn bình thường một chút đút cho Tiêu Dật ăn khẳng định sẽ làm cho hai bên khói miệng của cậu bị đau. Trình Kiệt đưa tay chạm nhẹ vào môi của Tiêu Dật, đôi môi mượt căng mọng như vậy chẳng trách lại khiến cho hắn mê luyến đến thế, Tiêu Dật nhăn mà mím mím khói môi, Trình Kiệt ngay lập tức thu tay lại đưa xuống vai cậu vỗ vỗ nhẹ, Tiêu Dật vì thế lại tiếp tục an ổn ngủ.

Tiêu Dật có một nốt ruồi lệ ở dưới khốe mắt bên trái, là nốt ruồi khiến cho Trình Kiệt cảm thấy hổn nhở này đích thị có mị lực, mỗi lần Tiêu Dật tức giận liếc nhìn hắn nốt ruồi nhở kia cũng như đang liếc nhìn hắn vậy, có điều Tiêu Dật liếc nhìn hắn là nói hắn cách xa cậu ra nhưng nốt ruồi nhở này lại nói hắn mau đến gần chỗ cậu. Một khoảng thời gian sau đó, cũng chính là nốt ruồi nhở này làm cho hắn tìm ra cậu được trong biển người, chỉ một cái đưa mắt liền có thể xác định được chắc chắn người đó là cậu để rồi làm cho hắn một lần nữa mang cậu buộc chặt ở bên người vĩnh viễn không cho cậu bỏ chạy nữa, dĩ nhiên đây vẫn là để nói sau đi...

Buổi sáng ngày hôm sau Tiêu Dật đứng giờ tinh dậy, nhìn sang bên cạnh đã không thấy người đâu, Tiêu Dật cầm lấy điện thoại nhìn xem thử mới có hơn sáu giờ một chút mà thôi Trình Kiệt đi đâu sớm như vậy. Tiêu Dật vươn vai một cái bước vào phòng tắm tắm một chút, lúc sau mặc áo choàng tắm đi ra ngoài phòng khách cũng không thấy Trình Kiệt đâu. Tiêu Dật khó hiểu đi quanh căn nhà lớn này, lúc mở cửa hổn hơi liền phát hiện ra Trình Kiệt đang ở đó bơi. Tiêu Dật đứng ở bên cạnh tựa đầu vào cánh cửa, hai tay khoanh trước ngực, ánh mắt nheo lại nhìn theo từng đường bơi của Trình Kiệt. Trình Kiệt vừa mới bơi đến phía cuối cùng của bể bơi liền đứng dậy nhìn thấy hổn nhở nhà mình đang đứng nhìn lén liền buôn cười nói lớn:

“Có muốn cùng anh bơi một vòng hay không?”

Tiêu Dật lắc đầu:

“Không biết bơi”

Trình Kiệt nhoài người bơi về phía trước, rất nhanh liền có thể đến được thành bể bơi bên này, bờ vai rắn chắc có dính bọt nước, mái tóc vẫn còn từng giọt nước chảy xuống gần cổ nhìn vô cùng quyến rũ, hắn vẫy tay về phía Tiêu Dật nói:

“Tới đây”

Tiêu Dật đứng bất động một chút sau đó nâng bước tiến gần về phía Trình Kiệt, cậu ngẩng xổm xuống đưa tay về phía trước chậm rãi lau đi

nước còn dính ở trên mặt của hắn rã nói:

“Anh dậy sớm như vậy sao?”

Trình Kiệt cầm lấy tay của Tiêu Dật hôn một cái rã mỉm cười:

“Anh dạy em bơi”

Tiêu Dật ngay lập tức thu tay lại lắc đầu:

“Thôi, hãy nhỏ suýt chút nữa bị chết đuối cho nên bây giờ có gánh nặng tâm lý rã”

Tiêu Dật năm táu tuổi về quê nội có cùng lũ trẻ ở dưới quê chạy ra một cái sông nhỏ chơi, mấy đứa trẻ đó nói cậu không biết bơi rất là kém thế cho nên vì quá tức giận đã nhảy xuống cái sông kia, lúc đầu chỉ dám đứng ở chỗ nước nông mà thôi, không hiểu sau đó thế nào lại bị trượt chân ngã xuống chỗ nước sâu, ngụp lặn một hồi còn nghe thấy được ở trên bờ có tiếng cười vang có đám trẻ con kia, may mắn khi ấy có một bác trai đi qua nhảy xuống cứu cậu, khi trở về còn bị ba Tiêu đánh cho thật đau khiến cho mông nhỏ sau ba ngày mới hết hàn vết hàn.

Trình Kiệt nghe Tiêu Dật nói vậy liền có hứng thú muốn tìm hiểu:

“Suýt chút nữa chết đuối sao?”

Tiêu Dật nghĩ sẽ không nói sự thật cho Trình Kiệt biết, lấy bản tính xấu xa kia của hắn nhất định sẽ cười nhạo cậu một hồi, thế cho nên Tiêu Dật liền nói thế này:

“Đúng thế, lúc nhỏ thật sự đã biết bơi nhưng mà một lần bị trượt rớt liền bị hoảng sợ, bây giờ không thể nào bơi được nữa”

Trình Kiệt cười lớn:

“Như vậy sau này đóng phim cần phải bơi lội thì thế nào đây?”

Tiêu Dật qua loa đáp:

“Lúc đó sẽ cố gắng tìm cách giải quyết tốt nhất”

Trinh Kiệt chống hai tay lên thành bể bơi rồi bật người lên nhảy lên bờ, hắn chậm rãi đi tới chỗ ghế ngồi cầm lấy khăn bông lau người một chút, Tiêu Dật đứng dậy ở phía sau quan sát dáng người của Trinh Kiệt. Trinh Kiệt hiện tại chỉ mặc một chiếc quần bơi từ giác màu đen, dáng người thật tốt, vai rộng lưng dài, eo nhỏ chân săn chắc, chiều cao cũng vượt trội, da dẻ trên người thì khỏi phải bàn tới, mọi thứ đều tốt như vậy chẳng trách những người chưa từng nói chuyện với hắn cũng sẽ nảy sinh tình cảm.

“Tiêu Dật, lát nữa muốn ra ngoài ăn hay ăn ở nhà?” Trinh Kiệt vừa lau tóc vừa hỏi

Tiêu Dật bước ra bên ngoài vừa đi vừa nói:

“Gọi cháo ở bên ngoài về ăn nhé”

Trinh Kiệt gật đầu đi theo sau Tiêu Dật:

“Em gọi đi”

Sau đó Trinh Kiệt đi tắm, Tiêu Dật lại ngồi ở trên ghế sô pha gọi điện cho cửa hàng mang cháo đến. Bởi vì Tiêu Dật chọn cửa hàng gần đây nhất thế cho nên Trinh Kiệt còn chưa tắm xong thì nhân viên đã giao cháo đến rồi. Tiêu Dật ra mở cửa, sau đó mới chợt nhớ ra rằng mình không có tiền thế cho nên lại nói nhân viên giao hàng đợi một chút. Tiêu Dật nhanh chóng chạy tới cửa phòng tắm gọi Trinh Kiệt:

“Trinh Kiệt, nhân viên đưa cháo tới rồi, em không có tiền trả cho họ”

Trinh Kiệt cũng vừa hay mới tắm xong, Tiêu Dật nói xong thì hắn đã mở cửa phòng tắm bước ra rồi, Tiêu Dật lặp lại một lần nữa:

“Nhân viên đưa cháo đang ở bên ngoài”

Trinh Kiệt đưa tay điểm nhẹ vào chóp mũi của Tiêu Dật rồi đi tới phía tủ đầu giường mang ví của mình thả vào tay cậu:

“Mau cầm tiền đi trả cho người ta đi”

Tiêu Dật cầm lấy ví tiền của Trình Kiệt chạy nhanh ra ngoài, Trình Kiệt chợt nhận ra một điệu rำ trước quen mẩy minh tinh kia mỗi tháng sẽ chu cấp cho họ một khoản tiền, dù tiên đi đóng phim ca hát của bọn họ đã đủ tiêu xài rồi nhưng bọn họ không bao giờ từ chối tiền hắn đưa cả, Trình Kiệt cũng không để tâm đến vấn đề đó cho lắm nhưng mà lúc này hắn mới chợt nhớ ra từ đó đến giờ mình không có cho Tiêu Dật tiền, mọi tiền tiêu cho cậu đều là bằng hiện vật quần áo trang sức hoặc là cùng nhau đi ăn, Tiêu Dật cũng chưa bao giờ đòi hỏi cái gì cả, mỗi lần hắn mua nhu yếu phẩm áo cho cậu ngược lại còn bị cậu càu nhau suốt cả một ngày.

Tiêu Dật xách trên tay túi cháo đi vào trong phòng bếp đổ ra bát rồi mang ra bên ngoài bàn ăn ngồi đợi Trình Kiệt. Trình Kiệt quấn một chiếc khăn tắm ngang hông, thân trên để trần thoải mái chậm rãi bước ra bên ngoài bàn ăn ngồi. Tiêu Dật nhanh tay mang ví da trả lại cho Trình Kiệt:

“40 tệ”

Trình Kiệt im lặng một chút rồi lên tiếng:

“Anh làm cho em một cái thẻ phụ nhé”

Tiêu Dật ngạc nhiên cháo rồi bỏ ra hỏi:

“Làm gì?”

Trình Kiệt ngồi tựa vào thành ghế phía sau:

“Cho em tiền tiêu vặt”

Tiêu Dật ngay lập tức lắc đầu:

“Không cần, em cũng không muốn nhận quá nhiều của anh”

Tiêu Dật cảm thấy mình nhận quá nhiều từ Trình Kiệt, ít nhất là về vấn đề tài chính cậu đã cảm thấy mình phải mất một thời gian dài mới có thể trả lại đủ cho hắn, tuy rằng chưa bao giờ thật sự mang sổ sách ra ghi lại

nhưng cậu cũng biết được số tiền mà Trình Kiệt tiêu cho mình mỗi tháng không hề nhỏ đâu. Trình Kiệt nhìn Tiêu Dật một chút:

“Tiêu tiễn cho em anh một chút cũng không đau lòng đâu”

Tiêu Dật đặt thìa cháo xuống dưới bàn nghiêm túc trả lời Trình Kiệt:

“Như vậy em sẽ không thoải mái, chúng ta cứ như vậy là vui vẻ rã”

Trình Kiệt thở dài một hơi quyết định nghe theo ý của Tiêu Dật:

“Được rã, em vui vẻ là được”

Buổi sáng ngày hôm đó Tiêu Dật chủ động liên lạc lại với Sử Linh, nói với cô ấy rằng mình sẽ không nhận bản hợp đồng này. Sử Linh khi ấy quả thật rất bất ngờ, hợp đồng thảo ra tốt như vậy không nghĩ tới Tiêu Dật lại từ chối, Sử Linh có hỏi lý do Tiêu Dật vì sao lại không nhận cậu lúc ấy chỉ nói rằng năng lực của mình thật sự không đủ để đảm nhận trọng trách này.

...

Một tuần sau đó Tiêu Dật lại nhận được lời đề nghị từ Sử Cát Cát, lời đề nghị lần này có vẻ phù hợp với năng lực của cậu hơn, bởi vì chỉ là người mẫu chụp hình cho bộ sưu tập trang sức. Tiêu Dật lúc suy nghĩ về việc làm gương mặt đại diện đã nghĩ rã, nếu như cậu được mời làm người mẫu nhất định sẽ đồng ý cho nên hiện tại dĩ nhiên là chấp nhận lời đề nghị kia của Sử Cát Cát. Hợp đồng ngày hôm sau sẽ được đưa tới công ty cho Tiêu Dật đọc, Tiêu Dật buổi trưa liền vui vẻ mang chuyện này nói cho Trình Kiệt biết:

“Trình Kiệt, Sử Cát Cát mời em làm người mẫu chụp hình”

Trình Kiệt từ tốn ăn bò bít tết trên đĩa:

“Làm gương mặt đại diện thì ủ rũ, làm người mẫu chụp hình em lại vui vẻ đến như vậy sao?”

Tiêu Dật cười:

“Cái này nằm trong phạm vi có thể của em, cho nên em mới có thể vui vẻ được, còn làm gương mặt đại diện chỉ sợ là quá sức”

Trình Kiệt cười khổ:

“Được rã ăn cơm đi”

Tiêu Dật cúi đầu cầm lấy dĩa trên tay, ánh mắt lơ đãng nhìn ra ngoài cửa kính liền phát hiện ra một bóng dáng quen thuộc, nhìn kỹ một chút mới khẳng định được là mình không nhận ra ai người, cậu nghĩ ngẫm một chút liền quay sang nói cho Trình Kiệt:

“Trình Kiệt, Hà Vân Du ở bên ngoài”

Trình Kiệt hả một tiếng đưa mắt nhìn ra phía bên ngoài cửa kính phát hiện ra quả thật là Hà Vân Du, cô ta cũng vừa vặn đã nhìn thấy hắn, Trình Kiệt xoay đầu lại nhìn Tiêu Dật tính giải thích lấy lòng nhưng mà Tiêu Dật đã nhanh hơn hắn một bước nói thế này:

“Được rã nếu như lát nữa cô ấy tới đây, chúng ta liền chào cô ấy một tiếng là được rã”.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân
dtv-ebook.com

Chương 89: Trình Tổng Đến

Hà Văn Du quả thật đã nhìn thấy Trình Kiệt và Tiêu Dật, có điều nếu như không phải ngày hôm nay cô có hẹn với đối tác kinh doanh ở nơi này thì cô cũng sẽ không tình nguyện bước vào nhà hàng. Lần ấy cùng Trình Kiệt nói chuyện rất nhanh, mỗi lời Trình Kiệt nói ra đều đơn giản ngắn gọn, lời lẽ xúc tích rõ ràng, từng câu từng chữ đều triệt để cắt đứt mọi hy vọng của cô. Dù sao thì Hà Văn Du cô cũng có lòng tự tôn, nếu như Trình Kiệt đã không để lại cho cô một chút mặt mũi gì thì cô cũng không cần phải lao đầu vào một người đàn ông như thế này.

Tiêu Dật sớm đã chuẩn bị tâm lý cũng như lời nói để lát nữa nói chuyện cùng với Hà Văn Du, lại không nghĩ cô ta cứ như vậy đi lướt qua cậu tiến thẳng tới một chiếc bàn ở trong góc khuất, cả một quá trình đều làm ra vẻ như không nhìn thấy gì cả. Tiêu Dật có điểm khó hiểu nhìn theo bóng lưng của Hà Văn Du rã lại nhìn Trình Kiệt, định hỏi Trình Kiệt tại sao lại kỳ lạ như vậy nhưng thiết nghĩ nếu như Hà Văn Du không đến cũng tránh cho cậu phải nói chuyện cùng cô ta.

Tiêu Dật cầm lấy khăn giấy ở bên cạnh đưa tới khoe miệng lau đi nước sốt rã lại tiếp tục ăn:

“Trình Kiệt, ngày mai người bên Sử Cát Cát sẽ mang hợp đồng tới, nếu như em đọc có chỗ nào không hiểu có thể mang lên hỏi anh hay không?”

Trình Kiệt nhếch môi cười, hắn thật sự muốn cùng họ ly nhở này ở một chỗ thật nhanh làm sao có thể từ chối được cơ chứ:

“Muốn xem một bản hợp đồng cần phải nghiên cứu kỹ càng, lại xem cho em thì tuyệt đối sẽ không được xảy ra sai sót, cho nên chi bằng buổi tối

em đến nhà anh đi, hai chúng ta cùng nhau xem xét thật kỹ lưỡng”

Tiêu Dật đâu còn là một đứa trẻ con nữa, mấy lời nói này của Trình Kiệt chẳng khác gì người xấu cả. Tiêu Dật cầm lấy ly nước suối bên cạnh uống một ngụm rã liếc mắt nhìn Trình Kiệt:

“Trình Kiệt, anh không cảm thấy nói ra lời này rất là xấu hổ hay sao?”

Trình Kiệt thản nhiên đáp:

“Anh vì sao phải xấu hổ, anh là muôn tốt cho em!”

Tiêu Dật nhìn Trình Kiệt một chút rã tự nhiên mỉm cười mờ ám:

“Thế buổi tối xem hợp đằng xong rã thì làm gì?”

Trình Kiệt để dao dĩa xuống dưới bàn rã đưa tay cầm lấy tay Tiêu Dật xoa xoa:

“Em muôn làm gì?”

Tiêu Dật lại hỏi lại Trình Kiệt câu đó:

“Anh muôn làm gì?”

Trình Kiệt xấu xa đáp:

“Như vậy chúng ta xem phim, lúc trước nói để em lên phòng xem phim mới đó nhưng lại quên mất”

Tiêu Dật vẫn để yên tay ở đó cho Trình Kiệt sờ, bởi vì nhà hàng này hiện tại rất thưa khách cho nên Tiêu Dật mới dám làm như vậy:

“Nhưng mà xem hợp đằng mất rất nhiều thời gian, đến lúc đó làm gì còn thời gian xem phim nữa đâu”

Trình Kiệt không cần suy nghĩ nhiều đáp lời:

“Không cần lo lắng, anh xem hợp đồng rất là nhanh”

Tiêu Dật nghe được lời này liền ngay lập tức thu tay lại liếc nhìn Trình Kiệt khinh bỉ nói:

“Không biết xấu hổ, vừa mới rã thì nói xem hợp đồng mất rất nhiều thời gian, lúc này lại nói xem rất nhanh”

Trình Kiệt biết là Tiêu Dật già bấy giờ mình liền buôn cười, hắn từ trước tới giờ luôn luôn rất tinh tế mà lại có thể mắc lừa con họ lợn nhỏ này. Trình Kiệt lảng sang chuyện khác:

“Muốn ăn món tráng miệng gì?”

Tiêu Dật cầm lấy thực đơn, lật mở đến những trang cuối cùng nơi có danh sách các món tráng miệng:

“Vậy ăn... em muốn ăn thử kem đào ở chỗ này”

Trình Kiệt nhíu nhíu mày:

“Ngày nào em cũng ăn nhiều kem như vậy sẽ ảnh hưởng tới cổ họng, hôm nay đổi sang món bánh ngọt đi”

Tiêu Dật lắc đầu:

“Không muốn ăn bánh ngọt, dùng bữa xong muốn ăn một thứ gì đó có nhiều nước một chút”

Trình kiệt đưa ra lời đề nghị:

“Vậy uống một ly trà loãng thì thế nào?”

Tiêu Dật đóng cuốn thực đơn lại giả bộ không vui:

“Như vậy không cần tráng miệng nữa, chúng ta đi vềđi”

Trình Kiệt thấy Tiêu Dật giận dỗi như vậy dành chi éu theo ý của người ta:

“Được r ă, kem đào thì kem đào”

Kem đào rất nhanh được đưa lên, ở trên ly kem nhỏ còn có một miếng đào tươi màu vàng. Tiêu Dật trước là mang miếng đào kia bỏ vào trong miệng, đào vừa giòn vừa ngọt lại mát lạnh khiến cho Tiêu Dật cảm thấy ăn vô cùng ngon, có đi éu ly kem này chỉ có một miếng đào nhỏ ăn thật sự không bõ bèn gì cả.

“Trình Kiệt, em muốn ăn thêm đào nữa” Tiêu Dật nói với Trình Kiệt.

Trình Kiệt ngay lập tức nói với phục vụ gọt một đĩa đào mang lên cho Tiêu Dật, lúc đĩa đào kia mang lên thì Tiêu Dật đã ăn hết một nửa ly kem r ă:

“Trình Kiệt, anh có nhìn thấy em mập lên r ă hay không?”

Trình Kiệt luôn cảm thấy h ồly nhỏ nhà hắn vẫn thật g ày:

“Có sao?”

Tiêu Dật s ầu não:

“Buổi sáng ngày hôm nay em đi tắm, em phát hiện ra bụng của mình to hơn một chút... Nếu như cứ ăn nhi ều như thế này nhất định sẽ bị tăng cân, đến lúc ấy lại bị trừ điểm nữa”

Trình Kiệt thở dài vắn đền nhoi này lại có thể khiến cho h ồly nhỏ nhà hắn đau đ ầu s ầu não thế hay sao:

“Như vậy anh nói không c ần trừ điểm của em”

Tiêu Dật mở lớn hai mắt:

“Thế càng không được, như vậy người ngoài sẽ biết em ở phía sau có người chống lưng”

Trình Kiệt khẽ mỉm cười:

“Như vậy em muốn thế nào?”

Tiêu Dật im lặng một chút rồi nói:

“Buổi tối em ăn cơm ở ký túc xá, sau này chúng ta không cần cùng nhau đi ăn nữa”

Trình Kiệt đương nhiên không muốn, hơn nữa hắn còn thấy hổ ly nhở nhà hắn thật già, ngày hôm qua ôm cậu đi ngủ cũng không dám dùng sức ôm chặt chỉ sợ eo nhỏ của người ta sẽ gãy mất:

“Không được, buổi tối em cùng anh đi ăn, chúng ta ăn chế độ giảm cân là được rồi”

Tiêu Dật đã quyết rồi, nghĩ lại một tháng nay số lần cậu ăn ở ký túc xá đếm trên đầu ngón tay cũng thừa, nếu cứ cùng Trình Kiệt đi ăn buổi tối thế này chỉ sợ sẽ có nhiều người dị nghị nhiều hơn mà thôi:

“Trình Kiệt, đâu phải cả ngày hai chúng ta không gặp nhau lần nào đâu, buổi trưa chúng ta không phải vẫn cùng nhau dùng bữa hay sao”

“Không được!”

Sau đó Trình Kiệt nói một câu, Tiêu Dật đáp lại một câu, cứ như thế cho đến khi Trình Kiệt đuổi lý do phải tạm thời không nhắc đến chuyện này, dĩ nhiên hắn cũng không nói là đang ý để cho cậu ăn cơm ở ký túc xá.

...

Ngày hôm sau lúc buổi chiều tan tầm, Tiêu Dật nhắn cho Trình Kiệt một tin thông báo rằng ngày hôm nay cậu sẽ không cùng hắn đi ăn tối, dặn dò hắn qua loa vài câu đi đường cẩn thận rồi cất điện thoại vào túi lên xe buýt cùng mọi người trở về ký túc xá.

Tiêu Dật tắm xong cùng mọi người xuống phía dưới ăn cơm, bởi vì Bạch Dịch đã không còn ở trong ký túc xá nữa cho nên trong phòng lúc này

chỉ còn lại ba người là cậu, Trác Trí Văn và Bùi Khâm. Tiêu Dật hiện tại hiển nhiên được chiếm giữ riêng một mình một phòng, có thể thoải mái cùng Trình Kiệt nói chuyện ở trong phòng riêng mà không sợ người ta biết. Tiêu Dật lúc ở trong phòng tắm đã dự cảm được có cái gì đó không đúng, bởi vì điện thoại của cậu từ đó đến giờ không có tin nhắn hay bất cứ cuộc gọi nào của Trình Kiệt cả, y như rằng khi xuống dưới phòng ăn của ký túc xá thấy mọi người tụ tập ở một chỗ rất đông, nhìn tới hóa ra là Trình tổng đích thân tự mình ngự giá tới nơi này.

Tiêu Dật giật mình lo lắng, Trình Kiệt rốt cuộc lại muốn giờ trò gì nữa đây, nếu hắn dám ở chỗ này nói ra điều gì đó không nên nói thì cậu cũng không biết phải làm thế nào nữa. Trác Trí Văn nhìn thấy Trình Kiệt liền nhíu mày quay sang hỏi:

“Kia là Trình tổng có phải không?”

Tiêu Dật gật đầu có chút mất tự nhiên rã cũng bước xuống đi về phía chỗ đám đông, Trình Kiệt nhìn thấy họ ló nhỏ nhà mình xuống rã liền mỉm cười với cậu một cái rã lớn giọng nói với mọi người:

“Mọi người cứ tự nhiên đi, tôi nghe có người phản ánh đố ăn ở ký túc xá làm không tốt, ngày hôm nay sẽ tự mình đến kiểm chứng một chút”

Có một người trong đám đông mạnh dạn trả lời Trình Kiệt:

“Trình tổng thật biết quan tâm đến mọi người, chúng tôi còn chưa chính thức trở thành nghệ sĩ của công ty mà Trình tổng đã quan tâm thế này”

Trình Kiệt cười ha ha:

“Được rã, bình thường mọi người làm cái gì thì cứ tiếp tục đi”

Tiêu Dật cho Trình Kiệt một cái liếc mắt cảnh cáo sau đó liền đi đến chỗ người lấy thức ăn đưa phiếu, người lấy thức ăn chiếu theo những thứ ghi ở trên tờ phiếu nhỏ kia mà lấy cho Tiêu Dật, nhìn một đĩa thức ăn đa phần một màu xanh lá, phía bên cạnh chỉ có hai miếng thịt bò nhỏ Tiêu Dật liền thở dài ngao ngán cầm đĩa thức ăn đó đi về phía một chiếc bàn

trống. Trình Kiệt nói người lấy thức ăn lấy cho hắn một đĩa giống như của Tiêu Dật rầm cũng theo đến bàn ăn của cậu ngầm xuống. Tiêu Dật nhân lúc Trác Trí Văn và Bùi Khâm còn chưa tới chỗ này liền hạ giọng nói với Trình Kiệt:

“Trình Kiệt anh đến chỗ này làm cái gì, còn ngầm ở chỗ của em”

Trình Kiệt cũng thản nhiên nhỏ giọng đáp lại:

“Em không cùng anh đi ăn thì anh đến chỗ của em ăn, bây giờ mỗi buổi tối anh đều đến chỗ này để ăn”

Tiêu Dật giả bộ nhìn xung quanh tỏ ý muốn quan sát xem có ai để ý đến chỗ này hay không, chỉ vừa mới quay đầu một chút liền nhận thấy vô số ánh mắt đang chiếu vào chỗ này. Tiêu Dật liền vội vã quay đi đưa tay lên vuốt vuốt chóp mũi cố gắng tỏ ra thật bình tĩnh trầm giọng nói với Trình Kiệt:

“Đừng nói chuyện nữa, có người đang nhìn lén”

Bùi Khâm và Trác Trí Văn rất nhanh đi tới chỗ Tiêu Dật, hai người lần lượt chào hỏi Trình Kiệt, Trình Kiệt gật đầu, đương nhiên hắn cũng không muốn làm cho họ lý nhở nhà mình tức giận cho nên nào dám tỏ ra thân thiết với cậu.

“Trình tổng, anh đúng là quá chu đáo, ngay cả nghệ sĩ thực tập như chúng tôi cũng đều được anh để tâm tới” Trác Trí Văn cười cợt

Trình Kiệt lấy biểu hiện Trình tổng thường ngày trầm tĩnh đáp:

“Mọi người cứ tự nhiên ăn, không cần quá để ý đến tôi... Ba người các cậu ở một phòng sao?”

Bùi Khâm sớm đã biết mối quan hệ giữa Trình Kiệt và Tiêu Dật cho nên vẫn là biết cách cư xử cho đúng mực nhất:

“Đúng vậy Trình tổng”

Trình Kiệt thăm dò một chút:

“Như vậy phòng ở có thoải mái hay không?”

Tiêu Dật ngã ở một chỗ âm thầm lo lắng, Trình Kiệt tốt nhất là nên nói ít một chút nếu không sẽ làm cho người khác nghi ngờ mất. Trác Trí Văn thì rất vui vẻ mà trả lời Trình Kiệt:

“Phòng ở rất tốt đây đủ tiện nghi”

Trình Kiệt gật gật đầu rã nói:

“Như vậy lát nữa tôi lên đó xem qua một chút có được không?”

Tiêu Dật vừa nghe tới lời nói này liền bị sắc ho một tiếng, Trình Kiệt liếc qua nhìn cậu rã lại nói tiếp với nhóm người Bùi Khâm:

“Tôi cũng muốn nhìn xem chỗ ở của nghệ sĩ thực tập thế nào”

Trình tổng nói muốn xem đương nhiên nhân viên không thể nào từ chối, hơn nữa bọn họ cũng chẳng có lý do gì từ chối cả. Tiêu Dật có vô vàn lý do để từ chối nhưng cuối cùng vẫn không dám lên tiếng tránh làm cho Trác Trí Văn nhận ra điều gì đó, Bùi Khâm làm sao mà không biết Trình Kiệt có ý đồ gì thế cho nên liền tự nhiên lên tiếng tránh làm cho mọi người rơi vào bầu không khí ngượng ngùng thêm nữa:

“Chỉ sợ là sẽ làm mất thời gian của Trình tổng mà thôi, chứ nếu như Trình tổng muốn tới thì chúng tôi luôn hoan nghênh”

Tiêu Dật có chút mất tự nhiên cầm lấy ly nước ở trên bàn uống một ngụm lớn, trong lòng thầm cầu xin Trình Kiệt chỉ là đang nói đùa mà thôi nhưng mà rất nhanh sau đó Trình Kiệt liền cười lớn đáp thế này:

“Như vậy lát nữa tôi muốn lên nhìn qua một chút, cảm thấy chỗ nào chưa được hợp lý sẽ nói người tu sửa lại”

Tiêu Dật liếc mắt nhìn Trình Kiệt nhưng lại không dám nhìn quá lâu, con sói lớn này đúng là sợ thiên hạ chưa đủ loạn cho nên muốn gây thêm

phiền phức đây mà. Trình Kiệt cùng mọi người nói chuyện vài câu, nhưng mà cả một quá trình lại không hề hỏi tới Tiêu Dật, Tiêu Dật cảm thấy nếu như Trình Kiệt nói chuyện với mình thì sẽ làm cho người ta hiểu lầm nhưng mà hắn không nói thế này lại khiến cho người ta hình như càng nghi ngờ hơn. Bữa cơm rất nhanh kết thúc, bốn người cùng nhau bước vào trong thang máy đi lên tầng ba, dĩ nhiên thì đám nghệ sĩ thực tập vô cùng tö mò luôn đưa mắt liếc nhìn theo Trình Kiệt khó hiểu không biết hắn muốn đi vào bên trong làm gì. Lúc đứng ở trong thang máy bốn người bảo trì im lặng, thật ra xuất hiện thêm Trình Kiệt ở chỗ này khiến cho mọi người đều phải dè chừng không biết nên nói gì, chỉ sợ sơ xuất một chút là hỏng bét thế cho nên lựa chọn thông minh nhất đương nhiên là im lặng. Khi bước tới trước cửa phòng Bùi Khâm đột nhiên dừng lại, một bộ dạng giống như nghĩ ra điều gì đó liền nói với Trác Trí Văn:

“Đúng rồi Trí Văn tôi quên mất, giám sát nói muốn gặp chúng ta”

Trác Trí Văn hả một tiếng:

“Gặp chúng ta sao? Có chuyện gì vậy?”

Bùi Khâm gật đầu:

“Đúng thế giám sát nói mà tôi lại quên mất”

Trác Trí Văn có chút khó xử:

“Vậy...”

Trình Kiệt làm sao có thể bỏ qua cơ hội này, hai người này mà đi thì hắn không phải sẽ có không gian riêng với họ ly nhỏ nhà mình hay sao:

“Nếu như hai người có việc thì cứ đi giải quyết đi, tôi cũng chỉ xem một chút rồi sẽ rời đi ngay, không cần để ý đến tôi đâu”

Tiêu Dật biết chắc chắn là Bùi Khâm nói dối, nhưng mà cậu ta đưa Trác Trí Văn đi như vậy cũng dễ dàng cho Tiêu Dật xử lý Trình Kiệt hơn. Trách Trí Văn nghĩ một lúc liền quyết định rời đi:

“Thật ngại quá Trình tổng”

Trình Kiệt gật đầu:

“Được rồi hai người các cậu đi đi”

Sau khi xác định hai người kia đã đi rồi Tiêu Dật liền mở cửa phòng để cho Trình Kiệt bước vào trong, sau đó cậu nhanh tay đóng cánh cửa kia lại, lúc này mới có thể lớn tiếng mà hỏi Trình Kiệt:

“Trình Kiệt anh lại muốn giờ trò gì nữa đây hả?”

Trình Kiệt nhanh chóng ôm lấy Tiêu Dật vào trong lòng, bàn tay lớn đeo ở dưới mông của người ta tùy ý nắn bóp:

“Anh đương nhiên là nhớ em, cho nên mới đến đây rồi”

Tiêu Dật vội vàng muốn đẩy Trình Kiệt ra nhưng không được, sau đó chỉ có thể dùng ánh mắt mà liếc nhìn hắn cảnh cáo:

“Anh mau về nhà đi, nếu để mọi người biết sẽ không hay”

Trình Kiệt bất ngờ nhấc bổng Tiêu Dật lên, hai tay đỡ lấy mông cậu ngang nhiên bước đi:

“Anh không về, hôm nay anh ngủ lại chỗ này, phòng của em ở chỗ nào?”

Tiêu Dật sợ Bùi Khâm và Trác Trí Văn sẽ rất nhanh trở về mà nhìn thấy cảnh này thì không hay, cậu dùng sức nhảy xuống khỏi người Trình Kiệt đứng xuống sàn:

“Sao được chứ, trong phòng cũng không chỉ có một mình em, anh sao ở lại đêm nay được”

Trình Kiệt đưa tay nâng cằm của Tiêu Dật rồi cười xấu xa:

“Nếu không thì bây giờ em cùng anh trở về nhà”

Tiêu Dật trợn lớn hai mắt cảnh cáo hắn:

“Không được, anh mau trở về nhà đi”

Trình Kiệt bước ngang qua Tiêu Dật đi đến phía trước tùy ý mở ra một căn phòng:

“Phòng này của em sao?”

Tiêu Dật vội vã đóng cửa lại:

“Anh đừng có mà đi lung tung nữa, phòng này là phòng của Trác Trí Văn và Bùi Khâm, anh bây giờ về nhà đi nếu không lát nữa hai người họ về rã thì không hay đâu”

Trình Kiệt xoay người mở cửa phòng đối diện:

“Phòng này của em sao, nhìn cũng thật tốt, anh hôm nay muốn ngủ thử”.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân
dtv-ebook.com

Chương 90: Chủ Ý Từ Trước

Tiêu Dật vừa bước vào phòng liền bị Trình Kiệt ép sát vào cánh cửa, hắn cúi đầu hôn xuống đôi môi của cậu, bàn tay cũng không chịu yên phận bắt đầu luồn vào bên trong áo của người ta. Tiêu Dật cảm giác được hơi thở trầm khàn của Trình Kiệt liền sợ hãi giữ lấy hai tay hắn nhưng vô ích, cậu cố gắng nghiêng đầu sang một bên né tránh nụ hôn cuồng nhiệt kia của hắn:

“Trình Kiệt... đừng như thế, chỗ này là phòng chung không thể nào được đâu”

Trình Kiệt cố chấp muốn cởi áo thun của Tiêu Dật ra, sức lực vô cùng mạnh mẽ không hề có ý định muốn dừng lại:

“Không cần lo lắng, chúng ta khóa cửa lại”

Tiêu Dật đưa tay giữ chặt lấy áo của mình sợ hãi:

“Không được, nếu như lát nữa Trác Trí Văn và Bùi Khâm trở về rồi hai người họ sẽ phát hiện ra, đến lúc đó chúng ta làm thế nào có thể giải thích đây?”

Trình Kiệt cúi đầu hôn lấy cắn cổ của Tiêu Dật, giọng nói ngập tràn dục vọng:

“Nếu thế thì không cần phải giải thích gì cả”

Tiêu Dật đẩy Trình Kiệt ra:

“Không được, anh vênhà đi”

Trình Kiệt đưa tay nhấn vào chốt khóa cửa phòng, sau đó hắn ngay lập tức nhấc bồng Tiêu Dật lên đi về phía chiếc giường rã mang cậu đặt ở trên đó. Trình Kiệt đứng ở trước giường nhanh tay cởi đi áo sơ mi trên người rã quẩn âu xuống, cả một quá trình diễn ra rất nhanh chỉ vừa đủ để cho Tiêu Dật há miệng hốt hoảng. Trình Kiệt mang đõ trên người toàn bộ cởi ra, tiếp theo đó hắn liền nhào tới ôm lấy hõly nhỏ kia, Tiêu Dật sợ hãi sê có người phát hiện ra chuyện này cho nên giãy giụa rất kịch liệt:

“Trình Kiệt anh dừng lại đi”

Trình Kiệt không nói gì cả, mọi ý muốn biểu đạt đều dùng hành động thể hiện, hắn rất nhanh đã có thể mang áo sơ mi của Tiêu Dật cởi ra vứt xuống cuối giường, không để cho cậu chạy trốn đã cúi đầu ngậm lấy điểm nhõ trước ngực cậu mút mát trêu đùa. Tiêu Dật mỗi lần bị chạm đúng chỗ nhạy cảm thì sức lực sẽ nhanh chóng bị hút cạn, phản kháng vừa mới rã cũng không còn mạnh mẽ như trước nữa, cả người khẽ cong lên, giọng nói gấp gáp ấm ách:

“Anh dừng lại đi... hai người họ sẽ trở về bây giờ đây”

Trình Kiệt một bên liếm nhẹ điểm nhõ bên trái, một bên lại dùng tay mạnh mẽ nhéo lấy điểm nhõ bên phải, hai bên ngực của Tiêu Dật cứ như vậy vừa đau vừa nhột đối lập nhau làm cho cậu khó chịu đến phát điên, cỗ họng bắt đầu bật ra những tiếng rên rỉ cõi kìm néń:

“Dừng... a...”

Trình Kiệt cứ làm như vậy khoảng vài ba phút, sau khi xác định Tiêu Dật đã bị sự khó chịu này làm cho mất hết sức lực cả người mềm nhũn, hắn khi ấy mới kéo cậu ngã dậy, để cho cậu ngã lên đùi mình, mang mặt cậu đối diện hắn:

“Tiểu Dật thích không?”

Tiêu Dật lắc đầu, đôi mắt rõ ràng hiện lên hơi nước dục vọng:

“Không... anh về nhà đi... hai người kia đang trở về...”

Trình Kiệt một tay giữ chặt eo của Tiêu Dật, một tay đeo ở trên điểm nhỏ của cậu gãi gãi khiêu khích:

“Như vậy có thích không?”

Tiêu Dật không thích bị như vậy, mỗi lần Trình Kiệt trêu đùa nơi nhạy cảm kia của cậu liền sẽ khiến cho toàn thân cậu như có hàng nghìn hàng vạn con kiến nhỏ cắn lấy vậy. Tiêu Dật yếu ớt giữ chặt lấy cổ tay của Trình Kiệt ý nói hắn đừng làm thế, Trình Kiệt mang tay đang giữ ở trên eo cậu đưa lên phía ngực còn lại kia trêu đùa, lực đạo xuất ra tuyệt đối không mạnh bạo mà vô cùng nhẹ nhàng có điều vẫn có thể làm cho Tiêu Dật cảm thấy cả người khó chịu đến phát đau:

“Trình Kiệt dừng tay... dừng tay lại đi”

Trình Kiệt xấu xa hỏi:

“Tiểu Dật em khó chịu sao?”

Tiêu Dật lúc lắc đài lúc lại gật đài, bộ dạng hiện tại phải nó là vô cùng trêu người:

“Trình Kiệt anh vènhà...”

Trình Kiệt híp mắt nguy hiểm nhìn Tiêu Dật, giọng nói giống như là cõi gắng khắc chế sự tức giận vô cùng đáng sợ:

“Tiểu Dật”

Tiêu Dật đột nhiên bị Trình Kiệt dùng sức bóp mạnh lấy hai điểm nhỏ yếu đuối kia liền đau đến chảy nước mắt lắc đài gấp gáp nói:

“A... Trình Kiệt... Trình Kiệt... a”

Đúng lúc này bên ngoài cửa có tiếng nói chuyện, Trác Trí Văn và Bùi Khâm đã trở về, Tiêu Dật thoáng nghe được Trác Trí Văn đang càu nhàu nói rằng người giám sát rõ ràng không yêu cầu gấp cậu mà Bùi Khâm lại nói rõ ràng có. Tiêu Dật ở trong phòng cứ nghe thấy tiếng nói chuyện

qua lại như vậy thì càng gấp gáp hơn, cậu quay sang Trình Kiệt hướng hắn cầu xin, bộ dạng run rẩy giống như một con thỏ nhỏ sập bẫy:

“Trình Kiệt... Trình Kiệt... trước anh buông tay... buông tay a...”

Trình Kiệt rất thích nhìn thấy bộ dạng bất lực hoảng loạn này của Tiêu Dật, bởi vì khi ấy hắn luôn có cảm giác an toàn, hồi hộp nhỏ này lúc nào cũng luôn phải dựa vào hắn, làm cho hắn có thể kiểm soát được cậu. Một thời gian sau đó Tiêu Dật dần dần không còn phụ thuộc ỷ lại vào Trình Kiệt nữa, khiến cho hắn cảm giác mình mất đi sự khống chế này, cũng chính lúc ấy chứng bệnh do di truyền gia tộc của Trình Kiệt bộc phát đến đỉnh cao làm cho hắn phải mất nửa năm để bình ổn điệu trị, thế mới có chuyện Tiêu Dật có thể tạm thời trốn thoát được Trình Kiệt một thời gian thật lâu, dĩ nhiên chuyện này vẫn là để nói sau đi.

Trình Kiệt giống như là một con người khác, ánh mắt hiện lên tia cố chấp điên cuồng, giọng nói cũng mang theo sự uy nghiêm ra lệnh, hoàn toàn không giống như thường ngày chỉ cần Tiêu Dật nhăn mặt nhíu mày một chút liền đau lòng xoắn xuýt hết cả lên:

“Như vậy có nghe lời anh hay không?”

Tiêu Dật khóe mắt phiếm hăng, ánh mắt hoảng sợ vì Trác Trí Văn đang ở bên ngoài cửa gọi cậu, cậu vội vã gật đầu nhỏ giọng đáp lại Trình Kiệt:

“Nghe lời anh, đầu sẽ nghe lời anh”

Bên ngoài cửa có tiếng gõ:

“Tiêu Dật, cậu có ở trong phòng không?”

Trình Kiệt chậm rãi buông tay ra, Tiêu Dật ngay lập tức thở dốc, điểm nhỏ phía trước bị Trình Kiệt chà đạp dày vò đến mức đỏ ửng sưng lên. Người ở bên ngoài gõ cửa liên tục, người ở bên trong một người làm bộ dạng muốn xem kịch vui, một người lại lo lắng giống như ngã ở trên đống lửa. Tiêu Dật cố gắng lên tiếng trả lời Trác Trí Văn:

“Tôi có, sao thê?”

Trác Trí Văn nghe ra được giọng nói của Tiêu Dật khác lạ liền nghi ngờ:

“Tiêu Dật cậu bị sao thê?”

Tiêu Dật có điểm luống cuống cố gắng thật là bình thường đáp lại:

“Không có gì, tôi có chút mệt nên đi ngủ trước đây”

Tiêu Dật vừa nói xong thì Trình Kiệt lập tức hôn lấy môi của cậu, đầu lưỡi mạnh mẽ tách mở đôi môi mọng kia ra khiến cho Tiêu Dật cũng phải hốt hoảng một chút, cậu đặt tay lên vai của Trình Kiệt, đôi lông mày nhíu lại với nhau giống như là cam chịu sự cõng nhiệt kia của hắn. Trình Kiệt hôn rất sâu, nụ hôn kéo dài tưởng chừng như là không bao giờ dừng lại, hai tay của hắn dùng sức bao lấy hai bên má của cậu giữ chặt khiến cho Tiêu Dật hoảng loạn vì đau đớn. Không biết qua bao lâu Trình Kiệt mới chịu rời khỏi đôi môi của Tiêu Dật, Tiêu Dật ngay lập tức lên tiếng gọi hắn:

“Trình Kiệt...”

Không đợi Tiêu Dật nói xong Trình Kiệt đã vội vã đưa tay xuống cởi đi quần dài của cậu. Tiêu Dật muốn phản kháng nhưng lại sợ gây ra tiếng động khiến cho nhóm người Trác Trí Văn nghe thấy, thế cho nên lúc này cậu chỉ có thể thuận theo Trình Kiệt, miệng nhỏ ở bên tai hắn không ngừng nỉ non cầu xin:

“Trình Kiệt đừng như vậy mà, em sợ hai người ở bên ngoài sẽ biết anh ở trong này mất”

Trình Kiệt khàn giọng:

“Bạn họ cũng ở bên ngoài rồi anh hiện tại không có cách nào đi về, chỉ bằng chúng ta cùng nhau vui vẻ một chút”

Tiêu Dật lắc đầu nhỏ giọng:

“Không được Trình Kiệt anh đừng làm lì lùi, tường cách âm chỗ này không tốt đâu”

Tiêu Dật vừa mới rã ở bên trong có thể nghe thấy được tiếng Trác Trí Văn và Bùi Khâm nói chuyện, nếu như hai người bọn cậu ở bên trong này không cẩn thận phát ra tiếng động kỳ quái khẳng định sẽ làm cho hai người kia nghi ngờ. Trình Kiệt ngược lại cảm thấy vô cùng phấn khích, cho nên hắn từ nãy tới giờ đã nhanh tay cởi được quần dài của Tiêu Dật vứt sang một bên rã:

“Em nhỏ tiếng một chút là được rã, miệng nhỏ của em kiềm chế phóng đăng một chút là sẽ an toàn”

Tiêu Dật nghe Trình Kiệt nói vậy thì đỏ mặt tức giận:

“Em nào có như thế...”

Trình Kiệt nhếch môi cười xấu xa, hắn kéo quần lót của Tiêu Dật xuống ngang bắp đùi, cả một quá trình lại không có ý cởi hắn ra mà cố tình để như vậy. Tiêu Dật gương mặt đỏ ửng, dưới ánh đèn điện càng thêm rõ ràng cậu đang xấu hổ:

“Trình Kiệt tắt điện đi”

Trình Kiệt không đáp lời Tiêu Dật hắn chỉ cười nhanh chóng lấy ra lọ gel bôi trơn từ trong đống quần áo của hắn vứt ở dưới giường. Tiêu Dật vừa nhìn thấy Trình Kiệt lấy gel bôi trơn liền bất ngờ:

“Anh lấy ở đâu ra cái thứ này vậy?”

Trình Kiệt kéo Tiêu Dật dậy để cho cậu quỳ ở trên giường, hai tay chống ở trên thanh giường phía trước, bờ mông cong vểnh trình diện ở trước mặt của Trình Kiệt không có gì che đậy cả:

“Anh mang từ ở nhà đến”

Tiêu Dật cắn cắn môi khẽ quát:

“Trứng thôi nhà anh thế nhưng đã có chủ ý từ trước rồi”

Trình Kiệt tách hai cánh mông của Tiêu Dật ra rồi mang gel bôi trơn mát lạnh bóng loáng kia bôi tới trước cửa động nhỏ, ngón tay linh hoạt chuyển động vẽ vòng ở trước cửa động căng thẳng kia của cậu. Trình Kiệt cười xấu xa hỏi Tiêu Dật:

“Tiêu Dật có thích không?”

Tiêu Dật sớm đã thích đến phát điên rồi, mới chỉ là mèn dạo đài ở bên ngoài thôi đã làm cho cả người cậu ngứa ngáy khó chịu, nhưng mà vẫn là da mặt cậu mỏng làm sao có thể nói ra được mấy lời lẽ thô tục mà con sói lớn kia muốn nghe:

“Không thích... ưm”

Trình Kiệt dùng sức tách hai cánh mông của Tiêu Dật sang hai bên, giây tiếp theo hắn liền cúi đài xuống đưa đài lưỡi tới trêu đùa nơi đó của Tiêu Dật. Tiêu Dật giật mình quay lại, động nhỏ cũng bắt đài căng thẳng liên tục hút chặt lấy đài lưỡi của Trình Kiệt không sao điêu chỉnh nó thả lỏng được:

“Anh làm gì thế, gel bôi vào chỗ đó rồi còn dùng đài lưỡi, anh mau lấy ra đi mà”

Trình Kiệt hơi dừng lại một chút đáp lại lời Tiêu Dật:

“Yên tâm gel bôi trơn này nói có thể ăn được không nguy hại cho sức khỏe, nhưng mà... còn nói không thích, nơi đó vì sao lại khiến đài lưỡi anh bị nghẹn đến đau như vậy đây”

Tiêu Dật xấu hổ nắm chặt tay ở trên thành giường:

“Anh đừng nói bậ... đừng nói bậ đi”

Trình Kiệt sau đó lại tiếp tục dùng đài lưỡi trêu đùa nơi đó của Tiêu Dật, chơi đùa đến mức Tiêu Dật cũng phải bật lên tiếng rên rỉ, tự tay nắm

lấy Tiêu Dật Dật của mình điên cuồng an ủi. Trình Kiệt cảm thấy Tiêu Kiệt Kiệt bắt đài không muốn nghe theo sự đài khiển của hắn nữa liền dừng lại kéo lấy eo của Tiêu Dật để cậu ngã lên đùi mình. Trình Kiệt kéo tay Tiêu Dật đang để ở trên Tiêu Dật Dật ra rã hôn nhẹ vào má cậu một cái:

“Tiêu Dật, chúng ta chơi trò trước này chưa từng chơi đi”

Tiêu Dật có dự cảm không lành:

“Trò gì?”

Trình Kiệt đặt tay lên môi của Tiêu Dật rã lại chỉ tới Tiêu Kiệt Kiệt đã dựng thẳng lớn đến kinh người của mình:

“Chúng ta cùng nhau”

Tiêu Dật vừa nghe liền hiểu Trình Kiệt nói muốn cùng nhau khẩu giao, cái này trước đây Trình Kiệt đã nói muốn cậu làm nhi đồng lần rã nhưng bởi vì cái này quá mức xấu hổ cho nên cậu luôn kiêm cớ từ chối hết lần này đến lần khác, hiện tại cũng không phải ngoại lệ:

“Thôi không được....”

Tiêu Dật còn chưa nói xong thì Trình Kiệt đã ghé vào tai cậu nói thế này:

“Có muốn anh ra ngoài nói chuyện với hai người kia để cho em có thời gian suy nghĩ hay không?”

Tiêu Dật ngay lập tức nắm chặt lấy tay của Trình Kiệt:

“Được rã”

Trình Kiệt hài lòng dùng đài ngón tay trỏ và ngón tay cái miết nhẹ lấy môi dưới của Tiêu Dật:

“Luôn là đáng yêu như vậy”

Tư thế khâu giao từ trước đến nay cũng chỉ có một kiểu, chính là mặt của đối phương đối diện với hạ bộ của mình, hai người thay phiên an ủi lẫn nhau. Trình Kiệt nằm ở dưới, Tiêu Dật ở phía trên xoay sở không biết phải làm như thế nào mới được, đã từng xem qua tư thế này ở trên mạng không nghĩ đến hiện tại được áp dụng lại khiến cho người ta lóng ngóng chân tay thế này. Phải mất một phút Tiêu Dật mới có thể ổn định được, lúc miệng cậu đối diện với Tiểu Kiệt Kiệt rầm liền xấu hổ muối hỏi hắn:

“Trình Kiệt, không chơi cái này có được không?”

Trình Kiệt nâng giọng uy hiếp:

“Tiêu Dật lại cẩn thời gian để suy nghĩ nữa rầm...”

Tiêu Dật trừnghắt liếc nhìn Trình Kiệt một cái, cuối cùng vẫn là phải khuất phục há miệng nhỏ ngậm lấy vật to lớn kia. Nơi đó của Trình Kiệt cực kỳ nóng, vừa nóng vừa cứng hơn nữa vừa dài còn vừa to, Tiêu Dật cố gắng lấp cũng không thể nào ngậm trọn được Tiểu Kiệt Kiệt. Trình Kiệt thở mạnh một hơi, hắn xem ra làm vẫn còn tốt hơn Tiêu Dật, trước tiên mang hai viên bi nhỏ của cậu trêu đùa đến cho cậu phải dừng lại há miệng a một tiếng, Trình Kiệt mang Tiêu Dật Dật kia ngậm vào trong miệng, dùng đầu lưỡi điêu luyện của hắn làm cho Tiêu Dật ở phía trên quên mất nhiệm vụ chỉ còn biết ngậm Tiểu Kiệt Kiệt ở trong miệng mà há miệng rên rỉ. Trình Kiệt đẩy người phía dưới ý nhắc nhở Tiêu Dật mau làm, Tiêu Dật hiểu ý cúi đầu ngậm lấy Tiểu Kiệt Kiệt. Trình Kiệt rất biết cách dày vò Tiêu Dật, trước sau của cậu đều bị hắn trêu đùa kích thích, động nhỏ của cậu hiện giờ bị hắn dùng hai ngón tay đâm tới liên tục, Tiêu Dật không tài nào có thể tiếp tục giúp Trình Kiệt được nữa chỉ có thể nghiêng đầu sang một bên thở dốc:

“Uhm... Trình Kiệt”

Trình Kiệt làm một lúc liền cảm thấy như thế này chỉ có mình chịu thiệt thòi cho nên hắn liền vỗ mông Tiêu Dật nói cậu ngầm dậy, Trình Kiệt cưng chi đầu để Tiêu Dật ngầm ở trên đùi mình, hắn vòng tay ôm lấy eo nhỏ của cậu khẽ hỏi:

“Tiểu Dật có thoái mái không?”

Tiêu Dật xấu hổ gục đầu ở trên vai Trình Kiệt ừ một tiếng cực kỳ nhỏ, Trình Kiệt rất thích nhìn thấy bộ dạng xấu hổ này của người ta cho nên không bỏ qua cơ hội trêu ghẹo:

“Vậy có muốn làm đến bước cuối cùng không?”

Tiêu Dật vẫn giấu gương mặt ửng hồng của mình vào trong lồng ngực của Trình Kiệt:

“An”

Trình Kiệt lại hỏi:

“Vậy muốn làm ngay bây giờ luôn rã sao?”

Tiêu Dật im lặng không nói, Trình Kiệt vuốt ve sống lưng của cậu:

“Là không muốn sao?”

Tiêu Dật mím môi, cậu cả người ngứa ngáy lẩm rã, hơn nữa phía dưới cũng vô cùng ngứa ngáy, cậu làm sao mà không biết Trình Kiệt đang có ý muốn trêu cậu nhưng mà cậu chính là bị phụ thuộc vào con người này mất rã:

“Muốn... ưm”

Trình Kiệt nhếch môi mỉm cười hài lòng tiếp tục giả bộ:

“Tiểu Dật em muốn cái gì?”

Tiêu Dật im lặng một chút mới đáp lại rất nhỏ:

“Muốn bây giờ”

Trình Kiệt khàn giọng, bộ dạng đáng yêu này thật sự khiến cho hắn dục hỏa bốc lên cao:

“Là muỗn cái gì bây giờ?”

Tiêu Dật ngẩng đ`äu hôn vào gương mặt của Trình Kiệt đáp khẽ:

“Muỗn làm...”

Trình Kiệt đưa tay bóp lấy hai bên mông của Tiêu Dật:

“Làm cái gì?”

Tiêu Dật mang hết xấu hổ bỏ sang một bên ôm lấy Trình Kiệt, mang đ`äu của hắn ăn xuống c`ần cổ của cậu trả lời:

“Trình Kiệt... muỗn làm cái gì... thì chính là cái đó ưm...”.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân
dtv-ebook.com

Chương 91: Gọi Ông Xã

Trình Kiệt cũng không có ý định làm khó Tiêu Dật nữa, còn muốn làm khó hổ ly nhỏ này chẳng phải là đang tự làm khó chính bản thân mình hay sao. Trình Kiệt xoay người Tiêu Dật lại đối diện mình, để cho mặt cậu vùi xuống gối, bờ mông cong vểnh chổng lên trên giúp cho Trình Kiệt dễ dàng thong dong mà đến. Lúc đài Trình Kiệt vừa mới cắm vào liền dừng lại hỏi Tiêu Dật:

“Tiểu Dật, có thích hay không?”

Tiêu Dật phát hiện ra dạo gần đây mỗi lần cùng Trình Kiệt làm hắn sẽ nói đặc biệt nhiều, hơn nữa lời lẽ càng ngày càng thô tục hơn khiến cho Tiêu Dật cũng phải xấu hổ không biết phải trả lời ra sao, bởi vì dù cậu có trả lời thế nào cũng sẽ bị Trình Kiệt úc hiếp áp đảo, ví như hiện tại Trình Kiệt hỏi câu hỏi kia Tiêu Dật cũng thành thật ngoan ngoãn đáp:

“Um... thích”

Trình Kiệt chuyển động một cái rồi dừng lại khàn giọng hỏi tiếp:

“Có tin anh làm em thích đến phát điên hay không?”

Tiêu Dật nắm chặt hai tay vào ga trải giường, lần trước Trình Kiệt cũng hỏi cậu câu này cậu nói không tin, đến cuối hắn liền chứng minh cho cậu thấy, hại cả người cậu đau mỏi còn tưởng đến hỏng luôn rồi. Lần này xem ra vẫn là không nên đi lại vào vết xe đổ đó:

“Um... tin”

Trình Kiệt rút Tiêu Kiệt Kiệt ra rã lật người Tiêu Dật lại, hắn cầm lấy hai bắp đùi của cậu kéo lên thật cao, cao đến mức đầu ngón chân cũng như bị kim châm vì lực ép mạnh mẽ trước nay chưa từng có. Tư thế hiện tại của Tiêu Dật chính là bị Trình Kiệt ép hai chân ngược lên phía trên đỉnh đầu, một nửa lưng phía dưới cũng nhắc lên không trung, Tiêu Dật bị đau厉害 la hét:

“A... làm gì... anh muốn làm gì... mau buông tay của anh ra... đau đau a...”

Trình Kiệt mang Tiêu Kiệt Kiệt cắm vào bên trong động nhỏ của Tiêu Dật xấu xa nhắc nhở:

“Còn nói cái miệng không phát tình, em là muốn cho hai người ở bên ngoài biết em có cái miệng biết phát tình hay sao?”

Tiêu Dật lúc này mới nhớ ra rằng mình đang ở ý ký túc xá, cậu ngay lập tức đưa tay lên miệng che lại rã nức nở nói nhỏ cầu xin Trình Kiệt:

“Trình Kiệt... Trình Kiệt... mau bỏ em ra... bỏ em ra... em không chịu được nữa đâu”

Trình Kiệt để hai chân của Tiêu Dật lên vai mình rã điên cuồng di chuyển, mỗi lần tiến đến có thể làm cho Tiêu Dật sung sướng đến phát điên:

“Gọi ông xã”

Tiêu Dật lắc đầu, ánh mắt ngập nước chứa đầy dục vọng, miệng nhỏ liên tục phát ra tiếng âm ư đứt quãng. Trình Kiệt lại dùng sức đâm tới, Tiêu Dật a lên một tiếng rã lại vội vàng đưa tay bụt chặt miệng mình.

“Gọi ông xã mau lên”

Tiêu Dật nức nở:

“Trình... Kiệt...”

Tiêu Dật còn chưa nói xong thì Trình Kiệt đã cắt ngang lời nói của cậu:

“Gọi ông xã nếu không anh liền làm em đến sáng”

Tiêu Dật nắm chặt lấy cổ tay của Trình Kiệt đang bóp hai bên ngực của cậu mạnh mẽ. Tiêu Dật a a cố gắng trả lời Trình Kiệt:

“Ông xã... a a... mau thả tay... thả tay a”

Trình Kiệt lại cầm lấy hai chân của Tiêu Dật để đôi chân mê người kia vòng qua eo của hắn, hắn cúi đầu hôn lên môi của Tiêu Dật, vừa hôn vừa di chuyển thân mình ra vào điên cuồng. Tiêu Dật không rõ là đau đớn hay sung sướng mà đầu ngón chân quặp chặt lại với nhau, miệng nhỏ sorm đã bị Trình Kiệt dùng miệng của hắn che đi cho nên hiện tại không thể phát ra tiếng rên rỉ hư hỏng nữa. Trình Kiệt rời khỏi đôi môi của Tiêu Dật khàn giọng hỏi:

“Có thích ông xã làm em đến bình minh hay không?”

Tiêu Dật lắc đầu, tay mồm mỏng ở trên trán cũng bắt đầu xuất hiện, Trình Kiệt kéo Tiêu Dật ngã dậy:

“Mau cầu xin ông xã làm em đến bình minh”

Tiêu Dật bám lấy vai của Trình Kiệt cố gắng chống đỡ sự di chuyển mạnh bạo kia của hắn:

“Trình Kiệt... Trình Kiệt... chậm chậm... a”

Mông của Tiêu Dật bị Trình Kiệt dùng sức bóp thật mạnh lấy, Trình Kiệt thật sự dùng sức cho nên Tiêu Dật mới hét lớn một tiếng như vậy, giây tiếp theo cậu liền hốt hoảng cắn chặt lấy vai của Trình Kiệt để kiềm chế. Trình Kiệt ngược lại chẳng cảm thấy đau đớn gì, cũng có thể hắn đang cảm thấy càng thêm phẫn kích thích:

“Gọi ông xã”

Tiêu Dật hô hấp pháp phồng từ từ rời miệng khỏi vai của Trình Kiệt:

“Ông xã... đau đau... mau buông tay a”

Trình Kiệt vẫn không có ý định buông tay:

“Mau c`äu xin ông xã làm em đến bình minh”

Tiêu Dật nức nở khóc ngất:

“C`äu xin... ông xã... làm em đến bình minh... ưm”

Trình Kiệt hài lòng hôn vào vành tai nhỏ của Tiêu Dật:

“Được, ông xã sẽ đáp ứng em”

Kết quả sau đó Tiêu Dật liền bị Trình Kiệt làm đến mức ngất lên ngất xuống, mỗi lần cậu muốn ngất đi mặc kệ Trình Kiệt muốn làm cái gì thì làm thì con sói lớn kia lại có cách làm cho cậu tỉnh táo trở lại, ví như hắn sẽ dùng sức bóp chặt lấy ngực của cậu, ví như sẽ mạnh bạo mà bóp lấy bi nhỏ yếu ớt của cậu, Tiêu Dật ở trong lòng sói lớn hung ác làm sao có thể an ổn ngủ say đây.

“Ông xã... c`äu xin ông xã dừng lại... c`äu xin ông xã... a a ...”

Chắc biết Trình Kiệt làm bao lâu, cũng chẳng biết hắn đã làm bao nhiêu lần, chỉ biết ga trải giường một mảng ướt đẫm vì mồ hôi cùng tinh dịch của cả hai người, trên người Tiêu Dật cũng có những dấu tay in hẳn rõ ràng do Trình Kiệt tạo ra. Trình Kiệt cầm điện thoại muốn xem xem đã mấy giờ rã, bây giờ là 10 giờ nhóm nghệ sĩ thực tập hắn vẫn chưa ngủ, hắn tuy không ngại ở trước mặt bọn họ ôm hờly nhỏ này vènha nhưng mà hờly nhỏ nhà hắn lại ngại thế cho nên hắn trước vẫn là phải kiên nhẫn đợi thêm một tiếng nữa. Tiêu Dật cả người khó chịu, trên dưới khắp mọi nơi không có chỗ nào không dính nháp, có đi kèm cậu không thể mang bộ dạng này ra ngoài để đi vào phòng tắm, nếu như không cẩn thận để Trác Trí Văn hoặc Bùi Khâm nhìn thấy nhất định sẽ phát hiện ra chuyện xấu mà Trình Kiệt làm với cậu.

Trình Kiệt bật đèn sáng lên, Tiêu Dật ngay lập tức ôm lấy chăn bên cạnh, ánh mắt hoảng sợ nhìn hắn cảnh giác:

“Anh... muốn làm gì?”

Trình Kiệt nhìn đến chỗ da thịt mà chăn không kịp che trên người của Tiêu Dật hài lòng, rõ dâu tây này hắn tạo cũng không phải là ít. Trình Kiệt mạnh tay kéo lấy chăn của Tiêu Dật vứt xuống giường rầm kéo cậu vào trong lòng của mình. Tiêu Dật cả người lập tức run rẩy:

“Trình Kiệt, em thật sự không thể nữa, em thật sự...”

Trình Kiệt vuốt vuốt mái tóc của Tiêu Dật rầm đặt một nụ hôn nhẹ lên đó:

“Ngoan, hôm nay em mệt mỏi rầm”

Trình Kiệt nhìn khắp phòng cũng không thấy có cuộn giấy vệ sinh nào cả, cuối cùng hắn liền lấy quấn lót của Tiêu Dật giúp cậu lau đi mấy vết dịch trắng còn vương trên người cậu. Tiêu Dật xấu hổ trốn tránh ánh mắt của Trình Kiệt, đến khi hắn mang hai chân cậu tách ra, bắp đùi của cậu liền theo đó run rẩy muốn khép lại:

“Tiêu Dật, đợi một lúc nữa mọi người đi ngủ hết anh sẽ ôm em về nhà tắm rửa”

Tiêu Dật mở lớn hai mắt, Trình Kiệt còn có ý định mang bộ dạng này của cậu đi ra ngoài, nếu như để cho ai đó tình cờ nhìn thấy nhất định sẽ không hay:

“Không Trình Kiệt, em ở lại ký túc xá”

Trình Kiệt dịu dàng mang quấn lót lau tối phía động nhỏ sưng đỏ của Tiêu Dật, giọng nói tuy rằng cứng chiết nhưng mang theo tia uy nghiêm đáng sợ:

“Không được Tiểu Dật, em phải nghe lời anh, anh cũng chỉ là muốn tốt cho em mà thôi”

Tiêu Dật cảm thấy Trình Kiệt rất kỳ quái, rõ ràng vẫn là gương mặt này nhưng tính cách lại rất khác lạ với thường ngày, nhất là lúc cậu còn nghĩ Trình Kiệt này là Trình Kiệt giả. Cậu có cảm giác buổi sáng Trình Kiệt dịu dàng cùng cậu nói chuyện, nhưng đến ban đêm lại có một Trình Kiệt bá đạo nguy hiểm bã cậu:

“Trình Kiệt... kỳ quái...”

Trình Kiệt đang lau lau cho Tiểu Dật cũng phải khụng lại một chút sau đó mới có thể tiếp tục ôn nhu làm như bình thường:

“Tiểu Dật, em có đói không?”

Tiêu Dật làm gì còn tâm trạng mà nghĩ đến chuyện đói hay không nữa, khắp người của cậu đau ê ẩm một chút sức lực cũng không còn nữa rã. Trình Kiệt vuốt vuốt mái tóc của Tiểu Dật, cúi đầu xuống hôn lên trán cậu rã khẽ nói:

“Đợi một lát nữa cho mọi người đi ngủ, anh sẽ mang em về nhà”

Tiêu Dật ai oán nhìn Trình Kiệt, cuối cùng vẫn là bất lực thở nhẹ một hơi không lên tiếng. Trình Kiệt giúp Tiểu Dật mặc quần áo vào, Tiểu Dật mỗi lần nâng người một chút liền đau đến muộn toát mồ hôi lạnh, Trình Kiệt tuy rằng có dịu dàng đến mấy cũng không thể khiến cho Tiểu Dật đỡ đau được:

“Trình Kiệt một lát nữa anh về nhà đi, nếu như ngày mai có ai đó vào phòng của em mà nhìn thấy đống bừa bộn này sẽ không tốt đâu”

Trình Kiệt chính là phải ôm hely nhỏ này mới ngủ ngon được, cho nên bây giờ dù có xảy ra vấn đề gì đi chăng nữa hắn cũng nhất định phải ôm Tiểu Dật về nhà:

“Khóa cửa lại là được rã”

Tiêu Dật im lặng một chút mới chịu thành thật đáp:

“Trình Kiệt, em đau đau... đi không được đâu”

Trình Kiệt điểm nhẹ vào chóp mũi của Tiêu Dật mỉm cười:

“Anh ôm em”

Tiêu Dật lắc đầu:

“Người khác nhìn thấy sẽ không hay”

Trình Kiệt cúi đầu hôn nhẹ vào môi mềm của Tiêu Dật:

“Nếu lỡ như chẳng may có ai nhìn thấy cũng sẽ không sao cả, em yên tâm anh sẽ giải quyết ổn thỏa được”

Hai người ngồi một lúc liền quyết định đứng dậy đi về, Trình Kiệt nói muốn ôm Tiêu Dật đi nhưng Tiêu Dật dù có đau đến mấy cũng nhất thiết không chịu, đến cuối cùng vẫn cố chấp chậm rãi bước đi ra ngoài. Tiêu Dật chính là bị Trình Kiệt gián tiếp ép buộc rời đi, nếu như cậu không nghe theo lời hắn khẳng định hắn cũng có cách đưa cậu đi. Tiêu Dật cả người vừa ê ẩm vừa khó chịu, cảm giác trên người vẫn còn vương lại dư vị hoan ái vừa rồi, một làn gió nhẹ thoảng tới khiến cho cậu cảm thấy thoải mái một chút. May mắn nhóm nghệ sĩ thực tập đã đi ngủ, chỉ còn bảo an gác cổng ở bên ngoài, Tiêu Dật cúi đầu thật thấp bước theo sau lưng của Trình Kiệt. Hai người bọn họ lúc đầu bị bảo an ngăn lại, sau đó có vẻ như bảo an kia nhận ra Trình Kiệt thế cho nên liền xin lỗi vội nhường đường cho hai người đi.

Tiêu Dật ngồi lên xe bụng liền kêu ột ột một tiếng, Trình Kiệt nghe thấy được thì quay sang cười khẽ:

“Là đói sao?”

Tiêu Dật gật đầu, Trình Kiệt buồi cười:

“Đã nói em phải cùng anh ăn, cùng anh ngủ mới có thể thoải mái được”

Tiêu Dật quay đàu sang cửa kính xe bên này nhỏ giọng càu nhau:

“Ở gần anh liền thành thế này, khắp người có chỗ nào thoải mái”

Trình Kiệt đưa tay kéo lấy tay Tiêu Dật nắm lấy khẽ vuốt ve, tay còn lại đặt trên vô lăng lái xe trở về

“Được rồi Tiêu Dật em muốn ăn cái gì?”

Tiêu Dật nhìn bộ dạng của mình rồi đáp:

“Mua về nhà đi, cái gì cũng đều được cả”

Trình Kiệt không biết trúng phải gió gì giọng nói lại chuyển sang tia dục vọng rõ ràng:

“Tiêu Dật, anh nghĩ từ bây giờ đút em ăn thật nhiều mới có sức khỏe... chống đỡ được”

Tiêu Dật ngay lập tức thu tay về, sống lưng bắt đầu lạnh toát, Trình Kiệt này rốt cuộc là bị làm sao như thế nào khắp mọi nơi đều phát tình được. Bởi vì cũng đã muộn rồi cho nên mấy nhà hàng mà bọn họ vẫn thường ăn đã đóng cửa hết. Trình Kiệt ghé vào quán cháo đêm nhỏ bên đường mua cho Tiêu Dật một hộp cháo thịt gà loại đặc biệt:

“Tiêu Dật, chỉ còn cháo gà mà thôi”

Tiêu Dật gật đầu cầm lấy túi cháo kia, cậu đột nhiên có cảm giác chua xót giống như là bị nhà tư bản bóc lột vậy, bản thân bị hút cạn sạch tinh lực cả người trên dưới đều đau ốm đến cuối cùng cũng chỉ được tắm bổ một bát cháo gà mà thôi. Tiêu Dật ngồi im lặng thật lâu sau đó nghiêm túc nói cho Trình Kiệt biết:

“Trình Kiệt, mấy ngày gần đây chúng ta lúc nào cũng... em ở trên mạng có đọc được làm quá nhiều sẽ không tốt cho sức khỏe”

Trình Kiệt thản nhiên đáp:

“Như vậy chúng ta ngày chăn cùng nhau ngủ, ngày lẻ mới làm có được không?”

Tiêu Dật mím môi tức giận:

“Không, em ngủ ở ký túc xá không thể tối nào cũng ngủ ở nhà anh được, ngày hôm nay là lần cuối cùng đây”

Trình Kiệt nhếch môi cười:

“Như vậy thì anh đến ký túc xá ngủ cùng em”

Tiêu Dật quát:

“Trình Kiệt anh không như vậy thì chết hả?”

Trình Kiệt gật đầu:

“Anh không ghen em một giây thôi đã muốn phát điên rồi”

Tính chiếm hữu của Trình Kiệt đối với Tiêu Dật đã đạt đến trình độ biến thái, bất kể Tiêu Dật có tức giận hay mềm mỏng, cầu xin hay uy hiếp thì cũng không thể thay đổi được quyết định của hắn. Trình Kiệt trước đây luôn coi sự nghiệp là hàng đầu, đối với sự nghiệp hắn ở trên thương trường không từ bất cứ thủ đoạn nào để đạt được mục đích, chính nhân quân tử có, tiểu nhân cũng không phải là hoàn toàn không có. Hiện tại Tiêu Dật lại được xếp lên hàng đầu, mỗi lần uy hiếp liền dùng mọi hình thức biến thái tiểu nhân để mà bức ép cậu, ép buộc cậu đến khi nào cậu phải ngoan ngoãn khuất phục mới vừa lòng, cũng giống như là hiện tại vậy Tiêu Dật không có cách nào giải quyết được.

“Trình Kiệt, nếu không thì một tháng em đến nhà của anh ba lần được rồi chứ?” Tiêu Dật xuống nước lấy lòng

Trình Kiệt thẳng thắn từ chối:

“Đương nhiên không được, một tháng để em ngủ ở ký túc xá ba lần anh còn có thể xem xét”

Tiêu Dật vẫn cố gắng nhẹ giọng nói cho Trình Kiệt hiểu:

“Ký túc xá cũng có luật lệ cả, nếu như em thường xuyên không ở đó nhất định sẽ bị trừ điểm rèn luyện, em không muốn bị ảnh hưởng đến quá trình thực tập lần này đâu”

Trình Kiệt thản nhiên đáp:

“Anh nói với người quản lý ký túc xá thay đổi luật lệ đó, từ nay về sau tất cả nghệ sĩ thực tập có thể tùy ý ra vào, hơn nữa còn nói không cần áp dụng chế độ ăn kiêng gì đó nữa, nếu như tăng cân cũng sẽ không bị trừ điểm. Như vậy không phải chỉ là đặc cách một mình em mà tất cả mọi người đều bình đẳng đã được hay chưa”

Tiêu Dật nhíu mày:

“Trình Kiệt, anh cũng không phải là trẻ con tại vì sao lại dính người như vậy chứ, đúng là không nói lý lẽ mà”

Trình Kiệt khàn giọng:

“Là trẻ con hay không không phải vừa mới rã em đã kiểm chứng rã hay sao, nếu như còn không đủ chúng ta lát nữa về nhà tiếp tục kiểm chứng”

Tiêu Dật tức giận:

“Trình Kiệt, anh có thôi ngay đi không thì bảo”.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân
dtv-ebook.com

Chương 92: Thích Em Sáu Phần Là Được Rồi

Trình Kiệt lái xe đưa Tiêu Dật trở về nhà của mình, khu nhà của Trình Kiệt nằm trong khu đường phố yên tĩnh hơn nữa hiện tại cũng đã khuya rã cho nên không còn bóng dáng của bất cứ ai cả. Tiêu Dật cả người đau nhức, bụng cũng đói nữa hiện tại thật sự chỉ muốn ăn no bụng rã đi ngủ, chính vì thế lúc này mới mặc kệ để Trình Kiệt bế mình vào nhà. Lúc đứng trước cửa lớn Trình Kiệt liền khẽ nói với Tiêu Dật:

“Tiêu Dật giúp anh mở cửa đi”

Tiêu Dật có cảm giác mình bị hái hoa tặc bắt về nhà, hơn nữa còn ngốc nghếch bị bắt giúp hắn mở cửa nữa. Tiêu Dật đưa tay nhanh chóng nhấn 4 con sô mà lần trước Trình Kiệt nói cho cậu, cánh cửa rất nhanh được mở ra Trình Kiệt bế Tiêu Dật vào trong nhà rã lại hỏi tiếp:

“Muốn ăn trước hay là tắm trước”

Trình Kiệt vừa mới hỏi xong thì bụng nhỏ của Tiêu Dật lại kêu một tiếng, Tiêu Dật có chút xấu hổ nhìn xuống bụng của mình ai oán, cái này cũng không phải là do cậu cố tình chính là do bụng của cậu đáng đánh đòn mà. Trình Kiệt đặt Tiêu Dật ngã lên ghế sofa rã cầm lấy túi cháo kia đi vào trong bếp:

“Tiêu Dật đợi một chút, anh giúp em làm nóng cháo”

Tiêu Dật không nói gì cả, cậu đưa tay vào túi quần muốn lấy điện thoại ra xem đã là mấy giờ rã thì phát hiện ra trong túi rỗng không, hẳn là vừa mới rã quên mang điện thoại theo:

“Trình Kiệt, đã mấy giờ r ā?”

Trình Kiệt ở trong bếp lớn tiếng vọng ra:

“Em bu ߳n ngủ r ā sao?”

Tiêu Dật chỉ là tùy tiện hỏi một chút mà thôi, cháo gà rất nhanh được mang tới đặt ở trước mặt của Tiêu Dật, Trình Kiệt ng ā ở một bên nhìn h ồ ly nhỏ cử động bất tiện nhăn mặt nhíu mày mà bu ߳n cười:

“Có muốn anh giúp em hay không?”

Tiêu Dật liếc nhìn Trình Kiệt, bộ dạng của hắn khiến cho cậu rất là bức bối, cậu như thế này là do ai gây ra mà hắn hiện tại cứ cợt nhả như thế:

“Em không c ߳n, anh cứ ở đó mà cười đi”

Trình Kiệt thở dài:

“Được được, anh không cười là được chứ gì”

Tiêu Dật chậm rãi đưa thìa cháo nhỏ lên miệng thổi thổi một h ā r ā mới ăn, cháo gà ăn vô cùng ngon, thịt gà được thái miếng nhỏ ăn rất m ߳n, Tiêu Dật cứ như vậy ng āi thổi một thìa lại đút một thìa cho bản thân, ăn đến g ߳n ba mươi phút mới xong được bát cháo nhỏ này. Trình Kiệt lại nói c ߳n phải ng āi một lúc nữa mới được đi tắm nếu không sẽ bị đau bụng, mà Tiêu Dật thì bu ߳n ngủ l ߳m r āi cứ ng āi ở trên ghế sô pha ngáp ngáp dài, ngáp đến mức đôi mắt cũng long lanh ửng đỏ giống như là vừa bị người ta úc hiếp đến phát khóc.

“Được chưa Trình Kiệt?” Tiêu Dật vừa ngáp một cái liền dùng giọng điệu mệt mỏi hỏi Trình Kiệt đã được đi tắm hay chưa.

Trình Kiệt gật đầu đi vào trong phòng tắm mở nước nóng xả vào b ߳n:

“Đợi anh một chút, anh giúp em lấy nước nóng”

Tiêu Dật không nói gì cả, nửa nằm nửa ngồi ở trên ghế sofa lim dim đôi mắt. Lúc Trình Kiệt đi ra thấy cô bé nhỏ nhà mình đang lơ mơ ngủ liền lay người cậu dậy:

“Được rồi mau đi tắm rồi hãy ngủ”

Tiêu Dật có chút bực bội liếc nhìn Trình Kiệt cuối cùng đến đứng dậy cũng không muốn đứng nữa, Trình Kiệt cúi người mang toàn bộ quần áo của Tiêu Dật cởi ra trước, Tiêu Dật không có động tác ngăn cản nhưng miệng thì lại nói:

“Để em tự mình tắm được rồi”

Trình Kiệt rất nhanh giúp cô bé nhỏ mặc nhũn này cởi ra hết được quần áo vứt ngắn ngang xuống sàn:

“Anh giúp em, anh giúp cô bé nhỏ nhà anh tắm”

Tiêu Dật vừa được đặt vào trong bồn tắm có nước ấm liền vô cùng thoải mái, hai tay vắt lên thành bồn, đầu nhỏ ngả về phía sau hưởng thụ vô cùng. Trình Kiệt ngồi bên ngoài bồn tắm phía sau Tiêu Dật, bàn tay đưa tới đặt ở trên hai vai của cậu rồi từ từ đi xuống đến hai bên ngực cậu khẽ vuốt ve. Ngực của Tiêu Dật vừa mới rồi bị Trình Kiệt bóp đến muối nở tung rã, hiện tại hắn nhẹ nhàng giúp cậu xoa nắn như thế thật sự làm giảm bớt đi cơn đau, có điều dục vọng lại dục dịch khó chịu. Tiêu Dật khản giọng nói chuyện với Trình Kiệt:

“Trình Kiệt, anh sau này không được bóp ngực của em... đau lắm”

Trình Kiệt buông cười nhưng lại không dám cười, may mắn cô bé nhỏ nhà hắn đang nhắm nghiền hai mắt nếu không để cậu nhìn thấy bộ dạng này của hắn nhất định sẽ tức giận:

“Ừ, anh biết rồi”

Tiêu Dật lại được Trình Kiệt bóp hai bên vai, lực đạo của hắn xuất ra vừa đủ khiến cho Tiêu Dật một lần nữa rơi vào thoải mái mà hơi thở cũng

trầm ồn vô cùng:

“Trình Kiệt...”

Trình Kiệt hứm một tiếng, Tiêu Dật liền nói tiếp:

“Anh lúc trước cũng giúp mấy cô ấy tắm như vậy hay sao?”

Trình Kiệt biết là Tiêu Dật đang nhắc đến mấy nữ minh tinh mà hắn quen, hắn lúc trước quen rất nhiều cô gái xinh đẹp nhưng chưa lần nào lại cưng chi ều giống như cậu cả, ngay cả nhà của hắn cũng chưa đưa ai đến ngoài cậu chứ đừng nói là bọn họ biết mật mã vào cửa:

“Không, anh cũng chỉ đối với mình em tốt như vậy mà thôi”

Tiêu Dật mở mắt nhìn Trình Kiệt dò xét, Trình Kiệt cúi đầu hôn nhẹ lên môi của Tiêu Dật, chỉ đơn giản là một nụ hôn nhẹ nhàng, đầu lưỡi cũng vô cùng dịu dàng mà giao nhau, Tiêu Dật thành thật đáp lại nụ hôn ngọt ngào của Trình Kiệt, cậu cũng chẳng biết mình tại vì sao lại vô thức mà đáp lại nữa chỉ biết bị nồng nhiệt kia cuốn theo mà thôi.

Trình Kiệt rời khỏi đôi môi của Tiêu Dật rã bước vào trong phòng tắm riêng với cậu, hắn để cho cậu ngồi tựa vào lòng ngực hắn. Tiêu Dật tìm kiếm một tư thế thoải mái nhất, cuối cùng liền coi người phía sau là tấm đệm mà thản nhiên dựa vào, bờ vai tắm tuy lớn nhưng không thể để cho Tiêu Dật thoải mái duỗi thẳng chân nếu nằm như vậy, Tiêu Dật đặt hai chân lên thành phòng, dưới ánh đèn điện sáng làm cho Trình Kiệt có thể nhìn rõ ràng được đôi chân thon dài kia. Trình Kiệt đưa tay giúp Tiêu Dật nhẹ nhàng bóp hai bên eo:

“Tiêu Dật, eo nhỏ vẫn còn mỏi sao?”

Tiêu Dật gật đầu khàn khàn đáp:

“Trình Kiệt, anh lần sau đừng mạnh bạo như vậy... mỗi buổi sáng em thức dậy cả người đều rất đau nhức”

Trình Kiệt nhẹ nhàng bóp eo cho Tiêu Dật:

“Ừ, anh biết r`ã”

Không rõ là do nước ấm hay là do không khí trong phòng tắm rất ám muội mà Tiêu Dật đột nhiên có ham muốn, nhưng đó chỉ là ham muốn muốn Trình Kiệt hôn mình mà thôi. Tiêu Dật ngược mắt nhìn Trình Kiệt, một tay đưa v`ề phía sau gáy của hắn khe khẽ nói:

“Trình Kiệt... hôn em”

Trình Kiệt cúi đ`ầu trao cho Tiêu Dật một nụ hôn dịu dàng, đ`ầu lưỡi m`ềm mại lu`ồn vào trong khoang miệng cậu dây dưa không ngớt, hôn đến th`ần trí của Tiêu Dật vốn không còn tỉnh táo nữa mà trở nên mơ màng mê man, hôn đến mức Tiêu Dật m`ềm nhũn nhu nhu mà chờ đợi phụ thuộc vào Trình Kiệt. Trình Kiệt chậm rãi rời khỏi đôi môi của Tiêu Dật, hắn hôn vào trán cậu, vào cánh mũi cậu, hai bên má cậu, vành tai của cậu, hôn đến c`ần cổ kiêu ngạo có rất nhi`ều trái dâu tây nhỏ hắn vừa mới tạo kia:

“Được r`ã Tiêu Dật, đi vào thôi”

Trình Kiệt bước ra bên ngoài lấy khăn lông cho Tiêu Dật, Tiêu Dật cũng đứng dậy đi v`ề phía hắn. Trình Kiệt vừa lau người cho Tiêu Dật vừa săn sóc nói:

“Một lát nữa anh giúp em thoa thuốc”

Tiêu Dật được tắm sạch sẽ r`ã li`ên nằm ở trên giường lớn chổng mông lên, dưới ánh đèn sáng lớn treo trên tr`ần nhà, Trình Kiệt vừa đau lòng vừa hài lòng khi nhìn tới hai bên cặp mông kia in hiện rõ ràng từng đ`ầu ngón tay của hắn. Trình Kiệt nhẹ nhàng tách hai cánh mông của Tiêu Dật ra, lấy một lượng thuốc vừa đủ bôi vào chỗ đó. Tiêu Dật ngay lập tức cảm thấy mát lạnh dễ chịu li`ền thở nhẹ một hơi:

“Trình Kiệt, anh quen ai cũng đ`ều cưng chi`ều như vậy sao?”

Trình Kiệt thoa thuốc xong liền vỗ nhẹ vào mông của Tiêu Dật ý nói câu có thể nằm xuống được rồi, Tiêu Dật hiểu ý duỗi thẳng chân vẫn nằm úp sấp trên giường lớn như vậy. Trình Kiệt nằm ở kế bên xoa mông cho Tiêu Dật:

“Đương nhiên không phải, chỉ có em mới được cưng chi âu như vậy thôi”

Tiêu Dật nghiêng người mang mặt đối diện Trình Kiệt hỏi hắn:

“Anh là thích em sao?”

Trình Kiệt cũng có chút bất ngờ trước câu hỏi này của Tiêu Dật, câu nói anh thích em này hắn đã nói rất nhiều lần với cậu rồi nhưng mà khi đối diện với ánh mắt nghiêm túc chờ mong kia của cậu lại khiến cho hắn giật mình như vậy. Trình Kiệt hôn vào trán của Tiêu Dật rồi đưa tay ôm cậu vào trong lòng đáp:

“Đúng vậy!”

Tiêu Dật cảm giác được khi Trình Kiệt trả lời câu hỏi của cậu trong vài giây ngắn ngủi hắn có chút hoang mang, ngay cả ánh mắt của hắn cũng có phẫn do dự cho nên hắn mới mang cậu ôm vào lòng để cho cậu không còn nhìn thấy được gương mặt của hắn. Tiêu Dật trong lòng rối bời, cậu cảm nhận được Trình Kiệt quả thật rất cưng chi âu cậu, tính cách của cậu kể từ khi quen biết Trình Kiệt liền có phẫn thái quá nhưng hắn vẫn có thể dung túng cho cậu như vậy. Nếu như đúng là như lời của Trình Kiệt nói rằng hắn chỉ đối với một mình cậu cưng chi âu như vậy, lại cộng thêm với tính chiếm hữu càng ngày càng tăng cao của hắn, nếu như đến một ngày nào đó cậu đột nhiên muốn cùng người này cắt đứt như vậy không biết có dễ dàng hay không.

Không gian rơi vào trầm mặc, không biết qua bao lâu Tiêu Dật mới lên tiếng nói một câu thế này:

“Trình Kiệt, anh đừng thích em nữa quá... chỉ cần thích em sáu phần là được rồi”

Một thời gian sau đó Tiêu Dật lại nghĩ để Trình Kiệt thích mình sáu phàn thì quá nhai, tốt nhất là để cho hắn quên cậu đi thì càng tốt, bởi vì những năm tháng trốn tránh hắn thật sự rất cực khổ, Trình Kiệt cũng giống như là đang chơi trò đuổi bắt với cậu bởi vì cứ mỗi lần hắn chắc chắn bắt được cậu rã thì cậu lại có thể trốn thoát được, nhai lúc Tiêu Dật nghĩ có phải hay không là Trình Kiệt cố tình muốn làm cho cậu sợ hãi hoảng loạn như thế, dĩ nhiên chuyện này vẫn là để nói sau đi.

Buổi sáng ngày hôm sau Tiêu Dật đến công ty liền nhận được thông báo của giám sát Khương La rằng sẽ thay đổi một chút về những mục đã đặt ra trong quá trình thực tập này:

“Được rã mọi người, buổi sáng ngày hôm nay tôi sẽ thông báo cho mọi người một tin tức quan trọng. Trình tổng đã có thay đổi một số mục bắt buộc trong đợt thực tập của nhóm nghệ sĩ thực tập, cụ thể là nếu như các cậu bị tăng cân hoặc giảm cân thì sẽ không bị trừ điểm, còn có sau này ký túc xá có thể tùy tiện ra vào, muốn ở hay không ở đâu được, cũng không giới hạn giờ giấc đóng cửa, tất cả đều sẽ không bị ảnh hưởng đến điểm số”

Tin tức này cũng không khiến Tiêu Dật quá mức bất ngờ, Trình Kiệt là người nói là làm hơn nữa đây cũng chẳng phải là việc to tát gì, xem ra hắn nhất định là muốn cậu phải ở cùng hắn rã. Có điều sự thay đổi này lại khiến cho Bạch Dịch được đám nghệ sĩ thực tập bắt đầu vây quanh nịnh bợ, lý do rất đơn giản là vì Bạch Dịch là người đầu tiên chuyển khỏi ký túc xá, hiện tại lại được thông báo Trình tổng thay đổi một số mục có liên quan đến chuyện ký túc xá này mọi người đương nhiên là nghĩ Bạch Dịch nhất định có người trong công ty nâng đỡ, hơn nữa chức vị cũng không hề nhỏ có thể khiến cho đích thân Trình tổng ra lệnh thay đổi điều lệ. Bạch Dịch chẳng qua là trùng hợp chó ngáp phải ruã, chuyện này không tính cậu ta cũng chỉ có ba người biết mà thôi, người thứ nhất đương nhiên là Tiêu Dật, người thứ hai là Bùi Khâm còn người cuối cùng là Ngô Lăng. Bạch Dịch tự nhiên được đổi xử tốt đương nhiên sẽ chẳng ngại gì mà nói ra chỉ là hiểu lầm, cả một quá trình chỉ úp úp mở mở cõi tình để cho bọn họ nghĩ theo hướng sai lệch.

Bùi Khâm kéo Tiêu Dật sang một bên cười cười nói:

“Có phải hôm qua Trình tổng ở trong phòng của cậu hay không?”

Tiêu Dật giật mình gấp gáp:

“Làm gì có, buổi tối hôm qua tôi đau đớn nên mới đi ngủ sớm”

Bùi Khâm bùi bùi mô:

“Ngày hôm qua tôi vào phòng bếp uống nước, nhìn thấy cậu cùng Trình tổng rời đi, cậu còn giấu tôi cái gì”

Tiêu Dật vội hạ giọng:

“Bùi Khâm cậu nói nhỏ thôi, chuyện này đừng để cho ai biết được”

Bùi Khâm vỗ vỗ vào vai Tiêu Dật:

“Cậu yên tâm, chỉ cần cậu sau này ở trước mặt Trình tổng nói tốt với tôi vài câu, chuyện mà cậu muốn che giấu thì người khác nhất định sẽ không biết đâu”

Tiêu Dật gật đầu:

“Được rồi cậu yên tâm đi”

Buổi trưa hôm đó Tiêu Dật lên văn phòng của Trình Kiệt, quả thật ở trước mặt Trình Kiệt nói vài câu tốt về Bùi Khâm, Tiêu Dật đang làm việc nghe được cũng ngẩng đầu lên nhìn Tiêu Dật một chút rồi mỉm cười cúi đầu tiếp tục làm tốt công việc:

“Cậu ta dậy em nói những lời như thế hả?”

Tiêu Dật trả một tiếng, Trình Kiệt nói rõ hơn một chút:

“Được rồi, cậu ta tên là Bùi Khâm có phải không, anh nhớ rõ”

Tiêu Dật nhìn đằng hõ trên điện thoại của mình:

“Trình Kiệt lát nữa đưa em về ký túc xá, đồng bùa bện kia phải dọn dẹp”

Trình Kiệt sắp xếp lại đồng văn kiện rã đứng dậy đi về phía Tiêu Dật:

“Được rã, chúng ta đi thôi”

Tiêu Dật vừa đi được ba bước thì phía sau liền bị Trình Kiệt dùng tay vỗ vào mông, cậu ngay lập tức dừng bước quay lại trừng hắn:

“Có thôi ngay không hả”

Trình Kiệt đưa tay kéo mạnh lấy eo của Tiêu Dật sát vào lòng mình:

“Vỗ một chút cũng không được sao”

Tiêu Dật đẩy mạnh Trình Kiệt cách xa mình rã chỉnh lại quần áo trên người:

“Anh không như vậy thì chết hả”

Trình Kiệt cười xấu xa nhéo lấy mũi Tiêu Dật một cái:

“Đi thôi”

Tiêu Dật bức bối liếc Trình Kiệt sắc lạnh:

“Đáng ghét”

Đây là giờ nghỉ trưa cho nên nhóm nghệ sĩ thực tập vẫn còn chưa trở về, Tiêu Dật nhanh chóng đi vào phòng của mình, cánh cửa chỉ vừa mới mở ra liền cảm nhận được dư vị hoan ái hòa lẫn trong không khí, một mảnh bùa bện ở trên giường vừa nhìn liền khiến cho người ta đỏ mặt. Tiêu Dật trước là mang cửa đóng lại rã quay đầu nói với Trình Kiệt:

“Anh qua phòng khách ngã đợi đi, em mang chõ kia bỏ vào máy giặt
rồi chúng ta đi ăn trưa”

Trình Kiệt nhanh tay đẩy cánh cửa ở phía sau Tiêu Dật ra rồi tiến vào:

“Mau vào thôi, anh giúp em lấy vài đồ cần thiết nũa”

Tiêu Dật không hiểu ý của Trình Kiệt liền hỏi một tiếng, Trình Kiệt quay sang nói với Tiêu Dật:

“Tiểu Dật, chuyển đến nhà của anh ở đi”

Tiêu Dật từ chối:

"Không được, em muốn ở lại ký túc xá"

Trình Kiệt vốn định lên tiếng nói cái gì đó thì Tiêu Dật đã kiên quyết cắt ngang lời của hắn rồi:

"Em muốn ở lại ký túc xá, chuyện chuyển ra ngoài để đến sau khi kết thúc kỳ thực tập này thì mới tính đến đi"

Trình Kiệt nhìn Tiêu Dật thở dài một hơi rồi kéo cậu ôm vào lòng:

"Tiểu Dật, làm sao bây giờ anh nghĩ không thể xa em dù chỉ một chút".

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân
dtv-ebook.com

Chương 93: Ở Đâu Bán Được Cái Máy Ngủ Nay

Trình Kiệt đương nhiên là cưng chi àu Tiêu Dật nhất, chính vì thế mà Tiêu Dật chỉ c ần làm ra một bộ dạng nghiêm túc cương quyết nói vài câu thì hắn sẽ không có cách nào ép buộc cậu tiếp cả, có đi àu hắn không ép buộc ngay bây giờ cũng không có nghĩa là hắn đã ông ý cho cậu muốn làm cái gì thì làm. Tiêu Dật cúi người mang toàn bộ chăn ga cùng cùng qu ần áo gom vào một chỗ tính ôm ra bên ngoài bỏ vào trong máy giặt. Trình Kiệt cõi tình đứng sát ở phía sau Tiêu Dật, Tiểu Kiệt Kiệt cũng vì thế mà chạm vào mông của cậu, Tiêu Dật giật mình đứng thẳng người dậy quay lại phía sau đẩy mạnh Trình Kiệt ra:

“Bây giờ là ban ngày đó”

Trình Kiệt giống như một thanh sắt bị thỏi nam châm gắn trên người Tiêu Dật hút lấy vậy, cậu cho dù có đẩy hắn ra xa cõi nào đi chăng nữa thì hắn cứ mặt dày mà sáp lại:

“Ngày hay đêm cũng đều không quan trọng”

Tiêu Dật lại đẩy mạnh Trình Kiệt cách xa mình:

“Anh thì cái gì cũng đều không quan trọng cả, mau tránh xa em ra đi”

Trình Kiệt mặt dày đứng thật g ần Tiêu Dật, còn cõi tình mang Tiểu Kiệt Kiệt kia cạ cạ vào mông của cậu, Tiêu Dật nhanh tay ôm đống bừa bộn trên giường bước nhanh ra ngoài muốn tránh thật xa cái con sói lớn đến mùa động dục này:

“Trình Kiệt anh đừng có mà không biết xấu hổ đi”

Trình Kiệt vẫn cố tình bước theo sau Tiêu Dật, cậu chỉ vừa mới dừng lại thì hắn ngay lập tức sẽ đứng sát gần cậu khiến cho Tiêu Dật thật sự cũng phải sợ hãi theo:

“Trình Kiệt anh có thoi ngay không hả”

Trình Kiệt ôm lấy eo của Tiêu Dật, nghiêng đầu cắn vào vành tai đang ửng đỏ của cậu:

“Chuyển đến nhà anh ở đi”

Tiêu Dật gạt tay Trình Kiệt ra rồi đi ra ngoài phòng khách:

“Em đã bảo anh thoi ngay đi cơ mà, anh làm cho em cũng phải sợ rãy”

Trình Kiệt bước theo sau Tiêu Dật, hắn mạnh mẽ xoay người cậu lại ôm chặt vào trong lòng rồi cúi người hôn xuống môi cậu nhưng bị cậu né tránh, Trình Kiệt cũng không vì thế mà buông tha người trong lòng, đôi tay đặt ở dưới mông của Tiêu Dật bắt đầu dùng sức nắn bóp, miệng hắn đặt ở trên cổ cậu bắt đầu hôn lấy. Tiêu Dật đẩy Trình Kiệt ra nói:

“Trình Kiệt anh bị làm sao thế, anh không yên tĩnh một lúc được thì chết hả”

Trình Kiệt khàn giọng, ham muốn của hắn đối với Tiêu Dật càng ngày càng mạnh mẽ, chỉ cần lúc hắn và cậu ở chung một chỗ với nhau thì hắn sẽ nhịn không được mà dính chặt lấy cậu giống như bây giờ vậy:

“Tiêu Dật anh chỉ hôn em một chút thôi”

Tiêu Dật vẫn kiên quyết muốn đẩy Trình Kiệt cách xa mình:

“Có quỷ mới tin lời của anh nói”

Trình Kiệt vẫn ôm chặt lấy Tiêu Dật, bàn tay giống như một thói quen xoa xoa nắn nắn cặp mông của cậu, miệng của hắn vẫn dính sát lấy cổ của cậu không muốn rời:

“Tiêu Dật, đừng cử động nếu không anh sẽ không kiềm chế được mắng”

Tiêu Dật không biết là Trình Kiệt đang nói thật hay là nói dối, nhưng mà cậu cảm nhận được hơi thở nóng kia của hắn, cũng cảm nhận được giọng nói của hắn đã khàn đi rõ rệt, đến cuối cùng vẫn bị Trình sói lớn này dọa cho hoảng sợ phải đứng im cho hắn ôm:

“Trình Kiệt anh rốt cuộc có phải mắc bệnh rã hay không hả”

Trình Kiệt hai tay nắm bóp mông của Tiêu Dật, miệng đặt ở trên cằm cổ cậu liên tục mút mạnh lấy:

“Tiêu Dật, hay là em giúp anh xem bệnh đi”

Tiêu Dật ngay lập tức cảnh giác xuống giọng cảnh cáo Trình Kiệt:

“Nếu anh mà làm quá thì đừng trách em”

Trình Kiệt chính là điển hình của một người không biết xấu hổ, lấy hành động hiện tại của hắn nếu để cho người khác nhìn vào sẽ phải đỏ mặt mà quay đi bởi vì hai tay lớn kia cứ liên tục nắm bóp lấy mông của Tiêu Dật mãi không chịu buông ra:

“Trình Kiệt, anh rốt cuộc bóp đủ hay chưa”

Trình Kiệt không những không dừng lại mà còn cố tình bóp mạnh bạo hơn nữa:

“Chưa đủ, anh phải bóp đến khi nào nơi này nhỏ lại mới thôi”

Tiêu Dật hít một hơi, nhân lúc Trình Kiệt không để ý liền mạnh tay đẩy hắn ra xa:

“Em nói cho anh biết, nếu như sau này anh còn dám chạm vào mông em nữa thì em sẽ đánh anh”

Trình Kiệt buồi cười đưa tay nắm lấy cầm của Tiêu Dật nâng lên cao:

“Vậy sao?”

Tiêu Dật bực bội gạt tay Trình Kiệt xuống liếc nhìn hắn:

“Anh không nghiêm túc thì chết hả, lúc nào cũng cợt nhả như thế là sao”

Trình Kiệt nhìn thấy họ lồng nhau mà thật sự xù lông rã cũng không có ý định trêu chọc đến cùng nữa, dù sao thì làm cho người này tức giận đối với bản thân hắn sẽ không có phúc lợi gì cả:

“Được rã không trêu chọc em nữa, chúng ta bây giờ đi ăn cơm”

Trình Kiệt khoác lấy eo nhỏ của Tiêu Dật muốn bước ra ngoài liền bị người ta cát kinh đẩy mạnh ra:

“Ôm cái gì mà ôm chứ, ban ngày ban mặt cứ như vậy là sao”

Trình Kiệt cười khổ:

“Được rã anh không ôm là được chứ gì, càng ngày càng đanh đá rã”

Tiêu Dật lầm bầm:

“Em cũng muốn hiền lành lắm đây này, nhưng mà đối với người như anh không dử một chút không được đâu”

Lúc hai người bước vào trong thang máy, Trình Kiệt quả thật rất nghiêm túc mà đứng im ở một chỗ không sờ loạn Tiêu Dật, có điệu tay chân không có làm nhưng mà cái miệng thì lại không chịu nghỉ:

“Tiểu Dật, cúc áo của em”

Tiêu Dật nghe vậy liền cúi đầu nhìn xuống, phát hiện ra cúc áo sơ mi trước ngực đã bị mở ra ba nút, cậu liếc nhìn con sói lớn kia một cái rã nhanh tay cài lại cúc áo thật cẩn thận

“Tiểu Dật, tại sao chỗ đó lại hồng như vậy?”

Tiêu Dật vừa cài cúc áo vừa khó chịu hỏi:

“Cái gì h`ông?”

Trình Kiệt thản nhiên đáp một câu thế này:

“Đậu đở”

Tiêu Dật mất ba giây để hiểu ra ý trong lời nói của Trình Kiệt, sau khi hiểu ra được r`ã li`en đưa tay vả vào miệng của đối phương một cái:

“Ai không thể ngừng nói mấy cái kiểu như vậy sao”

Trình Kiệt bất ngờ một chút, từ nhỏ đến giờ hắn chưa bị ai vả miệng như vậy cả, tuy rằng Tiêu Dật vả miệng không có đau nhưng mà xem như người này cũng dũng cảm, thế nhưng dám đưa tay ra vả vào miệng của hắn. Khi cửa thang máy mở ra, Tiêu Dật đang định bước ra ngoài thì bị Trình Kiệt kéo cổ tay lại nói thế này:

“Dám vả miệng của anh, có tin anh làm em luôn tại chỗ này hay không hả?”

Tiêu Dật hốt hoảng, không phải là cậu sợ Trình Kiệt làm cậu luôn ở chỗ này mà là cậu sợ sẽ có người đi qua nhìn thấy cảnh này:

“Anh làm cái gì thế hả, có người thấy bây giờ”

Trình Kiệt một tay kéo cổ tay của Tiêu Dật, một tay lại ôm lấy eo nhỏ của cậu chặt cứng, giọng điệu mang theo ph`an xấu xa trêu chọc người ta:

“Có gan làm lại không có gan chịu?”

Tiêu Dật giãy giụa:

“Trình Kiệt, mau buông em ra nhanh lên”

Trình Kiệt vẫn cứ ôm Tiêu Dật chặt cứng như vậy:

“Buổi tối hôm nay đến nhà anh ngủ, nếu không anh sẽ không thả ra”

Tiêu Dật nghe thấy có tiếng nói chuyện càng ngày càng gằn lì ẩn hốt hoảng gật đầu:

“Được được, anh mau thả em ra, có người đang đến kìa”

Trình Kiệt không những không thả Tiêu Dật ra ngay mà còn cúi đầu xuống nói khẽ vào tai cậu:

“Nói buổi tối hôm nay em đến nhà của ông xã ngủ”

Tiêu Dật càng ngày càng nghe thấy tiếng nói chuyện rõ ràng hơn, chính vì thế mà cậu cũng chẳng còn thời gian đâu mà trùng mắt tức giận với Trình Kiệt nữa cho nên đành phải nghe theo hắn nói ra cái lời xấu hổ kia:

“Buổi tối hôm nay em đến nhà ông xã ngủ”

Sau đó Trình Kiệt vẫn là hồn mạnh người ta một cái rã mới chịu buông tay, hai cô gái đúng lúc tiến về phía thang máy này, Tiêu Dật nhanh chóng cúi mặt bước nhanh ra khỏi thang máy tránh cho hai người kia nhìn thấy cậu đang đỏ mặt.

“Trình tổng” Một giọng nữ cất lên

Trình Kiệt không nhận ra bọn họ là ai cả, nhưng nếu như vào được ký túc xá này thì chính là nghệ sĩ của công ty, một nghệ sĩ biết được hắn cũng không có gì là lạ cả. Trình Kiệt gật đầu ý chào hỏi, cô gái mặc váy màu xanh cố ý muốn cùng nói chuyện với hắn một chút:

“Trình tổng, anh tới đây có việc gì thê?”

Trình Kiệt nhìn thấy bóng dáng huyền nhở nhà mình càng đi càng xa, sắp ra đến ngoài cửa rã cho nên cũng không muốn nán lại đây, chính vì thế mà hắn chỉ qua loa đáp lời rã rồi đi ngay. Lúc Trình Kiệt và Tiêu Dật ngã vào trong xe rã, chắc chắn không có ai thấy được bọn họ nữa thì

Tiêu Dật liền tức giận khoanh tay ở trước ngực thở mạnh một hơi. Trình Kiệt ngã bên cạnh thấy thế thì buôn cười hỏi:

“Lại làm sao nữa rã?”

Tiêu Dật liếc mắt nhìn Trình Kiệt một cái rồi lại nhìn thẳng về phía trước bức bối đáp: “Anh rõt cuộc là Trình tổng hay là lưu manh vậy...”
Tiêu Dật nói đến đây liền quay sang Trình Kiệt, đưa hai tay lên kéo má của hắn như kiểu muốn gõ bỏ mặt nạ vậy: “Hay là anh không phải Trình tổng, mau tháo bỏ mặt nạ xuống mau”

Trình Kiệt buôn cười giữ chặt lấy cổ tay đang làm loạn kia của Tiêu Dật kéo vào lòng:

“Em mà chạm vào người anh là anh sẽ phát hỏa, cái này tự em muốn làm đấy nhá”

Tiêu Dật đẩy mạnh Trình Kiệt bật về phía sau rồi chỉnh lại áo trên người mình:

“Anh nghiêm túc lại đi, anh không thể như bình thường được hay sao”

Trình Kiệt khàn giọng đáp:

“Em bên cạnh em rã muốn bình thường cũng khó”

Tiêu Dật nghe ra được giọng nói nghiêm dục vọng kia của Trình Kiệt liền giật mình, con người này rốt cuộc có biết hiện tại là ban ngày hay không, ngày hôm nay khắp mọi nơi đâu nổi lên dục vọng được:

“Trình Kiệt anh bị bệnh có phải hay không?”

Trình Kiệt muốn nhoài người sang phía Tiêu Dật nhưng bị cậu cương quyết đẩy ra:

“Ù”

Tiêu Dật vừa bực tức vừa hoảng sợ, người của Trình Kiệt rất là nóng, hơn nữa hơi thở trầm khàn gấp gáp giống như một con mānh thú kia thật sự làm cho cậu cũng phải hoảng loạn một phen, người này chắc không phải muốn ở ngay chỗ này làm chứ. Tiêu Dật hét lên:

“Trình Kiệt, anh có thôi ngay đi không hả”

Trình Kiệt giống như một rừng cây dễ cháy vậy, chỉ cần một mồi lửa nhỏ liền có thể thiêu rụi tất cả, mà mồi lửa nhỏ tưởng chừng như vô hại lại nguy hiểm nhất kia chính là Tiêu Dật, nếu như muốn rừng cây không bao giờ cháy chỉ có thể mang mồi lửa nhỏ kia đi cách thật xa, có điều Trình Kiệt trước sau lại luôn muốn buộc chặt Tiêu Dật ở bên mình, muốn mang cậu đặt ở trong tầm mắt của hắn mà kiểm soát. Một khoảng thời gian sau đó khi Tiêu Dật rời khỏi Trình Kiệt, Trình Kiệt liền điên cuồng đi tìm cậu những ngày ấy năm, cho đến khi Tiêu Dật lại trở về trước tầm mắt của Trình Kiệt cũng là lúc rừng cây trong hắn bùng cháy mạnh mẽ không có cách nào dập tắt được.

Lúc Tiêu Dật ngồi ở trên bàn ăn cùng Trình Kiệt dùng bữa, cậu bâng quơ nói một câu thế này:

“Trình Kiệt, buổi tối em ăn cơm ở ký túc xá không cần phải tới đón em, còn có anh nhớ ăn cơm sớm một chút rồi đi ngủ đi, không cần làm việc quá muộn”

Tiêu Dật chính là ý muốn quên hết lời mình nói ở trong thang máy cho nên mới thông báo cho Trình Kiệt như vậy. Trình Kiệt giữ thái độ bình tĩnh thản nhiên gật đầu:

“Em thấy cơm ở ký túc xá ngon thì ăn ở đó, anh cùng em đến ăn, buổi tối ăn cơm xong chúng ta cùng đi ngủ sớm, dù sao phòng em ngủ cũng rất thoải mái”

Tiêu Dật đang ăn cũng phải dừng lại liếc mắt nhìn Trình Kiệt một cái, vẫn biết con sói lớn này rất khó đối phó, một hai câu như vậy hắn nào sẽ chịu buông tha cho cậu được:

“Trình Kiệt, hôm nay là ngày cuối cùng em đến nhà anh ngủ, sau này chúng ta mỗi người ngủ một chỗ đi, anh ngủ ở nhà anh, em ngủ ở ký túc xá”

Trình Kiệt nhấp một ngụm rượu:

“Em đã nói là sau này thì để sau này tính đi”

Tiêu Dật hít một hơi, nhìn một bàn thức ăn ngập thịt vô cùng thích mắt nhưng mà vì câu nói kia của Trình Kiệt khiến cho khẩu vị của cậu cũng bị giảm sút thê thảm:

“Trình Kiệt, hai chúng ta không thể lúc nào cũng dính lấy nhau được, ví như sau này em thật sự trở thành nghệ sĩ r ā, nhất định sẽ phải rời khỏi thành phố để làm việc, tới khi ấy r ā anh lại định bỏ bê công việc để chạy đến thành phố khác ngủ với em à”

Trình Kiệt không cần suy nghĩ nhiều đáp:

“Chuyện này anh sẽ xem xét, chỉ cho em nhận những hợp đồng trong thành phố mà thôi, dù sao thì việc này vẫn nằm trong khả năng kiểm soát của anh được”

Tiêu Dật nhíu mày:

“Không muốn, nếu như em là nghệ sĩ r ā thì em làm sao có thể ở mãi một thành phố để hoạt động chứ”

Trình Kiệt nhẹ giọng:

“Thế thì anh sẽ sắp xếp cho em những hợp đồng chỉ đi trong ngày, buổi sáng đi buổi tối liền bay về ngủ với anh”

Tiêu Dật đặt mạnh đũa xuống dưới bàn bức bối:

“Anh rốt cuộc coi em là cái gì, anh coi em là cái máy ngủ có phải hay không?”

Trình Kiệt ngâng đàu mỉm cười:

“Ở chỗ nào bán được cái máy ngủ này thì anh cũng sẽ mua một cái, nếu như em tìm được cái máy ngủ nào như thế thì không cần mỗi ngày đến nhà anh rã”

Tiêu Dật mím môi:

“Buổi sáng đi làm, buổi tối liền phải lên máy bay bay vĩnh luân, như vậy thì có biết bao nhiêu mệt mỏi chứ, anh có phải là muốn em mệt chết hay không đây?”

Trình Kiệt khàn giọng:

“Em trả về anh liền xoa bóp giúp cho em, buổi tối ngày hôm qua không phải là em rất hưởng thụ hay sao?”

Tiêu Dật nâng giọng muôn đả kích Trình Kiệt:

“Anh đường đường là tổng giám đốc lớn lại có thể ngày ngày xoa bóp cho em như vậy được hay sao chứ?”

Trình Kiệt cũng đã không biết xấu hổ với Tiêu Dật rã, thế cho nên khi cậu nói câu này hắn liền gật đầu đáp được một tiếng:

“Được!”

Tiêu Dật tức giận trợn mắt:

“Được cái gì mà được, anh được nhưng mà em không được, chân cũng là do em điệu khiến em không muốn đến ngủ thì sẽ không đến”

Trình Kiệt gật đầu tiếp:

“Đầu được cả, em nói cái gì cũng đầu được, nếu như em không muốn đi anh liền đến ôm em đi, nếu như em lại không muốn đến chỗ anh nữa thì anh đến chỗ em là được, dù sao thì em thoải mái là được rã”

Tiêu Dật bị Trình Kiệt chọc đến muối nổ tung;

“Trứng thối nhà anh, anh thấy em có chỗ nào gọi là thoả mái không?”

Trình Kiệt ngẩng đầu nhìn thẳng về phía Tiêu Dật cười xấu xa:

“Câu này em ghi nhớ thật kỹ nhé, buổi tối hôm nay anh liền cho em câu trả lời thỏa đáng”

Tiêu Dật bị Trình Kiệt chọc đến phẫn nộ phải đứng dậy đi vào nhà vệ sinh, cậu trước mắt vẫn không thể nào đối diện với người không biết xấu hổ như thế này. Tiêu Dật vừa rời đi, Trình Kiệt liền gọi phục vụ đến trao đổi một chút, sau đó phục vụ kia rất nhanh mang đến thứ mà hắn yêu cầu, Trình Kiệt động tay động chân một chút với phàn ăn của Tiêu Dật, sau khi chuẩn bị ổn thỏa rã liền làm như không có chuyện gì cả tiếp tục đường hoàng ngã ăn.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân
dtv-ebook.com

Chương 94: Tiêu Dật Say Rượu

Tiêu Dật trở lại chỗ ngồi liếc nhìn Trình Kiệt một cái rồi mới cắn đũa tiếp tục gấp thức ăn đưa vào miệng, miếng thịt bò kia vừa mới ngâm vào trong miệng nhai một chút Tiêu Dật liền giật mình vội vã phun ra:

“Sao lại vừa cay vừa đắng thế này”

Trình Kiệt một bộ dáng bất ngờ:

“Vừa cay vừa đắng sao? Như vậy em uống một ngụm nước đi”

Tiêu Dật cắn lấy ly nước ở bên cạnh đưa lên miệng uống một ngụm lớn, sau khi thứ chất lỏng kia tràn vào trong cuống họng rã thì cậu mới phát giác ra được có cái gì đó không đúng cho lắm, hơn nữa mùi vị hình như cũng không phải là nước suối cậu vẫn uống. Tiêu Dật đặt ly nước cách xa mình nhíu mày nói:

“Sao lại vẫn cứ vừa cay vừa đắng như vậy, mùi vị cũng kỳ lạ nữa”

Trình Kiệt cắn lấy ly nước của Tiêu Dật đưa lên miệng uống thử, gương mặt hắn không có biểu hiện gì khiêu đáp:

“Không có, hay là do dư vị của miếng thịt kia vẫn còn trong miệng em, em uống thêm một ngụm nữa đi”

Tiêu Dật vừa mới rã ăn phải một miếng thịt vừa cay vừa đắng, cậu từ trước tới giờ chỉ thích ăn đồ ngọt mà thôi, hiện tại đột nhiên bị ăn phải đồ cay cho nên có phản ứng như vậy cũng không có gì lạ. Tiêu Dật cắn lại ly nước đưa lên miệng uống thêm một ngụm lớn nữa, uống một ngụm lớn

vẫn không cảm thấy hết cay ngược lại còn muốn cay hơn, hơn nữa mùi vị này hình như là rượu:

“Nước này sao lại kỳ quái như thế, có phải là rượu trắng rã hay không?”

Trình Kiệt nhìn Tiêu Dật khó hiểu:

“Là nước suối, được rã để anh nói phục vụ đổi ly nước khác cho em”

Trình Kiệt gọi phục vụ tới nói đổi cho Tiêu Dật một ly nước suối khác, ly nước rất nhanh được mang lên Tiêu Dật không có do dự gì mà cầm lên uống thêm một ngụm lớn nữa:

“Sao lại thế này, cái này nhất định là rượu trắng nữa”

Trình Kiệt quan sát biểu hiện của Tiêu Dật, phát hiện ra vành tai cùng gương mặt của cậu bắt đầu ửng hồng lên, lúc đặt ly nước kia xuống bàn còn suýt nữa đánh đổ. Trình Kiệt chậm rãi cầm lấy ly rượu kia của Tiêu Dật đưa lên miệng nhấp một ngụm:

“Tiêu Dật, thật sự là nước mà, có lẽ chính là dư vị của miếng thịt kia rã, em uống một ngụm lớn nữa xem có hết hay không”

Tiêu Dật nắc lên một cái, đầu óc có chút quay cuồng không nghĩ được gì nhiều cả, Trình Kiệt đặt ly rượu vào tay cậu liên tục đẩy lên ý nói cậu uống, Tiêu Dật cũng thuận theo uống thêm một ngụm lớn nữa, sau đó kết quả nhịn không được phải đặt xuống lắc lắc cái đầu nhỏ:

“Sao lại vừa cay vừa đắng như thế này, Trình Kiệt anh gọi nước ngọt cho em đi”

Trước đây Tiêu Dật cũng nói với Trình Kiệt là cậu không uống được rượu, tửu lượng đặc biệt kém cho nên khi hai người đi ăn Tiêu Dật không bao giờ cùng uống rượu với Trình Kiệt cả, hiện tại Trình Kiệt hắn đây xem như cũng được kiểm chứng rã:

“Được r āi, anh gọi nước ngọt tí cho em”

Phục vụ mang lên một ly coca cola, Tiêu Dật lại vội vàng đưa lên miệng uống hết ly coca cola đó. Nếu như là trước đây Tiêu Dật chỉ uống nước ép hoa quả, tuyệt đối sẽ không uống loại nước ngọt có ga này, nhưng bởi vì miệng cậu hiện tại vừa cay vừa đắng cho nên mới không để ý đến chuyện đó mà gấp gáp uống hết, có đi kèm nếu một người tửu lượng không tốt vừa uống loại rượu có nồng độ cồn mạnh như vậy lại còn uống thêm nước ngọt có ga khẳng định sẽ say đến không còn sức lực, giống như Tiêu Dật hiện tại vậy vừa uống xong ly coca cola kia liền gục xuống bàn. Trình Kiệt gọi Tiêu Dật hai tiếng chỉ thấy cậu âm ỉ đáp lại, cuối cùng liền đỡ người ta rời khỏi nhà hàng đi vào trong xe.

Tiêu Dật hai mắt mơ màng nhìn lên phía trên nóc xe, Trình Kiệt nhắc người cậu lên ngã thật cẩn thận, tìm kiếm tư thế thoải mái nhất cho cậu r āi mang dây an toàn thắt vào giúp cậu. Tiêu Dật hai tay kéo dây an toàn trước ngực của mình ra r āi dùng giọng nói không rõ ràng:

“Khó chịu... không thoải mái”

Trình Kiệt trước là phải ngã ở bên cạnh cố định hely nhỏ đang làm loạn kia một lúc chưa thể lái xe rời đi ngay được:

“Tiêu Dật ngoan ngoãn đừng làm loạn”

Hai tay của Tiêu Dật cứ xua qua xua lại, hơi thở có mùi rượu nồng đậm khiến cho Trình Kiệt hắn thật sự cũng muốn cùng người này say một trận ngay tại chỗ này đây. Trình Kiệt đành phải tháo dây an toàn của Tiêu Dật ra trước, dây an toàn vừa mới được tháo ra khỏi người của cậu thì cậu liền nhanh chóng nhoài về hướng của hắn, hai tay vòng lấy cổ hắn kéo xuống:

“Trình Kiệt... Trình Kiệt... bụng của em khó chịu lắm”

Trình Kiệt ôm Tiêu Dật vào trong lòng, một tay luồn vào trong áo cậu xoa xoa bụng nhỏ kia:

“Được r āi anh biết r āi, anh giúp em xoa một chút”

Tiêu Dật hai mắt khép hờ, hai tay đưa lên bao lấy gương mặt của Trình Kiệt, miệng của cậu cũng ghé sát môi của hắn:

“Trình Kiệt... em hiện tại không thoải mái”

Không chỉ có riêng mình Tiêu Dật không thoải mái mà ngay cả Trình Kiệt hắn bây giờ cũng vô cùng khó chịu, nếu như không phải vì hắn còn có việc phải làm thì hắn sẽ lập tức ăn sạch sẽ người này ngay tại trên xe rầm. Tiêu Dật liên tục kéo sát gương mặt của Trình Kiệt gần về phía mình, đôi môi căng mọng kia chạm vào môi hắn mấp máy nói không rõ ràng:

“Trình Kiệt... Trình Kiệt... em thấy chóng mặt... khắp người nôn nao”

Trình Kiệt hôn Tiêu Dật một lúc sau đó mới luyến tiếc đẩy cậu ra:

“Anh đưa em về nghỉ ngơi một chút, rất nhanh sẽ khỏe lại như bình thường”

Tiêu Dật vừa bị đẩy ra liền cõi chấp ôm chặt lấy cằm cổ của Trình Kiệt, miệng nhỏ kề cận ở bên miệng của hắn nói khẽ cầu xin:

“Trình Kiệt... Trình Kiệt... em khó chịu khắp người”

Đầu lưỡi của Tiêu Dật chủ động vươn ra liếm lấy bên khóm miệng của Trình Kiệt, muốn đưa vào bên trong miệng của hắn tìm kiếm nơi quen thuộc, ngay cả người của cậu cũng biến động không ngừng liên tục cọ cọ vào hắn:

“Trình Kiệt... Trình Kiệt... há miệng của anh ra”

Trình Kiệt khổ sở, hờ ly nhỏ này thế nhưng lại chủ động động tình như vậy, nhưng mà thời gian lên máy bay của hắn cũng sắp đến, nếu còn muốn hắn hiện tại há miệng ra thì phải tốn thêm khoảng thời gian dài dài cùng người này ăn ăn một lượt. Trình Kiệt có một chuyến công tác đến Thượng Hải kéo dài ba ngày, hắn đương nhiên là muốn mang theo hờ ly nhỏ của mình đi cùng, nhưng nếu như dùng phương pháp quang minh chính đại hỏi cậu có thể đi cùng hắn hay không thì Tiêu Dật khẳng định sẽ từ chối, chi

bằng hắn hiện tại ra tay trước một bước khiến cho người này không còn tỉnh táo cùng đi theo, đến khi ấy Tiêu Dật bắt đàu lấy lại được ý thức rã thì cậu đã ở Thượng Hải bên cạnh hắn.

Trình Kiệt nghiêng đàu đẩy Tiểu Dật ra một chút:

“Được rã, hiện tại anh đưa em về nhà nghỉ ngơi, lát nữa về đến nhà rã liền chỉ èu theo ý của em”

Tiêu Dật vẫn cứ ôm chặt cứng lấy Trình Kiệt, dường như cậu đang tức giận cho nên cả người lìèn khẽ lắc lư, ngay cả cái đàu nhỏ cũng kiên quyết lắc qua bên trái rã đến bên phải:

“Trình Kiệt há miệng ra... há miệng ra a”

Trình Kiệt cũng hết cách, bây giờ mà không nghe theo ý của Tiêu Dật khẳng định cậu sẽ ở trên xe quay cho hắn không thể lái xe rời đi được, chính vì thế Trình Kiệt lìèn nhanh chóng há miệng ngậm lấy đàu lưỡi hàng hàng nhỏ nhắn kia của người ta quấn quít một hã. Tiêu Dật hai tay ôm cổ của Trình Kiệt, đàu nhỏ hơi ngả về phía sau đón nhận nụ hôn kia của hắn, hôn được một lúc Trình Kiệt lìèn rời khỏi môi cậu khàn giọng nói:

“Được rã Tiểu Dật, em ngã qua ghế bên cạnh đi”

Tiêu Dật vẫn cứ ôm chặt Trình Kiệt như vậy, đàu nhỏ gục ở trên vai của Trình Kiệt lầm bầm:

“Trình Kiệt em khó chịu lắm... khắp người đàu không thoải mái”

Trình Kiệt thử gõ tay Tiêu Dật ra nhưng không được, hắn chỉ vừa dùng sức thử một chút thì đôi tay kia của cậu lại thêm sức lực ôm chặt lấy hắn:

“Trình Kiệt, sao anh lại đẩy em... sao anh lại cứ đẩy em như vậy hả?”

Trình Kiệt khàn giọng giải thích với hõly nhỏ đã sớm say đến thán trí mơ màng kia:

“Anh không đẩy em, anh là muốn ôm em qua ngã vào ghế của mình, như vậy anh mới có thể lái xe đưa em về nhà được”

Tiêu Dật liên miêng ai oán:

“Sao anh lại đẩy em hả Trình Kiệt?”

Trình Kiệt vẫn cố gắng giữ bình tĩnh không ngay ở chỗ nào lột sạch quần áo của người ta:

“Tiêu Dật, em ngã lại vào ghế của mình có được không, như vậy anh mới có thể lái xe”

Tiêu Dật chỉ lặp đi lặp lại câu hỏi kia, hai tay cũng ôm lấy cằm cổ của Trình Kiệt chặt cứng:

“Anh vì sao cứ đẩy em, đẩy em như vậy là sao...”

Trình Kiệt cuống cùng không còn cách nào khác cả đành lùi tay vào áo của Tiêu Dật vân vê điểm nhỏ trước ngực nhạy cảm kia, tay còn lại mang khóa quần của cậu kéo xuống cằm lấy Tiêu Dật Dật trêu đùa trong lòng bàn tay. Quả như Trình Kiệt dự đoán trước, Tiêu Dật ngay lập tức mỉm nhũn dấn dấn buông tay ra khỏi cằm cổ Trình Kiệt khẽ ngân nga kêu:

“Uhm... a...”

Trình Kiệt thu tay lại, nhân lúc Tiêu Dật không cảnh giác liền bế cậu đặt sang ghế ngã bên cạnh. Tiêu Dật đột nhiên bị chuyển sang vị trí khác liền mở ra hai mặt định đưa tay ôm lấy cằm cổ của Trình Kiệt tính ngã lên người hắn nữa, có điều Trình Kiệt đã nhanh hơn một bước mang hai tay của mình đặt ở vị trí vừa rồi, ngay cả miệng của mình cũng đưa tới phục vị miệng nhỏ kia của người ta. Trình Kiệt chậm rãi rời khỏi đôi môi của Tiêu Dật, sau khi nhìn thấy người bên cạnh đang nhắm nghiền hai mắt mê man hắn liền từ từ thu tay trở về, nhưng mà Trình Kiệt vừa có ý định thu tay về Tiêu Dật liền la lớn làm loạn:

“Mau lại hôn miệng của em... Trình Kiệt hôn miệng của em... hôn miệng của em”

Trình Kiệt khổ sở, không nghĩ tới Tiêu Dật một khi say rượu lại có bộ dạng cỗ chấp như thế này, hắn cúi xuống ngăn đi cái miệng đang liên tục mòi gọi kia, mang đài lưỡi của mình luồn vào trong khoang miệng cậu không bỏ sót bất cứ chỗ nào, đến cuối cùng cảm nhận được Tiểu Dật Dật bắt đài bắn ra thứ dịch nóng ấm kia thì Trình Kiệt mới có thể thu tay lại để lái xe được. Trình Kiệt giúp Tiêu Dật chỉnh lại quần áo thật ngay ngắn, Tiêu Dật có lẽ được thỏa mãn rã lên ngã rất ngoan có điều miệng nhỏ thì lại liên tục nói ra những lời nó so với hắn chỉ sợ còn lưu manh hơn nhiều:

“Trình Kiệt có thích miệng của em không hả?”

Trình Kiệt vừa lái xe vừa đáp:

“Có!”

Tiêu Dật lại thở phì phò:

“Trình Kiệt có thích đậu đỗ của em không hả?”

Trình Kiệt giống như nghĩ ra điều gì đó liền cầm lấy điện thoại của mình làm một vài thao tác rồi mới hỏi lại Tiêu Dật:

“Em nói gì?”

Tiêu Dật cáu kỉnh, hai mắt nhắm nghiền nâng giọng hỏi: “Đậu đỗ của em...” Nói rồi Tiêu Dật liền mang áo của mình kéo lên: “Có thích không?”

Trình Kiệt thông qua kính chiếu hậu nhìn tới cảnh này thì buồn cười:

“Thích”

Tiêu Dật bĩu môi:

“Thế Tiểu Dật Dật, Tiểu Dật Dật có thích không?”

Trình Kiệt đáp:

“Đương nhiên là rất thích”

Tiêu Dật hù hù:

“Động nhỏ phía sau, động nhỏ phía sau có thích hay không?”

Trình Kiệt gật đầu cười ha ha:

“Lại càng thích”

Tiêu Dật cười khanh khách một tiếng:

“Eo nhỏ của em có thích không?”

Trình Kiệt vui vẻ cùng một họ ly nhỏ uống rượu say nói chuyện:

“Thích chứ”

Tiêu Dật hỏi tiếp:

“Đôi chân của em có thích không?”

Trình Kiệt:

“Làm sao có thể ghét bỏ được đôi chân của em chứ”

Tiêu Dật gật đầu tỏ vẻ đi đâu đó là hiển nhiên:

“Cánh tay của em có thích không?”

Trình Kiệt cười cười:

“Cực kỳ thích”

Tiêu Dật nghiêng đầu:

“Cần cổ của em có thích không?”

Trình Kiệt đưa tay lên đẩy đài Tiêu Dật vèchỗ cũ tránh cho cậu bị mồi:

“Thích lắm”

Tiêu Dật đột nhiên a a hét lên một tiếng:

“Đang đi đâu đây... mấy giờ rã, đã đến giờ làm việc hay chưa?”

Trình Kiệt vẫn thản nhiên dỗ dành Tiêu Dật:

“Vẫn chưa đến giờ phải làm việc, anh đang đưa em vềnơi làm việc đây”

Tiêu Dật gật gật đài, sau đó gương mặt đột nhiên nhăn lại mếu máo đáng thương:

“Trình Kiệt...”

Trình Kiệt liếc nhìn Tiêu Dật một cái rã lại quay vènhìn đường lớn phía trước:

“Ừ, sao thế?”

Tiêu Dật đưa tay lên muốn tháo dây an toàn ra nhưng không được liền la hét:

“Em muốn ăn một viên kẹo... một viên kẹo”

Trên xe của Trình Kiệt trước đây không để mấy thứ đõ ăn vặt như vậy, nhưng từ khi quen biết họ lonly nhỏ thích ăn đòngot này lúc nào trên xe hắn cũng có một vài viên kẹo mà cậu thích ăn nhất, thế cho nên hiện tại Trình Kiệt liền với tay lấy một viên kẹo từ trong hộp rã bỏ vào miệng của Tiêu Dật. Tiêu Dật vừa há miệng la hét liền có một viên kẹo đút vào, chính vì thế ngay lập tức im bặt, tay chân cũng không khua loạn nữa.

“Anh tài xế cho em đi nhò với, em sẽ cho anh làm người yêu em. Anh tài xế cho em đi nhò với, em sẽ anh làm người yêu em. Làm gì có chuyện cho không như thế, ông đây không phải loại người như vậy, a li li li a lì lì

a... kẹo của em đâu r ầy” Tiêu Dật đang hát thì viên kẹo từ trong miệng rơi ra khiến cho cậu lại một lần nữa hét lớn xoay người lung tung.

Trình Kiệt vừa phải tập trung lái xe vừa phải lấy một viên kẹo khác bỏ vào trong miệng của Tiêu Dật:

“Đừng mở miệng nếu không kẹo sẽ chảy mất đó, em nhảm mắt lại ngủ một chút đi”

Tiêu Dật quả thật ngậm miệng lại không nói gì cả, một lúc sau vì quá mệt mỏi mà ngủ thiếp đi. Trình Kiệt nhanh chóng tăng tốc đi tới sân bay, hắn có một chiếc máy bay riêng cho nên không cần phải làm thủ tục gì cả trước khi lên máy bay, nếu không thì Tiêu Dật say đến bất tỉnh nhân sự thế này hắn cũng không có cách đưa cậu vượt qua khỏi cửa soát vé. Lần này Trình Kiệt đi Thượng Hải công tác ba ngày, trợ lý Tiểu Khiết cũng đi theo, lúc trợ lý Tiểu Khiết sút ruột đứng ở bên cạnh máy bay đợi lì lợn nhìn thấy Trình tổng ôm theo chàng trai mỗi buổi trưa đều đi qua chỗ làm việc của cô để vào trong văn phòng Trình tổng lì lợn giật mình ngây người ra đó mất vài giây. Tuy rằng Tiểu Khiết vốn đã ngầm hiểu ra được mối quan hệ mờ ám kia của hai người, nhưng hiện tại Trình Kiệt lại có thể ngang nhiên ôm theo Tiêu Dật đi cùng thế này cũng khiến cho người ta phải kinh sợ:

“Trình tổng, cậu ta có bị sao không vậy?”

Trình Kiệt nhanh chân bế Tiêu Dật đi lên máy bay thản nhiên đáp:

“Không sao, em ấy bị say rượu”

Tiểu Khiết trong lòng thầm nghĩ có phải hay không Trình Kiệt bỏ thuốc Tiêu Dật nhưng mà cô từ đầu đến cuối vẫn không dám hỏi ra chỉ còn biết bước theo sau lưng Trình Kiệt lên máy bay. Tổng Ngộ Phạm lần này cũng đi công tác cùng Trình Kiệt, lúc nhìn thấy Tiêu Dật đang nằm trong lòng ngực của Trình Kiệt cũng phải giật mình mà đứng dậy ai nha một tiếng:

“A Kiệt, cậu bỏ thuốc cậu ta hả?”

Thư ký Tiểu Khiết cũng vểnh tai muốn nghe câu trả lời của Trình Kiệt, nhưng từ đài đến cuối Trình Kiệt cũng không trả lời câu hỏi đó. Trình Kiệt đặt Tiêu Dật ngã vào ghế đệm thoải mái, giúp cho cậu ngã thật cẩn thận rã ngay lập tức ngã vào bên cạnh nói:

“Chúng ta đi được rã”

Tống Ngộ Phàm ngã ở hàng ghế phía bên kia, thư ký Tiểu Khiết ngã ở bên cạnh Tống Ngộ Phàm, lúc này Tống Ngộ Phàm cũng không kiêng kị gì mà hỏi:

“A Kiệt, cậu làm thế này cậu ta có biết hay không?”

Trình Kiệt chỉnh đùi hòa nhở lại một chút, mang chăn đắp vào người cho Tiêu Dật rã nghiêng đài cậu về phía bên vai mình:

“Đương nhiên là phải biết, em ấy không ngốc đến mức lát nữa tỉnh dậy cũng không biết mình đã không còn ở Bắc Kinh”

Tống Ngộ Phàm suýt chút nữa phun ngum nước mình vừa mới uống trong miệng ra:

“Biết trước và biết sau cũng là vấn đề đó, ý của cậu là cậu ta hiện tại vẫn còn chưa biết cái gì sao?”

Trình Kiệt gật đài:

“Một lát nữa em ấy dậy rã thì tôi sẽ nói cho em ấy biết”

Tống Ngộ Phàm buồi cười:

“Cậu làm như vậy cậu ta không tức giận mới là lạ đó”

Trình Kiệt cầm lấy tay của Tiêu Dật nghịch nghịch đài ngón tay thon dài kia của cậu:

“Em ấy rất dễ dỗ, cũng chỉ có thể tức giận một chút mà thôi”.Tiêu Dật trở lại chỗ ngã liếc nhìn Trình Kiệt một cái rã mới cầm đũa tiếp tục gấp

thức ăn đưa vào trong miệng, miếng thịt bò kia vừa mới ngâm vào trong miệng nhai một chút Tiêu Dật liền giật mình vội vã phun ra:

“Sao lại vừa cay vừa đắng thế này”

Trình Kiệt một bộ dáng bất ngờ:

“Vừa cay vừa đắng sao? Như vậy em uống một ngụm nước đi”

Tiêu Dật cầm lấy ly nước ở bên cạnh đưa lên miệng uống một ngụm lớn, sau khi thứ chất lỏng kia tràn vào trong cuống họng rầm thì cậu mới phát giác ra được có cái gì đó không đúng cho lắm, hơn nữa mùi vị hình như cũng không phải là nước suối cậu vẫn uống. Tiêu Dật đặt ly nước cách xa mình nhíu mày nói:

“Sao lại vẫn cứ vừa cay vừa đắng như vậy, mùi vị cũng kỳ lạ nữa”

Trình Kiệt cầm lấy ly nước của Tiêu Dật đưa lên miệng uống thử, gương mặt hắn không có biểu hiện gì khi trả lời:

“Không có, hay là do dư vị của miếng thịt kia vẫn còn trong miệng em, em uống thêm một ngụm nữa đi”

Tiêu Dật vừa mới rầm ăn phải một miếng thịt vừa cay vừa đắng, cậu từ trước tới giờ chỉ thích ăn đồ ngọt mà thôi, hiện tại đột nhiên bị ăn phải đồ cay cho nên có phản ứng như vậy cũng không có gì lạ. Tiêu Dật cầm lại ly nước đưa lên miệng uống thêm một ngụm lớn nữa, uống một ngụm lớn vẫn không cảm thấy hết cay ngược lại còn muối cay hơn, hơn nữa mùi vị này hình như là rượu:

“Nước này sao lại kỳ quái như thế, có phải là rượu trắng rầm hay không?”

Trình Kiệt nhìn Tiêu Dật khó hiểu:

“Là nước suối, được rầm để anh nói phục vụ đổi ly nước khác cho em”

Trình Kiệt gọi phục vụ tới nói đổi cho Tiêu Dật một ly nước suối khác, ly nước rất nhanh được mang lên Tiêu Dật không có do dự gì mà cầm lên uống thêm một ngụm lớn nữa:

“Sao lại thế này, cái này nhất định là rượu trắng nữa”

Trình Kiệt quan sát biểu hiện của Tiêu Dật, phát hiện ra vành tai cùng gương mặt của cậu bắt đầu ửng hồng lên, lúc đặt ly nước kia xuống bàn còn suýt nữa đánh đổ. Trình Kiệt chậm rãi cầm lấy ly rượu kia của Tiêu Dật đưa lên miệng nhấp một ngụm:

“Tiêu Dật, thật sự là nước mà, có lẽ chính là dư vị của miếng thịt kia rã, em uống một ngụm lớn nữa xem có hết hay không”

Tiêu Dật nãc lên một cái, đầu óc có chút quay cuồng không nghĩ được gì nhiều cả, Trình Kiệt đặt ly rượu vào tay cậu liên tục đẩy lên ý nói cậu uống, Tiêu Dật cũng thuận theo uống thêm một ngụm lớn nữa, sau đó kết quả nhịn không được phải đặt xuống lắc lắc cái đầu nhỏ:

“Sao lại vừa cay vừa đắng như thế này, Trình Kiệt anh gọi nước ngọt cho em đi”

Trước đây Tiêu Dật cũng nói với Trình Kiệt là cậu không uống được rượu, tửu lượng đặc biệt kém cho nên khi hai người đi ăn Tiêu Dật không bao giờ cùng uống rượu với Trình Kiệt cả, hiện tại Trình Kiệt hắn đây xem như cũng được kiểm chứng rã:

“Được rã, anh gọi nước ngọt tối cho em”

Phục vụ mang lên một ly coca cola, Tiêu Dật lại vội vàng đưa lên miệng uống hết ly coca cola đó. Nếu như là trước đây Tiêu Dật chỉ uống nước ép hoa quả, tuyệt đối sẽ không uống loại nước ngọt có ga này, nhưng bởi vì miệng cậu hiện tại vừa cay vừa đắng cho nên mới không để ý đến chuyện đó mà gấp gáp uống hết, có điều nếu một người tửu lượng không tốt vừa uống loại rượu có nồng độ cồn mạnh như vậy lại còn uống thêm nước ngọt có ga khẳng định sẽ say đến không còn sức lực, giống như Tiêu Dật hiện tại vậy vừa uống xong ly coca cola kia liền gục xuống bàn. Trình Kiệt

gọi Tiêu Dật hai tiếng chỉ thấy cậu âm ầm đáp lại, cuối cùng liền đỡ người ta rời khỏi nhà hàng đi vào trong xe.

Tiêu Dật hai mắt mơ màng nhìn lên phía trên nóc xe, Trình Kiệt nhắc người cậu lên ngã thật cẩn thận, tìm kiếm tư thế thoải mái nhất cho cậu rã mang dây an toàn thắt vào giúp cậu. Tiêu Dật hai tay kéo dây an toàn trước ngực của mình ra rã dùng giọng nói không rõ ràng:

“Khó chịu... không thoải mái”

Trình Kiệt trước là phải ngồi ở bên cạnh cố định hely nhỏ đang làm loạn kia một lúc chưa thể lái xe rời đi ngay được:

“Tiêu Dật ngoan ngoãn đừng làm loạn”

Hai tay của Tiêu Dật cứ xua qua xua lại, hơi thở có mùi rượu nặng đậm khiến cho Trình Kiệt hấn thật sự cũng muốn cùng người này say một trận ngay tại chỗ này đây. Trình Kiệt đành phải tháo dây an toàn của Tiêu Dật ra trước, dây an toàn vừa mới được tháo ra khỏi người của cậu thì cậu liền nhanh chóng nhô vào hướng của hấn, hai tay vòng lấy cổ hấn kéo xuống:

“Trình Kiệt... Trình Kiệt... bụng của em khó chịu lắm”

Trình Kiệt ôm Tiêu Dật vào trong lòng, một tay luân vào trong áo cậu xoa xoa bụng nhỏ kia:

“Được rã anh biết rã, anh giúp em xoa một chút”

Tiêu Dật hai mắt khép hờ, hai tay đưa lên bao lấy gương mặt của Trình Kiệt, miệng của cậu cũng ghé sát môi của hấn:

“Trình Kiệt... em hiện tại không thoải mái”

Không chỉ có riêng mình Tiêu Dật không thoải mái mà ngay cả Trình Kiệt hấn bây giờ cũng vô cùng khó chịu, nếu như không phải vì hấn còn có việc phải làm thì hấn sẽ lập tức ăn sạch sẽ người này ngay tại trên xe rã.

Tiêu Dật liên tục kéo sát gương mặt của Trình Kiệt gần về phía mình, đôi môi căng mọng kia chạm vào môi hắn mấp máy nói không rõ ràng:

“Trình Kiệt... Trình Kiệt... em thấy chóng mặt... khắp người nôn nao”

Trình Kiệt hôn Tiêu Dật một lúc sau đó mới luyến tiếc đẩy cậu ra:

“Anh đưa em về nghỉ ngơi một chút, rất nhanh sẽ khỏe lại như bình thường”

Tiêu Dật vừa bị đẩy ra liền cố chấp ôm chặt lấy cổ của Trình Kiệt, miệng nhỏ kề cận ở bên miệng của hắn nói khe khẽ cầu xin:

“Trình Kiệt... Trình Kiệt... em khó chịu khắp người”

Đầu lưỡi của Tiêu Dật chủ động vươn ra liếm lấy bên khóe miệng của Trình Kiệt, muốn đưa vào bên trong miệng của hắn tìm kiếm nơi quen thuộc, ngay cả người của cậu cũng biến động không ngừng liên tục cọ cọ vào hắn:

“Trình Kiệt... Trình Kiệt... há miệng của anh ra”

Trình Kiệt khổ sở, hờn nhở này thế nhưng lại chủ động động tình như vậy, nhưng mà thời gian lên máy bay của hắn cũng sắp đến, nếu còn muốn hắn hiện tại há miệng ra thì phải tốn thêm khoảng thời gian dài dài cùng người này ăn ăn một lượt. Trình Kiệt có một chuyến công tác đến Thượng Hải kéo dài ba ngày, hắn đương nhiên là muốn mang theo hờn nhở của mình đi cùng, nhưng nếu như dùng phương pháp quang minh chính đại hỏi cậu có thể đi cùng hắn hay không thì Tiêu Dật khẳng định sẽ từ chối, chỉ bằng hắn hiện tại ra tay trước một bước khiến cho người này không còn tỉnh táo cùng đi theo, đến khi ấy Tiêu Dật bắt đầu lấy lại được ý thức rã thì cậu đã ở Thượng Hải bên cạnh hắn.

Trình Kiệt nghiêng đầu đẩy Tiêu Dật ra một chút:

“Được rã, hiện tại anh đưa em về nhà nghỉ ngơi, lát nữa về đến nhà rã liền chỉ đầu theo ý của em”

Tiêu Dật vẫn cứ ôm chặt cứng lấy Trình Kiệt, dường như cậu đang tức giận cho nên cả người liền khẽ lắc lư, ngay cả cái đài nhỏ cũng kiên quyết lắc qua bên trái rồi đến bên phải:

“Trình Kiệt há miệng ra... há miệng ra a”

Trình Kiệt cũng hết cách, bây giờ mà không nghe theo ý của Tiêu Dật khẳng định cậu sẽ ở trên xe quay cho hắn không thể lái xe rời đi được, chính vì thế Trình Kiệt liền nhanh chóng há miệng ngậm lấy đài lưỡi hàng hàng nhỏ nhắn kia của người ta quấn quít một hồi. Tiêu Dật hai tay ôm cổ của Trình Kiệt, đài nhỏ hơi ngả về phía sau đón nhận nụ hôn kia của hắn, hôn được một lúc Trình Kiệt liền rời khỏi môi cậu khàn giọng nói:

“Được rồi Tiêu Dật, em ngồi qua ghế bên cạnh đi”

Tiêu Dật vẫn cứ ôm chặt Trình Kiệt như vậy, đài nhỏ gục ở trên vai của Trình Kiệt lầm bầm:

“Trình Kiệt em khó chịu lắm... khắp người đài không thoải mái”

Trình Kiệt thử gõ tay Tiêu Dật ra nhưng không được, hắn chỉ vừa dùng sức thử một chút thì đôi tay kia của cậu lại thêm sức lực ôm chặt lấy hắn:

“Trình Kiệt, sao anh lại đẩy em... sao anh lại cứ đẩy em như vậy hả?”

Trình Kiệt khàn giọng giải thích với họ ly nhỏ đã sớm say đến thẫn trí mơ màng kia:

“Anh không đẩy em, anh là muốn ôm em qua ngồi vào ghế của mình, như vậy anh mới có thể lái xe đưa em về nhà được”

Tiêu Dật liên miệng ai oán:

“Sao anh lại đẩy em hả Trình Kiệt?”

Trình Kiệt vẫn cố gắng giữ bình tĩnh không ngay ở chỗ nào lột sạch quần áo của người ta:

“Tiêu Dật, em ngã lại vào ghế của mình có được không, như vậy anh mới có thể lái xe”

Tiêu Dật chỉ lặp đi lặp lại câu hỏi kia, hai tay cũng ôm lấy cằm cổ của Trình Kiệt chặt cứng:

“Anh vì sao cứ đẩy em, đẩy em như vậy là sao...”

Trình Kiệt cuối cùng không còn cách nào khác cả đành lùn tay vào áo của Tiêu Dật vân vê điểm nhỏ trước ngực nhạy cảm kia, tay còn lại mang khóa quanh của cậu kéo xuống cầm lấy Tiêu Dật Dật trêu đùa trong lòng bàn tay. Quả như Trình Kiệt dự đoán trước, Tiêu Dật ngay lập tức mỉm nhũn dấn dấn buông tay ra khỏi cằm cổ Trình Kiệt khẽ ngân nga kêu:

“Uhm... a...”

Trình Kiệt thu tay lại, nhân lúc Tiêu Dật không cảnh giác liền bế cậu đặt sang ghế ngồi bên cạnh. Tiêu Dật đột nhiên bị chuyển sang vị trí khác liền mở ra hai mặt định đưa tay ôm lấy cằm cổ của Trình Kiệt tính ngã lên người hắn nữa, có điều Trình Kiệt đã nhanh hơn một bước mang hai tay của mình đặt ở vị trí vừa rồi, ngay cả miệng của mình cũng đưa tới phục vị miệng nhỏ kia của người ta. Trình Kiệt chậm rãi rời khỏi đôi môi của Tiêu Dật, sau khi nhìn thấy người bên cạnh đang nhắm nghiền hai mắt mê man hắn liền từ từ thu tay trở về, nhưng mà Trình Kiệt vừa có ý định thu tay về Tiêu Dật liền la lớn làm loạn:

“Mau lại hôn miệng của em... Trình Kiệt hôn miệng của em... hôn miệng của em”

Trình Kiệt khổ sở, không nghĩ tới Tiêu Dật một khi say rượu lại có bộ dạng cố chấp như thế này, hắn cúi xuống ngăn đi cái miệng đang liên tục mời gọi kia, mang đầu lưỡi của mình luồn vào trong khoang miệng cậu không bỏ sót bất cứ chỗ nào, đến cuối cùng cảm nhận được Tiêu Dật bắt đầu bắn ra thứ dịch nóng ấm kia thì Trình Kiệt mới có thể thu tay lại để lái xe được. Trình Kiệt giúp Tiêu Dật chỉnh lại quanh áo thật ngay ngắn, Tiêu Dật có lẽ được thỏa mãn rãnh liền ngã rất ngoan có điều miệng nhỏ

thì lại liên tục nói ra những lời nó so với hắn chỉ sợ còn lưu manh hơn nhau:

“Trình Kiệt có thích miêng của em không hả?”

Trình Kiệt vừa lái xe vừa đáp:

“Có!”

Tiêu Dật lại thở phì phò:

“Trình Kiệt có thích đậu đỗ của em không hả?”

Trình Kiệt giống như nghĩ ra điệu gì đó liền cầm lấy điện thoại của mình làm một vài thao tác rồi mới hỏi lại Tiêu Dật:

“Em nói gì?”

Tiêu Dật cầu kỉnh, hai mắt nhắm nghiền nâng giọng hỏi: “Đậu đỗ của em...” Nói rồi Tiêu Dật liền mang áo của mình kéo lên: “Có thích không?”

Trình Kiệt thông qua kính chiếu hậu nhìn tới cảnh này thì buôn cười:

“Thích”

Tiêu Dật bĩu môi:

“Thế Tiêu Dật Dật, Tiêu Dật Dật có thích không?”

Trình Kiệt đáp:

“Đương nhiên là rất thích”

Tiêu Dật hù hờ:

“Động nhỏ phía sau, động nhỏ phía sau có thích hay không?”

Trình Kiệt gật đầu cười ha ha:

“Lại càng thích”

Tiêu Dật cười khanh khách một tiếng:

“Eo nhỏ của em có thích không?”

Trình Kiệt vui vẻ cùng một hổy nhỏ uống rượu say nói chuyện:

“Thích chứ”

Tiêu Dật hỏi tiếp:

“Đôi chân của em có thích không?”

Trình Kiệt:

“Làm sao có thể ghét bỏ được đôi chân của em chứ”

Tiêu Dật gật đầu tỏ vẻ điệu đó là hiển nhiên:

“Cánh tay của em có thích không?”

Trình Kiệt cười cười:

“Cực kỳ thích”

Tiêu Dật nghiêng đầu:

“Cần cổ của em có thích không?”

Trình Kiệt đưa tay lên đẩy đầu Tiêu Dật về chỗ cũ tránh cho cậu bị mồi:

“Thích lắm”

Tiêu Dật đột nhiên a a hét lên một tiếng:

“Đang đi đâu đây... mấy giờ rã, đã đến giờ làm việc hay chưa?”

Trình Kiệt vẫn thản nhiên dỗ dành Tiêu Dật:

“Vẫn chưa đến giờ phải làm việc, anh đang đưa em về nơi làm việc đây”

Tiêu Dật gật gật đầu, sau đó gương mặt đột nhiên nhăn lại mếu máo đáng thương:

“Trình Kiệt...”

Trình Kiệt liếc nhìn Tiêu Dật một cái rồi lại quay về nhìn đường lớn phía trước:

“Ừ, sao thế?”

Tiêu Dật đưa tay lên muốn tháo dây an toàn ra nhưng không được liền la hét:

“Em muốn ăn một viên kẹo... một viên kẹo”

Trên xe của Trình Kiệt trước đây không để mấy thứ đồ ăn vặt như vậy, nhưng từ khi quen biết họ lì nhở thích ăn đồ ngọt này lúc nào trên xe hắn cũng có một vài viên kẹo mà cậu thích ăn nhất, thế cho nên hiện tại Trình Kiệt liền với tay lấy một viên kẹo từ trong hộp rồi bỏ vào miệng của Tiêu Dật. Tiêu Dật vừa há miệng la hét liền có một viên kẹo đút vào, chính vì thế ngay lập tức im bặt, tay chân cũng không khua loạn nữa.

“Anh tài xế cho em đi nhờ với, em sẽ cho anh làm người yêu em. Anh tài xế cho em đi nhờ với, em sẽ anh làm người yêu em. Làm gì có chuyện cho không như thế, ông đây không phải loại người như vậy, a li li li a lì lì a... kẹo của em đâu rồi” Tiêu Dật đang hát thì viên kẹo từ trong miệng rơi ra khiến cho cậu lại một lần nữa hét lớn xoay người lung tung.

Trình Kiệt vừa phải tập trung lái xe vừa phải lấy một viên kẹo khác bỏ vào trong miệng của Tiêu Dật:

“Đừng mở miệng nếu không kẹo sẽ chạy mất đó, em nhắm mắt lại ngủ một chút đi”

Tiêu Dật quả thật ngậm miệng lại không nói gì cả, một lúc sau vì quá mệt mỏi mà ngủ thiếp đi. Trình Kiệt nhanh chóng tăng tốc đi tới sân bay, hắn có một chiếc máy bay riêng cho nên không cần phải làm thủ tục gì cả trước khi lên máy bay, nếu không thì Tiêu Dật say đến bất tỉnh nhân sự thế này hắn cũng không có cách đưa cậu vượt qua khỏi cửa soát vé. Lần này Trình Kiệt đi Thượng Hải công tác ba ngày, trợ lý Tiểu Khiết cũng đi theo, lúc trợ lý Tiểu Khiết sốt ruột đứng ở bên cạnh máy bay đợi lì lợn nhìn thấy Trình tổng ôm theo chàng trai mỗi buổi trưa đều đi qua chỗ làm việc của cô để vào trong văn phòng Trình tổng lì lợn giật mình ngây người ra đó mất vài giây. Tuy rằng Tiểu Khiết vốn đã ngầm hiểu ra được mối quan hệ mờ ám kia của hai người, nhưng hiện tại Trình Kiệt lại có thể ngang nhiên ôm theo Tiêu Dật đi cùng thế này cũng khiến cho người ta phải kinh sợ:

“Trình tổng, cậu ta có bị sao không vậy?”

Trình Kiệt nhanh chân bế Tiêu Dật đi lên máy bay thản nhiên đáp:

“Không sao, em ấy bị say rượu”

Tiểu Khiết trong lòng thầm nghĩ có phải hay không Trình Kiệt bỏ thuốc Tiêu Dật nhưng mà cô từ đầu đến cuối vẫn không dám hỏi ra chỉ còn biết bước theo sau lưng Trình Kiệt lên máy bay. Tống Ngộ Phạm lần này cũng đi công tác cùng Trình Kiệt, lúc nhìn thấy Tiêu Dật đang nằm trong lòng ngực của Trình Kiệt cũng phì giật mình mà đứng dậy ai nha một tiếng:

“A Kiệt, cậu bỏ thuốc cậu ta hả?”

Thư ký Tiểu Khiết cũng vểnh tai muốn nghe câu trả lời của Trình Kiệt, nhưng từ đầu đến cuối Trình Kiệt cũng không trả lời câu hỏi đó. Trình Kiệt đặt Tiêu Dật ngồi vào ghế đệm thoải mái, giúp cho cậu ngồi thật cẩn thận rầm ngay lập tức ngồi vào bên cạnh nói:

“Chúng ta đi được rồi”

Tống Ngộ Phạm ngồi ở hàng ghế phía bên kia, thư ký Tiểu Khiết ngồi ở bên cạnh Tống Ngộ Phạm, lúc này Tống Ngộ Phạm cũng không kiêng kị gì mà hỏi:

“A Kiệt, cậu làm thế này cậu ta có biết hay không?”

Trình Kiệt chỉnh điềm hòa nhở lại một chút, mang chăn đắp vào người cho Tiêu Dật rã nghiêng đầu cậu về phía bên vai mình:

“Đương nhiên là phải biết, em ấy không ngốc đến mức lát nữa tỉnh dậy cũng không biết mình đã không còn ở Bắc Kinh”

Tống Ngộ Phàm suýt chút nữa phun ngum nước mình vừa mới uống trong miệng ra:

“Biết trước và biết sau cũng là vấn đề đó, ý của cậu là cậu ta hiện tại vẫn còn chưa biết cái gì sao?”

Trình Kiệt gật đầu:

“Một lát nữa em ấy dậy rã thì tôi sẽ nói cho em ấy biết”

Tống Ngộ Phàm buồi cười:

“Cậu làm như vậy cậu ta không tức giận mới là lạ đó”

Trình Kiệt cầm lấy tay của Tiêu Dật nghịch nghịch đầu ngón tay thon dài kia của cậu:

“Em ấy rất dễ dỗ, cũng chỉ có thể tức giận một chút mà thôi”.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân
dtv-ebook.com

Chương 95: Kẹo Dâu Nhỏ Ngọt Ngào Nhà Ai Thê Nay

Lúc Tiêu Dật tỉnh lại liền cảm thấy đầu óc quay cuồng đau nhức vô cùng, sau đó cậu phát giác ra một điều rất kỳ quái chính là không biết nơi này rốt cuộc là nơi nào, nhìn bảy trí xung quanh cùng chiếc giường cậu đang nằm này có vẻ như nơi đây là phòng ngủ, nhưng phòng ngủ này không phải phòng ngủ ở nhà Trình Kiệt, không phải phòng ngủ ở văn phòng làm việc hắn, lại càng không phải phòng ngủ của cậu ở ký túc xá. Tiêu Dật thấy quần áo trên người mình đã đổi thành một bộ đồ ngủ đơn giản, nhìn ra bên ngoài phía tám kinh sát đất liền thấy rất nhiều những tòa nhà cao tầng, sắc trời cũng đang dần dần ngả về chiều, Tiêu Dật có chút không thể nào hiểu được liền lên tiếng gọi Trình Kiệt nhưng mà không gian vẫn chỉ có một mảnh im lặng mà thôi.

Tiêu Dật bước xuống giường mở cửa đi ra ngoài chợt nhận ra bên ngoài là một dãy hành lang dài cùng với vô số phòng đều đóng kín cửa. Tiêu Dật nhìn thấy chỗ này rất giống với khách sạn cao cấp, nhưng mà Trình Kiệt rốt cuộc vì sao lại đưa cậu đến khách sạn làm cái gì. Tiêu Dật nghĩ lại mọi chuyện, từ lúc cậu uống phải ly nước kia liền đã thấy kỳ quái rää đến hiện tại thì có thể chắc chắn thứ đó là rượu, nhưng mà Trình Kiệt tại vì sao phải lừa cậu uống rượu làm cái gì, Tiêu Dật nhanh chóng trở về phòng tìm điện thoại của mình muốn gọi cho Trình Kiệt.

Trình Kiệt đi họp về liền thấy họ nhỏ nhà mình mặc bộ quần áo ngủ kẻ sọc màu xanh của khách sạn đang ngồi ở giữa giường lớn cúi đầu nhìn điện thoại trên tay, Trình Kiệt thấy người nọ nhập tâm như vậy hắn cũng không biết liền buôn cười gọi một tiếng:

“Tiểu Dật”

Tiêu Dật giật mình ngay lập tức quay đầu lại nhìn về phía Trình Kiệt, cậu nhíu mày hỏi hắn:

“Trình Kiệt, chỗ này là chỗ nào thê?”

Trình Kiệt xoay người cởi áo vest cùng ca vát đáp:

“Thượng Hải, anh phải đi công tác ở Thượng Hải ba ngày”

Tiêu Dật đầu óc trống rỗng không thể thích nghi được, hắn phải đi công tác ở Thượng Hải ba ngày nhưng mà hiện tại như thế nào cậu lại ở đây, đầu óc quay cuồng một hồi mới nhớ đến câu trả lời của Trình Kiệt, Thượng Hải... Thượng Hải, như vậy cậu đang ở Thượng Hải sao:

“Thượng Hải? Chỗ này là Thượng Hải sao?”

Trình Kiệt thản nhiên gật đầu, Tiêu Dật đứng bật dậy lớn tiếng hỏi:

“Sao em lại ở Thượng Hải được chứ?”

Trình Kiệt đưa tay điểm nhẹ vào chóp mũi của Tiêu Dật khẽ mỉm cười:

“Đương nhiên là anh đưa em đến rồi”

Tiêu Dật gạt tay Trình Kiệt ra nhíu mày tức giận:

“Sao lại thế được, anh sao lại đưa em tới được”

Tiêu Dật không tin là cậu say đến bất tỉnh như vậy mà có thể qua được cửa soát vé của sân bay, cho dù Trình Kiệt có nhanh chóng đến đâu đi chăng nữa thì cũng không có khả năng người ở sân bay để cho Trình Kiệt bế cậu lên máy bay, lại càng không có khả năng hắn nhét cậu vào trong vali hành lý, máy quét an ninh nhất định sẽ dò ra được. Trình Kiệt ôm lấy eo của Tiêu Dật dịu dàng nói:

“Anh cứ thế ôm em tới thôi”

Tiêu Dật mặc kệ Trình Kiệt dùng cách nào đưa cậu đến đây, nhưng mà hắn lại dám không hỏi qua cậu một câu đã mang cậu rời khỏi thành phố rầm. Tiêu Dật đẩy mạnh Trình Kiệt ra nâng giọng:

“Trình Kiệt anh càng ngày càng quá đáng quá rầm, anh đã hỏi qua em hay chưa mà đã đưa em tới đây chứ?”

Trình Kiệt vẫn mỉm cười lấy lòng Tiêu Dật:

“Anh hỏi em thì em sẽ chịu đi hay sao?”

Tiêu Dật trừng lớn hai mắt:

“Anh đã biết, anh đã biết rầm tại vì sao còn cõi tình chứ hả?”

Trình Kiệt lại vươn tay vòng qua ôm lấy eo của Tiêu Dật:

“Anh chính vì biết em không chịu đi cho nên mới áp dụng phương pháp này, em cũng không phải không biết anh là không thể rời xa em được mà”

Tiêu Dật giãy giụa muốn thoát khỏi vòng tay của Trình Kiệt:

“Trình Kiệt em sẽ không tha thứ cho anh”

Tiêu Dật dùng sức bao nhiêu thì Trình Kiệt càng siết chặt cậu bấy nhiêu:

“Được được được, lần này là anh không đúng, anh không nên không hỏi ý kiến của em”

Tiêu Dật vẫn cứ dùng sức muốn đẩy Trình Kiệt cách xa mình ra nhưng không được:

“Lần này là anh sai rầm, như vậy em muốn cái gì nào, em muốn cái gì anh cũng đều chiều theo em cả”

Tiêu Dật quay lại trừng mắt nhìn Trình Kiệt:

“Lần nào cũng là anh sai chứ không phải chỉ có mỗi lần này thôi, em nói cho anh biết nếu như anh lần sau còn tự ý quyết định như vậy nữa thì đừng có mà trách em”

Thật ra có lần thứ nhất thì sẽ có lần thứ hai thứ ba, hơn nữa cho dù Trình Kiệt có làm thêm nhì lần nữa thì câu nói anh đừng có mà trách em kia của Tiêu Dật cũng không thể làm gì được hắn, dĩ nhiên thì Trình Kiệt sẽ không có khiêu khích hỏi cậu sẽ làm gì mà chỉ ở bên cạnh dịu dàng hôn hồn vào cằm cổ người ta:

“Được rồi mà, anh sau này sẽ không tự ý quyết định như vậy nữa”

Tiêu Dật giống như nhớ ra điều gì đó liền nâng giọng:

“Anh buổi sáng dám lừa em uống rượu có phải không, em rõ ràng nói đó là rượu rỗ vì sao anh còn nói là nước chứ”

Trình Kiệt đương nhiên phải nói đó là nước thì Tiêu Dật mới chịu uống nhì lần như thế, mà uống nhì lần như vậy hắn mới có thể ôm cậu đến Thượng Hải được:

“Là anh sai, anh không nên nữa em uống rượu”

Tiêu Dật bùi môi cầu kỉnh:

“Em sẽ không tha thứ cho anh chuyện này, lần này anh gạt em uống rượu ai biết lần sau anh còn gạt em ăn thứ gì nữa chứ”

Trình Kiệt hôn vào má của Tiêu Dật đáp:

“Có gạt em ăn thứ gì đó cũng nhất định sẽ không gạt em ăn mấy thứ ảnh hưởng đến sức khỏe của em đâu”

Tiêu Dật nghiêng đầu muốn né tránh Trình Kiệt:

“Ai nói không ảnh hưởng hả, đầu bây giờ vẫn còn đau đây này”

Trình Kiệt nhìn thấy bộ dạng đáng yêu thế này của Tiêu Dật liền càng muốn bao bọc hơn, thật sự là càng ngày càng không thể rời xa cậu được:

“Như vậy anh giúp em bóp đầu một chút, lát nữa nói người ta làm cho em một chén canh giải rượu, nếu còn chưa đỡ nữa sẽ giúp em mua thuốc đau đầu có được không”

Tiêu Dật vừa được Trình Kiệt đưa đi đến trên giường ngã liền hùn hùn:

“Em không uống thuốc”

Trình Kiệt buồi cười:

“Được được, em không uống thuốc thì không cần uống, anh giúp em bóp đầu một chút là được rồi”

Tiêu Dật nằm ở trên giường, đầu nhỏ gối lên đùi của Trình Kiệt nhắm mắt lại, không biết Trình Kiệt có học qua lớp mát xa nào hay không nhưng mà lực đạo xuất ra ở tay hắn thật sự khiến cho cậu cảm thấy vô cùng thoái mái:

“Tiêu Dật, lát nữa anh có buổi dự tiệc tối, bữa tiệc này sẽ có rất nhiều người nổi tiếng em có muốn đi hay không?”

Tiêu Dật mở mắt, cậu thật sự cũng có hứng thú muốn đi xem người nổi tiếng, nhưng mà hiện tại vẫn làm ra vẻ mệt mỏi không muốn đi:

“Không muốn đi, em mệt”

Trình Kiệt làm sao mà không biết hôm nay đang làm trò, nhưng mà hắn cũng không ngại cùng cậu diễn trò một chút:

“Em không muốn đi sao, bữa tiệc này có lẽ diễn ra khoảng vài tiếng, em ở trong phòng một mình như vậy có bị buồn chán hay không?”

Tiêu Dật liếc mắt tức giận:

“Anh vẫn còn biết đi đâu này hay sao, mang em đến chỗ này, bây giờ anh thì đi ra ngoài ăn tiệc”

Trình Kiệt cười khổ:

“Quần áo cũng đã đặt sẵn cho em rồi, có mấy bộ cho em lựa chọn, em đến nhìn xem có thích hay không”

Tiêu Dật không nói chỉ dùng ánh mắt tức giận nhìn Trình Kiệt mà thôi, Trình Kiệt mang đầu Tiêu Dật đặt xuống gối rồi đứng dậy đi về phía chỗ ghế sofa kia cầm túi ba bộ vest khác màu cho Tiêu Dật nhìn:

“Em xem, là thích bộ nào?”

Tiêu Dật đưa mắt nhìn ba bộ vest trên tay của Trình Kiệt, một bộ màu đen theo phong cách truyền thống, một bộ có hoa nhỏ màu xanh tối nhìn rất lạ mắt, còn lại một bộ màu hồng nhạt kiểu dáng hiện đại trẻ trung. Tiêu Dật nằm xoay lưng lại với Trình Kiệt giả bộ khó chịu đáp:

“Đã nói không muốn đi mà”

Trình Kiệt đặt ba bộ vest kia xuống giường rồi xoay vai Tiêu Dật lại:

“Như vậy anh ở bữa tiệc cũng thật nhớ em, anh thật sự rất muốn em đi cùng”

Tiêu Dật miễn cưỡng ngồi dậy đưa tay gẩy gẩy ba bộ vest trước giường:

“Em mà không đi thì anh cũng không để cho em yên ổn mà”

Trình Kiệt thầm nghĩ trong lòng, nếu như hắn quả thật gật đầu đồng ý để cậu ở lại khách sạn mới là không yên ổn đó. Hology nhỏ này của hắn ưa nói những lời không thật với lòng, rõ ràng rất thích nhưng lại nói không thích, từ đầu đến cuối muốn hắn đỡ dành riêng cuối cùng mới chịu làm ra vẻ miễn cưỡng gật đầu. Trình Kiệt cũng không hiểu tại sao Tiêu Dật luôn thích chơi trò đi đường vòng như vậy, nhưng mà hắn có thể cùng cậu đi thêm

một đoạn đường dài nữa thì hắn cho dù có đi lòng vòng mấy vòng cũng can tâm.

Tiêu Dật mặc bộ vest màu hồng nhạt, bên trong mặc áo sơ mi trắng, lại thắt thêm một dải khăn lụa lạ mắt ở trước cổ. Trình Kiệt giúp Tiêu Dật mang khuyên tai nhỏ, đôi khuyên tai đơn giản lấp lánh ở trên tai cậu càng làm cho gương mặt thanh tú kia sáng bừng dưới ánh đèn điện. Trình Kiệt ngắm nhìn Tiêu Dật một hồi lâu rồi thở dài, Tiêu Dật thấy thế liền hỏi:

“Sao thê?”

Trình Kiệt ở phía sau ôm nhẹ lấy eo của Tiêu Dật, cầm đặt ở trên vai cậu nghiêng đầu hôn vào má phải của cậu:

“Kéo dâu nhỏ ngọt ngào nhà ai thế này”

Tiêu Dật nghe vậy thì không giấu được nụ cười, nhưng mà miệng nhỏ vẫn bức bối khẽ quát:

“Cũng không phải của nhà anh đâu”

Tiêu Dật ngồi ở trên giường đợi Trình Kiệt mặc đồ, Trình Kiệt mặc một bộ tây trang màu xám, áo sơ mi tối màu bên trong, bộ trang phục này hoàn toàn đơn giản nhưng mặc ở trên người của hắn nhìn thật vừa mắt, đường may tinh tế tỉ mỉ khéo léo tôn lên được đường nét hoàn hảo của hắn. Nếu như Trình Kiệt không cười, gương mặt trầm tĩnh, ánh mắt bình thản không lộ tâm tư nhất định sẽ khiến cho người ta cảm thấy có điểm dè chừng không đủ tin tiếp cận, nhưng nếu như hắn mỉm cười nhẹ nhàng như bây giờ, ánh mắt còn mang theo tia vui vẻ cưng chi âu khẳng định sẽ khiến cho đối phương phía trước cảm thấy sung sướng hân diện, bởi vì một người đàn ông xuất sắc như vậy lại có thể cưng chi âu mỉm cười với mình như thế.

“Trình Kiệt, một lát nữa đến nơi nếu có người hỏi em là ai thì em nói như thế nào?” Tiêu Dật hỏi

Trình Kiệt đang thắt ca vát đáp:

“Nói em tên là Tiêu Dật là được r`ă”

Tiêu Dật hỏi rõ hơn:

“Nếu có người hỏi em là người của công ty nào chẳng hạn, lại hỏi chức vụ trong công ty nữa, đến khi ấy em nói thế nào?”

Trình Kiệt hơi dừng tay lại một chút nhìn Tiêu Dật cười xấu xa:

“Em ở bữa tiệc luôn ở sát cạnh anh, người ta vốn dĩ không cần phải hỏi nhiều cũng biết r`ă”

Tiêu Dật không thèm để ý đến bản tính lưu manh kia của Trình Kiệt:

“Vậy nói em là thư ký của anh, thư ký cùng với tổng giám đốc đi dự tiệc là chuyện hiển nhiên”

Trình Kiệt gật đầu:

“Cũng được, vậy lát nữa em đi đỡ rượu cho anh, thư ký chính là đi đỡ rượu thay cho tổng giám đốc”

Tiêu Dật bĩu môi trừng mắt nhìn Trình Kiệt:

“Còn dám nói lời này, anh không cảm thấy mình rất có lỗi với em hay sao?”

Trình Kiệt cười ha ha:

“Được r`ă đi thôi, nếu như lát nữa có người hỏi em mà em không muốn trả lời, vậy thì anh sẽ thay em trả lời đã được hay chưa”

Tiêu Dật trước khi bước ra khỏi phòng khách sạn vẫn không quên cảnh cáo Trình Kiệt:

“Anh nhớ đừng có mà nói tùy tiện đó, nếu như dám nói tùy tiện em nhất định sẽ cho anh biết tay”

Trình Kiệt và Tiêu Dật bước vào trong thang máy đi xuống dưới sảnh của khách sạn, cậu vốn tưởng lần này chỉ có một mình cậu và Trình Kiệt đến Thượng Hải mà thôi, ai ngờ lúc này còn có thêm hai người nữa là Tiểu Khiết và Tống Ngộ Phàm, Tiêu Dật vừa nhìn thấy hai người họ từ xa liền dừng bước, Trình Kiệt quay sang hỏi:

“Sao thê?”

Tiêu Dật ngược mắt nhìn Trình Kiệt:

“Hai người bọn họ cũng đi công tác chuyến này với anh sao?”

Trình Kiệt gật đầu:

“Ừ”

Tiêu Dật lo lắng:

“Như vậy họ có biết là em cũng tới đây hay không, còn có buổi sáng họ có nhìn thấy em hay không?”

Trình Kiệt nói dối Tiêu Dật, hắn là không muốn người này phải lo lắng lung tung như thế, dù sao bộ dạng đáng yêu thế này cũng chỉ có hắn được nhìn thấy mà thôi:

“Buổi sáng họ đi chuyến bay khác chúng ta, anh nói là em đi gấp nhà sản xuất phim nói chuyện cho nên bọn họ cũng sẽ không nghi ngờ gì cả đâu”

Tống Ngộ Phàm đang nói chuyện với Tiểu Khiết liền quay đầu lại phía sau phát hiện ra Tiêu Dật và Trình Kiệt:

“Tiêu Dật”

Tiêu Dật ngay lập tức giật mình một chút, sau đó cũng cố tự nhiên bước tới chỗ của Tống Ngộ Phàm hướng hai người bọn họ mỉm cười chào hỏi:

“Xin chào”

Tiểu Khiết gật đ`äu, buỗi sáng cô ở trên máy bay có nghe Trình Kiệt nói Tiêu Dật rất dễ dỗ sẽ không tức giận được lâu, xem ra lời nói của Trình Kiệt cũng quả thật không sai, chuyện lớn như vậy Tiêu Dật vẫn có thể không tức giận. Tống Ngộ Phàm quan sát hai người phía trước một chút r`ăi cũng mỉm cười nói:

“Tiêu Dật, tôi còn tưởng ngày hôm nay cậu sẽ không đi cùng co”

Tiêu Dật không hiểu ý của Tống Ngộ Phàm liền hả một tiếng, Trình Kiệt ở bên cạnh đã nhanh chóng nói trước:

“Được r`ăi chúng ta đi thôi”

Tiêu Dật vẫn luôn cảm giác rằng mấy người này có cái gì đó che giấu mình, Tống Ngộ Phàm rất cuộc vì sao lại hỏi cậu câu hỏi này:

“Ngộ Phàm, sao anh lại hỏi tôi như vậy?”

Tống Ngộ Phàm phát hiện ra được ánh mắt cảnh cáo phía sau Tiêu Dật liền lớn tiếng cười ha ha:

“Ý tôi là cậu đi máy bay mệt mỏi, còn tưởng buổi tối hôm nay sẽ ở trong khách sạn nghỉ ngơi”

Tiêu Dật nghe vậy thì mới buông lỏng tâm tư một chút, thì ra là Tống Ngộ Phàm có ý này:

“Tôi không sao”

Bốn người đi hai xe, mỗi xe đ`äu có người lái riêng, bởi vì Tiêu Dật vẫn luôn nghĩ rằng hai người kia không biết mối quan hệ giữa cậu và Trình Kiệt cho nên nếu như bây giờ cậu và Trình Kiệt ngồi chung một xe sẽ rất kỳ quái, cuối cùng rằng co một h`ăi Tiêu Dật vẫn kiên quyết trường mắt nhìn Trình Kiệt nói mình sẽ ngồi trên xe cùng với Tiểu Khiết. Trình Kiệt đương nhiên là phải thuận theo người ta, dù sao thì lát nữa đến bữa tiệc r`ăi người này cũng không chạy đi đâu được.

Lúc này ở trong xe của Trình Kiệt và Tống Ngộ Phàm có một cuộc trao đổi thế này.

“A Kiệt, là cậu ranh ma hay là do Tiểu Dật dẽ dụ đây, chuyện lớn như vậy mà cậu ta cũng có thể nhanh như thế tha thứ cho cậu. Sau này nếu như có người muốn mang cậu ta đi bán, cùng cậu ta nói ngon ngọt vài lời không biết chừng còn sẽ gật đầu đồng ý”

Tống Ngộ Phàm chỉ là nói đùa mà thôi, ai ngờ lúc này liền nhận được cái liếc mắt đáng sợ của người ngồi bên cạnh:

“Tôi trước bán cậu cho đám tình nhân của cậu thì có”

Tống Ngộ Phàm nghe vậy liền giật mình vội vàng xua tay:

“A Kiệt à, cũng chỉ là nói đùa mà thôi cậu có cần phải tuyệt tình như thế hay không”

Trình Kiệt thở nhẹ một hơi nhắc nhở Tống Ngộ Phàm trước:

“Một lát nữa cậu đừng có mà nói này nọ với em ấy, em ấy vẫn chưa biết là cậu đã biết chuyện rõ đâu”

Tống Ngộ Phàm nâng giọng:

“Không phải chứ, cậu ta không nghĩ tới cậu ta buổi sáng bất tỉnh như vậy thì ai cũng đều thấy hết rõ hay sao?”

Trình Kiệt liếc mắt nhìn Tống Ngộ Phàm:

“Tôi nói chúng ta đi chuyến bay khác giờ”

Tống Ngộ Phàm buồi cười:

“Chắc không phải cậu ta vẫn luôn nghĩ rằng mình cứ bất tỉnh như vậy mà qua được cửa soát vé ở sân bay chứ”.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân
dtv-ebook.com

Chương 96: Tôi Là Tiêu Hồn

Tiêu Dật đối với Tiểu Khiết không thân thiết, chỉ là mỗi lần lên văn phòng của Trình Kiệt đều nhìn thấy cô ấy ngã bên ngoài nên gật đầu chào hỏi vài câu mà thôi. Tiêu Dật cậu chỉ là nghệ sĩ thực tập của Trình thị, đến một nhân viên quèn chính thức của công ty cũng không bằng nhưng lại có thể hàng ngày lên văn phòng của tổng giám đốc lớn, chuyện này người có hiểu biết đều nhìn ra được có điều mờ ám, chính vì vậy mà Tiêu Dật luôn không muốn ở lại nói chuyện lâu với Tiểu Khiết, hiện tại cùng cô ấy ngồi chung xe thế này cũng có chút ngượng ngùng. Tiểu Khiết so với Tiêu Dật thì lại càng khẩn trương hơn, người ngồi bên cạnh cô đây là người mà sáng nay ông chủ của cô bế lên máy bay, biểu hiện cho việc Tiêu Dật chính là đại nhân vật, nói sai một câu làm phật ý cậu không biết chừng người ta sẽ ở bên tai ông chủ cô thổi gió đến khi ấy chức vị thư ký nhỏ bé này của cô sẽ không còn.

Không gian trong xe yên tĩnh đến kỳ lạ, ngay cả tiếng hít thở nhẹ cũng được đổi phương nghe thấy rõ ràng, Tiểu Khiết cuối cùng vẫn là người lên tiếng nói đầu tiên:

“Cậu Tiêu, còn mấy tháng nữa là kết thúc kỳ thực tập này?”

Tiêu Dật cố mỉm cười tự nhiên đáp:

“Cô cứ gọi tôi là Tiêu Dật được rã, tôi chỉ còn một tháng nữa là kết thúc”

Tiểu Khiết cười:

“Như vậy thật chờ mong có thể làm việc cùng cậu”

Tiêu Dật gật đàu:

“Tôi cùng rất chờ mong”

“...”

Kế đó lại rơi vào im lặng, hai người bọn họ thật ra có rất nhiều câu hỏi để hỏi nhưng căn bản lại không dám hỏi. Ví như Tiêu Dật là muốn hỏi cậu thường xuyên đi qua chỗ Tiểu Khiết vào văn phòng của Trình Kiệt như vậy có phải là rất kỳ lạ hay không, hay ví như Tiểu Khiết quả thật muốn hỏi chuyện buổi sáng ngày hôm nay cậu không tức giận Trình Kiệt một chút nào hay sao. Lúc im lặng ngượng ngùng, điện thoại di động sẽ là vật dụng hữu ích nhất, Tiểu Khiết và Tiêu Dật mỗi người cầm một chiếc điện thoại di động cúi đầu nhìn vài thứ linh tinh trên đó.

Điện thoại của Tiêu Dật chợt khẽ vang lên tiếng chuông ngắn, cậu cúi đầu mở tin nhắn trên team chat ra xem. Tiểu Khiết ngồi ở bên cạnh nghe thấy tiếng chuông định một tiếng kia cũng theo phản xạ nhìn về phía bên cạnh.

[Tiêu Hân]: Có ai không, tôi có chuyện muốn nói cho mấy người nghe

Tiêu Dật không có để ý nhiều, đúng lúc ngượng ngùng không có chuyện gì làm liền đưa tay nhấn tới trên màn hình cảm ứng vài chữ đáp lại

[Sóc Nhỏ]: Có chuyện gì sao?

Tiểu Khiết nhìn Tiêu Dật rã lại nhìn điện thoại trên tay mình, bên cạnh giống như có tia sét lớn đánh xuống đầu mình vậy. Tiêu Dật nghe thấy bên tai có một câu hỏi khiến cho sống lưng cậu ngay lập tức lạnh toát, tay mồ hôi mỏng trên trán cũng bắt đầu xuất hiện rất nhau, Tiểu Khiết hỏi Tiêu Dật thế này:

“Cậu là sóc nhỏ sao?”

Tiêu Dật nhìn tới điện thoại trên tay của Tiểu Khiết, quả nhiên trên màn hình điện thoại cảm ứng kia là dòng chữ “[Sóc Nhỏ]: Có chuyện gì sao?”

của cậu. Tiêu Dật lúng túng không biết nên phải trả lời thế nào, như thế nào lại trùng hợp đến mức thư ký của Trình Kiệt lại chính là người trong team chat kia, cậu đã mang toàn bộ chuyện của mình nói trên team chat này há chẳng phải Tiểu Khiết sẽ biết hay sao, bây giờ nhận hay là không nhận đây, nhưng mà không nhận có thể được hay sao cô ấy nhìn thấy hết cả rã.

“Cậu là sóc nhỏ, như vậy Trình tổng...”

Tiểu Khiết biết Tiêu Dật và Trình Kiệt có mối quan hệ mờ ám lâu rã, nhưng mà đi đâu mà cô bất ngờ chính là tiểu thụ duy nhất trong team chat của mình lại chính là người làm trong công ty mà mỗi ngày cô đều nhìn thấy, hơn nữa đối tượng mà tiểu thụ kia vẫn luôn nhắc đến... bá đạo tổng tài chính là ông chủ lớn của cô.

Tiêu Dật vẫn im lặng lúng túng, Tiểu Khiết chính là vui sướng đến muốn nổ tung, mình lại có thể may mắn đến mức quen biết cả hai người mà cô vẫn luôn muốn gặp mặt xem thử:

“Tiêu Dật, tôi là Tiểu Hân”

Câu nói này của Tiểu Khiết khiến cho lái xe ở phía trên cũng phải ho lên một tiếng, cái tên Tiêu Hân này thật sự rất đen tối, hơn nữa một cô gái lại có thể vui vẻ mà lớn tiếng nói với một người đàn ông như vậy. Tiêu Dật thấy sự thay đổi kia của tài xế liền ho nhẹ một tiếng rã nói khẽ:

“Thật trùng hợp quá”

Tiểu Khiết gật đầu:

“Tôi thật không nghĩ tới Trình tổng lại có một mặt như vậy, cậu có thể kể cho tôi biết một chút được hay không?”

Tiêu Dật đưa mắt nhìn lên phía ghế người lái xe sau đó có chút xấu hổ nói nhỏ với Tiểu Khiết:

“Chuyện này để khi nào rảnh sẽ nói sau được không?”

Tiểu Khiết thấy Tiêu Dật lúng túng như vậy thì buôn cười, càng nhìn lại càng không muốn rời mắt ra, chẳng trách ông chủ lớn của cô đi công tác cũng tìm cách ôm đi cùng:

“Được được, chuyện này để sau nói”

Tiêu Dật mặt đỏ như một trái dâu tây, cả người cũng phát nóng vì xấu hổ:

“Chuyện này... cô đừng nói cho Trình Kiệt biết có được hay không... còn có đừng nói cho người trên team chat biết”

Tiểu Khiết ngay lập tức đáp ứng:

“Được!”

Tiêu Dật nhỏ giọng mất tự nhiên đáp:

“Cám ơn cô”

Xe rất nhanh dừng lại ở trước địa điểm tổ chức dạ tiệc, Trình Kiệt cùng Tống Ngộ Phàm đứng ở trước cửa đợi Tiêu Dật và Tiểu Khiết, lúc Tiêu Dật bước xuống xe gương mặt vẫn không thể nào bình thường được, vừa nhìn qua liền biết đang xấu hổ mất tự nhiên. Trình Kiệt nhíu mày nói khẽ với Tống Ngộ Phàm ở bên cạnh:

“Hai người các cậu vào trước đi”

Tống Ngộ Phàm cùng Tiểu Khiết đi vào bên trong trước, Trình Kiệt nhanh chân bước về phía hông nhỏ nhà mình hỏi:

“Sao thê?”

Tiêu Dật nhìn Trình Kiệt lắc đầu:

“Không sao”

Trình Kiệt giữ lấy hai vai Tiêu Dật lại:

“Không sao vì sao mặt đỏ như vậy?”

Tiêu Dật đưa tay lên sờ hai má của mình:

“Có sao?”

Trình Kiệt khàn giọng:

“Hay là em nhìn thấy cái gì không nên thấy rõ?”

Tiêu Dật giật mình hả một tiếng, Tiểu Khiết từ lúc nào nói cho Trình Kiệt chuyện này rõ. Hôm nay Tiểu Khiết mặc một chiếc đầm dài màu đen quý phái, vạt váy phía bên trái xé lên cao đến tận bắp đùi, lúc đi sẽ显 hiện hở ra, lúc ngã xuống khẳng định sẽ nhìn thấy rõ ràng. Trình Kiệt là đang nghĩ tới chuyện này, Tiêu Dật vừa rõ cứ một mực đòi ngã chung xe với Tiểu Khiết có phải hay không là vì bản tính háo sắc lên cao dám ở trước mặt hắn nhìn người phụ nữ khác:

“Hả cái gì, chẳng trách em lại một mực đòi ngã chung xe với cô ấy như vậy, em là muốn nhìn đùi của người ta có phải hay không?”

Tiêu Dật ngẩn ngơ thì ra Trình Kiệt có ý này, sau đó Tiêu Dật liền tức giận đẩy mạnh Trình Kiệt ra:

“Anh nghĩ đi đâu thế hả, không phải ai cũng như anh đâu”

Trình Kiệt nắm chặt cổ tay của Tiêu Dật lại:

“Thế tại vì sao mặt em lại đỏ như vậy”

Tiêu Dật bướng bỉnh trừng mắt nhìn Trình Kiệt:

“Mặt của em, em thích đỏ hay trắng là việc của em, không có liên quan đến anh đâu”

Trình Kiệt tức giận, hắn dùng sức kéo lấy Tiêu Dật vào một góc khuất sáng cúi đầu hung hăng hôn lấy môi của cậu, Tiêu Dật giật mình sợ hãi lo

lắng người đi đường sẽ nhìn thấy cảnh này liền liên tục dùng sức muốn đẩy Tiêu Dật cách xa mình:

“Anh phát điên cái gì thế?”

Trình Kiệt lại cúi đầu hôn xuống môi của Tiêu Dật, nụ hôn này vô cùng cuồng dã mang theo vài phẫn tức giận. Tiêu Dật cắn vào lưỡi của Trình Kiệt quát:

“Em muốn vêkhách sạn, em không muốn đi dự tiệc nữa”

Trình Kiệt nắm chặt lấy cổ tay của Tiêu Dật trầm giọng nói:

“Được, vừa vặn anh cũng muốn vêkhách sạn để hỏi em cho ra lẽ”

Tiêu Dật giận dữ vùng vằng, cậu đưa tay nhéo lấy mu bàn tay của hắn thật đau nhưng mà người này da dày cản bản không hề có chút buông lỏng nào cả:

“Trình Kiệt buông ra, anh phát điên cái gì thế?”

Đúng lúc này ở phía trước có tiếng gọi của Tống Ngộ Phàm:

“Hai người còn đứng đó làm gì, Trình Kiệt đến lượt cậu lên phát biểu kia”

Tiêu Dật vừa thấy Tống Ngộ Phàm đi ra liền giật mình dùng hết sức lực thoát khỏi tay của Trình Kiệt, Trình Kiệt vốn định mặc kệ chỉ muốn kéo Tiêu Dật vêkhách sạn nhưng mà người bên cạnh hắn đã nhanh hơn một bước bước lên bậc thang đi vào trong đại sảnh phía trước rã. Trình Kiệt nhíu mày trong lòng không vui, nếu như ở đây không có người, hờ ly nhỏ kia khẳng định sẽ không chạy được đâu. Tống Ngộ Phàm nhận ra được khí lạnh lan tràn liền hỏi Trình Kiệt:

“Sao thế?”

Trình Kiệt không nói gì cả chỉ nhanh chân bước vào địa điểm tổ chức bữa tiệc, lúc Trình Kiệt bước vào trong rã liền nhìn thấy Tiêu Dật đứng ở

một góc cách xa cửa ra vào, ngay cả nhìn cũng không nhìn hắn chỉ im lặng đứng ở đó một mình. Trình Kiệt đang định đi về phía Tiêu Dật thì Tiểu Khiết không biết từ đâu bước đến nhắc nhở hắn:

“Trình tổng đến lượt của anh lên phát biểu đó”

Trình Kiệt liếc nhìn bóng dáng Tiêu Dật một cái rồi gật đầu bước về phía khán đài, Tiểu Khiết nhạy bén nhận ra được có gì đó kỳ lạ liền đi tới chỗ Tiêu Dật:

“Hai người vừa mới rã ở bên ngoài làm gì mà lâu vậy?”

Tiêu Dật chính là bị ấm úng không nuốt trôi cục tức này, cậu bị Trình Kiệt lừa đưa đến đây vừa mới rã hấn lại còn vô lý giận với cậu, người lên tức giận gấp vạn lần phải là hấn chứ không phải là cậu. Tiêu Dật không nói gì cả chỉ cầm lấy một ly nước cam đưa lên miệng uống, Tiểu Khiết nhìn ra được gương mặt cố nén tức giận kia của Tiêu Dật liền muốn cõi thăm dò hỏi cho đến cùng:

“Hay là hai người các cậu cãi nhau sao?”

Tiêu Dật đặt ly nước xuống bàn nhịn không được nữa mà quay sang kể với Tiểu Khiết:

“Anh ta chính là lại muốn phát điên nữa, rất là vô lý”

Tiểu Khiết nhìn xung quanh một hồi:

“Có chuyện gì sao”

Tiêu Dật đáp:

“Vừa mới rã lúc xuống xe anh ta liền nói tôi nhìn chân của cô, cô nói xem tôi lúc nào thì nhìn chân của cô chứ?”

Tiểu Khiết a một tiếng, việc nào sao tự nhiên lại liên quan đến cô rã:

“Tại sao lại có tôi trong này?”

Tiêu Dật hù hù tức giận:

“Không biết, anh ta lúc nào cũng đ`èu vô lý như vậy cả”

Tiểu Khiết nhìn về phía Trình Kiệt đang phát biểu ở trên sân khấu, chẳng biết là do cô hoa mắt hay là sao mà lại vừa lúc chạm đúng tới tầm mắt của Trình Kiệt đang nhìn về phía này, hơn nữa trong ánh mắt kia còn có vài phần nguy hiểm, Tiểu Khiết ngay lập tức lạnh buốt sống lưng lùi lại cách xa Tiêu Dật một bước:

“Như vậy tôi có phải là nên cách xa cậu một chút hay không, Trình tổng nhất định là hiểu lầm cái gì đó r`ã”

Tiêu Dật cõi chấp:

“Không cần để ý tới anh ta, tôi có chuyện muốn nhờ cô”

Tiểu Khiết nhíu mày hỏi:

“Có chuyện gì sao?”

Tiêu Dật im lặng một chút mới mở miệng:

“Chính là cô có tiền hay không, có thể cho tôi vay một chút đợi đến khi về Bắc Kinh r`ã tôi sẽ trả cho cô”

Tiểu Khiết khó hiểu, Trình Kiệt nhìn ti`en như vậy lại để cho Tiêu Dật thiếu ti`en hay sao:

“Cái này không vấn đề, nhưng mà cậu cần ti`en để làm gì?”

Tiêu Dật có điểm bức bối:

“Tôi muốn về Bắc Kinh ngày mai, hôm nay đến lại không mang theo ti`en nữa”

Tiểu Khiết nâng giọng:

“Cậu muốn về Bắc Kinh sao, Trình tổng có biết hay không?”

Tiêu Dật liếc nhìn Tiểu Khiết, cậu rốt cuộc là đi hay ở cũng cần phải thông báo với Trình Kiệt hay sao, dù gì thì cậu cũng vẫn chưa phải là nhân viên của Trình thị, hơn nữa là hắn vô lý có lỗi với cậu trước chưa hỏi cậu một tiếng đã đưa cậu tới nơi này rầm:

“Anh ta không cần phải biết, tôi muốn đi hay ở đâu không liên quan đến anh ta”

Tiểu Khiết cố gắng nhịn cười, cái kiểu hờn dỗi này chính là dáng vẻ của tiểu thụ trong truyện thuyết mà:

“Hay là lát nữa tôi giúp cậu giải thích một tiếng với Trình tổng là được rầm”

Tiêu Dật nâng giọng lớn một chút:

“Vốn dĩ làm gì có hiểu lầm gì, là anh ta tự nghĩ linh tinh mà thôi”

Tiểu Khiết im lặng suy nghĩ một chút cuối cùng liền tiến về phía bên cạnh Tiêu Dật nhỏ giọng:

“Cậu có muốn tôi giúp cậu làm cho Trình tổng tự cảm thấy bản thân thật áy náy hay không?”

Tiêu Dật quay sang nhìn Tiểu Khiết, mắt thấy trong ánh mắt của cô ấy có tia giảo hoạt lì lợm người ra một chút, cuối cùng chẳng hiểu thế nào đần nhở liền gật xuống. Tiểu Khiết cười cười:

“Như vậy thì cậu cứ không cần nói chuyện với Trình tổng, cứ làm ra bộ dạng ủy khuất một mình là được rầm, sau đó thì tôi sẽ tìm cơ hội thích hợp để giả bộ nhắc đến chuyện vừa rồi, là nói cậu bị đau đần cho nên mới có biểu hiện bất thường như thế”

Tiêu Dật nhíu mày nhỏ giọng hỏi lại:

“Như thế có được hay không?”

Tiêu Khiết đưa tay vuốt mái tóc dài:

“Trình tổng thích cậu như vậy, cậu nói xem có được hay không?”

Tiêu Dật mím môi gật đầu, Tiêu Khiết giống như nghĩ ra chuyện gì đó liền nhắc nhở thêm:

“Tôi sợ lát nữa trong bữa tiệc không có cơ hội nói chuyện với Trình tổng, cậu xem Trình tổng có rất nhiều đối tác vây quanh bàn chuyện công việc, hay là lát nữa lúc về khách sạn cậu để tôi cùng Trình tổng ngồi một xe”

Tiêu Dật nghi ngờ nhìn Tiêu Khiết, trong ánh mắt có tia dò xét thật cẩn thận, Tiêu Khiết nhìn thấy thế liền có chút bị tổn thương, cô là muốn giúp cho người ta đến cùng người ta lại nghi ngờ cô thế này:

“Cậu nghĩ cái gì thế, nếu như tôi có ý với Trình tổng thì mấy năm nay tôi làm thư ký của Trình tổng đã có rất nhiều thời gian tiếp cận rã, đâu cần phải đợi đến bây giờ”

Tiêu Dật nghĩ cũng đúng liền cười cười nhìn Tiêu Khiết:

“Tôi không có nghĩ chuyện đó”

Tiêu Khiết bĩu môi biết thừa là Tiêu Dật đang nói dối:

“Lát nữa trở về khách sạn rã cậu đừng ngủ ở phòng của Trình tổng, cứ thuê một phòng khác là được rã, hoặc là cậu ngủ ở phòng của Tống giám đốc đi, anh ta ban đêm không có ở trong phòng đâu, không cần phải thuê thêm một phòng khác cho tốn tiền chưa đầy mười phút sau người ta sẽ đến tận nơi ôm cậu về phòng mà thôi”

Tiêu Dật có chút đỏ mặt đưa tay vuốt vuốt chóp mũi:

“Cô nói có thật không?”

Tiêu Khiết cười xấu xa hỏi lại:

“Cậu nói xem?”

Tiêu Dật gật đầu:

“Được!”

Lúc Trình Kiệt ở trên sân khấu phát biểu ánh mắt luôn nhìn tới chỗ Tiêu Dật và Tiểu Khiết, xem hai người họ cười nói vui vẻ như vậy trong lòng hắn liền âm thầm nhen nhóm ngọn lửa tức giận. Ai đó vừa mới rã còn vùng vằng bướng bỉnh với hắn nói hai người không có gì, bây giờ lại ngang nhiên đứng ở trước mặt hắn cười đùa vui vẻ như thế, đợi lát nữa về khách sạn rã xem hắn như thế nào dạy dỗ cậu.

Thế là cả buổi tiệc hôm ấy Tiêu Dật luôn làm ra dáng vẻ không để ý tới Trình Kiệt, nhưng mỗi lần hắn cùng người khác nói chuyện sẽ lén lút nhìn tới quan sát một chút, kết quả trong lòng liền tự cảm thấy bức bối không thôi. Tiểu Khiết đứng ở bên cạnh Tiêu Dật buông cười:

“Cậu đừng nóng vội”

Tiêu Dật trầm giọng:

“Tôi không nóng vội, nhưng mà cô có chắc là sẽ được hay không, anh ta cũng không thèm để ý đến tôi rã kia kia”

Tiểu Khiết cũng chỉ dám chắc bảy mươi phím trăm mà thôi:

“Nếu không thì tôi cho cậu vay tiền để cậu mua vé máy bay trở về Bắc Kinh, sau đó không cần phải để ý đến người này nữa”

Tiêu Dật nóng vội:

“Nhưng mà tôi và cô cũng đâu có cái gì đâu”

Tiểu Khiết đưa tay lên che miệng:

“Cậu xem cậu kia, còn nói không nóng vội”

Tiểu Khiết vừa đưa tay xuống liền bắt gặp ánh mắt rét lạnh đang nhìn thẳng về phía mình, nụ cười trên môi cô chợt đông cứng lại vội vàng quay lưng lại với người đang nhìn cô:

“Được rồi chúng ta nên nói ít một chút, tôi sợ công việc này của tôi cũng bởi vì cậu mà không còn đó”

Tiêu Dật cầm lấy thìa nhỏ nhảm chán khuấy ly nước cam đặt trên bàn im lặng không nói gì cả.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân
dtv-ebook.com

Chương 97: Tiêu Dật Anh Yêu Em

Bữa tiệc kết thúc, bốn người nhanh chóng đi ra ngoài đại sảnh, lúc Tiêu Dật còn đang không biết nên làm cách nào để cho Trình Kiệt và Tiểu Khiết ngồi chung một xe thì Trình Kiệt đã ngồi vào trong xe lạnh giọng lên tiếng trước rồ:

“Tiểu Khiết, cô đi cùng tôi đi, tôi có việc cần trao đổi với cô”

Tiểu Khiết nghe vậy liền giật mình thon thót, đến hiện tại bắt đầu có chút hối hận về kế hoạch vừa rồi mình nói với Tiêu Dật. Tiêu Dật có một chút ấm ức, trong lòng tuy rằng vốn dĩ muốn Tiểu Khiết ngồi chung xe của Trình Kiệt, nhưng mà khi hắn chủ động nói như vậy không quan tâm cậu liều không được vui. Tiêu Dật xoay lưng đi tới chiếc xe phía trước ngồi vào trong, Tổng Ngộ Phàm cũng theo đó ngồi vào bên trong cùng cậu.

Tổng Ngộ Phàm tuy rằng biết Trình Kiệt và Tiêu Dật đang giận dỗi nhau, nhưng khi nghe thấy câu hỏi của Tiêu Dật lúc này cũng khiến cho hắn cũng phải có chút giật mình, Tiêu Dật hỏi thế này:

“Ngộ Phàm, buổi tối hôm nay anh có thể cho tôi ngủ nhờ phòng của anh được hay không?”

Tổng Ngộ Phàm trong lòng thầm gào thét, tuy rằng hắn phóng khoáng nhưng hắn cũng hiểu được đạo lý con thày vợ bạn gái công ty, huống chi đối tượng hắn thích nhất định phải là phụ nữ:

“Hả?”

Tiêu Dật cũng cảm thấy câu hỏi này của mình có chút đùòng đột:

“Ngày mai tôi về Bắc Kinh rã, buổi sáng hôm nay đến lại không kịp thuê phòng, nếu như anh tiện thì có thể cho tôi ngủ nhờ một đêm, nếu không thì thôi cũng được”

Tống Ngộ Phàm do dự: “Việc này...” nhưng khi bắt gặp được ánh mắt đang nhìn mình chằm chằm kia của Tiêu Dật liền nuốt một ngụm nước miếng đắng ý: “Được, vậy thì đêm nay cậu cứ ngủ ở phòng của tôi đi”

Tống Ngộ Phàm đắng ý xong liền cảm thấy thật hối hận, chẳng biết vừa mới rã vì sao mình lại gật đầu đáp ứng, đến hiện tại thì sao có thể từ chối được đây.

Ở bên này Trình Kiệt và Tiểu Khiết vẫn bảo trì im lặng, không khí trong xe so với nhiệt độ bắc cực có phần tương xứng, có điều nhiệt độ thấp như vậy cũng không phải là do điệu hòa mà là do khí lạnh vô hình từ trên người của Trình Kiệt phát ra quanh quẩn trong không khí. Hai người đã im lặng được một khoảng thời gian khá lâu rã, Tiểu Khiết cuối cùng vẫn nhịn không được mà lên tiếng:

“Trình tổng, anh nói có chuyện muốn bàn bạc là chuyện gì?”

Trình Kiệt vẫn bảo trì im lặng càng khiên cho Tiểu Khiết ở bên cạnh lo lắng bất an chết đi được. Trình Kiệt ngồi vắt chéo chân hai chân, ánh mắt vẫn nhìn thẳng về phía trước, trên gương mặt không có biểu cảm gì quá nhiều, bất quá nơi khóe miệng kia hoàn toàn không có nét cười:

“Vừa mới rã hai người ở trên xe nói chuyện gì?”

Tiểu Khiết sớm đã biết Trình Kiệt sẽ hỏi mình vấn đề này, tuy rằng cô biết trước đối phương sẽ hỏi cô cái gì nhưng mà hiện tại vẫn tránh không được thật khẩn trương, Tiểu Khiết bất giác đưa tay lên trán lau đi tảng mồ hôi mỏng mỉm cười bình tĩnh đáp:

“Trình tổng tôi và cậu ấy căn bản chỉ nói hai ba câu xã giao mà thôi”

Trình Kiệt quay sang nhìn Tiểu Khiết hửm một tiếng ý dò xét:

“Thế sao?”

Tiểu Khiết hai tay đeo ở trên đùi nắm chặt, bộ dạng của ông chủ lớn đúng là rất khủng bố:

“Đúng vậy, Trình tổng anh là muốn hỏi cái gì cứ hỏi thẳng đi, tôi sẽ không giấu giếm gì cả đâu”

Trình Kiệt lạnh giọng đáp thế này:

“Tôi muốn hỏi cái gì không phải cô biết rõ sao”

Tiểu Khiết cũng chẳng dám vòng vo nữa:

“Trình tổng à tôi nào dám có gan lớn như vậy cùng với cậu Tiêu có cái gì, vừa mới rã cậu ấy ngã ở trên xe đột nhiên kêu đau đài chóng mặt, tôi hỏi cậu ấy có cần phải quay trở về khách sạn nghỉ ngơi hay không, cậu ấy nói không cần”

Trình Kiệt nhíu mày nhìn chằm chằm Tiểu Khiết, hắn vừa mới rõ ràng nhìn thấy lúc Tiêu Dật bước xuống xe là bộ dạng đỏ mặt xấu hổ chứ không phải là do đau đài chóng mặt. Tiểu Khiết thấy Trình Kiệt vẫn còn chưa tin liền nói thêm vào nữa:

“Sau đó tôi nói nếu không thì lát nữa để anh đưa cậu ta về sớm một chút, cậu ta liền lắc đài đỏ mặt như vậy”

Trình Kiệt im lặng cái này xem ra còn có khả năng, lấy bản tính hay xấu hổ kia của họ ly nhỏ nhà hắn bị người khác nói như vậy sẽ xấu hổ không được tự nhiên:

“Cô trêu em ấy làm cái gì, cô có ý gì hả?”

Tiểu Khiết giật mình lúng túng:

“Trình tổng à tôi cũng chỉ là thuận miệng nói ra mà thôi, căn bản không có nghĩ nhiều như vậy”

Trình Kiệt liếc mắt nhìn Tiêu Khiết một cái rã im lặng, Tiêu Khiết ngã bên cạnh Trình Kiệt cũng bất đắc cảm giác khủng hoảng, may mắn đoạn đường trở về tới khách sạn cũng không xa nếu không thì chỉ sợ cô sẽ phát điên vì tinh thần hoảng loạn mất.

Tiêu Dật trở về trước Trình Kiệt, Tống Ngộ Phàm dẫn Tiêu Dật về phòng của mình trong lòng vẫn còn có chút không muốn, nhưng mà vừa mới rã đã nhận lời với người ta bây giờ cũng không biết nên nói từ chối như thế nào.

“Ngộ Phàm phiền anh quá rã” Tiêu Dật vừa đi vừa nói

Tống Ngộ Phàm cười ha ha:

“Không phiền, giường ngủ cũng không nhỏ”

Tống Ngộ Phàm thở dài trong lòng, nếu như để cho Trình Kiệt biết người của hắn ngủ ở chỗ cậu không biết hắn sẽ làm ra chuyện gì, xem ra cậu vẫn là nên tìm cách báo tin cho người ta đến đón trái bom hẹn giờ này về. Tiêu Dật quả đúng là trái bom nhỏ, bất kể là vô ý hay có chủ ý động vào đều sẽ phát nổ, phải nói đúng hơn là có người thay cậu phát nổ.

Tống Ngộ Phàm nhân lúc Tiêu Dật đi tắm liền nhanh chân bước ra khỏi phòng khách sạn, lúc cậu vừa mới mở cánh cửa phòng kia ra liền bị dọa cho suýt chút nữa tim nhảy ra ngoài, Trình Kiệt đứng ở bên ngoài gương mặt âm trầm nhìn cậu. Tống Ngộ Phàm không cần phải nói gìнибудь cả liền chủ động nghiêng người nhường đường cho Trình Kiệt bước vào.

Trình Kiệt trở về phòng không nhìn thấy Tiêu Dật đâu liền biết người này lại dở trò giận dỗi nữa, Tiêu Dật trong người không mang theo tiền cũng không thể thuê khách sạn được, hơn nữa thẻ căn cước của cậu vẫn còn để lại tại Bắc Kinh, thế cho nên Trình Kiệt không cần suy nghĩ nhiều liền đoán ra được hely nhỏ nhà mình chạy sang phòng của người khác. Trình Kiệt bước vào trong phòng của Tống Ngộ Phàm nhìn một lượt rã nhanh chân bước về phía phòng tắm mở cửa ra. Tiêu Dật đang tắm nghe thấy tiếng động liền nhíu mày quay lại nhìn, vừa nhìn liền bị dọa cho hoảng sợ phải hét lên:

“Anh làm cái gì thế hả?”

Trình Kiệt muốn bước vào trong phòng tắm liền bị Tiêu Dật chạy tới đẩy hắn ra:

“Đi ra ngoài ngay đi”

Trình Kiệt nhanh tay nắm lấy cổ tay của Tiêu Dật kéo lại vào trong lòng, sau đó hắn nhanh chân bước vào trong mang cánh cửa phòng tắm kia đóng lại. Tiêu Dật lo lắng đây là phòng của Tống Ngộ Phàm, Trình Kiệt lại dám làm ra chuyện như thế này Tống Ngộ Phàm nhất định sẽ biết chuyện:

“Anh đi ra ngoài ngay đi, đây là phòng của người khác đây”

Trình Kiệt ôm eo của Tiêu Dật kéo vào trong lòng, bàn tay kia nhanh chóng đặt lên mông của cậu bóp mạnh, giọng nói cũng mang theo tia tức giận:

“Em cũng biết đây là phòng của người khác sao?”

Tiêu Dật đánh vào lồng ngực của Trình Kiệt:

“Anh đi ra ngoài đi, có chuyện gì chúng ta về phòng nói”

Trình Kiệt buông Tiêu Dật ra bước về phía trước cầm lấy áo choàng tắm khoác vào người cho cậu, cuối cùng cứ như vậy cúi người mang cậu vác ở trên vai ngang nhiên trở về phòng của mình. Tiêu Dật hoảng sợ chân tay khua loạn muốn đứng xuống sàn, may mắn Tống Ngộ Phàm không biết đã đi đâu nếu cậu cũng không biết phải giải thích với người ta như thế nào. Trình Kiệt mang Tiêu Dật trở về phòng, Tiêu Dật vừa được thả ra liền đứng xuống dưới trùng mắt nhìn hắn quát:

“Trình Kiệt, anh vô lý quá rã”

Trình Kiệt tiến tới muốn ôm Tiêu Dật vào trong lòng, hắn nhẹ giọng muốn dỗ dành cậu:

“Tiêu Dật, là anh sai, anh không nên tức giận với em”

Tiêu Dật không nói gì nữa cả ngay lập tức xoay người đi tới phía giường ngủ cầm lấy bộ quần áo ngủ của khách sạn bước vào trong phòng tắm khóa cửa lại. Trình Kiệt đứng ở bên ngoài muốn mở cửa nhưng không được, kết quả chỉ còn biết ngồi đợi, Tiêu Dật thay quần áo xong đi ra không nói không rằng leo lên giường đắp chăn nằm xoay lưng lại phía Trình Kiệt, Trình Kiệt thấy thế cũng không dám nhào tới ngay chỉ dám đứng ở một bên dịu dàng gọi:

“Tiểu Dật...”

Tiêu Dật lạnh giọng cắt ngang lời của Trình Kiệt:

“Anh đừng có nói chuyện với em, anh đi qua phòng của Tống Ngộ Phàm lấy quần áo về đây cho em đi”

Trình Kiệt muốn nói gì đó nhưng cuối cùng vẫn là phải nghe theo lời của người ta đi sang phòng của Tống Ngộ Phàm lấy quần áo của Tiêu Dật về. Lúc Trình Kiệt về phòng liền thấy Tiêu Dật cầm chăn gối nằm ở trên ghế sofa muốn ngủ:

“Tiểu Dật tại sao không ngủ ở trên giường?”

Tiêu Dật nhắm mắt không trả lời, Trình Kiệt cúi người bế Tiêu Dật lên liền bị cậu kịch liệt giãy giụa:

“Anh bỏ em ra ngay đi, con người anh tại sao lại vô lý như vậy hả, anh có hỏi em hay chưa đã tự ý muốn bế em để ở chỗ nào thì để hả?”

Trình Kiệt để Tiêu Dật ngồi ở trên giường khàn giọng đáp:

“Em ngủ ở trên giường, anh ngủ ở ghế sofa”

Tiêu Dật liếc nhìn Trình Kiệt một cái sau đó quả thật nằm mạnh xuống giường mang chăn đắp lên người xoay lưng lại phía hắn. Trình Kiệt nhìn Tiêu Dật rã thở dài một hơi, hắn xoay người đi vào trong phòng tắm muốn tắm rửa, mười phút sau bước ra ngoài vẫn thấy hely nhỏ nhà hắn nằm tư thế như vừa rã, mang bóng lưng giận dỗi kia đối diện với hắn.

Trình Kiệt lấy một điếu thuốc châm lửa r ă ng ă lên ghẽ sô pha nhìn cậu, hắn không lên tiếng, cậu cũng không lên tiếng, Trình Kiệt im lặng suy nghĩ hắn cảm thấy ngày hôm nay mình quả thật không tốt với Tiêu Dật cũng không thể trách được cậu vì sao lại tức giận như vậy. Trình Kiệt cảm thấy mình thay đổi rất nhiều, hắn từ trước đến giờ chưa từng nóng nảy mất kiểm soát như vậy, chỉ cần Tiêu Dật đứng cạnh một người nào đó, cùng người đó cười nói vài câu là hắn đã nhịn không được muốn ngay lập tức kéo lấy cổ tay cậu rồi đi r ă. Đối với tình yêu Trình Kiệt có tính chiếm hữu đạt đến mức độ biến thái, bất kể Tiêu Dật nhìn ai hắn cũng đ ău không muốn, bất kể người đó là bạn bè thân thiết hay là người qua đường hắn cũng đ ău cảm thấy không được thoải mái, hắn muốn trong tầm mắt của cậu chỉ cần t ăn tại duy nhất mình hắn, muốn tâm tư của cậu đặt hết trên người của hắn, tình yêu cố chấp này của Trình Kiệt cũng chính là một trong những nguyên nhân làm cho Tiêu Dật một khoảng thời gian sau đó muốn trốn chạy khỏi hắn, dĩ nhiên chuyện này vẫn là để nói sau đi.

Trình Kiệt không rõ ng ă ở trên ghẽ sô pha bao lâu, cả một quá trình đó trong đôi mắt kia của Trình Kiệt chỉ chứa duy nhất bóng lưng của Tiêu Dật, hoàn toàn không đủ chỗ để chứa thêm bất cứ một thứ gì khác. Trình Kiệt đứng dậy đi về phía trước tắt điện, sau đó chậm rãi nâng chăn của Tiêu Dật lên tiến vào bên trong ôm lấy cậu vào trong lòng. Tiêu Dật vẫn còn chưa ngủ, cảm giác bên giường lún xuống sau đó rất nhanh liền được tiến vào trong lòng ngực ấm áp quen thuộc khoe môi bất giác nở lên một nụ cười thỏa mãn. Trình Kiệt hôn xuống mái tóc của Tiêu Dật, lại mang môi của mình hôn nhẹ lên vai trán của cậu, hôn tới chóp mũi nhỏ nhắn kia, hôn xuống môi, hắn hôn rất nhẹ nhàng giống như là sơ làm cho cậu tỉnh giấc, Tiêu Dật không né tránh cậu cứ như thế giả bộ là mình đã ngủ say, bất giác áo cậu có bàn tay lu ăn vào bên trong đưa tới sờ soạng da thịt cậu, Tiêu Dật vẫn kiên trì không lên tiếng, cậu muốn xem Trình Kiệt muốn làm cái gì tiếp theo.

Trình Kiệt trong bóng tối chuẩn xác mang từng nút áo ngủ của Tiêu Dật mở ra, hắn cúi người ngậm lấy một bên ngực cậu khẽ liếm, động tác vô cùng nhẹ nhàng, dịu dàng đến mức làm cho cả người Tiêu Dật cũng ngứa ngáy, nhiệt độ cơ thể cậu dần dần tăng lên. Trình Kiệt đưa tay lu ăn vào trong quần của Tiêu Dật, hắn nhận ra được Tiêu Dật Dật cứng nóng dựng

thẳng liền hơi dừng lại một chút sau đó liền không kiêng kỵ gì cả mà cởi quần cậu ra.

“Tiêu Dật, ngày hôm nay là anh không tốt” Trình Kiệt khàn giọng

Tiêu Dật vẫn không lên tiếng nói gì cả, cậu biết hắn đã phát hiện ra cậu chưa ngủ. Trình Kiệt hôn lên cổ của Tiêu Dật, ngón tay ở phía dưới bắt đầu thăm dò ở bên ngoài động nhỏ của cậu, giọng nói của hắn nóng bỏng nhiễm đầy dục vọng:

“Tiêu Dật, anh thích em, anh thích em đến phát điên lên rã”

Trình Kiệt mang một ngón tay cầm vào bên trong động nhỏ của Tiêu Dật, Tiêu Dật từ trong cổ họng phát ra một tiếng rên rỉ khe khẽ, Trình Kiệt ngẩng đầu hôn vào môi của Tiêu Dật, đầu lưỡi thuần thục biết cách làm cho cậu trở nên trống rỗng, thèm chí mơ màng không còn tỉnh táo. Không gian rất yên tĩnh, nhiệt độ trong phòng tăng cao, hai thân thể kịch liệt ma sát, tiếng nước trong miệng truyền tới càng khiến cho hiệu ứng kích thích tăng cao, Trình Kiệt chậm rãi rời khỏi đôi môi của Tiêu Dật, hắn há miệng ngâm lấy điểm nhỏ trước ngực cậu trêu đùa. Tiêu Dật đưa tay nắm lấy tóc của Trình Kiệt, cả người khẽ cong lên, trong miệng ưm a đứt quãng. Nhiệt độ trên cơ thể của hai người nóng giống như là sốt cao, Tiêu Dật muốn Trình Kiệt nhanh chóng tiến vào, cậu mở miệng khàn giọng gọi tên của hắn:

“Trình Kiệt...”

Trình Kiệt ngã dậy mang hai chân của Tiêu Dật đặt lên vai mình, cổ chân của Tiêu Dật cực kỳ nhỏ, bàn tay lớn kia của Trình Kiệt liền có thể nắm vừa trong tay, hắn đưa tay nắm lấy bên eo của cậu chậm rãi động thân tiến vào bên trong. Cảm giác bức bách bị ép chặt hút lấy khiến cho Trình Kiệt không thể chậm rãi kiên nhẫn được, mọi dây thần kinh căng cứng chỉ chờ vào lúc này phát động, Tiêu Dật lúc trước nói hắn đừng mạnh bạo nếu không buổi sáng thức dậy cả người cậu sẽ nhức mỏi, hắn đến hiện tại vẫn còn nhớ rõ điều này nhưng mà vào lúc này đây hắn vẫn là kiềm chế không được mà mạnh mẽ đâm tới, làm cho Tiêu Dật cũng phải ngâm nga đứt quãng. Tiêu Dật cảm giác cả người lơ lửng không trọng lượng, mọi sự đều

phụ thuộc theo sự dẫn dắt của Trình Kiệt, đau đớn nhức mỏi do không theo kịp tiết tấu mạnh bạo kia có, sung sướng ngất ngây do khoái cảm mà hắn đem lại cũng có, Tiêu Dật trong lúc mơ màng có nghe được Trình Kiệt nói với mình thế này:

“Tiểu Dật, anh yêu em”.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân
dtv-ebook.com

Chương 98: Anh Mua Cho Em Mà

Tiêu Dật anh yêu em, câu nói này rất nhiều năm sau đó Tiêu Dật mới có thể nghe thấy thêm được một lần nữa. Buổi tối hôm ấy Tiêu Dật bắt đầu rời vào do dự bởi chính câu nói đó của Trình Kiệt, cậu vốn dĩ chưa bao giờ nghĩ đến kết quả sau này cả, Trình Kiệt đột nhiên nói ra câu nói này mới khiến cho cậu giật mình thức tỉnh, dường như là cậu càng ngày càng lún sâu vào sự dịu dàng cưng chiều này của hắn, cậu sợ nếu như mình càng tiếp tục cõi chấp theo đuổi sẽ càng không có cơ hội bước ra.

Buổi sáng ngày hôm sau Tiêu Dật tỉnh dậy liền nhìn thấy một tờ giấy nhỏ để ở trên mặt tủ, trên đó là nét chữ cứng cáp của Trình Kiệt ghi lại: Tiêu Dật anh phải đi họp, buổi trưa sẽ trở về ăn cơm với em.

Đôi khi một cử chỉ nhỏ như vậy cũng khiến cho trái tim của người ta cảm thấy ngọt ngào hạnh phúc, Tiêu Dật vừa nhìn thấy dòng chữ này liền khẽ mỉm cười. Mỗi lần cùng Trình Kiệt phát sinh quan hệ sẽ không có bất cứ một ngoại lệ nào, Tiêu Dật tỉnh dậy bao giờ cả người cũng đau nhức, eo nhỏ như sắp gãy ra, chân tay vô lực không có sức. Tiêu Dật ngồi ở trong bồn tắm xả đầm nước ấm, dòng nước dịu nhẹ kia khiến cho cả người cậu khoan khoái, trên người vương lại dấu vết hoan ái đêm hôm qua, từ cánh tay cho đến bắp chân, cẩn cõi rã xuống ngực đều có những vết ửng đỏ, Tiêu Dật không biết Trình Kiệt tại sao lại thích thân thể của cậu đến như vậy, mỗi lần cùng cậu ở chung một chỗ đều muốn dụng chạm thân mật, Tiêu Dật nhớ lại lúc đầu mình đối với sự dụng chạm này của hắn vô cùng ngượng ngùng, đến hiện tại chẳng biết tại sao cứ mỗi lần hắn chạm vào người cậu thì cả người cậu đều giống như bị nhiễm phải thuốc lạ mà ham muốn dễ dàng.

Trình Kiệt đi làm, Tiêu Dật một mình ở trong khách sạn không có việc gì làm liền nằm dài ở trên giường xem điện thoại, team chat gửi tới một bức ảnh Tiêu Dật liền nhanh chóng nhấn vào xem thử. Bởi vì team chat này đa số đều là hủ nữ cho nên khi nói chuyện sẽ cực kỳ thô tục, hơn nữa mấy tấm ảnh mà họ gửi tới nếu như để cho người ngoài nhìn thấy được khẳng định sẽ đỏ mặt. Tiêu Dật trợn lớn hai mắt nhìn một chàng trai dáng người nhỏ nhắn, chính là kiểu người giống như cậu, trên người không mặc đầm phia dưới động nhỏ cắm vào hai cái gậy giả, xem gương mặt kia hình như còn rất thống khoái. Tiêu Dật đứng hình nhìn tấm ảnh đó, bỗng nhiên điện thoại lại truy cập tới một loạt tin nhắn

[Đại Boss]: Tiểu thụ nhà chúng ta đang xem

[Đã Hướng Dương]: Mau lên tiếng, cậu cảm thấy như thế nào?

[Bạo Hoa Cúc]: Nhất định là cúc hoa căng thẳng muốn được bạo rã đi

[Tiêu Hân]: Của tổng tài đại nhân so với hai cây gậy kia có lớn hơn hay không?

[Sóc Nhỏ]: Tấm hình phía trên là cái gì thế, mạng ở chỗ này có chút kém load không được

[Phúc Hắc Công]: Ha ha cậu đang nói dối

[Sóc Nhỏ]: ...

[Dưa Chuột Lớn]: Cậu nói cho chúng tôi biết của tổng tài đại nhân so với hai cây gậy giả kia cộng lại cái nào sướng hơn?

Tiêu Dật nhìn màn hình điện thoại gương mặt nóng bừng, ngay cả ngón tay lướt trên màn hình cảm ứng cũng run run một chút.

[Sóc Nhỏ]: May cô nói người yêu các cô làm ở chỗ đó, sau đó liền biết là sướng hay khổ

[Bạo Hoa Cúc]: Lần trước còn nhớ cậu có nói tổng tài đại nhân về phương diện đó không biết mệt, như vậy có thể nói cho chúng ta nghe tần suất được hay không

[Sóc Nhỏ]: Mỗi ngày đài...

[Phúc Hắc Công]: Tôi là bác sĩ, nếu như tần suất như vậy là quá dày đặc, sẽ ảnh hưởng đến sức khỏe đó

[Sóc Nhỏ]: Thật sao?

[Phúc Hắc Công]: Đương nhiên, cái gì nhai quá cũng đài không tốt, nếu như hai người các cậu không biết đi đài chỉnh khoa học sẽ có thể có khả năng mắc phải các bệnh trạng về thận, sức khỏe suy kiệt, tăng trùng suy giảm, tăng nhịp tim, rối loạn trầm cảm biến thái hơn nữa còn có thể mắc các bệnh liên quan đến tâm thàn như lêch lạc tình dục...

Tiêu Dật chăm chú đọc những dòng chữ kia của [Phúc Hắc Công] lêch lạc tình dục này hình như có chút giống với Trình Kiệt.

[Sóc Nhỏ]: Mỗi ngày anh ta đài muốn chạm vào người tôi, ở chỗ làm việc cũng đài luôn muốn đụng chạm, nếu như tôi mà không kiên quyết phản đối khẳng định quan áo trên người sẽ không còn, cái này có được gọi là lêch lạc tình dục kia hay không

[Phúc Hắc Công]: Nay cũng có khả năng là giai đoạn đài, có đài nếu như để phát bệnh càng nhai thì sau này anh ta có thể sẽ càng biến thái hơn, ví như mang dây thường treo cậu lên cao, mang nến nhỏ lên người của cậu, quất cậu, nói chung chính là kiểu bạo hành thể xác để tăng thêm khoái cảm đó

[Sóc Nhỏ]: Nghiêm trọng như vậy?

[Bạo Hoa Cúc]: Bạn của tôi trước đây cũng bị như vậy, cậu ta bị mang một thanh sắt vừa lớn vừa dài cắm vào phía sau kết quả khi đưa đến bệnh viện cũng chưa kịp

Tiêu Dật đọc những dòng kia thì toát mồ hôi hột.

[Sóc Nhỏ]: Như vậy sau đó thì thế nào?

[Bạo Hoa Cúc]: Còn như thế nào được nữa, chính là cắt bỏ đó, hiện tại mỗi lần muốn đi đại tiện cũng không được lúc nào cũng phải mang theo một cái túi ở bên hông.

[Đã Hướng Dương]: Đây là còn chưa hết đâu, bạn của bạn tôi cũng có một người bạn thích bạo hành trong khi quan hệ, lần đó hai người rủ nhau ra ban công làm không biết làm thế nào một người từ bên trên ngã xuống, may mắn là chỉ đứng ở tầng hai thôi đó phía dưới còn có cây cổ thụ đỡ được, nếu không đã tử nạn rồi.

[Sóc Nhỏ]: Nghiêm trọng đến vậy sao, thế tôi phải làm cái gì bây giờ?

[Tiêu Hồn]: Ha ha đừng dọa cậu ấy, các cô cũng thật là

[Bạo Hoa Cúc]: Được rồi chúng tôi là đang lừa cậu đó, trên đời làm gì có chuyện đáng sợ như thế được

[Sóc Nhỏ]: ...

[Phúc Hắc Công]: Thật ra tôi không phải bác sĩ khám bệnh, tôi là nha sĩ khám răng

[Dương Quang]: Cậu rốt cuộc làm cái gì mà mỗi ngày anh ta đêu ham muốn cậu?

[Sóc Nhỏ]: Thật sự rất là phiền phức

[Dương Quang]: Nói cho tôi một chút được hay không?

[Sóc Nhỏ]: Việc này cũng không biết nói cái gì, có lẽ anh ta là người đói khát tình dục

[Thỏ Trắng Lớn]: Cậu như thế nào biết đối phương đói khát tình dục

[Sóc Nhỏ]: Mỗi ngày anh ta đ`ầu quỳ xuống van xin đủ kiểu, tôi kiên quyết cự tuyệt anh ta một khóc hai nháo ba đòi thắt cổ

[Tiêu H`òn]: ...

[Sóc Nhỏ]: Ha ha thật ra tôi cũng nói hơi quá một chút, chỉ có đi `au chính là cũng g`ần giống như vậy đó

[Dương Quang]: Mỗi ngày cậu đ`ầu cùng anh ta làm sao?

[Sóc Nhỏ]: Ủ

[Thỏ Trắng Lớn]: Cảm giác như thế nào?

[Sóc Nhỏ]: Thật ra có một chút khó diễn tả, chỉ bằng các cô cứ tự kiếm một người li`ên biết ngay đó

Ở bên này Trình tổng giám đốc lớn của chúng ta vừa họp vừa thản nhiên dùng điện thoại, cán bộ cấp cao xung quanh đ`ầu có thể nhìn thấy nhưng chẳng ai dám lên tiếng nói cái gì. Đến khi người chủ trì cuộc họp lên tiếng kết thúc buổi làm việc ngày hôm nay cũng là lúc Trình Kiệt khẽ mỉm cười mang điện thoại bỏ vào trong túi áo r`ã đứng dậy ra v`ê

[Tiêu Dật đã dậy hay chưa, anh bây giờ trở về đón em đi ăn]

Tiêu Dật nhận được tin nhắn của Trình Kiệt li`en bất giác nở một nụ cười, ngón tay thon dài nhanh chóng làm một vài thao tác nhắn lại một tin cho hắn: [Đã biết]

[Sóc Nhỏ]: Không nói chuyện với các cô nữa, tôi có việc r`ã

[Đại Boss]: Cậu ta nhất định là có việc với tổng tài đại nhân đó

[Đã Hướng Dương]: Tiểu thụ, cậu nhớ cùng tổng tài đại nhân trao đổi vấn đ`ekia đi, t`ần suất làm nhi`au như vậy quả thật không khoa học chút nào đâu

[Bạo Hoa Cúc]: Đừng nghe các cô ấy nói, còn trẻ còn khỏe cứ hết mình đi, sau này không còn sức lực có muốn cũng không được đâu ha ha

[Sóc Nhỏ]: Các cô nói bậy cái gì, tôi rất bận không phải lúc nào cũng đi gặp anh ta đâu

[Dưa Chuột Lớn]: Còn nói vậy, cậu có cái gì bận đây không phải người cũng đâu bị anh ta đóng gói rã hay sao

[Sóc Nhỏ]: Tôi đây rất bận

[Tiêu Hồn]: Đúng đúng đúng, tất cả thời gian của cậu đều dành cho anh ta làm gì có thời gian mà nghỉ ngơi đây ha ha

Tiêu Dật nhìn dòng tin nhắn cuối cùng của [Tiêu Hồn] liền giật mình nhận ra cô ấy nói cũng đúng, tất cả thời gian của cậu hình như đều dành cho Trình Kiệt. Tiêu Dật nhíu nhíu mày ngã ngốc một chỗ, không biết cậu nghĩ cái gì liền thở dài một hơi rã đứng dậy đi tới tìm quần áo muốn mặc. Tiêu Dật đến Thượng Hải không mang theo bất cứ một thứ gì, có điều cho dù Tiêu Dật có đi khắp thế giới thì chỉ cần bên cạnh cậu có Trình Kiệt liền có điều đủ tất cả, ví như hiện tại ngay cả quần áo cũng đều được người ta chuẩn bị cho tỉ mỉ cho rã. Hôm nay Tiêu Dật mặc một chiếc áo sơ mi xanh nhạt đơn giản, cậu để ý mỗi lần Trình Kiệt giúp cậu chuẩn bị quần áo đều chọn những màu rất thanh nhã, mà màu xanh này luôn là lựa chọn hàng đầu của hắn, Tiêu Dật thích những thứ có màu sắc sắc sỡ, từ đầm cho đến quần áo cũng đều phải như thế, nhưng mà cậu cũng không có ghét bỏ những thứ quần áo màu sắc đơn giản này, trái ngược lại cậu còn cảm thấy mình mặc đơn giản một chút nhìn sẽ đẹp mắt hơn rất nhiều.

Tiêu Dật bước xuống sảnh chính của khách sạn, chọn một vị trí ngay gần cửa ra vào nhất ngồi ở đó đợi Trình Kiệt, ánh nắng mặt trời chiếu xuống sườn nhanh mòn mại tinh tế, đôi mắt lớn mở to nhìn ra phía bên ngoài, không biết Tiêu Dật nghĩ tới cái gì khoe miệng lại bất giác cong lên nhẹ nhẹ khiến cho đuôi mắt theo đó nheo lại, nốt ruã lệ giống như là lệch đi khỏi vị trí cố định một chút. Trình Kiệt từng nói lệ chí bên trái của Tiêu Dật rất là ma mị, mỗi lần nhìn lâu một chút sẽ khiến cho người ta phải

trầm mê, hơn nữa mỗi khi cậu mỉm cười sẽ làm cho vị trí của nó hơi xê dịch khiến cho người ta tưởng nhầm rằng lệch chí này biết nhảy múa.

Trình Kiệt lái xe từ phía xa đã nhìn thấy được hely nhỏ nhà mình ngồi ở bên cạnh cửa kính sát đất dưới sảnh của khách sạn, có lẽ cậu cũng đã nhìn thấy hắn cho nên khéo môi khẽ nhếch lên cao, dưới ánh mặt trời càng làm cho gương mặt nhỏ nhắn kia thêm phần sáng bừng. Trình Kiệt đỗ xe ở trước cửa khách sạn, Tiêu Dật nhanh chóng bước ra ngoài đứng ở bên cạnh xe của hắn, Trình Kiệt hạ cửa kính xe xuống nói:

“Mau lên xe”

Tiêu Dật gật đầu vòng qua bên trái mở cửa xe ngồi vào:

“Trình Kiệt, chúng ta có ăn cùng với hai người kia không?”

Trình Kiệt quay sang nhìn Tiêu Dật:

“Em có muốn ăn cùng bọn họ không?”

Tiêu Dật bất giác đưa tay kéo cổ áo của mình lên cao một chút, Trình Kiệt ngồi ở bên cạnh nhìn thấy hành động nhỏ này thì cười xấu xa, ngón tay của hắn đưa tới chuẩn xác chạm vào dấu đỏ đáng可疑 kia của cậu:

“Tiêu Dật, anh mỗi lần nhìn thấy mấy cái dấu vết này thì cả người sẽ nóng bừng”

Tiêu Dật ngay lập tức đẩy mạnh tay của Trình Kiệt ra trường mắt:

“Đừng có lúc nào cũng mang suy nghĩ lệch lạc như vậy, anh mau lái xe đi”

Trình Kiệt buông cười, hắn chỉ là muốn trêu chọc hely nhỏ nhà mình một chút mà thôi, mỗi lần người ta xù lông thế này trong lòng càng vui vẻ thông khoái. Trình Kiệt và Tiêu Dật đi đến một nhà hàng lầu băng chuyền, Tống Ngộ Phàm sớm đã cùng cô gái mà cậu ta mới quen đi chơi, Tiêu

Khiết đương nhiên là không dám làm phiền ông chủ lớn của mình thế cho nên lúc này chỉ có Tiêu Dật và Trình Kiệt đi ăn mà thôi.

Vừa mới rã Tiêu Dật nhìn thấy nhà hàng băng chuyền mới khai trương cho nên nói muốn ăn ở chỗ này, đây thật ra chỉ là một nhà hàng nhỏ không có cao cấp như mấy chỗ mà Trình Kiệt thường dẫn cậu đi ăn, nhưng mà Tiêu Dật nhìn thấy ở ngoài cửa tiệm treo băng rôn giảm giá nhân dịp khai trương cho nên mới nói muốn ăn ở chỗ này. Lúc hai người bước vào trong cũng đã có kha khá khách, Trình Kiệt và Tiêu Dật ngồi ở khu vực VIP, đồ ăn trên băng chuyền cũng đều thuộc hàng chất lượng nhất trong quán. Tiêu Dật ngồi đối diện Trình Kiệt đợi nhân viên chuẩn bị thức ăn mang lên, cậu để ý bàn phía sau của mình có một đôi trai gái cũng ngồi ăn, hơn nữa hình như cô gái nọ cứ luôn nhìn về phía Trình Kiệt, Tiêu Dật trong lòng có chút không thoải mái nhưng không nói cho Trình Kiệt việc này:

“Trình Kiệt anh đang xem cái gì thế?”

Trình Kiệt đang xem cái gì đó trên điện thoại của mình, ngay cả khi Tiêu Dật hỏi hắn hắn cũng không ngẩng đầu lên nhìn cậu:

“Không có gì anh xem vài món đồ chơi mà thôi”

Tiêu Dật tò mò muốn biết:

“Đồ chơi gì?”

Trình Kiệt ngẩng đầu lên nhìn Tiêu Dật khẽ mỉm cười:

“Không có gì”

Tiêu Dật nghi ngờ muốn vươn tay ra lấy điện thoại của Trình Kiệt:

“Em xem nào”

Trình Kiệt hơi thu tay lại né tránh:

“Không có gì đâu, em sẽ không hứng thú với mấy cái này”

Tiêu Dật vẫn cố chấp muốn thấy, cái gì Trình Kiệt càng không muốn cho cậu xem thì cậu lại càng muốn xem:

“Để em xem”

Tiêu Dật nhanh chóng lấy được điện thoại của Trình Kiệt v^etay của mình, cậu nhìn tới thứ trên màn hình điện thoại của hắn thì cả người li^{ên} chấn động, gương mặt lúc trắng lúc đỏ cuối cùng li^{ên} ngang đ^au hỏi hắn:

“Anh xem cái thứ gì thế này hả?”

Trình Kiệt vẫn thản nhiên cười cười:

“Đã nói em không có hứng thú đâu mà lại”

Tiêu Dật chợt nghĩ đến chuyện vừa rồi mình vô tình bàn bạc với nhóm người trên team chat kia, [Phúc Hắc Công] có đề cập tới chứng tâm th^an l^ech lạc tình dục, Trình Kiệt hiện tại lại xem mấy cái món đ^aochơi bạo lực này, dây xích cho đến dây quất bằng da, còn có mấy cái món đ^aomà cậu đến nghĩ cũng không dám nghĩ đến chứ đừng nói là xem được thế này, trong lòng Tiêu Dật bắt đ^au nhói lên một cái không lẽ nói đùa mà thành sự thật r^a. Thật ra Trình Kiệt quả thật có chứng bệnh v^etâm th^an do gia tộc di truyền nhưng không phải hắn lúc nào cũng phát tác, chỉ cho đến khi một khoảng thời gian xa cách sau khi gặp lại, Tiêu Dật mới phát hiện ra được Trình Kiệt không phải bị chứng l^ech lạc tình dục mà chính là bị chứng... cái này vẫn là để nói sau đi.

Tiêu Dật nhìn chằm chằm Trình Kiệt một hồi cuối cùng vẫn quyết định thẳng thắn nói chuyện với hắn:

“Trình Kiệt, anh như thế này đã lâu hay chưa?”

Trình Kiệt không hiểu ý của Tiêu Dật li^{ên} hả một tiếng:

“Như thế nào?”

Tiêu Dật nhíu mày hạ thấp giọng:

“Anh từ khi nào lại thích xem mấy cái thứ này, anh muốn làm gì chứ?”

Trình Kiệt thản nhiên đáp:

“Anh mua cho em mà”

Đúng này phục vụ bàn mang nồi lẩu lên, Tiêu Dật tạm thời im lặng một chút làm như không có chuyện gì nhưng mà Trình Kiệt không rõ là vô ý hay cố tình lại đề cập đến vấn đề đó trước mặt người khác, hắn hỏi cậu thế này:

“Em có thích không, em thích màu gì?”

Tiêu Dật trừng lớn hai mắt ho nhẹ một tiếng cảnh cáo Trình Kiệt, sau khi phục vụ bàn đi xuống cậu mới lạnh giọng nói với hắn:

“Anh tốt nhất sau này nếu như còn muốn xem mấy cái thứ đó thì đừng để cho em biết”

Trình Kiệt nhún vai:

“Cũng là em tự ý đòi xem cho bằng được, anh đã nói rằng em không muốn xem mấy thứ này rầm cờ mà”

Tiêu Dật liếc mắt tức giận:

“Trình Kiệt, em nghiêm túc đây anh đến nghĩ cũng đừng nghĩ đến mấy chuyện đó nữa, không tốt đâu!”.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân
dtv-ebook.com

Chương 99: Tặng Vợ Của Anh

Cho dù Tiêu Dật có xù lông trọn mặt cảnh cáo Trình Kiệt như thế nào đi chăng nữa thì Trình Kiệt hắn cũng không để tâm đến, cả một quá trình giống như là muốn chọc tức Tiêu Dật cố tình mang điện thoại đến trước mặt chăm chú nhìn vào màn hình nhỏ kia hại người nào đó tức giận không thôi:

“Trình Kiệt, anh muốn gì đây?”

Trình Kiệt cười cười bỏ điện thoại xuống bàn, tùy tiện cầm lấy một đĩa thịt bò ở trên băng chuyền để xuống bàn:

“Được rã Tiêu Dật, anh lấy thịt bò em thích ăn đây”

Tiêu Dật khoanh hai tay trước ngực thở phì phò không thèm cầm đũa lên, Trình Kiệt thấy bộ dạng đáng yêu này của hổly nhỏ nhà mình thì buồi cười, hắn cầm lấy thịt bò đặt lên khay nướng, lại mang thịt bò khác bỏ vào trong nồi lẩu:

“Tiêu Dật, em muốn ăn thịt nướng hay là thịt bò trong nồi lẩu này?”

Tiêu Dật liếc mắt nhìn Trình Kiệt một lúc, không biết trong cái đĩa nhỏ kia của cậu đang nghĩ cái gì cuối cùng liền xuống giọng nói thế này:

“Trình Kiệt anh hứa với em đi, sau này đừng xem mấy thứ đó nữa”

Trình Kiệt cố gắng nhịn cười mang thịt bò đã nhúng chín thả vào trong bát của Tiêu Dật:

“Cũng đâu phải là thứ gì nguy hiểm, em không cần phải quá lo lắng đâu”

Tiêu Dật chăm chú nhìn Trình Kiệt lắc đầu:

“Không được, xem như sẽ có vấn đề đấy”

Trình Kiệt đặt đũa xuống bàn:

“Tiểu Dật anh cũng không phải là xem phim đen, em rõt cuộc gấp gáp cái gì đây?”

Tiêu Dật nghe thấy Trình Kiệt nói ra hai cái từ kia liền đưa mắt nhìn xung quanh một lượt, may mắn không có ai để ý tới chỗ này nếu không cần nhất định sẽ không tha thứ cho hắn:

“Không nói nữa, chuyện này để vênhà mới đề cập tới đi”

Đúng lúc này điện thoại của Trình Kiệt bất chợt truyềnlên tiếng nhạc chuông, hắn nhìn tới dây số lạ kia một chút mới nhíu mày đưa lên nghe, đầu dây bên kia là một giọng nữ dễ nghe giống như là nhân viên tư vấn bán hàng vậy:

“Xin chào tiên sinh, anh có phải vừa mới rã đặt hàng trên mạng bộ đồ chơi tình thú chín trong một hay không?”

Trình Kiệt đưa điện thoại ra nhìn lại một chút rã mới áp lên tai nghe, hắn vừa mới rã không có đặt hàng như thế nào người ta lại gọi điện thoại tới cho hắn, nhưng mà nhân viên tư vấn nhiệt tình như vậy hắn cũng không nên từ chối, huống chi là hắn cũng muốn mua vêcho hổy nhỏ nhà mình chơi:

“Đúng thê”

Nữ nhân viên tiếp thị bên kia vẫn dùng lời nói thân thiện:

“Tiên sinh vừa mới đặt hàng là bộ đồ chơi cấp hai, bên chúng tôi đang có khuyến mại nếu như dùng bộ cao cấp sẽ được tặng miễn phí một bộ đồ

tình thú, không biết tiên sinh có hứng thú muốn đặt hàng hay không?”

Trình Kiệt đối với số tiền nhỏ này đương nhiên sẽ không tiếc, thế cho nên hắn rất sảng khoái mà đồng ý:

“Được!”

Nữ nhân viên bên kia lại hỏi tiếp:

“Hiện tại cửa hàng chúng tôi có ba bộ đồ là hầu gái, hải quan và bác sĩ không biết tiên sinh muốn bộ nào?”

Trình Kiệt nhìn Tiêu Dật chầm chằm đánh giá một lượt cuối cùng liền đáp:

“Em ấy rất kiêu ngạo như vậy liền lấy hải quan đi”

Nữ nhân viên mỉm cười hỏi tiếp:

“Như vậy phiền tiên sinh có thể đưa ra chỉ cao cân nặng để chúng tôi lấy bộ đồ tương thích được hay không?”

Trình Kiệt nhanh chóng đáp:

“Sáu mươi hai ki lô gam, một mét tám mươi hai. Chuyển hàng cho tôi vào lúc một giờ trưa đến khách sạn X số phòng 609, tên của tôi là Trình Kiệt”

Tiêu Dật đang ngồi ăn nghe thấy Trình Kiệt hình như nhắc đến chỉ cao cân nặng của mình liền nghi ngờ, sau khi Trình Kiệt cúp máy cậu liền hỏi:

“Anh đặt cái gì thê?”

Trình Kiệt làm ra bộ dạng bất ngờ:

“Anh đâu có đặt, là em đặt mà”

Tiêu Dật nhíu mày để đưa xuống bàn:

“Em đặt cái gì?”

Trình Kiệt giả bộ khó hiểu:

“Em không phải vừa mới lấy điện thoại của anh đặt cái đó sao?”

Tiêu Dật vội vã lấy điện thoại của Trình Kiệt và xem thử, nhất định là vừa mới rã lúc đưa tay giật lấy điện thoại của hắn cậu đã không để ý mà nhấn vào nút đặt hàng mất rã:

“Em không đặt, anh tại sao lại không hỏi ý kiêng em đã mua rã?”

Trình Kiệt nhấp một ngụm bia:

“Anh lại cứ nghĩ em đặt cho nên anh mới không có hỏi đã đang ý để họ giao hàng tới rã”

Tiêu Dật bất an ăn cung không được ngon:

“Anh vừa rã nói chi cao cân nặng của em làm cái gì chứ?”

Trình Kiệt thành thật trả lời:

“Bạn họ nói sẽ tặng thêm bộ đồ gì đó, yêu cầu anh nói chi cao cân nặng để chọn đúng kích cỡ”

Tiêu Dật khóc không ra nước mắt:

“Trình Kiệt anh cố tình có đúng hay không?”

Trình Kiệt gấp thịt nướng bỏ vào trong bát của Tiêu Dật:

“Được rã ăn đi, không phải em nói thích ăn thịt hay sao”

Tiêu Dật không muốn ăn nữa, cậu chỉ muốn ngay bây giờ lên máy bay trở về Bắc Kinh mà thôi, ai mà biết được lát nữa nhân viên giao hàng mang

thứ đố kia đến Trình Kiệt có ngay lập tức ép cậu chơi thử hay không. Trình Kiệt nhìn ra được phiền não trong lòng Tiêu Dật liền ở bên dịu giọng dỗ dành:

“Tiểu Dật em không cần phải lo lắng, anh làm sao có thể làm chuyện em không thích được cơ chứ”

Tiêu Dật liếc mắt nhìn Trình Kiệt:

“Anh nói có thật không?”

Trình Kiệt gật đầu nhàn nhạt đáp một chữ:

“Thật”

Tiêu Dật đương nhiên không tin tưởng quá nhiều vào lời nói này của Trình Kiệt, nhưng bây giờ có tin hay không tin thì cũng chẳng làm gì được gì nữa rã, món đồ kia đã đặt một lát nữa sẽ chuyển tới khách sạn chính vì vậy Tiêu Dật nghĩ chỉ bằng mình cứ ăn thật no lát nữa còn có sức đối kháng với con sói lớn này.

Khi hai người đang ngồi ăn thì ở bàn đối diện bất chợt có một tiếng gọi của phụ nữ:

“Xin lỗi, thật ngại quá...”

Tiêu Dật ngẩng đầu nhìn thấy bàn ăn phía trước vừa rồi rõ ràng có một đôi trai gái bây giờ liền không thấy chàng trai kia đâu, cô gái nọ đang đưa tay vỗ nhẹ vào vai của Trình Kiệt gọi hắn. Trình Kiệt chậm rãi quay lại phía sau hỏi:

“Có chuyện gì sao?”

Cô gái kia mỉm cười nhìn chằm chằm Trình Kiệt:

“Tôi đã ăn xong được một lúc rồi muốn dùng hoa quả để tráng miệng, nhưng ngồi đợi mãi vẫn không thấy có đĩa chuối nào, anh có thể đổi cho tôi được không tôi cho anh đĩa bánh bao này”

Tiêu Dật nghe ra được trong lời nói kia của cô gái nọ rất có ẩn ý, cái gì mà chuối cái gì mà bánh bao chứ, còn không phải là có ý với Trình Kiệt hay sao. Trình Kiệt vẫn giữ thái độ không quá mức thân thiết đáp lời:

“Đĩa này chúng tôi đã dùng rồi, chỉ bằng cô gọi phục vụ mang tới thì hơn”

Cô gái kia vẫn cứ cố tình nói:

“Không sao, dù sao cũng có vỏ bọc ở ngoài, tôi cũng không ngại đâu”

Tiêu Dật vẫn im lặng ngẫm ăn, Trình Kiệt nhận thấy được bộ dạng cố gắng kiềm chế kia của ai đó thì buôn cười, trong lòng đột nhiên nảy ra ý định muốn trêu chọc cậu một chút. Trình Kiệt cầm lấy quả chuối đưa cho cô gái kia rồi nhận đĩa bánh bao thu về. Cô gái kia nói một tiếng cảm ơn rồi vốn định nói thêm nhưng mà Trình Kiệt đã quay đi rồi, Tiêu Dật vừa thấy Trình Kiệt trao đổi liền đặt mạnh đũa ăn xuống bàn, tay nhỏ cầm lấy ly nước bên cạnh đưa lên uống một ngụm thật lớn:

“Em ăn no rồi”

Trình Kiệt vẫn tỏ vẻ không biết gì:

“Mới chỉ ăn có một chút thôi đã no rồi hay sao?”

Tiêu Dật bực bội, giọng nói cũng mang theo tia gắt gỏng:

“Ăn no rồi là ăn no rồi”

Trình Kiệt gật đầu:

“Được được, như vậy chúng ta về khách sạn”

Tiêu Dật khoanh tay trước ngực nhìn về phía băng chuyền:

“Em còn muốn dùng đồ tráng miệng”

Trình Kiệt lấy tới một phàn bánh nhỏ trên băng chuyền đưa tới trước mặt Tiêu Dật, Tiêu Dật nhíu mày không vui:

“Em muốn ăn hoa quả tráng miệng, quả chuối vừa rã ở trên bàn đâu rã?”

Trình Kiệt cõi gắng nhịn cười:

“Không phải mới đổi cho cô gái vừa rã hay sao”

Cô gái kia sớm đã đứng dậy ra về rã cho nên Tiêu Dật mới dám hờn đổi với Trình Kiệt như vậy:

“Anh hay lầm, quả chuối đó là để em tráng miệng cơ mà”

Trình Kiệt xấu xa hỏi một câu thế này:

“Chẳng lẽ em ăn vẫn còn chưa đủ sao?”

Tiêu Dật giận quá mất khôn cho nên không thể hiểu ra được ý tú trong lời nói của Trình Kiệt:

“Chưa đủ”

Cuối cùng Trình Kiệt đành phải gọi phục vụ đến nói người ta mang lên một nải chuối chín thật lớn cho Tiêu Dật, Tiêu Dật có nải chuối lớn rã vẫn còn không vui, cậu căn bản chính là chỉ thích quả chuối ở trên bàn của mình vừa rã mà thôi. Trình Kiệt buồi cười nói đổi Tiêu Dật thế này:

“Tiêu Dật quả chuối vừa rã nhìn giống như là đã hỏng rã, em không thấy vỏ ngoài có rất nhiều chấm đen hay sao, nếu như nó không có vấn đề gì anh sao có thể đổi cho cô gái kia được chứ, đương nhiên là phải để dành cho vợ của anh ăn”

Tiêu Dật vừa nghe đến từ vợ kia liền đỏ mặt liếc nhìn Trình Kiệt khẽ quát:

“Nói linh tinh cái gì...”

Trình Kiệt không biết lấy từ đâu ra một mảnh giấy nhỏ cùng chiếc bút đang cúi đầu viết cái gì đó trên giấy, sau đó rất nhanh liền mang tờ giấy kia đặt trên nải chuối chín vàng rã đầy tới trước mặt của Tiêu Dật:

“Được rã, chúng ta về khách sạn thôi”

Tiêu Dật đưa tay cầm lấy mảnh giấy nhỏ kia đọc thử, trên đó vẫn vẹn viết bốn chữ đơn giản ngắn gọn nhưng lại vô cùng xúc tích, vừa đọc liền khiến cho khoe miệng của Tiêu Dật nhịn không được phải khẽ cong cong nhưng ngoài mặt vẫn làm ra dáng vẻ đang rất là không vui, tờ giấy đó viết thế này [Tặng vợ của anh]. Thế là người nào đó cứ như vậy ôm nải chuối lớn kia về tới khách sạn, căn bản không có thời gian mà nghĩ lại mọi chuyện để phát hiện ra được mình bị con sói lớn nào đó quay vòng vòng nãy giờ.

Lúc Tiêu Dật và Trình Kiệt về tới khách sạn cũng là lúc Tống Ngộ Phàm trở về, ba người bước vào thang máy cùng lúc, Tống Ngộ Phàm quay sang nhìn nải chuối trên tay Tiêu Dật hỏi thế này:

“Đặc sản Thượng Hải là chuối sao, như thế nào lại mua một nải chuối lớn như thế này, cậu ăn vẫn còn chưa ngán hả?”

Tiêu Dật hả một tiếng đáp qua loa:

“Không có, vừa rã thấy ở bên đường nhìn tươi ngon liền mua thôi”

Câu trả lời này khiến cho cả Tống Ngộ Phàm lẫn Trình Kiệt cũng phải cười ra tiếng, Tiêu Dật nhíu mày cảm thấy không khí rất kỳ lạ liền nghi ngờ hỏi:

“Có gì sao?”

Tống Ngộ Phàm ho nhẹ một tiếng chỉ tay vào nải chuối:

“Cho tôi một quả được không?”

Tiêu Dật bẻ một quả chuối đưa cho Tống Ngộ Phàm, Tống Ngộ Phàm nhìn quả chuối lớn trong tay kia của Tiêu Dật liền cảm thán một câu mới đưa tay nhận lấy:

“Cũng thật khéo biết chọn nải chuối quả nào quả này vừa tay như vậy”

Tiêu Dật và Trình Kiệt bước ra khỏi thang máy, khi Tiêu Dật xác định Tống Ngộ Phàm đã đi xa rã cậu mới kéo góc áo của Trình Kiệt hỏi:

“Anh ta vì sao lại kỳ quái như vậy?”

Trình Kiệt cõi gắng nhịn cười vòng tay qua eo của Tiêu Dật bước về phía phòng của mình:

“Đừng để ý đến cậu ta, cậu ta vẫn luôn như thế đó”

Tiêu Dật về đến phòng liền hỏi Trình Kiệt:

“Trình Kiệt, ngày mai khi nào về Bắc Kinh?”

Trình Kiệt đang cởi ca vát:

“Sáng ngày mai, anh họp xong liền về”

Tiêu Dật thản nhiên ngã ăn chuối:

“Mấy giây tờ của em anh mang đến hay chưa?”

Trình Kiệt vừa quay sang liền nhìn thấy khung cảnh nóng bỏng kia, lửa nóng vốn rất dễ cháy lúc này càng muôn hừng hực bốc lên cao:

“Chúng ta đi máy bay riêng”

Đúng lúc này ngoài cửa liền có tiếng chuông truyền tới, Tiêu Dật đang ăn cũng phải ngừng lại một lúc nhíu mày:

“Anh mở cửa đi”

Trình Kiệt bước ra ngoài mở cửa, bên ngoài là nhân viên giao hàng:

“Trình tiên sinh có phải không?”

Trình Kiệt gật đầu, nam nhân viên giao hàng kia mang một chiếc hộp được bọc cẩn thận giao cho hắn:

“Anh có bưu phẩm phiền ký nhận”

Trình Kiệt nhếch môi nhận lấy thùng hàng kia rồi nhanh chóng ký nhận, lúc hắn mang đồ vào bên trong liền phát hiện ra hely nhỏ nhà mình đã biến mất:

“Tiêu Dật, em không muốn nhìn xem một chút sao?”

Trình Kiệt mang đồ vào trong phòng ngủ thấy ai đó đã nằm đắp chăn trên giường rồi:

“Em mệt lắm, em muốn ngủ”

Trình Kiệt rã xuống bên cạnh Tiêu Dật, chậm rãi mang hộp đồ kia mở ra:

“Là nhân viên giao hàng đưa đồ tới, em có muốn nhìn xem một chút hay không?”

Tiêu Dật chùm chăn kín đầu:

“Không xem, anh đi ra ngoài đi”

Trình Kiệt thản nhiên mang mấy thứ đồ kia xếp trên giường:

“Đến xem đi, nhìn cũng không có gì đáng sợ cả”

Thật ra thì Tiêu Dật cũng rất là tò mò, mấy cái món đồ chơi người lớn này không tò mò mới là lạ đó, nhưng mà cậu sợ mình mèn lòng một chút thì con sói lớn nào đó sẽ chớp lấy thời cơ ngay thế cho nên vẫn kiên quyết

cứng rắn nói không muốn xem. Trình Kiệt cầm tờ giấy nhỏ hướng dẫn lên đọc qua một lượt:

“Tiêu Dật, còn có cả hướng dẫn sử dụng, chỗ này ghi rất là an toàn sẽ không gây ra xước da”

Tiêu Dật có điểm khẩn trương:

“Anh nói với em điều này làm cái gì, em không dùng, anh thích thì tự mình dùng đi

Trình Kiệt kéo chăn của Tiêu Dật xuống:

“Đến nhìn qua một chút đi, dù sao đã mua rồi không thể trả lại được”

Tiêu Dật vừa mới bị kéo chăn khỏi người liền ngay lập tức nambi xoay lưng lại với Trình Kiệt quát:

“Đã nói là buôn ngủ rồi mà”

Trình Kiệt mang một món đồ đưa tới trước mặt của Tiêu Dật, Tiêu Dật nhìn thấy trước mắt mình là một món đồ dẹt nhỏ làm bằng da màu hồng phấn, cậu cũng không biết cái này để làm cái gì nữa, nghĩ đi nghĩ lại vẫn không thể biết được đó là cái gì, cuối cùng liền bị sự tò mò trong lòng đánh bại lên tiếng hỏi Trình Kiệt:

“Cái này là cái gì?”

Trình Kiệt thấy hổn nhởn nhàm chán lên tiếng hỏi thì hài lòng:

“Cái này để tô màu”

Tiêu Dật đưa tay cầm lấy thứ đó ở trên tay Trình Kiệt đánh giá một hồi:

“Gì mà tô màu?”

Cái mà Trình Kiệt đưa cho Tiêu Dật xem chính là cái dùng để đánh vào mông, thật ra Trình Kiệt nói cái này để tô màu cũng không hoàn toàn sai, dù sao thì dùng cái này vẽ vài đường lên mông của Tiêu Dật liền không phải sờ ra màu đỏ ửng hay sao:

“Tiểu Dật hôm nay anh không phải họp, chúng ta chơi thử đi”

Tiêu Dật liếc nhìn Trình Kiệt rồi đáp thứ trên tay sang một bên:

“Đến nghĩ cũng đừng nghĩ đến nữa đi”

Trình Kiệt vẫn ở bên tai Tiêu Dật thổi gió:

“Không đau đâu mà... anh làm sao có thể làm em đau được chứ”

Tiêu Dật kéo chăn lên người đắp lại:

“Chơi cái này sẽ bị lêch lạc tình dục đấy, không tốt đâu”

Trình Kiệt nhíu mày:

“Em lại nghe ai nói linh tinh nữa thê”

Tiêu Dật bỏ lại một câu rồi kéo chăn lên chùm kín mặt:

“Bác sĩ”

Trình Kiệt lại kéo chăn ra nói:

“Anh bây giờ lên mạng tìm hiểu, nếu như nói không sao thì chúng ta chơi thử có được hay không?”

Tiêu Dật vẫn là sợ bị đau, ai mà biết được trong lúc hưng phấn Trình Kiệt có quát ngất cậu hay không, dù sao thì lúc hai người làm không có mấy cái món đồ quái dị này thì Trình Kiệt đã thừa sức làm cậu ngất xỉu rồi chứ nói gì đến mấy thứ này nữa:

“Không được, nếu muốn chơi thì anh đi mà mang mấy thứ đó đi”

Trình Kiệt vẫn đặt tay lên vai của Tiêu Dật:

“Anh mang thì có gì mà thú vị chứ”

Tiêu Dật hù hù đẩy tay Trình Kiệt ra:

“Anh mang mới là thú vị đây”

Trình Kiệt biết Tiêu Dật rất dễ mến lòng, họ ly nhở nhà hắn chỉ ưa mến không ưa cứng, hắn ở bên tai cậu dỗ dành thêm vài câu khẳng định sẽ đạt được mục đích:

“Ít ra em cũng nên nhìn xem một chút rã mới quyết định cũng không muộn mà”.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân
dtv-ebook.com

Chương 100: Ôm Lấy Em Đi

Tiêu Dật vốn không thể nào mà vượt qua thứ cảm dỗ này, cộng thêm với con sói xấu xa nào đó cứ luôn miệng nói muối cậu nhìn, cuối cùng Tiêu Dật đành mỉm cười ngẫm dậy nhìn tới thứ đồ mà Trình Kiệt xếp ra trên giường kia, vừa nhìn thấy một bộ đồ chơi người lớn màu hồng phấn gương mặt của cậu cũng tự giác mà đỏ ửng lên, kết quả lại muối xoay người nằm xuống:

“Được rồi được rồi, nhìn xong rồi, anh mau cất đi đi đừng để bừa bộn ở trên giường nữa”

Trình Kiệt cố gắng nhịn cười cuí đầu xuống ghé sát bên tai Tiêu Dật thổi gió:

“Hay là chơi một chút đi, em xem lại đúng mà màu hồng em thích”

Tiêu Dật mừng mắt muối đẩy Trình Kiệt ra:

“Ai thích màu hồng chứ”

Trình Kiệt ở bên cạnh dụ dỗ:

“Là anh thích, chúng ta thử qua một chút có được không?”

Tiêu Dật im lặng không nói gì cả, hai mắt nhắm lại làm ra dáng vẻ cậu đã ngủ rồi. Trình Kiệt kéo chăn của Tiêu Dật lên, chuẩn xác vòng tay ôm lấy eo cậu:

“Tiêu Dật, có muốn chơi thử hay không?”

Tiêu Dật gạt tay Trình Kiệt ra càu nhau:

“Không muốn, bây giờ là ban ngày đấy, mặt trời vẫn còn trên cao kia kia”

Trình Kiệt hôn vào má của Tiêu Dật một cái:

“Anh đến kéo rèm cửa lại”

Tiêu Dật nhỏ giọng mỉm cười:

“Đã nói là không chơi rã, anh sao lại nói lời như thế chứ”

Trình Kiệt kéo Tiêu Dật ngã dậy cười xấu xa:

“Đến chơi thử một chút đi, không biết chừng em lại thích”

Tiêu Dật kháng cự yếu ớt:

“Không muốn chơi”

Trình Kiệt nhanh chóng đứng dậy đi về phía cửa kính sát đất kia mang rèm cửa kéo lại, rèm cửa này thuộc dạng dày màu tối cho nên khi kéo lại rã ánh nắng không thể xuyên qua một chút nào chiếu vào trong căn phòng nữa. Tuy rằng Trình Kiệt không có mở đèn, rèm cũng đã kéo kín nhưng dù sao bây giờ cũng vẫn là ban ngày cho nên ánh sáng trong phòng vẫn có thể duy trì được một độ sáng nhất định, không quá sáng cũng không quá tối hoàn toàn thích hợp để cho hai người cùng nhau chơi trò nón bồng này. Tiêu Dật có cảm giác mình giống như bị ép buộc vậy, chính là không có khả năng kháng cự một chút nào, Trình Kiệt không biết lấy từ đâu ra một túi đỗnra rã lấy bộ quần áo từ bên trong đó ra, bên trong là một bộ đồ thủy thủ rất là ngắn, chất vải cũng gần như là trong suốt rã:

“Tiêu Dật, mặc cái này anh xem thử có được không?”

Tiêu Dật trừng mắt nhìn bộ đồ kia, cái này đích thị là cho nữ mặc cậu sao có thể mặc được chứ:

“Anh muốn chết hả, lại dám nói em mặc cái thứ đầm này”

Trình Kiệt nắm lấy cổ chân của Tiêu Dật không cho cậu bỏ chạy, không rõ là cổ chân của Tiêu Dật nhỏ hay là bàn tay của Trình Kiệt quá lớn mà hiện tại cổ chân kia của cậu đã nambi gọn trong bàn tay của hắn rã. Tiêu Dật dùng sức muốn thu chân lại nhưng không được kết quả chỉ còn biết lớn giọng quát mắng hắn:

“Trình Kiệt anh có thôi ngay không thì bảo”

Trình Kiệt đưa tay muốn cởi áo sơ mi của Tiêu Dật xuống:

“Tiêu Dật mặc vào đi, đã chơi thì chơi đến cùng, dù sao ở đây cũng có rã như thế nào lại có thể bỏ qua được chứ”

Tiêu Dật trừng mắt nhìn chiếc váy ngắn kia:

“Này là đầm sao mà em mặc được hả”

Trình Kiệt dịu giọng:

“Mặc được, cũng chỉ cần đưa chân vào một lần thôi là mặc lên được rã, để anh mặc giúp cho em”

Tiêu Dật vốn muốn kháng cự cho đến cùng nhưng mà tốc độ cởi quần áo trên người cậu của Trình Kiệt quá thật đáng kinh ngạc, loáng một cái áo sơ mi trên người cậu đã bị hắn cởi ra vứt xuống giường rã. Trình Kiệt nửa cõng chẽ nửa dỗ dành mặc áo thủy thủ vào cho Tiêu Dật, Tiêu Dật vốn chẳng thể đấu lại sức lực kinh người kia của ai đó cho nên cuối cùng vẫn bị ép buộc mặc áo vào người:

“Trình Kiệt, em nói cho anh biết đây là lần cuối cùng đây, sau này đừng có mở miệng bắt em chơi mấy cái thứ biến thái này nữa”

Trình Kiệt cởi quần của Tiêu Dật xuống, mang cậu đặt ở trên đùi hắn để cho hắn dễ dàng có thể mang chiếc váy ngắn kia mặc vào cho cậu, hắn vừa làm vừa nghiêng đầu qua dùng môi mình chặn lại cái miệng liên tục kêu ca

kia lại, đến khi mặc xong được chiếc váy kia lên người rã mới chịu rời ra khỏi môi của Tiêu Dật. Trình Kiệt từ trong túi lấy ra một món phụ kiện cuối cùng chính là đôi tất dài đến gần đầu gối, Tiêu Dật đánh vào tay hắn trừng mắt quát tháo:

“Không mang”

Trình Kiệt dừng lại động tác một chút:

“Lại bướng bỉnh nữa, mặc đến gần xong bộ đồ này rã còn mỗi đôi tất lại không chịu mang là sao”

Tiêu Dật muốn đưa tay cởi đõ trên người mình ra, bây giờ cậu cũng chẳng quan tâm cái gì nữa cho dù cởi đõa rã trên người sẽ trống không thì cậu cũng mặc kệ, mặc thứ đồ này còn khó chịu hơn là không mặc gì. Trình Kiệt nhanh tay đẩy Tiêu Dật ngã xuống giường, hắn nhanh chóng cầm lấy còng tay ra kia khóa hai tay cậu lại trên đỉnh đầu:

“Chỉ một lần này thôi, sau này anh sẽ không nói em chơi cái này nữa”

Tiêu Dật giãy giụa hai tay muốn thoát ra, vừa mới rã nhìn bộ đồ kia còn tưởng rất dễ bẻ gãy ai ngờ bây giờ bị còng vào rã mới biết cái này so với dây thường còn dẻo dai khó thoát ra hơn. Trình Kiệt nhanh tay mang tất chân kia xỏ vào cho hai chân cho Tiêu Dật, làm xong xuôi mọi chuyện rã hắn liền nhìn cậu một lượt từ trên xuống dưới xấu xa nói:

“Có muốn đến nhìn một chút hay không?”

Tiêu Dật tức giận đá chân:

“Xuống khỏi người em ngay đi, nặng quá rã đấy”

Trình Kiệt ngã sang bên cạnh mang Tiêu Dật ngã dậy, hai tay bị khóa chặt bẻ ngược ra phía sau mông, có muốn đưa tay tới đánh người cũng không thể được nữa. Trình Kiệt lại hỏi Tiêu Dật:

“Có muốn nhìn em một chút hay không?”

Tiêu Dật không cần phải nhìn cũng biết bộ dạng hiện tại của mình nhất định sẽ rất kỳ quái:

“Không muốn nhìn”

Trình Kiệt giống như nghĩ ra điệu gì đó lén ở phía sau ôm lấy eo cậu, cầm đặt lên vai cậu nói một câu thế này:

“Tiêu Dật, có thể cho anh chụp em một tấm hình hay không?”

Tiêu Dật nghe vậy liền giãy giụa trừng mắt:

“Anh dám chụp thì chúng ta liền cắt đứt, ông đây nhất định không tha thứ cho anh”

Trình Kiệt ôm Tiêu Dật vào trong lòng hôn xuống đôi môi cáu kỉnh kia của cậu:

“Một tấm mà thôi, em đẹp như vậy anh thật sự muốn lưu lại”

Tiêu Dật kiên quyết không cho chụp:

“Không là không, nếu như anh sau này mang tấm hình đó ra bên ngoài thì em biết giấu mặt vào đâu chứ”

Trình Kiệt đưa tay luồn vào trong áo của Tiêu Dật, không biết hắn đã làm cái gì mà bên ngực trái của cậu giống như bị cái gì đó kẹp lấy:

“Anh chỉ hận không giấu đi thật kỹ, làm sao có thể để cho người khác thấy được bộ dạng mê người này của em chứ”

Tiêu Dật cúi đầu nhìn xuống trước ngực của mình nhưng mà căn bản không thể nhìn thấy cái gì cả bởi vì áo của cậu đã che đi rã, hai tay lại bị khóa chặt vào phía sau không thể đưa tay kéo áo lên được:

“Trình Kiệt, anh kẹp cái gì vào ngực của em đây hả, mau lấy ra ngay đi”

Trình Kiệt lấy thứ dụng cụ kia ra đưa tới trước mặt của Tiêu Dật:

“Là cái này, em yên tâm đã có một miếng silicon cao cấp ở chỗ này cho nên không bị đau đâu”

Tiêu Dật tức giận:

“Không đau cái đài anh đấy, tự mà lấy kẹp cho anh đi”

Trình Kiệt lại lùi tay vào bên trong áo của Tiêu Dật xoa nắn khuôn ngực của cậu:

“Cho anh chụp một tấm hình thôi, đẹp như vậy nếu không lưu lại quả thật rất là tiếc”

Tiêu Dật bị Trình Kiệt cõi tình trêu đùa, một tay của hắn khẽ miết nhẹ điểm nhõ trước ngực cậu, một tay lại ở phía dưới hai bắp đùi cậu vuốt ve Tiêu Dật Dật, hại cậu cả người kịch liệt run rẩy khó chịu không thôi. Trình Kiệt đưa đài lưỡi liếm lấy vành tai của Tiêu Dật, Tiêu Dật có rất nhiều điểm nhạy cảm mà những điểm nhạy cảm này đài do Trình Kiệt phát hiện ra, chỉ sợ thân thể của cậu ngay cả đến bản thân cậu cũng không am hiểu bằng con sói xấu xa này:

“Trình Kiệt... đừng như thế... nhột...”

Trình Kiệt khẽ nhếch môi cười:

“Để anh chụp một tấm hình, anh liền không như vậy với em nữa”

Tiêu Dật cắn môi cam chịu:

“Chỉ một tấm thôi đó”

Trình Kiệt đạt được mục đích liền nhanh tay cầm lấy cái vòng cổ làm bằng da kia đeo lên cổ cho Tiêu Dật, Tiêu Dật nhíu mày:

“Còn muốn làm cái gì nữa đây”

Trình Kiệt cười tà:

“Anh mặc đủ đ³ô cho em, lèn hình kh³ang định còn xinh đẹp hơn”

Tiêu Dật bị Trình Kiệt mang vòng cổ đeo vào, lại bị hắn kéo áo lên cao vượt ngực mang hai cái kẹp vừa r³ã kẹp tới trước hai điểm nhỏ kia, cái này kẹp vào quả thật không có đau nhưng lại rất ngứa ngáy, hơn nữa nhìn xuống còn đặc biệt xấu hổ:

“Trình Kiệt, anh là cái đ³ô biến thái”

Trình Kiệt hôn một cái vào môi của Tiêu Dật r³ã vỗ vỗ mông cậu:

“Có thể quỳ lên được hay không, nhanh chụp một tấm li³ên tháo mấy cái thứ lồng nhằng này ra cho em”

Tiêu Dật muốn thật nhanh kết thúc cho nên nghe theo lời của Trình Kiệt quỳ lên, cổ chân của cậu ngay lập tức bị Trình Kiệt dùng vòng da kia khóa lại, hơn nữa còn có mắt xích nối vòng tay với vòng chân lại một chỗ với nhau hại Tiêu Dật có muốn cử động cũng không thể được nữa:

“Trình Kiệt, anh làm cái gì thế hả có thôi ngay đi hay không?”

Trình Kiệt cõi tình mang váy mỏng kia kéo lên cao một chút để cho Tiêu Dật Dật ẩn hiện mập mờ:

“Được r³ã đây, anh chụp xong li³ên tháo bỏ cho em”

Tiêu Dật hé lớn nhìn người đang cầm máy điện thoại phía trước chuẩn bị chụp hình:

“Trình Kiệt cái đ³ô biến thái này”

Trình Kiệt đứng ở phía trước Tiêu Dật nói:

“Anh chuẩn bị chụp đấy, cười lên một cái đi”

Tiêu Dật liếc mắt nhìn Trình Kiệt khàn giọng:

“Còn muốn ông cười, ông đây không chém chết anh đã là may r`ă”

Trình Kiệt cười ha ha:

“Được được, thô tục như vậy anh cũng thật thích”

Tiêu Dật giãy giụa một chút:

“Chụp hay chưa hả?”

Trình Kiệt đáp:

“Em cứ giãy như vậy anh sao mà chụp được đây”

Tiêu Dật quả thật im lặng trừng mắt tức giận nhìn chằm chằm Trình Kiệt, Trình Kiệt vẫn cầm điện thoại đưa ở phía trước mặt cố tình nói để học tức Tiêu Dật:

“Anh ngay từ lúc đ`ầu đã nói với nhân viên bán hàng rằng lấy bộ hải quan này, bởi vì em kiêu ngạo như vậy mặc cái này là hợp nhất, quả thật rất là có phong thái mà”

Tiêu Dật hét lớn:

“Còn không mau ngậm miệng lại, anh chụp xong hay chưa?”

Trình Kiệt đặt máy điện thoại xuống dưới bàn r`ă đi tới chỗ Tiêu Dật:

“R`ă r`ă, anh đến ngay đây”

Thật ra vừa mới r`ă Trình Kiệt không có chụp mà quay video lại, hiện tại lúc đặt máy điện thoại xuống bàn kia vẫn còn chưa thoát khỏi chế độ ghi hình. Trình Kiệt đến mang vòng chân kia tháo ra cho Tiêu Dật, r`ă cầm lấy một cái cây có đ`ầu lông nhỏ đưa tới gãi gãi trên bụng cậu. Tiêu Dật ngay lập tức thở dốc:

“Trình Kiệt...”

Trình Kiệt vẫn mang cái cây có đài lông nhỏ kia phe phẩy trước người của Tiêu Dật hỏi:

“Có vui không?”

Tiêu Dật hờ hờ trừng mắt cố gắng không phát ra tiếng rên rỉ:

“Trình Kiệt... em nhất định không tha cho anh”

Trình Kiệt di chuyển cây chổi lông trên tay xuống phía dưới Tiêu Dật Dật hùm một tiếng:

“Hùm, em nói không tha cho ai?”

Tiêu Dật cả người vặn vẹo muốn né tránh:

“Trình Kiệt, đừng có như thế mà”

Trình Kiệt cả người nóng như lửa đốt khàn giọng:

“Vậy vừa nói là không tha cho ai?”

Tiêu Dật khổ sở muốn né tránh cái cây chổi lông kia:

“Trình Kiệt ngừng tay... mau ngừng tay đi”

Trình Kiệt quả thật ngừng tay lại, hắn đưa tay cầm lấy cằm cậu khẽ nâng lên:

“Vậy vừa nói là không tha cho ai đây?”

Tiêu Dật cả người vô lực thở dốc:

“Không nói vậy... em không nói”

Trình Kiệt nhếch môi kéo Tiêu Dật đứng dậy bước xuống giường, để cho cậu đứng quay mặt áp sát vào góc tường phía trước, hắn cầm lấy cái tăm da phết mông kia đánh vào mông của cậu:

“Là lại hư quá rã, phạt đánh vào mông em vì tội nói dối”

Thật ra cái kia đánh vào mông không hề đau đớn một chút nào mà ngược lại còn tăng thêm khoái cảm, Tiêu Dật hơi cong người, gương mặt áp sát vào mặt tường đối diện nhỏ giọng rên rỉ:

“Trình Kiệt... ôm lấy em... ôm lấy em đi”

Lời mời gọi quá mức nóng bỏng này làm sao Trình Kiệt có thể từ chối, hắn nhanh chóng vứt thứ đồ trên tay xuống sàn rã cởi còng tay ra cho Tiêu Dật, giây tiếp theo liền ngã xuống mang hai tay tách mông của cậu ra rã đưa đầu lưỡi vào bên trong liếm nơi đó của Tiêu Dật. Tiêu Dật hai tay chống lên tường khẽ cong người, một bộ dạng vừa nhìn liền khiến cho người ta nóng bừng:

“Um...Trình Kiệt”

Trình Kiệt đứng dậy xoay eo Tiêu Dật lại, mang một chân của cậu nhấc lên cao sau đó liền mang Tiểu Kiệt Kiệt sớm đã nhịn nãy giờ tiến vào. Tiêu Dật hai tay đặt trên vai của Trình Kiệt giữ chặt, miệng nhỏ chỉ vừa mới hé ra liền bị Trình Kiệt mang đầu lưỡi tiến vào. Tiêu Dật ôm chặt lấy cổ của Trình Kiệt, một chân cố gắng chống đỡ lấy cơ thể, hai mắt mê man nhiễm đầy dục vọng, đến khi Trình Kiệt rời khỏi môi của Tiêu Dật rã đầu nhỏ của ai đó liền ngay lập tức gục trên vai hắn khẽ ngâm nga đứt quãng:

“Trình Kiệt... đến giường ngủ đi... đến giường ngủ...”

Trình Kiệt nâng mông của Tiêu Dật ôm cậu đi đến giường ngủ, Tiêu Dật được đặt lên giường có một chút thoải mái liền nhớ đến trên ngực mình vẫn còn gắn hai cái kẹp nhỏ kia, cậu đưa tay nhanh chóng vứt nó sang một bên, Trình Kiệt cười xấu xa đưa tay xé rách áo thủy thủ trên người của Tiêu Dật, Tiêu Dật hốt hoảng a lên một tiếng, Trình Kiệt nâng giọng nói một câu thế này:

“Không phải là thích cái áo đó rã chứ”

Tiêu Dật cả người nhiễm đỏ, mồ hôi trên trán bết dính cả mái tóc, cậu đưa tay về phía trước đánh vào lồng ngực của Trình Kiệt hổn hển nói:

“Nói linh tinh”

Trên cổ của Tiêu Dật vẫn còn mang vòng da, ở chính giữa cái vòng da đó có một dây xích, Trình Kiệt bất ngờ nắm lấy sợi dây xích kia kéo mạnh cậu ngã dậy, Tiêu Dật không kịp phản ứng gì cả cứ như vậy bị Trình Kiệt lôi tới, cổ hiện tại cũng có chút đau:

“Á... anh làm gì thế?”

Trình Kiệt nắm lấy eo của Tiêu Dật chặt cứng, miệng đưa tới gần vào bên vai cậu một cái rất mạnh, Tiêu Dật rùng mình giãy giụa:

“Trình Kiệt...”

Trình Kiệt một lúc sau mới buông Tiêu Dật ra, hắn ngẩng đầu hôn lấy miệng của cậu, nụ hôn này vô cùng cuồng dã giống như là trong lòng hắn có tức giận đã tích tụ bấy lâu nay hiện tại liền mang xả ra hết vậy. Tiêu Dật có chút hoảng sợ, thỉnh thoảng cậu sẽ có cảm giác này, cảm giác Trình Kiệt giống như là một con người khác vậy rất kỳ lạ.

“Trình Kiệt... ưm...”

Trình Kiệt hửm một tiếng, lực đao trên tay đặt ở eo cậu cũng từ từ nói nồng, động tác động thân cũng dịu dàng hơn rất nhiều. Tiêu Dật hiện tại cũng không biết phải lên tiếng nói cái gì, cuối cùng vẫn là im lặng không nói nữa.

“Có vui không?” Trình Kiệt xấu xa hỏi

Tiêu Dật sớm đã bị Trình Kiệt làm cho đến mức cả người mềm nhũn, ý thức mơ hồ, tuy rằng bên tai có nghe thấy được tiếng nói của hắn nhưng mà ý nghĩa trong lời nói của hắn là gì thì cậu căn bản không nghe ra được. Trình Kiệt hài lòng vỗ vỗ vào mông của Tiêu Dật, hắn nhanh chóng mang

vòng cổ trên người cậu tháo xuống, cưng chi âu hôn vào vành tai của cậu dìu dàng hỏi han:

“Muốn đi tắm hay không?”

Tiêu Dật thở dốc, hai mắt khép hờ ưm một tiếng.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân
dtv-ebook.com

Chương 101: Anh Vì Sao Lại Thích Em

Tiêu Dật trở về Bắc Kinh vài tuần liền bắt đầu bận rộn công việc làm người mẫu chụp hình cho bộ sưu tập trang sức chuẩn bị ra mắt của Sứ Cát. Lần này có khá nhiều công việc phải làm, không chỉ riêng đơn giản như lúc trước đến chụp vài tấm hình liền xong, bởi vì Tiêu Dật cũng sắp kết thúc kỳ thực tập cho nên nhân cơ hội làm mẫu ảnh lần này quảng bá cho tên tuổi của cậu hơn chính vì thế thỉnh thoảng sẽ được nhà báo để ý phỏng vấn qua.

Tiêu Dật mỗi buổi sáng sẽ có xe của Trình thị đưa đón, còn có một tài xế riêng quen mặt chính là Trình tổng giám đốc lớn của chúng ta, một ngày hai lượt buổi sáng đưa đi buổi tối đón về mấy nhân viên chụp hình đều nhận ra được điểm khác thường này, dĩ nhiên thì không quá khó để biết được người đàn ông ngồi trong chiếc xe hơi bóng loáng kia mỗi ngày đều đưa một nghệ sĩ còn chưa có tên tuổi này đến chụp hình là Trình Kiệt. Chính vì Trình Kiệt cố tình cho mọi người nhìn thấy hắn cho nên đám người hợp tác lần này không một ai dám làm khó Tiêu Dật cả, đôi khi Tiêu Dật cũng còn cảm thấy mình so với người mẫu đại diện cho bộ sưu tập lần này được đối xử tốt hơn nhiều.

“Tiêu Dật, cậu có muốn ăn gì hay không?” Một nam nhân viên trẻ phụ trách hậu trường lên tiếng hỏi

“Không cần đâu”

Bây giờ là giờ nghỉ trưa, đa số mọi người đều mua cơm hộp về ăn, Tiêu Dật nói với Trình Kiệt không cần lúc nào cũng phải đến đón cậu đi ăn trưa bởi vì làm như thế sẽ khiến người trong đoàn bàn tán, nhưng mà con sói lớn xấu xa nào đó buổi sáng đưa cậu đi làm, buổi tối lại đón về nhà

đầu cõi tinh mang cửa kính hạ xuống chỉ sợ người khác không biết hắn ở trong xe mà thôi, chính vì thế nên không ai không biết rằng cậu quen biết hắn cả.

“Hỏi cậu ta làm gì, người ta đi ăn nhà hàng với Trình tổng sao có thể ăn cơm hộp như chúng ta đây” Một nữ trợ lý hậu trường tên Trần Hiểu Hà lên tiếng nói vui

Tiêu Dật đưa tay vuốt vuốt chóp mũi có chút mẩn tự nhiên, nam trợ lý cho thợ chụp ảnh tên là Dương Khôn cũng theo vây hùa vào hỏi cậu:

“Quan hệ giữa cậu và Trình tổng hình như rất tốt nhỉ?”

Tiêu Dật cười cười đáp thế này:

“Cũng không có gì, Trình tổng đối với nghệ sĩ nào trong công ty đều tận tình như vậy cả”

Trần Hiểu Hà nâng giọng:

“Tận tình đến mức mỗi bữa trưa đều tới đón cậu đi ăn cơm, tôi thật là muốn trở thành nghệ sĩ của Trình thị đó”

Tiêu Dật đưa tay lên tóc mình giả bộ vuốt lại:

“Chúng tôi trao đổi công việc, cũng chỉ có buổi trưa mới có thời gian, Trình tổng rất bận”

Dương Khôn cười ha ha:

“Trình tổng quả thật bận, nhưng mà vẫn có thể đến đón cậu đi bàn công việc chứ không để cho cậu tự đến”

Tiêu Dật gương mặt có chút đỏ:

“Cái này, hai người cũng thấy đấy tôi đâu có xe”

Đúng lúc này ở phía xa có tiếng xe bíp còi, Tiêu Dật nhìn ra phía bên ngoài liền thấy chiếc xe quen thuộc đỗ ở đối diện bên đường, hơn nữa người nào đó còn cố tình hạ cửa kính xe xuống thật thấp chỉ sợ mọi người ở chỗ này không ai biết hắn là Trình Kiệt mà thôi. Tiêu Dật nhanh chóng đứng dậy nói:

“Tôi đi trước đây, lát nữa gặp”

Mọi người gật đầu, Tiêu Dật nghe thấy ở phía sau có nhiều người bàn tán đoán già đoán non về mối quan hệ giữa cậu và Trình Kiệt, có người đoán quả thật là đúng cũng có người nói hai người bọn cậu là họ hàng ruột thịt. Tiêu Dật đi đến chỗ của Trình Kiệt liền liếc nhìn hắn một cái tỏ vẻ tức giận, Trình Kiệt cũng biết hely nhỏ nhà mình tức giận cái gì nhưng mà hắn từ đâu đến cuối vẫn không để ý.

“Trình Kiệt em nói với anh bao nhiêu lần rää, lần sau anh đỡ xe cách xa chỗ này một chút có được không?”

Trình Kiệt vừa nâng kính xe lên liền quay sang muốn ôm lấy Tiêu Dật nhưng bị cậu thẳng tay gạt ra:

“Anh là lo lắng cho em, nắng nóng như vậy sao lại nỡ bắt em đi bộ một đoạn chứ”

Tiêu Dật khoanh tay trước ngực hừ hừ:

“Anh lúc nào cũng lấy lý do này lý do nọ thôi, anh còn như vậy nữa thì buổi trưa không cần đến đón em đi ăn cơm”

Trình Kiệt gật đầu:

“Như vậy cũng được, anh mua cơm trưa đến cho mọi người trong đoàn cùng ăn, tiện thể nhắc nhỏ một chút không được phép làm cho vợ của anh mệt”

Tiêu Dật trùng mắt đưa tay tát vào má của Trình Kiệt một cái:

“Trình Kiệt anh rốt cuộc có biết xấu hổ không thế hả?”

Trình Kiệt nắm lấy cổ tay của Tiêu Dật cười xấu xa:

“Em nói xem”.

...

Khoảng thời gian này Tiêu Dật chính thức dọn khỏi ký túc xá đến ở tại nhà của Trình Kiệt, cậu vốn là không muốn tới nhà hắn ở nhưng mà con sói xấu xa nào đó cứ lấy cớ thuận tiện đón cậu đi làm cho nên đến cuối cùng vẫn bị hắn cưỡng chế ép buộc làm theo.

Sau khi ký hợp đồng trở thành người mẫu chụp hình cho bộ sưu tập mới của Sử Cát Tiêu Dật cũng dừng mọi hoạt động thực tập của Trình thị, lý do vì công việc này quá mức bận rộn nếu chỉ là người mẫu chụp hình đến xong vội thì không sao, đằng này cậu còn phải kết hợp làm bước đệm chính thức bước vào giới giải trí cho nên phải nhân cơ hội này tích cực xuất hiện trên mặt báo một chút.

Kế hoạch truyền thông của Sử Cát Cát quả thật làm rất rầm rộ, liên tiếp trong một tuần trên các trang báo thời trang đều quảng bá cho bộ sưu tập của bọn họ, hơn nữa không biết có phải do Trình Kiệt động tay động chân vào hay không mà hình chụp cậu lại xuất hiện trên báo nhiều hơn hẳn so với nghệ sĩ được lựa chọn làm gương mặt đại diện chính cho bộ sưu tập kia.

Khi mọi chuyện đều được làm xong xuôi, bộ sưu tập kia của Sử Cát Cát đang không ngừng được bán đi với số tiền lời nhuận càng ngày càng tăng cao, buổi tối hôm ấy Sử Linh mở một bữa tiệc ăn mừng dành cho tất cả mọi người trong công ty, dĩ nhiên trong số khách mời không thể thiếu Tiêu Dật, mà điều đáng nói ở đây chính là Trình tổng giám đốc lớn của chúng ta lấy thân phận là cấp trên có nghệ sĩ của công ty tham dự buổi chụp hình mà cũng xuất hiện ở chỗ này, lý do này không cần nói ra người ta cũng cảm thấy quá mức gượng ép, nhưng mà từ điều đến cuối lại không ai dám ở trước mặt hắn lên tiếng trừ một người chính là Tiêu Dật.

Ở nhà của Trình Kiệt, Tiêu Dật sớm đã mặc trên mình một bộ vest màu xám kẻ ca rô lạ mắt vô cùng bảnh bao, trên cổ của áo sơ mi màu trắng còn thắt một chiếc nơ nhỏ cùng màu với bộ vest, ở trên vạt áo cũng không thiếu đồ trang sức lấp lánh của Sử Cát Cát. Người nọ đẹp trai nhưng lại mang một khuôn mặt nhăn nhó giống như không vui:

“Trình Kiệt, anh đến đó làm gì chứ?”

Trình Kiệt đang đứng trước gương lớn thắt ca vát:

“Anh cũng không phải là không mòi mà tự động đến, em xem không phải anh cũng có giấy mòi rã hay sao?”

Tiêu Dật nhíu mày:

“Biết là anh có giấy mòi rã, nhưng mà lần này bên Trình thị cũng chẳng có hợp tác gì mà, em chỉ là một người mẫu nhô thôii cũng không phải gương mặt đại diện, anh đường đường là tổng giám đốc lớn của Trình thị, anh đến đó không phải sẽ khiến cho người ta khó hiểu lắm hay sao”

Trình Kiệt hơi dừng lại động tác một chút, hắn thông qua gương lớn phản chiếu nhìn về phía người nào đó phía sau:

“Có gì khó hiểu, anh đến đó cũng chẳng ăn hết đồ ăn của bọn họ”

Tiêu Dật ngã xuống giường nói:

“Anh ở nhà đi”

Trình Kiệt xoay người bước về phía Tiêu Dật, hắn cúi người mang gương mặt của mình sát về phía gương mặt cậu:

“Em sao lại vô lý như vậy đây, anh là đi dự bữa tiệc của đối tác lâu năm, cũng là công việc đấy em sao lại không để cho anh đi đây?”

Tiêu Dật liếc mắt nhìn Trình Kiệt, bản thân cậu luôn luôn rõ ràng một điều rằng Trình Kiệt chỉ mang điều này ra làm cái cớ mà thôi:

“Trình Kiệt không phải anh không biết, em thật sự không muốn để cho người khác biết em ở phía sau có người chống lưng đâu, nếu cứ như vậy mọi người sẽ không công nhận thực lực của em được”

Trình Kiệt đưa tay điểm nhẹ vào chóp mũi của Tiêu Dật:

“Em quan tâm cái đó làm gì, em thấy trong giới giải trí có ai là đơn phương độc mã mà nổi tiếng hay chưa?”

Tiêu Dật nhìn chằm chằm Trình Kiệt nghiêm túc đáp:

“Nhưng cũng không cần lộ liễu như vậy, em đến chụp hình mọi người đều biết anh ngày ngày đưa em đi làm, buổi tối đến đón em về, như vậy mọi người đều biết hết rồi”

Trình Kiệt nhếch môi cười:

“Chính là trọng điểm đó, mọi người đều biết hết rồi bây giờ mà cố tình giấu không phải sẽ khiến cho người ta nghĩ em rằng có tật giật mình cho nên mới giấu giếm như vậy hay sao”

Tiêu Dật bĩu môi ngẩng xoay người sang một bên:

“Anh luôn cố tình biểu hiện rõ ràng cho người khác biết, lát nữa đến bữa tiệc thì xong rồi, mọi người sẽ không còn nghi ngờ nữa về mối quan hệ của chúng ta”

Trình Kiệt cuối cùng chịu xuống nước:

“Được rồi, lát nữa đợi em vào một lúc rồi anh mới vào, khi vào trong bữa tiệc chúng ta duy trì khoảng cách không nói chuyện có được hay chưa?”

Tiêu Dật im lặng một hồi:

“Hay là anh tốt nhất ở nhà đi, đến đó cũng chỉ khiến anh thêm nhảm chán thôi mà”

Trình Kiệt đứng thẳng dậy xoay người bước về phía gương lớn nâng giọng đáp:

“Làm sao được chứ, anh ở nhà mới là nhảm chán, tuy rằng đến đó không được nói chuyện với em nhưng ít nhất vẫn có thể nhìn thấy em mà”

Tiêu Dật nghe vậy trong lòng không hiểu sao vừa vui vẻ vừa buồn bực, cậu lén giọng cảnh cáo Trình Kiệt:

“Lát nữa đến nơi rồi, anh đừng tùy ý nữa, nghiêm túc một chút, ra dáng Trình tổng một chút đi, đừng có lúc nào cũng như một tên lưu manh”

Tiêu Dật mặc một bộ vest màu xanh tối, đơn giản mà tinh tế làm tăng lên sự hài hòa của từng đường kim mũi chỉ và đường nét cơ thể hắn, đôi chân dài thon gọn thẳng tắp, tấm lưng dài, đôi vai rộng, nhìn tổng thể chính là mẫu đàn ông lý tưởng của phụ nữ hiện đại, đây là mới chỉ xét đến ngoại hình vẻ bên ngoài mà thôi, xét về công việc của hắn hiện tại chỉ sợ không chỉ có phụ nữ mà ngay cả đàn ông cũng coi hắn là mẫu người lý tưởng rồi.

Tiêu Dật nghe chึง cầm trâm tư hỏi:

“Trình Kiệt, anh vì sao lại thích em?”

Trình Kiệt nhìn Tiêu Dật cười cười:

“Thích em thì chính là thích em thôi”

Tiêu Dật thở nhẹ một hơi:

“Vì sao lại thích?”

Trình Kiệt trâm tư một lúc:

“Em thật sự muốn biết sao?”

Tiêu Dật gật đầu, sau đó cậu liền cảm thấy hối hận khi mình muốn biết lý do, bởi vì Trình Kiệt liền trả lời cậu thế này:

“Chân dài, mông vểnh, giọng nói dễ nghe, hơn nữa ở trên giường rên cũng đặc biệt bắt tai, còn có phía sau giống như là có ma thuật vậy, mỗi lần anh tiến vào liền không tự chủ được mà đâm mạnh tới không biết bao nhiêu lần, còn có...”

Tiêu Dật không thể nghe lọt tai được nữa đành phải hét lên:

“Im ngay đi, em không muốn nói chuyện với anh nữa”

Bữa tiệc được tổ chức ngay dưới sảnh lớn của Sử Cát Cát, Trình Kiệt lái xe đưa Tiêu Dật đến nơi, sau đó liền không cho người ta xuống xe ngay mà phải kéo lại hôn một ngụm, hôn đến mức miệng của Tiêu Dật cũng đỏ lên một chút, cuối cùng Trình Kiệt mới chịu buông tha cho Holy nhỏ đang tức giận thở phì phò kia xuống xe.

Trình Kiệt quả đúng như lời hắn nói, ba mươi phút sau mới chậm rãi tiến vào phía bên trong, đám nhân viên Sử Cát Cát lúc vừa mới rã thấy Tiêu Dật một mình bước vào liền cứ ngỡ lần này Trình Kiệt không có đi theo, ai ngờ nhanh như vậy người đã đuổi tới rã. Trình Kiệt lúc bước vào trong sảnh lớn ánh mắt vẫn theo thói quen nhìn xung quanh hội trường, sau khi nhìn thấy bóng dáng nhỏ bé quen thuộc kia khoe môi liền nhếch lên một nụ cười cưng chi âu, tiếp sau đó gương mặt kia so với gương mặt cương nghị lạnh lùng hiện tại liền không có một chút quan hệ nào cả.

Tiêu Dật không quen biết với quá nhiều người ở chỗ này, cậu chỉ quen biết với đoàn làm việc trong buổi chụp hình lần đó với cậu, lúc này may mắn nhìn thấy nhóm người đó liền bước tới đứng nói chuyện vài câu, lúc đầu nội dung cuộc nói chuyện chính là công việc, một lúc sau đó không hiểu thê nào nhóm người đó lại một câu Trình tổng hai câu Trình tổng.

“Tiêu Dật, Trình tổng vừa rã không đưa cậu đến cùng à?” Nhiếp ảnh gia chính Võ Thùa Thái lên tiếng hỏi

Tiêu Dật cố gắng cười ha ha tự nhiên:

“Võ lão sư, anh hỏi thế là thế nào, Trình tổng đương nhiên không đưa tôi đến rã”

Trợ lý của Võ Thừa Thái là Ninh Vân ở bên cạnh nói thế này:

“Hay là cậu và Trình tổng giận nhau, cậu xem Trình tổng hôm nay lại có mặt ở chỗ này khẳng định chính là đi giám sát cậu r`ă”

Tiêu Dật nhấp một ngụm nước cam đang cầm trên tay:

“Trình thị và Sử thị chính là đối tác lâu năm, l`ần này Sử thị thành công như vậy đương nhiên mời Trình tổng đến cũng là điều dễ hiểu mà, sao có thể nói là đến giám sát tôi được chứ”

Nhân viên phụ trách hậu trường Đại Trường có lẽ uống đã ngà ngà say, gương mặt đỏ ửng khác thường, giọng nói cũng lè nhè không rõ ràng:

“Cậu cũng không cần phải giấu giếm, người trong giới đến sáu bảy ph`ần chính là thích người đ`ồng giới, hơn nữa không thích cũng phải cố mà tiếp cận thôi, muốn tồn tại ở trong giới giải trí này năng lực chỉ là một ph`ần nhỏ, có người chống lưng quảng bá mới là ph`ần chính”

Đúng lúc này trên sân khấu lớn có người phát biểu, người đứng phía trên chính là Sử Linh, cô ấy đại loại là nói lời cảm ơn sau đó liền mời gương mặt đại diện cho bộ sưu tập l`ần này lên phát biểu. Vị trí gương mặt đại diện do nam ca sĩ Quách Tân bên phía Lạc thị ảnh nghiệp phụ trách, Quách Tân này nổi lên chính là nhờ scandal tình ái với nữ nhạc sĩ viết bài hát cho anh ta, nghe nói nữ nhạc sĩ n`o hơn Quách Tân những tám tuổi, đã ly hôn hai l`ần và có một người con gái đang ở cùng với người chồng thứ hai. Có lẽ Quách Tân cũng quả thật có giọng hát, hơn nữa cũng may mắn vì dính scandal mà nổi tiếng được, hoặc chính là giống như Đại Trường vừa mới nói ở trong giới giải trí muốn tồn tại được năng lực chỉ là ph`ần nhỏ cái chính vẫn là có người chống lưng phía sau.

Quách Tân trong quá trình làm việc có vẻ như không thích cậu, lý do bởi vì mỗi l`ần cậu chủ động chào hỏi thì anh ta luôn không lên tiếng mà lạnh lùng quay đi, hai tuần hợp tác cùng làm việc tất cả mọi người trong đoàn cậu đều nói chuyện qua chỉ riêng Quách Tân này từ đầu đến cuối không hề có ý định lên tiếng nói nửa lời với cậu. Tiêu Dật cũng không chắc có phải là do cậu bắt gặp Quách Tân cùng nữ nhạc sĩ kia ở sau bãi đỗ xe

hay không mà anh ta luôn không mấy thiện cảm đối với cậu, nhưng mà dù sao thì cậu cũng không quá mức để tâm, người này cũng không phải hợp tác với cậu một thời gian dài.

Tiêu Dật liếc mắt nhìn xung quanh một hồi phát hiện ra ở chính giữa đại sảnh có một người đàn ông nhìn rất bắt mắt, chùm đèn lớn nồng trĩu phía trên vừa vặn chiếu ánh sáng xuống người đàn ông này khiến cho người ta còn tưởng nhầm rằng người đàn ông này tự phát ra thứ ánh sáng giống như là những vị thần trong thần thoại hy lạp vậy. Tiêu Dật trong lòng có chút không được thoải mái bởi vì xung quanh người đàn ông đó có rất nhiều cô gái xinh đẹp, nơi này là tiệc đứng cho nên phụ nữ đến dự tiệc đều trang điểm rất lộng lẫy, ngay cả váy áo mặc trên người cũng đều được lựa chọn cẩn trọng, nếu như không phải là kiểu nữ tính dịu dàng thì chính là kiểu nóng bỏng bốc lửa mà hai loại đó đều vây ở xung quanh người đàn ông kia. Tiêu Dật không có bước tới gần nơi đó, nơi đây có hàng trăm con người mà mỗi người đều giống như chính là một rào cản vô hình khiến cho cậu không thể nào mà thoải mái bước tới gần lên tiếng nói chuyện với người đàn ông kia được, nếu như trong hội trường rộng lớn này chỉ tần tại cậu và người đó, cậu nhất định sẽ hướng ai kia gọi thật lớn một tiếng rầm đứng im đợi người kia bước về phía mình, nhưng đáng tiếc hiện tại nơi này lại có quá nhiều người khiến cho cậu ngay cả giả bộ vô tình bước đến gần cũng không dám. Một khoảng thời gian sau đó, Tiêu Dật mới phát hiện ra rằng rào cản không phải là người khác mà chính là bản thân của cậu, dĩ nhiên thì chuyện này cũng phải đợi đến ngày năm sau đó thì cậu mới có thể phát hiện ra được, vẫn là câu nói đó... chuyện này để nói sau đi.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân
dtv-ebook.com

Chương 102: Em Không Sinh Được Khi Con Đâu

Ba ngày sau đó Tiêu Dật nhận được điện thoại của mẹ Tiêu, mẹ Tiêu ở bên này nói đã lâu không thấy con trai về nên nhớ vì thế muốn cậu nhanh một chút trở về, Tiêu Dật trong lòng không hiểu sao có chút bất an vì giọng điệu của mẹ Tiêu rất là kỳ quái, cậu có thử thăm dò nhưng đều vô ích cuối cùng chỉ còn biết gật đầu đồng ý nói cuối tuần này sẽ trở về.

Buổi tối ngày hôm ấy Tiêu Dật ngồi trên giường nói cho Trình Kiệt biết:

“Em cuối tuần này sẽ về quê”

Trình Kiệt đặt máy tính ở trên đùi, ngón tay thon dài đang gõ ở trên đó cũng bất chợt dừng lại một chút:

“Có chuyện gì sao?”

Tiêu Dật lắc đầu:

“Không có gì, chỉ là lâu rồi không có vé”

Trình Kiệt mang máy tính để xuống dưới giường, hắn vòng tay qua ôm lấy eo của Tiêu Dật khẽ hỏi:

“Cuối tuần là khi nào?”

Tiêu Dật không có đẩy Trình Kiệt ra:

“Thứ sáu, thứ hai lại lên”

Trình Kiệt hỏi:

“Thứ bảy v`ẽ không được sao?”

Tiêu Dật cũng không có hỏi lý do nhưng đã trực tiếp lắc đầu:

“Không được”

Trình Kiệt đặt cằm của mình lên đỉnh đầu của Tiêu Dật:

“Vậy chủ nhật lên được không?”

Tiêu Dật làm sao mà không hiểu Trình Kiệt đang nghĩ cái gì, con sói xấu xa nào đó là muốn cậu ở với hắn thêm một ngày cho nên mới như thế:

“Không được, chủ nhật với thứ hai có khác nhau hay sao?”

Trình Kiệt thở dài:

“Đương nhiên khác, như vậy anh lại phải ít đi một ngày được ôm em vào lòng”

Tiêu Dật nghe thấy vậy trong lòng liền cảm thấy hạnh phúc vô cùng, nhưng mà gương mặt nhỏ nhắn lúc này lại nhăn lại tỏ vẻ khinh bỉ:

“Anh bao nhiêu tuổi rồi hả?”

Trình Kiệt nắm lấy bàn tay của Tiêu Dật, không biết hắn từ lúc nào mua được món đồ này mà hiện tại lại đeo vào ngón áp út của cậu. Tiêu Dật cảm giác giống như là một phép màu, Trình Kiệt chỉ vừa nắm lấy tay cậu một chút thôi bỏ ra liền thấy ở trên ngón tay có món đöră:

“Ở đâu ra thế?”

Trình Kiệt nhìn chiếc nhẫn có hình dáng giống như là chiếc vòng kim cô của Tôn Ngộ Không ở trên ngón áp út của Tiêu Dật khẽ nói thế này:

“Của mẹ anh đấy, chỉ cho em đeo tạm mà thôi, để cho những lúc không có anh người khác biết mà tránh xa em”

Tiêu Dật vừa nghe là biết ngay Trình Kiệt đang nói dối r āi, chiếc nhẫn này mới tinh bóng loáng như vậy, hơn nữa kiểu dáng lại độc đáo lạ mắt không có lý nào hợp với tuổi tác của mẹ Trình Kiệt, lại đã được người khác đeo qua r āi:

“Lại nói linh tinh nữa, chiếc nhẫn này nằm trong bộ sưu tập của Sứ Cát Cát, em còn chụp hình với nó có thể không nhận ra sao”

Trình Kiệt bật cười, cầm lấy bàn tay có đeo nhẫn kia của Tiêu Dật đưa lên:

“Nếu có người hỏi em sao lại đeo nhẫn này thì em trả lời sao?”

Tiêu Dật tựa đ āi vào l āng ngực Trình Kiệt tinh nghịch đáp:

“Làm gì có ai thèm hỏi mấy cái câu ấu trĩ như vậy chứ?”

Trình Kiệt dùng hai tay nắm lấy bàn tay đó của Tiêu Dật:

“Em phải nói là nhẫn của ch āng em cho”

Tiêu Dật thu tay lại đánh vào l āng ngực của Trình Kiệt một cái:

“Anh nói linh tinh nữa”.

...

Rất nhanh đã đến thứ sáu, l ān này Tiêu Dật đi máy bay trở v ē Thiên Tân, lúc ng ăi chờ làm thủ tục máy bay Trình Kiệt cũng ng ăi ở đó cùng với cậu, hiện tại đã đến giờ đi làm r āi mà người này cứ nhất quyết không chịu trở v ē công ty khiến cho Tiêu Dật cũng phải sốt ruột thay mỗi khi điện thoại gọi đến cho hắn thúc giục hắn đi làm:

“Trình Kiệt, anh trở v ē trước đi, hình như công ty còn có việc gấp đó”

Trình Kiệt vẫn ngã ở bên cạnh Tiêu Dật thản nhiên đáp:

“Không vội, anh đợi em vào bên trong rồi về”

Tiêu Dật thở dài, cậu có cảm giác là mình được hàn gắn đi xa mấy năm không trở về vậy, cứ quyến luyến mãi không chịu đi:

“Trình Kiệt, cũng chỉ về quê có bốn ngày thôi mà”

Trình Kiệt im lặng không lên tiếng, đúng lúc này không biết từ đâu có một cô gái e dè bước tới phía bọn họ. Tiêu Dật lúc đàu cũng không để ý quá nhiều, chỉ nghĩ rằng là người đợi làm thủ tục lên máy bay mà thôi vì cô ấy cũng kéo theo một vali hành lý.

“Xin hỏi, có phải anh là người mẫu chụp hình cho trang sức Sứ Cát Cát hay không?” Cô gái kia ngã xuống bên cạnh Tiêu Dật một lúc rồi mới dám dè dặt hỏi.

Tiêu Dật quả thật rất bất ngờ, không nghĩ lại có người nhận ra được cậu. Tiêu Dật quay sang nhìn cô gái kia phát hiện ra trên tay cô ấy cầm một tờ báo thời trang, ở trang mở ra kia có hình của cậu trong đó, Tiêu Dật hiểu ra được khẽ mỉm cười gật đàu:

“Đúng thê”

Cô gái kia nhìn hình của cậu trong tạp chí rồi lại nhìn cậu:

“Anh ở ngoài còn đẹp hơn trong đây”

Tiêu Dật có cảm giác mình hình như nỗi tiếng một chút rồi, còn có cảm giác giống như là có người biết đến mình vậy:

“Cám ơn cô”

Trình Kiệt không biết uống nhầm thuốc gì lúc này cũng làm ra một bộ dáng bất ngờ nâng giọng hỏi:

“Cậu thì ra là người mẫu chụp hình cho Sử Cát Cát, chẳng trách tôi nhìn nãy giờ cứ cảm thấy cậu rất quen mắt”

Tiêu Dật quay sang nhìn Trình Kiệt hả một tiếng, cô gái ngã bên cạnh Tiêu Dật cũng theo đó nghiêng đầu sang nhìn về phía Trình Kiệt. Trình Kiệt nhìn xuống phía tay của Tiêu Dật nơi có chiếc nhẫn mới đeo vào cho người ta tối hôm qua:

“Chiếc nhẫn này cũng là của Sử Cát Cát sao?”

Cô gái kia cúi đầu nhìn đến ngón tay của Tiêu Dật, phát hiện ra trên ngón tay của cậu có một chiếc nhẫn, hơn nữa trong năm ngón tay lại chỉ có duy nhất chiếc nhẫn được đeo ở ngón áp út mà thôi. Cô gái nở nhanh tay lật mở một trang tạp chí nữa, cô nhìn tới tạp chí rã lại nhìn nhẫn ở trên tay của Tiêu Dật:

“Cái này không phải là nhẫn tình nhân hay sao, ý trung nhân em có guyên ý sinh khỉ con cho anh hay không”

Tiêu Dật tuy rằng chụp hình trang sức cho Sử Cát Cát, ngay cả chiếc nhẫn này cũng đã chụp qua nhưng mà chụp thì chụp thôi chứ cậu không có để ý đến đó là nhẫn đơn hay nhẫn cặp, cũng không có để đến ý nghĩa hay là mấy câu slogan kia.

“Anh có bạn gái rã hay sao?” Cô gái kia nhanh miệng hỏi

Tiêu Dật giật mình, cậu vẫn còn chưa có bạn gái nhưng hiện tại lại có một cái đuôi đang kè kè bên cạnh, Tiêu Dật biết Trình Kiệt cố tình làm như thế cho cô gái này hỏi cậu câu hỏi hiện tại, nhưng mà cậu cũng chẳng thể mặt dày như ai đó ngay tại lúc này lôi người ở bên cạnh mình ra giới thiệu rằng cái nhẫn này là do chặng tôi cho:

“Là nhẫn của công ty đưa đón quảng bá mà thôi”

Tiêu Dật vừa nói xong câu này thì tiếng thông báo từ loa trong sân bay cũng truyền tới, không phải là chuyến bay của cậu mà là chuyến bay của cô gái kia, cô gái kia nhanh chóng thu dọn đồ ở bên cạnh rã cầm lấy điện

thoại của mình ngỏ ý muốn xin chụp cùng cậu một tấm ảnh, Tiêu Dật dĩ nhiên là vui vẻ đ^èng ý, cảm giác này thật giống như là một nghệ sĩ r^ất.

Cô gái kia vừa rời đi, Trình Kiệt liền quay sang bên cạnh nhìn Tiêu Dật chằm chằm:

“Nh^ấn nào là của công ty đưa đây, ít nhất thì em c^{ũng} nên nói r^{ằng} đúng vậy”

Tiêu Dật liếc mắt nhìn Trình Kiệt:

“Anh đúng là s^ợ thiên hạ chưa đủ loạn mà, đang yên đang lành còn diễn trò cái gì”

Trình Kiệt khàn giọng:

“Người s^ợ thiên hạ chưa đủ loạn là em đó, để em ra ngoài một mình chẳng biết có trêu ong gheo bướm hay không nữa, đeo vòng kim cô vào ngón tay của em r^ất c^{ũng} vẫn không thể giảm bớt đi được phiền toái mà”

Chiếc nh^ấn mà Tiêu Dật đang mang có hình của vòng kim cô, bởi vì hình dạng này rất là khác lạ cho nên cậu mới không nghĩ là nh^ấn cặp tình nhân, nhìn qua nhìn lại vẫn chỉ thấy là kiểu nh^ấn thời trang đơn thuần mà thôi. Tiêu Dật giả bộ đưa tay muốn tháo nh^ấn ra trả lại cho Trình Kiệt:

“Nh^ư vậy trả lại cho anh”

Trình Kiệt ngay lập tức nghiêm mặt trầm giọng ngăn cản:

“Đeo ở đó đi, ít nhất đến lúc trở về Bắc Kinh không được phép tháo ra”

Tiêu Dật bĩu môi nói đùa thế này:

“Hay là anh g^{ắn} thiết bị camera siêu nhỏ ở chỗ này đúng không, làm cái gì mà thấy em muốn tháo ra lại khẩn trương như vậy”

Trình Kiệt nhìn thấy Tiêu Dật muốn tháo nh^ấn mình đeo cho cậu ra thì không vui, hắn từng tuổi này r^ất chưa bao giờ dùng nh^ấn làm quà tặng cho

bất cứ ai chứ đừng nói là còn được đích thân hắn đeo cho:

“Em nói anh mới nhớ, sau này nhất định phải gắn vào”

Tiêu Dật ngã đợi đến giờ lên máy bay, Trình Kiệt nhìn đồng hồ trên tay ước chừng khoảng mười lăm phút nữa là họ ly nhở nhà mình đi rã, hắn nghĩ ngay bây giờ thật muốn hôn cậu một cái nhưng mà ở đây không người như vậy, hắn thì không ngại nhưng họ ly nhở nhà hắn khẳng định sẽ ngại cho nên lúc này hắn liền vô cùng lịch sự mà đưa ra đề xuất thế này:

“Tiểu Dật vào nhà vệ sinh một chút”

Tiêu Dật đang đọc mấy tin tức giải trí trên điện thoại, nghe Trình Kiệt nói thế thì cứ nghĩ rằng hắn muốn đi vệ sinh cho nên liền gật đầu. Trình Kiệt đứng dậy định bước đi lại vẫn thấy Tiêu Dật ngã lại đó liền thúc giục:

“Tiểu Dật”

Tiêu Dật nhíu mày ngẩng đầu lên nhìn Trình Kiệt:

“Sao thê?”

Trình Kiệt thiếu đi vài muôn nǎm tay người này kéo đi thật nhanh thôi, sắp đến giờ Tiêu Dật phải lên máy bay rã hắn không hôn cậu là không được:

“Anh muốn hôn em”

Tiêu Dật ngây ra mắt ba giây sau đó liền đỏ mặt trừng mắt:

“Anh lại làm sao nữa thế hả”

Trình Kiệt khàn giọng:

“Mau tới chỗ kín đáo một chút, anh muốn hôn em nếu không sẽ không kịp mắt”

Tiêu Dật vẫn cứ ngã ở đó nhìn chằm chằm Trình Kiệt, trên đời này ngoài đi đại tiểu tiện ra là không thể đợi, xem bộ dạng gấp gáp kia của Trình Kiệt rõt cuộc là muốn cái gì đây, cái gì mà không kịp chứ:

“Anh đừng có mà giở trò nữa đi, sắp đến giờ lên máy bay của em rã”

Trình Kiệt đành đưa tay nắm lấy cổ tay của Tiêu Dật kéo đi, người trong sân bay đều đổ dồn ánh mắt về phía cậu, Tiêu Dật ngay lập tức dùng sức thu tay lại nhỏ giọng quát:

“Trình Kiệt”

Trình Kiệt và Tiêu Dật vừa vào phòng vệ sinh thì ai đó đã nhanh tay khóa trái cửa lại, Tiêu Dật nhíu mày quay lại phía sau nhìn chằm chằm Trình Kiệt cảnh giác:

“Anh muốn làm cái gì, sắp đến giờ em phải lên máy bay rã”

Trình Kiệt nhanh chân tiến về phía Tiêu Dật, hắn ôm lấy hõi nhỏ kia vào trong lòng, cúi đầu sát tới gương mặt cậu trầm giọng nói:

“Muốn hôn em một cái nhưng sợ em sẽ tức giận cho nên mới phải kéo em tới chỗ này”

Tiêu Dật chủ động hôn nhẹ một cái vào môi Trình Kiệt rã bỏ ra ngay, cậu cảm nhận được hơi thở nóng ấm tràn thấp kia, lại cảm nhận rõ ràng vật cứng đang chọc vào đùi của cậu, nếu như cậu còn cùng người này ở gần nhau như vậy khẳng định sẽ không lên được máy bay mất:

“Được rã, hôn xong rã”

Trình Kiệt làm sao mà chỉ chịu hôn như vậy, hắn đưa tay giữ lấy phía sau gáy của Tiêu Dật, đều lưỡi mạnh mẽ tách mở khoang miệng của cậu ra, ngay cả bàn tay cũng không đứng đắn đã luồn vào trong áo thun của cậu rã. Tiêu Dật mở mắt, ở phía đối diện có một tấm gương rất lớn vừa vặn để cho cậu nhìn thấy được hình ảnh của mình lúc này, cậu dùng sức gõ tay

của Trình Kiệt đã cho vào trong áo mình kia ra rầm nghiêng đàu thở hổn hển:

“Trình Kiệt, sắp đến giờ lên máy bay rã”

Trình Kiệt quả thật không nỡ để cho Tiêu Dật đi một chút nào, vẫn biết là người ta chỉ về quê có vài ngày mà thôi nhưng hắn vẫn cảm thấy rất trống vắng giống như mất đi một thứ gì đó đã sớm trở thành thói quen rã vậy. Trình Kiệt cho đến thời điểm hiện tại đã không muốn rời xa Tiêu Dật như thế, một khoảng thời gian rất nhanh thôi khi Tiêu Dật đột nhiên biến mất, tính cách đáng sợ bấy lâu nay luôn áp ủ sâu trong lòng hắn liền bùng phát, giống như là một cái hộp nhỏ chứa đựng một thứ xấu xa bấy lâu nay luôn được khóa lại thật kỹ hiện tại liền có người mở chiếc khóa đó ra vậy, dĩ nhiên thì chuyện này hiện tại vẫn chưa phải là thời điểm thích hợp để nói.

Trình Kiệt luyến tiếc buông Tiêu Dật ra, giúp cậu chỉnh lại áo thun trên người bị hắn làm cho xộc xệch:

“Đến nơi gọi điện cho anh nhé”

Tiêu Dật gật đầu, Trình Kiệt lại thở dài nhắc nhở thêm:

“Lúc nào cũng phải mang theo điện thoại, để đến khi anh gọi còn biết, nếu như có vấn đề gì thì lập tức báo ngay cho anh ngay”

Tiêu Dật buồi cười:

“Em là về nhà chứ không phải đi đánh trận, sẽ còn có vấn đề nữa hay sao”

Trình Kiệt vuốt lại mái tóc của Tiêu Dật:

“Chỉ cần rời khỏi tâm trí của anh là anh sẽ không thể yên tâm được”

Tiêu Dật tinh nghịch đưa bàn tay trái lên trước mặt của Trình Kiệt rã chỉ chỉ vào chiếc nhẫn mình đang đeo:

“Biết rõ mà”

Trình Kiệt hài lòng:

“Biết rõ thì tốt”

Tiêu Dật và Trình Kiệt mở cửa đi ra ngoài, may mắn vừa rồi không có người nào muốn đi vệ sinh nếu không bị người ta phát hiện ra hai người bọn cậu ở trong đó lại khóa trái cửa lại thì rất kỳ quặc. Tiêu Dật vừa đi vừa nói với Trình Kiệt thế này:

“Anh lúc mua cái nhẫn này có biết là nhẫn đôi hay không?”

Trình Kiệt liếc nhìn Tiêu Dật:

“Còn phải hỏi, nếu không thì anh cho em nhẫn làm gì”

Tiêu Dật nhìn xuống tay của Trình Kiệt:

“Thế cái còn lại đâu?”

Trình Kiệt thản nhiên đáp:

“Để ở nhà”

Tiêu Dật bĩu môi, Trình Kiệt lại giải thích thêm:

“Mang không vừa, đợi em trở về rồi cùng em đi đổi”

Tiêu Dật nghe vậy mới chịu mỉm cười, một lúc sau đó tự nhiên nói thế này:

“Em không sinh được khỉ con đâu”

Tiêu Dật vừa mới rõ có nghe thấy cô gái kia nói qua câu slogan của chiếc nhẫn này: Ý trung nhân em có đồng ý sinh khỉ con cho anh hay không?. Trình Kiệt không mất quá nhiều thời gian vẫn có thể hiểu ra được

câu nói đó của Tiêu Dật, hắn nhân lúc người khác không chú ý liền đưa tay đánh vào mông của Tiêu Dật một cái:

“Em không phải tuổi khỉ hay sao, anh lúc đó mua cái này chính là chỉ nghĩ đến em mà thôi”

Vài năm sau đó Tiêu Dật quả thật có một khỉ con, vốn tưởng rằng cậu và khỉ con này có thể cùng nhau sống như vậy đến khi cậu già đi, nhưng mà Trình Kiệt một lần nữa lại xuất hiện, mang khỉ con kia đưa ra uy hiếp cậu khiến cho cuộc sống sau đó của cậu quả thật... chuyện này hay là vẫn nên đợi đến vài năm sau đó rã nói đi.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân
dtv-ebook.com

Chương 103: Hay Là Anh Đến Chỗ Em Nhé

Tiêu Dật vừa xuống sân bay liền đón một chiếc taxi về nhà, bởi vì nhà của cậu ở trong ngõ cho nên taxi căn bản không thể tiến vào được. Tiêu Dật mang theo vài túi đồ lỉnh kỉnh bước xuống xe, ngoài quần áo của cậu ra thì còn có thêm vài món đồ bô cho ba Tiêu cùng mẹ Tiêu, dĩ nhiên cũng không thể thiếu quà cho Tiêu Lãng được. Lúc Tiêu Dật xuống xe đi vào trong nhà, ngoài đầu ngõ có mấy bác gái vừa nhìn thấy cậu liền nhiệt tình vô cùng khiến cho cậu cũng phải bất ngờ.

“Tiểu Dật về nhà rồi đó hả?”

Tiêu Dật nghiêng đầu phát hiện ra là thím Hoa ở cuối xóm, mấy lẵn về nhà đều là do cậu mở miệng chào hỏi người này trước, không ngờ hiện tại thím Hoa này lại chủ động lên tiếng như vậy:

“Thím Hoa đi chợ sao?”

Trương Hoa dừng xe đạp ở bên cạnh Tiêu Dật nhìn cậu một lượt từ trên xuống dưới rồi cười lớn:

“Ở trên thành phố có khác ra đáng hẵn”

Thím Hoa này trong xóm nổi tiếng là giàu, ra đường cho dù nhìn thấy ai cũng đều ngẩng cao đầu kiêu ngạo chưa bao giờ chịu mở miệng ra khen người ta một câu, bây giờ lại làm ra vẻ thân thiết với cậu quá mức như thế thật đúng là kỳ lạ. Tiêu Dật cười cười gật đầu:

“Vậy cháu đi trước đây”

Tiêu Dật bước đi tiếp lại gặp hai vợ chồng cô chú Đặng đang ngồi ở trước quán tạp hóa nhỏ:

“Tiêu Dật về quê đó hả?”

Tiêu Dật dừng bước quay sang khẽ gật đầu:

“Chào cô chú Đặng”

Cứ như thế cứ như thế cho đến khi Tiêu Dật về đến trước cửa nhà đã nghe hơn chục câu Tiêu Dật về quê đây hả, Tiêu Dật cũng chẳng hiểu tại sao mọi người đột nhiên lại đổi với cậu nhiệt tình như thế, nghĩ nghĩ một hồi Tiêu Dật liền đoán hẳn là mình trên người mặc quần áo hàng hiệu cho nên mọi người liền nghĩ cậu có tiền, dĩ nhiên người có tiền đi đến đâu cũng đều được đón tiếp nhiệt tình như vậy rồi. Tiêu Dật về đến nhà là mười giờ trưa, giờ này chỉ có mình Tiêu Lãng ở nhà mà thôi, ba Tiêu vẫn còn ở trên phòng xã, mẹ Tiêu thì ở tiệm ăn ngoài phố. Tiêu Dật vừa về đến nhà Tiêu Lãng liền chạy ra nhìn cậu một lượt rồi giúp cậu cầm túi đồ trên tay:

“Dật ca, anh về sớm vậy...”

Tiêu Dật cảm thấy thái độ của Tiêu Lãng rất khác thường, dường như là em trai có điều gì đó muốn nói với mình vậy:

“Tiêu Lãng, có chuyện gì sao?”

Tiêu Lãng xoay người mang đồ đạc của Tiêu Dật để vào bên trong:

“Không có gì cả, Dật ca anh đi tắm đi sau đó chúng ta đến quán của mẹ ăn cơm”

Tiêu Lãng không có ý định nói nên Tiêu Dật cũng không hỏi nữa, Tiêu Dật vào trong phòng mở túi đồ lấy quần áo, lúc lấy đồ đi thay vẫn còn không quên mang điện thoại ra nhắn tin cho Trình Kiệt. Hiện tại vẫn trong thời gian làm việc của Trình Kiệt cho nên Tiêu Dật mới không muốn gọi điện thoại ảnh hưởng đến hắn, cậu chỉ đơn giản nhắn một tin thông báo đã

đến nơi mà thôi, nhưng mà tin nhắn vừa mới được ấn nút gửi đi một chút thôi thì ngay lập tức điện thoại của Tiêu Dật đã rung lên, Tiêu Dật một tay cầm quần áo một tay mang điện thoại đi vào phòng tắm.

“Không phải vẫn còn đang trong giờ làm việc sao?” Tiêu Dật áp điện thoại lên tai khẽ mỉm cười nói

Trình Kiệt ở bên này đang ngồi trên ghế tổng giám đốc, văn kiện ở trên bàn vẫn còn bừa bộn vứt ngổn ngang xem ra có rất nhiều công việc cần hắn giải quyết, có đi đâu ai đó vẫn là vứt bỏ toàn bộ công việc sang một bên để gọi điện cho Tiêu Dật:

“Cũng không có ai giám sát anh”

Tiêu Dật đóng cửa phòng tắm, mang quần áo treo lên giá:

“Anh là ông chủ cần phải làm việc nghiêm túc hơn nhân viên gấp mười lần chứ”

Trình Kiệt ánh mắt có nét cười cưng chi âu, tuy rằng trong căn phòng chỉ có duy nhất một mình hắn nhưng ánh mắt kia lại phát ra tia ôn nhu vô cùng:

“Tiêu Dật, sớm một chút lên đây được hay không, anh thật sự không có hứng thú làm việc nữa rồi”

Tiêu Dật nghe vậy trong lòng rất nhanh bị hạnh phúc lấp đầy, cảm giác giống như là có ai đó rất cần mình sẽ khiến cho bản thân được đề cao hơn rất nhiều, có một chút hư vinh cùng kiêu ngạo vậy:

“Anh là ông chủ không tốt, nếu như để cho nhân viên biết được nhất định sẽ tự động xin từ chức hết đó, mau chăm chỉ làm việc đi”

Trình Kiệt tựa vào ghế da phía sau, từ sau khi đưa Tiêu Dật đến sân bay trở về có rất nhiều công việc cần hắn phải xử lý, tính đến hiện tại vẫn còn chưa xử lý xong lát nữa hắn là phải tăng ca làm đến tối không ăn trưa, nhưng mà khi nhận được tin nhắn của Tiêu Dật, Trình Kiệt liền cảm thấy

không có gì mệt mỏi cả, hơn nữa tâm trạng còn rất bình tĩnh mang công việc bỏ lại cùng người yêu nói chuyện phiếm một chút:

“Đang làm cái gì?”

Tiêu Dật thử độ nước ấm ở vòi sen:

“Đang chuẩn bị tắm rã, không nói chuyện với anh nữa”

Trình Kiệt nhanh miệng gọi người ta lại:

“Khoan đã...”

Tiêu Dật hừm một tiếng:

“Còn có chuyện gì sao?”

Trình Kiệt xấu xa nói thế này:

“Quay lại rã gửi qua cho anh nhìn một chút được không?”

Tiêu Dật biết là Trình Kiệt vốn chẳng nói được gì hay ho:

“Anh không thể đứng đắn một chút hay sao?”

Trình Kiệt cười một tiếng:

“Hay là anh đến chỗ em nhá, có phải là số nhà X đường Y thành phố Thiên Tân hay không?”

Tiêu Dật giật mình, Trình Kiệt có đôi lúc sẽ làm mấy điệu điên rồ lắm, ví như lúc trước cậu về quê hắn còn bí mật gắn định vị vào máy điện thoại của cậu, bây giờ hắn nói muốn đến đây còn đọc chính xác địa chỉ rã, Tiêu Dật quả thật không muốn đùa với lửa đâu:

“Anh đừng có mà như vậy nữa đi”

Trình Kiệt xấu xa uy hiếp:

“Vậy chụp một tấm hình đi, không quay video cũng được, chụp một tấm hình để anh xem nếu không anh phải đến tận nơi xem em mới yên tâm được”

Tiêu Dật tức giận quát:

“Anh đến làm cái gì, công việc rảnh rồi lắm hay sao?”

Trình Kiệt cười ha ha:

“Chụp một tấm phải nhìn thấy phía dưới đó”

Tiêu Dật không thèm nói với Trình Kiệt nữa lập tức ngắt điện thoại của hắn luôn, Tiêu Dật vốn định không để tâm tới lời kia của Trình Kiệt nhưng nghĩ thế nào vẫn là có chút sợ hãi mang điện thoại đưa ra phía sau nghiêng người chụp một tấm. Tiêu Dật chụp một tấm hình từ eo đổ xuống phía đùi gối, lại cố tình chỉ chụp nhìn thấy một bên mông mà thôi, hơn nữa còn cẩn thận hơn mang chỗ Tiêu Dật Dật hơi lộ ra một chút làm một vài thao tác trên máy điện thoại che nó đi, cuối cùng mới chịu hài lòng gửi tới cho Trình Kiệt. Trình Kiệt ở bên này nhận được hình rã lập tức liền nóng máu hối tiếc, đường cong từ eo đến mông của Holly nhà hắn thật sự đạt đến trình độ có thể lấy máu người ta mà, cái chỗ bị làm mờ che đi kia khiến cho Trình Kiệt muốn nhìn thấy, hắn nhắn lại một tin cho Tiêu Dật

[Tại sao lại che đi?]

[Còn muốn như thế nào nữa chứ, người ta lần đầu tiên chụp mấy cái hình như thế này đấy]

[Hay là anh đến chỗ em nhé]

[Anh đừng có mà đến, nếu không em sẽ không nói chuyện với anh nữa đâu]

[Nhưng mà chỉ có một tấm hình này làm sao có thể cảm chân anh lại Bắc Kinh đây?]

[Anh còn muốn như thế nào nữa chứ?]

[Đương nhiên là thêm nhanh tay hơn nữa]

[Đừng có mà nói chuyện lưu manh như vậy nữa]

[Hay là anh đến chỗ em nhé]

Cuối cùng Tiêu Dật vẫn là bị Trình Kiệt gián tiếp ép buộc chụp thêm thật nhanh tay hình ảnh cho hắn, hắn muốn nhìn thấy chỗ nào đã phải chụp cho hắn xem, chụp tới chụp lui cũng đến gần sáu bảy tấm ảnh. Tiêu Dật tuy rằng tức giận lắm nhưng nếu như cậu biết được Trình Kiệt ở bên này thống khổ như thế nào khẳng định sẽ cười ra tiếng, bởi vì Trình tổng giám đốc lớn của chúng ta thế nhưng lại ở ngay trong văn phòng của chính mình tự tay động thủ.

Tiêu Dật và Tiêu Lãng đi đến quán cơm nhỏ của mẹ Tiêu, Tiêu Dật đến nơi thì có mấy người khách trong quán đang ăn, lúc cậu đi vào phụ mẹ Tiêu một tay thì có một bác gái đang ngồi ăn cơm nhìn cậu bất ngờ la lớn:

“Ai nha cậu sao lại ở chỗ này thế?”

Tiêu Dật giật mình nhìn bác gái kia, cậu không có biết người này chính vì thế chỉ còn biết ngây ngốc cười cười gai đùi mà thôi:

“Ô...”

Bác gái kia đặt đũa xuống bàn:

“Tôi nhìn thấy cậu ở trên cái cuốn tạp chí nào đó, có phải không nhỉ?”

Tiêu Dật giật mình, không phải là trùng hợp đến mức như vậy chứ, cậu kín đáo liếc nhìn mẹ Tiêu một cái thấy mẹ Tiêu đang nhìn tới chỗ này thì vội vàng phủ nhận với bác gái kia:

“Cháu sao có thể lên tạp chí được chứ, bác hẳn là nhìn nhầm rồi”

Bác gái kia cứ nhìn nhìn Tiêu Dật rất là lâu, cậu bắt đàu cảm thấy khẩn trương cho nên xoay người đi vào trong bếp với mẹ Tiêu, cậu nhìn mẹ Tiêu cười cười cố gắng như không có gì xảy ra cả:

“Lần trước mẹ nói ba bị đau lưng, lần này con vèc có mua một ít cao đợi lát nữa ba dùng thử xem có đỡ hay không”

Mẹ Tiêu im lặng không nói gì cả, không biết là do mẹ Tiêu bận rộn hay là thế nào nhưng mà cậu cảm thấy mẹ Tiêu rất kỳ quái, gương mặt kia giống như là có chuyện rất quan trọng vậy. Khoảng mười phút sau ba Tiêu đi xe máy đến quán của mẹ Tiêu, ba Tiêu là chủ tịch xã cho nên lúc nào cũng mặc một bộ đồ vô cùng nghiêm túc, tay bao giờ cũng cầm theo một cái cặp nhỏ không biết ở trong đó có những cái gì nữa. Tiêu Dật thấy ba Tiêu trở về liền bước ra ngoài chào:

“Ba, con đã vè”

Ba Tiêu gật đầu, trên trán cũng nhăn lại một đường rãnh tiến vào bên trong, bình thường ba Tiêu rất ít cười khuôn mặt lúc nào cũng đều khó khăn, biểu hiện hôm nay so với thường ngày cũng không có gì lấy làm quá kỳ lạ nhưng chẳng hiểu sao cậu lại thấy có cái gì đó bất thường ở chỗ này. Hơn mười một giờ trưa trong quán đã không còn khách, một nhà bốn người ngồi ăn cơm ở một chiếc bàn nhỏ, đã cuối hạ rãnh nhưng không khí vẫn không chịu giảm nhiệt, nắng ở bên ngoài chói chang đến lạ thường khiến cho không khí trong quán ăn thêm phẫn nộ ngạt.

Mẹ Tiêu vừa lấy cơm cho mọi người vừa lên tiếng hỏi Tiêu Dật:

“Gần đây công việc của con thế nào?”

Tiêu Dật gấp một miếng thịt bò vào trong miệng bình thản đáp:

“Rất tốt”

Mẹ Tiêu hỏi tiếp:

“Có được thăng chức hay không?”

Tiêu Dật uống một ngụm nước cười cười:

“Muốn thăng chức cũng cần phải có công hiến, ít nhất ba năm làm việc mới bàn đến được đi”

Mẹ Tiêu đặt bát cơm xuống bàn nhìn chăm chăm Tiêu Dật, Tiêu Dật ngay lập tức chột dạ cúi đầu xuống nhìn đĩa thịt giả bộ gấp thêm một miếng nữa:

“Tiểu Dật, con có phải là lại muốn làm nghệ sĩ hay không?”

Tiêu Dật giật mình, tay đang cầm đũa cũng run một chút nhưng rất nhanh sau đó cậu liền lấy lại bình tĩnh:

“Không có...”

Khi Tiêu Dật còn chưa nói xong, phía bên cạnh cậu liền truyền tới tiếng đặt mạnh bát xuống bàn, ba Tiêu gương mặt nhăn lại tức giận quát:

“Con còn định giấu đến khi nào nữa, nếu không phải người ta mang tờ báo kia đến cho ba xem thì ba cũng không biết đến khi nào mới phát hiện ra”

Tiêu Dật chậm rãi đặt bát xuống bàn, hai tay để nghiêm chỉnh ở trên đùi im lặng không nói. Mẹ Tiêu nhìn ba Tiêu rã lại nhìn đến Tiêu Dật cuối cùng liền thở dài:

“Tiểu Dật, không phải là mẹ nghe theo lời của ba con, nhưng mà làm nghệ sĩ này thật sự không có ổn đâu, không nói đến chuyện làm nghệ sĩ khó đến như thế nào, nói đến chuyện sau này con già rã thì ai còn mời con nữa đây, đến lúc đó biết làm cái gì để kiếm tiền?”

Tiêu Dật biết ba mẹ Tiêu sẽ không đồng ý cho cậu làm nghệ sĩ, lần đó nộp đơn theo học chuyên ngành này cậu đã phải rất khó khăn, cho dù ba mẹ Tiêu đều nhất loạt phản đối nhưng cậu chính là cứng đầu muốn làm tới cùng.

“Thu dọn đồ đạc đi, trở về Thiên Tân ngoan ngoãn làm bí thư xã cho ba” Ba Tiêu nghiêm giọng ra quyết định.

Tiêu Dật giật mình, cậu mới chỉ vừa cảm nhận được một chút hạnh phúc khi hôm nay có người nhận ra cậu ở sân bay mà thôi, cậu thật sự muốn nhanh hơn thế nữa một chút, nếu như bây giờ trở về Thiên Tân rã cái gì cũng sẽ không còn... hơn nữa còn có Trình Kiệt nữa:

“Ba à, thật ra chuyện này không phải như ba nghĩ đâu...”

Ba Tiêu đập mạnh vào bàn, bát canh còn đây cũng sánh ra một ít:

“Ba nói không được làm cái đó là không được làm cái đó, con cho dù có làm cái gì đi chăng nữa cũng không được làm nghệ sĩ có biết chưa?”

Tiêu Dật khàn giọng, cậu nắm chặt tay:

“Thật ra... con không có làm nghệ sĩ, chỉ là lúc đó trùng hợp người mẫu chụp hình không tới cho nên công ty mới muốn con chụp thay mà thôi, tình thế lúc đó quả thật rất gấp cho nên con không thể từ chối được...”

Ba Tiêu liếc mắt nhìn Tiêu Dật:

“Đừng hòng lừa gạt được ba, ba tuy rằng không có ở trên thành phố nhưng ba cũng hiểu được chuyện này là vô lý, làm gì có công ty nào tùy tiện chọn một người mẫu chụp hình chứ?”

Tiêu Dật kiên quyết giấu giếm đến cùng, nếu như cậu thừa nhận thì cậu khẳng định sẽ không được ở lại Bắc Kinh nữa:

“Con nói là sự thật, lần đó không phải mẹ cũng đã lên đó xem con sao, cũng đã nhìn thấy đồng nghiệp của con rã”

Mẹ Tiêu vẫn im lặng, người bạn đồng nghiệp kia của con trai bà nhìn rất có tiền, hơn nữa vẻ bên ngoài sáng láng rất có tố chất làm một minh tinh, lần ấy khi xem được tờ báo có hình của con trai bà, bà cũng lên mạng tìm qua một lượt muốn tìm xem có cậu bạn đồng nghiệp kia của con trai

trên đó hay không, nhưng tìm qua tìm lại một lượt cái tên Trình Kiệt quả thật không có gương mặt cậu ta trong đó.

“Hơn nữa con thật sự cảm thấy công việc hiện tại đang làm rất tốt, mức lương cũng không phải là thấp cho nên con sẽ không trở về đâu” Tiêu Dật quay sang nhìn ba Tiêu

Ba Tiêu từ đầu đến cuối chỉ muốn Tiêu Dật sẽ giống như ông, làm việc trong bộ máy của chính quyền, đi ra ngoài đường sẽ được mọi người kính nể tôn trọng. Con trai út Tiêu Lãng của ông rất có tố chất trở thành một giáo viên, một giáo viên cũng sẽ được nhiều người nể trọng, nhưng con trai lớn Tiêu Dật của ông thì lại rất khác cả nhà, từ đầu đến cuối chỉ muốn làm một nghệ sĩ nổi tiếng, mà trong đầu ông lúc nào cũng nghĩ trong giới nghệ sĩ đâu đâu cũng là kiểu bán thân đổi lối, trao đổi cái này cái nọ để được cái kia, thật sự không có một chút cao quý nào.

Buổi tối ngày hôm ấy không khí vẫn rất căng thẳng, tuy rằng ba mẹ Tiêu không có lý do nào nữa để bắt cậu trở về Thiên Tân, nhưng đây chỉ là hướng giải quyết trước mắt, nếu như sau này cậu trở thành một nghệ sĩ rã không lẽ nào ba mẹ Tiêu không biết được. Tiêu Dật ngồi ở trong phòng ngủ trầm ngâm suy nghĩ, Tiêu Lãng đã đi học nhóm ở nhà bạn cho nên hiện tại chỉ có duy nhất mình cậu ở trong phòng mà thôi. Tiêu Dật nhìn điện thoại phát hiện ra là bảy giờ, bảy giờ Trình Kiệt hẳn sẽ đi ăn cơm, tuy rằng biết hắn đang ăn cơm nhưng cậu vẫn cứ muốn gọi điện quấy nhiễu với hắn.

Đầu dây bên kia lúc nào cũng giống như là chờ điện thoại của cậu vậy, chỉ mất vài giây thôi cậu đã nghe thấy được giọng nói quen thuộc rã.

“Tiêu Dật, rất nhớ anh sao?” Trình Kiệt vẫn còn đang ở trong công ty tăng ca

Tiêu Dật im lặng một chút rã lên tiếng:

“Anh đã ăn cơm hay chưa?”

Trình Kiệt nhìn đống văn kiện trên bàn:

“Chưa ăn, ngày hôm nay không có em ngã ăn cùng rã cho nên sẽ không có tâm trạng ăn uống nữa”

Tiêu Dật không có quá mức tin lời nói của Trình Kiệt, dù sao thì những lời nói như vậy của hắn cũng chỉ đáng tin ba mươi phần trăm mà thôi:

“Như vậy ngày mai em trở về, như thế thì anh có tâm trạng ăn hay chưa?”

Trình Kiệt cười ha ha, vốn tưởng rằng Tiêu Dật đang nói đùa cho nên cũng vui vẻ phôi hợp lại với cậu:

“Thế thì tốt quá rã, anh đợi em đây”

Tiêu Dật lại im lặng một chút, Trình Kiệt ở bên này cũng cảm thấy có điều gì đó kỳ quái nhưng hắn vẫn im lặng cùng với cậu. Không biết qua bao lâu Tiêu Dật mới hỏi một câu thế này:

“Nếu như sau này em không ở cạnh anh nữa, như vậy anh sẽ lại không có tâm trạng ăn uống hay sao?”

Trình Kiệt nhíu mày:

“Có chuyện gì sao?”

Tiêu Dật mím môi:

“Không có chuyện gì cả, chỉ là đột nhiên muốn đưa ra giả thuyết mà thôi, anh xấu xa như thế em không chắc là sẽ ở bên cạnh anh mãi đâu”

Trình Kiệt khàn giọng:

“Chỉ sợ em có muốn đi cũng không đi được”

Tiêu Dật cười nhẹ một cái:

“Cứ thử mà xem, em mà muốn đi rã thì anh cũng không có cách giữ được nữa”

Ánh mắt của Trình Kiệt chợt chuyển khác, lại là ánh mắt xa lạ lạnh lẽo
rất hiếm gặp, may mắn hiện tại Tiêu Dật không có ở chỗ này nếu không
cậu nhất định sẽ nghĩ suy nghĩ của mình trước về Trình Kiệt rằng hắn là
hai người khác nhau hoàn toàn không sai. Tiêu Dật thấy Trình Kiệt không
nói gì cả liền cười lớn một tiếng:

“Trình Kiệt, anh có phải là đang ngẫm hối lỗi rã hay không?”.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân
dtv-ebook.com

Chương 104: Ỷ Lại

Ở bên này Trình Kiệt vừa nói chuyện điện thoại xong với Tiêu Dật thì Tống Ngộ Phàm liền nghi hoặc nhìn hắn rất lâu, ngày hôm nay bởi vì Trình tổng giám đốc lớn của chúng ta đi tiễn người yêu về quê cho nên hại Tống Ngộ Phàm cậu đây đến hiện tại vẫn phải ngồi ở chỗ này tăng ca chưa được về ăn cơm. Tông Ngộ Phàm trên tay cầm một văn kiện vẫn còn đang mở nhìn Trình Kiệt:

“Đúng rã đó, chị tôi nói hai tháng nay cậu không đến tái khám rã”

Chị họ của Tống Ngộ Phàm là Tống Tâm Lan là bác sĩ riêng của nhà Trình Kiệt, nhà họ Trình có một chứng bệnh di truyền tính đến nay đã truyền từ đời này sang đời khác bốn đời rã, đến đời của Trình Kiệt chính là đời thứ năm, tuy rằng Trình Kiệt vẫn chưa khi nào bị phát bệnh cả nhưng qua lần kiểm tra Tống Tâm Lan vẫn đưa ra một kết luận rằng hắn có triệu chứng sẽ mắc phải căn bệnh di truyền kia. Hàng tháng Trình Kiệt đều phải đến chỗ của Tống Tâm Lan làm một vài kiểm tra, nhưng hai tháng gần đây thời gian của hắn hao như đầu ở bên cạnh của Tiêu Dật cho nên hắn mới không tới bệnh viện của Tống Tâm Lan nữa:

“Ngày mai tôi sẽ đến”

Tống Ngộ Phàm đặt văn kiện xuống bàn, vừa mới rã cậu có lơ đãng nhìn thấy biểu hiện kỳ quái thường của Trình Kiệt cho nên mới có điểm lo lắng một chút:

“Cậu đừng chủ quan, cho dù chứng bệnh này trước mắt không có nguy hiểm đến sức khỏe nhưng mà...”

Trình Kiệt cũng cảm nhận được hắn càng ngày càng dễ phát bệnh, nhưng bệnh tình này vẫn có thể trong tầm kiểm soát của hắn được:

“Được rã, cậu so với chị của cậu còn nhanh lời hơn đó”

Tống Ngộ Phàm gấp lại văn kiện rã vươn vai một cái:

“Ngày mai đi khám luôn đi, đợi đến khi Tiêu Dật trở về rã cậu lại nói cậu không có thời gian”

Nhắc đến Tiêu Dật, Trình Kiệt lúc nào cũng rất là ôn nhu, ngay cả ánh mắt của hắn cũng lóe lên tia cười. Tống Ngộ Phàm nhận ra được điều này liền bĩu môi:

“Chúng ta đi ăn cơm đi, cậu còn muốn bóc lột sức lao động của tôi đến khi nào nữa nữa đây”

Lúc xuống thang máy Tống Ngộ Phàm có đưa ra lời đề nghị với Trình Kiệt:

“Lát nữa có muốn đến bar chơi một chút cho thoải mái hay không?”

Trình Kiệt từ chối thẳng thừng:

“Không cần, hôm nay tôi rất mệt”

Tống Ngộ Phàm khinh bỉ:

“Kiếm có cái gì, cậu yên tâm đi tôi cũng không nói cho Tiêu Dật biết là cậu đêm nay đi bar đâu”

Trình Kiệt liếc mắt nhìn Tống Ngộ Phàm đáp một câu thế này:

“Muốn người ta không biết chi bằng mình không làm thì tốt hơn”

Tống Ngộ Phàm bật cười ha ha:

“Trình Kiệt, không ngờ cậu cũng có ngày này”.

...

Buổi sáng ngày hôm sau Trình Kiệt tới công ty chủ trì một cuộc họp đánh giá tổng kết các phòng ban, một tiếng sau khi cuộc họp kết thúc hắn liền rời khỏi đó đi đến bệnh viện của Tống Tâm Lan.

Tống Tâm Lan năm nay hai mươi sáu tuổi, là nữ bác sĩ tốt nghiệp đại học y dược ở Mỹ, cô là người chăm sóc sức khỏe cho ba của Trình Kiệt, hiện tại ba của Trình Kiệt đã qua đời cho nên cô được ông giao phó trọng trách cho việc chăm sóc sức khỏe cho Trình Kiệt. Gia tộc nhà họ Trình mắc chứng bệnh tinh thần phân liệt do di truyền, tuy rằng hai đời gần đây không có ai bị bộc phát nhưng dù sao đây cũng là căn bệnh di truyền cho nên không thể chủ quan mà bỏ qua được, huống chi nhà họ Trình cũng là nhà giàu có, sức khỏe dĩ nhiên luôn phải đặt lên hàng đầu.

Tống Tâm Lan mặc áo blouse trắng ngồi đối diện Trình Kiệt:

“Cậu hai tháng không tái khám, tuy rằng chứng bệnh này không nguy hiểm đến sức khỏe quá nhiều nhưng cũng không nên chủ quan”

Trình Kiệt bình thản đáp:

“Gần đây có chút bận”

Tống Tâm Lan nhìn وهو bệnh án trên tay:

“Nghe em họ tôi nói cậu gần đây có bạn trai rồi?”

Trình Kiệt im lặng không nói gì cả, Tống Tâm Lan ngẩng đầu nhìn Trình Kiệt một lúc rồi mới nói tiếp:

“Gần đây có cảm thấy mình có khả năng phát bệnh hay không?”

Trình Kiệt từ khi quen biết Tiêu Dật càng ngày càng dễ kích động, mà chứng tâm thần phân liệt này chỉ cần cảng thẳng kích động mạnh một chút là sẽ bộc phát, hắn cũng không muốn vào một ngày đẹp trời nào đó tự dựng phát bệnh dọa holly nhỏ nhà hắn hoảng sợ:

“Có, nhưng tôi vẫn có thể không chế được”

Tống Tâm Lan nhíu mày:

“Có sao? Tần suất có nhiều hay không?”

Trình Kiệt rất nhanh đáp:

“Rất dễ kích động, nhưng vẫn trong tầm kiểm soát của tôi”

Tống Tâm Lan nhìn Trình Kiệt nghiêm túc hỏi:

“Lý do khiến cho cậu kích động là gì, có biết nguyên nhân hay không?”

Trình Kiệt im lặng không nói, Tống Tâm Lan lại mở miệng tiếp lời:

“Nếu như vì công việc thì nên dành thời gian nghỉ ngơi một chút, tôi biết cậu là người cuồng công việc nhưng mà...”

Tống Tâm Lan còn chưa nói xong thì Trình Kiệt đã cắt ngang lời nói đó rầm:

“Không phải vấn đề công việc”

Tống Tâm Lan khó hiểu: “Không phải vấn đề công việc? Vậy là vấn đề gì...” Tống Tâm Lan nói đến đây liền dừng lại một chút: “Chắc không phải là chuyện của chàng trai kia chứ?”

Trình Kiệt khẽ chớp mắt đại ý cho việc Tống Tâm Lan nói đúng rầm, Tống Tâm Lan đặt hồ sơ bệnh án xuống dưới bàn thở nhẹ một hơi:

“Căn bệnh di truyền này của cậu thiên về tính cách tình cảm, nếu như nguyên nhân phát bệnh lại cũng trùng hợp là vấn đề tình cảm nữa e rằng một khi phát bệnh liền sẽ... rất khó kiểm soát. Nếu chỉ đơn giản là do áp lực công việc thôi thì còn có thể điều tiết lại được, nhưng mà tình cảm này cậu cũng biết có phải không... rất khó giải quyết!”

Cái gọi là kiểm tra định kỳ này chỉ đơn giản là đến nói chuyện với Tống Tâm Lan một chút rất nhanh đã có thể trở về công ty. Thật ra thì Trình Kiệt sớm đã biết nguyên nhân là ở chỗ nào rồi, nhưng mà hắn vẫn muốn đến đây hỏi ý kiến của Tống Tâm Lan một chút, đại loại là muốn cô ta chỉ mình cách khắc chế vấn đề này nhưng mà xem ra thứ thuốc hữu dụng trị dứt điểm căn bệnh của hắn cũng chỉ cần có Tiêu Dật ở bên cạnh mà thôi.

Trình Kiệt trở về công ty là mười giờ trưa, lúc hắn mở cửa bước vào văn phòng liền bất ngờ bị một vòng tay ôm lấy sau lưng mình, rất nhanh sau đó liền có giọng nói quen thuộc mang theo tia tinh nghịch:

“Bất ngờ hay không?”

Trình Kiệt xoay người lại xác định người phía trước hắn không ai khác chính là Tiêu Dật, cậu nói đến thứ hai mới trở về không ngờ bây giờ đã xuất hiện ở chỗ này rồi. Trình Kiệt ngay lập tức ép Tiêu Dật vào bức tường phía trước, hắn cúi người hôn lấy đôi môi của cậu, hai bàn tay cũng tự động siết chặt lấy eo nhỏ của người trong lòng. Tiêu Dật nhiệt tình khác thường, đôi tay vòng qua ôm lấy cằm cổ của hắn, miệng nhỏ hé ra đáp lại nụ hôn cuồng nhiệt kia, không biết qua bao lâu nụ hôn đó mới kết thúc, Trình Kiệt khẽ buông Tiêu Dật ra hỏi:

“Không phải nói thứ hai mới lên sao?”

Tiêu Dật đúng là lúc đầu có dự định thứ hai mới lên, nhưng sau sự việc ba mẹ Tiêu phát hiện ra cậu là người mẫu chụp hình cho Sứ Cát Cát vì thế không khí ở trong nhà lại trở nên nặng nề giống như lần cậu nói với hai người rằng mình muốn theo đuổi con đường nghệ thuật, cho nên cậu cũng không muốn ở nhà lâu quá chỉ bằng lên đây tìm cách giải quyết thì hơn, dù sao ở chỗ này cũng có người cùng ngã nghĩ cách với cậu. Thính giác của Tiêu Dật rất nhạy bén, cậu ngửi thấy trên người của Trình Kiệt lò mò có mùi của thuốc sát trùng giống như là mùi đặc trưng của bệnh viện vậy, Tiêu Dật nhíu mày khẽ đẩy Trình Kiệt ra một chút hỏi:

“Anh vừa mới đi đâu về thế?”

Trình Kiệt thản nhiên đáp:

“Ra ngoài công chuyện”

Tiêu Dật nghiêng đầu ngửi đến bên cằm cổ của Trình Kiệt để xác nhận lại một lần nữa:

“Tại sao trên người lại có mùi giống như là ở bệnh viện vậy?”

Trình Kiệt cũng giật mình một chút, sau đó hắt nửa nửa thật nhắc bỗng Tiêu Dật lên nói thế này:

“Một ngày không được gặp mặt em cho nên sức khỏe của anh mới suy giảm nhanh như vậy đây”

Tiêu Dật hai tay chống ở trên vai của Trình Kiệt, từ trên cao nhìn xuống hắt bùi mõi:

“Lại nói linh tinh nữa”

Trình Kiệt ngày hôm qua nghe thấy Tiêu Dật nói chuyện điện thoại rất kỳ lạ, ngày hôm nay hổn nhởn này đã chạy lên đây rã, khẳng định là đã xảy ra chuyện gì đó:

“Tại sao lên sớm như vậy?”

Tiêu Dật nghe thấy Trình Kiệt hỏi vậy liền khẽ trảm mặc, cậu đẩy vai Trình Kiệt ý nói hắt để cậu đứng xuống, Trình Kiệt hiểu ý liền đặt cậu đứng xuống sàn, Tiêu Dật ngay lập tức vòng tay ôm lấy cằm cổ của Trình Kiệt, cậu nghiêng đầu hôn vào bên cằm cổ của hắt. Tiêu Dật nhiệt tình khác thường, hơi thở gấp gáp không ngừng phả vào da thịt của Trình Kiệt, khiến cho hắt lại phải nỗi lên phản ứng giữa ban ngày.

“Trình Kiệt... Trình Kiệt... anh có thích em hay không?” Tiêu Dật khàn giọng hỏi

Trình Kiệt cố gắng kiềm chế dục vọng trong người, hắt tách hổn nhở nhà mình cách xa một chút nghiêm giọng hỏi:

“Có chuyện gì sao?”

Tiêu Dật đứng hình trong vài giây rồi lại vươn tay ôm lấy cằm cổ của Trình Kiệt, đau nhói gục vào lồng ngực của hắn khe khẽ nỉ non:

“Ba mẹ của em thế nhưng nhanh như vậy nhìn thấy hình ảnh của em trên tạp chí rồi”

Trình Kiệt biết ba mẹ Tiêu không tán thành việc Tiêu Dật làm nghệ sĩ, hắn nhíu mày đưa tay vuốt vuốt sống lưng của cậu an ủi:

“Vậy em đã nói rõ ràng cho hai người hay chưa?”

Tiêu Dật thở dài một hơi, cậu ôm lấy eo của Trình Kiệt, tai bên phải lại vừa vặn ghé vào lồng ngực bên trái của hắn, cậu có thể nghe thấy được tiếng nhịp tim đập trầm ổn kia của ai đó, cảm giác ỷ lại một lần nữa được khởi động:

“Làm sao mà dám nói đây, nếu như nói thật thì ba mẹ em nhất định sẽ không để ý, hôm qua ba nói em trở về quê rồi”

Trình Kiệt nghe thấy câu nói này liền im lặng, hắn vẫn đứng duy trì tư thế ôm lấy Tiêu Dật vào trong lòng như vậy, có điều ánh mắt hiện tại lại lóe lên tia lạnh lẽo, may mắn lúc này Tiêu Dật không có phát giác ra nếu không để cậu nhìn thấy khẳng định cũng phải giật mình hốt hoảng một phen. Trình Kiệt giống như một ngọn núi lửa đang ngủ vậy, người bên ngoài sẽ không nhìn thấy bất kỳ một dấu hiệu bất ổn nào, tuy nhiên không ai có thể chắc chắn rằng ngọn núi lửa kia sẽ không hoạt động trở lại, chỉ cần một dấu hiệu bất ổn nào đó ở phía dưới địa tầng liền có thể làm cho magma phía bên trong phun trào đáng sợ, mà cái gọi là bất ổn trong lòng kia chính là Tiêu Dật... có một điều mà ai cũng biết rằng magma khi phun ra ngoài rồi phải mất rất nhiều thời gian mới có thể nguội đi được, chỉ sợ cả cuộc đời này người ta cũng chẳng thể đợi được đến khi thứ đó nguội đi.

“Đừng suy nghĩ quá nhiều, anh sẽ giúp em giải quyết” Trình Kiệt đứng trầm ngâm rất lâu mới khàn giọng nói ra câu này.

Tiêu Dật biết rằng việc của mình không nên ỷ lại cho người khác làm, nhưng mà khi nghe thấy Trình Kiệt nói ra câu kia trong lòng cậu không

hiểu sao lại tự động giao phó hết cho hắn vậy, tin tưởng hắn nói sẽ giúp cậu giải quyết cho nên cậu liền không muốn quan tâm nữa, ít nhất là trong thời điểm hiện tại chuyện này cậu không muốn nghĩ đến.

Trình Kiệt không phải là thần thánh, trên đời này không phải chuyện gì hắn cũng có thể làm, ví như chuyện của Tiêu Dật lúc này đây hắn trước mặt cũng chưa thể tìm ra hướng giải quyết thích hợp được, nhưng mà hắn biết chắc một điều rằng hắn sẽ không để cho Tiêu Dật cứ như vậy trở về Thiên Tân được. Lúc Trình Kiệt còn đang nhập tâm suy nghĩ, áo sơ mi của hắn đã bị người nào đó cởi ra hai hàng cúc phía trên rã, môi mỏng mềm mại của ai đó cũng đã in xuống trước ngực hắn, Trình Kiệt làm sao có thể bỏ qua cơ hội lần này, hắn ngay lập tức đáp lại Tiêu Dật cùng cậu phổi hợp làm tiếp việc hệ trọng này.

Tiêu Dật phát hiện ra mình càng ngày sẽ càng phụ thuộc vào Trình Kiệt, đối với phát hiện này khiến cho cậu lâm vào hoang mang bất lực, Tiêu Dật không xác định ở bên Trình Kiệt mãi mãi, cậu và hắn đều là đàn ông sao có thể có kết cục gì, hơn nữa Trình Kiệt lại xuất sắc như vậy, hắn nhất định cũng sẽ không có ý đùa kéo dài lâu với cậu. Tiêu Dật không dám chắc chắn rằng Trình Kiệt là một người đàn ông tốt về mọi mặt, cậu đã cho hắn thấy quá nhiều thứ mà sau này nếu như hai người bọn cậu trở mặt hắn có thể mang thứ đó ra uy hiếp cậu, ngược lại trong tay cậu lại hoàn toàn không nắm giữ được thứ gì quan trọng của hắn cả, có điều Tiêu Dật lại hoàn toàn không biết một sự thật là thứ quan trọng nhất đối với Trình Kiệt sớm đã là chính bản thân của cậu rã.

“Trình Kiệt, anh trả lời em đi” Tiêu Dật hơi ngẩng đầu để cho Trình Kiệt dễ dàng hôn lấy cằm cổ của mình.

Trình Kiệt vừa hôn vừa cắn, hai tay liên tục xoa nắn những len mà hắn thích trên thân thể của Tiêu Dật:

“Hảm?”

Tiêu Dật khàn giọng hỏi:

“Anh có thích em hay không?”

Trình Kiệt rất nhanh đáp lại:

“Đương nhiên r`ă”

Tiêu Dật ôm chặt lấy Trình Kiệt ám ách hỏi tiếp:

“Nếu như sau này anh đột nhiên rất căm ghét em thì sao, anh có hay không sẽ trả thù em?”

Trình Kiệt nâng một chân của Tiêu Dật lên, đ`ầu ngón tay của hắn sau đó nhanh chóng tiến vào phía bên dưới động nhỏ chật hẹp kia khuếch trương:

“Anh sẽ không căm ghét em”

Tiêu Dật khẽ rên lên một tiếng:

“Không được, anh phải nói nếu như sau này anh căm ghét em thì anh có tìm cách trả thù em hay không?”

Trình Kiệt hôn vào môi của Tiêu Dật, đ`ầu lưỡi thành thục quét tới quét lui một h`ăi trong khoang miệng cậu, Trình Kiệt thích nhất chính là đôi môi này của Tiêu Dật, mỗi lần hôn đ`ầu luôn cảm thấy không bao giờ là đủ cả, mỗi lần hôn liền cảm thấy phía bên trong khoang miệng này toát ra một hương vị gì đó rất là ngọt ngào khiến cho hắn tr`ầm mê yêu thích:

“Anh từ trước đến nay muốn trả thù người khác đ`ầu dùng cách quang minh chính đại, khiến cho người đó tâm phục khẩu phục thì thôi”

Cái gì cũng sẽ đ`ầu có ngoại lệ của nó cả, Trình Kiệt ở trên thương trường đối với các đối thủ luôn dùng phương pháp quang minh chính đại, nhưng đối với Tiêu Dật phương thức quang minh chính đại hay là ở sau lưng âm thầm giờ trò đối với Trình Kiệt đ`ầu không khác nhau cái gì cả, cái hắn cần chỉ là mục đích cuối cùng làm sao có thể buộc chặt người này ở bên cạnh mình, để cho cậu vĩnh viễn ở trong t`âm mắt của hắn mà thôi.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân
dtv-ebook.com

Chương 105: Chó Mèo Anh Cũng Đề Sẽ Ghen

Khoảng thời gian tiếp theo sau đó Tiêu Dật quả thật trở thành một con sâu gạo chính thức, bởi vì cậu không muốn ba mẹ Tiêu phát hiện ra việc cậu đang theo đuổi con đường nghệ thuật cho nên Tiêu Dật hiện tại đã tạm dừng lại hết mọi kế hoạch bước chân vào giới giải trí do Trình Kiệt từ lâu đã sắp xếp ổn thỏa cho cậu. Tiêu Dật mỗi ngày sẽ theo Trình Kiệt đến Trình thị, cậu được xếp vào nhóm nghệ sĩ dự bị của công ty, nhóm nghệ sĩ dự bị này vẫn là những nghệ sĩ đang trong thời gian trau dồi rèn luyện cần phải học tập rất nhiều. Nhóm người thực tập lúc trước hầu hết đều đã trở thành nghệ sĩ chính của Trình thị, cũng chỉ có riêng cậu bị xếp lại vào nhóm nghệ sĩ dự bị chờ thời mà thôi. Ngày hôm ấy Tiêu Dật gặp Bùi Khâm ở dưới sảnh lớn của công ty, Bùi Khâm cũng xem như là người xuất sắc cho nên hiện tại đang từng bước một tiến xa, lúc cậu ta gặp được cậu liền kéo cậu lại một góc hỏi thế này:

“Tiêu Dật, cậu và Trình tổng có vấn đề gì hay sao?”

Bùi Khâm cũng rất là thắc mắc không hiểu tại sao sau khi kết thúc kỳ thực tập rã Tiêu Dật vẫn không được thuận lợi một đường tiến xa, hiện tại còn xem như bị dậm chân tại chỗ ngay cả chính thức bước chân vào giới giải trí cũng chưa được. Tiêu Dật nghe thấy Bùi Khâm hỏi mình câu này, trong lòng chợt lóe ra một suy nghĩ để cho cậu ta nghĩ cậu và Trình Kiệt không có cái gì cũng tốt, tránh để cho cậu ta sau này lại đến nhò vả cậu như lần trước. Bùi Khâm nhìn thấy Tiêu Dật gật đầu liền thở dài một hơi đưa tay lên vỗ vai cậu, kết quả xoay người rời đi luôn. Quả đúng như là Tiêu Dật nghĩ, Bùi Khâm cũng chỉ là lợi dụng cậu mà thôi, vừa nghe thấy cậu nói mình và Trình Kiệt không còn mối quan hệ gì nữa đã xoay lưng rời đi rất nhanh rã.

Tiêu Dật hàng ngày sẽ giành một nửa khoảng thời gian để ngồi ở dưới phòng của nhóm nghệ sĩ dự bị kia nghe bọn họ nói chuyện, sau đó lại giành nửa giờ còn lại chạy lên văn phòng của Trình Kiệt. Cái gọi là nghệ sĩ dự bị của công ty chính là những thành phần rất ít có khả năng nổi tiếng, không được công ty chú trọng quá nhiều, hay nói cách khác chính là kiểu cả đời nếu có đóng phim cũng chỉ được diễn vai diễn quẩn chúng mà thôi.

Tiêu Dật dạo gần đây rất thân thiết với Tiểu Khiết, bởi vì Tiểu Khiết đã biết cậu là Sóc Nhỏ cũng biết luôn cậu và Trình Kiệt có mối quan hệ mờ ám cho nên cậu cũng chẳng giấu giếm cô ấy làm gì nữa. Tiểu Khiết tuy là phụ nữ, nhưng đối với mấy cái vấn đề nam kia giống như là một tay lão làng vậy, có lúc cô ấy nói ra một vài từ ngữ gì đó ngay cả chính cậu cũng chưa từng nghe qua bao giờ.

Cánh cửa phòng của Trình Kiệt đột nhiên mở ra, sau đó là giọng nói lạnh lẽo hướng Tiêu Dật đang đứng vui vẻ nói chuyện cùng Tiểu Khiết:

“Tiểu Dật, vào đây đi”

Tiểu Khiết thấy Trình Kiệt xoay người đi vào trong rồi mới che miệng cười khúc khích với Tiêu Dật:

“Trình tổng lại nhìn không được nữa rồi, lát nữa cậu nhớ giải thích rõ ràng với anh ta đây nếu không chức vụ thư ký nhỏ nhoi này của tôi cũng không còn đâu”

Tiêu Dật vẫy tay chào tạm biệt với Tiểu Khiết rồi nhanh chóng chạy vào văn phòng Trình Kiệt đóng cửa lại, lúc cậu bước vào trong văn phòng liền thấy con sói lớn kia ngồi ở trên ghế tổng giám đốc, gương mặt nhăn lại nhìn chằm chằm cậu:

“Không phải vẫn trong giờ làm việc hay sao, em không ở dưới kia lại chạy lên đây làm gì?”

Trình Kiệt chính là không vui vẻ khi thấy Tiêu Dật lúc nào cũng sẽ ở bên ngoài nói chuyện với Tiểu Khiết một chút mới chịu vào bên trong văn phòng của hắn, nếu như chỉ nói vài câu thì không sao đằng này mỗi khi hắn

mở cửa ra lại luôn thấy họ nhỏ nhặt hồn cùng cô gái kia cười đùa rất vui vẻ. Tiêu Dật bĩu môi giả bộ xoay người muốn mở cửa:

“Thế thì em đi xuống làm việc không làm phiền anh nữa”

Trình Kiệt ngay lập tức nhíu mày ngăn cản:

“Em qua đây đi”

Tiêu Dật bước về phía của Trình Kiệt, lại được hắn cưng chi âu cho ngã lên trên đùi, Trình Kiệt ôm lấy Tiêu Dật dịu giọng thăm dò:

“Em và thư ký của anh rất thân thiết nhỉ?”

Tiêu Dật quay sang cười tinh nghịch với Trình Kiệt:

“Anh ghen có phải hay không?”

Trình Kiệt không những không cảm thấy mất mặt mà còn thảng thắn đáp một câu thế này:

“Em cho dù cười với con chó, con mèo thì anh cũng sẽ ghen đó”

Tiêu Dật bị vẻ mặt nghiêm túc cùng lời nói kia của Trình Kiệt làm cho buồn cười:

“Trình Kiệt, anh không cần thể diện nữa rã có phải hay không, cái gì mà lại đi ghen luôn với cả chó mèo đây?”

Trình Kiệt lườn tay vào trong áo của Tiêu Dật, ngón tay chuẩn xác đưa tới trước điểm nhỏ trước ngực của cậu nhéo một cái thật là mạnh, khiến cho cậu cũng phải kêu lên một tiếng:

“Đừng có như vậy mà”

Trình Kiệt lại nhéo thêm một cái nữa rã mới chịu bỏ ra:

“Anh đang cùng em nói chuyện nghiêm túc, em lại cứ cười cười mãi như vậy là sao hả?”

Tiêu Dật nắm lấy cổ tay của Trình Kiệt kéo ra khỏi áo mình:

“Ai không nghiêm túc chứ? Anh không nghiêm túc thì có!”

Tiêu Dật thở dài một hơi, Trình Kiệt thấy họ lỏng nhõng nhàm chán sầu não như vậy liền hỏi:

“Lại có ai bắt nạt em nữa sao?”

Tiêu Dật đưa tay gãi gãi trước ngực của Trình Kiệt:

“Không có... chỉ là mấy ngày này rất nhảm chán, cả ngày đâu không có việc gì làm cả”

Trình Kiệt nghe vậy liền xấu xa đưa tay cởi cúc áo của Tiêu Dật:

“Như vậy chúng ta bây giờ...”

Tiêu Dật nhíu mày đánh vào tay của Trình Kiệt một cái:

“Anh đừng có lúc nào cũng như vậy đi, em là đang nghiêm túc đó”

Trình Kiệt nghiêng đầu qua cắn nhẹ vào cổ tay của Tiêu Dật:

“Có ai nói chuyện nghiêm túc lại ngồi lên đùi người ta như em thế này hay không?”

Tiêu Dật né tránh Trình Kiệt rã liếc mắt nhìn hắn, Trình Kiệt biết là họ lỏng nhõng nhàm chán, hơn nữa nếu như để cho cậu suốt ngày ở trong công ty không có việc làm như thế này không biết chừng người ta còn đi trêu ong gheo bướm mất, dù sao thì chính mắt hắn cũng nhìn thấy Tiêu Dật và Tiểu Khiết hình như có mối quan hệ rất tốt. Trình Kiệt im lặng suy nghĩ một chút rất nhanh liền tìm ra được cách lợi cả đôi đường:

“Như vậy thì em lên đây giúp anh, nhìn xem công việc của anh cũng có rất nhiều”

Tiêu Dật chán nản đưa tay lật mở văn kiện trên bàn của Trình Kiệt, cho dù đồng văn kiện này có quan trọng như thế nào nhưng mà cậu nhìn cũng không thể hiểu được, cuối cùng lại gấp lại để ngay ngắn ở trên bàn:

“Không phải anh có Tiểu Khiết rã hay sao?”

Trình Kiệt nhíu mày, rõ ràng là đang nói chuyện của hai người như thế nào lại xuất hiện Tiểu Khiết ở chỗ này:

“Đương nhiên là có một số chuyện cô ấy không thể làm được rã”

Tiêu Dật ngay lập tức đưa mắt qua liếc Trình Kiệt, lời nói của hắn nhất định là không có gì hay ho cả. Trình Kiệt bật cười ha ha, đưa tay lấy đại một văn kiện mở ra cho Tiêu Dật nhìn:

“Gõ lại văn kiện này cho anh, chuyện này thường là do Tiểu Khiết làm nhưng mà em nói chán nản cho nên lìền cho em công việc làm đây”

Việc này dù sao cũng là công việc đơn giản cậu có thể làm được, chính vì thế Tiêu Dật lìền nhanh chóng cầm lấy văn kiện kia mở ra xem thử một lượt, sau đó nhìn khắp văn phòng cũng không biết mình phải ngã ở chỗ nào làm việc nữa:

“Em ngã ở chỗ nào?”

Trình Kiệt đưa tay luồn vào trong áo của Tiêu Dật gãi gãi bụng dưới của cậu:

“Ngã ở chỗ này đi”

Tiêu Dật lúc này mới phát giác ra thì ra là Trình Kiệt đang trêu chọc mình, cậu bức bối đặt mạnh văn kiện kia xuống bàn quát:

“Đã nói là nghiêm túc cơ mà”

Trình Kiệt thật muốn khóa cái miệng nhỏ suốt ngày la lớn kia lại, thế cho nên hắn liền ngay lập tức nghiêng đầu hôn vào môi của Tiêu Dật, hôn đến đầu óc của cậu trống rỗng, mọi ý thức phản kháng cũng không còn khiến cho quần áo trên người cứ như vậy không cánh mà bay vứt hết xuống sàn.

Tiêu Dật cũng không biết Trình Kiệt tại vì sao rất thích vị trí ở ngay chính bàn làm việc để đây những giấy tờ quan trọng này, trong phòng làm việc của hắn có một phòng nghỉ nhỏ, bên trong phòng nghỉ đó có một cái giường lớn nhưng Trình Kiệt chẳng bao giờ kiên nhẫn ôm cậu vào trong đó rã làm được, chỉ cho đến khi xong xuôi rã hắn mới chịu để cho cậu vào trong đó nghỉ ngơi còn bản thân hắn lại tiếp tục ra bên này làm việc. Tiêu Dật có lần từng hỏi Trình Kiệt rằng không sợ sẽ làm vỡ kiện nhau nát hay sao, Trình Kiệt lúc ấy nói một câu khiến cho Tiêu Dật thật muốn cắn lưỡi ngay tại chỗ, hắn nói rằng hắn có rất nhiều việc cần làm, cùng cậu ngay ở trên bàn làm việc làm vừa có thể xem xét công việc lại vừa có thể thoải mái khi ấy năng suất sẽ tăng cao. Tiêu Dật quả thật là tin lời nói đó của Trình Kiệt, nhưng mà dĩ nhiên Trình Kiệt chỉ nói đùa mà thôi, hắn cho dù có tài giỏi đến mức nào đi chăng nữa cũng chẳng thể vừa cùng họ ly nhỏ nhà mình hưởng lạc mà vẫn có thể quan tâm được đến mọi thứ xung quanh được, chỉ là đơn giản hắn cảm thấy làm ở trên bàn làm việc Tiêu Dật sẽ càng kích thích hơn bất cứ ở chỗ nào khác, bởi vì người nào đó mỗi lần ngả người xuống bàn đều luôn rất căng thẳng mà cố gắng không làm cho đồng giấy tờ kia bị hỏng, dĩ nhiên thì khi Tiêu Dật không tập trung toàn suy nghĩ vào vấn đề kia thì Trình Kiệt sẽ có thể muốn cùng cậu làm những tư thế như thế nào thì cậu cũng không có thời gian phản kháng chống cự được... đó chính là lý do Trình Kiệt tại vì sao lại thích cùng Tiêu Dật ở trên bàn làm việc như vậy.

...

Thời gian cứ thế trôi đi, Tiêu Dật quả thật không làm nghệ sĩ nữa mà chuyển sang làm thư ký cho Trình Kiệt, nói là thư ký thôi nhưng thật ra chỉ có duy nhất một công việc chính là mang đồng văn kiện kia đánh máy lại, cũng là hết cách rã Tiêu Dật vốn chẳng có chuyên môn gì cả cho nên chỉ có việc ngã mang sổ văn kiện đó gõ lại mà thôi, nhưng mà cái người thư

ký không có chuyên môn này lại được đặc biệt xếp thêm một cái bàn nhỏ ngay trong văn phòng làm việc của Trình tổng giám đốc lớn, đai ngộ cùng các khoản trợ cấp so với thư ký chính có chuyên môn cao phải ngồi ở bên ngoài cửa làm việc kia lại tốt hơn rất nhiều.

Tiêu Dật buổi sáng theo Trình Kiệt đi làm, buổi chiều lại ngồi xe của hắn về nhà, lúc đến văn phòng làm việc còn thản nhiên ngồi chơi game trên máy tính màn hình lớn, chơi chán rã mới mang đồng văn kiện xếp chồng cao chênh thấp kia ra gõ gõ một chút, gõ chán rã lại ngủ, thỉnh thoảng sẽ đột nhiên bị Trình Kiệt tập kích sờ chồm này một chút, nắm chồm kia một chút, lúc nào tâm lý không có vững vàng kiên quyết khẳng định sẽ bị con sói lớn kia đe ra ăn sạch xương. Thật ra thì đồng văn kiện mà Trình Kiệt nói Tiêu Dật đánh lại giúp mình kia sớm đã được Tiểu Khiết đánh xong hết rồi, bởi vì Tiêu Dật nói không có việc làm cho nên Trình Kiệt mới giả bộ đưa việc cho cậu làm mà thôi.

Thời gian cứ thế trôi qua, chớp mắt một cái đã đến mùa thu, Tiêu Dật và Trình Kiệt đã cứ như vậy bình ổn được bốn tháng, cho dù Tiêu Dật và Trình Kiệt không bao giờ tính thời gian xem bọn họ đã ở bên nhau được bao lâu rồi nhưng mỗi người đều luôn cảm thấy vô cùng trân trọng những giây phút ấy, hơn nữa còn có loại cảm giác giống như là đối phương đang sợ hãi muốn tránh không dám nhắc đến nửa câu đe cùi đến vần đe mình đã hạnh phúc như thế trong bao lâu.

Buổi chiều ngày hôm ấy Trình Kiệt tăng ca, Tiêu Dật nói sẽ trở về nhà đi siêu thị mua đồ ăn trước để đến khi hắn trở về liền có cơm ăn. Quen không có nói tới chuyện Tiêu Dật đã lấy được bằng lái xe, chiếc range rover quen thuộc của Trình Kiệt thỉnh thoảng sẽ thấy ai đó một mình ngồi chêm chệ trên ghế lái đi vòng quanh khu phố Bắc Kinh này. Siêu thị cuối tuần đông người hơn bình thường, Tiêu Dật lấy một xe đẩy đi tới khu vực bán rau xanh, Trình Kiệt thích ăn nhất là món bắp cải xào cà rốt cho nên Tiêu Dật lúc đi chợ cũng sẽ chọn một chiếc bắp cải thật tươi xanh lại thêm trái cà rốt màu cam nho nhỏ, lúc cậu đang đứng chọn bắp cải phía bên cạnh liền có một giọng nữ gọi cậu:

“Tiêu Dật?”

Tiêu Dật quay sang nhìn phát hiện ra người trước mặt là một cô gái rất trẻ, trên người mặc một váy màu hồng phấn đơn giản, gương mặt nhỏ kia bị che mất một nửa bởi cặp kính râm, Tiêu Dật phải mất một lúc mới nhận ra được cô gái này là ai:

“Đán Đán?”

Phương Đán Đán là bạn học đại học cũ của Tiêu Dật, cũng chỉ coi như là bạn bè cùng lớp thỉnh thoảng đôi ba câu trao đổi mà thôi không được coi là thân thiết gì. Tiêu Dật gấp lại bạn học cũ đương nhiên sẽ vui vẻ mà mỉm cười đáp lại:

“Trùng hợp quá, cậu cũng đến siêu thị này mua đồ sao?”

Phương Đán Đán mang kính râm trên mặt đẩy lên cao một chút, trong lúc đó Tiêu Dật vô thức nhìn thấy được vết bầm tím phía dưới mắt bên phải của cô ấy:

“Ừ, nghe nói cậu đãi quân cho Trình thị sao, chúc mừng nhé!”

Tiêu Dật cười cười đáp:

“Cũng vẫn chỉ là nghệ sĩ dự bị thôi, công việc hiện tại của cậu sao rã?”

Phương Đán Đán xoay người giả bộ chọn rau quả ở phía trước:

“Tôi sao, cũng vẫn là không được tốt số như cậu, chỉ được làm một nghệ sĩ nhỏ ở Hợp Cảnh mà thôi”

Tiêu Dật tuy rằng nhìn thấy trên gương mặt của Phương Đán Đán có vết tích kỳ lạ nhưng cậu cũng không có ý định hỏi đến vấn đề này, dù sao thì cô ấy là cố muốn mang kính che đi cũng chính là không muốn để cho ai biết đến:

“Hợp Cảnh đãi ngộ cũng tốt lắm mà, cậu ngay từ lúc học đại học đã được giảng viên khen ngợi diễn xuất nói không biết chừng sẽ được Hợp Cảnh chăm chút nhiều ấy chứ”

Phương Đán Đán khẽ nhếch môi cười nhẹ:

“Phải r ā Tiêu Dật, cậu có quen biết với Hợp tổng sao, l`ân trước tôi thấy trên bàn của anh ta có hình của cậu”

Tiêu Dật hả một tiếng, cậu đương nhiên là không quen biết ai ở bên Hợp Cảnh cả, như thế nào trên bàn của Hợp tổng kia lại có hình cậu, nhất định là do Phương Đán Đán nhìn nhầm thôi:

“Không có, tôi làm sao lại có quen biết được với người ở bên đó chứ, cậu hẳn là nhìn nhầm r ā”

Phương Đán Đán lắc đầu:

“Không có nhầm đâu, l`ân ấy lúc nhìn tấm ảnh của cậu tôi còn ngây người ra một lúc, Hợp tổng khi ấy hỏi tôi có biết cậu hay sao, tôi nói cậu là bạn học của tôi sau đó anh ta còn hỏi tôi một chút về cậu”

Tiêu Dật cũng không biết mình như thế nào lại được một đại nhân vật hỏi thông tin, hơn nữa từ đó đến giờ cậu cũng không bao giờ đứng ở trước cửa lớn của Hợp Cảnh chứ đừng nói là quen biết người ở trong đó.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân
dtv-ebook.com

Chương 106: Trình Kiệt Anh Rất Kỳ Lạ

Thẩm Đào năm nay hai mươi bảy tuổi, là người đứng đầu công ty giải trí Hợp Cảnh. Hợp Cảnh và Trình thị chính là hai công ty giải trí hàng đầu hiện nay, số nghệ sĩ nổi tiếng đa số đều là từ hai công ty này mà ra. Thẩm Đào và Trình Kiệt từng học chung một trường đại học, tuy không phải là bạn bè cùng khoa nhưng thỉnh thoảng cũng sẽ học chung một lớp một số môn tiên quyết. Năm ấy trường đại học có mở một cuộc bình chọn trên mạng xem xem ai là người đẹp trai nhất, dĩ nhiên thì hai người đàn ông xuất sắc như Thẩm Đào và Trình Kiệt nghiêm nhiên được đưa vào danh sách. Có người nói thích Thẩm Đào bởi vì anh ta hòa đồng dễ gần, ấm áp giống như là ánh mặt trời vậy, có người nói lại thích Trình Kiệt bởi vì hắn thuộc loại lạnh lùng trầm tĩnh, người ta thỉnh thoảng mới có thể thấy nụ cười trên môi hắn, mỗi khi hắn cười sẽ giống như một tòa núi băng ngàn năm có tia nắng yếu ớt chiếu ở trên đó. Cuộc bình chọn này không chỉ có sinh viên trong trường mà còn có cả một số giảng viên cũng tham gia, có một nữ giảng viên bỏ phiếu cho Thẩm Đào khiến cho kết quả cuối cùng Thẩm Đào trở thành nam sinh đẹp trai nhất trường đại học đó. Thẩm Đào và Trình Kiệt sau lần ấy không rõ về sau tại sao hắn nhìn thấy nhau liền mặt lạnh không hỏi han gì cả, có người nói là do Trình Kiệt tức giận, cũng có người nói hai người bọn họ vốn dĩ không có quen biết cho nên không nói chuyện với nhau, nhưng có một điều ai cũng biết rằng hai người bọn họ hễ cứ chạm mặt nhau liền sẽ chủ động tránh mặt.

Đại học cũng đã là đối thủ, lên thương trường vẫn không tránh được số kiếp này, nhưng tiếng tăm của Trình thị so với Hợp Cảnh thật sự cao hơn một chút, hơn nữa không rõ là do người đứng đầu mỗi công ty chỉ thị hay là do lý do gì khác mà nghệ sĩ hai bên luôn rất ghen ghét nhau, hễ có một

hợp đ`ang béo bở nào đó nhất định cả hai sẽ tranh v`echo bằng được đến người còn ta mất thì thôi.

“Hợp tổng, tài liệu anh c`ần đã có ở đây r`ồi”

Phòng làm việc rộng lớn ở trên t`ang cao nhất, ng`ồi ở tại chỗ này có thể nhìn thấy được ánh mặt trời đang từ từ hạ xuống, hoàng hôn màu đỏ bao trùm cả một khoảng trời. Người đàn ông ngồi trên một chiếc ghế da đơn màu đen, trên người mặc một chiếc áo sơ mi trắng mở ra hàng cúc cổ trên cùng, gương mặt hài hòa không quá mức góc cạnh, khoe miệng cong cong cho dù không cười nhưng cũng khiến cho người ta nhận định được đó là một người đàn ông dễ gần.

Thẩm Đào khẽ gật đ`ầu tiếp nhận lấy văn kiện trên tay từ một cô gái, đợi đến khi cô gái kia cúi đ`ầu xoay người rời đi r`ồi thì hắn mới chậm rãi mở văn kiện ra xem. Trang đ`ầu của văn kiện chính là một tấm ảnh nhỏ có mặt của Tiêu Dật cùng một vài số thông tin cá nhân, Thẩm Đào lật mở hết hai trang văn kiện r`ồi đóng lại, ngón tay thon dài gõ nhẹ trên mặt bàn trong lòng thầm nghĩ xem ra Trình Kiệt quả thật rất bao bọc người này, thế cho nên hắn đi đầu tra cứu đã một tháng nay r`ồi số thông tin cũng chỉ vén vẹn được hai mặt giấy này thôi.

...

Tiêu Dật vừa mới r`ồi có đưa Phương Dán Dán v`en nhà của cô ấy cho nên hiện tại v`ề đến nhà cũng hơi muộn một chút, cậu đưa tay nhấn m`ăt m`ăt quen thuộc trước cửa nhà r`ồi mở cửa ra, may mắn Trình Kiệt vẫn còn chưa trở v`ề. Tiêu Dật trên tay xách theo mấy túi đồ đi vào bên trong, quần áo trên người cũng không kịp thay đã đứng ở trước bếp rửa rau thái thịt. Tiêu Dật nấu ăn không phải là rất ngon nhưng vẫn có thể giữ chân của Trình Kiệt được, cũng chẳng biết Trình Kiệt là thích ăn thức ăn của Tiêu Dật nấu hay là thích ăn Tiêu Dật nữa, nhưng mà mỗi lần hắn trở v`en nhà đều dùng ánh mắt nhìn chằm chằm cậu ăn cơm rất vui vẻ.

Tiêu Dật ở trong bếp ngân nga hát, càng hát càng lớn cho nên không phát giác ra được ai đó đã trở v`en nhà. Trình Kiệt nhẹ nhàng đặt cặp da

xuống dưới ghế rầm bước vào trong bếp, hắn nghiêng người tựa vào tường, hai tay khoanh ở trước ngực lên tiếng hỏi:

“Sao lại không thay quần áo ra?”

Tiêu Dật đột nhiên nghe thấy tiếng thì giật nảy của mình, cậu quay lại phía sau nhíu mày nhìn Trình Kiệt lùn bàu:

“Anh về từ lúc nào sao không phát ra tiếng động thê?”

Trình Kiệt cười dịu dàng bước tới phía sau lưng Tiêu Dật vòng tay ôm lấy người ta:

“Anh mới về em cũng mới về sao?”

Tiêu Dật gật đầu dừng lại động tác một chút:

“Đúng vậy, hôm nay gặp bạn học cũ cho nên đưa cô ấy về luôn”

Trình Kiệt nhíu mày, vòng tay càng thêm dùng sức siết chặt một chút:

“Cô ấy? Là phụ nữ sao?”

Tiêu Dật đưa tay đánh vào cổ tay của Trình Kiệt:

“Nam hay nữ có quan trọng sao, không phải anh nói chó hay mèo anh cũng đều sẽ ghen còn gì”

Trình Kiệt bất ngờ lườn tay vào trong áo của Tiêu Dật, bàn tay to lớn cố chấp muốn sờ soạng ma sát da thịt cậu cho thật nóng lên:

“Đúng vậy, anh đều sẽ ghen”

Tiêu Dật nhận ra được Trình Kiệt lại muốn làm cái gì cho nên liền lập tức kiên quyết nắm chặt lấy cổ tay hắn nghiêm giọng nói:

“Đi tắm đi, em vẫn còn chưa nấu xong cơm đâu”

Trình Kiệt xoay người Tiêu Dật lại đối diện với mình, hai tay đưa xuống mông cậu nắn bóp:

“Cùng tắm đi”

Tiêu Dật cố tách ra khỏi vòng tay của Trình Kiệt nhíu mày đáp:

“Không được, em nấu cơm còn anh phải đi tắm”

Trình Kiệt cười xấu xa cúi xuống hôn nhẹ vào môi của Tiêu Dật:

“Anh giúp em nấu, sau đó chúng ta cùng nhau tắm, việc nhà phải chia đôi làm mới công bằng mà”

Tiêu Dật nghiêng đầu né tránh, nếu như cậu mỉm cười với Trình Kiệt thì khẳng định con sói lớn kia sẽ được nước làm càn mắt:

“Không được, anh đừng hòng giở trò”

Trình Kiệt khẽ thở dài buông Tiêu Dật ra:

“Kiên quyết như vậy sao?”

Tiêu Dật vừa được thả ra liền xoay người đi đến phía bếp tiếp tục nấu đồ ăn:

“Đi tắm đi”

Trình Kiệt không có đi tắm mà bước đến phía bàn ăn ngồi đợi ở đó, hắn chống cầm ngắm nhìn bóng lưng bận rộn kia của Tiêu Dật:

“Tiêu Dật, anh muốn chúng ta cùng nhau tắm cho nên anh ngồi ở chỗ này đợi em nấu ăn xong”

Tiêu Dật liếc mắt nhìn Trình Kiệt:

“Còn muốn chúng ta cùng nhau tắm, chỉ sợ tắm xong rồi thì đồ ăn cũng nguội hết đó”

Trình Kiệt cười ha ha, trên đời này đúng là chỉ có hổly nhỏ đây hợp ý hắn nhất thôi. Tiêu Dật biết là không đuổi được con sói lớn kia đi nhưng mà chẳng mấy khi người ta chịu ngoan ngoãn ngã một chỗ không động tay động chân gì với cậu cho nên cậu vẫn tạm thời để yên cho hắn ngã đó:

“Trình Kiệt, công việc làm xong chưa?”

Trình Kiệt ánh mắt có tia cung chỉ ẩn đáp:

“Vẫn còn chưa”

Tiêu Dật dừng tay lại, cậu quay lại phía sau nhíu mày nhìn hắn:

“Chưa làm xong, không phải anh nói hôm nay phải làm xong hay sao?
Anh còn ngã chỗ này làm gì?”

Thật ra thì Trình Kiệt đã giao sổ việc mình chưa làm xong cho Tiểu Khiết cùng với Tống Ngộ Phàm rã, bây giờ bọn họ hắn là vẫn đang còn ở công ty tăng ca vẫn chưa về, hắn là tổng giám đốc lớn của công ty hắn muốn trốn việc về nhà với vợ đương nhiên không phải khó khăn gì:

“Anh làm sao có thể làm việc được chứ, mọi tâm trí của anh bị em lấy mất rã”

Tiêu Dật nghe thấy vậy trong lòng liền vui vẻ, cái miệng cũng khẽ cong nhêch lên, nhưng ngoài mặt vẫn làm ra vẻ ghét bỏ:

“Lúc nào cũng nói linh tinh thôi, anh còn không mau mang công việc ra giải quyết đi”

Trình Kiệt xâu xa nói thế này:

“Tiểu Dật, anh chỉ còn duy nhất một công việc phải giải quyết ngay lập tức chính là em mà thôi”

Tiêu Dật im lặng không nói, cậu biết mình cùng Trình Kiệt nói chuyện người nhận thua vẫn là cậu, mỗi lời nói phát ra từ cái miệng rộng của ai kia

luôn đæu lưu manh chæng khæc nao mot ten xau xa ca, cau sao co the noi lai han đuoc.

Tiêu Dật rat nhanh đa nau xong, phia sau lưng cậu van con mot chuorng

ngại vat, neu bay gio cung Trình Kiệt đi tam nhat đinh đo ăn se bị han là cho nguội mất, mà chuyện cung han đi tam han là se khong the thoát đuoc, cho nen Tiêu Dật nghi tốt hon het van phai Ăn no cái bụng truorc, dù sao thì đi tam cung phai dung suc nhi au. Tiêu Dật cam lay đia thức Ăn trên tay đe ở trên mặt bàn:

“Ăn cơm thôi”

Trình Kiệt ngac trên ghei hỏi cậu:

“Không tam sao?”

Tiêu Dật xoay người vào bên trong bê ra một đia thức Ăn khác:

“Ăn xong rac tam”

Trình Kiệt nhin Tiêu Dật cười xau xa, Tiêu Dật vừa thấy nu cười kia thì vô cùng chuorng mắt, hai cái bát nhỏ ở trên tay cung dung suc mot chut đe mạnh xuống bàn. Trình Kiệt cam lay đua gấp lên mot chut rau bo vào miệng:

“Tiêu Dật của anh nau Ăn thật ngon”

Tiêu Dật chính là người thích nghe nhung lời ngon ngọt, chỉ cam Trình Kiệt ở ben tai nói lời ngon ngọt bat kem là nhung câu phi lý đại loại như là “em muon sao trên trời anh cũng se hái xuống cho em” thì Tiêu Dật trong lòng cung se đæu cảm thấy vui vẻ:

“Đung có mà suốt ngày nói nhung câu buon non như the có đuoc hay khong?”

Trình Kiệt làm sao mà không hiểu tính cách của Tiêu Dật nữa, người ta chính là thích han thật lưu manh:

“Em không phải rất thích nghe hay sao Tiêu Dật của anh”

Tiêu Dật không rõ bị Trình Kiệt làm cho tức giận hay là bị hắn nói trúng rã mà xấu hổ, gương mặt lúc này cũng có chút đỏ lên:

“Đừng có mà nói nữa mà, có muốn ăn cơm nữa hay không đây?”

Trình Kiệt cười ha ha:

“Được rã Tiêu Dật của anh”

Tiêu Dật trừng mắt nhìn Trình Kiệt, Trình Kiệt cúi đầu ăn cơm, cơm Tiêu Dật của hắn làm đúng là rất ngon, có điều mỗi lần có lòng tốt khen người ta đầu bị người ta ghét bỏ như thế.

Cơm ăn xong rã, rửa bát xong rã, nghỉ ngơi xong rã đương nhiên cuối cùng cũng đến công việc mà Trình Kiệt thích nhất. Lúc vào trong phòng tắm Tiêu Dật còn không quên lạnh giọng cảnh cáo nói với Trình Kiệt rằng tắm nhanh một chút sẽ vào đi ngủ, cậu hôm nay có chút mệt, nhưng mà tắm tới tắm lui chẳng hiểu thế nào mãi vẫn không được thả ra, lúc ngã vào trong bồn tắm rã còn bị người ta cưỡng chế mang cái thứ đáng ghét kia cầm vào sau mông của cậu, kết quả người ta còn không biết xấu hổ nói là do xà phòng trơn quá. Tiêu Dật vừa nghe thấy câu nói kia liền quay sang cắn vào vai Trình Kiệt một cái, xà phòng có trơn đến mấy thì nơi đó của cậu nhõ như thế, chỗ kia của Trình Kiệt to như thế có thể dễ dàng mà chui vào được hay sao.

“Trình Kiệt đừng làm nữa mà” Tiêu Dật ngồi ở trên đùi của Trình Kiệt, phía eo không ngừng bị hắn dùng sức nắm lấy nâng lên hạ xuống, nước ở trong bồn cũng theo đó mà bắn ra.

Trình Kiệt vẫn cứ như một cái máy mà liên tục di chuyển phía bên dưới, Tiêu Dật hờ hờ đánh vào vai của Trình Kiệt:

“Anh vẫn còn có công việc đó”

Trình Kiệt khàn giọng:

“Anh đang làm việc đây”

Tiêu Dật có chút lo lắng, cậu dạo gần đây không thấy Trình Kiệt làm việc gì cả, cứ mỗi lần hắn ở cạnh cậu thì hắn đều không chịu làm việc nghiêm túc:

“Trình Kiệt, anh như thế này là không được đâu, nếu không em chuyển ra ngoài ở đó”

Trình Kiệt đột nhiên dừng động tác nhìn chằm chằm Tiêu Dật, trong ánh mắt có tia khác lạ:

“Chuyển ra ngoài ở?”

Tiêu Dật cũng có chút chột dạ, Trình Kiệt đôi khi sẽ có những biểu hiện rất kỳ quái, mà nơi dễ dàng nhận ra sự khác lạ nhất chính là ánh mắt kia của hắn:

“Anh không chịu làm việc gì cả, nếu như công ty chẳng may có chuyện gì thì sao?”

Trình Kiệt lạnh giongoose, lực tay ở phía dưới eo của Tiêu Dật cũng siết mạnh hơn một chút:

“Không được nghĩ đến chuyện rời khỏi anh, nếu không thì...”

Trình Kiệt nói đến đây liền ngừng lại, hắn bắt đầu điên cuồng cử động thân thể, mỗi lần Trình Kiệt đâm tới liền chẳng khác nào sức lực của một con bò đực hại Tiêu Dật cũng phải hết hồn liên miên cầu xin hắn dừng lại ngay.

Trình Kiệt rất mạnh bạo khiến cho Tiêu Dật bị đau, đến lúc bế người ta vào giường nằm rã rời bị giận dỗi, Tiêu Dật nằm xoay lungan lại với Trình Kiệt không nói chuyện với hắn. Trình Kiệt cũng cảm thấy có lỗi, vừa mới rã rời hắn quả thật không thể kiềm chế bản thân mình, Trình Kiệt nâng chăn nằm xuống bên cạnh Tiêu Dật ôm người ta vào lòng dỗ dành:

“Tiêu Dật còn đau sao?”

Tiêu Dật không lên tiếng, cũng không có cử động gì cả, Trình Kiệt dùng sức một chút xoay người Tiêu Dật lại ôm vào trong lòng, hắn cúi đầu khẽ hôn lên mái tóc của cậu:

“Tiêu Dật, anh về sau sẽ nhẹ nhàng một chút, em đừng tức giận nữa có được không?”

Tiêu Dật vẫn không chịu lên tiếng, Trình Kiệt thở dài vuốt nhẹ sống lưng của Tiêu Dật rã tắt đèn bàn, không gian sau đó liền rơi vào một mảnh tối đen trầm tĩnh, không biết qua bao lâu Tiêu Dật mới lên tiếng nói khẽ một câu thế này:

“Trình Kiệt, anh rất là kỳ lạ”

Trình Kiệt giật mình, trong bóng tối đôi mắt của hắn chợt lóe lên một tia bất ngờ hoảng loạn, may mắn đèn điện trong phòng đã tắt hết nếu không Tiêu Dật nhất định sẽ nhìn thấy được biểu hiện kia của hắn. Trình Kiệt khàn giọng, hắn siết chặt Tiêu Dật vào trong lòng, bàn tay vẫn không quên vuốt nhẹ phía sau lưng của cậu:

“Tiêu Dật, em đừng lo lắng, anh sẽ không làm đau em đâu”

Tiêu Dật gần đây luôn cảm thấy Trình Kiệt có gì đó rất kỳ lạ, hắn hình như đang che giấu cậu chuyện gì đó:

“Trình Kiệt, có phải anh có chuyện gì chưa nói cho em biết đúng không?”

Trình Kiệt nhẹ giọng:

“Không có đâu Tiêu Dật, chúng ta ngủ thôi”

Trực giác của Tiêu Dật không phải lúc nào cũng đúng, nhưng mà lần này cậu lại rất tin tưởng vào suy nghĩ của mình, Trình kiệt nhất định có điều gì đó đang che giấu cậu, chẳng qua bây giờ Trình Kiệt không có ý

định nói thì Tiêu Dật cậu cũng chẳng thể nào có cách để cho hắn nói được, chỉ bằng chỉ có thể tự mình tìm thời cơ thích hợp mà thôi.

Khi những ánh đèn xe từ những phương tiện giao thông hiện đại đã không còn đồng đúc như buổi sáng, cũng là lúc đồng hồ đã điểm mười một giờ, Trình Kiệt cứ như vậy ôm Tiêu Dật ở trong lòng im lặng rất lâu, hắn ngày hôm nay không thể ngủ được bởi vì hắn biết tình trạng của hắn hiện tại là như thế nào, càng ngày hắn càng có tính chiêm hữu với Tiêu Dật ngày càng cao, cao đến mức ngay cả chính bản thân hắn cũng cảm thấy mình vô lý, nhưng cho dù hắn biết mình có vô lý như thế nào đi chăng nữa thì hắn cũng chẳng có cách để kiềm chế được. Trình Kiệt cảm nhận được hơi thở trầm ổn của người bên cạnh, hắn chậm rãi buông Tiêu Dật ra rã đứng dậy rời khỏi giường đi ra khỏi phòng ngủ.

Tiêu Dật vẫn chưa ngủ cho nên khi Trình Kiệt rời giường cậu vẫn ý thức được, cậu khẽ mở cánh cửa phòng ngủ nhìn ra bên ngoài thấy được Trình Kiệt hình như đang nói chuyện điện thoại với ai đó, cuộc nói chuyện không quá lâu nhưng gương mặt của hắn hình như có chút căng thẳng, chỉ nghe được một câu cuối cùng là: “Ngày mai tôi sẽ đến gặp cô”.

Tiêu Dật thấy Trình Kiệt cúp điện thoại liền vội vã quay trở về giường nằm giả bộ ngủ, Trình Kiệt cũng không hé phật giác ra điều gì kỳ quái cứ như vậy ôm Tiêu Dật vào trong lòng ngủ say.

Buổi sáng ngày hôm ấy Tiêu Dật rất bình thường, ngay cả giận dỗi tối ngày hôm qua cũng không còn, cậu đặc biệt đứng thắt ca vát cho Trình Kiệt, còn hỏi hắn buổi sáng hôm nay ăn gì. Trình Kiệt vẫn sẽ dịu dàng cưng chiều Tiêu Dật như

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân
dtv-ebook.com

Chương 107: Anh Mới Là Người Xấu

Lúc Trình Kiệt và Tiêu Dật đến văn phòng thì Tiểu Khiết đã ngã ở bên ngoài chỗ làm việc của mình rã:

“Trình tổng, Tiêu Dật hai người đến rã sao”

Trình Kiệt khẽ gật đầu xem như chào hỏi, Tiêu Dật trên tay cầm một túi bánh bao nho nhỏ dừng lại chỗ làm việc của Tiểu Khiết. Ngày hôm qua Tiểu Khiết nhắn tin than thở với Tiêu Dật rằng cô bị Trình Kiệt bắt làm tăng ca đến tối muộn mới được về, Tiêu Dật đương nhiên là người hiểu chuyện ngày hôm nay liền mua đồ ăn sáng tới cho Tiểu Khiết:

“Tiểu Khiết cho cô, là bánh bao của tiệm A nổi tiếng đó”

Tiểu Khiết vui vẻ cầm lấy túi bánh bao kia, ánh mắt lơ đãng nhìn tới phía cổ của Tiêu Dật rã bãu môi:

“Chẳng trách Trình tổng lại gấp gáp muốn về nhà như vậy, thì ra là ở nhà có một con hổ ly”

Tiêu Dật hả một tiếng, Tiểu Khiết đánh vào vai Tiêu Dật một cái:

“Cầm cổ cậu kia, có chỗ nào không lành lặn hay không?”

Tiêu Dật hiểu ý vội vã mang cổ áo kéo cao lên một chút, cậu khẽ ho nhẹ định hỏi Tiểu Khiết một số chuyện:

“Tiểu Khiết, tôi hỏi cô chuyện này...”

Tiêu Dật còn chưa kịp hỏi thì Trình Kiệt đã đích thân đi ra ngoài cửa lạnh giọng gọi cậu vào trong rầm:

“Tiêu Dật mau lại đây”

Tiểu Khiết thấy ông chủ của mình đích thân ra gọi người làm sao còn dám giữ chứ, chính vì thế vội vã xua tay với Trình Kiệt:

“Cậu mau mau vào trong đi, cậu còn đứng đây nữa có khi buổi tối tôi lại phải tăng ca, bánh bao ngon đến mấy chỉ sợ cũng không còn mạng mà ăn”

Tiêu Dật do dự cuối cùng vẫn đi vào trong văn phòng làm việc của Trình Kiệt, Trình Kiệt nhíu mày nhìn Tiêu Dật:

“Lại nói chuyện nữa, em rõt cuộc có bao nhiêu chuyện với cô ấy mà nói nhỉ ầu thê”

Tiêu Dật đi tới chỗ bàn làm việc nhỏ của mình ngầm xuống:

“Không có gì đâu, chỉ là trao đổi vấn đề công việc mà thôi”

Trình Kiệt khoanh tay trước ngực có điểm bức bối:

“Công việc? Nếu là vấn đề công việc không phải hỏi anh là đúng người nhất rầm hay sao!”

Tiêu Dật khẽ liếc mắt nhìn Trình Kiệt bùi môi nửa đùa nửa thật thăm dò Trình Kiệt:

“Không biết xấu hổ, hỏi anh anh không trả lời, em mới phải đi hỏi cô ấy”

Trình Kiệt xoay người đi về phía bàn làm việc của mình:

“Lát nữa anh có hẹn với đối tác cần phải ra ngoài một lúc, em ở văn phòng không có được lén lút ra ngoài nói chuyện với cô ấy có biết chưa”

Tiêu Dật ùn nhẹ, cậu cũng không hỏi rằng Trình Kiệt đi đâu, càng không tức giận vì Trình Kiệt lại ghen tuông trẻ con như vậy. Trình Kiệt cũng có điểm bất ngờ, hắn hỏi thêm một câu hỏi nữa:

“Như vậy lát nữa em có muốn ăn gì hay không?”

Tiêu Dật vẫn một bộ dạng chăm chỉ đánh máy:

“Ừm, bánh bông lan đi”

Trình Kiệt im lặng quan sát Tiêu Dật một chút, sau khi xác định cậu không có biểu hiện gì quá mức kỳ lạ mới tiếp tục làm công việc của mình. Tiêu Dật hôm nay ngoan ngoãn khác thường, cả một quá trình đều im lặng ngồi chăm chỉ gõ văn kiện không có chơi game. Tiêu Dật ngồi một lúc thì Trình Kiệt cũng thu dọn văn kiện đứng dậy:

“Tiểu Dật, anh đi đây”

Tiêu Dật ngẩng đầu lên nhìn Trình Kiệt một cái rồi lại tiếp tục chăm chỉ làm việc. Trình Kiệt vừa bước ra bên ngoài đóng cửa văn phòng vào thì Tiêu Dật liền đứng dậy mở hé cửa nhìn theo hắn, sau khi xác nhận hắn đã đi vào trong thang máy rồi mới bước ra ngoài đi theo. Tiêu Dật đứng đợi trước thang máy dành cho nhân viên ở bên cạnh, mắt thấy thang máy của Trình Kiệt đã xuống đến tầng 30 rồi thì lúc này thang máy của nhân viên mới mở ra, Tiêu Dật nhanh chóng bước vào bên trong nhấn xuống tầng 1, may mắn hiện tại vẫn đang trong giờ làm việc cho nên không có ai dùng thang máy nếu không chỉ sợ cậu sẽ để mất dấu Trình Kiệt mất. Trước cửa Trình thị bao giờ cũng sẽ có một vài chiếc taxi đỗ ở đó, Tiêu Dật nhanh chóng ngồi vào một chiếc taxi gần nhất rồi đợi xe của Trình Kiệt từ bãi đỗ xe đi ra:

“Bác tài, đi theo chiếc xe phía trước đi”

Chiếc taxi luôn giữ khoảng cách với xe của Trình Kiệt, Tiêu Dật tuy rằng không biết Trình Kiệt có thật sự là đi gấp đối tác hay không, nhưng đêm hôm qua chính tai cậu nghe thấy hắn nói với ai đó ngày hôm nay sẽ hẹn gặp mặt, Trình Kiệt đôi lúc sẽ có những biểu hiện rất kỳ lạ khiến cho

cậu thỉnh thoảng sẽ giật mình hoảng sợ, nếu như thật sự là đối tác kinh doanh tại sao muộn như vậy r ồi mới gọi điện hẹn gặp mặt, Tiêu Dật luôn cảm thấy rằng Trình Kiệt nhất định có điều gì đó giấu giếm mình.

Xe chạy một lúc Tiêu Dật liền phát hiện Trình Kiệt dừng lại trước một bệnh viện lớn, cậu nhíu mày không rõ hắn vào đây làm cái gì, nghĩ nghĩ một h ồi vẫn là ng ồi lại trong xe yên lặng chờ đợi, đợi năm phút r ồi mười phút vẫn chưa thấy Trình Kiệt ra, bác tài sốt ruột quay sang hỏi Tiêu Dật:

“Này, cậu định đợi ở chỗ này đến khi nào, tôi còn phải đi làm việc nữa đó”

Tiêu Dật từ phía sau nói lên:

“Bác tài, đợi một chút nữa đi, lát nữa tôi sẽ trả thêm tiền cho bác”

Tài xế nghe thấy sẽ được trả thêm tiền mới không làm khó Tiêu Dật nữa, một lúc sau đó Trình Kiệt cuối cùng cũng đi ra nhưng mà đi bên cạnh hắn còn có một cô gái khác, cô ấy mặc một chiếc đầm màu xanh nhạt nhìn vô cùng hợp thời trang, mái tóc thẳng thả tự nhiên càng khiến cho người ta nhìn không thể rời mắt được. Tiêu Dật không nhìn rõ gương mặt của cô gái kia bởi vì trên gương mặt cô gái ấy có đeo một cặp kính râm che mắt nửa gương mặt, Tiêu Dật vỗ vỗ vào vai tài xế:

“Bác tài, lại phiền bác đi theo chiếc xe kia được không?”

Tài xế lại lái xe theo sau xe của Trình Kiệt, chiếc xe của Trình Kiệt vừa đi được khoảng ba trăm mét liền dừng lại ở trước một hiệu thuốc nhỏ, cô gái kia bước xuống xe đi vào bên trong một lúc liền trở ra ngày. Sau đó Tiêu Dật phát hiện Trình Kiệt cùng cô gái này đi đến một khu chung cư cao cấp, bởi vì khu chung cư này không cho người lạ vào cho nên Tiêu Dật chỉ còn cách ng ồi lại phía bên ngoài đợi. Tiêu Dật có chút nóng lòng bởi vì cậu đã đợi rất lâu r ồi vẫn không thấy Trình Kiệt trở ra, mười phút r ồi hai mươi phút vẫn cứ như vậy, mãi cho đến ba mươi phút sau tài xế cuối cùng cũng không đợi được nữa đành để Tiêu Dật ở lại.

Tiết trời đã vào mùa thu, tuy không có nắng nóng gay gắt như mùa hạ nhưng nhiệt độ vẫn chẳng dễ chịu đi được chút nào, Tiêu Dật ở đối diện khu nhà một lúc đành quyết định đi tới quán cà phê phía trước ngã đợi, cậu cũng không biết mình rốt cuộc ngã đợi cái gì nhưng mà vẫn là muốn đợi Trình Kiệt đi ra. Tiêu Dật chọn một chỗ có thể quan sát tốt nhất về phía khu chung cư kia, bàn tay đã cầm điện thoại nhưng nãy giờ vẫn do dự không dám gọi cho hắn, đúng lúc này có một giọng nam lên tiếng;

“Xin chào”

Tiêu Dật quay đầu lại nhìn người đàn ông phía trước, người đàn ông phía trước nhìn sao cũng giống một người đàn ông thành đạt, hơn nữa khí chất này so với Trình Kiệt cũng không hề thua kém, hắn là cũng có địa vị trong xã hội. Anh ta mặc một chiếc quần âu màu xám, áo sơ mi trắng đơn giản bỏ vào trong quần âu, mái tóc ngắn được cắt tỉ mỉ nhìn rất hợp với gương mặt dễ gần kia của anh ta. Tiêu Dật không quen người này, lại đột nhiên bị người lạ chào hỏi liền ngây người ra một chút mới có phản ứng lại:

“Um, anh có chuyện gì sao?”

Người đàn ông kia vẫn giữ nụ cười hòa ái:

“Không biết cậu có hẹn với ai hay không, tôi ngã chỗ này được chứ?”

Tiêu Dật nhìn hướng chỉ tay của anh ta liền có chút khó hiểu, bởi vì cậu và anh ta không quen biết nhưng tự nhiên anh ta lại đề nghị muốn ngã cùng với cậu:

“Ngã chỗ này hả?”

Người đàn ông kia gật đầu:

“Đúng vậy, có phiền hay không? Bởi vì tôi lần trước nhìn thấy cậu ở trên tạp chí thời trang, phía công ty chúng tôi rất có hứng thú với cậu”

Tiêu Dật bất ngờ hả một tiếng, người đàn ông kia hỏi tiếp:

“Cậu đang bận sao?”

Tiêu Dật khôi phục lại tinh thần:

“Không bận, anh ngã đi”

Người đàn ông kia kéo ghế ngồi xuống đối diện trước mặt của Tiêu Dật, từ trong túi quần của mình lấy ra một tấm danh thiếp đưa cho cậu:

“Tôi là Thẩm Đào”

Tiêu Dật cầm lấy tấm danh thiếp kia nhìn một lượt phía trên có một vài thông tin liên hệ của người đàn ông này: Thẩm Đào CEO công ty giải trí Hợp Cảnh... như vậy người này chính là Hợp tổng sao, Tiêu Dật giật mình nhìn chằm chằm Thẩm Đào:

“Anh là Hợp tổng sao?”

Thẩm Đào vẫn giữ thái độ hòa nhã, nếu như so với Trình Kiệt luôn luôn biểu lộ sự lạnh lùng kiêu ngạo ra bên ngoài thì người này có vẻ là một ông chủ dễ tính hơn:

“Thật ra thì tôi cũng biết cậu đang là người của Trình thị, nhưng thời gian gần đây có vẻ như cậu không được Trình thị trọng dụng cho lắm, nếu như cậu qua Hợp Cảnh tôi nhất định cam đoan sẽ làm cho cậu nổi tiếng”

Tiêu Dật đặt tấm danh thiếp xuống mặt bàn:

“Cám ơn anh nhé, nhưng mà...”

Tiêu Dật còn chưa kịp nói xong thì Thẩm Đào đã cắt ngang lời cậu rầm:

“Cậu cứ từ từ suy nghĩ, không cần thiết phải vội vàng quyết định ngay, Hợp Cảnh so với Trình thị tuy không bằng nhưng so với các công ty giải trí khác cũng không kém hơn”

Tiêu Dật tuy rằng có một chút nghi ngờ, chẳng hiểu tại sao đường đường là Hợp tổng của Hợp Cảnh lại đích thân ngỏ ý mời một nghệ sĩ

chưa có tên tuổi gì như cậu đến đài quân.

“Hôm nay cậu tới chỗ này có chuyện gì sao, hay là nhà cậu ở chỗ này hả?” Thẩm Đào biết hiện tại Tiêu Dật ở với Trình Kiệt, mà chỗ ở của Trình Kiệt cách rất xa nơi này, hơn nữa ngay cả Trình thị cũng cách khá xa, nhưng mà Thẩm Đào vẫn cố tình muốn hỏi như vậy để thăm dò.

Tiêu Dật qua loa đáp:

“Tôi có chút việc nên mới tới đây”

Thẩm Đào gật gật đài, anh ta vô tình nhìn ra phía cửa sổ phát hiện thấy bóng dáng của Trình Kiệt bước ra từ khu chung cư kia liền có vẻ như hiểu ra mọi chuyện. Thẩm Đào vốn định đứng dậy rời đi rồi nhưng lại cố muốn nán lại ngẫm ở chỗ này cùng Tiêu Dật nói chuyện một chút, để cho Trình Kiệt nhìn thấy.

“Đúng rã Tiêu Dật cậu có hứng thú muốn phát triển vellelinh vực diễn xuất hay ca hát trước?”

Tuy rằng Tiêu Dật không có ý định sẽ ra nhập Hợp Cảnh nhưng mà khi có người hỏi cậu đến vấn đề này cậu sẽ rất hứng thú mà cùng người ta trao đổi, bởi vì khoảng thời gian này cậu luôn dành phần lớn thời gian để trò chuyện cùng Trình Kiệt, nhưng mỗi lần cùng hắn nói chuyện hắn lại không bao giờ đề cập đến vấn đề này, cậu cảm giác có vẻ như Trình Kiệt quả thật không thích cậu trở thành một nghệ sĩ:

“Tôi sao, tôi học chuyên ngành diễn xuất nhưng nếu như có cơ hội cũng muốn phát triển qua ca hát, nhưng có lẽ trước mắt vẫn là diễn xuất thì hơn”

Thẩm Đào khẽ mỉm cười, nụ cười của anh ta so với nụ cười của Trình Kiệt dĩ nhiên không thể nào so sánh được, nhưng Tiêu Dật biết có lẽ người đàn ông này so với Trình Kiệt dễ gần hơn bởi vì anh ta đối với một người xa lạ như cậu vẫn có thể mỉm cười mà trò chuyện thân thiện như thế, nhớ lại lần đầu tiên gặp Trình Kiệt ở trong thang máy, Tiêu Dật còn thật sự ngay cả thở mạnh cũng không dám thở bởi vì người ta luôn duy trì một gương mặt lạnh lùng.

Lúc Tiêu Dật còn đang vui vẻ trò chuyện với Thẩm Đào đến xuất thàn, ngay cả mọi thứ xung quanh cũng tạm thời bị cậu bỏ vào quên lãng thì lúc này một lực đạo mạnh mẽ kéo cậu từ ghế ngồi đứng dậy, Tiêu Dật không kịp phòng bị cứ như vậy bị kéo về phía trước, ngay cả chiếc bàn đối diện cũng bị xê dịch ra một chút, may mắn phía trước có người cố ý đỡ cậu nếu không cậu khẳng định đã ngã xuống sàn rã:

“Em làm gì ở chỗ này?”

Tiêu Dật lúc lấy lại ý thức mới xác nhận được mình đang ở trong vòng tay của Trình Kiệt, quán cà phê này tuy không đông khách nhưng vẫn có người đến ngã, hơn nữa đối diện cậu còn có Thẩm Đào, Trình Kiệt đột nhiên hành động như vậy còn nói rất lớn khiến cho mọi người trong quán đều đổ dồn ánh mắt về phía bọn cậu, Tiêu Dật vừa bị đau vừa lúng túng khó xử đẩy Trình Kiệt ra nhíu mày:

“Anh làm cái gì thế?”

Trình Kiệt lại khác lạ nữa, lần này hắn biểu lộ rõ sự tức giận ra ngoài mặt, Tiêu Dật trong lúc nhìn lại liền bị ánh mắt đỏ rực kia của hắn làm cho hốt hoảng, cổ họng vốn định lớn tiếng nói công bằng vài câu cũng không có khả năng. Trình Kiệt quay sang nắm lấy cổ áo sơ mi của Thẩm Đào nhắc lên, hắn khàn giọng rét lạnh:

“Đừng để cho tôi nhìn thấy cậu xuất hiện trước mặt em ấy một lần nữa!”

Tiêu Dật hốt hoảng, Trình Kiệt tuy rằng kiêu ngạo không coi ai ra gì nhưng mà cậu trước nay chưa hề thấy hắn động chân động tay với bất cứ ai, mắt thấy Trình Kiệt nắm cổ áo của Thẩm Đào cậu liền vội vã tách hắn ra can ngăn:

“Anh làm gì thế? Mau thả người ta ra đi!”

Trình Kiệt mạnh tay buông cổ áo của Thẩm Đào ra rồi ngay lập tức kéo lấy cổ tay của Tiêu Dật rời khỏi quán cà phê này. Thẩm Đào không có tức giận, trên khéo miệng khẽ nhếch lên một nụ cười không rõ ý tứ, cho dù là

chuyện đại học năm đó cũng chưa từng nhìn thấy Trình Kiệt mất kiểm soát như vậy, xem ra Tiêu Dật thật sự cũng rất có vị trí đối với Trình Kiệt.

Tiêu Dật cứ bị kéo đi sau lưng Trình Kiệt, mặc cho cậu có gào thét cảnh cáo hắn như thế nào thì hắn vẫn cứ như vậy một đường vững chãi kéo cậu đến chỗ đỗ xe, chính xác mang cánh cửa xe kia mở ra ném cậu vào bên trong, sau khi hai người đã ngồi yên vị vào trong xe rầm Tiêu Dật liền tức giận lớn tiếng quát:

“Anh bị làm sao thế hả?”

Trình Kiệt đấm mạnh vào vô lăng phía trước quay sang nhìn Tiêu Dật:

“Em còn chưa nói em rốt cuộc ở đó làm gì?”

Tiêu Dật giật mình một chút, không phải cậu giật mình vì câu hỏi kia của Trình Kiệt mà là cậu giật mình vì bộ dạng của Trình Kiệt hiện tại rất kỳ quái, giống như là cậu hoàn toàn vẫn chưa hiểu hết về con người hắn vậy, những thứ cậu biết hình như rất là ít, đêm ở năm đầu ngón tay vẫn còn thừa:

“Em đến đó làm cái gì? Em chẳng lẽ không được đi ra ngoài sao?”

Trình Kiệt nắm lấy cổ tay của Tiêu Dật kéo về phía mình:

“Em hẹn gặp mặt cậu ta sao? Em và cậu ta rốt cuộc khi nào đã quen biết rầm?”

Tiêu Dật giận dữ trước sự vô lý này của Trình Kiệt, cậu dùng sức thu tay về nhưng không được, cuối cùng liền mang tay còn lại tát thật mạnh vào mặt của hắn:

“Anh rốt cuộc có ý gì? Anh đi gặp người khác thì được, em đi gặp người khác thì không được. Anh vào nhà riêng của người ta lâu như vậy, nhưng em ngồi ở nơi công cộng cùng người khác nói chuyện cũng không được sao?”

Trình Kiệt lớn tiếng đáp lời:

“Không được, cậu ta là người xấu em tốt nhất sau này đừng tiếp xúc với cậu ta!”

Tiêu Dật thật sự bị Trình Kiệt làm cho tức đến muối khóc lớn, hắn dựa vào cái gì lì lè nói người kia xấu, Trình Kiệt luôn luôn ghen tuông vô lý như vậy, nếu như là mấy lần trước cậu có thể không để tâm đến, nhưng lần này Trình Kiệt thật sự quá đáng rää, hắn còn suýt chút nữa muối hành hung đánh người:

“Anh mới là người xấu, nếu như anh còn vô lý như vậy em sau này sẽ không muốn gặp mặt anh nữa”.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân
dtv-ebook.com

Chương 108: Anh Nhớ Em Đến Phát Điện Lên Rồi

Trình Kiệt đang trong giai đoạn mất kiểm soát, ngay cả khi hắn còn lý trí mà nghe thấy Tiêu Dật nói không muốn gặp mặt hắn hay là muốn rời khỏi hắn thì hắn cũng đều khó kiểm soát được huống hồ hiện tại lúc này hắn lại như vậy, thế sự bây giờ chẳng khác nào mảnh chỉ treo chuông.

Trình Kiệt điên cuồng nhào qua phía Tiêu Dật, hắn cúi xuống mạnh mẽ hôn vào môi cậu, một nụ hôn mang theo sự tức giận cao độ, mỗi lần hôn đều giống như muốn cắn nát đôi môi của cậu, Trình Kiệt một tay nắm lấy cổ tay của Tiêu Dật, một tay nắm lấy cổ của cậu dùng sức giữ rất chặt, Tiêu Dật cảm tưởng như không khí phía trước giống như bị hút cạn kiệt, khó thở cùng đau đớn hòa lẫn với nhau mãi cho đến khi tần mắt phía trước của cậu mờ mờ ảo ảo thì Trình Kiệt mới giống như là phát hiện ra điều gì đó vội vã buông cậu ra. Tiêu Dật được bỏ ra vừa kịp lúc, phản ứng đầu tiên là ho một trận mãnh liệt đến mức hai bên khòe mắt cũng có chút ẩm ướt, Trình Kiệt nhìn thấy ở trên cổ của Tiêu Dật còn in rõ vết đỏ do đầu ngón tay mình để lại thì hối hận muốn đưa tay về phía trước chạm vào đó nhưng bất ngờ bị Tiêu Dật khước từ gạt ra:

“Đừng có động vào em”

Trình Kiệt im lặng rất lâu, trong lòng hắn hiện tại vô cùng hối hận, hắn quả thật không cố ý làm cho Tiêu Dật phải hoảng sợ như vậy, càng không muốn làm cho cậu bị đau. Khi hắn thấy Tiêu Dật né tránh sự đụng chạm của hắn, lại thấy cậu ngay cả nhìn cũng không nhìn hắn nữa lòng hắn đau như cắt, Trình Kiệt biết Tiêu Dật thật sự tức giận đây không còn giống như lúc trước hễ cậu nổi giận hắn liền mặt dày sáp đến lấy lòng là sẽ được cậu tha thứ, hiện tại Trình Kiệt quả thật không dám làm trái ý của Tiêu Dật nữa chỉ còn biết nói tiếng xin lỗi với cậu:

“Anh xin lỗi”

Tiêu Dật không hề muốn khóc ở trong tình cảnh này, vừa mới rã đã cố nhịn không khóc nhưng hiện tại một câu nói xin lỗi kia của Trình Kiệt liền khiến cậu cảm thấy tủi thân ghê gớm, bao nhiêu chuyện hắn làm ngày hôm nay đều được cậu nhìn thấy hết, hắn chính là có điều gì đó giếm cậu nhưng mà vừa mới rã hắn còn làm ra vẻ cậu mới là người sai nhất ở đây. Tiêu Dật quay đầu sang hướng khác không muốn cho Trình Kiệt nhìn thấy bộ dạng này của mình, tay phải nhanh chóng đưa lên lau nước mắt, Trình Kiệt nhìn thấy bộ dạng đáng thương kia càng thêm phẫn tự trách bản thân, nhưng mà hắn trước sau vẫn chưa dám chạm vào người cậu:

“Tiêu Dật, em đừng khóc có được hay không”

Tiêu Dật không nói gì cả, cậu xoay người đưa lưng lại phía hắn, cả người tựa vào vách phụ bên cạnh âm thầm đưa tay lên lau nước mắt trên mặt. Trình Kiệt cũng không còn cách nào nữa cả, hắn khởi động xe trở về công ty, lúc về đến công ty Tiêu Dật nhanh chóng bước xuống khỏi xe của Trình Kiệt đi về hướng khác chứ không vào trong công ty, Trình Kiệt có nhìn thấy nhưng cũng không có ý kiến gì, hắn nghĩ có lẽ Tiêu Dật cần một chút không gian riêng để bình ổn tâm trạng, ngay cả hắn thời điểm này cũng thật muốn điều chỉnh lại tâm lý của mình.

Buổi nói chuyện ngày hôm nay của Trình Kiệt và Tống Tâm Lan kéo dài lâu hơn thường ngày, khi kết thúc giờ trị liệu đó Trình Kiệt quả thật có một chút thông suốt, nhưng khi bước ra khỏi khu chung cư kia hắn ngay lập tức bắt gặp cảnh tượng người hắn đêphòng nhất và người quan trọng nhất của hắn đang cùng nhau trò chuyện vui vẻ ở trước mặt hắn, nếu như là người thường còn khó kiểm soát tâm trạng chứ nói là một người vốn có tâm lý nhạy cảm hơn người khác như hắn. Trình Kiệt biết Thẩm Đào có điều tra tin tức của Tiêu Dật, hắn phòng trước phòng sau mang toàn bộ tin tức của cậu giấu đi thật kỹ, hơn nữa còn luôn luôn ở bên cạnh cậu không cho Thẩm Đào có cơ hội tiếp cận, nhưng mà không ngờ nhanh như vậy Thẩm Đào đã có thể ngã vui vẻ trò chuyện của với Tiêu Dật. Nếu như nói lần gặp gỡ này chỉ là tình cờ hoàn toàn không có mục đích gì khác, Trình

Kiệt hắn ngàn vạn lần không thể tin tưởng bởi giữa hắn và Thẩm Đào có một đoạn quá khứ rắc rối với nhau...

Chuyện phải kể đến thời đại học năm ấy, trong số nhóm bạn của Trình Kiệt có người quen thân với Thẩm Đào cho nên hắn và Thẩm Đào cũng coi như là có quen biết. Năm thứ ba đại học có một nữ giảng viên mới vào trường đảm nhận dạy môn tiên quyết trong lớp của Trình Kiệt và Thẩm Đào, nữ giảng viên này vừa trẻ tuổi vừa xinh đẹp còn rất biết cách nói chuyện, nam sinh hay nữ sinh trong trường đều rất thích học môn của cô ta. Thẩm Đào thích nữ giảng viên đó, nữ giảng viên kia thuộc dạng thích những người có tiền tuy rằng nhà của Thẩm Đào điều kiện rất tốt nhưng tuổi tác của cậu ta so với nữ giảng viên kia kém nhau một quãng, nữ giảng viên đó nhiều lần từ chối Thẩm Đào nói không muốn quen với sinh viên của mình. Một thời gian Thẩm Đào theo đuổi phát hiện ra nữ giảng viên kia đã có đối tượng, hơn nữa còn gửi hình cho Thẩm Đào xem. Chuyện sẽ chẳng có gì móc nối nếu như tấm hình đó không phải là tấm hình cởi trangler của Trình Kiệt chụp ở tại nhà của hắn, Thẩm Đào sau khi phát hiện ra đối tượng của nữ giảng viên kia là Trình Kiệt liền vô cùng tức giận bởi vì cô ấy rõ ràng nói sẽ không bao giờ quen với sinh viên của mình.

Đám sinh viên trong trường tự mở cuộc bình chọn nam sinh ưu tú nhất trường, hai người cuối cùng được lọt vào danh sách là Thẩm Đào và Trình Kiệt, số phiếu vốn là ngang bằng nhau cho đến phút chót nữ giảng viên kia chẳng hiểu sao lại bỏ phiếu cho Thẩm Đào khiến cho cậu ta trở thành nam sinh ưu tú nhất trường đại học, Thẩm Đào vì lý do này lại bắt đầu có thêm hy vọng theo đuổi nữ giảng viên kia. Mãi cho đến một ngày nữ giảng viên kia chịu không được sự đeo đuổi dai dẳng của Thẩm Đào nữa mới nói mình lúc đó là tiện tay ấn nham mà thôi, Thẩm Đào không tin cứ cố chấp muốn theo đuổi đến cùng. Nữ giảng viên kia chụp một tấm hình Trình Kiệt đang ngủ trong phòng gửi cho Thẩm Đào nói cậu ta không cần phí công sức nữa, lần này Thẩm Đào hẹn gặp mặt riêng Trình Kiệt ra nói chuyện, Trình Kiệt lúc đó vẫn giữ một dáng vẻ thờ ơ phủ nhận hoàn toàn mọi chuyện, nhưng lại chẳng giải thích rõ ràng cho Thẩm Đào biết.

Mùa hè năm ấy Thẩm Đào hẹn Trình Kiệt đua xe để kết thúc chuyện này, anh trai của Thẩm Đào bị tai nạn giao thông mà mất mạng, Trình Kiệt

bởi vì không muốn cùng Thẩm Đào cứ mất thời gian như vậy cho nên liền gọi điện báo cho mẹ của Thẩm Đào biết rằng cậu ta muốn đua xe, muốn mẹ cậu ta đến đưa cậu ta về. Nhưng mà chính vì cuộc điện thoại đó của Trình Kiệt khiến cho mẹ của Thẩm Đào trên đường tới đường đua bị tai nạn giao thông mất mạng. Trình Kiệt cũng không biết mọi chuyện sẽ lại nghiêm trọng đến vậy, mà nữ giảng viên kia biết tin liền chạy đến hiện trường nói mọi sự thật cho Thẩm Đào biết, rằng cô ấy hiện tại là quen bối của Trình Kiệt chứ không phải Trình Kiệt, hình chụp kia là do cô ấy lén chụp gửi cho cậu ta muốn cậu ta biết khó mà rút lui mà thôi, nhưng mà Thẩm Đào khi ấy luôn tâm niệm rằng người khiến mẹ cậu ta mất mạng chính là Trình Kiệt, mà nữ giảng viên kia chính là Sứ Linh hiện tại cũng tự cảm thấy vô cùng khó xử trước cả Trình Kiệt và Thẩm Đào.

Tiêu Dật đi đến quán nước của Lý Hoa ở phía đối diện Trình thị, Lý Hoa lâu lắm mới thấy Tiêu Dật lại ghé quán vốn định chạy ra hỏi tội một phen những mắt thấy bộ dáng kỳ quái kia của cậu liền dừng lại nhíu mày nhìn.

“Lý tỷ tỷ cho một ly sữa đi” Tiêu Dật ngồi ở một góc gọi đùo

Thời điểm hiện tại quán vẫn vắng khách, Lý Hoa mang sữa tới cho Tiêu Dật liền có thời gian ngồi lại với cậu trò chuyện vài câu:

“Tiêu Dật, lâu lắm không thấy ghé qua chỗ của tôi”

Tiêu Dật cố gắng mỉm cười đáp:

“Không phải bây giờ tôi tới rồi sao”

Lý Hoa nhìn Tiêu Dật một lượt:

“Gần đây hình như sống rất tốt nhỉ, quần áo trên người nhìn thật giống như hàng đất tiề”

Tiêu Dật cũng không muốn nói chuyện mình được Trình Kiệt chăm sóc rất tốt cho Lý Hoa biết:

“Quần áo trên người nhìn giống như hàng đắt tiền thật sao? Cái này thực chất không đáng là bao đâu”

Lý Hoa hỏi tiếp:

“Nghe nói đợt thực tập kết thúc rồi, sao rồi cậu có được trở thành nghệ sĩ chính thức hay chưa?”

Tiêu Dật cầm ly sữa uống một ngụm:

“Được làm nghệ sĩ chính thức rồi, có điều chỉ là nghệ sĩ dự bị mà thôi”

Đúng lúc này phía bên ngoài có một vị khách nam bước vào, Tiêu Dật lúc đó cũng không có ý định nhìn xem là ai tới nhưng lúc lơ đãng ngang đùa lên liền phát hiện ra người tới là Ngô Lăng. Ngô Lăng thản nhiên bước tới phía đối diện Tiêu Dật ngồi xuống, trước là hướng Lý Hoa gọi một ly sinh tố sau đó mới nói chuyện với Tiêu Dật:

“Ngày hôm nay cậu rảnh rỗi như vậy sao, lại có thể gặp cậu ở chỗ này”

Tiêu Dật cúi đầu cầm thìa nhỏ khuấy đều ly sữa tươi:

“Tôi thì lúc nào chẳng có thời gian, chỉ có cậu trở thành minh tinh rồi lại thật không ngờ có thời gian đến đây ngồi uống nước”

Ngô Lăng nhàn nhã tựa vào ghế đáp:

“Trên dưới công ty ai cũng biết Trình tổng mới tuyển thêm một thư ký, điều đó đáng nói chính là thư ký đó trước đây lại là thực tập sinh của công ty”

Tiêu Dật hoàn toàn không biết chuyện này bởi vì Trình Kiệt nói với cậu rằng không có ai biết cậu mỗi ngày đều lên văn phòng của hắn ngồi “làm việc” cả:

“Cậu nói sao, mọi người đều biết rồi hả?”

Ngô Lăng buôn cười:

“Xem bộ dạng kia của cậu, có lẽ cậu là người cuối cùng trong công ty biết được cơ sự này đó”

Tiêu Dật thở dài, trong đài giống như nghĩ đến chuyện gì đó liền hỏi Ngô Lăng:

“Cậu giàn đây ở chỗ nào thê?”

Ngô Lăng bình thản trả lời:

“Cũng ở giàn chỗ này thôi”

Tiêu Dật cười cười:

“Ở một mình sao?”

Ngô Lăng nhíu mày:

“Như thế nào? Cậu mà cũng không có chỗ ở sao?”

Tiêu Dật biết Ngô Lăng đã đoán ra chủ ý của mình rã cũng không vòng vo nữa:

“Hôm nay có thể cho tôi ngủ ở chỗ cậu được hay không?”

Ngô Lăng gật đài:

“Cái này đối với tôi không có vấn đề gì, nhưng đối với anh ta liệu có vấn đề hay không?”

Tiêu Dật nhấp một ngụm sữa rã mới trả lời:

“Không cần để ý anh ta”

Thế là Tiêu Dật cả buổi trưa không có quay lại công ty nữa, đến buổi chiều Trình Kiệt trở về nhà cũng không thấy Tiêu Dật đâu liền lo lắng gọi điện thoại cho cậu, nhưng gọi rất nhiều cũng không thấy cậu bắt máy. Buổi tối ngày hôm đó Tiêu Dật đã suy nghĩ rất nhiều về chuyện sau này của

mình, cậu không thể cứ như thế mãi phụ thuộc vào Trình Kiệt được, diễn xuất là đam mê của cậu không thể vì chuyện ba mẹ cậu kịch liệt phản đối mà dừng lại, không phải cậu lúc trước đăng ký chọn theo học diễn xuất ba mẹ cậu cũng đã phản đối hay sao, đến cuối cùng cậu vẫn có thể theo học cho tới cùng. Lúc nằm ở bên cạnh Ngô Lăng, Tiêu Dật liền lên tiếng hỏi cậu ta:

“Ngô Lăng, cậu thấy công ty giải trí Hợp Cảnh có được hay không?”

Ngô Lăng có điểm khó hiểu, tuy rằng Hợp Cảnh và Trình thị ngang ngửa nhau, điều kiện ở Hợp Cảnh cũng không phải là không tốt nhưng mà Tiêu Dật không phải là đang quen với Trình Kiệt sao, như thế nào lại hỏi đến Hợp Cảnh:

“Hợp Cảnh? Cậu muốn qua đó hả?”

Tiêu Dật từ một tiếng, nếu như cậu ở lại Trình thị sẽ luôn bị Trình Kiệt kiểm soát, tuy rằng hắn không có ý xấu với cậu nhưng sự quan tâm của hắn khiến cho cậu cảm thấy hơi thái quá:

“Tôi nghĩ muốn qua đây quản cho Hợp Cảnh”

Ngô Lăng hỏi:

“Cậu và Trình tổng có vấn đề gì sao?”

Tiêu Dật im lặng rất lâu:

“Không có vấn đề gì, nhưng sau này nhất định sẽ phải có”

Ngô Lăng cảm thấy Tiêu Dật nói cũng đúng, cho nên dựa theo suy nghĩ của mình mà nói ra:

“Hợp Cảnh cũng là công ty rất được, nghệ sĩ nổi tiếng được đào tạo ra từ đó cũng khá nhiều, so với Trình thị quả thật không thua kém”

Tiêu Dật cả ngày hôm nay cũng đã tìm hiểu qua thông tin về Hợp Cảnh, cậu cũng đã có quyết định của riêng mình nhưng mà việc khó trước mắt

chính là nói cho Trình Kiệt biết, lấy tính khí của Trình Kiệt chỉ sợ là rất khó thuyết phục mà thôi. Đúng lúc này ngoài cửa lì ên có tiếng chuông, hiện tại đã muộn như vậy không biết còn có ai đến nữa:

“Ngô Lăng, là chuông cửa nhà cậu có phải hay không?”

Ngô Lăng mang chǎn kéo lên cao một chút lười biếng đáp:

“Cậu giúp tôi mở cửa đi, nếu là có người muốn gặp tôi thì nói tôi không ở nhà”

Tiêu Dật đành lật chǎn bước xuống giường đi ra mở cửa, lúc cánh cửa mở ra lì ên phát hiện là Trình Kiệt, hắn vẫn mặc bộ quần áo buổi sáng đi làm, gương mặt lộ rõ vẻ mệt mỏi ngay cả mái tóc hiện tại cũng có một chút lộn xộn, Tiêu Dật giật mình đứng thẩn thẩn nhìn hắn, giây tiếp theo cả người cậu bỗng chốc bị một lực đạo mạnh mẽ kéo về phía trước.

Tiêu Dật rơi vào trong lòng ngực ấm áp quen thuộc, cậu cảm nhận được rõ ràng tiếng tim đập mạnh của Trình Kiệt, giọng nói của hắn không còn bình ổn như mọi khi nữa mà thay vào đó là giọng nói giống như người vừa chạy rất nhanh hiện tại có chút hụt hơi:

“Tiêu Dật, anh xin lỗi, tha lỗi cho anh có được hay không?”

Tiêu Dật không có nghĩ tới sẽ bắt gặp được dáng vẻ này của Trình Kiệt, cậu trước đây luôn nghĩ Trình Kiệt rất tài giỏi cho dù hắn có gặp bất cứ chuyện gì cũng sẽ không gấp gáp như vậy, xem quần áo cùng bộ dạng này của hắn có lẽ đã đi tìm cậu suốt cả một ngày nay. Tiêu Dật muốn đẩy Trình Kiệt ra một chút nhưng lại bị hắn cực lực ôm chặt lấy, Tiêu Dật khẽ thở dài nói nhỏ:

“Anh sao thế?”

Trình Kiệt khàn giọng, hắn vẫn ôm Tiêu Dật ở trong lòng không có ý định buông tay:

“Anh nhớ em, anh nhớ em đến phát điên lên rã”

Trước đây Tiêu Dật có vè quê, cả một ngày không ở trước mặt của Trình Kiệt cũng không thấy hắn có hành động như vậy, hiện tại cậu và hắn mới chỉ không gặp mặt nửa ngày thôi Trình Kiệt đã thành ra như thế này khiến cho Tiêu Dật cũng có chút bất ngờ khó xử, càng thêm không biết nên như thế nào nói ra quyết định kia của mình với hắn:

“Anh vẫn chưa vènhà sao?”

Trình Kiệt ở trên đỉnh đài của Tiêu Dật đáp xuống:

“Vèr ã, phát hiện ra không thấy em liền đi tìm em”

Tiêu Dật im lặng rất lâu, Trình Kiệt cũng cứ đứng như vậy ôm lấy cậu, không biết qua bao lâu Tiêu Dật mới là người đài tiên lên tiếng trước:

“Thế chúng ta vènhà thôi”

Trình Kiệt nghe vậy liền bất ngờ, hắn lúc này mới chậm rãi buông Tiêu Dật ra, bàn tay đưa xuống nắm lấy tay cậu khẽ ừ một tiếng.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân
dtv-ebook.com

Chương 109: Quyết Định Của Tiêu Dật

Lúc Tiêu Dật cùng Trình Kiệt bước xuống dưới đi tới chỗ đỗ xe của Trình Kiệt, Tiêu Dật phát hiện ra phía trước chiếc xe có một cột đèn đường vẫn đang sáng, điều đáng nói là mũi xe của hắn lại đâm sát vào cột đèn kia đến mức cả hai đều biến dạng, Tiêu Dật giật mình nhìn chằm chằm chiếc range rover bị méo đi một lúc rồi quay sang hỏi Trình Kiệt:

“Trình Kiệt, anh chạy xe kiểu gì thế?”

Trình Kiệt vòng qua bên kia mở cửa xe cho Tiêu Dật, hắn vừa mới rồi dừng xe lại không để ý mới đâm phải cột đèn này, hắn từ trước đến nay lái xe luôn rất cẩn thận cũng chỉ có duy nhất lần này thôi để xảy ra trường hợp này, có lẽ nguyên nhân kia chính là Tiêu Dật:

“Không sao đâu”

Trình Kiệt nghe vào trong xe rồi Tiêu Dật liền quay sang quan sát hắn một hồi:

“Có bị thương chỗ nào hay không?”

Trình Kiệt kéo lấy tay của Tiêu Dật đặt vào trái tim mình khẽ nói thế này:

“Anh là vì vội vã đến tìm em”

Tiêu Dật giật mình thu tay lại:

“Anh sau này đừng như vậy nữa, cũng chỉ có nửa ngày không gặp mặt mà thôi... nếu như sau này...”

Trình Kiệt kéo Tiêu Dật ôm vào trong lòng:

“Tiểu Dật, anh lo lắng em”

Tiêu Dật khẽ thở dài, từ lúc quen biết Trình Kiệt tới giờ cậu không hề nghĩ rằng hắn lại là người dễ kích động như thế, một câu anh lo lắng em này của Trình Kiệt cũng chính là câu cậu muốn nói cho hắn biết, hắn cứ như thế này thật sự khiến cho cậu càng lo lắng cho hắn hơn, lại càng khiến cho cậu phải khó xử không biết phải nên mở lời nói với hắn chuyện kia như thế nào:

“Trình Kiệt... em biết rõ”

Bởi vì Trình Kiệt từ lúc tan làm đến giờ chỉ luôn đi tìm Tiêu Dật cho nên hắn vẫn còn chưa ăn tối, ngày hôm nay Tiêu Dật cũng không có đi chợ cho nên trong tủ lạnh chỉ còn lại một chút đồ ăn. Tiêu Dật nói Trình Kiệt đi tắm, cậu nấu cho hắn một bát mỳ thịt thật lớn, lúc hắn vừa mới tắm xong liền có mỳ để ăn. Trình Kiệt nhìn bát mỳ trước mặt hỏi:

“Em không ăn sao?”

Tiêu Dật lắc đầu:

“Đã ăn rõ, anh ăn đi”

Trình Kiệt gật đầu cắn đũa lên gấp mỳ bỏ vào trong miệng nhai, Tiêu Dật ngõi chống cầm nhìn Trình Kiệt ăn được một lúc rõ mới chậm rãi nói ra quyết định của mình cho hắn biết:

“Trình Kiệt, em nghĩ muốn trở thành diễn viên”

Triết Kiệt không cần suy nghĩ nhanh liêng liền gật đầu:

“Được”

Tiêu Dật lại nhẹ nhàng nói với hắn:

“Nhưng mà em muốn tự mình làm”

Trình Kiệt dừng lại động tác ngẩng đầu nhìn Tiêu Dật, Tiêu Dật khẽ nói tiếp thế này:

“Cho nên em không muốn ở lại Trình thị nữa”

Trình Kiệt đặt đũa xuống bàn:

“Em nói sao? Không phải nói mong ước lớn nhất của em là trở thành nghệ sĩ chính thức của Trình thị sao”

Tiêu Dật gật đầu:

“Đúng thế, em cũng đã đạt được nguyện vọng rã, trở thành nghệ sĩ của Trình thị rã, nếu như em ở lại Trình thị anh nhất định sẽ lại tìm cách giúp em nữa, cho nên... em là muốn tự mình đi lên”

Trình Kiệt đáp:

“Em cứ ở lại Trình thị hoạt động, anh sẽ đối với em như các nghệ sĩ khác trong công ty”

Tiêu Dật im lặng khẽ mím môi, cuối cùng vẫn kiên quyết không cho Trình Kiệt có khả năng kiểm soát mình nữa:

“Trình Kiệt, em đã có quyết định của mình rã”

Trình Kiệt đột nhiên đứng dậy bước nhanh về phía Tiêu Dật, hắn đưa hai tay về phía trước thành ghế của Tiêu Dật, khóa chặt cậu vào trong vòng tay của hắn hiện tại:

“Hôm nay em đi gặp Thẩm Đào có phải là vì chuyện này hay không? Em muốn ra nhập Hợp Cảnh có phải hay không?”

Tiêu Dật có điểm hốt hoảng khi nhìn thấy ánh mắt giận dữ kia của Trình Kiệt, ánh mắt này so với ánh mắt lúc sáng thật sự rất giống nhau. Tiêu Dật cố gắng bình tĩnh lại, cậu đưa tay chống đỡ ở trước ngực hắn:

“Em và anh ta không có quen biết từ trước, ngày hôm nay quả thật là tình cờ mới gặp”

Trình Kiệt vẫn chưa thể bình tĩnh lại được:

“Em có phải muốn vào Hợp Cảnh hay không?”

Tiêu Dật nuốt một ngụm nước miếng:

“Em đang còn suy nghĩ vấn đề này”

Trình Kiệt dùng sức nhắc bỗng Tiêu Dật vác ở trên vai đi vào trong phòng ngủ, hắn mạnh tay ném cậu xuống dưới giường khiến cho cậu cũng phải choáng váng một phen:

“Trình Kiệt...”

Trình Kiệt giật mình, hành động vừa rồi hắn thật sự không có ý thức được rõ ràng, lúc này thấy Tiêu Dật đưa tay lên xoa đùi mới vội vã lùi lại một bước, tiếp sau đó hắn liền ngã xuống giường ôm lấy cậu vào trong lòng:

“Em muốn cái gì cũng được nhưng em đừng có liên quan đến cậu ta có được hay không, cậu ta sẽ không có ý tốt đâu”

Tiêu Dật hơi hơi đẩy người Trình Kiệt ra, Trình Kiệt luôn luôn nói Thẩm Đào không tốt, hơn nữa cảm xúc của hắn mỗi lần nhắc đến Thẩm Đào liền đổi với cậu không thể kiềm chế được nhanh. Tuy rằng Trình Kiệt rất hay ghen tuông nhưng từ trước đến nay hắn không bao giờ như thế này, Tiêu Dật nghĩ lại liền cảm thấy có điều gì đó uẩn khúc ở đây:

“Trình Kiệt anh sao thế? Anh rất kỳ lạ”

Trình Kiệt giật mình, hắn không có buông cậu ra cũng không lên tiếng nói cái gì nữa cả. Tiêu Dật tạm thời không đẩy Trình Kiệt ra nữa mà cứ như vậy để cho hắn ôm:

“Trình Kiệt, anh quen với anh ta sao?”

Trình Kiệt ừ nhẹ, Tiêu Dật lại hỏi tiếp:

“Anh không thích anh ta sao?”

Trình Kiệt im lặng rất lâu mới đáp lời Tiêu Dật:

“Tiêu Dật em hãy tránh xa cậu ta ra, cậu ta muốn tiếp cận em là vì muốn trả thù anh đó, cậu ta sẽ làm hại em”

Tiêu Dật vốn định tiếp tục hỏi nữa nhưng lại quyết định thôi, có đi ài suy nghĩ tiến vào Hợp Cảnh của cậu cũng cứ như thế bị gạt bỏ, nếu như Trình Kiệt và Thẩm Đào có thù oán với nhau, mặc kệ là Trình Kiệt đúng hay là sai thì cậu đương nhiên sẽ không làm việc cho kẻ thù của hắn, lại nhớ chuyện lúc trước gặp Phương Đán Đán cô ấy có nói nhìn thấy thông tin về cậu trên bàn làm việc của Thẩm Đào, xem ra lời của Trình Kiệt nói cũng không phải chỉ là do ghen tuông mà nói ra.

Buổi tối ngày hôm ấy Tiêu Dật nằm ở trong vòng tay của Trình Kiệt thử thỉ nói:

“Trình Kiệt, em sẽ không vào Hợp Cảnh, anh đừng lo lắng... nhưng mà em cũng sẽ không ở lại Trình thị, em nghĩ sẽ không ra nhập công ty nào cả, tự mình là một nghệ sĩ tự do”

Tuy rằng Trình Kiệt vốn không thể yên lòng với Tiêu Dật được, nhưng mà chỉ cần Tiêu Dật không có tiếp xúc với Thẩm Đào đã là quá tốt r ồi:

“Được, anh ủng hộ em”

Tiêu Dật ôm lấy eo của Trình Kiệt:

“Đợi em kiếm được một căn hộ thích hợp, em sẽ ở đó”

Trình Kiệt nghe thấy Tiêu Dật nói muốn rời đi liền bắt đầu gấp gáp, hắn dùng lực khẽ siết chặt lấy eo cậu hơn một chút:

“Em nói sao?”

Tiêu Dật cũng cảm nhận được Trình Kiệt đang tức giận, cậu chủ động ngẩng đầu lên đặt một nụ hôn nhẹ vào môi hắn:

“Đừng căng thẳng như vậy nữa, em dọn ra ngoài rồi không có nghĩa là chúng ta không gặp mặt nhau, chúng ta vẫn có thể thường xuyên gặp mặt nói chuyện, nếu không vẫn có thể liên lạc với nhau bằng điện thoại mà”

Trình Kiệt nhíu mày:

“Có phải là em vẫn còn giận anh chuyện buổi sáng ngày hôm nay hay không?”

Tiêu Dật nhẹ giọng nỉ non:

“Không còn giận nữa, chỉ là cũng đến lúc em phải tự mình giải quyết chuyện của mình rồi, không thể chuyện gì cũng đâu là anh thay em làm nữa”

Trình Kiệt trong lòng có gợn sóng, hắn bắt đầu bất an lo lắng về những câu nói này của Tiêu Dật, hồi nhỏ nhà hắn trước đây đều luôn ỷ lại vào hắn, chuyện gì cũng sẽ nói ra để cho hắn thay cậu giải quyết, bây giờ Tiêu Dật lại nói như thế này có phải hay không đây chính là bước khởi đầu cho việc cậu muốn thoát ly khỏi hắn. Tiêu Dật không cho Trình Kiệt có cơ hội nói lời từ chối đã trực tiếp đưa môi mình tới chặn miệng của hắn rồi, cậu chủ động chuyển mình đè lên người hắn, mang quần áo của hắn chậm rãi cởi ra, vừa làm vừa dùng giọng nói khàn khàn:

“Chỉ sợ đến khi ấy... anh lại rất nhanh sẽ quên em”

Trình Kiệt lùi tay vào trong áo của Tiêu Dật, đôi tay gấp gáp muốn mang toàn bộ mấy thứ đồ vướng víu trên người cậu cởi ra:

“Tiêu Dật em đừng dọn ra ngoài có được không?”

Tiêu Dật nhiệt tình hơn mọi khi, cậu cúi đầu hôn lên gương mặt hắn, cắn cổ hắn, bắp tay của hắn, vừa hôn vừa nỉ non hỏi:

“Anh có quên em không?”

Trình Kiệt giữ Tiêu Dật lại, ngăn không cho cậu tiếp tục đốt lửa trên người hắn nữa:

“Tiêu Dật, em đừng dọn ra ngoài”

Thật sự trong lòng Tiêu Dật không hề muốn rời đi, nhưng mà cậu quả thật không còn cách nào khác nữa r āi, nếu như cậu lựa chọn tiếp tục ở lại nhà của Trình Kiệt cậu nhất định sẽ càng thêm ỷ lại vào hắn, đến lúc đó giữa hắn và cậu đột nhiên xảy ra đi ều gì đó thì khi ấy cậu cũng không biết nên phải làm như thế nào, vẫn là kiên quyết phải dọn ra ở riêng coi như là chuẩn bị tâm lý trước. Tiêu Dật xuống khỏi người của Trình Kiệt, cậu nắm xuống ở bên cạnh hắn, ngón tay nhỏ khẽ gãi gãi ở trước ngực hắn:

“Trình Kiệt... em nghĩ sẽ phải dọn ra ngoài thôi”

Trình Kiệt nắm lấy bàn tay đang nghịch ngợm kia của Tiêu Dật:

“Em rõ cuộc không vừa ý ở điểm nào, em có thể nói ra anh sẽ đi ều chỉnh”

Tiêu Dật lắc đầu:

“Mọi thứ đều quá mức vừa ý đối với em, anh không thể lúc nào cũng vì em mà nói đi ều chỉnh cái này cái kia được”

Trình Kiệt hôn lấy môi của Tiêu Dật:

“Được, anh có thể vì em đi ều chỉnh cả đời này”

Tiêu Dật nghe rất rõ ràng hai từ cả đời kia phát ra từ trong miệng của Trình Kiệt, đến một khoảng thời gian nào đó cậu mới thật sự cảm nhận được hai từ đó hắn nói ra không phải là nói chơi, còn hiện tại dĩ nhiên thì cậu không thể tin tưởng được lời này của hắn:

“Không phải đã nói r āi hay sao, chúng ta vẫn có thể thường xuyên gặp mặt nói chuyện, đợi em tìm được căn hộ thích hợp r āi sẽ nói cho anh biết

địa chỉ... Ngày mai sẽ không cùng anh đi làm nữa, ngày mai em sẽ đi tìm nhà”

Trình Kiệt rất bất an, lời Tiêu Dật nói quả thật không có sai, hắn và cậu vẫn có thể thường xuyên gặp mặt, thường xuyên nói chuyện nhưng mà hắn lại có dự cảm rằng Tiêu Dật đang muốn rời xa hắn, hắn đương nhiên không muốn để cho cậu rời đi nhưng mà hắn cũng chẳng thể có cách gì khác, cũng không thể mang cậu khóa lại ở trong nhà của mình mỗi ngày. Trình Kiệt khẽ vuốt mái tóc của Tiêu Dật thở dài một hơi:

“Anh sẽ giúp em tìm một căn hộ, một trợ lý, một bộ phim để cho em bước đàm thuận lợi”

Tiêu Dật vốn định từ chối, nhưng mà lời còn chưa nói ra đã bị Trình Kiệt bắt ngay chuyển mình đè lên người cậu:

“Nếu còn muốn từ chối nữa anh liền mỗi ngày mang em khóa ở trong nhà”

Tiêu Dật biết mình có từ chối cũng vô ích, cuối cùng chỉ còn biết âm thầm cảm thán xem ra cậu lúc nào cũng muốn y lại vào Trình Kiệt:

“Trình Kiệt... cảm ơn anh”

Trình Kiệt không biết quyết định này của mình là đúng hay sai, nhưng mà sự thật sẽ rất nhanh được hiện ra trước mắt cũng chính vì sự thỏa hiệp này của hắn đã phản nào làm cho Tiêu Dật dần dần thoát ly không còn quanh quẩn ở trước tay mắt của hắn nữa. Cảm giác an toàn của Trình Kiệt là khi Tiêu Dật luôn phụ thuộc y lại vào hắn, chỉ cần Tiêu Dật một khi có thể tự mình giải quyết mọi chuyện không cần có sự can thiệp của hắn nữa lúc đó hắn liền rơi vào trạng thái căng thẳng không còn bình tĩnh được:

“Tiêu Dật, chúng ta mỗi ngày phải cùng nhau ăn tối, nếu như không được nhất định mỗi ngày phải gọi điện thoại để cho anh nghe thấy giọng nói của em”

Tiêu Dật nâng đàm chạm nhẹ vào môi Trình Kiệt một cái:

“Xem anh kìa, trước đây không phải cũng từng ở ký túc xá một thời gian hay sao, bây giờ dọn ra ngoài ở r`ăi cũng có cái gì khác chứ”

Trình Kiệt khàn giọng:

“Anh chỉ muốn em mãi ở trong t`âm mắt của anh mà thôi”.

...

Buổi sáng ngày hôm ấy Tiêu Dật vẫn theo Trình Kiệt đến văn phòng làm việc, hắn nói buổi trưa sẽ mang cậu đi xem nhà. Tiêu Dật ng`ăi ở chỗ ng`ăi quen thuộc của mình chống cầm quan sát Trình Kiệt, Trình Kiệt giống như là phát giác ra li`ên ng`ăng đ`ău lên nhìn v`ề phía cậu, Tiêu Dật không có ý định tránh hắn chỉ cười cười hỏi hắn:

“Không làm việc sao?”

Trình Kiệt tựa lưng vào thành ghế da r`ăi đưa tay lên vỗ Tiêu Dật lại phía mình:

“Em qua đây”

Tiêu Dật đứng dậy bước qua chỗ của Trình Kiệt, Trình Kiệt kéo cậu ng`ăi lên đùi mình, vòng tay ôm lấy eo nhỏ của cậu r`ăi nghiêng đ`ău hôn vào má cậu một cái:

“Hay là em nghĩ lại r`ăi đúng không?”

Tiêu Dật không né tránh Trình Kiệt:

“Không phải, chỉ là nghĩ ngày hôm nay là ngày cuối cùng ng`ăi ở chỗ này cho nên muốn nhìn anh một chút”

Trình Kiệt nhíu mày:

“Như thế nào lại có thể dùng từ cuối cùng được chứ?”

Tiêu Dật khẽ mỉm cười không đáp, Trình Kiệt lùi tay vào trong áo của cậu nhéo lấy eo nhỏ kia một cái:

“Mau trả lời anh đi”

Tiêu Dật bị nhột vội vã nắm lấy cổ tay của Trình Kiệt:

“Đừng có như vậy mà, ý của em là sau này làm sao còn đến đây thường xuyên được nữa”

Trình Kiệt hôn vào cổ tay của Tiêu Dật:

“Em muốn khi nào tới liền có thể tới mà, mỗi ngày đều tới anh cũng sẽ không cảm thấy phiền”

Tiêu Dật đánh nhẹ vào tay của Trình Kiệt:

“Mỗi ngày đều tới anh lại như thế này, thời gian đâu còn để ý tới công việc đây, nếu như để cho cấp dưới của anh biết chuyện bọn họ nhất định sẽ tự động xin nghỉ việc mất thôi”

Trình Kiệt khàn giọng:

“Tiểu Dật, anh nghĩ không thể không có em được”

Tiêu Dật cúi đầu hôn vào môi của Trình Kiệt, cậu chủ động mang đầu lưỡi của mình tiến vào trong khoang miệng của hắn, tay nhỏ để ở phía sau gáy hắn ghì chặt lấy. Tiêu Dật trong lòng thật sự không nỡ, không nỡ rời khỏi Trình Kiệt mất rã, nghĩ đến ngày hôm nay có thể không được ôm hắn đi ngủ tâm trạng liền trùng xuống giống như là đã bị vuột mất một thứ gì đó quan trọng. Đúng lúc này ngoài cửa liền truyềnlại tiếng gỗ, Tiêu Dật giật mình buông Trình Kiệt ra, Trình Kiệt vốn muốn tiếp tục nhưng lại bị Tiêu Dật cản lại, cậu đứng lên đi về phía chỗ ngồi của mình. Trình Kiệt mất hứng, tâm trạng không được tốt lạnh giọng nói với người bên ngoài:

“Tiến vào đi”

Thư ký Tiếu Khiết mở cửa tiến vào lì lèn cảm thấy không khí trong phòng có điểm rét lạnh, đặc biệt khi nhìn thấy gương mặt không thể đen hơn kia của ông chủ mình lì lèn biết được mình đã vào sai thời điểm rồi:

“Trình tổng, đây là hồ sơ anh cần”

Trình Kiệt gật đầu:

“Cô ra ngoài đi”

Tiểu Khiết ra ngoài rồi Trình Kiệt lì lèn đứng dậy mang văn kiện mà Tiểu Khiết vừa mang tới đi về phía Tiêu Dật:

“Đây là người anh tìm cho em, em đến nhìn xem một chút có được hay không?”

Trình Kiệt ngày hôm qua có nói sẽ giúp cậu tìm một người quản lý nhưng lại không ngờ nhanh như vậy đã có rồi. Tiêu Dật mở văn kiện ra nhìn thử, trang đầu tiên chính là một tấm hình nhỏ ở góc bên phải, ở dưới có ghi một vài thông tin cá nhân. Phó Thiến 27 tuổi, quê ở Thượng Hải, đã từng làm trợ lý cho một số nghệ sĩ A, Y, Z, có mối quan hệ rộng trong giới giải trí:

“Nhanh như vậy đã tìm được rồi sao?”

Trình Kiệt nhìn chằm chằm Tiêu Dật, hắn thật sự không muốn để cho Tiêu Dật rời xa mình, nhưng biết làm thế nào được khi Tiêu Dật đã kiên quyết như vậy. Lần này đi gặp Tống Tâm Lan cô ấy cũng cho hắn một lời khuyên rằng không nên quá mức kiểm soát Tiêu Dật, mỗi người cần phải có khôn gian riêng, việc này không những khiến cho Tiêu Dật thoái mái mà còn khiến cho tinh thần của hắn có thời gian đi đầu chỉnh bình ổn lại.

“Tiêu Dật, nếu như em sau này gặp vấn đề gì nhất định phải nói cho anh biết”

Tiêu Dật gật đầu, từ khi cậu có quyết định sẽ không ý lại vào Trình Kiệt nữa cho đến thời điểm hiện tại trong lòng không có một chút vui vẻ chờ

mong nào, giống như là đối phương sắp đi đâu đó thật xa rất lâu, đột nhiên cuộc sống lại thiếu đi một người quan trọng vậy.

Tiêu Dật gấp vần kiện lại đặt ở trên bàn, cậu mỉm cười trừng mắt nhìn hắn:

“Còn không mau đi làm việc đi, cũng chẳng phải là em không ở trong thành phố này anh sao lại cứ như vậy đây”

Trình Kiệt xoay lưng bước về phía bàn làm việc, Tiêu Dật lại mở máy vi tính ra chơi game, chơi được một lúc lại làm phiền hắn, miệng nói rõ ràng muốn hắn phải nghiêm túc làm việc nhưng ai đó một chốc một lát lại quay sang người ta nỉ non:

“Trình Kiệt, đố ăn bên ngoài không đảm bảo đâu, nếu như anh không muốn nấu cơm thì mời một người giúp việc tới đi”

Trình Kiệt đáp lời:

“Hay là em nấu cơm cho anh ăn đi, anh đến nhà của em ăn có được không?”

Tiêu Dật liếc mắt nhìn Trình Kiệt:

“Thỉnh thoảng đến thì được nhưng ngày nào cũng đến là không được, anh cũng không phải giống như người ta, đến rã là nhất định không chịu vế”

Trình Kiệt cười xấu xa:

“Ý của em là anh thỉnh thoảng vẫn có thể ngủ ở chỗ của em sao?”

Tiêu Dật mang ghế xoay lưng lại với Trình Kiệt đáp thế này:

“Um, đương nhiên là vẫn có thể mà”

Trình Kiệt chớp lấy thời cơ tấn công:

“Như vậy buổi tối ngày hôm nay luôn có được không, anh giúp em chuyển đổi em cũng nên mời anh dùng bữa, đến lúc đó cũng không còn sớm nữa anh ngủ ở chỗ của em”

Tiêu Dật cuối cùng vẫn là đãng ý, thật ra cậu vẫn còn chưa muốn rời xa Trình Kiệt nhanh tới như vậy, nghĩ đến buổi tối ngày hôm nay phải ngủ một mình liền có chút không thích nghi được, thế cho nên cậu im lặng một chút mới đáp ứng:

“Um”.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân
dtv-ebook.com

Chương 110: Nỗi Sợ Của Tiêu Dật

Trình Kiệt tìm cho Tiêu Dật một căn hộ nhỏ nằm trong khu chung cư có an ninh rất tốt, nơi đây yên tĩnh nhưng lại không cách quá xa khu tiện ích mua sắm, chính là địa điểm mà những ngôi sao nổi tiếng ưa thích lựa chọn vì nơi đây nếu như không có sự đồng ý của chủ nhà, người ngoài nhất định sẽ không thể bước chân vào được. Điều quan trọng nhất đối với Trình Kiệt chính là, nơi đây cách Trình thị không xa, mỗi lần hắn kết thúc công việc có thể tiện đường mà đến nhìn holly nhỏ của mình.

“Trình Kiệt, là anh cố tình có phải không?” Tiêu Dật mới chỉ ngã lên xe của Trình Kiệt chưa đầy năm phút đã đi đến nơi rã, chỗ này sao lại có thể trùng hợp gần với Trình thị đến như thế, nhất định là do Trình Kiệt cố tình.

Trình Kiệt xuống xe đợi Tiêu Dật đi ở bên cạnh mình mới đáp:

“Đúng thế, căn nhà này là anh bỏ rất nhiều tâm tư mới có thể tìm được cho em đó, trước là nơi này cực kỳ yên tĩnh, an ninh đảm bảo, không có sự cho phép của người bên trong thì những người lạ sẽ không tới được, nếu như em sau này nổi tiếng rã khẳng định sẽ gặp một số người gây rắc rối, đến lúc đó chỉ cần vè đến nhà là em sẽ không bị bọn họ bám theo nữa”

Tiêu Dật bùi môi liếc nhìn Trình Kiệt:

“Mấy điệu anh nói đó hẳn là chưa phải lý do chính đâu”

Trình Kiệt cười ha ha: “Còn có một lý do quan trọng nhất nữa là, nơi này rất gần Trình thị...” Nói đến đây Trình Kiệt đột nhiên dừng lại một

chút không cười nữa, hắn nghiêm túc nhìn về phía cậu nhẹ giọng: “Có thể cho anh cảm nhận được em đang ở rất gần anh”

Trình Kiệt chính là người thiếu cảm giác an toàn, người nào mà hắn đặc biệt muốn chiếm giữ nhưng lại không thể dùng cách thức cứng rắn cưỡng chế thì hắn lại càng muốn để người đó ở trong tầm mắt của mình, muốn ngày ngày chắc chắn rằng người đó đang nằm trong tầm kiểm soát của hắn.

Lúc Tiêu Dật cùng Trình Kiệt bước vào trong thang máy rã, Tiêu Dật liền chủ động đưa tay nắm lấy tay của Trình Kiệt, câu nghiêng đầu cho Trình Kiệt một ánh mắt kiên quyết:

“Em luôn ở bên cạnh anh mà”

Trình Kiệt bất giác tăng thêm sức lực nắm chặt lấy bàn tay của Tiêu Dật, hắn biết Tiêu Dật vẫn còn chưa xác định cái gì đối với hắn, chỉ là kiểu sự việc tới liền tùy ý để cho nó diễn biến, không có nghĩ tới tương lai sẽ làm cái gì. Nhưng mà Trình Kiệt thì lại khác, ít nhất thì cho đến thời điểm này hắn đã nghĩ tới tương lai, nghĩ ra hàng loạt viễn cảnh nếu như Tiêu Dật muốn rời khỏi hắn, hắn sẽ làm cách nào để khóa chặt cậu lại. Có một điểm chung giữa Tiêu Dật và Trình Kiệt ở đây chính là, hai người bọn họ hoàn toàn không nghĩ tới cái gì gọi là tình yêu, Tiêu Dật là người muốn tùy ý tới đâu thì tới, Trình Kiệt là người muốn chiếm giữ đối phu đối bối.

Căn hộ của Tiêu Dật ở tầng 8, là một căn hộ nhỏ nhưng đầy đủ tiện nghi, một phòng ngủ, một phòng khách thông với phòng bếp và một phòng tắm. Phòng ngủ không đặc biệt rộng giống như ở nhà Trình Kiệt nhưng phía trước lắp một tường kính rất lớn có thể nhìn ra được toàn bộ khung cảnh bên ngoài của thành phố. Tiêu Dật đầu tiên là bước tới trước tường kính đó nhìn một lượt, Trình Kiệt ở phía sau ôm lấy eo cậu, mang cầm mình đặt lên vai của cậu:

“Rất thích phải không?”

Tiêu Dật gật đầu:

“Anh vì sao biết?”

Phòng làm việc của Tiêu Dật ở trên tầng 49, có một tấm kính rất lớn có thể nhìn thấy được toàn cảnh thành phố, Tiêu Dật nói muốn đặt bàn làm việc nhỏ của cậu ở đó, thỉnh thoảng hắn nhìn qua đây sẽ thấy Tiêu Dật thất thần ngẩng chổng cầm nhìn khung cảnh bên ngoài, cảm giác đặc biệt giống như chú chim nhỏ bị nhốt trong lồng muốn được bay ra vậy. Trình Kiệt đưa tay kéo ra tấm kính kia, gió buổi chiều mát mẻ thổi tới gương mặt Tiêu Dật, mái tóc phía trước cũng vì làn gió cố tình trêu đùa mà khẽ bay loạn một chút:

“Cái này không giống như ở phòng làm việc của anh, còn có thể mở ra được, em tùy ý có thể ngẩng hóng gió ở đây”

Tiêu Dật khẽ nhếch môi mỉm cười, cảm giác này thật là tốt, đứng ở trên ban công cùng Trình Kiệt ngắm quang cảnh buổi chiều của thành phố, tuy rằng ở phía trước mặt là những tòa nhà cao chọc trời chẳng phải là sơn thủy hữu tình gì, tuy rằng âm thanh xung quanh có xen lẫn tiếng xe cộ náo nhiệt không phải là tiếng nhạc du dương nhưng mà Tiêu Dật vẫn cảm thấy thật là thoải mái, chỉ muốn cứ như vậy cùng Trình Kiệt trôi qua thật lâu:

“Trình Kiệt, anh sẽ thường xuyên đến chỗ em chứ?”

Tiêu Dật lúc đây không muốn Trình Kiệt tới đây quá nhiều bởi vì cậu biết nếu như hắn tới khẳng định sẽ không chịu rời đi, nhưng mà cậu hiện tại lại lo lắng bởi vì cậu đã quyết định dọn ra khỏi nhà hắn còn rời khỏi luôn Trình thị, cơ hội sau này gặp hắn cũng ít hơn trước, giống như là mọi công việc đây không thể cùng hắn làm được, cậu sợ sẽ xa mặt cách lòng, lại sợ ở công ty giải trí có rất nhiều nữ minh tinh, lại sợ luôn cả Trình Kiệt sẽ dần dần quên mất cậu, sợ hắn không tới chỗ cậu. Có rất nhiều nỗi sợ hãi mà Tiêu Dật gặp phải khi quyết định rời khỏi Trình Kiệt mà cho đến tận thời điểm này cậu mới nhận ra, những nỗi sợ đó cứ dần dần hình thành lên liên tục trong trí óc của cậu, nỗi sợ ấy có một cái tên chung chính là sợ Trình Kiệt quên mất cậu.

Trình Kiệt hôn nhẹ vào tai của Tiêu Dật khàn giọng đáp:

“Anh thật không nỡ để em đi mà”

Tiêu Dật quay lại đối diện với Trình Kiệt, cậu đưa hai tay của mình lên bao lấy gương mặt hắn:

“Trình Kiệt, nếu như không thường xuyên gặp mặt thì anh có nhớ em hay không?”

Trình Kiệt nắm lấy hai tay của Tiêu Dật đang bao lấy gương mặt của mình xuống, hắn đưa đàu về phía trước trao cho cậu một nụ hôn cuồng nhiệt, đàu lưỡi luyến tiếc di chuyển khắp mọi nơi trong khoang miệng cậu, hắn muốn dùng nụ hôn này để nói cho cậu biết hắn có bao nhiêu không muốn cậu chuyển ra ngoài ở riêng. Tiêu Dật vòng tay ôm lấy cổ của Trình Kiệt, lúc trước cậu chẳng bao giờ có cảm giác bất an như thế này cả, có lẽ Tiêu Dật luôn được Trình Kiệt hết lòng bao bọc cho nên đến bây giờ khi cậu rời khỏi sự bao bọc đó liền cảm thấy mọi thứ xung quanh sẽ rất khó thích nghi.

Phòng mới căn bản không có gì phải dọn dẹp cả, mọi đồ dùng trong nhà đều đã đầy đủ cả, chỉ đợi mỗi việc Tiêu Dật mang quần áo đến bỏ vào trong tủ mà thôi. Căn nhà này không quá lớn cũng không quá nhỏ, dành cho một người độc thân thì vừa đẹp, Tiêu Dật thích căn nhà này vì nó không lớn, cậu sợ nếu như mình ở trong một căn nhà lớn quá mà chỉ có một mình mình thì sẽ rất cô đơn. Buổi chiều ngày hôm ấy Tiêu Dật nấu cho Trình Kiệt ăn một bữa rất thịnh soạn, công sức bỏ vào bữa ăn này của Tiêu Dật cũng rất nhiều, hơn thế còn cẩn thận lên trên mạng học cách chế biến một số món phức tạp, bên trên đó nói chỉ bỏ hai thìa muối cậu nhất định sẽ chiều theo ý như vậy mà bỏ vào tuyệt đối không cho ít hoặc nhiều hơn, lúc mang thức ăn bày lên bàn rìa Tiêu Dật còn rất chăm chú nhìn biểu hiện của Trình Kiệt khi ăn, người ta nói con đường ngắn nhất đi đến trái tim của đàn ông chính là con đường là đi qua dạ dày cho nên Tiêu Dật muốn nấu cho Trình Kiệt món ăn thật ngon để cho hắn lúc nào cũng không thể quên cậu được.

“Thấy thế nào?” Mắt thấy Trình Kiệt vừa ăn xong một miếng thịt Tiêu Dật liền hỏi hắn

Trình Kiệt gật đàu đáp:

“U, ngon”

Tiêu Dật có chút thất vọng, tuy rằng Trình Kiệt có nói là ngon nhưng biểu hiện của hắn rất bình thản hắn là món ăn này của cậu không có gì gọi là xuất sắc cả, Trình Kiệt thấy biểu hiện kia của Tiêu Dật thì nhíu mày:

“Em sao thê?”

Tiêu Dật lắc đ`âu, mang đũa tới gấp cho Trình Kiệt một miếng cá nhỏ:

“Anh ăn cái này đi”

Trình Kiệt lại ăn miếng cá mà Tiêu Dật gấp cho, thịt cá rất mềm vừa cay vừa ngọt rất là hợp với khẩu vị của hắn, Tiêu Dật có điểm trông chờ hỏi tiếp:

“Có ngon không?”

Trình Kiệt điềm tĩnh gật đ`âu:

“Ngon”

Trình Kiệt nói không sao chặng qua là biểu hiện của hắn chưa đủ mà thôi, hơn nữa hắn cũng không biết Tiêu Dật đang có suy nghĩ gì, Trình Kiệt đặt đũa xuống dưới bàn hỏi Tiêu Dật:

“Có chuyện gì sao?”

Tiêu Dật im lặng một lúc cuối cùng thở dài quyết định nói ra băn khoăn trong lòng mình:

“Có phải em nấu ăn không ngon hay không?”

Trình Kiệt nhíu mày, mấy tháng nay cùng Tiêu Dật ở chung hắn vẫn luôn ăn cơm cậu làm, nếu như không ngon thì hắn làm sao có thể ăn được đ`âu đặn như thế:

“Em nấu rất ngon”

Tiêu Dật đưa mắt nhìn thẳng Trình Kiệt có điểm buồn bã:

“Này gọi là tạm được thôi đúng hay không, em là nẫu không ngon chút nào... vẫn là không có cái gì để cho anh luyến tiếc đúng không?”

Trình Kiệt lúc này mới hiểu ra được dụng ý của Tiêu Dật, hóa ra là hờ ly nhở nhà hắn không có cảm giác an toàn, sợ cậu chuyển ra ngoài rồi thì hắn sẽ không đến tìm cậu. Có một điều Tiêu Dật không biết, thật ra cậu có rất rất nhiều thứ khiến cho Trình Kiệt phải luyến tiếc, cho dù cậu có nấu ăn ngon hay dở đi chăng nữa thì vấn đề đó cũng không quan trọng, cái mà Trình Kiệt luyến tiếc nhất chính là tất cả mọi thứ về cậu:

“Em sợ anh không luyến tiếc em như thế thì sao còn muốn cưng đài chuyển ra ngoài đây?”

Tiêu Dật có điểm chán nản buông đũa xuống khẽ nói:

“Nói như vậy thì thật sự sẽ không luyến tiếc em hay sao?”

Trình Kiệt đáp lời:

“Không luyến tiếc em thì anh có nhịn lần nói em đừng dọn ra ngoài hay không đây”

Tiêu Dật muốn thoát ly khỏi Trình Kiệt nhưng lại không muốn hắn sẽ lãng quên mình, thật ra thì cậu chỉ mới vừa tốt nghiệp đại học mà thôi so với Trình Kiệt một người đã từng ở trên thương trường trải đời tính cách sẽ không thể nào mang ra so sánh được, Tiêu Dật có một chút ích kỷ chỉ nghĩ cho bản thân, Trình Kiệt âm trầm có thể hiểu được tính cách kia của Tiêu Dật, nhưng mà hắn cũng không có vì việc này mà ghét bỏ cậu ngược lại còn cố gắng cưng chi âu cậu hết mức.

“Nhưng mà em nhất định sẽ dọn ra ngoài, nếu mà em dọn ra ngoài rồi thì anh rất nhanh sẽ không còn đối với em như trước nữa có phải không?”
Tiêu Dật rất mong chờ câu trả lời của Trình Kiệt

Trình Kiệt khàn giọng:

“Vậy em ở nhà anh so với việc dọn ra ngoài có giống nhau hay không?”

Tiêu Dật rũ mắt xuống thở nhẹ:

“Nói như vậy thì thật sự sẽ nhanh quên mất em sao?”

Trình Kiệt từ từ giải thích cho Tiêu Dật hiểu, đối với Trình Kiệt Tiêu Dật giống như một đứa nhỏ chưa hiểu hết được mọi chuyện, những thứ cậu suy nghĩ ở trong đầu luôn chỉ có một hướng, không bao giờ đặt ra những giả thuyết tiêu cực và tích cực để so sánh, giống như hiện tại vậy Tiêu Dật nghĩ cậu chuyển ra ngoài thì hắn sẽ quên mất cậu chứ không nghĩ tới chuyện cậu không còn ở bên cạnh hắn nữa sẽ khiến cho hắn càng nhớ nhung không thể yên tâm được.

“Được rồi, anh chính là đau lòng em còn không hết làm sao có thể quên được em, em ra ở riêng rồi khoảng thời gian mỗi ngày nhìn thấy em sẽ lại ít đi, không gặp em rồi anh sẽ nhớ, chỉ sợ hình bóng của em cứ quanh quẩn trong tâm trí của anh không thể tập trung làm việc được mất”

Tiêu Dật nghe Trình Kiệt nói như thế liền cảm thấy có hy vọng, cậu ngẩng đầu hỏi lại hắn:

“Có thật không?”

Trình Kiệt gật đầu đáp:

“Thật!”

Tiêu Dật giống như vẫn còn rất đa nghi:

“Như vậy thì mỗi cuối tuần chúng ta nhất định phải dành thời gian riêng cho đối phương có được không?”

Trình Kiệt cười xấu xa nhìn Tiêu Dật:

“Hay là cứ như cũ đi, em chuyển về nhà anh sống như vậy sẽ không sợ anh lãng quên em, mỗi ngày chúng ta đều có thể ở cạnh nhau đâu cần phải chờ tới cuối tuần”

Tiêu Dật rất nhanh lấy lại tinh thần bối rối với Trình Kiệt một cái:

“Ăn cơm đi, chỉ nói chuyện nghiêm túc được một chút thôi sau liền giống như lưu manh rã”

Trình Kiệt nhíu mày:

“Anh lời nào thì lưu manh chứ, mấy câu anh nói ra đều vô cùng lịch sự mà”

Tiêu Dật nâng giọng trào phúng:

“Là lịch sự quá rã cho nên em không thể thích nghi được”

Giây tiếp theo Trình Kiệt liền nói một câu thế này:

“Như vậy chúng ta cứ như cũ đi, mỗi ngày đều có thể cùng nhau trải qua cảm giác sung sướng hạnh phúc thì thế nào?”

Tiêu Dật trừng mắt nhìn Trình Kiệt quát:

“Đừng có mà nói nữa mà”

Lúc Tiêu Dật và Trình Kiệt ăn cơm xong mới là gần bảy giờ, thật ra thì thời điểm này vẫn còn sớm lắm nhưng mà Trình Kiệt lại không muốn trở về nhà, Tiêu Dật cũng không nhắc đến vấn đề đó cho nên lúc này hai người liền ngồi ở trên ghế sofa ăn hoa quả xem ti vi. Tiêu Dật một tay cầm một trái cam đã được bóc vỏ, một tay cầm chiếc điều khiển liên tục chuyển kênh, Trình Kiệt khoác lấy vai của Tiêu Dật hỏi:

“Em là muốn xem cái gì?”

Tiêu Dật đặt điều khiển xuống bàn, rã lấy một múi cam bỏ vào trong miệng nhai nhai:

“Trên ti vi chẳng có chiếu bộ phim gì nhỉ”

Trình Kiệt cười:

“Bây giờ là giờ chiếu tin tức thời sự lấy đâu ra phim cho em xem chứ, nhưng mà anh mới tải một bộ phim ở trên mạng vè vẫn còn chưa xem, em có muốn xem không?”

Tiêu Dật nhảm chán đút thêm một miếng cam nữa vào trong miệng nhai nhóp nhép:

“Là thể loại phim gì?”

Trình Kiệt đáp:

“Hành động một tập”

Tiêu Dật gật đầu:

“Cũng được”

Trình Kiệt lấy điện thoại của mình đi về phía tivi làm một vài thao tác:

“Xem ở trên màn hình tivi nhìn cho rõ nhé”

Tiêu Dật đi vào trong phòng bếp lấy ra vài trái cam nữa muối từ từ vừa ăn vừa xem. Trình Kiệt đã ngã sẵn ở ghế sofa đợi Tiêu Dật tới, Tiêu Dật nhanh chóng tìm được chỗ ngồi thích hợp thoải mái ngồi tựa vào lồng ngực của Trình Kiệt ngồi bóc cam ăn. Màn hình tivi phía trước hiện lên một con số lớn từ 5 đang đếm ngược, Tiêu Dật tách một múi cam đưa tới trước miệng cho Trình Kiệt, Trình Kiệt lắc đầu không muốn ăn:

“Đừng làm loạn, tập trung xem phim đi”

Tiêu Dật bùi môi một mình ngồi ăn cam của mình, màn hình rất nhanh kết thúc dãy số đếm ngược kia, tiếp sau đó trên màn hình nhập nhằng một chút cuối cùng mới hiện rõ ra được hình ảnh, có điều... như thế nào lại có cậu ở trên này.

“Mau lại hôn miệng của em... Trình Kiệt mau lại hôn miệng em... hôn miệng của em”

“Trình Kiệt có thích miệng của em không hả?”

Tiêu Dật ném trái cam trên tay sang một bên vội vã muốn đứng dậy đi về phía tì vi rút điện thoại của Trình Kiệt ra, Trình Kiệt nhanh chóng kéo lấy tay của Tiêu Dật lại để cậu ngã ngã lên đùi mình rầm cười xấu xa:

“Đừng làm loạn, tập trung xem đi”

Sau đó đoạn ghi hình kia cứ tiếp tục chạy rất mượt, theo sau đó là tiếng nói của Tiêu Dật:

“Trình Kiệt có thích đậu đỏ của em không hả?”

“Thế còn Tiểu Dật Dật, Tiểu Dật Dật có thích hay không?”

Tiêu Dật cũng không ngờ rằng mình lại có thể nói ra những câu như vậy, thật là rất xấu hổ mà, cậu đưa tay lên bịt tai của Trình Kiệt lại gấp gáp nói:

“Anh đừng có nghe nữa, đừng có nghe nữa mà”

Trình Kiệt xấu xa đưa tay xuống phía dưới để ở trên đũng quần cậu cố tình bóp bóp:

“Anh thích ha ha”

Tiêu Dật dùng sức thoát khỏi vòng tay của Trình Kiệt ngay lập tức đi về phía tì vi rút điện thoại của Trình Kiệt ra muốn xóa đoạn ghi hình đáng xấu hổ kia đi. Trình Kiệt ở phía sau bất ngờ giật lấy điện thoại trên tay Tiêu Dật, vừa kịp lúc vẫn có thể bảo toàn lại được đoạn ghi hình đó. Tiêu Dật tức giận muốn vươn tay cướp điện thoại vỗ vỗ bằng được, cậu không thể để cho hắn giữ lại đoạn ghi hình xấu hổ của cậu được, thật xấu hổ chết mất thôi:

“Trình Kiệt anh sao lại xấu xa như thế hả, mau xóa cái đó đi”.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân
dtv-ebook.com

Chương 111: Đề Nghị

Trình Kiệt nhanh tay ôm lấy eo của Tiêu Dật, hắn cúi đầu hôn xuống đôi môi của cậu vừa lúc làm cho động tác đang làm loạn kia của cậu cũng dừng lại. Trình Kiệt ném điện thoại của mình xuống ghế sofa, hai tay tùy ý bắt đầu đưa tới mông của Tiêu Dật xoa nắn liên hồi, Tiêu Dật gần đây rất dễ bị khơi lên ham muốn, chỉ cần Trình Kiệt chạm tới da thịt cậu một chút thân thể kia liền sẽ giống như một thói quen tự động hợp tác với hắn. Trình Kiệt hôn tới bên cằm cổ của Tiêu Dật, bàn tay luồn vào trong áo của cậu di chuyển lên phía ngực kia khẽ trêu đùa, đúng lúc này chuông điện thoại của Trình Kiệt liền vang lên, Tiêu Dật giật mình dừng lại động tác:

“Điện thoại của anh”

Trình Kiệt bất ngờ kéo Tiêu Dật về phía ghế sofa phía sau, để cho cậu ngồi lên đùi hắn, hắn ngay cả liếc nhìn xem người gọi tới là ai cũng không thèm đã lập tức nhấn vào nút từ chối cuộc gọi rồi. Trình Kiệt chỉ vừa mới ôm lấy eo của Tiêu Dật định đưa tay xuống cởi quần của cậu ra thì điện thoại của hắn lại reo lên lần nữa, Tiêu Dật có điểm mất hứng nhíu mày đẩy Trình Kiệt ra một chút:

“Nghe điện thoại đi”

Trình Kiệt cũng có điểm bực bội, không biết là người nào đến thời điểm này lại làm hỏng việc tốt của hắn. Trình Kiệt nhấn vào nút tiếp nhận cuộc gọi, một tay mang điện thoại áp bên tai, một tay để ở trước bụng nhỏ của Tiêu Dật gãi nhẹ khiêu khích, hắn trầm giọng lên tiếng nói với người bên kia điện thoại, Tiêu Dật ngồi ở trên đùi của Trình Kiệt còn có suy nghĩ người này đúng là trở mặt thật nhanh, rõ ràng đối với cậu thì chính là đáng vẻ dịu dàng ân cần nhưng đối với người khác liền lạnh lùng như thế:

“Có chuyện gì?... Là thế sao... được... được... tôi biết r ă...”

Tiêu Dật phát hiện ra hai đôi lông mày của Trình Kiệt nhíu lại với nhau liền biết cuộc điện thoại kia nhất định đã thông báo cho hắn tin gì đó không được tốt, cậu có điểm lo lắng hỏi hắn:

“Có chuyện gì sao?”

Trình Kiệt luyến tiếc nhìn h ồly nhỏ trong lòng mình, ngày hôm nay xem ra vẫn không thể cùng người ta lăn lộn ở trên giường được r ă. Trình Kiệt cúi đầu hôn lấy miệng của Tiêu Dật một cái mới chậm rãi bỏ ra:

“Tiêu Dật, anh có chút chuyện phải đi giải quyết”

Tiêu Dật khó hiểu, hiện tại đã ngoài giờ làm việc rất lâu r ă không lý nào Trình Kiệt bị nhân viên gọi trở về tăng ca, nếu như không phải chuyện công việc thì chỉ có chuyện cá nhân mà thôi, rõ cuộc là ai gọi cho hắn lại khiến hắn gấp gáp muộn rời đi như thế. Trong lòng Tiêu Dật có điểm bất an, cậu đưa mắt nhìn thẳng về phía Trình Kiệt khẽ hỏi:

“Chuyện gấp lắm sao, đã muộn như thế này r ă...”

Trình Kiệt đưa tay khẽ gãi gãi vành tai nhỏ của Tiêu Dật:

“Ừ, buổi tối ngủ sớm một chút không cần đợi anh”

Tiêu Dật nắm chặt bàn tay thành nắm đấm nhỏ, vốn định lên tiếng hỏi xem là có chuyện gì nhưng cuối cùng cậu vẫn im lặng chỉ đứng dậy khỏi người Trình Kiệt. Trình Kiệt chỉnh lại quần áo trên người, hắn mang điện thoại bỏ vào túi áo r ă nhanh chóng bước ra phía cửa, Tiêu Dật đi ở phía sau hắn có chút mong đợi, mong hắn ít nhất cũng nên nói với cậu cái gì đó ví như chuyện là hắn có việc gấp gì, nhưng mà Trình Kiệt vừa ra đến cửa thì đã nhanh chóng rời đi r ă.

...

Buổi sáng ngày hôm sau Tiêu Dật có lịch hẹn gặp mặt với Phó Thiến, Phó Thiến chính là trợ lý mà đích thân Trình Kiệt tìm tới cho Tiêu Dật, người mà Trình Kiệt chọn lựa dĩ nhiên là phải có năng lực tốt. Phó Thiến lúc nhận được lời mời của Trình Kiệt cũng vô cùng bất ngờ, không nói đến chuyện là chính Trình Kiệt trực tiếp đứng ra đề nghị cô, chỉ nói đến chuyện Tiêu Dật rõ ràng không phải người của Trình thị, cũng không phải là nghệ sĩ đã có tên tuổi gì cả lại có thể được đích thân Trình tổng giám đốc lớn của công ty giải trí Trình thị ra mặt nhờ vả. Phó Thiến rất nhạy bén vừa nhìn liền có thể hiểu ra được một chuyện quan trọng chính là Tiêu Dật không phải là nhân vật tầm thường, hơn nữa mối quan hệ giữa cậu và Trình Kiệt lại càng không tầm thường hơn.

Phó Thiến là người đến trước đã ngã sǎn đợi ở quán cà phê, Tiêu Dật đến sau vài phút trước tiên là lịch sự nói một câu xin lỗi:

“Xin lỗi nhé tôi đến muộn, cô chờ đã lâu chưa?”

Phó Thiến không phải là người cao ngạo, chàng trai trước mặt cô đây tương lai chính là ông chủ của cô, là người sẽ trả tiền cho cô cho nên cô đương nhiên sẽ không ngay lập tức mà tỏ thái độ gì đó, dù sao thì người ta cũng rất nể mặt mà nói xin lỗi trước rã, Phó Thiến cười cười lắc đầu:

“Không sao đâu, tôi cũng vừa mới tối”

Tiêu Dật ngã xuống đối diện Phó Thiến, trước gọi một ly sữa tươi rã mới tự giới thiệu bản thân mình:

“Tôi gọi là Tiêu Dật 22 tuổi, sau này vẫn là phải nhờ cô chăm sóc rã haha”

Phó Thiến cũng cười một tiếng:

“Cậu là ông chủ của tôi, việc này hẳn là đương nhiên rã”

Phó Thiến có quan điểm làm việc riêng của mình, cô đã từng làm quản lý cho nhiều nghệ sĩ cho nên trong vấn đề này giữa nghệ sĩ và quản lý nhất định không nên có điều gì giấu giếm nhau cả, nếu như có bí mật chỉ e sau

này sẽ rất khó hợp tác lâu dài. Phó Thiến nhấp một ngụm cà phê rầm thắm thắn hỏi Tiêu Dật:

“Chúng ta sau này sẽ hợp tác lâu dài, cho nên có một số chuyện cậu hẳn là không nên giấu giếm tôi, cậu nói ra càng sớm bao nhiêu thì tôi sẽ có cách giải quyết giúp cậu càng tốt bấy nhiêu”

Tiêu Dật cũng cảm thấy như vậy, đối với sự trao đổi thắm thẳn này của Phó Thiến khiếun cho cậu càng thêm đánh giá cao về năng lực làm việc của cô ấy:

“Chuyện này là đương nhiên rầm”

Phó Thiến hỏi tiếp:

“Như vậy tôi có chuyện muốn hỏi cậu, tuy rằng có một chút liên quan đến vấn đề riêng tư của cậu, nhưng mà tôi nghĩ chuyện riêng tư của nghệ sĩ người quản lý cũng nên tìm hiểu một chút”

Tiêu Dật gật đầu:

“Cô cứ hỏi đi”

Phó Thiến đột nhiên nhỏ giọng cười:

“Là thế này, tôi được đích thân Trình tổng ra mặt đưa ra đề nghị nói tôi làm quản lý cho cậu, cậu không phải là nghệ sĩ của Trình thị chỉ là một nghệ sĩ tự do lại có thể được Trình tổng quan tâm như vậy, tôi cũng đã xem qua thông tin về cậu, nghe nói cậu lúc trước là nghệ sĩ thực tập cho Trình thị, như vậy tại sao không trở thành nghệ sĩ chính thức của Trình thị vẫn có thể được Trình tổng để ý tới như thế, quan hệ giữa cậu và Trình tổng có phải là...”

Tiêu Dật chỉ cần nghe mấy câu nói đầu kia của Phó Thiến đã có thể hiểu ra được ý tứ của cô ấy, cậu nghĩ sớm hay muộn thì Phó Thiến cũng biết được mối quan hệ giữa cậu và Trình Kiệt, nhân đây cô ấy đã hỏi rầm thì cậu cũng sẽ trả lời luôn:

“Này... chuyện đúng là như cô đang nghĩ đó”

Phó Thiến thấy Tiêu Dật đỏ mặt mỉm cười lén cười lớn một tiếng kêu lên:

“Như vậy thì quá tốt r ồi”

Tiêu Dật giật mình nhìn người xung quanh r ồi mới dùng ánh mắt ý nói Phó Thiến nhỏ tiếng một chút. Phó Thiến ho nhẹ một tiếng đi kèm chỉnh lại âm lượng giọng nói của mình xuống mức bình thường:

“Nếu như vậy thì sẽ rất thuận lợi, nhưng mà có điều tôi không hiểu là vì sao cậu không trở thành nghệ sĩ của Trình thị chứ, lấy mỗi quan hệ giữa cậu và Trình tổng thì việc này cũng không có gì quá khó khăn cả”

Tiêu Dật qua loa giải thích với Phó Thiến:

“Việc này là do tôi muốn trở thành một nghệ sĩ tự do đi”

Phó Thiến trong lòng thầm nghĩ Tiêu Dật ở trong Trình thị còn không đủ tự do hay sao, khẳng định Trình Kiệt sẽ làm cho cậu trở thành một minh tinh nổi tiếng, trở thành một nghệ sĩ tự do không có công ty giải trí phía sau chống lưng chỉ sợ còn vất vả hơn.

Buổi sáng ngày hôm ấy Phó Thiến và Tiêu Dật ng ồi trao đổi với nhau một số vấn đề, còn có nói tới chuyện đạo diễn Tạ Đình đang có dự án quay một bộ phim nhỏ nhưng vẫn chưa tìm được vai diễn chính thích hợp, Phó Thiến nói muốn cậu đi đến casting thử, Tiêu Dật đồng ý một tu ần sau sẽ cùng Phó Thiến đi đến đó thử vai.

Cả ngày hôm ấy Trình Kiệt không có gọi điện thoại cho cậu, bây giờ đã là 7 giờ tối đã tan tầm được hai tiếng đồng hồ r ồi nhưng tại vì sao vẫn chưa chịu gọi điện thoại tới cho cậu. Không phải Tiêu Dật không có ý định gọi điện thoại trước cho Trình Kiệt mà là mỗi khi cậu nhấn xong dây số quen thuộc kia r ồi lại chẳng hiểu sao không thể nhấn vào nút gọi đi được.

Tiêu Dật ăn cơm xong liền nhảm chán xuống dưới quảng trường lớn cách nhà không xa đi dạo một vòng. Trước đây không phải là Tiêu Dật chưa khi nào ở một mình cả, nhưng mà kể từ khi ở chung với Trình Kiệt đến hiện tại cậu lại chuyển ra ở một mình răi quả thật vô cùng cô đơn buồn chán, hơn nữa lúc này đây còn tồn tại một chút tổn thương cùng bất an bởi vì Trình Kiệt hình như quên mất cậu răi.

Tiêu Dật nhìn thấy có người cho thuê xe đạp liền bước tới thuê một chiếc xe đạp quanh quảng trường, không khí buổi tối đặc biệt mát mẻ Tiêu Dật một mình ngồi trên xe đạp di chuyển theo hình rich rắc giống như là vượt chướng ngại vật quanh mấy cái trụ nhỏ bên đường, nếu như không có Trình Kiệt ở bên cạnh Tiêu Dật sẽ tự tìm mấy trò như vậy để giết thời gian, cảm giác giống như là mọi thời gian của cậu đều dành cho hắn hết, đến bây giờ không có hắn nữa liền không biết dùng thời gian cho việc gì vậy. Tiêu Dật đạp xe được một lúc liền trả lại cho ông chủ cửa hàng.

“Ông chủ, trả xe cho ông”

Ông chủ cửa hàng nhìn qua khoảng hơn bốn mươi tuổi, lúc Tiêu Dật dắt xe ra trả liền hỏi thế này:

“Cậu có phải là đã từng xuất hiện trên tạp chí răi hay không?”

Tiêu Dật có điểm bất ngờ, không nghĩ tới lần ấy chỉ là người mẫu nhỏ chụp hình trang sức cho Sứ Cát Cát thôi mà vẫn có người nhận ra được cậu:

“Lúc trước tôi quả thật có làm người mẫu chụp hình cho Sứ Cát Cát”

Ông chủ cho thuê xe đạp trên quảng trường là trưởng phòng tiếp thị của công ty thể thao Đỗ thị, buổi tối ngày hôm nay ở trên quảng trường làm thêm giờ mục đích là muốn hoàn thành công việc quảng bá mẫu xe đạp mới của công ty, vừa mới răi lúc Tiêu Dật đạp xe có lấy máy điện thoại ghi lại khoảnh khắc cậu đi xe đạp, vừa xem qua một hồi liền thấy cậu rất thích hợp trở thành người mẫu quảng cáo hãng xe mới này của công ty thế cho nên liền đề nghị với cậu:

“Là thế này, đây là hàng xe chuẩn bị bày bán trên thị trường của công ty chúng tôi, chúng tôi ngày hôm nay mang xe đẹp tới chỗ này là muốn mọi người có thể trải nghiệm một chút cũng là muốn mọi người có thể góp ý kiến để chúng tôi cải tiến một số những chỗ mà mọi người cảm thấy không vừa ý...”

Trưởng phòng tiếp thị kia đang nói liền dừng lại một chút, Tiêu Dật gật gật đầu nhìn chiếc xe đẹp mới tán thưởng:

“Xe rất tốt”

Trưởng phòng tiếp thị cười ha ha:

“Vừa mới rã cậu đẹp xe đẹp tôi có dùng máy điện thoại ghi lại, cảm thấy cậu rất thích hợp làm người mẫu đại diện cho dòng sản phẩm mới ra mắt này của chúng tôi, không biết cậu có hứng thú hay không?”

Tiêu Dật bất ngờ không nghĩ tới mình chỉ là tình cờ đi dạo phố một vòng liền kiếm được công việc, cậu nhìn chằm chằm người đàn ông phía trước vẫn còn có chút do dự vì bản thân cậu cũng không biết ông ta có phải lừa đảo hay không. Trưởng phòng tiếp thị có lẽ nhận ra được suy nghĩ của Tiêu Dật liền từ trong túi áo lấy ra danh thiếp của mình đưa cho cậu:

“Đây là danh thiếp của tôi, nếu như cậu đăng ý có thể liên hệ với tôi”

Tiêu Dật tiếp nhận lấy danh thiếp của người đàn ông đó, trên tấm nhựa cứng có ghi Hoa Hoạch chức vụ trưởng phòng tiếp thị của công ty thể thao Đỗ thị. Tiêu Dật cũng có biết qua công ty này, công ty này xem như cũng có thương hiệu riêng biệt, các mặt hàng phân phối đa số đều là đồ dùng trong nước, thỉnh thoảng cũng có xuất khẩu ra nước ngoài, tuy rằng không phải là công ty cực kỳ nổi tiếng nhưng cũng xem như là có tiếng tăm, lần trước ở nhà Trình Kiệt cậu có để ý thấy máy tập chạy của hắn cũng là mang thương hiệu của công ty thể thao Đỗ thị, còn có để ý vài chiếc áo thể thao Trình Kiệt hay mặc cũng là của công ty này:

“Hoa tiên sinh phải không? Ngày mai tôi sẽ chủ động liên hệ!”

Tiêu Dật trở về nhà muộn mang tin tức này báo cho Trình Kiệt biết nhưng mà gọi điện liền phát hiện ra điện thoại của Trình Kiệt không liên lạc được, cậu nhíu mày lo lắng không biết hắn rốt cuộc đã đi đâu. Tiêu Dật chợt nghĩ ra Tiểu Khiết, cậu nhìn thấy tài khoản cá nhân của Tiểu Khiết còn sáng đèn liền gửi cho cô ấy một tin nhắn.

[Sóc Nhỏ]: Tiểu Khiết, Trình Kiệt cả ngày hôm nay có tới công ty hay không?

Tiêu Dật im lặng chờ đợi, rất nhanh nhìn thấy hiển thị dòng đã xem nhưng mãi vẫn không thấy Tiểu Khiết có ý định nhắn tin trả lời cho cậu. Tiêu Dật bắt đầu sốt ruột, trong lòng cực kỳ khó chịu, cậu ngẩng thất thẫn nhìn điện thoại một hồi mới nhớ ra mình phải báo tin này cho Phó Thiến biết dù sao bây giờ cô ấy cũng là người quản lý của cậu rồi.

“Phó Thiến, cô thấy công ty thể thao Đỗ thị có được hay không? Vừa mới rã tôi mới nhận được lời đề nghị từ công ty đó muốn tôi làm người mẫu chụp hình cho dòng xe đẹp chuẩn bị ra mắt của bọn họ”

Phó Thiến ở bên này cẩn thận mở máy tính lên mạng xem một số thông tin về công ty đó cùng những phản hồi của khách hàng liền gật đầu:

“Công ty thể thao Đỗ thị cũng khá được, tôi nghĩ có thể hợp tác một chút”

Tiêu Dật nhìn tấm danh thiếp trong tay:

“Hôm nay trưởng phòng tiếp thị bên đó có đưa danh thiếp cho tôi, tôi cũng chưa có hẹn với người ta khi nào gặp mặt lại, lát nữa tôi sẽ gửi số điện thoại của người đó cho cô”

Phó Thiến gật đầu nói vài câu rồi cúp máy luôn.

Phó Thiến làm việc rất chuyên nghiệp, ngay ngày hôm sau đã chủ động liên lạc với Hoa Hoạch chọn một giờ hợp lý để hai bên gặp mặt. Hoa Hoạch đồng ý hẹn gặp lúc 9 giờ sáng, để cho thấy được sự mong muốn hợp tác của bên mình Phó Thiến còn đặc biệt nhắc nhở Tiêu Dật đi sớm

một chút. Lúc hai người tới chỗ hẹn là 8 giờ 55 phút vẫn còn 5 phút nữa mới tới giờ hẹn gặp mặt đã thấy Hoa Hoạch ngã ở đó từ trước rã, Tiêu Dật cũng có chút bất ngờ, Phó Thiến vừa đi vừa nói nhỏ với cậu:

“Xem ra bên đó cũng rất muốn hợp tác với cậu đấy”

Phó Thiến cùng Tiêu Dật ngã xuống đối diện Hoa Hoạch, Phó Thiến cười cười nói:

“Thật ngại quá lại để trưởng phòng Hoa đợi rã”

Hoa Hoạch cũng thoải mái xua tay:

“Không sao, thật ra cũng còn 5 phút nữa mới tới giờ hẹn”

Buổi sáng hôm ấy Hoa Hoạch mang đoạn ghi hình mà mình ghi lại được của Tiêu Dật tối qua cho cấp trên xem, cấp trên xem xét một hồi liền gật đầu đưa tới cho tổng giám đốc của công ty đó sau ấy rất nhanh liền được tổng giám đốc gật đầu đồng ý, hơn nữa còn đặc biệt nhắc nhở lại rằng nhất định phải ký được hợp đồng với Tiêu Dật, thế cho nên ngày hôm nay để tỏ rõ thành ý Hoa Hoạch mới chọn một nhà hàng rất được cõi ý đến sớm 15 phút đợi Tiêu Dật trước ở đó.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân
dtv-ebook.com

Chương 112: Anh Đi Đầu Thê

Tiêu Dật cũng cảm thấy bất ngờ khi nghe thấy phía bên công ty thê thao Đỗ thị nói ra điều ngộ đối với cậu, quả thật là Tiêu Dật cũng không ngờ rằng nó tốt như thế, nếu như không phải hôm nay cậu đi cùng với Phó Thiến thì cậu còn nghĩ rằng phía bên công ty đó lừa đảo mình. Phó Thiến trao đổi rất nhiều với Hoa Hoạch, mỗi vấn đề đều mang ra hỏi rất kỹ càng chắc chắn, cuối cùng cô ấy mới quay sang Tiêu Dật gật đầu một cái. Hoa Hoạch đã thảo sẵn hợp đồng chỉ cần Tiêu Dật ký vào là được, Tiêu Dật yên tâm cầm bút ký xuống sau đó Hoa Hoạch có ngã lại nói chuyện một chút với hai người bạn cậu rã trở về luôn.

Ngày hôm nay căn bản không có chuyện gì làm cả cho nên Phó Thiến cũng trở về nhà, Tiêu Dật cả ngày không gọi điện được cho Trình Kiệt liền đến công ty xem hắn. Tiêu Dật trước đây thường đi theo Trình Kiệt đi làm cho nên không cần có thẻ miễn nhiên được đi thẳng vào trong, hôm nay một mình đi tới tìm người liền bị lê tân ở bên ngoài chặn lại:

“Xin hỏi tiên sinh tìm ai?”

Tiêu Dật phát hiện ra đây hình như là lê tân mới tới, lúc trước cậu không có nhìn thấy cô ấy bao giờ cả:

“Tôi đến tìm Trình tổng”

Lê tân vẫn khẽ mỉm cười ôn nhu hỏi:

“Tiên sinh có hẹn trước hay không?”

Tiêu Dật lắc đầu:

“Không có, nhưng mà cô cứ nói tên của tôi là Tiêu Dật”

Lẽ tân kia vẫn giữ thái độ hòa hoãn mỉm cười:

“Tiên sinh nêu như ngài không có hẹn trước vậy thì phiền ngài trở về, Trình tổng hiện tại không có ở công ty”

Tiêu Dật nghi ngờ, rõ ràng lẽ tân này vừa hỏi cậu có hẹn trước hay không, cậu nói không có cô ta liền nói Trình Kiệt không có ở công ty, nhất định là cô ta đang muốn đuổi cậu về. Tiêu Dật không có cách nào khác, gọi điện thoại cho Trình Kiệt thì không được cho nên liền tự động quay trở về, Tiêu Dật đi thẳng đến nhà Trình Kiệt, thuần thục mở ra cánh cửa được cài khóa điện tử bằng mật mã kia. Bây giờ vẫn là giờ đi làm cho nên Trình Kiệt không có nhà là đi đâu hiển nhiên rồi, Tiêu Dật ngồi ở ghế sofa đợi Trình Kiệt trở về, ngồi một lúc cảm thấy nhàn chán liền ngủ quên mất lúc tỉnh lại phát hiện ra trời đã tối rồi, Tiêu Dật lấy điện thoại ra nhìn phát hiện bây giờ là 7 giờ, cậu nhíu mày nhìn xung quanh một hồi chắc chắn Trình Kiệt vẫn chưa về nhà, Tiêu Dật lại gọi điện cho Trình Kiệt lần này thì điện thoại của hắn đã mở máy, không có như mọi khi nữa Tiêu Dật phải đợi một lúc thì mới có thể nghe được giọng nói quen thuộc phía bên kia đàu dây:

“Trình Kiệt...”

Trình Kiệt có vẻ mệt mỏi ừm một tiếng:

“Tiểu Dật, anh cũng đang định gọi cho em đây”

Tiêu Dật nghe thấy giọng nói của Trình Kiệt trong lòng chẳng hiểu sao lại nhói lên một chút:

“Anh đi đâu thế?”

Trình Kiệt đáp:

“Anh đi công tác”

Tiêu Dật mím môi, cậu có cảm giác rất đa nghi:

“Anh đi công tác sao, khi nào anh mới về?”

Trình Kiệt cười nhẹ:

“Hai ba ngày nữa, sẽ sớm trở về với em”

Tiêu Dật im lặng một lúc mới nói tiếp:

“Đúng rồi Trình Kiệt, em nói cho anh nghe...”

Đúng lúc này Tiêu Dật nghe thấy ở phía bên kia đàu dây có một giọng nữ gọi Trình Kiệt, hình như là Trình Kiệt đang đi ăn tối cùng với rất nhiều người thì phải. Trình Kiệt chỉ đáp một tiếng đã biết rã tiếp tục quay sang nói chuyện điện thoại với Tiêu Dật:

“Tiểu Dật, em muốn nói gì?”

Tiêu Dật trong lòng có điểm buồn bực nhưng vẫn không nói cho Trình Kiệt biết:

“Cũng không có gì quan trọng cả đâu, có người gọi anh rồi anh mau qua đó đi”

Trình Kiệt khẽ thở dài, mấy ngày nay phát hiện ra trong công ty có nội gián, đến khi tìm ra được thì người đó đã gây ra tổn thất không hề nhỏ cho công ty, Trình Kiệt phải đích thân tự mình đi giải quyết xin lỗi đối tác, hắn đến tại thời điểm này mới mở máy điện thoại của mình là vì sợ nghe được giọng của Tiêu Dật rã sẽ nhạy không được mà bay về với cậu:

“Um, Tiểu Dật em nhớ ăn uống đúng giờ đó”

Tiêu Dật ở bên này tự động gật đàu:

“Đã biết rồi, anh cũng vậy”

Tiêu Dật muốn nói chuyện với Trình Kiệt nhưng có một số chuyện cậu lại chẳng thể nào mở miệng nói ra được, Tiêu Dật thở dài nhìn căn phòng lớn trống trải một lượt rã quyết định đứng dậy ra về, vừa

mới rã cậu vẫn còn quên chưa hỏi thời gian chính xác là khi nào Trình Kiệt vã. Có thể Tiêu Dật lúc trước luôn được Trình Kiệt để ý tới mà quên mất đi cảm giác nếu như một ngày không được nhìn thấy hắn cậu sẽ cũng buồn bã như thế này, Trình Kiệt có nói nếu như không được nhìn thấy cậu nhất định sẽ nhớ cậu nhưng mà cả ngày hôm qua hắn ngay cả một cuộc điện thoại cũng không liên lạc với cậu, cái này tức là hắn cũng sẽ không nhớ cậu như òa như đã nói.

...

Buổi sáng ngày hôm nay Tiêu Dật có hẹn với công ty thể thao Đỗ thị đến chụp hình, cậu được nhân viên Đỗ thị đưa tới một gian phòng trưng bày đồ thể thao rất lớn, nhân viên ở bên cạnh giới thiệu qua với cậu một lượt:

“Tiêu tiên sinh chỗ này những sản phẩm sắp tới sẽ ra mắt của chúng tôi, trong hợp đồng có ghi là công ty sẽ tặng cho cậu ba món đồ, cậu hiện tại có thể tự ý lựa chọn một chút sau đó chúng ta sẽ đi đến chỗ chụp hình, bởi vì thợ chụp hình của chúng tôi đột nhiên có việc đột xuất cho nên buổi chụp hình không còn có cách nào khác là phải hoãn lại ba mươi phút, rất mong cậu thứ lỗi cho sự xuất lận này của chúng tôi”

Tiêu Dật nhìn gian phòng lớn trưng bày mấy đồ thể thao đắt giá một lượt, có vợt cầu lông, vợt tennis, còn có xe đạp địa hình, giày thể thao nói chung những vật dụng vãnh vực thể thao đều đủ cả. Tiêu Dật không phải là người cuồng luyện tập cho nên mấy thứ đón này cậu căn bản không có hứng thú gì cả:

“Phó Thiến cô có thích cái gì ở chỗ này hay không?”

Phó Thiến nhìn qua một lượt rã lắc đầu:

“Tôi sao? Thời gian làm việc còn không đủ lấy đâu ra thời gian luyện tập thể thao đây”

Tiêu Dật nâng bước đi vã phía chỗ trưng bày mấy chiếc áo thể thao của nam xem xét một hã, đúng lúc này có thêm ba người đàn ông nữa tiến

vào, Tiêu Dật cũng không có để ý nhì ài vì nghe ra được bọn họ hình như cũng là đến mua đ ô

“Lương tổng, đây đ àu là những sản phẩm mới nhất bên chúng tôi, vẫn còn chưa ra mắt trên thị trường, ngài thích cái gì cứ nói với chúng tôi”

Người được gọi là Lương tổng kia đi ở bên cạnh còn có một người đàn ông trẻ tuổi nữa, Phó Thiến nghe thấy tiếng người nói chuyện cũng quay qua đó nhìn một chút, vừa nhìn liền cảm thấy chàng trai đi bên cạnh người được gọi là Lương tổng kia có chút quen mắt hơn nữa xem ánh mắt của hai bọn họ nhìn nhau hình như là có điểm gì đó kỳ quái.

“Đại Thiêm, em xem nên mua cái gì thì thích hợp đây?” Người được gọi là Lương tổng quay sang nhìn chàng trai bên cạnh

“Ba của anh không phải là có chơi tennis sao, mua cho ba một cây vợt thật tốt đi” Chàng trai kia đáp

Tiêu Dật xem áo xong r ồi liền quay v ề phía chỗ Phó Thiến muốn qua đó ng ă, đúng lúc này cậu nhìn thấy trong phòng xuất hiện một chàng trai nhìn có nét rất giống cậu, người đó có dáng người cũng giống như cậu, đôi mắt rất lớn, nước da nâu bánh mật, đặc biệt là còn có l e chí giống như l e chí của cậu. Tiêu Dật thất th àn một chút, chàng trai kia cũng thật th àn một chút, sau đó người đàn ông đi cùng chàng trai kia có vẻ không được vui cho lắm tr ầm giọng lên tiếng:

“Đại Thiêm, em nhìn cái gì thê?”

Chàng trai kia giật mình xoay người đi v ề phía anh ta nói nhỏ một tiếng:

“Nhìn cái gì chứ, Đông anh nhìn xem cậu ấy nhìn có một chút giống em”

Không biết là do hai người phía trước không ngại ngùng gì cả hay là do trong phòng rất yên tĩnh mà Tiêu Dật có thể nghe ra được ngữ điệu trong lời nói của chàng trai kia đối với người đàn ông nọ hình như có mối quan

hệ không tầm thường, nếu như cậu đoán không ăn thì mối quan hệ của hai người dường như cũng đồng dạng giống như giữa cậu và Trình Kiệt... chỉ có điều rằng chàng trai kia rất có dũng khí ngay cả ở trước mặt người lạ cũng không có gì ngại ngùng mà rất tự nhiên.

Tiêu Dật xoay người đi tới chỗ của Phó Thiến ngồi xuống, Phó Thiến nghiêng đầu sang nói nhỏ với cậu:

“Người kia sao lại có nét giống cậu như thế?”

Tiêu Dật cũng hạ giọng:

“Tôi cũng cảm thấy thế”

Sau đó Tiêu Dật lại nghe được một đoạn đối thoại của hai người kia như thế này.

“Cậu ta họ Tiêu không phải họ Triệu, không thể nào có mối quan hệ gì với em được đâu”

Chàng trai kia nhíu mày:

“Anh sao lại biết hả?”

Tiêu Dật cũng thật sự là muốn hỏi câu hỏi này, người đàn ông kia như thế nào còn biết họ của cậu nữa. Tiêu Dật nhìn qua vừa thấy cảnh người đàn ông kia đưa đầu ngón tay điểm vào chóp mũi của chàng trai nọ, ánh mắt còn mang theo nét cười cưng chiết:

“Em không nhớ sao, ngày hôm qua không phải đưa em đi ăn cùng với tên họ Trình kia sao, hắn ta lúc đó còn nhìn em thất thần một chút, sau đó anh có hỏi hắn ta, hắn ta liền mang điện thoại đưa cho anh xem, trong điện thoại là có hình chụp của cậu ta”

Chàng trai kia a lên một tiếng, Tiêu Dật ở bên này phát hiện ra một điều ngày hôm qua Trình Kiệt cả ngày không có gọi điện cho cậu, nhưng mà lại nghe thấy hai người kia nói ngày hôm qua có gặp mặt Trình Kiệt, như vậy

Trình Kiệt nhất định là vẫn ở Bắc Kinh ngày hôm qua, hắn ở Bắc Kinh tại sao lại không liên lạc với cậu chứ. Tiêu Dật mím môi, sau đó chính là cái miệng nhanh hơn cái đàu liền thốt lên:

“Hai người ngày hôm qua gặp Trình Kiệt sao?”

Hai người đàn ông kia một là Lương Đông chính là Lương tổng của công ty tài chính Lương thị, người còn lại là Triệu Tử Thiêm là thư ký của hắn kiêm luôn vợ của hắn, chính xác phải dùng từ vợ bởi vì hai người sớm đã sang Pháp đăng ký kết hôn. Triệu Tử Thiêm theo phản xạ quay lại nhìn Tiêu Dật đáp:

“Đúng thế, cậu có chuyện gì sao?”

Tiêu Dật giật mình vội vàng ho một tiếng rã lắc đầu, cậu cũng chẳng hiểu tại sao mình lại kích động như vậy nữa tự nhiên lại lớn tiếng như thế:

“Không có, tôi chỉ tiện miệng hỏi thôi”

Lương Đông không có để ý nhiều, hắn đưa tay khoác lên eo của Triệu Tử Thiêm muốn kéo cậu qua chỗ trưng bày vợt tennis chọn đồ. Triệu Tử Thiêm rất là tinh ranh, xem thái độ kia của Tiêu Dật liền có thể lờ mờ hiểu ra chuyện gì đó rõ ràng, lúc cậu đi đến chỗ chọn vợt tennis còn không quên nhỏ giọng ghé vào tai Lương Đông nói thế này:

“Em đến nói chuyện với cậu ta một chút nhé”

Lương Đông không có suy nghĩ nhiều đã trực tiếp từ chối, lực ở tay cũng tăng thêm một phần siết lấy eo của người ta:

“Không”

Triệu Tử Thiêm cười hì hì nhéo vào tay Lương Đông một cái:

“Một chút thôi, lát nữa về chúng ta cùng chơi bi a”

Tiêu Dật ngã một lúc liền thấy Triệu Tử Thiêm đi về phía mình:

“Cậu cũng đến đây mua đ`ô sao?”

Tiêu Dật lắc đ`ầu:

“Không có, tôi đến làm việc”

Triệu Tử Thiêm ôm một tiếng:

“Làm việc sao, như vậy tôi đang muốn tìm mua một cây vợt tennis tặng cho ba tôi, cậu có thể tư vấn giúp tôi hay không?”

Tiêu Dật lại lắc đ`ầu:

“Tôi không phải nhân viên của Đỗ thị, tôi là đến chụp hình quảng cáo thôi”

Triệu Tử Thiêm có vẻ có hứng thú nhanh chóng ng`ã xuống bên cạnh
Tiêu Dật:

“Chụp hình quảng cáo sao? Như vậy cậu cũng là một nghệ sĩ hả?”

Tiêu Dật cười cười:

“Cũng không phải, chẳng qua chỉ là mới vào nghề mà thôi”

Triệu Tử Thiêm chỉ tay về phía Lương Đông:

“Nói cho cậu biết nhé anh ấy cùng với tôi lúc đ`ầu cũng xuất thân từ
nghệ sĩ đó, chúng tôi là diễn viên”

Tiêu Dật nhìn Triệu Tử Thiêm ở bên cạnh không tin tưởng, người này
nhất định là đang đùa với cậu mà thôi. Triệu Tử Thiêm nhận ra được suy
nghĩ trong lòng của Tiêu Dật liền nói tiếp:

“Cậu không tin chứ gì, cậu không biết cũng phải thôi bởi vì chúng tôi
căn bản không phải là nghệ sĩ nổi tiếng gì, anh ấy xuất đạo được 2 năm
li`ên thoi còn tôi được 5 năm”

Triệu Tử Thiêm từ trong túi quần lấy điện thoại của mình mở ra mục hình ảnh, trong điện thoại nhìn giống như là poster phim của hai người:

“Nhìn đi, đây là bộ phim đầu tiên của chúng tôi đó”

Tiêu Dật liếc nhìn qua điện thoại của Triệu Tử Thiêm phát hiện ra trong hình quả thật là hai người này, bất quá nhìn sao cũng có chút trẻ hơn so với bây giờ:

“Này là phim thể loại đó sao?”

Triệu Tử Thiêm cười xấu xa:

“Nói cho cậu biết bây giờ tìm trên mạng sẽ không thấy bộ phim đó nữa đâu”

Tiêu Dật vẫn không tin tưởng lắm, chỉ là nửa tin nửa ngờ mà thôi:

“Như vậy hai người là phim giả tình thật hay sao?”

Triệu Tử Thiêm cất điện thoại lại vào trong túi quần:

“Cũng không phải như vậy, trước lúc đóng phim anh ấy đã yêu tôi rồi”

Tiêu Dật cũng bất ngờ trước thái độ thản nhiên này của Triệu Tử Thiêm, người này hình như là không có một chút ngượng ngùng nào khi nhắc đến vấn đề này cả. Tiêu Dật cảm thấy nếu như mình được như Triệu Tử Thiêm thì tốt rồi, lại có thể thản nhiên mà không cần quan tâm tới bất cứ người xung quanh.

“Phải rồi, tôi gọi là Triệu Tử Thiêm” Triệu Tử Thiêm đưa tay về phía trước chào hỏi

Tiêu Dật cũng đưa tay ra nắm lấy tay của Triệu Tử Thiêm:

“Tôi là Tiêu Dật”

Triệu Tử Thiêm cười cười:

“Có phải cậu đang quen với Trình tổng hay không?”

Tiêu Dật hả một tiếng, cậu không nghĩ tới Triệu Tử Thiêm nhanh như thế lại có thể đoán ra được, hơn nữa càng không ngờ rằng người này lại thẳng thắn hỏi ra câu này với cậu. Triệu Tử Thiêm quan sát biểu cảm trên gương mặt của Tiêu Dật lại thấy buồn cười:

“Như vậy là đúng rồi có phải không, tôi nói cho cậu biết nhé ngày hôm qua tôi cùng với Đông có đi dùng bữa với anh ta, anh ta lúc nhìn thấy tôi cũng thất thần một chút đấy, nhưng mà là bởi vì tôi với cậu nhìn giống nhau mà thôi, chúng ta đúng là có nét rất giống nhau đúng không nhất định là có duyên rồi” Nói rồi Triệu Tử Thiêm liền lấy ra danh thiếp của mình đưa cho Tiêu Dật: “Cho cậu tấm danh thiếp của tôi”

Tiêu Dật tiếp nhận lấy tấm danh thiếp từ trên tay của Triệu Tử Thiêm nhìn xuống đó một chút, cuối cùng vẫn là quyết định hỏi anh ta một câu:

“Hôm qua hai người gặp Trình Kiệt sao, có thể nói cho tôi biết thời điểm là lúc nào hay không?”

Triệu Tử Thiêm cũng không có ý định giấu giếm gì cả đáp lời luôn:

“Là buổi trưa thì phải, tôi không nhớ rõ lúc mấy giờ đâu”

Đúng lúc này Lương Đông đi về phía bọn cậu lên tiếng gọi Triệu Tử Thiêm:

“Đại Thiêm, qua đây đi”

Triệu Tử Thiêm nhanh chóng chào tạm biệt Tiêu Dật rồi chạy về phía Lương Đông:

“Chọn được vợt tennis cho ba rồi sao?”

Lương Đông nhíu mày nhìn Triệu Tử Thiêm khẽ trách móc:

“Đòi kéo anh đến đây cho bằng được, lúc tới lại để anh phải tự mình đi chọn đồ”.

Triệu Tử Thiêm nhón chân lên hôn nhẹ vào môi của Lương Đông, hành động vô cùng tự nhiên giống như là mọi người xung quanh đều hoàn toàn không có vậy:

“Hôn một cái đã được hay chưa”.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân
dtv-ebook.com

Chương 113: Đỗ Thư Cách

Tiêu Dật ngã một lúc liền được nhân viên của Đỗ thị đưa tới chỗ chụp hình, Đỗ thị không phải mời duy nhất mình cậu làm người mẫu chụp hình mà còn mời thêm hai cô gái khác nữa. Lúc Tiêu Dật đi tới chỗ chụp hình thì hình như hai cô gái đó cũng vừa mới tới, Tiêu Dật còn nghe ra được cuộc nói chuyện giữa họ chụp hình được mời tới và nhân viên Đỗ thị nói chuyện với nhau, nội dung cuộc nói chuyện đại loại là họ chụp hình kia tới đã lâu rãnh nhưng người mẫu vẫn chưa xuất hiện, Tiêu Dật ngẫm một chút có lẽ là không phải họ chụp hình có việc đột xuất phải hoãn lại ba mươi phút mà là do hai cô gái kia không chịu đến đúng giờ.

Hai cô gái kia một là người của Lạc thị ảnh nghiệp, một là người của Hợp Cảnh, so với một người chỉ mới vào nghề như cậu hơn nữa còn không có công ty phía sau dĩ nhiên sẽ không được đối xử hòa ái cho lắm, dù sao Tiêu Dật cũng không có hứng thú muốn tạo lập mối quan hệ với hai người này. Tiêu Dật đang ngã làm tóc thì điện thoại của cậu chợt reo lên, lúc cầm điện thoại lên phát hiện người gọi tới là Trình Kiệt, Tiêu Dật nhìn xung quanh một hồi cuối cùng vẫn quyết định tiếp nhận cuộc gọi của hắn, giọng nói cũng hạ xuống một chút âm lượng nữa:

“Trình Kiệt...”

Trình Kiệt ở bên này đang là giờ nghỉ trưa cho nên mới có thời gian gọi điện nói chuyện với hổ ly nhỏ nhà mình một chút:

“Nghe nói em ký hợp đồng chụp hình quảng cáo với Đỗ thị phải không?”

Tiêu Dật liếc nhìn về phía Phó Thiến một cái rồi mới đáp lời:

“Là Phó Thiên nói cho anh hả?”

Trình Kiệt tự mình tìm cho Tiêu Dật một quản lý chính là muốn người quản lý này thay hắn giám sát Tiêu Dật, mọi nhất cử nhất động của cậu đều phải bảo cho hắn biết, cũng là hết cách r ā bởi vì hắn là lo lắng cho cậu:

“Ừ, em đang làm gì?”

Tiêu Dật trả lời:

“Đang hóa trang chuẩn bị chụp hình”

Trình Kiệt khàn giọng:

“Chụp một tấm gửi tới cho anh xem đi”

Tiêu Dật hạ giọng:

“Không muốn, ở đây có nhiều người lắm”

Trình Kiệt im lặng một lúc mới nói tiếp:

“Anh rất nhớ em”

Tiêu Dật nghe thấy câu nói này trong lòng chẳng hiểu sao m êm nhũn, sau đó cậu chợt nhớ tới một vấn đ ērằng hai ngày trước Trình Kiệt rõ ràng vẫn ở Bắc Kinh nhưng lại không hề liên lạc với cậu:

“Trình Kiệt, ngày hôm nay đến Đỗ thị em gặp một người nhìn rất là giống em, anh ta tên là Triệu Tử Thiêm”

Trình Kiệt vẫn bình thản đáp lời:

“Vậy hả, anh cũng từng gặp qua cậu ta r ā”

Tiêu Dật chậm rãi nói tiếp:

“Sau đó em có cùng anh ta nói chuyện vài câu, anh ta nói hai ngày trước anh cùng anh ta đi ăn cơm”

Trình Kiệt ở bên này sửa lại lời nói của Tiêu Dật:

“Cậu ta đi cùng với Lương tổng của Lương thị, ba người bọn anh là đi bàn công việc thôi”

Tiêu Dật ừ nhẹ:

“Anh ta cũng nói như thế, nhưng mà hai ngày trước anh vẫn ở Bắc Kinh... tại vì sao không gọi điện cho em?”

Trình Kiệt khẽ nhếch môi, hắn nghe ra được giọng nói của Tiêu Dật hình như đang không vui:

“Anh buổi sáng hôm ấy bàn chuyện xong liền ra sân bay luôn cho nên mới không có thời gian liên lạc với em”

Tiêu Dật nhíu mày:

“Chuyến công tác này quan trọng lắm sao, anh đến một tin nhắn nói mình sẽ đi công tác cũng không chịu gửi tới”

Trình Kiệt cười nhẹ:

“Là anh sơ suất r`ää”

Tiêu Dật thở dài:

“Như vậy khi nào thì anh mới v`ää”

Trình Kiệt dỗ dành:

“Công việc vẫn chưa giải quyết xong, cũng không biết tới khi nào mới có thể trở v`ää, em có muốn cái gì không anh mua cho em”

Tiêu Dật có điểm thất vọng khẽ nói:

“Không cần đâu”

Trình Kiệt thật sự rất muốn nhìn thấy gương mặt của Tiêu Dật lúc này, nghe âm điệu trong giọng nói kia của cậu hình như đang rất buồn phiền:

“Tiểu Dật, thời gian tiếp theo sẽ không gọi điện cho em được, anh sẽ nhanh chóng giải quyết công việc nhanh nhất có thể”

Tiêu Dật nghe Trình Kiệt nói thời gian tiếp theo không gọi điện liền nhíu mày, cho dù công việc của hắn có bận rộn đến mấy đi chăng nữa thì cũng phải có thời gian ăn uống, khi ấy hắn có thể gọi cho cậu vài phút không phải được rã hay sao. Tiêu Dật vẫn còn đang mông lung suy nghĩ thì Trình Kiệt ở bên này đã nhanh chóng nói phải đi làm việc rã:

“Tiểu Dật, anh đi làm việc đây, sẽ sớm trở về với em”

Tiêu Dật vừa mới rã cứ thản nhiên nói chuyện như vậy mà không để ý tới sự xuất hiện của người xung quanh, lúc cậu cúp điện thoại xuống thở dài một hơi mới phát hiện ra mọi người đều đang nhìn mình chằm chằm, Tiêu Dật xấu hổ ho nhẹ một tiếng rã với lấy chai nước phía trước mặt uống một ngụm.

Tiêu Dật cho đến thời điểm hiện tại vẫn không biết tại vì sao Đỗ thị lại cho cậu phúc lợi lớn đến thế, vừa mới rã lúc nghe một nữ nghệ sĩ bên Lạc thị ảnh nghiệp trao đổi với người quản lý của mình, số tiền nhận được của cô ấy so với số tiền của cậu ít hơn một nửa. Cho dù hai cô gái kia không phải là nghệ sĩ nổi tiếng gì, với số tiền được trả cũng rất vừa với tên tuổi của cô ấy hiện giờ, nhưng mà tên tuổi của cậu so với cô gái kia cắn bản không có gì đáng nói tới cả thế mà cậu lại được một loạt những phúc lợi vô cùng tốt như thế.

Tiêu Dật thay rất nhiều quần áo, may mắn lần này không cần phải chụp ngoại cảnh nếu khẳng định sẽ rất mệt. Trong phòng chụp từ phía đầu có ánh đèn chiếu thẳng vào người cậu, thời tiết hiện tại vẫn khá nóng cho nên nhiệt độ từ những ánh đèn kia chiếu lên người sẽ rất là khó chịu. Lúc buổi chụp hình diễn ra được một nửa thì có một người đàn ông trẻ xuất

hiện, thợ chụp hình vốn rất khó tính lúc này nhìn thấy người đàn ông kia cũng dừng lại chào hỏi một tiếng:

“Đỗ tổng”

Tiêu Dật theo phản xạ ngẩng đầu lên nhìn thử phát hiện ra người đàn ông trước mặt nhìn rất quen mắt, thời gian quá ngắn khiến cho cậu trong nhất thời vẫn chưa thể nào mà nghĩ ra được, cho đến khi người đàn ông kia khẽ gật đầu đưa mắt nhìn cậu một cái cậu mới nhớ ra người đàn ông kia. Đỗ tổng của Đỗ thị thì ra lại là Đỗ Thư Cách, người này chính là đàn anh trên ba khóa của Tiêu Dật, lúc cậu mới vào trường thì anh ta đã học tới năm cuối, Đỗ Thư Cách khi ở trường đại học cũng xem như là người rất thích các hoạt động đoàn thể, Tiêu Dật lẩn áy náy ở dưới sân khấu nhìn anh ta diễn kịch tốt nghiệp liền cảm thấy rất yêu thích, lúc ra về còn cố tình đứng lại đợi để khen anh ta một câu, từ đó về sau hai người cũng xem như có quen biết, thỉnh thoảng gặp mặt sẽ chào hỏi nhau vài câu, đôi khi sẽ trùng hợp cùng đến dự thính chung một lớp, cùng nhau đi chơi trao đổi một số vấn đề diễn xuất. Nhưng mà từ khi Đỗ Thư Cách ra trường liên lạc giữa cậu và anh ta cũng xem như kết thúc, ngẫm lại đi đâu đó cũng là đương nhiên bởi vì giữa hai người chỉ coi là quen biết mà thôi.

4 năm trước

Đó là một ngày trời nắng gắt, Đỗ Thư Cách ngồi ở trên cảng tin tầng hai của nhà trường nói chuyện cùng đám bạn học, không khí có phần ngọt ngạt cho nên Đỗ Thư Cách chọn vị trí ngồi ở ngay bên cạnh cửa sổ, lúc hắn lơ đãng đưa mắt nhìn tới chỗ sân trường nơi có hoạt động hiến máu tình nguyện của câu lạc bộ trường phát động liền nhìn thấy một cậu sinh viên đang ngồi ở trên ghế, bên tay phải cầm ống tiêm truyền máu. Thật ra cậu sinh viên này không phải là quá mức đẹp trai đến chói mắt, nhưng mà tia nắng kia lại trùng hợp chiếu tới gương mặt của cậu khiến cho Đỗ Thư Cách vừa nhìn xuống liền đưa mắt ngay đến phía cậu, bởi vì người nọ vừa ngồi đợi truy truyền máu vừa đưa tay lau mồ hôi trên trán. Đỗ Thư Cách khi ấy biết được tên của cậu sinh viên kia gọi là Tiêu Dật.

Lại một lần nữa trường đại học tổ chức ngày tri ân nhà giáo, mỗi khoa yêu cầu có một tiết mục để biểu diễn, Đỗ Thư Cách khi ấy vốn sẽ lên hát một bài nhưng do tình trạng sức khỏe đột nhiên không tốt cho nên chỉ có thể ngồi ở dưới sân khấu xem chương trình. Lúc nghe MC đọc tên Tiêu Dật của lớp diễn xuất hắn cũng đã cảm thấy quen quen rồi, sau đấy khi nhìn thấy gương mặt của người kia hắn liền nhận ra một lúc, quả nhiên chính là cậu sinh viên hiến máu ngay giữa trời nắng lần ấy. Tiêu Dật hát đơn ca, giọng hát thật là ấm khiến cho Đỗ Thư Cách càng thêm ghi nhớ cậu thêm một chút.

Bỗng đi một thời gian sau đó, Đỗ Thư Cách lại bắt gặp Tiêu Dật ngay trong lớp học của mình, hắn khi ấy ngồi ở khán đài bàn của Tiêu Dật, thỉnh thoảng lại sẽ liếc nhìn sang phía cậu một chút. Môn học này chính là môn có giảng viên cực kỳ khó, sinh viên đều không dám tùy tiện ngồi nói chuyện hay làm việc riêng, cả một lớp học gần sáu mươi người ngồi ở trong hội trường ai cũng cắm cúi ghi chép chép những gì giảng viên phía trên nói, cả một quá trình cơ hồ chưa bao giờ cánh tay bên phải không chuyển động, chỉ có duy nhất Tiêu Dật ngồi ở bàn thứ ba chăm chú nhìn giảng viên phía trước không rời mắt, hình như cậu đang rất nhập tâm nghe bài giảng. Đỗ Thư Cách khi ấy nhận định được một điều, đôi mắt của Tiêu Dật thật là đẹp, trong lòng bất giác chợt có suy nghĩ nếu như Tiêu Dật cũng dùng ánh mắt kia tập trung nhìn chằm chằm hắn như vậy thì sẽ như thế nào.

Lần ấy diễn kịch tốt nghiệp, Đỗ Thư Cách đóng nam chính, đóng rất là thành công, sau khi vở diễn kết thúc còn nghe thấy được tiếng vỗ tay rào rào ở dưới khán đài. Đỗ Thư Cách sớm đã phát hiện ra Tiêu Dật ngồi ở hàng ghế gần cuối, bởi vì ghế ngồi xem càng về cuối sẽ càng cao cho nên hắn có thể nhìn thấy được Tiêu Dật rõ ràng như thế, lúc thấy cậu cũng vỗ tay hắn liền cảm thấy trong lòng thật vui vẻ. Nhưng mà điều làm hắn càng vui vẻ hơn nữa chính là lúc ra về Tiêu Dật còn cố tình đến phía hắn chào hỏi, hắn vẫn còn nhớ rõ khi ấy Tiêu Dật mặc một chiếc quần jean hơi rách ở đùi gối, áo thun màu trắng nhìn rất kiểu cách, cậu dường như là có một chút ngại ngùng nhưng vẫn quyết định đứng ở phía cửa của hội trường gọi hắn:

“Đỗ sư huynh em là Tiêu Dật, vừa mới rã ở dưới xem anh diễn rất hay”

Đỗ Thư Cách chẳng hiểu sao lại có một chút khẩn trương, nhưng mà may mắn hắn che giấu rất kỹ cho nên Tiêu Dật căn bản không nhìn ra được điều gì khác thường gì:

“Cám ơn, cậu học khoa nào?”

Tiêu Dật đáp:

“Năm nhất khoa diễn xuất, em có nghe mấy anh chị khóa trên nói về anh rất nhiều, bây giờ được xem anh diễn xuất quả thật là mở rộng tầm mắt rã”

Đỗ Thư Cách cười ha ha cùng Tiêu Dật bước ra bên ngoài:

“Bạn họ nói gì về tôi, không phải là đài nói xấu về tôi chứ”

Tiêu Dật lắc đầu:

“Không có, đài là nói anh rất có năng lực diễn xuất, là người dễ gần”

Tiêu Dật lúc nói chuyện hình như là sẽ nhìn thẳng vào đối phương, không rõ khi nói chuyện với người khác có như thế hay không nhưng lúc hắn quay sang bên cạnh bắt gặp ánh mắt linh động kia đang nhìn mình liền giật mình né tránh, không rõ vì sao trong lòng lại có xúc cảm ngượng ngùng:

“Cậu ở ký túc xá hả?”

Tiêu Dật đi đến chỗ ký túc xá liền dừng lại gật đầu:

“Đúng thế, anh có ở trong ký túc xá hay không?”

Đỗ Thư Cách có một chút nuối tiếc, nhanh như vậy đã phải chia tay Tiêu Dật ở chỗ này:

“Tôi ở ngoài”

Tiêu Dật mỉm cười tạm biệt:

“Như vậy em vào trong trước, anh về đi”

Tiêu Dật giống như là có một thứ năng lượng thanh xuân tươi mát gì đó phát ra, khiến cho Đỗ Thư Cách cảm thấy vô cùng muốn đứng ở bên cạnh cùng cậu trò chuyện, khi Tiêu Dật bước vào trong ký túc xá cậu ngay cả một cái ngoái đầu lại nhìn cũng không có, Đỗ Thư Cách lại thở dài hấn thật sự muốn nhìn thấy đôi mắt tinh nghịch kia một lần nữa.

Đỗ Thư Cách tìm hiểu được Tiêu Dật rất thích đi học dự thính một số môn học mở rộng liên quan đến lĩnh vực đạo diễn, cho nên hấn mới cố tình đăng ký học thêm những môn học đó, một tuần một buổi có thể cùng cậu ngồi chung một bàn trao đổi rất vui vẻ, cho dù cuộc trao đổi đó chỉ liên quan đến lĩnh vực học tập.

Sau đó Đỗ Thư Cách chủ động mời Tiêu Dật đi ăn, đi chơi, hấn rất thích chọc cho Tiêu Dật cười, mỗi lần cậu cười lên đôi mắt càng thêm có tia sáng rực rỡ. Đỗ Thư Cách biết hết những sở thích cùng những điều mà Tiêu Dật ghét bỏ, biết cậu rất thích ăn thịt nướng, còn biết cậu thích ăn đồ ngọt, những món ăn có hương vị đặc sắc một chút sẽ đặc biệt muốn ăn. Hắn biết Tiêu Dật không thích ăn cải xanh, mỗi lần uống cà phê sẽ buồn ngủ, tinh lực cực kỳ kém. Mỗi khi hẹn Tiêu Dật đi chơi Đỗ Thư Cách luôn phải lấy lý do muốn trao đổi vấn đề điện xuất, không phải Tiêu Dật không để ý việc hắn lấy lý do muốn hẹn cậu đi chơi mà là hắn chưa bao giờ dám đưa ra lý do đó để mời cậu cả, bởi vì Đỗ Thư Cách trong lòng có quỷ r้าย... chính là cái kiểu có tật giật mình.

Đỗ Thư Cách nhận ra được điều này, cho nên sau khi hấn tốt nghiệp ra trường liền cứ như vậy không liên lạc với Tiêu Dật nữa, mãi cho đến vài năm sau đó khi nhân viên đê xuất một người mẫu chụp hình cho Đỗ thị, trái tim của Đỗ Thư Cách chợt loạn nhịp khi nhìn thấy đoạn video có hình cậu, vẫn là thứ năng lượng thanh xuân vô hình ấy, vẫn là đôi mắt lớn linh động thu hút kia, vẫn là nụ cười tinh nghịch giống như lần đó hấn nhìn

thấy Tiêu Dật đứng ở cổng trường vẫy tay chào tạm biệt hắn tốt nghiệp đại học.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân
dtv-ebook.com

Chương 114: Trình Kiệt Trở Về

Cách Bắc Kinh 1463km, Trình Kiệt có một cuộc họp khá quan trọng với đối tác kinh doanh, trong phòng họp rộng lớn ước chừng khoảng trên dưới ba mươi người, Trình Kiệt ngồi ở bên cạnh người chủ trì cuộc họp im lặng lắng nghe, đúng lúc này điện thoại trong túi quần hắn khẽ rung lên, Trình Kiệt chậm rãi mang điện thoại của mình mở ra xem, là tin nhắn do Phó Thiến gửi tới, trong tin nhắn kia chính là hình ảnh của Tiêu Dật lúc đang chụp hình quảng cáo. Ngón tay thon dài của Trình Kiệt khẽ chạm lên màn hình điện thoại ở chỗ gương mặt của Tiêu Dật, hắn ba ngày rưỡi không được nhìn thấy họ lì nhở nhà mình thật là nhớ cậu biết bao nhiêu.

Tiêu Dật kết thúc buổi chụp hình, Phó Thiến liền kéo cậu sang một bên nói:

“Tiêu Dật, Đỗ tổng có hẹn cậu ăn trưa”

Tiêu Dật có một chút bất ngờ nhưng sau đó liền nhanh chóng lấy mấy tấm hình mà vừa mới rưỡi cậu tự chụp mình để gửi qua cho Trình Kiệt xem:

“Mời tôi trả, khi nào thế?”

Phó Thiến hạ giọng xuống một chút:

“Chính là bây giờ, anh ta nói sẽ đón cậu, cậu quen với Đỗ tổng sao?”

Tiêu Dật vừa nói chuyện với Phó Thiến vừa nhắn tin cho Trình Kiệt, khi dòng tin nhắn [Nếu nhớ em thì về sớm một chút đi] kia được gửi đi, Tiêu Dật liền khẽ mỉm cười mang điện thoại đút vào túi quần ngang dọc lên nhìn Phó Thiến:

“Đàn anh h *ã* học đại học, ngày hôm nay gặp lại mới biết”

Phó Thiến giống như hiểu ra được đi *ều* gì đó li *ên* gật gật đ *ầu*:

“Ch *ẳng* trách tại sao đ *ãi* ngộ tốt như thế, thì ra là người quen của cậu”

Tiêu Dật cười cười:

“Đi thôi, cô có muốn đi cùng không?”

Phó Thiến lắc đ *ầu*:

“Thôi, ngày hôm nay cũng không còn có việc gì nữa nên tôi v *ề*nhà đây”

Phó Thiến trở v *ề* trước, Tiêu Dật ng *ã* ở dưới đại sảnh đợi Đỗ Thư Cách một lúc thì hắn cũng xuống. Lúc Đỗ Thư Cách đi xuống, Tiêu Dật vẫn còn đang ng *ã* cúi đ *ầu* xem cái gì đó trên điện thoại di động, chỉ cho đến khi Đỗ Thư Cách lên tiếng gọi cậu thì cậu mới ngẩng đ *ầu* lên:

“Tiêu Dật”

Tiêu Dật mang điện thoại cất vào túi r *ã* đứng dậy mỉm cười với Đỗ Thư Cách:

“Đỗ sư huynh, đã lâu không gặp”

Đỗ Thư Cách thích nhất là nhìn thấy Tiêu Dật cười, cho dù là cười nhẹ hay cười lớn thì ánh mắt linh động kia vẫn ngập tràn tia vui vẻ, rất có dư vị thanh xuân tươi mát. Đỗ Thư Cách chưa bao giờ dám tập trung nhìn quá lâu vào đôi mắt của Tiêu Dật, bởi vì hắn sợ nếu như mình nhìn lâu quá sẽ thất th *ần* mà nói ra những điều không nên nói, những điều mà hắn đã giấu kín trong lòng những bốn năm nay r *ã*:

“Đã lâu không gặp, em muốn ăn cái gì?”

Tiêu Dật cười cười đáp:

“Gì cũng được, không nghĩ tới anh lại là Đỗ tổng của Đỗ thị”

Đỗ Thư Cách lúc quen Tiêu Dật chưa bao giờ nhắc đến thân phận của mình, Tiêu Dật hiện tại không biết cũng là điềm hiển nhiên:

“Em thích ăn thịt nướng có đúng hay không, bây giờ đang là mùa hè có ảnh hưởng gì hay không?”

Tiêu Dật lắc đầu:

“Không ảnh hưởng”

Đỗ Thư Cách ánh mắt lộ rõ tia cưng chiêm, nếu như ánh mắt này để cho Trình Kiệt nhìn thấy được hắn khẳng định sẽ không để cho Tiêu Dật gặp lại Đỗ Thư Cách nữa, nhưng đáng tiếc ánh mắt này lại là Tiêu Dật nhìn thấy, có điềm cậu trước sau đều không hé phát giác ra điều gì cả.

Hai người chọn một tiệm ăn cách Đỗ thị không xa, lái xe chỉ mươi phút là đến nơi. Lúc ngã đợi đồ ăn được mang đến, Tiêu Dật đột nhiên nhìn chằm chằm Đỗ Thư Cách khiến cho trong lòng hắn cũng bắt đầu phải khẩn trương, sau đó Tiêu Dật liền bối rối một bộ dáng vô cùng đáng yêu nâng giọng nói thế này:

“Đỗ sư huynh thì ra là Đỗ tổng, lúc còn học đại học cũng không nói cho em biết anh là thiếu gia của Đỗ thị”

Đỗ Thư Cách nhanh chóng lấy lại tinh thần bình tĩnh đáp:

“Cũng không còn trong trường đại học nữa, sau này không cần gọi anh là Đỗ sư huynh này Đỗ sư huynh kia làm gì, gọi là Thư Cách được rồi”

Tiêu Dật mở lớn hai mắt:

“Này nếu gọi là Thư Cách thì không phải là có điểm thất lễ rồi hay sao, vậy gọi một tiếng Cách ca thấy được hay không?”

Đối với một tiếng Cách ca này không phải Đỗ Thư Cách chưa bao giờ được nghe người ta gọi, nhưng từ trong miệng Tiêu Dật phát ra lại có một ý vị vô cùng khác biệt, Cách ca so với Đỗ sư huynh quả thật là đã đang rút

ngắn mối quan hệ lại rất nhiề́u, điề́u Đỗ Thư Cách mong muố́n nhất chính là điề́u đó... cùng Tiêu Dật rút ngắn mối quan hệ sư huynh và học đệ kia:

“Được, phả́i rắ Tiêu Dật em bây giờ vẫn chưa ra nhấp công ty giải trí nào hay sao?”

Tiêu Dật lúc đấi luốn có ước mơ sẽ ra nhấp Trình thi, nhưng ước mơ đó của cậu đến hiện tại cung coi như là thực hiện đức rắ:

“Vẫn đếra nhấp công ty em vẫn chưa suy nghĩ tới, hiện tại muố́n làm một nghệ sĩ tự do”

Đỗ Thư Cách đếng đếng là Đỗ tổng của Đỗ thi, chỉ cản hắn mở miệng nói một câu Tiêu Dật khấng định sẽ có công ty giải trí đúra hợp đếng tới đếnghi muố́n hợp tác, nhưng mà Tiêu Dật nói vẫn chưa suy nghĩ đến vẫn đến này cho nên hắn cũng khống nói nắu:

“Anh có xem qua hình chụp của em hôm nay, cảm thấy em rất hợp với nhữ́ng sản phẩm thể thao của công ty anh sắp ra mắt lấn này, vừa vắn công ty anh vẫn chưa tìm đúrc được người đại diện phát ngôn”

Tiêu Dật đếng nhiên là rất vui vẻ, nhưng ngắm lại phúc lợi mà cậu có trong buổi chụp hình lấn này cũng khống nhỏ, nếu như là vì cậu và Đỗ Thư Cách có quen biêt mà mới nhận đúrc vị trí tốt như thế này thì cậu cũng khống muố́n:

“Có phả́i anh là vì nghĩ đến chúng ta có quen biêt lúc trước cho nên mới dành cho em một cơ hội tốt như vậy hay khống?”

Đỗ Thư Cách chính là muố́n lại gắn Tiêu Dật thêm một chút, nếu như cậu trở thành người đại diện phát ngôn cho công ty của hắn thì hắn có thể gặp cậu thường xuyên, giống như là đại học năm ấy hắn luôn lấy chuyện học tập ra để hẹn Tiêu Dật đi chơi, thì bây giờ công việc chính là cái cớ để cho hắn nói chuyện với Tiêu Dật thật nhiề́u:

“Cái này là một phắn nhỏ mà thôi, công ty của anh lúc trước cũng đã tìm đúrc đối tượng rắ nhưng mà sau khi anh nhìn thấy đoạn ghi hình kia

của em cùng biểu hiện xuất sắc của em ngày hôm nay, anh nghĩ em rất thích hợp là người đại diện phát ngôn lần này”

Tiêu Dật nghe Đỗ Thư Cách nói như vậy liền tin tưởng, bởi vì cậu đơn giản chỉ nghĩ rằng hắn thật sự là cảm thấy cậu thích hợp cho nên mới đề nghị:

“Anh nói thật hả?”

Đỗ Thư Cách gật đầu đáp:

“Đương nhiên rồi, nếu như em đồng ý ngày mai có thể đến công ty anh ký hợp đồng luôn”

Tiêu Dật im lặng suy nghĩ một lúc mới lên tiếng:

“Như vậy em sẽ thật cõi gắng, cảm ơn anh đã cho em cơ hội tốt như vậy”

Nếu như Tiêu Dật mong đợi cơ hội tốt này một thì Đỗ Thư Cách lại mong đợi Tiêu Dật chấp nhận lần hợp tác này mười bởi vì hắn chính là muốn theo đuổi Tiêu Dật:

“Tiêu Dật, em đã có bạn gái chưa?”

Tiêu Dật đang nướng thịt liền dừng lại hỏi một tiếng, Đỗ Thư Cách giật mình vội vã giải thích:

“Ý của anh là em bây giờ là một nghệ sĩ rồi, nếu như có bạn gái cũng nên cẩn thận một chút đừng để lộ ra ngoài”

Tiêu Dật cười nhẹ, vị trí người đại diện phát ngôn rất quan trọng có lẽ Đỗ Thư Cách sợ cậu sẽ làm hỏng chuyện của hắn cho nên mới hỏi cậu đến vấn đề bạn gái kia, dù sao thì việc để lộ thông tin có bạn gái đối với một nghệ sĩ cũng rất là bất lợi:

“Anh yên tâm, em bây giờ vẫn chưa quen bạn gái”

Một tiếng anh yên tâm kia của Tiêu Dật khiến cho Đỗ Thư Cách hiểu lầm:

“Anh yên tâm?”

Tiêu Dật mang thịt đã nướng chín bỏ vào trong bát của mình:

“Anh không phải là sợ việc em có bạn gái bị lộ ra ngoài sẽ gây hưởng đến vị trí người đại diện phát ngôn hay sao?”

Đỗ Thư Cách hiểu ra liền cười khổ, trong lòng có một chút thất vọng:

“Ha ha, việc này nên lưu ý có phải không”

Tiêu Dật gật đầu ừ một tiếng, Đỗ Thư Cách lại hỏi tiếp:

“Tiêu Dật, em hiện tại đang ở đâu?”

Tiêu Dật đáp:

“Em ở đường X”

Đỗ Thư Cách thăm dò:

“Em ở một mình hay với bạn?”

Tiêu Dật vừa ăn vừa nói chuyện với Đỗ Thư Cách:

“Chỉ có một mình em thôi”

Đỗ Thư Cách gật gật đầu:

“Như vậy lát nữa em về nhà hay đi chỗ nào? Anh đưa em đi”

Tiêu Dật xua tay:

“Không cần phiền anh đâu, em tự về là được rồi”

Đỗ Thư Cách muốn biết chỗ ở của Tiêu Dật cho nên kiên quyết muốn đưa cậu về đến cùng:

“Không phiền, lát nữa anh đưa em về nhà”

Tiêu Dật cảm thấy có một chút kỳ quái, sau đó cậu liền nghĩ có lẽ là Đỗ Thư Cách là một người nhiệt tình cho nên cũng không suy nghĩ nhiều gì mà gật đầu đáp ứng. Đỗ Thư Cách và Tiêu Dật đã ăn một lúc liền đứng dậy đi về, khi Đỗ Thư Cách đưa Tiêu Dật về đến nhà liền phát hiện ra khu chung cư này là khu đất nằm trong sự quản lý của Trình thị, có rất nhiều nghệ sĩ nổi tiếng của Trình thị ở chỗ này, tuy rằng vẫn có những người kinh doanh giàu có ở nhưng đối với điều kiện của Tiêu Dật nhất định không có khả năng thuê nhà ở chỗ này, cho nên Đỗ Thư Cách có một chút nghi ngờ hỏi cậu:

“Tiêu Dật, em quen ai ở Trình thị à?”

Tiêu Dật cùng Đỗ Thư Cách đứng ở trong thang máy đợi đi lên nhà, cậu nghe thấy Đỗ Thư Cách hỏi thế cũng có chút bất ngờ, không nghĩ Đỗ Thư Cách cũng biết được khu đất này nằm trong sự quản lý của Trình thị:

“Em lúc trước là nghệ sĩ thực tập của Trình thị”

Đỗ Thư Cách muốn hỏi Tiêu Dật kỹ một chút nhưng lại sợ cậu nghi ngờ cho nên liền thôi, lúc Tiêu Dật mở cửa mời Đỗ Thư Cách vào trong nhà, hắn còn âm thầm quan sát xung quanh một lượt, một căn nhà không quá lớn nhưng những đồ dùng ở bên trong đều vô cùng hiện đại và cao cấp, có điều nhìn tới nhìn lui Đỗ Thư Cách vẫn không phát hiện ra có thứ gì đó của người thứ hai sống ở nơi này ngoài đôi dép đi trong nhà đang được đặt ngay ngắn ở một góc.

Đỗ Thư Cách cùng Tiêu Dật nói chuyện một lúc, cuộc nói chuyện vẫn chỉ xoay quanh vấn đề công việc, Đỗ Thư Cách căn bản không thể giống như Trình Kiệt, nếu như Trình Kiệt có thể cùng Tiêu Dật nói chuyện yêu đương thì hắn ngược lại chỉ có thể lấy chuyện công việc ra để nói chuyện với cậu nhiều hơn một chút. Đỗ Thư Cách không muốn rời khỏi Tiêu Dật, nhưng hắn chẳng thể nào cứ ở mãi chỗ này được cho nên cuối cùng vẫn

là luyến tiếc đung dậy nói muốn ra ve, Tiêu Dật không có giu han lại vì đã hết giờ nghỉ trưa ra, Đỗ Thư Cách can phải vec công ty để làm việc. Đỗ Thư Cách hẹn Tiêu Dật 9 giờ sáng ngày mai đến công ty ký hợp đang, nói cậu có đặc biệt muốn yêu cau thứ gì đó có thể nói ra với han, nhưng mà Tiêu Dật nghĩ rất lâu vẫn cảm thấy mình không đặc biệt can cái gì cả.

Tiêu Dật bắt đau quãng thời gian của một nghệ sĩ, chuyện cậu trở thành người đại diện phát ngôn cho Đỗ thị sẽ không thể tránh được hình ảnh của mình được đăng trên tạp chí, cho nên hai ngày sau đó Tiêu Dật quyết định gọi điện ven nhà báo cho ba Tiêu cùng mẹ Tiêu biết. Mẹ Tiêu thì không quá khó, nói đúng thương một chút là có thể thuyết phục được, nhưng mà ba Tiêu lại vô cùng cứng rắn, từ đau đến cuối kiên quyết muốn cậu trở ve quê, có lẽ Tiêu Dật thừa hưởng thói cứng đau kia của ba Tiêu cho nên cậu cũng rất kiên trì mà nói sẽ theo đuổi con đường nghệ thuật này khiến cho ba Tiêu cũng phải hết cách, tuy rằng tức giận không nói chuyện với con trai cũng không thể thay đổi được cái gì cả.

Chớp mắt một cái đã đến cuối tuần, Trình Kiệt đã rời khỏi Bắc Kinh được bảy ngày ra, kể từ cuộc điện thoại lần đó han quả thật không he liên lạc lại với cậu nữa. Tiêu Dật rất là nhớ Trình Kiệt, bất kể là thời gian rảnh rỗi hay là lúc bận rộn cậu cũng không chịu rời điện thoại của mình ra một chút, cậu sợ nếu như Trình Kiệt gọi cho cậu thì cậu lại không biết.

Đỗ Thư Cách ngày hôm ấy hẹn Tiêu Dật đi ăn trưa, lúc nga đoi diện cậu phát hiện ra cậu hình như có phiền não cho nên liền hỏi:

“Tiêu Dật em sao thế, có phải công việc gan đây làm em mệt mỏi hay không?”

Tiêu Dật lắc đau:

“Em không sao”

Mấy ngày này thời tiết thay đổi lúc nắng lúc mưa, Tiêu Dật trong người không được khỏe có chút cảm mạo, buổi tối ăn cơm xong liền uống hai viên thuốc hạ sốt ra leo lên giường đi ngủ sớm, Đỗ Thư Cách nói cho cậu nghỉ ngơi ba ngày, cho nên ngày mai Tiêu Dật không cần phải đi làm. Có lẽ

trong thuốc hạ sốt có thành phần thuốc ngủ vì thế mà Tiêu Dật lưng vừa đặt xuống giường, cả người liền nặng nề chìm vào giấc ngủ, sau đó cậu bất giác mơ một giấc mơ, trong giấc mơ có cái gì đó đè lên người cậu rất là nặng, đến khi giật mình mở mắt ra liền phát hiện được đó không phải là mơ, trong phòng ngủ tắt điện tối om nên Tiêu Dật không thể nhìn ra được là người nào đang đè trên người mình, cậu giật mình muốn đẩy người đó ra thì nghe thấy được một giọng nam trầm ấm quen thuộc:

“Là anh”

Tiêu Dật nghe thấy giọng nói của Trình Kiệt liền ngừng lại động tác giãy giụa kia, trong người Tiêu Dật vốn đã mệt săn, cộng thêm với việc Trình Kiệt đã nhìu ngày rã không liên lạc với cậu chính vì thế mà Tiêu Dật liền trào lên một cảm xúc ấm áp, cậu lên tiếng khẽ oán trách hắn:

“Anh sao lại đi công tác lâu như thế?”

Trình Kiệt ở trong bóng tối cởi xuống quần áo của Tiêu Dật, hắn cúi người gấp gáp hôn lên da thịt cậu, giống như là vô cùng nhung nhớ:

“Anh thật nhớ em”

Khoe mắt Tiêu Dật ướt, may mắn hiện tại trong phòng tối om cho nên Trình Kiệt không nhìn thấy được rằng họ nhỏ nhẹ đang khóc. Tiêu Dật nghĩ Trình Kiệt không phải rất nhớ cậu, nếu như nhớ cậu như vậy tại sao lại không gọi điện nói chuyện với cậu, chẳng lẽ gọi một cuộc điện thoại sẽ rất tốn thời gian của hắn hay sao. Có điều Tiêu Dật không biết, Trình Kiệt không gọi điện thoại cho cậu là bởi vì hắn không muốn bị cậu làm cho phân tâm, hắn muốn giải quyết công việc thật nhanh để trở về với cậu, nhưng mỗi lần hắn nghe thấy giọng nói của cậu liền không thể tập trung làm việc được.

“Trình Kiệt, em cũng nhớ anh rất nhiều” Tiêu Dật khàn giọng đáp lại

Trình Kiệt bất ngờ hôn lấy đôi môi của Tiêu Dật, hắn đưa đầu lưỡi của mình vào trong khoang miệng cậu, một nụ hôn cuồng nhiệt mà dịu dàng, đôi môi hắn yêu thích nhất này đã rất lâu không được hôn tới, cho nên hắn

hiện tại phải hôn thật nhanh. Vốn dĩ hôm nay kết thúc công việc đã muộn rã, nhưng mà bởi vì Trình Kiệt muốn nhanh nhất trở về với Tiêu Dật cho nên mới nói thư ký đặt chuyến bay sớm nhất cho mình, đến khi đáp chuyến bay xuống Bắc Kinh đã là hơn mười giờ đêm.

Trình Kiệt luyến tiếc rời khỏi đôi môi của Tiêu Dật, hắn rời khỏi người cậu đứng xuống dưới giường nhanh chóng cởi quần áo vướng víu ra. Trình Kiệt cảm nhận được nhiệt độ trên cơ thể của Tiêu Dật có chút cao hơn bình thường, lúc hắn trở về đã là nóng như vậy rã. Trình Kiệt nằm xuống bên cạnh Tiêu Dật, mang đầu ngón tay di chuyển xuống phía dưới động nhỏ của cậu bắt đầu trêu đùa nơi đó:

“Tiêu Dật, tại sao cơ thể lại nóng như vậy?”

Tiêu Dật khẽ rên rỉ, nơi đó của cậu đặc biệt mẫn cảm, đầu nhỏ tự động ghé sát vào lòng ngực của Trình Kiệt thở dốc:

“Em bị ốm rã”

Trình Kiệt chợt dừng lại động tác, trong bóng tối đôi lông mày của hắn nhíu lại:

“Bị cảm mạo?”.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân
dtv-ebook.com

Chương 115: Em Là Động Lực Của Anh

Trình Kiệt thu tay lại ý muốn bước xuống giường mở đèn lên nhưng mà hồn nhỏ trong lòng hắn đột nhiên chuyển mình nằm úp sấp lên người hắn hỏi:

“Anh định đi đâu thế?”

Trình Kiệt cả người không mặc đồ, Tiêu Dật cũng không mặc, nhiệt độ trên người của cậu cao hơn mức bình thường khiến cho hắn cũng bắt đầu khó kiềm chế, nhưng ngại sức khỏe của Tiêu Dật không được tốt cho nên Trình Kiệt mới trầm giọng đáp thế này:

“Anh qua kia mở đèn”

Tiêu Dật hôn lên môi của Trình Kiệt, bàn tay chuẩn xác nắm lấy tay của hắn, mươi hai ngón tay đan xen vào nhau. Tiêu Dật không muốn Trình Kiệt lại rời đi nữa, cho dù biết hắn chỉ muốn xuống giường mở đèn mà thôi, nhưng mà cậu hiện tại rất là mệt mỏi chỉ muốn Trình Kiệt ôm lấy mình:

“Không cần đâu, anh ôm em đi”

Trình Kiệt vòng tay ôm lấy Tiêu Dật vào trong lòng, hắn nghiêng người để cho cậu nằm xuống bên cạnh mình:

“Tiêu Dật, em làm sao thế?”

Tiêu Dật liên tục hôn tới cắn cổ của Trình Kiệt, hôn lên ngực của hắn, bàn tay cũng không chịu yên phận mà khẽ vuốt ve bắp tay rắn chắc kia.

Tiêu Dật sức khỏe đang không tốt, tâm trạng cũng không tốt, kể từ khi ba Tiêu mắng cậu cho đến hiện giờ cậu đã không dám gọi lại cho ba Tiêu nữa, Trình Kiệt hiện tại trở về rã Tiêu Dật lại quen việc ỷ lại vào hắn, mọi khó khăn vốn dĩ của riêng cậu lúc này đều muốn hắn phải an ủi mình:

“Trình Kiệt, anh tại sao không muốn em nữa hả? Anh không thích em nữa rã phải không?”

Đúng lúc này điện thoại của Trình Kiệt lại vang lên, hắn nhíu mày đưa tay với lấy điện thoại định tắt đi thì đã bị Tiêu Dật nhanh hơn một bước giật lấy đập xuống dưới sàn rã:

“Trình Kiệt, anh lại muốn đi đâu nữa hả?”

Trình Kiệt nghĩ Tiêu Dật nhất định có chuyện gì đó, nhưng bây giờ hắn cũng không có ý định truy hỏi nữa, việc trước mắt hiện tại vẫn là giải quyết hầy nhở đang không ngừng cọ cọ vào người hắn kia:

“Tiêu Dật, anh không đi”

Tiêu Dật ôm chặt lấy Trình Kiệt ám ách nói:

“Ngày mai đừng đến công ty có được không, nghỉ một ngày có được không?”

Trình Kiệt rất nhanh đáp ứng:

“Được, ngày mai anh không đến công ty”

Tiêu Dật cảm nhận được ngón tay của Trình Kiệt đang trượt xuống phía dưới mông mình, cậu khẽ cong người ghé đầu vào lồng ngực hắn thở dốc. Thần trí của Tiêu Dật sớm đã bị hai viên thuốc cảm kia làm cho suy giảm, cậu chỉ cảm nhận được cả người mình rất nóng, mồ hôi đang không ngừng chảy ra, cảm nhận được có vật thể lạ xâm nhập vào nơi đó của cậu, vừa đau đớn lại vừa khoái cảm. Tiêu Dật thích Trình Kiệt ôn nhu với mình, thích cảm nhận được ham muốn của hắn đối với cơ thể cậu, chỉ có như vậy Tiêu Dật cậu mới có thể yên tâm được.

Trình Kiệt để Tiêu Dật nằm úp sấp lại, hắn từ phía sau mang vật to lớn của mình tiến vào động nhỏ chật hẹp kia, Trình Kiệt cúi đầu hôn lên vai của Tiêu Dật, hôn thật nhẹ nhàng yêu thương giống như là sợ sẽ làm cho họng nhỏ của hắn đau. Nhiệt độ trên cơ thể của Tiêu Dật rất cao, nóng bừng khác thường, Trình Kiệt nghĩ muốn dừng lại nhưng Tiêu Dật lại liên miệng phản đối không muốn cho hắn dừng, chính vì thế hắn chỉ có thể tiếp tục làm thật cẩn thận.

“Trình Kiệt... công việc của anh bận đến mức không thể dành cho em ba phút một ngày sao?”

Đừng nói là ba phút, dùng cả cuộc đời này của Trình Kiệt hắn để quan tâm cậu chỉ sợ cũng chưa đủ. Trình Kiệt chậm rãi di chuyển, hắn trầm giọng trả lời:

“Từng giây từng phút của anh đều có thể dành cho em cả”

Tiêu Dật khẽ thở dốc:

“Phải không? Anh tại sao không liên lạc với em, không phải nói nếu như không được nhìn thấy em, không nghe thấy giọng nói của em sẽ rất nhớ em hay sao? Anh lâu như thế cũng không chịu gọi điện cho em”

Trình Kiệt hôn lấy vành tai mềm mỏng của Tiêu Dật:

“Tiểu Dật, em chính là động lực của anh. Anh muốn làm cho mình phải giải quyết thật nhanh công việc để trở về ôm em, cho nên anh mới cố tình không gọi điện cho em, bởi vì một khi nghe thấy giọng nói của em rã anh sẽ không thể làm việc nữa”

Tiêu Dật nhắm mắt mệt mỏi, giọng nói cũng chuyển mê man mơ hồ

“Phải không? Em là động lực của anh sao?”

Da thịt của Tiêu Dật nóng bừng mềm mại, động nhỏ phía dưới không ngừng hút chặt lấy Tiểu Kiệt Kiệt của Trình Kiệt, mỗi lần hắn cử động ra vào nơi ấy liền giống như luyến tiếc không cho hắn rời đi. Không gian

một mảnh yên tĩnh tối đen, cơ hồ chỉ nghe thấy được tiếng thở dốc nhanh chậm của hai người cùng tiếng va chạm của da thịt, thỉnh thoảng Tiêu Dật sẽ ám ức hỏi một vài câu hỏi, Trình Kiệt lại trầm giọng ôn nhu giải thích.

Tiêu Dật bị ốm, Trình Kiệt đương nhiên không dám tùy ý làm liều. hắn đợi đến khi Tiêu Dật chìm vào giấc ngủ rã mới nhẹ nhàng buông cậu ra muốn đi vào trong phòng tắm lấy khăn lau người giúp cho cậu, tiện thể kiểm tra nhiệt độ trên cơ thể của cậu như thế nào. Trình Kiệt bật đèn ngủ, ánh đèn không sáng rõ chỉ lờ mờ nhưng hắn vẫn có thể nhìn thấy được gương mặt đang nhắm nghiền hai mắt của cậu, da thịt trên người ngập tràn dấu vết hoan ái mà hắn tạo ra, ngay cả giữa hai bắp đùi cũng có dịch trắng còn vương lại. Trình Kiệt chậm rãi giúp Tiêu Dật dùng khăn lông lau người, mới chỉ lau được một chút cổ tay hắn liền bị Tiêu Dật dùng sức nắm lấy, Trình Kiệt dừng lại động tác ôn nhu hỏi:

“Sao thế, khó chịu sao?”

Tiêu Dật trong người vô cùng khó chịu, cậu có một thói quen sau khi làm xong nhất định phải đi tắm, cho nên bây giờ cũng kiên quyết nói với Trình Kiệt rằng mình muốn tắm:

“Em muốn đi tắm”

Trình Kiệt lo lắng:

“Không được đâu, em đang sốt cao không thể tắm được”

Tiêu Dật mỗi khi bị ốm sẽ rất khó ố, hơn nữa đối tượng hiện tại ở trước mặt cậu đây lại là Trình Kiệt, cho nên cậu càng muốn phát tác cáu gắt hơn:

“Tắm được, em muốn tắm”

Trình Kiệt thở dài cũng không còn cách nào khác cả đành ôm Tiêu Dật đi tắm, hely nhỏ nhà hắn rõ ràng đã ốm đến mức cả người mềm nhũn không thể cử động được, hiện tại đã nằm ở trong bồn tắm rã vẫn nhắm nghiền hai mắt, đôi lông mày gắt gao nhíu chặt lại, Trình Kiệt nhanh chóng

giúp Tiêu Dật tắm, tuyệt đối không dám để cậu ngâm mình quá lâu, hắn lau người cho cậu xong liền đặt cậu nằm lên giường, Tiêu Dật ô ô khó chịu xoay qua xoay lại:

“Trình Kiệt, em mệt lắm”

Trình Kiệt đưa tay sờ vào trán của Tiêu Dật liền hốt hoảng, nhiệt độ hình như là càng nóng hơn nữa rã:

“Không được rã, em sốt cao lắm, anh đưa em đến bệnh viện thôi”

Tiêu Dật liên tục kêu mệt, Trình Kiệt xem đang hồng hộc đã muộn rã, cuối cùng hắn liền gọi điện cho Tống Tâm Lan nói cô ấy đến đây một chuyến. Tống Tâm Lan chuẩn bị đi ngủ liền nhận được điện thoại của Trình Kiệt nói cần cô đến chữa bệnh, Tống Tâm Lan nghe Trình Kiệt đọc địa chỉ liền nhíu mày định hỏi lại sao lại tới nơi đó thì đối phương đã cúp máy rã.

Tiêu Dật sốt cao đến mức không thể mở nỗi mắt, chỉ còn biết nằm ở trong lồng ngực của Trình Kiệt liên miện kêu khó chịu, Trình Kiệt nghe Tiêu Dật rên rỉ như vậy thì giống như là ngã trên đống lửa không ngừng lo lắng ở bên cạnh dỗ dành cậu:

“Được rã Tiêu Dật, anh đã gọi bác sĩ tới khám cho em rã”

Tiêu Dật cọ cọ đài vào trong lồng ngực của Trình Kiệt, hai tay cũng vòng qua ôm lấy eo hắn, người này khẳng định là ốm đến mức thẫn trí mơ hồ rã. Tống Tâm Lan mười phút sau đã có mặt ở nhà của Tiêu Dật, lúc cô đến nơi thì nhìn thấy Trình Kiệt đang ngã ở trên giường ôm một chàng trai liền có điểm bất ngờ muốn lên tiếng hỏi thì đã bị Trình Kiệt thúc giục:

“Cô mau tới giúp tôi xem bệnh cho em ấy đi”

Tống Tâm Lan không nhanh không chậm, bình tĩnh mang hộp thuốc bên cạnh mở ra lấy ống nghe đeo vào tai rã nói:

“Mau lật cậu ấy lại đi, cứ như thế sao tôi khám bệnh được”

Trình Kiệt gõ tay của Tiêu Dật ra nhưng không được, người nọ cứ ô ô a a kiên quyết ôm chặt lấy hắn không chịu buông, Trình Kiệt và Tống Tâm Lan cũng hết cách chỉ có thể cõi gắng đưa ống nghe luồn vào trước ngực của Tiêu Dật, Tống Tâm Lan vừa cõi gắng nghe vừa nói:

“Nũng như vậy sao?”

Trình Kiệt có điểm lo lắng:

“Em ấy có sao hay không?”

Tống Tâm Lan thu ống nghe lại chậm rãi nói ra chẩn đoán của mình:

“Bị sốt cao, tiêm một mũi hạ sốt là được”

Bởi vì không có cách nào kéo tay Tiêu Dật ra được cho nên Tống Tâm Lan đành phải tiêm vào mông của cậu, Trình Kiệt ở bên cạnh kéo một bên quần của Tiêu Dật xuống, Tống Tâm Lan chuẩn bị thuốc tiêm xong liền quay lại phát hiện ra trên mông của Tiêu Dật có dấu vết khả nghi, nhìn kỹ một chút liền nhận ra đó là vết ngón tay để lại, Tống Tâm Lan chép miệng:

“Nghe nói ngày hôm nay cậu mới đi công tác vèđúng hay không, không nghĩ tới còn nhiềú sức như vậy, đủ làm cho đối phương phát sốt đấy”

Lúc Tống Tâm Lan chọc mũi tiêm vào mông của Tiêu Dật cậu liều giật nảy cả mình lên một tiếng, cả Tống Tâm Lan và Trình Kiệt cũng không ngờ Tiêu Dật sẽ đột nhiên giãy giụa như thế, cho nên mũi tiêm liền bị lệch đi một chút, thuốc chưa kịp bơm vào đã bị rơi ra rã. Trình Kiệt nhíu mày nhìn máu ở trên mông của Tiêu Dật đau lòng, Tống Tâm Lan cũng bị Tiêu Dật làm cho hết hồn vội vã cầm mũi tiêm lên, cô từ đó đến giờ cầm mũi tiêm chưa giờ bị rơi cả, bây giờ gấp phải trường hợp này cũng tự cảm thấy hổ thẹn với bản thân:

“Giữ cậu ta lại đi, giãy như vậy sao mà tôi làm việc được đây”

Trình Kiệt vỗ lấy lưng của Tiêu Dật trấn an:

“Tiêu Dật, tiêm thuốc hạ sốt”

Tiêu Dật bị ốm đến mê man, bên tai nghe được nói phải tiêm liều cự tuyệt không muối:

“Không... không muối tiêm”

Trình Kiệt ôm chặt lấy Tiêu Dật không cho cậu giãy giụa:

“Không tiêm sẽ không hạ sốt được, tiêm một chút thôi nhanh lắm”

Tiêu Dật lắc đầu giãy giụa, Trình Kiệt phải mất một khoảng thời gian rất lâu mới có thể trấn an được cậu. Tống Tâm Lan ngồi bên cạnh há hốc mồm, không nghĩ tới Trình Kiệt lại sẽ có một bộ dáng như thế này, đúng hắn đúng là người có bệnh tâm thần phân liệt mà. Thật ra thì lấy sức khỏe của Trình Kiệt có thể dễ dàng khống chế được người ốm đến mức nhูn như Tiêu Dật được, nhưng mà hắn từ đầu đến cuối hết dỗ dành đến nịnh nọt chứ nhất định không chịu đè Tiêu Dật ra tiêm.

“Tiêu Dật, tiêm xong anh liền giúp em xoa chỗ đó sẽ không đau nữa”

Trình Kiệt vừa nói vừa ôm lấy Tiêu Dật, đồng thời ra hiệu cho Tống Tâm Lan mau chóng tiêm thuốc. Tiêu Dật nhíu mày khi cảm nhận được mũi tiêm vừa nhỏ vừa nhọn kia đâm vào phía sau móng mình, sau đó thuốc được bơm vào trong rất là nhức cho nên ý định giãy giụa nữa, Trình Kiệt ở bên cạnh vỗ vỗ lưng của Tiêu Dật:

“Đừng cử động, nếu không sẽ phải tiêm thêm một mũi nữa”

Tiêu Dật ôm chặt lấy Trình Kiệt ô ô, Tống Tâm Lan tiêm rất nhanh, sau khi mang ống tiêm kia thu lại vẫn còn cảm thấy một câu:

“Nũng như vậy sao”

Tiêu Dật không sợ đến bệnh viện cũng không sợ gặp bác sĩ, thuốc đắng đến đâu cũng có thể dễ dàng nuốt xuống, ngay cả vấn đề tiêm vài mũi này cũng không là gì. Nhưng mà bởi vì có Trình Kiệt ở bên cạnh, cộng thêm

thân thể vốn mệt mỏi cho nên khi bị tiêm liều cảm thấy khó chịu, lúc tiêm xong còn ô ô khóc ở trong lòng ngực hắn:

“Trình Kiệt, đau quá, đau quá xoa đi”

Trình Kiệt vội vã đưa tay tới chỗ vừa tiêm kia của Tiêu Dật xoa xoa:

“Được được anh xoa”

Trình Kiệt vừa xoa được một chút liền cảm thấy chỗ đó của Tiêu Dật bị cứng lại thành một mảng nhot, hắn giật mình ngẩng đầu lên nhìn Tống Tâm Lan:

“Sao chỗ này lại cứng thế?”

Tống Tâm Lan thu dọn đồ đạc vừa làm vừa nói:

“Không vấn đề gì, là do thuốc vẫn chưa kịp tan mà thôi”

Trình Kiệt nhíu mày nhìn chằm chằm Tống Tâm Lan không tin tưởng, Tống Tâm Lan tức giận:

“Cậu nhìn tôi như vậy là sao, nghi ngờ trình độ của tôi hả? Tôi nói cho cậu biết bây giờ muộn rồi đây, anh không cảm ơn tôi lấy một câu còn tỏ thái độ đó”

Trình Kiệt trầm giọng:

“Cô nhỏ tiếng một chút đi, em ấy bị bệnh đó”

Tống Tâm Lan tức muốn bốc hỏa không nói gì nữa nhanh chóng mang theo hộp thuốc của mình trở về Tiêu Dật nức nở ám ức thỉnh thoảng còn nấc lên một cái đến đáng thương, Trình Kiệt lo đến nỗi không tài nào ngủ được chỉ biết như vậy ôm người ta ở trong lòng hết xoa xoa chỗ này lại vuốt vuốt chỗ kia, mãi cho đến khi cảm nhận được hơi thở trầm ổn của ai đó thì hắn mới có thể yên tâm được một chút khẽ đặt người ta nằm xuống giường. Trình Kiệt nằm ở bên cạnh Tiêu Dật, Tiêu Dật vừa cảm nhận được hơi ấm quen thuộc liền tự động vùi mình vào trong lòng ngực của hắn,

Trình Kiệt vòng tay ôm lấy eo của cậu, ở dưới mông cậu khẽ vỗ nhẹ theo nhịp, tiểu tổ tông này nhà hắn thật sự là muốn dọa chết hắn đêm nay r ă, sau này nhất định không thể chi ầu theo ý của cậu được, cũng là do vừa r ă Tiêu Dật kiên quyết đòi đi tắm cho nên mới bị sốt cao đến như thế, nếu như hắn lúc đó cứng rắn một chút đã không ra nông nỗi này r ă.

Tiêu Dật nửa đêm mới hạ sốt, Trình Kiệt cũng chỉ chợp mắt được một lúc trời l ền sáng, việc đầu tiên hắn làm khi mở mắt ra chính là đưa tay lên trán của Tiêu Dật kiểm tra lại một chút, đến khi xác nhận được nhiệt độ nơi đó đã bình thường r ă hắn mới yên tâm bước xuống giường đi vào trong phòng tắm đánh răng rửa mặt. Trình Kiệt ngày hôm nay không đến công ty, tuy rằng công ty hiện tại vẫn còn có việc cần phải giải quyết nhưng v ề cơ bản nhưng việc quan trọng không còn nữa, xem như giao cho Tống Ngộ Phàm cùng Tiểu Khiết giúp hắn làm cũng yên tâm được. Tống Ngộ Phàm nhận được điện thoại của Trình Kiệt nói hôm nay không đến công ty, cậu ta ngay lập tức quát mắng nhưng mà mới chỉ mở miệng lớn tiếng được hai câu thôi thì người ở đ ầu dây bên kia đã tự động tắt máy r ă.

Trình Kiệt chậm rãi đóng cửa phòng ngủ lại đi ra bên ngoài phòng bếp nấu một chút cháo cho Tiêu Dật, lát nữa h ồly nhỏ nhà hắn tỉnh lại l ền sẽ có cháo để ăn. Bây giờ là hơn 8 giờ sáng một chút nhưng ở bên ngoài cửa nhà của Tiêu Dật đã reo lên tiếng chuông, Trình Kiệt nhanh chóng bước ra mở cửa, hắn không muốn tiếng chuông cửa kia làm cho h ồly nhỏ nhà hắn thức giấc. Cánh cửa vừa mở ra, hai người đàn ông đứng đối diện đ ồng dạng nhau mày nhìn chằm chằm đối phương không lên tiếng, mãi cho đến khi Trình Kiệt khôi phục lại tinh thần lạnh giọng hỏi:

“Có chuyện gì sao?”

Đỗ Thư Cách ngày hôm qua biết tin Tiêu Dật bị ốm l ần lo lắng, ngày hôm nay mới cố tình đến nhìn xem cậu một chút, vốn định đợi đến buổi trưa sẽ tới nhìn Tiêu Dật nhưng mà hắn trước sau vẫn cảm thấy bất an không thôi cho nên sớm như vậy đã đi tới đây r ă, nhưng mà không ngờ người mở cửa ra lại không phải là cậu mà là một người đàn ông khác, xem cách ăn mặc cùng mái tóc vẫn còn ẩm ướt kia l ền có thể đoán ra người này nhất định là buổi tối hôm qua ngủ lại đây:

“Tôi tìm Tiêu Dật, em ấy có nhà hay không?”.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân
dtv-ebook.com

Chương 116: Chúng Ta Hẹn Hò Đi

Không phải Trình Kiệt đố i với ai đến tìm Tiêu Dật cũng đ àu s ē vô lý mà tỏ thái độ với người ta, nhưng mà đố i với người đàn ông trước mặt này tuy rằng nhìn dáng vẻ có thể xác định được rằng đó là một người đứng đắn, có điều hắn từ đ àu đến cuối vẫn luôn cảm thấy người này đố i với h ồ ly nhỏ nhà hắn có ý đ ã

“Em ấy vẫn còn đang ngủ, có chuyện gì hay không?”

Đỗ Thư Cách nhìn Trình Kiệt, trong lòng chẳng hiểu sao đố i với người phía trước vô cùng không vừa lòng, xem thái độ của người đàn ông này cũng vô cùng kiêu ngạo, Tiêu Dật rõ ràng nói cậu sống một mình, cứ cho là người này ngày hôm qua ngủ lại đây đi chăng nữa cũng không thể là chủ nhà được, theo phép lịch sự thì hắn ta phải mời mình vào nhà mới đúng, đằng này lại giống như là lính canh giữ cửa cứ đứng chắn ở phía trước:

“Tôi đến thăm em ấy, nghe nói em ấy bị ốm”

Trình Kiệt vẫn không có ý định để cho Đỗ Thư Cách vào trong nhà:

“Em ấy đang ngủ, anh là ai lát nữa em ấy tỉnh tôi sẽ nói với em ấy”

Đỗ Thư Cách thật cũng muốn biết đố i phương là ai lại ở nhà Tiêu Dật như vậy:

“Anh là ai, Tiêu Dật nói em ấy sống một mình”

Bạn bè của Tiêu Dật, Trình Kiệt đ`ầu đã được nghe cậu kể qua, tuy rằng có một vài người hắn chưa gặp mặt nhưng cũng chắc chắn được rằng không có ai giống như người đàn ông phía trước này cả:

“Nếu như không nói thì v`ẽ đi, tôi có việc bận”

Đỗ Thư Cách nhanh tay chặn lại cánh cửa, ánh mắt mang theo tia kiêu quyết bắn thẳng v`ề phía Trình Kiệt:

“Tôi muốn vào nhà đợi đến khi em ấy tỉnh”

Trình Kiệt vốn định không cho người đàn ông kia bước vào trong nhà, xem thái độ này của hắn ta tám chín ph`ần là có ý với h`ồly nhỏ nhà hắn, chỉ bằng hắn hiện tại đánh đòn phủ đ`ầu trực tiếp chặt đứt con đường kia của hắn ta miễn cho hắn ta sau này làm phi`ền h`ồly nhỏ nhà hắn nữa. Trình Kiệt để cửa ở đó xoay người đi vào trong bếp. Đỗ Thư Cách theo đó cũng bước vào bên trong nhà ng`ă xuống ghế sô pha im lặng đợi.

Trình Kiệt đối với bài trí trong căn nhà này vô cùng thành thạo, ở trong bếp chuẩn bị băm băm nấu nấu chậm rãi bỏ gạo vào trong n`ă cơm điện, tiếp sau đó li`en mang thịt xào lên. Tuy rằng Trình Kiệt trước đây thường xuyên ăn ở bên ngoài, nhưng đối với việc nấu ăn lại đặc biệt rất khéo léo, một n`ă cháo nhỏ đơn giản này căn bản không làm khó được hắn. Trình Kiệt thỉnh thoảng sẽ liếc mắt nhìn v`ề phía Đỗ Thư Cách, xem xem hắn ta rõt cuộc có thể cứ ng`ă đợi như thế được đến bao giờ, bởi vì điện thoại di động kia của hắn không ngừng vang lên, hình như là có người gọi v`ề làm việc. Trình Kiệt ngày hôm nay có đủ thời gian ng`ă chơi trò kiên trì với Đỗ Thư Cách, cho dù Tiêu Dật có muốn ngủ đến tối mới tỉnh hắn cũng không n`ề hà gì, bởi vì ngày hôm nay công việc ở công ty đã có người thay hắn giải quyết r`ă.

Đỗ Thư Cách ng`ă một lúc cuối cùng vẫn là nhịn không được lên tiếng hỏi Trình Kiệt:

“Anh là bạn cùng phòng của Tiêu Dật hả?”

Trình Kiệt thản nhiên đáp lại:

“Đâu chỉ là bạn cùng phòng”

Đỗ Thư Cách giật mình quay sang nhìn về phía Trình Kiệt, vốn định lên tiếng hỏi tiếp thì Trình Kiệt đã xoay người rời khỏi phòng bếp đi tới phía một căn phòng khác rầm đóng cửa lại. Đỗ Thư Cách đoán đó là phòng ngủ của Tiêu Dật, nhưng mà hắn ngẫm đợi đã mười phút rầm vẫn không thấy căn phòng đó có ý định mở ra, thư ký của hắn liên tục gọi điện thúc giục hắn mau trở về chủ trì cuộc họp, chính vì thế Đỗ Thư Cách không còn cách nào khác đành trở về trước. Đỗ Thư Cách trong lòng ngổn ngang, người đàn ông ở nhà của Tiêu Dật có thái độ rất kỳ lạ, hơn nữa... hình như thật sự có gì đó với Tiêu Dật, nếu không vì sao lại kỳ quái như thế.

Ở bên này Trình Kiệt lại nâng chǎn nằm xuống bên cạnh Tiêu Dật, cẩn thận giúp cậu kiểm tra nhiệt độ một lần nữa. Tiêu Dật có lẽ bị làm phiền cho nên liền nhíu mày chầm chậm mở mắt ra, kết quả lại lười biếng vùi đầu vào lồng ngực của Trình Kiệt làm nũng. Trình Kiệt đưa tay vuốt mái tóc của Tiêu Dật khẽ nói cho cậu biết:

“Tiểu Dật, vừa mới rầm có người đến tìm em”

Tiêu Dật ừm một tiếng hỏi lại cho có lệ:

“Ai thê?”

Trình Kiệt cúi đầu hôn lên mái tóc cậu:

“Anh có hỏi nhưng không nói”

Tiêu Dật đưa tay ôm lấy eo của Trình Kiệt thở dài:

“Ai mà kỳ quái như thế, là nam hay nữ vậy?”

Trình Kiệt luồn tay vào trong áo của Tiêu Dật:

“Là nam”

Buổi sáng là thời điểm đặc biệt dễ khởi dậy ham muốn, Tiêu Dật tuy rằng rất mệt mỏi nhưng đối với ham muốn của bản thân vô cùng không có

một chút suy giảm gì, hơn nữa cậu cũng thật rất nhớ Trình Kiệt:

“Vậy người đó đến có việc gì?”

Trình Kiệt đưa tay kéo quàn của Tiêu Dật xuống, bàn tay to lớn xoa nắn cắp mông vểnh tròn kia của cậu, trước tiên vẫn là kiểm tra xem chỗ bị tiêm ngày hôm qua còn bị sưng hay không, nếu chưa tan thuốc hắn nhất định phải mang cậu tới bệnh viện tái khám, cũng may nơi đó hoàn hảo mềm mại đan hæ lại ræ:

“Cũng không nói”

Tiêu Dật đưa tay gãi gãi trước ngực của Trình Kiệt khàn giọng cảnh báo với hắn:

“Em bị ốm, không cẩn thận sẽ lây sang anh đó”

Trình Kiệt nhếch môi cười, ngón tay đưa tới khẽ vuốt ve cửa động của Tiêu Dật:

“Không sao, sức đề kháng của anh rất tốt, mà nếu như bị lây thật cũng không có vấn đề gì”

Tiêu Dật bị ốm, sức lực cũng bị giảm đi vài phần, cả người mềm nhũn vô lực tùy theo ý của Trình Kiệt. Trình Kiệt hết vuốt ve Tiểu Dật ræ lại trêu chọc hai điểm nhỏ mẫn cảm trước ngực cậu, Tiểu Dật cả người nhiễm dục vọng da thịt cũng ứng đở đến quyến rũ, lại thêm tiếng rên rỉ phóng túng kia càng khiến cho Trình Kiệt bị trầm mê:

“Uhm... đừng vậy nữa... khó chịu a”

Trình Kiệt cúi đầu dùng lưỡi liếm tới một bên điểm nhỏ trước ngực của Tiêu Dật, thỉnh thoảng còn khẽ cắn lấy nó mút mát một chút:

“Tại sao anh mới đi có một tuàn thôi liền có đàm ông đến tận cửa tìm em ræ?”

Tiêu Dật cong người thở dốc, đìu ngón tay luân vào trong mái tóc của Trình Kiệt:

“Đừng mà... ưm... em chịu không được”

Trình Kiệt thấy Tiêu Dật cãi xin như vậy cũng không có ý định vờn cậu quá lâu, dù sao thì sức khỏe của Tiêu Dật bây giờ cũng không tốt, để cho cậu mệt mỏi quá sức bao nhiêu thì hắn sẽ càng đau lòng bấy nhiêu. Trình Kiệt ngẩng dậy, hắn để Tiêu Dật tựa lưng vào lồng ngực của mình, trước là thỏa mãn Tiểu Dật Dật của cậu một chút, vừa giúp cậu vượt ve nơi đó vừa hỏi:

“Nói đi, có phải nhân lúc anh đi liền ở nhà trêu chọc người khác hay không?”

Tiêu Dật ưm ưm a a rên rỉ, hơi thở không theo nhịp lúc nhanh lúc chậm, khuôn ngực pháp phồng kích tình đáp:

“Thế còn anh... có phải ở đó không gọi điện cho em là vì dành thời gian cho người khác rã đúng không? Hừ hừ...”

Trình Kiệt nghe thấy lời ghen tuông trách móc kia chẳng hiểu sao trong lòng cảm thấy vô cùng vui vẻ:

“Em nói xem?”

Tiêu Dật ngược mắt nhìn Trình Kiệt, cậu đưa một tay lên đặt ở trên cổ hắn:

“Anh nếu như dành thời gian cho người khác, vậy thì sau này không cần tới tìm em”

Trình Kiệt cười ha ha cúi đầu hôn vào môi của Tiêu Dật:

“Thời gian của anh dành cho em vẫn còn chưa đủ đâu”

Tiêu Dật khẽ cắn môi mỏng khàn khàn nói với hắn thế này:

“Trình Kiệt... tiến vào... ân...”

Trình Kiệt xoay người Tiêu Dật lại đối diện mình, để cho cậu ngẩng lên đùi hắn, tư thế này chính là tư thế làm cho cậu ít tốn sức nhất, Tiêu Dật cả người móm nhũn chao đảo theo từng cử động của Trình Kiệt, cậu đặt tay lên vai hắn, cố gắng mở lớn mắt hỏi:

“Trình Kiệt... anh vì sao lại thích em?”

Tiêu Dật muốn biết lý do tại vì sao Trình Kiệt lại thích mình, cậu muốn biết hắn thích cậu ở điểm nào để cậu có thể phát huy triệt để điểm đó, để cho hắn không thể nào không có cậu được, nhưng mà câu trả lời của Trình Kiệt lại chẳng khác nào không trả lời cả, hắn nói thế này:

“Anh đài thích, chỗ nào của em cũng đài thích”

Tiêu Dật không bắt kịp nhịp độ của Trình Kiệt, cả người móm nhũn gục ở trên vai của hắn, tùy ý để cho hắn điêu khiển mình:

“Không được, anh phải nói là thích nhất điểm nào mới được”

Trình Kiệt cười khổ, tính cách bướng bỉnh này đến cuối cùng hắn là do hắn tạo ra đây mà:

“Như vậy là... thích nhất đôi môi đi”

Tiêu Dật ngẩng đài đối diện với Trình Kiệt:

“Là thích đôi môi này sao?”

Trình Kiệt gật đài ừ một tiếng, giây tiếp theo Tiêu Dật liền nghiêng đài hôn lấy đôi môi của hắn, hai tay đưa lên bao lấy gương mặt hắn nhẹ nhàng mà hôn tới. Trình Kiệt rất nhiệt tình mà đáp lại nụ hôn chủ động kia của Tiêu Dật, hờn nhỏ nhà hắn lúc trước rất hay xấu hổ ngượng ngùng, đến hiện tại ngượng ngùng hoàn toàn không còn nữa rã:

“Trình Kiệt, một lát nữa chúng ta hẹn hò đi”

Trong khoảng thời gian Trình Kiệt đi công tác, Tiêu Dật đột nhiên nhớ đến vấn đề này, hai người bạn cậu chưa có cuộc hẹn hò chính thức nào cả, chỉ là đơn giản đi ăn cơm cùng nhau, dạo khu trung tâm thương mại mua một vài vật dụng, cậu muốn mình cũng có một buổi hẹn hò giống như bao cặp tình nhân khác, có đi xem phim, có ăn tối lãng mạn, nếu như có đi đâu kiện cậu thật sự còn muốn cùng Trình Kiệt đi dã ngoại. Trình Kiệt nghe Tiêu Dật đề nghị như vậy liền ngẩn ra:

“Em muốn hẹn hò sao, chúng ta trước đây không được coi là hẹn hò à”

Tiêu Dật ôm lấy cổ của Trình Kiệt thở dốc:

“Sao có thể coi là hẹn hò được, anh trước đây cùng với bạn gái cũ như thế nào?”

Trình Kiệt đỡ lấy eo của Tiêu Dật, ai đó đột nhiên nhắc tới bạn gái cũ của hắn hắn là sẽ ghen tuông nữa, chính vì thế Trình Kiệt rất nhanh lảng tránh khỏi vấn đề này:

“Được rồi, em muốn hẹn hò như thế nào?”

Tiêu Dật im lặng một chút giống như là đang suy nghĩ, sau đó cậu mới chậm rãi nói thế này:

“Thật ra đi đâu em muốn nhất chính là chúng ta mặt đối mặt buộc chặt lấy nhau nhảy bungee”

Trình Kiệt hả một tiếng, hắn việc gì cũng có thể làm nhưng có một chứng sợ độ cao bẩm sinh, nói hắn nhảy bungee như vậy là làm khó hắn rồi, nhưng mà Bắc Kinh cũng không có chỗ nhảy bungee cho nên Trình Kiệt vẫn không nói ra điều xấu hổ này cho Tiêu Dật biết:

“Nhảy bungee phải đến Macao, hiện tại em đang bị ốm cho nên chúng ta vẫn là chọn chơi cái khác có được hay không?”

Tiêu Dật cũng biết việc này hiện tại không thể cho nên cũng không làm khó Trình Kiệt gì cả:

“Như vậy chúng ta đi khu vui chơi, sau đó đi xem phim thì thế nào?”

Trình Kiệt đưa tay lên chạm vào trán của Tiêu Dật một cái, cảm thấy cậu vẫn chưa hạ sốt hắn nếu bây giờ lại đi ra ngoài chơi nữa không khéo sẽ bị ốm lại mất:

“Xem phim cũng được, em thích xem phim gì anh mua về cho em xem, nhưng đi khu vui chơi thì đợi đến khi em khỏe lại mới được”

Tiêu Dật bĩu môi thở dài, nói đi hẹn hò nhưng Trình Kiệt lại chỉ muốn ở nhà, không đi ra ngoài thì đâu còn gọi là hẹn hò nữa:

“Như vậy sao có thể gọi là hẹn hò chứ, em muốn ra ngoài”

Trình Kiệt nhíu mày:

“Nhưng mà em hiện tại vẫn còn sốt, không thể ra ngoài được đâu”

Tiêu Dật cọ cọ đùi vào vai của Trình Kiệt nũng nịu:

“Không ra ngoài thì không được tính là hẹn hò đâu”

Trình Kiệt căn bản không thể nào nói không mỗi khi Tiêu Dật làm nũng như vậy, cho dù biết cậu căn bản chỉ giả bộ mà thôi nhưng mà cũng hết cách rồi, hắn đến cuối cùng vẫn là đồng ý để cho Tiêu Dật đi ra ngoài. Tiêu Dật thật ra đã đỡ hơn rất nhiều, tuy rằng trong người vẫn còn một chút mệt nhưng sớm đã bị sự phấn khích đi hẹn hò cùng Trình Kiệt làm cho tiêu tan rồi. Hôm nay Tiêu Dật mặc một chiếc áo thun màu đỏ, mặc quần jean đen mang giày thể thao màu trắng nhìn vô cùng trẻ trung năng động, Trình Kiệt không mặc vest như thường ngày hắn đến công ty nữa mà cũng chọn một chiếc áo sơ mi kẻ ca rô màu xanh nhạt, khí chất doanh nhân thành đạt sớm đã không còn, hiện tại hắn quả thật giống như một nam sinh vừa mới tốt nghiệp đại học mà thôi.

Tiêu Dật ngồi ở trên giường nhìn Trình Kiệt cười đến híp cả mắt lại:

“Trình Kiệt, anh mặc như vậy nhìn thật giống với sinh viên đại học”

Trình Kiệt cũng đã lâu không có mặc đồ như thế này rã, trong tủ quần áo của hắn ngoài đồ thể thao thì chỉ có vest cùng sơ mi công sở, đồ này chính là đồ mà Tiêu Dật vừa mới rã chọn mua ở trên mạng cho hắn, cậu nói đi hẹn hò phải mặc như vậy mới có thể không bị bất tiện lúc đi chơi.

“Tiêu Dật, anh đột nhiên phát hiện ra một điều, có phải là em thích những nam sinh trẻ tuổi hay không?” Trình Kiệt quay lại trêu chọc Tiêu Dật.

Tiêu Dật bối rối định nói cái gì đó thì điện thoại của cậu ở bên giường liền reo lên, Tiêu Dật liếc mắt nhìn tới phát hiện ra người gọi là Đỗ Thư Cách.

“Cách ca, có chuyện gì sao?”

Trình Kiệt nghe thấy Tiêu Dật gọi ai đó thân thiết như thế liền nhíu mày dừng lại động tác một chút. Đỗ Thư Cách nghe giọng nói của Tiêu Dật rất có sức lực không giống như người bị ốm nằm bẹp ở giường cho nên bất giác thở phào nhẹ nhõm một hơi:

“Tiêu Dật, em đã hạ sốt hay chưa?”

Tiêu Dật không ngờ gì trước sự quan tâm này của Đỗ Thư Cách, ngày từ khi học đại học Đỗ Thư Cách đã đổi với cậu nhiệt tình như vậy rã:

“Phiên Đỗ tổng phải nhọc lòng rã, em đỡ hơn nhiều rã ha ha”

Trình Kiệt bắt đầu không được thoải mái, hắn thật muốn nhanh chóng giật lấy điện thoại của Tiêu Dật xem xem là ai gọi tới cho cậu:

“Tiêu Dật, là ai gọi tới?”

Đỗ Thư Cách nghe thấy có một giọng nam ở bên kia dây trong lòng liền khó chịu, hắn nhíu mày nghi ngờ hỏi Tiêu Dật:

“Tiêu Dật, bên cạnh em có người sao?”

Tiêu Dật vốn chẳng có gì phải giấu giếm cả cho nên rất nhanh đáp:

“Đúng vậy Cách ca, anh gọi còn có việc gì nữa hay không? Em hiện tại có chút việc muốn ra ngoài”

Đỗ Thư Cách chẳng qua chỉ là muốn xem xem Tiêu Dật đã hết sốt hay chưa, cậu lúc này có vẻ như rất gấp gáp muốn đi ra ngoài, hơn nữa bên cạnh còn có giọng nam, người đàn ông này hắn là người mà vừa mới rãnh gặp ở nhà cậu, xem ra đến tám chín phòn là Tiêu Dật có hẹn đi chơi với người đàn ông đó, Đỗ Thư Cách đương nhiên không muốn Tiêu Dật đi chơi cùng với người khác cho nên cho dù không có việc gì cả hắn cũng muốn làm trễ thời gian của cậu:

“Tiêu Dật, thật ra trong hợp đồng có một chút vấn đề cần đến xem qua”

Tiêu Dật a một tiếng:

“Cần phải đến luôn bây giờ sao?”

Đỗ Thư Cách nhanh chóng đáp:

“Đúng thế, em qua xem lại một chút thôi sẽ không mất thời gian đâu”

Tiêu Dật nhíu mày nhìn Trình Kiệt một lúc rãnh thở dài đồng ý:

“Như vậy cũng được, em bây giờ sẽ qua”

Tiêu Dật cúp điện thoại rãnh đi về phía Trình Kiệt:

“Hợp đồng lần này của em xảy ra một chút vấn đề, em phải qua đó xem thử, sẽ không tốn nhiều thời gian đâu, đợi em xem xong hợp đồng thì chúng ta tiếp tục hẹn hò có được không?”

Trình Kiệt đương nhiên là vô cùng mất hứng, nhưng hắn cũng không biểu lộ khó chịu quá nhiều:

“Như vậy anh đưa em đi, anh đợi em ở đó luôn”

Tiêu Dật cười cười:

“Như vậy cũng được”

Sau đó Tiêu Dật liền chủ động khoác tay Trình Kiệt đi ra thang máy, lúc đứng ở trong thang máy còn không quên trêu chọc hắn một chút, có lẽ cậu cũng nhận ra được hắn không vui.

Trình Kiệt đưa Tiêu Dật đến Đỗ thị, hắn đỡ xe ở bên ngoài đợi Tiêu Dật, nhân tiện đi tra một số thông tin về Đỗ thị, rất nhanh sau đó hình ảnh người đàn ông buổi sáng ngày hôm nay hiện lên trên màn hình điện thoại của hắn, Đỗ Thư Cách 26 tuổi tổng giám đốc Đỗ thị. Trình Kiệt lạnh lùng lướt thông tin mình tìm được trên điện thoại, cuối cùng mắt kiên nhẫn đáp mạnh điện thoại sang một bên, bởi vì hắn vừa đọc được một thông tin rằng trường đại học mà Đỗ Thư Cách theo học chính là trường mà Tiêu Dật học, hai người họ nhất định là có quen biết từ trước.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân
dtv-ebook.com

Chương 117: Độc Chiếm

Tiêu Dật dừng lại ở chỗ lễ tân nói:

“Tôi là Tiêu Dật, tôi đến gặp Đỗ tổng”

Thư ký sớm đã được nhắc nhở từ trước cho nên khi nghe thấy Tiêu Dật nói tên của mình liền vô cùng nhanh nhẹn mà đáp lại:

“Tiêu tiên sinh phải không, Đỗ tổng hiện tại vẫn còn đang họp cậu cứ vào văn phòng của anh ấy đợi một chút đi”

Tiêu Dật hả một tiếng, công ty lớn như thế này không có lý nào lại không có phòng chờ cho khách, hơn nữa cậu không phải là người của Đỗ thị sao có thể vào văn phòng làm việc của tổng giám đốc lớn ngã đợi được, không sợ cậu động tay động chân vào giấy tờ quan trọng gì đó hay sao:

“Văn phòng của Đỗ tổng?”

Thư ký vẫn giữ thái độ hòa hoãn mỉm cười gật đầu:

“Đúng vậy, Đỗ tổng có cuộc họp đột xuất nói cậu cứ vào trong phòng của anh ấy ngã đợi, còn có cậu cần gì cứ nói với tôi”

Tiêu Dật nhíu mày, kết quả vẫn là đi theo người dẫn đường bước vào trong thang máy. Tiêu Dật ngã ở trong phòng làm việc của Đỗ Thư Cách im lặng chờ đợi, căn phòng này so với phòng làm việc của Trình Kiệt không hề bé hơn, tiện nghi đài đầy đủ, bất quá chỗ này không có tường kính có thể nhìn thấy quang cảnh của thành phố, trước sau như một bốn

bức tường được sơn màu trắng mà thôi. Tiêu Dật có điểm sốt ruột chờ đợi, đã mười phút rã vẫn không thấy Đỗ Thư Cách xuất hiện, nhân viên bên ngoài có mang vào cho Tiêu Dật một đĩa bánh ngọt cùng ly cà phê sữa nhìn vô cùng đẹp mắt. Ly cà phê sữa ở trên bì mặt có hình một chiếc lá cây được làm bằng sữa, Tiêu Dật vốn không có thói quen uống cà phê nhưng do ngã đợi Đỗ Thư Cách lâu quá cho nên thỉnh thoảng có uống một chút, cứ một chút rã lại một chút như thế đến cuối cùng liền uống hơn nửa ly.

Tiêu Dật định mang điện thoại ra gọi cho Trình Kiệt, đúng lúc này hắn đã là người gọi đến trước cho cậu rã:

“Tiêu Dật, công việc gấp vấn đề sao?”

Tiêu Dật ngáp một cái, hai khói mắt theo đó ướt ướt ứng hẳng, người ta uống cà phê sẽ tỉnh táo, cậu uống cà phê liền buồn ngủ lẩm luộn:

“Trình Kiệt, phía bên này có cuộc họp đột xuất đến hiện tại vẫn chưa xong, hay là anh đi mua vé xem phim trước đi, lát nữa làm xong việc rã em sẽ đến đó ngay”

Trình Kiệt nhíu mày, quả nhiên trong chuyện này có quỷ, không lý nào lại trùng hợp như thế được:

“Không cần đâu, anh vừa mới rã gọi điện nói Phó Thiến qua đó rã, vẫn đêhợp đặng này cứ giao cho cô ấy giải quyết đi”

Tiêu Dật quả thật không nghĩ tới Phó Thiến, năng lực làm việc của cô ấy rất tốt, hơn nữa hợp đặng của cậu đều là do cô ấy xem qua, nếu như có cô ấy thay cậu xem bản hợp đặng này hẳn cũng không có vấn đề gì cả:

“Um, vậy cũng được, em xuống ngay đây”

Thư ký ở bên ngoài văn phòng của Đỗ Thư Cách thấy Tiêu Dật mở cửa bước ra ngoài định đi đâu đó liền nhanh chóng đứng dậy hỏi:

“Tiêu tiên sinh, cậu định đi đâu thế?”

Tiêu Dật quay sang phía cô gái kia đáp:

“Đúng r ồi, phiền cô nói lại với Đỗ tổng rằng tôi có việc cần phải đi trước, trợ lý của tôi đang trên đường tới đây, lát nữa chuyện hợp đồng sẽ là cô ấy thay tôi giải quyết”

Thư ký được Đỗ Thư Cách đặc biệt căn dặn nói phải giữ chân Tiêu Dật lại cho nên khi cậu có ý định rời đi liền vội vàng ngăn cản:

“Tiêu tiên sinh, Đỗ tổng sắp họp xong r ồi, chi bằng cậu đợi ngài ấy một chút đi”

Tiêu Dật do dự:

“Này... như vậy Đỗ tổng khi nào mới họp xong?”

Thư ký úp úp mở mở nói:

“Đỗ tổng họp cũng được một lúc r ồi, chi bằng cậu cứ đợi một chút nữa đi”

Đúng lúc này điện thoại của Tiêu Dật liền vang lên, Trình Kiệt ở bên này thúc giục cậu:

“Tiểu Dật, có phải muốn anh lên bể em xuống hay không, Phó Thiến đến r ồi mau xuống đây đi”

Tiêu Dật ồm một tiếng r ồi cúp máy, cậu ngẩng đầu gấp gáp nói với thư ký kia:

“Trợ lý của tôi đến r ồi, nói với Đỗ tổng giúp tôi rằng tôi có việc gấp phải đi trước”

Tiêu Dật nói r ồi liền nhanh chóng bước về phía thang máy đi xuống đại sảnh. Tiêu Dật rất nhanh đi tới phía chiếc xe quen thuộc ngồi vào trong, biết bản thân mình có lỗi để cho Trình Kiệt phải đợi lâu cho nên khi Tiêu Dật vừa ngồi vào trong xe liền quay sang hôn Trình Kiệt một cái:

“Đợi lâu r`ă phải không?”

Trình Kiệt ngửi thấy được mùi cà phê từ trong khoang miệng của Tiêu Dật, hắn biết h`ồly nhỏ nhà hắn uống cà phê s`ẽ bu`n ngủ cho nên li`ên nhíu mày nghi ngờ:

“Tiêu Dật, em uống cà phê sao?”

Tiêu Dật nghe thấy hai từ cà phê li`en tự động ngáp một cái r`ă gật đ`âu:

“Vừa mới r`ă có uống một chút, được r`ă chúng ta đi đến rạp chiếu phim thôi”

Trình Kiệt nhìn chằm chằm Tiêu Dật một lúc, hắn dõi với những người xung quanh Tiêu Dật đặc biệt cảnh giác, nhất là những người có ý đ`ồ với cậu, chuyện ngày hôm nay nhất định là c`ố ý, không lý nào lại trùng hợp như thế hẹn cậu đến xem họp đ`ồng r`ă để cho cậu đợi rất lâu, sau đó còn để cho cậu uống cà phê, Trình Kiệt ánh mắt chợt chuyển tia lạnh lẽo nhanh chóng khởi động xe rời khỏi chỗ này.

Lúc Trình Kiệt lái xe vào bãi đỗ xe của rạp chiếu phim thì Tiêu Dật đã an ổn ngủ ở ghế lái bên cạnh, điện thoại trong túi quần của Tiêu Dật chợt vang lên, Trình Kiệt nhanh chóng l`u`n tay vào trong túi quần cậu lấy điện thoại ra nghe, đ`âu dây bên kia là một giọng nam:

“Tiêu Dật, xin lỗi anh có cuộc họp đột xuất, như vậy chuyện họp đ`ồng buổi trưa chúng ta bàn được hay không, nhân tiện anh đưa em đi ăn trưa coi như là chuộc lỗi”

Trình Kiệt híp mắt bước xuống xe đóng cửa lại r`ă đi đến một chỗ yên tĩnh đáp lại người ở phía bên kia đ`âu dây:

“Ngày hôm nay em ấy không rảnh, chuyện họp đ`ồng kia cứ bàn với trợ lý của em ấy là được r`ă”

Đỗ Thư Cách giật mình khi nhận ra được người nói chuyện với mình không phải là Tiêu Dật, giọng nói dịu dàng lúc này li`en trở nên

lạnh lẽo:

“Anh là ai, mau đưa điện thoại cho Tiêu Dật”

Trình Kiệt đương nhiên khi thế cũng không kém, đối phương lạnh lùng thế nào hắn cũng có thể cùng người đó tiếp tục, huống hồ vị trí trong lòng Tiêu Dật của hắn so với người đàn ông kia nhất định hơn, xem biểu hiện ngu ngơ kia của cậu khẳng định là không nhận ra người ta có ý đồ với mình:

“Nếu như không thể bàn chuyện hợp đồng với trợ lý của em ấy vậy thì hủy hợp đồng đi, tiền vi phạm hợp đồng sẽ do tôi bồi thường”

Đỗ Thư Cách nắm chặt tay rét lạnh hỏi:

“Anh là ai?”

Trình Kiệt nhếch môi:

“Anh nói xem”

Không gian tiếp theo liền rơi vào trầm mặc, từng giây từng phút của cuộc gọi cứ như vậy trôi đi lãng phí, Đỗ Thư Cách cuối cùng vẫn là người lên tiếng trước, hơn nữa trong giọng điệu cũng không còn kích động như trước nữa ngược lại vô cùng bình thản nói thế này:

“Cũng không quan trọng, tôi và em ấy quen biết nhau từ lúc học đại học, hơn nữa hiện tại em ấy còn đang ký hợp đồng với công ty của tôi, lấy quan hệ cùng thời gian làm việc chung tiếp theo, tôi tùy tiện hỏi em ấy là được”

Trình Kiệt rất dễ kích động, đối với vấn đề liên quan đến Tiêu Dật sẽ càng kích động, người đàn ông kia công khai khiêu khích hắn như vậy chính là muốn đối đầu với hắn. Lấy điểm yếu trong lòng hắn ra làm mục tiêu công kích, Trình Kiết khó mà có thể nhẫn nhịn được, nhưng mà hắn cũng chưa phải đánh mất hết lý trí, hiện tại vẫn có thể cố gắng bình tĩnh mà đáp lại:

“Anh chỉ có thể gặp em ấy trong thời gian làm việc, thời gian khác của em ấy căn bản vẫn là dành cho tôi... ngay cả lúc em ấy đi ngủ rã cũng không loại trừ đâu”

Đỗ Thư Cách kích động nâng giọng:

“Ý của anh là gì?”

Trình Kiệt nở nụ cười rét lạnh:

“Ý của tôi là gì... anh tốt nhất không nên tìm hiểu kỹ thì hơn, tránh cho đến lúc đó cảm thấy tức giận đến phát điên”

Nói rã Trình Kiệt lì lèn tự động tắt máy, hơn nữa còn cẩn thận mang cuộc gọi kia xóa đi, cuối cùng tắt nguồn điện thoại của Tiêu Dật. Trình Kiệt đi tới phía xe ô tô của mình, hắn nghiêng người mang ghế ngồi của Tiêu Dật hạ thật thấp xuống, giây tiếp theo lì lèn mang áo của cậu cởi ra vứt sang một bên. Tiêu Dật giật mình tỉnh giấc hốt hoảng đẩy cái đầu lớn đang cúi lấy cắn mút điểm nhỏ trước ngực của mình:

“Trình Kiệt, anh làm gì vậy, người khác sẽ nhìn thấy đó”

Trình Kiệt không quan tâm Tiêu Dật nói cái gì cả, việc hắn phát hiện ra có người theo đuổi Tiêu Dật khiến cho hắn không thể nào bình tĩnh được. Trình Kiệt không phải là người bình thường, hắn có chứng bệnh gia tộc di truyền, chỉ cần gặp một chút kích động nào đó sẽ phát tác khó lường. Trình Kiệt dùng sức kéo khóa quần của Tiêu Dật xuống, mang quần jean của cậu cởi ra, Tiêu Dật cố gắng muốn níu kéo quần áo trên người nhưng vô ích, Trình Kiệt giống như là bị ai chọc tức, hiện tại lại vô cùng điên cuồng cắn mút cơ thể cậu:

“Trình Kiệt... a... anh làm gì thế?”

Trình Kiệt hôn lấy đôi môi của Tiêu Dật, đầu lưỡi quét tới lấp đầy khoang miệng nhỏ nhặt kia của cậu, Trình Kiệt điêu khiển đầu lưỡi nhanh đến mức khiến cho Tiêu Dật không thể thích nghi được, hắn liên tục đẩy lưỡi vào bên trong khoang miệng cậu, Tiêu Dật không tài nào bắt kịp tiết

tấu kia của hắn cuối cùng chỉ còn biết há miệng thở dốc, nước miếng cũng theo khói miệng chảy xuống dưới cằm nhìn vô cùng khiêu khích.

Tiêu Dật cả người không có gì che chắn, Trình Kiệt đè ở trên người cậu, một tay khóa chặt hai cổ tay cậu bẻ ngược lên phía trên đùi, một tay lại mạnh mẽ tiến vào bên trong động nhỏ của cậu không ngừng mở rộng nó. Tiêu Dật vừa đau vừa sợ hãi, không rõ Trình Kiệt rốt cuộc vì sao lại đột nhiên như vậy:

“Trình Kiệt... anh sao thế... a”

Trình Kiệt muốn trừng phạt Tiêu Dật, cho dù lỗi này không phải là do cậu trực tiếp gây ra, nhưng mà cậu lại chính là nguyên nhân khiến cho người đàn ông khác gọi điện cho hắn để khiêu khích. Đôi mắt của Trình Kiệt lạnh lẽo, ba ngón tay ở phía dưới mông cậu cố tình mở rộng ra một chút, Tiêu Dật ngay lập tức đau đến há miệng thở dốc, đôi mắt xinh đẹp ẩn ướt hốt hoảng:

“A... không... đừng như vậy”

Trình Kiệt chợt nhớ tới lời nói của Đỗ Thư Cách vừa mới rã, hắn ta nói thời gian làm việc Tiêu Dật sẽ là ở bên hắn ta, Trình Kiệt hắn đương nhiên không thể chịu được việc này, hắn không muốn bắt cứ kẻ nào khác có được thời gian của Tiêu Dật, hắn muốn tất cả thời gian của cậu đều là của hắn. Trình Kiệt cúi xuống cắn vào cằm cổ của Tiêu Dật, vừa cắn vừa mút mạnh mẽ đến mức Tiêu Dật phải sợ hãi giãy giụa muốn đẩy hắn ra:

“A... đừng... đau... hức”

Trình Kiệt đã nghe thấy tiếng khóc nho nhỏ của Tiêu Dật, nhưng hắn vẫn muốn trừng phạt cậu một chút, không gian trong xe rất chật chội, so với giường lớn ở nhà dĩ nhiên không thể thoải mái bằng, đối với điệu kiện hạn chế như thế này cộng thêm với việc Trình Kiệt cố tình mạnh bạo càng khiến cho Tiêu Dật thêm đau đớn khó chịu hơn rất nhiều. Trình Kiệt nâng hai chân Tiêu Dật lên, buộc hai chân cậu ép vào đưa lên cao, hắn ngoài khóa quần kéo xuống một chút những chỗ còn lại vẫn như cũ không lộ ra một chút nào. Tiêu Dật bị đau đớn lấp đầy, nơi đó nóng bừng đau rát, chân

bị ép đến mức mỏi nhừ, mỗi lần Trình Kiệt đẩy mạnh tới khiến cho cả người Tiêu Dật bị dịch chuyển theo.

Trình Kiệt lúc này mới khàn giọng:

“Tiểu Dật, nói cho anh biết giữa em và Đỗ Thư Cách kia rốt cuộc là có quan hệ gì hả?”

Tiêu Dật trong mơ hờnghé được Trình Kiệt nhắc đến tên của Đỗ Thư Cách thì bất ngờ:

“A?”

Trình Kiệt thúc mạnh về phía trước khàn giọng:

“Mau nói đi”

Tiêu Dật một tay giữ ở phía sau thành ghế, một tay chống đỡ trước ngực Trình Kiệt:

“Anh... sao lại đột nhiên... a...”

Trình Kiệt mạnh tay nắm chặt eo nhỏ của Tiêu Dật húc mạnh tới, Tiêu Dật có cảm giác như mình vừa bị Trình Kiệt chạm tới nơi cực hạn liền ô ô thở dốc, khóe mắt ẩm ướt ửng hồng. Trình Kiệt không có buông tha của Tiêu Dật, hắn liên tục dùng sức lao về phía trước khiến cho cậu không ngừng lắc qua lắc lại cái đầu nhỏ kia:

“Không... không nên... ha...”

Trình Kiệt dừng lại một chút để cho Tiêu Dật kịp thở dốc:

“Em mau nói đi, em rốt cuộc và anh ta là thế nào?”

Tiêu Dật không rõ tại sao Trình Kiệt lại biết Đỗ Thư Cách, cũng không rõ tại sao hắn đột nhiên hỏi đến vấn đề này:

“A, anh ấy học cùng trường đại học với em”

Trình Kiệt híp mắt nhìn Tiêu Dật, trong ánh mắt kia ngập tràn tia chiếm hữu đến đáng sợ:

“Anh ta có ý đồ với em, em sau này đừng nên tiếp xúc với anh ta nữa”

Tiêu Dật chống hai tay ở trước ngực Trình Kiệt nhíu mày nhịn đau:

“Không có đâu… ha… đừng như vậy, không nên đâu… a”

Tiêu Dật còn chưa kịp nói xong thì Trình Kiệt đã lập tức dùng sức đẩy mạnh về phía trước, Tiêu Dật đau đến mức muối ngất ngay tại chỗ, nhưng Trình Kiệt rất biết cách hành hạ người khác, hắn nhéo lấy điểm nhỏ trước ngực cậu chậm rãi xoay một vòng, Tiêu Dật cả người kích động lập tức thở dốc vô lực.

“Tiểu Dật, em là của anh, người khác cho dù có thích đến mấy cũng đừng hòng có được” Trình Kiệt lạnh giọng, trong ánh mắt giống như có ngọn lửa giận giữ, hắn gần từng chữ nói ra câu này.

Tiêu Dật gương mặt ướt đẫm, mái tóc bết dính lại với nhau, không rõ là mồ hôi hay nước mắt mà hai má cậu lúc này vẫn còn đọng lại những giọt nước trong suốt. Trình Kiệt cố gắng điều chỉnh lại tâm lý của bản thân, không phải hắn không phát hiện ra hành động thô bạo của hắn đối với Tiêu Dật, mà là hắn không có cách nào tự điều chỉnh lại ngay được. Trình Kiệt ôm lấy Tiêu Dật vào trong lòng, hơi thở của hắn cũng có chút hỗn loạn, vật nhỏ trong lòng sớm đã mềm nhũn đến đáng thương, Trình Kiệt bắt đầu chuyển hô hấp dần dần, cuối cùng ngay ở trong Tiêu Dật bắn ra mọi thứ mà hắn đã đè nén bấy giờ.

Tiêu Dật xác định được đã tới thời điểm cậu được nghỉ ngơi, lưng của cậu như muối rụng rời, hai chân mỏi nhừ khó chịu, rõ ràng ngày hôm nay phải là ngày vui vẻ, nhưng đến cuối cùng Trình Kiệt lại biến nó thành ra thế này. Tiêu Dật không còn sức lực để đẩy Trình Kiệt ra nữa, thân thể đau nhức dính nháp, Trình Kiệt vẫn còn chưa chịu rời khỏi cậu, hắn hiện tại đang nằm đè lên người cậu im lặng không lên tiếng, chỉ có duy nhất tiếng thở dốc hỗn hển kia. Không gian chật trội trong xe ngập tràn mùi vị của cuộc hoan ái kịch liệt, quần áo của Tiêu Dật vứt ngổn ngang ở dưới sàn xe,

không rõ sự tinh mịch đó duy trì trong bao lâu đến khi tiếng nức nở khe khẽ của Tiêu Dật vang lên, Trình Kiệt mới chịu buông Tiêu Dật ra ngã sang ghế lái chính. Trình Kiệt nhấc Tiêu Dật ngã lên đùi mình, hắn bắt lực đưa tay lên giúp cậu lau đi gương mặt có nước mắt kia:

“Bởi vì anh thích em đến phát điên rã...”.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân
dtv-ebook.com

Chương 118: Em Là Tất Cả Của Anh

Tiêu Dật có nghe thấy câu nói đó của Trình Kiệt, nếu như trước đây nghe được sẽ thật vui vẻ, nhưng hiện tại nghe được chỉ cảm thấy tủi thân muốn khóc mà thôi. Trình Kiệt biết Tiêu Dật đang rất ám ức, hắn cũng biết cậu nhất định là tức giận với hắn, nhưng mà hắn cũng không có cách nào khác cả, giống như cậu nói hắn nói ở phía trên... bởi vì hắn thích Tiêu Dật đến phát điên rää, hắn không thể nhẫn nhịn được khi biết tin có người để ý cậu, không thể nào bình tĩnh được khi cậu hàng ngày vẫn cùng người kia gặp mặt qua lại, cho dù hắn có đúng hay là sai đi chăng nữa chỉ cần hắn có cảm giác người nào đó có ý đố với Tiêu Dật là hắn nhất định sẽ phải ngăn cản ngay lập tức.

Từ trước đến giờ Trình Kiệt quen bạn gái, hắn chưa bao giờ kích động đến như vậy cả, nhưng cô gái đó đàu rất bình thường mà chia tay, không có một chút mảy may luyến tiếc nào. Nhưng từ sau khi có Tiêu Dật, Trình Kiệt hắn giống như là rơi vào một cái vòng tròn luẩn quẩn, chỉ cần hắn còn ý thức là khi đó hắn liền suy nghĩ tới Tiêu Dật, hắn muốn cậu chỉ ở trong tâm mắt của hắn, để cho hắn có thể dễ dàng nhìn thấy được những kẻ mang ý đồ muốn tiếp cận cậu.

Đồng ý cho Tiêu Dật rời khỏi Trình thị, nhắm mắt cho cậu dọn ra ngoài ở riêng chính là quyết định rất khó khăn đối với hắn, bởi vì khi đó việc kiểm soát cậu sẽ khó khăn hơn. Hắn không cần biết Tiêu Dật có thích hắn hay không, cũng không cần biết cậu có đối tượng để ý hay chưa, trong tâm trí hắn luôn tâm niệm một điều rằng chính là, Tiêu Dật là của hắn, những người khác cho dù có thích đến đâu cũng đừng hòng cướp đi, ngay cả nếu như cậu có ý định chạy trốn khỏi hắn, hắn cũng có thể bắt cậu lại buộc chặt

bên cạnh mình, chỉ cần cậu ở trước tầm mắt của hắn, ở bên cạnh hắn đến khi hắn mất đi ý thức, những việc khác đối với hắn không quan trọng.

“Xin lỗi Tiêu Dật, buổi hẹn hò này của chúng ta để ngày mai đi có được không?” Trình Kiệt hôn nhẹ vào trán của Tiêu Dật khẽ nói

Tiêu Dật có chuyện rất khó hiểu, Trình Kiệt rất quan tâm cậu, cũng rất cưng chiều cậu, nhưng cậu luôn cảm thấy hắn hình như đã thái quá rã. Trình Kiệt rất kỳ quái, sự chiếm hữu của hắn thật sự rất cao, Tiêu Dật lúc trước muốn Trình Kiệt chỉ quan tâm mình mà thôi, nhưng sự quan tâm này không phải là sự quan tâm mà cậu muốn, hắn chẳng khác gì một con thú cứng đần chưa được thuần hóa, chỉ cần gặp chuyện gì đó liền sẽ phô trương sức lực mạnh mẽ đạt được điệu hắn muốn, không cần biết người khác sẽ bị hắn dọa cho hoảng sợ như thế nào, ngay cả là người kề cận bên cạnh hắn là cậu đây cũng bị dọa cho hoảng.

“Tiêu Dật đừng khóc nữa được không?” Trình Kiệt ôn nhu lau nước mắt cho Tiêu Dật

Tiêu Dật nghiêng đầu né tránh hành động kia của Trình Kiệt, Trình Kiệt thở dài thu tay lại, hắn giúp Tiêu Dật lấy áo thun mặc lại vào người. Tiêu Dật dù giận đến mấy cũng muốn mặc lại đồ, cả người cậu đau nhức cho nên cúi người xuống có điểm bất tiện, Trình Kiệt hiện tại giúp cậu mặc đồ vào người cậu cũng rất phối hợp nghe theo hắn.

“Anh xin lỗi Tiêu Dật”

Tiêu Dật cắn môi vĩnh định không nói chuyện với Trình Kiệt nữa nhưng cuối cùng cậu vẫn quyết định nói ra:

“Anh đừng như vậy nữa có được hay không, nếu như anh cứ làm ra những chuyện như ngày hôm nay nữa em thật sự sẽ nghĩ rằng anh không thích em, còn có chuyện về Đỗ Thư Cách em không biết anh vì sao lại biết anh ấy, cũng không biết anh đã nghe ai nói cái gì nhưng mà giữa em và anh ấy chỉ đơn giản là tình sư huynh học đệ mà thôi, cũng chẳng thể nào là người học chung một trường đại học đến bây giờ liền làm như không quen biết gì được”

Trình Kiệt tin tưởng Tiêu Dật không có ý gì với Đỗ Thư Cách, nhưng mà hồn nhỏ nhà hắn rất chậm hiểu, việc Đỗ Thư Cách thích cậu chắc chắn phải đợi đến khi chính miệng hắn ta nói ra thì cậu mới biết, thế cho nên chỉ bằng lúc này hắn tự mình nói cho cậu biết, cũng là muốn xem phản ứng của cậu ra sao:

“Vừa mới rã anh ta gọi điện tới cho em, anh ta nói với anh rằng khoảng thời gian lúc em đi làm chính là khoảng thời gian của anh ta”

Thật ra Đỗ Thư Cách không có nói như vậy, việc này là do Trình Kiệt tự mình thổi phồng lên mà thôi:

“Anh ta thích em đó, buổi sáng hôm nay anh ta có đến nhà của em, lúc đấy em đang ngủ, anh ta đã ngã đợi em một lúc rã. Sau đó chuyện hợp đồng kia căn bản chỉ là do anh ta cố tình làm trễ nải thời gian của chúng ta mà thôi, em không nhận ra hay sao?”

Tiêu Dật nhíu mày tức giận, cậu nghĩ Trình Kiệt nhất định là ghen đến phát điên lên rã:

“Anh nói cái gì thế hả? Hai người bọn em đã bốn năm không gặp mặt nhau, hơn nữa lúc còn ở trong trường đại học cũng chỉ coi như là có quen biết mà thôi, cũng chẳng phải giống như trong phim nhìn thấy nhau là yêu nhau ngay được”

Trình Kiệt biết mình không có bằng chứng để chứng minh những điều hắn nói, cho nên việc Tiêu Dật không tin tưởng hắn cũng có thể hiểu được:

“Được rã, em không chịu tin lời anh nói cũng được, cho dù anh có nói đúng hay không em sau này cũng nên duy trì khoảng cách với anh ta”

Tiêu Dật đẩy Trình Kiệt ra, cố gắng nín nhịn đau đớn trên người rã xuống ghế bên cạnh, cậu nghiêng đầu nhìn về phía cửa kính, cả một quá trình không có ý định muôn nhìn Trình Kiệt:

“Anh đừng có vô lý như vậy, anh ở công ty chạm mặt rất nhiều nghệ sĩ trẻ, hơn nữa trong số đó còn có bạn gái cũ của anh, em đã khi nào nói anh

cái gì hay chưa. Em hiện tại nhận được hợp đồng quảng cáo, anh nói em sao có thể giữ khoảng cách với người ký hợp đồng với em đây, hơn nữa giữa em và Đỗ Thư Cách căn bản chỉ có cái gọi là bạn bè mà thôi”

Trình Kiệt thở dài:

“Em đối với anh ta chỉ là bạn bè, nhưng anh ta đối với em còn trên cả bạn bè”

Tiêu Dật mím môi không muốn nói chuyện với Trình Kiệt nữa, Trình Kiệt nhìn cậu một lượt rã khỏi động xe muốn vênhà.

“Tiêu Dật, những việc anh làm đâùi là muốn em mãi ở bên cạnh anh, anh sẽ không làm ra những việc tổn hại đến em. Lúc trước anh quả thật đã có một vài bạn gái, số nữ nghệ sĩ trong Trình thị quả thật cũng có một số người đã từng là bạn gái của anh, nhưng anh hiện tại căn bản không còn tình cảm gì với bọn họ nữa, những đâùi anh nói đâùi là sự thật em tin tưởng thì tốt, không tin cũng chẳng sao, anh chỉ nói một lân này thôi... anh thật sự rất thích em, cho nên những người khác cho dù có thích em đến mấy cũng không thể chạm vào em được”

Trình Kiệt vừa lái xe vừa nói chuyện với Tiêu Dật, hắn không biết người ngã bên cạnh có nghe thấy những lời mà hắn nói hay không, nhưng cậu từ đâùi đến cuối không có ý định đáp lại, chỉ thấy đôi mắt kia nhăm nghiền, khuôn ngực pháp phồng mang theo hơi thở bình ổn.

Trình Kiệt là người lăn lộn trên thương trường đã nhiều năm, cho nên những loại người mà hắn gặp chỉ sơ còng nhâùi hơn là những bước chân mà Tiêu Dật đã từng đi, hắn chỉ cần nhìn lượt qua một chút là có thể đánh giá được đối phương là người ra sao, mang theo ý đõgì, huống hõĐỗ Thư Cách kia lại đánh chủ ý lên người hõly nhỏ nhà hắn cho nên hắn càng phải cảnh giác hơn, dù sao đối với hắn chỉ có một đạo lý rằng thà giết nhầm còn hơn bỏ sót.

Trình Kiệt mang Tiêu Dật trở vênhà của mình, người nõi vừa mới trải qua một hã hoan ái mãnh liệt cho nên lúc này đã sớm ngủ say rã, khi hắn bế cậu vào trong nhà cậu ngay cả một cái nhíu mày cũng không có. Trình

Kiệt rất thích Tiêu Dật, thực sự rất thích, thích nhất từ trước cho đến bây giờ, thế cho nên hắn mới có thể lo lắng cho cậu đến như vậy, chỉ cần cậu biến mất khỏi tầm mắt của hắn là hắn sẽ đứng ngồi không yên, chỉ cần cậu buồn bã là trái tim hắn sẽ tự động giống như một thiết bị cảm ứng nhạy bén mà đau nhói, chỉ cần cậu mỉm cười là hắn có thể vui vẻ mãn nguyện trong lòng.

Giống như một món đồ chơi mà mình yêu thích, người ta sẽ vô cùng nâng niu, cho dù có đi đâu đó cũng muốn phải mang theo ở bên cạnh. Nhưng một khi có một người nữa xuất hiện, đối phương cũng thích món đồ chơi đó của bạn, hỏi mượn bạn không cho, đối phương sẽ tìm cách tranh giành cướp lấy, bạn sẽ dùng sức mà giằng co lại, giằng co bất chấp hết mọi thứ chỉ cần món đồ chơi đó vĩnh viễn ở trong tầm tay của mình, bất chấp hết tất cả kể cả khi món đồ chơi đó trong khi hai người tranh chấp có bị hư hỏng hay là không. Trình Kiệt chính là như vậy, còn Tiêu Dật chính là thứ mà hắn cực kỳ yêu thích kia, nếu như không xuất hiện một người khác muốn cướp lấy cậu thì hắn sẽ đối với cậu vĩnh viễn ôn nhu cưng chi ầu, nhưng một khi có người khác xuất hiện rã, sự chiếm hữu kia lại biến thành mãnh liệt, điên cuồng, độc đoán, mặc kệ là cậu có đồng ý hay không đồng ý, mặc kệ là cậu có vui vẻ hay không vui vẻ, cho dù có phải dùng biện pháp xấu xa đến thế nào đi chăng nữa, hắn cũng phải giữ được cậu ở trong tầm tay.

Người ta nói nếu như yêu thích một người chính là chỉ cần người khác được vui vẻ, đôi khi buông tay để người đó rời đi lại có thể đổi được hạnh phúc cho người đó. Nhưng đó chỉ là suy nghĩ của người ta mà thôi, đối với Trình Kiệt mà nói không có ai khác ngoài hắn có thể cho Tiêu Dật được sự vui vẻ cả, cho nên bởi vì yêu thích cậu hắn mới muốn buộc chặt cậu ở bên cạnh như thế, cái gọi là buông tay chính là sự hèn nhát không tự tin mang lại được hạnh phúc cho người mình yêu. Trình Kiệt biết sự yêu thích này của mình có một chút tiêu cực, nhưng lại chẳng có cách nào hạn chế sự tiêu cực đó, cái gọi là thích một người đến phát điên lên chính là như vậy.

Trình Kiệt nhớ lần đầu tiên hắn gặp Tiêu Dật là lúc cậu lén đi thang máy dành cho tổng giám đốc, nhưng lúc ấy hắn không để ý đến cậu quá nhiều. Hắn đối với Tiêu Dật không phải là thứ tình yêu sét đánh thẫn thán, nhìn

thấy cậu lần đầu tiên không có một chút ấn tượng gì quá sâu sắc, chỉ đến khi gặp lại cậu lần thứ hai, hắn phát hiện ra cậu là đang diễn trò muốn hắn có ấn tượng tốt đối với cậu. Trình Kiệt là tổng giám đốc lớn của công ty giải trí, những mánh khóc lấp ló của các nghệ sĩ cho dù có điêu luyện đến mấy hắn cũng đều nhìn ra được, huống chi Tiêu Dật căn bản chỉ là người bình thường mà thôi. Trình Kiệt không thẳng thắn vạch trần cậu, nhưng lại có thể cùng cậu diễn qua diễn lại một chút, cái gọi giống như là thứ thuốc an thần vậy, mệt mỏi liền uống một viên, uống đến mức chỉ cần hơi mệt mỏi một chút liền mang ra uống, Tiêu Dật chính là thuốc an thần của Trình Kiệt, cùng cậu diễn trò một chút, vui vẻ một chút liền muốn nhẹ hơn nữa, mức độ cứ như vậy tăng lên, tăng đến mức hắn hiện tại phải có cậu mới được.

Tiêu Dật tỉnh dậy đã là buổi chiều, sắc trời không sáng không tối chính là kiểu lờ mờ chuyển giao, căn phòng lớn quen thuộc đã một thời gian rã cậu không nằm ở trên chiếc giường này, mọi đồ đạc bày trí trong phòng không có một chút thay đổi nào cả, nhắm mắt cậu cũng có thể lấy được đồ vật mà cậu muốn lấy. Trình Kiệt không có ở trong phòng, thân thể cậu cảm giác rất khó chịu, trên người cũng có thể ngửi thấy được mùi vị hoan ái đặc trưng. Tiêu Dật có chứng sạch sẽ nhưng không đến mức thái quá, mức độ chỉ là cao hơn người bình thường một chút mà thôi, đối với việc cả người không được tắm rửa khi trải qua chuyện đó rất không vừa lòng chính vì thế cậu liền cố gắng nén đau nhức trên người bước tới phía phòng tắm.

Cánh cửa phòng tắm mở ra, Tiêu Dật có một chút giật mình khi thấy Trình Kiệt đang nằm ngâm mình ở trong bồn nước lớn, cậu thất thẫn không biết nên phản ứng ra sau thì hắn đã thản nhiên nhìn về phía cậu trầm giọng nói:

“Qua đây đi”

Giống như một mệnh lệnh mà Tiêu Dật cứ như vậy ngây ngô nghe theo, cậu chậm rãi bước tới phía Trình Kiệt, Trình Kiệt đưa tay kéo bàn tay của Tiêu Dật, cậu theo đó cũng ngã xuống trên thành của bồn tắm, hắn khẽ nắm lấy cổ tay phải của cậu cúi đầu dịu dàng hôn lên đó:

“Đã dậy rồi sao?”

Tiêu Dật nhìn Trình Kiệt từ một tiếng, Trình Kiệt chuyển hướng hồn lên mu bàn tay của cậu, hồn đến từng ngón tay thon dài kia:

“Em vẫn còn giận sao?”

Trình Kiệt là một người đàn ông xuất sắc, hàn xuất sắc trên mọi phương diện, Tiêu Dật là một chàng trai bình thường, gương mặt có một chút dễ nhìn hơn người thường, dáng người cũng có một chút tốt hơn người ta, nhưng lại không có việc gì được coi là làm đến mức xuất sắc cả. Đôi khi Tiêu Dật nghĩ, Trình Kiệt hoàn hảo như thế nhưng lại rất cưng chi ầu một người bình thường như cậu, cậu cảm nhận được sự chiếm hữu của hàn đối với cậu cho nên cậu biết tình cảm hàn dành cho cậu nhiều hơn là cậu dành cho hàn.

Trình Kiệt cởi áo trên người của Tiêu Dật, sau đó lại cởi quần giúp cho cậu, dĩ nhiên tiếp theo liền ôm cậu vào trong bờn tắm nắng ở đó. Tiêu Dật tựa lưng vào lồng ngực của Trình Kiệt, Trình Kiệt khẽ cúi đầu hôn lên mái tóc cậu:

“Đừng giận anh nữa, nếu không anh cũng không biết mình nên phải làm gì tiếp theo”

Tiêu Dật cũng không biết mình nên phải làm gì tiếp theo, hiện tại không biết, tương lai lại càng không biết, lúc đầu chỉ là muốn dựa vào Trình Kiệt để vào Trình thị, nhưng không ngờ chuyện lại phát sinh ra đến tình huống này, một tình huống mà cậu tiến không được, lùi cũng không được, ở lại chẳng được mà rời đi cũng không xong.

Trình Kiệt ôm lấy eo của Tiêu Dật, cầm đặt ở trên vai cậu nghiêng đầu nói nhỏ vào tai cậu:

“Tiêu Dật, em chính là tất cả của anh, cho nên chỉ cần là những chuyện liên quan đến em anh sẽ không thể nào mà bình tĩnh được”

Tiêu Dật giật mình quay lại nhìn Trình Kiệt, nhìn tới ánh mắt chân thành kia của hắn cậu liền hốt hoảng đứng hình, cậu không hy vọng mình là tất cả của Trình Kiệt, cũng không hy vọng hắn lại coi cậu quan trọng như thế. Không phải Tiêu Dật không thích Trình Kiệt, mà là cậu lo lắng chuyện này rõi sẽ chẳng đi đến đâu cả, mà nếu như cho dù cậu có muốn mơ mộng về chuyện này đi chăng nữa thì ba mẹ cậu cũng sẽ không đồng ý, cứ cho cậu không quan tâm đến việc người khác nói mình ra sao, nhìn mình thế nào thì cậu cũng không thể không quan tâm đến việc người đã sinh thành ra mình nói cái gì.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân
dtv-ebook.com

Chương 119: Hẹn Hò Không Thành

Tiêu Dật muôn mở miệng nói với Trình Kiệt rằng đừng để cậu trở thành tất cả của hắn, nhưng mỗi khi lời nói định phát ra ngoài miệng rã lại bị cậu nuốt trở về vào trong, đến cuối cùng cậu chỉ có thể im lặng. Có một sự thật rằng, cho dù Tiêu Dật có nói hay không nói thì Trình Kiệt cũng sẽ bỏ ngoài tai mà thôi, trong bộ não của hắn sẽ tự động thu nhận những lời nói hắn thích nghe, còn những lời mà hắn không thích sẽ tự động bị xóa sạch.

“Anh rất thích em, cực kỳ thích em, thích em đến mức không thể không có em được...” Trình Kiệt nói

Tiêu Dật không muốn nghe thêm nữa, cậu sợ mình càng nghe sẽ càng thấy đau lòng mà luyến tiếc, cuối cùng liền đưa tay bao lấy gương mặt của Trình Kiệt, nâng đầu hôn vào môi hắn, muốn mang nụ hôn này ngăn cản lời nói kia. Nước trong bồn trải qua một thời gian đã không còn nóng nữa, nhưng điều đó cũng không cản trở được việc có hai người đang quấn quýt lấy nhau, Trình Kiệt đỡ lấy phần cổ phía sau của Tiêu Dật, đầu lưỡi mềm mại chậm rãi kiên định tiến vào trong khoang miệng cậu, hôn đến khi bên khoe miệng cậu cũng có một dòng nước nhỏ trong suốt chảy ra, hôn đến khi hô hấp hai người trở nên gấp gáp, hôn đến khi thần trí mê muội, hôn đến khi Tiêu Dật cả người mềm nhũn, nhưng nụ hôn này lại chẳng thể có cách xóa tan đi được sự ngổn ngang trong lòng cậu.

Cái gì gọi là nhất kiến chung tình, cái gì gọi là tình yêu sét đánh, thế gian này rốt cuộc có bao nhiêu người có được thứ tình yêu dễ dàng như thế. Nếu như chỉ vì một cái lẳng mạn nhất thời, nếu như chỉ vì một cái bàng bột thoảng qua, liệu đã đủ để gọi là tình yêu hay chưa, tình yêu đích thực chính là thứ tình yêu bền vững nhất, chính là thứ tình cảm mà Tiêu

Dật đang dần vặt đau đớn, chính là cái sự bận lòng vướng víu một cùi tự nhiên áp tới thế này.

Tiêu Dật cậu cũng thích Trình Kiệt, thích đến mức cậu rất đau lòng thương tâm, thích đến mức không dám tưởng tượng ra việc nếu sau này không có hắn nữa thì sẽ thế nào. Khóe mắt Tiêu Dật bất giác ẩm ướt, Trình Kiệt cảm thấy được vị mặn ấm nóng hòa vào trong khoang miệng liền giật mình buông Tiêu Dật ra, hắn phát hiện ra họng nhỏ của mình thế nhưng đang khóc, chỉ cần cậu khóc hắn sẽ đau lòng vô lực, chỉ cần cậu khóc hắn sẽ lo lắng gấp gáp. Trình Kiệt đưa tay lên chạm vào khóe mắt của Tiêu Dật dịu giọng hỏi:

“Em sao thế, tại vì sao đột nhiên khóc?”

Tiêu Dật lắc đầu không nói, Trình Kiệt không có cách nào khác cả chỉ biết ôm lấy cậu khẽ vuốt nhẹ sống lưng nhỏ kia:

“Em đừng khóc có được không, em khóc lòng anh sẽ đau theo”

Cái gọi là đàn ông không nên rơi lệ trước mặt người khác đối với Tiêu Dật mà nói giữa người khác và Trình Kiệt là hai đối tượng hoàn toàn khác nhau. Trình Kiệt là người mà khi cậu ở bên có thể tùy ý muốn làm gì thì làm, ngay cả khóc trước mặt hắn cũng cảm thấy tự nhiên mà không cần phải che giấu cái gì cả. Trình Kiệt ôm lấy Tiêu Dật, ở bên cạnh cậu dỗ dành:

“Em sao thế, có phải cảm thấy không thoải mái ở chỗ nào hay không?”

Tiêu Dật bảo trì im lặng, cả người mệt mỏi cứ như vậy tựa vào vai Trình Kiệt, cảm nhận sự cưng chi âu, lo lắng từ hắn. Trình Kiệt cúi đầu hôn xuống mái tóc của Tiêu Dật:

“Đừng khóc nữa, lát nữa chúng ta còn phải đi hẹn hò nữa, anh đã chuẩn bị hết tất cả mọi thứ rồi, chỉ cần có em là trọn vẹn thôi”

Tiêu Dật ngược mắt nhìn Trình Kiệt hỏi:

“Anh chuẩn bị sao?”

Trình Kiệt gật đầu:

“Đúng vậy”

Tiêu Dật hơi đẩy Trình Kiệt ra một chút:

“Như vậy mặc quần áo thôi”

Trình Kiệt cùng Tiêu Dật bước ra khỏi bồn tắm, khăn lông vắt ở trên giá được Trình Kiệt mang đến giúp Tiêu Dật lau khô nước ở trên người. Trình Kiệt cực kỳ quan tâm Tiêu Dật, chỉ thông qua những hành động nhỏ mà hắn làm cho Tiêu Dật thôi cũng đủ biết cậu đối với hắn quan trọng như thế nào. Tiêu Dật làm sao có thể không nhận ra điều này, đáng tiếc hắn lại là một người đàn ông mà cậu cũng là một người đàn ông. Tiêu Dật nhìn Trình Kiệt, muốn tại thời điểm này ghi nhớ thật kỹ gương mặt của hắn, cho dù sau này hắn và cậu không có kết quả đi chăng nữa thì chí ít trong ký ức vẫn luôn tồn tại một người vì cậu mà chăm sóc tận tình chu đáo đến thế.

Phòng ngủ của Trình Kiệt ở tầng hai, Tiêu Dật mặc quần áo xong liền đi qua chỗ cửa sổ nhìn một chút, vốn chỉ muốn quan sát xem sắc trời ngày hôm nay thế nào, đã tối hay vẫn còn sáng mờ, lúc cậu đưa mắt nhìn xuống phía dưới sân cỏ, nơi có dàn hoa tử đằng màu tím nở rộ kia thì bất ngờ, bởi vì phía dưới đó được trang trí rất nhiều đèn nháy, có rất nhiều ngôi sao được thắp sáng từ những bóng điện nhỏ, còn có một cái lều đã được dựng sẵn ở đó. Trình Kiệt không biết từ lúc nào đã đứng ở phía sau Tiêu Dật, hắn đưa tay ôm lấy eo cậu khẽ hỏi:

“Có thích không, em có thích buổi hẹn hò như thế hay không?”

Tiêu Dật nhìn bài trí bên dưới vô cùng công phu, một khoảng sân rộng như vậy đều được thắp sáng bởi những dây đèn lắp lánh:

“Anh một mình làm hả?”

Trình Kiệt ừ nhẹ, Tiêu Dật chăm chú nhìn xuống phía dưới:

“Có phải mất rất nhiều thời gian hay không?”

Trình Kiệt đặt cầm của mình lên vai Tiêu Dật:

“Chỉ cần em thích là được rồi”

Tiêu Dật lúc này mới để ý bàn tay phải của Trình Kiệt có một vết xước rất dài, cậu nhíu mày gõ tay của hắn trên eo cậu ra rồi cầm lấy bàn tay đó nhíu mày hỏi:

“Là vì làm những thứ đó sao?”

Trình Kiệt chỉ nhìn Tiêu Dật mỉm cười thoi, một vết thương nhỏ này đối với hắn căn bản không có một chút đau đớn nào. Tiêu Dật kéo tay Trình Kiệt đi tới phía tủ thuốc, mở ngăn tủ đó ra tìm kiếm một hũ cuối cùng cầm tới một miếng băng dán cá nhân, cậu cẩn thận mang miếng băng dán đó dán lên vết thương của Trình Kiệt:

“Anh sau này không cần làm như thế, hơn nữa bị thương rồi tại sao không biết dán băng cá nhân vào chứ”

Đợi Tiêu Dật dán băng cá nhân xong cho Trình Kiệt, hắn liền kéo lấy cậu vào lòng rồi bước đi:

“Được rồi, chúng ta bây giờ có thể hẹn hò rồi”

Vốn dĩ muốn dành nguyên một ngày để hẹn hò, nhưng cả ngày hôm nay lại xảy ra một chút sự cố cho nên Trình Kiệt mới cố gắng bài trí chỗ này công phu như vậy, muốn cho Tiêu Dật một buổi tối lãng mạn. Tiêu Dật thích ăn thịt nướng, Trình Kiệt đặc biệt vì cậu mà chuẩn bị một cái bếp nướng nhỏ, hơn nữa còn ướp sẵn thịt bò vào trong hộp, chỉ cần mang thịt bò lên bếp nướng nướng chín là có thể ăn. Tiêu Dật đứng ở bên cạnh Trình Kiệt nướng thịt, thỉnh thoảng sẽ đưa mắt nhìn tới khung cảnh ở chỗ này một chút, cuối cùng khoe miệng bất giác mỉm cười, đau nhổ cũng tự động tựa lên vai của Trình Kiệt:

“Anh cõng thật là biết dỗ dành người khác mà, có phải lúc trước cũng như vậy rồi hay không?”

Trình Kiệt bình thản đáp lời:

“Lúc trước căn bản không cần nhọc lòng như vậy, cũng chỉ có em mới khiếun cho anh phải tốn nỗi đau tâm tư như thế mà thôi”

Đúng lúc này có một người đàn ông lù lù từ bên ngoài bước vào trong sân, mãi cho đến khi người đó nâng giọng nói lớn thì Tiêu Dật mới giật mình đứng ngay ngắn lại.

“Cái gì thế này, tôi đúng là có lộc ăn mà”

Tiêu Dật đứng cách xa Trình Kiệt một chút, cậu xoay người phát hiện ra người tới là Tống Ngộ Phạm, hiện tại cậu có một chút luống cuống không biết nên phải nói cái gì mới phải. Trình Kiệt liếc mắt nhìn Tống Ngộ Phạm, hắn còn tưởng về đến nhà của hắn rồi là sẽ không có bất cứ ai làm phiền không khí hạnh phúc này của hắn và Tiêu Dật nữa, không ngờ Tống Ngộ Phạm kia lại như âm hồn không tan mang theo một chai rượu lớn đi tới chỗ này:

“Cậu đến có việc gì thế?”

Tống Ngộ Phạm bước về phía Trình Kiệt:

“Cậu có phải là biết hôm nay bọn tôi sẽ tới cho nên mới chuẩn bị hết mọi thứ như thế này rồi hay không?”

Trình Kiệt nhíu mày:

“Bọn tôi? Là ý gì đây?”

Tống Ngộ Phạm cười ha ha:

“Mấy ngày nay nhân viên trên dưới Trình thị đài phải tăng ca, đến ngày giải quyết xong mọi chuyện rồi thì tổng giám đốc lại không có khen thưởng gì cả, ngay cả một bữa cơm cám ơn cũng không có. bọn họ là gào

thết cùng với tôi, cho nên tôi mới bất đắc dĩ nói bọn họ đến nhà cậu tiệc tùng một bữa”

Trình Kiệt lập tức đen mặt:

“Nói cái gì thế hả? Nói với bọn họ không cần tới, ngày mai tôi đến công ty sẽ phát tiền thưởng là được rầm”

Tống Ngộ Phàm bước về phía Tiêu Dật:

“Này sao mà được chứ, hẹn cũng đã hẹn rầm, bây giờ lại nói bọn họ không cần tới thì còn ra thể thống gì nữa, cậu nói xem có phải không hả Tiêu Dật?”

Tiêu Dật bị gọi tên liền giật mình hả một tiếng lúng túng gật đầu:

“Đúng... đúng vậy”

Tống Ngộ Phàm rất thích trêu chọc Tiêu Dật, bởi vì cậu ta không thể làm gì được Trình Kiệt cho nên cậu chỉ có thể quay sang trêu chọc với Tiêu Dật mà thôi, chỉ cần làm cho Tiêu Dật lúng túng luống cuống, người nào đó sẽ tự động tức giận gấp gáp.

“Đúng rầm Tiêu Dật, cậu sao lại tới đây thế, hơn nữa chỗ này còn...”

Tiêu Dật khó xử, nghĩ nghĩ một hồi liền giải thích thế này:

“Là anh ấy hôm nay biết mọi người sẽ tới, cho nên mới gọi tôi tới giúp một tay”

Tống Ngộ Phàm cũng không có ý định đùa dai nữa, xem sắc mặt thối của Trình Kiệt khẳng định đã muốn đánh người rầm:

“Thì ra là thế hả ha ha”

Tống Ngộ Phàm rất thức thời, đứng một lúc liền kiểm cờ đi vào trong nhà, Tiêu Dật thấy Tống Ngộ Phàm đi vào trong rầm liền quay sang nói với Trình Kiệt:

“Hay là em về trước”

Trình Kiệt trầm giọng:

“Không cần, ở lại đây đi”

Tiêu Dật do dự:

“Nhưng mà...”

Trình Kiệt bất ngờ kéo Tiêu Dật vào lòng mình:

“Không nhưng mà gì cả”

Tiêu Dật lo lắng sợ Tống Ngộ Phàm sẽ nhìn thấy cảnh này thì không hay, thế cho nên cậu giãy giụa muốn đẩy Trình Kiệt cách xa mình một chút:

“Anh đừng như vậy mà, để Tống Ngộ Phàm thấy được sẽ không biết phải giải thích sao đâu”

Trình Kiệt thở dài, dùng sức ôm chặt lấy Tiêu Dật hơn:

“Không sao đâu, ôm một chút rã anh sẽ bỏ ra”

Tiêu Dật biết mình có phản kháng cũng không có cách nào khác, chỉ bằng cú đứng im ở một chỗ cho người ta ôm thì hơn, đúng lúc này ngoài sân lại có tiếng bước chân của rất nhiều người, hơn nữa còn kèm theo tiếng nói chuyện qua lại, Tiêu Dật nhanh chóng nhéo vào tay của Trình Kiệt một cái rã nhíu mày:

“Có người tới đây”

Người tới là nhân viên được Tống Ngộ Phàm sắp xếp mang đồ ăn cùng rượu tới, mọi thứ sớm đã có nhân viên làm cho nên chỉ trong khoảng mười phút một dãy bàn dài toàn đồ ăn cùng rượu đã được sắp xếp xong, cái lầu nhỏ mà Trình Kiệt dựng lên ở chính giữa cho nên sẽ cản trở lối đi một chút thế vì thế một người nhân viên liền quay sang hỏi hắn:

“Chiếc lầu có cần dọn đi hay không?”

Trình Kiệt lắc đầu:

“Không cần đâu, cứ để ở chỗ đó cho tôi là được rồi”

Sau khi nhóm nhân viên kia ra về Tiêu Dật liền khó hiểu hỏi Trình Kiệt:

“Tại sao không để bọn họ dọn cái lầu này đi?”

Trình Kiệt bước gần về phía Tiêu Dật, hắn cầm lấy bàn tay của cậu để ở phía trên đũng quần của hắn, nơi đó không rõ tại vì sao lại hơi nhô lên một chút, hơn nữa nhiệt độ cũng là nóng khác thường:

“Lầu này phải là em dọn mới được”

Tiêu Dật đen mặt thu tay lại:

“Anh đứng gần một chút không được sao, nếu không em sẽ trở về đây”

Trình Kiệt cười ha ha:

“Được rồi, lầu để ở chỗ này đợi đến khi bọn họ về rồi chúng ta vào trong đó một chút, anh có cái này muốn cho em xem”

Lần này Tống Ngộ Phàm thay Trình Kiệt mời toàn bộ nhân viên trên dưới của Trình thị tới nhà của hắn, khoảng sân rộng lớn nhà Trình Kiệt lúc này có rất nhiều người, tiếng nói cười nói vang vọng. Tiêu Dật đứng ở một góc âm thầm quan sát Trình Kiệt đang bị nhóm lãnh đạo trong công ty vây quanh nói chuyện, đúng lúc này Tiểu Khiết liền đi tới bên cậu nói:

“Lâu lắm rồi không thấy cậu tới công ty nữa”

Tiêu Dật giật mình quay sang nhìn Tiểu Khiết, vừa mới rã cậu đứng ở chỗ nhìn Trình Kiệt đến ngây ngốc rồi thế cho nên có người đi tới cạnh mình cũng không phát hiện ra:

“Tôi tìm được công việc mới rồi”

Tiêu Khiết bất ngờ:

“Công việc mới? Cậu không có ý định làm nghệ sĩ nữa hả?”

Tiêu Dật chậm rãi nướng mấy miếng thịt ở trên bếp:

“Gần đây ký được một hợp đồng quảng cáo rầm cho nên làm sao có thể rảnh rỗi nữa, hơn nữa tôi cũng không phải là nghệ sĩ của Trình thị”

Tiêu Khiết hả một tiếng:

“Cậu không phải là nghệ sĩ của Trình thị, như vậy cậu là nghệ sĩ của công ty nào?”

Tiêu Dật thản nhiên đáp:

“Là nghệ sĩ tự do, không có ý định ra nhập công ty giải trí”

Tiêu Khiết im lặng một chút rầm mới nói:

“Có phải cậu và Trình tổng xảy ra vấn đề gì rầm hay không? Tại sao Trình thị đi ầu kiện tốt như thế, hơn nữa lấy quan hệ giữa cậu và anh ta không lý nào lại gặp bất lợi gì tiếp theo được”

Tiêu Dật nhìn Trình Kiệt ở phía xa rầm lại quay sang trả lời Tiêu Khiết:

“Nếu như sau này chúng tôi không còn gì nữa cả, đến lúc ấy tôi không phải lại trở về con số không hay sao. Chỉ bằng lúc này tự mình tạo dựng, tuy rằng có vất vả một chút nhưng tương lai cũng không cần phải dựa dẫm vào anh ấy nữa”

Nếu như để Trình Kiệt nghe được lời nói này của Tiêu Dật hắn nhất định sẽ không vui, nghiêm trọng hơn nữa còn có thể nổi giận với cậu, bởi vì đi ầu mà Trình Kiệt muốn chính là sự dựa dẫm vào mình của Tiêu Dật, hắn muốn cậu vĩnh viễn coi hắn là chỗ dựa, chỉ cần cậu có việc gì sẽ chủ động chạy tới nói hắn giúp đỡ, đối với vấn đề đó hắn không những không phiền ngược lại còn cảm thấy được vô cùng vui vẻ, cảm giác được một đi ầu rằng Tiêu Dật không có hắn thì sẽ không được.

Tiểu Khiết gật đ`äu:

“Cậu nói cũng có chỗ đúng, nhưng mà theo tính cách của Trình tổng thì anh ta sau khi chia tay đối tượng sẽ có một khoản bồi thường vô cùng hậu hĩnh, cậu không cần lo lắng anh ta gây khó dễ cho cậu đâu”

Đúng lúc này ở phía trước lìền có một giọng nói âm trầm lạnh lẽo cắt ngang lời nói của Tiểu Khiết:

“Hai người đang nói chuyện gì thế?”

Tiêu Dật theo phía phát ra tiếng nói kia liền giật mình, Trình Kiệt không biết từ khi nào đã đứng ở chỗ này, cậu cũng không biết hắn đã nghe được cuộc nói chuyện của hai người bọn cậu hay chưa, chỉ thấy được gương mặt của hắn hình như đang không vui. Lúc Tiêu Dật quay sang bên cạnh định nói với Tiểu Khiết thì đã thấy cô ấy đang xoay người bước tới chỗ khác rã, Trình Kiệt nhìn chằm chằm Tiêu Dật rồi khàn giọng nói với cậu:

“Đi theo anh”

Tiêu Dật thấy Trình Kiệt xoay người bước vào trong nhà, cậu đứng ở chỗ này đợi một chút mới dám bước vào trong bởi vì cậu sợ người khác sẽ nghi ngờ không tốt, thật ra thì trong Trình thị nhân viên nào nhanh chóng một chút liền có thể biết được Trình tổng của bọn họ đối với một nghệ sĩ thực tập gọi là Tiêu Dật có mối quan hệ không thường, việc Trình tổng mỗi lần đi làm liền mang theo nghệ sĩ thực tập họ Tiêu kia đi làm cùng, hơn nữa mỗi ngày còn ở trên tầng thứ 49 không biết làm cái gì.

Đèn trong phòng khách không mở, lúc này ánh sáng duy nhất chỉ có từ phía bên ngoài sân chiếu vào trong, Tiêu Dật vừa mở cửa tiến một chân vào liền có một bàn tay kéo lấy cổ tay của cậu. Tiêu Dật giật mình kinh ngạc:

“Đừng làm loạn, nếu có người đột nhiên vào sẽ không tốt đâu”

Trình Kiệt kéo theo Tiêu Dật đi tới phía hồ bơi, hồ bơi này cũng có cánh cửa phòng ngăn cách cho nên khi hắn vừa kéo cậu vào trong liền

mang cửa phòng đóng lại.

“Em sao lại hay nói chuyện với Tiêu Khiết thế hả?” Trình Kiệt ép sát Tiêu Dật vào bức tường phía sau khàn giọng hỏi cậu.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân
dtv-ebook.com

Chương 120: Em Còn Quan Trọng Hơn Chính Bản Thân Anh

Tiêu Dật cảm nhận được sự tức giận từ trên người của Trình Kiệt, mỗi khi Trình Kiệt ghen tuông hơi thở sẽ trở nên khô nóng âm trầm, giọng nói khàn khàn giống như một con thú đang gầm ghè. Tiêu Dật đưa tay trống ở trước ngực của Trình Kiệt khẽ nói:

“Không có gì đâu, chỉ là nói vài chuyện linh tinh mà thôi”

Trình Kiệt tiến sát mặt về phía Tiêu Dật:

“Chuyện linh tinh? Chuyện linh tinh mà em nói rõt cuộc là chuyện gì?”

Không gian xung quanh rất tối, hồn bơi cũng không mở đèn cho nên Tiêu Dật không thấy được ánh mắt có tia chiết huyền bá đạo kia của Trình Kiệt:

“Cô ấy chỉ tùy tiện hỏi em tại sao gầm đây không tới công ty nữa...”

Tiêu Dật còn chưa nói xong thì Trình Kiệt đã nhanh chóng cắt ngang lời của cậu, bàn tay di chuyển xuống phía dưới eo cậu khẽ siết chặt hơn:

“Tại sao cô ấy lại quan tâm em như vậy hả, có phải là cô ấy cũng có ý gì đó với em hay không?”

Tiêu Dật đôi khi rất không thích tính cách này của Trình Kiệt, hắn ghen tuông đến mức giống như là muốn xung quanh cậu không được có ai ngoài một mình hắn vậy:

“Đừng có như vậy mà, cũng coi như là chỗ quen biết cho nên gặp mặt dĩ nhiên sẽ phải nói vài câu khách sáo rã”

Trình Kiệt im lặng, bàn tay của hắn đột nhiên tiến vào trong áo của cậu, Tiêu Dật giật mình hốt hoảng vội vã cản lại Trình Kiệt:

“Đừng như vậy, nếu như anh cứ ở trong này mãi nhất định sẽ có người đi tìm đó”

Nếu như Trình Kiệt chỉ là một nhân viên bình thường đến chỗ này thì không có gì đáng để nói, nhưng hắn lại đường đường là Trình tổng, buổi tối ngày hôm nay chính là thời gian để mọi người tiếp cận hắn để thăng tiến trong công ty, nếu như hắn đột nhiên vắng mặt át sẽ có người đi tìm.

Trình Kiệt nghiêng đầu hôn lên cổ của Tiêu Dật, bàn tay kiên quyết muốn tiến càng lên cao trên khuôn ngực cậu xoa nắn:

“Không được, anh bây giờ rất muốn em”

Không thể không nói lời này của Trình Kiệt khiến cho Tiêu Dật trong lòng có một chút kiêu ngạo cùng vui sướng, nhưng mà Trình Kiệt đã tùy ý như vậy thì cậu cũng không nên nghe theo hắn, nếu như quả thật muốn làm cái gì đó cũng phải đợi đến khi mọi người trở về hết rồi mới được:

“Đừng như vậy, anh đột nhiên vắng mặt mọi người sẽ đi tìm anh, chúng ta không nên ở chỗ này... ngay bây giờ được”

Trình Kiệt nháyc bổng Tiêu Dật lên, hai tay đỡ lấy mông của cậu, Tiêu Dật thuận thế trống tay ở trên vai hắn khẽ quát:

“Trình Kiệt, anh đừng như vậy mà”

Trình Kiệt vốn định đưa Tiêu Dật tới chỗ ghế ngồi ở cách đó không xa, đúng lúc này cánh cửa phòng bơi lại mở ra, theo sau đó là hai giọng nam nữ xen lẫn nhau cười đùa đùa tình.

“Chỗ này có được không?”

“Được”

“Nếu lỡ như Trình tổng đột nhiên tiến vào”

“Không sao, cậu ta sẽ không vào đâu”

“Anh vì sao chắc chắn như thế chứ?”

“Ha ha, nếu như vị kia nhà cậu ta không tới chỗ này thì cậu ta cũng sẽ không tới đâu”

“Người anh nói có phải là cậu ta hay không?”

“Hả? Em ngay cả chuyện này cũng biết sao?”

“Không muốn biết cũng không được, cả công ty mỗi ngày đều bàn chuyện này, em còn có thể không biết hay sao”

Người vừa vào trong chính là Tống Ngộ Phàm cùng với một nữ tiếp tân mới chuyển tới Trình thị, bởi vì đèn trong hầm bơm không mở cho nên hai người bọn họ không hề phát giác ra được nơi này còn có Tiêu Dật và Trình Kiệt. Tiêu Dật nghe thấy rất rõ ràng lời nói kia của hai người, hơn nữa cũng hiểu được rằng người kia trong lời nói chính là cậu, cô gái kia nói cả công ty mỗi ngày đều bàn chuyện này, như vậy không phải một trăm người trên dưới Trình thị đã biết cả rồi hay sao.

Tiêu Dật nghe thấy được tiếng kéo khóa cùng tiếng thở gấp ở trong hầm bơm liền nghiêng đầu khẽ nói vào tai Trình Kiệt:

“Bạn họ có phát hiện ra chúng ta không?”

Trình Kiệt cảm nhận được hơi thở nóng ấm phả vào vành tai mình liền khàn giọng, bàn tay cũng không kiểm soát được mà siết chặt eo nhỏ của Tiêu Dật hơn:

“Như vậy chúng ta cũng không còn cách nào khác, chỉ có thể ở lại chỗ này đến khi bọn họ xong việc mà thôi”

Tiêu Dật không dám phản kháng mạnh bởi vì cậu sợ hai người đang làm chuyện không đứng đắn kia sẽ phát hiện ra cậu, cậu cũng không muốn

sẽ đứng ở chỗ này nghe lén chuyện đó của hai bọn họ thế cho nên Tiêu Dật liền nhíu mày nói nhỏ vào tai Trình Kiệt:

“Anh nghĩ cách rời khỏi chỗ này đi”

Trình Kiệt nghiêng đầu vươn đầu lưỡi ra liếm lấy vành tai của Tiêu Dật:

“Cách để rời khỏi chỗ này thì không có... anh chỉ có cách để bọn họ tự động rời khỏi đây mà thôi”

Tiêu Dật bị nhột khẽ thu cổ lại:

“Anh nêu như ra đó nói bọn họ rời đi, bọn họ nhất định sẽ phát hiện ra chúng ta cũng ở chỗ này mất”

Trình Kiệt luồn tay vào trong áo của Tiêu Dật, thỏa thích xoa nắn vùng bụng mềm mại kia của cậu:

“Anh có cách không cần phải tự mình nói bọn họ cũng rời đi được, hơn nữa còn sẽ không phát hiện ra chúng ta cũng ở đây”

Tiêu Dật nắm lấy cổ tay đang làm loạn dưới bụng kia của Trình Kiệt:

“Đừng như vậy, trước hãy giải quyết vấn đề làm thế nào để bọn họ rời đi đi”

Trình Kiệt đột nhiên cởi khóa quần của Tiêu Dật ra:

“Anh không phải đang giải quyết đây hay sao”

Nói rồi hắn liền đưa bàn tay luồn vào trong quần lót của cậu nắm lấy vật cứng nóng ở giữa hai chân cậu kia, Tiêu Dật không kịp chuẩn bị gì cả liền rên lên một tiếng, giây tiếp theo liền hoảng sợ vội vã cúi đầu mang miệng của mình ngậm chặt vai của Trình Kiệt:

“Ha... ưm”

“Tiếng gì vậy?” Cô gái nở nang giọng giật mình

Trình Kiệt tà ác nói khẽ vào tai Tiêu Dật thế này:

“Em nêu như không kêu lên một chút, rất có thể bọn họ sẽ mở đèn lên đây”

“Tiếng gì thế, anh có nghe thấy hay không?” Cô gái có vẻ gấp gáp hỏi Tống Ngộ Phàm.

Trình Kiệt một tay bóp lấy mông của Tiêu Dật, ngón tay cũng muốn luồn sâu vào trong kẽ mông ấm nóng kia, tay còn lại của hắn liên tiếp khiêu khích lấy Tiêu Dật Dật của cậu. Tiêu Dật hai chân run rẩy, bên tai liên tiếp có tiếng công kích của cả Trình Kiệt và cô gái kia, nếu như cô gái đó thật sự muốn mở đèn lên nhất định sẽ có thể thấy được bộ dạng đáng xấu hổ này của cậu mất.

“Anh thì không cảm thấy ngại cái gì cả, nếu như em cũng giống như anh vậy thì...” Trình Kiệt nói đến đây liền dừng lại, bởi vì hắn nghe thấy được tiếng rên rỉ kích tình khe khẽ kia của Tiêu Dật, rên cực kỳ ngọt, xem ra hai người kia cũng hồi quá rã lại có thể dễ dàng như thế nghe được điểm tốt này của họ ly nhõ nhà hắn.

“Xem ra chỗ này có người đến trước chúng ta rã, như vậy chúng ta đành phải rời đi thôi” Tống Ngộ Phàm nhận ra được là tiếng của Tiêu Dật, hơn nữa vừa mới rã hắn cũng thấy Trình Kiệt và Tiêu Dật ở bên ngoài, như vậy chắc đến tám mươi phần trăm rằng bọn họ nhịn không được đến khi khách về mà phải trốn vào đây quan tâm nhau một chút.

Tiêu Dật nghe thấy được tiếng đóng cửa lại liền thở nhẹ một hơi, hai tay nắm lấy vai Trình Kiệt, hơi thở càng lúc càng nóng rực hơn:

“Tống Ngộ Phàm anh ta biết chuyện rã hay sao?”

Trình Kiệt đã cởi được quần của Tiêu Dật xuống, hắn để cậu xoay người lại phía sau, mang hai tay cậu chống đỡ ở trên bước tường trước

mặt, còn hắn ở phía sau tùy ý trêu chọc động nhở kia, ngón tay thon dài ra vào nơi đó càng lúc càng nhanh:

“Ừ”

Tiêu Dật hơi cong mông đẩy về phía trước, giống như là một màn nghênh đón muốn Trình Kiệt yêu thương:

“Um... ô ô... có phải người trong công ty cũng đều biết hết rã sao... ha”

Trình Kiệt cảm thấy đã chuẩn bị tốt rã liền kéo khóa quần của mình xuống, từ trong đó lấy ra Tiêu Kiệt Kiệt cảng thẳng muốn bùng phát kia nhét vào trong động nhỏ yêu mì của Tiêu Dật, hắn nắm lấy eo của cậu thúc vào thật mạnh, cả người Tiêu Dật theo đó cũng lao về phía trước, gương mặt áp sát vào mặt tường mát lạnh:

“Chuyện anh thích em, anh còn muốn cho cả thế giới biết”

Tiêu Dật mơ hồ theo từng nhịp khoái cảm, tiếng rên rỉ phóng túng truyền khắp cả phòng, cậu cơ hồ còn cảm nhận được mồ hôi trên cơ thể của hai người đang hoàn quyện lấy nhau, một câu nói kia của Trình Kiệt làm cho cậu chợt nhớ tới một vấn đề đối lập giữa cậu và Trình Kiệt đó là, Trình Kiệt đối với chuyện này không hề có ý định giấu giếm ai cả, nhưng mà cậu từ trước đến giờ lại không muốn người ngoài phát hiện ra, lúc trước còn có lý do là vì ở trong Trình thị cho nên không muốn để mọi người biết mối quan hệ thân thiết này, nhưng mà hiện tại đã không còn là nghệ sĩ Trình thị nữa, cậu vẫn không có ý định muốn để người khác phát hiện ra. Trình Kiệt biết Tiêu Dật còn đang e ngại vấn đề này, nhưng đối với hắn chỉ cần là ý muốn của Tiêu Dật hắn đều có thể chiều theo, chỉ cần cậu ở bên cạnh hắn vĩnh viễn là được rã.

Phía sau của Tiêu Dật liên tiếp được lắp đầy, phía trước cũng được bàn tay lớn kia của Trình Kiệt bao lấy vuốt ve, Tiêu Dật hiện tại chính là sướng muốn phát điên, cơ thể theo đó cũng càng ngày càng mềm nhũn dẻo dai, tiếng rên rỉ không một chút kiêng dè càng giống như là cổ vũ Trình Kiệt, làm cho hắn không ngừng tiến tới thật sâu vào trong cơ thể cậu.

“Uhm... Trình Kiệt... em sắp đứng không vững mất”

Trình Kiệt xoay người Tiêu Dật lại, mang tay của cậu vòng lên cổ hắn, giây tiếp theo liền đưa hai tay đỡ lấy mông cậu, Tiêu Dật hiện tại chẳng khác gì một con khỉ nhỏ bám chặt lấy người của Trình Kiệt, từng đợt ra vào mãnh liệt lắc lư liên tiếp truyền tới khoái cảm buộc cậu không có cách nào khác ngăn chặn được tiếng rên rỉ đứt quãng:

“A... Trình Kiệt... ôm...”

Tiêu Dật cả người đổ mồ hôi, cậu cảm nhận được áo thun phía sau lưng của mình đang dính sát vào da thịt, không khí ngập tràn một mùi ái muội cùng dục vọng. Tư thế quần quít này luôn làm cho Tiêu Dật cảm nhận được rõ ràng sự cưng chi âu mà Trình Kiệt dành cho cậu, cũng là tư thế mất sức nhất bởi vì cậu thấy được tiếng thở càng ngày càng gấp gáp kia của hắn, Tiêu Dật khẽ cứng người giây tiếp theo từ trong cơ thể giống như có một luồng điện chạy tới, miệng nhỏ khẽ a lên một tiếng, rất nhanh liền có thể cảm nhận rõ ràng được thứ chất dịch ấm nóng kia đang dính ở trên bụng cậu.

“Trình Kiệt... qua phía kia ngã xuống đi”

Thị lực của Tiêu Dật không tốt nhưng vẫn có thể nhớ được trong hố bơi này có hai chiếc ghế dài có thể nằm được ở trên đó, Trình Kiệt chuẩn xác đặt Tiêu Dật xuống chiếc ghế đó rồi lại tiếp tục công việc còn dang dở của mình, hắn miệt mài đâm tới trong cơ thể mê người kia mà không có cách nào dừng lại được.

Tiêu Dật ngâm nga rên rỉ, không gian tồn tại hai thứ âm thanh chính là tiếng ưm a đứt quãng của cậu cùng tiếng da thịt va chạm ba ba, Tiêu Dật bị Trình Kiệt làm cho đến mức cả người mất hết sức lực, hai chân vốn đang quặp chặt lấy eo hắn cũng phải mềm nhũn mà buông ra, cậu nức nở nhỏ giọng thủ thỉ:

“Trình Kiệt... ưm... không sợ bọn họ... ở bên ngoài sẽ tìm anh sao?”

Trình Kiệt khàn giọng:

“Không quan trọng”

Tiêu Dật lại hỏi, trong giọng nói không hiểu sao lại mèm nhũn đi rất nhí nhại:

“Thích em đến như vậy sao?”

Trình Kiệt không lên tiếng trả lời, thay vào đó hắn trực tiếp dùng hành động của mình để chứng minh cho Tiêu Dật thấy, hắn cúi người hôn xuống cằm cổ của cậu, bàn tay đưa vào bên trong áo cậu xoa nắn hai bên ngực hơi nhô lên kia, da thịt mềm mại như nhung càng làm cho hắn chìm sâu vào khoái cảm, khiến cho hắn không có cách nào khác có thể dứt ra được. Tiêu Dật cong người, thật rất biết câu dẫn Trình Kiệt, cơ thể vừa nhấp nháy lại mềm dẻo đàn hồi, hai tay giống như dải lụa mà quấn lấy người hắn nhẹ nhàng nhưng vô cùng có lực.

Trình Kiệt giải phóng bản thân, mang tất cả bắn vào phía trong cơ thể của Tiêu Dật, hắn rời khỏi ghế dài cúi đầu hôn lên vùng bụng của Tiêu Dật, mang toàn bộ dịch trắng vẫn còn vương lại trên bụng cậu kìa trải đầy phàn da thịt đó, Trình Kiệt mang đầu mình chui vào trong áo của Tiêu Dật, dùng đầu lưỡi khẽ gãi lấy hai điểm nhõm cảm của cậu, Tiêu Dật bị kích thích đến mức đầu ngón chân cũng co lại khe khẽ ưm a:

“Uhm... đừng như thế mà...”

Một tiếng đừng như thế mà mềm mỏng kia chẳng khác nào nói với Trình Kiệt rằng cứ tiếp tục như thế, hắn mang áo trên người của cậu cởi ra vứt xuống sàn, lại mang hai tai của cậu đưa lên, bàn tay hắn nắm lấy bàn tay cậu đan xen vào từng kẽ ngón tay:

“Tiểu Dật, em chính là bảo bối duy nhất của anh”

Hai từ duy nhất càng làm tăng thêm sự quan trọng, khiến cho Tiêu Dật lại một lần nữa khó xử, trong bóng tối ánh mắt cậu có một tia u buồn, Trình Kiệt cứ như vậy sẽ khiến cho cậu không có cách nào lạnh nhạt với hắn được, càng không nói đến chuyện đột nhiên rời khỏi hắn. Tính ra hai người bọn cậu cũng quen nhau được bốn tháng rưỡi, bốn tháng không phải

là khoảng thời gian ngắn, nhưng nó lại trôi qua rất nhanh khiến cho Tiêu Dật phải giật mình bởi vì cậu cảm nhận được mỗi ngày Trình Kiệt lại yêu cậu nhiều hơn một chút, cậu cũng mỗi ngày lại càng muốn mặc kệ không cần suy nghĩ cái gì cả mà đắm chìm vào sự cưng chi âu kia của hắn.

“Ân... là thế sao?” Tiêu Dật mỉm nhẹ hỏi lại

Trình Kiệt từ một tiếng chắc nịch:

“Đúng thế, cho nên anh sẽ càng bảo hộ em thật kỹ càng hơn”

Tiêu Dật lảng tránh vấn đề đang nói:

“Chúng ta... vẫn là nên ra ngoài thôi”

Trình Kiệt vẫn như trước ở trên người Tiêu Dật găm cắn, còn cố tình mút thật mạnh ở trên cằm cổ của cậu, Tiêu Dật đương nhiên cũng nhận ra việc lát nữa vị trí đó rất khó che giấu, nhưng chẳng phải mọi người trong Trình thị đều biết cậu và Trình Kiệt có quan hệ mờ ám rã hay sao, thế cho nên Tiêu Dật lẩn đằng tiên thả lỏng hơn một chút nhấp mắt để cho Trình Kiệt làm hành động xấu xa kia.

Trình Kiệt gục đầu vào hõm cổ của Tiêu Dật:

“Tiểu Dật, anh muốn cùng em cả đời này có được không?”

Tiêu Dật im lặng, cậu chưa từng nghĩ tới chuyện Trình Kiệt sẽ lại thắc mắc hỏi cậu câu hỏi này, cậu bây giờ nên trả lời như thế nào đây, nếu như nói được sẽ khiến cho hắn hy vọng, nhưng nếu như nói không được thì cậu lại không hề muốn.

“Tiểu Dật, em có thể ở cùng với anh cả đời này được không?” Trình Kiệt ngẩng đầu đặt một nụ hôn nhẹ nhàng ở trên môi của Tiêu Dật.

Tiêu Dật rơi vào hoang mang, cậu có một chút hy vọng nhưng lại có một chút thất vọng, có một chút vui vẻ nhưng lại có một chút thương tâm, giống như trong bảng màu có tông sáng và tối một bức tranh hoàn chỉnh

không thể chỉ có một mình tông sáng hoặc tông tối hiện hữu trên đó, Tiêu Dật cậu cũng vậy đâu thể nhắm mắt nghĩ mọi chuyện đâu sẽ diễn ra suôn sẻ, bây giờ cậu chỉ cần gật đầu một cái mọi chuyện sẽ giống như theo ý muốn của cậu hay sao.

“Tiểu Dật, em chỉ cần vĩnh viễn ở bên cạnh anh, những chuyện khác cứ để anh lo”

Trình Kiệt biết hely nhỏ nhà mình vẫn chưa thật sự đủ lớn để giải quyết được hết tất cả mọi chuyện, cũng biết được quãng thời gian hai người quen biết nhau cậu vẫn còn có một chút tâm tư tính toán, cũng cảm nhận được cậu sẽ lựa chọn một thời điểm thích hợp mà rút êm khỏi hắn. Tiêu Dật giống như một tên trộm nầm vùng vậy, cẩn trọng ở bên cạnh hắn, đến một ngày hắn buông lỏng để cho cậu lấy được trái tim của hắn rã thì cậu sẽ rời đi:

“Tiểu Dật, anh thật sự rất thích em, thật sự coi em còn quan trọng hơn chính bản thân của anh... cho nên nếu như sau này người nào khác có ý định cướp em đi cũng không thể, anh sẽ không tha thứ cho người đó, cho dù người đó cũng là em đi chăng nữa... anh cũng tuyệt đối sẽ không tha thứ”.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân
dtv-ebook.com

Chương 121: Đại Nhân

Câu hỏi của Trình Kiệt tính đến thời điểm hiện tại Tiêu Dật không thể nào cho hắn được một đáp án, thật ra chỉ cần gật đầu hoặc lắc đầu thôi thì rất dễ dàng nhưng mà cậu chính là muốn trả lời chính xác cho Trình Kiệt, thế cho nên lúc đó cậu chỉ im lặng mà thôi.

Trình Kiệt ra ngoài nói chuyện với người trong công ty, Tiêu Dật lên phòng ngủ ở tầng hai đứng trong bóng tối nhìn xuống phía dưới, ánh mắt quan sát nhất cử nhất động của hắn, người đàn ông này cực kỳ ưu tú, sự ưu tú cường đại đến mức không thể dùng cách nào che giấu hết được, ưu tú như thế nhưng lại nói trên đời này chỉ cần một mình cậu, khiến cho cậu cũng không nỡ có thể rời xa hắn được.

Hôm nay trời rất nhiêng sao, Tiêu Dật rất thích nhìn một bầu trời có nhiêng sao như vậy, còn nhớ lần ấy có một lần cậu nhìn thấy sao băng rất nhanh vụt qua đã kinh ngạc đến mức đứng hình vài giây, mãi cho đến khi sao băng vụt qua một lúc rã cậu mới giật mình nhắm hai mắt lại tự ước ở trong lòng rằng sau này muốn vào Trình thị, không ngờ đến bây giờ cũng xem như là linh nghiệm rã.

Bữa tiệc ngoài trời rất nhanh kết thúc, Tiêu Dật đứng ở trên tầng thay người phía dưới đã vèhết rã liền xoay người đi xuống, cậu chậm rãi bước tới phía sau lưng của Trình Kiệt, vòng tay ôm lấy eo hắn, đầu nhỏ cũng tự động tựa vào tấm lưng rộng lớn kia:

“Chúng ta bây giờ có thể hẹn hò được hay chưa?”

Trình Kiệt quay lại phía sau khoác lấy vai của Tiêu Dật:

“Được r āi, anh có cái này muốn để em nhìn thấy”

Trình Kiệt đưa Tiêu Dật vào trong chiếc lầu kia, khi hai người đã ngă vào bên trong r āi Trình Kiệt liền nghiêng người nhau vào một công tắc ở phía dưới, ánh sáng trong lầu lập tức được mở lên. Bên trong là vô số những ngôi sao nhỏ phát sáng, hơn nữa ở khắp mọi nơi đâu là hình ảnh của cậu, có những tấm hình nhìn qua giống như là bị lén chụp bởi vì đến chính bản thân cậu cũng không biết mình rốt cuộc có tấm hình này lúc nào. Trình Kiệt nhìn Tiêu Dật bất ngờ như vậy thì khẽ mỉm cười:

“Đợi anh một chút”

Trình Kiệt rời khỏi lầu, Tiêu Dật ngă ở bên trong nhìn những bức ảnh của mình khoe mắt bất giác cũng có một chút nóng bùng lên, rất cảm động, thật sự rất cảm động, những bức ảnh này đều là chụp lại gương mặt của cậu lúc đang nhìn về phía khác, biểu hiện cho việc Trình Kiệt dường như lúc nào cũng để ý tới cậu, hắn để ý đến cậu nhiều đến mức ngay cả chính bản thân cậu cũng không thể phát hiện ra được. Trình Kiệt trở lại với một con poodle màu nâu vàng rất nhỏ ở trên tay, Tiêu Dật rất thích giống chó nhỏ này còn nhớ lần trước cũng từng vô tình nói với Trình Kiệt rằng mình thích, không nghĩ tới hắn hiện tại mua cho cậu một con thật. Trình Kiệt vừa đưa poodle tới trước Tiêu Dật, chú chó nhỏ kia liền lập tức quấn lấy cậu, mang đâu lưỡi nhỏ kia liếm tới ở trên mặt cậu, Tiêu Dật cười híp mắt né tránh r āi trêu đùa cùng với nó:

“Chó nhỏ này anh để ở đâu thế, nó vừa r āi nhất định rất sợ hãi đi”

Trình Kiệt cười cười:

“Vốn định đưa cho em luôn nhưng người trong công ty lại đột nhiên kéo tới cho nên bây giờ mới đưa cho em được”

Tiêu Dật xoa xoa đài poolde nhỏ, ánh mắt chăm chú nhìn vào con chó lông xoăn vàng nâu này:

“Như vậy khẳng định rất sợ hãi, ở một chỗ lâu như vậy r āi...”

Trình Kiệt trầm giọng:

“Tiêu Dật, nếu như em đột nhiên rời đi rìa anh cũng sẽ rất sợ hãi đây”

Tiêu Dật giật mình một chút, sau đó rất nhanh mang tâm chú ý đặt ở trên poolde nhỏ trong lòng mình kia:

“Vậy đặt tên cho nó là gì đây?”

Trình Kiệt nhìn chằm chằm Tiêu Dật, Tiêu Dật cũng nhận ra được hắn đang nhìn mình nhưng mà cậu từ đầu đến cuối cố gắng mang mọi sự tập trung đặt ở trên người con chó nhỏ này:

“Nên đặt là gì đây...”

“Gọi là Đại Nhân đi” Trình Kiệt nói

Tiêu Dật ngẩn đầu khó hiểu:

“Gọi là Đại Nhân?”

Trình Kiệt khoác lấy vai của Tiêu Dật:

“Thì chính là nhân lớn của hai chúng ta”

Tiêu Dật a một tiếng, thì ra là Trình Kiệt có ý như vậy, cậu còn hiểu theo nghĩa đại nhân trong quan phủ nữa:

“Gọi Đại Nhân có kỳ quái hay không?”

Trình Kiệt cười xấu xa:

“Vậy em muốn gọi là cái gì, gọi là Cúc Hoa thì thế nào?”

Tiêu Dật đưa tay tát vào má Trình Kiệt:

“Cúc bà nội anh”

Đại Nhân ở trong lòng của Tiêu Dật cũng sửa lớn một tiếng, Tiêu Dật thấy vậy liền cười khúc khích, hai mắt nheo lại vô cùng đáng yêu:

“Có phải anh vẫn chưa cho nó ăn hay không?”

Trình Kiệt đáp:

“Lúc mới mua về có cho uống một chút sữa rã”

Tiêu Dật đặt Đại Nhân nằm ngửa ở trên đùi mình, cậu đưa tay xoa xoa bụng nhỏ của nó một chút, Đại Nhân có vẻ rất thích được xoa bụng cho nên nằm im cho Tiêu Dật xoa:

“Nhà chúng ta còn có gì ăn không?”

Một câu nhà chúng ta này làm cho Trình Kiệt bỗng chốc cảm thấy ấm áp trong lòng, không biết Tiêu Dật có để ý hay không nhưng mà Trình Kiệt hắng lại vô cùng để ý:

“Được rã, anh đi lấy cho em”

Trình Kiệt rất nhanh mang vào một đĩa thịt nhỏ, Đại Nhân vốn đang nằm ngửa ở trên đùi của Tiêu Dật vừa ngửi thấy mùi thức ăn liền ngã dậy, gấp gáp vãy cái đuôi nhỏ nhìn theo Trình Kiệt, Trình Kiệt ngã xuống ở bên cạnh Tiêu Dật, Tiêu Dật từ trong đĩa lấy ra một miếng thịt xé nhỏ đút vào trong miệng của Đại Nhân:

“Trình Kiệt, Đại Nhân có vẻ như rất đói”

Tiêu Dật xé hết miếng này đến miếng kia, Đại Nhân ăn cực kỳ nhanh, nhanh đến mức Tiêu Dật cũng không kịp xé ra để bỏ vào trong miệng cho nó nữa:

“Trình Kiệt, cảm ơn anh”

Trình Kiệt trêu chọc Tiêu Dật:

“Một lát nữa lên phòng liền dùng hành động để cảm ơn anh đi”

Tiêu Dật không thèm liếc nhìn Trình Kiệt, mọi tập trung đ`êu đặt vào việc xé thịt cho Đại Nhân ăn. Đại Nhân ăn no r`ăi li`en năn ra ngủ ngay ở bên cạnh Tiêu Dật, có lay nó thế nào nó cũng không chịu cử động mở mắt ra, Tiêu Dật vô cùng thích thú cứ cười mãi không thôi cuối cùng li`en ôm nó vào trong lòng đứng dậy đi vào trong nhà. Trình Kiệt bị bỏ rơi lại li`en đen mặt, kết quả li`en cảm thấy hối hận khi mua cho Tiêu Dật con chó nhỏ này.

Trình Kiệt kiên quyết để cho Đại Nhân ngủ ở ngoài phòng khách, hắn đã mua cho nó một cái nệm nhỏ đặt ở một góc r`ăi, nhưng mà Tiêu Dật cứ ng`ăi xổm mãi ở bên cạnh cái ổ nhỏ kia nhìn chầm chằm Đại Nhân không chịu vào phòng đi ngủ với hắn, Trình Kiệt bức bối thúc giục:

“Tiêu Dật, để nó ở đây chúng ta đi ngủ thôi”

Tiêu Dật chống hai tay lên cầm:

“Hay là để nó vào trong phòng ngủ có được không?”

Trình Kiệt hết cách trực tiếp bế h`o ly nhỏ nhà mình vào trong phòng ngủ:

“Không được, chúng ta còn có chuyện phải làm nữa đó”

Trình Kiệt đặt Tiêu Dật lên giường xong li`en tức tốc mang qu`ần áo trên người mình cởi ra toàn bộ, kế đó hắn li`en đè lên người Tiêu Dật, bàn tay không biết xấu hổ kia dùng sức kéo qu`ần cậu xuống:

“Chúng ta có nhanh chuyện phải giải quyết lắm”

Tiêu Dật bị Trình Kiệt hôn vào c`ần cổ li`en hơi ngẩng đầu lên;

“Trình Kiệt, anh rốt cuộc có bệnh rối loạn ham muốn hay là đại loại như thế hay không?”

Trình Kiệt gặm cắn khắp người của Tiêu Dật, bây giờ đã muộn r`ăi, trong nhà cũng không có ai, không có bất cứ ai phá hỏng được thời gian

riêng của hắn và Tiêu Dật được, hắn phải tận tình chăm sóc thật tốt cho hồ ly nhỏ này:

“Có... vừa nhìn thấy em liền không thể khống chế được ham muốn rờ”

Tiêu Dật vừa buồi cười vừa tức giận:

“Đừng có lúc nào cũng chỉ nghĩ đến mấy cái chuyện đó... ưm... anh không thể đứng đắn một chút hay sao... hù”

Trình Kiệt tách hai chân của Tiêu Dật ra, hắn mang đầu ngón tay tiến vào bên trong động nhỏ của cậu, cẩn thận hết mức nới lỏng nơi đó rộng ra, Tiêu Dật bật ra tiếng ngâm nga nhỏ, Trình Kiệt hôn tới bắp đùi của cậu, nụ hôn mang theo sự kiểm soát ham muốn. Không gian yên tĩnh chỉ nghe thấy tiếng của nụ hôn mút mát kia, Tiêu Dật cong người khó lòng kiểm soát khoái cảm, đầu ngón tay cậu luồn vào trong mái tóc của Trình Kiệt nắm chặt lấy:

“Um...”

Trình Kiệt hơi dừng lại một chút:

“Tiểu Dật, thích anh hôn ở chỗ đó sao?”

Tiêu Dật chỉ khẽ ngâm nga, Trình Kiệt kéo dài nụ hôn của mình theo đôi chân của Tiêu Dật, hắn hôn lên đầu gối cậu, bàn chân của cậu, ngay cả đến đầu ngón chân cũng hôn vô cùng nhẹ nhàng mang theo sự tôn sùng khao khát. Tiêu Dật bất chợt ngã dậy lao về phía Trình Kiệt, cậu hôn vào môi của hắn, đầu lưỡi thuần thục đưa vào trong khoang miệng của hắn, hai người triền miên dây dưa không muốn tách rời:

“Kiệt... yêu em”

Đây là lần đầu tiên Tiêu Dật gọi Trình Kiệt thân mật như vậy, một tiếng Kiệt kia chẳng khác nào hồn trống cổ vũ tinh thần của hắn cả, Trình Kiệt nhanh chóng đẩy Tiêu Dật nằm xuống giường, mang Tiểu Kiệt Kiệt tiến

sâu vào bên trong động nhỏ của Tiêu Dật, xúc cảm sung sướng nhanh chóng chiếm lấy hai người, cảm giác muốn thật nhanh hơn nữa, muốn đối phương ôm chặt lấy mình.

Trình Kiệt yêu Tiêu Dật nhanh đến mức coi trên thế giới này chỉ tồn tại duy nhất một mình cậu, coi cậu chính là thứ mà hắn nâng niu nhất, trân trọng nhất và muốn độc chiếm nhất, thế cho nên mới có chuyện một khoảng thời gian rất nhanh thôi khi Tiêu Dật rời đi, Trình Kiệt phải mất một năm đi tìm trị chấn động tâm lý trước mắt, thế cho nên mới có chuyện khi hắn gặp lại cậu liền muốn trừng phạt cậu, muốn cậu phải sợ hãi hắn, muốn mang thứ quan trọng nhất đối với cậu nắm lấy để cho cậu không có khả năng rời bỏ hắn nữa, dĩ nhiên chuyện này vẫn là để nói sau đi.

Điện thoại của Tiêu Dật nhấp nháy, cậu không có để chuông cho nên không gian lúc này vẫn một mảnh yên tĩnh. Tiêu Dật mặc kệ điện thoại kia là ai gọi tới, mọi tâm trí của cậu hiện tại đã đặt hết ở trên người của Trình Kiệt rồi.

“Kiệt... anh thích em đến mức nào rồi?”

Trình Kiệt nắm chặt lấy eo nhỏ của Tiêu Dật khàn giọng đáp:

“Nhiều đến mức chính bản thân em cũng không ngờ tới”

Tiêu Dật nắm lấy vai của Trình Kiệt:

“Không có gì là em không ngờ tới cả”

Trình Kiệt đáp:

“Thích đến mức không thể không có em được nữa rồi”

Tiêu Dật nhắm mắt:

“Không thể nào đâu... có thể không nhất thời thích nghi được... nhưng một thời gian sẽ tốt lại thôi”

Trình Kiệt ôm chặt lấy Tiêu Dật:

“Tất cả những điều anh từng nói em có thể tin hay không tin cũng được, nhưng mà chuyện anh không thể không có em thì em nhất định phải tin tưởng”

Tiêu Dật do dự một chút rồi nói thế này:

“Như vậy em muốn thử, muốn thử một chút”

Đôi mắt của Trình Kiệt lóe lên tia khác lạ, mọi tức giận của hắn đều thông qua hơi thở dần dập hiện giờ mà biểu hiện ra. Trình Kiệt nắm chặt lấy cổ tay của Tiêu Dật đưa lên trên đỉnh đầu cậu, kế đó cúi đầu cắn mạnh vào vai cậu khàn giọng:

“Em muốn thử? Em tốt nhất đừng nên mang chuyện này ra thử, nếu như em quả thật sẽ rời khỏi anh thì tốt nhất nên phải có một kế hoạch thật trọn vẹn, bởi vì tới khi anh tìm lại được em rồi, em nhất định sẽ không còn cảm thấy tự tại thoả mái như thế này nữa đâu”

Tiêu Dật đang cố gắng thử thăm dò Trình Kiệt một chút, chuyện cậu rời khỏi hắn cho dù sớm hay muộn thì chắc chắn cũng diễn ra:

“Anh không phải nói em muốn cái gì đâu có thể sao? Anh không phải nói đau lòng em sao?”

Trình Kiệt rất nhanh đáp:

“Đúng vậy, nhưng nếu như em cố ý muốn thoát ly khỏi anh rồi... anh nhất định sẽ làm cho em phải cảm thấy sợ hãi anh đấy”

Tiêu Dật nghe ra được sự nghiêm túc trong lời nói của Trình Kiệt, có lẽ hắn cũng đoán ra được rằng cậu đang cố ý thăm dò hắn, chính vì thế hắn mới muốn trực tiếp đánh gãy suy nghĩ của cậu như vậy.

“Trình Kiệt... em nghĩ sau này mình sẽ lấy một người vợ, sau đó sẽ có một hoặc hai đứa con” Tiêu Dật nhỏ giọng

Trình Kiệt lúc này muôn phát điên, trong đài của hắn luôn ý thức một điều rằng Tiêu Dật chính là của hắn rää, chuyện cậu cùng bất cứ người nào khác phát sinh quan hệ đài khiến cho hắn không thể bình tĩnh được:

“Anh sẽ khiến cho cô gái đó phải hối hận, cũng khiến cho em phải hối hận”

Tiêu Dật thở dài:

“Nhưng mà Trình Kiệt... em thật sự... em còn có ba mẹ của em nữa... ba em đã không tán thành việc em theo đuổi con đường diễn xuất này... nếu như để cho ba biết em và anh như thế này... ba em là một người rất phong kiến, ba sẽ không thể chấp nhận được đâu”

Trình Kiệt khàn giọng:

“Em chẳng phải cho dù ba em không đồng ý đến hiện tại vẫn kiên quyết theo con đường nghệ thuật này hay sao?”

Tiêu Dật nhíu mày:

“Chuyện đó và chuyện kia là hai chuyện hoàn toàn khác nhau”

Trình Kiệt cố gắng bình tĩnh lại một chút:

“Đừng lo lắng quá, anh sẽ giúp em giải quyết mọi vấn đề”

Tiêu Dật im lặng một lúc mới lên tiếng:

“Anh không nên thích em nhất định như vậy, lỡ như sau này... a...”

Tiêu Dật còn chưa nói xong thì khuôn ngực phía trước của cậu đã bị Trình Kiệt mạnh tay nhéo chặt lấy giống như là đang trừng phạt cậu vậy, hắn nhân lúc cậu mở miệng liền cúi đài mang đài lưỡi luồn vào bên trong khoang miệng cậu kia, phần nõi mang cậu hôn thật mạnh mẽ, lực ở hai bàn tay cũng không ngừng ra tăng.

Không biết Trình Kiệt ở trên người Tiêu Dật kịch liệt bao lâu, chỉ biết được cả người cậu hiện tại giống như bị tê liệt, cổ họng vì liên tục rên rỉ cũng có điểm khô khốc, Trình Kiệt vẫn cứ như vậy không biết mệt đàu đặng luật động ở trên người của cậu.

...

Buổi sáng ngày hôm sau Tiêu Dật tỉnh dậy rất sớm, lúc mở mắt ra vẫn thấy Trình Kiệt đang nằm ở bên cậu ngủ, Tiêu Dật vòng tay qua ôm lấy Trình Kiệt, đàu nhô tự động gối ở trên ngực hắn:

“Trình Kiệt...”

Trình Kiệt không có ý định mở mắt, Tiêu Dật liền nghịch ngợm trèo lên người hắn nằm:

“Trình Kiệt trời sáng rã, còn ngủ nữa sẽ không kịp đi làm đâu”

Trình Kiệt đưa tay ôm lấy Tiêu Dật khàn giọng đáp:

“Không phải nói hôm nay em vẫn được nghỉ sao, tại sao lại thức dậy sớm như vậy?”

Tiêu Dật cọ cọ vào người Trình Kiệt:

“Em đi làm với anh”

Tiêu Dật cả người không mặc đồ, hiện tại còn cõi tình nằm ở trên người Trình Kiệt như thế này khiến cho hắn cho dù có buồn ngủ đến mấy cũng phải tỉnh ngủ, hơn nữa Tiểu Kiệt Kiệt cũng tỉnh ngủ theo rã. Trình Kiệt thản nhiên đưa tay đặt ở trên mông của Tiêu Dật tùy ý xoa nắn nó, Tiêu Dật không tức giận ngược lại còn làm như không mấy quan tâm第一书记 gì, cậu nghiêng người từ trên người hắn lăn xuống. Đúng lúc này Đại Nhân không biết từ lúc nào đã ngồi ở dưới giường của bọn họ kêu lên vài tiếng, Tiêu Dật xoay người đưa tay nhấc nó lên giường, Đại Nhân mừng quýnh, đuôi nhô ở phía sau lắc qua lắc lại, nó không ngừng vươn đàu lưỡi kia liếm vào mặt của Tiêu Dật, Trình Kiệt sáng sớm không biết ăn phải thứ thuốc nổ gì

đã mạnh tay đẩy Đại Nhân qua một bên, Tiêu Dật còn chưa kịp hỏi tội Trình Kiệt thì Đại Nhân đã xù lông sủa inh ỏi gầm ghè với hắn rầm.

“Trình Kiệt, sao lại mạnh tay như vậy chứ, Đại Nhân vẫn còn non anh lần sau chú ý một chút, nếu lỡ như gãy cái xương nào của nó thì tính làm sao đây?” Tiêu Dật nghiêm giọng nhắc nhở Trình Kiệt.

Trình Kiệt mặc kệ Đại Nhân kia, hắn đưa tay ôm lấy hốly nhỏ của mình lại vào trong lòng, chân còn gác lên người cậu, cố tình đẩy Đại Nhân cách xa hốly nhỏ nhà mình càng xa càng tốt. Đại Nhân vòng lên phía trước, cố gắng chui vào giữa khe hở mà hai người tạo ra, Trình Kiệt tức giận quát một tiếng:

“Đi xuống ngay”

Tiêu Dật dùng sức đẩy Trình Kiệt ra hừ hừ nói:

“Anh mau dậy đi”.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân
dtv-ebook.com

Chương 122: Anh Ấy Rất Tốt

Trình Kiệt ngã dậy, hắn nhẹ nhàng mang Đại Nhân nhấc lên rồi đặt qua một bên, hơn nữa còn cõi tình vuốt ve đài nó một cái, vừa làm vừa nói với Tiêu Dật:

“Anh sẽ yêu thương nó”

Tiêu Dật buồi cười nhắc Đại Nhân đặt lại ở trên đùi mình:

“Được rồi, mau dậy đi tắm đi”

Trình Kiệt nhìn Tiêu Dật rồi lại nhìn Đại Nhân:

“Chúng ta cùng nhau tắm đi”

Tiêu Dật đẩy vai Trình Kiệt:

“Anh vào chuẩn bị nước đi”

Trình Kiệt đành rời giường trước, hắn đi vào trong phòng tắm xả nước đầy vào bồn, trong lòng hắn bắt đài hơi hận càng sâu chính là biết trước thế này sẽ không mua Đại Nhân cho Tiêu Dật nữa. Lúc Trình Kiệt còn đang thắt thắt suy nghĩ thì phía sau lưng đã có một vòng tay ôm lấy eo hắn rồi:

“Anh đang nghĩ cái gì? Không phải Đại Nhân cũng sẽ ghen chư”

Trình Kiệt quay lại phía sau ôm lấy Tiêu Dật vào trong bồn tắm:

“Đã nói chó mèo anh cũng đài ghen mà”

Tiêu Dật không muốn cùng Trình Kiệt cọ lửa, cậu là người biết rõ hơn ai hết người đàn ông này lúc nào cũng dã dào ham muốn, bất kể vào thời điểm nào, địa điểm ở đâu đi chăng nữa hắn đều sẽ hùng hục giống như một con bò đến mùa xuân phát tình. Tiêu Dật kiên quyết tách Trình Kiệt cách xa mình một chút nghiêm giọng nhắc nhở hắn:

“Chúng ta chỉ tắm thôi”

Trình Kiệt giống như một cái lò xo bị đẩy ra lại lập tức thu vào, hắn đưa tay ý muốn chạm vào người của Tiêu Dật:

“Chúng ta cùng nhau một chút”

Tiêu Dật vẫn đẩy Trình Kiệt ra:

“Không được, nếu như anh còn vậy sẽ muộn giờ đi làm”

Trình Kiệt nhanh tay nắm lấy cổ tay của Tiêu Dật kéo mạnh về phía mình, hắn hôn lên cổ tay của cậu rồi đến lòng bàn tay đó, đầu lưỡi vươn ra quét đều từng kẽ ngón tay một. Tiêu Dật cũng bắt đầu bị khơi dậy ham muốn, có điều cậu vẫn phải cứng rắn thu tay lại trừng mắt liền nhìn:

“Trình Kiệt, chúng ta chỉ tắm thôi, nếu anh còn như vậy nữa thì em đi ra ngoài đây”

Trình Kiệt cười xấu xa vươn tay về phía trước xoa xoa nắn nắn khắp người của Tiêu Dật:

“Được rồi, chỉ tắm thôi”

Trong phòng tắm một lúc sau truyền ra một cuộc đoi thoại ám muội như thế này.

“Trình Kiệt... a... đã nói không được”

“Không phải... là vô tình cái của anh bị chạy vào trong đó mà thôi, xà phòng trơn quá mà”

“Thật đáng ghét mà... anh cõi tình hù”

“Được được, là anh cõi ý đó”

“A... anh còn nói... thật đáng ghét mà”

“Được, anh không nói”

...

Hai ngày sau đó Tiêu Dật phải đi chụp hình quảng cáo cho Đỗ thị, lúc đi làm còn đặc biệt ôm theo Đại Nhân đi bởi vì nếu như để ở nhà cậu lại không nỡ, mà mang đến công ty của Trình Kiệt cũng không được. May mắn Đại Nhân đặc biệt thông minh, biết đi vệ sinh đúng chỗ, nếu muốn đi sẽ gặm lấy ống quần cậu sửa lớn hai tiếng, trong lúc cậu phải chụp hình sẽ rất ngoan ngoãn ngồi ở dưới chân của Phó Thiến mà lim dim ngủ.

Lại nói đến Đỗ Thư Cách, hắn sau khi gặp Trình Kiệt liền trở về đi ăn tra một chút, thì ra Trình Kiệt chính là Trình tổng của Trình thị, mà Tiêu Dật cũng có thời gian là nghệ sĩ thực tập của Trình thị, xem ra hai người họ hẳn là phát sinh quan hệ trong khoảng thời gian đó. Đỗ Thư Cách sau khi biết chuyện này liền có một chút vui vẻ, vui vẻ chính là thì ra Tiêu Dật đối với vấn đề tình yêu đang giới không có ghét bỏ, nếu hắn biết được chuyện này sớm một chút khẳng định Trình Kiệt sẽ không có khả năng mà quen biết được Tiêu Dật, cũng không phải làm cho hắn từng ấy năm trời dần vặt nhớ nhung.

Buổi trưa hôm ấy Đỗ Thư Cách hẹn Tiêu Dật đi ăn trưa, dĩ nhiên thì Phó Thiến cũng đi theo, từ lần ấy Trình Kiệt đã đặc biệt dặn dò Phó Thiến không cho Đỗ Thư Cách và Tiêu Dật có cơ hội ở chung một chỗ, cô là người của Trình Kiệt đương nhiên sẽ nghe theo lời của hắn, mà ngẫm lại một chút những hành động quan tâm kia của Đỗ Thư Cách đối với Tiêu Dật quả thật có điểm hơi quá, đến người ngoài như cô còn có thể nhìn ra được nhưng mà Tiêu Dật hình như là không hề phát giác ra.

Lúc ngồi ở trên bàn ăn Đỗ Thư Cách nhìn Đại Nhân ở trong lòng của Tiêu Dật liền hỏi:

“Tiêu Dật, em cũng thích poodle sao?”

Tiêu Dật cười cười gật đầu:

“Đúng vậy, mấy con chó nhỏ đâu rất thích”

Nhà của Đỗ Thư Cách có nuôi một con mèo ba tư mà trắng, xem Tiêu Dật yêu thích thú cưng như vậy cho nên hắn liền nảy ra ý định muốn kéo gần mối quan hệ với cậu từ vấn đề này:

“Em có thích mèo không, nhà của anh cũng nuôi một con mèo ba tư màu trắng rất đáng yêu”

Tiêu Dật bất ngờ:

“Vậy sao? Không ngờ anh cũng nuôi thú cưng”

Đỗ Thư Cách lấy điện thoại của mình ra làm một vài thao tác rồi đưa cho Tiêu Dật xem:

“Đã được bốn năm rồi, em xem có phải rất đáng yêu hay không?”

Tiêu Dật mỉm cười gật đầu:

“Đúng là rất đáng yêu”

Lần ấy Đỗ Thư Cách tình cờ nhìn thấy con mèo nhỏ này ở trong cửa hàng bán vật nuôi, lúc đó hắn không có để ý nhưng khi hắn đi qua chuồng nuôi màu hồng kia liền bị con mèo đó kêu meo meo hai tiếng gọi lại, sau đó Đỗ Thư Cách cảm thấy mèo nhỏ này rất giống với Tiêu Dật, đôi mắt lớn kia cũng tinh nghịch giống như cậu vậy, thế cho nên hắn liền quyết định thu nhận con mèo nhỏ này.

“Nó mới sinh mèo con cách đây một tuần thôi, đâu rất đáng yêu, em có muốn đến nhà của anh xem không?”

Tiêu Dật hả một tiếng, sau đó lại nghĩ rằng Đỗ Thư Cách vốn nhiệt tình như thế cho nên cậu không suy nghĩ nhiều nữa:

“Mới sinh sao? Nhưng mà em nghe nói không nên nhìn mèo con, nếu không mèo mẹ sẽ đem chúng giấu đi”

Đỗ Thư Cách mỉm cười:

“Mèo nhà anh rất quấn người, sẽ không có chuyện đó đâu”

Tiêu Dật khéo léo từ chối:

“Là vậy sao, em cũng rất muốn đến xem thử nhưng bây giờ mang theo Đại Nhân có vẻ không tiện r ồi”

Đỗ Thư Cách có một chút buồn phiền, nhưng mà nghĩ lại có lẽ hắn đã quá manh động r ồi:

“Phải r ồi Tiểu Dật, em lúc trước bị ốm đã khỏi hẳn hay chưa?”

Tiêu Dật đang chậm rãi gấp vài miếng thịt bò vào trong đĩa nhỏ để lát nữa cho Đại Nhân ăn:

“Cám ơn anh đã quan tâm, em đã khỏe lại r ồi”

Đỗ Thư Cách có chút đau lòng:

“Tiểu Dật, dạo gần đây đang giao mùa cho nên thời tiết thay đổi, em nhớ chú ý tới sức khỏe của mình một chút, nếu như cảm thấy trong người không khỏe cứ nói với anh, không cần phải đi làm cứ ở nhà nghỉ ngơi cho thật tốt là được r ồi”

Tiêu Dật lại hả một tiếng:

“Không sao đâu, hơn nữa cũng sắp đến ngày ra mắt sản phẩm mới lần này r ồi, nếu như còn muốn em nghỉ ở nhà chỉ sợ công ty anh sẽ gặp tổn thất mất”

Đỗ Thư Cách khẽ đáp lại một câu thế này:

“Sức khỏe của em là quan trọng nhất, tiền bị tổn thất vẫn có thể kiểm lại được”

Ở bên này, Trình Kiệt vừa vặn có thể nghe được cuộc đồi thoại kia từ Phó Thiến, cô ấy từ lúc đến nhà hàng này đã nhấn vào số của Trình Kiệt để báo cáo cho hắn mọi hành động của Tiêu Dật rồi. Trình Kiệt nghe thấy cuộc đồi thoại kia đương nhiên không thể nào bình thường được, hắn vô cùng tức giận, nhưng thiết nghĩ người đơn phương chỉ có một mình Đỗ Thư Cách kia mà thôi, xem ra sau này hắn nên trông chừng hồly nhỏ nhà mình một chút, tránh để cho người ta đi ra ngoài trêu hoa ghẹo nguyệt.

Trình Kiệt gọi điện thoại cho Tiêu Dật, dây bên kia rất nhanh bắt máy, hắn ở bên này bình thản hỏi:

“Tiêu Dật, đã ăn cơm hay chưa?”

Tiêu Dật không phát giác gì bất thường cả, ngược lại còn vui vẻ trả lời Trình Kiệt:

“Đang ăn”

Trình Kiệt lại hỏi tiếp:

“Là cùng với ai thế?”

Tiêu Dật nhìn Đỗ Thư Cách một cái rồi mới trả lời:

“Là một người bạn học cũ”

Trình Kiệt sớm biết là Tiêu Dật đang ngồi ăn cùng Đỗ Thư Cách rồi, hắn cũng không có ý định cõi gắng hỏi thêm vào vấn đề này tránh cho Tiêu Dật không vui:

“Khi nào xong việc anh sẽ qua đón em”

Tiêu Dật từ chối:

“Không cần đâu”

Trình Kiệt kiếm cớ:

“Đột nhiên nhớ ra Đại Nhân vẫn chưa tiêm phòngẠI, người bên đó gọi điện nhắc nhở anh rằng phải mang nó qua tiêm”

Tiêu Dật a một tiếng:

“Là vậy sao, như vậy lát nữa 5 giờ đi”

Trình Kiệt nhếch môi:

“Được”

Tiêu Dật vừa cúp điện thoại Đỗ Thư Cách liền trầm giọng hỏi cậu:

“Là ai vậy?”

Tiêu Dật hả một tiếng, Đỗ Thư Cách phát hiện ra mình có một chút không đúng liền nhanh chóng sửa lời:

“Ý của anh là lát nữa em có việc quan trọng gì hay sao, nếu như có việc thì cứ đi cũng được”

Tiêu Dật cười cười:

“Cũng không có việc gì quan trọng cả, một lát nữa em mang Đại Nhân đi tiêm một mũi ngừaẠI mà thôi”

Đỗ Thư Cách nhấp một ngụm rượu ở trên bàn:

“Tiêu Dật, lần trước anh có đến nhà của em nhưng lại phát hiện ra còn có một người khác nữa, anh ta lúc đó nói em vẫn chưa ngủ dậy cho nên anh không gọi em, nhưng mà sau này lúc về nhà anh mới nhớ ra người đàn ông kia là Trình tổng của Trình thị, em quen với anh ta sao?”

Đỗ Thư Cách đột nhiên hỏi tới Trình Kiệt khiến cho Tiêu Dật cũng phải lúng túng một chút:

“À, đúng vậy”

Đỗ Thư Cách ngừng một lúc mới nói tiếp:

“Anh có từng nghe qua danh tiếng của Trình Kiệt, về vấn đề công việc thì không sao nhưng về đời sống tinh thần của anh ta có điểm phúc tạp, em nếu như thân thiết với anh ta thì nên đề phòng một chút”

Tiêu Dật nhíu mày không hài lòng khi nghe Đỗ Thư Cách nói Trình Kiệt như thế, Trình Kiệt đối với ai thì không biết nhưng đối với cậu hắn cực kỳ tốt:

“Cách ca, anh là nghe được tin đồn nhảm gì vậy, anh ấy rất tốt”

Đỗ Thư Cách quả thật không bị đặt, hắn tìm hiểu được rất nhiều tin tức không tốt về Trình Kiệt:

“Anh ta trong giới chính là nỗi tiếng phong lưu, quan hệ bừa bãi...”

Tiêu Dật nghe Đỗ Thư Cách nói đến đây liền lạnh giọng ngăn lại:

“Cách ca, đây cũng là chuyện bình thường mà thôi, anh ấy có điều kiện tốt như vậy việc có một vài bạn gái cũng là điều dễ hiểu, anh cũng là người đứng đầu Đỗ thị, anh chẳng lẽ chưa từng phát sinh quan hệ với cô gái nào hay sao?”

Đỗ Thư Cách ngừng trọng, hai gân ba mươi tuổi rã, điều kiện lại tốt như thế sẽ không có khả năng chưa cùng một người phụ nữ phát sinh quan hệ:

“Tiêu Dật, ý của anh không phải như vậy”

Tiêu Dật cúi đầu gấp thức ăn bỏ vào bát, tuy rằng ngoài miệng cậu nói như vậy nhưng trong lòng của cậu vô cùng khó chịu, cậu sao có thể bình tĩnh được khi nhắc đến chuyện trước cậu Trình Kiệt đã từng có rất nhiều người chứ:

“Cách ca cám ơn anh đã có ý tốt nhắc nhở em, nhưng em quen biết anh ấy cũng được một thời gian rã, anh ấy là người tốt cho nên em không muốn cùng anh đề cập đến vấn đề này nữa”

Đỗ Thư Cách vừa đau lòng vừa tức giận, không có bất cứ ai vui vẻ khi nghe thấy người mình thích khen một người khác trước mặt của mình cả:

“Được rã Tiêu Dật, em đừng tức giận”

Tiêu Dật im lặng ngã ăn không nói gì cả, Đỗ Thư Cách thở dài nhìn chằm chằm đỉnh đầu kia của cậu, cuối cùng vẫn là không lên tiếng trả lời mặc ngã ăn. Không phải Tiêu Dật tức giận Đỗ Thư Cách, mà tâm trạng của cậu rất không thoải mái khi đột nhiên nhớ đến chuyện Trình Kiệt có rất nhiều bạn gái cũ.

Buổi chụp hình ngày hôm ấy của Tiêu Dật diễn ra không mấy thuận lợi, khi mà cả một quá trình cậu bị lão sư chụp hình quát mắng rất厉害, kết quả Tiêu Dật liền cảm thấy rất mệt mỏi không thể tiếp tục được nữa liền nói mọi người kết thúc sớm hơn nửa tiếng. Tiêu Dật nói Phó Thiến về nhà trước, bản thân cậu đi đến Trình thị đợi Trình Kiệt, lúc Tiêu Dật đến Trình thị là bốn giờ bốn lăm phút, cậu không gọi điện báo trước cho Trình Kiệt mà cứ như vậy ôm theo Đại Nhân bước vào trong thang máy nhấn lên tầng 49.

Tiêu Khiết đang thu dọn văn kiện chuẩn bị ra về, vừa thấy Tiêu Dật ôm theo một con chó nhỏ tới liền có điểm phấn khích:

“Tiêu Dật, chó của ai thế?”

Tiêu Dật cười cười đáp thế này:

“Trình Kiệt mua”

Tiêu Khiết bĩu môi:

“Ai nha, thì ra là vậy”

Tiêu Dật hỏi:

“Cô chuẩn bị về rã sao?”

Tiểu Khiết gật đầu:

“Đúng vậy, dạo gần đây không có nhiều việc cho nên rất thường xuyên được vắng”

Tiêu Dật cười cười:

“Được rồi, vậy cô về trước đi”

Tiểu Khiết do dự một chút liền nói nhỏ với Tiêu Dật một chuyện:

“Nói cho cậu biết chuyện này, gần đây trong công ty đang đặc biệt chú ý bấy giờ một nữ nghệ sĩ, cô ta chính là người trong đợt thực tập với cậu đó, gọi là Ân Tố Di, tôi nghĩ cô ta đang cố gắng tiếp cận Trình tổng đây, hiện tại vẫn đang ở trong phòng của Trình tổng nói cái gì mà trao đổi chuyện quan trọng, nói cho cậu biết để cậu đề phòng”

Tiêu Dật nhíu mày im lặng không nói, Tiểu Khiết nhìn thấy sắc mặt khó coi kia liền nhanh chóng rời đi, trước khi rời đi vẫn còn không quên để lại một câu:

“Là tôi呢 ài chuyện thôi, cậu nhớ đừng nói cho Trình tổng biết là tôi nói cho cậu đó”

Tiểu Khiết đi rồi, Tiêu Dật liền mang Đại Nhân đặt lên bàn làm việc của cô ấy, còn cậu thì kéo ghế ngồi xuống, Trình Kiệt đang bàn bạc công việc với nhân viên, cậu vẫn là phải nén ngay ở chỗ này đợi hắn. Tiêu Dật trong lòng khó chịu, nhưng ngoài mặt vẫn làm ra dáng vẻ không sao cả, nghiêng đầu cùng Đại Nhân trêu đùa một chút. Tiêu Dật ngay một lúc thì cánh cửa phòng cũng mở ra, theo sau đó là tiếng cười khẽ của Ân Tố Di:

“Trình tổng, thì ra là như vậy, chuyện này em sẽ ghi nhớ kỹ”

Trình Kiệt phát hiện ra Tiêu Dật ngã ở chỗ của Tiểu Khiết liền có chút bất ngờ:

“Tiêu Dật, sao em lại tới đây?”

Tiêu Dật ngã thẳng dậy cười mỉm một cái hướng Ân Tố Di chào hỏi:

“Tố Di”

Ân Tố Di cũng có điểm bất ngờ khi thấy Tiêu Dật xuất hiện ở chỗ này:

“Anh Tiêu Dật, anh sao lại ở chỗ này thế?”

Tiêu Dật bình tĩnh trả lời:

“Gặp Trình tổng, có vài vấn đề cần trao đổi”

Ân Tố Di nghi ngờ quay sang nhìn Trình Kiệt một cái rồi lại Tiêu Dật không biết nói cái gì tiếp cả. Trình Kiệt lúc này mới trầm giọng nhắc nhở Ân Tố Di còn đang đứng ngây ở chỗ này:

“Cô về trước đi”

Ân Tố Di hả một tiếng sau đó cũng rời đi, Trình Kiệt không rõ vì sao Tiêu Dật lại đến chỗ này, hơn nữa không trực tiếp tiến vào còn ngồi ở ngoài đợi như vậy:

“Em đã đến lâu hay chưa, tại sao không vào trong?”

Tiêu Dật ngã đùa nghịch với Đại Nhân:

“Cũng vừa mới đến, nhưng mà Tiểu Khiết nói anh đang bàn bạc công việc nên không vào, anh cùng cô ấy bàn việc gì thế?”

Trình Kiệt thành thật trả lời:

“Là vấn đề bộ phim sắp tới đây của cô ta, Ân Tố Di là nghệ sĩ mới có tiềm năng được Trình thi cát nhắc”

Tiêu Dật bĩu môi nâng giọng hỏi lại:

“Trình thị không tìm cho cô ấy một người quản lý tốt được hay sao, tại sao chuyện này lại phải đích thân cô ấy lên trên đây, hơn nữa anh từ khi nào thì giải quyết chuyện cỏn con như thế này chứ?”

Trình Kiệt buồi cười, Tiêu Dật nói quả thật đúng:

“Em cũng không phải không nhận ra, cô ta là đang cố gắng tiếp cận anh”

Tiêu Dật trợn lớn hai mắt hờ một tiếng, kế đó liền đứng dậy xoay người hướng về phía thang máy:

“Như thế cũng tốt, sau này không cần em nữa”

Trình Kiệt đuổi theo kéo lấy tay Tiêu Dật lại:

“Em nói cái gì thế, anh chỉ là muốn chọc em một chút thôi, sau này không cho cô ta lên đây nữa là được chứ gì”

Tiêu Dật nhíu mày:

“Em không có nói như vậy nha, là tự anh nói đó”

Trình Kiệt cười khổ, hắn thế nhưng lại dễ dàng bị Tiêu Dật xoay vòng vòng như thế:

“Được rồi, tất cả đều chỉ là theo em”.

Dạo này có nhiều thời gian rảnh rỗi nhưng lại không biết viết cái gì, đang loay hoay không biết lấy lý do gì để cho Tiêu Dật rời xa Trình Kiệt, ai có ý tưởng gì về vấn đề này nói cho tôi tham khảo với.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân
dtv-ebook.com

Chương 123: Tiêu Dật Gặp Sự Cố

Thời gian cứ như vậy vui vẻ trôi qua, cho đến một tuần sau đó khi Tiêu Dật tham dự cuộc họp báo chính thức của Đỗ thị lìền xảy một sự cố, khi Tiêu Dật đang đứng ở trên bục trả lời phỏng vấn thì cột đèn chiếu sáng bên cạnh bất chợt đổ xuống, Tiêu Dật lúc phát giác ra ngẩn đài lên là bị cột đèn kia làm cho bất tỉnh ngất ngay tại chỗ rã.

Khi Tiêu Dật tỉnh dậy ở trong bệnh viện lìền thấy Trình Kiệt mặt mũi thâm tím giống như vừa mới xô xát với ai đó lìền giật mình hốt hoảng:

“Anh làm sao thế?”

Trình Kiệt nhíu mày:

“Câu này anh phải hỏi em mới đúng”

Cậu rõ ràng nhớ ở hiện trường lúc đó chỉ có một mình cậu bị cột đèn kia rơi trúng người, hơn nữa Trình Kiệt cũng không có mặt ở đó như thế nào hắn lại mang một bộ dạng thế này. Tiêu Dật nghe thấy có tiếng gõ cửa lìền nhìn qua, cửa phòng bệnh viện có một tấm kính có thể nhìn thấy được người ở phía bên ngoài, Tiêu Dật nhìn thấy Đỗ Thư Cách đứng ở bên ngoài đó lìén khó hiểu không rõ người này còn gõ cửa làm cái gì, tại sao không trực tiếp tiến vào luôn đi. Tiêu Dật đẩy tay của Trình Kiệt mệt mỏi nói:

“Anh ra mở cửa đi”

Trình Kiệt cả một quá trình chỉ giúp Tiêu Dật xem vết thương trên trán không có để ý tới người khác:

“Đừng quan tâm, em mau nghỉ ngơi đi”

Tiêu Dật nghe thấy tiếng gõ cửa gấp gáp kia liền thúc giục Trình Kiệt

“Anh mau ra mở cửa đi”

Lúc Trình Kiệt ra mở cửa, Đỗ Thư Cách bước vào trong phòng rầm cậu mới nhìn rõ gương mặt của Đỗ Thư Cách, hắn ta hiện tại cũng không khác Trình Kiệt là mấy cả, một bên khoe miệng bị rách ra. Tiêu Dật nhìn Trình Kiệt rầm lại nhìn Đỗ Thư Cách nhíu mày hỏi:

“Hai người sao thê? Gương mặt vì sao lại thành ra thế này?”

Trình Kiệt và Đỗ Thư Cách đang im lặng không nói, Đỗ Thư Cách bước gần về phía Tiêu Dật đau lòng hỏi:

“Tiểu Dật, em cảm thấy trong người thế nào?”

Tiêu Dật cảm thấy đau óc vẫn còn hơi choáng, nhìn xuống tay phải của mình còn đang bị bó bột liền thở dài một hơi:

“Cách ca, em như vậy hắn là không thể tiếp tục như theo kế hoạch rầm, thật là xin lỗi anh”

Tiêu Dật là đang lo lắng sự cố lần này sẽ khiến cho Đỗ thị bị chịu tổn thất, nhưng mà Đỗ Thư Cách ngay cả nửa khắc nhớ tới cũng chưa từng có, từ đầu đến cuối chỉ quan tâm tới sức khỏe của Tiêu Dật mà thôi:

“Tiểu Dật bác sĩ nói em bị gãy tay rầm, phải bó bột một khoảng thời gian mới có thể bình thường trở lại, khoảng thời gian này em cứ nghỉ ngơi cho thật tốt những chuyện khác cứ để anh giải quyết được rầm”

Trình Kiệt đứng nghe nãy giờ cũng không thể nhịn thêm được nữa, hắn lạnh giọng lên tiếng:

“Như vậy anh còn không mau trả về giải quyết đi”

Quay trở lại với vài tiếng đồng hồ trước đó, hiện trường của buổi họp báo vô cùng hỗn loạn, Tiêu Dật ngất xỉu trên mặt đất, người xung quanh nhốn nháo xô đẩy. Đỗ Thư Cách ngày hôm nay đương nhiên không thể vắng mặt, hắn chỉ đứng cách xa Tiêu Dật có vài bước chân mà thôi nhưng lúc đó lại không thể kéo cậu thoát khỏi sự cõi nghiêm trọng kia, sau khi cột đèn kia đổ xuống người của Tiêu Dật, Đỗ Thư Cách mới hoảng hồn chạy tới bê cậu tới bệnh viện, dọc đường đi hắn không ngừng gọi tên của cậu nhưng từ đầu đến cuối người nọ vẫn cứ như vậy nhắm mắt hai mắt.

Tin Tiêu Dật xảy ra sự cố rất nhanh được Phó Thiến thông báo đến Trình Kiệt, Trình Kiệt vừa nhận được tin tức này ngay lập tức buông bỏ toàn bộ công việc chạy tới bệnh viện, lúc hắn tìm được phòng bệnh của hổ ly nhỏ nhà mình thì liền thấy Đỗ Thư Cách đang chuẩn bị cúi đầu hôn cậu, Trình Kiệt khi ấy không cần xác định rằng mình có nhầm lẫn gì hay không đã ngay lập tức lao tới túm lấy cổ áo của Đỗ Thư Cách rẩy vung nắm đấm đấm vào mặt đối phương. Đỗ Thư Cách loạng choạng vẫn còn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra thì một cú đấm như trời giáng nữa đã tiếp tục hạ xuống, Đỗ Thư Cách phát hiện ra người trước mặt chính là Trình Kiệt thế cho nên cũng không buông dừng lại nói lý lẽ rõ ràng đã đánh lại rẩy, hai người cứ đánh qua đánh lại như vậy trong phòng bệnh của Tiêu Dật khiến cho y tá cũng phải vội vàng chạy tới xem xem có chuyện gì xảy ra, y tá cùng bác sĩ lao vào tách hai người ra quát:

“Hai người làm cái gì thế? Đây là bệnh viện chứ không phải là nơi để đánh nhau, muốn đánh nhau thì đi ra ngoài mà đánh”

Ánh mắt tức giận của hai người đàn ông cũng khiến cho bác sĩ nọ vừa mới lên tiếng nói cũng phải im lặng một lúc, khi y tá cùng nhau kéo Trình Kiệt và Đỗ Thư Cách rời khỏi phòng bệnh thì Trình Kiệt liền vung tay ra, nhân lúc Đỗ Thư Cách bị đẩy ra khỏi cửa cùng với đám y tá kia rẩy hắn liền đóng cửa lại khóa trái ở bên trong, thế cho nên mới có tình trạng khi Tiêu Dật tỉnh dậy liền thấy Đỗ Thư Cách đang gấp gáp gõ cửa, còn có gương mặt hai người đều biến dạng.

Tiêu Dật luôn cảm thấy nhất định đã xảy ra chuyện gì đó cho nên mới im lặng suy nghĩ một lúc, kết quả liền nhẹ giọng nói một tiếng cảm ơn với

Đỗ Thư Cách:

“Cách ca cám ơn anh đã quan tâm, nhưng mà cuộc họp báo xảy ra sự cố như vậy nhất định sẽ rất loạn, anh vẫn là nên trở về giải quyết một chút thì hơn”

Đỗ Thư Cách không muốn rời khỏi chỗ này, nhất là khi Trình Kiệt vẫn còn ở đây:

“Không sao, chuyện đó anh đã thu xếp ổn thỏa rồi”

Đỗ Thư Cách vừa nói xong thì điện thoại của bản thân liền vang lên, Tiêu Dật ở bên nghe thấy cuộc nói chuyện kia liền đoán ra được nhất định có liên quan đến cuộc họp báo lần này cho nên cậu kiên quyết nói Đỗ Thư Cách trở về

“Cách ca, anh không cần lo cho em, anh cứ trở về trước đi”

Đỗ Thư Cách nhận được cuộc gọi của thư ký nói hiện trường rất phức tạp cần hắn trở về giải quyết gấp, Đỗ Thư Cách tuy rằng không muốn rời khỏi đây nhưng cũng chẳng còn cách nào khác cả, hắn chỉ có thể quay trở về

Đỗ Thư Cách đi rồi, Tiêu Dật lúc này mới hỏi Trình Kiệt:

“Trình Kiệt, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì hả?”

Trình Kiệt một bên rót nước cho Tiêu Dật, một bên lại nhíu mày bực bội:

“Anh nên hỏi em mới đúng, rốt cuộc em bị làm sao đây?”

Tiêu Dật nhìn chằm chằm Trình Kiệt

“Trình Kiệt, có phải anh đánh nhau với anh ấy hay không?”

Trình Kiệt đặt ly nước xuống bàn rồi kéo ghế ngồi xuống bên cạnh giường bệnh:

“Em rốt cuộc là lo lắng cho ai đây, em nhìn xem giữa anh và hắn ta ai có niềm thương tích hơn hả?”

Tiêu Dật nhìn khéo mắt của Trình Kiệt bị rách ra liền đau lòng, cậu dùng tay không bị thương kia của mình khẽ chạm vào vết thương của Trình Kiệt rقيقة nhẹ giọng khiển trách:

“Nhưng mà anh sao lại tự nhiên đánh nhau chứ?”

Trình Kiệt nghiêng đầu đưa tay lấy ly nước đưa cho Tiêu Dật:

“Được rồi Tiêu Dật, em uốngнибудь nước một chút, bác sĩ nói uống nhều nước sẽ không bị mất nước, nhanh chóng khỏe lại”

Tiêu Dật nhìn chằm chằm Trình Kiệt:

“Trình Kiệt!”

Trình Kiệt cũng nhìn Tiêu Dật lại rất lâu, không gian rơi vào một mảnh yên tĩnh, kết quả hắn vẫn là người phải xuống nước trước nói:

“Anh nói em cũng sẽ không tin, anh vừa mới tới liền thấy hắn ta suýt chút nữa nhảy lúc em bất tỉnh mà định hôn em”

Tiêu Dật nhíu mày nhìn Trình Kiệt không nói, Trình Kiệt dùng ánh mắt nghiêm túc đối diện với Tiêu Dật:

“Nếu không phải việc liên quan đến em thì anh cũng sẽ không dễ kích động như thế”

Tiêu Dật im lặng, Trình Kiệt vốn tưởng rằng Tiêu Dật sẽ tức giận la mắng hắn một trận nhưng mà ai đó từ đầu đến cuối chỉ nhìn chằm chằm hắn như thế. Tiêu Dật chậm rãi đưa tay lên chạm nhẹ chỗ vết thương ở khéo mắt Trình Kiệt rồi nhẹ giọng nói với hắn:

“Anh sau này đừng như vậy, nếu như để cho nhân viên ở công ty anh nhìn thấy bộ dạng của anh như thế, bọn họ nhất định sẽ lại ở sau lưng anh bàn tán đoán mò”

Trình Kiệt nắm lấy cổ tay của Tiêu Dật đặt xuống dưới giường:

“Được rồi, em đừng nói nữa nghỉ ngơi đi, trên người có chỗ nào không khỏe hay không?”

Tiêu Dật lắc đầu cố gắng nói tiếp:

“Hơn nữa Cách ca và em sẽ không thể có gì được đâu, anh ấy từ lúc học đại học luôn đối xử với mọi người nhiệt tình như thế”

Trình Kiệt nhíu mày cố gắng kìm nén tức giận trong lòng, hờ ly nhỏ nhà hắn rất ngọt, khẳng định phải đợi đến khi người đàn ông kia nói thẳng cho cậu biết thì cậu mới chịu tin tưởng:

“Cách ca? Xưng hô này cũng thật là thân thiết đấy, em trước giờ chỉ gọi anh là Trình Kiệt, như thế có phải là anh so với bạn của em cũng không bằng hay không?”

Tiêu Dật dùng ánh mắt nghiêm túc nhìn thẳng về phía Trình Kiệt, người đàn ông này giống như tồn tại hai nhân cách vậy, lúc thì cho cậu cảm giác an toàn muốn ỷ lại dựa vào, lúc thì lại giống như một đứa nhỏ so đo những chuyện vụn vặt:

“Trình Kiệt, em cho dù có gọi anh như thế nào đi chăng nữa cũng đâu có thể thay đổi được tình cảm của em đâu”

Trình Kiệt trong lòng vui vẻ hơn được một chút:

“Như vậy trong lòng em có phải anh vẫn hơn Đỗ Thư Cách kia hay không?”

Tiêu Dật đáp:

“Chuyện này anh còn phải hỏi nữa hay sao?”

Trình Kiệt khàn giọng:

“Như vậy lời anh nói có phải cũng đáng tin hơn?”

Tiêu Dật cùng Trình Kiệt đi một vòng cuối cùng vẫn trở lại vấn đề này:

“Được rồi, sau này ngoài giờ làm việc ra thì em sẽ không cùng anh ấy tiếp xúc quá nhiều”

Trình Kiệt hài lòng, hắn đưa tay lên chỗ vết thương bị băng bó của Tiêu Dật ở trán, ngón tay thon dài cẩn thận chạm vào đó kiểm tra xem có gì bất ổn hay không:

“Tiểu Dật, em sao lại không cẩn thận như vậy hả, lúc nhận được điện thoại báo em gặp sự cố, anh thật sự lo lắng đến phát điên lên được”

Tiêu Dật khẽ mỉm cười:

“Không sao cả, không có vấn đề gì”

Trình Kiệt nghiêm giọng nói thế này:

“Tiểu Dật, bác sĩ nói truyền hết chai nước biển này có thể trở về nhà, thời gian này em phải ở nhà của anh, anh sẽ chăm sóc cho em”

Tiêu Dật biết có từ chối cũng không thể được cho nên đành gật đầu đáp ứng. Buổi tối ngày hôm ấy khi Tiêu Dật vừa tắm xong thì điện thoại của cậu reo lên, là mẹ Tiêu gọi điện tới.

“Tiểu Dật, con có sao không hả?”

Tiêu Dật bất ngờ, mẹ Tiêu đột nhiên gọi điện tới hỏi vấn đề này, cậu không thể đoán ra được là người nào nói cho mẹ mình biết:

“Hả? Con không sao!”

Mẹ Tiêu ở bên này nâng giọng:

“Không sao là không sao thế nào, mẹ thấy trên tivi người ta còn quay lại được cảnh con bị cột đèn lớn đè ngã bất tỉnh”

Thì ra là tin tức này bị đưa lên ti vi, Đỗ thị là công ty lớn việc họp báo xảy ra sự cố lớn như vậy cũng khó trách người ngoài không biết được:

“Con không sao”

Mẹ Tiêu sớm đã thu xếp xong một số đồ đạc cần thiết để ngày mai lên Bắc Kinh xem Tiêu Dật, cho dù bà có giận con trai về việc cố chấp theo con đường nghệ thuật này đi đến đâu chẳng nữa cũng chẳng thể nhẫn tâm không quan tâm đến con trai được:

“Ngày mai mẹ sẽ lên đó, một lát nữa nhẫn tin gửi lại địa chỉ nhà của con cho mẹ”

Tiêu Dật nhíu mày:

“Không cần đâu mẹ, con thật sự không có gì nghiêm trọng”

Mẹ Tiêu kiên quyết:

“Không nhưng nhị gì cả, ngày mai mẹ phải lên xem con thế nào”

Tiêu Dật khẽ thở nhẹ một hơi đồng ý:

“Được rồi mẹ, một lát nữa con sẽ nhắn địa chỉ cho mẹ”

Trình Kiệt bước ra từ phòng tắm liền nhìn thấy Tiêu Dật ngồi thất thần ở trên giường, hắn chậm rãi bước đến phía cậu hỏi:

“Tiểu Dật sao thế?”

Tiêu Dật giật mình quay trở về thực tại, vừa thấy Trình Kiệt liền nói cho hắn biết chuyện của mẹ Tiêu:

“Trình Kiệt, ngày mai mẹ em sẽ lên đây cho nên ngày mai em sẽ ở nhà”

Trình Kiệt đương nhiên không muốn cho Tiêu Dật về nhà:

“Không cần vội nhà, không phải lúc trước mẹ của em cũng ở nhà của anh hay sao?”

Tiêu Dật lắc đầu:

“Không được Trình Kiệt, lúc đó là bất đắc dĩ mới như vậy, hiện tại đã có chỗ ở cho nên không muốn làm phiền anh nữa”

Trình Kiệt ngã xuống bên cạnh Tiêu Dật:

“Em nói cái gì thế? Anh không phiền, nếu như em rời đi rã anh mới cảm thấy phiền đó”

Tiêu Dật vẫn kiên quyết muốn trở về nhà:

“Đợi mẹ trở về rã, lúc đó em sẽ lại tới đây”

Dĩ nhiên thì trong một cuộc tranh luận Tiêu Dật luôn là người giành phần thắng, Trình Kiệt không thể nào nói không với cậu được. Bởi vì Tiêu Dật bị thương ở tay phải cho nên việc cầm đũa ăn cơm đều rất khó khăn, Trình Kiệt hiện tại ngã sát ở bên cạnh cậu, giúp cậu đút cơm gấp thịt, cả một quá trình đều vô cùng vui vẻ mà làm.

“Trình Kiệt, anh không định ăn cơm hả, đừng chỉ đút em ăn như vậy”
Tiêu Dật thấy Trình Kiệt không có ý định ăn cơm liền nhắc nhở hắn

Trình Kiệt nửa đùa nửa thật đáp thế này:

“Em thành ra như thế này rã ngay cả cơm anh cũng không thiết ăn nữa”

Tiêu Dật nghe thấy thế liền buôn cười:

“Anh cũng ăn đi”

Lúc Tiêu Dật và Trình Kiệt đi ngủ, Trình Kiệt muốn ôm Tiêu Dật ngủ nhưng lại sợ chạm vào chỗ tay đau của cậu, muốn đắp chăn cho cậu nhưng

lại sợ chấn sê đè vào cánh tay kia. Tiêu Dật thấy Trình Kiệt cứ loay hoay mãi không chịu nằm xuống liền nhíu mày hỏi:

“Anh lại sao nữa thê?”

Trình Kiệt đáp:

“ Tay của em có đau hay không? Nếu như đau thì nói với anh”

Tiêu Dật lắc đầu:

“Không sao cả”

Trình Kiệt cẩn thận đắp chấn lên người cho Tiêu Dật, bởi vì sợ chấn sê đè vào cánh tay kia của cậu cho nên hắn căn bản chỉ đắp chấn đến bụng của cậu mà thôi. Lúc đèn trong phòng ngủ đã tắt rã, Tiêu Dật cảm giác như là Trình Kiệt đang nằm rất xa mình liền hỏi hắn:

“Anh sao thê? Tại vì sao nằm cách xa em như vậy?”

Trình Kiệt thở dài:

“Anh sợ sẽ chạm vào vết thương của em”

Tiêu Dật hiểu ra liền buôn cười:

“Không sao cả, anh nằm gần vào đây đi, nếu không sẽ bị lăn xuống đất đó”

Trình Kiệt quả thật nằm sát về phía Tiêu Dật, nhưng mà hắn không có vòng tay ôm lấy cậu như mọi khi nữa, Tiêu Dật nằm lấy bàn tay của Trình Kiệt kéo lên đặt ở trên bụng mình, Trình Kiệt thấy được hành động nhỏ kia của cậu liền khẽ mỉm cười, trong bóng tối khoe miệng cũng nhếch lên tạo ra một độ cong hoàn mỹ.

...

Mọi sinh hoạt cá nhân của Tiêu Dật đều do Trình Kiệt phụ trách, thật ra Tiêu Dật vẫn có thể làm được chỉ là có một chút bất tiện chậm chạp mà thôi, nhưng mà Trình Kiệt từ đầu đến cuối đều không cho cậu làm gì cả. Lúc Tiêu Dật đứng để cho Trình Kiệt đóng cúc áo sơ mi của mình liền dùng tay không bị thương đưa lên nghịch tóc của hắn:

“Trình Kiệt, một lát nữa anh nhớ thoa thuốc vào vết thương có biết chưa?”

Trình Kiệtừ một tiếng, Tiêu Dật thu tay lại đứng nghiêm túc:

“Trình Kiệt, một lát nữa đưa em qua nhà Phó Thiến đón Đại Nhân có được không? Em thấy nhớ nó!”

Trình Kiệt nhíu mày:

“ Tay như vậy còn muốn đón nó về, nếu như không cẩn thận sẽ ảnh hưởng đến tay của em đấy”

Tiêu Dật cười cười:

“Không sao đâu, em đã nói với Phó Thiến rằng lát nữa qua đón Đại Nhân rồi”

Trình Kiệt mặc áo xong cho Tiêu Dật rồi liền không vui nhìn cậu:

“Em rõ cuộc là không chuyện nào chịu nghe theo anh cả”

Tiêu Dật nghiêng đầu hôn vào má Trình Kiệt một cái:

“Đều là mấy chuyện nhỏ mà thôi, chuyện lớn không phải đều nghe theo anh hay sao”

Trình Kiệt nào chịu nụ hôn kia của Tiêu Dật, hắn giữ lấy cằm cậu cuí đầu hôn xuống đôi môi kia, đều lưỡi tiến vào trong khoang miệng cậu mút mát trêu đùa, hôn đến mức Tiêu Dật nhịn không được phải khẽ đẩy hắn ra:

“Đi thôi, nếu không sẽ muộn giờ đến công ty của anh mэр”.

...

Mẹ Tiêu xuống xe khách, từ trong túi áo lấy ra mảnh giấy ghi lại địa chỉ mà ngày hôm qua Tiêu Dật gửi tới xem một lượt, lúc đang mải tìm kiếm xe có chiếc taxi nào không thì đột nhiên có một chiếc ô tô bóng loáng nhìn qua vô cùng đắt tiền dừng ở phía trước mặt của mẹ Tiêu. Từ bên cửa kính xe ô tô đó dần dần hạ xuống, ở bên trong là một người đàn ông nhìn qua cũng cỡ khoảng hai sáu hai bảy tuổi, thần thái trên gương mặt vô cùng thân thiện, vừa nhìn thấy mẹ Tiêu liền mỉm cười hỏi:

“Bác Tiêu có phải không ạ?”

Mẹ Tiêu chẳng có ấn tượng gì về người đàn ông này cả, nhưng khi nghe cậu ta gọi tên của mình cũng gật đầu:

“Đúng thế, cậu là?”

Người đàn ông kia bình tĩnh đáp:

“Cháu là bạn của Tiêu Dật, Tiêu Dật nhờ cháu đến đón bác”

Mẹ Tiêu cũng không nghi ngờ gì nữa cả, chỉ có điều vẫn là hơi bất ngờ một chút vì xem ra người này rất giàu có, lại nghĩ tới người bạn tên Trình Kiệt của con trai mình cũng đồng dạng là người có tiền như vậy, trong lòng bà lại bắt đầu suy nghĩ không rõ con trai vì sao lại quen được nhiều người có tiền như thế.

Mẹ Tiêu ngồi vào trong xe trả lời hỏi:

“Cậu tên gì vậy?”

Người đàn ông kia khẽ nhếch khóe môi, trong nụ cười vẫn chứa một tia quỷ dị bình thản đáp:

“Cháu gọi là Thẩm Đào”.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân
dtv-ebook.com

Chương 124: Em Xin Lỗi Trình Kiệt

Trình Kiệt đưa Tiêu Dật đến nhà Phó Thiến đón Đại Nhân rồi lại chở cậu về khu nhà ở, lúc xe dừng lại ở trước cửa khu chung cư rì ai đó còn luyến tiếc lôi lôi kéo không muốn cho Tiêu Dật rời đi.

“Tiểu Dật, nếu như trong người không khỏe phải gọi điện cho anh ngay đã biết chưa?” Trình Kiệt một bên đưa tay xoa xoa trán của Tiêu Dật, một bên lại cẩn thận kiểm tra xem chỗ bó bột của cậu có gì bất thường hay không.

Tiêu Dật nhìn người không có chuyên môn y tế nào đó cứ sờ qua sờ lại chỗ vết thương của mình liền buốt cười, giả bộ kêu đau:

“Anh đừng chạm, anh chạm đúng chỗ đau của em rồi”

Trình Kiệt gấp gáp thu tay lại:

“Em đau ở chỗ nào? Anh đưa em đến bệnh viện kiểm tra”

Tiêu Dật cười khúc khích:

“Là đứa thối, không sao cả”

Trình Kiệt nhíu mày vẫn không tin tưởng:

“Có thật là không sao hay không, hay là anh đưa em đến bệnh viện xem thử mới yên tâm được”

Tiêu Dật lắc đầu, tuy rằng trong người có vết thương vẫn đau nhức nhưng mà thấy ai đó hết lòng quan tâm cho mình như thế cậu liền cảm

thấy vô cùng ngọt ngào:

“Không sao, anh còn không định đi làm là sẽ muộn đó”

Trình Kiệt nghiêng đầu qua hôn nhẹ vào môi của Tiêu Dật, đôi môi này rất nhanh thôi phải mất một khoảng thời gian khá lâu hắn mới có thể gấp lại, nếu như biết trước phải mất một khoảng thời gian dài nữa hắn đã chẳng nhanh chóng rời ra như thế này, nhất định phải hôn thật sâu, thật lâu...

Tiêu Dật nhíu mày khẽ quát Trình Kiệt:

“Đừng có lúc nào cũng như vậy nữa, để người khác nhìn thấy thì biết làm sao đây”

Trình Kiệt khẽ mỉm cười, dùng ánh mắt cưng chi ầu nhìn Tiêu Dật:

“Được rồi, buổi tối gặp”

Tiêu Dật nghịch ngợm đáp thế này:

“Không gấp”

Tiêu Dật bước xuống xe đứng đợi ở đó một lúc nhìn theo chiếc xe quen thuộc rồi đi mới chịu quay trở lại vào nhà. Đại Nhân cực kỳ thông minh, nhìn thấy Tiêu Dật một tay không thuận cũng không bắt cậu bế nữa, cả một đường luôn theo sát cậu bước vào trong nhà.

Mẹ Tiêu ngày hôm qua nói sẽ đón chuyến xe lúc tám giờ, bây giờ gần mười giờ rưỡi hắn là sắp lên tới nơi. Tiêu Dật lấy điện thoại nhắn vào số của mẹ Tiêu gọi nhưng không có ai nghe máy cả, Tiêu Dật trong lòng cũng có một chút sôt ruột, đúng lúc này ngoài cửa liền truyền tới tiếng chuông, Tiêu Dật nhanh chóng bước ra ngoài mở cửa, vừa nhìn thấy mẹ Tiêu cậu liền nói:

“Mẹ...”

Lời vẫn còn chưa kịp nói hết đã bị mẹ Tiêu đưa tay tát mạnh vào má, Tiêu Dật ngây ngốc giật mình đứng im một chốc, sau đó cậu phát hiện ra bên cạnh mẹ Tiêu còn có một người đàn ông nữa, người này cậu mới chỉ gặp qua một lần thôi nhưng vẫn còn có ấn tượng, bởi vì lần ấy cậu cùng Trình Kiệt gây nhau chính là vì người đó, người đó không ai khác là Thẩm Đào.

“Tiêu Dật, thằng nghịch tử này!” Mẹ Tiêu lại tát vào má Tiêu Dật thêm vài cái nữa.

Thẩm Đào ở bên cạnh lúc này mới miễn cưỡng kéo mẹ Tiêu ngăn lại:

“Bác Tiêu, có gì cứ từ từ nói”

Tiêu Dật vẫn còn chưa hiểu chuyện gì cả, nhưng khi cậu nhìn thấy Thẩm Đào đứng cạnh mẹ Tiêu trong lòng cậu đã có dự cảm không tốt rầm:

“Mẹ, có chuyện gì sao?”

Mẹ Tiêu trợn lớn hai mắt, trong đôi mắt cũng chứa đựng tơ máu đáng sợ:

“Mày còn hỏi có chuyện gì? Mày chẳng lẽ không biết có chuyện gì hay sao? Mày và cái người tên Trình Kiệt đó rõt cuộc có quan hệ gì hả?”

Tiêu Dật nghe thấy mẹ Tiêu nhắc đến tên Trình Kiệt liền giật mình lùi lại một bước, ánh mắt chưa mười tia hoảng sợ không thể che giấu nổi. Thẩm Đào lúc này lại lên tiếng:

“Bác Tiêu, có gì cứ từ từ vào trong rầm hãy nói”

Mẹ Tiêu vung ra kéo lấy cổ tay của Tiêu Dật:

“Không nói gì nữa cả, mau thu dọn đồ đạc trở về nhà ngay”

Tiêu Dật không nghĩ tới chuyện này lại xảy đến nhanh như vậy, cũng không nghĩ tới chuyện mẹ Tiêu lại biết được, cậu liếc nhìn về phía Thẩm Đào dò xét, Trình Kiệt nói không thích Thẩm Đào, chuyện này hẳn là do Thẩm Đào gây lên, nhưng mà cậu lại không hiểu Thẩm Đào vì sao lại biết

được chuyện giữa cậu và Trình Kiệt, cứ cho như là Thẩm Đào có biết đi chăng nữa thì hắn ta nhất định cũng không thể có chứng cứ chứng minh:

“Mẹ à, mẹ có lẽ hiểu lầm gì rã, Trình Kiệt anh ấy...”

Mẹ Tiêu một lần nữa từ trong túi xách lấy ra vài tấm ảnh đáp thẳng về phía Tiêu Dật:

“Mày giải thích đi, sốt hình ảnh này là sao hả?”

Tiêu Dật cúi đầu nhìn xuống tấm ảnh rơi ở trên sàn nhà liền hoảng sợ, số ảnh này vì sao lại có ở đây, đây đâu là ảnh cậu cùng Trình Kiệt đang hôn nhau ở bên ngoài:

“Mẹ... cái này... chỉ là hiểu lầm mà thôi”

Mẹ Tiêu quát lớn:

“Đừng nói nỗi đau nữa, mau thu gọn đồ đạc trở về nhà ngay”

Tiêu Dật bất giác cảm thấy vô lực, cậu không biết nên phải giải quyết chuyện này như thế nào nữa, nó đến quá nhanh, nhanh đến mức cậu còn chưa kịp định hình được cái chuyện gì đang xảy ra thế này. Tiêu Dật cúi đầu im lặng, không gian theo đó cũng giống như dừng lại, ngưng đọng lại, mọi thứ giống như đảo lộn, tất cả đều xảy ra cùng một lúc, rất nhanh, rất bất ngờ. Có lẽ đã đến thời điểm cậu nên dừng lại, dù sao cậu cũng có suy nghĩ sẽ dừng lại rã, may mắn quá cuối cùng cũng có một lý do để cho cậu kiên quyết thực hiện quyết định đó:

“Mẹ, được rã... con muốn nói chuyện với anh ta một lúc, sau đó chúng ta sẽ trở về”

Mẹ Tiêu nghe thấy Tiêu Dật nói sẽ trở về liền đãng ý để cho cậu nói chuyện, Tiêu Dật cùng Thẩm Đào đi xuống dưới vườn lớn của khu chung cư, đi đến một chỗ vắng người cậu liền dừng lại hỏi:

“Anh theo dõi tôi sao? Chúng ta thậm chí còn không quen biết nhau”

Thẩm Đào nhếch môi, hắn vẫn giữ một nụ cười trào phúng trên gương mặt:

“Thật ra tôi còn có thứ đáng sợ hơn nữa, chỉ sợ mang cho bác gái xem bác gái sẽ chịu không nổi”

Tiêu Dật nhíu mày:

“Anh việc gì phải làm như thế chứ?”

Thẩm Đào chợt nghiêm mặt, trong ánh mắt chứa tia đáng sợ cùng tức giận:

“Trình Kiệt giết người, hắn giết mẹ của tôi, tôi chỉ làm như vậy với người hắn yêu thích có gì không đúng sao? Có trách cũng nên trách cậu lại là người xấu số đó, bị một tên ác ma đó yêu thích mà thôi!”

Tiêu Dật nghe thấy vậy thì giật mình không thể tin tưởng được:

“Anh nói láo, anh ấy sao có thể giết người được”

Thẩm Đào cố gắng bình tĩnh lại:

“Tôi sẽ không cùng cậu giải thích vấn đề này, tôi vẫn còn có một chuyện muốn nhờ cậu giúp đỡ”

Tiêu Dật trầm giọng:

“Tôi sẽ không bao giờ giúp đỡ anh hại anh ấy”

Thẩm Đào từ trong túi quần lấy ra điện thoại của mình làm một vài thao tác rồi đưa cho Tiêu Dật xem, trong điện thoại là một đoạn video ghi lại hình ảnh cậu cùng Trình Kiệt đang ân ái, nhưng mà đoạn video này là giả:

“Anh lấy thứ này ra cho tôi xem làm cái gì, tôi chẳng lẽ họ đã đến mức ngay cả chính mình đã từng làm ở đâu cũng không nhớ ra hay sao?”

Thẩm Đào vẫn chậm rãi mỉm cười:

“Đương nhiên là như thế, nhưng mẹ của cậu hiện tại đang kích động như vậy r^{ồi}, nếu như tôi đưa cho bà ấy xem đoạn ghi hình này, mẹ cậu có hay không s^e đột nhiên cao huyết áp, hoặc là đau tim, hoặc là đại loại như vậy, nhẹ thì có thể vài ngày được xuất viện, nặng thì có thể hay không... giống như mẹ của tôi?”

Tiêu Dật nghe vậy thì sợ hãi đứng ngây người ra, Thẩm Đào ở bên cạnh lại tiếp lời:

“Hơn nữa nếu như cậu cứ vậy mà rời đi, Trình Kiệt khẳng định s^e đi tìm cậu, cậu nghĩ cậu trốn được hắn ta hay sao? Hắn ta là người không biết nói lý lẽ, nếu như cậu cứ như vậy rời khỏi hắn, hắn nhất định s^e nhớt cậu lại một chỗ, ba mẹ cậu lúc đó có thể đau lại được Trình Kiệt hay sao? Cơ ngơi của hắn đủ để giải quyết được vấn đề này, cậu cũng không phải là không biết”

Tiêu Dật lùi lại một bước, Trình Kiệt quả thật đã từng nói với cậu điều này, hắn nói nếu như cậu rời khỏi hắn, hắn sẽ làm cho cậu khiếp sợ, lấy tính của Trình Kiệt hắn cũng s^e không dễ dàng nghe lời cậu nói, s^e không để cho cậu có thể rời đi:

“Anh muốn cái gì?”

Thẩm Đào khoanh tay trước ngực:

“Rất là dễ thối, cậu chỉ cần làm cho hắn chết tâm đi là được, cậu gọi cho hắn một cú điện thoại, nói cậu ghê tởm hắn, nói cậu không thể nào có thể ở bên cạnh một người như hắn được, nói cay nghiệt một chút, sau đó tôi có thể đảm bảo được việc hắn không tìm ra cậu nữa, gia đình của cậu cũng s^e không bị hắn uy hiếp”

Tiêu Dật nắm chặt hai tay, cậu muốn gặp Trình Kiệt, muốn có một ngày ở bên cạnh hắn, ít nhất cậu muốn lưu giữ lại khuôn mặt hạnh phúc của hắn, mọi chuyện diễn ra nhanh quá, nhanh đến mức cậu vẫn còn chưa kịp lên kế hoạch chuẩn bị cái gì cả:

“Tôi s^e gặp mặt anh ấy để nói chuyện này”

Thẩm Đào trực tiếp từ chối:

“Không được, cậu không được gặp mắt Trình Kiệt”

Tiêu Dật hai mắt đỏ lèn nói lớn:

“Tôi chỉ muốn gặp mặt anh ấy một lần cuối cùng mà thôi”

Thẩm Đào cũng quát lại:

“Tôi cũng không được gặp mặt mẹ tôi lần cuối đâu”

Tiêu Dật không có bất cứ một sự lựa chọn nào cả, cậu quả thật không hề muốn làm tổn thương Trình Kiệt, nếu như được chọn lựa cậu sẽ chọn cách ít làm tổn thương đến hắn nhất, cậu là người không có dũng khí, ngay cả một chút suy nghĩ đấu tranh vì Trình Kiệt cũng không có, nhưng mà cậu biết làm cái gì được đây, ba mẹ cậu sẽ không chấp nhận chuyện này, chỉ bằng cứ để cho Trình Kiệt hận cậu, tốt nhất để cho hắn hận cậu nhất trên đời này, hận đến mức cả đời không muốn gặp mặt cậu nữa, chỉ có như vậy cậu mới không nhìn thấy được gương mặt của hắn, không vì thế mà đau lòng luyến tiếc, không vì thế mà thương tâm.

Buổi tối ngày hôm ấy Tiêu Dật không cùng mẹ Tiêu trở về Thiên Tân, nhìn điện thoại ở trên bàn reo lên, trên màn hình hiển thị tên người gọi đến là Trình Kiệt, Tiêu Dật liếc mắt nhìn Thẩm Đào một cái rồi mới nhấc điện thoại đưa lên tai nghe. Đầu dây bên kia vẫn là giọng nói quen thuộc đó, nhưng mà mang theo tia lo lắng rõ ràng:

“Tiêu Dật, em đang ở chỗ nào?”

Tiêu Dật căm chét mồi, có lẽ trên thế giới này không có ai quan tâm cậu như thế đâu:

“Trình Kiệt, chúng ta chia tay đi, anh sau này đừng gọi cho tôi nữa”

Đầu dây bên kia rời vào trầm mặc, một lúc lâu sau mới có giọng trầm khàn đáp lại:

“Tiêu Dật, em làm sao thế?”

Thẩm Đào vừa mới rã đã nói cho cậu biết những lời mình nên nói với Trình Kiệt, nhưng mà những lời nói đó quả thật cậu không thể nói ra được, những lời nói đó khi cậu nghe cũng khiến cho trái tim mình bị tổn thương, Trình Kiệt mà nghe được cũng nhất định sẽ đau như thế. Thẩm Đào ngã bên cạnh mang đoạn ghi hình kia mở ra đưa đến trước mặt Tiêu Dật, Tiêu Dật nhắm mắt cố gắng kìm nép không bật khóc, nếu như cậu giống Trình Kiệt, ba mẹ đều đã không còn, cho dù cả thế giới này có quay lurng lại với cậu, cho dù ai đó có cầm dao uy hiếp tính mạng của cậu, cậu cũng sẽ không nói ra những lời nói kia với hắn:

“Trình Kiệt, tôi rất bình thường, chưa bao giờ tôi cảm thấy tinh táo như lúc này cả, anh nghe cho rõ đây...” Tiêu Dật nói đến đây liền dừng lại, bàn tay nắm chặt lấy móng tay cũng đâm vào da thịt đau đến rỉ máu: “Tôi ghê tởm anh, trên thế giới này người tôi ghê tởm nhất là anh”

“Tiêu Dật...” Trình Kiệt đứng vững nũa ngã phịch xuống ghế sô pha.

Tiêu Dật vốn muốn tắt máy liền bị Thẩm Đào ngăn lại, ép buộc cậu tiếp tục nói:

“Khoảng thời gian vừa qua chính là khoảng thời gian tôi cảm thấy ghê tởm nhất, tôi chịu đựng anh chẳng qua là do anh có nhu cầu mà thôi, không nghĩ tới anh lại cứ quấn lấy tôi như vậy, khiến cho tôi không thể chịu đựng được nữa rã, anh sau này đừng làm phiền tôi nữa, tôi không muốn gặp lại một người... như anh”

Tiêu Dật vội vàng tắt máy điện thoại, cậu bật khóc đến thương tâm, Trình Kiệt nhất định sẽ rất đau lòng, hắn nhất định sẽ phát điên lên, hắn cũng có thể sẽ tự làm tổn hại đến chính bản thân mình, hắn khẳng định sẽ điên cuồng đi tìm cậu. Tiêu Dật nhớ tới lần ấy khi Trình Kiệt vì đi tìm cậu mà đâm xe vào cột đèn đường, hắn có hay không lần này sẽ lại như thế nữa, Tiêu Dật nhịn không được liền đứng bật dậy muốn chạy ra ngoài đi tìm hắn thì bị Thẩm Đào ở phía sau gọi lại:

“Cậu muốn đi đâu, cậu không thể rời khỏi chỗ này nếu không Trình Kiệt sẽ tìm thấy cậu”

Đêm hôm đó chính là một đêm lạnh lẽo nhất đối với Tiêu Dật, lời cậu vừa mới nói qua điện thoại với Trình Kiệt cho đến hiện tại chính bản thân cậu vẫn còn nhớ như in, cậu cầu mong Trình Kiệt đừng giống cậu, đừng nhớ lời nói này, đừng đau lòng. Nhưng mà Trình Kiệt yêu thương cậu như vậy như thế, hắn quan tâm cậu như vậy như thế, hắn nói cả thế giới này chỉ cần một mình cậu là đủ, người quan trọng như vậy nói ra những lời tổn thương hắn như thế, hắn có thể không nhớ được hay sao.

Tiêu Dật thừa nhận mình là một kẻ xấu xa, một kẻ ích kỷ, cậu xấu xa như thế làm sao có thể thích hợp với Trình Kiệt được đây. Trình Kiệt ưu tú, mọi thứ đều tốt toàn diện, ngay cả tình cảm của hắn cũng toàn diện đến mức không có một chút méo mó nào, nhưng còn cậu thì sao? Ngay từ đầu tiếp cận hắn vì có mục đích, ở bên cạnh hắn lúc nào cũng có tâm tư tính toán chuyện này chuyện kia, đến lúc muốn rời đi còn nói ra những lời gay gắt như thế, cậu rất cuộc đã trở thành một kẻ xấu xa nhất trên đời này rồi.

Tiêu Dật sẽ chấp nhận sự trừng phạt nhẫn tâm nhất, cậu sẽ tình nguyện cả đời này không quên được Trình Kiệt, tình nguyện để cho đến khi hết cả cuộc đời này cũng không thể quên chuyện mình đã gây ra sự tổn thương sâu sắc cho một người như thế nào. Thứ đáng sợ nhất không phải là cái chết mà chính là sự ăn năn hối hận, cảm giác tội lỗi ngay cả đến khi chết rã cũng không thể xóa bỏ, Tiêu Dật cậu sẽ chịu hình phạt tàn nhẫn đó.

“Trình Kiệt ơi... em xin lỗi Trình Kiệt”

Tiêu Dật nhìn bức ảnh của Trình Kiệt trên điện thoại của mình, “Anh xin lỗi Tiêu Dật” là câu nói hắn rất hay nói với cậu, cho dù cậu có là người quá đáng đi chăng nữa hắn cũng vẫn có thể hướng cậu nói ra lời xin lỗi này. Nhưng mà bây giờ cậu thì sao, lần đầu tiên nói ra câu này lại chỉ có thể hướng hình ảnh của hắn trên điện thoại mà nói.

Ở bên này Trình Kiệt giống như chết lặng khi nghe thấy câu nói kia của Tiêu Dật, hắn điên cuồng nhấn lại số điện thoại của cậu rất nhiều lần, nhưng những lần đó đồng dạng đều có tiếng nói của nữ nhân viên tổng tài

mà thôi. Trình Kiệt nói Tiêu Dật chính là tất cả của hắn, hắn hiện tại đã mất tất cả rồi, hắn không rõ Tiêu Dật tại sao lại nói như vậy, hắn lúc này không có đủ bình tĩnh để nghĩ lại mọi chuyện nữa. Đồ đạc trong phòng đâu vỡ vụn, ngay cả ghế sô pha chắc chắn như vậy cũng bị Trình Kiệt đá hỏng đến biến dạng, hai mắt hắn có tơ máu đỏ rực đến đáng sợ, phòng bên cạnh báo nhân viên bảo vệ lên xem vì sao có tiếng đập phá đồ đạc lâu như vậy, nhân viên bảo vệ vừa gó cửa phòng hắn liền tưởng Tiêu Dật trở về và chạy ra mở cửa.

“Tiểu Dật”

Bên ngoài là một nam nhân viên mặc đồng phục bảo an còn khá trẻ, cậu ta vừa nhìn thấy được tình cảnh trong nhà có điểm lộn xộn liền nhíu mày hỏi:

“Xin lỗi tiên sinh, ngài đang gấp vấn đề gì hay sao? Hàng xóm của ngài...”

Nhân viên bảo an còn chưa kịp nói hết câu thì Trình Kiệt đã mất hết khống chế lao về phía trước túm lấy cổ áo của cậu ta nhấc lên rồi hét lớn:

“Tiểu Dật đâu?”.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU ĐẶT

Giai Nhân
dtv-ebook.com

Chương 125: Kịch Bản Của Trình Kiệt

Tống Ngộ Phàm vừa bước ra khỏi quán bar thì điện thoại trong túi quần liềng reo lên, cậu từ trong túi móc ra điện thoại đời mới kia nhíu mày nhìn dãy số lạ trên màn hình một lượt mới chậm rãi bắt máy.

“Xin hỏi có phải Tống Ngộ Phàm tiên sinh hay không?”

“Đúng vậy ai thê?”

“Bạn của anh Trình Kiệt tiên sinh đang ở sở cảnh sát, phiền anh tới chỗ này một chuyến...”

Tống Ngộ Phàm kết thúc cuộc điện thoại trong lòng liềng truyềng tới dự cảm không lành, cậu nhanh chóng đi vào bãi đỗ xe lấy xe lái tới sở cảnh sát. Lúc Tống Ngộ Phàm tới nơi liền nhìn thấy Trình Kiệt đang ngồi im lặng trong phòng tạm giam, áo sơ mi trên người nhăn nhúm còn có vài vết máu rất đáng sợ, Tống Ngộ Phàm trước vẫn là đến chỗ cảnh sát trực chào hỏi một tiếng:

“Chào đồng chí cảnh sát, tôi là Tống Ngộ Phàm”

Tống Ngộ Phàm vừa nói đến đây thì có một người đàn ông trên đầu quấn băng gạc chạy tới hết lớn:

“Anh là bạn của anh ta có phải không, tôi nói cho anh biết chuyện này tôi sẽ không để yên đâu, tôi sẽ kiện anh ta”

Viên cảnh sát liếc nhìn về phía người đàn ông kia ho nhẹ một tiếng:

“Yêu cầu anh giữ im lặng”

Tống Ngộ Phàm nhìn người đàn ông kia rã lại nhìn Trình Kiệt đang ngã trong trại tạm giam, xem hoàn cảnh này chắc chắn là do Trình Kiệt đánh người. Tống Ngộ Phàm rất nhanh giải quyết êm xuôi vụ việc này, hào phong đền bù cho người đàn ông kia mấy trăm nghìn liền có thể để cho người đàn ông đó im miệng trở về nhà, sau đó Tống Ngộ Phàm làm thủ tục bảo lãnh cho Trình Kiệt, lúc cửa phòng tạm giam được mở ra cậu bước vào trong đứng ở trước mặt Trình Kiệt âm trầm hỏi:

“Có chuyện gì thế?”

Trình Kiệt chậm rãi ngẩng đầu lên, gương mặt hắn đầu là vết thương, cũ mới cũng đầu cả có cả, hắn cúi xuống đưa hai tay ôm lấy đầu của mình lẩm bẩm nói:

“Tiểu Dật đi đâu rã?”

Tống Ngộ Phàm nhìn hoàn cảnh hiện giờ của Trình Kiệt cũng cảm thấy rất lo lắng, cậu cúi người kéo lấy Trình Kiệt đi ra khỏi sở cảnh sát. Trình Kiệt dọc đường đi chỉ hỏi duy nhất một câu hỏi kia khiến cho Tống Ngộ Phàm cũng phải sốt ruột, cậu đưa tay vào túi gọi điện cho chị họ của mình báo cho chị cậu biết tình hình hiện tại của Trình Kiệt một lượt sau đó liền trở hắn về nhà.

Lúc Tống Tâm Lan đến thấy Trình Kiệt như vậy liền nhíu mày nghiêm trọng, Tống Ngộ Phàm nãy giờ cũng thử gọi cho Tiểu Dật mà không được, kết quả cậu liền đi tới túm lấy cổ áo của Trình Kiệt nhấc lên hét lớn vào mặt hắn:

“Trình Kiệt, rốt cuộc cậu bị làm sao thế hả?”

Trình Kiệt hai mắt vô hồn nhìn về phía Tống Ngộ Phàm, nhìn một lúc liền giống như nhớ đến chuyện gì đó đưa tay túm lấy cổ áo của người phía trước rất mạnh:

“Tiểu Dật, tôi phải đi tìm Tiểu Dật”

Tống Ngộ Phàm dùng sức đấm thẳng vào mặt của Trình Kiệt:

“Bộ dạng của cậu như vậy mà còn đi tìm người ta sao?”

Trình Kiệt bị đánh ngã nhào xuống ghế sô pha, hắn bật khóc cùi đài đưa hai tay vò lên mái tóc mình:

“Cậu giúp tôi đặt vé máy bay đến Thiên Tân đi, em ấy nhất định đã về quê rã”

Tống Ngộ Phàm quát lớn:

“Rốt cuộc là đã có chuyện gì xảy ra?”

Trình Kiệt lắc đài, hắn hiện tại rất hoảng loạn, Tiêu Dật chính là tất cả của hắn, hắn không thể để mất cậu được, hắn nhất định sẽ phát điên lên mất:

“Tôi không biết, tôi không biết tại sao lại như thế...”

Tống Tâm Lan từ trong hộp thuốc của mình lấy ra một mũi tiêm, cô làm một vài động tác bơm thuốc vào trong ống tiêm kia rã đi tới phía Trình Kiệt:

“Tôi sẽ tiêm cho cậu một mũi an thần, cậu hiện tại cứ hoảng loạn như vậy sẽ ảnh hưởng không tốt đến sức khỏe”

Trình Kiệt cảm thấy rất mệt mỏi, Tiêu Dật đột nhiên biến mất như vậy khiến cho hắn lâm vào trạng thái mất thăng bằng, hắn không rõ vì sao Tiêu Dật lại đột nhiên như thế, hắn cũng không biết cậu tại vì sao lại có thể nói ra những lời nói nhân tâm kia, hắn cái gì cũng không thể suy nghĩ được, hắn hiện tại chỉ muốn có cậu, chỉ muốn có cậu ở bên cạnh mà thôi.

Thật ra đối với Trình Kiệt thứ đáng sợ nhất trên đời này không phải là sự cô đơn, trước khi gặp Tiêu Dật hắn cũng đã cô đơn những từng ấy năm trời rã, hắn vẫn có thể bình thường mà trải qua, thứ mà sợ nhất đối với hắn chính là thói quen, thói quen cho dù có cố gắng đến mấy cũng không thể thay đổi được, giống như cơ thể người có từng ấy tế bào, thiếu đi một vài thứ tuy rằng vẫn có thể sống nhưng lại sống không thể mạnh. Tiêu

Dật chính là trái tim của Trình Kiệt, là tâm hồn của hắn, là động lực, là lý tưởng, là lối sống, là tất cả những gì quan trọng nhất mà hắn có, cậu đối với hắn có nhiều vị trí quan trọng như vậy, hiện tại cậu lại đột nhiên rời đi thử hỏi hắn có thể hay không bình tĩnh lại được.

Cho dù Tiêu Dật có thật sự chỉ lừa dối hắn đi chăng nữa, cho dù có thật sự giống như lời cậu nói cậu chỉ thích tiền của hắn thôi đi chăng nữa hắn cũng chấp nhận hết, hắn đều chấp nhận cả chỉ cần cậu đừng đột nhiên rời bỏ hắn như vậy. Nếu như cậu ở trước mặt hắn nói rằng hắn phải trả một khoản tiền cho cậu để cậu ở bên cạnh hắn, hắn cũng sẽ vui vẻ mà tình nguyện chi trả, cho dù cậu có muốn ngôi sao trên trời, có muốn trái tim này của hắn đi chăng nữa thì hắn cũng sẽ lấy ra dâng lên cho cậu, nhưng mà Tiêu Dật đến rốt cuộc cần cái gì? Cậu cần cái gì tại vì sao lại không chịu nói ra, cậu nếu như nói ra thì đến ngay cả mạng sống này hắn cũng không tiếc gì mà cho cậu.

...

Trình Kiệt mất khoảng thời gian 1 năm ở Nhật Bản để điêu trị tâm lý, mọi công việc ở Trình thị đều do một tay Sử Linh điều hành. Kể từ lần ấy Trình Kiệt đến Thiên Tân cũng không tìm thấy Tiêu Dật, Tiêu Dật giống như là bốc hơi khỏi hắn, Trình Kiệt biết phía sau Tiêu Dật nhất định là có người giúp đỡ thế cho nên hắn mới không thể tìm ra được cậu, khi mọi đau lòng đều hóa thành thù hận Trình Kiệt mới chịu buông xuống việc tìm kiếm, theo lời của người xung quanh bay tới Nhật Bản trị bệnh mất một năm.

Mùa hè của 5 năm sau đó

Bắc Kinh tầng 49 có một người đàn ông đứng ở bên cạnh cửa kính sát đất, gương mặt hờ hững, không có một chút biểu cảm nào đang đứng nghe điện thoại, cả một khoảng thời gian ấy rất khó có thể nhìn thấy được nét cười bên khói miệng, hay là ý tứ gì trong đáy mắt của hắn, tất cả chỉ là một bộ dáng lạnh lùng mãn cảm, cho dù nắng gắt có chạm tới gương mặt cương nghị kia cũng không thể làm cho hắn có nỗi một cái nhíu mày.

Người trong phòng gõ máy tính lạch cách, văn kiện chằng chất xếp từng tầng cao, cánh cửa phòng làm việc cứ như vậy tự động mở ra không hề báo trước, theo sau đó là một chàng trai nhìn qua chỉ giống như sinh viên mới ra trường tinh nghịch bước vào trong rãng ã xuống phía dãy ghế sofa kia:

“Trình Kiệt, anh khi nào mới làm việc xong thê? Hôm nay Hách Bá nói em diễn xuất tầm thường, giọng hát tầm thường, căn bản không thích hợp để làm một nghệ sĩ, em rất là không vui”

Vẫn là tiếng lách cách của máy tính truyền ra, cậu thanh niên nọ lại một mình nói:

“Trình Kiệt, cậu ta gọi là Hách Bá, anh phải nhớ tên của cậu ta nhé, em rất không thích cậu ta”

Lâm Chí Huyễn là sinh viên mới ra trường, tuy rằng không học về điện xuất từ đâu nhưng lại vô cùng thích trở thành một nghệ sĩ nổi tiếng. Trình Kiệt gặp Lâm Chí Huyễn tại tiệm ăn cơm gà phố tây, lúc ấy cậu ta là nhân viên bán thời gian ở đó. Lâm Chí Huyễn có đôi mắt hai phần giống Tiêu Dật, ngoại hình ba phần giống, tính cách cũng đang bắt chước Tiêu Dật rất giống, hiện tại có lẽ giống được nửa phần rã.

Lâm Chí Huyễn trở thành nghệ sĩ thực tập của Trình thị là do Trình Kiệt đề nghị, cậu muốn để cho đám nghệ sĩ thực tập kia biết là cậu có quan hệ với Trình Kiệt, để cho bọn họ gặp cậu không dám hống hách nữa, nhưng mà Trình Kiệt lại có một đề nghị chính là không được để cho ai biết cả, nếu như để cho bất cứ người nào phát hiện ra mối quan hệ này thì hắn sẽ lập tức bỏ rơi cậu.

“Trình Kiệt, anh không nghe em nói sao? Một lát nữa chúng ta đi ăn, em muốn ăn tôm sú mập”

Trình Kiệt chợt dừng lại động tác, trong không gian không còn tiếng gõ lách cách đó nữa mà thay vào sự trầm mặc tĩnh mịch. Lâm Chí Huyễn ngẩng đầu nhìn Trình Kiệt, hắn mỗi lần đưa cậu đi ăn đều sẽ bắt cậu ăn thịt, cũng đều bắt cậu nói rằng cậu thích nhất ăn thịt, Lâm Chí Huyễn tuy rằng

không ghét bỏ thịt nhưng cậu vẫn thích ăn hải sản hơn, cậu bị Trình Kiệt ép ăn thịt đến mức bị nóng trong táo bón rã.

“Hôm nay tôi bận, cậu tự đi ăn một mình đi” Trình Kiệt trầm giọng nói
Lâm Chí Huy vẫn biết Trình Kiệt không vui liền đứng dậy đi về phía hắn
sửa lời:

“Lát nữa chúng ta đi ăn thịt, em rất muốn ăn thịt có được không?”

Lâm Chí Huy vẫn thấy Trình Kiệt không nói gì nữa liền chủ động cùi
người hôn xuống môi của hắn, khi hai đôi môi sắp chạm vào nhau rã
Trình Kiệt liền giật mình dùng sức đẩy mạnh Lâm Chí Huy ra khàn
giọng nói:

“Cậu đi ăn cơm đi”

Trình Kiệt cho dù quá khứ hay là thực tại vẫn luôn nhớ đôi môi của Tiêu
Dật, không có bất cứ một ai có thể cho hắn cảm nhận được dư vị ngọt ngào
đó cả, hắn nhớ nụ hôn của cậu giống như một lời nguyễn vậy, khiến cho
hắn trong suốt cả một quãng thời gian dài dấy dưa, không thể xoay chuyển
hay xóa bỏ được lời nguyễn đó, thế cho nên khi những người khác muốn
cùng hắn hôn môi hắn liền không thể dễ dàng tiếp nhận được.

Lâm Chí Huy vẫn biết tính cách cùng sở thích của mình được xây dựng
dựa trên khuôn mẫu của một người đàn ông, Trình Kiệt là người dạy cho
cậu những biểu hiện, những thói quen đó, ép buộc cậu phải làm theo. Lúc
đầu Lâm Chí Huy vẫn cảm thấy rất sợ hãi Trình Kiệt, nghĩ hắn là một kẻ
biến thái mới có thể làm ra được những chuyện như thế này, nhưng sau đó
Lâm Chí Huy vẫn phát hiện ra khi cậu làm theo như những lời hắn nói, có
thể sẽ thu lại được một chút dịu dàng của hắn, cho dù trong ánh mắt kia của
hắn khi nhìn cậu vẫn luôn lạnh cảm không thật lòng.

Ngày đó Lâm Chí Huy vẫn cùng Trình Kiệt có một cuộc trao đổi rất đên
rõ, hắn nói với cậu rằng sẽ cho cậu một khoản tiền, cho cậu sự nổi tiếng
chỉ cần cậu làm theo lời của hắn nói. Trình Kiệt vẽ ra cho cậu một kịch bản,
nói cậu phải diễn theo như vậy, muốn cậu mang theo tư tưởng tiếp cận hắn

vì muốn vào Trình thị, phải làm cho hắn không biết rằng cậu có tư tưởng này, nhưng mà Trình Kiệt chẳng phải là người viết ra kịch bản này hay sao, hắn sao có thể không biết được cơ chừ. Trình Kiệt nói sở thích của cậu phải là thích ăn thịt nhất, thích ăn đồ ngọt, thích những thứ thức ăn có nhiều sắc màu, thời gian đầu Trình Kiệt còn bắt cậu phải dùng đồ trang điểm chấm một nốt ruồi nhỏ bên khóm mắt trái, sau đó một thời gian cậu kịch liệt không để ý về chuyện nốt ruồi này cho nên Trình Kiệt mới tạm thời chấp nhận việc cậu không cần vẽ.

Lâm Chí Huy vẫn đã thử tự mình thay đổi cách xưng hô với Trình Kiệt, thay vì gọi hắn là Trình Kiệt thì cậu lại gọi hắn một tiếng Kiệt, cậu cảm thấy nếu như gọi vậy sẽ thân thiết hơn, nhưng mà Trình Kiệt lúc ấy liền nổi giận quát cậu rằng phải gọi hắn là Trình Kiệt, hắn khi đó còn nói một câu khiến cho cậu rất đau lòng, hắn nói cho dù có xưng hô như thế nào đi chăng nữa cũng không thể thay đổi được tình cảm.

Trình Kiệt có nuôi một con poodle màu nâu vàng gọi là Đại Nhân từ rất lâu rồi, chí ít trước khi hắn gặp cậu đã có. Hắn khi ấy mang con chó này đến trước mặt cậu nói với cậu rằng cậu phải hỏi hắn chó nhỏ này nên đặt tên là gì bây giờ, hắn trả lời là Đại Nhân, Lâm Chí Huy vẫn khi ấy cũng không có hứng thú đến chuyện này cho lắm liền lảng sang vấn đề khác, Trình Kiệt nhíu mày âm trầm bắt cậu hỏi hắn tại sao lại gọi là Đại Nhân, cậu hỏi hắn tại sao lại gọi là Đại Nhân, hắn liền nói chính là nhân lớn của hai người.

Kể từ lần ấy cho dù Trình Kiệt có bắt cậu phải nói cái gì với hắn, cậu cũng đều nhanh chóng nghe theo, bởi vì chỉ khi cậu nghe theo hắn thì cậu mới cảm thấy được hắn đang rất dịu dàng với mình, một sự dịu dàng diễn xuất.

Lâm Chí Huy vẫn không có lỗ tai để đeo khuyên, Trình Kiệt nói cậu đi xỏ lỗ, sau đó hắn lại dẫn cậu đến cửa tiệm trang sức nói cậu chọn khuyên tai, Lâm Chí Huy vẫn chọn rất kỹ càng, chọn trúng một đôi khuyên tai khá là đắt ở trong đó, nhưng mà đối với kinh tế của Trình Kiệt hiện tại thì đôi khuyên tai đó chẳng đáng là gì cả. Có điều Trình Kiệt lúc ấy lại nhíu mày bảo cậu

chỉ vào đôi khuyên tai rẻ nhất trong đó, kết quả cậu nghe theo lời hắn chỉ vào đôi khuyên tai rẻ kia hắn lại mua cho cậu đôi đắt nhất trong cửa hàng.

Lại có một lần Trình Kiệt bảo cậu phải trốn đi không cho hắn thấy, nhưng hắn lại là người chỉ trốn cho cậu, cậu ở trong đó từ sáng đến tận tối mới thấy hắn đến tìm, lúc hắn tìm được cậu liền ngay lập tức ôm trầm lấy cậu rất lâu rồi nói chúng ta về nhà thôi, nhưng mà kể đó hắn liền đưa cậu về ký túc xá dành cho nghệ sĩ thực tập, còn hắn thì quay trở về

Cậu cứ cùng Trình Kiệt diễn qua diễn lại như vậy được vài tháng rưỡi, cậu chẳng biết hắn có cảm thấy mệt mỏi hay không nữa nhưng mà cậu cũng cảm thấy bắt đầu chán ghét rưỡi, làm gì có ai muốn bắt chước hình mẫu của người khác để sống trong từng ấy thời gian, có điều cậu lại không muốn nói cho Trình Kiệt biết, bởi vì cậu sợ hắn sẽ rời bỏ cậu, cậu sẽ không còn cảm nhận được sự dịu dàng dù chỉ là giả dối của hắn nữa. Trình Kiệt bắt cậu nói cậu là của một mình hắn, nhưng hắn lại coi cậu như một người thế thân vậy, mỗi lần cậu nói ra câu đó hắn lại nở một nụ cười trào phúng chua chát rưỡi rồi đi.

Nhà trẻ nhỏ sơn màu hồng, hai cây nấm xanh đỏ làm bằng nhựa rất lớn dựng ở hai bên cửa cánh cổng. 5 giờ chiều không bớt nắng, gió có thổi nhưng nóng vẫn còn, Tiêu trưởng thôn một thân quần áo đơn giản đứng ở trước cửa nhà trẻ đợi người, xung quanh là mấy người phụ nữ trẻ có, già có đang cùng nhau trò chuyện năm ba câu qua lại.

“Tiêu trưởng thôn, lần này may nhờ có Tiêu trưởng thôn mà thôn ta mới phát triển như vậy”

Tiêu trưởng thôn khẽ nở nụ cười lắc đầu:

“Công sức đâu là do người trong thôn cùng nhau bỏ ra”

Một bà cụ khoảng bảy mươi tuổi tóc đã bạc trắng:

“Tiêu trưởng thôn, nếu như không có Tiêu trưởng thôn thì nhà tôi vẫn quanh năm vật lộn tr ắng lúa lội ruộng, nào có nghĩ đến tr ắng mía lại kiếm ra nhì ều ti ền như thế đâu”

Tiêu trưởng thôn rất khiêm tốn, cho dù công lao này có thật sự là của mình đi chăng nữa cũng không nhận:

“Nào có, nào có đâu đ ại là người trong thôn cùng nhau c ố gắng mới được”

Nhà trẻ nhỏ bắt đ ại có nhì ều đứa trẻ chạy ra, trong đám đông có một đứa bé trai đeo cặp sách màu vàng trên vai, nhóc mỏ đôi mắt to nhìn v ề phía trước, dò xét một lượt li ền cười lớn chạy thẳng v ề phía trước. Tiêu trưởng thôn ng ẩy xổm xuống lấy cặp sách từ trên vai đứa bé trai kia hỏi:

“Khỉ con, hôm nay ở lớp cô giáo dạy con những gì?”

Bé trai có mái tóc ngắn, tóc mái phía trước được cắt bằng nhìn thập ph ần đáng yêu:

“Cô giáo dạy quả táo thì màu đỏ, c ảng v ảng thì bảy màu”

Tiêu trưởng thôn một bộ dáng bất ngờ tán thưởng:

“A, con biết nhì ều như vậy r ất sao”

Bé trai kia vênh mặt cười khanh khách, Tiêu trưởng thôn nắm lấy bàn tay nhỏ bé kia cùng nhau bước trở v ề nhà:

“Bà nội hôm nay nấu thịt kho trứng cút rất ngon”

Bé trai kia nhảy lên một cái:

“Ba à, con thích ăn nhất là thịt kho trứng cút”.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân
dtv-ebook.com

Chương 126: Uẩn Khúc

“Xin chào, con là Tiêu Kỷ Mặc năm nay 4 tuổi, nhà con ở số 4 đường X Thiên Tân, ba của con là Tiêu trưởng thôn, người trong thôn đều gọi ba một tiếng là Tiêu trưởng thôn nghe rất oách, ông bà nội gọi ba là Tiểu Dật, con gọi ba chỉ một tiếng ba mà thôi, nhưng mà tên của ba con đây đủ là Tiêu Dật. Ba nói tên của con là Tiêu Kỷ Mặc, Kỷ trong kỷ niệm, Mặc trong trầm mặc, sau đây con xin kể cho mọi người nghe câu chuyện con cáo và chùm nho...”

Tiêu Kỷ Mặc đứng ở trước mặt ba mẹ Tiêu cùng Tiêu Dật thao thao bất tuyệt, thỉnh thoảng gương mặt non nớt kia sẽ làm ra một vài biểu cảm thái quá khiến cho ba người trong nhà cũng phải bật cười ha ha.

Sau khi ăn cơm xong Tiêu Dật dắt Tiêu Kỷ Mặc trở về nhà, Tiêu Dật có một ngôi nhà nhỏ cách nhà ba mẹ Tiêu một đoạn đường, từ sau khi kết hôn với Thẩm Tiểu Thúy hai người bọn cậu liền dọn ra ở riêng. Thẩm Tiểu Thúy mặc dù biết Tiêu Dật thích Trình Kiệt, cậu thích một người đàn ông nhưng vẫn kết hôn cùng với cậu, hơn nữa cũng không hề ép buộc cậu phải yêu cô ấy, sau khi cô ấy sinh Tiêu Kỷ Mặc được 1 năm liền có một cơ hội tốt được một tổ chức nào đó tài trợ toàn bộ chi phí cho đi du học ở Pháp. Tuy rằng Thẩm Tiểu Thúy không muốn một mình bay đến nơi xa lạ đó học tập công tác, nhưng mà cô quả thật cũng muốn cho bản thân mình một cơ hội mới, cũng là muốn cho Tiêu Dật và cô có khoảng không riêng biệt.

Có lẽ cuộc đời này người mà Tiêu Dật muốn nói tiếng xin lỗi nhất chính là Thẩm Tiểu Thúy, nhưng người cậu muốn dành toàn bộ cuộc đời này để thuộc lỗi lầm của mình không phải cô ấy mà chính là Trình Kiệt. Ngày ấy Tiêu Dật nói muốn đặt tên khỉ con này là Tiêu Kỷ Mặc, Thẩm Tiểu Thúy nửa lời cũng không hỏi đã gật đầu đồng ý luôn, Tiêu Dật quả

thật cảm thấy rất có lỗi với Thẩm Tiểu Thúy vì lấy tên con trai cô ấy để nhớ đến Trình Kiệt. Kỷ Mặc chính là kỷ niệm trầm mặc, một quãng kỷ niệm mà cậu hẳn đến khi nhắm mắt rời xa nhân thế rã cũng chưa chắc có thể quên được.

“Ba, hôm nay cô giáo lại hỏi mẹ khi nào thì trở về”

Tiêu Dật giật mình trở lại thực tại, cậu cúi người xuống nháu bồng Tiêu Kỷ Mặc đặt lên vai, vừa đi vừa nói với nó:

“Mẹ của con sao, có lẽ Tết này sẽ trở về”

Thẩm Tiểu Thúy đã rời khỏi Tiêu Kỷ Mặc được ba năm rã, từ lúc cô ấy đi Tiêu Kỷ Mặc mới được 1 tuổi, cho nên cậu căn bản không có một chút ấn tượng gì với mẹ của mình cả:

“Ba, mẹ là người thế nào? Tại sao mẹ không chịu về thăm con?”

Tiêu Dật trầm mặc, lý do vì sao Thẩm Tiểu Thúy không trở về nhìn Tiêu Kỷ Mặc là có nguyên do, mà nguyên do này cậu hiện tại không tiện nói ra:

“Mẹ của con, cô ấy là một người phụ nữ rất tốt, cực kỳ bao dung”

Tiêu Kỷ Mặc thở dài một tiếng, Tiêu Dật nghe vậy thì nhíu mày:

“Mới nhỏ tuổi như vậy đã học cách thở dài từ ai hả?”

Tiêu Kỷ Mặc lại thở dài thêm một tiếng nữa:

“Ba không phải cũng rất hay như vậy sao?”

Tiêu Dật ngắn người, thì ra cậu thở dài nhiều đến mức ngay cả Tiêu Kỷ Mặc cũng phát hiện ra được. Tiêu Dật khẽ mỉm cười kiêng Tiêu Kỷ Mặc ở trên cổ ngâm nga hát:

“Từng ánh sáng lấp lánh lấp lánh

Cả bầu trời đây ngôi sao nhỏ...”

Tiêu Kỷ Mặc nhanh chóng hát theo Tiêu Dật:

“Treo lơ lửng tỏa sáng trên bầu trời

Y hệt như đôi mắt của cậu”

Tiêu Dật và Tiêu Kỷ Mặc đã sống như vậy được 4 năm rưỡi, cuộc sống rất là bình thản, tuy rằng Tiêu Kỷ Mặc coi như không có mẹ nhưng nhóc có một người cha vĩ đại, tuy rằng Tiêu Dật không có Trình Kiệt nhưng có Tiêu Kỷ Mặc, có một kỷ niệm trầm mặc.

Tiêu Dật làm theo tất cả mọi ý muốn của ba mẹ Tiêu, khi cậu từ Bắc Kinh trở về, mẹ Tiêu liên tục hối thúc cậu lấy vợ, Tiêu Dật gật đầu đáp ứng lấy Thẩm Tiểu Thúy, ba Tiêu muốn cậu trở thành cán bộ làm trong xã phường, cậu gật đầu đáp ứng trở thành trưởng thôn, hai người còn muốn có một đứa cháu bé bằng, Tiêu Kỷ Mặc cứ như vậy xuất hiện. Mọi thứ dường như là đã mãn nguyện với hai người, duy chỉ có một mình Tiêu Dật lại cảm thấy mình đến tột cùng chẳng có sở thích gì để theo đuổi cả.

...

Văn phòng ở xã là mà khu nhà cấp bốn đã cũ kỹ, ngày nào Tiêu Dật cũng đúng giờ đến đó ngay, hết giờ trở về nhà, dù nắng hay mưa người ta cũng đều thấy Tiêu trưởng thôn đến đó ngay. Tiêu Dật mới trở thành trưởng thôn cách đây được hai năm, vừa trở thành trưởng thôn liền có thể giúp cho thôn nhỏ này phát triển, cả thôn đều nhớ lúa trồng mía, có một nhà máy sản xuất đường ăn vẫn luôn ký hợp đồng thu mua dài hạn với thôn của Tiêu Dật. Tiêu Dật cũng không biết tại sao công ty đó lại nhìn trúng thôn nhỏ này, nhưng mà cậu đã nghiên cứu hợp đồng rất kỹ, xem đi xem lại nhiều lần không có vấn đề gì mới mang ra bàn bạc với người trong thôn, đến cuối cùng hai năm nay thôn nhỏ của cậu mọi người đều làm ăn rất phát đạt.

Đó là một ngày nỗi giông mùa hè, Tiêu Dật ngay ở trong phòng làm việc của mình ở trong thôn thất thẫn đợi hết giờ, sắc trời âm u tối sầm, cát bụi

bay tứ tung, cây cổ thụ lớn ở trước cửa cũng vì đợt gió này làm chao đảo. Bỗng có một người đàn ông trung niên hốt hải chạy vào bên trong hướng Tiêu Dật gấp gáp nói:

“Không xong rồi Tiêu trưởng thôn, Lý Lợi ôm tiễn bỏ trốn rồ”

Tiêu Dật bị tiếng gió làm cho nghe không rõ lời người đàn ông kia nói:

“Hả, Chu thúc có gì cứ từ từ nói”

Chu Thế Vinh vẫn không thể bình tĩnh được, ông nắm lấy tay của Tiêu Dật gấp rút kể lại mọi chuyện:

“Bên công ty kia đưa tiễn nói chúng ta ba ngày nữa thu hoạch mía chở tới, mía của chúng ta mùa này chất lượng không được tốt, phía bên công ty đó nói mía của chúng ta không hợp tiêu chuẩn yêu cầu đưa lại số tiễn lúc đó đã trả, nhưng mà Lý Lợi hiện tại đã cầm sổ tiễn kia bỏ trốn rồi”

Tiêu Dật nhíu mày, ngoài trời đột nhiên đổ xuống một cơn mưa rất lớn, một vệt sét xé ngang bầu trời kéo theo đó là tiếng sấm nổ đền đinh tai:

“Phía công ty kia đưa cho chúng ta bao nhiêu tiễn?”

Chu Thế Vinh đáp:

“Bạn họ lúc trước thường chỉ đưa một nửa sổ tiễn mà thôi, sau khi lấy được mía mới trả phần còn lại của sổ tiễn, nhưng đợt này bạn họ lại đưa cả, tổng cộng hơn hai trăm vạn tệ”

Tiêu Dật giật mình:

“Hơn hai trăm vạn? Trước giờ phía bên bạn họ không phải chỉ trả hơn một trăm vạn hay sao?”

Chu Thế Vinh cũng cảm thấy trong chuyện này có uẩn khúc, nhưng tiễn thì đã đưa rồi, có giấy tờ biên lai nhận tiễn rõ ràng cho nên phía bên mình vẫn là không có gì để bàn cãi cả:

“Hơn nữa bọn họ còn lấy việc đó ép giá chúng ta, nói số mía lầy này không đủ tiêu chuẩn, muốn bọn họ thu mua bọn họ cũng chỉ trả chúng ta 5 vạn tệ mà thôi”

Tiêu Dật lại hả một tiếng:

“Cái gì, chỉ trả chúng ta 5 vạn tệ sao? Số mía đó tuy rằng có không đạt tiêu chuẩn đi chăng nữa cũng phải hơn 5 vạn tệ”

Chu Thế Vinh thở dài:

“Tiêu trưởng thôn, hết cách rồi, chúng ta không bán cho họ thì cũng không biết bán cho ai nữa cả”

Tiêu Dật im lặng một lúc, trong lòng cậu rõi bời không tìm ra cách nào giải quyết ổn thỏa cả, trong chuyện này nhất định phía bên công ty kia dở trò, nếu không tại sao lại đột nhiên đưa cho bên cậu nhíu tì en như thế, lại còn một lầy đưa li en đưa hết cả luôn:

“Chu thúc, lát nữa cháu sẽ tới nói chuyện với người bên công ty đó một chuyến, trong chuyện này nhất định có uẩn khúc”.

Tiêu Dật đợi mưa tạnh li en đi tới phía bên công ty kia, nói là công ty nhưng đây thực chất chỉ là một chi nhánh nhỏ mà thôi, bọn họ có tổng công ty đặt trụ sở Bắc Kinh. Lệnh Bắc Hải là người phụ trách chi nhánh này, ông ta năm nay cũng phải gần 50 tuổi rã, thân hình tròn trịa, ánh mắt ranh ma lươn lẹo, Lệnh Bắc Hải vừa nhìn thấy Tiêu Dật tới liền đứng dậy bước ra hỏi:

“Tiêu trưởng thôn là mang ti en tới trả cho chúng tôi hay sao?”

Tiêu Dật trước vẫn là không kích động, cố gắng nở nụ cười hòa hoãn thương lượng:

“Lệnh giám đốc, số mía của chúng tôi sắp đến thời gian thu hoạch rã, tuy rằng lầy này mía không được tốt, nhưng cũng không phải là quá kém

chất lượng, cái giá 5 vạn tạ đó đưa ra thật sự là không được thỏa đáng cho lầm”

Lệnh Bắc Hải cũng vẫn điềm đạm đáp lại:

“Tiêu trưởng thôn, trong hợp đồng đã ghi rõ nếu như mía không đạt chất lượng mà bên chúng tôi đưa ra, chúng tôi có thể không thu mua, hiện tại chúng tôi là đang giúp bên các cậu tiêu thụ số mía kém chất lượng kia đây”

Tiêu Dật trầm giọng:

“Chúng tôi mang số mía đó ra bên ngoài bán ^đ khẳng định sẽ thu về hơn 5 vạn tạ rất nhiều lì

Lệnh Bắc Hải khẽ mỉm cười:

“Như vậy bên của cậu lấy đâu mía ra cung cấp cho chúng tôi đây, nếu như mía không được cung cấp đúng thời hạn phía bên công ty tôi sẽ tổn thất rất lớn, tiền vi phạm hợp đồng, tiền mà tôi đã đưa cho bên cậu, phiền cậu ngày mai đưa đến cho tôi, tổng thiệt hại tôi đã tính r ^ẽ tất thảy là hai mươi triệu”

Tiêu Dật nâng giọng giật mình:

“Hai mươi triệu?”

Lệnh Bắc Hải gật đầu:

“T ^í ^{ên} đ ^è bù đ ^è tăng lên theo cấp số nhân, bên tôi nể giao tình hai năm nay của chúng ta đã tự động lược bỏ những con số lẻ ở phía sau r ^ẽ”

Tiêu Dật muốn thử lấy cứng chơi cứng:

“Ông như vậy là ép người quá đáng, thôn chúng tôi lấy đâu ra nh ^é ^à ti ^è ^{nh} như thế”

Lệnh Bắc Hải lạnh giọng:

“Không có tiền thì đi tù, cả thôn đày đi tù”

Tiêu Dật nhìn chằm chằm Lệnh Bắc Hải, mọi thiệt thòi hiện tại đày thuộc về phía bên thôn cậu cho nên cậu không thể nào kích động ở chỗ này được tránh làm cho mọi chuyện hỏng bét:

“Lệnh giám đốc, chúng ta dù gì cũng đã hợp tác với nhau hai năm rã, không còn cách thương lượng nào khác hay sao?”

Lệnh Bắc Hải xoay người đi về phía bàn làm việc của mình ngã xuống:

“Tiêu trưởng thôn, cậu cũng biết chỗ chúng tôi chỉ là một chi nhánh nhỏ của công ty mà thôi, tôi cũng chẳng phải là cấp trên, cho dù có muốn nể tình giúp đỡ cậu cũng không có cách nào khác cả”

Tiêu Dật nghĩ một hồi liền nói tiếp:

“Như vậy có thể để chúng tôi thử thương lượng với cấp trên của ông hay không?”

Lệnh Bắc Hải bật cười ha ha:

“Tổng giám đốc lớn ngay cả tôi cũng chưa từng diện kiến, cậu nói xem người ta có chịu dành thời gian cho cậu hay không?”

Tiêu Dật cũng nghĩ khả năng tổng giám đốc lớn chịu gấp mình là rất khó, dù sao người ta bận trăm công ngàn việc như thế nào có dễ gì chịu cho cậu mười phút gấp mặt đâu:

“Lệnh giám đốc, thôn chúng tôi quả thật không có nhu cầu tiền như vậy, ông xem có cách nào có thể làm cho hai bên cùng đàt tốt hay không?”

Lệnh Bắc Hải cứng rắn lắc đài:

“Tôi nói số mía lân này kém chất lượng như vậy, ngay cả chính bản thân tôi cũng bị liên lụy, có thể sẽ bị cắt chức cũng nên, cậu hỏi tôi tôi cũng không biết nên làm như thế nào được”

Tiêu Dật cùng Lệnh Bắc Hải lời qua tiếng lại rất lâu, cuối cùng cũng không có cách giải quyết nào khác cả, Tiêu Dật đành cứ như vậy quay trở về bàn bạc với người trong thôn một lượt.

“Tiêu trưởng thôn, 5 vạn tệ để mua số mía kia của chúng ta là chuyện không thể nào, cậu xem công sức chúng tôi bỏ ra mấy tháng nay lại chỉ có thể đáng 5 vạn tệ thôi hay sao” Một bác gái tức giận nói lớn

Tiêu Dật nhíu nhíu mày, chuyện lần này nhất định là có quỷ, có thể Lệnh Bắc Hải cùng Lý Lợi đã lên kế hoạch với nhau từ trước rồi, có trách cũng chỉ trách cậu đã quá tin tưởng giao việc quan trọng như thế cho người ta mà thôi:

“Vẫn đêở chỗ là chúng ta bán hay không bán cũng chẳng thể nào có đủ tiền trả cho người ta, việc trước mắt vẫn nên là đi tìm Lý Lợi để đòi lại số tiền kia”.

...

Trình Kiệt mất 5 năm để tìm ra những người có ngoại hình giống như Tiêu Dật, lại mất từng ấy thời gian để bồi dưỡng những người đó sao cho giống tính cách của cậu nhất, dĩ nhiên thì trước Lâm Chí Huy vẫn hắn đã có vô số những tình nhân nam khác, số người đó đều sợ hãi tự động rời khỏi hắn vì nghĩ hắn có chứng bệnh tâm thần.

Trình Kiệt vẫn không ngừng tìm kiếm Tiêu Dật, hắn cũng chẳng biết nếu như tìm được cậu vào rãnh có thể đủ nhẫn tâm trừng phạt cậu hay không, nhưng công việc hàng ngày của hắn mỗi khi mở mắt ra chính là chờ đợi điện thoại từ những người mà hắn thuê tìm cậu. Cho đến khoảng hai tháng trở về trước, có người nói nhìn thấy Tiêu Dật ở Thiên Tân, còn chụp lại được hình ảnh của cậu để gửi cho hắn. Trình Kiệt vừa nhìn thấy tấm hình kia liền chấn động, trái tim bỗng chốc đập nhanh hơn rất nhiều, trong lòng hắn ngổn ngang không rõ là vui hay buồn, là yêu hay hận. Trình Kiệt hẹn người đưa tin kia gặp mặt, cậu ta nói mình là người cùng thôn với Tiêu Dật, còn nói Tiêu Dật ở thôn cậu ta trở thành trưởng thôn rãnh. Trình Kiệt vừa lướt nhìn qua liền có thể biết được người đàn ông trước mặt là kẻ hám tiền, nụ cười nịnh bợ trên môi cậu ta đã tố cáo tất cả, hắn cười thầm trong

lòng nghĩ những kẻ thế này là dễ dàng mua chuộc nhất, chẳng phải chỉ cần cho một số tiền liền có thể đồng ý làm việc cho hắn hay sao.

Trình Kiệt biết thôn của Tiêu Dật ký hợp đồng cung cấp mía dài hạn với một công ty bánh kẹo, trùng hợp hơn nữa chính là ông chủ của công ty bánh kẹo kia hắn xem như quen biết, hắn không ngại bỏ ra một khoản tiền chỉ để muôn làm cho Tiêu Dật thất bại, thế cho nên mới có chuyện công ty đã cùng hợp tác hai năm nay với Tiêu Dật lại tự động trở mặt như thế.

“Trình Kiệt, ngày mai chúng ta hẹn hò đi” Lâm Chí Huy vẫn ngồi ở trong phòng làm việc của Trình Kiệt lên tiếng nói

Trình Kiệt từ trong suy nghĩ giật mình bước ra;

“Hẹn hò?”

Lâm Chí Huy vẫn gật đầu:

“Ngày mai thời tiết rất đẹp, lại là thứ bảy chúng ta hẹn hò đi”

Trình Kiệt gõ ngón tay trên mặt bàn bình thản hỏi lại:

“Cậu muốn đi đâu?”

Lâm Chí Huy vẫn nghĩ một hồi lâu mạnh dạn nói thế này:

“Chúng ta đi trung tâm thương mại mua sắm, sau đó đi ăn tối ở nhà hàng sang trọng... kế đó liền trở về nhà của anh có được không?”

Lâm Chí Huy vẫn là người kiên nhẫn nhất trong số những người Trình Kiệt được chọn để đào tạo làm tình nhân, cậu có thể cùng hắn diễn xuất, lại có thể sống theo sở thích của một hình mẫu mà hắn đặt ra, lý do Lâm Chí Huy vẫn đối với Trình Kiệt kiên nhẫn lâu như vậy chính là cậu cảm thấy thật sự có cảm giác với Trình Kiệt. Nhưng mà có một điều khiến cho Lâm Chí Huy vẫn cảm thấy rất buồn phiền, Trình Kiệt quen cậu được vài tháng rưỡi, thời gian tuy không dài nhưng cũng chẳng thể coi là ngắn, bất quá hắn

chẳng khi nào để cho cậu ở lại nhà hắn cả, cũng chưa hề chấn chính chạm vào cậu.

“Ngày mai thứ bảy? Thời tiết lại sẽ rất đẹp sao?” Trình Kiệt trầm mặc hỏi lại

Lâm Chí Huy vẫn mỉm cười gật đầu, ánh mắt mang theo tia mong chờ nhìn về phía người đàn ông cường đại đang ngồi phía trước.

“Ngày mai tôi có chuyện rất quan trọng cần phải giải quyết” Trình Kiệt nhìn về phía Lâm Chí Huy với một cái nhìn tiếp tục cúi đầu nhìn màn hình máy tính làm việc.

Lâm Chí Huy vẫn thất vọng, nhưng rất nhanh sau đó cậu liền giả bộ hờn dỗi:

“Còn có chuyện quan trọng hơn em sao?”

Trình Kiệt nhếch môi cười示意:

“Cậu muốn hẹn hò còn cần đợi đến ngày mai sao, đợi tôi làm xong việc buổi tối chúng ta liền hẹn hò”.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân
dtv-ebook.com

Chương 127: Ba Nhất Định Phải Tới Nhé

Buổi chiều tan tầm, Trình Kiệt quả thật đưa Lâm Chí Huyền đến trung tâm thương mại mua sắm, mua cho cậu rất nhiều đồ hiệu đắt tiền, sau đó đưa cậu tới một nhà hàng sang trọng để ăn tối. Hôm nay có lẽ Trình Kiệt tâm trạng khá tốt, cho nên khi cậu gọi nhẹ hơn hai đĩa tôm sú hấp cũng không nói cái gì cả:

“Trình Kiệt, tôm này ăn quả thực rất ngon”

Trình Kiệt nãy giờ cũng không có hứng thú ăn, hắn ăn cực kỳ ít, đa phần đều là ngồi im lặng đợi Lâm Chí Huyền ăn:

“Cậu thích ăn tôm sao?”

Lâm Chí Huyền ngẩng đầu lên bắt gặp ánh mắt âm trầm kia của Trình Kiệt thì giật mình, cậu vội vã gấp một miếng thịt vào trong bát rã sữa lời:

“Em đương nhiên là thích ăn thịt nhất, Trình Kiệt lát nữa gọi thêm một ly kem bảy màu có được không?”

Trình Kiệt nói sở thích của cậu phải là thích ăn thịt, những thứ thức ăn nhẹ đều sắc đều đặc biệt thích ăn, tuy rằng đó không phải là sở thích của cậu, nhưng bất quá nếu như để cho Trình Kiệt hài lòng cậu đều có thể ăn.

“Lát nữa tôi có hẹn với đối tác bàn bạc công việc, cậu ăn xong thì tự trở về ký túc xá đi”

Lâm Chí Huyền có chút bất ngờ:

“Trình Kiệt, anh không phải nói là hôm nay chúng ta hẹn hò sao?”

Trình Kiệt nhíu mày:

“Cậu không phải nói muốn đi mua sắm rồi ăn tối sao?”

Lâm Chí Huy vẫn cúi đầu im lặng một lúc mới lên tiếng:

“Em còn nói muốn vui nhỉ của anh”

Trình Kiệt bình thản đáp thế này:

“Tôi lời nào thì nói đàng ý?”

Trình Kiệt từ trong ví rút tiề ra đặt ở trên bàn, đây là tiền trả cho bữa ăn sang trọng này, hắn làm xong liền đứng dậy rời đi trước. Lâm Chí Huy vẫn xoay đầu nhìn theo bóng lưng của Trình Kiệt, đến khi bóng dáng cao lớn kia biến mất liền thở dài buồng bã. Lâm Chí Huy vẫn không biết mình rõt cuộc là kiên trì theo đuổi cái gì, khi mà Trình Kiệt không hề dành cho cậu bất cứ sự quan tâm nào dù chỉ là nhỏ nhặt nhất.

Trình Kiệt rất kích động, rất gấp gáp, hắn cảm thấy vui vẻ lúc nghe trong xe khoe miệng cũng bất giác có độ cong nhẹ nhè, sau đó hắn nhìn tới bản thân trong gương chiếu hậu kia liền giật mình phanh gấp lại, may mắn phía sau không có phương tiện giao thông nào nếu không khẳng định sẽ xảy ra một vụ tai nạn. Ánh mắt của Trình Kiệt tròng xuống, trong lòng tự ép buộc mình không được phép vui vẻ như thế, lời nói mà Tiêu Dật nói với hắn 5 năm trước, cho đến hiện tại khi ngủ hắn vẫn còn mơ đến nhớ rõ như in, cậu nói hắn chính là người ghê tởm nhất mà cậu gặp, vậy thì khi gặp lại cậu hắn cũng không nên làm cho cậu thất vọng không phải sao.

Quán bar xa hoa nhất trong thành phố là quán bar Trình Kiệt rất thường xuyên ghé qua, thậm chí hắn mỗi lần ra vào cũng không cần phải đưa thẻ hội viên ra cho nhân viên gác cửa xem. Trình Kiệt một đường đi đến phòng vip cuối hành lang, đó là phòng riêng biệt được cách âm với tiếng nhạc xập xình đinh tai bên ngoài, hắn vừa mở cửa ra liền ngửi thấy mùi bia rượu cùng nước hoa ngọt ngat, một người đàn ông trung niên vừa thấy hắn liền nhanh chóng đứng dậy chào hỏi:

“Trình tổng, cậu đến rồi”

Trình Kiệt đóng cửa lại dùng ánh mắt ra hiệu cho người đàn ông kia, người đàn ông kia hiểu ý nhanh chóng hướng những cô gái mặc váy ngắn đang ngả ngớn ngồi trên ghế nói thế này:

“Mấy người tạm thời tránh mặt một chút đi”

Bốn nữ tiếp viên trẻ nhanh chóng đứng dậy đi ra khỏi phòng, người đàn ông kia gọi là Hàn Chí Bảo, là Hàn tổng của công ty bánh kẹo Gia Bảo, cũng là công ty cùng thôn nhỏ của Tiêu Dật ký hợp đồng thu mua mía dài hạn:

“Trình tổng, người phía bên tôi đã đưa ra sức ép với thôn nhỏ kia, bọn họ trước mắt vẫn chưa tìm ra được phương hướng giải quyết”

Trình Kiệt nhếch môi cười:

“Tốt lắm, chuyện lần này phiền Hàn tổng rồi”

Hà Chí Bảo rót rượu vào trong ly cho Trình Kiệt:

“Không phiền, Trình tổng sau này có gì cứ nói với tôi”

Trình Kiệt cầm lấy ly rượu đưa lên miệng nhấp một ngụm:

“Hàn tổng đã nói như vậy rồi tôi đây cũng không vòng vo nữa, chuyện lần này của thôn nhỏ kia có thể giao cho tôi toàn quyền giải quyết hay không?”

Hà Chí Bảo đương nhiên cũng không phải là người ngu ngốc gì, số tiền tổn thất từ vụ việc lần này ông chắc chắn phải kiêm lại được:

“Trình tổng việc này có chút không thỏa đáng cho lắm...”

Trình Kiệt thẳng thắn nói luôn:

“Số tiền tổn thất lần này cứ tính vào tôi”

Hàn Chí Bảo cười ha ha rót thêm một chút rượu nữa vào trong ly của Trình Kiệt:

“Ý của tôi là Trình tổng bận bịu công việc như thế, lại đứng ra giúp chúng tôi giải quyết vụ việc lần này như vậy là làm phiền Trình tổng quá rã”

Trình Kiệt nhấc ly rượu cung nhẹ vào ly rượu trước mặt mình của Hàn Chí Bảo:

“Chuyện này cứ tính như vậy đi”.

Trước ngày thu hoạch mía một ngày, người trong thôn của Tiêu Dật vẫn chưa tìm ra được Lý Lợi, đồng nghĩa với việc số tiền lớn kia mọi người cũng không biết xoay sở ra sao. Lệnh Bắc Hải buổi chiều hôm ấy đích thân tới gặp Tiêu Dật gây sức ép một lần nữa:

“Tiêu trưởng thôn, ngày mai là hạn thu hoạch mía, tôi đến là để xác nhận lại một lần nữa”

Tiêu Dật vốn định trở về đi đón Tiêu Kỷ Mặc liền bị Lệnh Bắc Hải chặn lại:

“Ngày mai chúng tôi sẽ đưa mía tới, có điều số tiền kia lớn như vậy thôn của chúng tôi vẫn không thể có cách nào đưa đủ ngay được”

Lệnh Bắc Hải nhíu mày khó xử nói thế này:

“Chuyện này e rằng rất khó, ngày mai cấp trên của tôi về đây khảo sát, khoản tiền bị thiếu hụt thế này cậu bảo tôi phải ăn nói với cấp trên sao đây?”

Tiêu Dật vừa nghe thấy cấp trên sẽ về chỗ này cậu liền nhanh chóng hỏi lại:

“Cấp trên của ông đến đây sao?”

Lệnh Bắc Hải gật đàu:

“Đúng thế, hay là cậu tự mình cùng cấp trên của tôi giải thích đi, nếu như cấp trên đặng ý tôi đương nhiên cũng sẽ không làm khó cho cậu nữa, dù sao chúng ta cũng cùng nhau hợp tác đã hai năm rã, đàu là người một nhà cả tôi cũng không muốn gây khó dễ gì”

Tiêu Dật không suy nghĩ nhiều liền đặng ý, cho dù cậu không chắc có thể thương lượng được chuyện này nhưng chỉ cần có cơ hội cậu nhất định sẽ không bỏ qua:

“Được, ngày mai tôi sẽ tự mình nói chuyện với cấp trên của ông, như vậy cấp trên của ông khi nào thì tới?”

Lệnh Bắc Hải lắc đàu:

“Không có nói mấy giờ sẽ tới, tin này cũng là do tôi nghe được mà thôi, cấp trên khảo sát hoạt động kinh doanh đương nhiên là muốn tới bất ngờ”

Tiêu Dật nhíu mày, thì ra tin này cũng chưa chắc là sự thật:

“Vậy phiền Lệnh giám đốc lúc ấy gọi điện cho tôi, tôi sẽ đích thân đến giải thích chuyện này với cấp trên của ông”

Lệnh Bắc Hải gật đàu cười ha ha rã trờ vè

Còn 5 phút nữa mới tới giờ tan học của Tiêu Kỷ Mặc, Tiêu Dật đứng đợi một chút liền thấy Tiêu Kỷ Mặc chậm rãi đi ra, hôm nay Tiêu Kỷ Mặc hình như có chuyện buồn bức cho nên không giống như mọi ngày chạy thật nhanh về phía cậu. Lúc Tiêu Kỷ Mặc đi tới chỗ Tiêu Dật, cậu liền ngã xổm xuống lấy cặp sách nhỏ đeo ở trên lưng con trai:

“Khỉ con, ngày hôm nay không vui sao?”

Tiêu Kỷ Mặc nhìn Tiêu Dật, hai mắt rưng rưng chuẩn bị khóc, nhóc đưa tay ôm chầm lấy Tiêu Dật nói:

“Ba à, ngày mai cô giáo nói các bạn trong lớp đưa mẹ tới, ngày mai sẽ tổ chức ngày hội, nhưng mà Kỷ Mặc không có mẹ vậy ngày mai Kỷ Mặc sẽ không được tham gia sao?”

Tiêu Dật vỗ vỗ vào lưng của Tiêu Kỷ Mặc dỗ dành:

“Không sao cả, sao Kỷ Mặc lại không được tham gia chứ, ngày mai hai ba con mình sẽ là một cặp, chúng ta cùng chơi nhất định sẽ đứng nhất”

Tiêu Kỷ Mặc nức nở ở trên vai của Tiêu Dật:

“Ba ơi, ba gọi cho mẹ nói mẹ về đi, có được không?”

Tiêu Dật cũng đau lòng đành lấy điện thoại ra tìm số của Thẩm Tiểu Thúy, nhưng mà chắc giờ này ở bên đó đã khuya rã cho nên đầu dây bên kia không có ai nhấc máy cả, Tiêu Dật cúp điện thoại nhìn thấy ánh mắt mong chờ kia của Tiêu Kỷ Mặc đành nói dối cậu:

“Kỷ Mặc, mẹ còn đang làm việc, con không phải là muộn tết này mẹ sẽ về hay sao, nếu như chúng ta làm phiền mẹ, mẹ sẽ không hoàn thành công việc, không hoàn thành công việc thì sẽ không thể trở về tết này”

Tiêu Kỷ Mặc lại òa khóc, Tiêu Dật đành bế lấy nhóc đi về nhà, dọc đường đi vẫn không quên ôn nhu dỗ dành cậu:

“Kỷ Mặc, Kỷ Mặc, khóc rất là xấu, không ai muốn chơi với người thích khóc nhè đâu... Kỷ Mặc, thôn chúng ta bắt đầu thu hoạch mía rã, ba đưa con ra ngoài xin Chu thúc một cây mía, hai ba con mình về đọc mía ăn”

Tiêu Kỷ Mặc nín khóc nhưng vẫn còn nức nở, đầu nhỏ đặt ở trên vai Tiêu Dật:

“Ba ơi, ngày mai ba nhất định phải tới, nếu không Kỷ Mặc sẽ không được tham gia”

Tiêu Dật mỉm cười:

“Đương nhiên r ā, ngày mai ba con mình nhất định sẽ đúng nhất”

Chiếc xe ô tô sang trọng vẫn duy trì tốc độ chậm chạp đi ở phía sau hai ba con, kính xe bên cạnh ghế lái đã hạ xuống, ánh nắng chiếu lên sườn nhan gương mặt góc cạnh kia, người đàn ông trong xe ánh mắt chứa tia phứa tạp.

Buổi sáng ngày hôm sau Tiêu Dật vỗn định đưa Tiêu Kỷ Mặc đi học nhưng mà lại nhận được cuộc gọi của Lệnh Bắc Hải nói cấp trên sắp tới, Tiêu Dật không còn cách nào khác đành nói với Tiêu Kỷ Mặc thế này:

“Khỉ con, ba hiện tại có chút việc, lát nữa ba nhờ cô Hạ đưa con đi học, sau đó ba rất nhanh sẽ giải quyết công việc xong r ā chúng ta cùng nhau chơi trò chơi nhé”

Tiêu Kỷ Mặc tuy rằng không muốn, nhưng mà vẫn ngoan ngoãn gật đầu:

“Ba à, ba nhất định phải tới nhé”

Tiêu Dật dắt tay Tiêu Kỷ Mặc đi sang nhà hàng xóm, hướng cô Hạ kia nhờ và một tiếng, sau đó Tiêu Dật liền chào tạm biệt Tiêu Kỷ Mặc r ā gấp gáp rời đi.

Tiêu Dật tới văn phòng làm việc của Lệnh Bắc Hải ng ā đợi, đợi lâu thật lâu vẫn chưa thấy cấp trên của ông ta tới, bởi vì Tiêu Dật đã hứa với Tiêu Kỷ Mặc sẽ cùng cậu chơi trò chơi cho nên hiện tại liền có điểm sốt ruột hỏi Lệnh Bắc Hải:

“Lệnh giám đốc, cấp trên của ông khi nào mới tới?”

Lệnh Bắc Hải bình thản đáp thế này:

“Cấp trên đi khảo sát kinh doanh đương nhiên là muốn tới bất ngờ, tôi cũng không rõ khi nào mới tới”

Tiêu Dật nhíu mày:

“Như vậy tôi hiện tại có chút việc, nếu như cấp trên của ông tới phiền ông gọi điện cho tôi có được không?”

Lệnh Bắc Hải làm ra dáng vẻ khó xử:

“Như vậy cũng được thôi, nhưng mà thường thì cấp trên đi khảo sát kinh doanh sẽ về rất nhanh, tôi chỉ sợ là lúc tôi gọi cho cậu, cậu trên đường đến thì người ta cũng về ầm”

Tiêu Dật cuối cùng vẫn là lựa chọn ngã lại chỗ này đợi người. Lúc này ở bên kia nhà trẻ cuộc thi đã bắt đầu rầm, Tiêu Kỷ Mặc đang đợi Tiêu Dật tới nhưng mà đợi lâu thật lâu vẫn không đợi được, Tiêu Kỷ Mặc đi tới một góc ngã ở đó buôn bã nhìn bạn mình cùng với ba mẹ chơi trò chơi, có một đứa nhỏ chạy tới chỗ của Tiêu Kỷ Mặc hỏi:

“Khỉ con, cậu không chơi sao?”

Tiêu Kỷ Mặc ngã ở trên ghế đá đáp thế này:

“Ba của mình vẫn chưa tới”

Đứa nhỏ kia nghiêng đầu nói tiếp:

“Cậu cùng mẹ chơi cũng được mà”

Tiêu Kỷ Mặc cúi đầu nhỏ giọng:

“Mẹ của mình đi làm rầm”

Đứa nhỏ kia bỏ lại một câu rầm nhanh chóng chạy đi:

“Như vậy cậu không thể chơi rầm”

Tiêu Kỷ Mặc cảm thấy vô cùng tủi thân, nước mắt rất nhanh liền không kìm néo được mà rơi xuống, cậu khóc lớn một lúc cũng không ai thấy, thật ra thì tiếng khóc đó đã bị tiếng nói cười nô đùa kia lấn át hết cho nên không ai phát hiện ra được ở trên ghế đá có một đứa nhỏ đang khóc ngoại

trừ một người đàn ông từ nay tới giờ vẫn luôn để ý đến nhất cử nhất động của đứa nhỏ kia.

Trình Kiệt đến Thiên Tân từ hôm qua, âm thầm đi theo phía sau Tiêu Dật quan sát cả một ngày, biết được hoạt động thường ngày của cậu, biết được ngôi nhà cậu đang ở cũng biết luôn được thì ra cậu quả thật giống như lời mà cậu lúc trước nói... cậu sẽ lấy vợ răi sinh một hoặc một vài đứa con. Trình Kiệt đương nhiên muốn phát hiện, căn bệnh của hắn chính là không thể điền trị tận gốc được cho nên khi hắn biết được Tiêu Dật cùng người phụ nữ khác có con hắn liền muốn dày vò cậu, muốn dày vò luôn cả con của cậu, chính vì vậy Trình Kiệt mới cố tình để cho Lệnh Bắc Hải giữ Tiêu Dật ở lại một chỗ, không cho cậu tới trường mẫu giáo của con trai. Nhưng mà khi Trình Kiệt nhìn thấy Tiêu Kỷ Mặc khóc đáng thương như thế lại không sao nhẫn tâm đứng nhìn được, hắn chậm rãi bước tới trước mặt Tiêu Kỷ Mặc trầm giọng nói:

“Cháu không biết đã là đàn ông là không được khóc nhè hay sao?”

Tiêu Kỷ Mặc ngẩng đầu, gương mặt lấm lem nước mắt nhìn về phía Trình Kiệt. Trình Kiệt ngã xuống bên cạnh Tiêu Kỷ Mặc hỏi:

“Cháu tên gì?”

Tiêu Kỷ Mặc nước mắt, cậu đưa tay qua loa lau nước mắt trên mặt:

“Chú là ai thê?”

Trình Kiệt khàn giọng:

“Bảo vệ”

Tiêu Kỷ Mặc lắc đầu:

“Cháu biết bác Tống bảo vệ, chú sao có thể là bảo vệ được?”

Trình Kiệt nhìn Tiêu Kỷ Mặc một lượt, hắn cảm thấy Tiêu Kỷ Mặc chẳng có nét gì giống Tiêu Dật cả, hoặc có thể như hắn không hy

vọng Tiêu Kỷ Mặc nhìn giống Tiêu Dật:

“Hôm nay người đến đông như vậy, đương nhiên phải có thêm một bảo vệ nữa”

Tiêu Kỷ Mặc thành thật nói một câu thế này:

“Bảo vệ cũng có thể ăn mặc đẹp như vậy sao? Ba của con có một bộ vest cũng giống như của chú vậy, nhưng mà chỉ khi nào ba có việc quan trọng mới mặc mà thôi”

Trình Kiệt chợt nghĩ tới Tiêu Dật quả đúng là không thích mặc vest, cậu nói mặc vest sẽ không thoải mái cho nên nếu như không có việc quan trọng thì cậu sẽ không mặc.

“Cháu vẫn chưa nói cháu tên gì” Trình Kiệt lặp lại câu hỏi lúc trước

Tiêu Kỷ Mặc học được cách giới thiệu tên rất đặc biệt, lúc nào người khác hỏi tên cậu cậu đều sẽ nói thế này:

“Cháu tên Tiêu Kỷ Mặc, Kỷ trong kỷ niệm, Mặc trong tràn mặc, tên ở nhà là khỉ con”

Trình Kiệt nghe vậy liền thất thán một chút, tên gọi rất có ý tứ:

“Mẹ của cháu đâu?”

Tiêu Kỷ Mặc buôn bã lắc đài nhỏ giọng:

“Ba nói mẹ đi làm tết mới trở về, nhưng mà năm nào ba cũng đài nói đến tết mẹ sẽ về cuối cùng mẹ lại không về”

Trình Kiệt lại hỏi tiếp:

“Mẹ cháu tên gì?”

Thứ mà Tiêu Kỷ Mặc ghi nhớ về mẹ của mình chỉ có duy nhất một cái tên:

“Mẹ gọi là Thẩm Tiểu Thúy”

Trình Kiệt hơi bất ngờ một chút sau đó liền cười lạnh, thì ra là Thẩm Tiểu Thúy:

“Vì sao lại ngã khóc ở chỗ này”

Thật ra Trình Kiệt sớm đã biết lý do rãnh nhưng vẫn cố tình hỏi, Tiêu Kỷ Mặc khẽ đáp:

“Ba của cháu nói sẽ tới cùng cháu chơi trò chơi, nhưng mà ba lại không đến cho nên cháu không được chơi”

Trình Kiệt khàn giọng:

“Ba của cháu là người xấu đần thích lừa gạt”

Tiêu Kỷ Mặc trợn lớn hai mắt hờ hờ tức giận:

“Ba của cháu là người tốt”

Trình Kiệt lặp lại lời của mình:

“Là người xấu, nếu không tại sao luôn nói mẹ cháu tết sẽ về nhưng lại không về, lại hứa với cháu sẽ tới đây nhưng sao lại không đến?”

Tiêu Kỷ Mặc chỉ là một đứa nhỏ mà thôi cho nên không thể có được một suy nghĩ sâu sắc, cậu nghe thấy Trình Kiệt nói thế liền im lặng, kế đó liền cúi đầu nhỏ giọng:

“Ba thật xấu”

Trình Kiệt có điểm chột dạ, hắn không nén tiêm nhiễm vào đâu một đứa trẻ suy nghĩ thế này:

“Phía trước có bán kem ốc quế, cháu thích ăn nhất là vị gì?”

Tiêu Kỷ Mặc nghe thấy có kem hai mắt tự động sáng lên:

“Sô cô la đi a”.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân
dtv-ebook.com

Chương 128: Không Còn Tình Yêu Của Hắn

Tiêu Dật nhìn đằng hօở trên điện thoại đã tới 11 giờ trưa, vị cấp trên kia vẫn không xuất hiện hơn nữa cậu cũng lỡ mất lời hứa với Tiêu Kỷ Mặc, khỉ con khẳng định sẽ rất buồn. Tiêu Dật lấy điện thoại gọi cho mẹ Tiêu, nói mẹ Tiêu đi đón Tiêu Kỷ Mặc giúp mình, bởi vì hôm nay nhà trẻ tổ chức hoạt động nửa ngày cho nên sẽ không tiếp tục nhận trông nữa.

Thời gian rất nhanh trôi qua, chớp mắt một cái cậu đã dành cả nửa ngày để ngă ở chỗ này đợi vị cấp trên kia, đợi lâu thật lâu vẫn không thể đợi được. 5 giờ chiều tan tầm, Lệnh Bắc Hải nói với Tiêu Dật thế này:

“Cấp trên đã tới rã, nhưng mà đang đi dùng bữa với đối tác, lát nữa dùng bữa xong sẽ ghé qua đây xem sổ sách một lúc rã rồi đi luôn, cậu nếu như muốn đợi ở đây cũng được, muốn về nhà cũng được, tôi hiện tại cũng trở về nhà đây”

Tiêu Dật nghĩ mình ngã đợi ở đây cả nửa buổi rã bây giờ mà trở về nhà ăn uống lỡ như đúng thời điểm vị cấp trên kia tới thì rất phí thế cho nên liền quyết định ngồi lại đây đợi:

“Lệnh giám đốc, nếu như tôi ở lại đây đợi có được hay không?”

Lệnh Bắc Hải gật đầu, từ trong túi áo lấy ra một chùm chìa khóa:

“Như vậy cũng được đây là chìa khóa phòng, cậu bàn chuyện xong trở về eli en khóa của phòng làm việc giúp tôi, sau đó để chìa khóa ở dưới chậu lan cảnh bên ngoài. Kia là tủ để sổ sách, cấp trên đã có chìa khóa rã, cậu chỉ việc giúp tôi chỉ chỗ để cho cấp trên mở kiểm tra mà thôi”

Lệnh Bắc Hải trở về trước, cả một khu làm việc nhỏ chỉ còn mỗi Tiêu Dật. Tiêu Dật vẫn luôn cảm thấy rất kỳ quái. Lệnh Bắc Hải này làm việc không phải rất cẩn thận hay sao, tại sao lại có thể để cho cậu một mình ở tại chỗ này, còn giao chìa khóa cho cậu, còn chỉ cho cậu chỗ để giấy tờ quan trọng, không sợ cậu nhẫn lúc ông ta rời đi phá khóa lấy giấy tờ đó hay sao.

Thời tiết dạo gần đây có phàn ẩm ướt, mưa rơi rả rích đến nao nề, buổi sáng khô ráo một chút đến chiều tối là y như rằng lại mưa. Tiêu Dật ngồi trong phòng làm việc đợi đến bảy giờ tối rã vẫn không thấy có người nào tới cả, cậu thở dài đi ra ngoài nhìn xem mưa đã ngớt hay chưa để chuẩn bị ra về, nhưng mà mưa không những không ngớt mà lại còn lớn hơn lúc đầu. Tiêu Dật loay hoay một lúc kết quả vẫn là ngồi lại đợi thêm một chút nữa, đợi đến mức ngủ gục ở trên bàn làm việc của người ta lúc nào không hay.

Trình Kiệt đã ở chỗ này rất lâu rã, nhưng hắn lại vẫn chưa chịu tiến vào, từ đầu đến cuối vẫn âm thầm quan sát Tiêu Dật ở một góc bí mật. Không thể không thừa nhận rằng khi hắn nhìn thấy Tiêu Dật trái tim lại bắt đầu kích động, mọi mạch máu dây thòng kinh trên người cũng chuyển động nhanh rõ ràng hơn, hắn không rõ mình rốt cuộc yêu hay là hận, là đau lòng hay vui vẻ, mọi cảm giác đều không thể tách rời xác định, tất cả đều lẫn lộn ngổn ngang.

8 giờ tối mưa rơi nặng hạt, gió trời mát mẻ, Trình Kiệt một thân tây trang lịch lâm, giày da màu đen nẹp xuồng nền gạch men sứ phát ra tiếng kêu cộp cộp đơn điệu. Tiêu Dật trong giấc mộng bừng tỉnh, cậu theo hướng tiếng động kia nhìn tới, lúc nhìn tới người đàn ông đang từng bước tiến gần mình kia liền cứ ngỡ ảo giác, cậu thất thompson ngây người hoảng sợ không nói ra câu.

Trình Kiệt lãnh đạm trầm tĩnh, hay nói đúng hơn là hắn so với Tiêu Dật che giấu cảm xúc hoàn hảo hơn nhiều:

“Tiêu trưởng thôn phải không?”

Hốt hoảng, hoang mang, tội lỗi, xấu hổ, kích động,... trong lòng Tiêu Dật có vô số cảm xúc đang trộn lẫn vào nhau, từ trong cổ họng bất giác bật

ra một tiếng:

“Trình Kiệt...”

Giây phút ấy Trình Kiệt cũng chấn động, lúc hắn ngã xuống ghế cũng run rẩy một chút. Trình Kiệt là tên của hắn, mọi người đều gọi hắn là Trình Kiệt, duy chỉ có người này gọi tên hắn lại khiến cho hắn kích động đến như thế, hắn 5 năm rã chưa nghe được một tiếng Trình Kiệt có trọng lượng như vậy. Trình Kiệt không để biểu lộ quá nhiều cảm xúc:

“Hảm?”

Tiêu Dật thấy ánh mắt xa lạ kia của Trình Kiệt liền giật mình lảng tránh, thái độ của hắn đối với cậu hiện giờ cũng là dễ hiểu thôi, cậu chẳng phải đã từng hướng hắn nói ra những lời rất nhẫn tâm hay sao, hắn bây giờ làm như không quen biết cậu cũng là đúng. Tiêu Dật khàn giọng cố gắng khắc chế mọi hỗn loạn trong lòng, cậu đưa tay về phía trước ý muốn bắt tay xá giao với hắn:

“Tôi là Tiêu Dật”

Trình Kiệt khẽ nhếch môi:

“Chúng ta còn cần phải giới thiệu tên nữa hay sao? Hay là cậu nhanh như vậy đã quên mất tôi rã?”

Tiêu Dật giật mình vội vã thu tay lại không biết nên nói gì tiếp theo, không gian cứ như vậy rơi vào trầm mặc cho đến khi Trình Kiệt lên tiếng nói tiếp:

“Được rã, nếu như cậu quên rã thì tôi giới thiệu lại, tôi là Trình Kiệt, lần này đến đây chính là để xem qua một chút công tác làm việc của chi nhánh tại Thiên Tân, Lệnh giám đốc cũng nói với tôi về chuyện số mía kia rã, cậu bây giờ có gì muốn nói hay không?”

Tiêu Dật tuy rằng trong lòng muốn hỏi Trình Kiệt tại sao lại đột nhiên có liên quan đến việc này, hắn rõ ràng là Trình tổng của công ty giải trí

Trình thị, như thế nào lại đột nhiên chuyển sang lĩnh vực thực phẩm r āi. Nhưng mà Tiêu Dật cũng không dám nói nữa, cậu chỉ muốn nhanh chóng kết thúc cuộc nói chuyện này để rời khỏi đây mà thôi bởi vì cậu căn bản không còn mặt mũi nào để mà đối diện với Trình Kiệt nữa:

“Thật ra phía thôn của chúng tôi hiện tại vẫn đang nợ công ty anh một khoản ti ēn, sau đó...”

Tiêu Dật còn chưa nói xong thì Trình Kiệt đã cắt ngang lời nói của cậu:

“Chúng ta chỉ nợ ti ēn thôi sao? Vậy còn món nợ tình cảm thì nên tính thế nào?”

Tiêu Dật nắm chặt hai tay, môi mỏng mím lại cúi đầu không biết nói cái gì nữa cả. Không gian không biết nặng nề như vậy trong bao lâu, Tiêu Dật quả thật muốn hướng Trình Kiệt nói một tiếng xin lỗi nhưng mà cậu sợ một lời xin lỗi đó chẳng đáng là gì, cậu muốn đứng dậy rời đi khỏi chỗ này nhưng đôi chân chẳng hiểu sao lại không thể di chuyển nổi. Trình Kiệt nhìn Tiêu Dật rất lâu, lâu đến mức hắn quên mất rằng mục đích hắn đến đây chính là dày vò Tiêu Dật, thế mà hắn lúc này lại không thể nói ra được một lời nhẫn tâm nào:

“Thôn của cậu thiếu chúng tôi bao nhiêu ti ēn?”

Tiêu Dật nghe thấy Trình Kiệt không hỏi đến chuyện kia nữa thì thầm thở phào một hơi:

“Là thế này, người phụ trách nhận ti ēn bên thôn chúng tôi...”

Tiêu Dật vốn định trình bày thật rõ ràng nguyên do tại sao không thể trả ti ēn ngay được, nhưng cậu mới chỉ nói được một câu đã bị Trình Kiệt nâng giọng cắt ngang r āi:

“Tôi chỉ cần biết là bao nhiêu ti ēn thôi, không cần ở đây vòng vo với tôi”

Tiêu Dật trái tim đau quá, trước đây cậu không thể hiểu được câu nói trái tim tan vỡ ra thành từng mảnh là như thế nào, hiện tại liền có thể chân chính cảm nhận được sự thống khổ đó rõ rệt. Thật ra không thể trách cứ được Trình Kiệt, bởi vì cậu chính là người quay lưng lại với hắn trước, cậu không cãi Trình Kiệt lại đối xử với cậu ân cần như trước nhưng khi hắn lạnh nhạt với cậu thế này trong lòng cậu liền giống như sụp đổ, khóc mắt muối nóng lên nhưng cậu nhanh chóng nắm chặt bàn tay kìm néo lại mọi thứ:

“Hai trăm vạn”

Trình Kiệt hờ hững nói một câu thế này:

“Hai trăm vạn số tiễn không nhỏ đâu, nhưng có một điều tôi không thể hiểu được chính là cậu chẳng phải thích tiễn nhất hay sao, số tiễn lớn như thế lại có thể giao cho người khác nắm giữ?”

Tiêu Dật giống như đứng ở bên bờ vực thẳm, sau đó lại bị người ta nhẫn tâm đẩy xuống, cậu trống rỗng vô lực không muốn hay nói đúng hơn là không biết làm cái gì tiếp theo mới được, Trình Kiệt lại hỏi cậu:

“Như vậy ý của cậu là bây giờ không muốn trả tiễn cho chúng tôi sao?”

Tiêu Dật lắc đầu:

“Không phải như vậy, chỉ là chúng tôi trước mắt chưa thể có số tiễn lớn như vậy được, cho nên...”

Trình Kiệt ôm một tiếng:

“Cho nên cậu muốn chúng tôi cho cậu một khoảng thời gian để thu xếp?”

Tiêu Dật trầm khàn đáp lời:

“Đúng thế”

Trình Kiệt nhếch môi nở một nụ cười không rõ tâm tư:

“Thật ra nếu như là người khác thì tôi có thể suy nghĩ đến chuyện này, nhưng đối với cậu thì tôi sẽ trực tiếp từ chối luôn, bởi vì cậu căn bản không cho tôi được sự tin cậy, ai mà biết được cậu một ngày nào đó có bí mật bỏ trốn khỏi khoản nợ này hay không”

Tiêu Dật không thể chịu đựng thêm được nữa, xem ra lần này gặp phải Trình Kiệt đúng là do số phận, lấy thái độ của hắn hiện tại cậu có muốn cầu xin hắn cũng sẽ vô ích mà thôi. Tiêu Dật nắm chặt hai tay muốn đứng dậy ra về, Trình Kiệt ở phía sau có chút gấp gáp gọi cậu lại, khi hắn thấy cậu chuẩn bị rời đi nữa hắn liền hoảng sợ kích động, có lẽ rằng hắn thật sự sợ lại phải chịu đựng cảm giác không có cậu suốt 5 năm qua:

“Khoan đã, nếu như cậu trình bày ra được một kế hoạch rõ ràng có thể thuyết phục tôi, tôi có thể suy nghĩ lại”

Tiêu Dật dừng bước hít một hơi thật sâu, đây không phải là lúc cho cậu lấy chuyện cá nhân làm ảnh hưởng tới việc công, nếu như Trình Kiệt chịu cho cậu một cơ hội để giải trình thì cậu cũng không nên từ bỏ cơ hội này, huống chi số tiền hai trăm vạn kia cũng không phải là nhỏ. Tiêu Dật kiên nhẫn quay trở lại một lần nữa, cố gắng không để cảm xúc cá nhân xen vào việc này:

“Số mía của chúng tôi tuy rằng đợt này có không tốt như những lần trước, nhưng mà nếu như bán cũng nhất định hơn con số 5 vạn tệ kia...”

Tiêu Dật thấy Trình Kiệt đột nhiên đứng dậy tiến về phía cậu, cậu bất giác có chút gấp rút lo lắng, đến khi hắn đột nhiên cúi người xuống chỗ cậu, khoảng cách gần đến mức cậu có thể cảm nhận được hơi thở温暖 khàn vừa quen thuộc vừa xa lạ kia. Tiêu Dật cảm thấy ngạt bí bách, cảm thấy đau lòng đến mức không thở nổi khi hắn đưa ra cho cậu một đề nghị thế này:

“Tôi từng chơi qua giáo viên, bác sĩ, sinh viên, công chức, ngay cả những người thất nghiệp, người đứng đắn hay không đứng đắn tôi cũng từng chơi qua hết rồi, chỉ có mỗi trưởng thôn là chưa từng thử, cậu chỉ cần ở với tôi một đêm thôi hai trăm vạn tệ kia căn bản là chuyện rất dễ giải quyết”

Tiêu Dật cảm thấy mình bị xúc phạm, cũng cảm thấy vô cùng tức giận cho nên muốn vùng ra rời khỏi chỗ này, có đi đâu khi cậu chỉ vừa mới đứng dậy thôi đã ngay lập tức bị Trình Kiệt dùng sức ấn lại xuống ghế ngồi:

“Tiêu trưởng thôn, cậu là người rõ hơn ai hết tôi là người ghê tởm như thế nào có đúng hay không, cậu yên tâm đi sau khi xong việc tôi sẽ không nói cho ai biết, không làm cho thanh danh trưởng thôn tốt của cậu bị vấy bẩn đâu”

Tiêu Dật cố gắng không khóc ở trước mặt Trình Kiệt, hai từ ghê tởm là hai từ mà cậu không muốn nghe thấy nhất trong cuộc đời này, thế nhưng hiện tại lại bị Trình Kiệt cứ như vậy dễ dàng nói ra:

“Tôi nghĩ chuyện này không cần bàn bạc nữa, vẫn đế sô tiễn kia thôn chúng tôi nhất định sẽ tìm một thời gian nhanh nhất có thể trả lại cho quý công ty”

Trình Kiệt nắm lấy cằm của Tiêu Dật xoay trở lại về phía mình:

“Tiêu trưởng thôn, cậu không phải thích tiễn nhất sao, hay là cậu chê hai trăm vạn không đủ, tôi cho cậu hai mươi triệu thì thế nào? Cậu tuy rằng không đáng hai mươi triệu nhưng mà trước giờ tôi chưa từng chơi qua trưởng thôn, xem như bỏ ra hai mươi triệu để mua sự mỉa này vậy”

Tiêu Dật nắm lấy cổ tay của Trình Kiệt muốn đẩy hắn ra nhưng không được, sức lực của hắn từ trước đến nay cậu vẫn không thể đấu lại được. Tiêu Dật cố gắng bình tĩnh trở lại, cậu nuốt một ngụm nước miếng, yết hầu nhởn nhơ theo đó trơn trượt một chút, Trình Kiệt vừa nhìn thấy hành động kia liền trầm mặc, trong đầu hắn nghĩ hắn nhất định lại phải có được người này, cho dù cậu có tình nguyện hay là không tình nguyện đi chăng nữa:

“Vậy anh ký séc đi, tôi cần phải có sự đảm bảo”

Trình Kiệt giật mình một chút, hắn không hy vọng Tiêu Dật sẽ đồng ý nhận tiền, cũng không nghĩ cậu là người ham tiễn như thế, nhưng bây giờ nghe chính miệng cậu thừa nhận trong lòng hắn lại cảm thấy thật chua sót,

hóa ra Tiêu Dật thật sự có năng khiếu diễn xuất thiên bẩm, lừa hắn suốt một khoảng thời gian dài như thế, hóa ra thứ tình cảm ngày ấy đ^{ều} không phải là cậu thật lòng. Trình Kiệt ánh mắt chợt lóe lên tia lạnh lùng, hắn thu tay lại định vòng v^ề phía ghế ^vì lấy ra tấm séc ký xuống. Tiêu Dật nh^{ìn}h lúc Trình Kiệt mất cảnh giác li^{ên} vội vã đứng dậy chạy ra ph^{ía} cửa, b^{ắt} ch^{ấp} ngoài trời vẫn c^{òn} mưa c^{ũng} một mực chạy nhanh rời khỏi chỗ này.

Trình Kiệt giật mình, hắn một l^{ần} nữa lai để cho Tiêu Dật chạy trốn ngay trước mắt hắn. Trình Kiệt có thể lừa dối tất cả mọi người nhưng lại không thể lừa dối chính bản thân mình, hắn không thể không thừa nhận việc khi hắn gặp lại Tiêu Dật một l^{ần} nữa, sự ham mu^{ốn} chiếm hữu của hắn không thay đổi, không nh^{ìn}g không giảm bớt người lại c^{òn} tăng cao đến mức chính bản thân hắn cũng phải cảm thấy tức giận. Nhưng có một điều hắn chắc chắn rằng cho dù Tiêu Dật có đứng ở trước mặt hắn nói ra một vạn lời xin lỗi hắn cũng nhất định không tha thứ cho cậu, hắn mu^{ốn} cậu phải làm ra hành động để thuộc lỗi với hắn, mà nh^{ìn}g hành động đó không phải chỉ kéo dài một thời gian mà phải dùng cả đời này để trả.

Tiêu Dật chạy rất nhanh, nh^{ìn}g hạt mưa va vào gương mặt cậu đ^{ến} đau rát, may mắn trời đang mưa cho nên người ở trong thôn không có ai ra đường, cũng may mắn rằng không ai có thể nhìn thấy cậu đang khóc. Cậu không còn sự ôn nhu dịu dàng của Trình Kiệt nữa, không còn tình yêu của hắn nữa, cậu ước gì hắn không còn quan tâm cậu, ước gì hắn có nh^{ìn}h thấy cậu cũng coi như người xa lạ, cậu không mu^{ốn} hắn nói chuyện với cậu, không mu^{ốn} hắn kể cho cậu nghe cuộc sống của hắn khi không có cậu diễn ra như thế nào, không mu^{ốn} hắn thể hiện sự ghét bỏ căm hận cậu cho cậu thấy, cậu chỉ mu^{ốn} có một Trình Kiệt của 5 năm v^ề trước mà thôi... nhưng mà Trình Kiệt đó chẳng phải đã bị chính bản thân cậu hủy hoại r^{ồi} hay sao.

Hôm đó Tiêu Kỷ Mặc ngủ ở nhà của ba mẹ Tiêu, Tiêu Dật cũng không có tâm trạng để gọi điện dỗ dành Tiêu Kỷ Mặc nữa, cậu quên mất việc mình hôm nay đã thất h^{ứa} với con trai thế cho nên Tiêu Kỷ Mặc lúc này mới vô cùng tức giận với Tiêu Dật. Buổi sáng ngày hôm ấy mẹ Tiêu mặc quần áo cho Tiêu Kỷ Mặc chuẩn bị đưa đến nhà trẻ, Tiêu Kỷ Mặc nửa lời cũng không nói, không có hoạt bát như ngày thường nữa, mẹ Tiêu cũng biết Tiêu Kỷ Mặc vì sao lại có thái độ này cho nên thỉnh thoảng sê ở bên

cạnh dỗ dành vài câu, có đi àu đến khi tới nhà trẻ r ā Tiêu Kỷ Mặc c ũng không chịu mở miệng nói chuyện nửa lời.

“Tiêu Kỷ Mặc”

Tiêu Kỷ Mặc một mình bước vào trong lớp, lúc đi được nửa đường r ā lì ēn nghe thấy có người gọi mình, cậu nghiêng đ àu nhìn một lúc mới nhận ra người nọ là chú bảo vệ hôm qua đã mua kem cho mình ăn, cậu xoay người bước v ề phía đó:

“Chú gọi cháu sao?”

Trình Kiệt ng āi xổm xuống nhìn Tiêu Kỷ Mặc một lượt, hắn lại muốn xác nhận xem gương mặt này có chỗ nào giống Tiêu Dật nữa hay không, nhưng mà không rõ là do suy nghĩ của hắn hay là gì, hắn nửa ph ản cũng không tìm ra được có chỗ nào tương đồng giữa hai người:

“Cháu có muốn cưỡi ngựa gỗ không?”

Tiêu Kỷ Mặc là một đứa trẻ thông minh, nhưng cũng không thể nào đủ sáng suốt trước một lời đ ề nghị thú vị như vậy:

“Ở đâu ạ?”

Trình Kiệt trả lời:

“Khá là xa nhà của cháu, ngựa gỗ ở Bắc Kinh”

Tiêu Kỷ Mặc mở lớn hai mắt một bộ dạng suy nghĩ:

“Bắc Kinh là chỗ nào, có bằng từ đây đến nhà Di ēn Di ēn hay không, từ đây tới nhà của Di ēn Di ēn phải đi mất một trăm bước chân”

Trình Kiệt lắc đ àu:

“Bằng một trăm lần của một trăm bước chân, nhưng mà chúng ta không cần đi bộ, chúng ta sẽ đi xe, xe của chú dựng ngay trước cổng r ā”

Tiêu Kỷ Mặc nhìn tới chiếc xe kia, cậu từ trước tới nay chưa bao giờ được ngồi trong chiếc xe oách như vậy cả, nhìn rất giống với xe đua nhỏ trên phim hoạt mà cậu xem, Tiêu Kỷ Mặc vui vẻ định gật đầu nhưng chợt nghĩ đến Tiêu Dật:

“Cháu cần xin phép ba của cháu”

Trình Kiệt nói với Tiêu Kỷ Mặc thế này:

“Ba của cháu cũng sẽ cùng đi, nhưng là vào ngày mai, chúng ta hôm nay đến đó trước”.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân
dtv-ebook.com

Chương 129: Tiêu Kỷ Mặc Mất Tích

Tiếng điện thoại liên tục réo vang, căn phòng nhỏ có một người nằm ngủ trên giường nhíu mày, phải mất một lúc người nọ mới có thể nặng nhẹ với tay lấy điện thoại ở trên đầu giường đưa lên tai nói chuyện.

“Tiểu Dật, Kỷ Mặc mất tích r ă”

Tiêu Dật vẫn còn dư âm của việc ngày hôm qua dầm mưa, đầu óc choáng váng đau ê ẩm vừa nghe thấy lời mẹ Tiêu nói liền ngay lập tức ngã dậy khiến cho tâm nhìn phía trước cũng bị vô số những đốm đen che phủ, trong nhất thời vẫn chưa thể nhìn rõ được cảnh vật trong phòng:

“Mẹ nói cái gì?”

Mẹ Tiêu vừa mới nhận được điện thoại của cô giáo ở nhà trẻ của Tiêu Kỷ Mặc hỏi tại sao hôm nay không thấy Tiêu Kỷ Mặc tới lớp liền hốt hoảng ngay lập tức gọi báo ngay cho Tiêu Dật:

“Ngày hôm nay mẹ đưa Kỷ Mặc tới cổng trường, nó nói muốn tự mình đi vào lớp học, vừa mới rã cô giáo lại gọi nói không có Kỷ Mặc ở trong lớp... này là lỗi của mẹ... là lỗi của mẹ, nếu Kỷ Mặc có chuyện gì...”

Mẹ Tiêu ở bên này vừa khóc vừa tự trách cứ bản thân, Tiêu Dật trong lòng cũng rối như tơ vò:

“Mẹ à, không có chuyện gì đâu, con sẽ đi tìm Kỷ Mặc”

...

“Kỷ Mặc mau thức dậy đi”

Trình Kiệt đưa tay sang bên cạnh khẽ lay Tiêu Kỷ Mặc tỉnh dậy, Tiêu Kỷ Mặc khẽ co người lại nhíu mày chậm rãi mở mắt ra, cậu phát hiện không gian xung quanh rất xa lạ không có một bóng người, tâm hồn bé nhỏ nhanh chóng nhảy lên một cái đột nhiên nghĩ ngay đến Tiêu Dật, cậu bây giờ muốn về nhà với ba của mình:

“Cháu muốn về”

Trình Kiệt không trả lời Tiêu Kỷ Mặc, hắn mở cửa xe bước xuống sau đó liền vòng sang bên cạnh mở cửa xe cho Tiêu Kỷ Mặc:

“Tại sao đột nhiên lại đòi về nhà?”

Tiêu Kỷ Mặc bắt đầu cảm thấy rất lo lắng, cậu chưa bao giờ đi tới nơi xa lạ mà không có Tiêu Dật đi cùng cả. Tiêu Kỷ Mặc đợi Trình Kiệt tháo dây an toàn cho mình rồi chậm nhảy bước xuống xe:

“Cháu nhớ ba của cháu”

Trình Kiệt ngẩn người nhìn Tiêu Kỷ Mặc rất lâu, đứa nhỏ này dường như không thể rời xa Tiêu Dật được, ngay cả bản thân hắn lúc trước cũng nghĩ không thể nào không có cậu, Tiêu Kỷ Mặc đã có Tiêu Dật trong vòng 4 năm còn hắn đã không thể ở bên cạnh cậu 5 năm rưỡi, đứa nhỏ này sao có thể thản nhiên đòi Tiêu Dật dễ dàng như vậy được. Trình Kiệt nghiêm mặc xoay người bước đi trước:

“Mau đi thôi, chú có một số công việc cần giải quyết, đợi chú giải quyết xong rưỡi sẽ đưa cháu đến cưỡi ngựa gỗ”

Tiêu Kỷ Mặc ngẩng xổm xuống ngay tại chỗ, cậu đưa đôi tay bé nhỏ lên che mặt khóc oa oa:

“Cháu muốn về với ba của cháu hu hu”

Trình Kiệt nhíu mày dừng bước, hắn quay lại phía sau nhìn đứa nhỏ đang ăn vạ kia rất lâu, hắn muốn cùng Tiêu Kỷ Mặc đo độ gan lì, xem hắn và cậu ai chịu lên tiếng trước, nhưng mà đến cuối cùng Trình Kiệt vẫn là

sợ hãi, sợ đúra nhỏ kia vì khóc mà có mệnh hệ gì thì hắn sẽ không thể dùng nó để uy hiếp Tiêu Dật được. Trình Kiệt bước tới, hắn cùi người bế lấy Tiêu Kỷ Mặc ở trên tay:

“Ngày mai ba cháu nhất định sẽ tới, mau nín khóc đi”

Tiêu Kỷ Mặc giãy giụa gào thét:

“Cháu muốn về với ba cháu ngay bây giờ”

Trình Kiệt trầm giọng:

“Cháu ở nhà đàu hư như vậy hay sao? Chẳng trách mẹ cháu lại không cẩn cháu nữa”

Tiêu Kỷ Mặc nghe vậy thì giật mình ngừng khóc, Trình Kiệt thấy có chuyển biến tốt liền tiếp tục nói thế này:

“Nếu như cháu ngoan ngoãn chú sẽ đưa cháu đi cưới ngựa gỗ, ngày mai ba cháu cũng nhất định sẽ lên đây, nhưng nếu cháu hư như vậy ba của cháu cũng nhất định không cẩn cháu nữa đâu”

Tiêu Kỷ Mặc nức nở, tuy rằng cậu có muốn khóc nữa nhưng nhất thời vẫn chưa thể nào dừng ngay được. Trình Kiệt nghiêng đầu nhìn đúra nhỏ đang cắn chặt môi cõi gắng không khóc to kia một lúc rã đưa tay còn lại lên giúp nó lau nước mắt:

“Được rã, bây giờ chú đưa cháu lên chỗ làm việc của chú, sau đó đợi chú giải quyết xong công việc rã sẽ đưa cháu đi cưới ngựa gỗ, buổi tối còn cho cháu gọi điện về echo ba”

Tiêu Kỷ Mặc gật đầu, giọng nói vẫn còn nức nở khẽ nói:

“Buổi tối... chú cho cháu gọi cho ba... nha...”

Trình Kiệt đáp một tiếng được rã bế theo Tiêu Kỷ Mặc tiến vào Trình thị. Nữ tiếp tân ở bên ngoài vừa thấy Trình Kiệt bế theo một đúra nhỏ trên

tay thì giật mình ngây người, đợi đến khi hắn bước vào thang máy rầm lì vẫn vội vã nhấn điện thoại bàn gọi đi cho ai đó.

Tiêu Kỷ Mặc lần đầu tiên được đi thang máy vừa sợ hãi lại vừa tò mò, tay nhỏ nắm chặt lấy vai áo của Trình Kiệt, ánh mắt mở lớn nhìn xung quanh chiếc thang máy này. Tiêu Khiết thấy chuông thang máy liên tục bập dập, ngày hôm nay có cuộc họp quan trọng mà Trình Kiệt vẫn chưa thấy mặt, cô bận tìm hắn suốt cả buổi nay rầm.

“Trình tổng, cuộc họp còn ba phút nữa sẽ bắt đầu...”

Tiêu Khiết vừa nhìn thấy đứa nhỏ trên tay của Trình Kiệt liền bất ngờ đứng dậy ra một lúc. Trình Kiệt đi vào trong phòng làm việc đặt Tiêu Kỷ Mặc ngồi xuống ghế sofa, hắn nhanh chóng chuẩn bị một số giấy tờ cần thiết để đi họp:

“Tiêu Khiết, gọi một người lên đây giúp tôi để mắt tới đứa nhỏ này”

Tiêu Khiết nhanh chóng làm theo lời của Trình Kiệt, cô gọi một nữ nhân viên ở phòng nhân sự lên tầng 49, lúc nữ nhân viên đó lên thì Trình Kiệt cũng chuẩn bị rời đi, Tiêu Kỷ Mặc thấy vậy lại nhảy xuống ghế chạy tới bên Trình Kiệt nắm lấy ống quần của hắn.

Trình Kiệt cúi đầu nhìn xuống dưới trầm giọng:

“Chú hiện tại cần phải đi họp, cháu ở lại chỗ này đợi chú một chút, cần gì cứ nói với cô ấy”

Tiêu Kỷ Mặc không quen biết ai cả, cậu xem Trình Kiệt là người quen duy nhất ở chỗ này cho nên cậu không muốn một mình ở lại đây với người khác. Tiêu Kỷ Mặc ngẩng đầu nhìn Trình Kiệt, ánh mắt kia là nói muốn đi theo hắn. Trình Kiệt nghiêm khắc cứng rắn nói thế này:

“Chú phải đi làm, cháu ngồi lại chỗ này đợi chú một lúc”

Tiêu Kỷ Mặc cúi đầu xuống, tuy rằng cậu không nói gì cả nhưng bàn tay vẫn nắm chặt lấy ống quần của Trình Kiệt không có ý định bỏ ra. Tiêu

Khiết cùng với nữ nhân viên họ thấy Tiêu Kỷ Mặc chuẩn bị khóc liền cảm thấy rất đáng thương, hai người họ vốn định nói gì đó nhưng lại thôi.
Trình Kiệt thở dài một hơi:

“Được rồi, lát nữa vào trong không được làm loạn có biết chưa”

Tiêu Kỷ Mặc nghe vậy liền nhanh chóng gật đầu:

“Được ạ”

Thế là Trình Kiệt cứ như vậy mang theo Tiêu Kỷ Mặc vào trong phòng họp. Trình Kiệt cho Tiêu Kỷ Mặc ngồi ở ngay bên cạnh mình, các trưởng phòng ban trong công ty nhìn thấy có một đứa nhỏ ở chỗ này liền nhíu mày nhưng không dám hỏi nhiề. Tống Ngộ Phàm đợi đến khi kết thúc cuộc họp liền đi tới nụng má Tiêu Kỷ Mặc một cái rõi hỏi Trình Kiệt:

“Nhóc này là ai thế này, đừng nói là con trai của cậu nhé”

Tiêu Kỷ Mặc đưa tay kéo tay của Tống Ngộ Phàm xuống rồi nhíu mày đáp:

“Không phải, ba của cháu là Tiêu Dật”

Tống Ngộ Phàm vốn còn đang vui vẻ nói đùa một chút nhưng khi nghe thấy Tiêu Kỷ Mặc nhắc đến tên của Tiêu Dật liền giật mình, gương mặt trở nên ngưng trọng nhìn chằm chằm Tiêu Kỷ Mặc một lúc rồi lại nhìn về phía Trình Kiệt. Tống Ngộ Phàm biết Trình Kiệt mấy năm nay luôn tìm kiếm những người có ngoại hình giống như của Tiêu Dật, lại dạy dỗ bọn họ từng thói quen cho đến cá tính đều phải bắt chước Tiêu Dật, nhưng mà hiện tại Trình Kiệt còn kiếm về một đứa bé, dạy đứa bé đó phải nói như vậy hình như cũng hơi quá rồi:

“A Kiệt, cậu đến bao giờ mới có thể ngừng lại việc này đây?”

Trình Kiệt ngồi ở trên ghế đưa tay chỉ về phía Tiêu Kỷ Mặc rồi bình thản nói cho Tống Ngộ Phàm biết:

“Đứa nhỏ này là con trai của Tiêu Dật đó”

Tống Ngộ Phàm cười khổ:

“Lại là Tiêu Dật nào nữa đây, cậu đối với những người đã trưởng thành kia làm như vậy thì được nhưng đối với một đứa trẻ thì không nên đâu”

Trình Kiệt im lặng không muốn giải thích với Tống Ngộ Phàm, Tống Ngộ Phàm quay sang phía Tiêu Kỷ Mặc hạ giọng hỏi:

“Nhóc này cháu tên gì, ba của cháu là ai, chú sẽ đưa cháu về”

Tiêu Kỷ Mặc thành thật đáp:

“Cháu tên là Tiêu Kỷ Mặc, Kỷ trong kỷ niệm, Mặc trong trầm mặc, ba của cháu tên là Tiêu Dật, nhà của cháu ở số 4 đường X Thiên Tân”

Tống Ngộ Phàm nửa tin nửa ngờ, không rõ đứa nhỏ kia có phải là bị Trình Kiệt tẩy não rã hay không nhưng mà nhìn qua biểu hiện của Tiêu Kỷ Mặc không giống như đang nói dối”

Trình Kiệt đứng dậy muôn rời đi:

“Được rã Kỷ Mặc, chúng ta đi thôi”

Tống Ngộ Phàm vốn định hỏi thêm nữa nhưng Trình Kiệt đã nhanh chóng dẫn Tiêu Kỷ Mặc rời đi rã. Trình Kiệt đưa Tiêu Kỷ Mặc vào trong phòng làm việc của mình, hắn vẫn còn một số chuyện cần phải giải quyết nữa, Tiêu Kỷ Mặc ngã ở trên ghế sô pha nhỏ giọng nói với Trình Kiệt:

“Chú gọi điện thoại cho ba cháu được không, cháu muốn nói chuyện với ba của cháu”

Trình Kiệt không nhìn Tiêu Kỷ Mặc, hắn còn đang bận giải quyết công việc trước mắt:

“Buổi tối sẽ gọi, hiện tại ba của cháu đang làm việc cho nên không thể gọi”

Tiêu Kỷ Mặc rất nhớ Tiêu Dật, cậu cũng rất sợ Trình Kiệt, bởi vì Trình Kiệt lúc nào cũng nghiêm khắc với cậu, hắn chưa bao giờ mỉm cười thân thiện với cậu. Đúng lúc này cánh cửa phòng làm việc của Trình Kiệt mở ra, Lâm Chí Huyện tự nhiên tiến vào bên trong:

“Trình Kiệt chúng ta...”

Lâm Chí Huyền nói đến đây liền dừng lại vì cậu thấy trong phòng còn có một đứa nhỏ khác:

“Trình Kiệt, đứa nhỏ này là ai đây?”

Trình Kiệt không nhìn Lâm Chí Huyền lấy một cái, hắn vẫn tập trung muốn giải quyết công việc thật nhanh, ngẫm lại cả cuộc đời này người khiến cho Trình Kiệt dừng lại toàn bộ công việc để ngẩn daze nhìn tới cũng chỉ có duy nhất Tiêu Dật mà thôi:

“Hôm nay tôi không đi ăn cùng cậu được, tôi có việc bận rã”

Lâm Chí Huyền cảm thấy mấy ngày nay Trình Kiệt rất lạnh nhạt với cậu, hắn hôm trước không biết biến đâu mất cả một ngày, ngay cả điện thoại cũng không chịu mở máy. Lâm Chí Huyền trong lòng bắt đầ lo lắng, cậu nhìn đứa nhỏ ngồi trên ghế sô pha kia rã lại nhìn Trình Kiệt hỏi:

“Trình Kiệt, đứa nhỏ này là ai thê?”

Trình Kiệt không cảm xúc đáp:

“Con của một người quen”

Lâm Chí Huyền gấp gáp:

“Trình Kiệt có phải anh có người khác rã hay không?”

Trình Kiệt nhíu mày hơi dừng lại động tác một chút ngẩn daze nhìn Lâm Chí Huyền. Lâm Chí Huyền giật mình khi nhìn thấy ánh mắt không vừa lòng kia của Trình Kiệt, cậu vội vã đi dà chỉnh lại cảm xúc, cố gắng nở nụ cười sửa lời:

“Trình Kiệt, ý của em là g`ần đây chúng ta không cùng nhau dùng bữa, cho nên ngày hôm nay hai chúng ta đi ăn được hay không?”

Trình Kiệt im lặng một lúc r`õ gật đầu:

“Được r`õ, một lát nữa tôi sẽ đưa cậu đi ăn”

Lâm Chí Huy`en kiên nhẫn ng`ăi xuống ghế sô pha bên cạnh Tiêu Kỷ Mặc, cậu muốn lên tiếng nói chuyện với Tiêu Kỷ Mặc nhưng lại sợ làm ảnh hưởng đến Trình Kiệt cho nên trước sau vẫn ng`ăi im lặng không dám nói nữa.

Ba người trong phòng làm việc bảo trì im lặng, ngoài tiếng lách cách phát ra từ bàn phím máy tính thì không có bất cứ tiếng động gì nữa cả. Tiêu Kỷ Mặc muốn đi tè nhưng lại không dám nói với ai, sau đó cậu nhịn không nổi nữa liền lên tiếng:

“Cháu bu`on tè”

Trình Kiệt nhìn về phía Lâm Chí Huy`en:

“Cậu giúp tôi đưa nó đi đi”

Lâm Chí Huy`en dắt Tiêu Kỷ Mặc đến nhà vệ sinh, lúc chỉ có hai người ở đó Lâm Chí Huy`en liền hỏi Tiêu Kỷ Mặc:

“Cháu tên gì?”

Tiêu Kỷ Mặc đang đợi Lâm Chí Huy`en cởi quần giúp cho mình:

“Cháu tên Tiêu Kỷ Mặc, Kỷ trong kỷ niệm, Mặc trong tr`ầm mặc”

Lâm Chí Huy`en cúi người kéo quần xuống cho Tiêu Kỷ Mặc:

“Ba mẹ cháu tên gì?”

Tiêu Kỷ Mặc vừa đứng tè vừa trả lời:

“Ba cháu tên Tiêu Dật, mẹ cháu tên Thẩm Tiểu Thúy”

Lâm Chí Huy vẫn nghe vậy thầm thở phào một hơi, đứa nhỏ này có cha có mẹ cho nên không thể nào có chuyện nó là con của Trình Kiệt được. Tiêu Kỷ Mặc đi tè xong liền kéo lấy tay của Lâm Chí Huy:

“Chú có thể gọi điện cho ba của cháu được không, cháu muốn nói chuyện với ba của cháu”

Lâm Chí Huy vẫn từ trong túi quần lấy ra điện thoại của mình:

“Vậy đọc số của ba cháu qua đây”

Tiêu Kỷ Mặc lắc đầu:

“Cháu không biết”

Lâm Chí Huy vẫn hả một tiếng:

“Nếu như cháu không biết thì làm sao chú có thể giúp cháu đây”

Tiêu Kỷ Mặc cúp mắt buồn bã, Lâm Chí Huy vẫn đành dắt tay Tiêu Kỷ Mặc trở vào trong nói với Trình Kiệt:

“Trình Kiệt, đứa nhỏ này nói muốn gọi điện thoại cho ba của nó, anh giúp nó gọi đi”

Trình Kiệt dừng lại động tác nhíu mày nhìn về phía Tiêu Kỷ Mặc, Tiêu Kỷ Mặc bắt gặp ánh mắt đáng sợ kia của Trình Kiệt liền cúp mắt nhanh chóng chạy về phía sau lưng Lâm Chí Huy vẫn tránh. Lâm Chí Huy vẫn vẫn còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra thì Trình Kiệt đã lạnh giọng nói với cậu một câu thế này:

“Cậu ít lo chuyện bao đồng thôi”

Trình Kiệt ngồi làm việc một lúc liền đưa Tiêu Kỷ Mặc và Lâm Chí Huy vẫn đi ăn. Tiêu Kỷ Mặc vẫn chưa thể dùng bữa, ngay cả việc tự xúc cơm

cũng gặp khó khăn, Trình Kiệt vốn định mặc kệ đứa nhỏ này nhưng mà hắn cuối cùng vẫn ngã ở một bên giúp Tiêu Kỷ Mặc một tay.

“Qua đây, chú giúp cháu” Trình Kiệt cầm lấy thia nhỏ xúc một chút cơm rã đặt ở bên miệng của Tiêu Kỷ Mặc.

Tiêu Kỷ Mặc từ trước đến giờ chưa có ăn thức ăn ngon như thế này cho nên hôm nay ngã ăn cũng đặc biệt ngoan ngoãn, lúc Trình Kiệt đút cơm cho cậu ăn còn cố gắng há miệng thật lớn, nhai nhai nuốt nuốt trôi xuống cổ họng. Lâm Chí Huy vẫn nãy giờ vẫn luôn âm thầm quan sát thái độ cùng hành động của Trình Kiệt, bảnh thân cậu cũng bắt đầu có một dự cảm gì đó không lành.

Buổi chiều ngày hôm ấy sau khi tan tầm, Trình Kiệt quả thật đúng như lời hứa đưa Tiêu Kỷ Mặc đến công viên giải trí cưỡi ngựa gỗ. Tiêu Kỷ Mặc nắm tay Trình Kiệt đứng ở trước vòng xoay lớn kia một hã cũng không chịu ngã lên đó, Trình Kiệt cảm thấy kỳ quái liền hỏi cậu:

“Không muốn cưỡi ngựa gỗ sao?”

Tiêu Kỷ Mặc lắc đầu, Trình Kiệt thấy Tiêu Kỷ Mặc có vẻ như sợ mình liền ngã xổm xuống bên cạnh cậu hạ giọng nói:

“Vậy có muốn chơi cái gì khác ở chỗ này hay không?”

Tiêu Kỷ Mặc lại lắc đầu, trời càng tối thì cậu lại càng nhớ Tiêu Dật hơn, cậu từ trước đến nay chưa bao giờ xa ba của mình lâu như thế. Trình Kiệt có lẽ đoán ra được Tiêu Kỷ Mặc đang nhớ tới Tiêu Dật cho nên liền dẫn cậu rời khỏi công viên giải trí, lúc hai người ngã vào trong xe rã Trình Kiệt liền mang điện thoại ra gọi cho Tiêu Dật.

Tiêu Dật ở bên này chạy khắp nơi tìm Tiêu Kỷ Mặc, cậu có nhở một số người trong thôn đi tìm giúp cũng không có tin tức gì cả, nếu như Tiêu Kỷ Mặc quả thật có việc gì cậu cũng không biết phải ăn nói với Thẩm Tiểu Thúy nữa. Tiêu Dật tự trách bản thân mình ngày hôm qua đã không đến đón Tiêu Kỷ mặc, nếu như cậu đến đón Tiêu Kỷ Mặc trở về, dỗ dành khỉ con kia một chút thì Tiêu Kỷ Mặc sẽ không đột nhiên mất thích như thế

này. Tiêu Dật ngã ở trên ghế sô pha mệt mỏi thất thẫn, đúng lúc này điện thoại của cậu liền reo lên, Tiêu Dật không cần xem là ai gọi tới đã ngay lập tức bắt máy, đâu dây bên kia rất nhanh truyền tới tiếng khóc của trẻ con:

“Ba ơi...”

Tiêu Dật gấp gáp đến độ đứng bật dậy:

“Khỉ con, con đang ở đâu thê?”.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân
dtv-ebook.com

Chương 130: Nhà Cháu Ở Số 27 Đường Z Bắc Kinh

Tiêu Kỷ Mặc vừa nghe thấy giọng nói của Tiêu Dật liền không kìm được xúc động, cậu rất nhớ ba của mình từ đó đến giờ cậu chưa rời xa ba của mình lâu như thế cả:

“Ba ơi, khi nào ba mới tới?”

Tiêu Dật ở bên này sốt ruột lo lắng:

“Khỉ con, con đang ở đâu thê?”

Tiêu Kỷ Mặc liên tục hỏi Tiêu Dật sắp lên với cậu hay chưa, thế cho nên những lời Tiêu Dật hỏi cậu đều không trả lời. Tiêu Dật cố gắng trấn an Tiêu Kỷ Mặc:

“Khỉ con, con đừng khóc, con hiện tại đang ở đâu?”

Tiêu Kỷ Mặc nức nở, giọng nói nghẹn ngào nhìn về phía vòng xoay ngựa gỗ kia:

“Ngựa gỗ...”

Tiêu Dật không hiểu Tiêu Kỷ Mặc nói gì cả, cậu cố gắng hỏi lại thật kỹ:

“Kỷ Mặc, con đi cùng ai thê?”

Tiêu Kỷ Mặc liếc nhìn sang phía Trình Kiệt:

“Là chú bảo vệ ở trường a”

Tiêu Dật nhúi mà:

“Bảo vệ ở trường?”

Tiêu Kỷ Mặc mếu máo:

“Ba ơi ngày mai ba lên sớm có được không, con rất nhớ ba”

Trình Kiệt đưa tay giật lấy điện thoại của Tiêu Kỷ Mặc đưa lên tai nghe:

“Tiêu trưởng thôn...”

Tiêu Dật giật mình khi nghe thấy giọng nói của Trình Kiệt, Trình Kiệt thấy đối phương đột nhiên im lặng liền nhếch môi tiếp lời:

“Đứa nhỏ này tôi vừa nhìn liền cảm thấy thích thú nên đưa nó đi chơi một chút, đến bây giờ mới chợt nhớ ra rằng còn chưa nói cho Tiêu trưởng thôn một tiếng”

Tiêu Dật có dự cảm không lành, Tiêu Kỷ Mặc vừa mới rã gọi điện cho hắn cứ khóc mãi như vậy, hơn nữa Trình Kiệt không có cái gì là không dám làm cả cho nên Tiêu Dật hiện tại vô cùng gấp gáp, tay nhỏ nắm chặt lấy điện thoại cũng tự động run rẩy:

“Trình Kiệt...”

Trình Kiệt lạnh giọng không còn mang theo sự châm biếm như lúc đài nữa:

“Gọi Trình tổng”

Tiêu Dật ngừng lại, trong giây phút kia trái tim cậu giống như không hoạt động nữa vậy, cậu đến bây giờ cũng không được phép gọi tên của hắn nữa rã:

“Trình tổng, anh rõt cuộc muốn gì, anh muốn gì cứ nói thẳng ra đi”

Trình Kiệt đáp thế này:

“Đương nhiên tôi muốn cậu...”

Tiêu Dật im lặng, Trình Kiệt ở bên này cũng im lặng, sự im lặng đó không biết duy trì trong bao nhiêu lâu, đài dây bên kia chỉ nghe thấy được tiếng thở nhẹ của đối phương.

“Muốn cậu không bỏ trốn trước khi trả đủ số tiền kia cho công ty chúng tôi” Vết sau của Trình Kiệt vốn không phải như vậy, nhưng hắn hiện tại lại chính miệng nói ra những lời như thế.

Tiêu Dật có vẻ rất ngượng ngùng, không phải là vẻ ngượng ngùng khi cậu và hắn từng quen biết nhau, mà là vẻ ngượng ngùng khi cậu nghe thấy được hắn nói ra câu đó, ngượng ngùng khi nghĩ rằng chuyện cậu và hắn có thể hay không sẽ trở về tốt đẹp giống như lúc trước:

“Chúng tôi sẽ trả đủ số tiền đó cho nên anh có thể yên tâm, còn về Kỷ Mặc ngày mai tôi sẽ lên đón nó về”

Tiêu Dật còn đang định nói tiếp thì đài dây bên kia đã ngắt rã, Tiêu Kỷ Mặc nãy giờ luôn ngoan ngoãn ngồi đợi Trình Kiệt nói chuyện xong để cho cậu có thể tiếp tục nói chuyện với ba mình một chút, nhưng mà Trình Kiệt thế nhưng lại rất nhanh đã tắt điện thoại cất vào túi áo. Tiêu Kỷ Mặc lại òa khóc:

“Cháu muốn nói chuyện với ba của cháu”

Trình Kiệt nhíu mày, đứa nhỏ này tại sao lại khóc như vậy, khóc đến mức hắn cũng phải đau đài rã:

“Ngày mai nói, ba cháu nói ngày mai lên”

Tiêu Kỷ Mặc đưa hai tay lên mặtぬ:

“Cháu muốn nói chuyện với ba của cháu thêm một chút nữa hu hu”

Trình Kiệt trực tiếp đánh gãy lời nói kia, hắn nghiêm giọng:

“Không được!”

Tiêu Kỷ Mặc khóa oa oa đến đáng thương, cả ngày hôm nay khóc nheo đến mức đôi mắt kia cũng lớn hơn một chút rã. Trình Kiệt trực tiếp khởi động xe rời khỏi công viên giải trí trở về nhà của mình, Tiêu Kỷ Mặc rất sợ Trình Kiệt, khóc loạn một lúc không thấy hắn để ý đến mình liền phải ngừng khóc, thân thể bé nhỏ nức nở ngã co lại một chốc. Trình Kiệt lúc này mới chịu lên tiếng:

“Kỷ Mặc, chuyện ngày hôm nay không được kể cho ba cháu biết, coi như là bí mật của chúng ta đi”

Tiêu Kỷ Mặc quay lưng lại với Trình Kiệt, giọng nói khàn khàn vì cố họng đau rát:

“Cháu sẽ nói với ba của cháu chú là người xấu”

Trình Kiệt dừng xe lại trước một cửa tiệm bán kem nổi tiếng trong thành phố, hắn không muốn để cho Tiêu Dật biết hắn ngày hôm nay bị coi là ngược đãi con trai cậu:

“Nếu như cháu không nói như vậy cháu sẽ mua cho cháu thật nheo kem ngon, nếu như cháu nói cháu nhất định sẽ bỏ cháu lại chỗ này mặc kệ cháu, cháu sẽ không gặp được ba của cháu đâu”

Tiêu Kỷ Mặc nghe thấy bị bỏ rơi liền sợ hãi khóc lớn lên nữa:

“Ô ô... cháu là người xấu”

Trình Kiệt vươn tay về phía Tiêu Kỷ Mặc mở cửa xe ra giả bộ nhấc cậu xuống, Tiêu Kỷ Mặc thấy vậy thì nắm chặt lấy tay của Trình Kiệt lắc lắc đau nức nở:

“Cháu sẽ không nói... không nói cho ba...”

Trình Kiệt thở dài, hắn không cố ý dọa nạt Tiêu Kỷ Mặc nhưng chẳng qua là vì hắn từ trước tới nay không biết dỗ dành trẻ con cho nên hiện tại đành phải dùng phương pháp cứng rắn như thế:

“Được r āi, cháu sẽ mua cho cháu một ly kem”

Tiêu Kỷ Mặc bây giờ không có hứng thú ăn kem nữa, cậu rất sợ Trình Kiệt chỉ muốn thật nhanh được ba của mình ôm lấy mà thôi. Trình Kiệt mở cửa xe cho Tiêu Kỷ Mặc, đứa nhỏ kia đi được vài bước lại nãc lên một cái đến đáng thương, cuối cùng Trình Kiệt vẫn là phải thở dài một hơi trực tiếp cúi người bế cậu trên tay tiến vào cửa hàng kem lớn phía trước mặt. Trình Kiệt trầm tĩnh bước đi, Tiêu Kỷ Mặc một đường nức nở, khóc đến mức Trình Kiệt cũng phải cảm thấy phiền phức:

“Kỷ Mặc, cháu rốt cuộc khóc cái gì mà khóc hả?”

Tiêu Kỷ Mặc mím chặt hai môi lại cố gắng không cho tiếng khóc kia phát ra, Trình Kiệt lại bế Tiêu Kỷ Mặc đi đến đứng ở trước một quầy kem rất lớn, trong tủ kính trưng bày vô số những ly kem lớn nhỏ đủ màu sắc, hương vị khác nhau, nhân viên bán hàng là một người phụ nữ còn trẻ vừa thấy bộ dạng của hai người liền nghĩ là bố con, xem đứa trẻ kia đang nức nở liền tưởng rằng nó đang giận dỗi bố mình:

“Tiên sinh, tôi có thể giúp gì cho anh?”

Trình Kiệt vẫn bế Tiêu Kỷ Mặc ở trên tay, nếu như đứa nhỏ này không phải là con trai của Tiêu Dật thì hắn đã không phí sức đón cậu về, còn cố gắng chịu đựng sự phiền phức này r āi:

“Kỷ Mặc, cháu muốn ăn cái gì?”

Tiêu Kỷ Mặc nãc cục lắc đài không nói, nữ nhân viên bán hàng có lẽ đã gặp qua nhiều tình huống như vậy cho nên dễ dàng xử lý tình huống:

“Người bạn nhỏ này, cửa hàng chúng tôi ngày hôm nay có kem mặt gấu ăn rất là ngon, cháu có muốn nhìn thử hay không?”

Tiêu Kỷ Mặc không có ý định quay lại nhìn tủ kính kem kia đã lắc đài mếu máo, nhân viên bán hàng giữ thái độ hòa nhã kiên nhẫn dỗ dành Tiêu Kỷ Mặc:

“Như vậy kem bảy màu có kẹo dẻo cháu có muốn xem hay không?”

Tiêu Kỷ Mặc lại lắc đài, cậu hiện tại chỉ muốn vènha cùng ba của mình mà thôi. Nhân viên bán hàng nâng giọng hỏi tiếp:

“Vậy có một loại kem bảo bối, nhìn giống như là đám mây vậy, cháu nhất định là chưa từng nhìn thấy đâu”

Tiêu Kỷ Mặc nãc một cái chầm quay đài lại phía sau liếc nhìn, lúc nhìn thấy một tủ kính có rất nhiều kem lì ên vô cùng bất ngờ, cậu từ đó đến giờ chưa từng thấy chỗ nào bán nhiều kem như vậy:

“Kem bảo bối... là như thế nào a?”

Nữ nhân viên bán hàng hạ thấp giọng giả bộ như là chỉ nói cho một mình Tiêu Kỷ Mặc biết thôi:

“Là kem đám mây bảo bối, nhưng chỉ dành cho những đứa trẻ ngoan mà thôi, ai khóc nhẹ kem đám mây lì ên sẽ tự động trốn đi”

Tiêu Kỷ Mặc nghe vậy lại tò mò, mọi sự chú ý của cậu dễ dàng bị nữ nhân viên bán hàng kia thu hút, lúc này cậu lì ên làm ra một hành động rất tự nhiên chính là cúi đài xuống mang nước mắt cùng nước mũi lau ở trên áo sơ mi của Trình Kiệt:

“Cháu không khóc...”

Trình Kiệt trợn trừng mắt nhìn Tiêu Kỷ Mặc chằm chằm, có đi êu đứa nhỏ kia từ đài đến cuối lại chỉ luôn để ý tới lời nói của nữ nhân viên bán hàng kia mà thôi. Trình Kiệt đặt Tiêu Kỷ Mặc đứng xuống dưới sàn, theo sự chỉ dẫn của nhân viên bán hàng kia đi tới nơi làm kem, Tiêu Kỷ Mặc đứng ở trước người đang làm kem hai mắt mở lớn, gương mặt cũng dán sát vào mặt kính ngăn cách phía trước kia, xem ra đứa nhỏ này đang rất hứng thú.

Trình Kiệt đưa Tiêu Kỷ Mặc ra bàn ngã, lúc ly kem kia được mang lên Tiêu Kỷ Mặc lì ên vô cùng phẫn khích cứ ngã nhập nhổm không an phận,

ly kem căn bản không nhìn thấy kem đâu cả chỉ có một tảng hơi dày bốc lên. Trình Kiệt nhân cơ hội này liền nhắc nhở Tiêu Kỷ Mặc một chút:

“Kỷ Mặc, ngày mai ba của cháu tới cháu phải nói cháu ở chỗ này rất vui”

Tiêu Kỷ Mặc lén nhìn Trình Kiệt, sau một hồi do dự cuối cùng cũng chịu nói ra:

“Cô giáo dạy nói dối là không tốt đâu”

Trình Kiệt trầm giọng dọa nạt Tiêu Kỷ Mặc:

“Nếu như cháu không nghe lời chú liền mang ba của cháu thả vào ly kem này, sau đó cháu không thể gặp ba của cháu nữa”

Tiêu Kỷ Mặc giật mình退回 lùi vào trong góc, một bộ dáng sợ sệt nhìn ly kem đang bốc ra khói trắng kia:

“Chú đừng làm như vậy, ngày mai cháu sẽ nói theo lời chú”

Trình Kiệt liếc nhìn Tiêu Kỷ Mặc dò xét:

“Cháu mà lén nói cho ba cháu biết, cháu cũng sẽ biết đấy, nếu như cháu mà nói ra thì chú sẽ thả ba cháu vào ly kem này”

Tiêu Kỷ Mặc lại chuẩn bị mếu máo:

“Cháu đã biết”

Trình Kiệt thấy Tiêu Kỷ Mặc lại muốn khóc nữa liền ngăn lại:

“Được rồi đừng có khóc nữa, ăn kem đi”

Tiêu Kỷ Mặc lắc đầu, cậu là bị Trình Kiệt làm cho sợ hãi ly kem này rồi. Trình Kiệt hướng phục vụ đổi cho Tiêu Kỷ Mặc một ly kem hình mặt gấu nhỏ rất đáng yêu:

“Kỷ Mặc, sau này chúng ta sẽ sống cùng nhau cho nên cháu không cần phải sợ hãi chú”

Tiêu Kỷ Mặc nhíu mày:

“Sống cùng nhau?”

Trình Kiệt gật đầu:

“Đúng thế, ngày mai chú sẽ làm thủ tục nhập học cho cháu, cháu sẽ chuyển tới trường mẫu giáo ở gần nhà chú”

Tiêu Kỷ Mặc lắc đầu:

“Không thể nào, nhà của cháu ở số 4 đường X Thiên Tân, từ nhà của cháu tới trường mẫu giáo sẽ đi mất bốn mươi sáu bước chân nhỏ”

Trình Kiệt nhắc lại:

“Nhà của cháu ở số 27 đường Z Bắc Kinh, từ nhà cháu tới trường mẫu giáo không cần phải đi bộ, ngồi xe ô tô chớp mắt 10 lát là tới nơi”

Tiêu Kỷ Mặc vẫn không thể hiểu được, Trình Kiệt ở bên này tiếp tục dụ dỗ:

“Cháu có thích hồ bơi hay không?”

Tiêu Kỷ Mặc gật đầu, Trình Kiệt lại nói tiếp:

“Nhà chú có một hồ bơi rất lớn, cháu có thích phòng chơi game hay không?”

Tiêu Kỷ Mặc hai mắt sáng lên, Trình Kiệt vừa nhìn qua liền biết đứa nhỏ này khẳng định thích:

“Nếu cháu tới chú sẽ cho cháu một phòng chơi game, cháu có thích chó nhỏ hay không?”

Tiêu Kỷ Mặc reo lên:

“Chó nhỏ sao? Nhà cháu lúc trước có nuôi một con chó nhỏ nhưng nói đột nhiên đi mất không vè, sau đó ba cháu lì èn nói không muốn nuôi nữa”

Trình Kiệt khàn giọng:

“Nhà chú có một con chó nhỏ gọi là Đại Nhân cực kỳ đáng yêu, hơn nữa cũng rất quấn người”

Tiêu Kỷ Mặc cúi đầu ngẫm nghĩ:

“Có thể cho cháu nhìn xem được không?”

Trình Kiệt gật đầu:

“Ăn xong kem chúng ta lì èn trở về nhà xem Đại Nhân”

Tiêu Kỷ Mặc giống như nghĩ ra điều gì đó, gương mặt vốn có một nụ cười hiền hoà lúc này lì èn xuống nhỏ giọng:

“Cháu muốn ba của cháu”

Trình Kiệt ngẩn người, cho đến tận cùng Tiêu Dật có cái gì lại khiến cho ai cũng cần có cậu như vậy. Tiêu Kỷ Mặc trước sau vẫn luôn nhớ tới Tiêu Dật, mặc cho Trình Kiệt có đưa ra lời dụ dỗ thú vị đến bao nhiêu. Bản thân Trình Kiệt hắn cũng đã từng nói Tiêu Dật chính là tất cả của hắn, ngay cả cho đến hiện tại hắn vẫn chưa thể nào buông tha được Tiêu Dật.

“Sẽ như thế nào nếu như cháu ở trong một ngôi nhà có hồ bơi lớn, phòng chơi game, có chó nhỏ lại có luôn ba của cháu, cháu có thích hay không?”

Tiêu Kỷ Mặc nhanh chóng gật đầu:

“Nếu như có ba của cháu, cháu lì èn thích”

Trình Kiệt nhắc lại một lần nữa:

“Cho nên nhà của cháu sau này phải là số 27 đường Z Bắc Kinh đã nhớ rõ hay chưa?”

Tiêu Kỷ Mặc vẫn là muối chắc chắn thêm một lần nữa:

“Sẽ ở cùng ba của cháu sao?”

Trình Kiệt rất nhanh đáp:

“Đúng thế, nói đi nhà của cháu ở đâu?”

Tiêu Kỷ Mặc đồng ý đáp lại:

“Nhà của cháu ở số 27 đường Z Bắc Kinh”

Trình Kiệt đưa Tiêu Kỷ Mặc về nhà của mình, Đại Nhân sớm đã không còn là con chó nhỏ nhanh nhẹn năm nào, lúc này nó vừa mập lại vừa chậm chạp, ngay cả khi nghe thấy tiếng bước chân của Trình Kiệt nó cũng chỉ hơi hơi ngẩng đầu dậy nhìn rồi lại tiếp tục nằm dài ở trên ghế sofa. Đại Nhân phải phải mất một lúc mới có thể nhận ra được có người lạ tiến vào nhà của mình, nó ngẩng dậy gáy gáy liên hồi, Tiêu Kỷ Mặc bị tiếng sủa của Đại Nhân làm cho giật mình nhanh chóng đứng lấp ở phía sau Trình Kiệt, gương mặt non nớt ngó đầu ra nhìn với ánh mắt thích thú nhưng lại e dè không dám tiến lại gần. Trình Kiệt lên tiếng nhắc nhở Đại Nhân:

“Đại Nhân!”

Đại Nhân tuy rằng đáng vẻ chậm chạp nhưng cực kỳ thông minh, Trình Kiệt vừa lên tiếng nó liền ngừng lại không kêu nữa, tiếp tục xoay xoay hai vòng trên ghế sofa rồi lười biếng nằm xuống chuẩn bị ngủ. Tiêu Kỷ Mặc lấp sau lưng của Trình Kiệt lúc này mới từ từ bước ra ngoài, một bộ dáng e dè muốn tiến lại gần Đại Nhân nhưng không dám, Trình Kiệt nhìn thấy hành động nhỏ kia của Tiêu Kỷ Mặc liền hỏi cậu:

“Có phải rất thích hay không?”

Tiêu Kỷ Mặc gật đàu, cậu từ trước đến nay luôn yêu thích những vật nuôi như chó mèo, lúc trước nhà cậu có nuôi một con chó bình thường thôi đã khiến cho cậu thích thú chơi cả ngày với nó mà không chán, huống hồ lúc này trước mặt cậu lại là giống chó tây cực kỳ đáng yêu. Trình Kiệt lợi dụng điệu này ra điệu kiện với Tiêu Kỷ Mặc:

“Ngày mai ở trước mặt ba của cháu tuyệt đối không được nói cháu nhớ ba của cháu, phải nói rằng ở trên đây rất vui vẻ, muốn ở lại đây, nếu như cháu nói như thế thì đêm nay chú sẽ cho cháu ôm Đại Nhân đi ngủ, sau này cũng đêu cho cháu ôm nó ngủ”

Tiêu Kỷ Mặc nhìn Đại Nhân rã lại nhìn về phía Trình Kiệt hai mắt mở lớn ánh lên sự phẫn khích:

“Chú nói thật sao?”

Trình Kiệt gật đàu, kế đó Tiêu Kỷ Mặc lại bắt đàu e ngại:

“Cháu không dám đến gần nó, sợ nó không vui”

Trình Kiệt tiến về phía Đại Nhân ngã xuống bên cạnh nó, Đại Nhân vốn đang nằm ngủ ngon liền lập tức leo lên đùi của hắn nằm xuống:

“Yên tâm, nó không cắn người, cháu có thể lại đây sờ thử”

Tiêu Kỷ Mặc chậm rãi bước tới, lúc đứng ở trước mặt Trình Kiệt rã vẫn còn phải cẩn thận đánh giá một hồi mới dám đưa tay lên chạm thử vào người của Đại Nhân. Đại Nhân quả thật như lời của Trình Kiệt nói, nó rất ngoan ngoãn không cắn người, lúc Tiêu Kỷ Mặc chạm vào người nó nó chỉ xoay đàu lại nhìn một chút rã mặc kệ cậu. Tiêu Kỷ Mặc thích thú ngã xuống ghê sô pha vuốt ve đám lông mềm mượt trên người Đại Nhân, Trình Kiệt nhắc nó qua đặt ở trên đùi cậu chậm rãi hỏi lại một lần nữa:

“Ngày mai cháu nên nói với ba cháu những gì?”

Tiêu Kỷ Mặc từ từ đáp lời:

“Cháu sẽ nói ở trên đây rất vui, muốn ở lại đây”

Trình Kiệt dừng lại một lúc đợi xem Tiêu Kỷ Mặc có nói gì tiếp hay không:

“Vẫn còn thiếu”

Tiêu Kỷ Mặc ngẩng đầu nhìn Trình Kiệt nhỏ giọng:

“Nhưng cháu nhớ ba của cháu, cháu không muốn nói cháu không nhớ ba”

Trình Kiệt nhìn đứa nhỏ bên cạnh, nhìn một lúc lâu vẫn không tìm ra được điểm nào giống với Tiêu Dật cả, ngoại trừ đôi mắt lớn linh động kia, ngoại trừ khuôn miệng nhỏ nhắn kia, ngoại trừ... rất rất nhiều cái ngoại trừ chỉ là hắn không muốn dùng từ ngữ hai người thật sự có điểm giống nhau mà thôi.

“Nói nhà của cháu ở số 27 đường Z Bắc Kinh, cháu nên ghi nhớ địa chỉ này để sau này có bị lạc cũng có thể tự tìm đường về nhà được” Trình Kiệt trả lời giọng

Cho đến thời điểm hiện tại Trình Kiệt vẫn chưa thể trả lời được lý do mà hắn muốn giữ Tiêu Dật ở lại bên cạnh mình là cái gì, hắn luôn tự lừa dối bản thân là hắn muốn cậu phải bồi thường cho hắn, mặc kệ nguyên nhân vì sao Tiêu Dật đột nhiên như vậy hắn cũng sẽ không muốn tìm hiểu nữa, dù sao thì những lời nói vô tình kia cũng là do chính miệng cậu nói ra rồi.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân
dtv-ebook.com

Chương 131: Nuôi Tiếc

Trình Kiệt ngay buổi tối ngày hôm ấy đã có thể hoàn thiện thủ tập nhập học cho Tiêu Kỷ Mặc, thật ra nếu như người khác sẽ phải mất một khoảng thời gian, hơn nữa hắn cũng không có bất cứ giấy tờ gì của Tiêu Kỷ Mặc cả cho nên vội vàng mà nói sẽ không thể nào tự ý nhập học cho cậu được, nhưng mà Trình Kiệt là ai chứ hắn đường đường là tổng giám đốc lớn của Trình thị, vấn đề này nếu như không giải quyết được thì quá là nực cười rã.

Về phía Tiêu Dật sau khi kết thúc cuộc điện thoại với Trình Kiệt liền nhanh chóng báo tin cho ba mẹ Tiêu biết, có điều cậu không nói là Tiêu Kỷ Mặc đã đi cùng với Trình Kiệt lên Bắc Kinh mà chỉ giải thích vòng vo một hồi không nói rõ ràng, mẹ Tiêu gắng hỏi rất nhiều nhưng kết quả vẫn không có câu trả lời thích đáng chỉ có thể âm thầm lo lắng trong lòng mà thôi.

Kể từ lần ấy của 5 năm về trước Tiêu Dật không lần nào tới Bắc Kinh nữa, có rất nhiều lý do Tiêu Dật không muốn quay trở lại Bắc Kinh nhưng lý do lớn nhất của cậu chính là nơi đó có Trình Kiệt, có khoảng thời gian hạnh phúc cũng có khoảng thời gian đau đớn nhất cuộc đời. Tiêu Dật không khi nào ngừng nhớ tới Trình Kiệt, ngay cả lúc đi ngủ nhắm mắt lại ý thức cũng không thể nguôi ngoai về hắn. Ngày mai Tiêu Dật tới Bắc Kinh rã cho nên tâm trạng hiện giờ tránh không được vô cùng hồi hộp, có một chút mong chờ cũng có một chút thất vọng, cậu không dám nghĩ đến những điều mà mình mong chờ kia nhưng thất vọng thì đã như hiện ra rõ ràng trước mắt. Tiêu Dật rất thích Trình Kiệt, sự yêu thích đó đến bây giờ cũng không hề bị giảm đi một chút nào cả, ngay cả từng ấy năm rã không gặp mặt cậu vẫn luôn nhớ đến hắn, nhưng mà Trình Kiệt có còn nhớ cậu

hay không, cuộc sống của hắn sau khi không có cậu có vẻ trôi qua rất vui vẻ thoái mái, những lời hắn hôm ấy nói ở trong phòng làm việc của Lệnh Bắc Hải cậu không sao quên được, nhớ lại vẫn còn cảm thấy tâm can khó chịu vô cùng.

Buổi sáng hôm sau Tiêu Dật đón chuyến xe sớm nhất tới Bắc Kinh, cậu không mang theo bất cứ đồ đạc gì cả bởi vì nghĩ mình chỉ lên đón Tiêu Kỷ Mặc sẽ trở về ngay. Tiêu Dật trải qua gần ba tiếng đồng hồ liền xuống xe, cậu đi tới Trình thị đứng ở trước cánh cửa lớn này một lúc lâu vẫn không có đủ can đảm để bước vào, hình ảnh trong quá khứ giống như một cơn sóng đánh ập tới đại não của cậu, quá mức hỗn độn cùng bất ngờ khiến cho cậu không sao phòng bị được. Tiêu Dật nhớ Trình Kiệt mỗi buổi trưa đều phải dùng bữa cùng với cậu, cậu nhớ hắn sẽ cố tình muộn cùng cậu bước ra ngoài nhưng cậu lại kiên quyết nói muốn hắn đi trước, một lúc sau cậu mới bước theo bởi vì cậu e sợ những người trong công ty sẽ biết mối quan hệ giữa cậu và hắn. Tiêu Dật cứ thất thà đứng ở đó rất lâu, đến khi có một cậu thanh niên đi qua còn ngoái lại phía sau nhìn cậu giống như nghĩ cậu là một người xấu, Tiêu Dật giật mình nhanh chóng mang điện thoại ra hít một hơi nhẫn tới số của Trình Kiệt, giây phút chuông điện thoại vang lên những tiết tủy báo hiệu cho việc cuộc gọi đang được kết nối, Tiêu Dật lúc ấy như ngừng thở kiên nhẫn đợi người bên kia đàm thoại bắt máy, nhưng mà gọi một cuộc ai đó cũng không có ý định tiếp nhận cuộc gọi này. Tiêu Dật khó xử cậu sợ Trình Kiệt đang họp hoặc có việc bận gì quan trọng nên không dám gọi thêm, cậu tiến lên đi về phía quầy tiếp tân hướng nữ nhân viên kia nói:

“Xin hỏi Trình tổng có ở đây không?”

Nữ tiếp tân kia nhìn Tiêu Dật một lượt sau đó hỏi:

“Anh có hẹn trước hay không?”

Tiêu Dật lắc đầu:

“Không có, nhưng mà phiền cô nói với Trình tổng một tiếng tôi là Tiêu Dật thì anh ấy sẽ biết”

Nếu như là lúc trước cậu cho dù không có thẻ nhân viên cũng có thể tự ý ra vào nơi này, thản nhiên sử dụng thang máy của tổng giám đốc lớn kia, nhưng bây giờ thì khác r ất mấy đặc quyền đó không dành cho cậu nữa. Nữ tiếp tân nhấn điện thoại bàn trao đổi một chút, sau đó rất nhanh cô ấy liền cúp máy nói với Tiêu Dật thế này:

“Trình tổng hiện tại đang có việc bận nói cậu ng ồi đợi anh ấy một chút”

Tiêu Dật gật đầu đi tới ghế sofa ở phía trước ng ồi đợi.

...

“Trình Kiệt, gọi em tới có việc gì sao?” Lâm Chí Huy ền mở cửa phòng làm việc của Trình Kiệt bước vào

Trình Kiệt vẫn đang xem một số văn kiện:

“Ng ồi đó đi, hôm nay không cần xuống phòng tập”

Lâm Chí Huy ền nghe vậy trong lòng rất vui vẻ, rất ít khi Trình Kiệt chủ động nói cậu ở trong phòng hắn cả ngày như thế:

“Là thật sao... anh không sợ người khác sẽ nghi ngờ hả?”

Trình Kiệt liếc nhìn Lâm Chí Huy ền một cái r ồi lại tiếp tục cúi đầu xem văn kiện:

“Ngày hôm nay có tiệc mừng công ở khách sạn Hoa Lợi, tôi dẫn cậu đến chỗ đó để cho cậu tạo lập quan hệ một chút”

Lâm Chí Huy ền mỉm cười:

“Cám ơn anh”

Kế đó b ầu không khí lại trở về sự im lặng nguyên trạng, Lâm Chí Huy ền nằm ở trên ghế sofa nghịch điện thoại chán r ất liền bu ồn ngủ, cuối cùng cứ như thế mà thoái mái nhắm mắt man.

Ba tiếng trôi qua r ồi Tiêu Dật sot ruột đứng dậy đi v ề phía tiếp tân nọ hỏi một l ần nữa:

“Xin lỗi, phiền cô có thể báo lại cho Trình tổng một l ần nữa được hay không?”

Nữ tiếp tân gật đ ầu, mang điện thoại bàn nhấn ba dãy số thông báo lại với người bên kia đ ầu dây r ồi lại cúp điện thoại:

“Trình tổng đã xong việc, cậu hiện tại có thể trực tiếp lên văn phòng của anh ấy”

Tiêu Dật bước vào trong thang máy, cậu đi thang máy dành cho nhân viên, một lát nữa thôi là cậu sẽ phải đối diện với Trình Kiệt, đối diện với sự lạnh nhạt của hắn, Tiêu Dật cậu không dám hy vọng gì khi mà cả chỉ muốn nhanh chóng kết thúc đón Tiêu Kỷ Mặc r ồi trở v ề mà thôi.

Không biết Tiểu Khiết có còn làm ở đây hay không nhưng mà vị trí thư ký của cô ấy hiện tại không có ai ng ồi cả, Tiêu Dật hít một hơi r ồi đưa tay lên khẽ gõ cửa, khoảng vài giây sau đó bên trong l iên có tiếng tr ầm khàn truy ền ra:

“Vào đi”

Tiêu Dật mở cửa tiến vào, có n ầm mơ cũng không nghĩ tới sẽ có ngày cậu một l ần nữa tiến vào căn phòng này, có đi ều trong căn phòng này lại không chỉ có riêng mình Trình Kiệt mà còn có một người khác đang nằm ngủ trên ghế sofa. Hình ảnh này thật là quen thuộc, đáng tiếc rằng người nằm ở trên ghế sofa năm nào không phải là cậu nữa mà là một người thanh niên khác r ồi, Tiêu Dật cố gắng không muốn để ý tới người đang ngủ kia cậu hướng Trình Kiệt nói:

“Tôi tới để...”

Trình Kiệt nhìn chằm chằm Tiêu Dật, đôi mắt ấy hiện rõ sự thăm dò đánh giá, sau đó hắn không để cho cậu nói hết câu đã trực tiếp cắt ngang lời nói của cậu r ồi:

“Nhỏ tiếng một chút, trong phòng có người đang ngủ”

Tiêu Dật cõi lòng chưa sót, sống mũi cũng cay cay, cậu nắm chặt hai tay rít hít một hơi thật sâu, bản thân cậu hiện tại ngay cả tư cách để khó chịu cũng không có chứ đừng nói là tức giận. Tiêu Dật cố gắng hạ thấp giọng xuống khe khẽ:

“Tôi tới để đón Kỷ Mặc”

Trình Kiệt ngoắc tay:

“Phiền Tiêu trưởng thôn tới gần đây một chút, bởi vì trong phòng có người rất quan trọng với tôi đang ngủ cho nên chúng ta cần nói chuyện với nhau nhỏ một chút”

Tiêu Dật trái tim đau quá, cậu chỉ muốn mở cửa chạy thật nhanh khỏi chỗ này, tưởng chừng rằng cậu có thể chịu đựng được sự lạnh nhạt của hắn, chịu đựng được sự ghét bỏ của hắn đã là cực hạn rồi, nhưng không ngờ hiện tại vẫn còn phải chịu đựng thêm sự quan tâm của hắn dành cho người khác, vì người khác mà không cần quan tâm đến cậu. Tiêu Dật chậm rãi bước tới trước bàn làm việc của Trình Kiệt kiên nhẫn lặp lại một lần nữa:

“Kỷ Mặc...”

Trong ánh mắt của Trình Kiệt có một tia phức tạp thoáng qua, Tiêu Dật cũng nhận ra được điều này nhưng cậu đến tận cùng luôn trốn tránh ánh nhìn của hắn cho nên cậu không thể biết được hắn rốt cuộc đang nghĩ cái gì trong đầu:

“Tiêu trưởng thôn cứ yên tâm, đứa nhỏ kia tôi chăm sóc rất tốt, có điều Tiêu trưởng thôn cũng nên cảm ơn tôi vì đã chăm sóc con trai cậu thời gian này chứ, cứ như vậy mà rời đi có phải là không được đúng cho lắm nhỉ?”

Tiêu Dật có điểm bối rối, bởi vì cậu không muốn làm phiền Trình Kiệt và người kia cho nên mới nhanh chóng nói vào vấn đề chính để rời đi ngay, xem ra người đàn ông này thật sự muốn làm khó cậu:

“Cám ơn Trình tổng đã giúp tôi chăm sóc Kỷ Mặc”

Trình Kiệt đứng dậy bước tới gần về phía Tiêu Dật, Tiêu Dật bất an muốn tránh cậu lùi lại phía sau một bước, Trình Kiệt lại tiến lên phía trước một bước, đến khi Tiêu Dật bị ép vào góc tường không có đường lui rẽ thì Trình Kiệt liền đưa hai tay chống ở trên tường chặn cậu lại ở giữa. Trình Kiệt nghiêng đầu ghé sát vào cổ của Tiêu Dật, Tiêu Dật vội quay đầu sang một bên gấp gáp muốn ngăn lại:

“Trình tổng, anh muốn làm gì?”

Trình Kiệt dừng lại tham luyến hít một hơi thật sâu ở trên cổ của Tiêu Dật, từng mùi hương từng hơi thở này khiến cho hắn rơi vào mê loạn nhung nhớ, hắn đã nói Tiêu Dật giống như một thứ thuốc an thần của hắn, nếu như có cậu ở bên cạnh liền có thể bình ổn, nhưng không có cậu liền sẽ nổ tung, quãng thời gian 5 năm nay hắn chưa từng uống thêm bất cứ một viên thuốc an thần nào cả, đến hiện tại quả thật nhớ đến cả người bức bối rẽ:

“Tôi hôm nay có một buổi tiệc mừng công, nhưng trong người có chút mệt, thư ký của tôi lại không đi làm, em ấy lại không uống được rượu, chỉ bằng Tiêu trưởng thôn tối nay đi cùng tôi, thay tôi đỡ rượu có được không?”

Trình Kiệt đương nhiên phải biết rằng cậu không uống được rượu, thế mà hiện tại hắn liền đưa ra một lời đề nghị như thế, hơn nữa còn nhắc đến một người khác nữa khiến cho trái tim cậu giống như là có vô số mũi dao đâm tới. Tiêu Dật cố gắng khắc chế mọi thứ, cậu chậm rãi lên tiếng khước từ:

“Trình tổng, tôi cũng không thể uống rượu”

Trình Kiệt lại ép chặt Tiêu Dật vào góc tường, Tiêu Dật giật nảy cả người khi cảm nhận được thứ nóng cứng đang chạm vào đũng quần của mình, hơn nữa trong hơi thở kia của đối phương cũng mang theo sự nóng. Trình Kiệt mang gương mặt sát gần gương mặt của Tiêu Dật, giọng nói trầm khàn từ từ nói ra:

“Cậu sao lại không uống được rượu chứ? Đến chính bản thân tôi đây cũng bị say trước cậu cơ mà”

Tiêu Dật nuốt một ngụm nước miếng, khoảng cách này quá mức gần gũi rã, trong phòng làm việc này còn có thêm một người thứ ba nữa, nhưng cậu lại muốn cho người đó nhìn thấy khung cảnh này, cũng muốn Trình Kiệt sẽ hôn mình. Cậu đúng là một kẻ điên, cậu rốt cuộc mong chờ điều gì đây, mong chờ Trình Kiệt và cậu sẽ lại trở về giống như lúc trước sao, trong lòng của hắn hiện tại nhất định là hận cậu còn không hết. Tiêu Dật muốn có thêm một chút thời gian nữa ở cạnh Trình Kiệt, cậu đã lâu lắm rã không được nhìn thấy gương mặt này của hắn, lâu lắm rã không được nghe thấy giọng nói của hắn, cũng đã lâu lắm rã không cảm nhận được sự thân mật kia. Tiêu Dật biết đó thực chất không phải là sự thân mật đâu, nhưng cậu muốn tự nghĩ rằng là như thế, không ai có thể biết được rằng ngay tại lúc này đây cậu muốn ôm lấy hắn呢 đến chừng nào, muốn ở trong lòng hắn nói ra toàn bộ lý do tại vì sao cậu lại như thế, nhưng mà cậu sợ Trình Kiệt sẽ không tin tưởng mình, sợ hắn nghĩ cậu đang nợ hắn một khoản tiền lớn như vậy cậu làm thế là muốn lừa tiền của hắn, sợ hắn nghĩ cậu là một người vì tiền mà bất chấp tất cả, sợ hắn nói ra một câu rằng cậu không xứng,

“Thế nào Tiêu trưởng thôn? Cậu giúp tôi chuyện này tôi liền để cậu đi gặp con trai” Trình Kiệt sắp nổ tung mắt rã, khi đối diện với gương mặt này, đối diện với ánh mắt kia, đối diện với đôi môi mà hắn yêu thích nhất, hắn không nào kiềm chế được lâu, hắn sợ hắn sẽ lại một nữa quỳ gối trước cậu, sợ lại một lần nữa không thể nào nhẫn tâm trị cậu được.

Tiêu Dật muốn ở bên cạnh Trình Kiệt, cậu là một người ích kỷ, cho dù cậu và hắn vĩnh viễn không thể nào đâu nhưng cậu cũng không muốn hắn cùng một người khác ở bên nhau, cậu sẽ không tự động đi tìm hiểu những người ở bên cạnh Trình Kiệt là ai, nhưng nếu như để cậu bắt gặp được, cậu sẽ từng người từng người mà phá hỏng mối quan hệ đó:

“Được, xem như để cảm ơn Trình tổng thời gian qua đã chăm sóc cho Kỷ Mặc”

Trình Kiệt nhếch môi cười:

“Tiêu thường thòn quả thật là người có ơn biết báo, nhưng mà trí nhớ lại hình như không được tốt cho lắm thì phải, không biết món nợ lúc trước cậu nợ tôi nên trả thế nào đây?”

Tiêu Dật biết không thể làm cách nào để cho Trình Kiệt ngừng nhớ tới chuyện trước kia, nhưng mà cậu mõi lần khi nghe Trình Kiệt nhắc lại tâm trạng không khỏi bất ổn một phen. Lúc Tiêu Dật còn đang vật lộn với đống suy nghĩ ngổn ngang trong đại não kia thì Lâm Chí Huy vẫn liền ở phía sau lên tiếng:

“Trình Kiệt...”

Trình Kiệt lập tức thu tay lại xoay người bước tới phía ghế tổng giám đốc của mình, Tiêu Dật khó xử nhanh chóng sửa lại quần áo trên người một chút.

“Là ai thế hả Trình Kiệt?” Lâm Chí Huy vẫn nhíu mày nhìn về phía Tiêu Dật rồi lại nhìn tới Trình Kiệt hỏi.

Trình Kiệt vẫn là một bộ dạng điềm tĩnh nhàn nhạt đáp:

“Là ba của đứa nhỏ kia”

Tiêu Dật không lên tiếng, người kia có thể gọi một tiếng Trình Kiệt ở trước mặt hắn nhưng cậu lại không được hắn cho phép gọi như thế. Cậu đã từng có hết tất cả những phúc lợi này, đã từng ở trên ghế sô pha kia thoái mái đi ngủ, đã từng có được sự ôn nhu của hắn, nhưng bây giờ cái gì cậu cũng không có được dù chỉ một phàn nhỏ thôi, tất cả hình như là đã ở trên người cậu thanh niên kia mất rồi. Tiêu Dật xoay người muốn rời khỏi đây, cậu không muốn đứng ở đây chứng kiến những điều này, cậu đang định nói muốn rời đi thì Trình Kiệt đã lên tiếng trước rồ:

“Ra ngoài đi, ở bên ngoài đợi tôi”

Tiêu Dật ước rằng những lời nói đó là do hắn nói với cậu thanh niên kia chứ không phải là với cậu, ai mà biết được sau khi cậu bước ra khỏi căn phòng này, khi cánh cửa kia đóng lại bên trong phòng sẽ xảy ra những chuyện gì, có thể là Trình Kiệt sẽ lại một lần sốt sắng giải thích, có thể Trình Kiệt sẽ lại ôm lấy cậu ta, hôn lấy cậu ta dỗ dành, có thể...

Tiêu Dật ngẫm ở dưới sảnh công ty chờ đợi, cậu chán nản buồn bã, cậu có cảm giác rằng mình bị người khác cướp mất tất cả rồi, nhưng thực chất cậu chính là tự mình bỏ lại mảnh đất đó, cậu bây giờ có tư cách gì mà tức giận đây. Tiêu Dật muốn có tình yêu của Trình Kiệt nhưng cậu lại không biết làm cách nào để có lại một lần nữa, nếu như bây giờ ba mẹ cậu có ngăn cản, nếu như bây giờ cả thế giới có ngăn cản, ngay cả Thẩm Đào kia có uy hiếp cậu, cậu cũng sẽ không từ bỏ hắn nữa, cậu hối hận rồi nhưng có còn kịp nữa hay không.

Trình Kiệt có người khác rồi, cậu thậm chí không có đủ tư cách để tức giận bởi vì cậu còn đã kết hôn cùng với một người phụ nữ khác. Tiêu Dật cậu muốn lại có Trình Kiệt như trước, muốn có một Trình Kiệt lúc nào cũng ghen tuông vô cớ, muốn có một Trình Kiệt nói trên thế giới này chỉ cần có cậu là đủ, muốn có một Trình Kiệt cho dù cậu có cố chấp, làm sai cái gì đi chẳng nữa cũng đều được hắn bao che. Không biết Trình Kiệt có còn chấp nhận cậu nữa hay không, nếu như hắn không để ý thì cậu nhất định sẽ dùng cả cuộc đời này để bù đắp cho hắn, dùng cả cuộc đời này để yêu hắn không hối tiếc.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân
dtv-ebook.com

Chương 132: Kích Động

Tiêu Dật vừa rời khỏi không lâu thì Lâm Chí Huy vẫn đã bị Trình Kiệt đuổi ra ngoài, Lâm Chí Huy vẫn bắt đầu lo lắng, lo sợ Trình Kiệt thích người vừa mới rã, sau đó khi cậu xuống dưới đại sảnh nhìn thấy gương mặt của người kia liêng giật mình hốt hoảng bởi vì người đó có một nốt ruồi lệ bên khoe mắt trái. Lâm Chí Huy vẫn cứ đứng ngây tại chỗ như một pho tượng đá, không dám bước lại gần cũng không dám xoay người rời đi, người nọ hình như cũng đang suy nghĩ gì đó cho nên không phát hiện ra cậu, Lâm Chí Huy vẫn cố gắng bình tĩnh trở lại, cậu bước tới phía ghế sofa ở đại sảnh kia ngã xuống, cố gắng bình tĩnh làm như không có việc gì cả:

“Xin chào, tôi là Lâm Chí Huy vẫn”

Tiêu Dật giật mình đưa mắt nhìn về phía người đối diện, cậu ta chính là người ở trong phòng của Trình Kiệt, cậu ta chính là người có hết tất cả những phúc lợi mà cậu trước đây từng có. Tiêu Dật có một chút do dự, cậu không thể đối với cậu ta bình thường được cho nên chỉ có thể gật đầu đáp lại một câu cho có lệ:

“Tôi là Tiêu Dật”

Lâm Chí Huy vẫn quan sát gương mặt của Tiêu Dật, dáng người này, ngũ quan này quả thật là có nét tương xứng giống như những gì Trình Kiệt vẽ ra trong kịch bản kia nói muốn cậu phải diễn sao cho thật giống:

“Anh thì ra là ba của Kỷ Mặc, đứa nhỏ đó thật đáng yêu”

Tiêu Dật nghe thấy Lâm Chí Huy vẫn nhắc tới Tiêu Kỷ Mặc liền gấp gáp:

“Cậu gấp Kỷ Mặc r ā sao?”

Lâm Chí Huy ᄃn gật đ`âu:

“Đúng th e, ngày hôm qua Trình Kiệt có đưa nó đến công ty, chúng tôi còn đi ăn cùng với nhau”

Tiêu Dật hụt h ang:

“V y h ”

Lâm Chí Huy ᄃn chắc chắn rằng người ng đi trước mặt mình đây chính là người mà Trình Kiệt không thể nào ngừng nhớ nhung, cậu tuy rằng không biết giữa h n và người đàn ông này đã xảy ra chuyện gì nhưng mà cậu dám chắc người này đã khiến cho Trình Kiệt đau khổ, nếu không h n vì sao lại muốn cậu diễn lại cho giống với người đó nhất.

“Anh v  sao lại quen biết Trình Kiệt?” Lâm Chí Huy ᄃn hỏi

Tiêu Dật ng ng đ`âu nhìn Lâm Chí Huy ᄃn sau đó lại cúi đ`âu ch m r i đ p:

“Ch ng t i tình cờ gấp mặt th i”

Lâm Chí Huy ᄃn còn đang định nói chuyện gi  đó thì điện thoại trong túi quần li  n reo l n, cậu ta nói chuyện với người trong điện thoại một lúc r  i cũng nhanh chóng rời đi. Tiêu Dật ng  i ở dưới đại sảnh rất lâu, ng đi đến chỉ  u tan t m cũng không h đi ăn một chút gi  cả, cậu không có tâm trạng hay hứng thú gi  để ăn, cậu còn phải suy nghĩ tiếp theo n n làm cái gi cho phải. Tiêu Dật cứ ngày ng c như thế cho đến khi Trình Kiệt kết thúc công việc đi xuống dưới sảnh:

“Đi th i”

Tiêu Dật ng ng đ`âu, r  i đứng dậy đi theo phía sau Trình Kiệt vào trong gara ô tô. Trình Kiệt dọc đường đi đưa cho cậu một túi nhỏ, không biết h n từ lúc nào mà mua được chỗ quần áo này:

“Quần áo của cậu”

Tiêu Dật tiếp nhận túi đồ kia, lúc ngồi vào trong xe rồi Trình Kiệt vẫn chưa chịu khởi động xe, Tiêu Dật ngồi ở phía sau cố gắng thật bình tĩnh lên tiếng:

“Chúng ta còn đợi người sao?”

Trình Kiệt thông qua kính chiếu hậu nhìn tới phía Tiêu Dật:

“Thay đồ đi”

Tiêu Dật im lặng do dự, Trình Kiệt lại trầm giọng nói:

“Tiêu trưởng thôn thay đồ đi, cậu còn ngồi đây ra đó làm gì?”

Tiêu Dật ho nhẹ một tiếng:

“Một lát nữa tới nơi tôi sẽ vào trong phòng vệ sinh thay”

Trình Kiệt từ chối:

“Đầu là đàn ông hơn nữa cũng không phải lần đầu tiên, cậu còn ngại cái gì?”

Nếu như không phải ánh mắt kia cứ luôn nhìn chằm chằm mình thì cậu cũng sẽ không quá bất an, nhưng mà Trình Kiệt ở phía trước dường như không có ý định di chuyển tầm mắt, từ đầu đến cuối đều âm trầm quan sát cậu. Tiêu Dật có một chút mất tự nhiên trước ánh nhìn kia của Trình Kiệt, cậu khẽ cúi đầu nhìn xuống túi quần áo kia do dự một hồi:

“Như vậy anh đợi tôi một chút, tôi mang quần áo vào trong phòng vệ sinh ở gần đây thay”

Tiêu Dật đưa tay muốn mở cửa xe bước xuống nhưng phát hiện cửa xe đã bị khóa rã, cậu khó xử:

“Phiền Trình tổng giúp tôi mở khóa”

Trình Kiệt im lặng không nói gì cả cũng không có bất cứ hành động nào tiếp theo, không gian cứ như thế rơi vào trầm mặc rất lâu, lâu đến mức đến chính bản thân cậu ngẫm một chốc ở đây cũng bắt đầu cảm thấy rất áp lực. Tiêu Dật xem tình hình trước mắt nếu như mình không thay đồ thì Trình Kiệt khẳng định sẽ không chịu lái xe, thế cho nên cậu đành đưa tay lấy quần áo ở trong túi ra, chậm rãi mang áo thun trên người cởi xuống rồi mặc áo sơ mi vào người. Trong lúc Tiêu Dật thay đồ luôn cảm thấy có ánh mắt nóng bỏng dõi theo mình, khi cậu ngẩng đầu lên liền chạm tới ánh mắt ấy của đối phương trên gương chiếu hậu, Tiêu Dật nhanh chóng mang cúc áo sơ mi đóng vào nhưng do quá mức gấp gáp nên cậu đã đóng lệch hàng cúc, đến cuối cùng lại phải mở ra đóng lại:

“Tiêu trưởng thôn muốn làm cái gì, muốn quyến rũ tôi sao?”

Tiêu Dật cố gắng đóng cúc áo trên người thật là ngay ngắn:

“Hả?”

Trình Kiệt vẫn nhìn chằm chằm về phía Tiêu Dật thông qua kính chiếu hậu trên xe:

“Tiêu trưởng thôn còn nhớ lời đề nghị của tôi lúc trước hay không? Tôi thật sự có hứng thú muốn một đêm phong lưu với trưởng thôn, chỉ bằng bây giờ chúng ta cùng nhau chơi trò xe rung một chút?”

Tiêu Dật dừng lại động tác, trong lòng chẳng hiểu sao lại rất khó chịu, cậu không thể thích ứng được đối với cách đối xử này của Trình Kiệt, cậu chỉ muốn hắn đối với cậu như trước mà thôi, tuy rằng mỗi lời nói đều chẳng khác gì một tên lưu manh nhưng mà khi ấy cậu vẫn có thể xem ra được sự coi trọng của hắn dành cho mình, còn bây giờ thì sao giống như là một người rẻ mạt vậy. Trình Kiệt có lẽ nhìn ra được trong ánh mắt kia của Tiêu Dật có tia mắt mỉa mai cho nên liền lên tiếng:

“Tôi quên mất Tiêu trưởng thôn có vợ rồi”

Tiêu Dật nắm chặt lấy quần áo trên tay, khi cậu nghe thấy Trình Kiệt nói ra câu nói kia thì cậu liền gấp gáp đáp thế này:

“Chúng tôi ly hôn r ă”

Thật ra thì Tiêu Dật vẫn chưa ly hôn, nhưng mà cậu lại nói như vậy bởi vì muốn xem thái độ của Trình Kiệt thế nào, nếu như hắn biết cậu và Thẩm Tiểu Thúy đã không còn gì với nhau thì hắn có thể hay không cũng sẽ c ần cậu, nhưng mà Trình Kiệt đến cuối cùng lại đáp thế này:

“Ly hôn r ă? Cô ấy hắn là không thỏa mãn được Tiêu trưởng thôn, hay là Tiêu trưởng thôn lại không thỏa mãn được cô ấy?”

Tiêu Dật cúi đầu thay qu ần không đáp lời Trình Kiệt nữa, mỗi lời nói của Trình Kiệt đều sắc bén giống như một lưỡi dao vậy, hắn mở miệng nói câu nào liền có thể khiến cho trái tim cậu rỉ máu. Trình Kiệt khởi động xe rời đi, hắn không trực tiếp đến địa điểm diễn ra tiệc mừng công mà đi tới chỗ ký túc xá thực tập của Trình thị, Tiêu Dật ngồi ở phía sau vẫn một mực im lặng không lên tiếng, cậu biết rằng Trình Kiệt đến đây là để đón người hôm nay ngủ trong phòng làm việc hắn.

Lâm Chí Huy ền lúc ng ă vào trong xe r ă mới phát hiện phía sau còn có Tiêu Dật, cậu ta cứng người một chút trong lòng có dự cảm không lành, nhưng mà cậu vẫn cố tỏ ra bình thường quay lại phía sau chào Tiêu Dật một tiếng r ă quay sang mỉm cười với Trình Kiệt:

“Trình Kiệt, hôm nay em mặc như vậy có được không?”

Trình Kiệt đáp:

“Cậu mặc như thế nào tôi cũng đều thấy đẹp cả”

Tiêu Dật nhìn ra bên ngoài cửa kính, ngay cả ký túc xá thực tập Lâm Chí Huy ền cũng đang ở, không biết rằng cậu ấy có như cậu lúc trước cũng được tới nhà của Trình Kiệt hay không.

Lâm Chí Huy ền cực kỳ vui vẻ, rất hiếm khi Trình Kiệt đối với cậu như thế:

“Trình Kiệt, khuyên tai Không Lối Thoát này nằm trong bộ sưu tập cách đây mấy năm trước của Sử Cát Cát r ồi tại sao hôm nay lại muốn em đeo?”

Tiêu Dật bị lời nói của Lâm Chí Huy ền thu hút lì ền hướng ánh mắt nhìn tới vị trí khuyên tai trên tai phải của Lâm Chí Huy ền, nhớ tới ngày đó chính là ngày đầu tiên cậu cùng hắn thật sự là của nhau, cũng là vì khuyên tai Không Lối Thoát này mà cậu giận hắn mất vài ngày r ồi lại tự động chạy tới nói chuyện với hắn trước.

“Tôi cảm thấy cậu đeo nó rất hợp, hợp hơn cả so với những người khác” Trình Kiệt hướng ánh mắt nhìn qua gương chiếu hậu quan sát sắc mặt của Tiêu Dật.

Tiêu Dật im lặng nhìn ra bên ngoài cửa kính, gương mặt không có quá nhiều cảm xúc nhưng trong lòng lúc này đây lại có vô vàn cảm xúc, cậu muốn chiếc khuyên tai kia chỉ dành cho một mình cậu, muốn Trình Kiệt cũng chỉ là của một mình cậu mà thôi.

Tiệc mừng công diễn ra tại một khách sạn lớn, có khoảng sân rộng ngoài trời vô cùng thoáng mát, đây là một bữa tiệc đứng ngoài trời cho nên không khí sẽ không còn ngột ngạt như ở trong xe ô tô của Trình Kiệt nữa. Tiêu Dật chậm rãi bước theo phía sau Trình Kiệt, Lâm Chí Huy ền vẫn luôn đi ở bên cạnh hắn, thỉnh thoảng cậu có thể thấy được hành động làm nũng của Lâm Chí Huy ền dành cho hắn, nội tâm lúc ấy lại một hồi dậy sóng. Nếu là cậu của 5 năm về trước thật sự sẽ không có cảm giác như Lâm Chí Huy ền, cậu không muốn làm ra những hành động thân thiết với hắn trước mặt nhiều người, cậu luôn luôn muốn che giấu mỗi quan hệ này, không muốn bất cứ ai khác biết cả, có lẽ chính vì điều này đã khiến cho cậu mất đi hắn.

Người tới rất nhiều, may mắn rượu vang này rất ngọt không đắng, có một chút chua chát ân ản, nồng độ không cao nên chẳng thể làm cho Tiêu Dật say đến bất tỉnh được.

“Trình tổng, tôi kính ngài một ly...”

“Trình tổng, chúng ta sau này nhất định sẽ lại hợp tác nữa”

“Trình tổng, sau này c`ần ngài giúp đỡ nhi`ều r`ất”

“...”

Mỗi một người tới Tiêu Dật sẽ lại uống một ngụm rượu nhỏ, cậu muốn uống thật nhi`ều để say nhưng Trình Kiệt lại không để cho cậu được như ý nguyện, hắn không cho phép cậu uống li`ền một lúc mà để cậu uống từng ngụm nhỏ một, để cho cậu đến hiện tại vẫn còn tỉnh táo để chứng kiến hắn cùng với Lâm Chí Huy`ền vui vẻ.

“Trình Kiệt, em đói r`ất qua kia ăn một chút được không?” Lâm Chí Huy`ền cố tình nghiêng đầu qua một bên nói với Trình Kiệt

Trình Kiệt gật đầu:

“Được”

Tiêu Dật cậu cũng đói lắm, cậu cả ngày hôm nay chưa h`ẽ ăn cái gì cả, đói đến mức muốn khóc thật lớn r`ất. Trình Kiệt không quan tâm cậu thì cậu sẽ tự động lấp đầy bụng mình, cậu uống rượu để no, uống cho thật say ngày mai tỉnh lại li`ền có thể gặp Tiêu Kỷ Mặc sau đó hai người cậu sẽ rời khỏi chỗ này, cậu không biết mình có thể chịu đựng được đến khi nào nữa r`ất.

Trình Kiệt cùng Lâm Chí Huy`ền rời đi, Tiêu Dật li`ền đi v`ề phía b`ắc bàn đang c`ầm khay rượu đi khắp nơi kia, Tiêu Dật tùy tiện chọn lấy một ly rượu ở đó, sau đấy li`ền cảm thấy ly rượu này vẫn chưa đầy li`ền mang chai rượu bên cạnh rót đến tràn. Tiêu Dật một mình loạng choạng rời khỏi nơi này, cậu muốn ở một chỗ không nhìn thấy Trình Kiệt và Lâm Chí Huy`ền nữa.

Tiệc mừng công hôm nay có Đỗ Thư Cách, Đỗ Thư Cách không thích `ân ào cho nên hiện tại đã đi ra phía h`ồ bơi chọn một vị trí ng`ã cách xa nơi náo nhiệt bên trong kia. Tiêu Dật trùng hợp cũng đi đến đó, lúc Đỗ Thư Cách quay lại còn tưởng rằng mình đang gặp ảo giác, từ lần ấy Tiêu Dật đột nhiên biến mất khiến cho hắn đi tìm cậu một thời gian cũng không có kết quả, hiện tại gặp lại li`ền vô cùng bất ngờ:

“Tiêu Dật”

Tiêu Dật có chút say rầm, nghe thấy có tiếng gọi mình liền quay lại
loạng choạng nhìn một hồi nhưng không biết là ai. Đỗ Thư Cách thấy Tiêu
Dật sắp ngã xuống thì vội vã chạy tới đỡ lấy cậu:

“Cẩn thận”

Tiêu Dật ngã vào trong lòng của Đỗ Thư Cách nhíu mày nhìn, ly rượu
trên tay cũng sánh ra một chút làm ướt khoảng ngực áo sơ mi trắng kia:

“Anh là ai thế?”

Đỗ Thư Cách phát hiện ra Tiêu Dật say liền muốn đỡ cậu đến ghế ngồi
nhưng bị cậu nắn nặc đẩy ra.

“Anh là Đỗ Thư Cách”

Tiêu Dật cố gắng mở lớn hai mắt nhìn gần hơn một chút:

“À, là Cách ca”

Đỗ Thư Cách vẫn đỡ lấy tay của Tiêu Dật:

“Tiêu Dật, lúc trước em đi đâu thế anh không thể tìm ra em được”

Tiêu Dật mơ hồ, lúc này liền bất ngờ bị kéo ngược về phía sau,
cậu giật mình hốt hoảng la một tiếng, lúc cảm nhận được hơi thở vừa quen
thuộc vừa xa lạ kia liền muốn khóc, ly rượu vốn đã trên tay lại đổ xuống
một chút ở vị trí ngực áo kia.

“Muốn làm gì?” Trình Kiệt nhìn Đỗ Thư Cách giống như một con mảnh
thú đang gầm ghè có thể chiến đấu bất cứ lúc nào

Đỗ Thư Cách cũng không kém, hắn ta nhanh tay nắm lấy cổ tay còn lại
của Tiêu Dật muốn kéo ngược về phía mình:

“Mau buông em ấy ra”

Trình Kiệt vẫn giống như lúc trước, bất cứ ai chạm tới Tiêu Dật sẽ ghen tức đáng sợ, hắn không muốn có bất cứ ai khác được có ý nghĩ không đúng với cậu. Trình Kiệt dùng hết sức lực gõ tay của Tiêu Dật ra khỏi tay của Đỗ Thư Cách, mang cậu kéo lại phía sau lưng mình.

Ánh mắt có lửa, không khí ân ẩn mùi thuốc súng, thời gian trôi qua vẫn không làm thay đổi được tính cách của con người, Trình Kiệt vẫn manh động như vậy khi thấy có người yêu thích Tiêu Dật, Đỗ Thư Cách vẫn chán ghét như thế khi gặp Trình Kiệt, chỉ có duy nhất một người là Tiêu Dật nãy giờ vẫn muốn giả bộ say rượu chứng kiến hết tất cả những sự việc xảy ra phía trước. Tiêu Dật bắt đầu có một chút hy vọng trở lại bởi vì cậu nhìn thấy được sự gấp gáp năm nào của Trình Kiệt, sự gấp gáp này không phải dành cho bất cứ ai khác mà chính là dành cho cậu, nhưng bởi vì cậu không muốn hai người đàn ông kia sẽ lao vào đánh nhau cho nên cậu liền giả bộ lẩn bẩn xoay người rời đi:

“Đừng làm phiền tôi...”

Đỗ Thư Cách bị thư ký gọi rời đi, nếu như không phải có chuyện quan trọng thì hắn nhất định sẽ không rời khỏi chỗ này, nhưng mà hắn vẫn không cắn vội vàng, Tiêu Dật hiện tại xuất hiện rãnh hắn sẽ tìm một thời điểm thích hợp, khi cậu tỉnh táo trở lại sẽ nói cho cậu biết tình cảm của hắn.

Trình Kiệt nhanh chóng đi tìm Tiêu Dật, phát hiện ra cậu đang cầm một chai rượu đưa lên miệng uống, hắn bước tới kéo tay cậu ngăn lại, Tiêu Dật gạt tay Trình Kiệt ra cố tình muốn uống. Trình Kiệt nắm chặt cổ tay của Tiêu Dật, giọng nói rõ ràng đang vô cùng giận giữ:

“Tiêu trưởng thôn, tôi nói cậu đến đây là để đỡ rượu cho tôi chứ không mượn cậu đi câu dẫn hết người này đến người khác”

Tiêu Dật hơi choáng váng một chút, tăm nhìn phía trước cũng mờ ảo:

“Tôi nãy giờ vẫn đỡ rượu cho anh... nhưng mà tôi cũng phải biết tận dụng cơ hội chứ... ở đây nhiều doanh nhân thành đạt như vậy, không biết chừng có người giúp tôi trả được số tiền thôn tôi nợ của anh”

Trình Kiệt kéo lấy cổ tay của Tiêu Dật gần về phía mình, giọng nói rét lạnh:

“Ý của cậu là gì?”

Tiêu Dật có men rượu vào liền phóng khoáng hơn thường ngày, lời nói cũng sẽ mạnh miệng hơn:

“Ha ha... sao tôi lại không nghĩ ra Đỗ Thư Cách nhỉ, anh ấy là sư huynh của tôi lại tốt với tôi như vậy, ngày mai tôi sẽ tới mượn anh ấy một chút tiền, sau đó sẽ liền mang tiền trả đủ cho anh không thiếu một xu, chúng ta sau này không cần gặp mặt nhau”

Trình Kiệt nắm lấy tay còn lại của Tiêu Dật, dùng sức nắm chặt lấy khiến cho cả bản thân Tiêu Dật cũng phải khẽ kêu lên một tiếng vì đau đớn:

“Cậu thích rời khỏi tôi như vậy sao?”

Tiêu Dật bị đau đánh rơi chai rượu ở trên tay xuống dưới đầm cỏ, chai rượu theo đó lăn một vòng chảy ra thứ chất lỏng màu đỏ đẹp mắt giống như là gương mặt ửng hồng vì men rượu kia của cậu vậy. Tiêu Dật vùng vẫy cố gắng muốn thoát khỏi Trình Kiệt:

“Đúng vậy đấy, anh bỏ tôi ra”

Trình Kiệt kích động, hắn hiện tại lại muốn phát điên, hắn không thể chịu đựng được Tiêu Dật nói ra lời nói muốn rời xa hắn. Trình Kiệt mạnh tay kéo Tiêu Dật đến một góc kín, mang cậu đẩy mạnh vào góc tường rã cui đau hòn lấp môi cậu. Nụ hôn nay mang theo sự giận giữ, Tiêu Dật cảm nhận được đau đớn trên môi, cảm nhận được sự giày vò trên đôi môi cậu, cũng cảm nhận được vị tanh mặn của máu.

“Uhm...”

Trình Kiệt điên cuồng cởi áo sơ mi trên người Tiêu Dật, Tiêu Dật hốt hoảng muốn đưa tay ngăn hắn lại:

“Làm gì... ưm”

Trình Kiệt không muốn cởi nữa hắn trực tiếp xé rách hàng cúc của áo sơ mi trên người Tiêu Dật, kế đó bàn tay liền đưa tới tháo thắt lưng trên người cậu, gấp gáp mang quần cậu kéo xuống. Tiêu Dật dùng sức cõi gắng muốn đẩy Trình Kiệt ra nhưng càng đẩy thì hắn lại càng ép sát ôm chặt lấy cậu, ngón tay kia đã luồn vào trong quần lót của cậu sờ tới rãnh mông, Tiêu Dật theo đó liền thở gấp một phen.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân
dtv-ebook.com

Chương 133: Em Là Tiểu Dật

Tiêu Dật đã 5 năm rã không được gân gửi với Trình Kiệt như vậy, cũng 5 năm rã nơi đó không được hắn chạm tới, Tiêu Dật run rẩy bám chặt lấy hai vai của Trình Kiệt, hơi thở mang theo hương vị rượu nho càng khiến cho Trình Kiệt say càng thêm say.

Trình Kiệt nhìn chầm chằm Tiêu Dật, giọng nói trầm khàn nhiễm đầy dục vọng:

“Tiêu trưởng thôn, thật muốn cho cậu chứng kiến bộ dáng dâm đãng này của cậu”

Tiêu Dật rơi vào hổ sâu dục vọng, cậu không thể nào tự kìm néo được sự ham muốn của chính bản thân mình. Đầu ngón tay của Trình Kiệt tuy vừa thô vừa lớn nhưng lại có thể khơi lên khoái cảm trong lòng cậu như đến thế, động nhỏ phía dưới không dễ dàng thích nghi được hai ngón tay xa lạ, Tiêu Dật rên rỉ thở dốc, trong lòng có một suy nghĩ hư hỏng: Trình Kiệt sẽ thích bộ dạng này của cậu chứ?

Tiêu Dật tình cờ đưa mắt nhìn sang bên trái phát hiện ra ở phía trước một đoạn có một người đang thất thần đứng ngây ngốc nhìn, Tiêu Dật giật mình định đẩy Trình Kiệt ra nhưng khi tay của cậu vừa đặt lên trước ngực hắn thì cậu liền nghĩ lại bởi vì người đang đứng nhìn kia chính là Lâm Chí Huyền. Tiêu Dật không biết Trình Kiệt có thật sự yêu thích Lâm Chí Huyền hay không nhưng cậu biết Lâm Chí Huyền là thật sự thích Trình Kiệt, không phải cậu không biết những hành động hôm nay là do chính cậu ta cố tình biểu hiện cho cậu thấy, cậu ta là muốn nói cho cậu biết Trình Kiệt là của cậu ta, thời cơ hiện tại không phải là rất tốt hay sao, cậu không

cần phải nói nhau lời với Lâm Chí Huyền liền có thể chứng minh một điều rằng: ít nhất thì Trình Kiệt cũng không phải có riêng mình cậu ta.

Tiêu Dật vòng tay qua ôm lấy cổ của Trình Kiệt, hắn nhắc hai móng cậu lên mang thứ cứng nóng kinh người kia tiến vào, động nhỏ của cậu không thể nào thích nghi được sự bất ngờ này, nó quá lớn so với sức chịu đựng của cậu. Tiêu Dật nắm chặt lấy vai của Trình Kiệt, móng tay theo đó cũng cắm sâu vào da thịt hắn, Trình Kiệt lúc này liên tục di động thân thể còn cố tình hỏi cậu một câu thế này:

“Tiêu trưởng thôn cậu thấy đủ lớn hay chưa?”

Tiêu Dật ánh mắt quan sát Lâm Chí Huyền, cậu ta nãy giờ không tiến đến cũng không rời đi, cứ như vậy đứng ngây tại chỗ nhìn cậu, cậu chắc chắn rằng Lâm Chí Huyền đã biết cậu phát hiện ra sự có mặt của cậu ta, bởi vì ánh mắt kia cũng đang bắn thẳng về phía cậu. Tiêu Dật không phải là kẻ biến thái thích người khác xem mình ân ái, nhưng mà vì mục đích chứng minh cho nên cậu không nói cho Trình Kiệt biết Lâm Chí Huyền đang nhìn, càng sợ hắn sẽ vì Lâm Chí Huyền mà ngay lập tức buông cậu ra. Tiêu Dật ôm chặt lấy Trình Kiệt, cổ họng liên tục phát ra tiếng rên rỉ đứt quãng:

“Uhm... em không phải Tiêu trưởng thôn... em là Tiêu Dật... của Trình Kiệt”

Trình Kiệt nghe được câu nói kia liền chấn động đình chỉ động tác, không thể không thừa nhận rằng trong lòng hắn đang rất vui sướng, hắn chưa bao giờ nghe thấy Tiêu Dật nói câu nói đó cả, câu nói cậu là của hắn rất có sức sát thương đối với hắn. Trình Kiệt tiếp tục đưa đẩy, mỗi lần đâm tới liền đâm thật sâu thật mạnh khiến cho Tiêu Dật cũng phải kêu lên, hắn muốn nghe thấy cậu nói đó một lần nữa, muốn nghe cậu nói ra câu nói kia:

“Tiêu trưởng thôn cậu...”

Tiêu Dật không muốn Trình Kiệt gọi cậu là Tiêu trưởng thôn này Tiêu trưởng thôn nọ, hắn chỉ muốn cậu gọi hắn là Tiểu Dật như lúc trước mà thôi. Tiêu Dật hôn lấy đôi môi của Trình Kiệt, đầu lưỡi tách mở khoang miệng của hắn ra tiến vào bên trong, Tiêu Dật tham lam muốn hôn thật

nhiều hơn, muôn dùng nụ hôn này níu kéo tình yêu của Trình Kiệt, cậu hôn hồn đến mỏi nhừ cả khoang miệng, hôn đến mức hơi thở bất ổn, hôn đến khi nước miếng làm ướt nhẹp cả đôi môi rã chảy xuống mép cậu:

“Gọi em là Tiêu Dật có được không?”

Trình Kiệt rất khó cưỡng lại mỗi khi Tiêu Dật nhỏ giọng hỏi hồn mang theo sự cầu xin kia:

“Hảm?”

Tiêu Dật gục đầu ở trên vai của Trình Kiệt, hơi thở nặng nề nóng bỏng:

“Trình Kiệt... em xin lỗi... em xin lỗi Trình Kiệt... em xin lỗi... xin lỗi”

Trình Kiệt nghe thấy rất nhiều câu xin lỗi từ trong miệng của Tiêu Dật, sau đó âm lượng cũng nhỏ dần rã biến mất. Trình Kiệt trong lòng phức tạp, nếu như Tiêu Dật cứ như thế này liệu hồn có thể nhẫn tâm đổi xử lạnh lùng với cậu được hay không đây. Tiêu Dật không rõ là do rượu hay do tình mà ngất đi rã, Trình Kiệt giúp cậu khoác áo vào người rã đưa cậu rời khỏi chỗ này, chỉ đến khi Tiêu Dật nhắm mắt rã Trình Kiệt mới có thể không cản che dấu sự ôn nhu trong đáy mắt của hồn.

Lâm Chí Huy vẫn đau lòng, giây phút cậu chính mắt chứng kiến Trình Kiệt cùng người khác thân mật cậu liền như muốn chết lặng đi, cậu cảm thấy sẽ rất nhanh thôi Trình Kiệt sẽ không cần cậu nữa, sẽ rất nhanh thôi hồn liêng bỏ rơi cậu, cậu không cam tâm như thế nào người đàn ông kia lại trở về hơn nữa vừa trở về eli vẫn cướp đi mắt Trình Kiệt, quãng thời gian này cậu vẫn luôn thay thế người đàn ông đó đổi xử tốt với Trình Kiệt, cậu chịu đựng như vậy chính là chờ tới một ngày Trình Kiệt sẽ chịu nhìn về phía cậu.

Trình Kiệt vừa xoay người bước được vài bước liền phát hiện ra Lâm Chí Huy vẫn đang đứng trước mặt, hồn có chút bất ngờ dừng lại một chút rã rất nhanh làm như không có chuyện gì cả lướt nhanh qua cậu. Lâm Chí Huy vẫn đứng ở phía sau gọi hồn lại:

“Trình Kiệt...”

Trình Kiệt không quay đầu mà chỉ dừng lại nói một câu:

“Tôi vội trước, lát nữa tôi sẽ nói người đưa cậu về”

Trình Kiệt âm thầm rời khỏi bữa tiệc trở về nhà, hắn đặt Tiêu Dật vào băng ghế phía sau, lúc ngồi vào trong xe rã vẫn chưa chịu khởi động xe ngay mà ngoài lại phía sau quan sát cậu một chút. Kể từ khi gặp lại Tiêu Dật đến hiện tại hắn mới có thể có đủ thời gian ngắm nhìn cậu như thế, Tiêu Dật có gương mặt rất nhỏ, cực kỳ nhỏ, ngũ quan mảnh mai, lông mi tuy không dài nhưng lại rất dày, đôi lông mày rậm cân xứng, sống mũi thẳng, khuôn miệng kia, đôi môi kia ngay cả đến tư vị ngọt ngào cũng không hề thay đổi.

Tiêu Dật đột nhiên nhíu mày giống như là đang mơ thấy cái gì đó, gương mặt của cậu rất căng thẳng, khéo mắt cũng từ từ có dòng nước mắt chảy ra. Trình Kiệt rất muốn biết ai ở trong giấc mơ của Tiêu Dật lúc này, ai là người khiến cho cậu ngay cả khi nhắm mắt lại rã vẫn còn có thể xuất hiện khiến cho cậu chảy nước mắt, ai là người có được sự yêu thương thật sự của cậu. Trình Kiệt ghen tức đối với chính giấc mơ của Tiêu Dật, hắn đưa tay nắm lấy bàn tay của cậu nắm một lúc liền thấy người kia không còn khóc cũng không còn nhíu mày nữa, có lẽ là cậu đã thật sự ngủ rã.

Tiêu Kỷ Mặc hôm nay không ở nhà của Trình Kiệt mà ở nhà của Tống Tâm Lan, con gái của Tống Tâm Lan học cùng trường mẫu giáo với Tiêu Kỷ Mặc, hai đứa nhỏ từ lần đầu tiên gặp mặt đã chơi với nhau rất tốt, nhưng mà Tiêu Kỷ Mặc đợi đến khi trời tối rã vẫn không thấy Trình Kiệt hay là ba của cậu đến đón mình.

“Cô ơi, cô gọi cho ba của cháu có được không?” Lúc Tống Tâm Lan định tắt đèn ngủ thì Tiêu Kỷ Mặc liền mếu máo nắm lấy tay của cô năn nỉ.

Tống Tâm Lan cũng cảm thấy đứa nhỏ này rất đáng thương, bị Trình Kiệt bắt lên đây đã hai ngày rã vẫn chưa thể gặp được ba của mình, tuy rằng cô biết Tiêu Dật là người không phải với Trình Kiệt trước nhưng cũng chẳng thể đối xử như vậy với một đứa nhỏ được.

Tống Tâm Lan lấy điện thoại gọi cho Trình Kiệt, Trình Kiệt đang lái xe trên đường trở về nhà:

“Có chuyện gì?”

Tống Tâm Lan nhìn Tiêu Kỷ Mặc đang dùng ánh mắt đáng thương kia nhìn cô:

“Kỷ Mặc nói nhớ ba của nó, cậu không nên đối xử với một đứa nhỏ như vậy đâu”

Trình Kiệt nhìn Tiêu Dật một lúc rã quyết định:

“Được rã, 5 phút nữa tôi sẽ tới đón nó về”

Tống Tâm Lan cúp máy rã vuốt tóc của Tiêu Kỷ Mặc:

“Chú ấy nói lát nữa sẽ tới đón con”

Tiêu Kỷ Mặc hỏi lại:

“Ba của con có tới không?”

Tống Tâm Lan quên mất không hỏi vấn đề này:

“Cô nghĩ là có”

Thời gian đã không còn sớm nữa nhưng Tiêu Kỷ Mặc cứ nằng nặc đòi xuống dưới đợi Trình Kiệt, cậu sợ Trình Kiệt không thấy cậu sẽ đi mất, cậu bây giờ nhớ ba của mình lắm rã. Trình Kiệt dừng xe, Tống Tâm Lan giúp Tiêu Kỷ Mặc ngã vào trong, lúc ấy cô phát hiện ra ở băng ghế phía sau còn có một người nữa, ánh mắt phức tạp do dự định nói điều gì đó lại thôi.

Tiêu Kỷ Mặc thấy Tiêu Dật nằm ở phía sau liền gọi vài tiếng nhưng không có động tĩnh gì, cậu hốt hoảng sợ hãi:

“Ba oái...”

Trình Kiệt nhíu mày nghiêm giọng:

“Không có vấn đề gì, ba của cháu uống quá chén ngày mai sẽ tỉnh thôi”

Có lẽ do thời gian không còn sớm nữa nên Tiêu Kỷ Mặc cũng rất nhanh ngủ gục ở trên xe, Trình Kiệt thở dài nhìn một lớn một nhỏ, một sau một trước nằm ngủ trên xe của mình, hắn thở dài một hơi rã bể lấy Tiêu Kỷ Mặc vào trong nhà trước, mang cậu an ổn ngủ trên giường rã đóng cửa rồi đi.

Trình Kiệt lại ra ngoài bể lấy Tiêu Dật mền nhũn toàn mùi rượu bùi bùi vào trong. Tiêu Dật theo phản xạ nhíu mày một chút rã lầm bầm cái gì đó. Trình Kiệt đặt Tiêu Dật vào phòng ngủ của mình, giúp cậu tháo giày, lại giúp cậu cởi quần áo, nút sơ mi chậm rãi được mở ra phơi bày toàn bộ da thịt màu lúa mạch khỏe khoắn, bên trên ngực kia còn có vết hôn ngân mà hắn để lại. Trình Kiệt cảm thấy cả người khô nóng hắn chuyển mình đè lên người của Tiêu Dật, cúi đầu hôn lên da thịt cậu, thân thể này hắn đã nhuộm năm rã không được chạm vào, không được âu yếm, vừa mới rã chỉ có một chút thôi nào đâu khiến cho hắn cảm thấy mãn nguyện được. Trình Kiệt cởi quần áo, Tiêu Kiệt Kiệt cứng nóng chạm vào vào giữa bắp đùi của Tiêu Dật, Trình Kiệt mang quần lót của cậu vứt xuống giường, mang hai chân của cậu tách ra rã nâng lên, hắn cúi đầu hôn vào kẽ mông cậu, đầu lưỡi ẩm ướt cũng như thế len lỏi vào trong động nhỏ vẫn còn thú mùi vị của hắn vừa lưu lại.

Tiêu Dật mơ mơ màng màng, cả người nâng nâng, nơi mẫn cảm giống như có một thứ gì đó vừa mền mại vừa ẩm ướt muốn tiến vào, Tiêu Dật khẽ bật ra tiếng rên rỉ nặng nề, Trình Kiệt nắm chặt lấy eo của cậu, mang đầu lưỡi của mình tiến vào càng sâu nơi kia:

“Uhm... ha... khó chịu quá”

Trình Kiệt dừng lại động tác hắn nhanh chóng bước xuống giường đi đến ngăn tủ lấy ra một vài món đồ chơi tình thú, hắn mang trứng rung cỡ lớn kia cắm sâu vào bên trong động nhỏ của Tiêu Dật, kế đó liều mở nút đi kèm khiển chọn mức độ rung thấp nhất, Tiêu Dật cả người uốn éo, hai mắt khép hờ ô ô thở dốc:

“Um... nha...”

Tiêu Dật tuy rằng mê man nhưng vẫn ý thức được một điệu rằng Trình Kiệt đang cầm máy quay, cậu biết nếu như hắn muốn quay thì đêm này cậu cũng không thể thoát khỏi được, thế cho nên Tiêu Dật liền tự động phổi hợp cùng với hắn, hắn muốn xem cậu liền để cho hắn xem. Tiêu Dật khó chịu đưa tay kéo lấy chăn bên cạnh ôm lấy, cả người tựa hồ đều có một tầng mồ hôi mỏng tinh mịn:

“Um... ưm... Trình Kiệt... Trình Kiệt ơi”

Trình Kiệt yết hầu trơn trượt từ nãy tới giờ, phải nói bộ dạng của Tiêu Dật hiện tại không những không thô tục mà còn thập phần kích thích, thập phần quyến rũ hắn. Trình Kiệt vẫn ngã ở một chỗ cầm chắc máy quay ở trong tay, hắn muốn quay nhều một chút, hắn muốn quay cho thật rõ ràng, hắn muốn dùng thứ này để khóa chặt Tiêu Dật ở bên cạnh mình, hắn đã nói chỉ cần giữ được Tiêu Dật thì biện pháp nào hắn cũng sẽ làm cho dù có dùng biện pháp của một kẻ tiểu nhân đi chăng nữa.

Tiêu Dật sắp chịu không nổi nữa, cậu co người ôm chặt lấy chăn ở bên cạnh hơn, bàn tay nắm chặt lấy góc chăn làm cho nó nhăn thành từng đoạn:

“Trình Kiệt ơi...”

Trình Kiệt vẫn là không thể chịu đựng được nữa, hắn đáp máy quay sang một bên rồi mang thứ kia rút ra khỏi động nhở của cậu. Trình Kiệt vốn chỉ mới nghiêng người định nằm xuống thôi đã bị Tiêu Dật đưa tay ôm chặt lấy cổ của hắn, hai chân cậu tự động vòng qua eo của hắn khóa chặt lại. Tiêu Dật hôn môi của Trình Kiệt, cậu muốn cho hắn biết rằng trong suốt khoảng thời gian xa cách có thể vẻ bên ngoài của cậu đã không còn được trẻ như ngày xưa, nhưng nụ hôn này trước sau vẫn thế hơn nữa còn cuồng nhiệt hơn trước, tình yêu này của cậu cũng đủ lớn để chống lại mọi thứ rã.

“Trình Kiệt... anh còn yêu em chứ?”

Trình Kiệt nghe thấy câu hỏi kia thì chấn động, hắn đinh chỉ động tác ngẩng đầu lên nhìn Tiêu Dật, trong đôi mắt lớn xinh đẹp kia của Tiêu Dật vô cùng tinh túc, không còn mê man mang theo một chút tia dục vọng hay là của người say rượu nào cả. Trình Kiệt không biết khi nào Tiêu Dật nói thật khi nào cậu nói dối, hắn không dám trả lời rằng hắn vẫn còn yêu cậu rất nhiều, hắn không dám nói nếu như không có cậu thì hắn sẽ không thể sống nổi. Thời gian cứ thế trôi qua, không gian tĩnh lặng đến cẳng thẳng, Tiêu Dật nhìn Trình Kiệt mong chờ câu trả lời của hắn, hoặc chỉ cần hắn gật đầu là cậu đã mãn nguyện rồi nhưng mà đến cuối cùng Trình Kiệt lại nói một câu thế này:

“Tiêu trưởng thôn...”

Tiêu Dật sợ hãi khi nghe thấy Trình Kiệt gọi mình như thế, cậu càng không muốn nghe thấy câu nói phía sau kia của hắn, mặc dù cậu không biết hắn sẽ nói cái gì nhưng mà hắn khẳng định sẽ không nói được lời nào hay ho cả đâu. Tiêu Dật vội vã mang đôi môi của mình dính chặt vào đôi môi của hắn, vội vã chặn đi lời nói tiếp theo kia trong câu nói của Trình Kiệt, vội vã ôm lấy cần cổ của hắn thật chặt, một lúc sau cậu mới chịu từ từ buông hắn ra:

“Em là Tiểu Dật, gọi em là Tiểu Dật có được không?”

Tiêu Dật nhận ra được ý cười trào phúng trong đôi mắt của Trình Kiệt, cậu biết hắn hẳn là đang suy nghĩ rằng cậu là một con người đáng khinh bỉ, biết trong đầu hắn nghĩ cậu trước đây đã nói ra những lời vô tình kia với hắn thế mà bây giờ còn xin hắn gọi cậu thân thiết như chưa hề xảy ra chuyện gì. Tiêu Dật mặc kệ Trình Kiệt có nghĩ mình ra sao, có ghét bỏ cậu như thế nào cậu cũng cứ muốn hắn gọi cậu là Tiểu Dật bởi vì cái tên này vốn chỉ dành cho một mình hắn mà thôi:

“Trình Kiệt, chuyện năm đó...”

Đúng lúc này điện thoại di động của Trình Kiệt chợt reo lên khiến cho cậu không thể tiếp tục nói ra hết câu, Trình Kiệt vừa hay không muốn nghe Tiêu Dật nhắc đến quãng thời gian điên cuồng hắn đi tìm cậu cho nên liền xoay người với lấy điện thoại nghe.

“Đúng, là tôi... có chuyện gì?... là thế sao... cậu ta đang ở chỗ nào?...
được r āi tôi sẽ đến ngay”

Tiêu Dật có chút bất an, cho dù cậu không hề biết cuộc điện thoại Trình Kiệt nói mang nội dung gì nhưng mà linh cảm mách bảo cậu nhất định là chuyện liên quan đến cậu thanh niên ấy. Trình Kiệt bước xuống giường lấy quần áo mặc vào người, Tiêu Dật rất sợ hãi, có lẽ rằng cậu sợ một mình ở trong căn phòng lớn này cũng có lẽ rằng cậu sợ Trình Kiệt nếu như đi r āi sẽ không thể nào quay trở về với cậu được nữa:

“Trình Kiệt, anh đi đâu thế?”

Trình Kiệt nhanh chóng đóng cúc áo sơ mi vừa làm vừa nhàn nhạt đáp:

“Lâm Chí Huy ān lái xe đâm vào cột mốc, tôi hiện tại qua đó xem thế nào”

Chưa bao giờ Trình Kiệt vì người khác mà bỏ cậu lại, hắn trước đây luôn coi cậu là quan trọng nhất, đến bây giờ thì cậu cũng hiểu được cảm giác bị bỏ rơi là thế nào r āi. Tiêu Dật hoang mang, kích động, sợ hãi, bất an, cậu không muốn Trình Kiệt rời đi cho nên liền đưa tay nắm lấy cổ tay hắn lại:

“Anh đừng đi có được không? Em muốn nói cho anh biết chuyện năm đó...”.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân
dtv-ebook.com

Chương 134: Phát Hiện

Chuyện năm đó chính là chuyện Trình Kiệt vĩnh viễn không quên nhưng hắn lại không hề muốn ai nhắc lại cả, bây giờ Tiêu Dật đột nhiên lại nhắc lại liền làm cho hắn cảm thấy phẫn nộ câu hơn, Trình Kiệt gạt tay Tiêu Dật ra rồi bước ra khỏi phòng:

“Tôi không muốn nghe chuyện quá khứ”

Tiêu Dật tưởng chừng như là bị ngã xuống vực sâu vậy, khóc mắt nóng rực chậm rãi rời nước mắt, cậu thừa nhận chuyện năm đó là cậu sai, tất cả lỗi đều do cậu, nếu như cậu không nhu nhược, nếu như cậu chịu mạnh mẽ một chút, chỉ một chút thôi thì chuyện giữa cậu và Trình Kiệt nhất định sẽ không giống như thế này. Tiêu Dật cậu thật sự hối hận rã, Trình Kiệt thậm chí không để cho cậu giải thích, thậm chí không để cho cậu chuộc lỗi cho hắn, hắn không cần cậu nữa rã. Tiêu Dật buồn quá, thật ra thì cậu rất là đau, trái tim giống như có một quả bom đặt ở đó vừa mới nổ tung tan nát, giá như khi ấy cậu nhận ra được sự quan trọng của Trình Kiệt đối với mình là như thế nào, giá như...

Tiêu Dật cắn chặt môi, đôi môi nhỏ kia cũng bị hàm răng của cậu cắn đến rỉ máu, cậu không muốn sớm như vậy lại bỏ cuộc, cậu muốn tranh giành Trình Kiệt, cậu không muốn vì những khó khăn mà người khác gây ra sẽ khiến cho cậu chùn bước, ngay cả khi người gây khó dễ với cậu có là Trình Kiệt đi chăng nữa thì cậu cũng muốn tranh giành hắn đến cùng. Tính cách của cậu rất xấu, vừa trở về liền muốn cướp người đi, tình yêu là một thứ không thể cưỡng cãi nhưng nếu không cố gắng thì sẽ vĩnh viễn không có tình yêu.

Tiêu Dật nằm một lúc thì trên bàn có tiếng chuông điện thoại reo, đây không phải là nhạc chuông điện thoại của cậu mà hình như là Trình Kiệt để quên rã. Tiêu Dật ngã dậy nhìn đến màn điện thoại đang phát sáng kia thấy ở đó hiện lên hai chữ Ngộ Phàm, Tiêu Dật do dự không biết có nên bắt máy hay không nhưng cuối cùng vẫn quyết định tiếp nhận cuộc gọi đó.

Tống Ngộ Phàm vừa mới rã nghe Tống Tâm Lan nhìn thấy Tiêu Dật ở trong xe Trình Kiệt thế cho nên cậu liền lo lắng muốn gọi điện hỏi Trình Kiệt:

“Trình Kiệt, Tiêu Dật quả thật trở về rã sao?”

Tiêu Dật nuốt một ngụm nước miếng, cố gắng bình tĩnh đáp lại:

“Là tôi...”

Tống Ngộ Phàm giật mình:

“Tiêu Dật? Thật sự là cậu?”

Tiêu Dật im lặng một lúc, Tống Ngộ Phàm cũng không biết phải nói cái gì cả, không biết qua bao lâu Tiêu Dật mới nói tiếp:

“Trình Kiệt đi ra ngoài rã, anh ấy để quên điện thoại”

Tống Ngộ Phàm trầm mặc:

“Tiêu Dật, ngày mai cậu có rảnh không? Tôi muốn gặp cậu một chút”

Tiêu Dật đáp:

“Được”

...

Người quan trọng nhất đối với Trình Kiệt không phải là Lâm Chí Huy ền, hắn đột nhiên nhanh chóng muốn rời đi như thế là bởi vì hắn không muốn Tiêu Dật nhắc lại chuyện năm ấy, mỗi lần hắn nghĩ tới chuyện

đó trái tim lại giống như bị hàng ngàn mũi dao đâm xuống vậy. Tiêu Dật chính là điểm yếu của hắn, là tâm can của hắn, là hơi thở, là mạch máu, là tất cả những gì hắn có. Bất cứ ai cũng không thể hình dung ra được Tiêu Dật có vị trí quan trọng đến như thế nào trong lòng hắn, không có bất cứ một ai có thể biết được tình yêu, sự chiếm hữu của hắn đối với cậu cao đến nhường nào, ngay cả chính bản thân Tiêu Dật cũng không thể biết được.

Trình Kiệt muốn Tiêu Dật phải đau khổ vì những chuyện mà cậu đã làm, nhưng hắn cho đến hiện tại vẫn chưa thể cung tâm mạnh tay một lần đối với cậu. Chỉ cần Tiêu Dật nhỏ giọng cầu xin hắn, trong lòng hắn sẽ không thể nào nói không, chỉ cần Tiêu Dật mỉm cười trong lòng hắn sẽ tự động vui vẻ theo, chỉ cần Tiêu Dật đỏ mắt trái tim hắn liền rung lên một nhịp, chỉ cần Tiêu Dật cùng người khác nói chuyện lâu một chút hắn sẽ không thể kiềm chế được kích động của bản thân.

Trình Kiệt lái xe đến bệnh viện nhìn xem Lâm Chí Huy lần một chút, dù sao hắn hiện tại cũng không biết nên đi đâu cả. Lâm Chí Huy lần trên trán dính một miếng băng gạc nhỏ, cậu vừa nhìn thấy Trình Kiệt bước vào liền đáng thương gọi hắn:

“Trình Kiệt...”

Trình Kiệt đứng ở một chỗ nhìn Lâm Chí Huy lần rất lâu, Lâm Chí Huy lần không thể đọc được suy nghĩ của Trình Kiệt, cậu chỉ có thể từ từ thăm dò hắn:

“Trình Kiệt, bác sĩ nói truy lần xong chai nước này có thể xuất viện”

Trình Kiệt tìm một chỗ ngồi ấm nhàn nhất ở một tiêng, Lâm Chí Huy lần đã quen với sự lạnh nhạt này của Trình Kiệt rã cho nên cũng không quá khó thích nghi:

“Trình Kiệt, anh lấy giúp em ly nước có được không?”

Trình Kiệt chậm rãi đứng dậy rót cho Lâm Chí Huy lần một ly nước, lúc Trình Kiệt đứng gần phía cậu cậu liền đưa tay ôm chầm lấy eo của hắn:

“Trình Kiệt, anh lạnh lùng với em cũng được, không yêu thương em thật cũng được, nhưng mà anh đừng có rời khỏi em có được không? Trình Kiệt anh muốn em làm cái gì cũng được cả, anh muốn em nói cái gì cũng đều được, anh muốn em dùng đồ trang điểm chấm lên mắt một dấu nhỏ cũng được, ngày mai em sẽ làm, em sẽ làm như lời anh nói, anh đừng rời xa em có được không?”

Trình Kiệt trầm mặc, hắn trong khoảng thời gian 5 năm nay có rất nhiều Tiêu Dật nhân bản nhưng cho dù bọn họ có diễn đạt đến đâu đi chăng nữa cũng không thể nào bằng người thật được, bây giờ Tiêu Dật trở về và nhưng hắn lại không cho phép mình dễ dàng tha thứ cho cậu, cũng không thể nào coi những chuyện trước đây cậu làm là chưa có được. Trình Kiệt cứ đứng im lặng như vậy suy nghĩ, hắn không có bất cứ động tĩnh nào càng làm cho Lâm Chí Huy thêm hoảng sợ:

“Trình Kiệt, em yêu anh”

Trình Kiệt giật mình, trong trí nhớ của hắn chưa từng bao giờ nghe được câu nói kia phát ra từ trong miệng của Tiêu Dật cả nhưng mà đều là một ngôn từ, đều là một cách biểu đạt có sao hắn lại không thể nào coi Lâm Chí Huy là Tiêu Dật, có sao trong trái tim hắn lại không hề có nửa phẫn rung động:

“Trình Kiệt, anh đừng không cần em nữa có được không?”

Trình Kiệt nhìn xuống Lâm Chí Huy, đây là câu nói hắn dạy cậu nói, cũng là câu nói Tiêu Dật đã từng nói qua ít nhất là một lần. Trình Kiệt có thể không cần cả thế giới nhưng hắn trước sau vẫn cần có một Tiêu Dật thật sự, chứ không phải là một Tiêu Dật nhân bản, hắn chẳng phải đã bỏ ra rất nhiều thời gian tiền của để tìm kiếm tin tức Tiêu Dật 5 năm nay hay sao, nếu như hắn không còn quan tâm đến cậu nữa vậy thì hắn hà có gì phải như thế, hắn hà có gì phải lấy Tiêu Kỷ Mặc ra để uy hiếp cậu, đi một vòng lớn đấu tranh tư tưởng rất lâu Trình Kiệt cuối cùng cũng nhận ra một điều rằng hắn từ trước đến nay chưa khi nào nghĩ rằng mình sẽ bỏ rơi Tiêu Dật để chọn người khác cả.

“Lâm Chí Huy, cậu nghỉ ngơi đi”

Trình Kiệt gõ tay Lâm Chí Huy ề ra khỏi eo của mình, hắn lại xoay người đi đến phía ghế sô pha ngã xuống:

“Cậu cũng biết trước cậu tôi đã có rất nhiều tình nhân rã, tôi chưa từng có suy nghĩ sẽ dừng lại ở cậu, hơn nữa tôi không thể nào thích một con người lúc nào cũng diễn giống như người khác được, cậu có thể kiên trì diễn cả đời được hay sao? Rất giả tạo, rất mệt mỏi!”

Lâm Chí Huy ền bật khóc, cậu đã quá mệt mỏi rã nhưng chẳng phải cậu vẫn tiếp tục đó hay sao, bởi vì cậu biết Trình Kiệt chỉ thích một người đó cho nên cậu mới vì hắn mà diễn lại người đó cho hắn xem, hắn bây giờ lại nói cậu giả tạo:

“Trình Kiệt, không phải anh nói em diễn giống như vậy hay sao, không phải anh nói em phải làm như thế hay sao? Trình Kiệt anh có bao giờ nghĩ đến cảm nhận của em hay chưa?”

Trình Kiệt không biết nói câu gì khác ngoài lời xin lỗi, hắn đứng dậy xoay người rời khỏi phòng bệnh. Lâm Chí Huy ền rơi vào hoang mang tuyệt vọng, khoảnh khắc khi Trình Kiệt rời đi chẳng khác nào mọi thứ của cậu đều vụt mất, thừa nhận là lúc đầu cậu đã quen với Trình Kiệt chính là muốn được nổi tiếng, muốn có thật nhiều tiền, cậu cũng không phải là người đàn ông ngay từ đầu đã cong, trước khi gặp Trình Kiệt cậu vẫn luôn cảm thấy có điểm không tự nhiên khi tiếp xúc gần với hắn, nhưng mà thời gian qua đi cảm xúc ấy liền thay đổi đến chóng mặt, cho dù Trình Kiệt chỉ là giả bộ quan tâm cậu, cho dù trong ánh mắt của hắn vĩnh viễn luôn ánh lên tia vô cảm nhưng cậu cũng cam lòng, cậu không nghĩ sẽ có một ngày người mà hắn yêu lại quay trở về, cũng không nghĩ cậu ta chỉ vừa mới quay trở về liền có thể lấy lại được trái tim của hắn nhanh đến như thế, nhanh đến mức ngay cả cơ hội tranh giành Trình Kiệt cậu cũng không có

Trình Kiệt lái xe trở về nhà, hắn về nhà đã khá muộn, căn nhà vẫn như thế im ắng như thường ngày. Khoảng thời gian khi Tiêu Dật mới rời khỏi hắn hắn còn bị mắc chứng sợ bóng tối, mỗi lần trở về nhà chỉ dám ngồi ở phòng khách mở điện sáng rã ngủ ở trên ghế sô pha, sau đó có một bóng

đèn trong nhà hắn bị hỏng hắn liền như muốn phát điên lên, đến khi thợ điện tới sửa còn suýt chút nữa nỗi giận đánh người ta, may mắn khi ấy Tống Ngộ Phàm có mặt đã cản hắn lại.

Trình Kiệt mở cửa phòng ngủ của mình thấy trên giường trống không, hắn giật mình vội vã chạy sang phòng của Tiêu Kỷ Mặc, lúc hắn nhìn thấy Tiêu Dật đang ôm Tiêu Kỷ Mặc ngủ, phía dưới chân còn có thêm Đại Nhân hắn mới thầm thở phào nhẹ nhõm trong lòng. Hắn rất sợ Tiêu Dật lại một lần nữa rời khỏi hắn, sợ cậu lần này sẽ trốn đi thật kỹ hơn, sợ cả cuộc đời này không thể tìm ra cậu được nữa. Trình Kiệt hắn yêu Tiêu Dật quá rää, yêu đến phát điên, yêu đến từng mạch máu trong người cũng căng thẳng, yêu đến mức vũ trụ bao la như vậy cũng không thể chứa đủ tình yêu của hắn dành cho cậu. Lúc trước Trình Kiệt nghĩ hắn không cần quan tâm Tiêu Dật có yêu mình hay không, có tình nguyện ở bên cạnh hắn hay không hắn cũng sẽ buộc chặt cậu, nhưng mà bây giờ hắn lại sợ cậu không yêu hắn, sợ cậu luôn luôn ghét bỏ hắn, sợ cậu cảm thấy hắn ghê tởm.

Trình Kiệt tiến gần về phía giường lớn, Đại Nhân nãy giờ vẫn luôn nhìn chằm chằm hắn không hề phát ra một tiếng động nào. Trình Kiệt ngã xuống giường, ánh mắt chứa tia phức tạp, ngón tay hắn chạm nhẹ lên gò má của Tiêu Dật. Trình Kiệt không thể đếm được mình có bao nhiêu cuộc tình, nhưng lại có thể nhớ được Tiêu Dật có bao nhiêu sở thích, Trình Kiệt không thể nhớ mình lần đầu tiên quan hệ là năm bao nhiêu tuổi, nhưng lại nhớ được từng nơi hắn cảm trên cơ thể của Tiêu Dật, Trình Kiệt quên hết toàn bộ những việc liên quan đến bản thân mình nhưng lại nhớ như in những chuyện liên quan đến Tiêu Dật.

Trình Kiệt rất nhớ Tiêu Dật, hắn nhớ Tiêu Dật đến mức trái tim căng thẳng, mọi dây thần kinh đều thắt chặt, nhớ cậu đến mức cả người cũng phát đau, cậu trở về rää hắn lại sợ cậu rời đi, hắn sợ trong lúc hắn không để ý cậu sẽ bỏ trốn, sợ mình chỉ vừa nhắm mắt lại cậu sẽ biến mất. Trình Kiệt không thể nào bình thường được, không nhìn thấy cậu sẽ mất bình tĩnh, mà nhìn thấy cậu rää lại căng thẳng.

Buổi sáng ngày hôm sau Tiêu Dật tỉnh lại thì đã không còn thấy Tiêu Kỷ Mặc nữa, cậu đưa tay với lấy điện thoại di động trên đầu giường xem đã

mấy giờ rã, trên màn hình hiển thị 8 giờ sáng Tiêu Dật ngồi dậy nhìn xung quanh căn phòng một hồi cuối cùng cậu liền bước xuống giường đi vào phòng vệ sinh. Tiêu Dật biết chắc rằng Trình Kiệt là người mang Tiêu Kỷ Mặc đi, ngày hôm qua lúc Tiêu Kỷ Mặc tỉnh giấc có nói với cậu rằng nó đang học ở nhà trẻ nào đó cách đây không xa, Tiêu Dật lúc đầu có điểm không thể tin tưởng được sau đó cậu lại nghĩ Trình Kiệt thừa sức làm được chuyện này, nhưng mà nếu như hắn làm vậy cậu cũng có một lý do ở lại chỗ này.

Tiêu Dật có hẹn với Tống Ngộ Phàm lúc 9 giờ sáng tại một quán cà phê ở gần nhà Trình Kiệt, cậu biết Tống Ngộ Phàm hẹn cậu tối nhất định là vì chuyện của 5 năm về trước, Tống Ngộ Phàm và Trình Kiệt là bạn bè thân thiết như vậy cho nên chuyện này cũng là dễ hiểu mà thôi. Tiêu Dật đến sớm 10 phút, vốn tưởng rằng Tống Ngộ Phàm chưa đến nhưng ai ngờ người ta đã ngồi ở đó trước rã. Tiêu Dật cúi đầu nhìn xuống màn hình điện thoại xem xét lại đồng hồ một lần nữa xác định vẫn còn chưa tới giờ hẹn, Tống Ngộ Phàm chẳng qua là đến sớm hơn cả cậu mà thôi.

Tiêu Dật kéo ghế ngồi xuống:

“Anh đến đã lâu chưa?”

Tống Ngộ Phàm nhìn tách cà phê đen đặc trên bàn rã lại ngẩng đầu nhìn Tiêu Dật:

“Tôi cũng vừa mới tới mà thôi”

Tiêu Dật gật đầu, cậu cũng chẳng còn tâm trạng nào mà nhìn thực đơn đồ uống trên bàn:

“Ngày hôm nay anh hẹn tôi ra đây là có chuyện gì vậy?”

Tống Ngộ Phàm trầm mặc một lúc giống như là đang ngẫm lại tất cả những điều mình chuẩn bị nói ra đây:

“Tiêu Dật cậu hiện tại là muốn cái gì ở Trình Kiệt vậy?”

Tiêu Dật cúi đầu, có lẽ Tống Ngộ Phàm cũng giống như Trình Kiệt nghĩ về cậu, đầu nghĩ cậu là một kẻ ham tiễn mà thôi. Tống Ngộ Phàm im lặng một lúc không thấy Tiêu Dật đáp lời liền nói tiếp:

“Có lẽ cậu không biết Trình kiệt bị mắc chứng tâm thần phân liệt do gia tộc di truyền, cậu ta rất ít khi phát bệnh nhưng lại rất dễ phát bệnh, mỗi lần phát bệnh liền sẽ giống như trở thành một người khác vậy. Từ trước đến giờ tôi chưa bao giờ thấy cậu ta mất khống chế như vậy ngoại trừ lúc cậu rời đi từ 5 năm về trước. Tôi không biết giữa cậu và Trình Kiệt đã xảy ra chuyện gì, nhưng tôi nghĩ để tốt cho cậu và tốt cho cả cậu ấy thì cậu nên tránh xa cậu ấy càng xa càng tốt”

Tiêu Dật chưa từng nghe qua Trình Kiệt nói hắn bị bệnh cả, tuy rằng thứ bệnh này không có ảnh hưởng trực tiếp đến sức khỏe nhưng lại ảnh hưởng gián tiếp. Ngẫm lại một chút cậu cuối cùng cũng hiểu lý do tại sao Trình Kiệt lại có lúc kích động mạnh như thế, đôi lúc cậu cũng nghi ngờ rằng người đang đứng đối diện với cậu là một Trình Kiệt khác:

“Anh ấy bị mắc chứng bệnh này sao? Tôi thật sự không biết”

Tống Ngộ Phàm gật đầu:

“Cậu đương nhiên là không biết bởi vì Trình Kiệt không có ý định nói cho cậu biết, cậu chính là căn nguyên khiến cho cậu ta luôn trong tình trạng căng thẳng, chứng bệnh này nếu như thường xuyên bị căng thẳng thần kinh sẽ ảnh hưởng không tốt tới sức khỏe rất nhiều”

Tiêu Dật không bao giờ nghĩ mình lại chính là nguyên nhân làm tổn hại đến sức khỏe của Trình Kiệt, cũng chưa từng nghĩ rằng hắn lại bởi vì ở bên cạnh cậu mà chấp nhận nguy hiểm như thế, nếu như mọi chuyện liên quan đến cậu đều làm cho hắn có thể kích động như vậy thì một cú huých mạnh năm đó có phải hay không khiến cho Trình Kiệt suýt chút nữa không thể bình thường lại:

“Tôi không biết chuyện này, tôi không thể ngờ được anh ấy lại bị mắc căn bệnh phức tạp như thế...” Nếu như để cậu biết Trình Kiệt như vậy thì

cậu nhất định sẽ không làm như thế với hắn, không ở trong điện thoại nói ra những lời vô tình kia.

Tống Ngộ Phàm bình tĩnh nói tiếp:

“Trình Kiệt hiện tại tuy rằng rất khác so với trước đây, nhưng mà cậu ấy vẫn có thể tìm những người có ngoại hình giống cậu, về phàn tính cách cậu ấy luôn ép buộc bọn họ phải có tính cách giống như của cậu vậy, có thể nói cậu ấy đang nhân bản ra rất nhiều Tiêu Dật cho đến khi cậu ấy cảm thấy hài lòng mới thôi. Cho dù cuộc sống như vậy thật sự rất nhảm chán nhưng mà thà cứ như vậy thì chứng bệnh kia của cậu ấy mới không bị phát tác, ai biết chắc được khi cậu trở về sau đó lại đột nhiên rời đi nữa Trình Kiệt có hay không lại phát bệnh, mà mức độ khẳng định sẽ nghiêm trọng hơn lần trước, cho nên nếu như cậu không thích cậu ấy thì cậu nên tránh xa cậu ấy một chút đừng cho cậu ấy hy vọng, còn nếu như cậu thích cậu ấy thì cậu làm ơn nên lường trước được mọi vấn đề một cách kỹ lưỡng rã mới suy nghĩ xem có nên bước tiếp hay là không. Tôi chỉ nói như vậy mà thôi, tôi nghĩ cậu cũng không phải là người xấu cho nên mới cho cậu một lời khuyên như thế, tôi có việc phải đi trước đây”

Những lời mà Tống Ngộ Phàm ngày hôm nay nói ra khiến cho Tiêu Dật cảm thấy càng hận bản thân mình hơn, cậu rốt cuộc như thế nào có tư cách nói yêu Trình Kiệt khi mà ngay cả hắn có một chứng bệnh nghiêm trọng như vậy mà không biết, cậu rốt cuộc như thế nào có tư cách tranh giành Trình Kiệt với người khác đây. Tiêu Dật chợt nhận ra một điều rằng Trình Kiệt từ trước đến nay đã làm quá nhiều điều cho cậu, còn cậu thì luôn luôn chỉ biết tiếp nhận mà không biết trả đáp, chính vì việc Trình Kiệt cưng chiều cậu như vậy luôn khiến cho cậu không thèm để mắt đến hắn, không thèm quan tâm hắn có hay không gặp vấn đề gì. Tiêu Dật giằng co giữa nên tiếp tục hay dừng lại, nên kiên trì hay buông xuôi, nên yêu Trình Kiệt hay là không dám yêu Trình Kiệt đây bởi vì trước một tình yêu hoàn mỹ của Trình Kiệt cậu sợ không thể nào đáp lại hắn một cách hoàn mỹ trọn vẹn nhất, chí ít thì cậu đã kết hôn và có một đứa con rã.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân
dtv-ebook.com

Chương 135: Anh Là Sinh Mệnh Của Em

Buổi sáng ngày hôm ấy Lâm Chí Huy vẫn như thường lệ vào buổi trưa lên văn phòng của Trình Kiệt, cậu làm như mọi chuyện ngày hôm qua chưa từng xảy ra. Lâm Chí Huy vẫn ngày hôm nay trước khi rời khỏi cửa có dùng bút trang điểm chấm lên khoe mắt trái của mình một nốt ruồi, tuy rằng cậu rất gượng ép nhưng mà lúc cậu đối diện với Trình Kiệt thì lại không hề tỏ ra bất cứ thái độ nào, đáng tiếc cả buổi ngày hôm ấy Trình Kiệt không hề ngẩng đầu nhìn cậu nữa, cũng chẳng biết hắn có nhận ra ngày hôm nay cậu đã thay đổi vì hắn hay không.

“Trình Kiệt, không nghỉ trưa sao?” Lâm Chí Huy vẫn ngồi ở trên ghế sofa pha lên tiếng hỏi

Trình Kiệt chăm chú cúi đầu nhìn tới bản hợp đồng trên bàn:

“Hôm nay tôi rất bận, cậu có thể đi ăn cơm trước”

Lâm Chí Huy vẫn những tưởng rằng Trình Kiệt ngày hôm nay sẽ nói rõ mọi chuyện, nói rằng vở diễn này giữa cậu và hắn nên kết thúc được rồi ai ngờ Trình Kiệt vẫn lảng lặng như thế, ngay cả cả buổi cậu hỏi gì hắn sẽ thờ ơ đáp đấy, từ nãy tới giờ không hề đề cập tới vấn đề cậu sợ hãi nhất kia:

“Trình Kiệt, anh muốn ăn cái gì chúng ta đặt đồ ăn mang tới đây ăn có được không?”

Trình Kiệt mang văn kiện gấp lại để ngay ngắn ở trên bàn rồi đứng dậy:

“Tôi có việc bận nên không thể ăn cùng với cậu được”

Lâm Chí Huy vẫn cũng gấp gáp đứng bật dậy khỏi ghế sô pha:

“Trình Kiệt, có phải anh đi tìm anh ta hay không?”

Trình Kiệt dừng bước, hắn quay đầu nhìn chằm chằm Lâm Chí Huy vẫn một lúc, trong ánh mắt kia vẫn như trước yên tĩnh lạnh lẽo càng làm cho Lâm Chí Huy vẫn một phen lo lắng:

“Nếu như tôi nhớ không nhầm thì trước khi chúng ta quen nhau tôi có nói cậu không được hỏi tôi bất cứ điều gì cơ mà”

Lâm Chí Huy vẫn cúi đầu:

“Em sẽ không hỏi, nhưng em chỉ muốn nói một điều thôi... em thật sự rất yêu anh, em không còn coi chuyện giữa hai chúng ta chỉ là chuyện để mang ra thương lượng trao đổi từ lâu lắm rỒ”

Trình Kiệt nhíu mày:

“Vậy tôi nghĩ chuyện giữa hai chúng ta nên dừng lại ở đây đi, tôi không hy vọng một kết quả như cậu nói”

Lâm Chí Huy vẫn bước nhanh tới gần Trình Kiệt, cậu lo lắng lao vào trong lòng của hắn, đưa tay ôm chặt lấy eo hắn, nước mắt cũng theo đó tự động rơi xuống:

“Trình Kiệt, hãy cho em một cơ hội có được không? Em nhất định sẽ cho anh thấy được em cũng rất tốt, tuy rằng em không biết anh ta cùng anh trước đây xảy ra chuyện gì, nhưng mà em sẽ không như anh ta, cho dù xảy ra bất cứ chuyện gì cũng sẽ không rời khỏi anh”

Trình Kiệt rơi vào trầm mặc, hắn rất cần một người cho dù có xảy ra bất cứ chuyện gì cũng vẫn luôn ở bên cạnh hắn, hắn lúc trước phòng trừ trong ngoài cũng vẫn để Tiêu Dật bị lọt lưới, cho dù hắn có cẩn thận đến đâu đi chăng nữa thì Tiêu Dật cũng đã có suy nghĩ muốn rời đi trong đau thế cho nên hắn nhận ra một điều rằng muốn chiếm được người khác trước hết phải chiếm được suy nghĩ của họ. Nếu như Tiêu Dật cũng nói ra câu

giống như của Lâm Chí Huyền lúc này thì tốt quá, hắn rất muốn nghe lời nói này từ trong miệng của Tiêu Dật, muốn nghe thấy cậu nói yêu hắn, có điều Tiêu Dật từ trước đến nay lại không hề chạm tới những câu nói thế này. Trình Kiệt gõ tay của Lâm Chí Huyền ra khỏi eo của mình:

“Tôi phải đi gấp đối tác kinh doanh để ký hợp đồng”

Lâm Chí Huyền ngẩng đầu nhìn Trình Kiệt, có một điều mà Lâm Chí Huyền vĩnh viễn không thể bắt chước được Tiêu Dật chính là cậu không dám nhìn vào mắt của Trình Kiệt, mỗi khi hắn nói ra một câu nào đó cậu không dám nhìn lâu vào ánh mắt hắn để xem hắn có nói thật hay là không, bởi vì cậu sợ mình sẽ nhìn ra được điều giả dối từ hắn. Tiêu Dật thì khác, cậu luôn luôn dùng đôi mắt lớn kia nhìn vào mắt của Trình Kiệt thăm dò rất lâu, chỉ cần hắn có ý đồ muốn che giấu là cậu có thể nhìn ra được, nếu như không nhìn ra được chính là do Trình Kiệt chộp dạ đột nhiên quay đầu đi chỗ khác không muốn để cậu xem.

Lâm Chí Huyền gật đầu, Trình Kiệt không nói đồng ý hay là không đồng ý cho nên cậu sẽ tự định là hắn đã cho cậu một cơ hội, cậu nên tin tưởng hắn tuy rằng chỉ là diễn ở ngoài mặt thôi cũng được bởi vì Trình Kiệt là một người không muốn giải thích với người khác:

“Được, buổi tối chúng ta cùng đi ăn tối có được không?”

Trình Kiệt đột nhiên nghĩ tới Tiêu Dật, ngày hôm qua nhân lúc Tiêu Dật ngủ say hắn đã lấy hết toàn bộ giấy tờ tùy thân của Tiêu Dật giấu đi, hắn sợ Tiêu Dật sẽ lại bỏ đi cho nên hắn không còn có cách nào khác cả mới giữ lại giấy tờ quan trọng của cậu. Nếu như hắn buổi tối hôm nay ở nhà rất có khả năng hắn sẽ cùng Tiêu Dật ngồi ăn tối, nhưng mà ngẫm lại việc làm này là không nên, hắn sợ khi hắn ngồi ăn cơm cùng cậu hắn sẽ lại một lần nữa quỳ gối trước cậu, hắn sẽ lại không thể phân biệt được phải trái đúng sai trong những lời cậu nói, hắn không dám nói chuyện hay là tiếp xúc với cậu quá lâu ngoại trừ lúc thầm chí cậu không được tỉnh táo bởi vì khi cậu tỉnh táo rãnh hắn khẳng định sẽ lại không cứng rắn được với cậu. Trình Kiệt cũng chẳng biết mình muốn làm gì với Tiêu Dật nữa, trong đầu thì nghĩ muốn giữ cậu lại ở bên cạnh để cho cậu thuộc lỗi vì những chuyện mà cậu

đã làm với hắn, nhưng khi đứng đối diện cậu rã một chút nhẫn tâm cũng chẳng tại sao không còn.

Lâm Chí Huy vẫn thấy Trình Kiệt rất lâu vẫn không trả lời mình thế cho nên cậu liền tự động nói trước một câu thế này rã rời đi:

“Buổi tối lúc 8 giờ có được không, anh tới ký túc xá đón em nhé”

Trình Kiệt nhìn theo bóng lưng của Lâm Chí Huy lần một lúc rã cũng rời đi. Buổi trưa ngày hôm đó Trình Kiệt tới bệnh viện của Tống Tâm Lan làm một vài kiểm tra về tâm lý, Tống Tâm Lan loay hoay một hồi cũng không dám hỏi chuyện của Tiêu Dật:

“Buổi tối ngày hôm nay cô đón Kỷ Mặc giúp tôi, nhân tiện cho nó ngủ ở nhà cô một đêm đi”

Tống Tâm Lan nhíu mày:

“Đứa nhỏ đó nhất định sẽ không chịu ngủ qua đêm đâu, tính khí của nó cậu cũng không phải không biết... hơn nữa cậu không nên đối xử với một đứa nhỏ như thế, chuyện giữa cậu và Tiêu Dật căn bản không liên quan đến nó”

Trình Kiệt im lặng không nói gì cả, hắn chậm rãi đứng dậy rời khỏi phòng bệnh của Tống Tâm Lan. Điện thoại của Tiêu Dật có định vị, Trình Kiệt cũng buổi tối hôm qua đã bí mật cài đặt vào máy của cậu, hắn mang di động tới nhìn xem mới phát hiện ra Tiêu Dật đang ở rất gần nơi này, Trình Kiệt theo định vị trên điện thoại lái xe tới nơi đó nhận ra đó là một quán cà phê. Trình Kiệt không xuống xe mà ngồi trong xe nhìn tới phía bàn cạnh cửa sổ nơi cậu đang ngồi ở đó, có vẻ như là Tiêu Dật đang đợi người cho nên hiện tại cậu mới liên tục nhìn vào điện thoại, Trình Kiệt híp mắt quan sát toàn bộ nhất cử nhất động của Tiêu Dật. Trời đã vào thu, khí trời se se lạnh, tia nắng yếu ớt len lỏi chiếu đến phía sau góc lưng của Tiêu Dật. Tiêu Dật không phải là một người quá mức đẹp trai nhưng lại khiến cho Trình Kiệt hắn rơi vào một mớ hỗn độn đau đớn, tính cách của cậu không phải dễ chịu nhưng lại vẫn có thể làm cho hắn tập trung kiên nhẫn mà chỉ theo.

Trình Kiệt ngã một lúc thì hắn phát hiện ra có một chiếc xe đi vào trong quán cà phê rã dừng lại, có một người đàn ông quen mắt từ trong đó bước xuống, Trình Kiệt không cần phải xem xét đi đâu gì cả đã trực tiếp mở cửa xe rã nhanh chóng băng qua đường, hắn không thể nào bình tĩnh được khi thấy Đỗ Thư Cách xuất hiện ở nơi có Tiêu Dật như vậy. Đỗ Thư Cách vừa mới bước vào đến chỗ Tiêu Dật định ngồi xuống thì đã có một luồng gió lạnh ở phía sau lưng hắn, lúc hắn quay lại thì nhận ra Trình Kiệt đang nắm lấy cổ tay của Tiêu Dật có ý định kéo đi. Đỗ Thư Cách phản ứng kịp thời cũng nắm lấy cổ tay còn lại của Tiêu Dật, Trình Kiệt mất kiểm soát trong chớp mắt cứ như thế vung nắm đấm đấm thẳng vào mặt của Đỗ Thư Cách. Tiêu Dật nãy giờ vẫn còn chưa kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra, cậu đột nhiên thấy hai người này đánh nhau thì giật mình vội vã giật tay ở phía Đỗ Thư Cách lại rã quay người ôm lấy Trình Kiệt kéo hắn ra xa. Đỗ Thư Cách cũng không chịu kém phàn, hắn ta nhanh tay lao về phía trước túm lấy cổ áo của Trình Kiệt, nhân viên trong quán lúc này mới chạy ra ngăn hai người lại nhưng mà có vẻ như cũng không làm giảm bớt căng thẳng được.

Tiêu Dật bị Trình Kiệt đẩy mạnh sang một bên, hắn lao tới đánh Đỗ Thư Cách, Đỗ Thư Cách tránh được cú đấm kia của hắn rã cũng vung tay đấm lại. Hai người bọn họ không hề hé răng bất cứ một lời nào cứ như vậy giống như hai con mảnh thú lao vào cấu xé nhau, mãi cho đến khi mọi đòn đập trong quán cũng bị hai người bọn họ làm lộn xộn đỡ vỡ hết, mãi cho đến khi Tiêu Dật hét lên không biết bao nhiêu lần thì hai người họ mới chịu dừng lại:

“Đừng tay lại đi, Trình Kiệt!”

Trình Kiệt đột nhiên đưa mắt nhìn thẳng về phía Tiêu Dật, trong ánh mắt của hắn có tia phẫn nộ rất đáng sợ, Tiêu Dật giật mình lùi lại một bước, hành động này của cậu khiến cho Trình Kiệt tưởng nhầm là cậu chuẩn bị bỏ trốn chính vì thế hắn đã nhanh chóng tóm lấy tay của cậu rã kéo cậu rời khỏi quán cà phê này thật nhanh. Đỗ Thư Cách ở phía sau đuổi theo nhưng lại bị toàn bộ nhân viên trong quán chặn lại muốn tính tiền tổn thất thế cho nên Đỗ Thư Cách một lần nữa lại để Trình Kiệt kéo Tiêu Dật đi.

Trình Kiệt kéo tay Tiêu Dật băng qua đường lớn, may mắn lúc hai người đi qua đèn giao thông đã chuyển sang màu xanh nõn không khẳng định sẽ rất nguy hiểm. Tiêu Dật bị đẩy mạnh vào trong xe, đầu nhỏ đập vào thành ghế phía sau khiến cho cậu có điểm choáng váng, Trình Kiệt tiếp theo sau đó liền ngồi vào ghế lái khởi động xe rời đi. Tiêu Dật lo lắng nhìn thấy trên gương mặt của Trình Kiệt vẫn còn đang chảy máu, lại nhìn thấy trên tay hắn có những vết thương thì giật mình:

“Trình Kiệt anh...”

Tiêu Dật còn chưa kịp nói hết câu thì Trình Kiệt đã hét lớn:

“Im miệng!”

Tốc độ lái xe của Trình Kiệt tăng lên, Tiêu Dật sợ sẽ gặp tai nạn cho nên không ngừng ở bên cạnh hắn hét lớn:

“Trình Kiệt, anh dừng lại đi”

Mọi lời nói của Tiêu Dật lúc này đều trở nên vô nghĩa, Trình Kiệt hoàn toàn không thể nghe thấy được những lời của cậu nói. Tốc độ xe di chuyển nhanh đến chóng mặt, trên đường có vài chiếc xe phải phanh gấp vì Trình Kiệt, mỗi lần như thế trái tim của Tiêu Dật lại suýt chút nữa nhảy ra ngoài. Trình Kiệt đưa Tiêu Dật trở về nhà của mình, hắn vẫn như thế nửa lời không nói kéo lấy cổ tay của Tiêu Dật mở cửa rẽ bước vào. Tiêu Dật vừa đi vừa cố gắng gỡ tay của Trình Kiệt ra:

“Trình Kiệt, chúng ta nói chuyện một chút...”

Kế đó Tiêu Dật bị đẩy mạnh vào trong phòng ngủ của Trình Kiệt, sau đó thì cánh cửa kia đóng sập lại, Tiêu Dật bị Trình Kiệt nhốt lại ở trong phòng. Tiêu Dật đưa tay muốn thử mở cửa nhưng không được, rất nhanh sau đó phía bên ngoài phòng khách truyền ra tiếng ôm đặc đỗ vỗ, cậu sơ hãi gõ cửa nói lớn:

“Trình Kiệt, anh mau thả em ra... Trình Kiệt...”

Mỗi lần có tiếng thủy tinh đổ vỡ thì trái tim của Tiêu Dật lại thót lên một nhịp, hai tay cậu đập mạnh vào cửa gỗ đến mức cũng bị đau, giọng nói ở bên trong xen lẫn tiếng khóc không ngừng gào lớn nói Trình Kiệt mở cửa ra. Tiêu Dật biết chuyện Trình Kiệt bị mắc bệnh, vừa mới rã cũng chính mắt cậu chứng kiến được hắn điên rồ kích động đến nhường nào, không phải cậu sợ hắn sẽ làm gì mình mà là cậu sợ hắn sẽ tự làm tổn thương chính bản thân hắn. Những năm tháng cậu không có ở đây có lẽ thời gian đầu Trình Kiệt đã rơi vào trạng thái như thế, có lẽ hắn đã không quan tâm đến mạng sống của mình mà điên cuồng như thế, có lẽ hắn suýt chút nữa đã mất mạng rã. Tiêu Dật bật khóc ngã xuống dưới sàn, cứ nghĩ đến chuyện Trình Kiệt vì cậu mà có thể không còn cậu lại cảm thấy vô cùng đau khổ, cứ nghĩ đến chuyện vì những lời nói kia của cậu làm cho hắn chẳng khác nào rơi xuống vực thẳm tuyệt vọng khiến cho cậu cảm thấy cũng tự trách chính bản thân mình hơn. Tiêu Dật ngã ở trong phòng không biết làm cái gì cả, cậu cảm thấy mình thật là vô dụng, tiếng đổ vỡ đã kết thúc Tiêu Dật vẫn không thể ngừng khóc, bàn tay trầy xước vì nãy giờ đập mạnh vào cửa cũng không còn thấy đau đớn gì cả, cậu như thế nào lại trở thành một ác quỷ đã suýt chút nữa lấy đi mạng sống của Trình Kiệt rã.

Cánh cửa phòng không mở, Tiêu Dật cũng không ngừng khóc, khóc đến mức hai mắt sưng đỏ lên, khóc đến mức nước mắt rơi xuống ướt đẫm cả khuôn mặt, khóc đến mức cổ họng đau rát, khóc đến mức trái tim trong ngực như chết lặng đi. Chưa bao giờ Tiêu Dật lại cảm thấy hối hận như lúc này, chưa bao giờ cậu vì một người mà quên đi bản thân mình như thế và cũng chưa bao giờ cậu vì một người mà nghĩ tới việc sẽ mang cả sinh mệnh của mình tặng cho người đó. “Cách” một tiếng, Tiêu Dật mở mắt với vã đứng dậy xoay nắm cửa mở ra, lúc cánh cửa kia mở ra cậu nhìn thấy Trình Kiệt đứng ở đó, cậu không quan tâm cái gì cả, cũng không trách mắng hắn mà đã trực tiếp lao vào lòng hắn rã đưa tay ôm chặt lấy eo hắn:

“Trình Kiệt, cho em một cơ hội có được không?”

Chỉ trong một buổi sáng Trình Kiệt nghe thấy câu nói này hai lần của hai người, cũng chỉ trong một buổi sáng hắn lại dễ dàng bạo phát kích động không thể kiềm chế, lại chỉ trong một buổi sáng làm cho cả hai người đồng thời rơi nước mắt. Có điều xúc cảm trong lòng lại hoàn toàn khác nhau,

Trình Kiệt đinh chỉ toàn bộ động tác, hắn vốn định đợi đến khi Tiêu Dật mở cửa ra sẽ nói với cậu rằng hắn sẽ khóa cậu lại trong căn phòng này không cho cậu ra ngoài nữa, nhưng khi thấy Tiêu Dật hai mắt đỏ hoe lao vào trong lòng hắn ôm chặt nức nở nói ra câu nói kia khiến cho hắn ngã vào một khoảng trầm mặc. Tiêu Dật khóc đến mức ngực áo sơ mi trắng của Trình Kiệt cũng phải thấm đẫm nước mắt của cậu, khóc đến mức cả người cũng muốn mỉm đi, nhưng mà vòng tay kia trước sau vẫn ôm chặt không có ý định buông hắn ra:

“Trình Kiệt sau này cho dù có xảy ra bất cứ chuyện gì em cũng sẽ luôn ở bên cạnh anh”

Quá mức bất ngờ khiến cho Trình Kiệt không thể nào thích nghi được, hắn ngoài im lặng vẫn là im lặng, hắn nghĩ Tiêu Dật không nói dối hoặc có thể là hắn không đủ khả năng để phát hiện ra sự diễn xuất của cậu trong lúc này. Tiêu Dật ở trong lòng ngực của Trình Kiệt nức nở đến mức đôi vai run rẩy, giọng nói không rõ ràng:

“Trình Kiệt, em rất yêu anh...”

Trình Kiệt giật mình, hắn chưa bao giờ nghe được lời nói kia từ trong miệng của Tiêu Dật cả, hắn đưa tay xuống dưới muôn đẩy Tiêu Dật ra một chút để nhìn cậu nhưng mà Tiêu Dật lại tưởng Trình Kiệt ghét bỏ cậu, không tin tưởng cậu cho nên lực tay ở phía dưới càng thêm siết chặt ôm lấy hắn hơn, cậu vội vã nói tiếp:

“Em xin lỗi Trình Kiệt, lúc trước là em không đúng, em xin lỗi Trình Kiệt. Em không nghĩ đến chuyện anh lại dễ mất kiểm soát như vậy, càng không nghĩ đến chuyện anh sẽ tự làm tổn hại bản thân mình, em thật sự không nghĩ rằng anh sẽ như vậy, nếu như em biết được em nhất định sẽ không rời khỏi anh lâu như thế, em nhất định sẽ ở bên cạnh anh. Trình Kiệt em thật sự rất yêu anh, yêu anh đến mức có thể trao cho anh cả sinh mệnh này, Trình Kiệt hãy cho em một cơ hội có được không, em sẽ dành cả cuộc đời này để yêu anh, có được không?... Trình Kiệt cậu xin anh đừng kích động như vậy, đừng liều mạng như vậy, bởi vì anh là sinh mệnh của em...”.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân
dtv-ebook.com

Chương 136: Cùng Nhau Quên Đi

Tiêu Dật kiêng chân hôn vào môi của Trình Kiệt, hai tay đưa lên bao lấy gương mặt của hắn, thật cẩn thận né tránh vết thương ở bên khóe miệng hắn. Tiêu Dật dùng đầu lưỡi tách mỏ khoang miệng của Trình Kiệt, đôi mắt của Tiêu Dật nhắm lại cậu muốn thông qua nụ hôn này mang tình yêu của mình dồn dập truyền cho Trình Kiệt. Trình Kiệt không đẩy Tiêu Dật ra nhưng lại không đáp lại Tiêu Dật khiến cho cậu càng thêm hoảng sợ, cậu sợ ngay cả khi mình nói ra những lời nói thật lòng như vậy mà Trình Kiệt cũng không tin cậu. Tiêu Dật khẽ rời khỏi đôi môi của Trình Kiệt, cậu dùng ánh mắt ngập nước kia chân thành nhìn hắn lâu thật lâu.

Trình Kiệt nghe thấy rất rõ ràng lời nói kia của Tiêu Dật, cũng nhìn thấy được sự thành thật trong đôi mắt cậu, nhưng mà Trình Kiệt rất sợ một ngày Tiêu Dật sẽ nhận lúc hắn mất cảnh giác mà lại rời khỏi hắn như 5 năm về trước, thế cho nên ngay tại lúc này Trình Kiệt đang loạn đấu tranh tư tưởng trong đầu làm thế nào để giải quyết chuyện này tốt nhất, làm thế nào để cho Tiêu Dật sẽ ở bên cạnh hắn vĩnh viễn.

Tiêu Dật bắt đầu lo lắng bởi vì Trình Kiệt không hề có hành động gì tiếp theo cả, cậu lại khóc vì sợ hãi, ánh mắt ngập nước kia chưa bao giờ ngừng nhìn Trình Kiệt cả:

“Trình Kiệt, anh thật sự ghét bỏ em rã sao?”

Trình Kiệt giật mình, mỗi lần Tiêu Dật rời nước mắt liền có thể chạm tới nơi sâu thẳm nhất trong trái tim của hắn, mỗi lần cậu khóc hắn liền sẽ tự động đau lòng. Trình Kiệt chậm rãi đưa tay lên gương mặt của Tiêu Dật giúp cậu lau nước mắt, nhưng mà hắn trước sau chỉ im lặng như vậy mà không hề hé răng nửa lời nào. Tiêu Dật kiêng chân hôn tới phía cằm cổ của

Trình Kiệt, đôi tay đưa tới muốn cởi ra cúc áo trên ngực hắn, cúc áo cởi tới đâu cậu sẽ hôn tới chỗ đó, cả người cậu luôn sát vào Trình Kiệt không hề có ý định rời ra. Cúc áo thứ hai của Trình Kiệt bị mở ra, hắn liền ngay lập tức ngăn chặn hành động kia của Tiêu Dật lại:

“Tiêu trưởng thôn, cậu là đang thương hại tôi có phải không?”

Tiêu Dật bật khóc, ai gọi cậu như thế nào cũng được nhưng mà riêng Trình Kiệt thì cậu chỉ muốn hắn gọi cậu là Tiểu Dật như lúc trước mà thôi. Tiêu Dật biết quá khó để Trình Kiệt chấp nhận chuyện này ngay lập tức, cậu vừa mới trở về liền nói yêu hắn như vậy ai mà tin được đây:

“Trình Kiệt...”

Trình Kiệt xoay người đi tới phía ghế sofa muốn ngồi xuống, Tiêu Dật nhanh chóng đi theo hắn, cậu từ phía sau lưng đưa tay ôm lấy eo hắn, đầu nhỏ cũng ghé sát vào tấm lưng rộng kia:

“Trình Kiệt, em xin lỗi. Anh không còn thích em như trước nữa cũng được, nhưng mà anh đừng đẩy em ra có được không, Trình Kiệt đừng ghét bỏ em có được không?”

Cậu nói cuối cùng kia mang theo tia cảm xúc xin đáng thương khiến cho hàng phòng thủ cuối cùng trong lòng Trình Kiệt cũng bị đổ vỡ, hắn quay lại phía sau cúi đầu hôn lên môi của Tiêu Dật, tay của hắn giữ chặt lấy cổ cậu, tay còn lại hấp tấp muốn mang cúc áo sơ mi của cậu mở ra. Tiêu Dật nhắm mắt, nước mắt vẫn luôn tuôn rơi nãy giờ không sao dừng lại được, Trình Kiệt cảm nhận được vị mặn kia ở bên khoe môi mình liền hơi dừng lại một chút khe khẽ nói một câu thế này:

“Tiểu Dật đừng khóc”

Đã rất lâu rã Tiêu Dật không nghe thấy được hai tiếng Tiểu Dật từ trong miệng của Trình Kiệt, bây giờ nghe được rã trong lòng cậu liền kích động, cậu đưa tay ôm lấy cổ của Trình Kiệt, Trình Kiệt thuận thế bế lấy cậu đi vào trong phòng ngủ.

Trình Kiệt một lần nữa vì Tiêu Dật mà buông xuống mọi nghi ngờ cảnh giác, hắn không muốn nghĩ quá nhiều nữa, hắn hiện tại chỉ muốn tin tưởng hoàn toàn vào lời nói kia của Tiêu Dật mà thôi. Trình Kiệt dùng chân đá cánh cửa phòng ngủ lại, rèm cửa màu tối trong phòng vẫn còn đang mở, từng tia nắng mùa thu chiếu vào bên trong làm sáng bừng một khoảnh, Tiêu Dật nhắm mắt hắn tưởng chừng còn nhìn thấy được trên đôi lông mi kia của cậu vẫn còn đọng lại giọt nước mắt chưa kịp khô. Trình Kiệt cúi đầu hôn lên đôi mắt của Tiêu Dật, sau đó liền nhanh chóng mang quần dài trên người cậu cởi ra. Tiêu Dật hơi căng thẳng một chút, lúc trước là do cậu mượn rượu làm càn, bây giờ là chân chính tinh táo cùng Trình Kiệt phát sinh quan hệ sau 5 năm, mọi động tác hành động hiện tại của cậu bắt đầu có chút luống cuống không biết phải nên phối hợp sao với hắn. Trình Kiệt đè lên người Tiêu Dật, bàn tay hắn lén vào trong quần lót của cậu sờ lấy hai mông cậu, Tiểu Kiệt Kiệt sớm đã muốn vì xúc cảm sung sướng kia mà dựng thẳng, hắn biết Tiêu Dật đang căng thẳng cho nên hắn không muốn để mọi chuyện diễn ra quá nhanh. Trình Kiệt ngẩng dậy, chậm rãi mang quần lót của cậu cởi ra, ánh sáng ngoài trời khiến cho Tiêu Dật nhìn thấy rõ ràng được thân thể mình đang phơi bày, ngay cả ánh mắt chưa đầy tình dục kia của Trình Kiệt cậu cũng đã nhìn thấy rõ:

“Trình Kiệt...”

Trình Kiệt tách hai chân cậu ra, hắn gục đầu vào giữa đùi cậu, đầu lưỡi bắt đầu vươn ra liếm lấy nơi những nơi mẫn cảm đó. Tiêu Dật run rẩy, hai chân cũng muốn tách rộng ra, mông hơi đẩy lên một chút ham muốn Trình Kiệt chạm vào những nơi sâu hơn. Tiêu Dật cố gắng kiềm chế tiếng rên rỉ, nhưng cuối cùng vẫn phải bật ra tiếng kêu rên nho nhỏ đó:

“Uhm...”

Trình Kiệt mang đầu lưỡi tiến vào bên trong động nhỏ của cậu, Tiêu Dật nức nở một chút gọi tên của hắn:

“Trình Kiệt...”

Trình Kiệt đưa lưỡi tiến càng sâu càng khiến cho Tiêu Dật run rẩy mất đi sức lực bấy nhiêu, Tiêu Dật cảm giác giống như sắp nổ tung bức

bách, cậu đành đưa tay xuống nắm lấy nó bắt đìu vuốt ve thật mạnh bạo. Trình Kiệt phát hiện ra hành động kia của Tiêu Dật thì dừng lại, hắn đưa tay nắm lấy cổ tay của cậu kéo sang một bên không cho phép cậu tự thỏa mãn mình.

“Uhm... Trình Kiệt...”

Trình Kiệt bế Tiêu Dật ngã ở trên đùi mình, quấn áo trên người hắn vẫn còn nguyên vẹn nhưng Tiêu Dật hiện tại chỉ chỉ khoác một chiếc áo sơ mi ở trên người đã bị mở ra tất cả hàng cúc, phía dưới cậu trống không cho nên khi cậu ngã ở trên đùi của Trình Kiệt cảm nhận được rất rõ ràng gãy lớn cứng nóng kia của hắn đang chọc ở mông của cậu. Tiêu Dật ôm lấy cắn cổ của Trình Kiệt, khuôn miệng áp sát vành tai hắn thở dốc:

“Trình Kiệt...”

Trình Kiệt xoa nắn cặp mông của Tiêu Dật nhưng lại không có ý định làm cái gì tiếp theo cả, thỉnh thoảng ngón tay thon dài của hắn sẽ cõi tình đưa xuống trước cửa động của cậu khiêu khích một chút, mỗi lần như thế Tiêu Dật lại giật mình cứng người bật ra tiếng rên rỉ kì ảo mê cùng tiếng cầu xin tha thiết:

“Trình Kiệt... tiến vào... ân...”

Trình Kiệt liên tục kích thích nơi mẫn cảm của Tiêu Dật, hắn muốn nhân lúc này hỏi cậu một vài chuyện:

“Tiêu Dật, ở lại Bắc Kinh với anh có được không?”

Tiêu Dật thở dốc ưm a, mông nhỏ cũng bắt đìu không chịu yên phận mà ở trên đùi của Trình Kiệt ma sát thật mạnh vào nơi đó:

“Trình Kiệt... em sẽ ở với anh mà...”

Trình Kiệt giữ lấy eo của Tiêu Dật, cố định vật nhỏ nghịch ngợm này ở trong lòng, hắn hôn vào vành tai của cậu một cái:

“Sau này đừng rời xa anh nữa có được không?”

Tiêu Dật khẽ gật đầu:

“Được... em sẽ không rời xa anh nữa”

Trình Kiệt lại vuốt ve gốc đùi non mềm của Tiêu Dật, vuốt đến nơi có hai viên bi nhỏ đang ngày một lớn lên cứng rắn kia. Tiêu Dật khẽ lắc đầu mê loạn không thể chịu được sự khiêu khích này của Trình Kiệt:

“Trình Kiệt... em... anh đừng như vậy nữa”

Trình Kiệt thu tay lại rãnh mông Tiêu Dật để cậu ngồi xuống giường:

“Vậy em giúp anh mở khóa quần đi”

Tiêu Dật đỏ mặt không biết vì xấu hổ hay là vì cậu bị dục vọng lấp kín, Tiêu Dật đưa tay mang cúc quần của Trình Kiệt mở ra, sau đó kéo khóa quần của hắn xuống, từ trong quần lót kia lấy ra Tiểu Kiệt Kiệt cứng nồng đến kinh người. Tiêu Dật nhìn Trình Kiệt, mắt thấy hắn không có ý định làm cái gì cả cho nên cậu liền dễ dàng một tay cởi quần lấy Tiểu Kiệt Kiệt kia chậm rãi xoa nắn:

“Trình Kiệt... anh giúp em có được không?”

Trình Kiệt nâng cầm Tiêu Dật lên một chút, đầu ngón tay đưa đến môi mỏng của cậu khẽ miết, kế đó hắn liền đút ngón tay trở vào miệng cậu, ngón tay kia ở trong khoang miệng cậu nghịch qua nghịch lại rất lâu, lâu đến mức nước miếng cũng phải chảy ra dính lại bên khóe miệng Tiêu Dật nhìn vô cùng đâm mê.

Trình Kiệt đẩy Tiêu Dật nằm ngửa xuống giường, thân thể mỏng manh nhỏ nhắn kia một lần nữa phơi bày trước mặt hắn, Tiêu Dật ánh mắt mê man đắm chìm trong dục vọng, Trình Kiệt đưa tay sờ hết toàn bộ mọi nơi trên da thịt của cậu, mỗi lần đầu ngón tay của hắn di chuyển đến đâu thì Tiêu Dật sẽ không ngừng bật ra tiếng rên rỉ bạo phát. Trình Kiệt nắm lấy cổ

chân của Tiêu Dật, hắn cúi đầu hôn lên cổ chân cậu, hắn muốn vĩnh viễn giam giữ đôi chân này, nụ hôn đó sẽ giống như một lời nguyền khiến cho Tiêu Dật cho dù có ý định muốn đi đâu chăng nữa cũng phải tự động quay trở về với hắn.

“Tiểu Dật, nói em yêu anh đi”

Tiêu Dật nói, dùng cả sâu thẳm trái tim mình nói ra lời nói kia:

“Em yêu anh”

Trình Kiệt đã nghe thấy, hắn đang ngồi trên đùi cậu chuẩn bị đưa Tiểu Kiệt tiến vào cậu:

“Nói em sẽ ở bên cạnh anh, không rời xa anh... vĩnh viễn!”

Tiêu Dật bắt đầu cảm nhận được sự trưởng đau phía dưới, cậu nắm chặt lấy ga trải giường cố gắng nói thật rõ ràng:

“Em sẽ luôn bên cạnh anh, không rời xa anh... vĩnh viễn”

Trình Kiệt gỡ tay của Tiêu Dật ra khỏi ga trải giường, hắn đưa tay của mình luồn vào trong đầu ngón tay của Tiêu Dật, mười hai ngón tay đan lồng nhau siết chặt không có ý định buông lỏng suốt cả một quá trình. Tiêu Dật đau quá, phía dưới giống như bị dày vò đến chết đi sống lại, thứ kia của Trình Kiệt chẳng khác nào một thanh sắt vừa rút ra khỏi lò nung hiện tại cứ điên cuồng ra vào trong nỗi đó của cậu. Tiêu Dật bị đau không nhẹ được nữa, cậu lắc đầu cố gắng cầu xin:

“Trình Kiệt... em đau quá”

Trình Kiệt quả thật chậm rãi lại một chút, Tiểu Dật Dật của cậu không ngừng ma sát vào vùng bụng rắn chắc của Trình Kiệt, vất vả lấp cậu mới có thể giải phóng được những thứ nặng trĩu kìm nén nãy giờ ra ngoài. Tiêu Dật hiện tại mới bắt đầu cảm thấy được phía dưới có khoái cảm đang được lấp đầy, tiếng nước đầm mỹ phát ra từ nơi đó khiến cho cả căn phòng ngập tràn thứ âm thanh ái muội. Tiêu Dật gương mặt đỏ bừng, trên dưới thân thể

đầu có dấu vết hoan ái rõ ràng, cậu đột nhiên nhớ ra đi đâu giờ đó lìền hỏi Trình Kiệt:

“Trình Kiệt, người tên Lâm Chí Huy ạ... anh...”

Trình Kiệt khàn giọng cắt ngang lời của Tiêu Dật:

“Cậu ta là tình nhân”

Tiêu Dật trái tim run rẩy, tuy rằng vị trí tình nhân kia chỉ là tạm thời mà thôi nhưng mà cậu không muốn chia sẻ Trình Kiệt với bất cứ ai cả, cậu chỉ muốn Trình Kiệt dành hết sự quan tâm cung chiêu cho cậu mà thôi. Tiêu Dật đưa hai tay lên chạm vào má của Trình Kiệt:

“Trình Kiệt, anh hiện tại không cần tình nhân nữa rakah có phải không?”

Trình Kiệt không trả lời mà hôn lên đôi môi của Tiêu Dật, hắn đưa đầu lưỡi vào bên trong khoang miệng cậu, phía dưới bắt đầu di động thân thể điên cuồng, chiếc giường chắc chắn vững chãi như thế cũng vì sức lực kinh người kia của Trình Kiệt làm cho dung chuyển thỉnh thoảng còn phát ra tiếng kêu kẽo kẹt của gỗ. Tiêu Dật vốn muốn kêu la nhưng lại bị Trình Kiệt dùng miệng chặn lại, cậu chỉ còn biết cố gắng há miệng thật lớn để đón lấy không khí vào trong phổi, Tiêu Dật càng mở miệng lớn bao nhiêu thì Trình Kiệt càng có thể tùy ý dày vò khoang miệng kia của cậu bấy nhiêu, hắn cắn lấy đầu lưỡi cậu mút mạnh, hắn mang đầu lưỡi của mình tiến thật sâu vào trong cổ họng cậu, hắn điên cuồng càn quét, hắn say mê đắm chìm, hắn cuối cùng lại có được Tiêu Dật, hắn cuối cùng lại có cơ hội cùng họ ly nhở này ở cùng một chỗ ân ái triền miên.

Vốn tưởng rằng Trình Kiệt sau khi bắn ra mọi tinh túy vào người Tiêu Dật sẽ dừng lại, nhưng mà hắn lại tiếp tục xoay người cùi lại, để cho cậu quỳ xuống giường, cặp mông căng vểnh nhắc lên cao. Tiêu Dật tuy rằng rất mệt mỏi nhưng cậu lại không muốn làm cho Trình Kiệt mất hứng, cậu muốn làm cho hắn cảm thấy thật sung sướng, muốn làm cho hắn không thể nào quên được cậu, muốn làm cho hắn chỉ cần cậu mà thôi.

“Trình Kiệt, trước đây anh nói trên đời này anh chỉ cần có em là đủ, em là tất cả của anh... bây giờ vị trí của em trong lòng anh còn được nguyên vẹn như vậy hay không?”

Trình Kiệt mang Tiểu Kiệt cắm sâu vào bên trong động nhỏ của Tiêu Dật, Tiêu Dật nắm chặt hai tay vào ga trải giường nhẫn nhịn:

“Trình Kiệt, anh cho dù có dạy dỗ người khác như thế nào cũng vĩnh viễn không thể biến họ thành em được đâu. Em trở về đây, em nhất định sẽ dùng tất cả những gì em có để đánh đổi cho anh một tình yêu hoàn mỹ nhất, em nhất định sẽ yêu em, bù đắp những tổn thương mà em đã gây ra cho anh”

Trình Kiệt nhíu mày đình chỉ động tác, Tiêu Dật vì sao lại biết chuyện hắn đào tạo người khác thành cậu. Tiêu Dật cảm nhận được người phía sau bị giật mình liền nói tiếp:

“Trình Kiệt, anh sau này có thể xóa đi toàn bộ đoạn ký ức 5 năm về trước hay không, từ chuyện lời nói năm ấy cho đến chuyện em đã kết hôn sinh con rã. Em cũng sẽ không nhớ tới chuyện 5 năm trước đây nữa, cho dù anh có quen với bao nhiêu người tình, anh có cùng họ làm cái gì đi chăng nữa em cũng sẽ không tìm hiểu hay là suy nghĩ gì cả. Chúng ta cùng nhau bắt đầu lại được không, coi như chuyện 5 năm trước không hề tồn tại, chỉ cần nhắm mắt một cái liền cùng nhau quên đi”

Trình Kiệt điên loạn một lúc liền bắn ra ở trong mông của Tiêu Dật, lúc hắn thu Tiểu Kiệt lại còn nhìn thấy thứ chất dịch trắng kia tràn ra sau mông cậu, hình ảnh này vô cùng mê hoặc khiến cho thầm trú của hắn lại bắt đầu rơi vào tình dục. Trình Kiệt để Tiêu Dật nằm thẳng người xuống, hắn nằm xuống kế bên cậu ôm lấy cậu vào trong lòng, ngón tay không yên phận ở sau mông cậu xoa xoa thứ chất dịch kia khắp da thịt sau mông. Tiêu Dật biết Trình Kiệt đang làm cái gì với mình nhưng mà cậu cứ mặc kệ, cậu thao thao bất tuyệt nằm trong lồng ngực hắn nhỏ giọng nỉ non:

“Trình Kiệt, chúng ta cùng nhau nuôi Kỷ Mắc có được không, mẹ của nó và em đã ly hôn rã”

Tiêu Dật không muốn giải thích với Trình Kiệt quá nhiều chuyện trong quá khứ, cậu muốn hắn cùng cậu để quên đoạn ký ức đau buồn kia. Tiêu Dật không nói cho Trình Kiệt biết tại sao cậu lại đột nhiên rời khỏi hắn, cũng không nói cho hắn biết vì sao cậu lại cùng Thẩm Tiểu Thúy kết hôn, những chuyện liên quan đến Tiêu Kỷ Mặc tất cả cậu để không muốn nhắc tới nữa. Cậu muốn cậu và hắn cùng quên đi hết tất cả, cũng bắt đầu lại một cuộc sống mới, một cuộc sống chỉ có tình yêu hoàn mỹ của cậu và hắn mà thôi.

Trình Kiệt cũng không muốn hỏi Tiêu Dật thêm bất cứ điều gì cả, tuy rằng trong lòng hắn muốn hỏi cậu rất nhiều nhưng mà hắn quả thật muốn bắt đầu lại mọi thứ với cậu, hắn muốn cậu và hắn lại giống như trước đây cùng nhau vui vẻ. Trình Kiệt hôn vào trán của Tiêu Dật, vòng tay cũng siết chặt lấy eo của cậu hơn, hắn lên tiếng đáp ứng cậu:

“Được”.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân
dtv-ebook.com

Chương 137: Tiêu Dật Không Yên Tâm

Trình Kiệt buổi chi âu có một cuộc họp cho nên không thể ở nhà cùng với Tiêu Dật được, Tiêu Dật thì lại muốn theo Trình Kiệt đi làm bởi vì cậu sợ Trình Kiệt đến công ty sẽ gặp mặt Lâm Chí Huy ền, cậu không muốn để cho hai người bọn họ có thời gian ở cùng với nhau, cậu sợ Lâm Chí Huy ền sẽ cướp đi Trình Kiệt của cậu, thế cho nên lúc này b ồn tắm lớn nhà Trình Kiệt đang có hai người cùng nhau tắm rửa. Tiêu Dật tựa lưng vào lồng ngực của Trình Kiệt, Trình Kiệt thuận thế đặt tay lên ngực cậu, nãy giờ vẫn luôn khẽ trêu đùa điểm nhỏ mẫn cảm kia. Tiêu Dật thỉnh thoảng nhịn không được phải nắm lấy cổ tay của Trình Kiệt kéo xuống, nhưng mà chỉ được một lúc thôi ai đó lại vẫn như cũ không chịu yên phận:

“Trình Kiệt, Kỷ Mặc học ở đâu, buổi chi âu hai chúng ta cùng đi đón nó nhé”

Trình Kiệt đang bận nghịch điểm nhỏ trước ngực của Tiêu Dật chỉ ừm một tiếng, Tiêu Dật nắm lấy cổ tay của Trình Kiệt ý muốn hắn đừng làm loạn:

“Trình Kiệt, vài ngày nữa em sẽ trở về Thiên Tân, Kỷ Mặc đi lâu như vậy r ồi khiến cho ba mẹ em rất lo lắng, nhưng mà anh yên tâm em sẽ quay trở lại ngay”

Trình Kiệt không nói gì cả, hắn không đ ồng ý cũng không từ chối, trong đôi mắt kia của hắn có một tia lo lắng, đ ầu ngón tay cũng gấp gáp trêu chọc điểm nhỏ ở trước ngực của Tiêu Dật:

“Trình Kiệt, đừng nghịch chỗ đó... rất không được a”

Trình Kiệt dừng lại động tác hắn đưa tay xuống dưới vùng bụng cậu bắt đàu vuốt ve, bụng dưới của Tiêu Dật cũng nhạy cảm không kém, Trình Kiệt xấu xa kia khẳng định là cõ ý trêu chọc cậu. Tiêu Dật xoay người ngả vào vai của Trình Kiệt, cậu vòng tay ôm lấy eo hắn nhỏ giọng nỉ non:

“Trình Kiệt, tại sao anh có bệnh lại không nói cho em biết? Nếu như em biết thì em nhất định...”

Tiêu Dật nói đến đây liền dừng lại, cậu vừa rã đã nói với Trình Kiệt rằng cùng nhau xóa đi chuyện quá khứ của 5 năm về trước rã. Trình Kiệt cúi đầu nhìn xuống vật nhỏ trong lòng, bàn tay ôm lấy vai cậu khẽ vuốt ve dọc sống lưng:

“Sao em biết?”

Tiêu Dật ngẩng đầu hôn vào môi của Trình Kiệt, nụ hôn nhẹ nhàng phớt qua mang theo tia an ủi yêu thương:

“Là Tống Ngộ Phàm nói cho em, Trình Kiệt anh sau này không cần kích động nhé, anh yên tâm em luôn ở bên cạnh anh”

Trình Kiệt khàn giọng hỏi lại:

“Là thế sao?”

Tiêu Dật có một chút thất vọng trong lòng, cậu không nghĩ Trình Kiệt chỉ thờ ơ hỏi một câu như vậy, có lẽ cảm tình của hắn dành cho cậu không còn nguyên vẹn giống như lúc trước, cũng phải thôi bọn cậu đã xa cách nhau những 5 năm trời rã mà. Tiêu Dật vẫn như vậy tựa người vào trong lòng Trình Kiệt, cậu nhắm mắt mặc kệ cho những đàu ngón tay xấu xa kia đang ở dưới mông cậu làm loạn, một chốc trong phòng tắm lại bật ra thanh âm rên rỉ kích tình.

“Trình Kiệt... sẽ không kịp giờ mất”

Tiêu Dật bị Trình Kiệt ép buộc làm thêm một lần nữa, nước trong bồn tắm cũng vì cử động điên cuồng làm cho bắn ra tung tóe, Trình Kiệt mang

theo tiếng thở trầm khàn, ánh mắt không rõ tâm tư nhìn sâu vào trong đôi mắt của Tiêu Dật. Tiêu Dật nghĩ Trình Kiệt nhất định là nghĩ đến chuyện gì đó làm cho hắn kích động, thế cho nên cậu mới cảm thấy được có một con người khác trong hắn, vô cùng khác biệt. Tiêu Dật cố gắng trấn an Trình Kiệt, hai tay cậu đặt trên vai hắn:

“Trình Kiệt... ưm... em rất yêu anh”

Quả nhiên câu nói này rất có sức sát thương với Trình Kiệt, khi Tiêu Dật nói ra câu nói đó trong ánh mắt của hắn lóe lên tia ôn nhu, động tác cũng không còn điên cuồng như trước nữa. Tiêu Dật lại nỉ non nói tiếp:

“Em rất yêu anh... Trình Kiệt”

Chẳng ai có thể thay thế Tiêu Dật nói ra câu nói này với Trình Kiệt được, cũng ngoài Tiêu Dật ra chẳng ai có thể làm cho hắn dễ dàng phát bệnh như thế, đương nhiên cũng chẳng một ai có thể giúp hắn chữa trị căn bệnh này ngoại trừ Tiêu Dật. Tiêu Dật giống như một lì爱人 thuốc để duy trì mạng sống của Trình Kiệt, uống thuốc thường xuyên sẽ giúp hắn cảm thấy thoải mái, nhưng nếu dứt thuốc ra lì爱人 khiến cho hắn rơi vào đau đớn dày vò, Tiêu Dật là một thứ thuốc nguy hiểm của Trình Kiệt, nguy hiểm bởi vì hắn vĩnh viễn không thể cai được, vĩnh viễn không thể tìm ra được một thứ thuốc mới để thay thế, chỉ có thể cả đời gắn liền với cậu.

“Trình Kiệt... em sẽ luôn ở bên cạnh anh, dù cho có chuyện gì đi chăng nữa em cũng sẽ luôn bên cạnh anh... mãi mãi”

Lại một câu nói khiến cho Trình Kiệt bộc lộ điểm yếu của mình, hắn ôm chặt lấy Tiêu Dật, gương mặt vùi vào lồng ngực cậu, giọng nói mang theo tia gấp gáp lo lắng:

“Anh cần em, Tiểu Dật!”

Tiêu Dật cảm thấy Trình Kiệt thật đáng thương, nhưng tình yêu của cậu đối với hắn không xuất phát từ lòng thương hại, mà xuất phát từ sâu thẳm trái tim. Tiêu Dật trước đây rất ngại nói ra câu nói em yêu anh với Trình Kiệt, bởi vì khi đó cậu vẫn còn lo lắng rất nhiều đi đâu, cậu sợ mình không

thể thực hiện được tình yêu đó đối với hắn cho nên cậu không nói, cậu dành thời gian 5 năm trời để sống theo sự mong muốn của ba mẹ, có lẽ cho đến thời điểm hiện tại cậu cũng nên sống cho chính bản thân mình, sống cho cả Trình Kiệt nữa, Trình Kiệt và cậu thật sự đã chịu đựng quá nhiều thương tổn rồi.

“Trình Kiệt anh yên tâm, sẽ không ai có thể lại xen vào giữa chúng ta nữa”

Lúc hai người rời khỏi bàn tắm, Tiêu Dật hai chân run rẩy bước không vững, Trình Kiệt bế lấy cậu đi vào trong phòng ngủ, nhìn cậu một lượt cuối cùng nói:

“Hay là em ở nhà nghỉ ngơi một chút đi, lát nữa anh sẽ trở về đưa em đi đón Kỷ Mặc”

Tiêu Dật lắc đầu, cậu nhất định phải theo Trình Kiệt đi làm cho bằng được bởi vì trực giác của cậu luôn thôi thúc cậu thực hiện điều này:

“Không, em muốn đi cùng anh”

Tiêu Dật không có mang quần áo theo, bộ quần áo duy nhất của cậu sớm đã bị Trình Kiệt làm cho tan tành từ lúc nãy, Trình Kiệt đặt giúp Tiêu Dật một bộ quần áo, cho nên khi quần áo chưa đến Tiêu Dật vẫn ngồi trên giường đắp chăn, cậu có thể nghỉ ngơi được một lúc, sau đó bất giác nhắm chặt hai mắt lại ngủ thiếp đi.

Khi quần áo tới Trình Kiệt phát hiện ra Tiêu Dật đã ngủ rồi, hắn không muốn đánh thức cậu cho nên đành cúi đầu hôn xuống môi cậu một cái rồi lặng lẽ đóng cửa lại rồi đi. Hắn có rất nhiều chuyện cần phải giải quyết, hắn muốn sau khi Tiêu Dật ngủ một giấc tỉnh dậy sẽ không còn phải bận tâm bắt cứ đi đâu gì cả, dĩ nhiên chuyện trước mắt hắn cần giải quyết lúc này chính là Lâm Chí Huy.

Tiêu Dật mơ một giấc mơ, trong giấc mơ cậu thấy Lâm Chí Huy nắm tay Trình Kiệt rời đi, hai người bọn họ bỏ lại cậu ở sau bức tường băng vô cùng lạnh lẽo, cậu dùng sức phá vỡ bức tường băng kia nhưng

không thể, hai tay cậu đỏ ửng đau nhức vì hơi lạnh, cậu gọi Trình Kiệt rất lớn, gọi rất nhi^{ều}, gọi nhi^{ều} đến mức ngay cả cổ họng cũng đau rát, gọi đến mức mất đi tiếng nói không thể phát ra bất cứ âm thanh nào nữa, gọi đến khi hơi thở mất ổn định, gọi đến khi cậu mở mắt choàng tỉnh sau cơn mê mới phát hiện mình đang ở trong căn phòng quen thuộc. Tiêu Dật cả người đây mồm, cậu vội vã tìm kiếm xung quanh không thấy Trình Kiệt đâu cả, lúc lấy điện thoại mở lên nhìn phát hiện ra đã gần 4 giờ chiều rồi, Tiêu Dật lật chǎn gấp gáp lấy quần áo gấp gọn gàng ở dưới cuối giường mặc lên người rồi đi. Tiêu Dật biết vừa rồi chỉ là một giấc mơ mà thôi, nhưng mà cậu vẫn muốn gấp gáp chạy đi tìm Trình Kiệt, cậu muốn chắc chắn rằng mình luôn được nhìn thấy hắn, muốn chắc chắn rằng không ai có thể nhân lúc cậu không để ý mà cướp mất hắn đi.

Tiêu Dật vừa muốn chạy ra khỏi nhà thì Đại Nhân ở phía sau liền sửa lớn vài tiếng, cậu quay lại nhìn thấy nó đang đứng ở dưới chân dùng ánh mắt đáng thương nhìn cậu, phòng khách có lẽ đã được Trình Kiệt dọn dẹp lại, mấy mảnh đổ vỡ bừa bộn vừa rồi đã không còn, Tiêu Dật nhìn Đại Nhân một chút cuối cùng liền cúi người bế lấy nó mang đi theo cùng. Lúc Tiêu Dật tới Trình thị, nữ tiếp tân ở dưới sảnh không cho cậu vào bên trong, cô ấy nói nếu như không có hẹn trước với Trình Kiệt thì sẽ không được vào, Tiêu Dật có giải thích chỉ cần nói với hắn cậu là Tiêu Dật thì hắn nhất định sẽ để cậu vào, nhưng mà nữ tiếp tân kia vẫn rất cứng rắn lắc đầu xin lỗi. Tiêu Dật gọi điện cho Trình Kiệt nhưng đài trong trạng thái tắt máy, cậu bắt đài lo lắng đúng lúc này ở phía sau có một giọng nữ gọi cậu:

“Tiêu Dật”

Tiêu Dật xoay đài lại phát hiện ra cô gái kia là Tiểu Khiết, Tiêu Dật có một chút lúng túng nhưng sau đó liền đi tới phía cô ấy:

“Tôi muốn lên gặp Trình Kiệt cô có thể giúp tôi được không?”

Tiểu Khiết nhìn Tiêu Dật một lúc cuối cùng cũng gật đài nói với nữ tiếp tân kia vài câu rồi hai người chậm rãi bước vào trong thang máy đi lên tầng 49.

“Tiêu Dật, thời gian qua cậu đi đâu vậy?” Tiểu Khiết hỏi

Tiêu Dật cúi đầu vuốt ve đám lông mượt trên đầu Đại Nhân im lặng không nói, Tiểu Khiết không thấy Tiêu Dật trả lời mình lại nói tiếp:

“Thời điểm 5 năm về trước công ty suýt chút nữa là phá sản rồi, Trình tổng khi ấy đột nhiên bị bệnh phải sang Nhật Bản điều trị một năm, nếu như không phải có Sứ tổng đứng ra lo liệu đảm bảo với tất cả các cổ đông trong công ty thì họ đã đồng loạt rút vốn đầu tư, chuyện đó có phải là liên quan đến cậu hay không?”

Tiêu Dật giật mình, cậu không nghĩ tới Trình Kiệt lại phải mất một năm để điều trị, cũng không biết sự nghiệp của hắn cũng suýt chút nữa vì cậu mà bị hủy hoại, Tiêu Dật lúc này đây chẳng biết nên nói gì mới phải:

“Tiểu Khiết, chúng tôi có một chút hiểu lầm nhưng đã giải quyết ổn thỏa hết rồi”

Tiểu Khiết đột nhiên rơi vào trầm mặc, nghĩ một lúc cô ấy mới nói:

“Trình tổng rất đáng thương, anh ta luôn tìm kiếm những người có ngoại hình giống cậu, sau đó lại dạy bọn họ có những hành động cử chỉ giống như cậu, anh ta cứ như thế trong suốt 4 năm rồi”

Tiểu Khiết có việc phải xuống phòng nhân sự cho nên cô ấy chỉ đi đến tầng thứ 20 liền dừng lại, một mình Tiêu Dật ở trong thang máy im lặng lên đến tầng thứ 49. Tiêu Dật không nghĩ khi mình rời đi Trình Kiệt lại xảy ra nhiều chuyện như thế, nếu như không phải người khác nói cho cậu biết thì cậu vĩnh viễn sẽ không hé phát giác ra được, Tiêu Dật đẩy cánh cửa phòng làm việc của Trình Kiệt ra, trong phòng không có Trình Kiệt mà chỉ có một người thanh niên đang ngồi trên ghế giám đốc của hắn, Tiêu Dật giật mình một chút, cậu thanh niên kia cũng giật mình nhìn thẳng về phía cậu.

Lâm Chí Huy vẫn biết Đại Nhân, đó chính là con chó nuôi ở nhà của Trình Kiệt, hiện tại trên tay của Tiêu Dật lại có nó cho nên cậu tránh không được có điểm khẩn trương, trái tim cũng như thắt lại. Lâm Chí Huy vẫn cố gắng thật bình tĩnh, cố gắng loại bỏ những hình ảnh buổi tối hôm cùng Trình Kiệt đi tiệc mừng công, cố gắng làm như không có chuyện gì mà mỉm cười chào hỏi Tiêu Dật trước:

“Là anh sao? Trình Kiệt đang bận họp”

Tiêu Dật đóng cửa lại, cậu hiện tại rất khó chịu, tuy rằng cậu biết Lâm Chí Huy vẫn chỉ là người mà Trình Kiệt tìm tới để thay thế cậu trong quãng thời gian trước mà thôi, nhưng mà cậu ta tùy tiện vào trong căn phòng này, tùy tiện ngồi lên vị trí quan trọng kia, trong lòng cậu lại bắt đầu trào lên xúc cảm không vui:

“Tôi biết”

Lâm Chí Huy vẫn thấy Tiêu Dật ngồi ở trên ghế sofa vẫn không có ý định đứng dậy:

“Anh đến có chuyện gì không?”

Tiêu Dật nhẹ giọng hỏi:

“Cậu là thực tập sinh hả?”

Lâm Chí Huy vẫn gật đầu từ một tiếng, Tiêu Dật lại hỏi:

“Vậy sao cậu lại không ở phòng tập?”

Lâm Chí Huy vẫn khe khẽ đáp:

“Trình Kiệt nói nếu như tôi không thích tập có thể lên đây tìm anh ấy”

Tiêu Dật đặt Đại Nhân ngồi xuống bên cạnh mình, cậu đưa tay vuốt ve đám lông mềm mượt của nó: “Thế hả...” Tiêu Dật nói đến đây liền ngẩng đầu lên quan sát Lâm Chí Huy vẫn, sau đó cậu đưa tay chỉ lên nốt ruồi của mình:

“Lúc trước gặp cậu hình như tôi nhớ là không có”

Lâm Chí Huy vẫn bị đánh trúng điểm yếu liền xoay ghế ngồi nghiêng sang một bên, cậu xấu hổ vì Tiêu Dật nhận ra được điểm này:

“Anh để ý nhỉ vẫn như vậy làm gì...”

Lâm Chí Huy vẫn còn chưa nói xong thì Tiêu Dật đã trực tiếp cắt ngang lời nói đó rầm:

“Bởi vì tôi rất có ấn tượng với cậu, lần đầu gặp cậu đã phát hiện ra cậu có rất nhiều điểm giống tôi rầm, lúc đó tôi còn tưởng có ai đó nói cho cậu toàn bộ những đặc điểm, thói quen của tôi để cho cậu diễn lại”

Lâm Chí Huy vẫn nắm chặt hai tay cố gắng kìm néo sự run rẩy vì tức giận:

“Tôi vốn dĩ như vậy, cho nên Trình Kiệt mới cùng tôi ở một chỗ”

Tiêu Dật nhíu mày, nghe cậu nói cuối cùng kia vô cùng khó chịu, cậu đã nói cậu không muốn chia sẻ Trình Kiệt với bất cứ một ai khác. Tiêu Dật im lặng không muốn nói chuyện với Lâm Chí Huy nữa, cậu tự hứa với bản thân rằng cậu không muốn tìm hiểu bất cứ những chuyện liên quan đến Trình Kiệt 5 năm về trước, mặc kệ hắn đã quen biết ai, cùng ai xảy ra chuyện gì cậu đều không muốn biết. Có điều Lâm Chí Huy vẫn lại tưởng Tiêu Dật đang đuổi lý cho nên vẫn không quên cơ hội công kích:

“Trình Kiệt có lẽ phải họp rất lâu, nếu như anh có chuyện gì cứ nói với tôi, tôi nhất định sẽ nói lại cho anh ấy”

Tiêu Dật hít một hơi thật sâu:

“Vậy làm phiền cậu nói với anh ấy giúp tôi rằng, lát nữa họp xong quay trở về đưa tôi đi mua một vật dụng cá nhân”

Lâm Chí Huy vẫn chầm chậm đáp lại:

“Anh ấy nói lát nữa đưa tôi đi ăn tối, cho nên chuyện này anh tự mình lo liệu thì hơn”

Tiêu Dật đứng dậy không muốn cùng Lâm Chí Huy nói nhieu lời nữa, cậu không có thời gian cùng cậu ta ở đây tự mình bức tức, lúc Tiêu Dật mở cửa ra liền nhìn thấy Trình Kiệt đang đứng bên ngoài, có lẽ hắn vừa mới

hop xong. Trình Kiệt có điểm bất ngờ, hắn nhanh chóng đưa tay tính ôm lấy cậu nhưng bị cậu lùi lại né tránh:

“Tiểu Dật?”

Trình Kiệt lúc này phát hiện ra trong phòng làm việc của hắn còn có thêm một người nữa, chẳng trách Tiêu Dật lại đột nhiên phản ứng bức tức như vậy. Lâm Chí Huy vẫn thấy Trình Kiệt nhìn thẳng về phía mình liền hoảng sợ đứng bật dậy:

“Trình Kiệt...”

Lâm Chí Huy vẫn còn chưa kịp nói xong thì Trình Kiệt đã trực tiếp cắt ngang lời cậu nói rầm:

“Cậu đi ra ngoài đi”

Lâm Chí Huy vẫn vỗn định lên tiếng nói cái gì đó thì Trình Kiệt đã cho cậu một ánh nhìn cảnh cáo, Lâm Chí Huy vẫn theo đó liền giật mình cúp mắt bước ra khỏi phòng. Lâm Chí Huy vẫn đi rầm Trình Kiệt liền hạ giọng hỏi Tiêu Dật:

“Tiểu Dật không phải nói em ở nhà nghỉ ngơi một chút đi sao, anh còn đang định trở về đưa em đi đón Kỷ Mặc”

Tiêu Dật xoay người ôm theo Đại Nhân đi về phía ghế sofa ngồi xuống, cậu im lặng không lên tiếng, Trình Kiệt bước tới ngồi xuống bên cạnh Tiêu Dật dịu giọng giải thích:

“Tiểu Dật, sau này anh sẽ không để cậu ta vào đây nữa, sau này anh cũng sẽ không nói chuyện với cậu ta”

Tiêu Dật liếc nhìn Trình Kiệt, cậu nhìn hắn thật lâu cuối cùng liền thở nhẹ một hơi nói thế này:

“Trình Kiệt, anh có thể nói chuyện với ai cũng đều được cả, nhưng mà trong trái tim anh chỉ có thể có một mình em mà thôi, có được không?”.

Trình Kiệt gật đầu vòng tay qua ôm lấy Tiêu Dật vào trong lòng, cảm giác này thật là tốt, Trình Kiệt đã lâu lắm rồi không có được sự vui vẻ hạnh phúc đó, có lẽ trên đời này chỉ có một mình Tiêu Dật mới có thể làm cho hắn cảm nhận được tư vị của hạnh phúc mà thôi.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân
dtv-ebook.com

Chương 138: Từ Từ Tiếp Nhận

Thật ra thì Tiêu Dật không có tỏ ra khó chịu gì cả nhưng mà Trình Kiệt biết rõly nhở nhà mình không vui, điển hình là khi Tiêu Dật ngồi ở ghế sofa đợi hắn làm việc, hắn hỏi cậu câu hỏi nào thì cậu sẽ im lặng hoặc là nói hắn tập trung làm việc đi. Khi hắn muốn giải thích với Tiêu Dật thì Tiêu Dật lại cắt ngang lời của hắn, còn nói cậu không muốn nghe những chuyện đó, chuyện đó căn bản cậu sẽ không thèm quan tâm.

Trình Kiệt im lặng không nói gì nữa cả, Tiêu Dật nằm ở trên ghế sofa chơi một chút liền ngồi dậy đi về phía Trình Kiệt, chủ động đưa bàn tay nhở kia lên bóp vai cho hắn:

“Trình Kiệt, em nghĩ kỹ rõ em muốn mở một tiệm cà phê”

Trình Kiệt hừm một tiếng, hắn nhớ vị này nhà hắn hễ uống cà phê liền sẽ lăn ra ngủ bây giờ lại muốn trở thành ông chủ của tiệm cà phê:

“Đột nhiên lại muốn mở tiệm cà phê?”

Tiêu Dật bóp bóp vai cho Trình Kiệt chậm rãi giải thích:

“Sau này ở đây rõ đương nhiên phải có một công việc, em thấy mở một tiệm cà phê là ổn nhất, anh giúp em tìm một địa điểm giá cả tốt một chút, anh quen biết rộng rãi như vậy chuyện này hẳn là không khó đâu nhỉ”

Trình Kiệt nắm lấy cổ tay của Tiêu Dật kéo cậu ngồi xuống đùi mình:

“Không khó, nhưng mà em phải báo đáp anh thế nào đây”

Tiêu Dật nắm lấy cổ tay của Trình Kiệt đang muối mon men sờ lên đùi cậu:

“Ngày mai là cuối tuần, ngày mai em sẽ cùng Kỷ Mặc về quê, mẹ của em ở nhà gọi điện sốt ruột lắm rồi, nếu như em còn không về thì mẹ nhất định sẽ lên tận đây”

Trình Kiệt nghe thấy Tiêu Dật nói muối đi liền không yên tâm, bàn tay hắn đột nhiên siết chặt lấy eo cậu, cầm đặt ở trên vai cậu, hơi thở nặng nề không ổn định. Tiêu Dật biết Trình Kiệt đang có biểu hiện kỳ lạ, cậu không cần quay lại nhìn hắn cũng biết là hắn đang kích động, Tiêu Dật nắm lấy cổ tay của Trình Kiệt rồi nghiêng đầu hôn vào má hắn khẽ nói:

“Sau đó thứ hai em sẽ lại lên, Kỷ Mặc cũng cần phải đi học nữa mà”

Trình Kiệt bình tâm lại một chút vì nụ hôn kia của Tiêu Dật, Tiêu Dật tuy rằng không muốn nhắc đến chuyện thôn mình lúc này bởi vì cậu sợ Trình Kiệt sẽ nghĩ cậu đang lợi dụng lừa dối hắn, nhưng mà sáng hôm nay cậu nhận được điện thoại của người trong thôn nói rằng phía bên công ty đang gây sức ép cho nên cho dù không muốn nói đi chăng nữa thì cậu cũng vẫn phải nói ra:

“Trình Kiệt, còn có một chuyện nữa... chính là chuyện số mía kia...”

Tiêu Dật vừa mới nói đến đây thì cậu cảm nhận được lực tay ở phía dưới eo mình càng thêm siết chặt hơn trước, Tiêu Dật giật mình nhíu mày, cậu cố gắng không kêu lên mà vẫn bình tĩnh trấn an hắn:

“Trình Kiệt, em muốn trước khi em rời đi sẽ giải quyết xong chuyện số mía đó, anh có thể giúp em được hay không?”

Trình Kiệt im lặng không nói gì cả, hắn đang nghiêng đầu hôn lấy cần cổ cậu, thỉnh thoảng còn mãnh liệt gặm cắn mút mát. Tiêu Dật biêt hiện tại Trình Kiệt đang không được bình tĩnh, cậu cảm nhận được trong nụ hôn đó của hắn có sự bất an lo lắng:

“Trình Kiệt, em đã nói sẽ không rời xa anh thì sẽ không rời xa anh... em rất yêu anh mà...”

Trình Kiệt dừng lại động tác một chút, sau đó cương độ mạnh bạo vừa rồi cũng trở nên ôn nhu rất nhiều, hắn lùi tay vào trong áo thun của cậu bắt đầu xoa nắn hai bên ngực cậu, Tiêu Dật biết Trình Kiệt đang cần được an ủi cho nên cậu liền để tùy ý hắn. Tiêu Dật thở nhẹ một hơi, cố gắng nói thật rõ ràng:

“Trình Kiệt... ưm... giấy tờ tùy thân của em là anh đang giữ đúng không, lát nữa trả về lấy cho em, em cần rút tiền”

Trình Kiệt lùi tay xuống phía dưới cởi ra khuy quần của Tiêu Dật, sau đó hắn đưa tay vào trong quần lót cậu nắm lấy vật nhạy cảm kia:

“Tiêu Dật, đừng rời xa anh nữa có được không...”

Tiêu Dật trái tim run rẩy, cậu không thể ngờ rằng Trình Kiệt lại trở thành một con người yếu đuối như thế, lúc nào cũng không có cảm giác được an toàn, mà ngọn ngũ ôn nguyên nhân gây nên điều này cho hắn lại chính là cậu. Tiêu Dật nghiêng đầu hôn vào môi của Trình Kiệt, bàn tay đưa về phía sau cần cổ của hắn ghì chặt, cậu biết những lời mình nói ra chỉ có thể làm cho yên tâm phẫn nhỏ, cậu cũng chẳng biết phải làm cách nào để cho hắn bình ổn được, chỉ còn biết dùng nụ hôn của mình chứng minh cho hắn.

“Trình Kiệt, em sẽ luôn ở cạnh anh mà...”

Cho dù Trình Kiệt có nghe hàng vạn lời nói của Tiêu Dật rằng cậu sẽ luôn ở cạnh hắn nhưng mà hắn không thể nào ngừng lo lắng được, không thể nào bình tâm khi biết tin ngày mai cậu sẽ trở về quê. Lúc trước cũng là hắn đồng ý để cậu dọn ra ngoài riêng cho nên kết quả có được chính là 5 năm đau khổ, hiện tại đồng ý cho cậu trở về quê không biết cậu có lại cho hắn thêm 5 năm đợi chờ nữa hay không. Trình Kiệt ôm lấy Tiêu Dật, để cho cậu ngồi ở trên đùi hắn, để cho Tiêu Dật Kiet kia tiến vào trong cậu. Tiêu Dật bị Trình Kiệt nắm chặt eo nhỏ, cả người cũng theo cử động của

hắn mà đong đưa theo, Trình Kiệt cúi đầu hôn lên ngực của Tiêu Dật, đầu lưỡi hắn mềm mại ướt át liếm quanh điểm nhỏ đã sờm cứng rắn của cậu:

“Trình Kiệt... không nên để Kỷ Mặc đợi lâu a...”

Trình Kiệt ánh mắt có tia nguy hiểm, hắn hiện tại tâm trạng đang rất bất ổn chỉ có thể phụ thuộc vào Tiêu Dật giúp hắn bình tĩnh lại, hắn không muốn trong lúc này Tiêu Dật có tâm trí mà nhớ đến người khác nữa, cho dù hắn không có chán ghét gì đứa nhóc kia nhưng mà trong suy nghĩ của hắn Tiêu Dật chỉ được có một mình hắn mà thôi.

“Trình Kiệt... nếu như Kỷ Mặc gọi anh là ba... có được không?”

Trình Kiệt chợt dừng lại động tác, hắn không thích trẻ con, tuy rằng tuổi tác của hắn cũng không còn nhỏ nữa, bà nội liên tục nhắc hắn lập gia đình hắn cũng chưa nghĩ đến chuyện sẽ có con, bây giờ Tiêu Dật đột nhiên hỏi hắn như vậy khiến cho hắn trong vài giây ngắn ngủi không thể nào trả lời cậu được. Tiêu Dật ngả đầu vào vai của Trình Kiệt khẽ nỉ non:

“Khỉ con rất đáng yêu, em mong anh cũng sẽ yêu thương nó”

Thật ra thì Trình Kiệt không thấy Tiêu Kỷ Mặc đáng ghét nhưng hắn cũng không thấy đứa nhỏ đó đáng yêu, dù sao trong lòng hắn vẫn duy trì một bức tường ngăn cách với Tiêu Kỷ Mặc bởi vì khi hắn nhìn thấy đứa nhỏ đó sẽ lại nhớ ngay đến chuyện Tiêu Dật đã kết hôn. Tiêu Dật biết đề nghị này của mình có hơi không công bằng với Trình Kiệt, nhưng mà Tiêu Kỷ Mặc cũng là một phần quan trọng của cậu, nếu muốn cậu chọn lựa Tiêu Kỷ Mặc hoặc là Trình Kiệt thì cậu không thể làm:

“Trình Kiệt, nếu không thì để anh có thời gian từ từ tiếp xúc với nó cũng được... không sao cả”

Trình Kiệt hôn lấy càm cổ của Tiêu Dật, hắn muốn lấy lòng cậu, bàn tay hắn ở phía sau lưng cậu liên tục vuốt ve sống lưng căng thẳng kia:

“Tiêu Dật, anh trước mắt không thể nào tiếp nhận được chuyện nó gọi anh là ba... nhưng anh sẽ cố gắng từ từ tiếp nhận”

Tiêu Dật nghe vậy thì rất buồn, nhưng suy cho cùng Trình Kiệt chịu thảng thắn nói ra với cậu những lời thật lòng đó thì cậu cũng yên tâm, cậu tin tưởng Trình Kiệt không phải là người nhỏ mọn đối với một đứa trẻ cũng so đo:

“Trình Kiệt, cảm ơn anh”.

Trình Kiệt tam tâm vừa đúng khoảng thời gian Tiêu Kỷ Mặc được trở về buổi sáng hôm nay Trình Kiệt có nhở Tống Tâm Lan đón Tiêu Kỷ Mặc, lúc Trình Kiệt tới có đứa mắt ra hiệu cho Tống Tâm Lan không cần đi đến chào hỏi hắn. Tống Tâm Lan đứng nhìn Trình Kiệt rồi lại nhìn Tiêu Dật, Tiêu Dật có lẽ không biết cô cho nên hiện tại không hề phát giác ra bất cứ điều gì kỳ quái cả, Tống Tâm Lan thì lại biết Tiêu Dật, Tiêu Dật đột nhiên trở về thế này chẳng biết sẽ là phúc hay họa nữa.

Tiêu Kỷ Mặc chậm rãi đi ra ngoài cổng trường, cậu vừa nhìn thấy Tiêu Dật liền vui vẻ chạy thật nhanh về phía ba của mình, nhưng mới chạy được nửa đường liền bị ngã quỵ xuống đất, Tiêu Dật thấy thế thì giật mình nhanh chóng chạy ra đỡ Tiêu Kỷ Mặc lên còn cẩn thận ngã xổm bên cạnh nó phủi gấu quần dính cát:

“Khỉ con cẩn thận chứ”

Tiêu Kỷ Mặc không khóc, trên vai đeo một chiếc cặp màu xanh lá cây nho nhỏ, cậu đưa tay ôm lấy cổ của Tiêu Dật còn ghé miệng hôn vào má ba mình một cái:

“Ba tới đón con sao”

Tiêu Dật lấy ba lô nhỏ trên vai của Tiêu Kỷ Mặc rồi đưa tay đỡ cậu đi:

“Đúng thế, ngày hôm nay cô giáo dạy con những gì?”

Tiêu Kỷ Mặc từ trong túi quần của mình rút ra một tấm giấy nhỏ, bên trên có in một vài hình ảnh ngộ nghĩnh:

“Hôm nay cuối tuần, cô giáo phát phiếu bé ngoan cho con”

Tiêu Dật làm ra bộ dáng bất ngờ vỗ lên một tiếng:

“Khỉ con giỏi như vậy sao, hôm nay nhất định ba phải dẫn con đi ăn đỗ ăn thật là ngon”

Trình Kiệt nãy giờ luôn đứng ở một quãng nhìn về phía Tiêu Dật, tuy rằng ở đây rất ồn ào huyên náo không thể nghe ra được bọn họ đang nói cái gì nhưng mà hắn nhìn thấy trong đôi mắt kia của Tiêu Dật có hạnh phúc, Trình Kiệt rất thích nhìn thấy sự hạnh phúc ở trên người Tiêu Dật, xem ra đứa nhỏ kia đã trở thành một phàn của cậu mà hắn cũng phải từ từ thích nghi, từ từ quen với sự hiện diện của Tiêu Kỷ Mặc.

Lúc Tiêu Dật dắt Tiêu Kỷ Mặc đi về phía Trình Kiệt, Tiêu Kỷ Mặc vốn rất sợ Trình Kiệt cho nên cậu luôn có ý định né tránh đứng ở phía sau lưng Tiêu Dật. Tiêu Dật nhận ra hành động nhỏ kia liền kéo Tiêu Kỷ Mặc đứng sang bên cạnh mình nói:

“Kỷ Mặc, con không chào người lớn sao?”

Tiêu Kỷ Mặc nhìn Tiêu Dật rẽ cúp mắt, cậu lén lén nhìn Trình Kiệt chào hỏi một câu:

“Chào chú ạ”

Trình Kiệt khẽ gật đầu không nói gì cả, hắn xoay người mở cửa xe phía sau cho Tiêu Dật rẽ lại vòng sang bên kia ngồi vào trong ghế lái. Tiêu Dật bỗng chốc cảm thấy không khí có phàn gượng ép, hai người quan trọng nhất với cậu đều không mấy muốn tạo mối quan hệ với nhau, Tiêu Dật thở nhẹ một hơi giúp Tiêu Kỷ Mặc ngồi lên xe. Dọc đường đi Trình Kiệt không nói bất cứ câu nào, hắn là người rất ít nói chỉ khi nào ở bên cạnh cậu hắn mới nói nhiều hơn, bây giờ ở trong xe có Tiêu Kỷ Mặc cho nên hắn vẫn bảo trì im lặng.

Tiêu Kỷ Mặc kéo tay áo của Tiêu Dật, Tiêu Dật cúi đầu xuống một chút, Tiêu Kỷ Mặc nhanh chóng ghé miệng vào tai cậu nói khẽ:

“Ba ơi, chú ấy tên là gì?”

Tiêu Dật nghe thấy Tiêu Kỷ Mặc chủ động nhắc đến chuyện của Trình Kiệt thì vui vẻ, cậu khẽ nở một nụ cười đáp lại con trai:

“Gọi là Trình Kiệt”

Tiêu Kỷ Mặc không nghĩ Tiêu Dật sẽ nói to như vậy cho nên liền có một chút xấu hổ, ánh mắt lại lén lén nhìn về phía Trình Kiệt. Trình Kiệt chẳng có chuyện gì để nói cả, hắn cũng không để ý quá nhiều tới Tiêu Kỷ Mặc cho nên không biết đưa nhỏ kia đôi lúc cũng nhìn mình với ánh mắt tò mò muốn bắt chuyện.

Tiêu Dật quay sang Tiêu Kỷ Mặc chậm chậm nói:

“Khi con, sau này chúng ta sẽ ở nhà của chú ấy, con phải nhớ địa chỉ nhà để phòng trừ sau này có đi lạc còn biết đường trở về địa chỉ là...”

Tiêu Dật còn chưa kịp nói xong thì Tiêu Kỷ Mặc đã nhanh chóng dỗng dạc đáp lại rầm:

“Số 27 đường Z Bắc Kinh”

Tiêu Dật có điểm bất ngờ:

“Con đã biết rầm sao?”

Tiêu Kỷ Mặc gật đầu:

“Là chú ấy nói cho con”

Tiêu Dật thông qua kính chiếu hậu phía trên nhìn tới gương mặt của Trình Kiệt, bởi vì hiện tại hắn đang chú ý lái xe nên không thể phát hiện ra được Tiêu Dật đang nhìn hắn mỉm cười ngọt ngào.

Trình Kiệt đưa hai người đến một nhà hàng truyền thống nổi tiếng, bởi vì hai người sợ Tiêu Kỷ Mặc vẫn còn nhỏ không quen ăn mấy món đồ tây cho nên mới đặc biệt chọn nhà hàng này. Trong nhà hàng có một con chó làm bằng sứ để ở bên cạnh một góc bàn, Tiêu Kỷ Mặc vừa vào liền bị con chó sứ đó thu hút, Trình Kiệt nhìn thấy trên bàn có đặt một tấm bảng đỏ đế

chữ đã đặt trước, hắn nghĩ một hồi liền quay sang nói nhỏ với người phục vụ kết quả người phục vụ kia liền đưa bọn họ tới chiếc bàn ấy rồi lặng lẽ cất tấm bảng kia đi. Tiêu Kỷ Mặc đương nhiên là vô cùng thích thú ngồi vào bàn ăn, nhưng mà Tiêu Dật thì lại phát hiện ra thêm một điều nữa rằng Trình Kiệt quả giống như lời hắn nói đang từ từ tiếp nhận Tiêu Kỷ Mặc.

Thực đơn được mang lên, Tiêu Kỷ Mặc không biết quá nhiều mặt chữ chỉ biết xem hình, Tiêu Dật mở thực đơn ra nhìn một lượt rồi lại ngẩng đầu lên hỏi Trình Kiệt:

“Trình Kiệt, anh muốn ăn cái gì?”

Trình Kiệt đáp lại:

“Tùy ý em”

Tiêu Dật nhìn Trình Kiệt một cái rồi lại cúi đầu xem xét thực đơn thật cẩn thận. Tiêu Kỷ Mặc ngồi cạnh Tiêu Dật đưa cho hắn cuốn thực đơn kia rồi chỉ vào một hình ảnh:

“Ba à, ăn món này có được hay không?”

Tiêu Dật nhìn qua phát hiện đó là món vịt hầm thuốc bắc liền lắc đầu từ chối luôn:

“Không được, Trình Kiệt không thích ăn xuyên khung”

Trình Kiệt không nghĩ tới Tiêu Dật vẫn còn nhớ được sở thích của hắn, lại cũng không ngờ rằng cậu nhanh chóng gạt bỏ ngay ý muốn của con trai vì nhớ tới hắn. Trình Kiệt khẽ mỉm cười, hắn lên tiếng nói thế này:

“Không sao, nếu như Kỷ Mặc muốn ăn vậy để nó ăn đi”

Tiêu Dật lắc đầu tiếp tục tìm món ăn thích hợp:

“Không được, tuổi còn nhỏ đã ăn vịt hầm thuốc bắc sẽ không tốt, hơn nữa khi con này căn bản không biết món đó rất khó ăn, trẻ con ăn khẳng định sẽ không hợp khẩu vị đâu”

Tiêu Dật gấp thực đơn lại tự mình hướng phục vụ bàn gọi món:

“Cho tôi một vịt quay cả con, một canh bí đỏ hầm xương, một đĩa củ cải xào, một đĩa sủi cảo nhân tôm”

Phục vụ bàn nhanh chóng ghi lại mọi thứ, kế đó anh ta liền ngẩng đầu hỏi tiếp:

“Xin hỏi, anh muốn dùng đồ uống gì hay không?”

Tiêu Dật quay sang hỏi Trình Kiệt:

“Anh muốn uống cái gì?”

Trình Kiệt chậm rãi đáp:

“Một bình hoàng tửu đi”

Tiêu Kỷ Mặc kéo tay áo Tiêu Dật:

“Còn thì muốn uống coca”

Kết quả Tiêu Dật lại quay sang nói với phục vụ thế này:

“Chúng tôi muốn uống nước suối”

Phục vụ bàn khó xử nhìn ba người, Trình Kiệt đương nhiên cũng khó hiểu, Tiêu Kỷ Mặc thì khỏi phải nói, cậu sợ ba của mình nghe nhầm nên nhắc lại:

“Con muốn uống coca ba ơi”

Tiêu Dật liếc nhìn Tiêu Kỷ Mặc: “Không được, uống đồ uống có ga sẽ no không ăn được cơm” nói rồi Tiêu Dật lại nhìn Trình Kiệt: “Còn uống rượu sẽ rất dễ bị nóng trong, gây ức chế ăn kinh không tốt đâu”

Phục vụ bàn kết quả vẫn là phải nghe theo Tiêu Dật đi vào bên trong báo lại với nhà bếp. Trong lúc đợi phục vụ mang đồ ăn lên, Tiêu Dật vẫn không

quên ở bên cạnh nhắc một lớn một nhỏ:

“Khỉ con, con không nên uống mấy thứ đồ uống không tốt đó, còn có Trình Kiệt anh sau này nếu như không phải là thật sự cần thiết cũng không nên uống rượu”.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân
dtv-ebook.com

Chương 139: Trong Mắt Anh Chỉ Có Em

Sau khi ăn cơm xong Trình Kiệt liền đưa Tiêu Dật và Tiêu Kỷ Mặc tới trung tâm mua sắm mua cho hai người quần áo cùng một vài thứ vật dụng cá nhân, Tiêu Dật biết Trình Kiệt có rất nhiều tiền, số tiền hắn bỏ ra hôm nay chỉ là một số rất nhỏ mà thôi nhưng mà cậu vẫn không được thoải mái cho lắm, cậu không muốn tiêu quá nhiều tiền của Trình Kiệt nhất là khi hắn còn mua luôn cả đồ cho Tiêu Kỷ Mặc nữa. Trình Kiệt có lẽ phát hiện ra tâm tư kia của Tiêu Dật chính vì thế hắn liền nhận lúc Tiêu Kỷ Mặc đang say sưa chọn mấy món đồ chơi trong cửa hàng liền nói với cậu:

“Tiểu Dật, tiêu tiền cho em anh một chút cũng không đau lòng đâu”

Tiêu Dật vốn đã biết Trình Kiệt sẽ không để tâm đến số tiền kia, cũng biết luôn nếu như cậu có nói với hắn hắn cũng sẽ bỏ ngoài tai, chính vì thế lúc này cậu chỉ còn biết thở dài một hơi nói với hắn một tiếng cảm ơn:

“Cám ơn anh”

Trình Kiệt nhận ra từ sau khi gặp lại Tiêu Dật cậu rất hay nói ra hai từ này, hắn không muốn cậu cứ khách sáo như vậy, hắn muốn hai người luôn thoải mái như trước đây:

“Sau này không nên nói như vậy, chỉ bằng nói em yêu anh đi”

Tiêu Dật im lặng không nói, cậu lúc nào cũng hướng Trình Kiệt nói tiếng cảm ơn chính là cậu nhận ra được người đàn ông này quá tốt với cậu, quá dung túng bao che mọi lỗi lầm của cậu, mà cậu cho dù có biết là hắn tốt cũng lại không biết làm thế nào để báo đáp hắn, cho dù có dành hết cả tình yêu để yêu thương hắn cậu vẫn cảm thấy còn chưa đủ.

Tiêu Kỷ Mặc thích một chiếc xe ô tô điện dùng cho trẻ con lái, cậu cứ đứng nhìn mãi chiếc xe JEEP màu đỏ đó nhưng lại không dám lên tiếng đòi hỏi, có một đứa nhỏ cõi tuổi cậu còn nói với ba mẹ đứa nhỏ đó cho ngã lên xe thử, Tiêu Kỷ Mặc cũng muốn ngã thử nhưng lại nghĩ chiếc xe đó rất đắt tiền cho nên chỉ đứng nhìn mà thôi.

“Tiên sinh, chiếc xe này là xe điện JEEP đời mới nhất, điện năng lại tiết kiệm rất an toàn cho bé” Một nữ nhân viên bán hàng điềm đạm ở bên cạnh giới thiệu sản phẩm với ba mẹ đứa nhỏ kia

Gia đình này nhìn qua chỉ là một gia đình tầm trung, khả năng mua chiếc xe này là có nhưng lại không thể nào bỏ ra số tiền lớn như vậy để mua đồ chơi cho con trai mình được, thế cho nên người mẹ kia liền trực tiếp xua tay ý nói cô sẽ không mua:

“Tiểu Đường, chúng ta đi thôi”

Đứa nhỏ kia xuýt mặt không có ý định đứng dậy:

“Nhưng mà con rất thích chiếc xe này, mẹ cho con đi”

Mẹ đứa nhỏ kia cứng rắn liếc nhìn:

“Mau đi thôi Tiểu Đường, lát nữa qua kia mẹ sẽ mua cho con chiếc ô tô nhỏ có điều khiển từ xa”

Tiêu Kỷ Mặc này giờ đứng quan sát hết mọi chuyện, lúc này Tiêu Dật ở phía sau liền lớn tiếng gọi cậu:

“Khỉ con, mau đi thôi”

Tiêu Kỷ Mặc đáp một tiếng rã nuối tiếc nhìn chiếc xe điện kia một lượt mới chạy về phía Tiêu Dật. Tiêu Kỷ Mặc đi đến một quán kem nhỏ trong trung tâm thương mại, khi Tiêu Dật đang đứng chọn kem thì cậu liền kéo lấy tay Tiêu Dật nhăn nhó nói:

“Ba ơi, con muốn đi tè”

Tiêu Dật cúi đầu nhìn Tiêu Kỷ Mặc, cậu định đưa nó đi vào nhà vệ sinh thì Trình Kiệt ở bên cạnh đã lên tiếng nói để hắn giúp Tiêu Kỷ Mặc. Tiêu Dật nghĩ muốn cho Trình Kiệt và Tiêu Kỷ Mặc có khoảng thời gian với nhau cho nên bất chấp ánh mắt ánh mắt không nguyện ý kia của Tiêu Kỷ Mặc đã gật đầu đồng ý. Trình Kiệt dắt tay Tiêu Kỷ Mặc đi vào nhà vệ sinh, Tiêu Kỷ Mặc không dám nói chuyện với Trình Kiệt một phần vì cảm giác hắn rất khó gần, một phần vì cảm giác hắn không muốn nói chuyện với cậu. Lúc Trình Kiệt giúp Tiêu Kỷ Mặc cởi quần rãnh lên bỗn cười ngã, hắn lúc này mới lên tiếng hỏi cậu:

“Có phải cháu thích chiếc xe điện kia hay không?”

Tiêu Kỷ Mặc ngẩng đầu a một tiếng, Trình Kiệt lại tiếp lời:

“Chú sẽ mua cho cháu”

Tiêu Kỷ Mặc nghe vậy hai mắt lấp lóe sáng bừng lên, sau đó cậu giống như nghĩ ra điều gì đó liền do dự:

“Nhưng mà ba của cháu sẽ không đồng ý đâu”

Trình Kiệt giúp Tiêu Kỷ Mặc mặc lại quần:

“Yên tâm chuyện này chú sẽ giải quyết ổn thỏa, nhưng mà chú có một điều kiện”

Tiêu Kỷ Mặc liếc nhìn Trình Kiệt trong lòng thầm nghĩ người này lúc nào cũng điều đưa ra điều kiện với cậu cả:

“Là điều kiện gì ạ?”

Trình Kiệt hạ giọng:

“Ngày mai cháu cùng ba cháu sẽ trở về Thiên Tân, cháu sẽ viết cho cháu số điện thoại của chú, nếu như ba cháu có ý định không quay về đây nữa thì cháu phải gọi báo ngay cho chú”

Tiêu Kỷ Mặc la lớn một tiếng:

“Ngày mai cháu cùng ba sẽ về nhà sao?”

Trình Kiệt nhíu mày trán giọng nhắc nhở:

“Không phải nhà mà là về quê, nhà của cháu là ở số 27 đường Z Bắc Kinh cháu quên rồi sao”

Tiêu Kỷ Mặc bắt gặp ánh mắt đáng sợ kia của Trình Kiệt liền cúi đầu xuống dạ một tiếng.

Lúc Tiêu Dật thấy Trình Kiệt dắt Tiêu Kỷ Mặc ra trên mặt đúa nhỏ kia còn có nụ cười vui vẻ, nhưng mà người nào đó vẫn như vậy duy trì bộ mặt bình thản không có biểu hiện quá nhiều cảm xúc. Tiêu Dật rất thích quan sát nhất cử nhất động trên gương mặt cùng biểu hiện của Trình Kiệt và Tiêu Kỷ Mặc khi ở cạnh nhau, thật ra cho dù Trình Kiệt có vui hay buồn đi chăng nữa thì trước mặt người ngoài hắn cũng không để lộ, ngược lại Tiêu Kỷ Mặc chỉ là một đúa nhỏ mà thôi cho nên tâm trạng của nó Tiêu Dật rất dễ dàng có thể nhận ra được.

Tiêu Dật mang ly kem sô cô la đưa đến trước mặt Tiêu Kỷ Mặc hỏi:

“Khỉ con, có chuyện vui sao?”

Tiêu Kỷ Mặc gật đầu nhanh nhẹn đáp:

“Chú ấy mua cho con một chiếc xe”

Tiêu Dật vốn tưởng rằng Trình Kiệt mua cho Tiêu Kỷ mặc một chiếc xe đồ chơi nhỏ mà thôi cho nên cũng không có để ý đến nhiều:

“Là thế hả?”

Lúc Tiêu Dật trở về nhà mới biết được chiếc xe mà Trình Kiệt mua cho Tiêu Kỷ Mặc không chỉ đơn thuần là chiếc xe đồ chơi nhỏ mà đây là chiếc xe điện rất lớn, Tiêu Dật nhìn chằm chằm chiếc xe kia rồi lại quay sang nhìn Trình Kiệt trợn lớn hai mắt cảnh cáo, cuối cùng lớn một nhỏ tự động bỏ Tiêu Dật đang không vui vẻ kia đi vào trong nhà.

Buổi tối ngày hôm ấy Tiêu Kỷ Mặc một mực muốn ngủ cùng Tiêu Dật, Trình Kiệt đương nhiên cũng không thể làm gì cả chỉ còn biết bức bối vào phòng mình ngủ. Nửa đêm hắn cảm nhận được có một bàn tay đang từ phía sau lưng vòng lên trước ngực hắn, Trình Kiệt vừa mới xoay lưng lại liền bị ai đó nhanh chóng lật người nằm đè lên.

Trình Kiệt nhận ra một vấn đề chính là vị nào đó kia hình như đã cởi hết đầm, hắn đi ngủ có thói quen không mặc đồ cho nên bụng hắn hiện tại cảm nhận rõ ràng được cây gậy nóng cứng kia đang chĩa thẳng tới. Tiêu Dật chẳng hiểu sao lại nhiệt tình khác thường như thế, hắn có hơi đẩy cậu ra một chút thì cậu lại tiến sát hơn, cậu cúi đầu hôn lên ngực hắn, tiếng hôn kia còn rõ ràng ở trong khoảng không gian tĩnh mịch này:

“Trình Kiệt... có yêu em không...”

Tiêu Dật vẫn luôn để ý đến việc này bởi vì từ khi cậu và Trình Kiệt gặp lại nhau hắn chưa nói rằng hắn yêu cậu, cậu bây giờ muốn nghe thấy hắn nói hắn yêu cậu. Trình Kiệt đặt tay trên mái tóc của Tiêu Dật, đèn điện trong phòng tuy đã tắt nhưng ánh trăng bên ngoài vẫn có thể cho hắn nhìn thấy được lờ mờ hình ảnh của Tiêu Dật, hắn khàn giọng nặng nề đáp:

“Có!”

Tiêu Dật hôn xuống vùng bụng của Trình Kiệt:

“Nói yêu em đi... có được không?”

Trình Kiệt muốn Tiêu Dật dùng miệng ngậm lấy Tiểu Kiệt Kiệt đang bị người nào đó trêu đùa kia:

“Yêu em”

Tiêu Dật biến mất ở trong chăn, Trình Kiệt bắt đầu cảm thấy thoải mái lúc đưa mắt xuống nhìn phát hiện ra chăn ở phía dưới nổi lên một đoạn nhưng lại không thấy Tiêu Dật đâu cả. Hắn nghe thấy tiếng nước từ trong miệng cùng tiếng ưm ưm của Tiêu Dật, cảm nhận được Tiểu Kiệt Kiệt đang được khuôn miệng nhỏ nhắn không ngừng hút lấy, vô cùng sung sướng.

Lý do Tiêu Dật đột nhiên lại mãnh liệt chạy sang phòng Trình Kiệt thế này chính là vừa mới rã cậu vô tình thấy trong túi áo của Tiêu Kỷ Mặc có một mảnh giấy, trên đó ghi một dãy số vừa nhìn qua liền biết là số của Trình Kiệt, hơn nữa chữ viết này chính xác là chữ của hắn, có lẽ Trình Kiệt trong lòng không yên tâm cho nên mới muốn Tiêu Kỷ Mặc thay hắn giám sát cậu. Tiêu Dật phát hiện ra chuyện này không những không tức giận mà ngược lại còn quan tâm Trình Kiệt nhiều hơn, cậu biết mình đã để lại vết thương sâu trong lòng của Trình Kiệt cho đến thời gian dài như thế trôi đi qua vẫn không thể nào xóa nhòa được.

Trình Kiệt định ngã dậy chiếm thế chủ động nhưng lại bị Tiêu Dật nhanh chóng cản lại, cậu ngã trên đùi của Trình Kiệt, hai tay giữ lấy ngực hắn ấn xuống, giọng nói gợi tình giống như một con mèo nhỏ:

“Trình Kiệt đừng động...”

Tiêu Dật tự động lấy gel bôi trơn từ trong ngăn kéo tủ xoa lên cây gậy lớn kia của Trình Kiệt, sau đó lại tự mình xoa vào phía dưới động nhỏ của cậu. Tiêu Dật trước là dùng mông mình trượt qua trượt lại ma sát Tiểu Kiệt Kiệt một chút, vừa làm vừa nỉ non với hắn:

“Trình Kiệt sau này không cần phải vì em mà kích động nữa... bởi vì cho dù có thể nào đi chăng nữa em cũng sẽ luôn ở bên cạnh anh”

Tiêu Dật biết Trình Kiệt sợ nhất chính là cậu rời khỏi hắn, cho nên cậu mới không ngừng nói câu nói kia để trấn an hắn, tuy rằng cậu không biết có hiệu quả hay không nhưng mà cậu nghĩ cũng chỉ có cách đó mà thôi. Tiêu Dật nâng mông cần lấy Tiểu Kiệt Kiệt rã từ từ ngã xuống, tuy rằng cả ngày hôm nay cậu cùng Trình Kiệt cùng nhau làm rất nhiều lần nhưng cho đến thời điểm hiện tại nơi đó của cậu vẫn như trước rất thích nghi với cây gậy lớn kia của hắn:

“Um... ân... Trình Kiệt...”

Tiêu Dật rất ít khi chủ động nhưng mỗi lần chủ động lại khiến cho Trình Kiệt phải mở mang tầm mắt, ví như hiện tại người nào đó vô cùng uyển chuyển ở trên người hắn động thân, mỗi lần di động còn kèm theo

tiếng kêu rên rỉ làm cho hắn ngứa ngáy nhộn nhạo. Thể lực của Tiêu Dật so với Trình Kiệt căn bản là không đáng nói, mới chỉ một chút thôi đã mệt mỏi muối nǎm gục xuống trên ngực hắn, cậu vẫn là thích Trình Kiệt giúp mình sê thoái mái hơn. Trình Kiệt vẫn để Tiêu Dật nằm ở trên người mình, hắn đưa tay xuống phía dưới đỡ lấy mông cậu đẩy lên đẩy xuống, Tiêu Dật chỉ việc thả lỏng tùy ý cho ai kia thao túng:

“Trình Kiệt... trong lúc em đi anh không được... động lòng với cậu ấy”

Tiêu Dật luôn coi Lâm Chí Huy vẫn là người cần phải cảnh giác, dù sao cậu ta quả thật có điểm rất giống cậu, từ ngoại hình cho đến cử chỉ tất cả đều rất giống, cậu sợ Trình Kiệt và Lâm Chí Huy vẫn lúc trước đã từng quen nhau cho nên Trình Kiệt ít khi vẫn cũng cảm giác với cậu ta.

“Trình Kiệt... anh có thấy em là một người ích kỷ hay không?”

Đến ngay cả chính bản thân của Tiêu Dật cũng nghĩ cậu là một người ích kỷ, khi cậu rời đi đến một chút cũng không chịu suy nghĩ thật kỹ cho Trình Kiệt, đến bây giờ cậu trở lại rã, nhìn thấy Trình Kiệt ở bên người khác cậu lại không cam lòng, Lâm Chí Huy vẫn có lẽ rất đáng thương bởi vì cậu biết cậu ta cũng yêu thương Trình Kiệt, cậu có thể nhìn ra được ánh mắt của cậu ta khi cậu nhắc đến Trình Kiệt, vô cùng lo lắng, vô cùng cảm giác với cậu cũng giống như là ánh mắt của cậu khi nhìn cậu ta vậy.

“Trình Kiệt... nhưng mà em thật sự yêu anh”

Trình Kiệt là một người vô tâm, hắn ngoài Tiêu Dật ra sẽ không quan tâm đến bất cứ ai khác cả, đối với Lâm Chí Huy vẫn có lẽ rằng cậu ta giống với Tiêu Dật cho nên hắn mới muốn cùng cậu ta ở chung một chỗ một thời gian, hay nói hẳn ra Lâm Chí Huy vẫn chính là thế thân, đến bây giờ Tiêu Dật trở về rã cho dù hắn có áy náy đến mấy cũng không thể mặc kệ Tiêu Dật để tiếp tục ở cạnh cậu ta nữa:

“Tiêu Dật... anh cũng yêu em”

Ánh trăng trên cao xuyên qua từng kẽ lá của giàn hoa tử đằng chiếu đến đường cong từ sống lưng đến cặp mông của Tiêu Dật, chấn đệm màu xám

nhau nát, trên chiếc giường có hai người quần quít lấp nhau, thỉnh thoảng không gian tĩnh lặng lại truyệ̀n ra tiếng nức nở gợi tình cùng tiếng da thịt va chạm mãnh liệt.

Tiêu Dật cảm giác sâu bên trong động nhỏ của cậu chứa rất nhiều tình địch của Trình Kiệt vô cùng khó chịu, biểu hiện cho việc suốt cả buổi tối ngày hôm ấy hai người bọn cậu đã làm không biết bao nhiêu lần. Trình Kiệt nghiêng người ôm Tiêu Dật vào trong lòng, bàn tay tìm đến vị trí hai bên mông vĩnh cửu của Tiêu Dật mà hắn yêu thích nhất kia xoa bóp nhào nặn, xoa một chút từ trong động nhỏ đó sẽ lại chảy ra một chút dịch trắng:

“Trình Kiệt, em muốn đi tắm”

Trình Kiệt vẫn cố tình nhào nặn hai bên mông của Tiêu Dật, càng xoa bóp lại càng dùng sức mạnh hơn một chút:

“Đêm rã, đi tắm sẽ bị cảm lạnh đó”

Tiêu Dật dụi đài vào trong ngực của Trình Kiệt khe khẽ nói:

“Nhưng bên dưới đó chứa rất nhiều... của anh...”

Trình Kiệt nghiêng người bật đèn ngủ lên:

“Vậy anh giúp em lau qua một chút, sáng mai rã tắm”

Bởi vì vừa trải qua một hãi vật lộn cho nên chấn cơ bản đã bị bỏ quên xuống cuối giường, khi ánh điện vừa được mở lên Trình Kiệt có thể nhìn thấy rõ ràng thân thể ngập tràn vết tích hoan ái mà hắn để lại trên người Tiêu Dật, hai bên bắp đùi cùng vùng bụng vẫn còn loang lổ dịch trắng khả nghi không biết là của ai.

Tiêu Dật có một chút mất tự nhiên, cậu muốn mang chấn lên đắp nhưng nó lại ở quá xa thế cho nên chỉ còn biết kéo lấp gối của Trình Kiệt che lên mặt của mình:

“Trình Kiệt... đã thấy chuyện tốt anh làm hay chưa, chỉ lau thõi làm sao mà được, em muốn đi tắm”

Trình Kiệt cũng biết thân thể kia cẩn bản sẽ lau không được sạch, hơn nữa lấy thõi quen ưa sạch sẽ kia của Holly nhỏ nhà hắn nhất định sẽ không ngủ được nếu như không được đi tắm. Trình Kiệt buồi cười bước xuống giường đi vào trong phòng tắm chuẩn bị nước, Tiêu Dật vẫn nằm ở trên giường lén lén lấy khăn giấy lau qua loa một chút nhưng mà người mới chỉ vừa cử động một chút thõi phía dưới động nhỏ kia lại vô cùng phối hợp chảy ra thứ nước ấm nóng, Tiêu Dật cứng người thầm oán trách không biết Trình Kiệt vì sao lại nhìu thứ đó như vậy.

Trình Kiệt trở lại giường, trước tiên là đưa tay xoa xoa mông của Tiêu Dật một chút mới chịu, Tiêu Dật thấy nếu mình còn không lên tiếng thì kẻ nào đó sẽ không chịu dừng lại đâu:

“Đừng có sờ nữa, anh đúng là không biết xấu hổ mà”

Trình Kiệt cúi người bế Tiêu Dật vào trong phòng tắm, hắn chỉ vừa mới bước được ba bước liền có một giọt nước rơi xuống bàn chân hắn, Tiêu Dật có lẽ cũng biết được đi đâu này liền xấu hổ đỏ bừng cả mặt lên, Trình Kiệt cố gắng nhịn cười nhưng mỗi bước chân mà hắn đi lại bị rơi xuống rất nhiu giọt nước nhỏ, Tiêu Dật cuối cùng không chịu được nữa liền nhéo vào ngực hắn một cái:

“Tại sao anh lại nhìu như thế hả”

Trình Kiệt đáp lại một câu thế này:

“Sao lại nói anh, là do nơi đó của em quá chặt nên mới giữ lại mà không chịu thoát ra”

Tiêu Dật và Trình Kiệt cùng ngồi vào trong bồn tắm, cậu tựa lưng vào phía trước Trình Kiệt, Trình Kiệt thì ở phía sau đưa tay khe khẽ làm sạch đi những thứ không cần thiết trên người cậu, thỉnh thoảng hắn sẽ lợi dụng một chút, bóp chỗ này một chút, mơn trớn chỗ kia một chút, Tiêu Dật làm

sao mà không biết ý đõnày của Trình Kiệt nhưng mà cậu mệt quá r`ă cho nên cứ nhắm mắt cho qua mà thôi.

“Trình Kiệt... em có đẹp hay không?”

Trình Kiệt đang bận trêu chọc hai viên ngọc nhỏ ở chỗ Tiêu Dật Dật:

“Đẹp”

Tiêu Dật cũng thoải mái tách hai chân rộng ra một chút:

“Thê Lâm Chí Huy`en có đẹp hay không?”

Trình Kiệt cắn vào vành tai của Tiêu Dật:

“Anh không biết”

Tiêu Dật cầm lấy bàn tay của Trình Kiệt đặt lên ngực mình khẽ oán trách:

“Sao anh có thể không biết được, cậu ta trẻ hơn em nhất định là anh sẽ thấy cậu ta đẹp hơn em r`ă”

Trình Kiệt dùng hai đ`au ngón tay gãi gãi điếm nhỏ m`an cảm đang d`ân cứng lại của Tiêu Dật:

“Bởi vì trong mắt anh chỉ có em mà thôi cho nên không thể nhìn thấy người khác nữa, làm gì mà biết họ có đẹp hay không”.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân
dtv-ebook.com

Chương 140: Nhượng Bộ

Buổi sáng ngày hôm sau Tiêu Dật cùng Tiêu Kỷ Mặc trở về quê, lúc Tiêu Dật mặc quần áo chuẩn bị một vài đồ đạc Trình Kiệt có đứng bên cạnh nhìn cậu thật lâu, ánh mắt kia tưởng chừng như không hề chớp một giây phút nào cả, có lẽ Trình Kiệt sợ Tiêu Dật sẽ lại biến mất một lần nữa cho nên hắn muôn nhìn cậu, nhìn đến khi nào không thể nhìn thấy nữa thì thôi. Tiêu Dật vừa xoay người liền bắt gặp ánh mắt của Trình Kiệt, cậu hơi giật mình một chút sau đó liền bỏ đồ đạc đang sắp xếp xuống dưới giường rã đi đến phía Trình Kiệt nói với hắn:

“Em sẽ sớm quay trở về mà”

Trình Kiệt xoay người Tiêu Dật lại, hắn không muốn để cho cậu nhìn thấy bộ dạng đáng thương của hắn lúc này, nếu như hắn không đủ mạnh mẽ sẽ làm cho Tiêu Dật nghĩ rằng hắn không phải là chỗ dựa vững chãi cho nên cậu sẽ muôn rời bỏ hắn. Trình Kiệt ôm lấy eo của Tiêu Dật, hắn cúi đầu đặt cằm mình trên vai cậu hạ giọng nói một câu:

“Tiêu Dật, anh rất cần em cho nên em đừng để anh phải chờ đợi thêm nữa”

Tiêu Dật đưa tay vuốt nhẹ bàn tay của Trình Kiệt đang ôm lấy ở trước ngực mình kia:

“Sẽ không có chuyện đó đâu Trình Kiệt”

Đúng lúc này ở bên ngoài cửa phòng ngủ có tiếng gọi của Tiêu Kỷ Mặc:

“Ba ơi”

Tiêu Dật nhìn về phía Tiêu Kỷ Mặc liền giật mình vội vã đẩy Trình Kiệt ra, sau đó cậu giống như nhớ ra đi đâu giờ đó liều nhìn về phía Trình Kiệt phát hiện ra trong đôi mắt của hắn lóe lên một tia bất đắc dĩ. Tiêu Dật rất quan tâm đến cảm nhận của Trình Kiệt, chẳng qua là vừa mới rã cậu bị giật mình cho nên mới dùng sức đẩy hắn ra như thế, hơn nữa ở trước mặt Tiêu Kỷ Mặc cậu vẫn còn chưa sẵn sàng. Trình Kiệt xoay người đi về phía giường giúp Tiêu Dật sắp xếp lại mấy món đồ.

Tiêu Kỷ Mặc vừa mới rã đã nhìn thấy Trình Kiệt và Tiêu Dật ôm nhau, cậu vẫn còn quá nhỏ để suy nghĩ đến chuyện này cho nên chỉ đơn thuần hỏi một câu:

“Ba làm gì thế?”

Tiêu Dật im lặng nhìn Tiêu Kỷ Mặc, có lẽ trước khi cậu về quê cũng lên cho Trình Kiệt một chút cảm giác an toàn bởi vì cậu biết hắn không hề có cảm giác này. Tiêu Dật đi về phía Trình Kiệt chậm rãi nắm lấy bàn tay của hắn rã quay sang Tiêu Kỷ Mặc gọi cậu tới:

“Kỷ Mặc qua đây”

Trình Kiệt không biết Tiêu Dật định làm gì, lúc hắn thấy Tiêu Dật đột nhiên nắm tay mình cũng rất bất ngờ. Tiêu Kỷ Mặc bước tới trước mặt của Tiêu Dật ngẩng đầu lên nhìn:

“Sao vậy ba?”

Tiêu Dật nhìn Trình Kiệt cho hắn một ánh mắt an tâm rã lại tiếp tục nói chuyện với Tiêu Kỷ Mặc:

“Chú ấy là người rất quan trọng với ba, ba rất là yêu chú ấy”

Tiêu Kỷ Mặc bắt đầu sợ hãi, hai đôi lông mày nhíu chặt vội vã ôm lấy chân của Tiêu Dật:

“Ba không yêu con nữa hay sao?”

Tiêu Dật thu tay lại, cậu ngã xuống trán an Tiêu Kỷ Mặc:

“Không phải, ba đương nhiên là vẫn yêu con, nhưng mà giữa ba và chú ấy có một kiểu tình yêu khác còn giữa ba với con lại có một kiểu khác”

Tiêu Kỷ Mặc ôm lấy cổ Tiêu Dật rất chặt, Tiêu Kỷ Mặc cũng giống như Trình Kiệt vậy, người mà hai người cần nhất chính là Tiêu Dật:

“Ba ơi, ba không cần con nữa hay sao”

Tiêu Dật đưa tay lau nước mắt giúp cho Tiêu Kỷ Mặc:

“Làm sao có thể chứ, ba đương nhiên cần con, nhưng mà khi con ba có chuyện muốn nói với con, sau này hai chúng ta cùng với cả chú ấy nữa sẽ sống cùng nhau”

Tiêu Kỷ Mặc lén nhìn Trình Kiệt, đối với cậu Trình Kiệt luôn là một người rất khó gần, hơn nữa hắn đường như cũng không có hảo cảm với cậu bởi vì mỗi lần hắn nói chuyện với cậu đều luôn bảo trì gương mặt nặng nề không chịu nổi nụ cười. Vừa mới rã ba của cậu nói cũng yêu cả Trình Kiệt nữa, cậu trước nay luôn có được hết sự quan tâm cùng yêu thương của ba mình bây giờ sự quan tâm yêu thương đó còn phải chia sẻ nữa, càng nghĩ cậu lại càng cảm thấy buồn bã khóc lớn hơn:

“Như vậy sao này ba sẽ yêu Kỷ Mặc ít hơn một chút, sau đó để dành tình yêu kia cho chú ấy sao?”

Trình Kiệt cũng đã từng có suy nghĩ giống như Tiêu Kỷ Mặc vậy, ngay cả cho đến thời điểm hiện tại hắn vẫn còn tồn tại suy nghĩ đó, hắn nghĩ bây giờ Tiêu Dật có Tiêu Kỷ Mặc rã sự quan tâm của cậu dành cho hắn sẽ không được trọng視, không còn nhu cầu nữa, nhưng hắn nghĩ chỉ cần Tiêu Dật ở bên cạnh mình thì cho dù hắn có nhận ra tình yêu hơn vẫn được, sau đó hắn liền nghe Tiêu Kỷ Mặc vừa khóc vừa nói một câu khiến cho hắn chợt nhận ra rằng mình so với Tiêu Kỷ Mặc cũng có điểm chung, Tiêu Kỷ Mặc nói thế này:

“Ba ơi, ba yêu con ít hơn trước cũng được nhưng mà ba đừng rời xa
con có được không ba”

Tiêu Dật bế lấy Tiêu Kỷ Mặc ngã lên giường, cậu đưa tay vừa lau
nước mắt cho Tiêu Kỷ Mặc vừa giải thích:

“Khi con đừng khóc, ba sau này vẫn yêu con nhiều như thế, thậm chí
còn yêu nhiều hơn trước. Khi con, sau này ba người chúng ta ở cùng với
nhau, chú ấy cũng sẽ yêu thương con, con nhất định sẽ còn có nhiều tình
yêu hơn rất nhiều lần”

Tiêu Kỷ Mặc lại lén nhìn Trình Kiệt một cái, cậu từ khi gặp Trình Kiệt
luôn không bao giờ dám quang minh chính đại nhìn hắn, có lẽ giữa cậu và
Trình Kiệt luôn có một bức tường ngăn cách mà bức tường này không ai
khác chính là Tiêu Dật. Tiêu Kỷ Mặc ôm lấy cổ của Tiêu Dật, cậu ghé
miệng vào tai Tiêu Dật nói rất nhỏ:

“Chú ấy sẽ không thích con”

Lúc trước Trình Kiệt đã nói với Tiêu Dật rằng hắn không ghét bỏ Tiêu
Kỷ Mặc nhưng hắn vẫn chưa sẵn sàng tiếp nhận đứa nhỏ này, Tiêu Dật lúc
ấy cũng không ép buộc hắn, cậu biết rất khó để Trình Kiệt chấp nhận
nhưng mà bây giờ Tiêu Kỷ Mặc lại nói với cậu câu nói đó cậu cũng chẳng
còn cách nào khác cả, cậu đưa tay nắm lấy bàn tay đang lạnh kia của Trình
Kiệt nhìn hắn một hồi mới hỏi:

“Anh hãy chấp nhận Kỷ Mặc có được không? Nó cũng là người rất
quan trọng đối với em”

Trình Kiệt vì Tiêu Dật mà 5 năm sống trong đau khổ, hiện tại chịu đựng
thêm một đứa nữa suốt cả cuộc đời này vì để ở bên Tiêu Dật cũng
không là gì nữa cả, huống hờ Tiêu Kỷ Mặc kia cắn bản cũng là một đứa
nhỏ rất nghe lời, huống hờ Tiêu Kỷ Mặc cũng giống hắn... đài không thể
nào không có Tiêu Dật được, có lẽ đã đến lúc hắn cũng nên nhượng bộ rã.

Tiêu Dật nhận được cái gật đầu kia của Trình Kiệt trong lòng cũng vui
vẻ hơn một chút, tuy rằng Trình Kiệt trước sau không lên tiếng nhưng điệu

hắn đã đặng ý với cậu thì hắn nhất định sẽ thực hiện, chuyện này Tiêu Dật luôn tin tưởng Trình Kiệt.

Tiêu Kỷ Mặc vẫn không thể ngừng khóc được, trước nay ba cậu chỉ là duy nhất của mình cậu, bây giờ ba cậu lại muốn yêu thêm một người nữa, càng nghĩ cậu lại càng cảm thấy tủi thân đau lòng hơn.

“Khỉ con đừng khóc” Tiêu Dật cũng không biết phải làm thế nào nữa

Tiêu Kỷ Mặc khóc đến nấc cả lên:

“Ba ơi... con yêu ba”

Sau đó Tiêu Dật nhận được điện thoại của mẹ Tiêu, cậu liếc nhìn màn hình điện thoại rồi lại nhìn Tiêu Kỷ Mặc, cậu không muốn để cho mẹ Tiêu nghe thấy tiếng khóc của Tiêu Kỷ Mặc cho nên đành để nó ở trong phòng với Trình Kiệt còn mình thì ra ngoài nghe điện thoại.

Lúc này ở trong phòng không khí có phẫn nồng nề, Trình Kiệt phát hiện ra mỗi lần Tiêu Kỷ Mặc khóc trước mặt hắn đều là vì Tiêu Dật, có lẽ đứa nhỏ này thật sự yêu Tiêu Dật rất nhiều. Trình Kiệt chậm rãi giúp Tiêu Kỷ Mặc cẩn thận lấy giấy lau nước mắt, hắn nhìn đứa nhỏ kia một lần mới nói thế này:

“Chúng ta đều cần ba của cháu, chúng ta cũng không thể nào không có ba của cháu được, chỉ bằng chúng ta vì ba của cháu mà tiếp nhận nhau”

Tiêu Kỷ Mặc không đủ lớn để hiểu được sâu xa những lời nói của Trình Kiệt:

“Cháu... yêu ba của cháu rất nhiều”

Trình Kiệt khẽ mỉm cười, đây là nụ cười đầu tiên hắn dành cho Tiêu Kỷ Mặc, tuy chỉ là một nụ cười rất nhẹ mà thôi nhưng cũng làm cho Tiêu Kỷ Mặc dần dần thay đổi suy nghĩ về hắn:

“Chú cũng vậy, chúng ta đài yêu ba của cháu rất nhiều. Chú trước đây cũng từng nghĩ ba cháu bởi vì có cháu rã thì sẽ yêu chú, quan tâm chú ít hơn trước, chúc lúc đó cũng rất không vui”

Tiêu Kỷ Mặc cúi đầu im lặng cố gắng không khóc, Trình Kiệt lại chầm chậm nói tiếp:

“Sau đó chú chợt nhận ra rằng, nếu như hai người chúng ta cũng quan tâm lẫn nhau, yêu thương lẫn nhau, ví dụ như là ba cháu yêu thương cháu một nửa thì chú sẽ yêu thương cháu thêm một nửa còn lại kia, sau đó cháu cũng sẽ như vậy, ba người chúng ta đều tràn đầy tình yêu”

Tiêu Kỷ Mặc im lặng rất lâu một bộ dạng muốn nói lại không, Trình Kiệt vừa rã đã nghe thấy Tiêu Kỷ Mặc nói nhỏ với Tiêu Dật lời gì cho nên hiện tại hắn dễ dàng đoán ra được nhóc con này đang phân vân đi đâu:

“Chú sẽ yêu thương cháu, chắc chắn đó!”

Tiêu Kỷ Mặc đưa mắt nhìn Trình Kiệt, trong ánh mắt non nớt kia rất dễ để nhận thấy được rằng cậu đang thật cẩn thận đánh giá sự tin cậy đối với hắn:

“Chú sẽ trở thành ba của cháu sao?”

Trình Kiệt nghe thấy câu hỏi này thì giật mình hả một tiếng, trong cái đài nhỏ của Tiêu Kỷ Mặc chứa những suy nghĩ vô cùng đơn giản:

“Có phải chú nói ba cháu yêu cháu một nửa thì chú sẽ yêu cháu nửa còn lại, như vậy phải có hai người mới có thể yêu cháu đủ được, như vậy chú là sẽ trở thành ba của cháu sao?”

Đến chính bản thân Trình Kiệt cũng không thể hiểu nổi suy nghĩ của Tiêu Kỷ Mặc, có lẽ đứa nhỏ này không biết cách thức trình bày nên Trình Kiệt nghe đi nghe lại vẫn hoàn không hiểu mà thôi. Nhưng mà hắn nghĩ sau này Tiêu Dật và hắn sẽ ở cùng nhau, Tiêu Kỷ Mặc chẳng thể nào cứ luôn gọi hắn là chú này chú nọ được, nếu như để cho Tiêu Dật nghe được có lẽ

trong lòng cậu sẽ nghĩ hắn vẫn luôn không quá mức quan tâm tới Tiêu Kỷ Mặc:

“Như vậy cũng được đi”

Tiêu Kỷ Mặc nghiêng đầu nhíu mày:

“Có thể có hai người ba được hay sao?”

Trình Kiệt ngẫm một lúc:

“Sẽ có nhau hơn rất nhau tình yêu, cháu không muốn hay sao?”

Tiêu Kỷ Mặc hỏi lại:

“Trong đó sẽ có tình yêu của ba cháu chứ... là ba Tiêu Dật”

Trình Kiệt gật đầu:

“Đương nhiên rồi”

Tiêu Kỷ Mặc nghe vậy thì liền đồng ý luôn, sau đó cậu hỏi Trình Kiệt một câu thế này:

“Vậy cháu có thể gọi chú là ba luôn hay không?”

Trình Kiệt bắt đầu có một chút căng thẳng, nhưng mà hắn không muốn để cho Tiêu Kỷ Mặc suy nghĩ nhau nên liền đồng ý:

“Có thể!”

“Ba”

Tiêu Kỷ Mặc gọi một tiếng ba rất bình thường nhưng mà Trình Kiệt khi nghe thấy tiếng ba kia lại không thể nào bình thường nổi, chỉ mới vài giây trước thôi hắn còn căng thẳng chưa sẵn sàng nhưng vài giây sau đó khi Tiêu Kỷ Mặc gọi một tiếng ba hắn liền cảm thấy cũng không có gì là quá khó khăn cả, ngược lại cảm giác cũng có một chút vui vẻ, có một chút cảm

thấy trên mình mang trọng trách nặng hơn, cần lại phải có trách nhiệm hơn một chút, có thêm niềm tin yêu cần cho đi một chút.

Tiêu Kỷ Mặc do dự một lúc cũng đưa tay ôm lấy cổ của Trình Kiệt:

“Con yêu ba Tiêu Dật rất nhiều, nhưng mà con cũng sẽ cố gắng yêu ba thật nhiều như thế”

Trình Kiệt cảm thấy mình thật may mắn bởi vì Tiêu Kỷ Mặc khiến cho hắn không cần cảm thấy khó xử hay tự trách gì cả, Tiêu Kỷ Mặc cần thời gian để thương yêu hắn, hắn cũng cần có thời gian để thương yêu cậu, hai người chỉ vừa mới chịu chấp nhận đối phương mà thôi làm sao có thể nhanh như vậy yêu thương nhau được. Trình Kiệt đưa một tay ôm lấy lại Tiêu Kỷ Mặc, tuy rằng cái ôm này có một chút cứng ngắc, có một chút ngượng ngùng nhưng mà hắn vì Tiêu Dật chuyện gì cũng đều có thể tập thích ứng cả:

“Ba cũng vậy!”

Tiêu Dật nãy giờ đứng ở bên ngoài đã chứng kiến hết được chuyện bên trong, những lời mà Trình Kiệt nói cậu đều nghe rõ ràng cả, cậu quả thật không nghĩ Trình Kiệt cũng sẽ ghen tị với một đứa nhỏ vì sợ cậu không yêu hắn nhiều. Tiêu Dật cảm thấy rất hạnh phúc, hạnh phúc đến mức nước mắt cũng chậm rãi xuất hiện ở bên khoe mắt, liệu trên đời này có mấy ai tìm được một người đối xử tốt với mình như thế, cậu là một trong số người liệu có mấy ai đó. Trình Kiệt rất tốt, bởi vì cậu mà không hề quan tâm đến chuyện quá khứ, bởi vì cậu mà suýt chút nữa tang gia bại sản, bởi vì cậu mà chấp nhận con trai cậu, bởi vì cậu đến ngay cả sinh mệnh của bản thân cũng đưa ra trêu đùa. Nếu như nói ra câu nói em là tất cả của anh thì quả thật rất dễ dàng nhưng mà để hành động chứng minh cho câu nói đó mới là một quá trình gian nan, người nào không kiên trì liền sẽ từ bỏ giữa chừng, tình yêu cũng sẽ không trọn vẹn, người nào kiên trì được đến cùng mới chính là người mà bản thân nên lựa chọn nắm giữ lấy thật chặt không buông. Trình Kiệt vì cậu mà làm nhiều thứ đến như thế, người đàn ông tốt như vậy không phải muốn có liền có thể có được, có lẽ cậu là

người rất may mắn, may mắn vì ông trời đã cho cậu cơ hội lần thứ hai, may mắn để cậu lại một lần nữa có được Trình Kiệt.

Tiêu Dật lau nước mắt tiến vào bên trong phòng, cậu không muốn để cho Tiêu Kỷ Mặc phát hiện ra mình khóc bởi vì đứa nhỏ kia sẽ lo lắng đến loạn cả lên mắt. Tiêu Kỷ Mặc thấy Tiêu Dật bước vào liền quay sang phía cậu nói luôn: “Ba, con vừa mới có thêm một người ba...” Tiêu Kỷ Mặc nói đến đây liền giống như nghĩ ra điều gì đó vội vã sửa lời: “Nhưng mà ba yên tâm, con vẫn sẽ yêu ba như trước”

Tiêu Dật giả bộ bất ngờ:

“Là thế sao?”

Tiêu Kỷ Mặc chỉ về phía Trình Kiệt cười cười:

“Là ba Trình Kiệt”

Tiêu Dật thấy Trình Kiệt đang cúi người sắp xếp đồ đạc, có lẽ là ai đó đang rất ngại ngùng cho nên mới một mực không dám nhìn cậu như thế. Tiêu Dật đưa tay xoa xoa đầu Tiêu Kỷ Mặc:

“Khỉ con, con qua phòng mình xem xem còn có thứ gì muốn mang đi hay không, lát nữa ba sẽ qua đó bỏ vào túi giúp cho con”

Tiêu Kỷ Mặc nghe lời chạy đi, lúc Tiêu Kỷ Mặc đi rồi Tiêu Dật liền chậm rãi bước về phía Trình Kiệt vòng tay ôm lấy eo hắn:

“Trình Kiệt cám ơn anh, anh thật sự là một người rất tốt, tốt đến mức em cũng không biết làm sao mới xứng với anh”

Trình Kiệt dừng lại động tác, hắn quay lại ôm lấy Tiêu Dật vào trong lòng tràn giọng:

“Trên thế giới này cũng chỉ có mình em là người thích hợp nhất với anh mà thôi, Tiểu Dật nhớ trở về sớm có được không”

Trình Kiệt luôn nói đến vấn đề ở của Tiêu Dật, hắn chưa giây phút nào có thể yên tâm được, có lẽ hắn đã phải chịu một gánh nặng tâm lý nặng nề từ 5 năm về trước thế cho nên lúc này vẫn chưa thể ngừng nguôi ngoai. Tiêu Dật kiêng chân hòn vào môi của Trình Kiệt, nụ hôn dịu dàng đến mức khiến cho tâm trạng bất ổn kia của Trình Kiệt cũng dần dần buông lỏng, cậu nói

“Trình Kiệt yên tâm, cho dù có chuyện gì em cũng sẽ luôn ở bên cạnh anh”.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân
dtv-ebook.com

Chương 141: Trần An

Lại một lần đánh đổi tất cả, Trình Kiệt mang toàn bộ ra để đặt cược, hắn không chắc sau khi hắn giúp Tiêu Dật giải quyết vụ số mía kia, mang Tiêu Kỷ Mặc cùng toàn bộ giấy tờ tùy thân trả cho cậu, cậu có hay không sẽ lại giống như 5 năm về trước rời khỏi hắn. Khi Trình Kiệt xác định Tiêu Dật đã theo chiếc xe lớn kia biến mất vào trong mặt đường quốc lộ, hắn mới thở dài một hơi ngã vào trong xe trở về công ty. Lúc Trình Kiệt về đến văn phòng thì nhìn thấy Lâm Chí Huy vẫn đang ngồi ở chỗ dây ghẽ sô pha, hắn nhíu mày nhìn chằm chằm cậu:

“Lâm Chí Huy vẫn sau này cậu không cần lên đây nữa, còn có tôi đã tìm cho cậu một bộ phim truyền hình, hơn nữa cũng đã chuyển vào tài khoản cho cậu một chút tiền”

Lâm Chí Huy giật mình, cậu rất sợ nghe thấy câu nói đó của Trình Kiệt cho dù cậu biết hắn nhất định sẽ nói ra câu đó với cậu, cậu vội vã đứng dậy bước nhanh về phía hắn ôm chặt lấy:

“Không, Trình Kiệt, em không cần những thứ đó, em chỉ muốn ở bên cạnh anh mà thôi”

Trình Kiệt dùng sức đẩy Lâm Chí Huy ra, hắn không muốn tiếp xúc thân mật với bất cứ ai hết ngoài Tiêu Dật:

“Lâm Chí Huy vẫn tôi không yêu cậu”

Lâm Chí Huy vẫn đến một câu anh yêu em của Trình Kiệt cũng chưa từng có cơ hội được nghe, hiện tại lại có thể trực tiếp nghe luôn câu tôi không yêu cậu thế này quả là vô cùng bi thảm. Lâm Chí Huy vẫn rất yêu Trình Kiệt,

cậu không biết người đàn ông kia yêu Trình Kiệt như thế nào khiến cho hắn có thể kiên quyết như thế nhưng mà cậu chắc chắn mình hơn người đàn ông kia một điệu chính là cậu chưa bao giờ rời xa hắn cả:

“Trình Kiệt anh ngay cả một cơ hội cũng không thể cho em được hay sao? Trình Kiệt anh ta rời bỏ anh nhưng khi anh ta trở về anh vẫn cho anh ta cơ hội, thế còn em thì sao, em ở bên cạnh anh lâu như thế, còn vì anh mà sống thành một người khác, anh ngay cả một cơ hội cũng không chịu trao cho em, anh làm như thế là rất không công bằng với em có biết không?”

Thật ra thì Tiêu Dật vẫn luôn là vị trí cao nhất trong lòng hắn, giống như là cái đinh của một tam giác vậy vừa cao lại vừa nhọn, có lẽ tình yêu mà hắn dành cho Tiêu Dật đã trở nên mù quáng mất rồi, cho dù hắn có bị cậu tạo ra tổn thương đau đớn thế nào đi chăng nữa thì hắn cũng vĩnh viễn dính lấy cậu mà thôi. Đối với Trình Kiệt, Tiêu Dật căn bản sẽ không thể đem ra để so sánh công bằng với người khác được, cho nên hắn không cần sự công bằng gì cả, hắn chỉ cần có Tiêu Dật mà thôi:

“Lâm Chí Huy em tôi xin lỗi, sẽ không có bất cứ ai có thể thay thế được em ấy”

Lâm Chí Huy ôm hét lớn:

“Không tin, chỉ là anh không nhận ra là anh cũng có tình cảm với em mà thôi, nếu không tại sao ngày hôm đó ở tiệc mừng công em chính mắt nhìn thấy anh và anh ta ở một góc phòng, sau đó em gọi điện nói em bị tai nạn anh vẫn bỏ anh ta để chạy tới chỗ em đây thôi”

Trình Kiệt không muốn giải thích nhiêui với Lâm Chí Huy, hay nói đúng hơn là với bất cứ những người khác, cả cuộc đời này hắn chỉ dành thời gian để giải thích tình yêu của mình với Tiêu Dật mà thôi:

“Cậu ra ngoài đi, tôi không muốn phải nói quá nhiêui”

Lâm Chí Huy ôm lại chạy tới phía Trình Kiệt nắm lấy cổ tay của hắn:

“Trình Kiệt, Trình Kiệt anh làm ơn đừng như vậy có được hay không, em sẽ không để cho anh ta biết chuyện giữa hai chúng ta, chỉ cần anh cho em cơ hội ở bên cạnh anh mà thôi”

Trình Kiệt nhíu mày thu tay lại:

“Lâm Chí Huy vẫn cậu ra ngoài đi, ngay từ đây tôi đã nói muốn cậu diễn theo em ấy mà thôi chứ tôi chưa bao giờ hứa với cậu rằng tôi sẽ yêu cậu, cho nên không có chuyện tôi và cậu sẽ tiếp tục mối quan hệ lâu dài đâu”

Lâm Chí Huy vẫn không muốn rời khỏi Trình Kiệt, tuy rằng cậu và hắn mới chỉ quen nhau mấy tháng mà thôi nhưng tình cảm của cậu dành cho hắn thật sự đã sâu đậm lắm rã, cậu chưa bao giờ nghĩ đến chuyện hắn sẽ nhanh chóng rời bỏ cậu như vậy, cậu luôn nghĩ nếu như mình ngoan ngoãn nghe theo lời hắn, ở bên cạnh hắn rã cũng có một ngày hắn cũng sẽ để ý tới cậu:

“Trình Kiệt, anh có bao giờ nghĩ tới cảm nhận của em hay chưa, em luôn làm những điều mà em không thích chỉ vì muốn nhìn thấy anh được hài lòng, cứ coi như là anh thương hại em có được hay không, anh hãy cho em cơ hội ở bên anh”

Trình Kiệt lắc đầu, hắn hạ giọng nói Lâm Chí Huy vẫn rời đi:

“Lâm Chí Huy vẫn cậu ra ngoài đi, nếu không tôi sẽ gọi bảo vệ lên tiễn cậu đi đó”

Lâm Chí Huy vẫn tức giận hét lớn:

“Trình Kiệt, anh ta rã sẽ lại bỏ rơi anh nữa thôi cho mà xem”

Trình Kiệt không thể chịu được chuyện Tiêu Dật lại một lần rời bỏ mình, chuyện này giống như là chuyện mà hắn không muốn nhắc tới, hắn đã mang chuyện đó giấu sâu vào một góc kín trong tâm khảm mình rã bây giờ lại có một người khác đào bới chuyện này ra chẳng khác gì muốn cắm dao đâm vào trái tim của hắn cả. Trình Kiệt mất bình tĩnh đôi mắt hằn lên tơ máu, hắn giống như biến thành một con người khác vậy, ngay cả trong

hở thở cũng nặng nề giống như một con thú dữ bị thương. Trình Kiệt đưa tay gạt bỏ toàn bộ mọi thứ ở trên bàn làm việc của hắn xuống, từ máy tính cho đến văn kiện quan trọng đều bị hắn làm cho thành một mớ lộn xộn, Lâm Chí Huy vẫn lần đầu tiên thấy Trình Kiệt như vậy thì giật mình hoảng sợ lùi lại phía sau một bước, ánh mắt mở lớn phi thường bất ngờ.

“Cút ngay cho tôi” Trình Kiệt lớn giọng

Thư ký Tiểu Khiết ở bên ngoài cũng nghe thấy tiếng đỗ vỡ cùng tiếng la mắng của Trình Kiệt liền giật mình đi tới phía cánh cửa đưa tay gỗ:

“Trình tổng, có chuyện gì sao?”

Trình Kiệt ánh mắt sắc lạnh nhìn về phía Lâm Chí Huy, môi mỏng khẽ mấp máy rít ra từng chữ một:

“Cút ngay”

Lâm Chí Huy không ngờ rằng Trình Kiệt cũng sẽ có bộ dạng như vậy, trong trí nhớ của cậu Trình Kiệt là người hổn hển, là một người lạnh lùng rất khó nắm bắt tâm tư, thời gian cậu ở cùng với hắn tuy không ngắn không dài nhưng chưa bao giờ thấy hắn cười một nụ cười thật tâm hoặc là gấp một việc nào đó tức giận cả. Lâm Chí Huy vừa sợ hãi vừa lo lắng, cậu muốn đi tới trấn an Trình Kiệt nhưng lại bị ánh mắt giống như một con thú hoang làm cho giật mình lùi lại một bước, Lâm Chí Huy vẫn xoay người nhanh chóng rời đi.

Thư ký Tiểu Khiết đứng ở bên ngoài nhìn thấy đống đỗ vỡ bên trong lại nhìn thấy Trình Kiệt một bộ dáng dọa người như thế liền nghĩ ngay đến Tiêu Dật, cô không biết chuyện này có liên quan đến Tiêu Dật hay không nhưng vẫn nhanh chóng chạy ra ngoài bàn tìm kiếm số điện thoại của Tiêu Dật gọi cho cậu.

Tiêu Dật ở bên này mới đi được hai mươi phút thôi liền nhận được điện thoại, cậu nhìn thấy trên màn hình điện thoại hiển thị tên người gọi đến liền nhíu mày một lúc mới chịu nhấc điện thoại lên nghe:

“Tiểu Khiết à, có chuyện gì thế?”

Tiểu Khiết vội vàng đáp lại:

“Tiêu Dật cậu đang ở đâu thế, vừa mới rã Trình tổng cùng Lâm Chí Huy về ở trong văn phòng cãi nhau rất lớn, tôi thấy Trình tổng rất dọa người, cậu đến ngay đây đi...”

Tiểu Khiết đang nói chuyện thì thấy cánh cửa phòng làm việc của Trình Kiệt bật mở ra với một lực rất mạnh, cô hoảng sợ nhanh chóng cúp điện thoại phát hiện ra Trình Kiệt giống như là một con người khác vậy đặc biệt là đôi mắt kia nhìn vô cùng đáng sợ.

Sau khi Lâm Chí Huy về rời khỏi phòng Trình Kiệt liền ngay lập tức đi tìm điện thoại của mình gọi cho Tiêu Dật, hắn muốn chắc chắn rằng cậu sẽ không giống như lời của Lâm Chí Huy về nói, nhưng mà khi hắn tìm được điện thoại ở dưới sàn rãnh số gọi cho cậu lại phát hiện ra máy điện thoại của cậu đang bận, Trình Kiệt lâm vào trạng thái mất kiểm soát hắn bây giờ chỉ muốn ngay lập tức đi tìm cậu mà thôi.

Trình Kiệt vừa đến cửa thang máy liền nhận được điện thoại, mắt thấy người gọi tới là Tiêu Dật hắn liền vội vã nhấn nút tiếp nhận cuộc gọi, bên kia dây rất nhanh truy về đến giọng nói dịu dàng quen thuộc:

“Trình Kiệt, em quên mất không bỏ chăn từ máy giặt ra phơi, anh đi làm vênhó mang ra ngoài phơi nhé”

Chỉ đến khi nghe được giọng nói nhẹ nhàng của Tiêu Dật, Trình Kiệt mới dần dần lấy lại được bình tĩnh, hắn không bước vào trong thang máy nữa mà dừng lại ở đó cố gắng điêu chỉnh giọng nói:

“Được, Tiêu Dật”

Tiêu Dật ở bên này nhạy cảm nghe ra được giọng nói của Trình Kiệt có điểm khác thường, nhưng mà cậu lại cố tình vờ như không phát hiện ra, ngược lại vẫn vui vẻ nói vài câu chuyện nhỏ nhặt với hắn:

“Trình Kiệt, còn có ngày hôm qua chúng ta có mua đồ ăn vè để trong tủ lạnh, anh buổi tối nhớ trở về nấu ăn nhé nếu không thì đồ ăn sẽ không còn ngon nữa đâu”

Trình Kiệt giống như một đứa trẻ, một đứa trẻ ngang bướng chỉ chịu ngoan ngoãn trước một mình Tiêu Dật mà thôi. Trình Kiệt rất muốn nói với Tiêu Dật rằng cậu bây giờ quay trở lại có được hay không, hắn không muốn rời xa cậu thêm bất cứ một giây phút nào nữa, nhưng mà Trình Kiệt lại không muốn bộc lộ yếu điểm của mình trước mặt Tiêu Dật quá nhiều, không phải hắn sợ mất mặt mà là hắn sợ Tiêu Dật sẽ nghĩ hắn không phải là một người đàn ông đáng để cậu ở bên cạnh cả đời:

“Được Tiểu Dật, anh sẽ trở về nấu ăn”

Có trời mới biết được Tiểu Dật hiện tại lo lắng cho Trình Kiệt nhiều đến thế nào, vừa mới rã nghe giọng nói của Tiểu Khiết hì hò như là rất gấp gáp, lại nghe thấy giọng nói khác lạ của Trình Kiệt hiện giờ khiến cho cậu không thể yên tâm. Cậu sợ Trình Kiệt sẽ lại một lần nữa kích động mà gây nguy hiểm cho bản thân, cậu bây giờ chỉ muốn quay trở về với hắn, muốn nhìn thấy hắn ở trước mặt mình mới có thể yên tâm được. Tiêu Dật cố gắng lựa lời nhắc nhở Trình Kiệt:

“Trình Kiệt, anh không được uống rượu, ăn đồ cay nóng nếu không sẽ nóng trong, sẽ rất dễ kích động... em không muốn nhìn thấy anh kích động đâu”

Trình Kiệt rơi vào trầm mặc, hắn nghĩ có lẽ Tiêu Dật đã nhận ra được điều gì đó bất thường ở hắn cho nên cậu mới nói như thế. Tiêu Dật ở bên này nhỏ giọng:

“Trình Kiệt, mới đi một chút thôi em đã thấy rất nhớ anh rã, nếu như ở bên này giải quyết xong tất cả mọi chuyện có lẽ em sẽ quay trở về sớm. Trình Kiệt, nếu như có chuyện gì thì anh nhất định phải gọi điện cho em nhé”

Trình Kiệt nghe thấy những lời nói kia của Tiêu Dật liền an tâm hơn rất nhiều, nếu như Tiêu Dật có ý định rời khỏi hắn thì cậu đã không gọi điện

lại cho hắn nói những câu này để làm cái gì, nếu như cậu muốn rời khỏi hắn thì cậu đã trực tiếp cắt đứt liên lạc với hắn ngay trong ngày hôm nay rồi. Trình Kiệt hạ giọng, trong giọng nói vừa có tia ôn nhu vừa có điểm gấp gáp:

“Anh rất muốn em trở về sớm, nhưng mà em phải chú ý sức khỏe, không cần cố gắng quá”

Tiêu Dật khẽ mỉm cười:

“Trình Kiệt anh cũng vậy phải chú ý sức khỏe, được rồi anh làm việc đi, đến nơi em sẽ gọi điện báo cho anh biết”

Trình Kiệt tuy rằng không muốn cúp máy nhưng vẫn phải nghe theo lời của Tiêu Dật:

“Được”

Trình Kiệt sau khi cúp máy liền chậm rãi đi vào trong phòng làm việc, Tiểu Khiết thấy Trình Kiệt lại bình thường trở lại thì nhíu mày khó hiểu nhưng lại chẳng dám nói lời hỏi, rất nhanh sau đó cô liền nhận được tin nhắn từ Tiêu Dật.

[Trình Kiệt sao rồi?]

[Không sao cả, anh ta lại bình thường trở lại rồi]

[Tiểu Khiết, nếu như anh ấy có gì bất thường cô hãy nói với tôi nhé]

[Được]

[Cám ơn]

...

Lúc Tiêu Dật vội đến Thiên Tân, ba mẹ Tiêu thậm chí còn ra tận ngoài đường lớn để đón hai ba con cậu. Mẹ Tiêu chạy nhanh về phía trước bế lấy Tiêu Kỷ Mặc chỉ thiếu mỗi điệu khóc lớn mà thôi:

“Kỷ Mặc con đi đâu thế, bà rất lo cho con”

Tiêu Kỷ Mặc vừa bước xuống xe vẫn còn đang trong cơn buồn ngủ, bây giờ bị mẹ Tiêu dùng sức nhắc bỗng lên cao liền tỉnh táo trở lại:

“Bà nội, con cũng rất nhớ bà a”

Ba Tiêu cũng quan sát Tiêu Kỷ Mặc rất kỹ, phát hiện ra Tiêu Kỷ Mặc không sao mới chuyển hướng tới Tiêu Dật hỏi:

“Tiêu Dật, chuyện này là thế nào? Tại sao lại ở trên đó lâu như thế?”

Lần này Tiêu Dật trở về nhà vẫn chưa có ý định nói cho ba mẹ Tiêu biết về chuyện giữa mình và Trình Kiệt, cậu biết ba mẹ Tiêu sẽ không dễ dàng chấp nhận chuyện này, bây giờ Trình Kiệt vẫn còn chưa thể nào bình thường được cho nên cậu muốn để cho chuyện này qua một thời gian nữa mới nói. Tiêu Dật ở trên xe cũng đã dặn dò rất kỹ với Tiêu Kỷ Mặc rằng không được nhắc đến chuyện của Trình Kiệt trước mặt ba mẹ Tiêu, Tiêu Kỷ Mặc nghe lời Tiêu Dật nhất, nếu như ba cậu đã nhắc cậu không được nói thì cậu nhất định sẽ ghi nhớ thật kỹ.

“Ba à, chúng ta trước vẫn là nên trở về nhà đi”

Tiêu Dật vừa đi vừa nhanh chóng mang điện thoại ra nhắn một tin cho Trình Kiệt.

[Trình Kiệt, em đến nơi rã, anh phải tập trung làm việc đi, buổi tối em sẽ gọi điện cho anh]

Tiêu Dật không về nhà mà đi đến phòng làm việc ở thôn mình bàn bạc vụ sổ mía kia, Trình Kiệt quả thật là hành xử rất nhanh chỉ trong một buổi tối liền có thể giải quyết xong xuôi vụ việc này. Tiêu Dật thông báo với người trong thôn rằng sẽ không tiếp tục làm trưởng thôn nữa, mọi người nhận được tin này cũng vô cùng bất ngờ thay phiên nhau hỏi lý do thì Tiêu Dật cũng chỉ qua loa đáp rằng đã tìm được công việc thích hợp rã.

Buổi trưa hôm ấy Tiêu Dật trên đường trở về nhà ba mẹ mình để ăn cơm, trên đường đi cậu liền nhìn không được phải lấy điện thoại ra gọi điện cho Trình Kiệt, đâu dây bên kia có lẽ lúc nào cũng trong trạng thái chờ điện thoại của cậu cho nên không đầy một tiếng chuông đợi đã có giọng nói trầm khàn quen thuộc đáp lại rã:

“Tiêu Dật...”

Tiêu Dật cũng hơi bất ngờ một chút vì nhanh như vậy Trình Kiệt đã bắt máy rã:

“Trình Kiệt, anh đang làm gì?”

Trình Kiệt đang sắp xếp lại văn kiện mà chính mình vừa đảo lộn:

“Anh đang ở trong văn phòng nghỉ ngơi một chút”

Tiêu Dật tự động gật đầu:

“Trình Kiệt, chuyện số mía kia cảm ơn anh, nhanh như vậy đã giúp em giải quyết xong rã. Nhưng mà Trình Kiệt, em muốn ở lại đây thêm một ngày nữa có được không, em muốn có thời gian để nói với ba mẹ mình chuyện quyết định chuyển tới Bắc Kinh”

Trình Kiệt im lặng một lúc rã ừ nhẹ, Tiêu Dật có lẽ nhận ra được Trình Kiệt chỉ miễn cưỡng đồng ý cho nên cậu liền ở bên này nói tiếp:

“Trình Kiệt, anh không vui sao?”

Trình Kiệt chẳng qua là rất nhớ Tiêu Dật mà thôi, chứ việc cậu cùng với ba mẹ mình ở lâu thêm một chút cũng không sao cả:

“Anh không sao”

Tiêu Dật dịu giọng:

“Trình Kiệt, thứ hai em sẽ lên, anh đi đón em có được không?”

Trình Kiệt nhanh chóng đáp:

“Được”.

Sau đó Tiêu Dật liền dừng lại cước bộ, ánh mắt mang theo tia cẩn trọng quan sát xung quanh rầm nhỏ giọng nói một câu rất ngọt ngào:

"Trình Kiệt, em yêu anh".

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân
dtv-ebook.com

Chương 142: Trộm Ghé Thăm

Buổi tối ngày hôm ấy sau khi ăn cơm xong ba Tiêu có hỏi Tiêu Dật về chuyện số mía lân trước:

“Tiêu Dật, chuyện số mía của thôn ta con nghĩ nên giải quyết thế nào?”

Tiêu Dật vừa nhấp một ngụm trà liền đặt xuống chậm rãi đáp lời:

“Chuyện số mía đó con đã giải quyết ổn thỏa rồi”

Ba Tiêu có điểm bất ngờ quay sang nhìn Tiêu Dật:

“Ôn thỏa rồi? Như vậy là tìm thấy Lý Lợi rồi sao?”

Tiêu Dật lắc đầu:

“Ba à, con có chuyện này muốn nói với ba”

Ba Tiêu im lặng đợi Tiêu Dật nói tiếp:

“Về chuyện số mía con đã thu xếp ổn thỏa với phía công ty đó rồi, công ty đó đồng ý thu mua số mía kia của chúng ta với giá gần như cũ, còn hỗ trợ cho chúng ta số tiền mà Lý Lợi đã mang đi. Còn có một chuyện quan trọng nữa là con đã nói với mọi người rằng con không làm trưởng thôn, sắp tới con sẽ chuyển lên Bắc Kinh”

Ba Tiêu bất ngờ:

“Bắc Kinh?”

Đúng lúc này lì ền có tiếng đồsú võ ở bên trong bếp, mẹ Tiêu đang rửa bát nghe thấy Tiêu Dật nói vậy lì ền bàn thàn cả người. Chuyện năm đó mẹ Tiêu vẫn giấu kín không nói cho ba Tiêu, lúc Tiêu Dật lên Bắc Kinh tìm Tiêu Kỷ Mặc có ở trên đó vài ngày không chịu về trong lòng bà lúc ấy lì ền nóng như lửa đốt, bây giờ Tiêu Dật lại nói muốn chuyển hẳn lên Bắc Kinh thì bà ngay lập tức nghĩ tới Trình Kiệt.

Tiêu Dật quay lại phía sau nhìn mẹ Tiêu rồi lại tiếp tục đáp lời ba Tiêu:

“Đúng vậy ba, con đã suy nghĩ rất kỹ rồi Bắc Kinh là nơi dễ làm ăn, con cũng đã nhìn trúng một mảnh đất ở trên đó rất thích hợp để mở tiệm cà phê”

Ba Tiêu nhíu mày trầm mặc, Tiêu Dật mở miệng tiếp lời:

“Hơn nữa con cũng đã có xem qua trường học cho Kỷ Mặc rồi, đi ầu kiện trên đó rất tốt”

Ba Tiêu mấy năm nay cũng biết Tiêu Dật không hềcó hứng thú gì với chức vị trưởng thôn kia, tuy rằng cậu giúp thôn lấy vềđược hợp đồng lớn lâu dài ông cũng không hềthấy cậu cảm thấy quá mức vui vẻ thích thú gì. Ngẫm lại Tiêu Dật cũng đã gần ba mươi tuổi, ông luôn phản đối Tiêu Dật làm nghệ thuật bởi vì ông nghĩ người làm nghệ thuật sẽ không thể giữ mình trong sạch, Tiêu Dật đến cuối cùng vẫn nghe theo ý ông trở vềlàm trưởng thôn những 5 năm nay, xem ra tới hiện tại cũng không nên quá khắt khe với con trai quá:

“Nếu như con đã có quyết định rồi thì ba cũng không ngăn cản, chỉ có đi ầu là muốn kinh doanh cũng không phải là chuyện dễ dàng gì, con nhất định phải suy nghĩ cho thật kỹ”

Tiêu Dật không nghĩ tới ba Tiêu sẽ nhanh như vậy đồng ý cho cậu lên Bắc Kinh, cậu vốn tưởng rằng ba Tiêu sẽ kịch liệt phản đối, thậm chí cậu đã nghĩ đến chuyện sẽ mình và ba Tiêu sẽ trở vềvới tình huống chiến tranh lạnh như trước đây giống như là khi cậu đăng ký chọn theo học ngành diễn xuất vậy:

“Cám ơn ba!”

Tối đó mẹ Tiêu nằm ở bên cạnh ba Tiêu cứ chuyển mình không ngủ được, ba Tiêu nhíu mày hỏi:

“Bà sao thê?”

Khi Tiêu Dật nói với bà rằng sẽ chuyển lên Bắc Kinh, bà cũng không dám hỏi gì liên quan đến Trình Kiệt trước mặt con trai cả, bà tuy không nói đãng ý để con trai đi nhưng cũng không nói phản đối, dù sao thì con trai cũng đã lớn rã, có vợ con rã cũng không còn là đứa trẻ nữa cho nên bà cẩn bản không thể ngăn cản được:

“Ông tại sao lại đe Tiêu Dật lên Bắc Kinh chứ? Tiêu Dật một mình nuôi con lại lên đó làm ăn khẳng định sẽ gặp rất nhiều khó khăn, nếu như Tiêu Dật ở đây rã chúng ta còn có thể chạy sang giúp đỡ nó được”

Ba Tiêu thở dài:

“Tiêu Dật không còn nhỏ nữa, bà nghĩ tôi còn có thể ép buộc nó làm theo ý mình nữa hay sao?”

...

Tiêu Kỷ Mặc hôm nay đi đường mệt mỏi cho nên lúc trở về nhà đã ngủ gục trên vai của Tiêu Dật, Tiêu Dật nhanh chóng đặt Tiêu Kỷ Mặc xuống giường rã đắp chăn thật cẩn thận cho nó, làm xong xuôi hết mọi chuyện cậu mới đi ra ngoài phòng khách cầm điện thoại gọi cho Trình Kiệt.

Bây giờ là gần 9 giờ tối, Trình Kiệt cả buổi chỉ ngã một chỗ đợi điện thoại của Tiêu Dật mà thôi. Không phải Trình Kiệt không biết đường gọi điện cho Tiêu Dật mà là hắn sợ mình nếu như gọi nhầm quá sẽ khiến cho cậu cảm thấy không thoải mái, Tiêu Dật lúc trước có nói với hắn rằng cậu thích tự do cho nên hắn mới lựa chọn việc kiên nhẫn ngồi đợi điện thoại của cậu. Khi màn hình điện thoại sáng lên, trên mặt kính cảm ứng kia hiển thị hai chữ Tiêu Dật quen thuộc hắn liền vui vẻ nhấn vào nút tiếp nhận cuộc gọi:

“Tiêu Dật”

Tiêu Dật đang pha sữa trong bếp, một tay cầm thìa nhỏ khuấy ly sữa đặc, một tay cầm điện thoại áp lên tai, nghe thấy giọng nói nam tính ôn nhu kia khoe miệng lì ăn bất giác nở một nụ cười ngọt ngào, cậu khẽ hỏi:

“Trình Kiệt, vừa rồi quên hỏi anh đã phơi chăn hay chưa?”

Trình Kiệt nhẹ giọng đáp lại:

“Anh phơi rồi”

Tiêu Dật cầm sữa ra ngoài bàn:

“Như vậy ngày hôm nay có trổ vènẤu corm ăn hay không?”

Trình Kiệt nhanh chóng đáp:

“Có, Tiêu Dật cho anh nhìn thấy gương mặt em có được không?”

Tiêu Dật mỉm cười:

“Anh đợi một chút”

Nói rồi Tiêu Dật liền cúp máy chuyển sang chế độ gọi video call với Trình Kiệt. Hôm nay Tiêu Dật mặc bộ quần áo ngủ bằng lụa bóng màu xanh đen, cổ áo tuy rằng đã đóng cẩn thận nhưng vẫn lơ đãng để lộ xương quai xanh gợi cảm, Trình Kiệt ở bên này nhìn thấy Tiêu Dật trong lòng mới thêm yên tâm một chút, sau đó hắn phát hiện ra hắn nhìn thấy cậu rồi không những không yên tâm được mà còn nhộn nhạo hơn.

“Trình Kiệt, hôm nay không tăng ca đây chứ?” Tiêu Dật quan tâm hỏi

Trình Kiệt lắc đầu, Tiêu Dật thấy Trình Kiệt đang ngồi ở phòng khách, hắn hiện tại chỉ quấn khăn tắm ngang hông, phần thân phía trên cẩn thận không có gì che đậy làm lộ rõ thân hình rắn chắc, cơ bụng sáu múi hoàn mỹ:

“Trình Kiệt anh vừa mới tắm xong sao?”

Trình Kiệt ừ nhẹ một tiếng, Tiêu Dật giả bộ không vui:

“Muộn như vậy mới đi tắm sao?”

Trình Kiệt khàn giọng:

“Thật ra anh đã tắm ngay khi về nhà, nhưng bởi vì quá mức nhớ em cho nên mới vừa đi tắm nữa”

Tiêu Dật hiểu ý của Trình Kiệt, cậu không những không tức giận mà còn tinh nghịch chọc lại hắn:

“Như vậy không biết cả đêm có ngủ được hay không?”

Trình Kiệt nở nụ cười:

“Tiểu Dật anh đã giúp em tìm được một mảnh đất rất khá, đợi đến lúc em lên chúng ta sẽ đi xem”

Tiêu Dật tựa người ở ghế sofa:

“Nhanh như vậy sao, anh vất vả rồi”

Trình Kiệt nhìn họ lắc đầu: “Nhìn em mệt nhỉ”

“Tiểu Dật, em mệt sao?”

Tiêu Dật nhìn ra phía cửa sổ, ngoài trời đang có cơn mưa lớn, thời tiết thay đổi chuyển sang lạnh hơn một chút, Tiêu Dật vừa mới rã cùng Tiểu Kỷ Mặc trở về nhà bị dính mưa một chút cho nên đau hối hả:

“Uhm, vừa mới rã trở về có dính chút nước mưa, ở chỗ anh có mưa hay không?”

Trình Kiệt rơi vào trầm mặc, hắn rất lo lắng cho Tiêu Dật cho dù biết Tiêu Dật chỉ có một chút đau đớn rất bình thường mà thôi:

“Tiêu Dật, nhà có thuốc hay không? Em đã uống thuốc chưa?”

Tiêu Dật không có thói quen uống thuốc, nếu như thật sự bị nặng mới chịu chạy ra ngoài mua thuốc uống, thường thì mấy chứng đau đớn nhẹ thế này cậu không bao giờ phải dùng đến thuốc cứ để như vậy nó sẽ tự khỏi. Nhưng mà khi nhìn thấy sắc mặt ngưng trọng kia của Trình Kiệt, Tiêu Dật liền mỉm cười đáp thế này:

“Vừa mới rã lúc trở về đã đi mua thuốc uống rã”

Trình Kiệt không tin tưởng:

“Mau lấy vỏ thuốc qua đây cho anh xem”

Tiêu Dật ngây ngốc một hồi, cuối cùng đành phải cười cười nịnh nọt Trình Kiệt:

“Anh nhìn ra rã sao, chỉ là đau đớn một chút mà thôi ngủ một giấc ngày mai sẽ không sao cả”

Trình Kiệt nhìn chằm chằm Tiêu Dật, thông qua màn hình điện thoại nhỏ kia cậu vẫn có thể dễ dàng phát hiện ra tâm tư của hắn, có lẽ trên đời này ngoài Tiêu Dật ra thì không ai có thể biết được Trình Kiệt đang có tâm sự, hoặc có lẽ là trên đời này Trình Kiệt chỉ biểu hiện ở trước mặt Tiêu Dật cho cậu thấy mà thôi:

“Tiêu Dật, em đã nói với ba mẹ rằng em sẽ ở lại Bắc Kinh chưa?”

Tiêu Dật a một tiếng, cậu vốn định gọi điện báo cho Trình Kiệt biết chuyện này nhưng lại quên mất:

“Đã nói rã, ba mẹ em đương nhiên không phản đối”

Trình Kiệt thầm thở phào:

“Tốt quá... Tiêu Dật, ngày mai có thể trở về với anh được không?”

Tiêu Dật theo dự kiến là sẽ để ngày kia mới trở về, nhưng bây giờ nghe thấy câu hỏi cùng bộ dạng thành khẩn kia của Trình Kiệt, Tiêu Dật cậu có lẽ sẽ thay đổi quyết định. Trình Kiệt không thấy Tiêu Dật trả lời thì nhanh chóng lên tiếng, hắn vừa mới rã chỉ là nhớ cậu quá cho nên buột miệng nói ra thôi, hắn không muốn cậu nghĩ rằng hắn đang kiểm soát cậu:

“Tiêu Dật không sao, em cứ ở nhà vài hôm nữa cũng được”

Tiêu Dật khẽ mỉm cười trêu đùa hắn:

“Thật thế sao? Như vậy em sẽ ở đây thêm một tuần nữa”

Trình Kiệt giật mình:

“Một tuần?”

Tiêu Dật cười lớn:

“Được rã được rã, anh không cần cẩn cảng thẳng chỉ là đùa anh mà thôi, ngày mai em sẽ trở về”

Trình Kiệt nghe Tiêu Dật nói vậy thì rất vui vẻ nhưng ngoài miệng vẫn là phân vân:

“Tiêu Dật, nếu như em muốn ở thêm cũng không sao, anh cũng không...”

Trình Kiệt còn chưa kịp nói xong Tiêu Dật đã lên tiếng cắt ngang lời của hắn rã:

“Em nhớ anh! Nhớ anh cho nên ngày mai sẽ về, ngày mai chủ nhật không phải đi làm, anh đến đón em có được không?”

Trình Kiệt gật đầu:

“Được”

Tiêu Dật nghiêm đàu:

“Như vậy ngủ sớm một chút nha”

Trình Kiệt dịu dàng đáp lại:

“Được, em ngủ sớm một chút đi”.

Sau khi kết thúc cuộc điện thoại với Trình Kiệt, Tiêu Dật liền ngay lúc đó nhận được điện thoại của Đỗ Thư Cách, Tiêu Dật nhíu mày nhìn màn hình điện thoại một chút mới đưa tay nhấn nút tiếp nhận:

“Cách ca có chuyện gì sao?”

Đỗ Thư Cách sau khi gặp lại Tiêu Dật ở tiệc mừng công lần ấy liền đã nghĩ sẽ nhanh chóng nói ra tình cảm của mình cho cậu biết, hắn không muốn cậu lại đột nhiên biến mất như 5 năm trước nữa, cũng không muốn để vuột mất cơ hội này huống chi bên cạnh cậu lúc nào cũng có Trình Kiệt kè kè bên cạnh:

“Tiểu Dật, ngày mai em có rảnh không?”

Tiêu Dật không hề phát giác hay nghi ngờ một chút gì đối với Đỗ Thư Cách, trong lòng cậu lúc nào cũng đều nghĩ tính tình của Đỗ Thư Cách vốn là nhiệt tình như thế:

“Ngày mai sao? Anh có chuyện gì quan trọng không thế?”

Đỗ Thư Cách năm nay đã hơn ba mươi tuổi rồi, đã lâu lắm rãnh mới có cảm giác tim đập thình thịch rộn ràng thế này:

“Thật ra cũng không quá mức quan trọng, nhưng mà anh nghĩ phải gấp em mới nói được”

Tiêu Dật nhíu mày sau đó liền mỉm cười:

“Là chuyện gì mà kỳ bí như thế, hay là Cách ca muốn phát thiệp cưới cho em hả?”

Đỗ Thư Cách giật mình ngưng lại một chút:

“Không phải Tiểu Dật, như vậy ngày mai em có rảnh hay không?”

Tiêu Dật nghĩ một chút, tuy rằng ngày mai cậu cần bản sẽ không có chuyện gì bận cả nhưng mà cậu lại không muốn mình vừa mới quay trở lại liền bỏ Trình Kiệt một mình, tuy rằng gấp Đỗ Thư Cách chỉ mất vài tiếng đã có thể nói chuyện mà thôi nhưng cậu vẫn quyết định sẽ từ chối:

“Cách ca, nếu như không phải chuyện quá mức quan trọng thì để thứ hai được hay không? Ngày mai em có một số việc cần phải giải quyết”

Đỗ Thư Cách có một chút mỉm cười thất vọng, hắn đã chuẩn bị tâm lý rất nhiều để gọi cho Tiểu Dật nhưng cậu bây giờ lại từ chối tránh không được có điểm mỉm cười. Đỗ Thư Cách cười khổ:

“Không sao Tiểu Dật, nếu như em có việc bận thì chúng ta thứ hai gấp cũng được”

Tiêu Dật ngáp một cái, cậu vừa mới ráng dính chút nước mưa cho nên buồn ngủ:

“Như vậy thời gian cùng địa điểm là khi nào?”

Đỗ Thư Cách nhanh chóng đưa ra một cái hẹn, buổi hẹn là vào buổi tối, Tiểu Dật tuy rằng không muốn cho lầm bởi vì buổi tối cậu muốn ở nhà nấu bữa tối cho Trình Kiệt ăn, nhưng mà cậu vừa ráng đã từ chối hẹn của Đỗ Thư Cách bây giờ lại muốn từ chối nữa e rằng không hay thế cho nên cậu liền đồng ý với Đỗ Thư Cách.

Đêm hôm ấy mưa rất lớn, gió thổi cũng đặc biệt mạnh, căn nhà của Tiểu Dật so với nhà của Trình Kiệt đương nhiên không thể mang ra để so sánh, bức tường kiên cố chắc chắn nhưng lại cách âm không tốt cho nên người bên trong có thể nghe được tiếng động ở phía bên ngoài. Tiểu Dật nghe thấy tiếng lạch cách, lúc đầu cứ tưởng là tiếng mưa nhưng sau đó tiếng lạch cách kia càng ngày càng rõ ràng, Tiểu Dật cảm thấy có gì đó không ổn liền ngẩng dậy đi ra ngoài kiểm tra.

Hôm nay mưa lớn nên bị mất điện, Tiêu Dật cầm lấy đèn pin ở đầu giường đi ra khỏi phòng ngủ soi một lượt, cậu trước là soi ra ngoài phía cửa ra vào phát hiện ra cánh cửa đang mở hé, Tiêu Dật giật mình toát mồ hôi hột chẳng lẽ nhà mình lại bị trộm ghé thăm:

“Ai đó?”

Tiêu Dật bước ra phía cửa ra vào cẩn trọng mở cánh cửa đó ra xem xét bên ngoài, cậu nhìn một hồi không thấy có ai liền đóng cửa lại đi vào bên trong. Tiêu Dật cầm đèn pin soi đến phòng bếp, nhà vệ sinh đều không có gì khả nghi cả, cậu nghĩ có lẽ là tên trộm kia mới chỉ cậy được khóa còn chưa kịp vào bên trong đã bị cậu phát hiện cho nên chạy mất rồi.

Tiêu Dật bước lên lầu muốn trở về phòng ngủ, lúc cậu bước lên bậc thang liền bất ngờ bị một lực mạnh mẽ va phải, Tiêu Dật giật mình không kịp phòng bị đã bị đối phương đẩy ngã xuống lầu lăn một vòng, cuối cùng liền bất tỉnh không biết gì nữa cả.

...

Tiêu Dật cảm thấy cả người đau nhức, cần cổ truyềnlại tới một hồi tê liệt, chân tay giống như là mất hết cảm giác không nghe theo sự chỉ dẫn của não bộ. Tiêu Dật chậm rãi mở mắt, người đầu tiên cậu nhìn thấy chính là Tiêu Kỷ Mặc.

“Bà, ba tỉnh rồi”

Mẹ Tiêu vốn đang rót nước nghe thấy tiếng của Tiêu Kỷ Mặc liền nhanh chóng dừng lại động tác chạy về phía giường bệnh:

“Tiêu Dật, con cảm thấy trong người thế nào rồi?”

Tiêu Dật hiện tại đang cảm thấy rất mông lung, cậu nhìn khung cảnh lâng bên trong, lại nhìn xuống tay phải của mình phát hiện ra nó đang bị băng bó, cậu nhớ tới ngày hôm qua mình bị một lực đao rất mạnh đẩy ngã xuống cầu thang:

“Mẹ, con sao vậy?”

Mẹ Tiêu ngã xuống bên cạnh Tiêu Dật:

“Tiêu Dật, ngày hôm qua nhà có trộm, may mắn cô Hạ đi tập thể dục phát hiện ra con ngất xỉu ở dưới phòng khách nên đã đưa con đến bệnh viện đó”

Tiêu Dật không biết bấy giờ là mấy giờ rã, cậu nghĩ tới Trình Kiệt liền có chút gấp gáp:

“Mẹ, mấy giờ rã?”

Mẹ Tiêu nhanh chóng đáp:

“Đã là hai giờ trưa”

Tiêu Dật hả một tiếng, như thế nào đã là hai giờ trưa rã, Trình Kiệt ở bên kia khẳng định sẽ lo lắng cho cậu. Tiêu Dật cố gắng muốn nãy dậy tìm điện thoại để gọi cho Trình Kiệt:

“Mẹ, điện thoại của con...”

Tiêu Dật còn chưa kịp nói hết câu thì mẹ Tiêu đã nhanh chóng cắt ngang lời cậu:

“Con nằm im đi, điện thoại của con có lẽ bị trộm lấy mất rã không tìm thấy đâu cả”

Tiêu Dật sầu não, cậu bấy giờ chỉ muốn nhanh chóng gọi điện báo cho Trình Kiệt một tiếng, Trình Kiệt rất dễ kích động, hắn lúc nào cũng luôn trong trạng thái căng thẳng nếu như hắn gọi điện cho cậu lại không thấy cậu bắt máy, lại cũng không thấy cậu trở về thì hắn nhất định là sẽ lại làm ra những hành động gây nguy hiểm đến bản thân mất:

“Mẹ à, con muốn gọi điện thoại”.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân
dtv-ebook.com

Chương 143: Em Đứng Rời Đi Nhé

Buổi sáng ngày hôm ấy Trình Kiệt dậy rất sớm, khi mặt trời vẫn chưa xuất hiện hắn đã dậy rã, hắn rất nhớ Tiêu Dật cho nên đêm đó hắn căn bản chỉ ngủ rất ít mà thôi. Trình Kiệt đã mặc quần áo chỉnh tề sẵn sàng đi đón Tiêu Dật, hắn cơ hồ đều không rời mắt khỏi màn hình điện thoại chỉ để chờ đến 8 giờ sáng để gọi cho cậu hỏi xem khi nào thì cậu về đến nơi.

Trình Kiệt kiên nhẫn chờ đợi, trong lòng rất mong đợi để nghe thấy giọng nói của Tiêu Dật nhưng mà khi hắn đưa điện thoại lên tai nghe lại nhận được câu trả lời của một giọng nữ tổng đài quen thuộc. Giây phút đó khi nghe thấy tiếng đáp lời kia Trình Kiệt liền định chỉ động tác, nụ cười trên khoe môi cũng như là đồng cứng lại, kế đó hắn liền tự trấn an mình rằng Tiêu Dật vẫn đang ngủ cho nên tắt máy mà thôi. Nhưng mà một tiếng sau đó Trình Kiệt vẫn không thể nào liên lạc được với Tiêu Dật, hắn lúc đó liền không thể trấn an bản thân mình được nữa, hắn phát điên rã.

Trình Kiệt mạnh tay mang điện thoại đập xuống dưới sàn, điện thoại đời mới đất tiễn va đập trên mặt bàn kính vỡ tung, ngay cả mặt bàn kính kia cũng bị vỡ đủ để thấy được sức lực của Trình Kiệt dồn nén trong cú đập này mạnh thế nào. Trình Kiệt điên cuồng phá vỡ mọi đồ đạc trong phòng khách, hắn tìm chìa khóa xe rã nhanh chóng mở cửa nhà rời đi.

Trình Kiệt một lần nữa rơi vào vực sâu tối tăm, hắn cứ nghĩ Tiêu Dật là thật sự yêu thương hắn, thật sự sẽ không rời xa hắn nữa, hắn nói cậu là tất cả của hắn rã, hắn vì cậu mà mang tất cả ra đặt cược bây giờ cậu lại muốn rời khỏi hắn nữa, lại muốn bỏ rơi hắn, cậu có phải là muốn mạng sống của hắn mới mẫn nguyện hay không đây. Trình Kiệt cứ như vậy điên cuồng dùng tốc độ nhanh đến chóng mặt kia lái xe đến Thiên Tân, hắn không biết

có còn kịp nữa hay không nhưng hắn vẫn muốn đến đó, cho dù chỉ còn một tia hy vọng rất nhỏ thì hắn cũng muốn giữ chặt lấy cậu.

Chẳng biết Trình Kiệt đã vượt qua bao nhiêu ngã rẽ, cũng chẳng biết hắn đã mặc kệ bao nhiêu cột đèn tín hiệu giao thông báo đỏ, càng chẳng biết kim đồng hồ trên xe đã bao nhiêu lần dâng cao rồi vì phanh gấp mà hạ xuống. Trình Kiệt chỉ biết mục đích của hắn chính là tìm thấy Tiêu Dật mà thôi.

Tiêu Dật ở bên này đã tìm đủ mọi cách vẫn không thể nào liên lạc được với Trình Kiệt, cậu bắt đầu cảm thấy bất an, trong lòng cùng sốt ruột lo lắng, cậu sợ Trình Kiệt sẽ lại nghĩ rằng cậu đang bỏ trốn khỏi hắn, sợ hắn rơi vào trạng thái kích động mà điện cuồng làm loạn không để ý đến an toàn của bản thân. Tiêu Dật nằm trên giường bệnh nhíu mày, kết quả vẫn là kiên quyết muốn xuất viện trở về nhà.

“Tiểu Dật, bác sĩ nói ngày mai mới có thể xuất viện, ngày hôm nay con cần ở lại đây theo dõi đã” Mẹ Tiêu nhíu mày nói

Tiêu Dật lắc đầu ngẩng dậy:

“Không được mẹ, con muốn về nhà”

Mẹ Tiêu cũng không rõ tại sao Tiêu Dật lại sốt sắng muốn về nhà như thế:

“Tiểu Dật con muốn tìm cái gì sao, để mẹ trở về tìm cho con”

Tiêu Dật vẫn một lòng muốn quay trở về, cậu bây giờ cũng chỉ nghĩ được chuyện Trình Kiệt nhất định sẽ đi tìm cậu, mà nơi hắn tìm đến nhất định sẽ là nhà của cậu, nếu bây giờ cậu vẫn còn ở trong bệnh viện Trình Kiệt mà tới nhà không thấy cậu khẳng định sẽ càng kích động hơn:

“Mẹ, mẹ giúp con làm thủ tục xuất viện có được không?”

Mẹ Tiêu thấy không còn ngăn cản được con trai nữa liền thở dài:

“Được rờ Tiêu Dật, nhưng mà con phải vênhà của mẹ, mẹ sẽ chăm sóc cho con”

Tiêu Dật nhìn Tiêu Kỷ Mặc rờ lại nhìn sang mẹ Tiêu:

“Mẹ, ngày hôm nay cho Kỷ Mặc ở nhà mẹ có được không, con sẽ trở vênhà mình”

Tiêu Dật thấy mẹ Tiêu định nói gì đó thì cậu đã cứng rắn cắt ngang:

“Mẹ yên tâm, con sẽ chú ý nếu như có chuyện gì nhất định sẽ gọi cho mẹ”

Ba mươi phút sau Tiêu Dật liền có thể trở vênhà của mình, cậu trên dưới đau nhức, chân bên phải bị thương cho nên bước đi cũng không thể nhanh được. Nếu như có thể Tiêu Dật quả thật sẽ lên Bắc Kinh ngay lúc này nhưng mà cậu sợ khi mình lên Bắc Kinh thì Trình Kiệt cũng là đang trên đường đến Thiên Tân để tìm cậu, cậu sợ hắn sẽ xảy ra chuyện gì không hay cho nên chỉ còn biết ở tại chỗ này đợi hắn đến bởi vì điện thoại của hắn từ nãy tới giờ luôn trong trạng thái không thể liên lạc được.

Tiêu Dật vừa mới đóng cửa lại thì phía bên ngoài liền truyềns tới tiếng chuông, cậu cõi gắng bước ra ngoài mở cửa thật nhanh. Mẹ Tiêu vừa mới rờ quên đưa thuốc cho Tiêu Dật cho nên hiện tại mới vội chạy lại, khi Tiêu Dật mở cửa ra thấy mẹ Tiêu trong lòng tránh không khỏi có điểm mất mát:

“Mẹ...”

Mẹ Tiêu có lẽ vì lo lắng cho nên không nhận ra được điểm khác biệt của con trai:

“Tiêu Dật đây là thuốc, bên trong đã ghi rõ liệu dùng cùng thời gian, con nhớ đọc kỹ hướng dẫn và uống thuốc đúng giờ có biết chưa?”

Tiêu Dật đưa tay cầm lấy túi thuốc khẽ gật đầu:

“Được rờ mẹ”

Mẹ Tiêu đưa thuốc xong liền rời đi, Tiêu Dật đứng ở trước cửa một lúc muộn nhìn xem Trình Kiệt có tới hay không nhưng mà đợi mãi vẫn không thấy hắn. Tiêu Dật thở dài đóng cửa lại, chân của cậu vẫn bị đau cho nên đứng một lúc sẽ bị mỏi, cậu vừa xoay người bước đi được vài bước liền nghe thấy tiếng xe hơi, kế đó Tiêu Dật liền định chỉ mọi động tác đứng im lại nghe ngóng xem, cuối cùng chuông cửa nhà cậu cũng vang lên kéo theo đó là tiếng đập cửa có điểm gấp gáp.

Tiêu Dật bước nhanh ra mở cửa, trên tay cậu vẫn còn cầm túi thuốc vừa mới rã vẫn chưa kịp đặt xuống. Tiêu mở cửa phát hiện ra trước cửa nhà mình quả nhiên là Trình Kiệt, Trình Kiệt một thân quẩn áo đơn giản nhưng nhìn qua liền có thể thấy được hắn vừa trải qua một hồi gấp gáp cho nên dáng vẻ hiện tại mới có điểm phong trần mệt mỏi, đặc biệt là trên vùng trán của hắn vẫn còn vết máu đang chảy ra, Tiêu Dật vừa nhìn thấy cảnh này thì ngây người, cậu vốn còn chưa kịp lên tiếng hay làm bất cứ điều gì cả thì Trình Kiệt đã ngay lập tức ôm chặt lấy cậu.

Tiêu Dật bị chạm vào vết thương ở tay bị đau đến nhói mà chảy mồ hôi lạnh, cậu vốn định theo phản xạ đẩy Trình Kiệt ra nhưng chợt cảm nhận được sự run rẩy của hắn liền ngưng lại cố gắng chịu đau, Tiêu Dật không muốn Trình Kiệt sẽ vì cậu mà bị tổn thương một lần nữa, không muốn hắn phải chịu đựng thêm bất cứ một đau đớn nào, cậu muốn hắn lúc nào cũng luôn được thoải mái mà không cần phải căng thẳng:

“Tiểu Dật, em đừng rời đi nhé”

Giây phút Trình Kiệt nhìn thấy Tiêu Dật ra mở cửa cho mình, hắn ngay cả vết thương trên người cậu cũng không kịp để ý đã ngay lập tức mạnh mẽ ôm chặt cậu vào lòng giống như là sợ cậu sẽ bỏ chạy. Trình Kiệt rất sợ Tiêu Dật rời bỏ hắn, hắn sợ hắn sẽ không bao giờ nhìn thấy cậu nữa, càng sợ cậu ngay một lời giải thích cũng không nói cho hắn đã rời đi khiến cho hắn vĩnh viễn không biết được lý do.

Tiêu Dật đứng im lặng một lúc để cho Trình Kiệt bình tĩnh trở lại, trái tim của cậu cũng run rẩy theo từng sự sợ hãi biểu hiện rõ ràng ra bên ngoài kia của Trình Kiệt, cậu không ngờ rằng Trình Kiệt sẽ có một bộ dạng yếu

đuối như thế, có lẽ tổn thương cậu để lại cho hắn năm ấy thật sự rất sâu đậm, sâu đậm đến mức hắn khi nào cũng luôn ở trong trạng thái căng thẳng thế này. Tiêu Dật biết có lẽ Trình Kiệt yêu mình rất nhiều, giống như là lời hắn nói với cậu trước đây vậy, hắn yêu cậu nhiều đến mức ngay cả bản thân cậu cũng không thể tưởng tượng ra, hắn lúc nào cũng sợ cậu bỏ đi nhưng lại có thể đồng ý để cho cậu trở về quê giải quyết công việc, lại bởi vì cậu điện thoại không liên lạc được mà tức tốc lái xe hàng trăm cây số chỉ để ôm cậu vào lòng nói ra câu nói kia.

Tiêu Dật nhỏ giọng, trong giọng nói rất dễ nhận ra được tia ám ách đau lòng:

“Trình Kiệt, trên trán của anh đang chảy máu”

Trình Kiệt vẫn như cũ ôm lấy Tiêu Dật ở trong lòng, cầm của hắn tựa lên vai cậu, hơi thở cõi gắng bình ổn nãy giờ nhưng rất chậm:

“Tiêu Dật, đừng biến mất nữa có được không?”

Tiêu Dật dùng tay còn lại ôm lấy Trình Kiệt, cậu khẽ vuốt dọc sống lưng hắn thay cho mọi lời trấn an:

“Trình Kiệt, sẽ không đâu, em sẽ luôn ở bên cạnh anh mà”

Tiêu Dật đưa tay lên khẽ chạm vào vai Trình Kiệt liền thấy ở trên vai áo của hắn có phàn ẩm ướt, cậu đưa mắt nhìn tới phát hiện ra ở đó cũng có vết máu, Tiêu Dật giật mình vội vã đẩy Trình Kiệt ra muốn hỏi hắn:

“Trình Kiệt, anh sao lại chảy máu ở chỗ này nữa?”

Đúng lúc này bên ngoài có tiếng còi xe của cảnh sát, Tiêu Dật nhìn ra ngoài cửa thấy phía trước có hai xe cảnh sát trên nóc có ánh đèn xanh đỏ, từ trong xe có vài người đàn ông mặc cảnh phục bước xuống tiến thẳng vào trong sân nhà cậu.

“Có chuyện gì thế?” Tiêu Dật trước nay luôn là người chính trực, cậu nghĩ tới chuyện ngày hôm qua nhà mình bị trộm ghé thăm, cảnh sát như thế

nào lại nhiệt tình đến thế đi àu động cả hai xe cảnh sát tới chỗ này.

Một viên cảnh sát từ trong túi quần móc ra chiếc còng sốt tám rãnh nắm lấy cổ tay của Trình Kiệt, Tiêu Dật thấy thế liền ngay lập tức ngăn anh ta lại:

“Anh làm gì thế?”

Viên cảnh sát kia chỉnh lại mũ ở trên đầu nghiêm giọng đáp:

“Người này lái xe vượt quá tốc độ bị trạm kiểm soát chúng tôi giữ lại yêu cầu xuất trình bằng lái xe, anh ta không những không chịu xuất trình mà còn đánh bị thương một viên cảnh sát của chúng tôi, chúng tôi bây giờ cần áp giải anh ta về đồn”

Trình Kiệt lúc này có lẽ mới để ý tới vết thương trên người của Tiêu Dật, hấn híp mắt đưa tay nắm lấy hai vai cậu xoay về phía mình:

“Tiểu Dật em bị làm sao thế này?”

Viên cảnh sát kia nhanh chóng mang còng sốt tám còng vào cổ tay bên trái của Trình Kiệt, Tiêu Dật nghe thấy tiếng cách một cái liền vội vã ngăn cản viên cảnh sát kia:

“Khoan đã, có chuyện gì từ từ nói được hay không?”

Trình Kiệt đột nhiên bị kéo tay ra khỏi Tiêu Dật liền kích động vung tay đánh lại viên cảnh sát kia, sốt cảnh sát đi theo thấy vậy liền lao vào ngăn cản tách Trình Kiệt sang một bên, Tiêu Dật thấy Trình Kiệt bị còng lại cũng vô cùng hoảng sợ vội đi đến phía hấn muốn kéo ra:

“Khoan đã, có gì chúng ta từ từ nói chuyện, anh ấy đang bị thương”

Viên cảnh sát nọ bị Trình Kiệt đấm một đấm liền vô cùng tức giận, anh ta nâng giọng nói với nhóm cảnh sát kia:

“Mau đưa người này về đồn đi”

Tiêu Dật bước nhanh theo sau, chân của cậu không được tốt cho nên mỗi bước đi nhanh như vậy liền ảnh hưởng đến vết thương ở dưới, đau đến mức toát mồ hôi lạnh nãy giờ:

“Khoan đã có được hay không, các anh muốn cái gì chúng ta có thể từ từ thương lượng mà”

Trình Kiệt nhìn thấy bộ dạng chật vật kia của Tiêu Dật lại càng kích động hơn, trên đời này việc đáng sợ nhất đối với hắn chính là không được nhìn thấy Tiêu Dật còn việc khiến cho hắn không thể bình tĩnh được chính là nhìn thấy cậu đau đớn, Trình Kiệt dùng hết sức lực đẩy đám người cảnh sát đang giữ chặt mình ra muốn chạy tới đỡ lấy Tiêu Dật nhưng vô ích, Tiêu Dật thấy Trình Kiệt vung vẩy như vậy thì trong lòng loạn hết cả lên:

“Khoan đã, có thể nào giải quyết ở đây ngay được hay không, chúng tôi sẽ bồi thường cho các anh”

Nhóm người cảnh sát kia nghe thấy sẽ bồi thường ngay tại chỗ này liền dừng bước, Tiêu Dật thấy thế thì nhanh chóng nói tiếp:

“Chúng tôi sẽ bồi thường, các anh nói đi các anh muốn bao nhiêu?”

Trình Kiệt có tí liền cho nên Tiêu Dật cũng rất hào phóng mà hỏi ra câu hỏi này, cậu hiện tại không muốn để cho đám người kia đưa Trình Kiệt đi, hắn vừa mới trải qua một hồi kích động tâm lý vẫn chưa thể nào bình ổn trở lại được.

Viên cảnh sát vừa mới bị Trình Kiệt đánh quay lại nhìn Tiêu Dật một hồi rã rã nâng giọng hỏi:

“Ý của cậu là gì chứ?”

Tiêu Dật nắm lấy cổ tay của Trình Kiệt:

“Chúng tôi sẽ tiến hành nộp phạt và bồi thường ở chỗ này, không cần phải đưa anh ấy về đồn”

Viên cảnh sát kia có lẽ nhìn ra được điệu không đúng cho nên cứ nhìn chằm chằm Tiêu Dật rã lại nhìn về phía bàn tay đang nắm chặt lấy cổ tay kia của đối phương, cuối cùng anh ta liền nhếch môi cười khẩy:

“Bảy trăm giải quyết nhanh gọn”

Tiêu Dật cũng nhìn ra được nụ cười trên môi của viên cảnh sát kia, nếu là trước đây cậu sớm đã thu tay lại rã lùi lại một bước cách xa Trình Kiệt một chút nhưng mà hiện tại thay vì làm như vậy thì cậu vẫn cứ nắm chặt lấy tay hắn không buông. Bảy trăm đối với Trình Kiệt không là gì cả, nhưng viên cảnh sát kia yêu cầu một số tiền lớn như vậy khẳng định là đang muốn nhân lúc người ta gấp gáp mà ra tăng sức ép, Tiêu Dật nhanh chóng gật đầu:

“Trước thả anh ấy ra đã”

Viên cảnh sát kia từ trong túi quần lấy ra một chiếc chìa khóa rã mở khóa còng tay cho Trình Kiệt. Trình Kiệt đỡ lấy Tiêu Dật đưa cậu xuống ghế sofa cách đó không xa.

“Trình Kiệt, anh đưa bọn họ bảy trăm đi”

Trình Kiệt thản nhiên đáp:

“Anh không mang tiền”

Tiêu Dật ngày hôm qua bị trộm vào nhà cho nên tiền mặt trong nhà đã bị lấy đi hết, hiện tại cậu cũng chỉ còn biết mang điện thoại của mẹ Tiêu từ trong túi quần ra đưa cho Trình Kiệt:

“Như vậy anh gọi điện nói người ta chuyển tiền cho bọn họ có được không?”

Trình Kiệt đưa tay tiếp nhận lấy điện thoại của Tiêu Dật rã đưa mắt nhìn thẳng tới viên cảnh sát vừa nở nụ cười khẩy kia với Tiêu Dật, ánh mắt của hắn vô cùng đáng sợ. Trình Kiệt nhanh chóng đọc được tên cùng nơi

làm việc trên ngực áo của viên cảnh sát kia, hắn cúi đầu nhấn ra một dãy số yên tĩnh rầm chờ điện thoại nối máy tới đối phương.

“Tiểu Khiết là tôi đây, giúp tôi liên lạc với lãnh đạo của đồn cảnh sát khu vực Thiên Tân, nói với ông ta dạy dỗ lại cấp dưới của mình là Thẩm Kính Bình”

Trình Kiệt trước đây vì tìm kiếm Tiêu Dật mà tạo lập mối quan hệ với cảnh sát khu vực Thiên Tân, lấy thế lực của Trình Kiệt mà nói thì việc khiếu nại cho một đồn trưởng phải nể mặt cũng là điều hiển nhiên, hơn nữa Thẩm Kính Bình kia vừa rầm còn có ý cười nhạo Tiêu Dật, cho dù đồn trưởng không giải quyết thì Trình Kiệt hắn khẳng định cũng sẽ không để yên.

Sau khi Trình Kiệt cúp điện thoại, đám cảnh sát kia đều nghe thấy rõ ràng được lời hắn nói vừa mới rầm, mọi người tuy rằng không tin tưởng nhưng mà cũng dè chừng, Thẩm Kính Bình kia bị nhắc đích danh liền cười lớn vài tiếng:

“Dọa ai chứ, nếu như không có tiền nộp phạt thì mau vội đón”

Thẩm Kính Bình vừa mới nói xong câu này thì điện thoại trong túi cậu ta liền reo lên, lúc Thẩm Kính Bình nhìn vào điện thoại gương mặt liền ngưng trọng một lúc mới đi ra một chỗ nháy điện thoại lên nghe.

Tiêu Dật không biết là Trình Kiệt muốn làm cái gì nữa, cậu chỉ muốn hắn đưa tiền cho bọn họ cho xong chuyện mà thôi, nhìn đến vết thương vẫn còn đang chảy máu ở trên trán Trình Kiệt cậu lại nhịn không được mà đau lòng. Tiêu Dật từ trong túi thuốc mà mẹ Tiêu đưa cho mình vừa mới rầm lấy ra một túi bông, cậu giúp hắn dùng bông lau đi máu trên trán:

“Trình Kiệt, có cần đến bệnh viện hay không?”

Thẩm Kính Bình kết thúc cuộc điện thoại nhanh chóng đi vào bên trong hướng Trình Kiệt hạ thấp giọng:

“Trình tổng, thật xin lỗi”.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân
dtv-ebook.com

Chương 144: Tuân Lệnh Vợ Của Anh

Thẩm Kính Bình vừa mới nhận được điện thoại của cấp trên, cấp trên rất tức giận khiển trách cậu một h ã còn nói cậu đắc tội với ai không đắc tội lại đi đắc tội với đại nhân vật không nên chọc giận như thế. Cả Tiêu Dật và nhóm người cảnh sát kia đều vô cùng bất ngờ trước hành động cùng thái độ của Thẩm Kính Bình, Trình Kiệt thì ngược lại vẫn bình tĩnh như trước:

“Xin lỗi em ấy đi”

Thẩm Kính Bình kinh ngạc, Tiêu Dật thì cũng bất ngờ không kém, mọi người đều chẳng ai hiểu tại sao Trình Kiệt lại nói như thế, nhưng mà Thẩm Kính Bình cuối cùng vẫn hướng Tiêu Dật nói một tiếng xin lỗi đúng như yêu cầu của Trình Kiệt:

“Thành thật xin lỗi”

Trình Kiệt cũng không phải là người quá đáng, hắn làm sai thì hắn nhất định sẽ đứng ra chịu trách nhiệm, nhưng người nào chỉ cần có ý đồ muốn cười nhạo hay ức hiếp Tiêu Dật thì hắn cũng sẽ nhất định làm cho ra lê đến cùng. Mắt thấy Thẩm Kính Bình quả thật thành khẩn nói ra lời xin lỗi kia, Trình Kiệt cũng không làm khó cậu ta nữa, hắn từ trong túi quần lấy ra ví da đếm đủ bảy trăm đưa cho Thẩm Kính Bình, Thẩm Kính Bình nào dám nhận nhưng Trình Kiệt vẫn lạnh giọng ép buộc cậu ta nhận lấy:

“Cầm lấy đi”

Sau khi mọi chuyện đã được giải quyết xong xuôi, Tiêu Dật mới đau lòng nhìn vết thương ở trên vai của Trình Kiệt:

“Trình Kiệt, anh cởi áo ra đi”

Trình Kiệt nhíu mày nhìn chầm chằm cánh tay đang băng bó của Tiêu Dật khàn giọng hỏi:

“ Tay của em sao thê?”

Tiêu Dật thở dài giúp Trình Kiệt mở cúc áo:

“Ngày hôm qua nhà có trộm, kết quả lì ên thành ra như vậy”

Tiêu Dật nhìn thấy vết thương ở trên vai của Trình Kiệt lì ên giật mình, trên vai hắn vừa có dấu hiệu sưng tím lại vừa có vết máu loang lổ, Tiêu Dật cũng không biết Trình Kiệt làm sao lại bị thành như vậy nữa, sống mũi cùng hốc mắt cậu cay xè nóng lên, nước mắt chậm rãi chảy xuống. Trình Kiệt lúc nào cũng đài như vậy cả, hắn luôn khiến cho cậu phải tự trách chính bản thân mình, cậu không biết 5 năm trước đây trên người Trình Kiệt có những vết thương như vậy hay không.

Trình Kiệt có lẽ cảm nhận được trên vai mình có giọt nước nhỏ xuống lì ên quay lại phía sau nhìn Tiêu Dật, mắt thấy hồ ly nhỏ nhà mình đang đứng ở phía sau vừa lấy bông chấm trên vết thương cho hắn vừa khẽ khóc lì ên đưa tay nắm lấy cổ tay cậu:

“Tiểu Dật, em sao thê?”

Tiêu Dật tức giận giật mạnh tay lại, cậu ném bông sang một bên rãng ă xuống ghê sô pha:

“Anh sao thê? Tại sao anh lúc nào cũng như vậy hả?”

Trình Kiệt không biết Tiêu Dật tại sao lại tức giận, hắn cứ nghĩ Tiêu Dật là đang chán ghét hắn cho nên càng gấp gáp hơn, hắn nắm lấy cổ tay của cậu vội vã nói:

“Tiểu Dật nói cho anh biết, làm ơn nói cho anh biết em rốt cuộc không hài lòng chỗ nào?”

Tiêu Dật thấy Trình Kiệt gấp gáp như vậy trái tim của cậu liền tự động run rẩy, Tiêu Dật cũng không biết mình phải làm gì mới có thể làm cho Trình Kiệt có lại được cảm giác an toàn, khóc mắt cậu đỏ hoe, cậu đưa một tay không bị thương của mình ôm lấy cổ của hắn, giọng nói nức nở:

“Trình Kiệt em ở đây, em sẽ không bao giờ rời khỏi anh nữa cả, em sẽ luôn ở bên cạnh anh, yêu anh. Trình Kiệt có phải bởi vì em mà anh mới luôn căng thẳng như vậy hay không, Trình Kiệt em xin lỗi, em phải làm sao anh mới có thể như lúc trước đây?”

Trình Kiệt giật mình thắt thắt, hóa ra không phải là Tiêu Dật chán ghét hắn, hóa ra cậu luôn quan tâm đến hắn như thế. Trình Kiệt không thích nhìn thấy Tiêu Dật đau lòng, huống hổ hiện tại cậu còn đang khóc như thế, mỗi lần Tiêu Dật như vậy trái tim của Trình Kiệt liền giống như gắn vào thiết bị cảm ứng khẽ rung lên bần bật đau nhói, có lẽ giữa hắn và cậu đã có một sợi dây liên kết không thể tách rời nữa rã:

“Tiêu Dật em đừng khóc có được không?”

Tiêu Dật vẫn cứぐc đầu vào vai của Trình Kiệt khóc lớn, đây là lần đầu tiên kể từ sau 5 năm cậu mới làm nũng hắn như vậy, độ tuổi của cậu và hắn không còn thích hợp để làm ra những hành động trẻ con kia nhưng mà Tiêu Dật cậu cứ mặc kệ, ngay cả giới tính cậu cũng không màng tới huống chi là độ tuổi cỏn con này:

“Em sẽ khóc, sẽ khóc mãi thôi nếu như anh cứ tự làm bị thương chính bản thân mình như vậy”

Trình Kiệt vuốt lấy mái tóc đen mượt của Tiêu Dật rã vuốt xuống sống lưng cậu đau lòng dỗ dành:

“Em khóc lòng anh cũng đau theo”

Tiếp đó Tiêu Dật không nói gì nữa cả, cậu chỉ ngồi khóc mà thôi, khóc đến nỗi bả vai của Trình Kiệt cũng ướt đẫm một mảnh, khóc đến mức hai mắt mờ nước nhìn không rõ ràng. Câu nói cuối cùng kia của Trình Kiệt chẳng khác nào một mũi dao bén nhọn đâm thẳng vào trái tim của Tiêu Dật,

Trình Kiệt nói nêu như cậu khóc lòng hắn cũng đau theo, vậy thì câu nói mà cậu nói với hắn 5 năm trước đây sẽ đau như thế nào đây. Tiêu Dật không dám nhắc đến chuyện 5 năm về trước nữa, cậu sợ hãi cùng xấu hổ, cậu sợ Trình Kiệt sẽ dần dần nhận ra được cậu không xứng đáng với tình yêu hoàn mỹ này của hắn, Tiêu Dật nghĩ đến đó thôi liền tự động siết chặt lấy vòng eo của Trình Kiệt:

“Trình Kiệt, em cũng cần anh, anh sau này cũng đừng rời khỏi em có được không?”

Trình Kiệt cúi đầu xuống hôn lên trán của Tiêu Dật rồi khe khẽ nói:

“Đương nhiên sẽ là như vậy... Tiêu Dật chúng ta về nhà đi”

Tiêu Dật ngẩng thẳng dậy, cậu nhíu mày nhìn bộ dạng chật vật của Trình Kiệt hiện tại:

“Vết thương của anh”

Trình Kiệt lắc đầu, hắn muốn đưa Tiêu Dật quay trở lại Bắc Kinh bởi vì nơi này giống như một địa phương kỳ bí vậy, 5 năm trước Tiêu Dật không có đi đâu cả mà trở về Thiên Tân, Trình Kiệt thế nhưng có cho người tìm kiếm cũng không tìm ra được cậu, hắn sợ nêu như hắn ở lại đây ngủ một giấc rồi tỉnh dậy ngày mai sẽ không nhìn thấy cậu nữa, cho nên Trình Kiệt mới muối mang Tiêu Dật trở lại Bắc Kinh mới có thể yên tâm được:

“Không sao, chúng ta về nhà có được không?”

Tiêu Dật nhìn thấy trong đôi mắt của Trình Kiệt có tia mong chờ khẩn thiết, cậu không rõ tại sao Trình Kiệt lại muốn về lại Bắc Kinh như vậy, có điều chỉ cần hắn muốn đi thì nơi nào cậu cũng sẽ đi cùng với hắn. Tiêu Dật gật đầu đồng ý với Trình Kiệt:

“Như vậy qua nhà mẹ đón Kỷ Mắc”

Trình Kiệt đóng cúc áo sơ mi, cẩn thận đỡ lấy Tiêu Dật bước ra khỏi nhà. Tiêu Dật ngồi vào ghế lái phụ nhìn Trình Kiệt một hồi rồi nói:

“Anh có lái xe được hay không?”

Trình Kiệt mỉm cười trêu chọc:

“Tâm can bảo bối của anh ở bên cạnh, anh nào dám lơ là”

Tiêu Dật cúi đầu, cậu không vì lời nói kia của Trình Kiệt làm cho vui vẻ ngược lại không khí trong xe cũng vì gương mặt trầm mặc kia của cậu mà ngưng trọng:

“Cho dù có em ngồi cạnh hay không anh cũng phải lái xe cẩn thận, nếu không em sẽ rất lo lắng”

Trình Kiệt nâng giọng, hắn bắt đầu khởi động xe đi đến nhà của mẹ Tiêu:

“Tuân lệnh vợ của anh”

Tiêu Dật nghe thấy câu kia của Trình Kiệt mới chịu mỉm cười, gương mặt nhỏ nhắn của cậu cũng tự nhiên đỏ ửng lên vì xấu hổ, Trình Kiệt thông qua kính chiếu hậu nhìn thấy rõly nhỏ nhàng như vậy vẫn không chịu buông tha:

“Tiểu Dật em đỏ mặt”

Tiêu Dật bị nói thê lèn vừa xấu hổ vừa tức giận:

“Anh lại không chịu nhìn đường nữa”

Trình Kiệt ánh mắt thẳng tắp nhìn về phía đường lớn, hắn mang theo cả sinh mệnh của mình đi trên đường cho nên tâm trạng sẽ vừa vui vẻ vừa căng thẳng hơn một chút:

“Tiểu Dật đỏ mặt lên nhìn càng đáng yêu”

Tiêu Dật hừ hừ quay sang nhìn Trình Kiệt, vốn là sẽ định tức giận quát hắn nhưng khi bắt gặp được sườn nhan cương nghị kia của Trình Kiệt, cậu

lì ên ngây ngốc ngắm nhìn đến thất thẫn một lúc mới mỉm cười hỏi lại một câu:

“Thật sao? Anh nhìn em lâu một chút cũng đâu không thấy chán, đâu thấy rất thuận mắt sao?”

Trình Kiệt gật đầu, ánh mắt của hắn vẫn nhìn về phía đường lớn trước mặt:

“Đúng thế, muốn nhìn thấy em cả cuộc đời này”

Lúc Tiêu Dật và Trình Kiệt đi tới nhà của mẹ Tiêu là gần 4 giờ chiều, ba Tiêu vẫn chưa về nhà, mẹ Tiêu thì đang đi chợ, trong nhà chỉ có Tiêu Lãng và Tiêu Kỷ Mặc mà thôi. Tiêu Dật cảm thấy như vậy cũng tốt, nếu như để cho mẹ Tiêu nhìn thấy Trình Kiệt ở chỗ này thì bà nhất định sẽ làm loạn lên, mà Tiêu Dật thì lại không muốn cho mẹ Tiêu biết chuyện này tại thời điểm Trình Kiệt vẫn còn chưa hoàn toàn bình ổn trở lại.

Tiêu Lãng nghe thấy tiếng chuông lì ên chạy ra mở cửa, Tiêu Lãng hiện tại đã trở thành một thằng giáo đúng như ý nguyện của ba Tiêu, Tiêu Dật nghĩ có lẽ Tiêu Lãng cũng rất thích công việc này của mình, trong nhà cũng chỉ có cậu không hứng thú với ý nguyện của ba Tiêu mà thôi:

“Dật ca nhà của anh bị trộm hả?”

Tiêu Dật gật đầu, cậu muốn nhanh chóng rời đi nếu không mẹ Tiêu trở về nhìn thấy Trình Kiệt thì cậu cũng không biết nên giải thích ra sao, hơn nữa lấy cá tính hiện tại của Trình Kiệt mà nói thì hắn nhất định sẽ kích động, đến khi ấy hình ảnh của hắn để lại cho ba mẹ cậu nhất định sẽ càng không tốt hơn:

“Kỷ Mặc đâu r ồi?”

Tiêu Dật vừa hỏi xong thì Tiêu Kỷ Mặc ở trong nhà lì ên chạy ra chỗ cậu gọi lớn:

“Ba ơi, tay còn đau hay không?”

Tiêu Dật nhìn thấy Tiêu Kỷ Mặc liền mỉm cười: “Khỉ con, ba tới đón con đây” nói rồi Tiêu Dật liền nhìn Tiêu Lãng: “Tiêu Lãng, anh có việc quan trọng bây giờ phải lên Bắc Kinh, lát nữa ba mẹ về thì giúp anh nói với ba mẹ một tiếng nha”

Tiêu Lãng giật mình:

“Nhưng mà Dật ca anh như vậy sao mà đi được, còn dẫn theo cả Kỷ Mặc nữa”

Tiêu Dật dắt tay Tiêu Kỷ Mặc khẽ mỉm cười nhìn Tiêu Lãng:

“Không sao, bạn anh đợi ở trước cửa rồi”

Tiêu Lãng lúc này mới nhìn ra xem thử, phát hiện có một chiếc xe hơi sang trọng ở đó. Tiêu Dật cúi người nhắc nhở Tiêu Kỷ Mặc:

“Khỉ con, mau chào tạm biệt cậu đi”

Tiêu Kỷ Mặc hướng Tiêu Lãng vẫy vẫy cái tay nhỏ:

“Chào tạm biệt cậu”

Tiêu Dật cùng Tiêu Kỷ Mặc đi ra xe, Tiêu Dật giúp Tiêu Kỷ Mặc mở cửa xe sau đó Tiêu Kỷ Mặc leo lên xe, mắt thấy Trình Kiệt ngồi ở phía trước cậu liền thản nhiên nâng giọng gọi một tiếng:

“Bà Trình Kiệt tới đón chúng ta”

Tiêu Dật ngồi vào phía sau cùng Tiêu Kỷ Mặc, Trình Kiệt ở phía trước nghe thấy danh xưng ba kia vẫn còn chưa thể thích nghi ngay được, hắn ngượng ngùng đơ lại vài giây kế đó hắn nhìn thấy nụ cười khe khẽ kia của Tiêu Dật, hắn liền nhếch môi cười mỉm đáp lại Tiêu Kỷ Mặc:

“Kỷ Mặc, buổi tối muộn ăn gì?”

Tiêu Kỷ Mặc nghiêm túc nghĩ thật kỹ mới trả lời:

“Móng heo bự a”

Trình Kiệt gật đầu nhanh chóng khởi động xe rời khỏi chỗ này. Tiêu Kỷ Mặc ngã huyên thuyên một lúc cũng ngủ gật ở trên đùi của Tiêu Dật, Tiêu Dật thấy Tiêu Kỷ Mặc ngủ say rã mới tùy ý nói chuyện với Trình Kiệt, nói Tiêu Kỷ Mặc chỉ là đứa trẻ 4 tuổi mà thôi căn bản nghe không hiểu chuyện gì nhưng mà cậu và Trình Kiệt nói chuyện nhất định sẽ nói ra mấy lời lưu manh trẻ con không nên nghe, cho nên cả một quá trình khi Tiểu Kỷ Mặc còn thức hai người đều rất giữ ý không dám nói gì quá mức cả.

“Trình Kiệt chân của em đau lắm, buổi tối anh giúp em bóp một chút có được không?” Tiêu Dật chẳng qua là muốn thử Trình Kiệt một chút mà thôi, muốn xem xem Trình tổng giám đốc lớn có muốn bóp chân cho mình hay không

Trình Kiệt nét mặt có điểm nghiêm trọng, trong giọng nói cũng có thể dễ dàng nghe ra được hắn rất lo lắng:

“Em đau chân sao, như vậy để Kỷ Mặc nằm xuống ghế đi, đợi về đến Bắc Kinh anh sẽ đưa em đi khám lại thật cẩn thận”

Tiêu Dật giả bộ:

“Nhưng mà em không muốn đi bệnh viện khám đâu”

Trình Kiệt cũng không cảm thấy có chút phiền phức nào:

“Được rã, anh sẽ mời bác sĩ tới khám cho em thật cẩn thận”

Tiêu Dật cảm thấy chẳng vui gì, Trình tổng giám đốc lớn nhà cậu vẫn kiên quyết không chịu bóp chân cho cậu:

“Người ta chỉ là muốn thử anh một chút mà thôi, xem ra Trình tổng giám đốc lớn vẫn là giữ vững phong độ lắm nhất định không chịu bóp chân cho em đâu”

Trình Kiệt ngẩn người trong giây lát, hóa ra hờly nhỏ nhà hắn lại đi để ý tới những chuyện nhỏ nhặt như thế này, cuối cùng Trình sói lớn liền nói một câu khiến cho Tiêu hờly nhỏ phải ngay lập tức ngậm miệng im bặt, Trình sói lớn nói thế này:

“Anh đến nơi đó còn dám liếm nói gì đến chuyện bóp chân cỏn con kia”

Bởi vì Tiêu Dật bị trộm lấy mất điện thoại cho nên ba mẹ Tiêu không có cách nào để liên lạc với Tiêu Dật ngay được, Tiêu Dật nghĩ mẹ Tiêu nhất định đang ở nhà lo lắng cho mình lắm vì thế liều mở miệng hỏi mượn điện thoại của Trình Kiệt:

“Trình Kiệt, cho em mượn điện thoại của anh đi”

Điện thoại của Trình Kiệt cũng bị hắn phá hỏng, Tiêu Dật nói đến chuyện này liều khiến cho hắn nhớ tới mấy đồng đồng xu trong nhà vẫn còn chưa dọn dẹp, nếu như lát nữa Tiêu Dật trở về nhà nhìn thấy khẳng định sẽ lại nỗi giận một phen. Trình Kiệt nghĩ một hồi liền dừng xe đỗ lại bên một cửa hàng tiện lợi rã nói với Tiêu Dật thế này:

“Tiêu Dật điện thoại của anh cũng hỏng rã, em đợi anh một chút anh muốn đi vệ sinh”

Tiêu Dật cũng không nghi ngờ gì cả, cậu ngoan ngoãn ngồi ở trong xe đợi Trình Kiệt. Trình Kiệt vừa vào trong cửa hàng tiện lợi liền đi thẳng tới chỗ bốt điện thoại công cộng gọi điện cho người giúp việc nhà mình nói bà ấy mau chóng đến dọn dẹp nhà cửa giúp cho hắn, sau khi làm xong chuyện Trình Kiệt liền lấy một chai nước ép dầu đi đến quầy tính tiền, hắn muốn mang cho Tiêu Dật chai nước này sau đó hắn sực nhớ ra trong xe không chỉ có một mình Tiêu Dật thôi còn có cả Tiêu Kỷ Mặc nữa, có điều sở thích của Tiêu Dật hắn nắm rõ như trong lòng bàn tay nhưng Tiêu Kỷ Mặc thích ăn cái gì, không thích ăn cái gì hắn lại không hề hay biết. Trình Kiệt phân vân một hồi cuối cùng lấy thêm một hộp bánh ngọt nhân nho khô hướng nǚ thu ngân nợ tính tiền.

“Tiêu Dật cho em” Trình Kiệt ngã vào ghế lái rã xoay người đưa nước cùng bánh cho Tiêu Dật

Tiêu Dật đưa tay tiếp nhận, đúng lúc này Tiêu Kỷ Mặc cũng tỉnh giấc, mắt thấy có đố ăn liền ngay lập tức sáng bừng đôi mắt a lên một tiếng vui vẻ:

“Bánh nho khô”

Trình Kiệt tuy rằng không nói nhưng hắn đều mang toàn bộ biểu cảm của Tiêu Kỷ Mặc vào trong đáy mắt, sau khi cẩn thận xác nhận chắc chắn Tiêu Kỷ Mặc thích ăn bánh nho khô kia thì trên khóm miệng hắn khẽ nhếch lên một độ cong hoàn mỹ. Tiêu Dật nãy giờ không để ý khi đến Trình Kiệt nhưng khi ánh mắt cậu vô tình lướt qua gương chiếu hậu lại bắt gặp nụ cười khe khẽ kia của hắn, tâm trạng chẳng hiểu sao cũng vui vẻ hơn rất nhiều.

“Trình Kiệt, khỉ con này thích nhất là ăn bánh nho khô” Tiêu Dật có lẽ hiểu suy nghĩ của Trình Kiệt cho nên mới nói một câu như thế

Trình Kiệt thông qua gương chiếu hậu mang ánh mắt có ý cười kia thay cho câu trả lời của hắn, trong giây phút đó Tiêu Dật chợt nhận ra một điều rằng cậu thích một cuộc sống bình dị như vậy, thế mà tại vì sao lúc trước lại quá nhu nhược từ bỏ nó, có điệu cậu cũng thật là may mắn, may mắn bởi vì lại một lần nữa có lại được, lần này cậu nhất định sẽ không buông tay từ bỏ nữa.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân
dtv-ebook.com

Chương 145: Cho Em Một Cơ Hội

Tiêu Kỷ Mặc tỉnh dậy thì đến lượt Tiêu Dật ngủ gật, Tiêu Kỷ Mặc ngoan ngoãn ngồi ở một chỗ ăn bánh lúc ăn xong quay sang đã thấy ba mình ngủ rầm. Tiêu Kỷ Mặc giống như Trình Kiệt vậy, người mà cậu yêu thương lo lắng nhất chính là Tiêu Dật cho nên khi thấy Tiêu Dật không được khỏe liền không dám làm phiền.

“Ba ơi, nhà của ba sẽ không có trộm chứ?” Tiêu Kỷ Mặc mãi cho đến sáng tỉnh dậy mới phát giác ra được một điều rằng ba của mình bị trộm đánh bất tỉnh cho nên cậu mới lo lắng hỏi Trình Kiệt vẫn đền này

Trình Kiệt vẫn chưa thể nào thích nghi được tiếng ba kia, mãi cho đến khi câu hỏi kết thúc khoảng vài giây hắn mới giật mình nhận ra rằng Tiêu Kỷ Mặc đang hỏi mình:

“Không có”

Tiêu Kỷ Mặc đưa tay chạm vào vết thương ở trên trán Tiêu Dật xoa xoa nhẹ nhàng:

“Nếu như có trộm, ba Trình Kiệt và con sẽ cùng nhau bảo vệ ba có được không?”

Trình Kiệt khẽ mỉm cười, đứa nhỏ này không biết nói có thật hay không nhưng trước hắn biết được nhóc con này vô cùng mạnh mẽ:

“Vậy tại sao con ngày hôm qua lại không bảo vệ em ấy?”

Tiêu Kỷ Mặc rầu rĩ đáp:

“Bởi vì con ngủ quên mất”

Trình Kiệt chợt nảy ra một ý tưởng, hắn nói với Tiêu Kỷ Mặc thế này:

“Con ngủ cạnh em ấy lại để em ấy thành ra như vậy, nếu không sau này để em ấy ngủ với ba, nếu như có trộm ba nhất định sẽ bảo vệ thật tốt cho em ấy”

Tiêu Kỷ Mặc chỉ muốn ngủ cùng với Tiêu Dật mà thôi, chính vì thế khi Trình Kiệt đưa ra lời đề nghị đó cậu liền từ chối luôn:

“Không đâu, con phải ngủ với ba mới được”

Trình Kiệt ở phía trước xấu xa dọa nạt Tiêu Kỷ Mặc:

“Để em ấy ngủ với con, con lại ngủ say như vậy nếu như nhà có trộm em ấy lại bị thế này nữa thì sao?”

Tiêu Kỷ Mặc một bộ dáng đăm chiêu giống như ông cụ non suy nghĩ một hồi:

“Con có cách, chúng ta ba người cùng ngủ một phòng, nhà của ba Trình Kiệt rộng như vậy nhất định sẽ ngủ đủ”

Trình Kiệt không đồng ý:

“Kỷ Mặc, con ngủ với em ấy 4 năm rồi, không thể để cho ba ngủ với em ấy được hay sao? Hay là thế này đi, bắt đầu từ bây giờ ba sẽ ngủ với em ấy 4 năm, sau đó 4 năm kế tiếp lại đến lượt con”

Trình Kiệt chính là đang lừa gạt trẻ con, đợi đến khi đó Tiêu Kỷ Mặc khẳng định đã quen với việc ngủ riêng đến lúc ấy Tiêu Dật có qua phòng cậu ngủ cũng nhất định bị đuổi ra.

“Không được, con quen ngủ với ba rồi, chính là không có hơi ba liền không thể ngủ” Tiêu Kỷ Mặc kiên quyết lắc đầu

Trình Kiệt kiên nhẫn tìm lời lẽ lừa gạt Tiêu Kỷ Mặc:

“Kỷ Mặc, em ấy chính là vợ của ba, vợ ngủ với chàng chính là chuyện thiên kinh địa nghĩa”

Tiêu Kỷ Mặc nghiêng đầu:

“Cái gì gọi là thiên kinh địa nghĩa?”

Trình Kiệt đáp:

“Chính là đạo lý mà trời đất cũng không thể xoay chuyển được”

Tiêu Kỷ Mặc ôm một tiếng có vẻ hiểu:

“Như vậy ba chính là ba của con, con ngủ với ba chính là chuyện thiên kinh địa nghĩa trời đất cũng không thể xoay chuyển được, cho nên nếu như muốn chúng ta chỉ có thể cùng nhau ngủ mà thôi”

Trình Kiệt bắt đầu mất kiên nhẫn với ông cụ non ở ghế phía sau kia, Tiêu Dật nãy giờ chỉ nhắm mắt không hề ngủ say cho nên cuộc đối thoại giữa Trình Kiệt và Tiêu Kỷ Mặc cậu đầu nghe thấy, khi nghe thấy Trình Kiệt dụ dỗ lừa gạt Tiêu Kỷ Mặc trong lòng cậu đã buồn cười rã, thẳng đến khi Tiêu Kỷ Mặc đáp lại câu kia thì cậu liền mở mắt phì cười. Tiêu Kỷ Mặc thấy Tiêu Dật dậy rã thì thản nhiên quay sang hỏi:

“Ba, có phải ba thích ngủ với con hơn hay không, ba yên tâm sau này nếu như có trộm vào nhà thì con sẽ bảo vệ ba”

Trình Kiệt cũng im lặng muốn nghe câu trả lời của Tiêu Dật, hắn rất coi trọng vấn đề ly nhở nhà mình thích ngủ với ai hơn, tuy rằng hắn không có ghét bỏ gì Tiêu Kỷ Mặc nhưng tính khí của hắn đôi khi rất trẻ con muốn so đo với đứa nhỏ này. Tiêu Dật thì ngược lại, cậu không quá mức để ý đến vấn đề này thế cho nên khi Tiêu Kỷ Mặc hỏi cậu cậu liền đưa tay lên xoa đầu nó gật đầu sảng khoái đáp:

“Ba đương nhiên là thích ngủ với con nhất rã”

Tiêu Kỷ Mặc nghe được câu trả lời kia thì vô cùng vui vẻ, Trình Kiệt thì ngược lại một bộ dáng đen mặt không vui. Kế đó quãng đường dài hơn trăm cây số cứ như thế rất nhanh đi hết, bởi vì trên xe luôn có tiếng nói pha lẫn tiếng cười giờ tan.

Tiêu Dật vội đến nhà nhìn phòng khách một lượt liền phát hiện ra có một vài đồ vật trong nhà trống trá, đặc biệt là phòng khách dường như là biến mất rất nhiều thứ giống như căn nhà vừa mới bị một kẻ trộm ghé qua. Tiêu Dật nhạy cảm liếc nhìn sang Trình Kiệt, trong lòng cậu nghĩ chắc chắn Trình Kiệt đã đập phá đồ đạc nhưng nghĩ cho cùng hắn kích động cũng chính là vì cậu cho nên cơn giận rất nhanh tiêu tan thay vào đó là đau lòng, cậu thở dài đi về phía ghế sofa ngồi xuống, Đại Nhân giống như vừa trải qua một hồi sợ hãi liền nhảy ngay lên trên đùi của cậu xoay tròn rồi xuống.

“Nha nha, sau này đi chơi cũng sẽ cho Đại Nhân theo nha” Tiêu Dật xoa xoa cái đầu nhỏ lông xù của Đại Nhân nói với nó

Bởi vì hôm nay Tiêu Dật tay chân không thuận tiện cho nên Tiểu Kỷ Mặc dành để cho Trình Kiệt tắm. Một lớn một nhỏ ở trong phòng tắm, bên tắm lớn nhà Trình Kiệt trên mặt nước có bốn con vịt cao su đang nổi ở trên, Tiểu Kỷ Mặc không chịu ngoan ngoãn cứ nghịch mấy con vịt đồ chơi kia, Trình Kiệt nhíu mày không hài lòng trầm giọng nhắc nhở cậu:

“Kỷ Mặc đã muộn rồi đó”

Tiểu Kỷ Mặc ngẩng đầu nhìn Trình Kiệt:

“Ba Trình Kiệt ở lớp có một bạn học tên là Tây Tây, bạn ấy nói cũng thích vịt nhỏ này, ngày mai đi học con cầm cho bạn ấy xem có được không?”

Trình Kiệt gật đầu:

“Nhưng mà con phải ngoan ngoãn tắm”

Cuối cùng thì Trình Kiệt loay hoay một hồi cũng tắm xong cho Tiêu Kỷ Mặc, Trình Kiệt vốn định tắm xong cho quỷ nhỏ này liền sẽ cùng Tiêu Dật tắm, ai ngờ khi hắn háo hức đi ra ngoài phòng khách tìm cậu thì đã thấy cậu một thân quần áo ở nhà đơn giản, mái tóc có điểm ẩm ướt, một bộ dạng vừa mới tắm xong đang ngồi ở phòng khách nghịch ngợm với Đại Nhân rồi:

“Tiêu Dật em tắm rồi sao?”

Tiêu Dật nghe thấy tiếng Trình Kiệt liền quay sang nhìn hắn:

“U”

Trình Kiệt nhíu mày:

“Nếu như để nước chạm vào vết thương thì biết làm sao?”

Tiêu Dật cười cười:

“Không sao cả, em rất cẩn thận”

Nói rồi Tiêu Dật liền dắt tay Tiêu Kỷ Mặc vào trong phòng ngủ để lại Trình Kiệt đang khó chịu kia ở bên ngoài. Tiêu Dật lấy một cuốn truyện ở trên đầu giường rồi nằm xuống bên cạnh Tiêu Kỷ Mặc chậm rãi đọc truyện đỡ dành cậu đi ngủ:

“Khỉ con, hôm nay sẽ đọc cho con truyện hạt đậu thèn nha”

Tiêu Dật đọc hết cuốn truyện kia thì Tiêu Kỷ Mặc cũng đi ngủ, cậu ước chừng hiện tại Trình Kiệt chắc đã tắm xong rồi hẳn là đang nằm ở trên giường đợi cậu, Tiêu Dật khẽ mỉm cười lật chăn bước xuống giường chậm rãi muốn sang phòng của Trình Kiệt, nhưng mà khi cậu mở cửa ra định bước lên lầu liền phát hiện ra Trình Kiệt thế nhưng lại đứng ở trước cửa ra vào cùng một chàng trai nói chuyện, chàng trai đó không ai khác chính là Lâm Chí Huyền.

Lâm Chí Huy vẫn cả ngày hôm nay không liên lạc được với Trình Kiệt, cậu giống như là phát điên lên vì lo lắng, cậu sợ hãi Trình Kiệt thật sự rời bỏ mình. Lâm Chí Huy vẫn đã thử không muốn nghĩ đến Trình Kiệt nữa nhưng mà cậu làm không được, cậu rất mệt mỏi, rất đau khổ khi nhận ra một điều rằng Trình Kiệt sẽ rời khỏi mình.

Lâm Chí Huy vẫn ôm chặt lấy eo của Trình Kiệt vừa khóc vừa nói:

“Trình Kiệt, Trình Kiệt em rất nhớ anh”

Trình Kiệt vừa mới tắm xong trên người chỉ tùy tiện mặc một bộ quần áo ở nhà đơn giản, bây giờ đứng đối diện với Lâm Chí Huy vẫn đang làm loạn này liền cảm thấy vô cùng phiền phức, hắn nhíu mày muốn đẩy Lâm Chí Huy vẫn ra nhưng không được bởi vì người kia dường như đã dùng hết sức lực vốn có ôm chặt cứng lấy eo của hắn:

“Lâm Chí Huy vẫn cậu sao vậy? Cậu muốn cái gì đây?”

Lâm Chí Huy vẫn đột nhiên chuyển hướng ngẩng đầu hôn vào môi của Trình Kiệt, mặc kệ Trình Kiệt đang dùng lực đẩy cậu ra rất mạnh thì cậu vẫn cứ cứng đầu giữ chặt lấy cằm cổ của hắn, đây là nụ hôn đầu tiên của cậu với Trình Kiệt từ khi hai người quen biết nhau, đã từ lâu lắm rã cậu ao ước muốn cùng Trình Kiệt hôn môi, điều ước đơn giản như vậy mà thôi Trình Kiệt cũng không đáp ứng cậu trong khi đó cậu vì hắn mà diễn thành một người khác đến sấp phát điên rã.

Trình Kiệt không muốn cho Tiêu Dật biết Lâm Chí Huy vẫn xuất hiện ở chỗ này, phòng của Tiêu Kỷ Mặc ở dưới tầng một cho nên chỉ cần Tiêu Dật mở cửa ra là sẽ biết, chính vì vậy Trình Kiệt liền tức giận đẩy mạnh Lâm Chí Huy vẫn ra rã đóng cửa lại ý muốn cùng cậu đi ra ngoài nói chuyện.

Tiêu Dật đều chứng kiến hết, cũng đều nghe được hai người bọn họ nói cái gì, khoảnh khắc cậu nhìn thấy Lâm Chí Huy vẫn hôn môi Trình Kiệt trái tim cậu liền như thắt lại, trong lòng quặn đau rất khó chịu, biết là Trình Kiệt không phải người chủ động, cũng biết hắn đã cự tuyệt Lâm Chí Huy vẫn nhưng mà cậu vẫn rất sợ hãi Trình Kiệt sẽ mỉm cười, sợ hãi hắn nhận ra được một điều rằng cậu vốn đã từng tổn thương hắn sâu đậm như vậy bây

giờ bên cạnh hắn có một Lâm Chí Huy vẫn hết lòng thương yêu hắn, hắn sẽ không cắn cậu nữa, hắn sẽ bỏ rơi cậu mà quay sang yêu thương Lâm Chí Huy vẫn. Tiêu Dật rất sợ điều đó xảy ra cho nên khi cậu nhìn thấy cảnh vừa rồi mới không dám chạy ra tức giận quát mắng, đến cuối cùng chỉ còn biết ngây ngốc đứng ở đó nhìn mãi thôi. Tiêu Dật xoay người bước lên lầu đi vào trong phòng ngủ của Trình Kiệt, từ ban công ở phòng ngủ của Trình Kiệt có thể nhìn thấy được quang cảnh phía dưới sân, căn phòng không mở điện nên Tiêu Dật không sợ Trình Kiệt sẽ phát hiện ra cậu đứng ở chỗ này, tuy rằng Tiêu Dật không thể nghe được hai người phía bên dưới kia nói cái gì nhưng cậu lại nhìn rất rõ, cậu nhìn thấy được Lâm Chí Huy vẫn khóc đến đáng thương ôm chặt lấy Trình Kiệt, Trình Kiệt vẫn cứ đứng như vậy để cho cậu ta ôm, không cự tuyệt cũng không tiếp nhận, có phải Trình Kiệt mèn lòng rã hay không, có phải hắn đang phân vân lưỡng lự rã.

Tiêu Dật cả một quá trình tưởng chừng như không chớp mắt, một tay cậu nắm chặt lấy lan can phía trước kiên nhẫn quan sát nhất cử nhất động phía dưới, cậu không thể nhìn thấy được gương mặt của Trình Kiệt lúc này bởi vì hắn đang đứng quay lưng lại với cậu, cậu rất sợ Trình Kiệt sẽ đưa tay ôm lại Lâm Chí Huy vẫn cho dù rằng cậu không biết hắn có từ chối hay là đồng ý cái gì với Lâm Chí Huy vẫn hay không, chỉ cần biết nếu như hắn ôm lại cậu ta thì hắn đã có một chút động tâm mèn lòng rã.

“Trình Kiệt, em yêu anh, em rất yêu anh, anh nói em nên phải làm sao bây giờ?” Lâm Chí Huy vẫn đau khổ tuyệt vọng

Trình Kiệt nãy giờ đối với cậu rất lạnh nhạt, hắn không hề hé răng nửa lời cũng không hề có phản ứng gì cả, Lâm Chí Huy vẫn rất sợ mỗi khi Trình Kiệt như thế, thà rằng hắn cứ tức giận như vừa rồi mạnh mẽ đẩy cậu ra còn hơn, đằng này hắn lại làm như cậu không hiện diện, làm như cậu là người vô hình vậy:

“Trình Kiệt, anh tại vì sao lại không thích em? Anh ta có cái gì? Anh ta rốt cuộc có cái gì mà anh lại thích anh ta như vậy? Anh nói đi em sẽ diễn lại thật giống, em sẽ diễn giống như thật mà”

Thật ra trong thế giới của Trình Kiệt chỉ có duy nhất một mình Tiêu Dật t^{ồn} tại mà thôi, Tiêu Dật chính là chuẩn mực mà hắn yêu thích cho nên không có khả năng những người khác có thể cho hắn liếc mắt nhìn lấy một lần, thậm chí là thử liếc mắt nhìn đến. Lâm Chí Huy^{ên} rất là mệt mỏi, nếu là trước đây cậu vì ti^{ền} mà quen với Trình Kiệt nhưng bây giờ cậu cái gì cũng không c^{ần} nữa, cậu chỉ c^{ần} có Trình Kiệt mà thôi, cho dù Trình Kiệt có coi cậu là thế thân cả đời đi chăng nữa, hay là cho dù hắn chỉ coi cậu là nơi phát tiết mỗi khi không vui vẻ, hoặc là hắn coi cậu là tình nhân bí mật ở phía sau lưng không cho Tiêu Dật biết thì cậu cũng sẽ đ^{ồng} ý, cậu đ^{ều} đ^{ồng} ý hết chỉ c^{ần} được nhìn thấy được nói chuyện với Trình Kiệt là cậu đã vui vẻ r^õ:

“Trình Kiệt, có phải là biểu hiện trên giường của anh ta khiến cho anh yêu thích hay không? Trình Kiệt em cũng có thể, em cũng có thể khiến cho anh yêu thích mà”

Trình Kiệt cuối cùng không nhịn được nữa, người khác nói hắn sao hắn đ^{ầu} có thể tr^{ầm} mặc không để ý nhưng khi ai đó chạm tới Tiêu Dật hắn lại không thể như trước bình tĩnh nổi:

“Lâm Chí Huy^{ên} cả đời này tôi chỉ yêu một mình em ấy, cả đời này sẽ không có chỗ trống dành cho người khác đâu, cậu nên đi tìm một người thích hợp với cậu, nếu sau này cậu gặp khó khăn gì tôi sẽ cố gắng giúp đỡ cậu”

Lâm Chí Huy^{ên} không muốn tiếp nhận câu nói cả đời chỉ yêu một mình Tiêu Dật kia của Trình Kiệt, cậu lắc đ^{ầu} la khóc, khóc đến mức gương mặt toàn là nước mắt, khóc đến mức nốt ru^{ồi} lệ bên khói mắt do dùng bút trang điểm tỉ mỉ chấm lên cũng bị nhòe đi:

“Trình Kiệt em bây giờ gặp phải một khó khăn rất lớn, chính là không biết phải làm sao để cho anh chịu tiếp nhận em, anh nói đi, anh nói sẽ giúp đỡ em mà”

Trình Kiệt đẩy mạnh Lâm Chí Huy^{ên} ra khỏi người mình, hắn giữ chặt lấy hai vai của cậu không cho cậu tiếp tục ôm lấy hắn nữa:

“Lâm Chí Huy vẫn tôi hiện tại không muốn nói chuyện với người không tinh táo, cậu trả về đi nếu không tôi sẽ gọi bảo vệ tới đưa cậu đi đó”

Lâm Chí Huy vẫn khóc đến độ giọng nói cũng khàn đặc:

“Trình Kiệt làm ơn đi, cho em một cơ hội, chỉ một cơ hội mà thôi, nếu như anh không thể tiếp nhận em thì đến lúc đó em sẽ không làm phiền anh nữa. Anh ta có lỗi với anh nhiều năm như vậy anh vẫn có thể tha thứ cho anh ta, nhưng tại vì sao ngay đến cả một cơ hội nhỏ thôi anh cũng không thể cho em chứ? Có phải anh sợ anh sẽ yêu em hay không?”

Trình Kiệt không sợ bất cứ thứ gì cả, ngay cả đến mạng sống của chính bản thân hắn cũng không mảy may nghĩ đến, ngoại trừ Tiêu Dật, hắn chính là sợ Tiêu Dật sẽ khóc, sợ cậu sẽ đau khổ, sợ cậu rời khỏi hắn, sợ cậu ghét bỏ hắn cho nên hắn sẽ không cho người khác bất cứ một cơ hội nào để làm tổn thương cậu, ngay cả cơ hội để bản thân hắn thử tiếp nhận yêu thích một người khác cũng không được bởi vì hắn yêu cậu nhiều hơn chính sinh mệnh của mình ră:

“Lâm Chí Huy vẫn tôi sợ em ấy sẽ rời xa tôi, cho nên cậu về đi, chúng ta không nên làm mất thời gian của nhau nữa”

Trình Kiệt thu tay lại, Lâm Chí Huy vẫn trái tim tan nát, hai mươi mấy năm nay chưa từng trải qua cảm giác đau đớn tê tâm liệt phế như vậy, hóa ra Trình Kiệt trước sau chỉ vì một người khác, chỉ vì quan tâm đến cảm nhận của người khác mà từ chối cậu, hóa ra tháng ngày cậu kiên trì trở thành một người khác Trình Kiệt đều chưa bao giờ chịu nhìn tới, hóa ra cậu lại yêu phải một người đã mang trái tim của chính bản thân tặng cho người khác ră, hóa ra từ đó đến giờ thời gian cứ như vậy bị cậu bỏ đi vô nghĩa, hóa ra cậu vứt bỏ hết mặt mũi đến cầu xin hắn cũng không thể làm hắn lay chuyển. Lâm Chí Huy vẫn chợt nghĩ tới Tiêu Dật, Tiêu Dật có thể hay không thương hại cậu mà chia sẻ Trình Kiệt với cậu một chút thôi, cậu không cần Tiêu Dật phải nhường Trình Kiệt cho mình cậu chỉ cần Tiêu Dật chia sẻ Trình Kiệt với cậu một chút, chỉ một chút thôi cũng được.

Khi Lâm Chí Huy vẫn xoay lưng bước đi, Trình Kiệt vẫn chưa trở vào nhà ngay, hắn đối với Lâm Chí Huy vẫn có tồn tại áy náy nhưng tuyệt đối

không phải là nuối tiếc yêu thương. Tiêu Dật đứng ở trên thấy Trình Kiệt cứ đứng mãi ở đó đợi đến khi Lâm Chí Huy ~~èn~~ bước ra khỏi cửa mới chịu xoay người trở vào, Tiêu Dật trong lòng bất an có phải là Trình Kiệt hấn ~~m~~^{èm} lòng r ~~æ~~ hay không, có phải là trong trái tim hấn lại thêm bận lòng với một người khác nữa r ~~æ~~ hay không.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân
dtv-ebook.com

Chương 146: Mạch Máu Hơi Thở Cho Đến Suy Nghĩ Và Trái Tim Đầu Vì Anh Chuyển Động

Trình Kiệt quay lại vào trong nhà, hắn trước là ghé qua phòng của Tiêu Kỷ Mặc nhìn xem thử Tiêu Dật có ở đó hay không, mắt thấy chỉ có một mình Tiêu Kỷ Mặc đang ngủ liền biết đượcHoly nhỏ nhà mình có thể đã ở trên phòng hắn rã. Trình Kiệt bước vào trong phòng ngủ không thấy ánh điện, ban công mở, ánh sáng trăng chiếu tối trên thân ảnh nhỏ bé đang ngã trên ghế giống như hóng gió, Trình Kiệt cảm thấy không khí có điểm kỳ quặc cũng không mở đèn lên nữa mà đi về phía bên ngoài ban công:

“Tiểu Dật, em đang làm gì thế?”

Ban công chỉ có một chiếc ghế, Tiêu Dật hiện tại liền đứng lên quay lại phía sau khẽ mỉm cười nhìn Trình Kiệt:

“Em đang ngắm sao, anh đến đây nói cho em biết ngôi sao nào rốt cuộc sáng nhất”

Trình Kiệt ngã xuống chiếc ghế kia rã thuận tay kéo Tiêu Dật ngã lên đùi mình, hắn cẩn thận không chạm vào vết thương ở tay của cậu, ôm cậu ở trong lòng giống như là một bảo bối không dám thương tổn. Tiêu Dật đưa tay chỉ lên trời, trời hôm nay có rất nhiều sao, trăng trên cao tuy hơi méo nhưng cũng không ảnh hưởng tới bầu trời đêm xinh đẹp này:

“Trình Kiệt, có hai ngôi sao sáng nhất, anh nói xem ngôi sao nào sáng hơn?”

Trình Kiệt theo phía chỉ tay của Tiêu Dật nhìn tới, hắn chỉ qua loa nhìn lên trời rã tâm mắt lại rơi xuống đôi mắt so với sao trời còn lấp lánh tỏa

sáng hơn gấp vạn lần kia của Tiêu Dật:

“Ngôi sao nào cũng sáng nhưng không sáng bằng đôi mắt em”

Tiêu Dật cúi đầu nắm lấy bàn tay của Trình Kiệt đang ôm ở trước bụng mình, lời nói êm tai này của Trình Kiệt cậu chỉ muốn hắn nói cho một mình cậu nghe mà thôi, cậu chỉ muốn sự ôn nhu này cả đời dành cho một mình cậu mà thôi:

“Trình Kiệt mấy lời ôn nhu này lúc trước cũng nói cho người khác nghe sao?”

Trình Kiệt không nghe ra được tư vị ghen tuông giống như lúc trước nữa, hắn có cảm giác Tiêu Dật hình như có tâm sự, hắn đưa tay khẽ vuốt mái tóc cậu nhẹ giọng trả lời:

“Anh nói thật, đôi mắt của em thật sự rất đẹp, so với những ngôi sao kia đẹp hơn rất nhiều”

Tiêu Dật chạm vào chỗ ướt trên áo của Trình Kiệt, cậu biết đó là nước mắt của Lâm Chí Huyễn, cũng biết luôn được đôi môi đang tán thưởng đồi mắt cậu kia vừa rồi đã hôn môi người khác, Tiêu Dật cố gắng không để lộ sự khó chịu ra bên ngoài, cậu không nên làm mình làm mẩy với Trình Kiệt, bởi vì cậu căn bản đã khiến cho hắn đau khổ suốt 5 năm rồi. Tiêu Dật thu tay né tránh vết ướt trên vạt áo của Trình Kiệt, cậu cúi đầu đưa môi chạm vào cằm cổ của hắn, hơi thở nóng rực nồng nàn phát ra:

“Trình Kiệt, anh có trách em không?”

Tiêu Dật im lặng đợi câu trả lời của Trình Kiệt, kế đó ngoài im lặng cũng chỉ có tiếng hít thở bình ổn của hắn mà thôi:

“Trình Kiệt, anh có bao giờ có suy nghĩ sẽ không cần em nữa, sẽ tìm một người khác không?”

“Trình Kiệt, em đã nói rằng em sẽ bù đắp cho anh mà... em sẽ dành cả cuộc đời này để bù đắp cho anh mà...”

Tiêu Dật không nức nở nhưng giọng nói lại nghèn ngào, nước mắt hối hận rơi xuống chạm vào da thịt cùng áo của Trình Kiệt. Có lẽ Trình Kiệt không thể biết được cậu hối hận như thế nào giống như việc cậu vĩnh viễn không thể tưởng tượng ra mức độ mà Trình Kiệt yêu cậu cao đến bao nhiêu, cậu hối hận vì đã làm tổn thương Trình Kiệt, hối hận vì không nghĩ đến cảm nhận và suy nghĩ của hắn, hối hận vì đã đánh rơi một tình yêu sâu đậm, Tiêu Dật hôn lên má của Trình Kiệt, hôn đến đôi mắt, sống mũi, trán cùng vành tai hắn nhưng cậu lại không hôn tới đôi môi hắn, cậu muốn nghe thấy câu trả lời của hắn mới có thể can đảm trao cho hắn một nụ hôn:

“Em cũng không biết mình sẽ bù đắp cho anh ra sao... bởi vì anh có lẽ đã không còn thiếu thứ gì nữa rồi, ngay cả tình yêu cũng có rất nhiều người sẵn sàng cho anh”

Tiêu Dật hôn lên trán của Trình Kiệt, nước mắt của cậu rơi xuống sống mũi hắn rồi chạm đến đôi môi giống như là muốn xóa đi hết những dấu vết mà Lâm Chí Huy vẫn đã để lại ở đó:

“Anh có yêu một người đã từng làm cho anh tổn thương sâu đậm sau đó lại nói chẳng biết sẽ phải dùng cái gì, sẽ phải làm cách nào để bù đắp cho anh không?”

Tiêu Dật lại hỏi tiếp:

“Anh có yêu một người vốn dĩ không xứng đáng với anh nhưng lúc nào cũng đùi luôn ích kỷ không muốn anh yêu ai khác ngoài người đó cả?”

Tiêu Dật nhắm mắt, giọt nước mắt lại chảy xuống đôi môi của Trình Kiệt, cậu mang trán của mình chạm vào trán của hắn, một tay cậu khẽ bao lấy má của hắn:

“Trình Kiệt, tại sao anh lại im lặng, anh đang suy nghĩ, anh lưỡng lự rồi đúng không?”

Trình Kiệt hôn lấy đôi môi của Tiêu Dật, đầu lưỡi luồn vào trong khoang miệng cậu dỗ dành, có lẽ Tiêu Dật sẽ chẳng bao giờ cảm thấy an

toàn bởi vì cậu lúc nào cũng luôn nghĩ Trình Kiệt r ồi sẽ nhận ra cậu không xứng đáng với tình yêu của hắn, r ồi rời bỏ cậu giống như chuyện Trình Kiệt luôn nghĩ Tiêu Dật sẽ một ngày nào đó bởi rời hắn mà rời đi. Trình Kiệt cảm nhận được dư vị ngọt ngào khi ngậm lấy đôi môi kia, cảm nhận được tình yêu khi chạm vào đ ầu lưỡi đó, cảm nhận được sợi dây tuy mỏng manh nhưng lại khó đứt đoạn giữa mình và Tiêu Dật khi nước miếng của hai người hòa vào làm một không thể phân biệt. Có một cảm giác vĩnh viễn không thể thay đổi được cho dù là 5 năm trước hay là 5 năm sau, Trình Kiệt sâu sắc nhận thấy rằng trái tim của hắn, sinh mệnh của hắn, lý tưởng của hắn, cả cuộc đời này của hắn đều nằm gọn ở trong lòng bàn tay nhỏ bé kia của Tiêu Dật:

“Anh đang nghĩ nên dùng lời lẽ nào để em biết anh thực chất không thể rời xa em được”

Trình Kiệt quả thực suy nghĩ như vậy, hắn nghĩ mãi cũng không thể chọn được từ ngữ nào để nói cho Tiêu Dật biết rằng hắn cần cậu, yêu cậu nhiều đến bao nhiêu. Tiêu Dật không có cảm giác an toàn bởi vì cậu yêu Trình Kiệt quá nhiều r ồi, bởi vì cậu yêu hắn cho nên lúc nào cũng sợ hắn bị người khác cướp đi, có điều Tiêu Dật hiện tại vẫn đang cố chấp ép buộc mình tin tưởng vào lời nói kia của Trình Kiệt, cố chấp ép buộc mình nghĩ rằng mọi chuyện thực chất không có gì đáng lo ngại cả, có lẽ Tiêu Dật đang tự ti với chính bản thân mình, một người không tài giỏi lại đã từng làm tổn thương hắn như thế thì lấy cái gì để cho hắn nuối tiếc yêu thương đây. Tiêu Dật rối rít hôn lấy đôi môi của Trình Kiệt, tham luyến hôn liên tục vào nơi đó, giọng nói của cậu run rẩy nghẹn ngào:

“Trình Kiệt, anh cho dù sao cũng đừng không cần em nữa có được không? Trình Kiệt em nhất định sẽ bù đắp cho anh, em dùng cả cuộc đời này để bù đắp cho anh”

Trình Kiệt nắm lấy hai vai của Tiêu Dật, hắn dùng những ngón tay của bản thân mình lau đi những giọt nước mắt ở bên khói mắt của Tiêu Dật, thật ra thứ hắn cần không phải là sự bù đắp, cũng chẳng cần Tiêu Dật dùng cả cuộc đời này để bù đắp cho hắn, thứ hắn cần duy nhất chỉ có tình yêu của cậu mà thôi:

“Tiêu Dật, anh không cần em bù đắp”

Tiêu Dật nghe thấy câu nói này của Trình Kiệt thì ngây ngốc hoảng sợ, nước mắt cũng lặng lẽ tuôn rơi, có phải Trình Kiệt hấn nhận ra rằng cậu không đáng để hấn yêu thương hay không. Trình Kiệt nhìn thấy sự lo lắng trong đôi mắt của Tiêu Dật, cả cuộc đời này cũng chỉ có một mình cậu làm cho hấn đau lòng, làm cho hấn bận tâm, làm cho hấn không có cách nào mặc kệ được:

“Anh chỉ muốn tình yêu của em”

Tình yêu của Trình Kiệt dành cho Tiêu Dật nhất định mức lấp đầy toàn bộ bi thương mà cậu từng trao cho hấn, lấp đầy đi ý chí của bản thân hấn, lấp đầy đi những cản trở vướng bận. Tiêu Dật lại khóc, giọt nước mắt lăn xuống gó má xinh đẹp, cậu cúi đầu hôn vào môi hấn, bàn tay chậm rãi mò vào trong áo của Trình Kiệt sờ lên da thịt rắn chắc trước bụng kia:

“Em sẽ cho anh... bởi vì thứ em có nhất định chỉ có tình yêu này mà thôi”

Tiêu Dật mặc một bộ pijama màu xanh tối bằng lụa, ở dưới bìu trời sao càng thêm bóng đến long lanh. Trình Kiệt vừa ngậm lấy đôi môi nhỏ nhắn của Tiêu Dật vừa nhanh chóng tháo bỏ từng cúc áo trên người cậu, ném hàng cúc rất nhanh đều được mở ra, màu da tiều mạch khỏe khoắn như ẩn như hiện đến mê người. Hôm nay Tiêu Dật rất bạo dạn, áo ngủ đã được kéo ra làm lộ đôi vai mè hoặc quyến rũ cũng không mở miệng nói đi vào bên trong phòng. Thứ ánh sáng của bìu trời sao chính là thứ ánh sáng dễ chịu nhất, nó không làm cho người ta chói mắt nhưng lại vừa đủ làm cho người ta nhìn thấy hết được thân thể mị hoặc của đối phương, xương quai xanh ẩn hiện rõ ràng theo từng cử động hai vai của Tiêu Dật, yết hầu trơn trượt lên xuống qua mỗi nhịp hô hấp không đồng đều, quầng dài của Tiêu Dật đã bị kéo xuống làm lộ ra cặp mông cong vểnh dưới ánh trăng, Trình Kiệt dừng lại động tác khàn giọng hỏi Tiêu Dật:

“Có muốn vào trong phòng?”

Tiết trời vào thu có gió thổi nhè nhẹ, hơi lạnh vào ban đêm cũng se rõ ràng hơn, nhưng mà Tiêu Dật lúc này đây chỉ cảm thấy khắp mọi nơi trên từng tấc da thịt có một dòng máu nóng sục sôi giống như dung nham trong lòng núi lửa, nôn nóng đến mức muốn cùng Trình Kiệt hòa vào làm một. Cậu cúi đầu chủ động hôn vào đôi môi của Trình Kiệt, nhanh chóng ngăn chặn lời nói vô nghĩa kia của hắn, đầu lưỡi của cậu uyển chuyển linh hoạt làm chủ nụ hôn ướt át này, bên khoe miệng Trình Kiệt có một dòng suối nhỏ chảy xuống không rõ là của ai lóng lánh đến kinh diễm.

Tiêu Dật rời khỏi đôi môi của Trình Kiệt, cậu đứng dậy cởi quần của mình xuống, dưới ánh trăng sáng thân thể kia càng thêm nhiễm đầy mị hoặc. Trình Kiệt nuốt một ngụm nước miếng, hắn cơ hồ có thể nghe thấy rõ ràng được tiếng ực phát ra. Tiêu Dật phía trên vẫn còn khoác áo lụa mỏng xanh tối xộc xệch, một bên vai trán bị lệch làm lộ ra, hàng cúc phía trước đã bị mở cho nên Trình Kiệt có thể nhìn thấy được nơi đầu ngực họng hào kia đang bị dục vọng làm cho sưng lớn, phì eo nhỏ cơ hồ chỉ dùng sức một chút có thể bẻ gãy, đôi chân dài thon gọn hoàn mỹ dẻo dai. Tiêu Dật quyến rũ động tình, ngay cả trong hơi thở cũng dễ dàng tỏa ra được sự mê hoặc, cậu mang một bên đầu gối của mình len vào giữa hai bắp đùi của Trình Kiệt, mạnh dạn ép chặt tới phía có dị vật nóng cứng trong quan hàn, Tiêu Dật nắm lấy một tay của Trình Kiệt kéo hắn đặt lên mông của mình, cậu đưa miệng tiến sát vành tai hắn hơi thở có dục vọng mãnh liệt rõ ràng:

“Trình Kiệt, từng mạch máu hơi thở cho đến suy nghĩ và trái tim của em cũng đều vì anh mà chuyển động... em muốn cho anh cảm nhận được điều đó chân thực nhất, em muốn cùng anh hòa vào làm một...”

Lời nói xuất phát từ sâu thẳm trái tim của Tiêu Dật nhưng lại mang theo sự truyền đạt mời gọi, Trình Kiệt vốn không thể nào có đủ dũng cảm để từ chối huống chi hắn thật sự rất muốn điều này. Bàn tay của hắn đặt phía sau mông cậu tự động dùng sức bóp mạnh lấy, Tiêu Dật theo đó liền giật mình rầm buông lồng phổi hợp với hắn, nơi đó của Tiêu Dật cực kỳ tốt, mềm dẻo căng mọng lại đàn hầm giống như một tấm đệm cao su cao cấp, Tiêu Dật bị Trình Kiệt kéo ngã xuống đùi hắn, bàn tay hắn chưa khi nào ngừng xoa

nắn lấy cặp mông kia của cậu, thỉnh thoảng sẽ tiến tới trêu chọc phía động nhỏ chật hẹp không ngừng co lại rầm rầm ra kia.

Trình Kiệt mút lấy từng tấc da thịt trên cằm cổ của Tiêu Dật, đùa lười chu du xuống phía dưới hai bên ngực có điểm nhỏ ửng hồng mẫn cảm kia, Tiêu Dật mềm mại giống như bị nhiễm mê tình không còn một chút sức lực nào cả tùy ý để cho Trình Kiệt thao túng yêu thương. Cách qua một lớp quần Tiêu Dật vẫn có thể cảm nhận được nơi đó của Trình Kiệt đang rất cứng chọc vào đúng động nhỏ căng thẳng kia của cậu, Trình Kiệt vẫn ham muốn hôn lên khắp mọi nơi trên cơ thể của Tiêu Dật, cảm nhận từng mạch máu mà cậu nói chỉ chảy vì một mình hắn mà thôi. Trình Kiệt tuy rằng đãm chìm trong dục vọng nhưng vẫn phát giác ra được ở cơ thể của Tiêu Dật đang lạnh, từng đợt gió mùa thu thổi qua sẽ làm cho cậu khẽ run lên, hắn đứng dậy hai tay đỡ lấy hai mông cậu đi vào bên trong phòng ngủ rầm rộ cẩn thận đặt cậu xuống giường lớn.

Tiêu Dật lõa thể nằm ở trên giường dùng đôi mắt xinh đẹp quan sát từng cử chỉ cởi quần áo gấp gáp kia của Trình Kiệt, ánh mắt hai người chợt giao nhau chung một nhịp giây tiếp theo trong đôi con ngươi đó chỉ tần tại duy nhất hình bóng của đôi phuơng, phảng phất như trong thế giới này chỉ có duy nhất một người vậy.

Trình Kiệt cao lớn, cơ bắp săn chắc, hắn là người rất chăm luyện tập thể thao cho nên dáng người cực kỳ tốt, một chút mỡ thừa cũng khó tìm ra được, đường cong hoàn hảo nhìn rất có lực không giống như sự mềm mại nhu nhược của Tiêu Dật. Nơi đó của Trình Kiệt cũng tỷ lệ thuận với dáng người của hắn, cực kỳ lớn thuộc vào dòng hàng ngoại cỡ, Tiêu Dật liếc mắt khẽ đỏ mặt xấu hổ kéo lẩy chăn bên cạnh che đi phần eo của mình, Trình Kiệt hiểu ý Tiêu Dật liền buông cười lao thẳng về phía cậu, bàn tay cũng tìm tới Tiêu Dật nhỏ xinh kia xoa nắn vuốt ve:

“Vừa hay lại nhỏ xinh”

Tiêu Dật ửng hồng đôi má, cậu cắn môi mỏng kiều diễm, cổ họng bật ra tiếng rên rỉ kích tình, không biết có phải do vừa rầm ở bên ngoài cùng Trình Kiệt chơi đùa quá lâu hay không mà bây giờ khi hắn chỉ mới vuốt ve một

chút cậu đã rùng mình bắn ra thứ dịch nóng ấm kia, hơn nữa còn bắn đứt quang thật lâu. Tiêu Dật không thể nào kiềm chế được, hai chân run rẩy liên tục bắn ra, Trình Kiệt ở bên cạnh an ủi dỗ dành vuốt ve vùng bụng cùng nơi đó của Tiêu Dật kiên nhẫn đợi cậu bắn ra tất thảy:

“Bảo bối, bảo bối...”

Tiêu Dật mất mặt quay mặt đi, Trình Kiệt nắm lấy cầm cậu xoay về phía đối diện mình khẽ mỉm cười:

“Tiểu Dật đỏ mặt nhìn càng đáng yêu”

Tiêu Dật kéo lấy càn cổ của Trình Kiệt xấu hổ nhỏ giọng:

“Trình Kiệt làm đi”

Trình Kiệt nhanh chóng nghe theo Tiêu Dật, hắn từ trong ngăn kéo tủ lấy ra một lọ gel bôi trơn bôi vào Tiểu Kiệt Kiệt cùng động nhở chật hẹp kia của Tiêu Dật, hắn kiên nhẫn làm một vài động tác chuẩn bị, trước mang từng đầu ngón tay tiến vào mở rộng, thỉnh thoảng sẽ không ngừng yêu thương hôn lên ngực, bụng của cậu, sau khi chắc chắn rằng cậu đã thích nghi được mới thật chậm rãi mang Tiểu Kiệt Kiệt ngoại cỡ kia tiến vào trong động nhở kia, Tiêu Dật không rõ là do đau đớn hay sung sướng mà khẽ kêu lên:

“Uhm... Trình Kiệt...”

Một chân của Tiêu Dật bị đau cho nên khi Trình Kiệt làm rất cẩn thận nâng lấy chân đau đó của cậu, cõi gắng không vì dục vọng đáng sợ mà lộng thương nó. Trình Kiệt bắt đầu giống như một cái máy khoan, liên tục mạnh mẽ đưa đẩy, mỗi lần cử động phải bên dưới phát ra tiếng da thịt động chạm rõ ràng, tiếng nước ướt át đỏ mặt cũng theo đó truyềnl ra. Trình Kiệt bị sung sướng làm cho phấn khích, nơi chật hẹp nóng ấm kia không ngừng mạnh mẽ cắn chặt giữ hắn lại, Tiêu Dật đưa tay không bị thương của mình bóp chặt lấy bả vai của Trình Kiệt, móng tay cầm xuống tạo ra vài vết cào đỏ hỗn loạn:

“Trình Kiệt rất yêu em sao?”

Trình Kiệt thúc mạnh, mồm hôi ở trên trán hắn nhỏ xuống đúng khóe mắt của Tiêu Dật:

“Yêu”.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân
dtv-ebook.com

Chương 147: Trình Phu Nhân

Buổi sáng ngày hôm sau khi Tiêu Dật thức dậy đã là quá trưa, Tiêu Kỷ Mặc sớm đã được Trình Kiệt đưa đi học, Tiêu Dật cả người đau ê ẩm bước xuống giường đi vào trong phòng tắm nhìn đến trên thân thể ngập tràn vết hoan ái trong lòng Tiêu Dật lại tràn lên một xúc cảm vui vẻ, cậu đưa đầu ngón tay chạm nhẹ vào từng vết ửng đỏ kia, mỗi ấn ký này chính là tình yêu sâu đậm mà Trình Kiệt dành cho cậu. Tiêu Dật coi mỗi dấu vết kia là một niềm kiêu ngạo, dấu vết càng đậm càng lớn thì niềm kiêu ngạo của cậu càng cao. Khi Tiêu Dật tắm rửa xong đi ra bên ngoài phòng khách liền phát hiện ra được trên bàn để một chiếc hộp nhỏ, cậu ngẩng xuống ghế sofa mở ra chiếc hộp kia thấy được đó là một chiếc điện thoại, nhìn qua liền biết đây là dòng điện thoại đời mới nhất trên thị trường. Tiêu Dật cầm điện thoại trong tay xem xét một vài chức năng trong đó, vì cơ bản thiết bị này cũng giống như thiết bị lúc trước cậu sử dụng, khi Tiêu Dật mở danh bạ lên liền phát hiện ra trong đó có duy nhất một số điện thoại đã được lưu lại, hơn nữa còn đặt trong trạng thái quay số nhanh chỉ cần nhấn phím 1 sẽ tự động kết nối, điều đáng nói hơn cả chính là tên hiển thị rõ ràng hai chữ “Chồng em”.

Tiêu Dật bật cười khi nhìn thấy hai chữ kia, không cần suy nghĩ nhiều là có thể dễ dàng đoán ra được ai là người lưu giúp cậu, ngón tay trỏ thon dài nhấn vào nút kết nối với người đó, đầu dây bên kia giống như lúc nào cũng chờ điện thoại của cậu cho nên rất nhanh đã bắt máy:

“Tiêu Dật dậy rã sao?”

Trình Kiệt cầm điện thoại đi vào trong bếp mở tủ lạnh ra xem ngày hôm nay có cái gì ăn hay không:

“U, anh lưu số của em là gì?”

Trình Kiệt tựa người vào ghế tổng giám đốc thoải mái cùng vị kia nhà mình nói chuyện phiếm:

“Em đoán xem”

Tiêu Dật nhẹ giọng đáp lời, trong giọng nói ngập tràn hạnh phúc:

“Vợ anh”

Trình Kiệt bật cười ha ha tán thưởng:

“Tiêu Dật không những dễ thương còn rất thông minh nữa”

Thật ra thì những câu nói tương tự thế này Tiêu Dật rất hay nói với Tiêu Kỷ Mặc, không nghĩ tới bây giờ Trình Kiệt lại nói với mình, tâm trạng quả là vừa xấu hổ vừa không biết nói gì:

“Trình Kiệt, anh muốn ăn cái gì em nấu cơm mang tới công ty cho anh ăn”

Trình Kiệt từ chối:

“Không cần, tay của em cử động không thuận tiện, đợi anh nghỉ trưa sẽ trả về đón em cùng đi ăn”

Tiêu Dật khẽ mỉm cười kiên quyết không để ý:

“Được rồi Trình Kiệt, một lát nữa em tự mình tới”.

...

Buổi trưa hôm ấy Tiêu Dật khoan thai đi tới Trình thị, ngày hôm nay cậu mặc một chiếc áo sơ mi màu hồng đơn giản, quần jean xanh hơi rách, chân đi đôi giày thể thao màu trắng, tuy rằng đã già ba mươi tuổi nhưng bề ngoài của cậu hiện giờ quả thật trẻ hơn tuổi rất nhiều, có lẽ đây là một trong những điều khiến cho Trình Kiệt không có cách nào rời khỏi cậu.

Lúc Tiêu Dật xuống khỏi xe taxi định bước vào trong Trình thị thì bắt gặp Lâm Chí Huy vẫn cùng một đám người có lẽ là thực tập sinh bước ra khỏi Trình thị, bọn họ hẳn là đi ăn cơm trưa. Tiêu Dật và Lâm Chí Huy vẫn cùng nhau chạm tới ánh mắt của đối phương, sau đó Tiêu Dật cảm thấy mình và cậu ta căn bản chỉ là người qua đường cho nên không cần thiết phải chào hỏi nhau, khi Tiêu Dật bước lên bậc thang định đi lướt qua Lâm Chí Huy vẫn thì cậu ta liền gọi cậu lại:

“Khoan đã, chúng ta nói chuyện một chút được hay không?”

Tiêu Dật có một chút bất ngờ, cậu không nghĩ tới Lâm Chí Huy vẫn sẽ mở miệng gọi cậu lại, Tiêu Dật dừng bước nghỉ một lát liền gật đầu đồng ý cùng cậu ta đi tới quán cà phê đối diện Trình thị trò chuyện, quán cà phê này 5 năm về trước do Lý Hoa làm chủ hiện tại không rõ cô ấy đã đi đâu rã, Tiêu Dật cùng Lâm Chí Huy vẫn tùy tiện ngồi xuống một chiếc bàn cạnh cửa ra vào, Lâm Chí Huy vẫn trước vẫn là nhìn qua Tiêu Dật một lượt có điệu trong ánh mắt của cậu ta không còn có sự kiêu ngạo như lúc trước nữa:

“ Tay của anh sao thế?”

Tiêu Dật không nóng không lạnh đáp:

“Không sao, không cẩn thận bị ngã”

Lâm Chí Huy vẫn thở dài một hơi cậu không biết phải bắt đầu nói từ đâu mới được:

“Tôi...”

Lâm Chí Huy vẫn còn chưa kịp nói xong thì điện thoại trong túi quần Tiêu Dật liền vang lên, Tiêu Dật cúi đầu đưa tay vào trong lấy điện thoại ra mắt thấy trên màn hình hiển thị người gọi tới là ai liền do dự một chút cuối cùng cũng bắt máy:

“Trình Kiệt”

Lâm Chí Huy vẫn nghe được hai tiếng Trình Kiệt phát ra từ trong miệng của Tiêu Dật liền giật mình, cậu ta im lặng muốn nghe ngóng, bàn tay đê ở dưới gầm bàn cũng tự động siết chặt lấy giống như là kìm nén sự khó chịu.

“Trình Kiệt em gặp lại một người bạn, hai bạn em đang nói chuyện một chút, một lát nữa em sẽ tới... không cần đâu Trình Kiệt, nơi này rất gần công ty anh không cần tới đón... được... được... được rã một lát nữa gặp”

Tiêu Dật không cố ý khoe mẽ cái gì trước mặt Lâm Chí Huy cả, nhưng mà cậu càng không cần phải giấu giếm cái gì cả, cậu và Trình Kiệt chính là quang minh chính đại, cậu sẽ không giống như trước đây luôn che giấu mối quan hệ giữa mình và hắn nữa. Lâm Chí Huy vẫn nở một nụ cười lạnh, cậu ta cần lấy ly cà phê nhấp một ngụm rã đặt xuống:

“Tôi rất thích uống cà phê nhưng từ khi gặp Trình Kiệt tôi đã không uống nữa, bởi vì anh ấy nói anh ấy không thích nhìn thấy tôi uống cà phê”

Tiêu Dật im lặng, Lâm Chí Huy vẫn lại tiếp tục:

“Nhưng mà Trình Kiệt chưa bao giờ nhắc đến anh ở trước mặt tôi cả”

Tiêu Dật không muốn dành nhiều thời gian cho Lâm Chí Huy, cậu không muốn dành thời gian của mình cho bất cứ người nào khác ngoại trừ Trình Kiệt cả, Tiêu Dật không thể kiêng nhẫn ngã ở chỗ này cùng cùng Lâm Chí Huy vẫn chơi trò đi đường vòng nữa, cậu biết được hai người bọn cậu căn bản đều không thích gặp mặt cùng nhau nói chuyện phiếm như thế này:

“Cậu muốn nói cái gì thì cứ nói thẳng đi”

Lâm Chí Huy vẫn chán ghét Tiêu Dật, bởi vì vô cùng chán ghét cho nên cậu ta cũng không hề muốn cùng Tiêu Dật nói bất cứ điều gì cả, nhưng mà cậu ta lại có thể vì Trình Kiệt mà xuống nước cầu xin giống như là việc cậu đã diễn thành một người mà mình chán ghét nhất trong suốt một khoảng thời gian dài, tất cả chỉ là vì một người mang tên Trình Kiệt kia. Vì lý gì mà Tiêu Dật đã rời đi lâu như vậy khi trở về rồi muốn cướp đi Trình

Kiệt của cậu, vì lý gì mà Trình Kiệt ngay cả một cái liếc mắt cũng không dành cho cậu, vì lý gì mà Tiêu Dật có thể được Trình Kiệt yêu thương đến như thế:

“Tôi yêu Trình Kiệt, tôi yêu anh ấy rất nhiều, tôi không cần anh phải nhường anh ấy cho tôi, tôi chỉ cần anh cho tôi cơ hội gặp mặt anh ấy một chút, cho tôi có cơ hội cùng anh ấy nói chuyện, cho tôi có cơ hội để thể hiện tình yêu của mình trước mặt anh ấy mà thôi”

Tiêu Dật không vui vẻ gì cả, làm sao cậu có thể vui vẻ khi cùng tình địch của mình nói chuyện muốn chia sẻ người yêu như thế, Tiêu Dật lãnh đạm lạnh nhạt, không biểu hiện sự tức giận ra bên ngoài:

“Không thể, cho dù Trình Kiệt có muốn cho cậu một cơ hội đi chăng nữa thì tôi cũng sẽ ngăn cản đến cùng, sẽ không có chuyện cậu được thể hiện tình yêu của mình cho anh ấy biết chứ đừng nói đến chuyện Trình Kiệt rã sẽ yêu thương cậu, cho dù chỉ có một chút yêu thương thôi cũng tuyệt đối không có!”

Tiêu Dật giống như một người nắm giữ sinh mệnh, hiện tại tàn nhẫn bóp nát hy vọng của một kẻ hèn mọn. Đối với Lâm Chí Huy vẫn tuy rằng cậu ta biết sự cầu xin này của mình sẽ khó được chấp nhận nhưng khi đối diện với dáng vẻ kiêu ngạo kia của Tiêu Dật, trong lòng cậu ta đột nhiên xuất hiện một xúc cảm căm ghét, có điều Lâm Chí Huy vẫn vẫn cố gắng kìm néo mọi thứ thấp giọng cầu xin:

“Anh muốn tôi phải làm cái gì, anh muốn tôi làm cái gì tôi cũng sẽ làm chỉ cần anh chịu cho tôi một cơ hội, coi như anh thương hại tôi đi, thương hại tôi trong suốt khoảng thời gian này đã khở sở diễn thành anh trước mặt Trình Kiệt, bởi vì có tôi cho nên anh ấy mới có thể không quên anh được”

Tiêu Dật cảm thấy tình yêu của Lâm Chí Huy vẫn so với mình thật khác, tình yêu của cậu ta là thứ tình yêu hèn mọn, cậu ta ngay cả đến phân biệt phải trái đúng sai cũng không biết, cái gì gọi là vì có cậu ta nên Trình Kiệt mới không quên được cậu, cái gì gọi là khở sở diễn xuất thành cậu, tất cả đều là do Lâm Chí Huy vẫn ảo tưởng, tất cả đều là do cậu ta tự chuốc lấy khở mà thôi, việc này không thể trách cậu được. Tiêu Dật không hề có bất

cứ một áy náy nào với Lâm Chí Huy ~~èn~~ cả, cậu và cậu ta căn bản không hề quen biết cũng không hề có ràng buộc, cậu chỉ áy náy với Trình Kiệt mà thôi cho nên cậu không có trách nhiệm phải suy nghĩ đến Lâm Chí Huy ~~èn~~ thậm chí là một chút thương hại cũng không cần cho cậu ta:

“Trình Kiệt vốn dĩ yêu tôi, cho nên vấn đề cậu tự mình tốn ngần ấy thời gian diễn thành tôi căn bản là do tự cậu làm uổng phí thời gian của mình”

Lâm Chí Huy ~~èn~~ bật cười ha ha giống như một người điên:

“Nực cười, Trình Kiệt vốn dĩ không yêu anh, anh ấy chỉ là muốn có được anh mà thôi, anh ấy muốn có được anh để chứng minh một điều rằng trên thế giới này không có cái gì là anh ấy không thể chiếm được”

Tiêu Dật im lặng, dõi phuong cùng cậu bàn chuyện của Trình Kiệt cũng chẳng tự suy xét lại xem cậu ta hiểu Trình Kiệt được bao nhiêu phần. Trình Kiệt nói yêu cậu, không thể rời xa cậu, Trình Kiệt vì cậu mà ngay cả đến chính bản thân cũng không hề quan tâm, Trình Kiệt làm tất cả vì cậu như vậy mà cho đến thời điểm hiện tại cậu vẫn không thể đồng dạc nói với người ngoài rằng cậu hiểu Trình Kiệt, cậu đi guốc ở trong bụng hắn rã:

“Cậu hiểu được Trình Kiệt bao nhiêu?”

Câu hỏi của Tiêu Dật khiến cho Lâm Chí Huy ~~èn~~ giật mình ngừng cười, đúng vậy cậu căn bản không hiểu nổi Trình Kiệt, tâm tư trái tim của hắn cậu đều không thể nắm giữ. Tiêu Dật biết Lâm Chí Huy ~~èn~~ sẽ không trả lời được câu hỏi này của cậu, cậu ta không trả lời được thì sẽ không có tư cách cùng cậu nói đến chuyện tình yêu của cậu ta dành cho Trình Kiệt nhiều đến bao nhiêu, Trình Kiệt còn đang đợi cậu cho nên cậu sẽ không tiêu tốn thời gian vô nghĩa ở đây nữa, cậu không muốn Trình Kiệt lại phải chờ đợi mình cho dù chỉ vài phút, Trình Kiệt đợi cậu 5 năm đã là quá đủ rồi.

Tiêu Dật đứng dậy rời khỏi quán cà phê, bỏ lại ánh mắt hận thù phía sau lưng của ai đó. Xe cộ bên đường tấp nập qua lại, ánh nắng mùa thu chiếu tới mái tóc đen nhánh của Tiêu Dật, trong nắng vàng càng khiến cho dáng

vẻ cậu thêm phẫn bừng sáng nhưng trong đôi mắt kia lại có vài tia hồn độn u sầu.

Tiêu Dật bước vào trong Trình thị không hề có bất cứ sự ngăn cản nào của tiếp tân dưới sảnh, có lẽ Trình Kiệt đã dặn dò rất kỹ nhân viên của hắn rã. Tiêu Dật đứng trước thang máy tổng giám đốc nhìn tới hộp số trên bức tường đang hiển thị dây số từ 49 đếm ngược, có rất nhiều nhân viên từ trong thang máy bên cạnh đi ra, trong số họ có một người tốt bụng nhắc nhở cậu:

“Đó là thang máy dành cho tổng giám đốc, cậu nên dùng thang máy bên này”

Tiêu Dật quay đầu hướng nhân viên kia mỉm cười gật đầu:

“Tôi biết”

Người nhân viên đó đứng đợi một lúc không thấy Tiêu Dật có ý định xé dịch liền nhíu mày:

“Nếu như để Trình tổng phát hiện ra cậu dùng trộm thang máy của anh ấy thì cậu nhất định sẽ bị đuổi việc đó”

Người nhân viên nọ vốn tưởng Tiêu Dật là thực tập sinh bởi vì dáng vẻ của Tiêu Dật rất có khí chất đó, vừa đẹp trai lại vừa trẻ trung, có lẽ là thực tập sinh nên không hiểu chuyện muốn nhanh chóng dùng thang máy không có ai đợi kia nên mới thế. Tiêu Dật nhìn tới hộp số trên thang máy đã hiển thị số 2, nụ cười trên khoe môi cậu càng hiện ra rõ ràng, cậu chậm rãi đáp một câu thế này:

“Trình tổng đang xuống đón tôi”

Nhân viên nọ vẫn không hiểu được ý trong lời nói của Tiêu Dật mãi cho đến khi thang máy bên cạnh vang lên một tiếng “tinh” Trình Kiệt một thân tây trang lịch lâm bước ra bên ngoài hướng thẳng tới chỗ Tiêu Dật nói một câu thì vị nhân viên kia mới tiếp thu được lời nói đó của Tiêu Dật, Trình Kiệt nói thế này:

“Tiêu Dật, em đến r āi sao”

Nhớ lại 5 năm trước Tiêu Dật không dám cùng Trình Kiệt sánh bước trong công ty bởi vì cậu sợ mọi người nhìn ra được mối quan hệ mờ ám của cậu và Trình Kiệt, nhưng 5 năm sau đó Tiêu Dật phát hiện ra rằng giữa cậu và Trình Kiệt chẳng có mối quan hệ nào gọi là mờ ám cả, chỉ có mối quan hệ gọi là quang minh chính đại mà thôi cho nên việc gì phải che che giấu giấu, việc gì sợ người khác phát hiện ra.

Tiêu Dật thấy cổ áo của Trình Kiệt không được ngay ngắn cho nên rất bình thường mà đưa tay không bị thương của mình lên giúp hắn chỉnh lại:

“Cổ áo của anh không ngay ngắn này”

Có một số nhân viên bước ra khỏi thang máy đ āu chứng kiến hết được cảnh này, có một số nhân viên lâu năm nhận ra được Tiêu Dật chính là cậu thực tập sinh được bàn tán nh īu nhất năm đó, có một số cảm khái, có một số giật mình bất ngờ đến há hốc miệng, một số lại ghen tị, tuy rằng có vô vàn ánh mắt khác nhau đang nhìn về phía hai người bọn họ, nhưng trong đôi con ngươi kia chỉ vĩnh viễn t ần tại hình bóng của đối phương mà thôi căn bản không có thời gian mà để ý đến người khác.

Ngày hôm ấy trên dưới Trình thị đ āu bàn ra tán vào rất sôi nổi, có người còn chụp lại được hình ảnh của Tiêu Dật, trên nhóm bát quái của công ty đ āu đăng tải tấm hình đó ở dưới còn có rất nhiều dòng bình luận đoán già đoán non, đoán rằng Tiêu Dật chính là em trai họ của Trình Kiệt, lại đoán rằng cậu là người yêu của hắn, Tiểu Khiết lướt qua một h āi cuối cùng bình luận một câu rằng: “Đó là Trình phu nhân”

Lẽ tân ở dưới sảnh chăm chú đọc bình luận khi lướt đến dòng bình luận của Tiểu Khiết liền dừng lại cắm cúi gõ chữ định trả lời: “Nói Trình phu nhân thì có hơi quá không?” Khi dòng chữ đó được viết ra còn chưa kịp gửi đi thì phía trên đỉnh đ āu của cô đã có một giọng nam trầm thấp phát ra:

“Không quá đâu”

Lẽ tân nọ ngâng đài phát hiện ra người đó là Trình tổng giám đốc lớn của mình liền hốt hoảng vội vã tắt trang bát quái kia đi, vốn tưởng rằng Trình tổng sẽ tức giận trừ lương vì trong giờ làm việc lại lén mạng nhưng không ngờ hắn ta lại có vẻ rất cao hứng nhún vai bỏ lại một câu kinh thiên động địa rồi rời đi:

“Lần sau Trình phu nhân tới không cần phải ngăn cản, trực tiếp để em ấy vào”.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân
dtv-ebook.com

Chương 148: Bày Tỏ Tình Cảm

Trình Kiệt hôm nay tăng cả, Tiêu Dật đi đón Tiêu Kỷ Mặc nhân tiện đi gặp mặt Đỗ Thư Cách luôn, Đỗ Thư Cách hẹn Tiêu Dật lúc 5 giờ chiều tại một quán cà phê cách trường học của Tiêu Kỷ Mặc cũng không xa, Tiêu Dật nghĩ mang Tiêu Kỷ Mặc đi theo hẳn cũng không có vấn đề gì cả. Lúc Tiêu Dật tới tiệm cà phê này liền phát hiện ra đó là một tiệm cà phê rất lớn có ba tầng, Tiêu Dật dắt theo Tiêu Kỷ Mặc bước vào cửa liền có một nhân viên đi tới hỏi cậu:

“Xin hỏi có phải Tiêu tiên sinh hay không?”

Tiêu Dật bất ngờ một chút:

“Đúng vậy”

Nhân viên kia có vẻ rất chuyên nghiệp, ngay cả nụ cười của anh ta cũng có một vẻ gì đó vô cùng chuyên nghiệp:

“Đỗ tổng đợi tiên sinh ở trên tầng ba”

Tiêu Dật nghĩ nhà hàng này rất lớn cho nên cung cách phục vụ cũng có điểm sang trọng khác bình thường vì thế cậu không suy nghĩ gì nhiều cả mà gật đầu nói cảm ơn một tiếng. Tiêu Dật cùng Tiêu Kỷ Mặc bước lên tầng ba, cậu phát hiện ra nơi này có điểm kỳ quái, tất cả khăn trải bàn ở chỗ này đều được phủ một màu đỏ rực, ánh đèn lập lò màu vàng, trên mỗi chiếc bàn có một khay nến nhỏ hình trái tim, kỳ lạ hơn nữa là cả một tầng này đều không có ai khác ngoài Đỗ Thư Cách cùng một nam nhân viên phục vụ đứng ở cửa ra vào.

Bởi vì Tiêu Kỷ Mặc rất thấp cho nên Đỗ Thư Cách lúc mới đàu chỉ nhìn thấy mỗi Tiêu Dật mà thôi, hắn đứng dậy định gọi Tiêu Dật lúc này mới phát hiện ra bên cạnh cậu còn dắt theo một đứa nhỏ, trong giây phút đó hắn có một chút giật mình bất ngờ, tiếp theo hắn rất nhanh h ã phục tâm tình mỉm cười gọi Tiêu Dật:

“Tiêu Dật”

Tiêu Dật nhìn quang cảnh xung quanh, cậu chưa bao giờ đến quán cà phê này cho nên không biết có phải do tầng ba ở chỗ này thiết kế đặc biệt hơn so với hai tầng bên dưới hay không. Tiêu Dật dắt tay Tiêu Kỷ Mặc đi về phía Đỗ Thư Cách, lúc hai người bọn họ đứng ở trước mặt Đỗ Thư Cách r ã thì Tiêu Dật li en cúi người nhắc nhở Tiêu Kỷ Mặc:

“Khỉ con mau chào chú đi”

Tiêu Kỷ Mặc nâng giọng lễ phép hướng Đỗ Thư Cách:

“Chào chú ạ”

Đỗ Thư Cách rất thích trẻ con, hắn khác với Trình Kiệt rất biết cách bắt chuyện tạo cảm giác thích thú với những đứa nhỏ:

“Cậu bạn nhỏ này thật là lễ phép”

Tiêu Dật mỉm cười giúp Tiêu Kỷ Mặc ng ã xuống ghế, bởi vì đột nhiên có thêm một người nữa cho nên chuyện mà Đỗ Thư Cách muốn nói với Tiêu Dật cũng tạm thời chưa phải thời điểm thích hợp nhất.

“Cách ca, ngày hôm nay hẹn em ra đây có chuyện gì thê?”

Đỗ Thư Cách mang thực đơn đầy về phía Tiêu Dật y nói cậu chọn đồ uống:

“Đứa nhỏ này...”

Tiêu Dật tiếp nhận lấy cuốn thực đơn kia cười cười:

“Là con trai của em”

Đỗ Thư Cách giật mình hoảng hốt, hai mắt cũng tự động mở lớn lên:

“Tiêu Dật, em kết hôn r ồi sao?”

Tiêu Dật nhìn Đỗ Thư Cách cậu nghĩ rằng Đỗ Thư Cách bị mình làm cho bất ngờ vì việc kết hôn:

“Đúng vậy Cách ca, anh hôm nay hẹn em ra đây có phải là muốn đưa thiệp h ồng hay không?”

Đỗ Thư Cách do dự, trong lòng hắn vô cùng hỗn loạn, hắn nghĩ rằng Tiêu Dật và Trình Kiệt có mối quan hệ mờ ám, cũng vẫn luôn nghĩ rằng cậu là thích đàn ông, bây giờ lại lòi ở đâu ra một đứa nhỏ lớn như thế này r ồi.

Tiêu Dật nhíu mày đợi mãi không thấy Đỗ Thư Cách có phản ứng gì tiếp theo cả:

“Cách ca làm sao vậy?”

Đỗ Thư Cách giật mình lấy lại tinh th ần:

“Hả? Thì ra em đã kết hôn r ồi sao, có thể nói cho anh biết đối tượng là ai hay không, khi nào rảnh rồi cũng nên giới thiệu em dâu với anh chứ”

Tiêu Dật nhìn Tiêu Kỷ Mặc, chuyện tình cảm cho dù Tiêu Kỷ Mặc vẫn còn nhỏ chưa hiểu gì nhưng mà cậu cũng không muốn nhắc ở trước mặt con trai:

“Cô ấy hiện tại đang ở bên nước ngoài công tác”

Đỗ Thư Cách cố ý muối thăm dò thêm:

“Mỗi tháng đ ầu sẽ về một lần chứ?”

Tiêu Dật chỉ mỉm cười không nói, Đỗ Thư Cách ngầm hiểu ý có lẽ quan hệ giữa hai người bọn họ không được tốt cho nên cũng không hỏi nhi ều

tránh làm mất vui:

“Tiêu Dật, em hiện tại đang ở chỗ nào”

Tiêu Kỷ Mặc ngã nãy giờ luôn nghe ngóng lúc này mới xen vào dỗng dạc đáp một câu:

“Nhà cháu ở số 27 đường Z Bắc Kinh”

Đỗ Thư Cách nghe vậy thì cả kinh, hắn từ khi gặp lại Tiêu Dật ở bữa tiệc mừng công lần đó có điều tra nghe ngóng tin tức của Trình Kiệt, chuyện địa chỉ nhà hay là số điện thoại của hắn đại loại điều có thể dễ dàng biết được:

“Sao cơ?”

Tiêu Kỷ Mặc tưởng rằng Đỗ Thư Cách nghe không rõ cho nên nâng giọng cao hơn một chút nói lại:

“Nhà cháu ở số 27 đường Z Bắc Kinh”

Đỗ Thư Cách giống như không thể tin tưởng được liền quay sang hỏi Tiêu Dật:

“Tiêu Dật, em thật sự ở nhà của Trình Kiệt sao?”

Tiêu Dật nhíu mày, chuyện về Trình Kiệt luôn là chuyện nhạy cảm của Tiêu Dật, tất cả những chuyện khác Tiêu Dật có vẻ chậm hiểu một chút nhưng chuyện của Trình Kiệt thì lại rất nhạy bén:

“Anh sao lại biết đó là nhà của Trình Kiệt?”

Đỗ Thư Cách nghe ra được trong giọng nói của Tiêu Dật có tia lạnh lẽo liền giật mình, nhìn tối ánh mắt giống như đang tra hỏi kia của cậu càng làm cho hắn không được tự nhiên hơn:

“Hả? Công ty anh lúc trước có hợp tác với nghệ sĩ của Trình thị cho nên vô tình biết được địa chỉ nhà của Trình Kiệt mà thôi”

Tiêu Dật không tin tưởng, ánh mắt cậu mang theo tia dò xét cẩn trọng giống như một chiếc rada không hề bỏ qua một chút cảm xúc nào trên gương mặt của Đỗ Thư Cách. Đỗ Thư Cách ở trên thương trường nhiều năm, đối diện với những người khác không dễ gì để hắn có thể biểu lộ cảm xúc ra bên ngoài, hiện tại đối diện với Tiêu Dật Đỗ Thư Cách có một chút bất ngờ nên bị Tiêu Dật nhìn ra, nhưng rất nhanh sau đó hắn liền che giấu mọi thứ hoàn mỹ phía sau nụ cười của mình:

“Tiêu Dật, hôm nay anh hẹn em tới đây chính là có chuyện muốn nói”

Nói đến đây Đỗ Thư Cách liền nhìn sang phía Tiêu Kỷ Mặc, tuy rằng Tiêu Kỷ Mặc chỉ là một đứa nhỏ mà thôi nhưng mà chuyện hắn muốn nói với Tiêu Dật là chuyện bày tỏ tình cảm, chuyện này có một chút nhạy cảm cho nên không thể dễ dàng nói ở trước mặt người thứ ba được.

Lúc Đỗ Thư Cách biết Tiêu Kỷ Mặc là con trai của Tiêu Dật, hơn nữa cậu cũng đã kết hôn hắn khi ấy quả thật có một chút do dự định không nói, nhưng sau khi biết được Tiêu Dật đang ở nhà của Trình Kiệt hắn liền nghĩ rằng Tiêu Dật rất có thể cũng thích đàn ông, lấy thái độ của Trình Kiệt đối với hắn, Đỗ Thư Cách biết được Trình Kiệt nhất định có tình cảm với Tiêu Dật, Tiêu Dật cũng không có khả năng không biết được tình cảm của Trình Kiệt cho nên cậu và hắn mới ở chung một nhà như bây giờ. Nhưng mà cho dù Tiêu Dật thích Trình Kiệt thì có sao, hắn vẫn muốn có một cơ hội để nói ra cho cậu biết rằng hắn đã thích cậu từ rất lâu rồi, thích cậu ngay cả trước khi cậu gặp Trình Kiệt.

Tiêu Dật quay sang nhìn Tiêu Kỷ Mặc một cái rồi lại nhìn Đỗ Thư Cách, trong lòng cậu luôn nghĩ Đỗ Thư Cách hẳn sẽ không nói chuyện gì quá mức quan trọng đối với cậu, hơn nữa Tiêu Kỷ Mặc chỉ là một đứa nhỏ mà thôi cần gì phải giữ bí mật:

“Cách ca anh cứ nói đi”

Đỗ Thư Cách lên tiếng:

“Có thể để cậu bạn nhỏ này tránh đi một chút hay không?”

Tiêu Dật nhíu mày nghi ngờ không rõ Đỗ Thư Cách muốn nói với mình chuyện gì mà quan trọng như thế, ngay cả một đứa nhỏ cũng không muốn để cho nghe:

“Chuyện này...”

Tiêu Dật do dự, Đỗ Thư Cách ở bên mỉm cười nhẹ nhàng:

“Không mất quá nhiều thời gian đâu, chỉ năm ba phút mà thôi”

Tiêu Dật nghĩ một hồi lâu miên cưỡng gật đầu, sau đó Đỗ Thư Cách búng tay một cái phục vụ bàn vốn đứng ở trước cửa tầng ba liền nhanh chóng bước đến:

“Giúp tôi mang cậu bạn nhỏ này xuống dưới sảnh chọn vài ly kem”

Tiêu Dật quay sang nói với Tiêu Kỷ Mặc:

“Kỷ Mặc con đi theo chú này một chút nhé, ba nói chuyện với bạn xong liền xuống với con ngay”

Tiêu Kỷ Mặc rất ngoan lại vô cùng hoạt bát, tuy rằng đối với người là luôn giữ một khoảng cách nhất định nhưng tuyệt đối không phải là dạng nhút nhát không dám đến gần, hiện tại nghe Tiêu Dật nói thế liền ngoan ngoãn nghe lời đi theo nam phục vụ kia.

Sau khi Tiêu Kỷ Mặc đi rã, Đỗ Thư Cách liền nhìn thẳng vào ánh mắt của Tiêu Dật, Tiêu Dật cảm giác được ánh mắt kia rất kỳ quái, ánh mắt này cậu chưa từng nhìn thấy ở Đỗ Thư Cách cả hoặc có thể là Tiêu Dật căn bản không bao giờ chịu nhìn tới Đỗ Thư Cách lâu một chút:

“Tiểu Dật anh rất thích em”

Tiêu Dật hả một tiếng không hiểu nổi, Đỗ Thư Cách đột nhiên đưa tay chạm tới bàn tay của Tiêu Dật đang để ở trên bàn muốn nắm lấy:

“Tiểu Dật anh thích em từ rất lâu rã, từ lúc chúng ta còn học đại học đã thích em”

Tiêu Dật giật mình khi bị chạm vào bàn tay, cậu theo phản xạ thu tay lại về phía sau né tránh Đỗ Thư Cách, nụ cười trên môi có phàn gượng gạo nói thế này:

“Cách ca anh sao thê? Anh nói gì vậy? Chúng ta đ`èu là...”

Tiêu Dật còn chưa kịp nói xong thì Đỗ Thư Cách đã nhanh chóng cắt ngang lời nói của cậu:

“Tiểu Dật anh trước đây chính là vì ngại vấn đề này, sợ rằng em chỉ thích phụ nữ mà không thích... cho nên mới không dám bày tỏ với em, nhưng mà bây giờ anh biết em như vậy vì thế mà anh mới phải nói ra cho em biết, anh thật sự thích em”

Tiêu Dật trợn lớn hai mắt, cậu cũng không quá bất ngờ khi Đỗ Thư Cách có thể suy luận ra chuyện cậu và Trình Kiệt có tình cảm, nhưng mà điều cậu bất ngờ nhất lại chính là Đỗ Thư Cách thế nhưng lại thích cậu, hơn nữa còn thích từ những năm đại học:

“Cách ca anh đang nói gì vậy?”

Đỗ Thư Cách muốn vươn tay nắm lấy bàn tay của Tiểu Dật nhưng không thành, hắn nở một nụ cười bất đắc dĩ nhẹ giọng:

“Tiểu Dật em đừng giấu giếm anh nữa, anh biết em và Trình Kiệt kia có quan hệ, nhưng mà Tiểu Dật anh lúc đó ở tiệc mừng công đã nhìn ra được hắn ta không đối xử tốt với em. Tiểu Dật đ`èu là anh ngu ngốc, anh quá nhút nhát cho nên mới chôn giấu tình cảm của mình呢 àu năm như vậy”

Tiểu Dật có điểm không biết bây giờ nên đổi diện với Đỗ Thư Cách ra sao nữa, cậu không ngại vấn đề hắn phát hiện ra mối quan hệ giữa cậu và Trình Kiệt, càng không ngại vấn đề hắn biết được cậu thích đàn ông, vẫn đ`èmà cậu ngại ở đây chính là Đỗ Thư Cách đột nhiên nói thích cậu trong khi cậu vốn dĩ không hề có một chút tình cảm gì với hắn cả:

“Cách ca, chuyện giữa em và anh ấy l`àn đó chỉ là hiểu lầm thôi, hai người bọn em đã giải quyết ổn cả r`ã. Nhưng mà chuyện anh nói anh thích

em, em nghĩ rằng có gì đó nhầm lẫn ở đây, có lẽ anh là đang hiểu lầm
rằng...”

Đỗ Thư Cách nhìn thẳng vào ánh mắt của Tiêu Dật, trong đôi mắt kia
phảng phất sự nuối tiếc cùng yêu thương:

“Tiểu Dật anh thật sự rất thích em, anh thích em đã từ lâu rã, lần ấy em
đột nhiên biến mất 5 năm khiến cho anh càng nhận ra được tình cảm của
mình đối với em rất sâu đậm, sau đó gặp lại em ở tiệc mừng công rã anh
chợt nhận thấy được mình nhất định phải mang những tình cảm này nói ra
cho em biết, Tiểu Dật anh thích em”

Tiêu Dật nhìn không gian xung quanh một hồi, chẳng trách khi cậu
bước lên tầng ba của quán cà phê này lại luôn có cảm giác có điểm gì đó
không được đúng cho lắm. Tiêu Dật chợt nghĩ tới Trình Kiệt, nếu như để
Trình Kiệt biết chuyện này hắn nhất định sẽ lại mất bình tĩnh, cậu cũng
không muốn hắn sau này vào một ngày nào đó vì chuyện này mà không thể
tự khống chế bản thân cho nên cậu ngay từ phút giây này luôn muốn mang
một bức tường chắc chắn xây lại ngăn giữa mình và và Đỗ Thư Cách:

“Cách ca chuyện anh thích em em cũng cảm ơn anh nhưng mà thật xin
lỗi em từ trước đến giờ chỉ coi anh là đàn anh mà thôi, em mặc dù cũng rất
quý mến anh nhưng đây tuyệt đối không thể được coi là tình yêu, cho nên
anh nên tìm một người khác thích hợp với anh hơn em”

Tiêu Dật nói đến đây liền có ý định đứng dậy muộn rời đi, Đỗ Thư
Cách nhìn cậu rã nhanh chóng bước về phía trước muốn chặn cậu lại:

“Tiểu Dật đợi một chút đã, có phải là Trình Kiệt đang uy hiếp em cái gì
hay không, anh lần ấy thấy thái độ của anh ta đối với em ở tiệc mừng công
rất không tốt. Tiểu Dật anh nói cho em biết Trình Kiệt anh ta có rất nhiều
lời đồn đái không hay, nhất là trong những năm gần đây đều là...”

Đỗ Thư Cách còn chưa kịp nói xong thì Trình Kiệt đã nhíu mày nâng
giọng ngăn hắn lại, thật ra người khác nói cậu cái gì cũng được nhưng mà
riêng chuyện của Trình Kiệt thì cậu không thể để cho hắn chịu bất cứ một
ủy khuất nào cả:

“Cách ca em biết anh muốn tốt cho em nhưng mà em không muốn anh nói Trình Kiệt như vậy, nếu như anh vẫn nói Trình Kiệt như vậy thì em nhất định sẽ không thể coi anh là Cách ca như trước nữa đâu”

Tiêu Dật rất cứng rắn, mỗi lần người khác có ý gì đó liên quan đến Trình Kiệt thì cậu đều giống như một con mèo nhỏ bị dẫm phải cái đuôi vậy. Đỗ Thư Cách cũng bất ngờ trước thái độ kiên quyết của Tiêu Dật như vậy, hắn giật mình đứng thẩn ngây ngốc ở một chỗ, Tiêu Dật nhanh chóng bước sang một bên rời khỏi quán cà phê này đi xuống tìm Tiêu Kỷ Mặc. Ngay khi Tiêu Dật cùng Tiêu Kỷ Mặc đi xuống dưới quán cà phê thì Tiêu Dật liền nhận được điện thoại của Trình Kiệt, cậu hít một hơi thật sâu rầm nhẫn vào nút tiếp nhận cuộc gọi, đầu dây bên kia rất nhanh đã truyền tới giọng nói nam tính trầm thấp mang theo sảng nghịch thuộc:

“Tiểu Dật, anh vừa mới xong việc, em đã về nhà hay chưa?”

Tiêu Dật nắm tay Tiêu Kỷ Mặc đứng ở trước tiệm cà phê, khoe miệng cong cong cười đến ngọt ngào, ánh mắt lộ rõ tia hạnh phúc rõ rệt:

“Chưa về nhà, hay là anh qua đây đón em đi, chúng ta cùng nhau đi siêu thị mua đồ ăn cho bữa tối”

Tiêu Dật cùng Tiêu Kỷ Mặc đứng đợi Trình Kiệt tới đón, trong ánh nắng chiều tới đáng người một lớn một nhỏ nhìn càng thêm thập phần đẹp mắt. Tiêu Dật đưa mắt nhìn vào trong tiệm cà phê phía sau, ánh mắt chớp dừng lại ở chiếc bàn nơi có đôi nam nữ đang ngồi, cậu giật mình trong ánh mắt chứa tia hoảng hốt, bàn tay vốn dĩ đang dịu dàng nắm lấy tay của Tiêu Kỷ Mặc cũng muốn thêm siết chặt hơn, bỗng người đàn ông ở chiếc bàn kia đột nhiên xoay đầu nhìn về phía cậu, giây phút đó hai người đều mang theo kinh sợ nhìn đối phương骇 lâú.

Tiêu Dật sững sờ, người đàn ông kia chính là người cậu không hy vọng gặp lại nhất nhưng người phụ nữ ngồi đối diện hắn ta lại cùng cậu có một mối quan hệ xem như là thân thiết. Tiêu Dật không thể nào tưởng tượng ra được hai người đó thế nhưng lại cùng với nhau ngồi một chỗ trò chuyện, xem nét mặt kia của hai người giống như là có quen biết nhau từ trước rầm.

Tiêu Dật ngây ngốc đứng nhìn người đàn ông trong quán cà phê, khi cậu còn chưa biết nên phải làm cái gì tiếp theo thì Đỗ Thư Cách đã nhanh chóng đi về phía cậu, gương mặt của Đỗ Thư Cách mang theo sự gấp gáp giống như là đã chạy xuống từ tầng ba rất nhanh để bắt kịp cậu vậy:

“Tiêu Dật chuyện vừa rồi xin lỗi em, chúng ta vẫn có thể giữ mối quan hệ như trước được hay không?”

Tiêu Dật đưa mắt nhìn tới gương mặt của Đỗ Thư Cách, ánh mắt của cậu vẫn còn ẩn chứa sự sững sờ chưa thể nào mất đi.

“Tiêu Dật em sao thê” Đỗ Thư Cách lo lắng đưa gương mặt của mình tiến sát về phía Tiêu Dật một chút

Khoảng cách tuy không phải là quá gần gũi nhưng cũng làm cho Trình Kiệt vừa mới rẽ đồ xe lại ở trước cửa tiệm cà phê này nhìn thấy cảnh đó, hắn vốn dĩ nhận định rõ ràng ở trong lòng là Đỗ Thư Cách luôn có ý đồ không đứng đắn với họ ly nhỏ nhà hắn, hắn nhìn thấy Đỗ Thư Cách đứng bên cạnh Tiêu Dật nói chuyện đã khó lòng giữ bình tĩnh bây giờ lại thấy hắn ta đưa mặt tiến sát gần về phía Tiêu Dật như thế lửa nóng trong lòng liền bùng cháy dâng cao, hắn mạnh tay đóng cửa xe lại rẽ lao về phía Đỗ Thư Cách dùng sức đẩy mạnh vai của hắn ta ra:

“Muốn làm cái gì?”.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân
dtv-ebook.com

Chương 149: Xô Xát

Tiêu Dật giật mình khi nghe thấy giọng nói kia của Trình Kiệt, cậu xoay đầu đưa tay ngăn lấy Trình Kiệt lại, giống một phản xạ tự nhiên chỉ cần nghe thấy giọng nói của hắn là cậu sẽ ngay lập tức tự động hướng về hắn vậy:

“Trình Kiệt không có chuyện gì đâu”

Đỗ Thư Cách mỗi lần đều bị Trình Kiệt quá đáng động tay động chân, một hai lần thì có thể nhịn nhưng đến tận bây giờ hắn không thể nhịn được nữa, hoặc cũng có thể như hắn đang giận dữ vì việc vừa mới razi Tiêu Dật đứng ra bênh vực Trình Kiệt cho nên lúc này Đỗ Thư Cách mới mặc kệ Tiêu Dật dùng sức gạt cậu sang một bên razi vung tay muốn đấm vào mặt của Trình Kiệt.

Tiêu Dật cả một quá trình luôn đặt sự chú ý của mình lên người Trình Kiệt cho nên khi Đỗ Thư Cách bất ngờ đẩy cậu ra cậu cũng không thể nào kịp phản ứng lại được, chỉ biết cả người lảo đảo một chút giây tiếp theo liền chính mắt nhìn thấy cả người Trình Kiệt bị Đỗ Thư Cách đẩy mạnh về phía lòng đường phía sau, một tiếng còi xe vang vọng xé tan không gian hỗn loạn đó.

Thật ra thì Đỗ Thư Cách không hề có ý xấu gì cả, hắn chẳng qua chỉ là vì quá tức giận mà đẩy mạnh Trình Kiệt một cái mà thôi, không nghĩ tới phía sau kia đột nhiên có một chiếc xe taxi lao tới. Tiêu Dật giây phút đó trái tim như thắt lại, cậu chỉ vừa mới kịp thốt lên một tiếng may mắn là chiếc taxi kia dừng lại kịp thời nếu không Trình Kiệt khẳng định không thể nào đứng vững ở tại chỗ này như thế kia.

“Muốn chết hả? Muốn chết thì về nhà các người mà chết đi” Người lái xe là một người đàn ông trung niên, ông ta rất tức tối mắng chửi một câu như vậy rồi rời đi ngay.

Tiêu Dật vội vã chạy tới kéo Trình Kiệt đứng lên phía trên vỉa hè, cậu đỏ mắt nhìn trước sau Trình Kiệt thật cẩn thận, vừa xem xét vừa gấp gáp nói:

“Trình Kiệt, Trình Kiệt, anh có sao hay không?”

Tiêu Kỷ Mặc bị dọa cho đến mức mặt mũi trắng bệch cứ như vậy đứng ngây ngốc nhìn về phía Trình Kiệt kia.

Trình Kiệt đúng là đã yêu Tiêu Dật đến mức ngay cả sinh mệnh đứng trước nguy hiểm cũng không hề cảm thấy gì cả, ánh mắt của hắn hiện tại ngoại trừ thù hận căm phẫn nhìn về phía Đỗ Thư Cách cũng chỉ có hơi thở nguy hiểm quẩn quanh trong không khí mà thôi.

Tiêu Dật bắt đầu không bình tĩnh nổi, cậu hết nắm lấy cổ tay của Trình Kiệt rồi đưa tay bao lấy má của hắn nức nở hỏi:

“Trình Kiệt, Trình Kiệt, anh có bị thương chỗ nào hay không?”

Trình Kiệt nghe thấy được hờ ly nhỏ nhà mình giọng nói không bình thường liền cúi đầu xuống nhìn cậu, phát hiện ra trong đôi mắt lớn linh động ngày thường kia long lanh ngập nước đang lo lắng nhìn hắn, Trình Kiệt mới giật mình mang tâm chú ý của mình đặt ở trên người Tiêu Dật, hắn đưa tay lên chạm nhẹ vào khóe mắt cậu, trong lời nói mang theo tia lo lắng đau lòng vì cậu giống như là chuyện vừa rồi hắn suýt chút nữa bị xe đụng là chưa từng có vậy:

“Tiêu Dật tại sao em lại khóc?”

Đỗ Thư Cách cũng khó xử, hắn vốn định muốn tiến lên phía trước nhìn xem Tiêu Dật thế nào nhưng lại sợ bị cậu tức giận khước từ thế cho nên chỉ còn biết đứng ngây ngốc ở phía sau.

Tiêu Dật rất sợ mắt Trình Kiệt, càng sợ hắn sau này sẽ không xuất hiện ở trước mặt cậu nữa, giây phút khi cậu nhìn thấy chiếc xe taxi kia chuẩn bị lao tới cậu liền hốt hoảng đến mức ngay cả trái tim cũng giống như ngừng đập vậy, bàn tay của cậu lạnh toát nắm lấy cổ tay của Trình Kiệt, trong ánh mắt kia ẩn chứa tia hoảng sợ:

“Trình Kiệt không sao, thật là may quá”

Đỗ Thư Cách đứng nãy giờ trong lòng rất khó chịu, tuy rằng hắn ta là người đẩy Trình Kiệt xuống dưới đường lớn khiến cho hắn suýt chút nữa bị chiếc taxi kia đâm vào, nhưng mà Trình Kiệt cũng là người sai ở đây, hơn nữa hắn cũng là người quá đáng gây chuyện trước, Tiêu Dật không những không thèm quan tâm đến Đỗ Thư Cách hắn còn ngang nhiên cứ như vậy dành hết lo lắng cùng quan tâm đặt ở trên người của Trình Kiệt. Đỗ Thư Cách tiến tới tính chạm vào vai của Tiêu Dật gọi cậu:

“Tiêu Dật”

Tiêu Dật nghe thấy tiếng gọi lại cảm nhận được trên vai của mình sắp sửa có người chạm tới, cậu liền theo phản xạ né tránh đứng gần với Trình Kiệt hơn một chút, cậu quay đầu nhìn tới phía Đỗ Thư Cách, ánh mắt không còn tia thiện như lúc trước nữa mà thay vào đó là sự tức giận, cậu vươn tay nắm lấy bàn tay của Tiêu Kỷ Mặc ý định muốn rời đi:

“Em có việc phải đi trước”

Đỗ Thư Cách thất thà, trái tim giống như là có hàng vạn mảnh thủy tinh vỡ vụn ra, hắn ta không nghĩ tới rằng Tiêu Dật lại như vậy, càng không nghĩ tới rằng Tiêu Dật vì Trình Kiệt mà ngay cả phải trái đúng sai cũng đều không phân biệt được.

Sự việc kia đều lọt vào tầm mắt của người đàn ông ngồi trong tiệm cà phê dưới tầng một, nãy giờ hắn ta luôn giữ vững một thái độ thản nhiên, ánh mắt tiêu ý lơ đãng liếc nhìn qua những con người đang làm loạn ở phía sau tấm kính này, bộ dạng xuất sắc đến mức cô gái ngồi đối diện hắn cũng phải có một chút thất thà ngạc nhiên:

“Thẩm Đào, anh có đang nghe em nói hay không?”

Thẩm Đào thấy Tiêu Dật mang theo một đứa nhỏ cùng với Trình Kiệt đã rời đi rã, hắn lúc này mới quay lại nhìn cô gái đối diện, độ cong hoàn mỹ bên khoe môi tưởng chừng như là không thể lay chuyển, lúc nào cũng luôn giữ một ý cười như vậy làm cho đối phương mỗi khi gặp mặt có cảm giác gần gũi si mê:

“Nghe, chúng ta lâu lắm rã mới gặp lại, ba của em có khỏe không?”

Thẩm Tiểu Thúy và Thẩm Đào, hai cái tên này nhìn qua liền thấy có điểm giống nhau đó chính là đều mang họ Thẩm, tuy rằng hai người họ không hề có quan hệ huyết thống, nhưng trên một bình diện nào đó thì hai người họ chính là anh em.

Năm Thẩm Đào lên 5 tuổi, ba của hắn trong một lần đi công tác đã thích một phụ nữ có chồng, mẹ của hắn khi đó không hề hay biết gì cả, mãi cho đến khi ba hắn mang theo người phụ nữ bụng bầu 8 tháng kia trở về nhà mẹ hắn mới giật mình ngã ngửa ra.

Câu chuyện phải kể đến năm trước, anh của Thẩm Đào là Thẩm Duy năm 15 tuổi đã biết lái xe hơi, mà người dạy cho anh hắn chính là mẹ Thẩm. Ba Thẩm khi ấy kiên quyết phản đối nói Thẩm Duy chưa đủ tuổi lái xe ra ngoài sẽ gặp nguy hiểm, nhưng mà mẹ Thẩm khi đó cũng rất cứng đầu không những không hạn chế con trai lái xe còn mua hắn cho Thẩm Duy một chiếc xe hơi làm quà sinh nhật. Thẩm Duy bản tính thiếu gia rất ưa thích các cuộc vui, vào độ tuổi 15 luôn rất bốc đồng tự tổ chức một cuộc đua xe sau đó kết quả liền lao xe xuống vực bỏ mạng. Ba Thẩm vì việc này vô cùng tức giận đổ lỗi cho mẹ Thẩm, tình cảm của hai người cũng kể từ đó lạnh nhạt dần, có lẽ đó chính là lý do vì sao ba Thẩm sau này có người phụ nữ khác ở bên ngoài, mà người phụ nữ đó lại chính là mẹ của Thẩm Tiểu Thúy.

Mẹ của Thẩm Tiểu Thúy đã có một người chồng ở dưới quê, nhưng do vì không thể chịu được cuộc sống khổ cực mà kiên quyết rời đi theo ba của Thẩm Đào, lần ấy khi rời đi mẹ của Thẩm Tiểu Thúy vẫn còn mang thai cô trong bụng đến tháng thứ 8, ba ruột của cô không phải là ba của Thẩm Đào,

nhưng khi mẹ cô sinh cô ra vẫn lấy họ của ba Thẩm Đào đặt cho cô bởi vì bà muốn sau này Thẩm Tiểu Thúy cũng sẽ được chia tài sản, hơn nữa người chồng cũ ở dưới quê của bà cũng trùng hợp họ Thẩm, đặt tên của cô theo họ Thẩm người ta cũng không thể nói gì được cả.

Thẩm Tiểu Thúy ở trong nhà họ Thẩm 10 năm, mẹ của Thẩm Đào một chút cũng không thèm để ý đến hai mẹ con cô, mẹ của cô ở trong nhà họ Thẩm coi như là bà lớn, tuy rằng thỉnh thoảng sẽ lên mặt với người trong nhà một chút nhưng tuyệt đối không dám làm quá bởi vì bà không sinh thêm được đứa con nào khác cho ba Thẩm cả, mà Thẩm Đào lại là huyết mạch độc đinh của nhà họ Thẩm, bà cho dù có ngu ngốc đến đâu cũng biết không nên động vào Thẩm Đào.

10 năm đó Thẩm Tiểu Thúy đối với Thẩm Đào luôn có một tình cảm sâu kín, nhưng ngại hai người họ là anh em, hơn nữa Thẩm Đào giống như là không thích hai mẹ con cô ở chỗ này cho nên Thẩm Đào luôn đối với cô rất lạnh lùng còn có thêm một chút ghét bỏ.

Hôm nay Thẩm Tiểu Thúy được công ty cử về Bắc Kinh công tác một tháng, tình cờ gặp lại Thẩm Đào ở chỗ này liền mạnh dạn gọi hắn một tiếng, không ngờ người đàn ông kia thế nhưng còn chịu dừng lại nghe ở chỗ này cùng cô uống cà phê, trong lòng cô tránh không khỏi có một chút xao xuyến:

“Ba của em vẫn khỏe, bác gái thế nào rã?”

Ánh mắt của Thẩm Đào chợt lóe lên một tia tàn nhẫn, nhưng chỉ là lướt qua cho nên Thẩm Tiểu Thúy không thể nào nhận ra được điểm gì kỳ quái cả:

“Mẹ của anh đã không còn”

Thẩm Đào nói rất nhẹ nhàng, trên khéo miệng vẫn duy trì độ cong hoàn mỹ, Thẩm Tiểu Thúy bất ngờ một chút rã nhanh chóng nói tiếng xin lỗi:

“Xin lỗi lại khiến cho anh phải nhớ tới chuyện đau buột”

Thẩm Đào chán ghét Thẩm Tiểu Thúy, mỗi lần nhìn thấy cô gái này liền khiến cho hắn nhớ lại gương mặt của mẹ cô ta, mẹ cô ta rất giỏi diễn trò trước mặt ba của hắn, cũng chính vì mấy trò đó mới khiến cho mẹ hắn cùng ba hắn vĩnh viễn không thể nào thu hẹp được khoảng cách, lại khiến cho hắn luôn thiêu灼 thốn tình cảm của ba:

“Không sao, nói chuyện của em đi, em đã kết hôn hay chưa?”

Thẩm Tiểu Thúy nghe Thẩm Đào hỏi vậy liền im lặng một chút để suy nghĩ, dù sao thì chuyện của hai người vĩnh viễn sẽ chẳng đi đến đâu cho nên cô cũng không cần phải giấu giếm vấn đề này:

“Em đã kết hôn rồi”

Thẩm Đào khẽ mỉm cười, giọng điệu giống như là có tia nuối tiếc

“Kết hôn rồi hả? không nghĩ tới em lại kết hôn sớm như thế”

Thẩm Đào biết Thẩm Tiểu Thúy thích mình cho nên bây giờ hắn mới muốn cùng cô gái này trêu đùa một chút, dù sao thì mẹ hắn từng ấy năm bị lạnh nhạt bây giờ hắn hướng con gái của tình địch với mẹ mình trả thù một chút coi như cũng không quá đáng gì cả.

Thẩm Tiểu Thúy tưởng mình nghe nhầm liền hỏi một tiếng, Thẩm Đào nhìn thẳng vào đôi mắt của Thẩm Tiểu Thúy, đôi mắt kia không nóng cũng không lạnh, không thân thiết cũng không quá xa lạ rất là khó để cho người ta nắm bắt được tâm tư. Thẩm Đào nhấp một ngụm cà phê rồi chậm rãi đặt xuống dưới bàn, hắn trầm giọng nói tiếp:

“Nhớ năm đó em vẫn còn là một cô bé, hiện tại đã trưởng thành kết hôn rồi”.

...

Lúc này ở trong xe của Trình Kiệt duy trì một không gian tĩnh lặng đến đáng sợ. Tiêu Dật cùng Tiêu Kỷ Mặc ngồi ở ghế phía sau, Trình Kiệt nhìn qua gương chiếu hậu thấy hai mắt của cậu ửng hồng đỏ hoe liền đau lòng

nhưng mà hắn lại không dám hỏi tới vì hắn biết cậu đang tức giận chuyện vừa mới rã.

“Tiêu Dật, có đi siêu thị nữa hay không?” Trình Kiệt cố gắng bình thường nhỏ giọng hỏi cậu

Tiêu Dật lắc đầu khàn giọng đáp:

“Không, em muốn vênhà”

Trình Kiệt nghe theo lời của Tiêu Dật đưa cậu trở vênhà, Tiêu Kỷ Mặc có lẽ cũng nhận ra được Tiêu Dật tâm trạng không tốt thế cho nên cậu không dám làm loạn hay nói cái gì cả.

Tiêu Kỷ Mặc vừa vêđến nhà liền nhanh chóng ôm Đại Nhân vào trong phòng, Tiêu Dật im lặng đi vào trong phòng bếp mở tủ lạnh lấy ra thức ăn vẫn còn từ tối hôm qua chuẩn bị nấu bữa tối. Trình Kiệt thấy Tiêu Dật chẳng nói chẳng rằng gì như thế thì rất lo lắng, hắn đứng ở bên ngoài nhìn cậu một lúc mới tiến vào từ phía sau ôm lấy eo của cậu:

“Tiêu Dật, em không vui anh cũng không vui”

Tiêu Dật chợt dừng lại động tác, cậu cứ đứng im như vậy để cho Trình Kiệt ôm lấy eo mình. Vừa mới rã khi cậu nhìn thấy chiếc xe kia suýt chút nữa đâm vào Trình Kiệt cậu rất sợ, cậu sợ hắn sẽ lại vì cậu mà bị thương, nghĩ đến đó sống mũi của Tiêu Dật liền cay xè, khói mắt cũng nóng bừng đỏ hoe. Tiêu Dật vừa tức giận vừa lo lắng, lo lắng càng nhiều thì tức giận càng cao, cậu cũng không biết mình nên phải làm sao, phải nói cho hắn thế nào thì hắn mới có thể để ý đến chính bản thân của mình một chút. Tiêu Dật đột nhiên quay lại ôm chặt lấy eo của Trình Kiệt, cậu nức nở trách móc hắn:

“Anh có biết vừa mới rã chiếc xe đó suýt chút nữa đâm phải anh rã hay không? Anh có biết là nếu như chiếc xe đó không kịp thời dừng lại thì anh hiện tại không thể đứng lành lặn được như thế này hay không? Anh có biết nếu như anh thật sự bị chiếc xe đó đụng trúng, em sẽ như thế nào hay không? Anh không nghĩ tới em sao?”

Trình Kiệt ôm lấy cậu, vuốt ve sống lưng dỗ dành cậu:

“Tiểu Dật anh xin lỗi, anh xin lỗi Tiểu Dật”

Tiêu Dật ngược mắt nhìn Trình Kiệt, cậu biết hắn sẽ chẳng bao giờ chịu chú ý tới sự an toàn, cậu biết hắn rất dễ kích động, cậu không biết mình phải làm sao mới có thể làm cho Trình Kiệt bình tĩnh lại nữa:

“Trình Kiệt anh đừng bao giờ như ngày hôm nay nữa, anh đừng vì em mà kích động như vậy có được không? Nếu như anh xảy ra chuyện gì... em cũng không muốn sống nữa đâu”

Trình Kiệt giật mình đưa tay chặn miệng của Tiêu Dật lại, hắn nhíu mày khẽ oán trách:

“Em nói cái gì thế hả?”

Tiêu Dật cứng đùi gạt mạnh tay của Trình Kiệt ra:

“Em nói thật đây, nếu như anh còn không chịu để ý đến an toàn của bản thân thì em cũng sẽ không để ý đến an toàn của bản thân mình nữa”

Trình Kiệt nhìn Tiêu Dật hồi lâu, hắn cúi đầu xuống trao cho cậu một nụ hôn, đầu lưỡi của hắn luồn vào bên trong khoang miệng cậu tách mỏ khớp hàm kia, hai người trì hoãn dây dưa, hôn đến mức Tiêu Kỷ Mặc đứng ở trước phòng bếp ngờ ngác nhìn nãy giờ cũng không hé phát hiện ra, mãi cho đến khi Tiêu Kỷ Mặc lên tiếng gọi thì hai người mới kết thúc nụ hôn đó vội vàng buông nhau ra:

“Ba”

Tiêu Dật xấu hổ xoay người lại, bàn tay có điểm run rẩy nhanh chóng cầm lấy móng rau xanh ở trên bệ bếp chuẩn bị mang đi rửa. Trình Kiệt nhìn Tiêu Kỷ Mặc thản nhiên hỏi:

“Có chuyện gì thế Kỷ Mặc?”

Tiêu Kỷ Mặc trên tay cầm cuốn sách nhỏ vốn định khoe rằng cậu hôm nay nhận được điểm 10, Tiêu Kỷ Mặc nhớ mỗi lần mình khoe điểm 10 với Tiêu Dật thì ba mình sẽ rất vui, hôm nay bởi vì Tiêu Dật không được vui cho nên cậu mới muốn mang ra để cho Tiêu Dật tâm trạng tốt lên;

“Ba ơi, hôm nay cô giáo cho con điểm 10”

Tiêu Kỷ Mặc mang sách tới cho Tiêu Dật, bàn tay nhỏ bé kéo lấy vạt áo của cậu nói:

“Ba ơi, ba làm sao thê? Tại sao mặt lại đỏ như vậy?”

Tiêu Dật lắc lắc cái đầu:

“Không sao, ba hơi đau đầu một chút thôi”

Tiêu Kỷ Mặc nắm lấy hai cổ tay của Tiêu Dật kéo kéo ý nói cậu ngã xuống đối diện mình, Tiêu Dật hiểu ý ngã xổm xuống, Tiêu Kỷ Mặc nhanh chóng đưa trán của mình chạm vào trán của Tiêu Dật giống như là kiểm tra:

“Trán của ba đúng là hơi nóng một chút, hay là ba vào phòng nằm nghỉ ngơi đi”.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân
dtv-ebook.com

Chương 150: Tiễn Của Anh Đưa Em Giữ

Tối hôm ấy Tiêu Dật dỗ Tiêu Kỷ Mặc đi ngủ xong liền ngủ quên lúc nào không biết, mãi cho đến nửa đêm cậu liền mơ một giấc mơ, trong giấc mơ xuất hiện Thẩm Đào, hắn ta cầm một sợi dây thừng buộc chặt lấy cổ chân cậu, một mực kéo cậu tách khỏi Trình Kiệt, cậu có gào thét gọi Trình Kiệt lớn như thế nào Trình Kiệt cũng không thể nghe thấy hay nhìn thấy được bởi vì bên cạnh hắn có Lâm Chí Huy ẩn, cậu ta một tay che đi đôi mắt của hắn, một tay che đến bên tai, đôi môi cậu ta áp lên tai còn lại của Trình Kiệt. Tiêu Dật choáng tỉnh, cả người cậu ướt đẫm, cậu nhìn sang bên cạnh phát hiện ra Tiêu Kỷ Mặc đang an ổn ngủ, cậu lật chăn bước xuống giường nhanh chóng bước lên tầng tìm lấy phòng của Trình Kiệt.

Trình Kiệt đang ngủ, có lẽ hiện tại đã muộn rồi cho nên hắn đã ngủ say, cậu ngồi xuống bên cạnh hắn, đệm hơi lún xuống một chút người kế bên cũng không hề hay biết gì. Tiêu Dật tiến vào trong chăn gối đầu lên lồng ngực của Trình Kiệt, bàn tay vòng qua ôm lấy hắn. Có thể Trình Kiệt cảm nhận được hơi ấm cùng sức nặng cho nên chậm rãi mở mắt, bàn tay theo phản xạ ôm lại vật nhỏ mềm mại kia, giọng nói của hắn vẫn còn tia mơ màng khe khẽ gọi tên cậu:

“Tiểu Dật...”

Tiêu Dật chỉ ưm một tiếng, đầu nhỏ vẫn gói ở trên lồng ngực Trình Kiệt bình ổn hít thở. Trình Kiệt xoay người sang bên cạnh để cho Tiêu Dật gói lên cánh tay mình, tư thế này hắn liền có thể bao bọc được người bên cạnh kia, Trình Kiệt phát hiện ra lưng áo của Tiêu Dật hơi ẩm ướt, hắn xoa xoa một hồi như để xác nhận rõ mới nhíu mày hỏi:

“Tiểu Dật, em sao thế?”

Tiêu Dật không kể cho Trình Kiệt chuyện giấc mơ của mình, càng không nói cho hắn ngày hôm nay cậu đã nhìn thấy Thẩm Đào, cậu rất sợ hãi Thẩm Đào sẽ làm hại Trình Kiệt, sẽ lại tìm cách phá hoại hai người bạn cậu nữa:

“Không sao, em chỉ hơi nóng một chút thôi”

Trình Kiệt hơi buông Tiêu Dật ra để cho cậu mát mẻ:

“Em nóng hả?”

Tiêu Dật thấy Trình Kiệt đột nhiên nói lỏng mồm thì vội vã ôm chặt lấy hắn hơn:

“Trình Kiệt, chuyện mảnh đất anh lúc trước nói đã giúp em tìm được rã, ngày mai có thời gian rảnh hay không? Anh đưa em đi xem nhé!”

Trình Kiệt cảm thấy Tiêu Dật rất kỳ quái, nhưng mà hắn cũng không hỏi cái gì thêm nữa bởi vì hắn biết nếu như cậu không muốn nói thì có làm cách gì đi chăng nữa cậu cũng không nói:

“Là tiệm cà phê ngay đối diện công ty, ngày mai em thích lúc nào xem cũng được cả”

Tiêu Dật có một chút bất ngờ:

“Là tiệm đó sao?”

Trình Kiệt vuốt vuốt mái tóc mềm mại của Tiêu Dật:

“Sao vậy em không thích hả?”

Tiêu Dật im lặng, lấy cá tính của Trình Kiệt nhất định là sẽ tìm cho cậu nơi càng gần hắn càng tốt. dù sao thì nơi đó cũng là ở mặt đường lớn có nhiều người qua lại, huống hồ cậu cũng muốn ở gần Trình Kiệt một chút, một phần là muốn chăm sóc hắn, một phần cũng là muốn xem xem hắn cùng người khác có cái gì không đúng hay không:

“Em thích, ở chỗ đó rất gần anh”

Trình Kiệt khẽ mỉm cười:

“Ngày mai anh sẽ liên hệ với nhà thiết kế nội thất, em muốn chỉnh sửa như thế nào liền cùng người đó bàn bạc”

Tiêu Dật có một khoản tiền tiết kiệm, tuy nói nhiều không nhiều nhưng mà cũng không ít, tiền này muốn mở tiệm cà phê của chính mình cho nên sẽ dùng tiền của mình:

“Nơi đó giá cả thế nào?”

Trình Kiệt không tức giận, hắn khe khẽ đáp thế này:

“Sau này tiền của anh sẽ đưa em giữ nhé”

Tiêu Dật lắc đầu:

“Không cần đâu, em...”

Tiêu Dật còn chưa kịp nói hết câu thì Trình Kiệt đã nhanh chóng cắt ngang lời của cậu:

“Không phải bình thường vẫn là do vợ thay chồng quản tiền hay sao?”

Thật ra thì ý của Trình Kiệt đã quyết rää Tiêu Dật cũng chẳng thể làm thế nào khác được, hắn cho dù có chiều chuộng nghe lời cậu bao nhiêu thì cậu cũng không có khả năng làm lay chuyển quyết định của hắn nếu như đã muốn làm rää.

Buổi sáng ngày hôm sau Tiêu Dật cùng Trình Kiệt đưa Tiêu Kỷ Mặc đến nhà trẻ, sau đó Tiêu Dật đến Trình thị ngã một lúc đợi đến giờ người thiết kế nội thất mà Trình Kiệt đã hẹn ngày hôm qua. Lúc Tiêu Dật ngã ở ghế sofa chợt nghĩ tới Thẩm Đào, cậu nhớ rõ lần ấy Thẩm Đào nói Trình Kiệt đã hại chết mẹ của hắn ta, nhưng mà cậu đương nhiên là không tin có điều cậu vẫn giả bộ lơ đãng thăm dò Trình Kiệt một chút:

“Trình Kiệt, người tên Thẩm Đào đó... anh và anh ta trước đây xảy ra chuyện gì sao?”

Trình Kiệt đang xem văn kiện ở trên bàn, khi hắn nghe thấy cậu đột nhiên nhắc đến Thẩm Đào liền nhíu mày dừng lại động tác ngẩng đầu lên nhìn Tiêu Dật:

“Tại sao tự nhiên lại nhắc đến hắn ta?”

Tiêu Dật mắt vẫn nhìn tới trên màn hình điện thoại, ngón tay thon dài thỉnh thoảng sẽ khẽ di chuyển giống như là cậu đang xem thứ gì đó ở trên điện thoại rất nhập tâm vậy:

“Chỉ là tự nhiên nhớ đến chuyện lúc trước, anh nói là anh không thích Thẩm Đào”

Trình Kiệt im lặng trầm mặc, hắn nhìn cậu lâu thật lâu vẫn không lên tiếng, Tiêu Dật có lẽ cảm nhận được ánh mắt kia của hắn vì thế rất nhanh ngẩng đầu lên, cậu nở nụ cười dịu dàng khe khẽ nói:

“Anh không muốn nói cũng được, đến giờ gặp nhà thiết kế nội thất rã em đi đây”

Trình Kiệt thở dài một hơi khàn giọng đáp:

“Tiểu Dật không phải là anh muốn giấu giếm em cái gì, chỉ là chuyện này một hai câu nói ra không thể nào cho em hiểu hết được, em nếu như sau này có gặp Thẩm Đào thì hãy tránh xa cậu ta một chút, cậu ta không phải là người tốt đâu”

Tiêu Dật đứng dậy mang điện thoại bỏ vào túi quần rồi gật đầu khẽ ừ một tiếng, kế đó cậu liền đi về phía bàn làm việc của hắn, đi tới phía sau ôm cổ hắn rã hôn vào má hắn:

“Em đi đây, xong việc sẽ quay lại với anh”

Trình Kiệt có một chút luyến tiếc nắm lấy cổ tay của Tiêu Dật hôn xuống, dây đưa một chút mới miến cương để cậu rời đi.

Người thiết kế nội thất mà Trình Kiệt mời đến tên là Joshua, là một nhà thiết kế có tiếng trong giới. Joshua năm nay 27 tuổi là người Anh quốc, lúc Tiêu Dật tới quán cà phê mà Trình Kiệt nói đã mua cho cậu liền nhìn thấy một người đàn ông tóc vàng đang đi lại ở trong đó giống như là xem xét đánh giá rất tỉ mỉ, Tiêu Dật không khó để đoán ra được người đàn ông tóc vàng kia là người mà mình hen:

“Xin hỏi có phải anh là Joshua hay không?”

Người đàn ông tóc vàng kia quay lại, anh ta còn chưa kịp lên tiếng nói lời nào cả thì nữ trợ lý đi ở bên cạnh anh ta đã bất ngờ nâng giọng:

“Tiêu Dật là anh hả?”

Tiêu Dật theo tiếng nói nhìn về phía trước phát hiện ra người nọ chính là Thẩm Tiểu Thúy, cậu trước hết là ngẩn người ra vì bất ngờ một lúc, không nghĩ tới là mình lại nhanh như vậy gặp lại cô ấy. Sau đó Tiêu Dật nghĩ gặp lại Thẩm Tiểu Thúy nhanh một chút cũng tốt bởi vì cậu cũng muốn hỏi cô ấy chuyện của Thẩm Đào và giải quyết chuyện ly hôn của hai người.

Joshua quay lại phía sau nhìn Thẩm Tiểu Thúy rồi lại nhìn Tiêu Dật, đôi lông mày hơi nhếch lên tỏ vẻ bất ngờ:

“Cô quen cậu ấy sao?”

Thẩm Tiểu Thúy bước lên một bước gật đầu:

“Đúng vậy Joshua, anh ấy chính là người chồng mà tôi hay nhắc tới”

Joshua nhìn Tiêu Dật đánh giá một chút mới gật đầu mỉm cười, Tiêu Dật có một chút mất tự nhiên, không phải là do đột nhiên bị người khác nhìn mà là do bị người khác giới thiệu mình rằng là chồng, thật ra thì Thẩm

Tiểu Thúy nói cũng không sai cậu hiện tại vẫn là chàng của cô ấy, tuy rằng tình cảm của hai người có điểm khác so với cặp vợ chồng bình thường.

“Chúng ta nên ngã xuống thôi” Tiêu Dật không nói tiếp vấn đề kia mà nhanh chóng tìm sang chuyện khác.

Thẩm Tiểu Thúy là trợ lý của Joshua, ngày hôm qua mới trở về Bắc Kinh công tác vốn định công việc xong xuôi sẽ quay lại Thiên Tân gặp Tiêu Dật cùng Tiêu Kỷ Mặc một chút, không nghĩ tới lại gặp cậu ở chỗ này.

“Tiêu Dật anh định mở tiệm cà phê ở Bắc Kinh à?”

Tiêu Dật gật đầu, Thẩm Tiểu Thúy vốn định hỏi thêm một vài câu hỏi nữa nhưng ngại Joshua vẫn ở đây cho nên cô không thể mang chuyện riêng nói ở trong giờ làm việc được. Joshua lúc này mới lên tiếng:

“Tôi vừa mới xem qua chỗ này một chút, cậu nghĩ muốn phong cách cổ điển hay hiện đại?”

Tiêu Dật đối với vấn đề này đã suy nghĩ rất kỹ lưỡng rã, cậu muốn quán cà phê của mình mang phong cách hiện đại một chút:

“Tôi nghĩ muốn hiện đại”

Thẩm Tiểu Thúy ngã ở bên cạnh Joshua ghi chép lại, Joshua gật gật đầu đáp:

“Đối tượng khách hàng mà cậu muốn hướng tới là gì?”

Tiêu Dật đột nhiên chuyển hướng nhìn tới phía tòa nhà cao ốc 49 tầng kia rã khẽ mỉm cười:

“Người văn phòng là chủ yếu bởi vì đối diện có một công ty”

Joshua khẽ mỉm cười:

“Tôi vừa rã cũng đã để ý thấy có một công ty, khách hàng đến tiệm cà phê này hẳn là nên hướng tới dân văn phòng ở đó, như vậy tôi nghĩ nên

hướng theo phong cách tối giản một chút, các vật liệu chủ đạo sẽ là kim loại, thép, thủy tinh, cậu thấy thế nào?”

Tiêu Dật nghiêm túc nghĩ thật kỹ càng rầm rangling ý:

“Được, tôi muốn có nhì àu cây xanh một chút, ở phía đằng kia đặt một tủ kính để bánh ngọt”

Thẩm Tiểu Thúy lại miệt mài ghi chép. Joshua hướng Tiêu Dật hỏi:

“Vậy màu sơn cậu có đặc biệt thích màu sắc nào hay không?”

Tiêu Dật im lặng ngẫm nghĩ:

“Vậy anh thấy nên là màu nào thì hợp nhất?”

Joshua rất nhanh đáp:

“Màu trắng chủ đạo sẽ tạo cảm giác sạch sẽ cùng sang trọng, cậu thấy sao?”

Tiêu Dật lại gật gật đầu, cậu nghĩ màu trắng có lẽ là phù hợp nhất, Joshua tiếp tục đưa ra một vài gợi ý:

“Bàn ghế theo tôi thấy nên chọn hình dạng vuông vắn thay vì hình tròn, chất liệu sẽ là bàn gỗ cùng ghế đệm, sàn nhà theo tôi thấy nên chọn gỗ thay vì gạch đá hay gạch men, cậu thấy có được không?”

Joshua vừa nói vừa phác thảo hình dáng của quán cà phê ra một tờ giấy sau đó đưa cho Tiêu Dật xem thử:

“Nếu như cậu ưng ý với cái này, hai ngày sau tôi sẽ về đưa cho cậu xem bản thảo hoàn chỉnh”

Tiêu Dật thông qua bản nháp mơ hồ có thể nhìn ra được thiết kế của tiệm, cậu thấy cũng rất vừa ý thế cho nên liền gật đầu đồng ý. Sau khi Tiêu Dật đã thỏa thuận xong xuôi với Joshua rầm, Thẩm Tiểu Thúy liền nói

với Joshua cho cô ở lại nói chuyện với Tiêu Dật một chút chính vì vậy lúc này hai người mới đang ngã đối diện nhau trò chuyện.

“Tiêu Dật, anh là có ý định chuyển lên đây sống sao?” Thẩm Tiểu Thúy cũng có điểm bất ngờ nên hiển nhiên sẽ hỏi vấn đề này trước tiên

Tiêu Dật khẽ mỉm cười, cậu không nói với Thẩm Tiểu Thúy biết chuyện cậu và Trình Kiệt có tình cảm, lúc trước cậu chỉ nói với cô ấy rằng cậu thích đàn ông mà không nói đối tượng của mình cho cô ấy biết:

“Đúng thế Tiểu Thúy, Kỷ Mặc cũng đang ở trên này, tôi đã tìm cho nó một trường mẫu giáo ở gần nhà”

Nhắc đến Tiêu Kỷ Mặc, Thẩm Tiểu Thúy cũng không biết nên phải làm sao để đối diện với đứa nhỏ này, nó cho dù là con do cô sinh ra nhưng cô lại không muốn nhìn thấy nó, vì thế mới có chuyện Tiêu Kỷ Mặc vừa tròn một năm cô đã rời đi rã:

“Vậy hả”

Tiêu Dật biết chuyện của Thẩm Tiểu Thúy, cũng biết luôn được lý do Thẩm Tiểu Thúy vì sao lại lạnh nhạt với Tiêu Kỷ Mặc, cậu khẽ thở dài một hơi:

“Tiểu Thúy, nếu như Kỷ Mặc thấy cô nó nhất định sẽ rất vui”

Thẩm Tiểu Thúy cười nhạt:

“Đứa nhỏ đó cũng không biết còn nhớ mặt tôi hay không nữa, được rã nếu như tôi có thời gian rảnh rồi đến lúc đó phiền anh đưa nó đến gặp tôi một chút có được không?”

Tiêu Dật biết đây chỉ là câu nói cho có lệ của Thẩm Tiểu Thúy mà thôi, dù sao thì cô ấy không muốn gặp con trai của mình thì cậu cũng không thể bắt ép được:

“Tiểu Thúy, tôi có chuyện muốn nhờ cô... chuyện là chúng ta tìm một thời gian thích hợp tiến hành thủ tục ly hôn đi”

Thẩm Tiểu Thúy tuy rằng không có tình cảm gì với Tiêu Dật cả nhưng mà Tiêu Dật đột nhiên đề cập đến vấn đề này khiến cho cô cũng phải bất ngờ một chút:

“Hả? Ly hôn sao?”

Tiêu Dật gật đầu:

“Đúng thế, tôi nghĩ cũng không muốn là trễ nải cô, chỉ bằng chúng ta tiến hành thủ tục ly hôn sớm một chút đi, về phán gia đình hai bên hay là người ngoài cứ nói là do tôi phụ bạc cô là được rồi”

Thẩm Tiểu Thúy ngây người ra một lúc, cô hiện tại đã gần ba mươi tuổi rồi, cô cùng một người đàn ông đã duy trì hôn nhân được 5 năm nhưng mà đó chẳng qua chỉ là một cuộc trao đổi, cũng chẳng biết tại vì sao lần đó cô lại gật đầu đồng ý kết hôn nữa, bây giờ Tiêu Dật nói đến chuyện ly hôn cô mới giật mình nhận ra rằng cô đã kết hôn rồi.

“Tiểu Thúy, sao thê?” Tiêu Dật thấy Thẩm Tiểu Thúy im lặng ngắn người liền lên tiếng hỏi

Thẩm Tiểu Thúy từ trong suy nghĩ của mình bừng tỉnh, cô hướng Tiêu Dật khẽ gật đầu:

“Được, như vậy đợi cuối tuần sau có được hay không? Giấy kết hôn của chúng ta tôi lại không mang vê nước”

Tiêu Dật không quá vội, tuần sau tiến hành cũng vẫn được, chỉ là cậu muốn càng sớm càng tốt bởi vì cậu không muốn cho Trình Kiệt phát hiện ra được cậu vẫn chưa ly hôn:

“Được, khi nào được cô liên lạc lại với tôi... Tiểu Thúy, cảm ơn cô nhé!”

Thẩm Tiểu Thúy lắc đài mỉm cười:

“Tiếng cảm ơn này vẫn là nên do tôi hướng anh nói”

Thẩm Tiểu Thúy ngồi vào trong taxi rời đi Tiêu Dật mới chợt nhớ ra rằng mình vẫn chưa hỏi cô ấy một vấn đề quan trọng khác đó chính là chuyện của Thẩm Đào, mỗi lần nhớ tới Thẩm Đào ánh mắt của Tiêu Dật lại lạnh lẽo đi, mỗi lần nhớ tới hắn ta trái tim cậu sẽ tự động mà run rẩy vì những lời nói mà hắn bắt cậu nói với Trình Kiệt. Lúc này bỗng có một bàn tay từ phía sau đặt mạnh lên vai cậu, Tiêu Dật giật mình bừng tỉnh quay trở lại phía sau nhìn xem là ai thì phát hiện ra được người đó là Lâm Chí Huy.

Lâm Chí Huy vẫn ánh mắt mang theo ý cười nồng đậm, từ khoe miệng chầm chậm phun ra rõ ràng từng chữ thế này:

“Thì ra anh vẫn chưa ly hôn”

Tiêu Dật cũng phải giật mình một chút trước ý cười trong ánh mắt kia của Lâm Chí Huy, nhưng rất nhanh sau đó cậu liền lấy bình tĩnh lạnh lùng đáp lại lời nói kia của cậu ta:

“Chuyện này không liên quan đến cậu”

Lâm Chí Huy vẫn đưa điện thoại tới trước mặt khe khẽ đung đưa:

“Nói không liên quan cũng không đúng lắm, nếu như Trình Kiệt biết được chuyện này, anh ấy nhất định sẽ lại nghĩ anh chẳng qua chỉ là đang lừa dối anh ấy thôi”

Tiêu Dật trong lòng hốt hoảng nhưng ngoài mặt vẫn tỏ ra không hề có vấn đề gì cả:

“Anh ấy vốn dĩ biết chuyện này rồi”

Lâm Chí Huy đã quan sát rất kỹ sắc mặt của Tiêu Dật, cậu ta phát hiện ra được Tiêu Dật đang bất an gấp gáp vì thế càng chắc chắn hơn việc

Tiêu Dật đang giấu giếm Trình Kiệt chuyện này. Lâm Chí Huy vẫn thu điện thoại lại làm một vài thao tác, Tiêu Dật theo phản xạ muốn đưa tay giật lấy điện thoại của Lâm Chí Huy vẫn nhưng lại bị Lâm Chí Huy vẫn né tránh kịp thời:

“Ha ha, anh gấp gáp cái gì. không phải nói anh ấy vốn dĩ đã biết chuyện này rõ hay sao”

Tiêu Dật nhíu mày:

“Lâm Chí Huy vẫn cho dù cậu có nói chuyện này cho Trình Kiệt biết đi chăng nữa thì anh ấy cũng sẽ không thích cậu”

Lâm Chí Huy vẫn bật cười ha ha:

“Nhưng mà anh ấy cũng nhất định sẽ chán ghét anh, anh ấy không bao giờ thích bị lừa dối, huống chi lúc trước anh và anh ấy vốn dĩ có một đoạn quá khứ phức tạp rõ ràng, anh ấy nhất định sẽ không tin tưởng anh nữa”

Tiêu Dật lo lắng, lời nói của Lâm Chí Huy vẫn nói cũng rất đúng, Trình Kiệt là một người rất hay bị kích động, hắn không thể nào tự mình kiềm chế được, nếu như bây giờ Lâm Chí Huy vẫn nói cho Trình Kiệt biết chuyện hắn có hay không sẽ lại ghét bỏ cậu. Lâm Chí Huy vẫn cứng rắn phát đi đoạn video vừa mới rõ ràng mình ghi lại được kể đó ngẩng đầu nói cho Tiêu Dật biết:

“Đoạn video này không quá dài nhưng vẫn cần một khoảng thời gian để chuyển đi, anh vẫn còn có thời gian đó”

Tiêu Dật hốt hoảng cậu nhanh chóng xoay người băng qua đường, một mạch chạy tới phía thang máy, thang máy tổng giám đốc từ tầng 49 chậm chạp đi xuống, Tiêu Dật gấp đến độ mãi mới có thể rút điện thoại của mình từ trong túi quần ra nhưng đáng tiếc điện thoại của cậu vừa thực hiện cuộc gọi đi liền sập nguồn vì hết pin. Tiêu Dật bước vào trong thang máy, tâm trạng kích động căng như dây đàn chỉ cần một va chạm nhỏ nào đó liền sẽ đứt đoạn, hai bàn tay để song song bên bắp đùi vì sốt ruột mà nắm chặt lại với nhau, khi thang máy mở ra ở tầng 49 Tiêu Dật liền nhanh như chớp

chạy thẳng đến văn phòng của Trình Kiệt mở tung cánh cửa kia ra, mắt thấy hắn đang cầm điện thoại trên tay thì hoảng sợ gọi tên hắn thật lớn:

“Trình Kiệt”

Trình Kiệt ngẩng đầu, ánh mắt của hắn rất kỳ lạ nháy mắt có một tia kỳ quái vụt lướt qua, kế đó hắn liền nhíu mày khàn giọng:

“Tiểu Dật anh cũng đang định đi tìm em”.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân
dtv-ebook.com

Chương 151: Nói Ra Mọi Chuyện

Tiêu Dật đứng im ở một chỗ, ngay cả cánh cửa phía sau cũng vẫn chưa đóng lại, giọng nói của cậu hạ xuống nỉ non gọi tên của Trình Kiệt:

“Trình Kiệt... anh tìm em?”

Trình Kiệt đặt điện thoại di động xuống dưới bàn, màn hình vẫn còn phát sáng, hắn chậm rãi bước về phía Tiêu Dật nhíu mày nhìn chằm chằm cậu: “Em bị làm sao thế?” giây tiếp theo hắn liền đưa tay phải của mình lên hướng trán Tiêu Dật chạm tới: “Tại sao đột nhiên gấp gáp như thế?”

Tiêu Dật ngây người, ánh mắt nhìn thẳng vào đôi mắt của Trình Kiệt, sau khi xác nhận trong đôi mắt kia của hắn không có gì khác lạ cậu liền khẽ thở nhẹ một hơi, lúc này trong phòng liền có tiếng chuông điện thoại ngắn truyền tới, đó giống như là tiếng nhạc chuông tin nhắn vậy, Tiêu Dật hiện tại đối với tiếng chuông điện thoại của Trình Kiệt rất nhạy cảm, cậu nhanh chóng vươn tay ôm lấy eo của Trình Kiệt, đầm nhở áp lên lồng ngực hắn nói:

“Anh tìm em làm gì?”

Trình Kiệt đưa tay về phía sau vuốt lấy lưng của Tiêu Dật:

“Đến giờ ăn trưa rồi, là muốn đưa em đi ăn nhưng mà em làm sao thế, không khỏe hả?”

Tiêu Dật không dám nhìn thẳng vào ánh mắt của Trình Kiệt, cậu vùi đầu vào trong lồng ngực của hắn, tìm tư thế thoải mái nhất lại có thể né tránh được ánh mắt của ai kia:

“Không phải, bởi vì em vui quá... cảm ơn anh nha Trình Kiệt vì tiêm cà phê kia”

Trình Kiệt rơi vào trầm mặc, Tiêu Dật cũng không biết hắn tại sao lại im lặng, lúc cậu còn đang hoang mang với một mớ hỗn độn trong lòng thì Trình Kiệt liền lên tiếng:

“Tiêu Dật sau này không cần nói hai từ kia nữa”

Tiêu Dật thở nhẹ một hơi, hóa ra là Trình Kiệt nghĩ đến chuyện này, nghĩ cũng đúng nếu như hắn biết chuyện cậu đang giấu giếm hắn thì hắn khẳng định sẽ không thể nào bình tĩnh như vậy. Tiêu Dật bắt đầu do dự, cậu không biết có nên nói chuyện cậu chưa ly hôn cho Trình Kiệt biết hay không, nhưng mà suy cho cùng thì chuyện này đến cuối tuần sau hắn là sẽ xong xuôi rồi cho nên không cần phải nói cho hắn biết. Tiêu Dật kiêng chân hôn vào môi của Trình Kiệt, bàn tay tự động vòng lấy eo hắn siết chặt khe khẽ nói:

“Trình Kiệt, em vừa mới rã gặp Lâm Chí Huy ở phía dưới, cậu ấy nói anh không yêu em”

Trình Kiệt đưa tay bao lấy hai bên má của Tiêu Dật nghiêm giọng đáp:

“Lời của cậu ta nói em không cần để tâm, anh yêu em chuyện này là thật”

Tiêu Dật mỉm cười gật đầu ưm một tiếng:

“Cho nên sau này những lời cậu ta nói anh cũng đừng nghe, em không muốn anh cùng cậu ta nói chuyện, anh đổi số điện thoại cũ đi có được không?”

Trình Kiệt nhìn chằm chằm Tiêu Dật, ánh mắt kia như muốn xoáy sâu vào trong nội tâm của cậu vậy khiến cho Tiêu Dật trong bất giác cũng phải chột dạ, cậu muốn che giấu sự chột dạ này của mình bằng một nụ hôn vì vậy liền nghiêng đầu ngậm lấy đôi môi của Trình Kiệt hôn một lúc mới buông ra nỉ non hỏi hắn:

“Không được sao?”

Trình Kiệt khàn giọng đáp ứng:

“Được”

Tiêu Dật cảm thấy có một chút áy náy với Trình Kiệt vì cậu đang nói dối hắn, nhưng mà cậu nghĩ lời nói dối này của cậu cũng không có gì là nghiêm trọng cả, cho dù cậu có che giấu hắn bao nhiêu chuyện thì chuyện cậu yêu hắn vẫn là sự thật mà thôi:

“Trình Kiệt, em cũng yêu anh”

Khi Tiêu Dật và Trình Kiệt đi xuống dưới sảnh của công ty thì bắt gặp Lâm Chí Huy vẫn đang ở bên ngoài có vẻ như đợi hai người, Tiêu Dật vừa nhìn thấy Lâm Chí Huy vẫn li vẫn giật mình hốt hoảng muốn tìm cách kéo Trình Kiệt đi sang phía khác nhưng có lẽ Trình Kiệt cũng đã nhìn thấy Lâm Chí Huy vẫn rã, Lâm Chí Huy vẫn bước tới trước mặt của Trình Kiệt, ánh mắt trước là đảo qua gương mặt lo lắng của Tiêu Dật một chút rã mới hỏi hắn:

“Trình Kiệt, anh đã xem thứ mà em gửi cho anh chưa?”

Trình Kiệt đối với người khác đều duy trì dáng vẻ lãnh đạm chỉ đối với duy nhất một mình Tiêu Dật là ôn nhu sủng nịch mà thôi:

“Cậu gửi cho tôi cái gì? Nếu như là chuyện công việc cứ trực tiếp trao đổi với người giám sát là được”

Lâm Chí Huy vẫn mím môi, ánh mắt âm trầm xuống rất nhanh:

“Anh chưa xem cũng được, em bây giờ nói cho anh biết”

Tiêu Dật kéo lấy cổ tay của Trình Kiệt nhanh chóng nói:

“Trình Kiệt mình đi ăn thôi, em đợi rã”

Không đợi Tiêu Dật thực hiện được mục đích của mình, Lâm Chí Huy vẫn đã đứng ra ở phía trước chặn Trình Kiệt lại:

“Trình Kiệt em nói cho anh biết bí mật của anh ta, anh ta thực chất vẫn còn chưa ly hôn đâu, anh ta buổi sáng nay còn cùng vợ cũ gặp mặt”

Tiêu Dật không biết nên nói cái gì nữa cả, Lâm Chí Huy vẫn nói cậu ta có đoạn ghi hình vừa mới rã, nếu như cậu nói cậu ta nói dối chẳng khác nào cậu đang chứng minh cho Trình Kiệt thấy cậu đang lừa dối hắn, sau đó hắn sẽ lại nghi ngờ cậu, hiểu lầm cậu, cậu và hắn mới chỉ quay lại với nhau một khoảng thời gian rất ngắn mà thôi, cậu không muốn nhanh như vậy chấm dứt hoặc nói đúng ra là cậu không hề muốn chấm dứt cuộc tình này.

Không gian tiếp theo rơi vào trầm mặc, dù cho xe cộ ở dưới lòng đường lớn vẫn không ngừng phát ra tiếng còi inh ỏi cũng không làm cho không khí ở nơi có ba người này xáo trộn. Lâm Chí Huy vẫn đưa tay nắm lấy bàn tay còn lại của Trình Kiệt thấp giọng:

“Trình Kiệt, anh ta vẫn luôn lừa dối anh, anh ta có rất nhiều bí mật không nói cho anh biết, anh ta không yêu anh đâu”

Mắt thấy Lâm Chí Huy nắm lấy bàn tay của Trình Kiệt, Tiêu Dật nhịn không được nhanh chóng dùng hết sức lực gạt tay của Lâm Chí Huy ra, có điều cả một quá trình đó Tiêu Dật đều duy trì trầm mặc, ngay cả ánh mắt cũng luôn luôn né tránh Trình Kiệt.

Chẳng có ai có thể biết được trong khoảng thời gian kia trái tim của Tiêu Dật giống như bị bóp nghẹt bao nhiêu lần, cũng chẳng có ai hiểu được cậu có biết bao cǎng thẳng sợ hãi. Tiêu Dật rất sợ Trình Kiệt ở ngay chỗ này chất vấn cậu, cũng sợ hắn sẽ gạt tay cậu qua một bên nhưng đến cuối cùng Trình Kiệt lại im lặng cứ như vậy chậm rãi dắt tay cậu rời khỏi chỗ này đi tới bãi đỗ xe mặc kệ sau lưng hắn còn có tiếng gọi không ngừng của Lâm Chí Huy.

Trình Kiệt đi được vài bước thì lên tiếng hỏi Tiêu Dật:

“Tiêu Dật, em muốn ăn gì? Anh thấy hay là đi xa một chút, ở cuối phố có một nhà hàng mới khai trương nghe nói rất được”

Tiêu Dật bất ngờ, cậu không nghĩ tới là trong hoàn cảnh này Trình Kiệt lại thản nhiên hỏi một câu không liên quan như thế càng khiến cho trong lòng Tiêu Dật tràn lên một cỗ hổn loạn:

“Được”

Khi hai người ngồi vào trong xe riks, Tiêu Dật cuối cùng nhịn không được nữa hai tay nắm chặt đẽ ở trên bắp đùi, cậu nuốt một ngụm nước miếng lên tiếng hỏi Trình Kiệt:

“Trình Kiệt, anh có tin lời của Lâm Chí Huy à không?”

Trình Kiệt thật sự đã xem được đoạn ghi hình kia, hắn lúc ấy đã mở ra xem được một nửa thì Tiêu Dật đột ngột xông vào văn phòng hắn, lúc hắn xem đến đoạn Tiêu Dật đênhedly hôn hắn lúc đó mới phát hiện hóa ra là Tiêu Dật trước giờ luôn nói dối hắn, cậu nói cậu đã ly hôn rồi nhưng mà thực chất không phải, Trình Kiệt đương nhiên là tức giận, đương nhiên là rất khó kìm néo nhưng hắn lại sợ một khi mình bùng phát sẽ làm cho Tiêu Dật hoảng sợ mà rời khỏi hắn một lần nữa, hắn không muốn lại đánh mất cậu cho nên hắn liền vờ như không biết chờ đợi cậu nói ra chuyện kia, cho dù cậu có nói ra hay là không nói ra đi chăng nữa thì đối với hắn cũng không có gì quá mức khác biệt, bởi vì điều hắn muốn chỉ là cậu ở bên cạnh hắn mà thôi:

“Tiêu Dật, em không phải vừa nói rằng những lời Lâm Chí Huy à nói anh không cần nghe hay sao? Anh đương nhiên là sẽ không nghe lời cậu ta nói riks”

Tiêu Dật sống mũi cay xè, hốc mắt nóng lên, đôi mắt lớn xinh đẹp bắt đầu mờ ảo vì ngập nước, cậu quay sang nhìn Trình Kiệt thấy hắn vẫn giữ nét ôn nhu yêu thương trên gương mặt, nước mắt nãy giờ luôn kìm néo cuối cùng cũng rơi xuống, cậu bây giờ mới chân chính hiểu được cái gì là hổn loạn, quả thật hổn loạn với sự tin tưởng này của Trình Kiệt:

“Trình Kiệt, em chưa ly hôn, ngày hôm nay đúng là em có tình cờ gặp cô ấy... xin lỗi vì đã không nói chuyện này cho anh biết, lại phải để một người khác nói cho anh biết chuyện này... em xin lỗi Trình Kiệt”

Trình Kiệt hơi run sợ một chút, hắn im lặng chờ đợi, chờ đợi Tiêu Dật nói cái gì đó tiếp vào về sau, sự im lặng này của hắn lại làm cho Tiêu Dật lầm tưởng rằng Trình Kiệt đang tức giận:

“Trình Kiệt nhưng mà em đã nói với cô ấy rõ, cuối tuần sau chúng em sẽ tiến hành thủ tục ly hôn, sau này hai người bọn em sẽ không có gì ràng buộc cả”

Tiêu Dật đưa tay nắm lấy bàn tay của Trình Kiệt, cậu muốn hắn cũng sẽ nắm lấy tay của cậu, hoặc là ít nhất làm một hành động nhỏ nào cho cậu thấy hắn đang quan tâm cậu nhưng mà Trình Kiệt cả một quá trình không đẩy cậu ra cũng không ôm lấy cậu, hắn chỉ im lặng ngồi như vậy mà thôi:

“Trình Kiệt, lời nói năm đó em nói với anh là do Thẩm Đào mang chuyện sẽ nói cho ba mẹ em biết về mối quan hệ của chúng ta để uy hiếp em, em lúc ấy quả thật rất sợ hãi ba mẹ sẽ không chịu đựng được, Trình Kiệt xin lỗi anh vì lúc đó em lại không nghĩ đến cảm nhận của anh”

Trình Kiệt giật mình, hắn không nghĩ tới chuyện này lại còn liên quan đến Thẩm Đào nữa:

“Em nói cái gì?”

Tiêu Dật bật khóc nức nở, cậu sẽ không giấu giếm hắn cái gì nữa, hắn muốn biết cái gì cậu đều sẽ nói cho hắn nghe:

“Trình Kiệt em thật sự yêu anh, những năm rời xa đó cũng vẫn luôn nhớ đến anh, tên Kỷ Mặc chính là vì nhớ đến anh mà đặt ra, Kỷ trong kỷ niệm, Mặc trong trâm mặc, em vẫn không thể nào quên được những chuyện của hai chúng ta”

Lòng Trình Kiệt mềm nhũn, hắn trước giờ vẫn luôn băn khoăn chuyện Tiêu Dật ghê tởm hắn, bây giờ hắn biết được sự thật rõ rõ hơn đau lòng hơn,

hóa ra Tiêu Dật đã luôn khốn khổ tâm như vậy suốt từ năm ấy. Trình Kiệt ôm lấy Tiêu Dật vào trong lòng, hắn ôm rất chặt, chặt đến mức nếu như bây giờ có thêm vài người nữa cũng không thể nào tách hắn ra khỏi cậu được:

“Tiểu Dật em tại sao không chịu nói sớm một chút? Nếu như lúc đó em mang chuyện Thẩm Đào uy hiếp em nói cho anh biết, anh nhất định sẽ tìm cách giải quyết, chúng ta nhất định sẽ không phải lãng phí từ năm ấy thời gian trước kia”

Tiêu Dật cuối cùng cũng nhận được cái ôm của Trình Kiệt, đối với một người luôn thiếu cảm giác an toàn chỉ ưa mặn không ưa cúng như Tiêu Dật mà nói thì cái ôm kia chính là cái ôm cho cậu cảm nhận được sự an toàn:

“Trình Kiệt còn có một chút nữa, giữa em và Tiểu Thúy hoàn toàn không có tình cảm gì cả, ba mẹ muối em nhanh nhanh kết hôn, cô ấy vốn dĩ là giáo viên lại chưa kết hôn đã mang thai cho nên hai chúng em chính là coi như giúp đỡ đối phương, Kỷ Mặc cũng không phải con ruột của em, nhưng mà anh đừng mang chuyện này nói cho Kỷ Mặc biết được không, đứa nhỏ đó thật sự rất đáng thương, sau này hai chúng ta cùng nhau nuôi nấng nó có được không Trình Kiệt?”

Lại thêm một bí mật động trời nữa, Tiêu Kỷ Mặc không phải là con ruột của Tiêu Dật, chuyện này có nghĩa là họ là nhà hàn và cô gái kia không hề ở tại một chút ràng buộc nào cả. Lúc trước Trình Kiệt vẫn luôn khó xử với Tiêu Kỷ Mặc, giữa hắn và Tiêu Kỷ Mặc luôn có một bức tường vô hình ngăn cách bởi vì hắn vẫn luôn lầm tưởng rằng cậu là con trai của Tiêu Dật, nhưng bây giờ hắn biết được rằng bức tường vô hình kia cũng dần dần biến mất, hắn đến cuối cùng trong lòng không hề còn một chút trở ngại nào nữa cả. Trình Kiệt cũng chẳng biết nên phải làm như thế nào để cho vật nhỏ trong lòng ngừng khóc, mỗi lần cậu khóc trái tim hắn liền sẽ tự động mà mặn nhũn:

“Tiểu Dật đừng khóc, em khóc lòng anh cũng đau theo”

Tiêu Dật nghe thấy lời nói kia của Trình Kiệt liền biết được hắn vẫn còn quan tâm đến mình thế cho nên cậu nhịn không được lại làm nũng

khóc lớn hơn một chút:

“Trình Kiệt, nhưng mà em thật sự yêu anh, em yêu anh rất nhiều”

Trình Kiệt đưa tay vuốt nhẹ sống lưng của Tiêu Dật luống cuống nói:

“Anh biết rõ Tiểu Dật, em đừng khóc nữa”

Nếu như Tiêu Dật biết Trình Kiệt cho dù có phát hiện ra được những điều cậu đang che giấu này sẽ không giận thì cậu nhất định sẽ sớm một chút nói ra cho hắn biết toàn bộ sự việc.

...

Xe của Trình Kiệt dừng lại trước một nhà hàng mới khai trương ở cuối phố, nhà hàng này có vẻ rất lớn, nhìn qua bên ngoài đều toát lên được vẻ sang trọng đắt đỏ, khi hai người bước vào trong nhà hàng liền rất nhanh được nhân viên chào hỏi giúp đỡ. Mặc dù nhân viên ở chỗ này rất chuyên nghiệp, cung cách phục vụ rất hợp với một nhà hàng sang trọng như thế này nhưng mà Tiêu Dật vẫn không thích kiểu quan tâm nhiệt tình như vậy cho lắm, Trình Kiệt ở bên cạnh Tiêu Dật lâu như vậy rõ ràng hiểu được thói quen của vị này nhà mình cho nên khi nam nhân viên phục vụ kia cất lời nói thứ hai hắn đã đưa tay về phía trước ý muốn ngăn lại lời nói đó, phục vụ hiểu ý dừng bước không tiếp tục đi theo hai người họ nữa.

Tiêu Dật ngồi vào bàn ăn mang thực đơn mở ra chăm chú lựa chọn món, Trình Kiệt ngồi ở bên cạnh điềm tĩnh ngắm nhìn Tiêu Dật, trong đôi mắt hẹp dài tinh anh kia chỉ chứa duy nhất một bóng hình của người phía trước. Có lẽ Tiêu Dật cảm nhận được ánh mắt nóng rực kia của Trình Kiệt liền ngẩng đầu lên nhìn hắn, gương mặt cậu ửng hồng khi bắt gặp được ánh mắt như muốn ăn sạch cậu kia:

“Trình Kiệt anh muốn ăn gì?”

Tiêu Dật chỉ hỏi cho có lệ mà thôi, mỗi lần đi ăn chuyện gọi món đều là do cậu quyết định, nhưng mà hôm nay Trình Kiệt lại nói với Tiêu Dật thế này:

“Ăn em”

Tiêu Dật ngẩn người tưởng mình nghe nhầm, có đi đâu khi bắt gặp được ánh mắt xấu xa không kiêng kị gì kia của Trình Kiệt thì cậu biết mình nghe rất chuẩn không nhầm một chút nào cả. Khi Tiêu Dật đang định nâng giọng quát hắn thì Trình Kiệt lại có điện thoại, hắn cúi đầu nhìn đến trên màn hình xem xem ai gọi sau đó liền ngẩng đầu:

“Là đối tác, anh ra ngoài nghe một chút”

Tiêu Dật có cảm giác rất hạnh phúc, chỉ một câu thông báo như thế liền làm cho cậu cảm thấy mãn nguyện, nét cười hiện lên rõ ràng ngay cả trong đáy mắt. Lúc Tiêu Dật đang cười ngược lật mở từng trang thực đơn thì phía trên đỉnh đầu cậu có một giọng nam trầm thấp:

“Nhanh như vậy đã gặp lại cậu”

Tiêu Dật ngẩng đầu, người đàn ông phía đối diện mặc một thân quần tây màu đen cùng áo sơ mi trắng, phong cách ăn mặc này cũng là đồng dạng với Trình Kiệt, nói cách khác thì đây chính là cách ăn mặc của những tinh anh trong thành phố. Áo sơ mi trắng kiểu dáng không mới mẻ chỉ là một kiểu truyền thống nhưng đối với một người không quá am hiểu hàng hiệu như Tiêu Dật mà nói thì cậu cũng nhìn ra được giá thành của nó không hề thấp. Người đàn ông này rất mỉm cười, giống như hắn đã dùng một thứ thuốc gì đó khiến cho vẻ trẻ trung của 5 năm trước vẫn duy trì không hề phai tàn theo năm tháng, đặc biệt là khéo miệng cong cong lúc nào cũng mang theo nét cười kia vĩnh viễn không hề thay đổi. Tiêu Dật thất thần, cuốn thực đơn đang cầm trên tay cũng buông lỏng rơi xuống dưới bàn, trong nhất thời cậu vẫn không biết nên mở miệng nói câu gì tiếp theo.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân
dtv-ebook.com

Chương 152: Tiếu Yếu Điểm

Hôm nay Thẩm Đào đến ăn mừng nhà hàng của em họ, vốn tưởng rằng sẽ vô cùng nhạt nhẽo chỉ đến cho có lệ mà thôi không ngờ lại gặp được Trình Kiệt và Tiêu Dật ở chỗ này. Hắn chọn một vị trí ở trong góc khuất, đôi mắt hẹp dài vẫn mang theo ý cười đó quan sát nhất cử nhất động của hai người, mắt thấy Trình Kiệt có vẻ đứng dậy đi ra ngoài nghe điện thoại hắn liền muốn đi đến hỏi thăm người quen một chút, xem bộ dáng kinh ngạc cùng hoảng sợ kia của Tiêu Dật càng khiến cho tâm tình của hắn thêm vui vẻ, giống như là hắn rất thích nhìn thấy những người xung quanh Trình Kiệt hốt hoảng hoặc có thể chỉ đơn giản là mỗi lần Tiêu Dật mở lớn hai mắt không biết hành động gì tiếp theo như vậy liền gợi lên sự hứng thú tà ác trong lòng hắn.

Thẩm Đào cầm lấy cuốn thực đơn ở trên bàn đặt lại vào tay của Tiêu Dật rồi cười nhẹ:

“Quán này là của em họ tôi mới khai trương, mấy món ăn hôm nay cậu gọi sẽ không tính tiền”

Nếu như người ngoài cuộc nhìn thấy cảnh này liền cho rằng hai người bọn họ có quan hệ rất tốt bởi vì gương mặt của Thẩm Đào trước sau không bộc lộ một chút không thoải mái nào, trái lại hắn nhìn qua lại giống như là vô cùng phẫn chấn. Tiêu Dật không muốn gấp lại Thẩm Đào, nhất là khi cậu còn đang đi cùng Trình Kiệt thế này, lấy cá tính của Trình Kiệt mà nói nếu như hắn trở vào nhìn thấy sự xuất hiện của Thẩm Đào ở đây, hắn nhất định sẽ lại gây gổ đánh nhau. Tiêu Dật tính đứng dậy rời đi, mặc kệ Thẩm Đào có đang muốn làm gì đi chăng nữa, nhưng cậu mới chỉ có ý định đứng lên thôi thì một đôi tay đã đặt trên vai cậu ấn cậu xuống:

“Tại sao lại rời đi sớm như thế? Tôi vẫn còn chưa gặp mặt bạn học cũ của tôi”

Tiêu Dật kích động gạt mạnh tay của Thẩm Đào ra khỏi người mình, ánh mắt của cậu giật dữ mờ lớn trừng trừng nhìn hắn:

“Anh muốn cái gì chứ?”

Thẩm Đào vẫn đứng ở đó mỉm cười tà tú, trong giọng nói mang theo âm hưởng uy hiếp rõ ràng:

“Ba mẹ của cậu hắn là...”

Không đợi Thẩm Đào nói hết câu thì Tiêu Dật cũng có thể nhận ra được ngụ ý trong lời nói của hắn, cậu cứng rắn chặn lại lời nói của đối phương:

“Ba mẹ của tôi chưa biết chuyện tôi và Trình Kiệt ở bên nhau, nhưng nếu như anh có ý tốt muốn nói cho ba mẹ tôi biết thì hoan nghênh, dù sao tôi cũng đang tìm một cơ hội thích hợp để nói, anh nếu như muốn nói tôi hắn cũng phải là cảm ơn anh đã thay tôi giải quyết vấn đề khó xử này”

Ánh mắt của Thẩm Đào mang theo tia hưng thú nhìn đến phía của Tiêu Dật, kế đó trong miệng hắn lại chậm rãi phun ra một câu nói thế này:

“Ý của tôi chính là chuyện cậu và vợ mình... hơn nữa còn có đứa nhỏ kia... a đứa nhỏ đó cũng thật đáng thương từ đó đến giờ vẫn không biết cha ruột của mình là ai”

Thẩm Đào muốn trả thù con gái tình địch của mẹ mình một chút, cho nên chuyện điều tra một vài thông tin cá nhân kia của Thẩm Tiểu Thúy là chuyện không tránh khỏi, nhưng càng đi điều tra hắn lại phát hiện ra càng nhiều chuyện thú vị, mà thú vị nhất chính là chuyện những người này lại móc nối với nhau như vậy càng khiến cho hắn chỉ cần tung một mẻ lưới liền có thể gom cá về không cần phải tốn nhiều thời gian nữa.

Tiêu Dật giật mình, cậu không nghĩ tới rằng Thẩm Đào lại biết chuyện này, chuyện này cũng chỉ có mình cậu và Thẩm Tiểu Thúy biết mà thôi như

thế nào Thẩm Đào có thể biết được:

“Anh muốn cái gì?”

Thẩm Đào đưa mắt nhìn ra bên ngoài phát hiện Trình Kiệt dường như là đã nói chuyện điện thoại xong rã, hắn cũng chưa có ý định gặp mặt Trình Kiệt ở chỗ này cho nên liền đưa mắt nhìn xuống dưới Tiêu Dật:

“Bạn học cũ của tôi đến rã, cậu nói xem tôi có nên chào hỏi cậu ta hay không?”

Tiêu Dật nhanh chóng quay lại phía sau, Trình Kiệt đã bỏ điện thoại vào trong túi, cậu không muốn Trình Kiệt sẽ kích động, cho dù Thẩm Đào có biết chuyện Trình Kiệt bị mắc chứng bệnh kia hay không nhưng mà cậu không muốn để cho Trình Kiệt bộc lộ điểm yếu của mình trước mặt Thẩm Đào, tránh để cho hắn sẽ lợi dụng điều này:

“Anh mau đi đi”

Thẩm Đào ôm một tiếng:

“Nhưng mà cậu không phải hỏi tôi muốn làm cái gì hay sao? Hay là tôi ở bên trong đợi cậu”

Tiêu Dật khàn giọng, Thẩm Đào giống như một căn bệnh dai dẳng khó chữa vậy, cậu càng muốn tránh khỏi hắn thì hắn lại càng không chịu để yên cho cậu, nhưng biết làm sao được Thẩm Đào lại biết quá nhiều chuyện của cậu, biết luôn được phương thức uy hiếp cậu cho nên cậu đến cuối cùng vẫn không thể nào coi hắn như là không khí được:

“Mau đi”

Thẩm Đào cười nhẹ xoay người rời khỏi bàn ăn của Tiêu Dật, khi Trình Kiệt bước lại vào vẫn chưa thấy thức ăn được đưa lên liền hỏi:

“Tiêu Dật vẫn chưa gọi món sao?”

Tiêu Dật mang toàn bộ lo lắng phiền não bỏ ra phía sau, cậu ngẩng đầu giả bộ nhíu nhíu mày:

“Trình Kiệt, món ăn chỗ này em không thích hơn nữa còn đắt quá, hay là chúng ta về tiệm cũ đi”

Trình Kiệt cầm lấy thực đơn trên bàn xem qua loa:

“Em không thích sao?”

Tiêu Dật gật đầu, cậu không muốn nghe ăn cùng một tiệm với Thẩm Đào, Trình Kiệt là một người không dễ gạt, nếu như đang lúc nghe ăn hắn đột nhiên nhìn thấy Thẩm Đào hoặc là Thẩm Đào cố tình để cho hắn nhìn thấy thì chuyện này sẽ đi vào trầm trọng hơn:

“Ừm, em muốn ăn ở tiệm cũ”

Trình Kiệt rất cưng chiêu Tiêu Dật, dù cho đề nghị này của cậu có điểm vô lý khó chịu nhưng mà hắn cũng không hề có một chút tức giận nào mà vui vẻ gật đầu đáp ứng:

“Được, như vậy chúng ta về tiệm cũ ăn”

Tiêu Dật mỉm cười:

“Em đi vệ sinh một chút”

Trình Kiệt không có nghi ngờ gì nữa cả nghe ở một chỗ đợi Tiêu Dật, khi Tiêu Dật đi về hướng nhà vệ sinh muốn tìm tới chỗ của Thẩm Đào thì một lực đạo liền bất ngờ kéo lấy cậu vào một góc, giây tiếp theo cả người cậu liền bị áp vào tường. Từ tiếp xúc da thịt cho đến hơi thở của Thẩm Đào, Tiêu Dật liền muốn tránh như tránh tà, hổn hển bảy giờ lại đột nhiên tiếp xúc với cậu gần như thế, Tiêu Dật chán ghét dùng sức muốn đẩy Thẩm Đào ra:

“Anh muốn cái gì nữa hả?”

Thật ra dáng người của Thẩm Đào và Trình Kiệt chính là cùng một dạng, vừa nhìn qua liền biết là người chăm luyện tập thể thao, sức khỏe khống chế cậu cũng dễ dàng mà thực hiện được, Thẩm Đào chỉ dùng nửa phàn sức lực đã có thể giữ chặt được hai vai Tiêu Dật ấn cố định vào góc tường, khéo môi của hắn cong cong hiện lên một nụ cười nhạt quen thuộc, có lẽ thứ không thể nào thay đổi được của Thẩm Đào chính là nụ cười không rõ tâm tư kia của hắn, nụ cười khiến cho cõi lòng của Tiêu Dật không tự chủ được mà rét lạnh run rẩy theo:

“Cậu này là đang giả bộ cái gì đây? Cậu chẳng phải thích đàn ông hay sao, có cần thiết phải làm ra bộ dạng tức cười như thế này hay không?”

Đối với Tiêu Dật thích đàn ông hay phụ nữ chẳng phải là cái gì to tát cả, nhưng trong lời nói tràn ổn của Thẩm Đào kia cậu có thể nghe ra được sự châm chọc của hắn. Tiêu Dật không thể nào giống như Trình Kiệt được, nếu như hắn chán ghét một ai đó hắn sẽ không thèm để ý đến người đó, cho dù bọn họ có nói gì làm gì đi chăng nữa hắn cũng đều không thèm có hành động gì cả, nhưng mà Tiêu Dật lại chẳng thể đạt được đến cảnh giới này của Trình Kiệt, nếu như cậu chán ghét ai đó thì cậu nhất định sẽ soi người đó rất nhiều:

“Bộ dạng của tôi tức cười hay là sao cũng không liên quan đến anh, tôi gặp anh không phải là vì tôi sợ anh, hay là muốn cầu xin anh cái gì cả, tôi chỉ muốn nói cho anh biết rằng tôi bây giờ không còn ngu ngốc như trước đây nữa, tôi và Trình Kiệt dù sao cũng có hai cái đầu, hai cái đầu chắc chắn sẽ hơn một cái đầu của anh”

Từ nay tới giờ Thẩm Đào vẫn giữ vững dáng vẻ lười nhác tà tú kia, hắn chẳng vì một câu nói nào của Tiêu Dật mà nhíu mày hay là có bất cứ tia sáng khác thường nào trong ánh mắt vẹt qua cả:

“Hóa ra Trình Kiệt lại thích một tiểu mèo hoang... khó trách mấy lời nói kia cũng không thể nào làm cho hắn ngừng thích cậu được ha ha. Tiêu Dật ơi Tiêu Dật cậu chính là cứu tinh của tôi, bởi vì cậu chính là điểm yếu của Trình Kiệt. Bởi vì cậu là cứu tinh của tôi cho nên tôi sẽ nói cho cậu nghe một chút kế hoạch nhỏ, tôi muốn Trình Kiệt trước hết là khuynh gia

bại sản, tất cả mọi người đều quay lưng lại với hắn, khiến cho hắn phải lâm vào tình trạng sống không được mà chết cũng không xong..." Thẩm Đào nói đến đây liền đưa bàn tay lên vỗ vỗ vào một bên má của Tiêu Dật: "Kế đó liền sẽ mang Tiểu Yếu Điểm cậu đây rời khỏi hắn, kế đó liền cho hắn cảm nhận được cảm giác đau khổ là như thế nào ha ha"

Tiêu Dật dùng sức đẩy Thẩm Đào lùi lại phía sau một bước:

"Anh đừng ở đó nói nhăng nói cuội, tôi nói cho anh biết sẽ không ai có thể ngăn tôi ở bên cạnh Trình Kiệt nữa đâu"

Tiêu Dật xoay người muốn rời đi, nhưng mà cậu chỉ mới kịp xoay lưng một cái thôi liền bị Thẩm Đào một lần nữa kéo lại, giây tiếp theo còn chưa kịp hiểu ra chuyện gì thì đôi môi giống như là bị một cái gì đó cắn mạnh xuống, Tiêu Dật hốt hoảng khi nhìn thấy gương mặt phóng đại của Thẩm Đào, cũng hốt hoảng khi biết được hắn đang làm cái gì với mình, cậu không ngừng càu nhàu ở trước ngực hắn, mặc kệ mỗi lần cậu dùng sức đẩy hắn ra bao nhiêu thì hắn càng cắn môi dưới của cậu mạnh bấy nhiêu, phải mất một lúc sau khi Tiêu Dật cảm nhận được vị mặn của máu ở trong khoang miệng thì Thẩm Đào mới chịu buông cậu ra. Tiêu Dật vừa được buông ra liền ngay lập tức dùng hết sức lực của mình vào nắm tay bên phải đấm thật mạnh vào mặt của Thẩm Đào giận giữ:

"Đồ điên"

Thẩm Đào bị đánh đến mức khóe miệng cũng chảy một chút máu, có điều ánh mắt cùng nụ cười trên gương mặt hắn vẫn như trước không hề thay đổi một chút gì cả:

"Cậu yên tâm đi, tôi thích phụ nữ"

Tiêu Dật sôi máu nóng một lần nữa muốn vung tay lên đấm vào mặt của Thẩm Đào nhưng bị hắn nhanh chóng bắt lại được: "Anh thích cái gì cũng không liên quan đến tôi" nói đến đây cậu liền cúi đầu nhổ mạnh một bãi nước miếng xuống dưới sàn.

Thẩm Đào chỉ cười nhẹ, coi mọi hành động khinh bỉ của Tiêu Dật đối với mình không là gì cả, hắn đưa tay cầm lấy điện thoại di động của mình cho Tiêu Dật xem, trong màn hình kia chính là tấm hình hắn và cậu đang hôn nhau vừa mới rã: “Lần này là ảnh thật, không phải là ghép nữa rã” Thẩm Đào thu tay đang nắm lấy cổ tay của Tiêu Dật lại, hắn dùng ngón tay của mình chạm nhẹ vào vết máu trên môi cậu: “Hay là bây giờ tôi đưa cậu ra gặp Trình Kiệt nhé, hai chúng ta đồng dạng đều bị thương ở trên miệng, thật là mong chờ biểu hiện của Trình Kiệt mà”

Tiêu Dật theo phản xạ muốn đưa tay cướp lấy điện thoại của Thẩm Đào nhưng bị hắn nhanh chóng né tránh được:

“Nhưng mà tôi còn muốn xem kịch vui một chút, muốn xem Tiêu Yếu Điểm cậu đây như thế nào giải thích với hắn vết tích rõ ràng này. Tôi nhớ không nhầm thì Trình Kiệt 5 năm trước có sang Nhật Bản trị bệnh mất một năm, hình như có phải căn bệnh gọi là tâm thần phân liệt gì đó hay không nhỉ?”

Đúng lúc này điện thoại trong túi quần Tiêu Dật liền reo lên, cậu nhanh chóng đưa tay lấy điện thoại ra xem là ai gọi, đúng như dự đoán của cậu Trình Kiệt gọi tới. Tiêu Dật đang vô cùng hoảng loạn, chính vì thế khi cậu nhìn thấy màn hình hiện lên hai chữ chặng em cậu liền vội vã nhấn luôn nút tiếp nhận cuộc gọi, đầu dây bên kia nhanh chóng truyền đến giọng nam trầm ấm ân cần:

“Tiêu Dật em có sao không, em đang ở chỗ nào?”

Tiêu Dật mở miệng, trong giọng nói vẫn còn một chút run rẩy khác thường:

“Trình Kiệt đợi em, em bây giờ ra đây”

Trình Kiệt nhận ra được Tiêu Dật khác thường, hắn ở bên này nhíu mà trầm giọng:

“Tiêu Dật em sao thế? Em đang ở chỗ nào?”

Không rõ là Thẩm Đào muốn cái gì nữa, khi cậu đang nói chuyện với Trình Kiệt thì hắn liền đưa ngón tay lên môi cậu chạm vào chỗ vết rách trên môi, Tiêu Dật suýt chút nữa ngậm phải ngón tay của hắn may mắn cậu phản xạ kịp thời gạt tay của hắn ra rồi xoay người nhanh chóng rời khỏi chỗ này:

“Em không sao, em ra rã đây”

Tiêu Dật nghe thấy được tiếng huýt sao ở phía sau, tiếng huýt sáo chậm rãi điệu nghệ giống như là tiếng huýt sáo của kẻ giết người biến thái mà cậu lần trước xem được ở trên tivi vậy, Tiêu Dật nhịn không được bước chân cũng ra tăng tốc độ hơn.

Lúc Tiêu Dật bước đến trước mặt của Trình Kiệt, cậu phát hiện ra gương mặt của hắn từ lo lắng chuyển sang âm trầm, ngay cả ánh mắt kia cũng không còn tia dịu dàng như vừa mới rã mà thay vào đó là sự lạnh lẽo đáng sợ, hắn nhìn chằm chằm vào đôi môi cậu chậm rãi phun ra từng chữ rõ ràng:

“Miệng của em làm sao?”

Tiêu Dật trái tim nảy một cái, chỗ này là nhà hàng mới khai trương cho nên có rất nhiều người tới, cậu không muốn ở chỗ này làm loạn cái gì cả, cậu đưa tay lên bao lấy má của hắn, giọng nói sờ sệt nhỏ nỉ non:

“Đừng như vậy mà Trình Kiệt, chúng ta ra ngoài nói chuyện được không?”

Trình Kiệt cứ đứng như vậy nhìn Tiêu Dật rất lâu, ánh mắt của hắn giống như một tên sát nhân không kiêng kị gì mà nhìn chằm chằm vào đôi môi cậu, Tiêu Dật cũng không biết làm cách nào khác chỉ có thể đứng ở trước mặt hắn thấp giọng cầu xin:

“Đừng như vậy có được không Trình Kiệt?”

Không phải Tiêu Dật sợ Trình Kiệt đánh mình ngay tay chỗ này, cậu cũng không sợ mất mặt gì cả, cái cậu sợ ở đây chính là chuyện Trình Kiệt

đang có dấu hiệu phát bệnh, cậu không muốn hắn sẽ phát bệnh nữa, cậu rất lo lắng cho sức khỏe của hắn. Tiêu Dật mặc kệ xung quanh có bao nhiêu ánh mắt nhìn về phía mình, cậu cứ đứng như vậy dùng tay bao lấy gương mặt của Trình Kiệt liên tục nỉ non với hắn. Không biết hai người họ đã đứng trong bao lâu, cũng không biết nhóm người ở nơi này đã đoán già đoán non ra bao như sự tình Trình Kiệt cuối cùng cũng chịu hoàn hoàn đi một chút, hắn chớp đôi mắt lạnh lẽo kia rầm mạnh tay nắm lấy cổ tay của Tiêu Dật đi ra khỏi nhà hàng này. Tiêu Dật cảm nhận được đau đớn ở cổ tay của mình, cũng cảm nhận rõ ràng được sự giận dữ của hắn, bước chân của cậu tăng tốc để bắt kịp nhịp bước chân vội vã kia. Trình Kiệt nhanh chóng mở cửa rầm đẩy cậu thật mạnh vào trong xe sau đó đóng sập cửa lại rất mạnh, hắn vòng về phía trước ngã vào ghế lái, không gian rơi vào im lặng trong vài giây cắn cổ của Tiêu Dật liền truyềん tới một hồi nghẹn đau thiêu không khí, Trình Kiệt đưa tay bóp lấy cổ cậu hét lớn:

“Còn không chịu nói?”

Tiêu Dật hoảng sợ, không biết do đau đớn hay vì Trình Kiệt làm cho sợ mà hốc mắt của cậu liền nóng lên, cậu há miệng cố gắng muốn thu nhận không khí, cố gắng kéo tay hắn ra khỏi cắn cổ của mình khóc gọi tên:

“Trình Kiệt... Trình Kiệt... em đau”

Khi bàn tay của Tiêu Dật dần dần mất hết sức lực buông lỏng khỏi cổ tay của Trình Kiệt thì hắn mới giật mình vội vã thu đôi tay lại, tiếp theo trong xe liền truyềん đến một trận ho khan kịch liệt, Tiêu Dật vừa ho vừa nức nở đến đáng thương, tia lạnh lẽo trong đôi mắt của Trình Kiệt biến mất nhanh chóng thay vào đó là sự sợ hãi hận giống như một đứa nhỏ làm sai vậy. Hắn ôm lấy cậu, cúi đầu dùng môi mình hôn vào cắn cổ cậu, hôn đến khắp mọi dấu vết ngón tay mà hắn lưu lại, giọng nói của hắn khàn khàn run run luống cuống nói:

“Tiểu Dật... Tiểu Dật anh xin lỗi em... Tiểu Dật tha thứ anh... Tiểu Dật đừng sợ hãi... đừng rời khỏi anh... anh xin lỗi Tiểu Dật... đừng sợ hãi... đừng rời khỏi anh”.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân
dtv-ebook.com

Chương 153: Con Người Thứ Hai Của Trình Kiệt

Tiêu Dật cảm thấy yết hầu của mình giống như là bị bóp đến nhở đi, cơn ho khan không ngừng đánh tới tới, cắn cổ đột nhiên truyền tới một hồn mơn trớn nhẹ nhàng, Trình Kiệt giống như một con chó nhỏ quấn chủ kiên quyết không chịu tách ra khiến cho khuôn ngực của cậu càng thêm phồng khó khăn hít thở. Tiêu Dật không muốn đẩy Trình Kiệt ra bởi vì cậu biết chỉ một hành động nhỏ của cậu cũng sẽ khiến cho Trình Kiệt mất đi khống chế, thế cho nên cậu chỉ còn biết ngã im như vậy kịch liệt ho khan:

“Trình Kiệt... em không sao...”

Giọng nói của Tiêu Dật khàn khàn khác thường, Trình Kiệt cảm nhận được ý vị lừa gạt trong lời nói đó của cậu, giây phút hắn nhìn thấy dấu vết khả nghi kia ở trên môi cậu hắn liền bắt đầu có một câu hỏi to đùng rằng tại sao lại có dấu vết đó, hắn không thể nào chịu đựng được việc người khác cũng sẽ có được những đặc quyền mà đáng lý ra chỉ một mình hắn có thể. Trình Kiệt trong đầu một mực nghĩ rằng Tiêu Dật sẽ lại rời khỏi mình, bàn tay của hắn từ ôn nhu đặt ở trước ngực cậu liền mạnh bạo di chuyển xuống phía dưới quấn muốn cởi khóa quấn cậu ra.

Bãi đỗ xe ở dưới tầm mắt rất trống, cơ hồ chỉ có khoảng hai ba chiếc xe đang dựng ở chỗ này, Tiêu Dật biết Trình Kiệt chuẩn bị làm cái gì, nếu như hai người bọn họ còn muốn ở trong xe phát sinh sự tình có thể sẽ bị người ngoài bắt gặp được, cậu nghĩ thế liền nhanh tay nắm lấy cổ tay của Trình Kiệt lại:

“Trình Kiệt đừng...”

Trình Kiệt ngẩng đài nhìn Tiêu Dật, trong đôi mắt hẹp dài của hắn lại bắt đài biến đổi, giống như một đợt sóng lớn cuộn cuộn trôi từng hãi hoảng mang đến sợ hãi, do dự rã quyết liệt, kết quả liền dừng lại ở xúc cảm tức giận. Trình Kiệt không nói bất cứ một câu nào, hắn cũng không cho phép Tiêu Dật có cơ hội để mở miệng nói, hắn cúi đài hướng phía môi dưới bị rách của cậu ngậm lấy mút mạnh, hàm rằng như có như không khi thì cạ cạ khi lại cắn lấy. Tiếng áo sơ mi bị rách làm cho tâm trạng của Tiêu Dật càng thêm hoảng loạn, quấn mặc trên người bị Trình Kiệt cưỡng ép tụt xuống đến ngang bắp đùi, Tiêu Dật dùng hết sức lực chống cự lại Trình Kiệt, không phải là cậu không muốn Trình Kiệt gặm mình mà là cậu muốn giải thích khuyên nhủ hắn, từ khi biết Trình Kiệt bị mắc căn bệnh dễ kích động kia cậu đã lên mạng xem qua rất nhiều những lưu ý, trong đó có nói không nên để cho người mắc căn bệnh này hiểu nhầm cái gì cả, càng không được để cho họ tùy ý mà phát bệnh.

Sự chống cự của Tiêu Dật càng giống như một chất xúc tác khiến cho sự quyết liệt của Trình Kiệt càng ngày càng lớn mạnh, Trình Kiệt khóa chặt hai tay của Tiêu Dật ở trên đỉnh đài, xương ở cổ tay cậu bắt đài truyền tới một hãi vụn vỡ đau đến mức suy yếu mềm nhũn.

Trình Kiệt cùng Tiêu Dật hôn môi, hôn rất lâu, một nụ hôn cuồng bạo giống như bão tố dai dẳng không chịu rời đi. Tiêu Dật cảm nhận được đôi môi của mình nóng lên, vị mặn lại một lần nữa lan tràn trong khoang miệng, lúc trước cùng Trình Kiệt trao đổi một nụ hôn dài bên khói miệng của hai người sẽ như có như không chậm rãi chảy ra một dòng nước trong suốt, bây giờ bên khói miệng của Tiêu Dật lại có một vết máu đỏ, nếu như để người ngoài bắt gặp được cảnh tượng này bọn họ khẳng định sẽ nghĩ Trình Kiệt giống như một ma cà rồng đang hút lấy máu của Tiêu Dật vậy.

Trình Kiệt rời khỏi đôi môi của Tiêu Dật, sự đau đớn như những mũi kim nhỏ đâm tới đôi môi của cậu, bởi vì hai tay của Tiêu Dật đã bị Trình Kiệt giữ chặt cho nên cậu theo phản xạ liền dùng đài lưỡi quét qua cánh môi một chút để làm giảm bớt sự đau đớn tê liệt kia. Trình Kiệt cả người khô nóng, máu huyết cũng vì hành động nhỏ kia của Tiêu Dật mà sục sôi giống như dung nham trong lòng núi lửa vậy, hắn nhanh chóng kéo quấn

lót của Tiêu Dật xuống, Tiêu Dật lúc này mới lấy lại ý thức lên tiếng ngắn cản hấn:

“Đừng...”

Nhưng miệng mới chỉ phát ra một chữ đừng kia, Tiêu Dật liền phát hiện ra ánh mắt của Trình Kiệt lạnh đi rất nhiều, trong đó phảng phất sự đau đớn cùng tức giận giống như một con sư tử đầu đàn bị sập bẫy đang vùng vẫy gần thét khiến cho cậu hoảng sợ im lặng. Tiêu Dật đưa mắt nhìn sang bên cạnh, ánh mắt lo lắng xem xét xem có người nào đi tới đây hay không nhưng trong mắt của Trình Kiệt lại hiểu thành cậu không muốn nhìn thấy hấn, Trình Kiệt dùng sức kéo mạnh lấy Tiêu Dật lật úp lại phía sau, Tiêu Dật không kịp phản kháng gì cả trán bị va mạnh vào kính xe vang lên một tiếng cậu trong nhất thời choáng váng, nhưng sự choáng váng đó không là gì so với đau đớn phía dưới khi Trình Kiệt cứ như vậy bất ngờ mang vật nóng cực đại kia đâm tới sau mông cậu:

“A... hức”

Chiếc xe đất liên tục rung chuyển theo từng cử động điên cuồng của Trình Kiệt, Tiêu Dật đau đớn mức nức nở rên rỉ không nói thành câu. Trình Kiệt giống như là đánh mất hết lý trí, hắn mặc kệ người phía dưới có bao nhiêu đau đớn cũng muốn kịch liệt chiếm lấy cậu, chỉ hận không thể mang cậu hòa vào thành một với hắn, hận không thể làm cho thầm trí của cậu mông mí để cho cậu sau này chỉ có thể nghĩ đến một mình hắn mà thôi.

Tiêu Dật cảm nhận được nơi sâu thẳm phía dưới của mình bị Trình Kiệt chạm vào, mỗi lần nơi đó của Trình Kiệt chạm tới chỗ ấy liền làm cho cậu có khoái cảm mãnh liệt phi thường sung sướng, đau đớn cùng khoái cảm hòa thành làm một khiến cho cậu không tự kiềm chế được bật ra tiếng rên rỉ đứt quãng không rõ là vì đau đớn hay vì sung sướng nữa.

“Trình Kiệt... làm ơn... làm ơn dừng lại có được không?”

Tiêu Dật giọng nói yếu ớt dồn, ngay cả tiếng da thịt va chạm cũng có thể che lấp đi được giọng nói cầu xin này của cậu. Trình Kiệt mạnh tay

nắm lấy eo của Tiêu Dật đặt cậu ngã lên đùi mình, hai người mặt đối mặt, mắt đối mắt, Trình Kiệt lúc này mới lạnh giọng hỏi:

“Tiểu Dật rất thích tìền của anh sao?”

Trình Kiệt vẫn đặt thứ đó trong cơ thể cậu nhưng hắn không có cử động di chuyển, Tiêu Dật nghe thấy câu hỏi kia của hắn cậu liền giật mình hoảng sợ, đôi mắt ngắn lè rưng rưng nhìn hắn:

“Không phải đâu Trình Kiệt”

Trình Kiệt vẫn như thế nhìn chằm chằm Tiêu Dật, có vẻ như con người thứ hai đáng sợ trong hắn đã hoàn toàn chiếm hết thể xác này, vì thế cho nên Tiêu Dật khóc hắn cũng không có bất cứ hành động gì muối dỗ dành cả, ngược lại hắn còn muốn dày vò cho cậu cảm nhận được đau đớn tác động trên cơ thể, hắn đưa tay bóp mạnh lấy cánh mông của Tiêu Dật xoay nghiến đến mức cậu cũng phải hô hấp không thông:

“Thế Tiểu Dật rất thích anh làm tình sao?”

Tiêu Dật nắm lấy cổ tay của Trình Kiệt ngăn cản hắn, cậu lắc đầu nức nở:

“Trình Kiệt... em thật là yêu anh...”

Khóe môi của Trình Kiệt nhếch lên một nụ cười lạnh tà tú, nụ cười đó khiến cho Tiêu Dật nhìn thấy cũng phải run rẩy, cậu chậm rãi buông cánh tay đang có ý định gõ cổ tay của hắn ra:

“Tiểu Dật chính là thích nhất diễn kịch, cho nên mấy năm trước mới một lòng nói muối vào Trình thị, muối trở thành nghệ sĩ chính thức của Trình thị. Đáng tiếc em lại không thể trở thành nghệ sĩ nổi tiếng được, nếu như có cơ hội nổi tiếng em nhất định là một diễn viên có triển vọng đấy”

Tiêu Dật đau lòng, nước mắt lặng lẽ tuôn rơi, cậu đưa đôi tay bao lấy hai má của Trình Kiệt khẽ khàng nỉ non:

“Không phải đâu Trình Kiệt, em thật sự yêu anh mà”

Trình Kiệt vẫn giữ nụ cười khinh bỉ trên môi, hắn cũng không hiểu tại vì sao hắn lại có thể bất chấp tất cả để yêu một người ngay cả nói ra lời nói yêu cũng rất tùy tiện như thế này, hắn nghĩ Tiêu Dật rõ ràng vừa mới rã ở sau lưng hắn hôn người khác, dấu vết trên môi kia chính là bằng chứng rõ ràng nhất. Hắn không muốn nghe Tiêu Dật giải thích thêm bất cứ lời nói nào nữa bởi vì hắn cũng không biết cậu đang nói thật hay nói dối, dù sao thì Tiêu Dật cũng đã có quá nhiều bí mật che giấu hắn rã, nói dối thêm một hai chuyện nữa cũng đâu là gì đối với cậu:

“Ừ, anh biết tất cả mà... anh biết Tiểu Dật là thật sự yêu anh”

Tiêu Dật giật mình thu tay lại, cậu nhìn về phía Trình Kiệt cho dù lời nói của hắn nói như vậy nhưng gương mặt, ánh mắt, nét cười của hắn lại muốn nói ra những điều ngược lại. Trình Kiệt buông lỏng hai bên mông của Tiêu Dật, bàn tay ôn nhu khẽ vuốt ve cánh mông đó giống như là muốn xoa dịu giảm đau:

“Tiểu Dật rất xinh đẹp, đáng người rất mê hoặc, mọi hành động đều có thể thu hút anh, cho nên em nói cái gì anh cũng đều tin tưởng...”

Tiêu Dật thấy Trình Kiệt giống như một người khác vậy, ánh mắt của hắn không thể nào khiến cho cậu phát hiện ra bất cứ một tia ôn nhu yêu thương nào nữa, cậu hốt hoảng, cậu không muốn đánh mất đi Trình Kiệt một lần nữa, nhưng cậu lại chẳng dám nói ra chuyện Thẩm Đào vừa mới rã ép hôn cậu bởi vì cậu sợ Trình Kiệt đang không được bình thường, mang chuyện này ra nói với hắn lại càng khiến cho hắn điên cuồng hơn, hơn nữa nếu như hắn không tin cậu mà nghĩ ra rằng cậu và Thẩm Đào thật sự có quan hệ bất chính sau lưng hắn thì mọi chuyện lúc đó cũng không biết phải giải thích ra sao:

“Trình Kiệt anh đừng như vậy mà, em thật sự rất yêu anh”

Trình Kiệt chạm vào giọt nước mắt chảy xuống cánh môi bị hắn cắn rách đang chảy máu của Tiêu Dật, đau ngón tay còn cố tình hơi dùng sức

Ấn mạnh vào nơi đó khiến cho máu ở môi vỡ đã sắp ngừng chảy rã bấy giờ lại chảy ra một chút nữa:

“Tiểu Dật cũng không cần phải khóc, em không cần khóc anh cũng tin em mà... bởi vì Tiểu Dật rất xinh đẹp, anh rất thích Tiểu Dật nên lời của Tiểu Dật nói anh đều tin”

Giọng nói của Trình Kiệt nhẹ nhàng, ánh mắt lại đổi lập hoàn toàn, trong đôi con ngươi kia phản phất sự lạnh lẽo hơn cả nhiệt độ ở Bắc Cực, đôi mắt hắn hoàn toàn không tìm thấy sự yêu thương lúc trước nữa rã.

Tiếp đó Trình Kiệt lèn nhẹ nhàng dùng đôi môi mơn trớn trên xương quai xanh của Tiêu Dật, bàn tay đưa tới chỗ đùi non của cậu vuốt ve, mỗi hành động đều vô cùng chậm rãi nâng niu không gây ra bất cứ tổn thương nào nhưng mỗi lần hắn hôn đến đâu, di chuyển đến chỗ nào lèn làm cho nơi đó của Tiêu Dật giống như rơi vào động băng lạnh lẽo, đau đớn đến thấu xương vậy, bởi vì cậu không còn cảm nhận được sự yêu thương lúc trước:

“Trình Kiệt, em thật sự yêu anh...”

Tiêu Dật nói khẽ trong sự vô vọng, ngoài câu nói này ra cậu cũng không biết nên nói với hắn cái gì cả, nhưng đáp lại lời nói của cậu chỉ là một câu trả lời mang theo sự châm biếm của Trình Kiệt mà thôi:

“Ừ, anh biết Tiểu Dật thật sự yêu anh mà”.

...

Mọi thứ đều đảo lộn sau chuyện hôm đó, từ việc thủ tục ly hôn của Tiêu Dật gấp một số vấn đề phải hoãn lại một thời gian, cho đến chuyện cậu nhận được tấm hình từ Thẩm Đào, cậu không thể tưởng tượng ra được nếu như một ngày nào đó Thẩm Đào gửi cho Trình Kiệt tấm ảnh đó thì hắn sẽ ra sao. Tiêu Dật giống như bị hoàn toàn cô lập vậy, chỉ cần Trình Kiệt quay lưng lại với cậu thì cả thế giới đổi với cậu phía trước như là sụp đổ, không còn mỗi buổi tối được ngủ ở bên cạnh hắn nữa bởi vì cửa phòng của hắn lúc nào cũng sẽ khóa trái, không còn mỗi cuộc gọi thường xuyên của hắn, có lần Tiêu Dật hỏi Trình Kiệt rằng tại vì sao không gọi điện thoại cho cậu,

hỏi hắn không nhớ cậu sao, Trình Kiệt lúc đó liền khẽ mỉm cười đi đến chỗ cậu vuốt ve gò má cậu, nhàn nhạt đáp:

“Không phải anh đang ở trước mặt Tiểu Dật rã hay sao”

Đúng là Trình Kiệt đang ở trước mặt cậu, mỗi ngày cậu đều có thể nhìn thấy hắn, mỗi ngày đều có thể chạm vào hắn, nhưng có một thứ duy nhất Trình Kiệt lại mang giấu đi không cho cậu chạm vào, hắn chính là đã giấu đi trái tim của hắn, cậu không biết hắn đã mang trái tim đó để ở nơi nào nhưng mà cậu đã tìm đủ mọi cách cũng không thể nào nhìn thấy được chừng nào nói là chạm vào.

Tiểu Dật phát hiện ra Trình Kiệt và Lâm Chí Huy vẫn lại gặp gỡ nhau, ngày hôm ấy là buổi trưa cậu đến công ty tìm hắn, muốn cùng hắn đi ăn trưa thì Lâm Chí Huy vẫn và Trình Kiệt cũng vừa mới bước ra khỏi thang máy, cậu thất thần đứng nhìn hai người bọn họ, Trình Kiệt khi ấy ngay cả một chút nhíu mày bất ngờ gì cũng không có, chỉ mỉm cười nhìn cậu hỏi:

“Tiểu Dật đến tìm anh sao?”

Cậu nói cậu muốn đi ăn trưa cùng với hắn, Trình Kiệt ôm một tiếng rã quyết định cùng cậu đi ăn trưa, nhưng mà đi cùng hai người còn có thêm Lâm Chí Huy nữa. Lâm Chí Huy vẫn lúc nhìn thấy cậu cũng có bất ngờ một chút, nhưng sau đó cậu ta liền mỉm cười rất thân thiện, cậu biết cậu ta là đang làm trò ở trước mặt của Trình Kiệt, cậu ta cũng rất khôn ngoan lúc ngồi vào xe liền chủ động chọn vị trí ở phía sau, Tiểu Dật ngồi ở ghế lái phụ phía trước, Trình Kiệt ngồi bên cạnh cứ như vậy thản nhiên lái xe đi. Lúc đến nhà hàng, Lâm Chí Huy vẫn cũng không ngồi cạnh Trình Kiệt, Tiểu Dật ngồi ở bên cạnh hắn trong lòng liền có một xúc cảm rất chán ghét, cậu rất mệt mỏi khi cùng hai người đang cố muốn diễn kịch này ngồi ăn cơm chung, nhưng mà cậu chỉ im lặng mà thôi bởi vì cậu không muốn rời xa Trình Kiệt, cậu chỉ có thể từ từ để cho hắn hiểu được cậu là thật sự yêu hắn mà thôi.

Tiểu Dật có một cảm giác rằng mình giống như một khán giả đang ngồi xem lại thước phim 5 năm về trước, khi mà Trình Kiệt không có cậu, hắn đã tìm người đóng giả cậu như thế nào, bởi vì Lâm Chí Huy vẫn chọn món

ăn đìu thản nhiên có thể đọc ra được món yêu thích của cậu, khoe môi của Trình Kiệt khi ấy lại nhếch lên khẽ mỉm cười, kế đó hắng lại quay sang hỏi cậu:

“Tiểu Dật muốn ăn gì?”

Tiêu Dật hả một tiếng, nêu như lúc trước cậu sẽ là người chăm chú chọn món ăn, nhưng bây giờ cậu chẳng có tâm trạng gì nữa:

“Hả... gì cũng được”

Trình Kiệt hướng phục vụ bàn đứng kế bên nói:

“Cho em ấy những món giống cậu ta, còn tôi vẫn như cũ”

Bữa ăn này rất nặng nề, Tiêu Dật cũng chẳng thể hiểu được tại vì sao Lâm Chí Huy vẫn lại có thể vui vẻ như vậy, cho dù sự giả dối của Trình Kiệt hiện rõ ở trên gương mặt hắn, nhưng mỗi lần hắn hỏi cậu ta, cậu ta liền rất vui vẻ mà cười rất tươi.

Tiêu Dật nhìn xuống dưới bàn ăn thở một nhịp nặng nề, có lẽ Trình Kiệt trong khoảng thời gian đìu khi cậu rời khỏi hắn cũng sẽ có cảm giác nặng nề bức bách như cậu hiện tại, bởi vì làm gì có ai có thể suốt ngày diễn xuất giả dối trước mặt người khác như thế mãi.

Tiêu Dật đứng dậy đi vào trong phòng vệ sinh, lúc cậu đang rửa tay liền gặp một người quen, người quen kia vừa thấy cậu có vẻ như rất vui:

“Tiểu Dật”

Tiêu Dật xoay người nhìn về phía Đỗ Thư Cách, cậu hơi bất ngờ một chút nhưng kế đó cũng mỉm cười gật đìu chào hỏi:

“Anh Thư Cách”

Đỗ Thư Cách có một chút hụt hẫng khi không nghe thấy xưng hô Cách ca trước đây nữa:

“Tiêu Dật, em vẫn còn trách anh chuyện lúc trước sao?”

Tiêu Dật tắt vòi nước lắc đầu:

“Không có, anh cũng tới nơi này ăn trưa sao?”

Đỗ Thư Cách gật đầu ừ nhẹ:

“Tiểu Dật, chuyện lúc trước nhờ em thay anh nói với Trình Kiệt một câu xin lỗi”

Tiêu Dật nghe thấy tên của Trình Kiệt, trong ánh mắt của cậu lại tràn ngập sự thương tâm, cậu nở một nụ cười khổ, chỉ sợ rằng những lời cậu nói bây giờ Trình Kiệt cũng không để vào tai nữa rồi. Đỗ Thư Cách nhìn thấy môi dưới của Trình Kiệt có vết rách liền có thể cảm hiểu ra được lý do tại sao lại có vết thương đó, hắn nở một nụ cười rộn rã chào tạm biệt Tiêu Dật ra khỏi phòng trước. Tiêu Dật muốn đợi Đỗ Thư Cách rời đi một lúc rồi mới bước ra, cậu không muốn để cho Trình Kiệt biết cậu vừa gặp hắn tránh để cho hắn hiểu lầm nữa.

Từ phòng vệ sinh phía sau mở ra, Tiêu Dật giật mình hốt hoảng quay lại phía sau nhìn, người đàn ông này giống như là âm hồn bất tan lúc nào cũng mang một nụ cười thản nhiên mà cậu vô cùng chán ghét.

“Tiểu Yếu Điểm chúng ta thật có duyên, lại gặp nhau nữa rồi”.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân
dtv-ebook.com

Chương 154: Không Nghe Thấy

Thẩm Đào có một sự hứng thú đối với Tiêu Dật, đó không phải là sự hứng thú muốn trả thù giống như là đối với Trình Kiệt, sự hứng thú của hắn đối với cậu chính là sự kiểm soát, muốn trêu đùa cậu ở trong lòng bàn tay, mỗi lần hắn nhìn thấy Tiêu Dật giật mình hoặc cố tỏ vẻ cứng rắn, cho dù dáng vẻ nào của cậu cũng đều có thể gợi lên sự hứng thú trong hắn. Thẩm Đào bước về phía Tiêu Dật, thản nhiên muốn đưa tay chạm lên vết rách ở trên môi cậu nhưng rất nhanh bị cậu chán ghét gạt ra:

“Thì ra là nhìn nhầm, rõ ràng là lúc đó tôi không có dùng sức như vậy đâu”

Tiêu Dật không nói bất cứ một lời nào cả, cậu xoay người muốn rời khỏi chỗ này nhưng khi cậu vừa mở cánh cửa định bước ra liền nhìn thấy Trình Kiệt từ phía xa đi tới, cậu giật mình vội vã đóng cửa lại. Nếu như bây giờ Tiêu Dật từ trong này bước ra, sau đó Thẩm Đào cũng lại bước ra nữa thì Trình Kiệt không biết sẽ còn hiểu nhầm cậu như thế nào nữa đây.

“Trình Kiệt đang tới đây” Tiêu Dật nhìn chằm chằm Thẩm Đào

Thẩm Đào vẫn bình thản nở nụ cười:

“Sao tôi lại thấy hai chúng ta có gian tình thế này”

Tiêu Dật nắm chặt hai tay, dùng ánh mắt căm hận nhìn Thẩm Đào, Thẩm Đào vẫn đứng im một chỗ nghênh đón ánh mắt ấy, hắn vẫn giữ vững nụ cười tà mị kia. Tiêu Dật không biết nên phải giải quyết ra sao cả, Thẩm Đào lúc này mới lên tiếng:

“Không nên nhìn tôi với ánh mắt như vậy, nếu không tôi sẽ làm cho Trình Kiệt khi mở cánh cửa này ra liền phải thật bất ngờ, dù sao tôi cũng rất hưng thú muốn nhìn thấy thật nhiều loại sắc mặt của cậu ta”

Tiêu Dật nhượng bộ, cậu hoàn toàn không muốn Trình Kiệt lại bị tổn thương thêm một lần nữa. Thẩm Đào tiến về phía trước một bước, hắn đưa tay chỉnh lại cổ áo của Tiêu Dật:

“Xem nào, cổ áo không thẳng sẽ làm cho cậu ta sinh nghi, làm cho cậu ta phát hiện ra chúng ta ở trong này tâm sự thì vết thương trên đôi môi này sẽ chưa kịp lành lại mà rách ra mất, đến lúc đó tôi lại sẽ đau lòng lắm đấy”

Tiêu Dật đứng im ở một chỗ, cho dù lời nói của Thẩm Đào có cực kỳ chán ghét đến đâu, cho dù cậu có không thích hắn chạm vào cậu đi chăng nữa cậu cũng vẫn cam chịu, cậu không muốn Trình Kiệt bị kích động, nếu như Trình Kiệt trong một thời gian bị kích động quá nhiều sẽ rất nguy hiểm. Thẩm Đào hài lòng thu tay lại rồi xoay người bước vào trong một gian phòng vệ sinh đóng cửa lại, Tiêu Dật nhanh chóng xoay người muốn mở cửa bước ra, khi cánh cửa mở ra Trình Kiệt liền đã đứng ngay ở trước mặt của cậu, sắc mặt của cậu không giấu nổi sự bất ngờ hốt hoảng, chính cái biểu hiện này của cậu đã làm cho Trình Kiệt trong lòng một hồi dậy sóng bởi vì vừa mới rã hắn phát hiện ra Đỗ Thư Cách cũng ở trong nhà hàng này.

Tiêu Dật lùi lại một bước, Trình Kiệt theo đó cũng tiến vào đóng cửa lại, hắn ôm lấy eo của cậu nháu cậu đặt trên bồn rửa mặt kia:

“Tiêu Dật làm gì lâu thế?”

Trình Kiệt vẫn không biểu lộ sự tức giận gì cả, giọng nói của hắn nhẹ nhàng chẳng khác gì gió xuân gió xuân nhưng đặng dạng giống như lúc trước không mang theo tia ấm áp nào cả. Tiêu Dật lo lắng không muốn hai người trong này quá lâu vì Thẩm Đào cũng ở nơi này:

“Em đi vệ sinh một chút thôi, chúng ta ra ngoài ăn đi”

Trình Kiệt đưa gương mặt mình sát tới cận cổ của Tiêu Dật khẽ hít hà, cậu theo đó cứng ngắc cả người lại, một suy nghĩ ngu ngốc hiện ra ở trong đầu cậu rằng vừa mới rã Thẩm Đào có chạm vào áo cậu, Trình Kiệt bây giờ có ngửi ra mùi gì lạ hay không:

“Tiểu Dật nói xem bao lâu rã chúng ta chưa ân ái?”

Tiêu Dật hơi hơi đẩy Trình Kiệt ra một chút:

“Sẽ có người...”

Trình Kiệt đã luồn tay vào trong áo của Tiêu Dật vuốt ve da thịt cậu:

“Có phải Tiểu Dật cũng muốn anh hay không? Cho nên mới ở trong này lâu như vậy?”

Tiêu Dật có một chút mất tự nhiên, cậu không quen ở trước mặt người thứ ba nói ra mấy loại sự tình này:

“Trình Kiệt, hay là chúng ta ra ngoài đi, Lâm Chí Huy vẫn cậu ấy vẫn còn ở bên ngoài”

Trình Kiệt chen vào giữa hai chân của Tiêu Dật, khiến cho hai bên đùi của cậu cũng phải kẹp lấy eo của hắn, Tiêu Dật ngẩng đầu đưa tay lên chạm vào vết rách trên môi cậu đã gần một tuần rã mà vẫn chưa chịu lành:

“Anh vừa mới rã thấy Đỗ Thư Cách đã rời khỏi nhà hàng rã, Tiểu Dật không phải gấp gáp đi ra nữa đâu”

Tiêu Dật lắc đầu phản bác:

“Không phải thế đâu Trình Kiệt”

Trình Kiệt khẽ nở nụ cười nhẹ gật đầu đáp:

“Ừ, anh tin Tiểu Dật mà”

Tiêu Dật rũ mắt xuống, trái tim cậu đau quá, mọi lời nói của cậu đ`ầu không còn một chút trọng lượng nào trong lòng Trình Kiệt nữa r`ã. Trình Kiệt ôm eo của Tiêu Dật, hắn ngẩng đ`ầu hôn lên má cậu, hôn lấy đôi môi cậu, đ`ầu lưỡi m`èm mại lu`òn vào bên trong khoang miệng cậu, ép buộc cậu phải cùng hắn đ`ối lưỡi với nhau:

“Tiểu Dật của anh hôn rất ngọt ngào, không giống với Lâm Chí Huy`ền kia”

Trình Kiệt hơi buông Tiêu Dật ra một chút, đôi mắt hép dài giống như chim ưng quan sát hết tất cả những biểu lộ trên gương mặt cậu. Tiêu Dật sống mũi cay cay, khóe mắt nóng rực, nước mắt của cậu dễ dàng vì một câu nói của Trình Kiệt mà lặng lẽ lăn xuống dưới gò má. Trình Kiệt vuốt ve gương mặt Tiêu Dật, ngón tay hắn đặt ở dưới đôi mắt cậu để chặn đi những giọt nước mắt kia:

“Tiểu Dật lại khóc sao, được r`ã sau này anh có hôn cậu ta cũng sẽ không nói ra cho Tiểu Dật biết nữa”

Tiêu Dật không biết Trình Kiệt có đang nói thật hay không, lúc trước hắn cũng thỉnh thoảng sẽ nói ra vài lời trêu chọc cậu khiến cho cậu ghen tuông, nhưng mà khi ấy cậu li`ền sẽ đ`ối với hắn trùng mắt giận giữ, có điều hiện tại Tiêu Dật chẳng thể trùng mắt với hắn được nữa, đôi mắt kia nhắm lại lặng lẽ rơi xuống những giọt nước mắt trong suốt. Trong khoảnh khắc Tiêu Dật nhắm mắt lại, trong đôi mắt của Trình Kiệt có một tia đau lòng vụt qua, hắn hôn lên từng giọt nước mắt của cậu, hôn lên đôi mắt ướt mi kia r`ã khẽ nói:

“Tiểu Dật là đang muốn làm nũng anh sao?”

Nếu là trước đây Trình Kiệt sẽ nói với cậu rằng “em khóc anh lòng anh cũng đau theo”, cậu nói đó luôn khắc sâu vào trong tâm trí cậu, khắc sâu vào trái tim cậu khiến cho cậu mỗi lần nghe thấy câu nói đó trái tim không tự chủ được mà rung lên một nhịp, nhưng mà bây giờ cậu lại không nghe thấy câu nói đó của hắn nữa r`ã:

“Trình Kiệt, anh đừng như vậy nữa có được không?”

Trình Kiệt hôn nhẹ vào đôi môi Tiêu Dật:

“Hừm, Tiêu Dật không hài lòng anh ở điểm nào sao? Tiêu Dật trước giờ lại chẳng chịu nói cho anh biết khiến cho anh cũng không biết phải sửa sai thế nào”

Tiêu Dật vừa khóc vừa nhìn Trình Kiệt, cậu đưa tay nắm lấy bàn tay hắn, đôi mắt của cậu hiện rõ lên tia đau lòng:

“Trình Kiệt, em sẽ chết mất thôi, em sẽ không thể sống được nếu như anh cứ như vậy”

Trình Kiệt im lặng, đôi lông mày của hắn nhíu lại một chút, kế đó hắn liền rút tay mình rời khỏi bàn tay Tiêu Dật, hắn kéo cậu đứng xuống dưới sàn bàn tay di chuyển tới phía sau mông cậu khẽ nắn bóp:

“Tiêu Dật muốn cùng anh âu yếm sao, Tiêu Dật muốn cùng anh âu yếm liền trực tiếp nói với anh anh sẽ đáp ứng Tiêu Dật mà, Tiêu Dật không cần phải nói sẽ chết mất”

Tiêu Dật gục đầu tới trước ngực của Trình Kiệt, nước mắt của cậu thấm ướt áo sơ mi của của hắn, cậu nhỏ giọng bi thương:

“Trình Kiệt ơi... em mệt lắm bởi vì anh không thể hiểu được ý muốn của em hoặc là anh đang cố muốn không hiểu em nữa r ă”

Đúng lúc này điện thoại của Trình Kiệt chợt reo lên, hắn đưa tay lấy điện thoại từ trong túi quần ra nhìn xem là ai gọi tới, người gọi đến là Lâm Chí Huy, hắn nhíu mày ấn vào nút từ chối cuộc gọi r ă đẩy Tiêu Dật ra, ánh mắt của hắn vẫn không hề thay đổi một chút nào cả, hắn xoay người cậu lại để cho cậu đứng đối diện trước gương r ă vòng tay lên phía trước giúp cậu lau nước mắt, chỉnh lại mái tóc hơi hỗn loạn:

“Công việc của anh gần đây có điểm bận cho nên không có nhiều thời gian quan tâm đến Tiêu Dật được, sau này anh sẽ cố gắng tìm ra thời gian rảnh để nói chuyện nhiều hơn với Tiêu Dật”

Tiêu Dật im lặng, từng lời của Trình Kiệt giống như là mũi dao nhọn, mỗi lần hắn mở miệng nói một câu thì mũi dao nhọn kia sẽ chầm chậm cắm sâu vào trái tim cậu một chút, Trình Kiệt bây giờ còn phải cố gắng tìm một thời gian để trò chuyện với cậu nhẹ hơn, nhưng hắn lại vẫn có thể có thời gian đi ăn trưa với Lâm Chí Huy.

“Nếu như Tiểu Dật còn không chịu ngừng khóc thì đôi mắt sẽ sưng lên, buổi tối ngày hôm nay anh phải tham dự một bữa tiệc, vốn sẽ định mang Tiểu Dật đi cùng, nhưng Tiểu Dật cứ khóc như thế này anh lại phải để Tiểu Dật ở nhà mang Lâm Chí Huy đi cùng mất thôi” Trình Kiệt thông qua gương lớn phía trước lạnh lẽo nhìn Tiểu Dật.

Tiêu Dật kéo tay Trình Kiệt ra:

“Anh trước đây sẽ nói em khóc lòng anh cũng đau theo”

Trình Kiệt im lặng không mở miệng, Tiểu Dật nở một nụ cười chua xót:

“Anh biết chỉ cần nói như vậy là em sẽ không khóc nữa, nhưng mà anh lại không chịu nói bởi vì anh muốn em phải đau khổ đúng không? Tối nay anh cứ mang Lâm Chí Huy đi cùng anh cũng được, bởi vì đôi mắt của em chỉ sợ là sẽ không thể bình thường lại ngay được đâu”

Trình Kiệt ôm lấy Tiểu Dật vào trong lòng, giọng nói nhẹ nhàng:

“Tiểu Dật đang giận dỗi anh sao, anh sao có thể để Tiểu Dật của anh ở nhà được chứ, anh chỉ là nói đùa một chút mà thôi”

Tiểu Dật hít một hơi thật sâu, cõi lòng của cậu giống như một tảng thủy tinh mong manh vậy, Trình Kiệt rõ ràng nhìn thấy cậu đang khóc nhưng hắn lại nói rằng hắn chỉ là đùa với cậu thôi, chẳng còn cậu nói em khóc lòng anh cũng đau theo như trước mà chỉ có cậu nói anh đùa một chút thôi, tảng thủy tinh kia bị chính Trình Kiệt dùng búa đập nát vụn, những mảnh nhỏ li ti ghim sâu vào trái tim này khiến cho cậu đau quá.

Trình Kiệt rất nhanh buông Tiểu Dật ra, hắn dùng tay nâng cằm cậu lên một chút nở nụ cười nhẹ nhàng, trong ánh mắt kia vẫn là như thế chỉ chứa

đựng hình bóng của cậu nhưng lại mang theo tia lạnh lẽo hờ hững:

“Được rã, nên ra ngoài đi thôi”

Trình Kiệt thản nhiên bước ra ngoài trước, bỏ lại Tiêu Dật đứng ở trong thất thẫn một hồi, hắn không đợi cậu mà cứ lạnh lùng xoay lưng bước đi như vậy. Cánh cửa trong phòng vệ sinh đổi diện lại một lần nữa mở ra, từ trong đó một người đàn ông mang theo một nụ cười tà ác bước tới phía cậu, hắn đứng trước mặt cậu dùng ánh mắt giống như là thương hại đùa cợt, hắn đưa tay giúp cậu lau đi nước mắt:

“Tiểu Yếu Điểm cậu ta không cần cậu nữa rã, nhưng mà bộ dáng này lại khiến cho tôi thật đau lòng mà”

Tiêu Dật chán ghét gạt tay của Thẩm Đào ra khỏi mình, cậu xoay người muốn bước đi nhưng chân vừa mới nâng lên liền bị một lực ở phía sau mạnh mẽ kéo lại, kế đó cậu liền bị hắn ép vào bức tường kia. Tiêu Dật thấy Thẩm Đào cúi xuống định hôn mình cậu liền vô cùng hốt hoảng, bàn tay loạng choạng tìm kiếm phía sau bồn rửa mặt, nơi đó có một chậu hoa sứ nhỏ cậu nhanh chóng cầm lấy chậu hoa đó đập mạnh vào đầu của Thẩm Đào rã đầy hắn ra, sau đó cậu liền vội vã bỏ chạy.

Thẩm Đào không đuổi theo Tiêu Dật nữa, hắn đưa tay lấy đi những mảnh vỡ trên đầu, có vài miếng sứ dính một chút máu tươi, trên mái tóc hắn cũng ướt một chút vì chảy máu. Có lẽ chẳng có việc gì khiến cho Thẩm Đào ngừng nở nụ cười trên khoe môi cả, cho dù đầu hắn có đang chảy máu thì bên khoe miệng kia vẫn cứ cong cong.

Tiêu Dật vội vã chạy ra khỏi hành lang chật hẹp này, cậu sực nhớ đến giấc mơ buổi tối hôm ấy, cậu mơ thấy mình bị Thẩm Đào dùng dây thường buộc vào cổ chân, lại thấy Trình Kiệt bị Lâm Chí Huyễn che đi tai mắt, cậu càng muốn chạy gần đến hắn càng muốn nói gọi lớn tên hắn cũng vô ích, như vậy có phải giấc mơ đang trở thành sự thật hay không.

Trình Kiệt có bệnh tâm thẫn, Thẩm Đào cũng là một kẻ điên, việc này khiến cho Tiêu Dật vốn dĩ bình thường liền không thể nào bình thường được nữa. Khoảng thời gian sau đó Tiêu Dật đầu không thể nào an ổn ngủ,

mỗi lần nhắm mắt một chút lì lợt sẽ giật mình, cậu bắt đầu sợ bóng tối, những thứ ánh sáng vô tình chiếu thẳng đến gương mặt cậu cũng khiến cho cậu phải hốt hoảng né tránh, cậu rất sợ những nơi chật hẹp nhưng cũng sợ luôn cả một khoảng không gian rộng lớn tĩnh lặng không có người thế cho nên mới có chuyện mỗi lần Tiêu Kỷ Mặc đi học, Trình Kiệt đi làm cậu sẽ nhanh chóng đi ra ngoài quán cà phê ngay, ngay ở đó ngây ngốc đến khi Tiêu Kỷ Mặc tan học mới về Tiêu Dật bắt đầu phải tìm đến thuốc an thần để ngủ, thời gian đầu mỗi ngày đều uống một chút, cho đến hiện tại không có ngày nào là không thể không uống cả.

Trình Kiệt buổi tối nào cũng nhắc cậu làm cơm cho hắn ăn, hắn cũng quả thật mỗi buổi tối đều về nhà ăn cơm cậu nấu, trên bàn ăn sẽ cùng cậu mỉm cười trò chuyện một số việc, nhưng Tiêu Dật không khi nào nhìn thấy được ánh mắt trước đây của hắn nữa, dần dần như vậy cậu không biết từ khi nào mình lại không chủ động nói chuyện với Trình Kiệt, chỉ có Trình Kiệt hỏi cậu thì cậu sẽ đáp lại mà thôi.

Tiêu Dật đi tới quán cà phê thỉnh thoảng sẽ bắt gặp Thẩm Đào, hắn tự ý ngồi xuống đối diện cậu, mang nụ cười mà cậu chán ghét kia nói với cậu vài câu đại loại như “Tiểu Yêu Điểm cậu ta vẫn ở cùng cậu sao?”. “Tiểu Yêu Điểm thật là đau lòng mà”... Tiêu Dật nhận ra người nói câu đau lòng vì cậu nhất định trong khoảng thời gian này chính là Thẩm Đào, cậu đã bao lâu rãnh không thấy cậu nói đó từ trong miệng của Trình Kiệt đây. Tiêu Dật nghĩ mình hình như bị điếc rãnh, có đôi lúc Thẩm Đào rãnh nói chuyện với cậu, cậu chỉ ngồi nhìn hắn chầm chập không hề nghe thấy hắn nói cái gì cả, chỉ nghe thấy tiếng vù vù bên tai thôi.

Quán cà phê của Tiêu Dật đã tu sửa xong hết rãnh, nhìn rất đẹp nhưng cậu lại không có tâm kinh doanh cho nên quán đó vẫn cứ chưa đi vào hoạt động được. Chuyện ly hôn của cậu và Thẩm Tiểu Thúy đã làm xong, ba mẹ Tiêu ở dưới quê sau khi biết chuyện này rất tức giận, đặc biệt là ba Tiêu, còn nhớ lần ấy ba Tiêu gọi điện cho cậu quát mắng rất厉害, cậu lúc đó chỉ im lặng rãnh nói con biết rãnh, sau khi cậu cúp điện thoại liền muốn nghĩ lại những lời ba Tiêu nói lúc nãy nhưng mà cậu lại không sao nhớ ra được ba Tiêu đã nói những gì với mình, hình như trí nhớ của cậu suy giảm rãnh.

Tiêu Dật đứng ở trước quán cà phê của mình nhìn Trình thị ở đối diện, cậu không biết cậu đã đứng một tiếng hay là hai tiếng đằng hờn chờ đó, chỉ biết rằng có một bác gái đã rất nhanh ăn chạy tới hỏi cậu rằng cậu có việc gì hay không, cậu cứ đứng như vậy đợi mãi, đợi mãi cũng thấy Trình Kiệt bước ra. Trình Kiệt của cậu đi cùng với Lâm Chí Huyền và Tống Ngộ Phàm, cậu nghĩ rằng hắn không nhìn thấy cậu đâu, nhưng người đàn ông của cậu lại nhìn thấy cậu, hắn đang đi thì dừng lại đứng nhìn cậu một lúc có lẽ là hắn đang bất ngờ, hắn chờ đèn xanh bước sang đường đi tới chỗ cậu hỏi cậu cái gì đó mà cậu không sao biết được, giống như Trình Kiệt đang dùng thứ ngôn ngữ của người ngoài hành tinh để nói với cậu vậy, cậu cứ đứng im lặng ngược nhìn hắn thôi sau đó hắn lại dắt tay cậu đi sang đường, hình như hắn muốn đưa cậu cùng đi ăn. Lúc nghe vào trong xe cậu nghe thấy tiếng nói của Tống Ngộ Phàm cũng nghe thấy tiếng của Lâm Chí Huyền, cậu chỉ biết rằng hai người họ có đang nói nhưng lại không thể nào hiểu được họ đang nói cái gì, Tiêu Dật cậu có phải là đang ngốc đi rãnh hay không.

Tiêu Dật nhận ra chuyện mình đã chậm chạp đi rất nhiều khi cậu nghe nói chuyện với Tiêu Kỷ Mặc, Tiêu Kỷ Mặc phải nói thật chậm, lặp đi lặp lại từng lời nói đó rất nhiều lần cậu mới hiểu được nó đang nói cái gì. Cậu thấy Tiêu Kỷ Mặc mỗi lần phải lặp đi lặp lại như thế sẽ cười lớn, cậu không biết có phải Tiêu Kỷ Mặc đang cười mình hay không nhưng mà cậu cũng cười lại với nó... Tiêu Dật không biết mình bị trầm cảm rãnh.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân
dtv-ebook.com

Chương 155: Nói Chậm

Buổi tối hôm ấy lúc Tiêu Kỷ Mặc đã ngủ Trình Kiệt liền mở cửa bước vào trong phòng, hắn thấy ánh điện trong phòng vẫn còn sáng, lúc bước vào liền thấy Tiêu Dật nằm thẳng, chăn đắp đến ngực, hai mắt mở lớn ngây ngốc nhìn lên trần nhà. Một tháng nay Trình Kiệt thấy Tiêu Dật thay đổi rất nhiều, đạo giàn đây hắn không nghe thấy giọng nói của cậu nữa, hắn nhớ giọng nói của cậu. Trình Kiệt cúi người bế lấy Tiêu Dật bước ra khỏi phòng, Tiêu Dật vẫn im lặng chuyển ánh mắt chậm chạp không còn tinh nghịch như lúc trước nữa nhìn đến gương mặt hắn, hắn lúc này mới giật mình khi phát hiện ra cậu rất kỳ quái. Trình Kiệt bế Tiêu Dật vào trong phòng của mình, phòng của hắn không mở đèn cho nên khi Tiêu Dật vừa bị đưa vào trong đó liền giãy giụa hoảng sợ, Trình Kiệt thấy người trong lòng đang kịch liệt muốn trốn chạy cũng không hiểu tại sao:

“Tiêu Dật em sao thế?”

Tiêu Dật muốn đứng xuống dưới chạy ra khỏi nơi tối tăm này nhưng cậu lại bị Trình Kiệt ôm rất chặt, cuối cùng cậu chỉ còn biết gào khóc liền miệng nói:

“Tôi quá... tôi quá”

Trình Kiệt nhanh chóng bế Tiêu Dật đi về phía công tắc mở đèn lên, tất cả những bóng đèn trong phòng hắn đều phát sáng, trong phòng của Trình Kiệt có rất nhiều bóng đèn, từ những bóng đèn lớn cho đến những bóng đèn nhỏ, từ những bóng đèn sáng trắng cho đến những bóng đèn sáng vàng, Tiêu Dật lại rất sợ bị ánh đèn chiếu vào mặt cho nên liền hốt hoảng giấu gương mặt của mình vào trong lòng ngực Trình Kiệt:

“Sáng quá... sáng quá”

Trình Kiệt không biết Tiêu Dật bị làm sao cả, chỉ biết người trong lòng mình đang không ngừng run rẩy như có vẻ rất sợ hãi, hắn lại tắt bớt đèn trong phòng đi chỉ để lại một bóng đèn lớn chiếu ra thứ ánh sáng màu vàng rất dịu:

“Anh tắt bớt đèn điện đi rã”

Tiêu Dật lúc này mới từ trong lồng ngực của Trình Kiệt rụt rè đưa mặt ra, ánh mắt lo lắng sợ hãi giống như một con thỏ nhỏ vậy. Trình Kiệt đặt Tiêu Dật xuống dưới giường, đôi mắt của cậu chuyển động xung quanh căn phòng dường như là cảm thấy căn phòng này rất mới lạ với cậu. Trình Kiệt ngã xuống trước mặt Tiêu Dật đưa tay chạm lên má cậu nhíu mày hỏi:

“Tiêu Dật em sao thê?”

Tiêu Dật nghe thấy Trình Kiệt của cậu nói chuyện, nhưng mà cậu lại gặp khó khăn khi tiếp nhận câu nói đó, ánh mắt cậu chăm chú nhìn Trình Kiệt rất lâu giống như là muốn cố gắng hiểu lời của hắn nói vậy. Trình Kiệt giật mình khi nhìn thấy bộ dạng của Tiêu Dật như thế, hắn không biết Tiêu Dật bị làm sao nữa, hắn không hề nhìn thấy sự lanh lợi trong đôi mắt xinh đẹp kia:

“Tiêu Dật em sao thê?”

Trình Kiệt nói rất nhanh, đối với tốc độ này khiến cho Tiêu Dật không thể nào bắt kịp tiếng tấu để hiểu được, cậu nghiêng đầu nhìn hắn một hồi rã chầm chậm nói, ba từ kia phát ra giống như là một đứa trẻ mới học nói nên không thể nói nhanh được:

“Nói nhanh quá”

Trình Kiệt vội vã đưa hai tay bao lấy gương mặt của Tiêu Dật, ánh mắt của hắn không còn tia lạnh lẽo giống như một tháng trước nữa mà thay vào đó là tia hốt hoảng lo lắng:

“Em sao thế Tiêu Dật?”

Trình Kiệt vẫn không đi ~~àu~~ chỉnh lại tốc độ câu nói của mình cho nên Tiêu Dật không thể nào hiểu được lời mà Trình Kiệt nói. Trình Kiệt nhìn tới đôi mắt ngây thơ giống như một đứa trẻ của Tiêu Dật li ~~ền~~ nhẹ giọng nói thật chậm từng chữ một:

“Tiêu Dật em sao thế?”

Tiêu Dật vẫn nhìn chằm chằm Trình Kiệt, có lẽ cậu đang sắp xếp lại từng chữ một trong ~~đài~~, phải mất rất lâu cậu mới cho Trình Kiệt một câu trả lời chậm chạp:

“Không sao”

Trình Kiệt đau lòng cúi ~~đài~~ muốn hôn xuống đôi môi của Tiêu Dật, lúc hắn vừa sắp chạm vào đôi môi cậu r ~~ã~~ li ~~ền~~ bị cậu bất ngờ đẩy mạnh ra, cả người cậu run rẩy, ánh mắt giống như là rất cảnh giác với hắn vậy. Trong trí nhớ của Tiêu Dật, cậu nhận ra được Trình Kiệt chính là người mà cậu yêu, hắn chính là người đàn ông của cậu, nhưng mà khi Trình Kiệt định hôn cậu li ~~ền~~ khiến cho cậu nhớ đến đoạn ký ức khi Thẩm Đào hôn cậu, khi ấy Trình Kiệt li ~~ền~~ mất đi khống chế sau đó hắn li ~~ền~~ trở nên rất lạnh lùng với cậu, thế cho nên Tiêu Dật hiện tại li ~~ền~~ không muốn ai hôn vào môi của mình nữa cả, ngay cả đồng chạm thân thiết một chút cũng rất khó tiếp nhận.

Trái tim của Trình Kiệt ngừng lại một nhịp, Tiêu Dật của hắn rất kỳ lạ, hắn biết cậu thay đổi từ một tháng trước r ~~ã~~ nhưng hắn lại không quá để tâm tới, hắn là muốn lạnh lùng với cậu để cho cậu nhận ra rằng hắn không quá c ~~ần~~ cậu, hắn nghĩ rằng trước đây bởi vì hắn thể hiện cho cậu thấy hắn rất c ~~ần~~ cậu nên cậu mới có suy nghĩ cho dù cậu làm cái gì đi chăng nữa thì hắn cũng sẽ vẫn mãi yêu cậu, cho dù cậu có rời xa hắn đi chăng nữa thì cậu cũng sẽ không bị hắn trừng phạt, thế cho nên Trình Kiệt mới muốn thể hiện cho Tiêu Dật thấy rằng hắn không yêu cậu quá nhiều để cho cậu luôn luôn phải ở bên cạnh hắn, tìm lấy cơ hội để ở bên cạnh hắn. Trình Kiệt lấy Lâm Chí Huy ~~ền~~ ra để thực hiện mục đích của mình, hắn tin chắc rằng Lâm Chí Huy ~~ền~~ cũng biết ý muốn của hắn, hắn không ~~h~~ ~~ẽ~~ có một chút gì áy náy cả,

hắn nghĩ rằng Lâm Chí Huy vẫn có cơ hội từ chối nhưng cậu ta không từ chối, chuyện này là do cậu ta mà ra thôi, hắn chỉ quan tâm mục đích cuối cùng của hắn là Tiêu Dật, vĩnh viễn chỉ có một mục đích là Tiêu Dật.

Hắn không nói chuyện với cậu như thường như lúc trước, bên ngoài của hắn đều tỏ ra rất bình tĩnh nhưng chỉ có một mình hắn mới biết rằng hắn có bao nhiêu đau khổ, hắn đã lâu lắm rồi không được nhìn thấy nụ cười của Tiêu Dật, lâu lắm rồi không được nghe thấy cậu chủ động gọi hắn một tiếng Trình Kiệt ơi, lâu lắm rồi không ôm cậu vào trong lòng, hắn không nghĩ rằng những chuyện mình làm lại khiến cho Tiêu Dật trở thành như vậy.

Trình Kiệt ôm lấy Tiêu Dật vào trong lòng, bàn tay vuốt ve sống lưng cậu như muốn xóa đi hết hoảng sợ kia. Hắn phát hiện ra trong miệng mình có vị mặn, hắn phát hiện ra mình thế nhưng lại rơi nước mắt thêm một lần nữa, hắn phát hiện ra mình lại chính là người biến Tiêu Dật thành ra như vậy. Hắn lúc nào cũng nói yêu Tiêu Dật, lúc nào cũng nói có thể vì cậu mà không cần cái gì cả, lúc nào cũng nói Tiêu Dật là tất cả của hắn, nhưng khi hắn một lần nữa có được cậu rồi hắn lại biến cậu thành cái gì thế này, hắn không ngừng tìm kiếm cậu trong suốt 5 năm chẳng phải là vì hắn muốn có tình yêu của cậu hay sao, đến cuối cùng người này lại sợ chính sự đụng chạm của hắn... hắn không biết mình rốt cuộc đã làm ra cái gì rồi.

“Tiểu Dật anh xin lỗi, anh xin lỗi Tiểu Dật, sẽ không có sau này nữa, sẽ không khiến em đau lòng nữa... anh yêu em Tiểu Dật”

Tiêu Dật chỉ nghe thấy được hai từ Tiểu Dật thôi, cậu không còn khai niệm tên tuổi nữa, cậu thấy trong phòng này chỉ có mình cậu và Trình Kiệt cho nên hắn gọi Tiểu Dật hắn là tên của cậu đi. Tiêu Dật ngày hôm ấy tiếp thu được từ Trình Kiệt hai tiếng Tiểu Dật, ghi nhớ được mình gọi là Tiểu Dật.

“Tiểu Dật... gọi là Tiểu Dật sao?”

Giọng nói non nớt chậm chạp giống như một đứa trẻ học nói vọng lên trong không gian yên tĩnh này, giọng nói đó rất nhỏ nhưng lại giống như một hồn sấm đánh thẳng đến trái tim của Trình Kiệt, hắn ôm chặt lấy cậu hơn, nước mắt cũng vì cậu mà chảy xuống nhanh hơn, hắn cúi đầu hôn vào

mái tóc của Tiêu Dật, có lẽ đây chính là nơi mà hắn có thể hôn xuống bởi vì nơi này có phần tóc che đi da thịt cho nên cậu sẽ không phát hiện ra được hắn đã hôn cậu.

Đêm hôm đó Trình Kiệt ôm Tiêu Dật đi ngủ, nhưng mà Tiêu Dật không ngủ được bởi vì cậu vẫn chưa uống thuốc an thần, cậu nhanh chóng bật dậy đi xuống giường rời khỏi phòng của Trình Kiệt, chạy xuống dưới tầng đi vào trong phòng Tiêu Kỷ Mặc mở ra ngăn tủ cuối cùng lấy một lọ thuốc. Trình Kiệt nãy giờ vẫn chạy theo Tiêu Dật, hắn thấy cậu có ý định uống thuốc gì đó liền cản cậu lại, Tiêu Dật giống như một người bị nghiện ma túy vậy ánh mắt trợn lớn vội vàng đưa tay muốn cướp lại lọ thuốc kia. Trình Kiệt không muốn Tiêu Kỷ Mặc thức dậy cho nên nhanh chóng mang lọ thuốc rời khỏi phòng, Tiêu Dật theo đó cũng đi theo muốn lấy lọ thuốc kia, Trình Kiệt nhíu mày ngăn Tiêu Dật lại:

“Tiểu Dật đây là thuốc gì?”

Tiêu Dật biết Trình Kiệt đang nói nhưng cậu không hiểu được hắn nói cái gì bởi vì hắn nói rất nhanh, Tiêu Dật không chăm chú nhìn Trình Kiệt để cố gắng hiểu nữa mà chỉ một lòng muốn lấy lại lọ thuốc kia. Trình Kiệt ném lọ thuốc sang một bên rồi bế lấy cậu đến ghế sofa trong phòng khách, để cậu ngồi đối diện ở trên đùi mình, hắn biết Tiêu Dật chỉ nói thật chậm mới có thể hiểu được:

“Tiểu Dật là thuốc gì thế?”

Tiêu Dật nghe hiểu được câu hỏi kia, cậu bắt đầu nhìn xung quanh phòng khách bằng ánh mắt sợ hãi, cậu nhìn thấy ở bên ngoài trời đã tối đen rã, cậu rất sợ trời tối giống như là mỗi khi tối đến sẽ có một thứ gì đó rất đáng sợ mang đến cho cậu những ác mộng khi nhắm mắt vậy, cho nên cậu phải uống thuốc mới không gặp ác mộng nữa:

“Sợ... sẽ thấy... là ác mộng... Trình Kiệt không cần... người kia sẽ cướp Trình Kiệt”

Mặc dù lời nói của Tiêu Dật rất lộn xộn nhưng Trình Kiệt vẫn có thể hiểu ra được cậu muốn nói cái gì, có lẽ cậu đang nói đến Lâm Chí Huyền,

hắn là cậu muỗn nói Lâm Chí Huy ên sē cướp hắn khỏi cậu. Trình Kiệt cảm thấy muỗn đấm vào mặt của chính mình thật mạnh, hắn rốt cuộc trước đây tại vì sao lại nghi ngờ tình yêu của Tiêu Dật chứ, cậu vì lo sợ hắn sẽ bị người khác cướp đi mà biến thành như vậy r ă. Trình Kiệt đau lòng ôm lấy Tiêu Dật vào trong lồng ngực, hắn vuốt ve sống lưng cậu, thật là chậm rãi dịu dàng nói ra từng chữ một để cho cậu hiểu được:

“Không đâu Tiêu Dật, sē không gấp ác mộng nữa, hôm nay anh sē ôm em ngủ, không ai có thể tách anh khỏi em được, Tiêu Dật yên tâm”

Sau đó Tiêu Dật không được uống thuốc, cậu nằm ngủ ở trong vòng tay của Trình Kiệt trong căn phòng vẫn còn ánh đèn sáng vàng. Tiêu Dật nửa đêm giật mình tỉnh dậy rất nhiều lần, Trình Kiệt đêm đó thức trắng hắn đêm được Tiêu Dật của hắn thức dậy sáu lần r ă lại thiêm thiếp ngủ được một lúc, r ă lại thức dậy... cứ như thế mà trôi qua một đêm.

Buổi sáng hôm ấy Tiêu Dật ng ă ở trên ghế sofa nhìn theo Tiêu Kỷ Mặc cầm cặp sách chạy qua chạy lại, cậu đang đợi đến lúc Trình Kiệt đưa Tiêu Kỷ Mặc đi học thì cậu sē mặc quần áo đi ra khỏi nhà đến ng ă ở tiệm cà phê quen thuộc. Hôm nay Trình Kiệt nhớ người đưa Tiêu Kỷ Mặc đến trường học, hắn muỗn đưa Tiêu Dật đi ăn sáng r ă sē mang cậu đến gặp Tống Tâm Lan để làm một vài kiểm tra tâm lý, đợi đến khi Tiêu Kỷ Mặc rời khỏi nhà Trình Kiệt liền ng ă xuống bên cạnh Tiêu Dật kiên nhẫn nói thật chậm:

“Tiêu Dật chúng ta ra ngoài ăn sáng nhé”

Tiêu Dật ngẩn người nhìn Trình Kiệt, lúc ngẩn người này là lúc cậu đang sắp xếp câu chữ ở trong đầu cho hoàn chỉnh:

“Không... một mình đến tiệm cà phê”

Trình Kiệt gật đầu:

“Em muỗn đến tiệm cà phê hả, chúng ta cùng đi nhé”

Tiêu Dật lại cắn có một chút thời gian sắp xếp câu chữ, cậu chăm chú nhìn vào đôi mắt của Trình Kiệt muốn từ chối:

“Không... đợi Trình Kiệt ra khỏi nhà mới đi”

Trình Kiệt im lặng, có lẽ đây là thói quen của Tiêu Dật dạo gần đây, hắn nghĩ muốn xem xem khi hắn đi làm Tiêu Dật sẽ làm cái gì thế cho nên liền giả bộ chậm rãi nói với Tiêu Dật rằng:

“Như vậy anh đi làm trước nhé”

Tiêu Dật lại ngồi trên ghế sofa nhìn theo bóng lưng Trình Kiệt rời đi, lúc hắn nhìn thấy đôi mắt Tiêu Dật chăm chú dõi theo hắn trái tim của hắn đột nhiên run rẩy bởi vì ánh mắt đáng thương kia giống như là rất cô đơn. Trình Kiệt đóng cửa lại rồi Tiêu Dật liền cúi đầu buồn bã, cậu đi vào trong phòng thay một bộ quần áo mới bước ra khỏi nhà. Trình Kiệt ngồi trong xe ô tô quan sát Tiêu Dật, nhìn thấy cậu đứng ở trước nhà đợi một chiếc taxi, hắn đi theo chiếc taxi đó phát hiện cậu thì ra đến một tiệm cà phê gần Trình thị.

Trình Kiệt ngày hôm nay không làm việc, hắn dành cả một ngày để xem thói quen của Tiêu Dật một tháng nay, hắn chọn một góc khuất trong quán ngồi ở đó nhìn Tiêu Dật, Tiêu Dật không có hẹn ai cả cậu cứ ngây ngô ngồi im như vậy rất lâu rồi. Một tiếng, hai tiếng, ba tiếng... người cũ trong quán rời đi người mới lại vào, chỉ có riêng Tiêu Dật và Trình Kiệt vẫn không rời khỏi chỗ này.

Trình Kiệt nhíu mày khi nhìn thấy Thẩm Đào bước vào trong tiệm cà phê, hắn thấy hắn ta đi tới chỗ bàn của Tiêu Dật ngồi xuống đối diện cậu. Trình Kiệt giống như một con báo đang âm thầm quan sát con mồi vậy, hắn bình tĩnh ngồi ở chỗ này xem xem hai người bọn họ làm cái gì. Trình Kiệt thấy Tiêu Dật ngẩng đầu nhìn Thẩm Đào, vẫn là đôi mắt ngơ ngác chăm chú giống như là muốn nghe xem hắn nói cái gì, nhưng mà Thẩm Đào có lẽ không biết chuyện Tiêu Dật sẽ không nghe hiểu những lời nói quá nhanh. Quán cà phê không có mấy người cho nên rất yên tĩnh, chính vì thế mà Trình Kiệt chỉ cần tập trung một chút liền có thể nghe thấy được Thẩm Đào nói cái gì với Tiêu Dật.

“Tiểu Yêu Điểm hôm nay Trình Kiệt đã bỏ cậu chưa?... Tiểu Yêu Điểm hay là tôi đón cậu về nhà nhé... Tiểu Yêu Điểm cậu hiện tại giống như một con búp bê sứ vậy... Tiểu Yêu Điểm mới chỉ hôn cậu một cái thôi liền khiến cho Trình Kiệt và cả người cậu ta yêu thương đều phải khổ sở, cậu đúng là đại phúc tinh của tôi mà”

Thẩm Đào chỉ nói bốn câu đó rầm rộ một lúc lại rời đi, ánh mắt của Trình Kiệt chợt chuyển lạnh lẽo, hắn nhanh chóng đứng dậy đi theo phía sau lưng của Thẩm Đào, đợi đến khi Thẩm Đào đi vào trong bãi đỗ xe dưới tầng hầm hắn liền nhanh chóng lao tới túm lấy cổ áo của Thẩm Đào vung nắm đấm đấm xuống thật mạnh. Thẩm Đào không hề phát hiện ra nãy giờ Trình Kiệt luôn đi theo mình cho nên khi hắn ta bất ngờ bị đánh liền không kịp phản kháng lại được, Trình Kiệt nhân cơ hội tiếp tục đánh thêm vào mặt của Thẩm Đào khiến cho hắn ta lảo đảo một hồi. Trình Kiệt không hề lương tay một giây phút nào cả, đánh Thẩm Đào đến mức ngã lăn xuống đất rồi lại lôi lên đánh tiếp, những cú đấm như máy móc liên hoàn rơi xuống khuôn mặt hắn ta khiến cho hắn ta muốn trở tay một cái cũng không có cơ hội. Trình Kiệt lôi Thẩm Đào ném vào chiếc xe ô tô bên cạnh làm cho cửa kính của chiếc xe đó cũng bị vỡ, Thẩm Đào ngã xuống đất vẫn có thể duy trì nụ cười thường ngày trên môi, hắn ta nằm ở dưới đất bật cười ha ha giống như một kẻ điên:

“Mỗi của em ấy rất là ngọt, vừa chạm vào liền làm cho cả người ta phấn chấn cho nên tao mới nhịn không được cắn một ngụm”

Trình Kiệt lấy chân đá vào gương chiếu hậu của chiếc xe bên cạnh làm cho nó gãy ra, hắn cúi người cầm lấy chiếc gương đó đập vào đầu của Thẩm Đào giây tiếp theo hắn ta ngay lập tức ngừng nói... bất tỉnh tại chỗ.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân
dtv-ebook.com

Chương 156: Cố Gắng

Trình Kiệt rời khỏi bãi đỗ xe dưới tầng hầm, hắn lại bước vào trong tiệm cà phê đi tới chỗ bàn mà Tiêu Dật đang ngồi, hắn nhận ra được đôi mắt ngây ngô kia của cậu lóe lên tia bất ngờ, cậu cứ nhìn chằm chằm vào gương mặt hắn mà im lặng không nói gì cả. Trình Kiệt hiện tại có một nỗi sợ đó chính là sợ nhìn vào mắt của Tiêu Dật, bởi vì mỗi khi hắn nhìn thấy hình bóng của bản thân mình trong đôi mắt kia là hắn sẽ hốt hoảng, giống như là nhìn thấy chính mình là kẻ đã làm cho Tiêu Dật thành ra như vậy.

Trình Kiệt ngồi xuống đối diện Tiêu Dật, hắn cố gắng tỏ ra thật bình thường ôn nhu nói chuyện với cậu:

“Tiểu Dật, chúng ta đi ăn trưa nhé”

Trong suy nghĩ của Tiêu Dật có một đường thẳng, một chuỗi sự việc hàng ngày của cậu sẽ là đợi Trình Kiệt và Tiêu Kỷ Mặc rời khỏi nhà, đợi đến khi mặt trời màu đỏ hạ xuống lấp ló sau tòa nhà cao tầng đối diện kia thì cậu sẽ đến siêu thị, tùy ý chọn một vài thực phẩm tươi sống, kế đó mang thẻ thanh toán của mình đưa cho nhân viên thu ngân rồi quay lại trường học đón Tiêu Kỷ Mặc, chỉ đến khi nào không còn nhìn thấy mặt trời nữa thì cậu mới có thể thấy được gương mặt của Trình Kiệt, hiện tại mặt trời vẫn còn Trình Kiệt lại xuất hiện ở chỗ này khiến cho Tiêu Dật không thể nào kịp thích nghi, cậu nhíu mày hãi lâu mới chậm chạp nói ra từng chữ một:

“Trình Kiệt phải đang ở công ty”

Trình Kiệt trái tim thắt lại, hắn thật sự sẽ mang tất cả những gì hắn đang có để đánh đổi hết chỉ muốn Tiêu Dật của hắn lại quay trở về như trước

kia, tuy rằng hắn không ngại việc chăm sóc cậu nhưng mà hắn không bao giờ muốn cậu như vậy cả, hắn thật sự hối hận lắm rã. Trình Kiệt mỉm cười, dùng ánh mắt ôn nhu nhìn Tiêu Dật, hắn cố gắng tỏ ra thật bình thường nói chuyện với cậu:

“Ừ, nhưng anh đến giờ tan tầm rã cho nên đến đón em đi ăn” Nói đến đây Trình Kiệt liền ngừng lại rã vội vã thêm vào một câu: “Sau này đâu sẽ đón em cùng đi ăn trưa”

Tiêu Dật rất chăm chú nghe Trình Kiệt nói chuyện, ngay cả Trình Kiệt cũng nhận ra rằng Tiêu Dật đang rất cố gắng để nghe hiểu lời hắn nói, nhưng mà Tiêu Dật vẫn không thể nào như trước đây, phản ứng của cậu rất chậm chạp cho nên một lúc Tiêu Dật mới chịu chầm chậm đáp lời:

“Không... Trình Kiệt đi làm đi... không cần ăn trưa”

Trình Kiệt nhíu mày khó hiểu, hắn nghĩ rằng Tiêu Dật một tháng nay đã luyện thành thói quen không ăn cơm vào buổi trưa rã cho nên bây giờ mới từ chối hắn:

“Tiểu Dật, em phải ăn trưa, không nên nhịn có biết không, bây giờ anh sẽ đưa em đi ăn trưa”

Tiêu Dật ngây người, ánh mắt vốn đang tập trung nhìn vào gương mặt của Trình Kiệt một lúc sau ánh mắt đó đã thay đổi thành tia hoảng hốt, thân thể của cậu lại bắt đầu run rẩy vì hoảng sợ, mỗi lần Tiêu Dật bị hoảng sợ lời nói sẽ trở nên lộn xộn khó hiểu hơn:

“Không... ăn trưa... người đó... không muốn nhỉ... người đó với Trình Kiệt”

Trình Kiệt phải mất một lúc mới hiểu ra được là Tiêu Dật muốn nói cái gì, nhưng sau khi hắn hiểu ra được ý nghĩa trong câu nói đó rã, trái tim của hắn lại một lần nữa rỉ máu, hóa ra Tiêu Dật không muốn cùng hắn đi ăn trưa là bởi vì cậu sợ nhín thấy Lâm Chí Huy. Trình Kiệt thật muốn ngay tại chỗ này ôm Tiêu Dật vào lòng, nhưng khi hắn muốn đứng dậy đi

qua chỗ cậu cậu liền đưa tay phản kháng xua đuổi hắn cho nên hắn chỉ có thể ngã lại một chỗ kién nhẫn giải thích với cậu:

“Không đâu Tiêu Dật, chỉ có hai chúng ta đi ăn mà thôi, sau này cũng chỉ có hai chúng ta ăn”

Trong suy nghĩ của Tiêu Dật đã tự động loại trừ những việc cậu không muốn nhìn thấy, cho nên khi Trình Kiệt nói muốn đưa cậu đi ăn trưa cậu liền sẽ nghĩ rằng Trình Kiệt lại mang Lâm Chí Huy đến đi ăn cùng nữa, thế cho nên cậu không muốn đi để không phải nhìn thấy Lâm Chí Huy đang dần dần cướp mất Trình Kiệt khỏi cậu. Trình Kiệt thấy Tiêu Dật vẫn né tránh mình cho nên liền tìm cách khác để giải quyết:

“Như vậy anh gọi đố ăn đến đây nhé, chúng ta cùng nhau ăn, chỉ hai chúng ta mà thôi”

Trình Kiệt đành mở di động ra đưa đến trước mặt của Tiêu Dật, trên màn hình là thực đơn của nhà hàng mà lúc trước hai người bọn họ hay tới ăn:

“Tiêu Dật, em nhìn xem em muốn ăn món nào”

Tiêu Dật hơi liếc nhìn vào trong điện thoại một chút, bởi vì Trình Kiệt đang để độ sáng ở mức cao nhất cho nên Tiêu Dật ngay lập tức hốt hoảng quay mặt đi, Trình Kiệt lúc đó cũng không hiểu tại sao lại như vậy sau đó hắn mới chợt nhớ ra rằng ngày hôm qua Tiêu Dật nói sáng quá, có lẽ cậu sợ ánh đèn quá sáng thế cho nên Trình Kiệt liền chỉnh lại độ sáng thấp hơn một nửa rồi mới đưa lại cho Tiêu Dật xem. Tiêu Dật quả thật không còn sợ hãi nữa, cậu cúi đầu mò to đôi mắt nhìn vào màn hình điện thoại của Trình Kiệt, Tiêu Dật nhìn rất lâu thật là lâu mới chịu mở miệng nói hai chữ:

“Cơm gà”

Trình Kiệt nghe vậy thì vui vẻ lập tức thu điện thoại lại tính mở qua trang đồ tráng miệng cho cậu chọn, nhưng mà khi hắn mới chỉ định thu điện thoại lại thôi đã nghe thấy Tiêu Dật một lần nữa chậm rãi nói:

“Phố tây”

Trình Kiệt trầm mặc, Tiêu Dật là đang muốn nói cơm gà phố tây, đó là nơi Tiêu Dật lúc trước đã từng làm, cũng chính cậu nhân viên giao hàng năm đó đã làm cho hắn phải đặc biệt chú ý cho đến tận bây giờ:

“Cơm gà phố tây sao, được anh sẽ đặt cơm gà ở đó cho em ăn”

Trình Kiệt nhìn thấy trong đôi mắt của Tiêu Dật lại bắt đầu biến hóa, cậu ngẩng đầu đáng thương nhìn hắn, rõ ràng là cậu đang rất đau khổ:

“Xin lỗi... Trình Kiệt... là thật không phải diễn”

Lần trước ở trong nhà hàng đó Trình Kiệt có nói Tiêu Dật nếu như có cơ hội trở thành diễn viên nhất định sẽ nổi tiếng, ý của hắn là muốn nói rằng cậu chẳng qua chỉ là đang lừa dối hắn, không nghĩ tới câu nói này của hắn lại làm cho Tiêu Dật nhớ đến tận bây giờ. Trình Kiệt giờ phút này đây rất muốn đưa tay chạm vào gương mặt của Tiêu Dật, muốn ôm lấy cậu vào trong lòng nói xin lỗi cậu nhưng biết làm sao được đây, Tiêu Dật lại rất né tránh sự động chạm của hắn, mỗi lần hắn muốn chạm vào cậu liền sẽ bị cậu đẩy ra.

Sau đó cơm gà phố tây được giao đến quán cà phê này, Tiêu Dật mở hộp cơm kia ra rãnh nhìn chằm chằm vào đó, cậu nhìn một lúc mới cầm lấy thìa xúc cơm lên đưa vào trong miệng nhai. Trình Kiệt thấy Tiêu Dật chịu ăn cơm rãnh cho nên cũng vui vẻ hơn, hắn chỉ dành thời gian để nhìn cậu như thế nhưng Tiêu Dật chỉ ăn được sáu thìa cơm liền dừng lại không ăn nữa, Trình Kiệt muốn đút cơm giúp cho Tiêu Dật nhưng chỉ nhận được cái lắc đầu chậm rãi của cậu, Tiêu Dật quả thật đã no rãnh bởi vì cậu một tháng nay không ăn trưa cho nên dạ dày cũng bé lại.

Trình Kiệt đưa Tiêu Dật đến bệnh viện của Tống Tâm Lan, Tiêu Dật không biết Trình Kiệt đưa mình đi đâu, bởi vì hắn nắm tay cậu dẫn đi cho nên cậu cứ thế ngây ngô đi theo hắn, hắn dừng lại cậu sẽ dừng lại, hắn bước đi cậu sẽ bước đi, khi cậu thấy Tống Tâm Lan ngồi ở trong phòng liền nhìn cô ấy chăm chú, ánh mắt chính là không hiểu tại sao cô ấy lại ở chỗ này.

Tống Tâm Lan hỏi Tiêu Dật một vài câu hỏi, lúc đ^{ầu} cô ấy nói rất nhanh cho nên Tiêu Dật không thể hiểu được, sau đó Trình Kiệt nói với cô ấy câu gì đó rất nhanh cậu cũng hoàn toàn không hiểu, cuối cùng Tống Tâm Lan hướng cậu nói chậm lại cậu mới có thể hiểu ra. Tống Tâm Lan đưa cho Tiêu Dật một tờ giấy chậm rãi hướng dẫn cậu:

“Cậu hãy dùng bút kẻ tờ giấy này ra làm đôi, bên trái ghi những điều khiến cho cậu lo lắng, bên phải ghi ra nguyên nhân”

Tiêu Dật tay cầm bút một lúc cũng không chịu chạm vào giấy, mãi cho đến khi Trình Kiệt lên nói rằng không sao cả thì cậu mới đặt bút kẻ dọc tờ giấy kia làm đôi.

Tiêu Dật đ^{ầu} tiên ghi ở bên trái rằng [Bóng tối] bên phải ghi [Trình Kiệt]. Dòng thứ hai ghi là [Quá sáng] [Trình Kiệt]. Dòng thứ ba ghi [Một mình] [Trình Kiệt]. Dòng thứ tư ghi [Ly hôn] [Trình Kiệt]. Dòng thứ năm ghi [Không tin tưởng] [Trình Kiệt]. Dòng thứ sáu ghi [Ác mộng] [Trình Kiệt]. Dòng thứ bảy ghi [Lâm Chí Huyền] [Trình Kiệt]. Dòng thứ tám ghi [Thẩm Đào] [Trình Kiệt]. Dòng thứ chín ghi [Lừa dối] [Trình Kiệt]. Dòng thứ mười ghi [Trình Kiệt] [Trình Kiệt]...kế đó cột bên phải của tờ giấy đ^{ầu} ngập tràn hai chữ Trình Kiệt kia, Trình Kiệt nhận ra bên cột nguyên nhân đ^{ầu} là tên của hắn thì giật mình hoảng sợ, hóa ra những thứ mà Tiêu Dật đang phải chịu đựng đ^{ầu} là do hắn gây lên.

Tống Tâm Lan nói với Trình Kiệt rằng Tiêu Dật đã sử dụng quá nhiều thuốc an thần cho nên bị trầm cảm, mọi biểu hiện chậm chạp hiện giờ là do cậu không muốn tiếp nhận quá nhiều đau khổ, nói với hắn nếu như muốn Tiêu Dật khỏe lại cũng chỉ còn có cách quan tâm đến cậu, cho cậu cảm thấy an toàn, thường xuyên nói chuyện thật nhiều với cậu.

Buổi tối hôm ấy Trình Kiệt nhờ Tống Tâm Lan cho Tiêu Kỷ Mặc ngủ lại nhà cô, Trình Kiệt đưa Tiêu Dật đến trung tâm mua sắm mua cho cậu rất nhiều quần áo cùng mỹ phẩm, Tiêu Dật không hề có một chút hứng thú nào cả. Hắn lại đưa Tiêu Dật đi đến nhà hàng ăn tối, để cho cậu đứng trước tủ toàn là bánh ngọt cùng kem nhiều màu sắc, Tiêu Dật vẫn không có hứng thú, hắn lái xe đưa Tiêu Dật trở về nhà, cùng cậu nắm tay đi bộ một đoạn

đường. Ở khu nhà của Trình Kiệt có một trường đại học cách đó không xa, trong khuôn viên của trường đại học đó có một chiếc đàn piano màu đen, bởi vì bây giờ vẫn chưa muộn cho nên sinh viên tụ tập ở chỗ này cũng rất nhiều, từng tốp một đây ã nói chuyện rất vui vẻ, Trình Kiệt theo lời của Tống Tâm Lan muốn đưa Tiêu Dật đến chỗ này người một chút chính vì thế hắn mới dẫn Tiêu Dật đến trước đại học này.

Trình Kiệt quay sang phía Tiêu Dật hỏi cậu:

“Chúng ta ngã ở đây nghỉ một lúc có được không?”

Tiêu Dật ngược nhìn hắn rã lại nhìn xung quanh cuối cùng liền gật đầu đồng ý. Trình Kiệt lấy một chiếc ghế để ở gần chỗ đàn piano để cho Tiêu Dật ngồi xuống, Trình Kiệt biết Tiêu Dật rất thích hát cho nên hắn mới muốn cậu ngồi ở chỗ này đánh đàn ca hát, hắn ôn nhu cúi đầu hỏi cậu:

“Em có muốn đánh đàn hay không?”

Tiêu Dật im lặng không nói, Trình Kiệt kiên trì nói tiếp:

“Nếu không hát một bài cũng được”

Tiêu Dật vẫn im lặng, Trình Kiệt nghĩ rằng Tiêu Dật không muốn làm việc này cho nên cũng không bắt ép cậu nữa, hắn thử hỏi cậu:

“Vậy có muốn anh hát cho em nghe?”

Tiêu Dật quả nhiên ngẩng đầu lên nhìn Trình Kiệt, trong ánh mắt kia chứa đựng cái gì đó phức tạp rất khó nói. Tiêu Dật đứng dậy ý muốn nhường lại chỗ ngồi cho Trình Kiệt, Trình Kiệt hiểu ý liền lấy một chiếc ghế khác bê tới phía trước đối diện chiếc đàn piano đó để cho Tiêu Dật ngồi:

“Em ngồi ở chỗ này nhé”

Tiêu Dật ngồi xuống, Trình Kiệt xoay người bước tới chỗ đàn piano ngồi xuống ghế, hắn lâu lắm rồi không đánh đàn, cũng lâu lắm rồi không

hát nhưng mà Tiêu Dật hiện tại lại có vẻ muốn nghe cho nên hắn liền mỉm cười nhìn cậu rã đưa tay lướt trên những phím đàn.

Khi những phím đàn phát ra âm nhạc, những nam sinh cùng nữ sinh ngay lập tức quay lại nơi đó nhìn, có một vài người còn bước tới gần để xem. Trình Kiệt vừa đánh đàn vừa hát, một bài hát buồn trầm lắng, giọng hát của hắn không biết là hay hay dở nhưng lại khiến cho nhiều người đến im lặng đứng nghe.

- Sắc đêm lạnh lẽo, một mình anh bước đi rời bỏ em... càng ngày càng xa.

- Ở thành phố xa lạ, chẳng cần phải dừng lại nữa, ánh đèn phía xa lúc mờ lúc tỏ, anh nghĩ có lẽ nên một mình rời đi.

- Còn quá nhiều điệu chưa nói ra thành lời, anh càng muốn lại gần lại càng lùi bước, anh càng muốn mở lời nhưng lại càng trầm mặc.

- Có lẽ sẽ có ngày anh có thể đứng ở trước mặt em, chẳng còn phải cách một cái màn hình chờ em... càng muốn mở lời lại càng trầm mặc.

- Tin tức đưa tới, anh trống rỗng hốt hoảng, âm thầm chạy trốn, nhưng lại chẳng có đường nào để trốn. Lời nhắn của em, không tỉnh dậy được khỏi giấc mơ đến khi trời sáng...

Chính Trình Kiệt đã làm cho Tiêu Dật sợ bóng tối, cũng chính hắn là người càng ngày càng tự xa cách cậu. Trình Kiệt là người tìm đủ mọi cách để mang bằng được Tiêu Dật lên Bắc Kinh, tìm đủ mọi cách để cho cậu ở lại thành phố xa lạ này nhưng cuối cùng hắn lại khiến cho cậu trở thành như vậy. Hắn hiện tại chính là đã hối hận rã, nhưng hắn lại chẳng thể nào nói ra câu nói đó với cậu, ngay cả tiếng xin lỗi nói ra cậu cũng chưa chắc đã hiểu hết ý nghĩa của nó.

Một tháng trước đó Trình kiệt đã tỏ vẻ lạnh nhạt ở trước mặt Tiêu Dật, nhưng những lúc khi chỉ có một mình hắn thôi hắn liền nhịn không được mở ra điện thoại của mình xem hình chụp cậu, hắn lúc đó thật sự rất ngu ngốc, rõ ràng hắn có thể tùy ý mà nói chuyện với cậu, cũng có thể thích nói

chuyện với cậu nhí ài bao nhiêu cũng được nhưng hắn lại chọn cùng chiếc điện thoại có hình cậu để nói chuyện với nó.

Mãi cho đến khi Trình Kiệt phát hiện ra được Tiêu Dật khác thường thì đã muộn, hắn đàu óc trống rỗng, hoảng hốt không biết nên phải như thế nào. Mãi cho đến khi Trình Kiệt biết Tiêu Dật chẳng khi nào có thể ngủ ngon, một đêm giật mình thức giấc những sáu lần nếu không được dùng thuốc an thần, Trình Kiệt hắn mới biết mình là một tên xấu xa ngu ngốc.

Nhóm nữ sinh dùng ánh mắt si mê nhìn Trình Kiệt, nhưng Tiêu Dật từ đàu đến cuối đàu mang ánh mắt ngây ngô như thường ngày nhìn chằm chằm hắn. Trình Kiệt nghĩ có lẽ Tiêu Dật không thể nghe hết được trọn vẹn lời bài hát này, bởi vì cậu cần phải nói rất chậm sau đó cần phải có thêm một thời gian để suy nghĩ mới có thể hiểu ra được. Tiếng vỗ tay làm cho Tiêu Dật đưa mắt nhìn xung quanh quan sát, có vài nữ sinh nói cái gì đó với cậu nhưng cậu nghe không hiểu vì bọn họ nói nhanh quá, Tiêu Dật vẫn ngồi ở chiếc ghế kia nhìn mọi người xung quanh đến khi Trình Kiệt bước tới nắm tay cậu rời khỏi đám đông, đám đông xung quanh rất ồn ào, có người còn la hét nhưng Trình Kiệt vẫn rất kiên nhẫn nói với Tiêu Dật rằng:

“Chúng ta ra phía đằng kia ngồi nhé”

Tiêu Dật không gật đàu cũng không lắc đàu, bởi vì Trình Kiệt hoàn toàn không để ý đến câu trả lời của cậu đã dẫn cậu rời khỏi đám đông, cậu đi theo ở phía sau hắn, lại chủ động gọi tên của hắn:

“Trình Kiệt”

Tuy rằng giọng nói kia vẫn chậm chạp như vậy nhưng nó khiến cho Trình Kiệt phải giật mình quay lại phía sau, hắn quan sát cậu thật kỹ phát hiện ra ánh mắt cậu vẫn ngây ngô như thế liền trùng xuống một chút:

“Tiêu Dật có chuyện gì sao?”

Tiêu Dật chớp mắt nói:

“Hát hay”

Trình Kiệt ngẩn ngơ, hắn không biết Tiêu Dật có thể nghe hiểu từng câu chữ trong lời bài hát hay không nhưng hắn tự động nghĩ rằng cậu nghe được, tự động cảm thấy vui vẻ vì ngày hôm Tiêu Dật có vẻ tiến triển rất tốt, đã có thể nghe được lời nói ở mức độ nhanh hơn một chút rã:

“Nếu em muốn thì sau này anh đều hát cho em nghe”

Trình Kiệt vì quá vui mừng mà nói ra câu nói duy trì ở mức độ như bình thường hắn vẫn nói, Tiêu Dật nhíu mày nghiêng đầu ngốc một hồi rã chậm chạp mở miệng:

“Nói nhanh quá”

Trình Kiệt ôn nhu cười dịu dàng nói chậm lại:

“Sau này anh sẽ hát cho em nghe mỗi ngày”

Tiêu Dật mắt ba giây suy nghĩ rã khẽ gật đầu ừ một tiếng.

...

Mọi người ai muốn nghe anh Trình Kiệt hát cái bài ở trên thì lên youtube gõ từ khóa [Chân Chừ_ Vương Thanh] khuyến khích nghe bản vietsub nhé:D

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân
dtv-ebook.com

Chương 157: Nỗi Nhớ Có Trọng Lượng

Có một vài nữ sinh chủ động đi về phía Trình Kiệt, cũng khó trách Trình Kiệt đẹp trai như vậy lại hát hay, thể hiện một bài hát ở chỗ này thôi liệu có thể thu hút được rất nhiều ánh ngưỡng mộ mắt của nữ sinh trong trường. Có nữ sinh rất mạnh dạn tiến đến hỏi hắn đã có bạn gái chưa, có nữ sinh lại hơi một chút rụt rè hỏi hắn câu hỏi đó, nhưng cho dù mạnh dạn hay rụt rè đều nhận được một câu từ chối lịch sự của hắn:

“Xin lỗi, tôi đang bận”

Tiêu Dật không thể nghe người khác nói nhanh được, lấy tốc độ nói bình thường của một người thì cậu sẽ không thể nào hiểu ra, nhưng có rất nhiều người hỏi Trình Kiệt rằng hắn có bạn gái chưa cho nên Tiêu Dật mỗi người nghe một chút, chăm chú nghe thật kỹ sau đó ghép nối lại liền nghe ra được, Tiêu Dật khi ấy im lặng nhìn Trình Kiệt một lúc, cậu nuốt một ngụm nước miếng, yết hầu cử động khẽ trơn trượt lên xuống, cậu muốn thử nói nhanh hơn một chút:

“Bạn họ đài thích ảnh hả?”

Trình Kiệt nghe thấy rõ ràng tốc độ nói của Tiêu Dật đã nhanh hơn, tuy rằng chỉ một chút thôi nhưng sự thay đổi nhỏ này của cậu cũng làm cho hắn vui đến muôn phát điên lên rầm. Trình Kiệt đưa tay nắm lấy bàn tay của Tiêu Dật, hắn nhìn cậu rồi thử đưa tay lên chạm vào má cậu, Tiêu Dật không đẩy hắn ra nữa, có điều hắn không dám để mọi chuyện đi quá nhanh nếu không Tiêu Dật của hắn sẽ không kịp thích ứng, vì vậy hắn chỉ khẽ vuốt ve gò má đã già hơn so với lúc trước của cậu mà thôi:

“Không quan trọng vì anh chỉ thích em thôi”

Trình Kiệt không biết Tiêu Dật đang nghĩ cái gì cả, cậu không đáp lại hắn chỉ đưa mắt quan sát mọi thứ xung quanh, hắn để ý nơi cậu đưa mắt nhìn tới nhất là chỗ cây đàn kia. Hai người ngồi ở đó im lặng thật lâu, khoảng thời gian lâu bao nhiêu thì Trình Kiệt sẽ nhìn Tiêu Dật lâu bấy nhiêu, nhìn cậu lâu đến mức hắn chợt nhận ra rằng cậu đã già đi rất nhiều, mái tóc cũng dài ra, đôi mắt có điểm thâm quang. Trình Kiệt thở dài đau lòng, thời gian cũng không còn sớm nữa, sinh viên tụ tập ở khuôn viên đã về ăn hết chỉ còn lác đác vài người, Tiêu Dật có vẻ vẫn chưa muộn về cho nên khi Trình Kiệt hỏi cậu đã muốn về hay chưa cậu vẫn ngồi lại ở chỗ này.

Hai người cứ ngồi mãi cho đến đám sinh viên kia về hết, Trình Kiệt lại quay sang hỏi Tiêu Dật:

“Tiêu Dật, đã muốn về hay chưa?”

Thật ra Tiêu Dật cũng muốn hát cho Trình Kiệt nghe, nhưng mà cậu sợ mình nói quá chậm không thể hát được, cậu muốn đợi cho mọi người ở chỗ này về hết rồi mới hát, nếu như cậu không thể hát thì bọn họ cũng không biết mà cười cậu, ít nhất nếu cười cũng chỉ có một mình Trình Kiệt cười cậu mà thôi. Tiêu Dật lại nuốt một ngụm nước miếng quay sang nói với Trình Kiệt, tốc độ không còn chậm chạp như hôm qua nữa, bây giờ nói cũng khá hơn trước rồi:

“Có thể đến chỗ cây đàn không?”

Trình Kiệt biết Tiêu Dật đang cố gắng nói thật lưu loát, hắn tuy rằng rất vui nhưng hắn lại không muốn cậu quá sức quá, thế cho nên khi Tiêu Dật vừa nói xong hắn liền gật đầu đồng ý, trước khi đi với cậu qua chỗ cây đàn kia hắn có hỏi cậu rằng:

“Tiêu Dật, em có khát nước không?”

Tiêu Dật rất chăm chú nghe lời nói của Trình Kiệt, hắn nói thật chậm cho nên cậu nghe được, cậu nghĩ rằng mình muốn một mình ở chỗ này, muốn đi đến chỗ cây đàn kia đánh thử vài nốt nhạc, muốn thử xem cậu có

thể hát được hay không trước khi biểu diễn trước mặt Trình Kiệt, cho nên liền gật đầu nói ngắn gọn:

“Có”

Bên ngoài cổng trường đại học này có một quán tạp hóa, Trình Kiệt nói với cậu đợi hắn một chút hắn sẽ đi mua nước cho cậu, Tiêu Dật thấy Trình Kiệt đi rã thì bắt đầu hoảng sợ, cậu rất sợ bóng tối, lại càng sợ nhìn thấy bóng lưng Trình Kiệt đang gấp gáp rời đi, cho dù cậu biết Trình Kiệt chỉ đi mua chai nước mà thôi nhưng cậu vẫn nhịn không được lo lắng hắn sẽ rời khỏi cậu. Tiêu Dật nhìn xung quanh, cậu nắm chặt hai tay cố gắng không run rẩy, bước chân bước đến phía cây đàn cách đó một khoảng. Tiêu Dật lẩm nhẩm, không ai có thể biết cậu đang lẩm nhẩm cái gì, khoe môi cậu mấp máy cử động nhưng lại không phát ra tiếng.

Khi Trình Kiệt cầm chai nước vào đã thấy Tiêu Dật ngã ở trước cây đàn piano kia rã, hắn nhìn thấy bóng lưng nhỏ bé đơn bạc ở đó trái tim nhanh chóng vì cậu mà run rẩy. Tiêu Dật của hắn vốn dĩ là một người rất hoạt bát, hắn lúc nào cũng nhìn thấy người ăn năng lượng đó trong cậu, nhưng bây giờ hắn lại không nhận thấy những thứ đó nữa ngoài sự mệt mỏi chiếm lĩnh hết tất cả. Tiêu Dật giống như một con sóc bị thương vậy, khi còn khỏe mạnh leo trèo chạy nhảy khắp nơi, nhưng khi bị thương liền im ở một chỗ, ngay cả ánh mắt cậu cũng không còn tinh nghịch nữa mà chỉ có cô đơn, lo lắng, hoảng sợ lắp đaye.

Trình Kiệt chậm rãi bước tới chỗ Tiêu Dật, thật chậm rãi ôn nhu nói:

“Tiêu Dật, em uống nước đi”

Chai nước suối đã được mở sẵn, Tiêu Dật cũng vừa vặn muốn uống một ngụm dù cho cậu không khát. Tiêu Dật uống một ngụm nước rã để chai nước đó ở phía trên cây đàn, cậu chán chường một hồi không biết có nên làm điều mình đang nghĩ hay không, cuối cùng cậu liền ngẩng đầu nói với Trình Kiệt rằng:

“Trình Kiệt... có muốn nghe hát không?”

Trình Kiệt bất ngờ, ngày hôm nay Tiêu Dật đã chủ động nói chuyện với hắn rất nhiều lần:

“Muốn”

Tiêu Dật cúi đầu nhìn xuống dưới những phím đàn cổ gắng nói nhanh hơn một chút:

“Không chắc sẽ được”

Trình Kiệt ở bên cạnh khích lệ Tiêu Dật:

“Không sao, em thử xem”

Tiêu Dật hít một hơi, không quá khó để cậu đánh được một đoạn nhạc trôi chảy, nhưng để hát được một câu hát lại có vẻ như là một vấn đề đối với cậu. Tiêu Dật sẽ hát một câu rồi dừng lại, ngay cả tiếng đàn cũng sẽ dừng lại theo.

- Khi anh nói chuyện còn nhắc tới người khác

Trình Kiệt nhìn Tiêu Dật, hắn biết cậu đang cố gắng để hát một câu hoàn chỉnh. Trình Kiệt biết bài hát này, hắn biết đây không phải là câu hát đầu tiên trong bài hát đó, ngẫm lại một chút liền giật mình hiểu ra được Tiêu Dật tại sao lại chọn bài hát này.

- Nụ cười tươi giống như hoa nở rõ

Tiêu Dật phải mất vài giây mới có thể hát tiếp được, cậu nhớ Trình Kiệt khi ấy nói chuyện với cậu luôn duy trì nụ cười trên môi, ngay cả khi ở trước mặt cậu nhắc tới Lâm Chí Huy vẫn hắn cũng cười. Trình Kiệt cười lên quả thực rất đẹp, cậu cũng muốn hắn cười thật nhiều nhưng lại chẳng hiểu vì sao nụ cười một tháng gần đây của hắn lại khiến cho cậu phải hoảng sợ.

- Trái tim em có chút chắp cam lòng... đổi thành một chiếc vé đi hành trình cô độc ưu thương

Tiêu Dật cảm giác mình chỉ có một mình mà thôi, người quan trọng nhất đối với cậu cũng không cần cậu nữa, cậu biết mình có lỗi với Trình Kiệt rất nhiều nhưng cậu đang cố gắng để bù đắp lại những lỗi lầm này của mình, cậu không biết mình đã làm sai ở chỗ nào, càng không biết Trình Kiệt rốt cuộc không hài lòng cậu ở đâu, hắn từ đầu đến cuối đều không nói cho cậu biết giống như là muốn bỏ lại cậu một mình vậy.

- Nào ai biết nỗi nhớ có trọng lượng... nhẫn lại so ra còn khó hơn cả buông tay... giống như một chiếc vali lúc nó quá đầy... một khi đã mở ra thì chẳng thể nào đóng lại

Tiêu Dật rất nhớ Trình Kiệt của trước đây, bởi vì cậu không muốn rời khỏi hắn nữa cho nên cậu mới kiên trì nhẫn lại, nhẫn lại đến mức trong suy nghĩ của cậu liền cố gắng tự động loại bỏ đi việc mà Trình Kiệt lạnh lùng với cậu, Tiêu Dật không muốn nghe, không muốn thấy Trình Kiệt dùng bộ dáng lạnh lùng đó đối diện với mình, cho nên cậu học cách giả bộ không nghe thấy, giả bộ im lặng, dần dần những thứ đó liền không phải giả bộ nữa mà trở thành sự thật, cho đến hiện tại đã biến thành bộ dạng thế này.

- Anh có biết nỗi nhớ có trọng lượng... bỏ cuộc so với việc đóng băng mặt trời còn khó hơn...

Tiêu Dật hát đến đây liền dừng lại, cổ họng của cậu giống như bị thứ gì đó nút chặt vậy, nói quá nhanh sẽ không thể nào tiếp tục được nữa. Tiêu Dật thu tay lại đặt ở trên đùi, cậu lấy chai nước uống thêm một ngụm nữa rồi khàn khàn nói:

“Về thôi...”

Trình Kiệt đột nhiên ôm lấy Tiêu Dật vào trong lòng, giọng nói của hắn cũng khàn đi rất nhiều:

“Anh xin lỗi Tiêu Dật... xin lỗi, sẽ không có lần sau nữa”

Gió mùa thu mang theo hơi lạnh khiến cho Tiêu Dật bắt giặc run rẩy, dù chỉ là một chút run rẩy nhỏ nhưng làm cho Trình Kiệt cảm thấy đau lòng, hắn phát hiện ra rằng Tiêu Dật của hắn rất nhỏ bé, rất mong

manh, bất cứ một tác động nào cũng khiến cho cậu phải sợ hãi. Trình Kiệt luôn nói mình rất yêu Tiêu Dật, nhưng có lẽ hắn không biết cách thể hiện tình yêu này, hoặc là Tiêu Dật không thể nào thích ứng được với tình yêu đó của hắn. Trước đây Trình Kiệt vẫn luôn nói Tiêu Dật muốn cái gì hắn đều có thể cho cậu, ngẫm lại hắn nhận ra rằng những thứ hắn cho cậu lại chính là đau khổ thế này. Trình Kiệt chẳng biết nói câu nào khác ngoài câu xin lỗi, Tiêu Dật không ngăn cản lời xin lỗi của hắn, cũng không có ý định có bất cứ hành động gì tiếp theo cả.

Tiêu Dật nhận ra mình đang khóc, mãi cho đến khi cậu cảm nhận được áo của Trình Kiệt bị ướt thì cậu mới biết mình đã khóc, khoảng thời gian một tháng trước Tiêu Dật khóc rất nhiều nhưng chẳng có ai nhìn thấy cả, sau đó thì cũng không biết từ bao giờ thì cậu lại ngừng khóc, cũng không biết cậu ngừng khóc đã bao lâu rã, đến bây giờ cậu khóc đến mức ướt đẫm một mảng áo của Trình Kiệt thì cậu mới phát hiện ra rằng mình thế nhưng lại khóc nữa.

Trình Kiệt hơi buông Tiêu Dật ra một chút, ngón tay thon dài cố gắng ngăn lại những giọt nước mắt của cậu:

“Chúng ta về nhà nhé”

Khi Tiêu Dật và Trình Kiệt về đến nhà đã là 10 giờ đêm, Trình Kiệt đưa cậu vào trong phòng ngủ của hắn rã mỉm cười ôn nhu:

“Ngày mai em cùng anh đi mua ga trải giường nhé, thay luôn cả rèm cửa thành màu em thích”

Tiêu Dật nhìn đến giường lớn rã lại nhìn ra phía cửa sổ cuối cùng quay lại hỏi Trình Kiệt:

“Khỉ con đâu rã?”

Trình Kiệt nắm lấy bàn tay Tiêu Dật nở nụ cười trấn an cậu:

“Yên tâm, hôm nay Kỷ Mặc ngủ ở nhà của Tống Tâm Lan”

Tiêu Dật dùng đôi mắt sâu thẳm nhìn Trình Kiệt, dạo gần đây cậu đài nhín hắn rất nhiều, có lẽ Trình Kiệt không biết cậu nhín hán như thế đâu. Trình Kiệt có một chút hoảng hốt khi bị ánh mắt kia nhìn lâu như thế, hán cố gắng tỏ ra rằng mình rất thoải mái chậm rãi hỏi cậu:

“Em có muốn đi tắm không?”

Tiêu Dật im lặng, cậu nghĩ cậu đã có thể nghe nhanh được rã, vừa mới rã đi ngang qua một cửa tiệm tạp hóa cậu còn nghe thấy được tiếng hai diễn viên trao đổi trong ti vi, cậu cảm giác mình hình như đang dần dần nhanh nhẹn trở lại, ngay cả lời nói của cậu hình như cũng có thể nhanh nhẹn được... nhưng mà Tiêu Dật vẫn chậm rãi nói ra một câu thế này:

“Cùng nhau...”

Trình Kiệt hả một tiếng vì bất ngờ, hán đã lâu lăm rã không cùng Tiêu Dật ở cùng một chỗ, đã lâu lăm rã không được ôm lấy thân thể dụ hoặc kia, hán đương nhiên là rất muốn nhưng lại ngây ngốc đứng thất thần. Tiêu Dật dùng ánh mắt mở lớn khó hiểu nhìn chằm chằm hán, hán ngốc một lúc liền giật mình vội vã đáp giống như là sợ Tiêu Dật sẽ đổi ý vậy:

“Được”

Trình Kiệt đưa Tiêu Dật vào trong phòng tắm, hán lẩn đài tiên cảm thấy khó xử trước một người như vậy, cứ loay hoay mãi không biết nên phải làm gì tiếp theo bởi vì Tiêu Dật cứ đứng im bất động như thế. Nếu như là lúc trước cho dù Tiêu Dật có phản kháng không cho hán cởi quần áo của cậu thì hán cũng sẽ mặt dày mà cởi ra, nhưng mà bây giờ hán lại không dám làm như thế, hán sợ cậu sẽ bị hoảng sợ:

“Tiểu Dật... hay là anh giúp em cởi quần áo nhé”

Tiêu Dật nhín hán chớp mắt một cái, Trình Kiệt nín thở chờ đợi câu trả lời của Tiêu Dật, hán đợi rất lâu không thấy cậu lên tiếng cho nên liền đánh bạo đưa tay về phía trước kéo áo của cậu lên cao, Trình Kiệt thở phào một hơi may mắn Tiêu Dật không nói gì cả.

Quần áo của Tiêu Dật đã cởi xuống hết, Trình Kiệt hít một ngụm khí nóng, cảm giác như từng bắp thịt trên cơ thể bắt đầu co lại, mạch máu chảy khắp toàn thân đang sôi sục giống như nham thạch vậy. Điều Trình Kiệt muốn nhất bây giờ là ngay lập tức ôm lấy Tiêu Dật ân ái triền miên, nhưng hắn biết đi đâu mà hắn không được phép làm hiện tại chính là đi đâu đó, bởi vì hắn sợ Tiêu Dật của hắn sẽ bị hắn làm cho hốt hoảng. Trình Kiệt cố gắng trấn tĩnh lại bản thân, phía dưới rất nhanh bị thân thể dụ hoặc của Tiêu Dật làm cho có phản ứng, hắn dần cậu đến phía bờn tắm khàn giọng nói:

“Anh giúp em gội đầu”

Trình Kiệt không dám cởi quần áo của bản thân, hắn sợ một khi trên người hắn không mảnh vải nào sẽ không kiềm chế được mà nổi lên thú tính lao vào chiếm lấy Tiêu Dật. Tiêu Dật vẫn là dáng vẻ ngây ngốc đó, cậu nằm xuống bờn tắm theo sự chỉ dẫn của Trình Kiệt mà gội đầu lên thành bờn.

Trình Kiệt thấy Tiêu Dật nhắm mắt lại, bàn tay hắn ở trên mái tóc cậu gãi nhẹ, trong đôi mắt của Trình Kiệt lúc này có một chút dục vọng, có một chút khổ sở, có một chút bí bách. Trình Kiệt cầm lấy vòi sen xả đi bọt xà bông trên tóc Tiêu Dật, tóc Tiêu Dật thật sự đã dài ra một chút rã, sau khi hắn giúp Tiêu Dật gội đầu xong cậu liền mở mắt ra, đôi mắt kia ngay lập tức nhìn thẳng vào gương mặt hắn khiến cho hắn cũng phải giật mình, Trình Kiệt hơi hơi mất tự nhiên một chút hắn vòng sang phía bên cạnh bờn tắm do dự đưa tay vào trong bờn muốn chạm lấy da thịt trên người Tiêu Dật, bất chợt hắn bị cánh tay cậu nhanh chóng chặn lại. Trình Kiệt nghĩ có lẽ Tiêu Dật vẫn còn chưa thể tiếp nhận được sự đụng chạm thân mật của hắn, nhưng hắn cũng tự cảm thấy mãn nguyện khi cậu đã chủ động nói hắn cùng tắm chung, Trình Kiệt vốn định bước ra ngoài phòng tắm nhưng Tiêu Dật lại chậm rãi nói với hắn thế này:

“Không cởi áo sẽ bị ướt”

Tiếp đó Trình Kiệt quả thật cởi quần áo ra, hắn không vào trong bờn tắm ngã cùng cậu mà chỉ ngã ở ngoài cẩn thận đưa bàn tay đặt lên vai cậu

bắt đìu khẽ chạm tới, xúc cảm mèm mại quen thuộc này khiến cho hắn nhung nhớ đến phát điên lên rã, hắn không biết tại sao mình lại ngu ngốc tự làm cho mình lâu như thế mà không được chạm vào, Tiêu Dật chẳng phải chính miệng nói yêu hắn sao, hắn chỉ cần tin điều đó là được, chỉ cần tin Tiêu Dật yêu hắn hắn liền có thể ở bên cạnh cậu, cùng cậu vui vẻ hạnh phúc, cùng cậu mỗi đêm triền miên, phúc lợi tốt như thế hắn tại sao lại tự mình ngu ngốc không cần đây.

Trình Kiệt đang chìm đắm trong suy nghĩ của bản thân, đúng lúc này Tiêu Dật liền đột nhiên ngã dậy khiến cho hắn cũng phải giật mình trở về thực tại, bàn tay hắn đang di chuyển trên ngực cậu vì thế mà đình chỉ động tác, hắn hít một ngụm khí lạnh cẩn thận quan sát Tiêu Dật, không biết tại sao Tiêu Dật đột nhiên lại rời nước mắt khiến cho hắn lo lắng không thôi, hắn đưa hai tay bao lấy má cậu luống cuống hỏi:

“Tiểu Dật sao thế... sao thế Tiểu Dật?”

Bất giác gương mặt của Trình Kiệt đã đưa gần sát về phía gương mặt Tiêu Dật mà chính hắn cũng không nhận ra, mãi cho đến khi đôi môi mà cả tháng nay hắn luôn nhung nhớ kia chủ động chạm vào môi của hắn, chủ động trao cho hắn một nụ hôn, chủ động vươn đầu lưỡi ra bỏ vào trong khoang miệng hắn, chủ động tiếp nhận sự thân thiết của hắn thì hắn mới biết... Tiêu Dật hình như không né tránh sự đụng chạm của hắn nữa rã.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân
dtv-ebook.com

Chương 158: Trạng Thái Cân Bằng

Nụ hôn kéo dài khiến thàn trí của Trình Kiệt mơ màng trống rỗng, hắn không biêt mình từ lúc đào đã đưa tay về phía sau nắm giữ lấy gáy của Tiêu Dật, từ bị động lìền biến thành chủ động, điên cuồng ngậm lấy đôi môi cậu. Một tháng là thời gian không quá dài, so với 5 năm hắn chờ đợi cậu thì chẳng là gì cả, nhưng chẳng hiểu tại sao bây giờ hắn lại cảm thấy đôi môi này đã rời xa hắn giống như cả nửa đời người vậy, hắn mãi mới có thể một lần nữa chạm vào chính vì thế hắn liền muốn dây dưa triền miên không ngớt, hôn đến mức từng mạch máu tưởng chừng như ngừng lại, hôn đến khi bàn tay theo thói quen bắt đầu lần mò xuống phía dưới của Tiêu Dật.

Trình Kiệt rất khó khăn để kiềm chế dục vọng, nhất là đối với Tiêu Dật của hắn, khi hắn chạm đến vòng eo nhỏ kia của cậu, hắn nhận ra rằng Tiêu Dật đang cố muốn né tránh hắn, hắn biết là Tiêu Dật đang đẩy hắn ra nhưng hắn lại chẳng có cách khống chế được bản thân mình, giây phút đó hắn giống như là muốn cưỡng chế đoạt lấy Tiêu Dật vậy.

Tiêu Dật sợ hãi, lần cuối cùng khi hai người làm việc đó Trình Kiệt cũng ở trong trạng thái tương tự như vậy, hắn bá đạo lạnh lùng không hề để ý tới sự phản kháng của cậu, sau đó cậu nhớ rõ hắn còn hỏi cậu là có phải thích tiền của hắn không, có phải là vì thích sự làm tình này của hắn. Tiêu Dật bị chính hai câu hỏi đó của Trình Kiệt làm cho tổn thương sâu sắc cho nên cậu hiện tại không có cách nào có thể ngay lập tức tiếp nhận được sự tiến triển nhanh như thế này.

Trình Kiệt đưa bàn tay to lớn của mình vuốt ve tới đùi non của Tiêu Dật, từ trong làn nước vẫn có thể cảm nhận độ ấm khác biệt cùng sự mềm mại của da thịt, có lẽ chính vì xúc cảm thoái mái này khiến cho Trình Kiệt

trong nhất thời đánh mất lý trí của bản thân, mãi cho đến khi hắn nhận ra được sự run rẩy cứng ngắc của người trong lòng hắn mới giật mình buông cậu ra.

Trình Kiệt nhìn Tiêu Dật, cậu hiện tại giống như con mèo nhỏ bị dính nước vậy, toàn thân không thể ngừng rung lên. Trình Kiệt thật muốn hét vào mặt mình rằng mình rốt cuộc đã làm cái gì thế này, hắn thật sự đã quá gấp gáp rồi, nếu như hắn còn phạm phải sai lầm này một lần nữa sẽ khiến cho Tiêu Dật rất khó có thể bình phục trở lại. Trình Kiệt luống cuống không biết nên làm gì tiếp theo, hắn không dám chạm vào người của Tiêu Dật nữa, sau một hồi rít xin lỗi thì hắn cũng biết cầm lấy áo choàng tắm khoác vào người giúp cho cậu:

“Tiểu Dật… anh không cõ ý”

Buổi tối hôm ấy Tiêu Dật nói muốn uống một viên an thần, cậu bắt đầu nghiện thứ thuốc kia chẳng khác nào nghiện ma túy, cậu cũng ý thức được những viên thuốc đó đã bị mình lạm dụng khiến cho cậu trở nên chậm chạp thế này, nhưng cậu lại không thể nào ngừng uống thuốc được bởi vì nếu như cậu không uống thì cơn ác mộng sẽ đến với cậu vào mỗi đêm. Trình Kiệt không cho Tiêu Dật uống thuốc, Tống Tâm Lan đã dặn dò với hắn rằng tuyệt đối không thể để cho cậu uống, nhưng khi hắn nhìn thấy thân thể nhỏ bé kia bỗng chốc lại giật mình run rẩy hắn liền nhịn không được mà đau lòng đến chết đi.

Trình Kiệt không ngủ, hắn suy nghĩ qua lại để tìm cách giúp Tiêu Dật, hắn nghĩ chỉ có làm cho cậu thoái mái mới có thể để cậu chìm vào giấc ngủ sâu được nhưng Tiêu Dật lại sợ hãi hắn làm chuyện đó. Trình Kiệt nhìn người bên cạnh lại vừa mới tỉnh giấc, hắn đột nhiên vòng tay qua ôm lấy eo cậu, cảm nhận được cậu ngay lập tức cứng ngắc lại, hắn trong khoảnh khắc đó muốn thu tay về nhưng hắn lại nhẫn lại hơn một chút, thử nghiêm giọng nói khẽ vào tai cậu:

“Tiểu Dật… lại gấp ác mộng sao?”

Tiêu Dật vừa mơ tới Trình Kiệt không cần cậu nữa, mơ thấy hắn đẩy mạnh cậu ngã xuống một vực sâu tối đen, khóc mắt trong bỗng chốc lại

nóng lên, một tay nắm chặt lấy ga trải giường cõi gắng không khóc:

“Ù”

Trình Kiệt không hỏi Tiêu Dật mơ thấy cái gì, hắn hôn nhẹ vào vành tai cậu, bàn tay đặt trên eo cậu cũng bắt đàu cử động vuốt ve:

“Chỉ là mộng không thể trở thành sự thật được”

Tiêu Dật cảm nhận được động tác mờ ám của Trình Kiệt, cảm nhận được dục vọng rõ ràng của hắn, cũng đoán ra được hắn đang muốn làm cái gì với cậu. Tiêu Dật bắt đàu khẩn trương, cả người bất động, bàn tay nắm chặt lấy gối mình đang nằm. Trình Kiệt biết Tiêu Dật đang cố gắng nhẫn nhịn, từ ánh đèn vàng dịu trên trần nhà liền có thể nhìn thấy đôi lông mày cậu nhíu lại với nhau. Trình Kiệt đau lòng, dịu dàng hôn lấy cằm cổ Tiêu Dật, bàn tay di chuyển đụng chạm đến phần bụng dưới của Tiêu Dật ngay lập tức Tiêu Dật liền co người muốn né tránh.

“Tiêu Dật, cậu xin em... đừng né tránh anh”

Tiêu Dật nghe được sự dồn vặt, đau khổ, van xin trong giọng nói của Trình Kiệt, cậu muốn thật tự nhiên như lúc trước đáp lại sự thân thiết này của hắn nhưng mà cậu không rõ tại sao thân thể mình không ngừng run rẩy.

Trình Kiệt dịu dàng dùng sức muốn kéo chân Tiêu Dật xuống để mình thuận lợi đưa tay tiến vào nắm lấy vật nhỏ kia. Tiêu Dật đang nằm quay lưng lại với Trình Kiệt, hắn lúc này cảm thấy rất gian nan, đôi môi không ngừng hôn lấy bờ vai của cậu, bàn tay đã nắm được vào nơi hắn muốn chạm tới. Tiêu Dật lại nhớ tới câu nói của Trình Kiệt, hắn nói bởi cậu rất xinh đẹp, đáng người mê hoặc... vì cái đó nên hắn mới tin lời cậu nói, cho nên cậu rất sợ Trình Kiệt nghĩ cậu không yêu hắn thật lòng, vì thế lúc này mới hoảng loạn khóc từ hắn:

“Không...”

Đêm hôm ấy từ giây phút Trình Kiệt thu tay lại Tiêu Dật liền kéo lấy chăn đắp thật kín người của mình, muốn dùng chiếc chăn đó bao bọc lấy

mình để ngăn cản cậu và hắn. Thời điểm ấy Tiêu Dật chưa bao giờ quay lưng lại nhìn Trình Kiệt dù chỉ là trở mình một chút thôi, Trình Kiệt cảm thấy thật đau khổ hắn cuối cùng chân chính nhận ra được mình đã có một quyết định sai lầm nhất cuộc đời này, quyết định sai lầm đó khiến cho hắn một lần nữa trở về vạch xuất phát bởi vì Tiêu Dật đang cẩn trọng xa cách với hắn hơn.

...

Trình Kiệt không yên tâm chuyện Tiêu Dật ở nhà một mình, cho nên sáng hôm sau hắn liền mang cậu đến công ty theo, mọi chuyện đêm hôm trước hai người đều hiểu ý không nhắc tới nữa, Trình Kiệt mở tủ quần áo giúp Tiêu Dật lấy ra một bộ quần áo mà ngày hôm qua hắn mới đưa cậu đi mua:

“Tiêu Dật, đi làm cùng anh nhé”

Tiêu Dật ngồi ngốc ở trên giường một lúc, sau đó cậu liền gật đầu cảm thấy quần áo kia đi vào trong phòng thay đồ. Trình Kiệt nhìn theo bóng lưng của Tiêu Dật, trong lòng âm thầm buồn bã bởi vì hắn cảm thấy giữa hắn và Tiêu Dật có một bức tường ngăn cách rất lớn.

Trình Kiệt đưa Tiêu Dật đến một cửa tiệm để ăn sáng, hắn nói cậu nên ăn nhai một chút nhưng bát cháo gà kia hiện tại vẫn còn hơn phân nửa. Tiêu Dật nói rất ít, ngày hôm nay cậu căn bản không chủ động nói chuyện với hắn nữa, chỉ khi hắn hỏi cậu thì cậu mới trả lời. Trình Kiệt phát hiện ra Tiêu Dật đã có thể nói nhanh hơn, cậu dường như cũng có thể bắt kịp được tiết tấu nghe như bình thường, nhưng mà có vẻ cậu không thích nói chuyện quá nhiều như trước đây nữa.

Khi Tiêu Dật và Trình Kiệt đi vào trong Trình thị, lê tân phía dưới ngay lập tức cúi đầu chào hắn. Tiêu Dật liếc nhìn sang cô gái đó, cậu nhạy cảm nhìn ra được trong ánh mắt của cô gái kia có tia tò mò, cậu nghĩ có lẽ thường ngày Trình Kiệt sẽ cùng Lâm Chí Huy đến công ty, ngày hôm nay hắn lại đi cùng cậu cho nên cô ấy cảm thấy không đúng.

“Trình Kiệt”

Có tiếng gọi Trình Kiệt nhưng lại không phải là do Tiêu Dật gọi, hai người theo phản xạ tự nhiên quay lại phía sau nhìn phát hiện ra đó là Lâm Chí Huyền. Tiêu Dật vừa thấy Lâm Chí Huyền liền cứng ngắc, cậu lo sợ nhìn chằm chằm cậu ta, có lẽ Lâm Chí Huyền không để ý tới Tiêu Dật hoặc là cậu ta cố tình không để ý tới cậu, cậu ta từ phía xa bước nhanh hơn một chút tới chỗ này hướng Trình Kiệt mỉm cười thật hoặt bát.

“Trình Kiệt, tại sao ngày hôm qua anh không đến công ty?” Lâm Chí Huyền rất tự nhiên nắm lấy cổ tay của Trình Kiệt.

Trong ánh mắt của Tiêu Dật hành động này vô cùng tự nhiên giống như là đã thường xuyên làm như thế, hơn nữa hai người bọn họ còn giống như là không sợ nhân viên ở chỗ này nhận ra. Tiêu Dật trái tim đau quá, cậu có cảm giác như là mọi thứ xung quanh đang dừng lại vậy, dừng lại ở hình ảnh Lâm Chí Huyền nắm lấy tay Trình Kiệt. Tiêu Dật hoảng sợ, cậu giống như phát điên lên, cậu không muốn nhìn thấy hình ảnh này, cậu không muốn nhìn thấy Trình Kiệt quan tâm đến người khác thế cho nên trong đầu cậu lúc này chỉ có suy nghĩ chạy trốn. Tiêu Dật vội vã chạy thật nhanh, cậu nghe thấy tiếng gọi lớn của Trình Kiệt nhưng cậu lại không dám dừng lại, cửa kính xoay tròn ở Trình thị vì sự hốt hoảng của cậu giống như là cũng muốn cười nhạo cậu, cậu loay hoay mãi mới có thể thoát ra ngoài được. Trình Kiệt nắm lấy cổ tay của cậu kéo lại, hắn rất là mạnh mẽ không dịu dàng như trước nữa cho nên cậu liền nghĩ hắn không quan tâm cậu nữa rã. Tiêu Dật không muốn nghe những lời Trình Kiệt nói vì thế cậu lại chẳng thể tập trung để nghe những lời nói kia, một lòng muốn thoát khỏi vòng tay hắn để chạy đi thật xa. Chẳng biết Tiêu Dật đã làm cách nào lại có thể thoát được sự khống chế mạnh mẽ của Trình Kiệt, cậu không để ý thế giới xung quanh đang chuyển động, không để ý bất cứ thứ âm thanh nào, mãi cho đến khi cậu vấp ngã lăn từ bậc cầu thang xuống không thể chạy được nữa.

Trình Kiệt nhìn thấy Tiêu Dật chạy đi liền ngay lập tức gạt tay Lâm Chí Huyền ra đuổi theo cậu, hắn biết Tiêu Dật đang ở trong trạng thái mất cân bằng cho nên hắn muốn kéo cậu lại giải thích cho cậu hiểu, giây phút hắn một lần nữa để vuột mất cậu, chính mắt nhìn thấy cậu ngã xuống dưới đất hắn liền giật mình đau lòng, hắn vội chạy tới ôm lấy cậu:

“Tiêu Dật, em có sao không?”

Tiêu Dật cảm thấy cổ chân của mình đau nhức, ánh mắt ngược lên vừa vặn nhìn thấy Lâm Chí Huy vẫn đang đứng ở phía trước, cậu lại nhịn không được mà rơi nước mắt, bàn tay cậu nắm lấy cánh tay của Trình Kiệt nức nở cầu xin hắn:

“Trình Kiệt, em sẽ không lừa dối anh nữa, em sẽ không... hức... Trình Kiệt...”

Trình Kiệt cảm nhận được sự run rẩy của Tiêu Dật, hắn chẳng biết làm gì cho cậu không run rẩy nữa, chỉ biết ôm chặt lấy cậu đỡ dành:

“Được, anh biết rõ, em không cần sợ hãi”

Trong ánh mắt của Lâm Chí Huy vẫn lóe lên một tia sắc lạnh, cậu biết Tiêu Dật lại quay trở về, lại một lần nữa muốn cướp mất Trình Kiệt của cậu. Lâm Chí Huy vẫn nắm chặt bàn tay, môi mím lại vì tức giận, không biết trong đau đang lên kế hoạch gì chỉ thấy cậu âm thầm xoay người bước vào trong Trình thị.

Chân của Tiêu Dật bị treo không thể đi, Trình Kiệt bế cậu vào trong thang máy dưới ánh mắt của rất nhiều nhân viên đang xếp hàng ở bên ngoài để đợi đến lượt đi thang máy. Nhân viên trên dưới Trình thị đều biết Trình tổng của bọn họ nam nữ đều ăn, còn biết người tình gần đây nhất của hắn là cậu thực tập sinh vừa mới chính thức trở thành nghệ sĩ của Trình thị Lâm Chí Huy vẫn, nhưng lúc này trong lòng ngực của hắn lại là người khác, bởi vì người này mang toàn bộ gương mặt che giấu trong lòng ngực hắn cho nên bọn họ không biết là ai, chỉ có thể khẳng định được rằng cậu ta không phải Lâm Chí Huy vẫn mà thôi.

Trình Kiệt gọi tới một bác sĩ giúp Tiêu Dật băng bó lại cổ chân, cậu ngồi ở trên ghế sofa bất động giống như một con búp bê sứ vậy, ánh nắng mặt trời chạm tới từng đường nét gương mặt cậu, chiếu thẳng vào ánh mắt cậu cũng không làm cho cậu cử động hoặc là có ý định ngồi lùi lại phía sau tránh nắng.

Trình Kiệt gọi Tiêu Dật, Tiêu Dật quay đầu lại nhìn hắn, Trình Kiệt bước tới ngã cạnh cậu, cậu lại nhìn hắn, cứ nhìn như vậy lâu thật lâu Tiêu Dật lại chậm rãi rời nước mắt. Trình Kiệt không thể biết được trong đâu Tiêu Dật đang nghĩ cái gì, hắn không thể biết được đi đâu gì làm cho cậu đau lòng như vậy, hắn đưa ngón tay thon dài của mình lên chạm vào giọt nước mắt trên gò má kia khe khẽ nói:

“Em khóc lòng anh cũng đau theo”

Tiêu Dật quả thực chính là đợi câu nói này của Trình Kiệt, chỉ đợi hắn nói câu nói này mà thôi, cậu vươn tay ôm lấy cằm cổ hắn, gương mặt áp lên vai hắn... Tiêu Dật không thể ngừng khóc được.

...

Một cuối tuần của bảy ngày sau đó Trình Kiệt đưa Tiêu Dật đi cắt tóc, người thợ cắt tóc hỏi Tiêu Dật rằng cậu muốn cắt như thế nào, Tiêu Dật nhìn mình ở trong gương phát hiện ra tóc của cậu quả thực đã dài ra rất nhiều rã, cậu ngẩn người nhìn tấm gương phía trước, đúng lúc này Trình Kiệt đi tới nói với người thợ cắt tóc kia rằng:

“Hãy cắt cho em một kiểu thật gọn gàng nhưng đừng quá ngắn”

Khi thợ làm tóc đi vào trong lấy bình xịt nước Tiêu Dật liền quay lại hỏi Trình Kiệt:

“Em rất không gọn gàng sao?”

Trình Kiệt khẽ mỉm cười:

“Không có, anh sợ tóc mái quá dài sẽ chạm vào mắt em”

Tiêu Dật nghe được câu trả lời kia thì mỉm cười, khoe miệng cong cong vô cùng đáng yêu.

Từ sau lần bị ngã ở Trình thị đó Tiêu Dật giống như là trở về trạng thái bình thường, nhưng có một điều vẫn không thể nào thay đổi được ở Tiêu

Dật chính là thỉnh thoảng những lúc một mình cậu sẽ trầm mặc ngắn người, và cậu vẫn không để cho Trình Kiệt làm đến bước cuối cùng kia. Trình Kiệt biết Tiêu Dật đang cố gắng để trở về trạng thái cân bằng, hắn tuy rằng mỗi buổi tối sẽ vô cùng gian nan nhưng chỉ cần nhìn thấy nụ cười của Tiêu Dật hắn liền có thể chịu đựng được tất cả... bao gồm cả sự mất ngủ hàng đêm khi mỗi lần đều phải trốn vào phòng tắm động thủ.

Cắt tóc nam không mất quá nhiều thời gian, Tiêu Dật cảm thấy người thợ kia chỉ đưa vài đường kéo liền có thể thu về máy chục tệ cũng quá đắt rã. Không biết là do lâu rã cậu chưa cắt tóc hay là tay nghề của người thợ kia quả thật cao mà hiện tại khi nhìn thấy bản thân mình trong gương cậu cũng phải ngắn người suýt chút nữa không nhận ra, người ở trong gương chẳng khác nào một sinh viên năm ba năm bốn cả, mái tóc ngắn vừa vặn làm cho gương mặt của Tiêu Dật thêm phàn cân xứng, đặc biệt đôi mắt lớn kia cũng thêm phàn linh động nghịch ngợm hơn.

“Đẹp quá” Tiêu Dật bất giác thốt lên.

Người thợ cắt tóc rất vui vẻ khi nhận được câu này, Trình Kiệt đang ở ngoài nghe điện thoại cho nên không nhìn thấy, Tiêu Dật xoay đầu tìm kiếm Trình Kiệt phát hiện ra hắn đang đứng ở bên ngoài cửa tiệm, cậu quay lại hướng người thợ cắt tóc kia hỏi:

“Phòng vệ sinh ở chỗ nào vậy?”

Người thợ cắt tóc chỉ vào phía trong, Tiêu Dật theo hướng chỉ tay đó bước tới. Lúc Trình Kiệt nghe điện thoại xong đi vào thì không thấy Tiêu Dật đâu, hắn khó hiểu hỏi người thợ cắt tóc:

“Em ấy đi đâu rã?”

Người thợ cắt tóc đang bận cắt cho một khách nữ khác:

“Cậu ấy đi vào phòng vệ sinh”

Trình Kiệt liền đi tìm phòng vệ sinh, hắn không có voi trở về nhưng hắn chẳng hiểu sao muốn nhìn thấy Tiêu Dật của hắn. Khi Trình Kiệt đang định

mở cánh cửa của phòng vệ sinh thì ở phía sau lì lèn có người gọi hắn lại:

“Trình Kiệt”

Trình Kiệt nhận ra giọng nói của người yêu, hắn nhanh chóng quay đầu lại nhìn phát hiện ra Tiêu Dật trên đầu đội một chiếc mũ lưỡi trai màu đen không biết của ai:

“Tiêu Dật, mũ ở đâu thê?”

Tiêu Dật đưa tay hơi kéo chiếc mũ xuống một chút:

“Người thợ cắt tóc bấy thường cho em, nói em sau này đi ra đường chịu khó đội mũ vào, đợi đến khi tóc dài ra rấy quay trở lại đây anh ta sẽ giúp em sửa”

Trình Kiệt nhíu mày ý muốn đưa tay lên tháo chiếc mũ ra thì bị Tiêu Dật né tránh kịp thời:

“Anh xem nào”

Tiêu Dật lắc đầu:

“Rất không đẹp”

Trình Kiệt biết Tiêu Dật là người rất để ý đến vẻ ngoài của bản thân, từ sau khi cậu trở lại trạng thái cân bằng lì lèn càng chú ý đến hơn, bây giờ Tiêu Dật nói tóc mình bị cắt hỏng hắn nhịn không được có chút cảm thấy có lỗi vì hắn là người đưa cậu tới chỗ này cắt tóc:

“Không sao, em như nào anh cũng thấy đẹp hết cả”

Tiêu Dật một tay hơi giữ lấy chiếc mũ ngẩng đầu lên hỏi Trình Kiệt:

“Anh nói thật sao?”

Trình Kiệt gật đầu dùng ánh mắt chân thành nhìn cậu, Tiêu Dật hạ tay xuống đứng im một chỗ, Trình Kiệt đưa tay lên từ từ lấy chiếc mũ lưỡi trai

kia xuống, hắn vốn tưởng rằng sẽ rất kỳ quái nhưng thật sự khi nhìn thấy gương mặt cùng mái tóc kia của Tiêu Dật hắn lại cảm thấy cả người mình có một ngọn lửa đang hừng hực nóng lên kỳ quái thì đúng hơn. Khi Trình Kiệt còn đang ngây ngốc thất thần định chỉ mọi động tác thì Tiêu Dật liền cười lớn một tiếng rầm khoa chân múa tay ở trước mặt hắn:

“Thế nào, có phải là bị dọa ngốc rầm không” Tiêu Dật đẩy đẩy ngực của Trình Kiệt: “Anh còn ngây ngẩn cái gì chứ”.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân
dtv-ebook.com

Chương 159: Chúng Ta Kết Hôn Đì

Trình Kiệt bị đẩy lùi lại một bước, Tiêu Dật của hắn thật sự đẹp quá, nhất là nụ cười kia càng khiến cho hắn tình nguyện ngốc cả một đời nhìn cậu. Tiêu Dật thấy có người đi vào trong liền không có ý định trêu đùa với Trình Kiệt nữa, cậu nhỏ giọng rã kéo lấy cổ tay hắn:

“Được rã, chúng ta ra ngoài trả tiềng cho người ta thôi”

Tiêu Dật vừa nâng bước liền bị Trình Kiệt dùng sức kéo lại ngã vào lòng ngực hắn, hắn cúi đầu thủ thỉ nói với cậu một câu rằng:

“Tiểu Dật, em đẹp quá”

Tiêu Dật sợ người khác sẽ nhìn thấy, không phải là cậu sợ người ta phát hiện ra mối quan hệ giữa cậu và Trình Kiệt mà là cậu không quen để người khác nhìn thấy hai người tình tứ. Tiêu Dật gó má ửng hồng, ánh mắt đảo qua đảo lại nhìn xung quanh rã hơi đẩy Trình Kiệt ra:

“Đừng như vậy, người khác sẽ thấy mất”

Sau đó Tiêu Dật lại giật mình, cậu sợ Trình Kiệt sẽ hiểu nhầm lời nói kia của cậu thế cho nên cậu liền hoảng hốt quay lại giải thích với hắn, trong ánh mắt kia hiện lên tia gấp gáp rõ ràng:

“Ý của em là em không quen thể hiện thân mật trước mặt người khác”

Trình Kiệt mới giây phút trước còn thấy được trong đôi mắt xinh đẹp kia lóe lên tia vui vẻ hoạt bát, lúc này liền biến thành lo lắng hoảng sợ, hắn

không nhịn được đau lòng không thôi. Trình Kiệt đưa tay bao lấy gương mặt của Tiêu Dật, hắn nhẹ giọng trấn an cậu:

“Anh hiểu, em không cần gấp gáp... Chúng ta ra ngoài trả tiền cho bọn họ nhé”

Trình Kiệt biết Tiêu Dật vẫn chưa hoàn toàn bình phục, hắn biết cậu đang tạo cho hắn thấy một vỏ bọc bình thường giống như trước đây, nhưng mỗi khi buổi tối Tiêu Dật lại không bao giờ ngủ sâu được, cậu luôn giật mình thức dậy trong đêm, mỗi khi cậu ở một mình sẽ tự động ngẩng ngay ngắn, hay giống như hiện tại đây lại vì suy nghĩ quá nhiều mà thành ra gấp gáp như thế.

Trình Kiệt trả cho người thợ cắt tóc kia số tiền gấp đôi đáng lẽ ra anh ấy phải nhận, bởi vì anh ta khiến cho Tiêu Dật của hắn ngày hôm nay vui vẻ hơn, hơn nữa hắn cũng nhìn thấy được đâu đó bóng dáng của cậu thực tập sinh hoạt bát năm nào. Trình Kiệt mang ga giường màu xám của mình đổi thành màu xanh biển theo ý muốn của Tiêu Dật, lại mang rèm cửa màu tối kia của hắn thay bằng màu trắng, tất cả đều là do Tiêu Dật muốn.

Tiêu Kỷ Mặc thích một bé gái ở lớp học, ngày hôm ấy lúc hai người đến đón nó, nó còn đứng ngắn ra nhìn theo bé gái đó mãi. Tiêu Dật lúc đầu không biết Tiêu Kỷ Mặc nhìn gì sau đó cậu phát hiện ra thì trêu chọc nó:

“Khỉ con đang yêu sao?”

Tiêu Kỷ Mặc rất ít khi xấu hổ, lúc này bị Tiêu Dật hỏi thế gương mặt liền tự giác đỏ bừng lên chối đầy đầy:

“Làm gì có ba”

Trình Kiệt thông qua gương chiếu hậu nhìn hai người một lớn một nhỏ vui vẻ trêu đùa nhau, trong lòng bất giác liền có cảm giác mãn nguyện, điều hắn muốn chỉ cần có như thế là đủ, thế mà hắn suýt chút nữa tự mình phá hủy rã.

Lại nói mùa xuân không chỉ đến với Tiêu Kỷ Mặc mà còn cả Đại Nhân cũng có bạn gái luôn, là một con cún cùng giống với nó ở nhà hàng xóm mới chuyển đến bên cạnh nhà Trình Kiệt. Đại Nhân hiện tại rất ít khi về nhà, thời gian của nó hầu như đều ở bên nhà hàng xóm kia cùng với vợ con của nó. Tiêu Dật sau khi được cô hàng xóm thông báo rằng chó nhà cậu đã làm cho chó nhà cô ấy sinh ra ba cún nhỏ còn bất ngờ không thôi, cuối cùng nụ cười trên môi lại hiện lên, Trình Kiệt một lần nữa cảm thấy cuộc sống này không còn gì để hối tiếc nữa cả, chỉ có duy nhất một câu hỏi rằng mùa xuân của hắn khi nào thì đến lại đây?

Tiết trời đã vào đông, thời tiết cũng không còn se se lạnh như lúc trước mà thay vào đó là cảm giác rùng mình run rẩy mỗi khi cơn gió thổi đến, buổi tối hôm ấy Trình Kiệt ngồi ở trên giường đợi Tiêu Dật của hắn đi ra. Tiêu Dật vừa mới tắm xong, trên người mặc áo choàng tắm màu trắng, mái tóc hơi ẩm ướt, cậu vừa ngồi xuống giường liền có một bàn tay giống như con rắn quấn lấy eo cậu, người nọ đặt cầm lên vai cậu, từ từ phả ra hơi nóng mang theo giọng nói trầm khàn:

“Tiểu Dật, cuối tuần này chúng ta đi du lịch nhé”

Trình Kiệt có cuộc sống của một nhà tu hành mấy tháng nay rồi, hắn muốn trở thành người bình thường cho nên mới nhân cơ hội này hâm nóng tình cảm với Tiêu Dật, dĩ nhiên thì tình cảm của cậu và hắn không có nguội nhưng mà hắn chẳng hiểu tại sao cho đến bây giờ Tiêu Dật vẫn không chịu cho hắn làm tới bước cuối cùng kia.

Tiêu Dật ngây người hỏi một tiếng:

“Đi du lịch?”

Trình Kiệt hôn hồn vào má Tiêu Dật:

“Ừ, chúng ta chưa bao giờ cùng nhau đi xa một chuyến cả”

Quả đúng như lời của Trình Kiệt nói, cậu và hắn chưa từng cùng nhau đi xa, Tiêu Dật quay đầu lại phía sau nhìn Trình Kiệt:

“Đi đâu?”

Trình Kiệt lại hôn hồn đến bên má của Tiêu Dật, hắn giống như một thanh sắt còn Tiêu Dật là một thỏi nam châm, từ nãy tới giờ vẫn không thể nào cách xa cậu được:

“Em muốn đi đâu?”

Tiêu Dật hơi nhột nên né tránh hắn một chút:

“Nhưng mà công việc của anh như vậy... chúng ta vẫn là nên đi gần gần một chút”

Trình Kiệt luồn tay vào trong áo choàng tắm của Tiêu Dật, vuốt ve lấy vùng ngực cậu, Tiêu Dật ngay lập tức nhận ra được ý đồ xấu xa của hắn thế cho nên liền cương quyết kéo tay hắn ra. Trình Kiệt bị kéo tay xuống có chút không cam lòng nhưng hắn lại không dám đè người ta xuống giường, dùng dây thừng trói người ta lại thi hành cưỡng bức ngay bây giờ:

“Không bận, chúng ta đi nghỉ dưỡng một tuần, em muốn đi đâu cũng được”

Tiêu Dật bất ngờ mở lớn hai mắt:

“Những một tuần? Còn công việc của anh thì tính sao đây?”

Trình Kiệt gục đầu vào hõm cổ của Tiêu Dật, hắn hít hà hương thơm trên người cậu đến mức đầu óc cũng phải mê loạn quay cuồng:

“Tiểu Dật em thơm quá, chúng ta lâu lắm rã chưa có làm”

Tiêu Dật giật mình đẩy Trình Kiệt ra rã đứng dậy, cậu đi đến trước gương giả bộ lau tóc. Tiêu Dật cũng không biết tại vì sao mình lại có chứng sợ hãi này, có lẽ là từ sau lời nói lúc trước của Trình Kiệt. Trình Kiệt ngồi ở trên giường hơi mất hứng một chút, hắn quan sát bóng lưng của Tiêu Dật khẽ thở dài một hơi:

“Để Kỷ Mặc ở nhà nhé, chỉ hai chúng ta thôi”

Tiêu Dật nghe Trình Kiệt nói vậy thì dừng lại động tác:

“Sao mà được, những một tuần liền đây”

Trình Kiệt muối sau chuyến đi này xóa bỏ hoàn toàn bức tường ngăn cách kia với Tiêu Dật, thế cho nên dĩ nhiên chỉ có hai người bọn họ đi mà thôi, hắn mấy ngày trước đã thương lượng với Tiêu Kỷ Mặc rã, đưa nhỏ ấy lúc đầu kiên quyết đòi đi theo nhưng sau đó hắn liền nói sẽ mua đồ chơi cho cậu, còn mua luôn cho cậu món đồ chơi mà đứa bé gái kia thích để cậu mang đến tặng, Tiêu Kỷ Mặc khi ấy mới gật đầu đồng ý:

“Kỷ Mặc còn phải đi học nữa, anh đã nói với Kỷ Mặc, nó đồng ý rã”

Tiêu Dật không tin tưởng, lấy cá tính của Tiêu Kỷ Mặc khẳng định sẽ không chịu rời xa cậu lâu như thế. Trình Kiệt đọc ra được sự do dự trong ánh mắt kia của Tiêu Dật thế cho nên hắn liền nói một câu thế này:

“Nếu không tin thì em đến hỏi Kỷ Mặc đi”

Tiêu Dật lúc ấy mới chịu tin Trình Kiệt, cậu cũng nghĩ muốn hai người có không gian riêng cho nên lại hỏi hắn:

“Như vậy chúng ta đi đâu?”

Trình Kiệt vãy Tiêu Dật lại chỗ mình ngồi, hắn mở điện thoại của mình lên truy cập vào một trang chủ các địa điểm du lịch, Tiêu Dật chậm rãi đi tới ngồi xuống giường đưa mắt qua ngó nhìn. Trình Kiệt mang điện thoại bỏ vào tay của Tiêu Dật rã cầm lấy khăn bông trên tay cậu giúp cậu lau khô mái tóc. Giọt nước trên mái tóc Tiêu Dật vô tình chảy xuống xương quai xanh tinh tế gợi cảm của cậu, sau đó liền biến mất dưới chỗ khe hở ngực của áo choàng tắm, Trình Kiệt một hã nóng ran hết cả người, yết hầu khô nóng nuốt một ngụm nước miếng.

Tiêu Dật không hề biết mình bị người khác nhìn ngó một số chỗ nhạy cảm, cậu chỉ một lòng chăm chú xem các địa điểm du lịch trong mùa đông này mà thôi. Trình Kiệt sớm đã định chỉ toàn bộ động tác, hắn ngăn người nhìn nơi giọt nước biến kia, nơi đó theo hơi thở pháp phong của Tiêu

Dật sẽ ẩn hiện điểm nhỏ hăng hào trước ngực cậu, Trình Kiệt chỉ cảm thấy máu huyết thật khó lưu thông, từ da thịt hắn cho đến mạch máu, hơi thở đàu nóng như bị đun sôi nấu chín. Tiêu Dật đúng lúc này ngẩng đầu lên hỏi Trình Kiệt:

“Hay là chúng ta đi Nhật Bản có được không?... Trình Kiệt anh làm sao thế?”

Trình Kiệt sau nhanh chóng gọi của Tiêu Dật cùng động tác lay hắn thật mạnh, hắn cuối cùng cũng từ trong mộng tưởng kia bước ra thực tại:

“Hả?”

Tiêu Dật nhíu mày đặt điện thoại xuống giường rã đứng dậy đi đến phía ngăn tủ giống như đang tìm kiếm cái gì đó:

“Anh có khỏe không thê?”

Trình Kiệt không hiểu Tiêu Dật đang nói cái gì, mãi cho đến khi cậu cầm theo khăn giấy quay lại giúp hắn lau đi máu ở trên mũi hắn mới biết mình bị cảnh xuân làm cho xịt cả máu mũi ra. Trình Kiệt cảm thấy thật mất mặt, xem thái độ lo lắng kia của Tiêu Dật thì có lẽ cậu không biết hắn vì nhìn thấy ngực cậu mà bị như thế, thế cho nên Trình Kiệt mới giả bộ cầm lấy khăn giấy tự mình lau lau:

“Em vừa nói muốn đi đâu nhỉ?”

Tiêu Dật nhìn chằm chằm Trình Kiệt rã thở dài một hơi không rõ ý tứ:

“Đi Nhật Bản”

Thật ra thì Trình Kiệt đi đâu cũng đều được cả miễn là có Tiêu Dật của hắn cùng đi:

“Được, anh cũng thích đi Nhật Bản”

Không gian tiếp theo liền rơi vào trầm mặc, không rõ là Trình Kiệt trong lòng có quỷ không dám nói lời hay là do Tiêu Dật đột nhiên không

lên tiếng nữa mà lúc này không khí phảng phất sự ngượng ngùng nặng nề. Tiêu Dật ngẩng một lúc lên đứng dậy đi đến phía ban công, cậu xoay lưng lại với Trình Kiệt, ngưng một lúc Tiêu Dật mới nói một câu thế này:

“Trình Kiệt, không phải là em không biết anh muốn cái gì... nhưng mà Trình Kiệt, em vẫn chưa sẵn sàng”

Tiêu Dật nói rất nhẹ nhàng, nếu như xung quanh ôn ào náo nhiệt khẳng định sẽ không thể nghe thấy lời cậu nói, nhưng mà bây giờ trong căn phòng này cũng chỉ có Trình Kiệt và cậu mà thôi cho nên Trình Kiệt nghiêm nhiên có thể nghe thấy rõ ràng. Trình Kiệt quả thật muốn hỏi Tiêu Dật lý do tại sao lại cự tuyệt mình, nhưng hắn lại không dám hỏi cậu bởi vì hắn sợ cậu nghĩ rằng hắn đang cố muốn thúc dục cậu cho nên hắn chỉ im lặng mà thôi.

Buổi tối hôm ấy Tiêu Dật nằm trong lòng ngực của Trình Kiệt, hắn vỗn tưởng cậu đã ngủ rãnh nhưng một lúc sau liền nghe thấy tiếng nói khe khẽ ám ách của Tiêu Dật, cậu hỏi hắn:

“Trình Kiệt, anh muốn ở bên cạnh em bao lâu?”

Trình Kiệt giật mình, hắn dùng bàn tay đang vòng qua eo cậu tự động siết chặt hơn một chút. Tiêu Dật cũng cảm nhận được biến chuyển này của Trình Kiệt, cậu không có ý định đẩy hắn ra:

“Một năm?”

Trình Kiệt nhàn nhạt đáp:

“Không phải”

Tiêu Dật nhảm mắng:

“Năm năm?”

Trình Kiệt cúi đầu xuống nhìn Tiêu Dật, phát hiện ra đôi mắt kia vẫn nhảm chặt:

“Cũng không phải”

Tiêu Dật im lặng rất lâu, cuối cùng đưa thêm ra một con số:

“Vậy mười năm?”

Con số mươi năm nói ra thì có vẻ rất lâu nhưng ngẫm lại chỉ là một phần mươi của cuộc đời mà thôi, Trình Kiệt đã trải qua ba phần của đời người không có Tiêu Dật, hắn sao có thể chỉ chấp nhận cùng cậu bên nhau một phần đời người thôi. Trình Kiệt cúi đầu hôn lên mái tóc của Tiêu Dật, nụ hôn không mang theo một chút dục vọng tình dục nào, nó hoàn toàn trong sáng chỉ chứa đựng tình yêu, sự cưng chi âu, Trình Kiệt dịu dàng cho Tiêu Dật một đáp án:

“Cả đời, anh muốn ở bên cạnh em cả đời”

Trình Kiệt ngược mắt nhìn Tiêu Dật, có quá nhiều chuyện để cậu phải lo lắng, quãng đường tiếp theo của cậu sau này có thêm một người nữa cùng đi, cậu đương nhiên sẽ không ngu ngốc mà từ chối huống chi người đàn ông này lại là người cậu yêu hơn cả sinh mạng của mình:

“Chúng ta kết hôn đi”

Trình Kiệt bất ngờ hả một tiếng, hắn trước này chưa bao giờ từng nghĩ đến chuyện này cả, có lẽ tất cả thời gian của hắn chỉ để dành cho việc yêu thương Tiêu Dật cho nên chuyện kết hôn rườm rà này hắn cũng chưa bao giờ bận tâm nhớ tới. Tiêu Dật mở mắt, dưới ánh đèn vàng dịu ở trên trần nhà cậu dùng đôi mắt lớn xinh đẹp nhìn hắn, ánh mắt gắt gao như muốn nhìn thấu trái tim này, ánh mắt ấy chưa một giây nào chớp xuống cả, cậu lắng hỏi hắn:

“Không được sao?”

Trình Kiệt giật mình trở lại thực tại:

“Được, em muốn gì cũng được hết”

Tiêu Dật rũ mắt buồi bã, Trình Kiệt đang do dự, hắn mất thời gian do dự mới chịu đón ý cậu, dù cho thời gian hắn do dự suy nghĩ không quá dài nhưng cậu sợ câu trả lời của hắn chỉ là trong phút bất chợt mà tùy tiện nói ra thôi:

“Trình Kiệt, em nghĩ em đã không còn gì để mất nữa rồi... nhưng mà anh thì khác, sự nghiệp của anh sau này có thể sẽ bị ảnh hưởng rất nhiều. Trình Kiệt, anh nên suy nghĩ thật kỹ đi”

Trình Kiệt im lặng, có vẻ như là hắn đang suy nghĩ, nhưng hắn suy nghĩ không có nghĩa là hắn do dự, mà là hắn đang suy nghĩ nên nói như thế nào cho Tiêu Dật hiểu được hắn yêu cậu rất nhiều:

“Tiêu Dật, em là người quan trọng với anh, rất rất quan trọng... sự nghiệp anh có thể mất nhưng anh không thể mất em được, anh sẽ phát điên lên nếu như anh đánh mất em”

Tiêu Dật không nói gì nữa cả, cậu không muốn bắt cứ một lời nói nào của mình làm ảnh hưởng quyết định của Trình Kiệt. Không phải là cậu không cảm động vì câu nói kia của hắn, nhưng cậu nghĩ giữa cậu và sự nghiệp đối với Trình Kiệt mà nói cái nào cũng đều quan trọng như nhau, dù sao thì trong lòng Tiêu Dật bất giác cũng cao hứng thêm một chút.

Chuyện Trình Kiệt coi trọng sự nghiệp hay coi trọng Tiêu Dật hơn rất nhanh liền có thể được hắn chứng minh rõ ràng. Ba ngày sau đó Tiêu Dật liền được trưởng bối nhà Trình Kiệt tìm đến tận nơi để gặp mặt, dĩ nhiên thì người đó đến không phải là vì chuyện kết hôn của hắn mà chính là vì chuyện Trình Kiệt đang làm giấy tờ chuyển giao toàn bộ cổ phần của hắn trong Trình thị qua cho Tiêu Dật, nếu như bà nội Trình không đến tìm Tiêu Dật nói chuyện thì cậu vĩnh viễn cũng không thể nào biết được.

Bà nội Trình đã già bảy mươi tuổi, dáng người mập mạp quả đúng là tướng tá của người giàu có. Tiêu Dật ngày hôm đó gặp bà nội Trình còn ngắn ra một hồi không biết là ai, sau khi bà nội Trình giới thiệu về mình cậu mới giật mình đến luồng cuồng tay chân, áp úng nửa ngày mới nói ra được một câu rằng:

“Trình Kiệt đã đi làm rã”

Bà nội Trình tìm đến tận nhà của Trình Kiệt, bà sớm đã biết thời gian này Trình Kiệt sẽ đến công ty cho nên mới cố ý lựa chọn cốt để gặp mặt Tiêu Dật:

“Tôi biết, tôi đến là để gặp cậu”

Tiêu Dật hả một tiếng, sau đó cảm thấy mình đã thất lễ với trưởng bối rất nhiều cho nên nhanh chóng nghiêm người để bà nội Trình tiến vào trong. Bà nội Trình có vẻ như rất quen thuộc với ngôi nhà này, một đường lì lợm có thể bước tới phòng khách không do dự ngã xuống chiếc ghế sofa đơn. Tiêu Dật bắt đầu gấp gáp, dù sao người tới chính là người nhà của Trình Kiệt, nếu như không cẩn thận làm sai cái gì đó có thể sẽ để lại ấn tượng không tốt:

“Bà muốn uống cái gì?”

Thật ra trong nhà chỉ có sữa, cà phê cùng một vài chai rượu, tất cả đều là thứ nước uống không thích hợp nhưng Tiêu Dật vẫn ân cần hỏi. Bà nội Trình liếc nhìn Tiêu Dật một cái, trong ánh mắt già nua kia hiện lên một tia lạnh lùng xa cách, cảm giác này khiến cho Tiêu Dật rùng mình... quả thật là rất giống với ai đó.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân
dtv-ebook.com

Chương 160: Đang Ở Trong Trái Tim Em

“Ngã đi, tôi cũng không muốn mất nhieu thời gian nữa cho nên tôi sẽ nói ngắn gọn thôi, chuyện giữa cậu và A Kiệt nên chấm dứt tại đây”

Tiêu Dật ngây người đứng im một chỗ, cậu cũng biết rã sẽ có ngày nhận được câu nói này từ gia đình hai bên, đại loại là phản đối không tán thành, tuy rằng cậu sớm đã nghĩ qua đến chuyện này rã nhưng hiện tại bắt gặp liền vẫn không biết phản ứng sao. Bà nội Trình có tính cách khá giống Trình Kiệt, đối với người ngoài luôn luôn lạnh lùng không muốn thân thiết, ngay cả ý muốn cũng trực tiếp nói ra tuyệt không vòng vo:

“Dĩ nhiên tôi cũng sẽ không để cho cậu thua thiệt, chuyện cậu muốn có cỗ phàn của Trình thị sẽ không thể nào được thực hiện, nhưng tôi sẽ cho cậu một phàn ba cỗ phàn của Sử Cát Cát, số tiền cậu kiếm được sau này cũng đủ để cậu an nhàn cả đời”

Tiêu Dật vẫn không thể hiểu được những lời bà nội Trình nói, cái gì mà cỗ phàn của Trình thị với cỗ phàn của Sử Cát Cát, hơn nữa cậu là người trước nay chưa từng kinh doanh, cho cậu số cỗ phàn kia cậu cũng không dám nhận:

“Chuyện này...”

Tiêu Dật còn chưa kịp nói xong thì bà nội Trình đã dứt khoát vứt lên bàn một tập giấy:

“Giấy tờ tôi đã mang đến đây đủ cả, cậu chỉ cần ký vào và rời khỏi căn nhà này thôi”

Tiêu Dật liếc nhìn xuống chỗ giấy tờ kia, trên bìa của tập giấy đó có ghi hợp đồng chuyển nhượng cổ phần của công ty trang sức đá quý Sứ Cát Cát:

“Chuyện này không thể được, cháu sẽ không rời khỏi anh ấy”

Bà nội Trình không tức giận, hoặc là cho dù có tức giận hay không cũng đều không lộ ra ngoài mặt:

“Được rồi, cũng không ngoài dự đoán của tôi. Số cổ phần ở Sứ Cát Cát vốn chẳng thể nào so được với số cổ phần ở Trình thị, cậu cũng không phải là người ngốc, nhưng tôi còn có vấn đề nữa muốn nói cho cậu biết, nghe nói cậu có một đứa con trai mới bốn tuổi có phải không, nếu như sau này nó biết chuyện ba nó yêu một người đàn ông thử hỏi nó còn có thể gấp mặt bạn bè sao?”

Tiêu Dật im lặng, bà nội Trình lại tiếp lời:

“Hơn nữa tôi cũng đã tìm hiểu qua, ba cậu là chủ tịch xã đã về hưu, ông ấy coi như làm trong bộ máy chính quyền liệu có thể chấp nhận chuyện con trai mình không thích phụ nữ mà lại thích đàn ông. Tôi cũng không muốn ở đây cùng cậu nhỉ đâu nữa, hợp đồng này tôi sẽ để lại ở đây tùy cậu quyết định”

Bà nội của Trình Kiệt rất không đơn giản, nói câu nào liền khiến cho Tiêu Dật phải im lặng câu đấy, phải suy nghĩ rất nhiều. Thế là Tiêu Dật lại mất nửa ngày để ngẫm ngợi một chỗ, đến khi cậu cúi đầu nhìn xuống điện thoại liền phát hiện ra đã quá 10 phút tới giờ Trình Kiệt vèn nhà rã, cậu hốt hoảng sợ hãi sẽ rời đi cho nên liền gấp gáp gọi điện thoại cho Trình Kiệt, đầu dây bên kia mất ba tiếng chuông chờ mới truy cập tới giọng nam dịu dàng từ tính quen thuộc:

“Tiểu Dật”

Tiêu Dật nâng giọng gấp gáp:

“Trình Kiệt, anh đang ở đâu?”

Trình Kiệt hôm nay bận đi đón Tiêu Kỷ Mặc cho nên vội trễ một chút, hắn nghe thấy Tiêu Dật của hắn có vẻ như đang rất lo lắng cho hắn, trong lòng hắn chẳng hiểu sao rất vui vẻ, hắn nhẹ giọng nói một câu trêu chọc cậu thế này:

“Đang ở trong trái tim em”

Tiêu Dật ngay lập tức ngăn ra mà im lặng, sự lo lắng trong lòng đang dâng cao cũng đình chỉ toàn bộ, gò má ửng hồng nhìn vô cùng đáng yêu, cậu đang xấu hổ, một mình đứng ở nhà vì lời nói lây lòng kia của Trình Kiệt mà xấu hổ, cậu hạ giọng nói với hắn:

“Anh sắp vội đến nhà chưa?”

Trình Kiệt bật cười ha ha, hắn có thể tưởng tượng ra được gương mặt ửng hồng của Tiêu Dật, vừa nghĩ đến bộ dáng đáng yêu kia cả người liền muốn phát điên lên vì cậu:

“Anh đang ở trường của Kỷ Mặc, sắp vội tới nhà rồi”

Tiêu Dật nghe thấy thế thì vội vàng đứng dậy, cậu vẫn còn chưa nấu cơm nữa, mắt thấy trong phòng bếp đã hết đường lìa nhân tiện nhắc nhỏ Trình Kiệt mua giúp, cứ như thế chuyện của bà nội Trình bị Tiêu Dật quên sạch sẽ:

“Trình Kiệt, nhà hết đường rồi một lát nữa đi qua giúp em mua nhé”

Trình Kiệt khàn giọng đáp:

“Không cần thiết phải có đường, Tiểu Dật của anh ngọt ngào như vậy nếu còn bỏ thêm đường nữa anh sợ mình sẽ bị tiểu đường mất thôi”

Tiêu Dật ở bên này không giấu được nụ cười, cậu khẽ quát Trình Kiệt:

“Đừng nói nữa, có phải khi con đang ngồi bên cạnh anh không?”

Đúng lúc này Tiêu Kỷ Mặc liền ngô nghê lên tiếng:

“Sao có thể chứ, sao có thể bỏ ba vào nấu ăn được!”

Trình Kiệt bật cười ha ha, Tiêu Dật đỏ mặt quát Trình Kiệt:

“Sau này không cho phép nói như vậy trước mặt khỉ con”.

Buổi tối hôm ấy lúc Trình Kiệt lấy quần áo chuẩn bị đi tắm liền nhìn thấy trong ngăn tủ có một số giấy tờ không được đúng cho lắm, hắn vừa nhìn qua hợp đồng chuyển nhượng cổ phần kia liền đoán ra được ngày hôm nay Tiêu Dật đã gặp ai. Trình Kiệt nhíu mày giống như là đang suy nghĩ, cuối cùng hắn lại bỏ số giấy tờ kia vào trong ngăn kéo làm như không biết gì cả.

Không biết có phải là Tiêu Dật nấu ăn càng ngày càng ngon hay là do hai ba con nhà nào đó ăn thức ăn cậu nấu đã quen rồi mà cứ vài ba phút một lần một nhỏ sẽ thay nhau nâng giọng khen ngợi cậu.

“Ba nấu món thịt viên này thật là ngon”

“Tiểu Dật, món xào này ăn rất vừa miệng”.

“...”

Tiêu Dật mặc dù nghe nhiều lời khen đại loại như vậy nhưng kết quả vẫn là nhịn không được phai nở nụ cười ho khan một tiếng nhắc nhở:

“Ăn cơm, ăn cơm”

Mỗi buổi tối Tiêu Dật sẽ giúp Tiêu Kỷ Mặc làm bài tập vènhà, hôm nay cũng không phải ngoại lệ nhưng chẳng hiểu sao khỉ con này lại luôn cố gắng kéo sự chú ý của cậu đến việc đưa bé gái mà nó thích, Tiêu Dật một hãi lại trầm mặc nghĩ đến chuyện mà bà nội Trình đã nói với cậu hôm nay.

“Ba ơi, Tiểu Mỹ ngày hôm nay cho con một cái kẹo, ngày mai có thể cho con cầm bánh vani nhà mình tặng lại cho bạn ấy được không ba?”

Tiêu Dật ngân người nhìn Tiêu Kỷ Mặc, kế đó liền làm ra một bộ dạng nghiêm khắc đưa ngón tay gỗ vào bàn phát ra tiếng cộc cộc:

“Khỉ con, chúng ta đang làm bài tập cơ mà”

Tiêu Kỷ Mặc giả bộ chăm chú được một lúc lại quay sang đứa bé gái kia:

“Nhưng mà ba ơi, nhà của Tiểu Mỹ cách xa nhà mình lắm, con là...”

Tiêu Kỷ Mặc còn chưa kịp nói xong thì Tiêu Dật đã cắt ngang lời cậu rã:

“Khỉ con, ba nói rằng chúng ta phải học bài”

Sau khi cho Tiêu Kỷ Mặc đi ngủ Tiêu Dật liền quay trở lại phòng của Trình Kiệt, bây giờ đã là mười giờ đêm rã nhưng Trình Kiệt vẫn ngồi trên giường đọc tạp chí đợi Tiêu Dật về phòng, hắn biết rõ chính xác giờ giấc đi ngủ của Tiêu Kỷ Mặc cho nên hiển nhiên cũng biết được hely nhỏ nhà hắn sẽ quay về phòng lúc mấy giờ. Trình Kiệt vừa thấy Tiêu Dật về liền cười cười:

“Tiểu Dật qua đây đi”

Tiêu Dật liếc nhìn Trình Kiệt một cái, trong ánh mắt cậu rõ ràng có rất nhiều tâm sự. Tiêu Dật không lại chỗ giường ngã mà đi qua ban công đứng hóng gió, gió mùa đông lại thêm thời gian đã là đêm rã cho nên cực kỳ lạnh, Trình Kiệt thấy vậy liền bước xuống giường từ phía sau ôm lấy eo cậu, cầm đặt ở trên vai cậu thủ thỉ:

“Tiểu Dật, có chuyện gì sao?”

Tiêu Dật mặc một chiếc áo hoodie màu hồng nhạt, cậu đã ăn ba mươi tuổi rã nhưng lúc nào cũng thích mặc mấy loại trang phục kiểu này, có lẽ chính vì thế Trình Kiệt mới cảm thấy Tiêu Dật thập phần đáng yêu. Tiêu Dật im lặng một chút, cậu vẫn còn chưa có ý định nói cho Trình Kiệt biết bà nội Trình đến đây, cậu lúc này chợt muốn thăm dò hắn một chút:

“Trình Kiệt, sau này Kỷ Mặc lớn lên rã... nó có hay không phát hiện ra chúng ta thật kỳ quái...”

Trình Kiệt ôm chặt Tiêu Dật hơn một chút, thật cẩn thận mang mõ áo phía sau đội lên đài giúp cậu:

“Lời này là em nói hay người khác nói?”

Tiêu Dật bắt đài có điểm bực bội, cậu biết mình đang vô lý khó chịu với Trình Kiệt nhưng vẫn là kìm không được mà nâng giọng với hắn:

“Trình Kiệt anh trả lời đi”

Trình Kiệt đặt cầm trên vai Tiêu Dật, giọng nói của hắn vẫn duy trì sự dịu dàng như trước, hắn không vì bất cứ sự tác động nào mà nặng nhẹ với cậu:

“Cho dù có là ai nói đi chăng nữa thì em vẫn là ba của Kỷ Mặc, vẫn là người mà anh yêu nhất”

Một câu nói này của Trình Kiệt lại làm Tiêu Dật ngẩn ra, nó giống như đáp số mà cậu mãi không thể nào giải ra được, nhưng khi Trình Kiệt nói thì cậu lại nhận ra rằng nó thật sự rất dễ dàng. Tiêu Dật cúi đài nhìn xuống hai tay đang đan chặt ở dưới bụng cậu, nụ cười ở trên môi bất giác nhêch lên một chút, cậu khẽ đáp:

“Đúng vậy”

Tiêu Dật rất thích cảm giác được ôm từ phía sau lưng, nó giống như là tư thế cho cậu cảm nhận rõ ràng sự an toàn nhất, cảm nhận được sự bao bọc của Trình Kiệt dành cho mình:

“Trình Kiệt, chúng ta phải đấu tranh đến khi nào nhỉ?”

Tiêu Dật thủ thỉ hỏi Trình Kiệt, cậu cảm thấy phía trước mình có quá nhiều chướng ngại, có quá nhiều sự ngăn cản, cậu sợ mình có đấu tranh hết cả cuộc đời này cũng vẫn chưa thể qua hết. Cậu không muốn cùng Trình Kiệt đấu tranh đến hơi thở cuối cùng vẫn chưa đi tới được đích đến, cậu muốn có hạnh phúc, một hạnh phúc trọn vẹn. Tuy rằng vẫn luôn nói chỉ cần bên cạnh cậu có Trình Kiệt thì dù chuyện gì xảy ra đi chăng nữa cậu

cũng sẽ không ngại mệt mỏi, nhưng mà không ngại mệt mỏi ở đây cũng không có nghĩa là cậu muốn mệt mỏi cả cuộc đời này, có lẽ cậu nên tăng tốc một chút, nhanh một chút được thảnh thoái...

Trình Kiệt cảm thấy chẳng có gì cần phải đấu tranh cả, hắn luôn nghĩ chỉ cần hai người yêu nhau là đủ. Khó trách Trình Kiệt lại nghĩ như vậy, bởi vì hắn được sinh ra trong một gia đình giàu có, từ nhỏ đến lớn muôn có thứ gì đều sẽ được, trong suy nghĩ của hắn luôn luôn nghĩ rằng không có cái gì là hắn không thể có, hắn bắt đầu gạt bỏ hết tất cả những cảm nhận của người khác, gạt bỏ hết mọi thứ cản đường hắn, hắn chỉ quan tâm đến thứ hắn muốn mà thôi:

“Tiêu Dật, chỉ cần chúng ta yêu nhau là đủ”

Tiêu Dật cũng muốn nghĩ như Trình Kiệt vậy đó, nhưng cậu không làm được, cậu lo trước sau, lo từ trên xuống dưới, lo ngay cả những thứ không liên quan đến mình. Cậu sợ gia đình hai bên sẽ không thể chấp nhận được, sợ sự nghiệp của Trình Kiệt sẽ vì cậu mà ảnh hưởng, sợ đến cả những ánh mắt của những người xa lạ kia:

“Trình Kiệt, hôm nay bà nội của anh đến tìm em... anh nói xem bà nội anh sẽ nói gì?”

Trình Kiệt chính là đang đợi Tiêu Dật nói ra điều này, hắn bắt ngờ xoay người cậu lại đối diện với mình, cúi đầu mang trán cùng chóp mũi của mình chạm vào cậu:

“Bà nội của anh nói cái gì em cũng không cần để tâm”

Tiêu Dật hơi nghiêng đầu né tránh sự đụng chạm thân mật này:

“Bà nội nói sẽ cho em một phẩn ba cổ phẩn của Sử Cát Cát, còn nói chuyện cổ phẩn Trình thị em nhất định sẽ không được, cuối cùng nói em nhận chỗ cổ phẩn kia rồi rời khỏi anh. Nhưng mà Trình Kiệt, có điều em không hiểu, tại sao bà nội anh lại có cổ phẩn ở Sử Cát Cát, còn đột nhiên nói đến chuyện cổ phẩn của Trình thị chứ?”

Trình Kiệt luồn tay vào trong áo hoodie của Tiêu Dật, gió lạnh nhanh chóng theo đó lùa vào khiến cho cậu cảm thấy run rẩy, bàn tay của Trình Kiệt bắt đàu ở phía sau lưng cậu sờ loạn, hơi lạnh kia cũng nhanh chóng chuyển thành nóng, Trình Kiệt cúi đàu hôn lên cằm cổ của Tiêu Dật, đàu lưỡi chu du gặm cắn:

“Tiêu Dật, Sử Linh và ba của anh có tình cảm, trước khi ông ấy qua đời đã chuyển giao cho cô ấy cổ phàn ở Sử Cát Cát, bà của anh cũng có một phàn ba cổ phàn trong đó”

Tiêu Dật bắt đàu cảm thấy không ổn, vốn muốn đưa tay ngăn Trình Kiệt lại nhưng lại bị hắn bá đạo ra tăng sức lực hơn:

“Anh cũng đang làm giấy tờ chuyển giao cổ phàn ở Trình thị cho em, cho nên sau này em đừng có rời khỏi anh nữa nhé, nếu không anh đến một xu cũng không còn đâu”

Tiêu Dật giật mình, đôi mắt vốn đã lớn bây giờ còn muôn lớn hơn, bất giác cậu liền quên mất phía sau mình có bàn tay đang cõi tình làm càn:

“Trình Kiệt anh nói cái gì thê? Chuyển giao cổ phàn Trình thị là sao?”

Trình Kiệt hôn vào cầm của Tiêu Dật, đàu lưỡi vươn ra liếm lấy khóa miệng cậu:

“Ừ, chính là như vậy”

Tiêu Dật vừa hé miệng định nói, đàu lưỡi chuyên nghiệp kia ngay lập tức tiến vào trong khoang miệng cậu, cậu muốn né tránh cùng hắn làm cho rõ chuyện này nhưng Trình Kiệt từ đàu đến cuối giống như một đứa trẻ cố chấp vậy, mang đàu lưỡi cho đến mọi ngóc ngách trong khoang miệng cậu khuấy đảo, một hõi càn quét khiến cho bên khóa miệng Tiêu Dật cũng có một dòng nước trong suốt chảy ra, dưới ánh trăng trên cao còn lung linh lấp lánh đến dụ hoặc yêu mị, chẳng trách Trình Kiệt từ lần đàu tiên nhìn thấy đã rất nhanh nhận ra được người này đúng là một con hổ ly nhỏ rất biết mê hoặc lòng người.

“Trình Kiệt, anh nói rõ ràng xem nào”

Sau khi Trình Kiệt buông Tiêu Dật ra, cậu liền chống hai tay lên vai hắn tạo ra khoảng cách, vòng eo mảnh khảnh của cậu bị Trình Kiệt đưa ra ôm chặt lấy, Trình Kiệt đã sớm bị Tiêu Dật làm cho phát tán dục vọng khắp người, từ da thịt cho đến hơi thở của hắn đều nóng hơn bình thường, hắn chỉ muốn ngay tại lúc này đây cùng Tiêu Dật hợp thành làm một:

“Tiểu Dật... anh quả thật nhịn không nổi mất”

Tiêu Dật giật mình, vật cứng nóng ở dưới chân Trình Kiệt đang đâm tới đung quẩn cậu, Tiêu Dật không phải là lần đầu tiên cho nên dễ dàng biết được Trình Kiệt hiện tại đang trong trạng thái như thế nào, cậu vội vã dùng sức đẩy Trình Kiệt ra, mang áo hoodie trên người kéo xuống một chút:

“Trình Kiệt... chuyện cổ phẫn của Trình thị là sao?”

Trong đôi mắt của Trình Kiệt cho dù là lúc dục vọng bốc cháy hay là bình thường đều chỉ chứa duy nhất chọn một hình bóng của Tiêu Dật, cho nên những biểu cảm khác thường trên gương mặt cậu dù ít hay nhiều hắn đều có thể nhìn ra được:

“Tiểu Dật, anh đang làm hợp đồng chuyển nhượng toàn bộ cổ phần của anh sang tên em, cho nên sau này em đừng rời khỏi anh nhé, nếu không anh liền trở thành một kẻ không một xu dính túi đó”

Tiêu Dật nhíu mày, cậu nâng giọng:

“Trình Kiệt anh đang nghĩ cái gì thế, anh không nên tùy hứng như vậy, dừng lại chuyện đó ở đây đi!”

Trình Kiệt lại vươn tay muốn ôm lấy Tiêu Dật vào trong lòng:

“Tiểu Dật, cho nên em sau này quan tâm đến anh nhiều một chút có được không, anh rất tùy hứng cho nên sẽ phá hỏng chuyện mất, cho nên em ở bên cạnh anh suốt cả cuộc đời này để nhắc nhở anh có được không”

Tiêu Dật lại bị ôm trở lại vòng tay của Trình Kiệt, cậu cảm nhận được bàn tay gấp gáp của hắn đang luồn vào trong áo của mình. Tiêu Dật muốn cùng Trình Kiệt trao đổi thật nghiêm túc vấn đề này, chuyện cổ phàn kia cậu nhất định sẽ không để ông ý:

“Trình Kiệt, anh nghe em nói đây...”

Trình Kiệt đã kéo áo hoodie của Tiêu Dật lên đến nửa người, bàn tay tham lam sờ loạn trước sau da thịt cậu:

“Tiêu Dật nói đi, anh vẫn đang nghe”

Tiêu Dật luống cuống muốn kéo áo của mình xuống:

“Chuyện cổ phàn kia em sẽ không để ông ý cho nên anh dừng lại đi”

Trình Kiệt im lặng không nói gì cả, có lẽ bởi vì miệng của hắn lúc này còn bận ngậm lấy điểm nhỏ hồng hào trước ngực kia của Tiêu Dật, Tiêu Dật lúc đầu kịch liệt muốn đẩy Trình Kiệt ra nhưng người nào đó giống như keo dán vậy, cố chấp mút mạnh lấy ngực cậu, đôi lúc còn phát ra tiếng nước mờ ám kia.

Đối diện nhà của Trình Kiệt có một nhà vẫn sáng đèn, cậu còn có thể nhìn thấy được ban công nhà đó vẫn đang mở, sau đó không rõ là ảo giác hay là thật cậu liền nhìn thấy bóng dáng người đàn ông đứng đối diện căn nhà kia, bóng dáng đó bất động giống như là đang quan sát phía bên này vậy, bóng dáng kia thật sự rất quen thuộc... sự quen thuộc này khiến cho Tiêu Dật bất giác lạnh toát cả người, bởi vì người đó quả thật rất giống

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân
dtv-ebook.com

Chương 161: Bùng Nổ

Trình Kiệt còn đang lo sợ vì người đàn ông nhà đối diện, một đợt gió nhẹ thổi tới luồn vào đùi cậu, cậu cúi người lìền phát hiện ra quần của mình thế nhưng đã bị Trình Kiệt kéo xuống dưới rất thấp rầm, Tiêu Dật đang loay hoay định cúi người kéo quần lên thì Trình Kiệt đã ngã xuống dùng miệng ngậm lấy Tiểu Dật Dật cũng trướng đau kia của cậu:

“Nha... Trình Kiệt... đừng vậy mà”

Trình Kiệt giống như một nhân viên chăm chỉ cẩn mẫn, hai tay hắn ôm lấy mông Tiểu Dật kéo về phía mình, miệng ngậm lấy Tiểu Dật Dật bắt đầu mút vào đẩy ra theo nhịp tiết tấu không quá nhanh cũng không quá chậm. Tiêu Dật run rẩy cả hai chân, thấp giọng rên rỉ, bàn tay cậu luồn vào trong mái tóc của Trình Kiệt, thỉnh thoảng vì quá kích thích mà nắm chặt lấy nó.

Đúng lúc này điện thoại của Tiêu Dật vang lên, tiếng chuông nhộn nhịp kia khiến cho đầu óc cậu thanh tịnh thêm vài pha:

“Trình Kiệt... điện thoại của em”

Trình Kiệt hôn lên bắp đùi của Tiêu Dật, khàn khàn đáp:

“Mặc kệ đi... muộn như vậy rầm còn có ai gọi chứ”

Một tia sáng nhấp nháy giống như là đèn pin từ phía nhà đối diện chiếu tới, bởi vì Trình Kiệt đang đặt tầm mắt ở phía dưới cho nên hắn không hề phát hiện ra, còn Tiêu Dật thì nhận ra được nên quay lại phía sau, vẫn là bóng dáng người đàn ông quen thuộc kia nhưng tuyệt không nhìn thấy

gương mặt, điện thoại trên bàn vẫn reo, Tiêu Dật không thể nào tập trung được, dự cảm không lành liên tục truyềん tới, Tiêu Dật nhanh tay đẩy đầu của Trình Kiệt ra khàn giọng:

“Trình Kiệt, điện thoại của em”

Trình Kiệt dùng ánh mắt nhiễm đầy dục vọng ngẩng đầu nhìn Tiêu Dật, ánh mắt kia rõ ràng nói lên một điều rằng rất khó kiềm chế được, hắn đứng dậy nhanh chóng cầm điện thoại bỏ vào trong tay Tiêu Dật rồi lại ngã xuống tiếp tục trêu đùa cây gậy kia.

Tiêu Dật nhìn thấy màn hình di động hiển thị lên một dãy số lạ, cậu do dự một chút mới quyết định nhấn vào nút tiếp nhận. Cậu tiếp nhận cuộc gọi nhưng lại im lặng, đầu dây bên kia cũng im lặng, nhưng sự im lặng đó chỉ duy trì được vài giây thôi đã có một giọng nam trầm thấp vọng sang:

“Đã nhìn thấy tôi rồi phải không?”

Tiêu Dật giật mình cứng người, quả nhiên người đàn ông đối diện nhà bên chính là Thẩm Đào, tiếng cười nhẹ từ điện thoại lại phát ra:

“Tôi đang nhìn em, không nên ở sau lưng tôi làm chuyện đó”

Tiêu Dật tắt điện thoại, mỗi lần nói chuyện với Thẩm Đào sẽ khiến cho đầu óc của cậu căng thẳng, ánh sáng đèn pin đổi điện lại nhấp nháy, Trình Kiệt ở phía dưới không hề phát giác ra được, hắn đã xoay người Tiêu Dật lại phía sau, dùng tay tách mở hai cánh mông cậu rồi mang đầu lưỡi tiến vào bên trong. Chuông di động của Tiêu Dật vang lên, có lẽ trong thế giới của Trình Kiệt hiện giờ không quan tâm bất cứ thứ gì khác nữa rồi, hắn chỉ một lòng muốn tiến tới vùng cấm địa kia.

Đèn pin nhấp nháy thẳng đến gương mặt của Tiêu Dật, nhạc chuông di động liên tục vang lên, mọi sự tập trung của cậu đều bị phân tán, kết quả Tiêu Dật liền một lần nữa cầm lấy điện thoại nhấn vào nút tiếp nhận cuộc gọi, khi Tiêu Dật tiếp nhận điện thoại thì ánh đèn kia liền chịu buông tha cậu:

“Có chuyện gì?”

Thẩm Đào có một chút bất ngờ, hắn không nghĩ tới Tiêu Dật sẽ lên tiếng nói, ánh mắt hắn gắt gao âm trầm nhìn về phía bên kia, nhưng khéo miệng vẫn duy trì một đường cong giả tạo:

“Quả nhiên là dâm đãng, vừa có thể cùng đàn ông làm chuyện đó, vừa có thể nói chuyện điện thoại với tôi”

Tiêu Dật nghe cuộc điện thoại này chỉ muốn nói một câu rằng:

“Đúng vậy”

Tiêu Dật tắt điện thoại, chuyển di động sang chế độ máy bay. Cuộc nói chuyện của cậu có quá ít chữ cho nên Trình Kiệt không thể nào đoán ra được cậu đang nói chuyện với ai, sau khi hắn nghe thấy tiếng đặt điện thoại xuống liền ngẩng đầu lên hỏi Tiêu Dật:

“Là ai thê?”

Tiêu Dật quay lại phía sau nhìn Trình Kiệt, cậu kéo hắn đứng dậy, bàn tay ôm lấy eo hắn, gương mặt vùi vào cằm cổ kia nhỏ giọng:

“Nhà đồi điện có người”

Trình Kiệt nhìn qua không thấy ai cả, nhưng bây giờ cửa sổ phòng hắn vẫn đang mở cho nên hắn sợ gió lạnh sẽ thổi vào khiến cho Tiêu Dật của hắn bị cảm cho nên hắn mới đưa tay đóng cửa lại, tiện thể mang rèm cửa kéo vào luôn. Tiêu Dật tham lam hôn tới cằm cổ của Trình Kiệt, động tác cuống quít tranh lấy không cho Trình Kiệt có một chút cơ hội nào được hôn lại cậu.

Tiêu Dật vừa hôn vừa mang áo len mỏng trên người Trình Kiệt cởi ra, lại giúp hắn cởi đi quần dài phía dưới, cuối cùng liền dừng lại nhìn hắn một chút:

“Hứa với em chuyện cổ phàn kia dừng lại ở đây”

Trình Kiệt mê muội, mặc dù Tiêu Dật hiện tại mặc một chiếc hoodie vừa dài vừa rộng, vừa vặn che đi được điểm không nên nhìn phía dưới, nhưng khi Trình Kiệt mới chỉ nhìn thấy đôi chân dài mảnh khảnh kia liền nóng hết cả lên, bất cứ chuyện gì cũng có thể đáp ứng cậu dù cho yêu cầu của cậu có điên rồ đến đâu. Trình Kiệt mạnh mẽ đẩy Tiêu Dật xuống dưới giường, hắn đè lên người cậu, mang hai chân cậu kéo rộng ra:

“Được, mọi chuyện đều nghe theo em”

Ánh đèn vàng vẫn sáng trong phòng ngủ của Trình Kiệt, Tiêu Dật lại bắt đầu hô hấp không thông, cậu không biết cậu sợ hãi cái gì mà hai chân liền tự động khép lại, cả người cứng ngắc giống như bị chuột rút. Trình Kiệt nhận ra được sự thay đổi đột nhiên này của Tiêu Dật, hắn ngay lập tức dừng lại động tác ngẩng đầu lên quan sát cậu:

“Sao vậy?”

Tiêu Dật hai mắt long lanh lộ rõ tia hoảng sợ, ngay cả cánh môi cũng run rẩy bất an theo không nói lên lời. Trình Kiệt kéo cậu ngã dậy rầm ôm lấy cậu:

“Tiểu Dật em sao thế?”

Những lời của Thẩm Đào vừa nãy cùng với lời nói của bà nội Trình hôm nay cứ quanh quẩn trong đầu cậu không cách nào đuổi đi được, cậu lại bắt đầu rơi vào trạng thái hoang mang lo lắng, miệng lắp bắp nói mãi mới ra được một câu:

“Thuốc... an thần... lấy cho em một viên an thần”

Trình Kiệt không biết tại sao Tiêu Dật đột nhiên lại căng thẳng như vậy, hắn nghĩ rằng là do hắn đã quá hấp tấp cho nên mới khiến cậu thành ra bộ dạng này, Trình Kiệt đau lòng ôm lấy Tiêu Dật vào trong lòng, bàn tay ôn nhu vuốt vuốt sống lưng cậu nặng nề trấn an:

“Tiểu Dật, không sao cả, không sao cả”

Tiêu Dật trong đài toàn là mấy lời nói của bà nội Trình và Thẩm Đào, mồm hôi trên người bắt đài toát ra, cậu run rẩy gấp gáp đưa tay ôm chặt lấy cành cổ của Trình Kiệt.

...

Buổi sáng ngày hôm sau Tiêu Dật thức dậy đã thấy bên giường trống không, bình thường khi Trình Kiệt rời giường Tiêu Dật sẽ biết, nhưng hôm qua có lẽ là cậu quá mệt mỏi cho nên hôm nay mới ngủ không biết gì như thế này. Nhìn đến trên đồng hồ mới có hơn 8 giờ một chút thôi, Trình Kiệt hẳn là mới rời đi khoảng mười phút. Tiêu Dật thở dài một hơi bước xuống giường đi vào trong phòng tắm, từ trong tắm gương trước mặt phản chiếu lại dấu vết hoan ái trên cổ, rất nhiều vết lưu lại ở nơi đó, nếu như cậu mặc một chiếc áo cao cổ mới có thể che đi hết được... ngày hôm qua Trình Kiệt và cậu vẫn không có làm...

Trình Kiệt đánh răng rửa mặt, trên người vẫn là chiếc hoodie hồng nhạt, phía dưới chỉ mặc duy nhất một chiếc quần lót tam giác, cậu cúi đầu nhìn đến bên đùi non của mình có một vết trắng khả nghi, Tiêu Dật vốn là định đi tắm nhưng bên ngoài lúc này lại có tiếng chuông. Tiêu Dật nhíu mày không biết giờ này rã còn có ai đến, cậu nhanh chóng vó đại một chiếc quần dài mặc lên người rã vội vàng bước ra mở cửa.

Tiêu Dật bộ dáng ở nhà có điểm tùy tiện, đài tóc vừa mới rời giường vẫn còn chưa kịp chải, tuy rằng lôi thôi không chịu được nhưng nhìn sao vẫn thấy vô cùng đáng yêu, đặc biệt là dấu hôn ẩn hiện chói mắt trên cành cổ kia sẽ làm cho người ta nảy sinh tà tâm.

“Là ai vậy?”

Tiêu Dật mở cửa, lời vừa nói xong liền im bặt, cậu ngây người mất ba giây rã lấy lại tinh thần muốn đóng cánh cửa kia lại, nhưng mà người đàn ông phía trước kia phản ứng rất nhanh, hơn nữa sức lực kinh người càng làm cho cậu không có cách nào phản kháng, cứ như thế người đàn ông kia bước được vào nhà đóng cánh cửa lại.

“Không chào đón tôi sao?”

Tiêu Dật cảnh giác đứng giữ khoảng cách với Thẩm Đào, không biết là do ảo giác hay cậu quá mức nhạy cảm mà trong không khí lan tràn mùi hương nguy hiểm. Thẩm Đào duy trì nét cười nhẹ giả dối trên gương mặt, trong ánh mắt kia rõ ràng là đang nhìn thẳng về phía cằm cổ cậu, Tiêu Dật giật mình vội vã đưa tay kéo áo cao lên một chút muộn che giấu vết hôn kia nhưng vô ích. Sau đó cậu liền nhận ra một điệu rất nực cười ở đây, nhà này là nhà của Trình Kiệt và cậu, cậu vốn là có quyền người mình không thích rời đi, nghĩ vậy Tiêu Dật liền bước qua Thẩm Đào ý muốn mở cánh cửa kia ra nhưng bất ngờ eo nhỏ bị một lực đạo rất mạnh ôm chặt lấy, Thẩm Đào ghé sát môi vào tai Tiêu Dật, hán hít một hơi thật sâu rẩy lên giọng châm chọc:

“Vừa rời giường sao? Vẫn còn mùi vị đó...”

Tiêu Dật chẳng hiểu sao mình luôn bị Thẩm Đào động tay động chân, cậu và hắn rõ ràng đều là đàn ông, sức lực của cậu tuy không phải nhỏ nhưng chẳng thể nào đẩy được hắn ra khỏi, Thẩm Đào rất biết cách khóa chặt người khác vào trong lòng, tuy không phải là dạng siết chặt chiếm hữu như Trình Kiệt nhưng lại vô cùng có lực mà tạo ra một khoảng trống vừa đủ:

“Anh muốn gì? Anh có thể nào đừng xuất hiện trước mặt tôi có được không?”

Người trong lòng không ngừng giãy giụa làm lô ra thật nhanh dấu hôn trên cổ, Thẩm Đào âm trầm nhìn xuống chỗ đó, yết hầu bắt giặc trơn trượt chuyển động, Tiêu Dật nghe thấy được tiếng nước miếng chảy qua yết hầu của hắn liền càng dùng sức muốn thoát khỏi vòng tay hắn hơn. Thẩm Đào bất ngờ nhắc bổng Tiêu Dật đặt ở trên vai, cậu hoảng hốt không ngừng dùng tay chân đấm vào người hắn. Thẩm Đào đi đến phía sau pha quăng mạnh cậu xuống đó, Tiêu Dật choáng váng đập óc vẫn còn chưa kịp biết chuyện gì xảy ra thì trên người đã bị một sức nặng đè lấy, một bàn tay lạnh buốt luồn vào trong áo của cậu sờ soạng khắp người:

“Tránh ra, mau tránh ra...”

Tiêu Dật bắt đìu hoảng loạn, cậu sợ hãi Trình Kiệt sẽ hiểu nhầm cậu mất. Tiêu Dật không ngừng dùng tay chân đấm đá vào người của Thẩm Đào, cả người cậu run rẩy, nước mắt rất nhanh chảy ra, cậu muốn la hét thật lớn nhưng cổ họng chẳng hiểu sao lại nghẹn lại giống như là bị ai đó bóp nghẹt vậy.

“Để tôi xem xem rõt cuộc còng có chỗ nào có dấu nữa”

Thẩm Đào đưa tay xuống phía dưới quàn của Tiêu Dật muốn kéo xuống, cậu hoảng loạn nắm chặt lấy tay hắn muốn ngăn cản...

Trình Kiệt hôm nay đưa Tiêu Kỷ Mặc đến trường rã liền nhớ ra mình để quên tập tài liệu quan trọng ở nhà, hắn gọi điện cho Tiêu Dật nhưng không có ai bắt máy liền nghĩ rằng họ ly nhỏ nhà hắn vẫn còn đang ngủ, thế cho nên Trình Kiệt liền quyết định vòng xe trở về nhà. Thật ra đến buổi chiều mới có cuộc họp cần tập tài liệu kia nhưng mà Trình Kiệt đột nhiên rất nhớ Tiêu Dật của hắn, vừa hay có cái cớ này liền muốn quay về, nếu như cậu tỉnh dậy rã liền ôm cậu đến công ty làm việc luôn, hắn chính là muốn nhìn thấy Tiêu Dật thôi, chỉ không nhìn thấy cậu liền sẽ không thể nào tập trung làm được cái gì.

Khi Trình Kiệt về nhà liền thấy cảnh Thẩm Đào đang cố muốn không chẽ Tiêu Dật, nụ cười trên môi của hắn liền cứng lại ngay lập tức lao tới túm lấy cổ áo của Thẩm Đào kéo ra thật mạnh, sức lực của Trình Kiệt cực kỳ lớn làm cho Tiêu Dật cũng suýt chút nữa bị Thẩm Đào kéo theo. Tiêu Dật vừa nhìn thấy Trình Kiệt liền hoảng sợ, cậu vội vã ôm lấy eo hắn liên miệng giải thích:

“Không phải đâu Trình Kiệt... không giống như anh nghĩ đâu... em thật sự không có”

Tiêu Dật nức nở ôm rất chặt Trình Kiệt, cậu chỉ sợ hắn lại hiểu lầm mất thôi. Trình Kiệt đang dùng sức muốn kéo Tiêu Dật ra để lao vào đánh Thẩm Đào, nhưng mà Tiêu Dật lại tưởng rằng Trình Kiệt không cần mình nữa thế cho nên càng run rẩy kích động hơn:

“Trình Kiệt... Trình Kiệt”

Thẩm Đào từ trên mặt đất đứng dậy, hắn ngày hôm nay tìm đến tận nơi này chính là do hắn quá nóng nảy, bình thường cho dù có gặp bất cứ việc gì hắn cũng sẽ không quá mức manh động, có điêu ngày hôm qua đứng ở bên căn nhà đối diện nhìn thấy cảnh kia, hắn thật sự là rất không vui, trong lòng hắn liền nỗi lên đợt sóng muôn phá hủy, hắn muôn phá hủy Tiêu Dật, không biết có phải là vì Trình Kiệt hay là vì hắn đang ghen tức, không thể chấp nhận được Tiêu Dật cùng bất cứ một người nào khác thân mật.

Thẩm Đào không chẽ tâm trạng cùng nét mặt khá tốt, hắn vừa đứng dậy cũng không vội rời đi mà liếc nhìn về phía Trình Kiệt nhếch môi nở một nụ cười nhẹ như ngày thường:

“Trình Kiệt, em ấy cực kỳ mỉm mại, mà thế nhưng lại làm hỏng việc tốt của tao nữa”

Trình Kiệt gầm lên một tiếng, hắn đầy mạnh Tiêu Dật ra rầm lao về phía Thẩm Đào túm lấy cổ áo của hắn ta:

“Khốn nạn”

Cú đấm vừa rơi xuống gần sát mặt của Thẩm Đào liền bị hắn ta đưa tay chặn lại được, Trình Kiệt cũng không phải là dạng không biết một chút chiêu thức phòng thân nào, hắn nhanh tay buông cổ áo của Thẩm Đào ra dùng tay kia đấm vào miệng hắn ta. Thẩm Đào bị đánh rướm máu bên khóm miệng, nụ cười giả tạo trên môi cuối cùng cũng không thể duy trì được nữa, đôi mắt hắn ta tràn xuống, trực tiếp đưa tay đánh trả lại Trình Kiệt, Lần trước Thẩm Đào bị Trình Kiệt đánh gãy xương phải nằm viện một thời gian là do hắn ta bị Trình Kiệt tấn công bất ngờ từ phía sau, nếu như hai người hiện tại chân chính đối mặt hắn ta nghĩ mình cũng không phải sẽ thua Trình Kiệt.

Trình Kiệt đánh Thẩm Đào ngã vào bức tường phía sau, Thẩm Đào không chịu kém cạnh đẩy hắn ngã vào bàn kính phía trước, Tiêu Dật hốt hoảng muôn lao vào can ngăn nhưng không được chỉ còn biết đứng ở bên cạnh hết lớn nhưng vô ích:

“Đủ rầm... dừng lại đi... đủ rầm... Trình Kiệt...”

Đánh qua đánh lại thương tích đầy mình, áo của hai người đàn ông kia đều ướt đẫm mồ hôi cùng máu đỏ thẫm, gương mặt cũng biến dạng thâm tím. Tiêu Dật chạy ra khỏi nhà tìm bảo an khu vực giúp đỡ, ba bảo an cùng Tiêu Dật lao vào ngăn cản mới có thể tách được Trình Kiệt và Thẩm Đào khỏi nhau.

Trên trán của Trình Kiệt chảy máu, đường máu kia lăn dài xuống dưới cầm hắn, Tiêu Dật không biết chính xác vết máu đó ở chỗ nào chảy ra, cậu chỉ còn biết luống cuống tay chân đứng ở một bên khóc đến đáng thương:

“Trình Kiệt, em đưa anh đến bệnh viện”

Thẩm Đào bị thương cũng không hề nhẹ, Trình Kiệt bị thương bao nhiêu chỗ hắn ta cũng đồng dạng bị thương bấy nhiêu, đáng tiếc người nào đó từ đầu đến cuối đều chỉ dành sự quan tâm cho Trình Kiệt, ngay cả một cái liếc nhìn chán ghét căm hận cũng không dành cho hắn ta.

Tiêu Dật chạy vào trong phòng ngủ tìm điện thoại:

“Em gọi điện... em gọi điện, đợi em”.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân
dtv-ebook.com

Chương 162: Thiệp Cưới

Xe cấp cứu chỉ mất 5 phút để tới nơi, nhân viên hỗ trợ nhanh chóng đưa Trình Kiệt và Thẩm Đào vào trong xe, hai chiếc giường đơn được đặt song song ở phía sau xe, Tiêu Dật ngã bên cạnh Trình Kiệt nắm lấy bàn tay hắn, cậu không dám làm loạn cái gì cả chỉ nóng ruột nhìn theo bác sĩ liên tục từ trong hộp thuốc lấy bông băng cầm máu cho hắn.

Trình Kiệt vừa mới rã bị Thẩm Đào liên tiếp lấy ghê đập vào người ba lần, sức lực của Thẩm Đào mỗi lần hạ xuống liền giống như một lòng muôn lấp mang Trình Kiệt vậy, tuy rằng đầu óc của hắn hiện tại đang quay cuồng mơ hồ muôn ngủ một giấc, nhưng mắt thấy Tiêu Dật của hắn lo lắng khóc đến đáng thương như vậy hắn cuối cùng đành phải gắng gượng một chút khẽ mỉm cười nhẹ giọng:

“Tiêu Dật, anh không sao, em đừng khóc”

Đúng lúc này trong xe truyềnlại tới một tiếng thét lớn tê tâm liệt肺, bác sĩ phía bên kia đang giúp Thẩm Đào cố định lại chân phải bị gãy, lần trước cũng là do Trình Kiệt đánh gãy chân hắn, lần này vết thương mới chỉ vừa ổn định lại thôi cho nên chân phải không thể chịu được va chạm quá mạnh mẽ. Tiêu Dật theo phản xạ muốn quay lại phía sau nhìn thì cảm nhận được bàn tay của cậu bị nắm chặt lại một chút, cậu lập tức nhìn về phía Trình Kiệt lo lắng hỏi:

“Trình Kiệt, anh đau ở chỗ nào sao?”

Trình Kiệt ánh mắt âm trầm, hình ảnh buổi sáng ngày hôm nay vẫn chưa thể nào thoát ra khỏi đầu óc của hắn được, tuy rằng hắn biết Thẩm Đào là

người gây ra mọi chuyện nhưng hắn không thể nào thoải mái khi biết được Tiêu Dật của hắn bị người khác suýt chút nữa ăn mòn:

“Không được nhìn, không cho phép nhìn”

Câu nói bá đạo này của Trình Kiệt khiến cho bác sĩ bên cạnh hắn cũng ngây người ra một chút nhìn về phía hai người, trong ánh mắt kia rõ ràng hiện lên tia bất ngờ, Tiêu Dật biết có người đang nghe hai bọn họ nói chuyện nhưng bây giờ cậu chẳng muốn bận tâm cái gì cả, bởi vì cậu biết nếu như Trình Kiệt càng dùng sức thì máu sẽ càng chảy ra nhiều hơn:

“Được, Trình Kiệt, anh đừng dùng sức sẽ ảnh hưởng đến vết thương mất”

Trình Kiệt bất tỉnh trên đường tới bệnh viện, Thẩm Đào ngược lại không thể nào nhắm mắt được, bác sĩ giúp hắn cố định xương ở dưới chân, cơn đau kia giống như là trải qua một hồi sinh tử. Thẩm Đào phát hiện ra Trình Kiệt thế nhưng lại bất tỉnh trước mình, gương mặt của hắn vốn dĩ tái nhợt lúc này liền hiện lên một nụ cười thỏa mãn, hắn khàn giọng nói:

“Tiểu Yêu Điểm, hắn ta so với tôi yếu đuối hơn nhiều”

Tiêu Dật im lặng, cậu hiện tại không muốn bị bắt cứ lời nào của Thẩm Đào làm cho phải mất tập trung nữa, cả một quá trình đâu coi Thẩm Đào không hết tồn tại.

Bà nội Trình biết chuyện Trình Kiệt đánh nhau với người ta đến mức phải nhập viện, lúc bà nội Trình đến bệnh viện Trình Kiệt vẫn còn hôn mê đang truyỀN nước, Tiêu Dật đang ở trong phòng bệnh chăm sóc hắn. Tiêu Dật không nghĩ tới nhanh như vậy bà nội Trình đã tìm được đến tận đây, mọi chuyện chỉ mới xảy ra được cách đây gần hai tiếng mà thôi.

“Bà...”

Bà nội Trình rất lạnh nhạt nhìn lướt qua Trình Kiệt một chút rĂNG hướng ánh mắt không quá thân thiện sang Tiêu Dật:

“A Kiệt tại sao lại như vậy?”

Tiêu Dật trầm mặc một lúc, cậu cũng không thể nói rằng Trình Kiệt vì chuyện kia mà đánh nhau được:

“Anh ấy...”

Tiêu Dật không biết phải trả lời sao cả, có lẽ bà nội Trình cũng không muốn biết nguyên nhân vì thế mới cắt ngang lời nói của Tiêu Dật ngay lập tức:

“Chuyện mà lần trước tôi nói với cậu, cậu đã suy nghĩ kỹ hay chưa?”

Tiêu Dật rất bất ngờ, cậu nhìn về phía bà nội Trình đánh giá, cậu không thể nào nhìn ra được một chút lo lắng nào từ phía bà nội Trình cả, trước vào có lẽ chỉ là hỏi Trình Kiệt cho có lệ mà thôi:

“Cháu lần đó cũng đã nghĩ rã, nếu như bà lo lắng vì chuyện Trình Kiệt sẽ chuyển cổ phàn Trình thị cho cháu, cháu cũng đã nói rõ với Trình Kiệt rằng anh ấy không cần làm như vậy”

Bà nội Trình nhàn nhạt đáp:

“Nhà tôi cũng chỉ có một đứa cháu trai này, có phải cậu muốn làm cho nhà họ Trình tuyệt hậu hay không?”

Lời này của bà nội Trình khiến cho Tiêu Dật ngay lập tức cứng miệng, cậu quả thật không biết sẽ giải quyết chuyện đó như thế nào. Tiếng chuông điện thoại cắt ngang sự trầm mặc trong phòng bệnh vip, là điện thoại của bà nội Trình, bà nội Trình nghe điện thoại một chút rã rồi đi luôn, Tiêu Dật nghĩ có lẽ bà nội Trình có việc quan trọng hơn nên rời đi rất nhanh.

Tiêu Dật tiễn bà nội Trình ra khỏi phòng bệnh, gương mặt của cậu mệt mỏi hao gầy, Trình Kiệt bị bệnh rã bây giờ chỉ có một mình cậu phải đối mặt với mọi thứ mà thôi. Khi Tiêu Dật quay trở lại phòng bệnh, cậu phát hiện Trình Kiệt đang mở mắt nhìn về phía cậu, cậu mở lớn hai mắt nhanh chóng bước vê phía hắn gấp gáp hỏi han:

“Trình Kiệt, anh có đau ở chỗ nào không?”

Trình Kiệt nắm lấy bàn tay của Tiêu Dật, hắn thế nhưng lại nói một câu như thế này với cậu:

“Anh cho dù sau này không có con nối dõi cũng không thể không có em được”

Tiêu Dật ngây người, hóa ra là Trình Kiệt đã nghe thấy chuyện vừa mới rã rã. Tiêu Dật rất cảm động, cảm động đến mức rơi nước mắt, tuy rằng đời người không có cái gì là tồn tại vĩnh viễn được, tuy rằng lời nói của Trình Kiệt không có cái gì mang ra để chắc chắn rằng mọi chuyện sau này sẽ như hắn nói, nhưng mà Tiêu Dật lại tình nguyện tin tưởng, tình nguyện tin vào lời nói đó của Trình Kiệt. Giọt nước mắt chảy xuống gò má, rơi vào mu bàn tay của Trình Kiệt, Tiêu Dật khẽ mỉm cười:

“Khỉ con cũng là con của anh mà, là con của chúng ta”

Trình Kiệt đưa tay lên phía trước, Tiêu Dật hiểu ý hơi cúi người xuống một chút, ngón tay thon dài của Trình Kiệt chậm rãi lau đi giọt nước mắt trên gương mặt cậu:

“Tiểu Dật, em khóc lòng anh cũng đau theo”

Tiêu Dật mỉm cười, kết quả vẫn là không thể cố gắng mỉm cười được nữa, cậu nức nở cúi người ôm lấy Trình Kiệt:

“Xin lỗi Trình Kiệt... em xin lỗi Trình Kiệt”

Trình Kiệt vòng tay ôm lại Tiêu Dật:

“Tại sao phải xin lỗi?”

Tiêu Dật khóc đến ướt đẫm một mảng áo bệnh nhân của Trình Kiệt:

“Xin lỗi vì tất cả... xin lỗi Trình Kiệt”

Phòng bệnh của Thẩm Đào được xếp cạnh phòng bệnh của Trình Kiệt, Thẩm Đào so với Trình Kiệt bị thương nặng hơn, lý do bởi vì vết thương ở chân mới l`ân trước chỉ kịp lành lại, bây giờ lại tiếp diễn va chạm cho nên phải bó bột một thời gian. L`ần đó Tiêu Dật đi mua đồ ăn cho Trình Kiệt, lúc đi ngang qua phòng h`ắn li`ên thấy Lâm Chí Huy `en ở bên trong, Tiêu Dật lúc đ`ài còn tưởng là mình nhìn l`ân còn đứng lại để xác định, kết quả chắc chắn rằng cậu không nhìn nh`ầm. Tiêu Dật vốn định mang chuyện này nói cho Trình Kiệt biết, nhưng nghĩ lại cũng chẳng có gì để nói cả, không biết chừng sẽ khiến cho Trình Kiệt sinh hiếu l`âm thì không hay.

Trình Kiệt nằm viện ba ngày thì cán bộ cấp cao ở Trình thị cũng đến thăm, Tiêu Dật mất cả một ngày bận rộn thu xếp quà cáp vào một chỗ, buổi tối li`en ng`ă ở trên ghế gọt hoa qua nói chuyện với h`ắn thế này:

“Trình Kiệt, làm tổng giám đốc thật là tốt, ôm một cái li`en có nhân viên đến thăm, số quà này tính ra cũng bằng tiền viện phí của anh r`ă”

Trình Kiệt cười cười, h`ắn vốn là không c`ần ai phải đến thăm h`ắn cả, h`ắn chỉ muốn mình và Tiêu Dật có không gian riêng mà thôi. Tiêu Dật mang một đĩa táo đã gọt sẵn đến cho Trình Kiệt ăn, ai đó hai tay rõ ràng không bị thương nhưng lại muốn cậu phải phục vụ tận tình hết mức:

“Tiêu Dật, giúp anh ăn táo đi”

Tiêu Dật liếc mắt nhìn Trình Kiệt, cậu chọn một miếng táo đưa tới trước miệng h`ắn:

“ Tay của anh cũng đâu có bị đau đâu”

Trình Kiệt đáp lại:

“Nhưng anh là vì ai mà phải nằm ở trong này đây? Em phải đối xử thật tốt với anh!”

Tiêu Dật nhỏ giọng nói một câu thế này:

“Cả ngày chỉ nằm bếp ở trên giường, tay rõ ràng không có sao nhưng lại không muốn cử động... anh cứ như vậy thì chúng ta sao có thể làm được cái kia chứ...”

Trinh Kiệt nghe Tiêu Dật nói vậy hai mắt lèn sáng lên, cái kia trong lời nói của Tiêu Dật làm sao mà hắn không hiểu cho được, huống hồn hắn ngày nhớ đêm mong chính là cái đó. Trinh Kiệt vội vã ngồi dậy, thật ra sức khỏe của hắn cũng đã hồi phục kha khá rồi, ngoài vết thương ở trên đầu cần lưu ý thì tay chân đâu có thể cử động linh hoạt:

“Tiểu Dật em nói sao? Anh thấy cả người mình bây giờ dư thừa sức mạnh!”

Tiêu Dật liếc mắt nhìn Trinh Kiệt, người đàn ông này đúng là nên khinh bỉ, thế nhưng mặt lại dày như thế còn không biết xấu hổ nói ra câu kia:

“Như vậy hai ngày nữa là đến ngày chúng ta đi Nhật Bản rồi, anh có ổn hay không?”

Trinh Kiệt hả một tiếng, thì ra là hồn nhỏ nhà hắn nhắc đến chuyện này, Trinh Kiệt giống như một quả bóng xì hơi nằm lại xuống giường im lặng không nói. Tiêu Dật thấy thế thì buôn cười, cậu để đĩa táo xuống bàn, cúi đầu hôn vào má của hắn:

“Anh đó, đã bao nhiêu tuổi rồi?”

Trinh Kiệt khàn giọng:

“Em cũng biết độ tuổi này của anh chính là thời kỳ sung sức nhất mà, em lại hết lần này đến lần khác lảng sang chuyện khác”

Tiêu Dật hơi hơi đỏ mặt, tuy rằng cậu đã gần ba mươi nhưng khi nói đến chuyện này vẫn không thể nào giống như ai kia gương mặt không đỏ đàm đạo chuyện đó được:

“Cũng không phải lảng tránh được mãi mà, em có nói rằng... không được đâu, nhưng mà anh phải khỏe lại thật nhanh chuyện kia mới có thể

nói”

Tiêu Dật cực kỳ ngọt ngào, không biết người khác có cảm thấy như vậy hay không nhưng Trình Kiệt thật sự cảm thấy như thế, hắn cảm thấy Tiêu Dật của hắn vừa ngọt ngào vừa mèm mại, nắm trong tay chỉ sợ không cẩn thận sẽ làm cậu bị đau. Trình Kiệt cầm lấy bàn tay của Tiêu Dật hôn vào cổ tay cậu:

“Tiểu Dật, như vậy lần tới em nhất định không được né tránh anh nữa”

Tiêu Dật trái tim đập rộn ràng giống như một nam sinh mới đàm chuyện yêu đương lần đầu tiên, cậu phát hiện ra lúc trước mình không có hay bị Trình Kiệt làm cho xấu hổ như thế, không biết tại sao bây giờ lúc nào cũng đỏ mặt. Trình Kiệt nhận được cái gật đầu của người yêu liền hận không thể ngay bây giờ đè Tiêu Dật xuống giường, nếu như không phải Tống Ngộ Phàm đột nhiên mở cửa bước vào thì Tiêu Dật khẳng định sẽ không thoát được hôm nay.

“A Kiệt, đánh nhau đến thành như vậy sao?”

Tống Ngộ Phàm mới đi công tác về lần đến thăm Trình Kiệt, vốn tưởng rằng người bạn kia của mình sẽ rất chào đón nhưng nghênh đón cậu lại là ánh mắt đầy đắng sát khí kia. Tống Ngộ Phàm quan sát sắc mặt của Tiêu Dật liền biết được lý do tại sao Trình Kiệt lại như thế, cậu ta cười ha ha nhân tiện trêu chọc Tiêu Dật một chút:

“Sao thế Tiểu Dật, nhiệt độ trong phòng nóng lắm hả?”

Tiêu Dật đứng dậy nhường chỗ cho Tống Ngộ Phàm, thật ra thì cậu muốn tránh mặt một chút bởi vì cậu cảm nhận được độ nóng đang lan rộng trên gương mặt mình:

“Anh đã đi, tôi đi gọt vài trái táo”

Tống Ngộ Phàm cười cười gật đầu, Trình Kiệt âm trầm hạ giọng nhắc nhở Tống Ngộ Phàm:

“Đừng trêu chọc em ấy”

Trình Kiệt nói rất bé nhung Tiêu Dật vẫn có thể nghe thấy được, Tống Ngộ Phàm cười ha ha:

“Tôi có nói cái gì sao, được r āi ngày hôm nay tới ngoài xem cậu có bị đánh thành đ àu heo hay không còn có việc nữa chính là muôn đưa cho cậu thứ này”

Tiêu Dật mang táo ra vừa vặn nhìn thấy thứ mà Tống Ngộ Phàm đưa cho Trình Kiệt, vừa nhìn qua liền có thể đoán được đó là thiệp mời cưới. Tiêu Dật hơi bất ngờ một chút:

“Anh sắp cưới sao?”

Tống Ngộ Phàm không giấu được nụ cười hạnh phúc:

“Đúng vậy, cậu cũng nhất định phải đến nhé”

Tiêu Dật khẽ mỉm cười:

“Đương nhiên r āi, tôi sẽ đến”

Tống Ngộ Phàm mới chỉ ng āi nói chuyện được một lúc thôi đã nhận được điện thoại của vị kia nhà hắn, Tiêu Dật nhận ra được nét hạnh phúc trong đôi mắt của cậu ta, tâm trạng cũng chẳng hiểu sao nâng cao một chút.

“Được r āi, tôi phải v ētrước đây, nếu không vị kia nhà tôi khẳng định sẽ tức giận”

Tiêu Dật tiễn Tống Ngộ Phàm ra khỏi phòng bệnh, cậu c ầm lấy tấm thiệp cưới màu trắng trên bàn lật mở ra xem thử, trong thiệp cưới còn đặc biệt in hình ảnh của hai người, có đi àu Tiêu Dật vừa nhìn lại giật mình bởi vì hình chụp kia lại là hai người đàn ông. Người đàn ông kia là một người ngoại quốc nhưng dáng người lại rất nhỏ g ầy, tên của anh ta là Vincent. Tiêu Dật bất ngờ đưa tấm thiệp cưới kia cho Trình Kiệt:

“Trình Kiệt, anh nhìn thiệp cưới này đi”

Trình Kiệt không bị bất ngờ, hắn chỉ thở ợ liếc nhìn qua một cái mà thôi. Vincent này chính là đối tác lần trước với công ty của hắn, Tống Ngộ Phàm lại nghiêm nhiên là người làm việc trực tiếp với cậu ta, cuối cùng liền bị cậu ta thu phục như thế này đây. Tiêu Dật không thấy Trình Kiệt có gì bất ngờ cả liền hiểu rằng hắn có lẽ đã biết từ trước rã, cậu thu tóm thiệp cưới kia lại cúi đầu đọc thật là cẩn thận, từ thời gian cho đến địa điểm, ngay cả chất liệu giấy cùng hình ảnh cũng xem qua rất kỹ... Tiêu Dật cũng muốn kết hôn rã.

Trình Kiệt nhìn Tiêu Dật cười đến ngốc liền biết ai đó đang mơ mộng, hắn lên tiếng hỏi Tiêu Dật:

“Là ngày mấy tháng?”

Tiêu Dật vẫn cúi đầu xem xét tóm thiệp cưới kia:

“Là ngày hai mươi sáu, hôm nay là hai mươi mốt rã còn năm ngày nữa thôi”

Trình Kiệt vẫn không thể lấy lại được sự chú ý từ Tiêu Dật, hắn nhanh tay giật lấy thiệp mời cưới kia vứt sang một bên, Tiêu Dật ngay lập tức nhíu mày khó hiểu. Trình Kiệt nhìn cậu hỏi:

“Tiểu Dật cũng thích làm đám cưới sao?”

Tiêu Dật từng làm đám cưới một lần rã, là với Thẩm Tiểu Thúy, khi đó cậu ngay cả đi thử bộ vest cưới cũng không có tâm trạng chứ đừng nói là quan tâm đến việc chọn ngày đẹp, địa điểm diễn ra hợp lý. Trong ấn tượng của Tiêu Dật chỉ nhớ rằng Thẩm Tiểu Thúy lúc ấy mặc một bộ váy cưới màu trắng, còn cậu mặc một bộ vest màu đen, hai người còn quên mất việc lấy ảnh cưới khiến cho nhân viên ở tiệm đó còn phải thúc giục rất nhiều lần thì cậu mới chịu đi lấy. Tiêu Dật đáng lý ra phải không hào hứng với đám cưới cho lắm vì dù sao cậu cũng cưới một lần rã, nhưng bây giờ Trình Kiệt đột nhiên hỏi câu này trái tim cậu lại nhộn nhịp hết cả lên, ngoài miệng thì lại tỏ vẻ chán ghét đáp:

“Làm gì có, tốn nhiều thời gian còn phiền phức nữa”

Trình Kiệt cười xấu xa:

“Anh cũng nghĩ vậy”

Tiêu Dật ngay lập tức nghiêm mặt nhìn Trình Kiệt giận dỗi, cậu đứng dậy cầm lấy đĩa táo bỏ vào tủ lạnh cất đi. Trình Kiệt cười cũng được, không cười cũng được, chỉ cần Tiêu Dật của hắn vui vẻ hắn cái gì cũng cảm thấy được hết. Vốn chỉ là trêu chọc Tiêu Dật một chút thôi không nghĩ nhận được biểu hiện hờn dỗi kia của cậu, Trình Kiệt ngay lập tức lên tiếng lấp lò:

“Nhưng mà anh thật sự muốn nhìn thấy Tiểu Dật của anh mặc lễ phục, hay là chúng ta cũng chọn một ngày tốt kết hôn đi”

Tiêu Dật ngay lập tức dừng lại động tác, bởi vì hiện tại cậu vẫn đứng quay lưng lại với Trình Kiệt cho nên hắn không thể nhìn thấy được nụ cười vui sướng của ai kia:

“Không thèm, anh chẳng phải chê phiền phức với tốn thời gian hay sao”

Trình Kiệt đợi Tiêu Dật đi về phía mình, hắn kéo cậu ngồi lên giường, vòng tay ôm lấy eo của cậu dịu dàng đáp:

“Nếu như là Tiểu Dật thì cho dù có phiền phức hay là tốn thời gian cả đời anh cũng tình nguyện cả”

Tiêu Dật ở trong lòng ngực Trình Kiệt cười tươi như hoa nở rộ, cậu thật sự là rất thích cùng Trình Kiệt tay trong tay tiến vào lễ đường:

“Thế thì... thiệp cưới của chúng ta sau này màu đỏ có được không?”

Trình Kiệt cười ha ha hưởng thụ sự hạnh phúc:

“Được, thiệp cưới sẽ là màu đỏ”

Tiêu Dật lại chậm rãi nói tiếp:

“Lẽ đường màu xanh tím nhé”

Trình Kiệt cúi đầu hôn xuống mái tóc của Tiêu Dật:

“U”

Tiêu Dật đang lên kế hoạch cho đám cưới của mình, cậu chính là thật sự muốn kết hôn với Trình Kiệt lắm rỒ.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân
dtv-ebook.com

Chương 163: Giường Bệnh Rung Chuyển

Hai ngày sau đó, Trình Kiệt vẫn chưa chịu xuất viện, Tiêu Dật không biết tại sao Trình Kiệt không chịu rời khỏi bệnh viện này, cậu rõ ràng là thấy hắn chẳng còn vấn đề gì nữa cả, nhưng mỗi lần hỏi hắn thì hắn lại nói phải ở lại để bác sĩ theo dõi. Lý do mà Trình Kiệt muốn ở mãi trong bệnh viện chính là hắn muốn có không gian riêng ở một chỗ với Tiêu Dật mà không ai làm phiền. Ngoại trừ những lúc Tiêu Dật đưa đón Tiêu Kỷ Mặc đi học thì lúc nào cậu cũng đều ở trong tầm mắt của hắn, mỗi tối còn được thoải mái xoa xoa nắn nắn chỗ kia một chút mà không bị đẩy ra, nếu như Tiêu Dật đẩy hắn ra hắn liền kêu đau, Tiêu Dật của hắn khi đó sẽ lại mềm nhũn mà không phản kháng hắn.

Bây giờ là thời điểm Tiêu Dật đưa Tiêu Kỷ Mặc đến trường, bởi vì không muốn để cho Tiêu Kỷ Mặc nghĩ rằng mình bỏ quên nó cho nên Tiêu Dật luôn cố gắng đưa nó đi học rã đón nó về, sau đó liều để nó ở nhà nhờ người giúp việc trông giúp. Tiêu Kỷ Mặc lúc đầu rất nhớ Tiêu Dật, mỗi buổi tối đều phải gọi điện nhìn thấy mặt ba mình mới chịu, nhưng mà khi nghe Tiêu Dật nói Trình Kiệt đang bị bệnh cho nên không thể về được, Tiêu Kỷ Mặc lúc ấy mới chịu ngoan ngoãn không đòi Tiêu Dật nữa.

Lâm Chí Huy vẫn thời gian gần đây phát triển rất ổn, Trình Kiệt cũng làm theo lời hứa giúp cậu ta bước đầu, tuy rằng vai nam chính vẫn chưa thể có được nhưng vai nam thứ chính của vài bộ phim nổi tiếng đều có thể được nhận vai. Ngày hôm ấy Lâm Chí Huy vẫn đến thăm Trình Kiệt đúng vào lúc Tiêu Dật đưa Tiêu Kỷ Mặc đi học, cậu ta kéo ghế ngồi xuống bên cạnh Trình Kiệt khẽ mỉm cười:

“Anh thấy sao rã?”

Trình Kiệt nhíu mày, hắn không thích Lâm Chí Huy vẫn xuất hiện ở đây:

“Cậu tới đây làm gì?”

Lâm Chí Huy vẫn nhàn nhạt đáp:

“Em đang quay phim gần đây, nhân tiện ghé qua xem anh một chút”

Trình Kiệt lạnh giọng:

“Tôi không sao, cậu vội đi”

Lâm Chí Huy vẫn nhìn quanh phòng bệnh một hồi:

“Anh ta không ở đây chăm sóc anh sao?”

Trình Kiệt nhìn chằm chằm Lâm Chí Huy vẫn không nói, Lâm Chí Huy vẫn thở dài:

“Anh thật sự chán ghét em lắm sao, dù sao chúng ta trước đây cũng coi như là...”

Trình Kiệt nhanh chóng cắt ngang lời của Lâm Chí Huy vẫn:

“Cậu hẳn là cũng biết quan hệ của chúng ta trước đây thật sự là thế nào”

Lâm Chí Huy vẫn cười khổ:

“Đúng vậy, anh chỉ là lợi dụng em mà thôi”

Trình Kiệt nhàn nhạt đáp:

“Cậu cuối cùng cũng chịu nhìn nhận sự thật này rồi sao”

Lâm Chí Huy vẫn từ trong túi quần lấy ra điện thoại di động của mình:

“Em đến chỉ là muốn cho anh xem cái này mà thôi”

Trình Kiệt nhìn xuống màn hình di động của Lâm Chí Huy, trong đó là đoạn ghi hình không có tiếng chỉ có hình ảnh mà thôi, bối cảnh là trong phòng vệ sinh của một nhà hàng, Tiêu Dật đứng ở đó để im cho Thẩm Đào chỉnh lại cổ áo mà không có bất cứ phản kháng nào, đoạn video này cực kỳ ngắn chỉ diễn ra trong khoảng sáu bảy giây mà thôi, rất khó có thể hiểu hết được toàn bộ mọi chuyện nhưng Trình Kiệt lúc này đôi mắt rõ ràng lại hiện lên tơ máu vô cùng đáng sợ. Lâm Chí Huy ở bên cạnh đưa tay chạm vào mái tóc của Trình Kiệt nhẹ giọng nói:

“Anh ta không phải chuyện gì cũng nói cho anh biết đúng không...”

Đúng lúc này ở phía sau lưng của Lâm Chí Huy liều bát ngờ bị một lực đạo mạnh mẽ túm lấy cổ áo kéo ngược về phía sau, kế đó là tiếng nói mất bình tĩnh của Tiêu Dật:

“Làm cái gì thê?”

Tiêu Dật vừa trở về phòng bệnh liền nhìn thấy Lâm Chí Huy đang làm ra hành động rất thân mật với Trình Kiệt, cậu không cần biết cậu ta muốn làm cái gì, không cần phải cẩn thận xem xét mọi chuyện đã không kiềm chế được mà ngay lập tức dùng sức túm lấy cổ áo của Lâm Chí Huy kéo ra. Lâm Chí Huy không kịp phòng bị bất ngờ bị kéo mạnh như vậy lưng liền đập vào bức tường phía sau đau đớn nhói mày, Tiêu Dật giống như một con mèo nhỏ bị dẫm trúng đuôi vậy, bây giờ đang xù lông hỏi Lâm Chí Huy:

“Cậu đến đây làm cái gì?”

Lâm Chí Huy rất bất ngờ trước bộ dáng này của Tiêu Dật, tuy rằng Lâm Chí Huy gặp mặt Tiêu Dật không nhiều, nhưng mỗi lần gặp Tiêu Dật đều luôn có dáng vẻ thờ ơ xa cách, chưa khi nào lại kích động như thế. Thật ra Tiêu Dật ngoài việc ghen tuông còn có vấn đề nữa, bởi vì mấy ngày hôm trước cậu chính mắt nhìn thấy Lâm Chí Huy xuất hiện ở phòng bệnh của Thẩm Đào, dù không thể biết được bọn họ có ý đồ gì hay chỉ đơn thuần là quen biết thông thường thôi nhưng cậu vẫn không thể nào bình tĩnh được.

“Tôi đến thăm Trình Kiệt, nhân tiện cho anh ấy xem một số thứ” Lâm Chí Huy vẫn lúc đài tức giận nhưng sau đó liền khẽ mỉm cười hòa nhã.

Tiêu Dật xoay đài nhìn đến Trình Kiệt đang ngồi trên giường bệnh, cậu phát hiện ra trên tay hắn cầm một chiếc điện thoại lạ, không cần suy nghĩ nhiều cũng biết đó là điện thoại của Lâm Chí Huy. Ngoại trừ Thẩm Đào giữ trong tay tấm ảnh hắn hôn cậu lần đó thì cậu hoàn toàn không có gì phải sợ hãi cả, nhưng mà Trình Kiệt đã biết chuyện này rất hắn nhất định sẽ không hiểu làm cậu.

Trình Kiệt ánh mắt chưa đầy tơ máu thẳng tắp nhìn đến phía Tiêu Dật, hắn vẫn là không thể nào khống chế được bản thân khi nhìn thấy Tiêu Dật cùng người khác thân thiết. Tiêu Dật hơi giật mình trước ánh mắt kia của Trình Kiệt, cậu vốn định đưa tay giật lấy điện thoại trên tay của Trình Kiệt thì hắn đã nhanh hơn cậu một bước chậm rãi mang đoạn ghi hình kia mở lên.

Đối với dáng vẻ này của Trình Kiệt, Lâm Chí Huy vẫn chính là vô cùng hài lòng, lại nhìn sang vẻ lúng túng không biết nói cái gì của Tiêu Dật khiến cho cậu ta càng hài lòng hơn. Tiêu Dật biết đoạn ghi hình kia đã bị người ta đụng tay đụng chân, vừa vặn cắt bỏ cảnh phía trước cùng chỉnh im lặng, nếu chỉ nhìn vào sáu bảy giây kia liền rất dễ sinh hiểu lầm:

“Không phải đâu Trình Kiệt...”

Trình Kiệt đáp mạnh điện thoại xuống dưới sàn nhà, chiếc điện thoại kia ngay tức khắc bị vỡ màn hình, Lâm Chí Huy vẫn cũng không tiếc gì chiếc điện thoại kia cả, một chiếc điện thoại đối ra cục diện tốt thế này có đáng gì. Tiêu Dật hoảng sợ lùi lại phía sau một bước, hai mắt ửng đỏ sấp khóc. Trình Kiệt lúc này liền lạnh mặt liếc nhìn sang phía Lâm Chí Huy quát:

“Cút ra ngoài đi”

Đối với tính khí này của Trình Kiệt, Lâm Chí Huy vẫn lúc trước đã từng chứng kiến một lần rầm, cậu ta rất thức thời mà rời đi, tuy rằng luyến tiếc

muốn ở lại xem Tiêu Dật sẽ bị Trình Kiệt xử lý như thế nào cũng không thể làm cách gì khác cả.

Lâm Chí Huy vẫn rời đi, phòng bệnh lại trở về trạng thái trầm mặc ngột ngạt, Tiêu Dật đứng im ở đó không dám bước gần về phía Trình Kiệt, cậu cố gắng không khóc muốn giải thích thật rõ ràng cho Trình Kiệt:

“Trình Kiệt...”

Trình Kiệt không nói không rằng bước xuống giường bệnh đi về phía cửa phòng bệnh kia khóa lại, rã lại nhanh chân bước tới phía Tiêu Dật cúi đầu hôn lấy gần cổ cậu. Tiêu Dật không dám phản kháng, có điều Trình Kiệt lại không giống như trong tưởng tượng của cậu, hắn hiện tại lại dịu dàng khác thường, tuy rằng những vết mứt kia lại rất có lực. Trình Kiệt kéo áo len của Tiêu Dật lên cao, tay còn lại lồng vào trong quần cậu mò xuống giữa bắp đùi sờ soạng vuốt ve. Tiêu Dật không hiểu Trình Kiệt đang suy nghĩ cái gì, cậu rất lo lắng hắn sẽ hiểu lầm chuyện đoạn ghi hình kia, khóc mắt đỏ hoe long lanh ngắn nước:

“Trình Kiệt, chuyện không phải như anh nghĩ đâu”

Trình Kiệt cắn một ngụm vào gần cổ của Tiêu Dật, khàn giọng hỏi:

“Thế là như thế nào, tại sao em lại có điều chuyện giấu giếm anh đến thế, tại sao lại luôn là người khác nói ra mọi chuyện?”

Tiêu Dật luôn cảm thấy mấy chuyện kia không quan trọng, cũng không nhất thiết phải nói cho Trình Kiệt biết, Trình Kiệt rất dễ kích động, có một số chuyện nói ra sẽ làm cho hắn hiểu lầm kích động hơn, mà cậu lại không muốn làm ảnh hưởng đến sức khỏe của hắn:

“Trình Kiệt, em mấy ngày trước nhìn thấy Lâm Chí Huy vẫn ở trong phòng bệnh của Thẩm Đào... hai người bọn họ đều không có chuyện gì tốt đẹp cả”

Trình Kiệt cúi đầu ngậm lấy điểm nhỏ trước ngực của Tiêu Dật, hắn dùng đầu lưỡi quấn lấy trêu đùa, lại cố tình dùng hàm răng của mình cắn

vào đó một chút, những hành động này rõ ràng là đang khiêu khích Tiêu Dật:

“Bạn họ không tốt đẹp gì, em cũng không tốt với anh”

Tiêu Dật đỏ mắt, nước mắt cũng đã rơi xuống gò má:

“Không phải đâu Trình Kiệt, chuyện đó không phải như anh nghĩ đâu”

Trình Kiệt bế lấy Tiêu Dật lên trên giường bệnh, nhanh chóng đặt cậu nằm xuống giường rồi đè lên cậu, hắn dùng tay chân mình khóa chặt cả người cậu khiến cho quần áo trên người cậu cứ như thế bị Trình Kiệt từng lớp, từng lớp một cởi ra. Trình Kiệt ánh mắt nóng rực, ngay cả lời nói cũng mang theo hơi thở nóng rực:

“Nếu em bây giờ còn né tránh anh, anh lập tức nghĩ rằng em không tốt với anh!”

Tiêu Dật có cảm giác rất kỳ quái, rõ ràng là ngữ điệu trong giọng nói của Trình Kiệt giống như là đang dụ dỗ cậu, không có một chút gì gọi là tức giận cả, Tiêu Dật mất vài giây để suy nghĩ qua loa cuối cùng đưa ra một suy nghĩ rằng hắn bị tâm thần phân liệt cho nên suy nghĩ sẽ hơi thất thường.

Chẳng biết Trình Kiệt chuẩn bị gel bôi trơn từ lúc nào, hắn lại nhanh tay mở ngăn kéo tủ phía trước lấy ra thứ đó, xem động tác bóp lọ gel kia cậu cảm giác Trình Kiệt dường như đang rất vội vàng, một ít gel còn bị rơi khỏi tay hắn chảy xuống bắp đùi cậu, cảm giác lạnh lẽo xấu hổ. Tiêu Dật muốn khép chân lại:

“Trình Kiệt”

Nhưng chân của Tiêu Dật vừa mới chỉ cử động mà thôi đã bị Trình Kiệt dùng sức một chút kéo rộng hai chân cậu ra, giây tiếp theo hắn liền mang thứ gel mát lạnh kia tiến vào trong động nhỏ của cậu:

“Đừng nhịn đau lời, có phải em cũng giống như Lâm Chí Huy vẫn và Thẩm Đào hay không”

Tiêu Dật thật lâu không bị chạm vào nơi đó, bây giờ Trình Kiệt vừa đưa ngón tay vào liềng hít một ngụm khí lạnh, gương mặt nhỏ nhăn nhíu lại cố gắng chịu đau. Trình Kiệt cúi đầu nhìn xuống phía dưới, lợi dụng lúc Tiêu Dật còn đang khó khăn hô hấp không thông liềng kín đáo nhếch một, một nụ cười tà ác hiện lên trên gương mặt hoàn mỹ của hắn.

Gel bôi trơn cực nhỉn, mang theo mùi vị nước biển, bóng loáng cả một vùng mông của Tiêu Dật cùng hai bắp đùi non ở háng cậu. Tiêu Dật nhìn thấy Trình Kiệt đang cố tình muốn bôi ra cả những chỗ không cần thiết liềng hơi hơi khép chân lại:

“Trình Kiệt... chuyện kia...”

Trình Kiệt làm sao có thể bỏ phí cơ hội này, hắn muốn nhìn cho nê lại một lần nữa tách rộng hai chân Tiêu Dật ra. Tiêu Dật cảm giác giống như là mình bị Trình Kiệt lừa vây, bây giờ là ban ngày cho dù trong phòng không mở đèn cũng sẽ vẫn sáng, cậu rất xấu hổ khi bị Trình Kiệt nhìn chằm chằm như vậy, hơn nữa cả người cậu hiện tại chẳng khác gì một đứa nhỏ sơ sinh không mặc đồ cả. Trình Kiệt rất sợ Tiêu Dật sẽ đổi ý cho nên không kéo dài thời gian làm mấy cái màn dạo đầu thật kỹ càng, một người mấy tháng nay không làm như Tiêu Dật mà nói nếu như đổi phương pháp gấp khẳng định là sẽ hỏng bét, thế cho nên khi Trình Kiệt vừa đưa Tiểu Kiệt Kiết tiến vào trong chỉ một chút thôi, Tiêu Dật đã đau đến nghiến răng nghiến lợi, phòng bệnh rộng lớn càng thêm vang vọng tiếng la thất thanh của cậu.

“Chát”

Tiêu Dật chuẩn xác in năm đầu ngón tay trên vùng ngực bên phải của Trình Kiệt, cậu vốn là định đánh vào mặt hắn nhưng lại không nỡ cho nên mới chuyển hướng đến ngực, dù sao thì ngực của hắn phi thường rắn chắc cho nên sẽ không quá đau.

Trình Kiệt biết là Tiêu Dật bị đau nhưng hắn vẫn muốn cố chấp mang Tiểu Kiệt Kiết cắm thật sâu vào bên trong cậu, mới chỉ để ở ngoài như này

sẽ rất là nguy hiểm, chưa biết chừng Tiêu Dật sẽ phản kháng không cho hắn làm, cho nên Trình Kiệt mặc kệ Tiêu Dật cứ muốn đưa Tiểu Kiệt Kiệt cắm vào thật sâu trước đã.

Tiêu Dật há miệng thở dốc, hai mắt trợn lớn:

“Đau quá... đau chết mất”

Trình Kiệt đạt được mục đích lì èn giữ nguyên tư thế này không cử động, hắn khàn giọng cúi đầu nhìn Tiêu Dật dùng lời đường mật dụ dỗ cậu:

“Đau sao, được rã anh không động”

Tiêu Dật lại chuẩn xác đánh xuống trước ngực Trình Kiệt nữa:

“Tránh ra đi, tránh ra đi”

Trình Kiệt nắm lấy hai tay của Tiêu Dật khóa chặt lên đỉnh đầu cậu, hắn lại không biết xấu hổ chuyển động một chút;

“Tiểu Dật nhịn một chút... rất nhanh li èn thoái mái rã”

Cơn đau liên tục truyềん tới phía dưới Tiêu Dật, quả đúng là không nên để cho hắn nhịn quá lâu, người nào đó hiện tại khỏe giống như một con bò tốt vậy, điên cuồng chuyển động thân mình, ngay cả giường bệnh kia cũng theo đó rung chuyển va vào vách tường phát ra tiếng kêu đau đột ngột theo nhịp心跳, người nào mà nghe thấy khẳng định sẽ tự giác đỏ mặt xấu hổ.

Đúng lúc này trong phòng lì èn truyềん tới một giọng nữ phát ra từ loa nhỏ gắn vào bức tường bên cạnh phòng bệnh:

“Trình tổng, ngài có gì cần giúp đỡ sao?”

Phòng bệnh Trình Kiệt ở là phòng bệnh vip cho nên có lắp loa trợ giúp, chỉ cần bệnh nhân yêu cầu lì èn sẽ có y tá đi đến mà không cần phải bước xuống giường đi tìm. Tiêu Dật đang rên rỉ dưới thân Trình Kiệt lì èn ngay lập tức im bặt, nhưng mà không biết có phải Trình Kiệt bị dục vọng làm che mất âm thanh hay không mà hắn không những không tắt loa còn điên

cuồng húc tới. Tiêu Dật cố gắng vươn tay nhấn vào nút tròn ở phía đầu giường, khó khăn lắm mới có thể với tới tắt đi được loa trợ giúp kia, vài giây sau bên ngoài cửa phòng bệnh liền có tiếng gõ, kéo theo đó là giọng nói có phàn gãp gáp của nữ y tá:

“Trình tổng, Trình tổng ngài có sao không?”

Phòng bệnh cách âm vào mức độ khá, nếu như im lặng nghe ngóng khẳng định sẽ thấy được tiếng giường và vào vách tường,, Tiêu Dật không muốn bị người khác phát hiện ra hai người bọn họ ban ngày làm chuyện mờ ám cho nên nhéo vào tay Trình Kiệt một cái:

“Trình Kiệt, bên ngoài có người gọi”

Cái gì gọi là chỉ được thử một lần liền nghiên chính là như Trình Kiệt hiện tại đây, hắn lâu lắm rã mới được ăn thịt trở lại cho nên đầu óc bây giờ chỉ toàn thịt là thịt thôi, nào có thời gian mà để ý đến việc khác nữa.

“Trình tổng, tôi mở cửa vào đây nhé”

Tiêu Dật trợn lớn mắt, tuy rằng Trình Kiệt vừa rã đã khóa cửa rã nhưng bệnh viện khẳng định sẽ có chìa khóa dự phòng, Tiêu Dật hiện tại không tiện lớn tiếng nói bởi vì cậu mà nói người ta khẳng định sẽ nhận ra giọng nói này rất kỳ quái. Tiêu Dật bắt đầu luống cuống tay chân, bàn tay sờ loạn lên phía đầu giường, bắt chọt liền chạm vào một cái khuy sắt lòi ra ngoài, cậu không biết đó là cái gì nhưng phía dưới cậu liên tiếp bị Trình Kiệt công kích đau quá liền dùng sức kéo mạnh, kế đó phía trên đầu giường liền bắt ngòi rời mạnh xuống phát ra một tiếng động rất lớn, y tá vừa rã còn đang do dự liền vội vã muốn mở cửa hơn:

“Trình tổng, ngài có sao hay không, tôi lập tức lấy chìa khóa mở cửa”

Tiêu Dật hơi choáng váng một chút nhưng nghe thấy lời nói của cô y tá kia liền khôi phục tinh thần:

“Không được Trình Kiệt, mau ngăn cô ấy lại đi”.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân
dtv-ebook.com

Chương 164: Cải Thiện Đời Sống 1

Tiêu Dật phát hiện ra một điều rằng Trình Kiệt không những thản kinh khác biệt mà ngay cả tâm cơ cũng không giống người bình thường, có lẽ hắn leo lên được vị trí cao này còn duy trì được sự hưng thịnh của Trình thị ngoài sự lớn mạnh của gia tộc hắn ra hắn còn có tố chất của một gian thương, nếu không tại sao Tiêu Dật cậu cũng bị lừa thảm đến như thế. Vừa mới rã Trình Kiệt ở trước mặt Lâm Chí Huy vẫn làm ra bộ dáng tức giận như vậy là vì muốn giữ lại điện thoại của cậu ta, hắn nghi ngờ Lâm Chí Huy vẫn đang ở sau lưng hắn tiết lộ bí mật của công ty cho Hợp Cảnh, tuy rằng Lâm Chí Huy vẫn không có khả năng biết được bí mật gì quá quan trọng gì nhưng mấy lần Trình thị đã bị Hợp Cảnh cướp đi mất đối tác ngay trong phút chót.

Trình Kiệt mặc áo bệnh nhân hơi khom người đưa tay bôi thuốc ở phía sau mông của Tiêu Dật, Tiêu Dật nằm nghiêng người trên giường bệnh một lời cũng không thèm nói, vừa mới rã nữ y tá kia quả thật đã mở cửa xông vào, lại vừa vặn nhìn thấy chuyện đáng xấu hổ kia của hai người, cậu lúc ấy chỉ muốn đào một cái hố chui xuống đó mà thôi, thế mà Trình Kiệt không những không biết xấu hổ còn ở phút đó nói nữ y tá kia mang cho mình một chút thuốc mỡ.

Trình Kiệt nhân cơ hội thoa thuốc cho Tiêu Dật còn muốn sờ sờ chỗ này một chút, nắn nắn chỗ kia một chút, phải biết mông của Tiêu Dật cực kỳ tốt, so với một chiếc gối ngủ cao cấp còn đàm hàn thoải mái hơn:

“Tiêu Dật, thuốc này rất tốt, chỉ cần nghỉ ngơi một chút thôi liền sẽ không sao cả”

Tiêu Dật mặc quần chỉ mặc duy nhất một chiếc áo len mỏng, điệu đà đáng hận hơn là Trình Kiệt không cho cậu mặc quần, hắn nói cậu phải bôi thuốc cho cậu nhưng đã hơn mười phút rã ngón tay nào kia vẫn ở sau nơi đó của cậu làm loạn. Tiêu Dật một bụng tức giận ôm chăn mím chặt môi không nói chuyện, sau đó Trình Kiệt lại càng trắng trợn hơn mà đưa tay xuống đùi Tiêu Dật vuốt ve cứ như là điệu hiền nhiên vậy. Tiêu Dật cuối cùng nhịn không được nữa liền mang chăn đắp lại phía dưới mình:

“Trình Kiệt, anh có biết xấu hổ không thê?”

Trình Kiệt cười cười đến đáng ghét, hắn chính là không biết xấu hổ, hoặc có thể là hắn coi Tiêu Dật quan trọng hơn tất cả cho nên phẫn xấu hổ kia cứ như vậy bị hắn xem thường không để tâm tới:

“Có chứ”

Nếu như Trình Kiệt nói rằng hắn không biết xấu hổ thì còn đỡ nhưng điều này ai đó lại trưng ra gương mặt cợt nhả không biết xấu hổ kia nói rằng mình biết xấu hổ. Tiêu Dật tức giận xoay lưng lại với Trình Kiệt không tiếp lời hắn nữa, Trình Kiệt nhanh chóng nhảy lên giường bệnh nằm cùng với Tiêu Dật, còn lớn mật hơn nữa nhấc chăn của cậu lên chui vào nằm cùng:

“Trình Kiệt, anh đi ra đi”

Trình Kiệt mặc kệ sự ghét bỏ kia của Tiêu Dật, hắn đưa tay ôm lấy eo nhỏ của cậu, ôm thật chặt liên miện nói:

“Được rã được rã mà, anh chính là bị em làm cho thèm trí điên đảo nên mới nhất thời không làm chủ được bản thân như thê”

Tiêu Dật nghĩ phải thật nghiêm túc nói Trình Kiệt hiểu chuyện thân mật kia của hai người không nên làm ở nơi công cộng, có người tới liền phải biết dừng lại:

“Trình Kiệt, em không muốn bị người khác nhìn thấy mình đang làm chuyện đó!”

Trình Kiệt hôn vào phía sau hõm cổ của Tiêu Dật lấy lòng, bàn tay lại như vô tình sờ xuống phía đùi cậu:

“Anh biết r āi, anh sau này s ē lưu ý”

Tiêu Dật đẩy tay Trình Kiệt ra hù hù tức giận, nhưng Trình Kiệt lại giống như có keo 502 vậy dính chặt lấy người Tiêu Dật không thой. Thật ra thì Tiêu Dật rất thích Trình Kiệt không biết xấu hổ như vậy, cho dù cậu có đẩy hắn ra hắn cũng cố chấp dính chặt lấy cậu đến cùng, cậu cũng thích thỉnh thoảng bất ngờ bị sờ chồ kia một chút, nắn chồ nọ một chút, việc này không phải rõ ràng rằng Trình Kiệt rất mê đắm cậu hay sao. Cuối cùng Trình Kiệt được sự ng ầm đ ồng ý của Tiêu Dật, bàn tay thỏa thích chu du khắp người cậu, muốn bóp chồ nào li ền bóp, muốn trêu chọc chồ nào li ền trêu chọc. Tiêu Dật ngoan ngoãn nằm trong lồng ngực của Trình Kiệt, bàn tay đưa lên ngực hắn gãi gãi:

“Trình Kiệt, vừa mới r āi em lại tưởng anh s ē hiểu l ầm n ūa, lại tưởng s ē ghét bỏ em”

Trình Kiệt hôn hòn má của Tiêu Dật:

“Anh chưa khi nào ghét bỏ em cả”

Tiêu Dật khẽ mỉm cười, đ ầu nhỏ càng thêm dán sát vào hắn hơn, áo len của cậu bị Trình Kiệt làm cộn lên rất cao r āi, mông nhỏ đàm h āi của cậu lại bị hắn mát xa vô cùng thoải mái:

“Trình Kiệt, ngày hôm nay là tết Trùng Cửu, hay là chúng ta... cải thiện đời sống một chút đi”

Trình Kiệt hứm một tiếng, hắn không quá quan tâm đến lời nói này của Tiêu Dật bởi vì thân thể m ềm nhũn nhu đang nằm trong lòng hắn đây mới là thứ mà hắn để ý nhất:

“Cải thiện đời sống thế nào?”

Tiêu Dật mang gương mặt đỏ bừng vì xấu hổ vùi vào trong lồng ngực của Trình Kiệt, nghĩ đến việc làm trong ngày tết này là phải ngắm hoa cúc, uống rượu hoa cúc, đầu óc đen tối của cậu lại tự động nghĩ đến mấy cái không trong sáng:

“Chính là lúc trước anh sống như thế nào... hôm nay liền sống khác biệt mới mẻ một chút, ví như là chúng ta trước giờ đều làm cái đó truyền thống... hôm nay liền có thể thêm một vài điều chơi này đó... Sau đó, chính là... em nghĩ rằng mỗi buổi tối em đều phải dỗ khỉ con đi ngủ... hôm nay chúng ta liền đổi chỗ ở một chút... thuê khách sạn tình nhân chẳng hạn...”

Trình Kiệt ngay lập tức dừng lại động tác xoa bóp mông của Tiêu Dật, hắt thốt lên một tiếng:

“Cái gì?”

Tiêu Dật xấu hổ chôn mặt vào trong lồng ngực Trình Kiệt nhỏ giọng:

“Cái gì là cái gì... không muốn thì thôi”

Trình Kiệt đương nhiên là muốn, hắn vui đến muốn phát điên rầm:

“Muốn, anh đương nhiên là muốn rầm”

Tiêu Dật giống như một con mèo nhỏ nũng nịu đến cõi lòng Trình Kiệt phải mềm nhũn:

“Như vậy liền làm những chuyện của cặp tình nhân nhưng mà chúng ta từ trước đến nay chưa từng làm nhé, hẹn gặp mặt, đi xem phim, dạo khu mua sắm, tặng quà, ăn tối,... sau đó anh liền nghĩ tiếp đi”

Xem bộ dạng ngoan ngoãn đến động lòng kia của Tiêu Dật, Trình Kiệt chính là có thể tưởng tượng ra được buổi tối ngày hôm nay chính là buổi tối dành riêng cho hắn, nhưng mà hắn vẫn muốn phải xác nhận lại thật chắc chắn tránh trường hợp họ ly nhở nhà hắn đến phút chót sẽ thay đổi quyết định:

“Mọi chuyện sau đó li ền theo ý anh hết cả đúng không?”

Tiêu Dật muốn cùng Trình Kiệt hẹn hò, lại muốn cùng hắn rút ngắn quãng thời gian mấy tháng thậm chí là mấy năm của một cặp tình nhân bình thường xuống còn một ngày. Cậu muốn cùng Trình Kiệt lúc đầu là gặp mặt, sau đó tiến triển, sau đó li ền tiến tới kết cục hạnh phúc, dù cho tương lai phía trước vẫn còn có rất nhiều trở ngại chưa giải quyết hết:

“Trình Kiệt, chúng ta giả bộ như là chưa quen biết nhau nhé”

Trình Kiệt nhíu mày kích động, vòng tay lại siết chặt lấy Tiêu Dật hơn:

“Em đừng mo”

Tiêu Dật cảm nhận được sự khác lạ của Trình Kiệt li ền nhanh chóng giải thích:

“Ý của em là chúng ta ngày hôm nay sẽ gặp mặt hẹn hò, từ từ tìm hiểu đối phương, buổi sáng sẽ là giai đoạn gặp mặt làm quen, buổi trưa li ền tăng thêm một bước đi xem phim, buổi chiều sẽ là đi mua sắm tặng quà cho đối phương, đến buổi tối li ền... cái đó. Chúng ta vẫn chưa có một buổi hẹn hò được tính là chính thức nào”

Thì ra Tiêu Dật của hắn muốn như vậy, Trình Kiệt cũng không cảm thấy việc này phiền phức, ngược lại còn có thêm chút hứng thú:

“Được”

Tiêu Dật đẩy Trình Kiệt ra ngã dậy muốn mặc quần:

“Bây giờ là tám giờ hơn rưỡi, lát nữa chúng ta sẽ gặp nhau, nhớ kỹ phải là chúng ta vẫn chưa hiểu hết về đối phương đấy nhé”

Trình Kiệt luyến tiếc nhìn theo bóng dáng nhỏ bé kia rời đi, hắn vẫn còn vuốt ve chưa đủ đâu, bất quá nghĩ đến buổi tối cả người li ền nóng hết cả lên. Trình Kiệt không ngay lập tức làm thủ tục xuất viện, trở về nhà thay quần áo này nọ mà vẫn ung dung nằm ở trên giường mang điện thoại lên

mạng, Tiêu Dật chẳng phải nói buổi tối đài theo ý hắn hay sao, vừa mới rãnh cũng nghe thấy rõ ràng ý nghĩa trong cải thiện đời sống kia của Tiêu Dật là cái gì, thế cho nên hắn không thể nào làm cậu thất vọng được.

Khi Trình Kiệt còn đang nhếch môi xem xét mấy món đồ trên di động, điện thoại của hắn liền truyền tới một tin nhắn ngắn gọn, đối tượng gửi tin nhắn kia được lưu tên “Vợ anh”

[9 giờ tại tiệm X]

Trình Kiệt khẽ mỉm cười, hắn nhanh chóng làm một vài thao tác mua mấy món đồ trên mạng, chọn thời gian cùng địa chỉ đưa tới, sau đó cũng lật chẵn bước xuống giường đi làm thủ tục xuất viện.

...

“Xin chào, em là Tiêu Dật”

Tiêu Dật ngày hôm nay ăn mặc chẳng khác gì một nam sinh, vừa trẻ trung lại vừa năng động, nếu như là người ngoài nhìn thấy cậu nhất định sẽ còn tưởng rằng là một sinh viên năm cuối chính hiệu, bởi vì cậu hiện tại có đeo thêm một chiếc túi chéo.

Trình Kiệt hơi bất ngờ một chút khi nhìn thấy Tiêu Dật ăn mặc như vậy, hổn nhở nhà hắn mặc một chiếc áo hoodie màu đen hiệu Supreme, khoác bên ngoài là chiếc áo phao màu bạc hiệu Starter, khóa áo không kéo mà để thả ra, quần jean đen hiệu INXX, giày Moschino kiểu dáng mới nhất trên thị trường. Từ trên xuống dưới một thân hàng hiệu đắt tiền lại không khiến cho người ta lóa mắt thì quá phí rãnh, huống chi Tiêu Dật lại vô cùng đẹp trai, không phải là vẻ đẹp trai băng lãnh giống như Trình Kiệt mà chính là vẻ đẹp trai đáng yêu nghịch ngợm. Đối với trang phục ngày hôm nay của Tiêu Dật mà nói để bước vào một nhà hàng sang trọng vốn chỉ nên mặc đồ tây như thế này là hoàn toàn không thích hợp, nhưng Tiêu Dật chính là muôn không thích hợp như vậy, cậu muốn đâm người kia để ý đến chỗ này một chút, tốt nhất nhỉ ra được người đàn ông đang mặc áo măng tô màu xám vô cùng xuất sắc kia đã là của cậu rãnh.

“Anh là Trình Kiệt” Trình Kiệt khẽ mỉm cười phối hợp với Tiêu Dật hoàn thành buổi gặp mặt này

Tiêu Dật mang túi chéo đeo xuống ghế bên cạnh, nam viên phục vụ mang theo thực đơn đi tới, đây là một nhà hàng món tây dùng dao dĩa, tuy rằng việc dùng dao dĩa đối với Tiêu Dật không gấp vấn đề gì cả, hơn nữa địa điểm cũng là do Tiêu Dật cố tình chọn, thế mà lúc này Tiêu Dật nhìn một hãi liền đóng thực đơn kia lại ngang dãu nói với Trình Kiệt:

“Nơi này toàn món tây, vừa đắt lại vừa ít, hay là em dẫn anh đến một nơi, đỗ ăn vừa ngon lại vừa nhẹ”

Trình Kiệt bật cười ha ha gật đồng ý, hai người bọn họ lại rời đi bỏ lại sau đó là ánh mắt của những khách hàng phía sau, cậu thiếu niên giống như sinh viên kia tuy rất đẹp trai nhưng chỉ có thể được coi là em trai mà yêu chi ầu, còn người đàn ông mặc áo măng tô kia rất có hơi hướng của một vị doanh nhân thành đạt, khiến cho phàn lớn thực khách là phụ nữ ở nhà hàng này đều ôm梦 tiếc nuối.

Tiêu Dật đưa Trình Kiệt đến một quán đồn nướng ở trong một góc khá khó tìm, quán đồn nướng này rất bình dân nhưng lại có rất nhiều người ở bên trong. Tiêu Dật và Trình Kiệt phải chờ một lúc mới có bàn trống để ngồi. Không gian xung quanh vô cùng ồn ào náo nhiệt, muôn nói chuyện cho đối phương nghe thấy cũng phải nói lớn hơn bình thường.

“Trình Kiệt, anh hiện tại đang làm công việc gì?” Tiêu Dật vừa cho thịt lên bếp nướng vừa hỏi

Trình Kiệt đáp:

“Anh là tổng giám đốc của Trình thị”

Tiêu Dật liếc mắt nhìn hắn:

“Vậy hả, lúc trước em cũng học diễn xuất còn muốn ôm梦 là nghệ sĩ chính thức của Trình thị nữa, nhưng mà cuối cùng lại không làm nữa,

đúng ra sắp tới đây quán phê của em se khai trương, anh lúc đó cũng phải đến nhé"

Trình Kiệt khẽ mỉm cười được một tiếng, Tiêu Dật gấp một miếng thịt đã chín vào trong bát của Trình Kiệt:

"Ăn thử đi, tuy ra rằng không được đẹp mắt giống như những món ăn trong nhà hàng trước, nhưng chắc chắn se rất ngon"

Trình Kiệt không ngại đồ ăn ở mấy quán bình dân như thế này, dù cho đã lâu lăm ra hắn không có ăn, nhưng mà chỉ cần Tiêu Dật đích thân nướng thịt cho hắn, hắn nhất định se ăn không bỏ sót cái gì:

"Rất ngon!"

Tiêu Dật cùng Trình Kiệt vui vẻ nga ăn, Tiêu Dật và Trình Kiệt trao đổi chuyện từ trên trời dưới đất, cậu phát hiện ra hắn và cậu có rất nhiều điểm khác nhau, từ nhân sinh quan cho đến triết lý trong tình yêu đều hoàn toàn khác, không có cái gì là giống nhau cả, cuối cùng Tiêu Dật liền thở dài một tiếng, Trình Kiệt nói một câu thế này:

"Anh cảm thấy chúng ta rất hợp, nếu tiến tới khẳng định se rất mới mẻ"

Tiêu Dật biết mấy bàn xung quanh mình có rất nhiều người đang nghe chuyện của hai người bọn cậu, cậu lướt nhìn một lượt còn bất ngờ được ánh mắt hâm mộ si mê của một vài cô gái dành cho Trình Kiệt, trong lòng tránh không khỏi có một chút khó chịu, chính vì thế Tiêu Dật liền mở miệng nói:

"Thật sao, nhưng mà anh là tổng giám đốc lớn của một công ty không nhỏ, liệu sau này có thời gian để quan tâm em hay không?"

Trình Kiệt sảng khoái đáp:

"Toàn bộ thời gian đều dành để quan tâm em"

Tiêu Dật nói tiếp:

“Như vậy vấn đề tiễn bạc, chính là em sợ anh có nhu cầu tiễn như vậy liễn sẽ có mối nối cũ, đi ra ngoài tùy tiện cho người kia một ít, người này một ít, trở về nhà liễn chán ghét em, khinh thường em có hay không?”

Trình Kiệt cười ha ha:

“Sau này tài sản của anh, từ tiễn gửi ngân hàng cho đến bất động sản đều do em nắm giữ, nếu muốn sẽ đầu chuyển sang em là chủ nhân đứng tên sở hữu”

Tiêu Dật nhấp một ngụm nước khoáng:

“Như vậy còn vấn đề con nối dõi, anh có công ty lớn như thế hẳn là rất quan trọng vấn đề này đi”

Trình Kiệt rõ ràng đáp:

“Mọi vấn đề đều không quan trọng bằng em”

Tiêu Dật cúi đầu mỉm cười thật tươi, sau đó lại giả bộ đứng dậy đi vào nhà vệ sinh, đã nói ngày hôm nay diễn một chút cùng Trình Kiệt liễn phải làm đến cùng luôn. Tiêu Dật ngẩng đầu gương mắt bối rối:

“Em vào nhà vệ sinh một chút”

Tiêu Dật vào nhà vệ sinh chính là muốn kiểm tra lại món quà mà mình sắp tới định tặng cho Trình Kiệt, không nghĩ tới cậu vừa rời đi liễn có một cô gái xinh đẹp từ bàn bên cạnh chủ động bắt chuyện với Trình Kiệt:

“Xin chào, anh thấy tôi thế nào?”

Trình Kiệt quay sang nhìn cô gái kia, hồn nhiên nhạt đáp một câu khiếu cho mấy cô gái khác từ nãy đến giờ nghe chuyện hai người cũng phải cười hả hê trong lòng:

“Bình thường”

Cô gái kia hơi xấu hổ một chút nhưng vẫn cố gắng tiếp cận Trình Kiệt, người đàn ông này vừa đẹp trai, gia tài lại kệch xù như vậy đương nhiên cô rất thích:

“Thật ra tôi vẫn chưa có bạn trai, vẫn còn đang trong giai đoạn lựa chọn đối tượng, anh có muốn làm bạn trai của tôi hay không?”

Trình Kiệt là một người đàn ông chung thủy, hắn hiện tại giống như một gốc cây cổ thụ không bị lung lay bởi gió bão, ánh mắt lạnh nhìn về phía trước không hềecho cô gái kia dù chỉ một cái liếc mắt nào thêm nữa:

“Không muốn”

Lời nói nói ra thản nhiên đến mức không cần phải suy nghĩ một chút nào, nhóm người xung quanh lại được phen cười nhạo cô gái kia. Cô gái kia nhẹ đến mức đỏ mặt vội vã cầm lấy túi xách trên tay rồi khỏi quán ăn này, trước khi rời đi còn không quên bỏ lại một câu:

“Tổng giám đốc lớn gì chứ, tổng giám đốc lớn sẽ đến một quán ăn bình dân như vậy sao”

Đúng lúc này Tiêu Dật bước ra, cậu không hềbiết vừa mới rã phát sinh ra chuyện gì cho nên lúc này vẫn bình thường ngã xuống, tiếp tục cùng Trình Kiệt diễn trò gặp mặt kia:

“Em vừa rã đã suy nghĩ rã, chúng ta có thể tiến tới”

Trình Kiệt không phải là một người khoa trương, nhưng mà hắn lại rất muốn khoa trương cho cả thế giới biết rằng hắn và Tiêu Dật là một đôi, thế cho nên lúc này Trình Kiệt liền phóng khoáng nâng giọng:

“Ông chủ, tiễn ăn của tất cả mọi người đang ngã đây ngày hôm nay tôi sẽ trả”

Đột nhiên được ăn miễn phí, mọi người đương nhiên là vui vẻ, có một số người còn không tiếng nói thêm vài lời để nghe:

“Cậu sinh viên này thật đúng là tốt số đấy”

Tiêu Dật gần ba mươi tuổi rã lại bị người ta tưởng nhầm là sinh viên, tâm trạng không khỏi kích động sung sướng, nụ cười tươi giống như hoa nở rõ ràng khiến cho Trình Kiệt si mê.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân
dtv-ebook.com

Chương 165: Cải Thiện Đời Sống 2

Buổi gặp mặt coi như đã xong, Tiêu Dật và Trình Kiệt liền tự động ngầm định mức độ tình cảm tăng thêm một bậc, chính vì vậy khi đi đến rạp chiếu phim liền thản nhiên mà xưng hô thân thiết như trước.

“Tiểu Dật, em muốn xem phim gì?” Trình Kiệt đứng ở trước chỗ quầy của rạp chiếu phim hỏi Tiêu Dật.

Tiêu Dật nhìn lướt qua một hồi cuối cùng liền chọn một bộ phim được sản xuất từ năm 1997 có tên là Happy Together. Bởi vì bây giờ mới chỉ là buổi trưa cho nên không có nhiều người tới xem phim, bộ phim mà Tiêu Dật chọn vì năm sản xuất có chút lâu cho nên ánh sáng không được tốt, hơn nữa thể loại phim đó còn có chút đặc biệt chính vì thế lúc này trong rạp chiếu phim rộng lớn chỉ có lác đác vài người đến xem.

Hàng ghế mà Tiêu Dật và Trình Kiệt ngồi là hàng ghế cuối cùng, ánh sáng trong rạp rất tối cho nên hai người họ có làm một vài hành động gì đó cũng không bị ai để ý. Thật ra thì cả Trình Kiệt và Tiêu Dật đều không có hứng thú xem phim cho lắm, nhưng mà Tiêu Dật lại muốn thử cảm giác cùng Trình Kiệt ở trong rạp chiếu phim tựa lên vai hắn. Tiêu Dật nắm lấy bàn tay của Trình Kiệt, đâu nhỏ tự động ngả vào vai của Trình Kiệt khẽ nói:

“Trình Kiệt, anh nhớ tắt điện thoại đi nhé”

Trình Kiệt khàn giọng đáp:

“Anh tắt rồi”

Tiêu Dật khẽ mỉm cười, ngã được một lúc Tiêu Dật liền nghiêng đầu chủ động hôn vào môi của Trình Kiệt. Trình Kiệt cũng bất ngờ một chút nhưng sau đó hắn liền đáp lại nụ hôn kia của cậu. Tiêu Dật biết ở trong rạp chiếu phim hôn nhau là không nên, nhưng trong phòng này không có ai ngoài người cho nên cậu mới đánh liều muốn hôn xuống một phen, đầu lưỡi hai người triền miên giao hợp, bàn tay của Trình Kiệt cũng không chịu yên phận mà mò vào trong áo hoodie của Tiêu Dật, Tiêu Dật ngay lập tức đẩy hắn ra nghiêm mặt khàn giọng:

“Không nên như vậy”

Sau đó Tiêu Dật và Trình Kiệt quả thật cứ như thế im lặng tựa vai nhau ngã xem hết bộ phim đó. Tuy rằng Happy Together có chất lượng ánh sáng không mấy tốt, diễn viên cũng không có long lanh nhưng mấy nam diễn viên hiện tại, còn phản nội dung thì hai người họ căn bản không có quá chú tâm xem cho nên không thể đánh giá, nhưng Tiêu Dật cảm thấy cùng người yêu lén lút thân mật trong rạp chiếu phim quả thật là rất kích thích.

Tiêu Dật và Trình Kiệt đến một trung tâm mua sắm xa hoa bậc nhất giữa lòng thành phố, đối với vấn đề kinh tế của Trình Kiệt thì đến những nơi như thế này hiển nhiên không làm khó được hắn. Hai người bọn họ đi đến một cửa tiệm trang sức, Tiêu Dật nói thích một đôi khuyên tai nhưng đôi khuyên tai đó lại là hàng mẫu không bán.

“Trình Kiệt, đôi khuyên tai này có đẹp hay không?” Tiêu Dật chỉ về phía chiếc khuyên tai đơn giản ở dưới tủ kính

Trình Kiệt cúi đầu nhìn xuống:

“Em thích sao?”

Tiêu Dật ngẩng đầu nhìn Trình Kiệt rã gật đầu đáp:

“Ừ, em thích”

Nữ nhân viên bán hàng nhanh chóng đi tới giới thiệu một chút:

“Đôi khuyên tai này chính là kiểu dáng mới nhất ở tiệm của chúng tôi, nếu như anh thích thì có thể để lại số điện thoại, ba ngày sau hàng về rồi chúng tôi sẽ thông báo”

Tiêu Dật nhìn nữ nhân viên bán hàng khó hiểu:

“Phải đợi ba ngày sao?”

Nữ nhân viên cười cười:

“Đúng vậy, đây chỉ là hàng mẫu cho nên không thể bán, cửa tiệm chúng tôi đã đặt mua với số lượng lớn, dự kiến ba ngày sau sẽ về tới Bắc Kinh”

Tiêu Dật nghe vậy có một chút nuối tiếc, cậu bây giờ thích đôi khuyên tai này nhưng ba ngày sau chưa chắc cậu đã thích: “Là vậy sao...” nói rã Tiêu Dật liền kéo tay Trình Kiệt đi qua tủ kính khác xem thử: “Chúng ta xem cái khác đi”

Hành động kéo tay kia nêu như là một người nam một người nữ, hoặc là hai người nữ cùng làm sẽ không khiến cho mọi người quá chú ý, nhưng đây lại là hai người nam, hơn nữa hai người đàn ông này đồng dạng lại vô cùng dễ nhìn cho nên tránh không được ánh mắt của mọi người xung quanh nhìn hai người nhau một chút. Tiêu Dật còn nghe được tiếng nói của mấy nữ nhân viên bán hàng kia.

“Cô nói xem, hai người kia có phải là một cặp hay không?”

“Lúc đầu mới bước vào tôi liền nghi ngờ rã, nhưng vừa mới rã còn kéo tay nhất định là chắc chắn”

“Trên người toàn là một thân đồ hiệu đất tiễn, cô nói xem cậu sinh viên kia có phải là được bao nuôi hay không?”

“Tôi thấy người đàn ông mặc áo măng tô kia rất quen nha, có phải là người nổi tiếng hay không nhỉ?”

“...”

Tiêu Dật thu toàn bộ lời nói vào trong tai, cậu chính là rất để ý đến chuyện người khác ở sau lưng mình nói cái gì. Tiêu Dật kiêng chán nói nhỏ vào tai Trình Kiệt:

“Bạn họ đ`âu nghĩ em là sinh viên”

Trình Kiệt đưa tay nụng cầm Tiêu Dật:

“Đúng vậy, em nhìn trẻ hơn tuổi rất nhi`âu mà”

Tiêu Dật vui vẻ lại cười một cái r`ăi cúi đ`âu nhìn xem có món đồ trang sức nào đẹp hay không. Cô nhân viên bán hàng kia một lần nữa bước tới tư vấn cho bọn họ:

“Đây là mẫu nhẫn đôi mới nhất của cửa tiệm chúng tôi, nếu hai người đ`âu thích phong cách tối giản có thể xem thử cặp nhẫn này, vừa sang trọng lại rất thời trang”

Tiêu Dật liếc mắt nhìn cặp nhẫn kia một cái r`ăi lắc đ`âu:

“Chúng tôi không mua nhẫn”

Cô gái kia vẫn mỉm cười:

“Vậy có thể đổi qua mẫu dây chuyền đôi này, mặt dây chuyền hình nửa trái tim tuy là thiết kế rất truy`en thống nhưng những viên pha lê đính ở trên đó lại tạo cho người ta thấy cảm giác vô cùng mới mẻ”

Tiêu Dật ngẩng đ`âu nhìn cô gái đang thao thao bất tuyệt tư vấn, cậu không biểu lộ ra ngoài mặt biểu cảm gì cả khiến cho người đối diện cũng không biết cậu đang nghĩ cái gì:

“Chúng tôi rất giống một cặp sao?”

Bởi vì người phía trước không cười cho nên cô gái nọ không biết Tiêu Dật đang vui hay là đang tức giận, nếu như có một cặp nam nữ đến đây mua hàng bị hiểu lầm là tình nhân sẽ không sao, nhưng đây lại là một cặp

nam nam vân đềnày cũng không thể nói liều được. Cô gái phía trước nhất thời cứng miệng, sau đó liền cười trừ nói tiếng xin lỗi:

“Xin lỗi, hai người...”

Cô gái kia còn chưa kịp nói xong, Tiêu Dật đã mỉm cười cúi đầu nhìn xuống tủ kính đựng trang sức khẽ đáp:

“Không giống sao, là bởi vì anh ấy nhìn hơn tôi rất nhiều tuổi cho nên liền giống chú cháu hơn sao?”

Cô gái kia ngầm hiểu ý chắc chắn hai người là một cặp cho nên bớt căng thẳng hơn, nhưng mà vừa mới rã cậu thanh niên kia nhìn cô không cười liền cho cô cảm thấy có cảm giác lạnh buốt sống lưng, nhưng bây giờ cậu ấy vừa mỉm cười một chút cô liền liên tưởng đến một đóa hoa nở rộ trong sương sớm, xinh đẹp đến ngây ngẩn vài giây:

“Hai người thật sự rất hợp đôi, hơn nữa tôi đọc rất nhiều truyện đam mỹ chính là thích thể loại trâu già gặm cỏ non thế này”

Tiêu Dật vừa nghe thấy câu cuối kia liền phì cười, như thế nào lại biến thành trâu già gặm cỏ non rã, hai người bọn cậu tuy không bằng tuổi nhưng cũng là trong cùng một độ tuổi không chênh nhau quá nhiều đâu. Tiêu Dật tinh nghịch hỏi cô gái bán hàng:

“Anh ấy nhìn rất là già sao?”

Trình Kiệt không già mà là do cách ăn mặc của Tiêu Dật khiến cho cô ấy hiểu lầm độ tuổi của hai người, cũng chẳng thể nào ở trước mặt khách hàng nói họ thật già, huống chi người đàn ông ít nói đứng bên cạnh kia không những không già mà lại chuẩn cao phú soái nữa:

“Không có, vị tiên sinh này có nét rất thâm trầm từng trải, cậu thì lại có một chút ngây ngô, chính là kiểu của thiếu niên vậy đó”

Trình Kiệt trong lòng thầm nghĩ, holly nhỏ nhà hắn không phải ngây ngô mà vô cùng mưu mẹo, nếu không sao có thể mang vẻ bên ngoài kia của

biến thành một sinh viên, khiến cho không có ai nhận ra được độ tuổi thật của cậu chứ.

Tiêu Dật kéo lẩy cổ tay của Trình Kiệt nói với hắn:

“Chính là chiếc này”

Trình Kiệt cúi đầu xuống nhìn đôi khuyên tai mà Tiêu Dật chọn liền thấy hàng chữ đang giảm giá, bao nhiêu tuổi giảm giá bấy nhiêu phàn trăm, Trình Kiệt vừa nhìn qua liền biết họ ly nhỏ nhà mình muốn cái gì thế cho nên cũng nhắm mắt bao che gật đầu đồng ý. Trình Kiệt nói cô gái kia lấy cho Tiêu Dật đôi khuyên tai ấy, lại hỏi cô gái đó một câu thế này:

“Tôi muốn tìm mua một chiếc lắc chân cho em ấy, tốt nhất phải là loại có thật như chuông một chút, sau này em ấy đột nhiên muốn trốn đi tôi liền có thể biết chỗ tìm về được”

Đám nhân viên phía sau nghe thấy câu kia liền hô lên một tiếng:

“Thật bá đạo”

Cô gái tư vấn bán hàng cho bọn họ cười khúc khích:

“Chỗ chúng tôi có mẫu lắc chân cho nam giới, nhưng lại không có gắn chuông, nếu như anh muốn gắn thêm chuông chúng tôi có thể gắn cho anh”

Trình Kiệt chọn một chiếc lắc chân đắt nhất trong cửa tiệm, cô gái bán hàng lại cầm ra một khay chuông nhỏ làm bằng vàng, cô ấy lắp một chiếc chuông nhỏ vào chiếc lắc chân rồi lắc thử:

“Như thế này đã được hay chưa?”

Trình Kiệt lắc đầu:

“Vẫn chưa đủ”

Cô gái kia lại lắp thêm một chuông vàng nhỏ nữa:

“Như vậy đã được hay chưa?”

Trình Kiệt vẫn lắc đầu:

“Lắp thêm vào đi”

Tiêu Dật nhéo nhéo cánh tay của Trình Kiệt:

“Nếu như kêu quá lớn sẽ gây chú ý đó, hơn nữa cũng không còn nhỏ nữa rồi... có phải muốn người khác chê cười em hay không”

Cuối cùng Trình Kiệt liền lắp thêm ba chiếc chuông vàng nhỏ, nếu như không gian yên tĩnh nhất định sẽ nghe thấy rõ ràng mỗi khi Tiêu Dật của hắn bước đi, nếu như lần ào một chút sẽ không nghe thấy rõ được. Trình Kiệt nghĩ như vậy cũng tốt, hắn mua lắc chân cho hely nhỏ nhà hắn là chỉ để cho một mình hắn ngắm mà thôi, người khác không được phép nhìn.

Tiêu Dật ngẩng cao đầu nhìn Trình Kiệt:

“Vậy giúp em mang thử đi”

Trình Kiệt ngẩng xổm xuống, thật tự nhiên giúp Tiêu Dật mang vào chiếc lắc chân kia, hành động này của bọn họ khiến cho đám người trong cửa hàng đều phải chạy đến nhìn xem rốt cuộc trộm trộn ghen tị. Tiêu Dật lắc lắc cổ chân trái, chuông nhỏ liền phát ra tiếng đinh đinh, cậu cười hỏi Trình Kiệt:

“Anh nghe rõ hay không?”

Trình Kiệt gật đầu:

“Rõ”

Tiêu Dật nhìn hắn, trong ánh mắt đó không thể che giấu được sự yêu thương:

“Rõ là tốt rồi”

Cuối cùng khi hai người ra tính tết, Tiêu Dật nói ra số tuổi của mình thì cô gái kia lại không tin:

“Phiền cậu đưa tôi xem chứng minh thư có được không?”

Tiêu Dật mở ví lấy ra chứng minh thư của mình, cô gái kia vừa nhìn chứng minh thư vừa đối chiếu gương mặt, trong ánh mắt kia vẫn là không thể tin tưởng nổi: Tiêu Dật 08.27.1992:

“Cậu... cậu đã 27 tuổi rồi hay sao?”

Tiêu Dật khẽ mỉm cười không nói, cậu rất thích nhìn thấy sự bất ngờ của người nhân viên bán hàng này, còn gì tuyệt vời hơn chuyện mình là một người đàn ông gần 30 tuổi lại bị người ta hiểu lầm thành sinh viên chứ. Trình Kiệt thấy cô nhân viên bán hàng kia cứ nhìn Tiêu Dật mãi cho nên liền cảm thấy không được vui vẻ cho lắm, hắn lạnh giọng nhắc nhở:

“Phiền tính tết giúp tôi”

Cô gái kia biết mình thất thố rồi liền nhanh chóng tính tết cho hai người phía trước, lúc Tiêu Dật và Trình Kiệt rời khỏi cửa tiệm, đám nhân viên lại một lần nữa túm lại với nhau bàn tán.

“Không thể tin được, người kia thế nhưng 27 tuổi rồi”

“Nghĩ cũng đúng thôi, anh ta nhìn đáng yêu như thế cho nên mới kiêm được người đàn ông tốt như vậy”

“Nhìn thật sự còn nghĩ chỉ trong độ tuổi của em trai tôi mà thôi, không nghĩ lại bằng tuổi của tôi”

“Bảo dưỡng thật là tốt, chẳng trách, chẳng trách... ai nha...”

Tiêu Dật ngồi vào ghế lái phụ liền nghiêng đầu hôn vào má Trình Kiệt một cái, cậu hôm nay tâm trạng cực kỳ tốt, nụ cười trên môi chưa khi nào khép lại được:

“Trình Kiệt, bọn họ đài tưởng niệm em là sinh viên, còn nói anh trâu già thích gặm cỏ non nữa ha ha”

Trình Kiệt ngay lập tức vươn tay túm lấy eo của Tiêu Dật đặt cậu ngã lên đùi của mình, bàn tay nhanh chóng mò lấy eo cậu gãi gãi:

“Tiểu Dật, chơi rất vui sao?”

Tiêu Dật bị nhột cười đến mồm nhũn cả người, cậu cố gắng muối trốn khỏi ma trảo của Trình Kiệt nhưng không thể được đành lên tiếng cầu xin:

“Trình Kiệt, đừng chạm vào đó rất là nhột, đừng mà... ha ha...”

Trình Kiệt phía dưới có phản ứng rã, nhìn sắc trời bên ngoài cũng đã ngả về chiều, hắn thật sự rất chờ mong mặt trời kia biến mất, đến lúc đó Tiêu Dật của hắn liền có thể thay thế mặt trời thiêu đốt hắn rã:

“Tiểu Dật, buổi tối thật sự sẽ là nghe theo anh sao?”

Tiêu Dật hai má ửng hồng giống như là hai đóa hoa nhỏ nở rộ trên đó vậy, ánh mắt cậu hơi né tránh hắn một chút, cuối cùng đài nhỏ liền tự động gật xuống. Bộ dạng này của Tiêu Dật cực kỳ đáng yêu, Trình Kiệt chỉ muối ngay tại lúc này đây cắn một ngụm rã nuốt người này vào trong bụng mà thôi:

“Tiểu Dật, em thật sự rất đáng yêu”

Tiêu Dật nhân lúc Trình Kiệt không để ý liền kéo tay hắn ra rã xuống bên cạnh ghế lái:

“Được rã, chúng ta đi ăn tối đi”

Bây giờ là sáu giờ, nhà hàng ăn tối lần này do Trình Kiệt chọn, đó là một nhà hàng sang trọng, tông màu đen trắng là chủ đạo, cung cách phục vụ của nhân viên ở đây cực kỳ chuyên nghiệp, ngay cả âm thanh bên trong cũng là tiếng nhạc du dương êm tai. Hai người chọn món, đón ăn trên bàn chỉ là hai đĩa bít tết cao cấp cùng hai ly rượu vang đỏ, dao đĩa sáng bóng

xếp bên cạnh chiếc đĩa lớn kia. Một nam phục vụ mặc đồng phục lịch sự bước tới, trên tay anh ta còn cầm một túi đồ giống như là hàng chuyển phát nhanh vậy:

“Xin lỗi Trình tổng, có người giao hàng tới cho ngài”

Trình Kiệt nhận tới hộp đồ được bọc kín đóng hộp kia rồi ký nhận, hắn đưa tiền cho nam phục vụ, dĩ nhiên trong đó còn có tiền boa cho anh ta:

“Giúp tôi đưa lại cho họ”

Sau khi nam phục vụ kia rời đi rồi, Tiêu Dật liền muốn vươn tay cầm lấy chiếc hộp nhỏ thản bí kia hỏi hắn:

“Cái gì vậy Trình Kiệt?”

Trình Kiệt cũng không có ý định lấy lại, hắn khẽ mỉm cười nói một câu thế này:

“Là dành cho em... của buổi tối ngày hôm nay”

Tiêu Dật nhìn hộp đồ còn có tờ giấy dán ở trên đó, nơi đó ghi một dòng chữ “Love toys”, cậu hơi đỏ mặt một chút nhưng cố gắng giữ bình tĩnh đặt chiếc hộp kia lại về phía Trình Kiệt:

“Trình Kiệt, hôm nay cô nhân viên ở cửa hàng giới thiệu nhẫn cho em, em nói em sẽ không mua nhẫn đôi, anh có biết vì sao hay không?”

Trình Kiệt im lặng, gương mặt của hắn có một chút lo lắng, ngày hôm nay là một ngày đặc biệt của hắn bởi vì Tiêu Dật của hắn rất khác ngày thường, hắn trong lòng có dự cảm không lành giống như là luôn luôn lo lắng quá nhiều cho nên hiện tại mới nghi ngờ hết chuyện này đến chuyện khác, chỉ đến khi Tiêu Dật từ trong túi chéo của mình lấy ra một chiếc hộp nhỏ mở ra trước mặt hắn thì hắn mới có thể yên tâm:

“Bởi vì em mua rồi”

Tiêu Dật vừa cười vừa nói, còn mang một chiếc nhẫn đưa ra giúp Trình Kiệt đeo vào ngón tay áp út. Đây là cậu lấy tiền của Trình Kiệt để mua nhẫn, hết cách rã bởi vì cậu căn bản không có nhu cầu tiền, một cặp nhẫn này cũng phải đến mấy vạn, chính vì thế Tiêu Dật liền không khách khí lấy tiền của Trình Kiệt mua nhẫn cho cả hai, dù sao thì Trình Kiệt cũng có rất nhiều tiền, mấy vạn này hắn tuyệt sẽ không để ý đâu.

“Đây là nhẫn em tự mình thiết kế rã mang cho người ta làm đính, tuy rằng không thể so được với nhà thiết kế nổi tiếng đâu nhưng mà đây chính là tâm ý của em, anh không được ghét bỏ đâu”

Cho dù Tiêu Dật có mang một chiếc nhẫn cỏ đeo vào tay cho hắn thì hắn cũng cảm thấy vui vẻ, huống chi chiếc nhẫn này cậu lại bỏ công sức như vậy đủ để thấy nó rất ý nghĩa với cậu, Trình Kiệt hắn làm sao có thể ghét bỏ đây. Chiếc nhẫn vừa như in được lồng vào ngón tay thon dài của Trình Kiệt, Tiêu Dật hài lòng khẽ mỉm cười:

“Là nhân lúc anh ngủ, lén lấy thước dây đo đó”

Trình Kiệt nhìn chiếc nhẫn, trên chiếc nhẫn gắn hai viên đá quý nhỏ, còn có chữ được khắc tinh tế phủ đều mặt nhẫn, trên đó khắc chữ Tiêu Dật cùng một dàn số đếm từ một đến ba mươi, đặc biệt số 8 và số 27 lại được khắc thật là đậm, phía trên còn có dòng chữ tiếng anh là My Husband. Chiếc nhẫn của Tiêu Dật cũng có thiết kế giống y hệt như vậy, chỉ khác trên đó khắc chữ Trình Kiệt cùng in đậm số 3 và 10, đặc biệt hơn cả chữ tiếng anh lại là My Wife. Trình Kiệt biết họ nhỏ nhà mình lại muốn tạo phản nữa, hắn trong lòng tự nói sẽ cho Tiêu Dật đếm nay biết tay, hắn lấy chiếc nhẫn còn lại đeo vào ngón tay của cậu ôn nhu nói:

“Em vui là được, em vui anh cũng vui”.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân
dtv-ebook.com

Chương 166: Cải Thiện Đời Sống 3

Hai người kết thúc bữa ăn tối trong khung cảnh lặng mạn vào lúc 8 giờ tối, bọn họ nắm tay nhau đi dạo ở quảng trường gần nhà hàng. Quảng trường này mỗi tối vẫn duy trì việc tập luyện sức khỏe của các bà các chị, cụ thể là sẽ bật nhạc sau đó xếp thành hàng nhảy, không phân biệt thân quen hay xa lạ, nếu như muốn đều có thể nhập hội. Trình Kiệt và Tiêu Dật ngồi ở ghế đá xem đám người phía trước luyện tập, cậu vừa xem vừa nói chuyện với Trình Kiệt:

“Em cũng biết nhảy cái này đó”

Trình Kiệt từ nãy tới giờ luôn nhìn Tiêu Dật không rời mắt, hắn cảm thấy Tiêu Dật của hắn đẹp quá, đẹp đến mức không thể có thứ gì để mang ra so sánh được với cậu cả. Tiêu Dật đột nhiên quay sang bên cạnh nhìn Trình Kiệt, ánh mắt sáng lấp lánh còn xinh đẹp hơn bao giờ sao trên cao, cậu hỏi hắn:

“Trình Kiệt, anh sao lại cứ nhìn em mãi thế?”

Trình Kiệt thành thật đơn giản trả lời Tiêu Dật, một câu nói của hắn liền khiến cho cậu vừa vui vẻ vừa xấu hổ, Trình Kiệt nói thế này:

“Em đẹp quá”

Tiêu Dật đưa tay đẩy má của Trình Kiệt ý muốn hắn nhìn qua chỗ khác:

“Anh nãy giờ có nghe em nói hay không thế, em nói là em cũng biết nhảy cái kia”

Trình Kiệt nhìn đến nhóm người trung tuổi đang xếp hàng tập ở quảng trường, hắn khẽ ừ một tiếng:

“Ừ, sau này già rã chúng ta cũng như bọn họ ra quảng trường tập thể dục nhé”

Viễn cảnh tuy rằng giản dị nhưng đối với Tiêu Dật lại cảm thấy quá xa vời với cậu, sau này già rã là mươi năm, hai mươi năm, hay là ba mươi năm nữa, mỗi quan hệ của bọn họ liệu có đến được cái gì gọi là đài bạc răng long, thiên trường địa cửu. Tiêu Dật ngẩng đầu vào vai của Trình Kiệt, cơn gió lạnh thổi lướt qua bọn họ, mái tóc mượt mại của Tiêu Dật khẽ lay chuyển, bàn tay của cậu lạnh toát thò vào trong bàn tay của Trình Kiệt muốn hắn sưởi ấm cho mình:

“Anh phải yêu em đến khi răng rụng tóc bạc thì chúng ta sau này mới có thể ra quảng trường tập thể dục”

Trình Kiệt nhìn người trong lòng khẽ mỉm cười:

“Đến khi anh ngừng thở cũng vẫn sẽ yêu em”

Tiêu Dật ngẩng đầu nhìn Trình Kiệt nửa đùa nửa thật hỏi:

“Chúng ta bao giờ thì kết hôn?”

Trình Kiệt cũng không có suy nghĩ nhiều mà đáp:

“Ngày mai kết hôn luôn”

Tiêu Dật lắc đầu không đồng ý:

“Nhanh quá, có rất nhiều việc cần phải chuẩn bị cho hôn lễ nữa... Năm sau nhé, chúng ta sẽ kết hôn vào năm sau!”

Tiêu Dật thật sự muốn cùng Trình Kiệt kết hôn, nhưng mà cậu vẫn còn rất nhiều chuyện chưa giải quyết xong, ví như sắp tới đây quán cà phê của cậu sẽ đi vào hoạt động chính thức, lúc đó hắn là rất bận rộn, hay ví như còn chuyện của ba mẹ Tiêu nữa, cậu cũng không thể cứ như vậy không nói

chuyện quan trọng này với ba mẹ Tiêu, cậu thật mong những người quan trọng nhất với mình cũng sẽ có trong ngày trọng đại đó.

Trình Kiệt vuốt mái tóc mượt của Tiêu Dật, hàn cung chiêu đáp ứng cậu:

“Được, vậy thì năm sau chúng ta sẽ kết hôn”

Tiêu Dật cúi đầu nhìn tới hai chiếc nhẫn đang đeo ở trên tay hai người bọn cậu, cậu đưa tay vuốt nhẹ chiếc nhẫn của Trình Kiệt hỏi:

“Trình Kiệt, anh có muốn kết hôn không?”

Trình Kiệt nhanh tay nắm lấy bàn tay của Tiêu Dật:

“Đương nhiên là anh muốn, anh rất muốn cùng Tiểu Dật của anh kết hôn”

Tiêu Dật khẽ mỉm cười nhẹ giọng đáp:

“Em cũng thế!”

Trình Kiệt và Tiêu Dật ngồi ở quảng trường một lúc cũng quyết định đứng dậy rời đi, bây giờ là gần chín giờ, cũng đến thời điểm mà Trình Kiệt mong muốn nhất, chính là muốn cùng Holly nhỏ nhà hắn thân thiết.

Ở Bắc Kinh có một khách sạn tình nhân rất nổi tiếng, Tiêu Dật buổi sáng ngày hôm nay đã lên mạng tra qua thử một lượt, sau khi xem qua liền ngay lập tức muốn đến thế cho nên lúc này liền quay sang nói với Trình Kiệt:

“Em muốn vào Lost of love hotel”

Thật ra từ chỗ này đi tới khách sạn kia cũng không phải gần, hơn nữa khách sạn đó nếu như không hẹn trước sẽ hiếm khi còn phòng, nhưng mà bây giờ không phải cuối tuần vì thế cho nên phòng còn hay không còn cũng chưa thể nói trước được. Trình Kiệt khoác vai của Tiêu Dật, nhìn lú

đi vào chỗ tối liền nghiêng đầu hôn vào má cậu một cái rầm xấu xa trêu chọc:

“Còn biết cả khách sạn đó nữa, có phải là đã tìm hiểu từ trước rầm hay không?”

Bởi vì ánh sáng có chút tối cho nên Trình Kiệt hiện tại không thể nhìn thấy được gương mặt ửng hồng của Tiêu Dật:

“Em đã đặt phòng trước rầm”

Trình Kiệt ngẩn người bất ngờ, sau đó hắng giọng bật cười ha ha:

“Em cũng thật là chu đáo đó”

Lost of love hotel có khoảng 50 phòng, mỗi phòng lại có một tên gọi khác biệt, trong mỗi căn phòng lại được lấy một chủ đề riêng biệt cho nên bài trí không giống nhau, phải biết Lost of love hotel này chính là khách sạn dành cho những cặp đôi yêu nhau, chi phí thuê một đêm hưởng thụ cũng vô cùng đắt đỏ, có đi kèm đổi lại mọi dụng cụ giống như đồ chơi, hay là một vài thứ sôcôla, gel bôi trơn kích thích gì đó lại là hàng tốt cả.

Trình Kiệt và Tiêu Dật đến Lost of love hotel là 10 giờ đêm, Tiêu Dật mang chứng minh thư rầm làm một vài thủ tục rất nhanh liền nhận được chìa khóa. Phòng của hai người nằm ở tầng sáu, là một phòng được thiết kế giống như phòng giam giữ tù nhân. Trình Kiệt vừa bước vào phòng liền thấy một song sắt màu đen, bên trong đó lại có cả một chiếc lồng sắt màu hồng, ánh điện màu hồng mờ ảo ảo, nghe nói nhiệt độ ở đây sẽ tự động cảm ứng theo thân nhiệt, đồng nghĩa với việc trong người cảm thấy nóng thì nhiệt độ cũng lại tăng theo.

Tiêu Dật hiện tại hơi ngượng ngùng một chút, từ ánh sáng cho đến bài trí cùng vật dụng trong căn phòng đều không phải bình thường, cậu vừa quay sang liền bắt gặp được ánh mắt nóng rực của Trình Kiệt như muốn ăn tươi nuốt sống mình, Tiêu Dật nuốt một ngụm nước miếng, yết hầu gọi cảm trơn trượt nhẹ nhàng:

“Có thích không?”

Trình Kiệt nhanh chóng ném túi quà nhỏ trên tay xuống dưới sàn rầm quay sang ôm lấy eo Tiêu Dật siết chặt, hắn cúi người gặm cắn cẩn cẩn cổ của cậu, đùi lưỡi cùng nhanh chóng lướt tới phía yết hầu kia:

“Thích, anh thật thích đến phát điên lên rầm”

Tiêu Dật hơi né tránh một chút, cậu chống tay ở trước ngực Trình Kiệt đẩy hắn ra:

“Khoan đã, em còn muốn tắm rửa... còn muốn xem xem trong hộp quà kia có cái gì nữa”

Trình Kiệt đã cởi được áo khoác ngoài của Tiêu Dật ra vứt xuống sàn, hiện tại còn muốn mang hoodie của cậu kéo lên thật cao, bàn tay mát đi không chê đang không ngừng xoa nắn da thịt cậu. Tiêu Dật cả người khô khốc, ngay cả giọng nói cũng biến thành trầm khàn khác thường, có điều cậu vẫn muốn phải tắm rửa một chút, cũng đã bỏ tiễn ra thuê một đêm ở đây không thể nào cứ như vậy mà xong được, cậu chính là muốn chơi mấy cái thứ này một chút:

“Trình Kiệt... đợi một chút đi”

Trình Kiệt dừng lại động tác một chút, trong đôi mắt kia của hắn ngoài dục vọng ra cũng chỉ có dục vọng. Tiêu Dật đẩy Trình Kiệt cách xa mình một chút, cậu cúi người cẩn lấy hộp quà đã được gói kín kia đi vào trong phòng tắm, trước khi đóng cửa còn không quên nhắc nhở hắn:

“Đừng nê nóng vội, chờ em một chút đã”

Tiêu Dật đóng cửa phòng tắm, còn thật cẩn thận mang khóa kia ấn lại tránh cho người nào đó đột nhiên mở cửa xông vào bên trong. Tiêu Dật nhìn phòng tắm một lượt, vẫn là tường được sơn màu hồng phấn, ánh điện mập mờ không sáng rõ, ngay cả sửa tắm cho đến đùi gội đùi cũng là một cặp chai thủy tinh màu hồng trong suốt không có nhãn mác gì cả. Tiêu Dật bắt đùi thử mở hộp quà kia ra, bên trong phụ kiện cũng không phải quá là

phong phú, bất quá càng ít thì lại có nghĩa rằng càng hở hang. Tiêu Dật vừa nhìn thứ trong hộp kia lì ^{iken} đỏ mặt, bên trong chính là một cái đuôi thỏ trắng chỉ có một cục bông tròn tròn, lại có thêm một cặp tai nhỏ đ ^{ōng} màu, thứ đ ^{ōn}này nếu như bỏ linh tinh không cẩn thận sẽ bị Tiêu Kỷ Mặc tìm ra được, kế đó khẳng định sẽ không hiểu chuyện mà tưởng là đ ^{ōh}oa trang đóng kịch. Bên dưới hộp còn có một chiếc áo sơ mi màu trắng mỏng manh, vừa rộng lại vừa mỏng như vậy khẳng định chính là cõi tình đây, hơn nữa dưới đáy hộp còn có hướng dẫn sử dụng chi tiết, từ cách đóng nút áo sao cho gợi cảm, cho đến cầm cái đuôi giả kia vào như thế nào.

Trong b ^{àn} tắm màu h ^{ōng} có cánh hoa h ^{ōng} màu đỏ, trên bức tường sơn màu h ^{ōng} kia có treo một tấm gỗ ở đó ghi dòng chữ: [Tắm sữa tắm trên giá sau đó ngâm mình trong nước hoa h ^{ōng} này 5 phút sẽ làm tăng kích thích cho đối phương]

Khi Tiêu Dật còn đang ngây ngốc ngắm nhìn mọi thứ xung quanh thì bên ngoài li ^{iken} có tiếng gỗ cửa gấp gáp:

“Tiêu Dật, em làm cái gì mà lâu như thế?”

Tiêu Dật giật mình sau đó li ^{iken} bu ^{iken} cười, cậu mới chỉ vào trong có một chút chát thoi thê mà người nào đó đã nóng vội đến nhin không được r ^ā:

“Tiêu Dật, anh nóng quá, anh cũng muốn vào tắm cùng”

Tiêu Dật ở bên trong đáp ra:

“Không được, anh đợi một chút đi”

Trình Kiệt ở bên ngoài chửi thề một câu, hắn không sao tìm thấy đi ^{āu} khiển đi ^{āu} hòa để ở chỗ nào, nhiệt độ trong phòng hiện tại quả thật nóng đến muối bức bối hắn r ^ā, hơn nữa hắn còn để ý nhiệt độ thế nhưng lại càng ngày càng tự nảy số. Trình Kiệt cuối cùng không nhin được nữa đành mở cửa bước ra khỏi căn phòng này.

Tiêu Dật ở bên trong tắm rửa rất kỹ, thật cẩn thận mang sữa tắm xoa lên khắp người, mùi hương này rất kỳ lạ, cậu trước nay chưa từng ngửi thấy

hương thơm này bao giờ, mùi hương thơm rất mạnh cũng chẳng biêt là thứ hoa gì cả, xoa xoa một chút quả thật thấy da thịt mềm mại hơn rất nhiều, lại xoa xoa một chút liền thấy mùi hương dường như càng ngày càng ngấm vào da thịt. Sữa tắm không tạo quá nhiều bọt, dưới ánh điện mờ ảo kia làn da của Tiêu Dật càng thêm sáng bóng bất thường, cậu vừa liếc nhìn tới trong gương liền phải giật mình xấu hổ quay sang phía khác, sau đó lại quả thật lén lén quay đầu nhìn mình trong gương. Tiêu Dật ở trong bồn tắm thư thái ngâm mình, không hề biêt người bên ngoài đã đi một dọc hành lang hóng gió vẫn không thể nào cảm thấy thoải mái chút nào.

Khi Trình Kiệt mở cửa phòng bước vào liền thấy một khung cảnh khiến cho hai lỗ mũi hắn nóng lên, kế đó liền có cái gì đó từ nơi đây chảy ra từ từ. Tiêu Dật không có đóng cúc áo sơ mi chỉnh tề mà lại cố tình đóng lệch hàng cúc, áo sơ mi mỏng manh kia lại càng được hõi thêm xộc xêch, trên đầu gắn hai cái tai nhỏ màu trắng nhìn chẳng khác nào một con hổ lợn nhỏ vẫn chưa biến hết thành hình người, đôi chân dài mềm mại thon gọn, eo nhỏ giấu sau vạt áo rộng, mỗi bước đi liền sênh sành như ẩn như hiện cái nơ không có quấn lót che đậy kia.

Tiêu Dật bước tới phía Trình Kiệt, thuận tiện lấy vài tờ giấy ăn trên bàn lau máu mũi cho hắn:

“Anh sao thế? Cũng không đến mức thành ra như vậy chứ?”

Trình Kiệt mang xâu hổ mắt mặt gì đó dãm nát dưới chân, hắn lập tức ôm lấy Tiêu Dật của hắn vào trong lòng, cúi người hít hà hương thơm trên cành cổ cậu, khi cánh tay theo thói quen chạm tới hai bên mông kia liền chạm phải một thứ mới mẻ, đưa tay xuống mới biêt nơi đó có một cục bông nhỏ tròn tròn.

Tiêu Dật đẩy Trình Kiệt ra nói hắn nên đi tắm trước:

“Anh đi tắm đi”

Trình Kiệt ngửi thấy mùi hương trên người Tiêu Dật liền giống như hóa sói vậy, không rõ là mùi hương này hay là cơ thể kia làm cho hắn dục vọng dâng cao mà hiện tại hắn liền không thể nào tự ép buộc mình cách xa

Tiêu Dật được. Tiêu Dật hôm nay cực kỳ nhẹ nhàng ôn nhu, ngay cả trong giọng nói cũng mềm mại giống như da thịt cậu vậy:

“Trình Kiệt đi tắm đi... em ở chỗ này đợi anh”

Trình Kiệt cúi đầu hôn vào miệng của Tiêu Dật, mang đầu lưỡi luồn vào trong khoang miệng cậu, trêu đùa đưa đẩy thỏa thích:

“Tiêu Dật, anh không muốn tắm, anh chỉ muốn bây giờ nuốt em vào trong bụng thôi”

Tiêu Dật nhẹ giọng, giống như vô cùng ngoan ngoãn nghe lời Trình Kiệt, lấy khung cảnh hiện tại lại thật giống như một tù nhân lấy lòng quản giáo:

“Đi tắm trước đi... sau đó liền quay lại có được không?”

Chớp chớp hai mắt lớn xinh đẹp, trên đầu gắn đôi tai nhỏ đáng yêu, ai đó khiến cho Trình Kiệt tự động mềm nhũn, tuy rằng trong lòng ngàn vạn lần không muốn đi tắm nhưng lại chẳng thể nào có đủ sức lực mà từ chối hờn nhò kia được.

Trong phòng ngủ có một chiếc gương cực kỳ lớn, Tiêu Dật nhìn mình ở trong gương cũng thừa nhận rằng bộ dạng mình hiện tại cực kỳ không đứng đắn nếu không muốn dùng từ hư hỏng. Tiêu Dật đột nhiên cười nhẹ một tiếng, Trình Kiệt nhìn cậu đến mức máu mũi cũng tuôn ra, như vậy cũng không phải cậu đang tự kiêu tự thấy mình quyến rũ nữa. Tiêu Dật phát hiện nơi này có rất nhiều đồ chơi tình thú, cậu từ trên giá nhìn thấy hai quả tạ lớn bằng nắm đấm tay, thứ đó này giống như là để mang vào chân giống như tội nhân thời xưa vậy. Tiêu Dật thử cầm hai quả tạ đó lên, phát hiện thì ra là đồ giả, căn bản bên trong là rỗng không hề nặng một chút nào cả, nghĩ nghẽn một hồi Tiêu Dật liền cúi người tự động mang hai quả tạ kia khóa vào chân của mình, hiện tại mỗi bước đi của cậu liền sẽ kéo theo quả tạ đó. Tiêu Dật lại phát hiện còn có một chiếc vòng đeo cổ có một quả chuông nhỏ ở phía trước, nhìn tới cái này thật sự giống với cái vòng cổ của Đại Nhân, trong lòng cậu lại nghĩ rằng nào cũng đã đến đây rồi làm cho Trình

Kiệt vui vẻ một chút cậu cũng sẽ vui vẻ, thế cho nên Tiêu Dật liền mang chiếc vòng cổ kia đeo vào.

Lúc Trình Kiệt ra ngoài liền thấyHoly nhỏ nhặt mình ngồi ở giữa lồng sắt, trên cổ mang vòng da màu đen, dưới cổ chân lại đeo hai quả tạ liền giật mình ngây người, sau đó hắn liền gấp gáp đi tới phía đó muốn mở cửa lồng sắt kia ra nhưng phát hiện lại khóa rã:

“Tiểu Dật, chìa khóa ở chỗ nào?”

Tiêu Dật ngồi ở bên trong nhìn Trình Kiệt, ánh mắt kia chính là có tia ôn nhu dịu dàng, tuy rằng mềm yếu nhưng hiện tại lại tuyệt không mềm yếu chút nào mà nói:

“Phải trả lời được câu hỏi của em, em mới nói cho anh biết chìa khóa ở đâu”

Trình Kiệt trên người chỉ quấn duy nhất một chiếc khăn tắm ngang eo, bây giờ nhìn thấy bộ dạng quyến rũ của Tiêu Dật, Tiểu Kiệt Kiệt liền tự động ở sau chiếc khăn tắm chia thẳng như muốn đâm thủng chiếc khăn này mà thoát ra ngoài vậy:

“Em mau nói đi”

Tiêu Dật mỉm cười kiêu ngạo, ngón tay để ở trên bắp đùi của bản thân gãi gãi khiêu khích:

“Em có đẹp không?”

Trình Kiệt cố gắng bình tĩnh gật đầu khàn giọng đáp:

“Đẹp”

Tiêu Dật lại xoay đầu khẽ bĩu môi không thèm nhìn Trình Kiệt:

“Vậy có thích em không?”

Trình Kiệt ở bên ngoài bước sang bên phải vài bước để đứng đối diện với tầm mắt của Tiêu Dật:

“Thích”

Tiêu Dật nhìn về phía Trình Kiệt khẽ mỉm cười dụ hoặc:

“Có yêu em không?”

Trình Kiệt gật đầu lia lịa, bộ dạng một đời bình thản lạnh lùng của Trình tổng giám đốc lớn cũng chỉ trong vài giây ở trước mặt Tiêu Dật mà sụp đổ:

“Yêu, đương nhiên là yêu em rất nhiều, em mau nói chìa khóa để ở chỗ nào đi”

Tiêu Dật hơi nâng chân lên một chút, chiếc chìa khóa nhỏ chính là để ở phía dưới đó:

“Chìa khóa để ở chỗ này, nhưng mà em vẫn còn chưa hỏi xong nữa. Còn muốn hỏi anh sau này có ghét bỏ em hay không, có vì chuyện gì đó mà không cần em hay không?”

Tiêu Dật vừa nâng chân, thứ Trình Kiệt nhìn không phải là chìa khóa mà lại là vật nhỏ ở giữa hai bắp đùi cậu:

“Không, sau này em nói gì anh liền sẽ nghe theo”

Tiêu Dật lại bĩu môi:

“Vậy em nói anh không yêu em nữa là anh sẽ không yêu em nữa sao?”

Trình Kiệt khàn giọng:

“Ngoại trừ việc đó ra, anh cái gì cũng đều nghe theo lời em cả”

Tiêu Dật đứng dậy, cậu bước gần về phía cánh cửa, từ bên trong vươn tay cầm lấy bàn tay của Trình Kiệt kéo vào bên trong chạm đến trước ngực mình:

“Vậy Trình Kiệt giúp em cài lại cúc áo đi, em vừa mới rã vội quá nên đóng lệch rã”

Trình Kiệt vừa chạm được vào người Tiêu Dật liền ngay lập tức dùng sức sờ soạng nắn bóp ngực cậu, hắn ở bên ngoài hù hù khó nhịn:

“Tiểu Dật em mở cửa ra có được không, anh phát điên lên mất”

Tiêu Dật xấu xa ở bên trong dẫn dụ:

“Nhưng mà nếu như em mở cửa, Trình Kiệt lại phát điên lên thì làm sao đây?”.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân
dtv-ebook.com

Chương 167: Cải Thiện Đời Sống 4

“Cách”

Chỗ thanh ngang khóa cửa của chiếc lồng này chỉ là một thanh thép rất mảnh, nó thế nhưng bị Trình Kiệt dùng sức một chút liền tự động rơi ra, chiếc khóa nhỏ đỗ chơi ở trên đó thì khỏi phải nói, hiện tại cũng cùng thanh ngang kia rơi ở dưới sàn. Tiêu Dật vừa nhìn thấy cảnh này thì nụ cười trên môi chợt cứng lại, bước chân tự động lùi về phía sau vài bước. Trình Kiệt hiện tại giống như một con mảnh thú vậy, hắn bước thật nhanh về phía Tiêu Dật rẽ vòng tay siết chặt lấy eo cậu. Tiêu Dật vẫn còn chưa kịp phản ứng gì liền đã bị Trình Kiệt cúi đầu ngoạm một ngum ở trên cằm cổ thơm mùi sữa tắm kia:

“Um...”

Trình Kiệt cả người nóng như lửa đốt, hắn khàn giọng chẳng khác gì một con sói đang gầm gừ:

“Em chết chắc rää”

Tiêu Dật hää phục lại tinh thần đầy Trình Kiệt cách xa mình một chút, mắt thấy người nào đó không vui muốn tức giận liền nhanh tay nắm cổ tay của hắn kéo ra ngoài:

“Ngày thường đây là anh giúp em... hôm nay để em giúp anh có được không”

Bên ngoài có một chiếc ghế da đơn màu đen cao cấp rất lớn, Tiêu Dật đẩy Trình Kiệt rää xuống chiếc ghế đó rää ngay lập tức ngää lên đùi hắn.

Phải biết Tiêu Dật hiện tại có bao nhiêu quyền rũ, da thịt mềm mại mát lạnh kia đang không ngừng chạm vào người hắn, hơn nữa bàn tay không yên phận kia cũng như một con rắn nhỏ quấn chặt lấy cằm cổ hắn không buông. Trình Kiệt gấp đến mức muốn đảo thế, hắn bây giờ muốn cởi khăn tắm quấn quanh hông mình ra ngay lập tức. Tiêu Dật vừa đoán ra được hành động kia của Trình Kiệt thì lén tiếng chen lại:

“Trình Kiệt, ở đây có rượu vang... chúng ta uống một chút đi”

Tiêu Dật đưa tay sang bên cạnh, trên bàn nhỏ có hai ly thủy tinh cùng một chai rượu vang đỏ, khi thứ chất lỏng đỏ rực giống như máu nóng trong người Trình Kiệt được chậm rãi rót vào một ly rượu, Tiêu Dật liền dừng lại nhỏ giọng nũng nịu:

“Nhưng mà tửu lượng của em không được tốt, em sợ mình uống vào rã liền không còn tỉnh táo bấy giờ được... hay là anh uống giúp em đi”

Tiêu Dật nói xong lời này liền đưa tay cầm lấy ly rượu cho vào miệng uống một ngụm, ánh mắt dụ hoặc quét qua ánh mắt dục vọng kia của Trình Kiệt một lượt, cuối cùng cậu liền cúi đầu hôn xuống miệng của hắn, mang thứ chất lỏng vừa ngọt vừa chát kia chuyển hết qua cho Trình Kiệt. Trình Kiệt trước giờ chưa được hưởng sự phục vụ kích thích như vậy, rượu vang vừa đưa vào trong miệng hắn liền cảm thấy ngon ngọt vô cùng, bàn tay cũng tự giác vòng lấy eo của Tiêu Dật tiến vào trong áo sơ mi mỏng manh kia vuốt ve mạnh mẽ.

Tiêu Dật chậm rãi rời khỏi đôi môi của Trình Kiệt, bên khoe miệng còn dính một chút rượu vang càng làm cho bộ dạng hiện tại của cậu thêm phẫn hờn. Tiêu Dật đột nhiên a lên một tiếng yếu ớt rã vòng tay xuống phía dưới mông mình lấy ra cái cục bông trắng tròn tròn kia, cậu nhíu mày nũng nịu: “Hàng nhân tạo không thể so sánh với hàng tự nhiên được...” Nói rã mang đầu phía sau đó bỏ vào trong miệng chai rượu vang, cứ như vậy biến nó thành một cái nút chai.

Tiêu Dật cảm nhận được rõ ràng vật cứng phía dưới đang không ngừng đâm vào mông mình, cậu cúi đầu hôn xuống cằm cổ của Trình Kiệt, mút ở

chỗ kia một chút, cắn ở chỗ này một chút, cả người mèn nhũn dẻo dai không ngừng kích thích ham muốn của hắn:

“Trình Kiệt... ngày hôm nay có thích không?”

Ngón tay của Trình Kiệt đã ở bên trong động nhở chật hẹp của Tiêu Dật không ngừng đâm tới, hắn thỏa mãn hưởng thụ vật nhở nũng nịu trong lòng:

“Thích!”

Tiêu Dật hơi rời khỏi cằm cổ của Trình Kiệt, cậu đưa tay cởi ra từng nút của chiếc áo sơ mi trên người mình, cuối cùng cởi xong liền ngẩng dậy kéo lấy bàn tay của Trình Kiệt đang ở dưới mông mình đặt lên trước ngực cậu:

“Ly rượu vừa rã là của em, anh vẫn còn chưa uống rượu của mình đâu”

Nói rã Tiêu Dật liền cầm lấy chai rượu bên cạnh, ánh mắt tinh nghịch chạm vào đôi mắt kiêu ngạo giống như một vị đế vương đang hưởng thụ của Trình Kiệt, cậu nhếch môi khẽ mỉm cười, mang cục bông nhỏ kia lấy ra để ở trên bàn, sau đó đưa chai rượu vang lớn đó lên trước mặt Trình Kiệt khẽ lắc lư:

“Tửu lượng của em không tốt cho nên chỉ có thể uống một ly, nhưng tửu lượng của Trình Kiệt tốt như vậy, nhất định phải uống một chai này mới được đi”

Nói rã Tiêu Dật liền cứ như thế mang toàn bộ rượu vang đắt tiền đó lên người mình, thứ chất lỏng màu đỏ kia giống như một dòng suối nhỏ chảy từ trên vai của cậu đi qua ngực rã chuẩn xác chảy xuống chỗ vật đang cứng như sắt nung của Trình Kiệt:

“Trình Kiệt... uống đi”

Đây chính là thứ rượu tuyệt hảo nhất đối với Trình Kiệt, hắn vươn đàu lưỡi liếm tới hai bên ngực của Tiêu Dật, liếm tới cằm cổ mảnh khảnh kia.

Có một thứ uống vào liền cả đời không thể thanh tịnh, say sỉn mơ màng suốt cả cuộc đời này. Có một thứ đã dính vào rã liền không thể dứt ra, đã ném thử một lần liền nhận định không thể rời xa. Tiêu Dật chính là thứ đó, chính là thứ mà cả cuộc đời này Trình Kiệt chỉ muốn biến nhỏ để ở trong túi mình, không muốn mang ra ngoài cho ai khác có bất cứ cơ hội nào nhìn thấy cậu để nảy sinh tà tâm, không cho ai khác có bất cứ cơ hội nào mà làm tổn thương cậu được.

Tiêu Dật đứng dậy, quỳ gối ở trước Trình Kiệt, ánh mắt phong tình liếc nhìn hắn, cuối cùng liền mang miệng của mình cởi ra khăn tắm quấn quanh hông kia của hắn ra. Vật dụng thẳng được giải phóng, Trình Kiệt ngay lập tức thở dốc một hơi, gương mặt nhỏ nhắn của Tiêu Dật cọ cọ vào nơi đó của Trình Kiệt, đùi lướt vươn ra liếm lấy nó một chút:

“Trình Kiệt thích như thế nào, muốn như thế nào… em sẽ làm cho anh”

Trình Kiệt khàn giọng:

“Hôn nó đi”

Tiêu Dật hôn nhẹ xuống nơi đó từ phía gốc cho đến đỉnh, hôn đến mức ngay cả cái đó của Trình Kiệt cũng nổi lên từng đường gân xanh tím gợn. Tiêu Dật há miệng ngậm lấy Tiểu Kiệt Kiệt, miệng nhỏ kia phải thật cõi gắng mới có thể dung nạp được vật ngoại cõi nóng phỏng này của hắn. Tiêu Dật rất biết cách làm cho Trình Kiệt sung sướng, cũng hiểu hết được những điểm nhạy cảm trên cơ thể hắn, hai người bọn họ quen nhau lâu như vậy rã, nếu như ngay cả vài điệu nho nhỏ này cậu cũng không biết thì sao có thể được cơ chứ.

Trong phòng nhiệt độ càng lúc càng tăng cao, tiếng nước phát ra từ trong miệng không ngừng dừng lại. Không biết qua bao lâu, trong miệng của Tiêu Dật đột nhiên có một tia nước mạnh mẽ bắn tới, cậu trước là ngây người một chút sau đó lại tích cực di chuyển cái miệng nhỏ kia nhanh hơn. Sau khi xác định Trình Kiệt vừa giải phóng xong thứ kia, cậu liền đứng dậy ngã lại lên đùi của hắn mở miệng nói:

“Trình Kiệt cõi ý đúng không?”

Miệng nhỏ vừa mở ra, bên trong lì ên có một dòng dịch trắng chảy xuống vương vào bên khốé miệng của Tiêu Dật. Trình Kiệt vừa nhìn thấy một màn này lì ên vô cùng thỏa mãn, chính là kiểu đánh dấu lãnh thổ vậy, trên người của người này có thứ quan trọng của hắn.

Trình Kiệt đưa tay lau đi vết dịch còn dính ở trên miệng của Tiêu Dật, hắn yêu thương cưng chi ầu nói với cậu rằng:

“Tiêu Dật thật giỏi”

Yết h ài của Tiêu Dật chuyển động trơn trượt, Trình Kiệt hai mắt sáng lên hòn tới yết h ài của Tiêu Dật, thứ này thật sự quyến rũ đến ngợp thở, quyến rũ đến mức nhất là khi Tiêu Dật vừa mới r ầm chưa có uống qua rượu vang hay nước đã tự động nuốt xuống r ầm.

Tiêu Kiệt Kiệt vì hành động câu dẫn trắng trợn kia của Tiêu Dật mà lại tỉnh dậy, nó nhanh chóng muốn dương cung đâm thẳng vào trong h ồng tâm của Tiêu Dật. Tiêu Dật xấu xa quyến rũ di chuyển lắc lắc cái mông nhỏ, Trình Kiệt không sao có thể được như ý nguyện cho nên lì ên đưa tay cố định eo của Tiêu Dật giữ lại, kế tiếp hắn lì ên mang Tiểu Kiệt Kiệt kia sát nhập vào trong thân thể của Tiêu Dật.

Tiêu Dật phóng đăng, Trình Kiệt phóng túng, một h ầm da thịt va chạm cùng tiếng ngâm nga rên rỉ càng khiến cho không gian nóng bỏng đến phát điên. Chiếc ghế da đơn may mắn là hàng tốt, đổi lại nếu là hàng kém chất lượng sẽ không thể chống đỡ được cân nặng của hai người đàn ông cùng sức nhún nhảy ở trên đó. Thân thể của Tiêu Dật vô cùng dẻo dai lại m ềm nhũn, Trình Kiệt ôm ở trong lòng vừa đau lòng vừa ham muốn, siết chặt một chút lại sợ làm người ta tổn thương, mà không siết chặt thì lại không có cách nào giảm bớt dục vọng trong người.

Tiêu Dật cúi đầu hôn xuống đôi môi của Trình Kiệt, đầu lưỡi vươn ra muốn hán quấn lấy, hôn rất cu ồng nhiệt, ngay cả bộ dạng của bản thân dù có biến thành hư hỏng xấu hổ đến đâu cũng không quản, cho dù cậu có phong thích bản thân biến thành bộ dạng như thế nào thì Trình Kiệt cũng không có ghét bỏ cậu, hắn ngược lại còn yêu cậu đến chết.

Tiêu Dật cắn một ngụm vào vai của Trình Kiệt, một dòng nước từ trong người của cậu bắn thẳng ra trước bụng của hắn, cả người liên tục bị nhấp nhôm không yên cho nên việc phóng thích cũng có chút khó khăn bị đứt quãng, Tiêu Dật khó nhọc c`ầu xin:

“Chậm đ`ã... em không được... a”

Mọi động tác của Tiêu Dật cho dù từng cái nhíu mày nhưn mõi cũng khiến cho Trình Kiệt yêu thương, Tiêu Dật của hắn đáng yêu như vậy càng khiến cho hắn không thể nào ki`em chế được bản thân, hắn mạnh bạo đảo thể b`ẽ lấy Tiêu Dật ép cậu vào trong góc tường kính tiếp tục di chuyển mạnh bạo.

Bắc Kinh vào ban đêm vẫn rực rỡ ánh đèn, tuy rằng mặt đường quốc lộ phía dưới vắng bóng người, lác đác có vài chiếc xe chạy qua cũng không thể nào giảm bớt đi ph`ần xa hoa tấp nập ở thành phố này. Hôm nay Bắc Kinh có tuyết, mấy cành lá đ`au phủ một màu tuyết trắng xóa, một n`ền trời đen lại giống như càng tăng thêm ph`ần nổi bật của những bông tuyết này, giống như là Tiêu Dật vậy, trước kia ở xung quanh Trình Kiệt có bao nhiêu người cho dù có xinh đẹp động lòng đến đâu, sự xuất hiện của bọn họ cũng chỉ là làm n`ên cho Tiêu Dật mà thôi, đối với Trình Kiệt căn bản chỉ để ý duy nhất một người là cậu.

Hai bàn tay bị ép lên mặt kính, mười đ`ầu ngón tay đan chặt, người phía sau không ngừng cử động thân thể, mặt kính rung chuyển kéo theo đó là thanh âm thập ph`ần dụ hoặc, tiếng ưm a không ngọt, tiếng da thịt va chạm chẳng những giảm đi mà còn theo nhịp tiết tấu càng ngày càng nhanh.

Tiêu Dật cảm nhận trong người có một dòng điện mạnh mẽ, khiến cho thể lực của cậu cũng như muốn dốc sạch sẽ vì Trình Kiệt. Một dòng nhiệt nóng nhanh chóng bắn thẳng chạy nhanh vào sâu trong thành ruột của Tiêu Dật, Tiêu Dật hai chân m`ềm nhũn suy yếu ngã vào trong lồng ngực rắn chắc của Trình Kiệt:

“Trình Kiệt... hôm nay có vui không?”

Vật nhỏ trong lòng lúc nào cũng đẹp, lúc nào cũng đáng yêu, ngay cả khi hai mắt mê man, đầu tóc hỗn loạn vẫn không thể nào làm cho cậu bớt xinh đẹp. Trình Kiệt cúi đầu hôn vào đôi môi của Tiêu Dật, cưng chi âu yêu thương bế cậu ở trên tay chuyển hướng đến phia giường lớn đặt cậu ở trên đó:

‘Vui, em mệt mỏi rã’

Tiêu Dật đúng là mệt mỏi rã, cậu giống như dùng một thứ thuốc kích thích, khi thứ thuốc kích thích đó hết tác dụng liền trở vào trạng thái bùn rủn tay chân, Tiêu Dật an ổn mơ màng cứ như vậy ôm chặt lấy Trình Kiệt ngủ thiếp đi lúc nào không hay.

Sau khi xác định Tiêu Dật đã ngủ rã, Trình Kiệt liền mang toàn bộ mấy vật dụng gì đó trên người cậu tháo hết ra, từ tai nhỏ cho đến hai cái xích chân rã vòng cổ, lại ngắm nhìn thân thể tràn ngập vết hoan ái, lại chạm vào da thịt mềm mại ngon ngọt kia một chút, lại trầm mê cúi đầu hôn đến từng tấc da thịt cậu, lại yêu thương cưng chi âu nắm lấy bàn tay cậu, lại đau lòng hâm sâu cậu vào trong lòng ngực mình, Trình Kiệt nhắm mắt cùng Tiêu Dật đi ngủ.

Đêm hôm đó Tiêu Dật đột nhiên tỉnh giấc, phát hiện ra người bên cạnh không có ôm mình ngủ liền vội vã lao vào tìm kiếm lồng ngực hắn, cầm lấy cánh tay của hắn đặt ở trên eo mình giống như là tư thế ôm lấy cậu. Trình Kiệt mơ màng cảm nhận được hành động kia của Tiêu Dật thì mở mắt khàn giọng:

“Anh sợ em nóng, em vừa rã còn không chịu đắp chăn nữa”

Trình Kiệt không muốn Tiêu Dật đắp chăn ra sẽ bị cảm lạnh, cho nên hắn mới đắp chăn lên người cho cậu rã không ôm cậu nữa, hắn sợ cậu nóng vì cậu cứ liên tục đạp chăn ra.

Tiêu Dật nghe thấy câu nói kia của Trình Kiệt liền cố chấp ôm chặt lấy hắn, vẫn cố chấp phải là hắn ôm cậu mới được, cho dù nóng đến đâu cũng phải là hắn ôm cậu. Có lẽ do Trình Kiệt không có ôm cậu cho nên nửa đêm cậu mới giật mình tỉnh giấc như thế:

“Trình Kiệt, nói yêu em đi”

Trình Kiệt nhíu mày, Tiêu Dật của hắn vẫn chưa có được cảm giác an toàn sao:

“Anh yêu em, Tiểu Dật”

Tiêu Dật nhắm mắt:

“Nói là sẽ luôn ở bên cạnh em”

Trình Kiệt khàn giọng:

“Anh sẽ luôn ở bên cạnh em, không rời khỏi em”.

...

Thời gian cứ thế trôi qua, tết dương lịch đã tới, nhìn lại một năm cũ trôi qua Tiêu Dật vẫn có rất nhiều chuyện chưa thể hoàn thành, ví như lần ấy hai người đã lên kế hoạch nói muốn đi du lịch Nhật Bản, nhưng kết quả lại vì đám cưới của Tống Ngộ Phàm mà hoãn lại, hay ví như chuyện cậu muốn nói ra toàn bộ chuyện của mình và Trình Kiệt cho ba mẹ Tiêu biết, cậu vẫn chưa thể làm. Ngày đầu tiên của năm mới, Tiêu Dật ngồi lo lắng thời gian sao lại trôi qua nhanh đến như thế, liệu cậu có giữ được lời hứa với Trình Kiệt rằng trong năm nay hai người sẽ kết hôn hay không.

Ngày mồng 10 tháng 1 là ngày quán cà phê của Tiêu Dật chính thức khai trương, bởi vì chuyện cậu bất ngờ ly dị với Thẩm Tiểu Thúy làm cho ba Tiêu tức giận cho nên ngày hôm đó chỉ có mẹ Tiêu đến ăn mừng khai trương quán mà thôi. Có điều lần này mẹ Tiêu lên liền phát hiện ra một chuyện lớn, mà chuyện lớn này liền khiến cho quan hệ mẹ con của hai người trở nên căng thẳng.

Buổi tối trước ngày trương quán một ngày, Tiêu Dật ngồi ở trên đùi Trình Kiệt khẽ thở dài, Trình Kiệt biết người trong lòng đang suy nghĩ cái gì cho nên chỉ biết im lặng, đưa tay nghịch đùi ngón tay thon dài kia của cậu.

Tiêu Dật nhỏ giọng nỉ non:

“Trình Kiệt, em thật lo lắng”

Trình Kiệt hôn vào cổ tay của Tiêu Dật:

“Cho dù thế nào đi chăng nữa, anh cũng vẫn luôn ở bên cạnh em”

Tiêu Dật hôn nhẹ vào môi của Trình Kiệt khẽ khàng ừ một tiếng:

“Em cũng vậy!”.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân
dtv-ebook.com

Chương 168: Tiệm Cà Phê Khai Trương

Mẹ Tiêu đỗi với chuyện con trai kinh doanh mở quán cà phê trên thành phố thì rất là hanh diện, lại nhìn thấy hình chụp quán cà phê trong điện thoại li ền phát hiện quán đó cũng không phải t ầm thường, bà vừa mang hình chụp trên điện thoại đưa cho ba Tiêu xem vừa cảm thán:

“Ông xem, quán cà phê của Tiểu Dật nhà chúng ta cũng không phải t ầm thường đâu”

Ba Tiêu đang ng ã uống trà, ngay cả liếc nhìn một cái cũng không đã đứng dậy rời khỏi phòng khách đi ra ngoài sân r ã. Ba Tiêu vốn là một người cổ hủ lại cứng đ ài, chuyện Tiểu Dật ly hôn quả thật không thể nào chấp nhận nổi, ông vẫn luôn muốn con trai cùng con dâu cho dù có không còn tình cảm đi chăng nữa cũng phải duy trì mối quan hệ vợ ch ồng, bây giờ ly hôn r ã không phải khiến cho người ngoài dị nghị nói ra nói vào hay sao, người ta nói Thẩm Tiểu Thúy đi nước ngoài hồi năm li ền có người đàn ông khác, há chẳng phải là nói con trai ông không có mắt nhìn lại cưới phải người phụ nữ không đứng đắn. Người ta nói lỗi là tại con trai ông, có người phụ nữ khác bên ngoài cho nên vợ mới chịu không được muốn ly hôn, này lại chẳng phải bàn là đang trực tiếp chửi vào mặt ông r ã, há chẳng phải nói ông không biết dạy con hay sao.

Mẹ Tiêu từ bên trong nói vọng ra:

“Ông đứng đó làm cái gì hả? Trời lạnh như vậy còn không mau vào nhà, tháng trước bác sĩ Lý nói bệnh lao phổi của ông thời tiết này nên phải chú ý một chút đấy”

Ba Tiêu đứng bên ngoài ho một tiếng rầm lại xoay người bước vào bên trong, mẹ Tiêu nhíu mày trách móc:

“Con trai cũng đã ly hôn rầm, ông nói xem Tiểu Thúy cũng ở bên nước ngoài 5 năm, chưa có lòn nào vềnhin mặt Kỷ Mắc lấy một lòn chứ đừng nói là quay trở về, ông còn muốn Tiểu Dật nhà chúng ta phải đợi nó đến bao giờ mà còn chấp nhặt chuyện chúng nó ly hôn đây. Tôi thấy ly hôn rầm cũng là chuyện tốt, Tiểu Dật nhà chúng ta bây giờ là ông chủ rầm còn sợ gì không kiếm được một người vợ nữa chứ”

Ba Tiêu nhíu mày nghiêm giọng:

“Bà sao lại có cái suy nghĩ này hả?? Như thế nào lại tán thành chuyện con trai ly hôn, còn có nếu như Tiểu Dật cưới vợ mới như vậy thì Kỷ Mắc biết phải làm sao, cũng không biết người kia có quan tâm đến Kỷ Mắc hay không, lại nhớ sau này cô gái đó sinh thêm đứa con khác cho Tiểu Dật thì thế nào, đến lúc đó con ruột và con vợ trước biết tính làm sao?”

Mẹ Tiêu bùi môi không nhắc đến chuyện đó nữa:

“Ông định không tới xem con trai một chút hay sao? Hôm qua nó còn gọi điện cho tôi nói muốn ông tới, nó có chuyện quan trọng muốn nói với ông”

Ba Tiêu trầm giọng:

“Không đi”

Buổi sáng ngày hôm sau mẹ Tiêu cùng với mẹ con nhà thím Trần hàng xóm cùng nhau lên Bắc Kinh, con của thím Trần lên Bắc Kinh khám bệnh, đang không biết hai ngày nay ở chỗ nào, bây giờ vừa biết được tin tức Tiểu Dật cũng ở trên đó cho nên vô cùng cảm thấy may mắn. Mẹ Tiêu ngầm bên thím Trần một bộ dạng tự hào nói:

“Thím Trần à, nói phải là khoe khoang chứ Tiểu Dật nhà chúng tôi mở tiệm cà phê trên thành phố rất là lớn, nhà chúng ba đời cũng không có làm kinh doanh lớn gì thế mà Tiểu Dật nhà chúng tôi không biết là di chuyễn từ

ai lại làm, mà đã làm liền mở một quán cà phê lớn như thế, là ba tầng lầu đó”

Thím Trân ở bên cạnh cười cười nở:

“Tiểu Dật đúng là rất tài giỏi, lúc trước làm trưởng thôn đã có thể giúp cho thôn chúng ta kiếm rất nhiều tiền, bây giờ lại mở một tiệm cà phê lớn trên thành phố như thế”

Mẹ Tiêu gật đầu:

“Tôi nói lão Tiêu nhà tôi không thích con trai kinh doanh, nhưng mà Tiểu Dật vẫn còn trẻ như vậy lại bắt nó ở mãi trong vùng quê làm cái trưởng thôn gì đó cũng thật là không được, vẫn là nên để nó tự mình thực hiện sở thích, thím thấy tôi nói có đúng không?”

Thím Trân gật đầu:

“Đúng vậy chị Tiêu, em thấy Tiểu Dật nếu như thích kinh doanh liền để cho nó kinh doanh đi”

Bởi vì thím Trân không có người quen ở trên này cho nên cũng chẳng biết làm cái gì cả, thế cho nên mẹ Tiêu dành ở trong bệnh viện cùng thím Trân một lúc, con gái thím Trân đến khoảng 10 giờ trưa sẽ khám xong, lúc đó ba người tới quán của Tiêu Dật hẳn là vẫn được.

Hôm nay Tiêu Dật khai trương cửa tiệm, đặc biệt mặc cho Đại Nhân một chiếc áo hoàng thượng màu vàng rồng ôm nó đến quán luôn. Tiêu Dật thuê 1 người phụ trách thu ngân, hai người pha chế, 3 nhân viên phục vụ, hôm nay khai trương quán liền đặt ở bên ngoài một tảng biển lớn nói giảm giá một nửa tất cả các loại đồ uống trong quán. Ở bên ngoài cửa hàng để rất nhiều lăng hoa lớn nhỏ, đến hiện tại đã là 9 giờ rồng hoa vẫn đang được đưa tới, trong quan đến ngoài cửa đài muôn chật ních toàn là lăng hoa chúng mừng. Hoa nhiều như vậy chính là do nhân viên trong Trình thị đặt đưa tới, mỗi phòng ban liền sẽ đặt một lăng đưa tới chúc mừng, đây là còn chưa kể các cán bộ cấp cao vì muốn lấy lòng Trình Kiệt mà tự mình tặng một lăng hoa. Khắp trên dưới Trình thị ai cũng biết ông chủ của cửa tiệm

cà phê hôm nay khai trương kia là đại nhân vật không tầm thường, Trình tổng giám đốc lớn ba ngày trước đã ra chỉ thị ngày mồng 10 tháng 1 nhân viên sẽ được nghỉ trưa sớm một tiếng, toàn bộ nhân viên nhất định phải đến quán cà phê đối diện uống ít nhất một ly cà phê. Cái này chính là lạm dụng chuyên quyền, vốn là nên khiếu cho nhân viên trên dưới công ty oán hận, nhưng mà Trình Kiệt lại cho đám nhân viên buổi chiều được nghỉ mà ngày nghỉ đó vẫn được tính lương cho nên mọi người không những không oán hận mà còn vô cùng hăng hái tích cực đến quán, đám phụ nữ trong công ty còn giống như là nghĩ hôm nay đi dự tiệc mà mặc đẹp một chút, trang điểm xinh một chút để qua đó.

Đúng 10 giờ tòa nhà 49 tầng đối diện bên đường giống như là xảy ra hỏa hoạn, một đám người tràn xuống đi ra khỏi công ty hướng quán cà phê bên đường đối diện mà bước tới, thế nhưng vì sự đông đảo này còn làm cho giao thông công cộng tắc nghẽn một chút. Đại Nhân mặc long bào màu vàng rực ở bên ngoài cửa đón khách rất có duyên, từ nãy tới giờ cũng có nhiề́u khách tới quán còn khen đỗ uống ở đây rất ngon hóa sê tới quán ủng hộ thường xuyên. Đại Nhân đang nghe đón khách liền nhìn thấy bên đường đối diện có một đám người đang bước về chỗ này thì hoảng sợ sửa lớn một tiếng, kế đó liền nhanh chóng chạy vào trong quán đi tìm Tiêu Dật. Tiêu Dật đang ở trong quán tính tiền, Đại Nhân vừa nhảy lên đùi của cậu thì cậu liền đưa tay vuốt ve lấy đầu của nó một chút rồi lại tiếp tục tính toán. Tiêu Dật nghe thấy có tiếng bước chân vào trong quán liền dừng lại động tác đứng dậy lớn tiếng hoan nghênh:

“Hoan nghênh mọi người tới...”

Lúc cậu vừa bước ra cửa liền phát hiện một đoàn người phía sau đông đảo, Tiêu Dật ngây người bất ngờ, nhìn tới có một số gương mặt quen thuộc liền biết được đây hẳn là nhân viên ở Trình thị, bây giờ mới chỉ có 10 giờ vẫn còn chưa tới giờ nghỉ trưa, nhân viên Trình thị không hiểu sao lại đồng loạt trốn việc chạy qua đây thế này.

Tiêu Khiết là người dẫn đầu đám người kia, vừa thấy Tiêu Dật liền nâng giọng nói:

“Chúng tôi làm việc căng thẳng quá, hôm nay muốn trốn việc ra ngoài thư giãn một chút, vừa hay hôm nay quán của cậu mới khai trương cho nên chúng tôi liền đến ủng hộ, nhưng mà cậu nhớ lát nữa nhất định phải ở trước mặt Trình tổng nói đỡ cho chúng tôi đó nhé”

Tiêu Dật biết là Tiêu Khiết đang nói đùa cho nên chỉ cười lớn một tiếng rầm nâng giọng mời khách:

“Mọi người vào cả đi đừng đứng đó mãi thế”

Nhân viên trên dưới Trình thị cũng phải đến cỗ trên dưới trăm người, bọn họ ngầm kín cả tầng một, còn phải lên cả tầng hai tầng ba. Bởi vì chỉ thuê có hai người pha chế cho nên lúc này từ nhân viên bồi bàn cho đến chính bản thân Tiêu Dật cũng phải đích thân xuống bếp phụ giúp. Đại Nhân lăng xăng chạy khắp các chân bàn muôn xin miếng bánh ngọt để ăn, bởi vì Đại Nhân vô cùng đáng yêu cho nên rất nhận được sự cưng chi âu của mọi người, có đi đâu từ nãy tới giờ vẫn không có ai có thể chạm vào người nó được.

Phải mất một tiếng đồng hồ mọi người cùng làm mới có thể phục vụ hết được đám nhân viên của Trình thị. Tiêu Dật đứng ở quầy nhìn thấy Trình Kiệt bước vào liền hướng hắn nở một nụ cười ngọt ngào, đặc biệt pha cho hắn một ly sữa nóng. Trình Kiệt thường ngày uống rất nhiều cà phê, uống nhiều cà phê như vậy sẽ không tốt cho sức khỏe cho nên Tiêu Dật ở nhà luôn không cho phép hắn uống cà phê, mỗi buổi tối đều sẽ pha cho hắn một cốc trà hoặc một cốc sữa, ép buộc hắn phải uống xuống thì cậu mới chịu buông tha.

Ông chủ Tiêu của chúng ta đích thân cầm ly sữa tình yêu ra cho Trình Kiệt, đám nhân viên Trình thị vừa thấy ly sữa kia liền nhao nhao cả lên:

“Ông chủ Tiêu, có phải pha nhầm đồ uống rồi hay không?”

Trình Kiệt thản nhiên cầm lấy ly sữa kia uống một ngụm, Tiêu Dật cười cười không nói tiếp tục bận rộn một hồi. Tiệm cà phê được sửa sang lại một chút, phía trên có một sân khấu nhỏ, cũng có sẵn luôn loa cùng mic, Tiêu Dật nhận thấy hôm nay là một ngày vui cho nên tâm trạng cũng dâng

cao một chút, cuối cùng lì én lấy một cái ghế gỗ đặt ở trên sân khấu nhỏ đó r ăng ă xuống, cậu c ầm lấy mic nói:

“Mọi người, cảm ơn mọi người ngày hôm nay đã tới ủng hộ tiệm của tôi, hôm nay rất vinh hạnh được đón tiếp mọi người, cũng mong mọi người sau này chiếu cố tới đây nhỉ ài một chút ha ha”

Một cô gái ở phía dưới nâng giọng nói lớn:

“Rất muốn đến tiệm ủng hộ thường xuyên, đ ookeng ở đây vừa ngon, ông chủ lại đáng yêu như vậy, nhưng mà có đi ài chúng tôi chính là ngại Trình tổng nha...”

Tất cả mọi người ở đây đã biết quan hệ của cậu và Trình Kiệt, thế cho nên bây giờ Tiêu Dật cũng không né tránh nữa mà chỉ cười ha ha đáp lại:

“Mọi người ngoài giờ làm việc có thể thường xuyên tới đây, anh ấy không thể quản được đâu”

Một cô gái khác lại nói:

“Nhưng mà chúng tôi chính là muốn đến quán để ngắm ông chủ, ngoài giờ làm việc r ăng ông chủ liệu có phải trả v en ău cơm hay không?”

Tiêu Dật cười đến vui vẻ:

“Giờ mà mọi người nấu cơm thì tôi cũng phải trả v en ău cơm, đương nhiên khi mọi người v en ău cơm r ăi thì không thể ghé qua quán của tôi được, cho nên cho dù tôi có ở đây hay không cũng không thể gặp có đúng hay không”

Kế đó Tiêu Dật li én hát cho mọi người nghe một bài, Tiêu Dật hát quả thực rất hay, hay đến mức đám nhân viên Trình thị ở phía dưới cũng mê mẩn, mọi người ở phía dưới liên tục hô Tiêu Dật hát tiếp đi, Tiêu Dật cười lên tiếng:

“Bài hát tiếp theo đây tôi muốn tặng cho một người rất quan trọng đối với tôi, cũng muốn cảm ơn người đó đã luôn ở bên cạnh tôi, tha thứ cho những ngu ngốc, cố chấp của tôi, quan tâm tôi, bận tâm tôi, đối xử tốt với tôi. Nhiều lúc tôi cảm thấy có phải mình là gánh nặng của người ấy rã hay không ha ha...”

- Chúng ta cùng nhau học được trưởng thành, chúng ta cùng nhau xây dựng ước mơ, nhìn thấy hy vọng.

- Chúng ta cùng nhau cất cao giọng hát, ca hát thuộc về sự dũng cảm xông pha của anh, những nơi phương xa ngập tràn cảm giác thuộc về

- Em là ánh sáng nở rộ của anh, mang lại cho anh tràn đầy năng lượng, chiến thắng những mịt mù chưa biết của cuộc sống.

- Em trở thành tham vọng xa vời của anh, đồng hành bên cạnh anh, từ từ dung hòa ánh mắt của người khác, đừng tiếp tục sợ hãi... hãy yêu đi...

(Bài hát: Yêu đi_ Phùng Kiến Vũ)

“Cám ơn anh nhé, Trình Kiệt!”

Lời nói kia của Tiêu Dật vang vọng trong tiệm cà phê, tất cả mọi người đều có thể nghe thấy được cái tên Trình Kiệt trong miệng của Tiêu Dật, tất cả mọi người đều la lối âm ĩ vui vẻ, nhưng trong đám đông lại có một người như chết lặng đi, biểu cảm gương mặt cực kỳ xấu, ngay cả cử động đang thực hiện cũng đồng loạt đình chỉ.

“Chị Tiêu, chị sao thế?”

Mẹ Tiêu cùng với mẹ con nhà thím Trần vừa chen được vào trong quán, vẫn còn đang cảm thán trong lòng kinh doanh thật tốt, khách tới đông như vậy, khó khăn lắm mới vào đến cửa quán được thì mẹ Tiêu ở phía trước liền dừng lại, hai mẹ con thím Trần ở phía sau lại bị đẩy ngược ra ngoài.

Tiêu Dật dùng mic nói rất lớn, mẹ Tiêu từ ở bên ngoài đã nghe thấy được giọng con trai đang hát, vốn là vui mừng thay con trai vì hôm nay

khai trương lại đong như thế này, nhưng khi vừa nghe con trai nhắc đến tên Trình Kiệt kia liền hoảng sợ. Từ lúc Tiêu Dật đưa ra đề nghị nói muốn tới Bắc Kinh làm ăn thì bà đã lo sợ con trai sẽ gặp lại người đàn ông kia, nhưng khi con trai thông báo khai trương cửa tiệm bà cũng bớt lo đi một chút, vốn nghĩ con trai mục đích chỉ có một là tu chí làm ăn, không nghĩ tới hiện tại quả thật là đi gặp người kia.

Mẹ Tiêu quay lại nhìn thím Trần, một cảm giác xấu hổ bắt đầu dâng lên, chuyện khiến bà mất mặt nhất chính là chuyện con trai tính hướng không bình thường, vừa mới rã còn luôn miệng khoe khoang con trai mình tài giỏi, bây giờ nếu như bị người ta phát hiện ra đi đâu kia thật sự không biết nên giải thích sao. Mẹ Tiêu đẩy mẹ con thím Trần ra ngoài kiềm cớ:

“Thím Trần, hay là chúng ta lát nữa rã vào nhé, bên trong nhà em người như vậy rất không tốt cho sức khỏe của Tiểu Thi”

Thím Trần vốn muốn vào trong nhưng bây giờ nghe mẹ Tiêu nói thế cũng chẳng biết làm gì, chỉ còn biết nghe theo lời mẹ Tiêu mà tìm một chỗ nào đó đứng tạm.

Tiêu Dật bước xuống khỏi sân khấu nhỏ, qua loa nói với mọi người cứ tiếp tục vui vẻ, trong lúc đưa mắt lơ đãng nhìn ra bên ngoài liền phát hiện thấy bóng dáng người phụ nữ quen thuộc, cậu vui vẻ nhanh chóng lách qua đám đông đi ra ngoài:

“Mẹ à, mẹ tới rã sao... Thím Trần, chào thím”

Đáng lẽ ra mẹ Tiêu phải thật là phẫn khởi khi gặp con trai, nhưng bây giờ lại là bộ mặt ngượng ngùng. Thím Trần thì ngược lại hăng hái rất nhiều:

“Tiểu Dật à, vừa mới rã chúng ta không thể chen được vào bên trong cho nên đứng ở ngoài đợi, tiệm cà phê này khai trương đúng thật là đong giống như phụ huynh đưa con tới trường vậy”

Tiêu Dật cười ha ha:

“Hai người vào trong thôi, đợi một chút con sẽ đưa hai người đi ăn”

Thím trương gật đầu nắm lấy tay con gái nhỏ muốn vào trong quán, đứng ở bên ngoài hóng gió thế này thật muốn lạnh cỏng cả người rã. Đúng lúc này mẹ Tiêu liền lên tiếng bảo với thím Trân:

“Thím Trân cứ vào trong trước đi, tôi có chuyện muốn nói với Tiểu Dật”

Thím Trân cũng không nghi ngờ gì cả mà cùng con gái vào trong quán trước. Mẹ Tiêu xác định thím Trân đã vào trong rã liền dùng gương mặt âm trầm nhìn tới Tiểu Dật, Tiểu Dật cũng hơi giật mình một chút không biết mẹ Tiêu tại sao lại tức giận như vậy:

“Mẹ à, có chuyện gì sao?”

Mẹ Tiêu lạnh giọng bỏ lại một câu rã bước đi đến một cái ngõ nhỏ bên cạnh quán:

“Con ra đây với mẹ”

Tiểu Dật và mẹ Tiêu bước vào trong ngõ nhỏ, mẹ Tiêu ngay lập tức chất vấn Tiểu Dật:

“Tiểu Dật, con hiện tại thành thật nói cho mẹ biết con và người tên Trình Kiệt kia có đang qua lại với nhau hay không?”

Tiểu Dật ngẩn người, ngày hôm qua vốn đã chuẩn bị hết tất cả lời lẽ nói với mẹ Tiêu về chuyện này, không ngờ bây giờ mẹ Tiêu lại chủ động hỏi cậu vấn đề này, thật sự khiến cho Tiểu Dật không thể nhớ ra được những lời nói mà tối hôm qua mình đã lập lên sẵn trong lòng, chỉ có thể ấp úng trong vài phút mới nói ra một câu thế này:

“Con yêu Trình Kiệt”

Tiểu Dật nghe thấy tiếng gió vù vù bên tai, gió mạnh đến mức sắc bén như là cắt đứt da thịt, chát một tiếng năm đầu ngón tay đỏ rực in trên má

phải của cậu. Tiêu Dật không cảm thấy đau đớn, chỉ cảm thấy trống rỗng, đã sớm nghĩ tới sẽ nhận được kết cục này nhưng khi đối diện với nó cậu lại không thể nào thích nghi được, nhất là hiện tại ở bên cạnh cậu đây không có ai cả, cậu muốn chạy đi tìm Trình Kiệt nhưng người đối diện cậu lại chính là mẹ của cậu, cậu không thể cứ như vậy chạy đi, chỉ còn biết nghẹn ngào nói:

“Con xin lỗi...”

Mẹ Tiêu trừng mắt nâng giọng quát:

“Nếu con đã biết lỗi rồi thì ngay lập tức cắt đứt quan hệ với người đàn ông kia cho mẹ!”

Tiêu Dật hai mắt ngập nước, mọi người đều muốn ngăn cản cậu với Trình Kiệt, từ người ngoài cho đến người trong nhà, tất cả bọn họ đều không biết được Trình Kiệt mới là người tốt nhất với cậu, mới là người quan trọng với cậu biết bao nhiêu:

“Con không thể, mẹ à...”

Tiêu Dật còn chưa kịp nói xong thì một cái tát mạnh mẽ nữa lại giáng thẳng vào chỗ cũ trên gương mặt cậu, đau rát đến mức choáng váng trong vài giây:

“Tôi không có đưa con đồng tính luyến ái như cậu”.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân
dtv-ebook.com

Chương 169: Trình Kiệt Hãy Bảo Vệ Em Nhé

Đối với mẹ Tiêu đằng tính luyến ái là một cái gì đó rất là khủng khiếp, là việc khiến cho bà cảm thấy xấu hổ không thể nào mà chấp nhận được, ánh mắt của bà hiện tại khi nhìn con trai còn giống như muốn xa cách cậu, bước chân tự động lùi lại một bước. Tiêu Dật nhận ra được điều này liền hoảng sợ, cậu vội vã bước tới gần mẹ Tiêu, đưa tay nắm lấy cổ tay bà:

“Mẹ à, con xin lỗi, con thật sự xin lỗi”

Mẹ Tiêu dùng sức gạt mạnh tay Tiêu Dật ra, ánh mắt lạnh lùng xa cách:

“Nếu như cậu không cắt đứt quan hệ với người đàn ông kia, vậy thì sau này đừng gọi tôi là mẹ nữa, tôi chỉ có một đứa con trai là Tiêu Lãng mà thôi”

Đối với Tiêu Dật, mẹ Tiêu cũng rất quan trọng, nhưng Trình Kiệt cũng đã đợi cậu 5 năm ròng, cậu sợ nếu như mình rời khỏi hắn, hắn sẽ lại không chịu được đả kích này, huống hòng cả chính bản thân cậu cũng sẽ không chịu được việc phải rời xa Trình Kiệt nữa. Tiêu Dật bộ dáng chật vật, nước mắt làm ướt đầm hai má, cậu nghẹn ngào:

“Mẹ, đừng như vậy có được không, đừng như vậy...”

Mẹ Tiêu vẫn đứng yên ở đó, lạnh giọng nói:

“Đừng nói đến chuyện tôi không chấp nhận, ngay cả bố của cậu cũng không thể chấp nhận được, có phải cậu muốn hai ông bà già này phải chết thì cậu mới vừa lòng hay không, chúng tôi chết ròng thì cậu thích yêu ai thì yêu, muốn làm cái gì thì làm, chúng tôi cũng không quản!”

Tiêu Dật từng bị trầm cảm, từ sau đợt chấn động tâm lý đó vẫn chưa thể nào hồi phục lại như bình thường. Đối với việc chọn lựa một trong hai khiến cho Tiêu Dật bắt đầu rơi vào trạng thái tiêu cực, tâm lý muôn nỗi loạn phản kháng lại tất cả, cậu ngây người thất thần nhìn mẹ Tiêu, nhìn một lúc lại trầm giọng đáp thế này:

“Mọi người ai cũng đều nghĩ cho bản thân cả”

Mẹ Tiêu vung tay tát thêm một cái nữa vào má của Tiêu Dật, cái tát này thật sự rất đau, đau đến mức bàn tay của ba cũng đau rát, trái tim nhói lên một nhịp. Bà thật sự không ngờ con trai vốn ngoan ngoãn của mình lại dùng bộ dạng kia cãi lại lời bà, thế nhưng lại còn vì một người đàn ông mà cãi lại bà. Trong tâm trí của mẹ Tiêu, chuyện đồng tính luyến ái là chuyện mà cả xã hội này không thể chấp nhận được, bà là muốn tốt cho con trai thế nhưng con trai lại không thể hiểu bà, còn nói là do bà đang nghĩ cho bản thân mình.

Tiêu Dật ánh mắt trống rỗng, cái tát cho dù đau đớn đến thế nào cũng không thể cho cậu thức tỉnh được, cậu giống như lại bắt đầu rơi vào trạng thái mất đi cảm giác rã, giống như là bị đánh quá厉害 đến không cảm thấy đau nữa. Thực sự là đúng như lời của Tiêu Dật nói, tất cả đều là suy nghĩ cho bản thân của mình cả mà thôi, từ mẹ Tiêu cho đến cậu đều suy nghĩ cho bản thân của mình. Mẹ Tiêu xấu hổ với hàng xóm vì chuyện mình có một đứa con trai đồng tính luyến ái cho nên không thể chấp nhận được chuyện Tiêu Dật ở bên cạnh Trình Kiệt. Tiêu Dật lại chẳng thể nào chịu được cảm giác phải rời xa Trình Kiệt thêm một lần nữa, 5 năm vô vọng trong quá khứ đối mới cậu mà nói nếu như lặp lại thật sự rất đáng sợ.

Không gian nặng nề vô cùng, có tiếng gió rít gào, có một trận mưa bay, có xe cộ tấp nập... có một giọng nói trầm thấp của một người đàn ông gọi tên cậu:

“Tiểu Dật...”

Tiêu Dật quay sang bên cạnh nhìn phát hiện ra đối phương là người mà cậu không muốn gặp nhất hiện giờ, người đó giống như là cõi tình không

để ý tới không khí căng thẳng ở chỗ này mà hướng mẹ Tiêu cúi đầu mỉm cười chào hỏi:

“Chào bác gái”

Mẹ Tiêu nhớ ra gương mặt đã từng gấp, gương mặt tuy rằng vẫn giữ biểu cảm tức giận nhưng cũng hòa hoãn đi một chút, bà nghĩ cần phải giữ thể diện cho con trai, cũng là phải giữ thể diện cho bà:

“Chào cậu”

Tiêu Dật bắt đầu hoảng sợ, không được, cậu muốn đi tìm Trình Kiệt, mọi chuyện giả dối ở chỗ này thật sự khiến cho cậu sắp không thể thở nổi mất rã. Tiêu Dật vừa có suy nghĩ muốn trốn chạy liền bị mẹ Tiêu phía sau gọi lại:

“Tiểu Dật!”

Tiêu Dật giật mình dừng bước, mẹ Tiêu không muốn Tiêu Dật trở lại trong quán với bộ dạng này, nếu để thím Trần nhìn thấy khẳng định sẽ nghi ngờ, bà không muốn sau khi cùng thím Trần trở về quê, dưới quê lại truyền ra tin tức con trai mình bị đâm tính luyến ái.

Thẩm Đào vẫn như trước kia, nụ cười trên môi chẳng khi nào có thể thu lại, mấy tháng nay ở trong bệnh viện điều trị thật tốt cái chân bị gãy của mình, vừa vặn nhận được tin tức ngày hôm nay quán cà phê của Tiêu Dật sẽ khai trương, Thẩm Đào lại có hứng thú muốn đến nhìn qua một chút, thế nhưng lại may mắn nghe được câu chuyện khó xử của hai mẹ con này:

“Bác gái, nếu có chuyện gì thì bác cứ vào trong trước đi, cháu có chuyện muốn nói với Tiểu Dật”

Lời nói này hàm ý thật rõ ràng, mẹ Tiêu giống như vớ được một sợi dây cứu hộ, những tưởng rằng Thẩm Đào này là người tốt muốn khuyên nhủ con trai bà cho nên mới gật đầu một cái rồi đi, dù sao thì cậu ta cũng chính là người thông báo tin tức con trai có mối quan hệ mờ ám với

Trình Kiệt cho bà biết, so với Trình Kiệt bà nghiêm nhặt nhận định Thẩm Đào này là người tốt.

Mẹ Tiêu rời đi rã, Tiêu Dật cảm thấy giống như là người thân thiết đối với cậu đang cố đẩy cậu vào chỗ nguy hiểm vậy. Tiêu Dật thật sự chẳng còn sức lực nào để chống đỡ nữa, tất cả mọi người đều muốn xây lên một bước tường thật cao để ngăn cách cậu với thế giới hạnh phúc bên kia, biết đến khi nào, đến khi nào thì cậu mới có thể được vui vẻ, cậu đã sống gần nửa đời người rã, cậu chỉ mong muốn được ở cạnh Trình Kiệt mà thôi, đâu phải là cậu cần một thứ gì đó quý giá xa vời, cũng chỉ cần một cái gật đầu của người thân thôi sao mà khó khăn đến thế.

Thẩm Đào đứng ở trước mặt Tiêu Dật, mang toàn bộ biểu cảm kia thu vào trong đáy mắt, trong đôi mắt vụt qua một tia phức tạp rã hoàn toàn biến mất:

“Mọi người không ai muốn em ở bên cạnh cậu ta, tức là ai cũng biết cậu ta là người xấu xa, em còn không hiểu sao?”

Giọng nam rất là trầm ấm có từ tính, giống như một nhà thô thiêng có thể khiến cho thần trí người ta mụ mị. Thẩm Đào nâng cằm của Tiêu Dật lên, đánh giá vết thương trên gương mặt nhỏ nhắn này một lần cuối cùng liền cuộn dây muôn hòn xuống. Khi đôi môi kia sắp đạt được mục đích, một lực đạo mạnh mẽ liền đẩy hắn ra, Thẩm Đào không kịp phản ứng cho nên lưng còn đập vào bức tường phía sau. Tiêu Dật không nói gì cả, chỉ mang ánh mắt tức giận cùng phẫn nộ kia nhìn thẳng hắn, cả thế giới này cậu chỉ muốn có Trình Kiệt mà thôi, bởi vì cậu muốn đến tận cuồng rã cho nên cậu nhất định phải dùng mọi cách, dùng mọi cách để nhận được sự chấp thuận của mọi người.

Tiêu Dật xoay người muốn rời đi lại bị người đàn ông phía sau dùng sức kéo tay cậu lại, sức lực của Thẩm Đào so với Tiêu Dật mạnh hơn một phần, cậu kịch liệt giãy giụa muốn thoát khỏi hắn thì Thẩm Đào cũng lại kịch liệt nắm giữ cậu lại hơn, đến khi cổ tay cậu dường như là truyền tới tiếng xương vỡ vụn rắc một cái, Tiêu Dật khẽ a một tiếng, Thẩm Đào theo đó giật mình nổi nóng ra hơn. Tiêu Dật nhân cơ hội này cố gắng muốn

thoát khỏi đây, tuy rằng cậu biết chắc chắn cổ tay mình đã gãy rã, nhưng cậu vẫn không muốn quản đau đớn chỉ một lòng muốn thoát khỏi đây. Thẩm Đào phản ứng rất nhanh, hắn nhận ra người phía trước muốn bỏ trốn liền dùng sức hơn giữ lại, một hồn tiếng rắc kia lại càng rõ ràng, gương mặt người đối diện trắng bệch cắn chặt môi vẫn không ngừng giãy giụa phản kháng. Kết quả một hồn vật lộn kia, Thẩm Đào vẫn là buông tay Tiêu Dật ra, Tiêu Dật vội vã xoay người bước nhanh rời khỏi ngõ nhỏ này, mắt thấy Trình Kiệt đang đứng ở bên ngoài cửa quán một bộ dạng muốn tìm kiếm cậu, cậu liền nhanh chóng bước về phía hắn hơn.

Đám nhân viên Trình thị đã ra về, Trình Kiệt vừa mới rã có nhìn thấy mẹ Tiêu, hắn có chào hỏi nhưng chỉ nhận lại được ánh mắt căm hận phẫn nộ của bà, cuối cùng bà cùng hai người một lớn một nhỏ kia không biết đã đi đâu. Trình Kiệt cảm thấy lo lắng, hắn ngã đợi một lúc vẫn không thấy Tiêu Dật của hắn trở về, điện thoại của cậu lại để cho quan, vì thế hắn chỉ còn biết đứng ở đây lo lắng đợi cậu.

“Trình Kiệt”

Mắt thấy bóng dáng bé nhỏ hốt hải kia chạy về phía mình, Trình Kiệt trong ánh mắt lộ lên tia vui mừng, sau đó xác nhận một bên má của cậu có vết sưng đỏ, ánh mắt ngập nước giống như là vừa mới khóc, hắn liền trở nên âm trầm hơn:

“Em sao thế?”

Tiêu Dật bất ngờ ôm chặt lấy Trình Kiệt, ở dưới ban ngày như vậy ôm chặt lấy hắn, cũng chẳng cần để ý ánh mắt của ai nữa cả, mọi người nghĩ cái gì cũng đâu phải là nghĩ cho cậu, cậu việc gì cần phải để ý tới người khác đây:

“Em rất không ổn!”

Tiêu Dật nghẹn giọng, đáng lẽ ra ngày hôm nay khai trương quán cà phê phải thật là vui vẻ, thế nhưng hiện tại lại trở thành như thế này. Bầu trời âm u có mưa bay, gió rét từng đợt thổi tới, mái tóc Tiêu Dật có dính bọt nước mưa, tâm trạng của cậu rất không ổn, ngay cả ông trời cũng trở nên

khắc nghiệt đối với cậu như thế, suy đi tính lại cũng chỉ có một người ở bên cạnh cậu trong bất cứ mọi hoàn cảnh mà thôi.

Trình Kiệt hơi đẩy Tiêu Dật ra một chút, hắn nắm lấy tay cậu muốn đưa cậu trở về nhà, nhưng lúc này khi hắn chạm vào cổ tay kia liền thấy cậu kêu lên một tiếng, cúi đầu nhìn xuống mới phát hiện cổ tay bên phải của Tiêu Dật rất kỳ quái, hắn giật mình buông tay cậu ra gấp gáp hỏi:

“Tay em sao thế?”

Tiêu Dật lại khóc đến đáng thương, giống như là một đứa trẻ bị tủi thân khi được người lớn phát hiện lại muốn càng khóc lớn hơn. Nhìn Tiêu Dật khóc, Trình Kiệt càng hốt hoảng, hắn vội vã nắm lấy tay bên kia của cậu đưa cậu băng qua đường, đi tới bãi đỗ xe dưới tầng hầm của Trình thị, vật nhỏ đáng thương phía sau cứ khóc mãi không ngừng, mưa bay trên trời càng muốn lớn hơn một chút, bước chân phía dưới gấp gáp di chuyển, người phía trước một hồi hỗn loạn đau lòng:

“Tiểu Dật, em đừng khóc, anh sẽ đưa em đến bệnh viện kiểm tra, sẽ không sao cả”

Tiêu Dật không phải vì đau tay mà khóc, cậu là vì bản thân mình mà khóc, tại sao cậu và Trình Kiệt rõ ràng là yêu nhau nhưng lại mãi không thể nào được bình yên, cậu đợi lâu như vậy cũng là đợi tháng ngày hạnh phúc, cậu đợi lâu lắm rồi, khi mà hạnh phúc kia những tưởng rằng không có cái gì cản trở, đến cuối cùng lại có điều thứ cản trở bọn cậu đến thế.

Một hồi trải qua đau đớn từ vết thương, Tiêu Dật trán tĩnh ngã ở trên giường bệnh hỏi Trình Kiệt:

“Anh có biết tại sao cổ tay của em lại bị gãy hay không?”

Trình Kiệt đoán ra được vết sưng đỏ trên gương mặt Tiêu Dật là do mẹ Tiêu làm, nhưng hắn vẫn không tin được mẹ Tiêu làm gãy tay cậu, thế cho nên Trình Kiệt trầm mặc một hồi thì lắc đầu.

Tiêu Dật nhẹ giọng nói cho Trình Kiệt biết:

“Thẩm Đào làm”

Trình Kiệt trợn lớn hai mắt nâng giọng:

“Cái gì?”

Tiêu Dật chớp mắt, giống như là chuyện cậu bị gãy tay không hề quan trọng:

“Cho nên sau này Trình Kiệt hãy bảo vệ em nhé, bảo vệ em thật là tốt”

Trình Kiệt ngẩng lên giường bệnh ôm lấy Tiêu Dật, đau lòng nói:

“Anh xin lỗi, sau này anh sẽ bảo vệ em thật tốt, bảo vệ em cả đời này”

Tiêu Dật đưa một tay ôm lại Trình Kiệt, cậu bật khóc, nước mắt vốn dĩ từ nãy tới giờ luôn kìm nén không rơi xuống, nhưng đến cuối cùng vẫn không thể nào ngăn được dòng nước mắt kia. Cậu bây giờ rất lo lắng, lo lắng không biết rãnh mọi chuyện sẽ như thế nào nữa:

“Phải làm sao bây giờ, làm sao bây giờ hả Trình Kiệt?”

Trình Kiệt không biết làm gì khác ngoài ôm lấy Tiêu Dật, bàn tay phía sau đưa lên vuốt ve sống lưng cậu dỗ dành:

“Anh sẽ nghĩ cách, anh sẽ giải quyết chuyện này thật tốt, Tiêu Dật em yên tâm... chúng ta nhất định sẽ được chấp thuận”

Đối với Trình Kiệt mà nói, bên phía gia đình hắn đã chẳng còn ai có thể quản hắn nữa, ba mẹ của hắn đã mất, bà nội và hắn cũng không có quá nhiều tình cảm gì. Nhưng đối với Tiêu Dật thì lại khác, hắn biết Tiêu Dật của hắn rất yêu quý ba mẹ mình, cậu không thể nào không quan tâm đến cảm nhận của bọn họ được. Tiêu Dật nghẹn ngào khóc trên vai Trình Kiệt, tay mắt phía trước mờ nhạt không rõ ràng vì nước mắt, người ta nói càng khóc sẽ càng nhẹ lòng, nhưng mà cậu càng khóc lại càng thấy trống rỗng hoang mang, khóc đến khi thần trí nặng nề, hai mắt sưng đỏ mệt mỏi nhắm lại ngủ thiếp đi trên vai của Trình Kiệt, Tiêu Dật khi ấy mới tạm thời đình

chỉ mọi suy nghĩ, khó khăn lầm mới có thể tạm thời bỏ những chuyện rối rắm kia sang một lúc.

Tiêu Dật mơ một giấc mơ, trong giấc mơ cậu đang đứng dưới Trình thị với đám đông nhân viên ở đó, người ta nói Trình Kiệt bị mắc kẹt trên tầng cao nhất, lại bị mắc kẹt cùng với một quả bom hẹn giờ cho nên không ai dám vào bên trong cả. Tiêu Dật ở trong giây phút đó vùng vẫy muốn chạy lên, vùng vẫy một hồi cũng có thể lách qua đám đông tiến vào trong Trình thị, thang máy lại không biết tại sao thì không hoạt động được, cậu chỉ còn cách chạy bộ, nhưng mà mới chỉ chạy lên đến tầng năm thôi thì “đùng” một tiếng cả người cậu liền chao đảo vỡ vụn. Tiêu Dật giật mình tỉnh dậy khỏi giấc mơ, mồ hôi chảy ra ướt đẫm cả lưng áo, phòng bệnh xung quanh trống không thấy bóng dáng của Trình Kiệt đâu, Tiêu Dật hô hấp loạn nhịp lo lắng tìm kiếm xung quanh, cậu bước xuống giường bệnh, đi về phía cánh cửa phòng bệnh mở ra. Hành lang bệnh viện là một nơi yên tĩnh rất đáng sợ, tưởng chừng như là cứ kéo dài, dài mãi không có điểm dừng, Tiêu Dật hoang mang đi tìm Trình Kiệt, phòng bệnh của cậu ở tầng bốn, cậu thấy thang máy vừa mới đi qua tầng bốn liền xoay người chạy về phía cầu thang, nhưng mà khi chân vừa bước xuống một bậc cầu thang thôi thì liền thu lại, cậu sợ sẽ lại giống như ở trong giấc mơ ấy... hai người tới lúc sinh ly tử biệt rầm vẫn không thể gặp được mặt nhau.

Khi Tiêu Dật còn đang hoang mang sợ hãi, thì phía dưới cầu thang kia có một giọng nam quen thuộc gọi cậu:

“Tiêu Dật”

Tiêu Dật đưa mắt nhìn qua đó, ánh mắt lộ lên tia vui mừng, bước chân lại định đi xuống bậc cầu thang nhưng không được, kết quả chỉ còn biết đứng ở một bên nắm chặt lấy tay vịn đợi Trình Kiệt đi tới. Trình Kiệt bước tới phía Tiêu Dật, cậu ngay lập tức ôm chặt lấy hắn, cảm nhận được người phía trước có hơi ấm bằng xương bằng thịt liền càng ôm chặt hơn, cậu hỏi hắn:

“Anh đi đâu thế?”

Trình Kiệt nhận ra được người trong lòng run rẩy liền đưa tay lại phía sau vỗ vỗ lưng Tiêu Dật:

“Anh đi trả tiền viện phí, bác sĩ nói em có thể về nhà”.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân
dtv-ebook.com

Chương 170: Em Ấy Là Tất Cả Của Cháu

Buổi tối ngày hôm ấy Tiêu Dật nhận được điện thoại của mẹ Tiêu, ngã ở trong phòng ngủ thất thẫn một chút mới dám tiếp nhận cuộc điện thoại này. Bây giờ Trình Kiệt đang ở trong phòng tắm, cậu thật muốn mang điện thoại này vào trong phòng tắm cùng với hắn để nghe, cậu dường như bắt đầu trở nên yếu đuối hơn rất nhiều, mọi chuyện đều muốn phải có Trình Kiệt ở bên cạnh giải quyết.

Tiêu Dật cầm lấy điện thoại bước xuống chỗ phòng tắm, cậu đứng ở trước cửa phòng tắm rã mới dám tiếp nhận cuộc gọi của mẹ Tiêu:

“Mẹ...”

Đầu dây bên kia trầm mặc một lúc mới có tiếng người vọng sang:

“Ngày mai mang Kỷ Mặc tới gặp tôi, tôi muốn nhìn nó một chút”

Tiêu Dật cắn chặt môi, xưng hô kia thật sự rất là xa cách, cậu lạc giọng đáp lại một tiếng:

“Vâng”

Giây tiếp theo điện thoại liền tự động truyền tới tiếng tí tít đơn điệu, cánh cửa phòng tắm lúc này đột nhiên mở ra, theo sau đó là gương mặt người đàn ông quen thuộc, ánh mắt kia vẫn ôn nhu chứa đựng tình yêu như vậy:

“Tiêu Dật, em muốn đi tắm sao?”

Tiêu Dật tay cầm điện thoại ngẩng đầu lên nhìn Trình Kiệt, cậu nhìn hắn rất lâu, lâu thật lâu giống như sợ phải một thời gian dài nữa cậu sẽ không được nhìn thấy hắn vậy. Trình Kiệt nhíu mày nghi ngờ hỏi:

“Em sao thế?”

Tiêu Dật đột nhiên ôm lấy Trình Kiệt, mang đầu nhỏ ngả vào lồng ngực hắn, cảm nhận hơi ấm cùng tiếng tim đập trầm ổn kia, cậu khẽ hỏi:

“Sao anh tắm lâu thế?”

Trình Kiệt biết Tiêu Dật đang lảng tránh, hắn cũng không ngay tại chỗ này chất vấn cậu luôn chỉ từ một tiếng rã ôm lấy eo cậu đi về phía giường ngủ:

“Tiểu Dật, cổ tay cảm thấy thế nào rã?”

Tiêu Dật đáp:

“Vẫn như vậy”

Trình Kiệt cẩn thận cầm lấy bàn tay đang bị băng bó kia của Tiêu Dật, hắn đau lòng không dám chạm mạnh, chỉ có thể khe khẽ vuốt ve trên miếng vải trắng đó:

“Anh xin lỗi Tiểu Dật nhé, cũng tại anh không tốt”

Tiêu Dật nằm xuống giường, Trình Kiệt theo đó giúp cậu đắp chăn lên người thật cẩn thận, Tiêu Dật liếc mắt nhìn Trình Kiệt, trong ánh mắt kia rõ ràng chứa đựng tia phức tạp cùng buồn bã, cuối cùng Tiêu Dật bởi vì không muốn nhắc đến chuyện đau lòng ngày hôm nay cho nên liền kéo lấy tay của Trình Kiệt:

“Trình Kiệt...”

Trình Kiệt hiểu ý cúi đầu xuống hôn môi Tiêu Dật, nụ hôn nhẹ nhàng nhưng kéo dài, đầu lưỡi mềm mại ôn nhu tách mở khoang miệng cậu tiến vào bên trong. Tiêu Dật nhắm mắt, há miệng phối hợp, muốn dùng nụ hôn

này để quét sạch đi hết mọi phiền não trong đầu, bàn tay cậu bất giác đưa lên lườn vào trong áo của Trình Kiệt, ham muốn mãnh liệt vuốt ve da thịt hắn.

Trình Kiệt lật chăn chui vào bên trong, bàn tay di chuyển xuống phía dưới muôn cởi quần của Tiêu Dật. Tiêu Dật cực kỳ phối hợp, khi chiếc quần bị dừng lại ở chỗ mông còn hơi đẩy lên một chút để cho Trình Kiệt dễ dàng cởi ra:

“Trình Kiệt rất thích em sao?”

Tiêu Dật hỏi câu này rất nhanh lẹ, giống như là trong lòng Tiêu Dật chẳng bao giờ có cảm giác an toàn vậy, Trình Kiệt hôn xuống khắp nơi trên thân thể Tiêu Dật, nụ hôn đặt xuống đầu vạn phan ôn nhu nâng niu:

“Ừ”

Tiêu Dật nghẹn ngào, không rõ Tiêu Dật đang nghĩ đến chuyện gì mà khóc mắt đỏ hoe, đôi mắt lớn xinh đẹp ngày thường rất tinh nghịch kia cũng chứa nước mắt:

“Cho nên sau này Trình Kiệt hãy bảo vệ thật là tốt nhé”

Tiêu Dật có một suy nghĩ điên rồ trong đầu, cậu nghĩ tới chuyện tìm mua một cái còng tay chắc chắn sau đó liền còng cậu với Trình Kiệt ở lại một chỗ, mang chiếc chìa khóa duy nhất của chiếc còng đó ném sâu xuống đáy biển, kể đó liền không ai có thể tách cậu khỏi Trình Kiệt được nữa, bọn họ có muôn ngăn cản cũng không thể nào làm được gì.

“Ừ... anh sẽ bảo vệ em thật tốt, không để cho em phải đau lòng”

Chưa bao giờ Tiêu Dật cảm thấy mình lại cần có một người bảo vệ như lúc này, cậu bắt đầu sợ hãi tất cả mọi thứ, mỗi khi không nhìn thấy Trình Kiệt sợ sợ hãi đó sẽ càng tăng lên rõ ràng hơn. Tiêu Dật muốn cùng Trình Kiệt hòa hợp thành một thể, giống như là mang nước từ hai dòng sông đổ vào một biển vậy, đến khi đó rã ai có thể phân biệt được đâu là nước của dòng sông nào nữa mà tách ra.

Trình Kiệt biết Tiêu Dật đang rất hỗn loạn cùng mệt mỏi, thế cho nên vẫn đề kia hắn cũng không muốn ép buộc cậu, cùng cậu triền miên hôn một hã, giúp cậu giải quyết thứ đó liền nằm xuống bên cạnh cậu muốn ôm cậu đi ngủ, nhưng mà Tiêu Dật lúc này đây lại nhíu mày kích động hỏi hắn rằng:

“Trình Kiệt không yêu em nữa sao?”

Trình Kiệt ngẩn người, hắn hôn nhẹ vào môi cậu, trong lòng thầm nghĩ hắn sao có thể không yêu Tiêu Dật cho được:

“Không phải, bởi vì...”

Trình Kiệt còn chưa kịp nói xong thì Tiêu Dật đã giãy nảy lên:

“Bởi vì anh không yêu em nữa rã có đúng không?”

Trình Kiệt chưa bao giờ nhìn thấy Tiêu Dật kích động như vậy, hắn cũng có điểm bất ngờ một hã, sau đó liền vội vã ôm chặt lấy người cậu dỗ dành:

“Không phải, anh rất yêu Tiểu Dật của anh, anh yêu Tiểu Dật của anh nhất trên đời”

Tiêu Dật trong lòng luôn có một trạng thái tâm lý nỗi loạn, chỉ đợi khi Trình Kiệt đột nhiên rời xa cậu, hoặc là nói không cần cậu nữa, hoặc là để cho cậu cảm thấy hắn không yêu cậu thì cái nỗi loạn trong lòng kia sẽ bùng phát, giống như hiện tại vậy liền gấp gáp leo lên người Trình Kiệt, gấp gáp hôn hắn:

“Trình Kiệt yêu em, yêu em nhất trên đời... không thể nào rời bỏ em được”

Trình Kiệt rất sợ Tiêu Dật bị mắc bệnh tâm lý, cậu lúc trước cũng từng mắc phải căn bệnh đó rã, hắn biết nếu như bị mắc bệnh tâm lý sẽ rất khó kiểm soát, cũng rất khó trị liệu dứt điểm, bởi vì hắn cũng là người bị tâm

thần phân liệt cho nên hắn hiểu nếu như bị mắc phải sẽ nguy hiểm đến thế nào:

“Tiêu Dật, em bình tĩnh lại nghe anh nói này...”

Trình Kiệt còn chưa kịp nói xong thì Tiêu Dật đã nhanh chóng cắt ngang lời hắn, một tay của cậu cũng gấp gáp tìm kiếm xuống phía dưới muốn kéo quần của Trình Kiệt ra:

“Không... hãy nói anh yêu em, nói Trình Kiệt yêu em nhิều như thế nào đi”

Trình Kiệt vỗ vỗ lưng của Tiêu Dật trấn an cậu:

“Được được, anh yêu em, anh yêu em rất nhíu”

Tiêu Dật giống như vẫn không thể tin tưởng được lời nói đó của Trình Kiệt, cả người dính sát lấy hắn, bàn tay cũng càng muốn gấp gáp cởi quần áo trên người hắn ra. Trình Kiệt không dám mạnh tay, hắn sợ sẽ chạm vào vết thương ở trên tay của Tiêu Dật thì nguy, thế cho nên chỉ còn biết vừa phổi hợp vừa hơi đẩy Tiêu Dật ra:

“Tiêu Dật”

Tiêu Dật bị đẩy ra liền muốn như phát điên lên, cậu không thể chấp nhận được chuyện ngay cả Trình Kiệt cũng không cản cậu, bỏ rơi cậu. Tiêu Dật gấp gáp hôn vào môi của Trình Kiệt, hồn vào cổ cổ, mở miệng ngậm lấy ngực của hắn, lại gấp gáp muốn chạm vào Tiêu Kiệt Kiệt kia:

“Không được Trình Kiệt... anh nói yêu em... mau nói yêu em”

Tiêu Dật điên cuồng cuống quít ngẩng đầu lên nhìn về phía Trình Kiệt, Trình Kiệt cuối cùng vẫn là thở mạnh một hơi, hắn dùng sức chuyển mình đè Tiêu Dật xuống dưới giường, nhanh chóng mang quần của cậu cởi xuống, kế đó liền mang ngón tay trượt xuống kẽ mông cậu bắt đầu kích thích nơi đó:

“Tiêu Dật, đừng lo lắng, anh sẽ không rời xa em đâu”

Không gian trầm mặc đến nặng nề, tiếng va chạm da thịt từ trong phòng ngủ rộng lớn phát ra, Tiêu Dật nức nở rên rỉ, cơn khoái cảm cùng sự sợ hãi giống như một đợt sóng liên tục đánh về phía cậu, muốn bức ép cậu đến phát điên mới chịu.

Tiêu Dật ôm lấy Trình Kiệt, đôi chân thon dài cũng quặp chặt lấy eo hắn, cả người Tiêu Dật mềm nhũn giống như là mất đi hết sức lực, đôi mắt đẫm nước mắt kia cũng mờ đi, sau đó Tiêu Dật liền không biết gì nữa, chỉ cảm nhận được nhiệt độ nóng bỏng của đối phương cùng với cảm giác bên trong thân thể liên tục có dị vật xâm chiếm.

...

Ngày hôm sau Tiêu Dật bị sốt nhưng Trình Kiệt không biết, lúc hắn rời đi Tiêu Dật vẫn đang ngủ cho nên hắn không muốn đánh thức cậu, Trình Kiệt đưa Tiêu Kỷ Mặc đến trường học rã đi tới một tiệm cà phê gặp một người quan trọng.

Mẹ Tiêu đêm hôm qua nhận được một cuộc điện thoại lạ, đang kỳ quái không biết là ai thì đài dây bên kia liền truyền tới một giọng nam xa lạ. Mẹ Tiêu thất thán một chút mới đoán ra được đó là Trình Kiệt, tâm trạng của bà khi ấy vô cùng tức giận, không đợi Trình Kiệt ở bên kia nói cái gì thì đã mở miệng tuôn ra rất nhiều từ ngữ đả kích hắn, Trình Kiệt lúc đấy cũng chỉ im lặng lắng nghe. Thật ra thì những lời nói kia của mẹ Tiêu căn bản không làm cho ý chí trong lòng hắn bị lung lay, hắn đã đợi Tiêu Dật 5 năm rã bây giờ làm sao có thể vì vài lời nói khó nghe kia mà rút lui đây.

Trình Kiệt hẹn mẹ Tiêu đến tiệm cà phê nói chuyện, mẹ Tiêu cũng quả thật muốn gặp Trình Kiệt nên đã đồng ý. Ngày hôm ấy Trình Kiệt là người tới trước, mẹ Tiêu sau vài phút mới đến nơi. Tiệm cà phê mà Trình Kiệt chọn cách khá xa Trình thị, hắn không muốn xảy ra bất cứ khả năng nào có thể cho Tiêu Dật vô tình biết được chuyện hắn và mẹ Tiêu ngã nói chuyện với nhau.

Trình Kiệt vừa thấy mẹ Tiêu bước vào liền đứng dậy, mẹ Tiêu quét ánh mắt lạnh lẽo chiếu thẳng tới phía Trình Kiệt rồi bước về chỗ hốc.

“Chào bác gái” Trình Kiệt vẫn bình thản chào hỏi mẹ Tiêu thật lễ độ

Mẹ Tiêu ngồi xuống ghế và đối diện Trình Kiệt lạnh giọng hỏi:

“Cậu muốn gấp tôi để làm gì?”

Trình Kiệt trước là hỏi mẹ Tiêu muốn uống cái gì nhưng mẹ Tiêu từ chối nói sẽ không ở chỗ này lâu, thế cho nên hắn liền tự ý quyết định, khi phục vụ đi ra hỏi hắn nhàn nhạt đáp một câu:

“Một ly trà cỏ khúc hằng mai”

Nhân viên phục vụ đi rã, Trình Kiệt mới mang vấn đề chính ngày hôm nay nói ra với mẹ Tiêu:

“Bác gái, chuyện của Tiểu Dật và cháu, mong bác chấp nhận”

Mẹ Tiêu trùng mắt, nếu là lần gặp đầu tiên của 5 năm về trước mẹ Tiêu còn cảm thấy Trình Kiệt rất tốt, nhưng bây giờ khi bà đã biết chuyện con trai và hắn, bà liền cảm thấy hắn rất không vừa mắt:

“Cậu đừng có mơ tưởng, tôi nói cho cậu biết cậu đang tính luyến ái thì được chứ đừng có kéo con trai tôi giống như cậu”

Mẹ Tiêu nói rất nhỏ, bà không muốn để cho mọi người ở xung quanh biết được chuyện con trai mình tính hướng không bình thường, cho dù bà biết mọi người ở chỗ này sẽ chẳng thể nào mà biết được con trai bà là ai. Trình Kiệt có thể tiếp nhận được mọi lời sis và khó nghe của mẹ Tiêu, ngay cả tất cả mọi người hắn cũng đều không để tâm tới, việc quan trọng đối với hắn cũng chỉ có là Tiểu Dật và hắn sẽ ở bên nhau mà thôi:

“Bác gái, lấy đi ầu kiện kinh tế của cháu, cháu nhất định sẽ lo cho Tiểu Dật và Kỷ Mặc một cuộc sống hạnh phúc, sẽ không để cho ai có thể làm

tổn hại đến hai người ấy, ngay cả gia đình bác cũng sẽ không ai làm phiền cả”

Mẹ Tiêu trừng mắt tức giận, trong suy nghĩ của bà hiện tại chính là Trình Kiệt đang mang tiền bạc ra để nói chuyện, đây há chẳng phải là muốn làm cuộc trao đổi buôn bán với bà về việc mua con trai cùng cháu trai của bà hay sao:

“Tôi nói cho cậu biết nhé, cho dù cậu có làm cái gì, có bao nhiêu tiền đi chăng nữa thì cậu cũng không thể mua được Tiểu Dật đâu, tôi cũng sẽ không có bán cho cậu”

Trình Kiệt khẽ mỉm cười:

“Tình cảm của bác gái và em ấy vẫn rất là tốt, bác hẳn là yêu quý em ấy rất nhiều, thế cho nên chẳng phải chỉ cần em ấy hạnh phúc là bác cũng sẽ mãn nguyện rồi hay sao? Em ấy vẫn luôn muốn bác sẽ chấp thuận!”

Mẹ Tiêu luôn nghĩ nếu như để cho con trai đến với Trình Kiệt sẽ chẳng có hạnh phúc gì được lâu, cứ cho như là hai người bọn họ bây giờ thật sự yêu nhau đi chăng nữa thì thời gian sau này trôi qua đi, hai người con trai thì có cái gì ràng buộc, ngay cả giấy tờ đăng ký hết cũng sẽ vĩnh viễn không được cấp, hơn nữa cũng sẽ chẳng thể nào sinh con cái gì, còn có chuyện người ngoài đị nghị, người ngoài nhất định sẽ nói ra nói vào cho đến khi hai người không thể nào chịu được, đến khi ấy con trai bà cũng nhất định sẽ lựa chọn rời đi mà thôi. Nếu đã như vậy tại sao bà lại không ngăn cấm Tiểu Dật cùng Trình Kiệt từ bây giờ, vừa có thể ngăn cản chuyện đau lòng sẽ xảy ra, lại vừa có thể khiến cho người ngoài không biết chuyện con trai bà là đồng tính luyến ái, là tính hướng không bình thường, là thích đàn ông. Nếu như lúc trước bà còn có suy nghĩ con trai ly hôn với Thẩm Tiểu Thúy sẽ nhanh chóng kết hôn với người phụ nữ khác, thì bây giờ bà không cần có con dâu cũng được, chỉ cần Tiểu Dật của bà sống như vậy nuôi nấng Tiêu Kỷ Mặc cũng chẳng sao.

Thật ra thì mẹ Tiêu cho đến hiện tại không thể biết được suy nghĩ của mình có bao nhiêu phần ích kỷ, bà chỉ muốn con trai mình sống cô độc suốt đời, không cho con trai được đến với người mình thích, luôn muốn

con trai mình hy sinh mọi thứ chỉ để nuôi nấng một đứa con mà không phải là máu mủ ruột thịt, dĩ nhiên thì chuyện Tiểu Kỷ Mặc không phải là cháu ruột của bà thì cho đến thời điểm hiện tại bà vẫn không biết:

“Tôi nói cho cậu biết nhé, quán cà phê kia có phải là cậu cho tiềni Tiểu Dật nhà chúng tôi mở lên hay không, tôi sẽ nói nó bán quán cà phê đó đi trả tiềni lại cho cậu, nếu như vẫn còn thiếu thì tôi sẽ trả vènhà vay mượn, thậm chí bán cả căn nhà ở dưới quê, cho dù chúng tôi có phải sống ở ngoài đường đi chăng nữa thì chúng tôi cũng sẽ không nợ cậu bất cứ một thứ gì, thế cho nên cậu sau này buông tha cho Tiểu Dật đi”

Trình Kiệt trầm mặc nhìn mẹ Tiêu, nếu như người trước mặt không phải là mẹ của Tiêu Dật thì hắn đã sớm không có khả năng nghe ở đây cùng nói chuyện rã, nếu như là người khác dám ngăn cản hắn với Tiêu Dật thì hắn đã dùng mọi phương thức cho dù có là bỉ ổi nhất hay là đâm sau lưng, vu oan giả họa đi chăng nữa thì hắn cũng nhất định sẽ làm cho người đó vĩnh viễn không thể xuất hiện được ở trước mặt của Tiêu Dật, cũng giống như Thẩm Đào và Lâm Chí Huy vậy, hắn phát hiện ra hai người họ ở sau lưng có qua lại cho nên hiện giờ đang âm thầm làm một số chuyện:

“Bác cho dù có bán cả nhà đi cũng không thể trả đủ cho cháu được, cháu đợi em ấy đã 5 năm rã, hơn nữa cũng đã cho em ấy quá nhiều thứ, nhiêu đến mức bác cho dù có làm mọi cách cũng không thể nào trả lại cho cháu”

Mẹ Tiêu giật giũ, đôi lông mày nhíu chặt lại với nhau:

“Nó thiếu cậu bao nhiêu tiềni?”

Trình Kiệt nhàn nhạt đáp:

“Không chỉ là thiếu tiềni, còn thiếu rất nhiều thứ, nhiêu đến mức chỉ có thể dùng cả cuộc đời này của em ấy để trả cho cháu mà thôi. Cháu là người làm kinh doanh, cho nên sẽ không có chuyện chấp nhận làm một vụ kinh doanh thua lỗ, cho dù bác có muốn hay là không muốn đi chăng nữa thì con trai bác cũng phải dùng cả cuộc đời này để trả cho cháu”

Mẹ Tiêu đập bàn:

“Vô lý, cậu đừng có mà vô lý, nếu như cậu dám bắt giữ người trái phép thì tôi sẽ kiện cậu, cho dù cậu có giàu có đến đâu đi chăng nữa, có nhiều mối quan hệ đến đâu đi chăng nữa cũng không thể nào một tay che trời”

Trình Kiệt nhìn thẳng về phía mẹ Tiêu, cho dù hắn có chút ngang ngược nhưng hắn tuyệt không nói bất cứ một lời thiếu tôn trọng nào, cũng không tỏ một chút thái độ thất lễ nào. Từ lời nói cho đến dáng vẻ của hắn khi nói ra câu nói kia chính là vô cùng thản nhiên, giống như chuyện này là chuyện hiển nhiên sẽ phải thế vậy:

“Cháu đến đây cũng chỉ là nói những lời này mà thôi, thật sự muốn mong bác đừng ý cho cháu và Tiểu Dật ở bên nhau, nhưng nếu như bác không đừng ý thì cháu cũng sẽ cương quyết không rời khỏi Tiểu Dật”

Mẹ Tiêu đập bàn:

“Tôi là mẹ nó, tôi nuôi nó đã gần 30 năm rồi, cậu là cái gì mà có thể nói muốn nó là có thể được, đừng nghĩ cậu có nhiều tiền liền có thể mua được tất cả, Tiểu Dật nhất định sẽ chọn ba mẹ của nó mà thôi”

Trình Kiệt đứng dậy cúi đầu muôn chào tạm biệt, trước khi rời đi hắn có bỏ lại một câu thế này:

“Cháu chẳng là cái gì cả nhưng em ấy là tất cả của cháu”.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân
dtv-ebook.com

Chương 171: Tha Thứ Cho Ba Được Không

Sau khi Trình Kiệt rời đi mẹ Tiêu tức giận đến mức hô hấp cũng không thông, bàn tay run rẩy đưa vào trong túi xách của mình lấy ra điện thoại nhắn vào số của Tiêu Dật, bà gọi rất nhiều cuộc gọi nhưng đều dây bên kia lại không chịu bắt máy khiến cho bà càng tức giận hơn.

Buổi chiều hôm ấy Trình Kiệt đón Tiêu Kỷ Mặc về nhà, vào trong phòng khách không thấy bóng dáng Tiêu Dật đâu, bình thường thời gian này Tiêu Dật của hắn đang ở trong phòng khác ngồi xem tivi đợi hắn về hoặc là loay hoay ở dưới phòng bếp nấu cơm tối, Trình Kiệt bước vào phòng bếp phát hiện ra mọi đồ đạc vẫn ngăn nắp không có dấu hiệu có hoạt động nấu ăn nào. Tiêu Kỷ Mặc đứng ở bên cạnh Trình Kiệt nhíu mày hỏi hắn:

“Hôm nay chúng ta ăn gì vậy ba Trình Kiệt?”

Trình Kiệt nhíu mày cúi đầu nhìn xuống phía Tiêu Kỷ Mặc, hắn cầm lấy cặp sách trên vai Tiêu Kỷ Mặc rồi nói:

“Hôm nay chúng ta sẽ ra nhà hàng ăn tối, con vào trong phòng tắm rửa mặt đi nhé!”

Tiêu Kỷ Mặc nghe thấy sẽ được đi ra ngoài liền vui vẻ, nhanh chóng chạy vào trong phòng. Trình Kiệt không rõ Tiêu Dật đã đi đâu cho nên bước chân cũng có độ gấp gáp đi vào trong phòng ngủ xem thử, vừa mở cửa phòng ngủ ra liền thấy Tiêu Dật đang ở trên giường định ngồi dậy, sắc mặt của cậu rất kém, ngay cả giọng nói cũng khàn đặc:

“Anh về rã sao, đã là mấy giờ rã?”

Trình Kiệt vừa thấy gương mặt trắng bệch không một chút huyết sắc của Tiêu Dật liền nhanh chóng đưa tay chạm vào trán của cậu, quả nhiên nơi đó vô cùng nóng, không chỉ có thể mà cả người cậu đều nóng đến đáng sợ. Trình Kiệt nhanh chóng lấy điện thoại gọi điện cho ai đó, vừa nhấn số vừa nói với Tiêu Dật:

“Tiêu Dật, em bị sốt rã, tại sao không nói cho anh biết hả?”

Tiêu Dật cảm thấy cả người mệt mỏi chịu, ngay cả sức lực cũng giống như bị hút cạn, nhưng mà nhìn người đàn ông phía trước một lòng lo lắng cho cậu, nụ cười trên môi cậu lại yếu ớt hiện lên, cậu không nói gì cả chỉ im lặng ngắm nhìn Trình Kiệt mà thôi. Khi Trình Kiệt đang gọi điện cho bác sĩ đến nhà thì Tiêu Kỷ Mặc đã chạy lên phòng ngủ, Tiêu Kỷ Mặc nhanh chóng nhảy lên giường ngã lên đùi của Tiêu Dật:

“Ba à, hôm nay chúng ta sẽ ra ngoài ăn cơm sao?”

Trình Kiệt vừa thấy Tiêu Kỷ Mặc ngã lên người Tiêu Dật liền nhanh tay túm lấy cổ áo của cậu kéo sang một bên:

“Kỷ Mặc, em ấy đang bị bệnh con không thấy sao?”

Trình Kiệt nói rất lớn, hắn chính là quan tâm cho Tiêu Dật rất nhiều cho nên có phần nóng nảy, Tiêu Kỷ Mặc đột nhiên bị quát như vậy liền hốt hoảng sợ hãi, ngay cả đứng dậy cũng không dám, hai mắt đỏ hoe như sắp khóc. Không gian theo đó rơi vào trầm mặc, Tiêu Dật trong nhất thời cũng không biết phải làm sao cả, đúng lúc này tiếng khóc của trẻ con liền vang vọng trong phòng ngủ, Trình Kiệt ánh mắt trầm xuống, Tiêu Dật nhanh chóng cúi người lau nước mắt cho Tiêu Kỷ Mặc:

“Khỉ con đừng khóc, ba Trình Kiệt là sợi con bị lây bệnh từ ba cho nên mới nóng nảy như vậy”

Tiêu Kỷ Mặc được đà liền lao vào lòng ngực của Tiêu Dật ôm lấy cậu khóc càng dữ dội hơn. Tiêu Dật cả người đã không còn sức, hiện tại bị Tiêu Kỷ Mặc đột nhiên ôm lấy cũng phải mấp麋 bằng ngả người về phía sau, Trình Kiệt vừa nhìn thấy động tác nhỏ kia thì đôi lông mày nhíu lại càng

chặt, nhưng mà hắn lại không dám kéo Tiêu Kỷ Mặc ra một lần nữa, càng không biết nên nói cái gì lúc này mới được.

“Được rã khỉ con, ba hiện tại sốt rất cao thật sự rất sợ lây sang con, hay là con xuống dưới phòng mổ máy tính lên chơi có được hay không?”
Tiêu Dật vẫn cố gắng dịu dàng dỗ dành.

Tiêu Kỷ Mặc ôm một hãi mới chịu rời khỏi Tiêu Dật, thời gian gần đây Trình Kiệt phải nằm trong bệnh viện cậu đã không thể gặp ba của mình nhiều, sau đó tiêm cà phê của ba cậu khai trương cho nên ba cũng rất bận rộn, cậu chính là rất nhớ ba, chỉ muốn ôm ba mình một cái không ngờ lại bị mắng cho một trận như vậy, thế cho nên bây giờ trong lòng mới tránh không được rất tủi thân.

Tiêu Kỷ Mặc trốn tránh ánh mắt của Trình Kiệt, cúi đầu rời khỏi phòng ngủ bước xuống tầng. Bác sĩ nhanh chóng tới khám bệnh cho Tiêu Dật, nói cậu là do đính nước mưa cộng với suy nhược thận kinh cho nên mới bị sốt cao, bác sĩ cẩn thận truy vấn cho Tiêu Dật một chai nước biển, kế đó để lại cho cậu một số thuốc rã trở về

Khi bác sĩ rời đi rã, Trình Kiệt liền im lặng ngồi ở bên cạnh Tiêu Dật, hắn là đang bị ảnh hưởng của cuộc nói chuyện với mẹ Tiêu lúc sáng nay, mẹ Tiêu nói hắn chẳng là cái gì cả cho nên Tiêu Dật nhất định sẽ chọn bà thay vì chọn hắn, vừa mới rã nhìn thấy Tiêu Kỷ Mặc lao vào lòng của Tiêu Dật hắn lại bất giác có một suy nghĩ rằng Tiêu Kỷ Mặc sẽ cướp mất Tiêu Dật rời khỏi hắn, bởi vì cậu chính là con trai của Tiêu Dật, Tiêu Dật đã nuôi cậu từ nhỏ đến giờ rã, còn hắn lại chẳng phải là người chảy chung dòng máu với cậu, nói ra cũng chỉ là một người có quen biết với cậu mà thôi.

Tiêu Dật không biết suy nghĩ mà Trình Kiệt hiện tại đang nghĩ, chỉ đơn giản hiểu là Trình Kiệt lo lắng cậu mệt mỏi nên mới gấp gáp thế mà thôi:

“Trình Kiệt, anh vừa mới rã không nên lớn tiếng với khỉ con như thế”

Trình Kiệt nhíu mày nhìn Tiêu Dật, suy nghĩ sơ hãi Tiêu Dật rời khỏi mình càng nhiều hơn. Tiêu Dật đưa tay chạm vào má hắn khẽ nói:

“Em cũng không có việc gì, khỉ con vẫn còn là một đứa trẻ, nó vừa mới rã không nhận ra em đang không khỏe, nó thật sự là một đứa trẻ rất ngoan”

Nghe Tiêu Dật khen ngợi Tiêu Kỷ Mặc trước mặt mình, Trình Kiệt càng nhíu chặt đôi lông mày hơn. Tiêu Dật đưa tay xuống nắm lấy bàn tay của Trình Kiệt: “Không phải nói sau này chúng ta sẽ cùng nhau nuôi nấng nó sao, lát nữa anh xuống dưới nói chuyện với nó một chút có được không...” Nói rã Tiêu Dật liền cúp mắt buồn bã: “Mẹ em nói không có đứa con như em... em bây giờ cũng chỉ còn có anh và khỉ con mà thôi... em không muốn có thêm bất cứ ai nữa rời khỏi em”

Trình Kiệt ôm Tiêu Dật vào trong lòng, hắn cứ im lặng ôm cậu như vậy suốt một khoảng thời gian, giống như là thế giới đang tĩnh lặng lại vài phút vậy. Tiêu Dật cảm nhận được bản thân đang được đối phương bao bọc thật kỹ, cậu rất thích cảm giác an toàn này, nhất là khi người mang cho cậu cảm giác an toàn lại là Trình Kiệt:

“Tiểu Dật, anh nên nói như thế nào với Kỷ Mặc đây?”

Trình Kiệt đối với trẻ con không quá gần gũi, hắn không biết làm sao có thể khiến cho đối phương thích mình, cũng càng không biết làm cách nào để dỗ dành một đứa nhỏ cả. Nếu như Tiêu Kỷ Mặc cũng là một phàn không thể thiếu đối với Tiêu Dật, vậy thì hắn cũng không thể nào cùng đứa nhỏ kia thiết lập khoảng cách được. Tiêu Dật ngăn người, người đang ôm cậu đây rõ ràng rất to xác nhưng hiện tại lại như một đứa nhỏ làm sai không biết nên làm cái gì tiếp theo cả, Tiêu Dật khẽ mỉm cười nhỏ giọng đáp:

“Nếu như anh yêu quý khỉ con, khỉ con nhất định sẽ cảm nhận được”

Trình Kiệt buông Tiêu Dật ra một chút, ánh mắt bất an đối diện cậu, hắn đưa tay vuốt lấy mái tóc của cậu nhẹ giọng nói:

“Xin lỗi Tiểu Dật, anh không cố ý mắng Kỷ Mặc”

Tiêu Dật đưa tay lên nắm lấy bàn tay của Trình Kiệt:

“Em biết”

Khi Trình Kiệt bước xuống nhà liền không thấy bóng dáng của Tiêu Kỷ Mặc đâu, hắn đi vào trong phòng ngủ cũng không tìm thấy, cuối cùng phát hiện ra Tiêu Kỷ Mặc đang ngồi ở ngoài sân vươn tay sang phía hàng rào nhà hàng xóm chơi với mấy con cún nhỏ ở bên đó, Đại Nhân ngồi ở bên cạnh Tiêu Kỷ Mặc nghe thấy tiếng bước chân của Trình Kiệt liền ngay lập tức quay lại phía sau chạy về phía hắn. Tiêu Kỷ Mặc cả một quá trình đó cũng không phát hiện ra, cứ như vậy ngồi đưa tay sang khe hở của hàng rào chơi với đám cún nhỏ nhà bên, Trình Kiệt cuối cùng vẫn là đứng ở cửa nâng giọng gọi:

“Kỷ Mặc”

Tiêu Kỷ Mặc theo phản xạ quay đầu lại nhìn, phát hiện ra người gọi mình là Trình Kiệt liền hơi sợ một chút, vừa mới rã ba Trình Kiệt tức giận mắng cậu, cậu liền sợ ba Trình Kiệt sẽ không cần mình nữa, sau đó ba cậu hắn là sẽ càng ít quan tâm cậu hơn. Trình Kiệt thấy Tiêu Kỷ Mặc đứng dậy nhìn mình mà không chạy vào liền nâng giọng gọi thêm một câu nữa:

“Đứng đứng ở đó, bên ngoài lạnh lắm”

Tiêu Kỷ Mặc do dự một chút rã cũng chạy tới chỗ Trình Kiệt, lúc Tiêu Kỷ Mặc đứng ở trước mặt Trình Kiệt, hắn liền ngồi xổm xuống đưa tay giúp cậu lấy đi vài bông tuyêt nhỏ còn vương trên cổ áo lông:

“Kỷ Mặc, chuyện vừa mới rã tha thứ cho ba có được không?”

Tiêu Kỷ Mặc nghe thấy vậy thì ngẩn người, Trình Kiệt ngẩng đầu nhìn cậu khẽ nói:

“Ba không cõ ý lớn tiếng với con, nhưng mà Tiểu Dật em ấy đang bị ôm rất là mệt, cho nên ba mới nóng nảy như vậy”

Tiêu Kỷ Mặc giống như là đang suy nghĩ những lời nói của Trình Kiệt cho nên nãy giờ vẫn im lặng, thật ra thì ba Trình Kiệt đối với cậu cũng rất là tốt, mua cho cậu rất nhiều đồ chơi, đến lớp còn luôn nhận được lời

khen của cô giáo rằng quần áo cậu mặc trên người thật là đẹp, mấy món đồ đó đắt là do ba Trình Kiệt mua cho cậu, tuy rằng cậu không biết mấy thứ đồ đó đắt tẹn bao nhiêu nhưng cô giáo thỉnh thoảng vẫn luôn cảm thấy rằng chiếc áo cậu mới mặc tới ngày hôm nay bằng cả một tháng lương của cô giáo, hay là cảm thấy đôi giày cậu mang mấy ngày trước cô giáo mới nhìn thấy trên tạp chí gì đó rất nổi tiếng. Tiêu Kỷ Mặc suy nghĩ một hồi liền gật đầu, Trình Kiệt khẽ thở dài một hơi:

“Hôm nay chúng ta không thể ra ngoài ăn được, bởi vì Tiểu Dật em ấy bị sốt cao, ba sẽ gọi đồ ăn tới nhà, sau đó đợi vài ngày sau em ấy khỏi rồi chúng ta sẽ ra ngoài ăn có được không?”

Tiêu Kỷ Mặc gật đầu một cái, Trình Kiệt cũng cảm thấy giữa hai người vẫn còn ngượng ngùng cho nên liền nở một nụ cười:

“Có phải sắp đến sinh nhật của Kỷ Mặc nhà chúng ta rã hay không?
Đến lúc đó ba liền dẫn con đi công viên giải trí nhé”

Tiêu Kỷ Mặc nghe vậy hai mắt liền sáng lên, còn hào hứng đáp lại một câu thế này:

“Sinh nhật năm ngoái ba có đưa con đi chơi thế giới băng tuyệt ở dưới quê, nơi đó vừa lớn lại vừa đẹp, có thể nào năm nay ba Trình Kiệt dẫn con trở về quê rã tới đó chơi hay không, hơn nữa con cũng nhớ ông bà nội nữa”

Trình Kiệt nghe đến đây nụ cười trên gương mặt liền cứng lại, sau đó hắn liền đứng dậy đóng cửa ra vào lại:

“Được rã, cũng không thể hứa trước với con việc này, nhưng ba sẽ cố gắng đưa con đi, bây giờ con muốn ăn cái gì?”

Tiêu Kỷ Mặc hơi buồn một chút nhưng cũng không ảnh hưởng quá nhiều tới tâm trạng:

“Mc Donald’s à!”

Trình Kiệt nhíu mày:

“Không được, nếu như để Tiêu Dật phát hiện ra thì em ấy nhất định sẽ tức giận, em ấy ốm rã cho nên không thể chọc giận em ấy”

Tiêu Kỷ Mặc xụ mặt nhỏ giọng:

“Như vậy ăn cái gì cũng được, vậy nên hỏi ba muốn ăn cái gì thì chúng ta sẽ ăn cái đó”

Trình Kiệt khẽ mỉm cười, đứa nhỏ này cũng thật giống hắn, đều coi Tiêu Dật là trung tâm:

“Được rã, buổi tối ba sẽ gọi thú đó cho con ăn, nhưng mà con không được để cho em ấy biết, còn có ba cũng chỉ gọi cho con duy nhất lần này mà thôi”

Tiêu Kỷ Mặc nghe thấy sẽ được ăn thứ mình yêu thích kia liền vui vẻ nhảy lên, sau đó giống như nhớ ra điều gì đó liền tự động đưa một ngón tay lên trước miệng mình khẽ nói:

“Được a”.

Lúc này ở trên phòng, Tiêu Dật vừa bị mẹ Tiêu mang cho một hũ, bởi vì cậu ngủ quên mất không để ý tới điện thoại cho nên liền không nhớ ra chuyện ngày hôm nay đã hẹn gặp mẹ Tiêu. Cậu không nói mình hôm nay bị sốt mà chỉ dám nói rằng mình ngày hôm nay có việc bận mới quên mất, hẹn mẹ Tiêu ngày mai nhất định sẽ đưa Tiêu Kỷ Mặc tới. Mẹ Tiêu có vẻ rất tức giận, nói rằng cậu là đứa con bất hiếu, còn nói rằng cậu không muốn cho bà gặp cháu trai mình, cũng nói cho cậu biết chuyện ngày hôm nay Trình Kiệt đến gặp bà. Cả một cuộc nói chuyện đó Tiêu Dật nói rất ít, căn bản phàn lòn thời gian cầu đều dùng ngã nghe mẹ Tiêu la lối, sau khi mẹ Tiêu tự mình tắt điện thoại rã cậu mới khẽ thở dài đặt điện thoại xuống giường.

Đúng lúc này Tiêu Kỷ Mặc liền vui vẻ chạy vào trong phòng, theo sau đó còn có cả Trình Kiệt, xem sắc mặt của hai người khẳng định là đã làm

lành với nhau răi, Tiêu Dật liền cảm thấy tâm trạng tốt hơn một chút. Tiêu Kỷ Mặc đứng ở bên giường hỏi cậu:

“Ba à, ba thấy thế nào răi?”

Tiêu Dật cười lớn:

“Rất tốt”

Tiêu Kỷ Mặc lại hỏi:

“Như vậy ba muốn ăn cái gì?”

Tiêu Dật xoa xoa đău Tiêu Kỷ Mặc:

“Khỉ con muốn ăn cái gì thì ba ăn cái đó”

Tiêu Kỷ Mặc lắc đău:

“Ba muốn ăn cái gì? Chúng ta sẽ ăn thứ gì đó làm cho ba mau chóng khỏe lại”

Thế là buổi tối hôm ấy, một nhà ba người đău vì Tiêu Dật mà ăn cháo dinh dưỡng. Ở cách không xa nhà Trình Kiệt có một tiệm bán cháo dinh dưỡng rất nổi tiếng, Trình Kiệt dẫn Tiêu Kỷ Mặc đi mua cháo dinh dưỡng, lúc đến cửa tiệm Tiêu Kỷ Mặc còn nhìn thật kỹ mấy hình ảnh treo ở trên tường, cẩn thận chọn ra bát cháo đủ dinh dưỡng nhất cho Tiêu Dật. Trình Kiệt cũng không kém Tiêu Kỷ Mặc là mấy, tuy rằng hắn không có nhìn mấy hình ảnh treo trên tường nhưng lại liên miệng hỏi nhân viên bán hàng rằng món đòn này người ốm ăn có tốt hay không, món đòn nào thì người bị ốm không nên ăn, cuối cùng một lớn một nhỏ dây dưa một hă sau nửa tiếng cũng mang về được hắn mười bát. Thật ra chỉ có ba bát là cháo mà thôi, bảy bát còn lại đău là thực phẩm dinh dưỡng được băm nhỏ, bởi vì Trình Kiệt yêu cầu cho quá nhiều loại thực phẩm dinh dưỡng vào trong cháo mà nhân viên lại nói rằng nếu cho nhiều loại như thế vào ăn sẽ không ngon, cuối cùng liền đề xuất cho hắn nên mua mấy thứ đỗ dinh dưỡng riêng biệt này, đến lúc ăn chỉ cần bỏ trong bát trộn lên là có thể ăn. Tiêu Dật

xuống nhà nhìn một bàn toàn là mây thứ băm nhỏ được bày ra từng đĩa riêng biệt kia liền hơi giật mình một chút, còn tưởng rằng người bán hàng đang lừa gạt Trình Kiệt, muốn hắn mua nhanh thế này để kiếm tiền, sau đó hỏi ra mới biết rằng người nào đó vì muốn mua hết toàn bộ món ăn trong cửa hàng của người ta cho cậu ăn nên mới bày vẽ thế này.

Sau khi ăn cơm xong Tiêu Dật và Trình Kiệt liền trở về phòng ngủ, Tiểu Kỷ Mặc cũng ôm Đại Nhân trở về phòng. Trình Kiệt đi tắm, Tiêu Dật ngồi trên giường xem điện thoại, lúc Trình Kiệt đi tắm xong ra liền nhìn thấy cảnh này thì nhíu mày không vui:

“Tiêu Dật, đừng xem điện thoại nữa”

Tiêu Dật cười cười mang điện thoại tắt đi để ở trên bàn sau đó liền vãy vãy Trình Kiệt về phía mình:

“Qua đây, em giúp anh lau khô tóc”

Trình Kiệt bước qua ngã xuống cạnh Tiêu Dật nhưng lại từ chối:

“Không cần, em đang ốm”

Thật ra thì Tiêu Dật đang khỏe hơn rất nhiều rã, chỉ là cổ tay bên phải có phần không thuận tiện mà thôi, chính vì vậy khi Trình Kiệt từ chối Tiêu Dật không có đề cập đến vấn đề kia nữa. Tiêu Dật ở phía sau lưng Trình Kiệt đưa đầu nhỏ áp vào đó, một bàn tay lại ôm lấy eo hắn khẽ thủ thỉ hỏi:

“Hôm nay anh đi gấp mẹ em sao?”.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân
dtv-ebook.com

Chương 172: Hồi Ly Nhỏ Đến Mùa Phát Tình

Trình Kiệt ngừng lại động tác trong vài giây rồi lại tiếp tục lau khô tóc của mình, hồn nhàn nhạt ừ một tiếng. Tiêu Dật ở phía sau lưng của Trình Kiệt hôn nhẹ, nụ hôn liên tục áp lên lưng của hắn, cách qua một lớp áo nhưng Trình Kiệt vẫn có thể cảm nhận được hơi ấm cùng độ mềm mại của đôi môi kia:

“Tiểu Dật, nếu như ba mẹ em không chấp thuận chuyện của chúng ta thì cũng sẽ không có khả năng anh buông tha cho em đâu, cho nên anh muốn thông báo cho em biết trước chuyện này”

Tiêu Dật nghe thấy câu nói kia liền há miệng cắn một ngum vào lưng của Trình Kiệt khẽ quát: “Bá đạo...” Nói đến đây lại đưa môi hôn hồn xuống chỗ vừa cắn kia của hắn nhỏ giọng: “nhưng mà em thích”.

Trình Kiệt một tay dùng khăn lau khô tóc, một tay lại đưa xuống nắm lấy tay của Tiêu Dật đang đặt ở trên bụng mình kia. Ngay một lúc Trình Kiệt liền bắt đầu cảm nhận được có một bàn tay nào đó đang càng ngày càng di chuyển xuống dưới đũng quần mình, còn cảm nhận rõ ràng được hơi thở nóng rực gấp gáp của người phía sau kia, Trình Kiệt bắt đầu có suy nghĩ có phải vị này nhà mình ham muốn rất cao hay không, ốm đến mức khò khè rồ vẫn còn muốn làm chuyện này. Trình Kiệt không phải không muốn ăn Tiêu Dật, nhưng ngại nỗi thân thể của cậu hiện tại có điểm không được tốt, hắn vẫn là lo lắng cho sức khỏe của Tiêu Dật cho nên liền nói thế này:

“Tiểu Dật, cũng muộn rồi nên nghỉ ngơi sớm đi”

Tiêu Dật quả nhiên dừng lại động tác, bởi vì bây giờ Trình Kiệt đang quay lưng lại với cậu cho nên không thể nhìn thấy được sự hụt hẫng mất mát kia trong đôi mắt xinh đẹp, Tiêu Dật chậm rãi thu tay lại rờ nắn xuống giường xoay lưng với Trình Kiệt. Trình Kiệt vẫn không hề phát hiện ra được bất cứ chuyện không đúng nào, hắn cất khăn rờn lấy máy tính đặt ở trên đùi, lưng tựa vào thành giường phía sau tìm kiếm một tư thế thích hợp nhất giải quyết công việc. Không gian im lặng chỉ có tiếng gõ cách cách của máy tính phát ra, Tiêu Dật dạo gần đây tâm trạng rất thất thường lúc nào cũng ảo não u sầu, bây giờ lại nghĩ Trình Kiệt không còn quan tâm như đến mình nữa, bắt đầu từ sau chuyện mẹ Tiêu hắn luôn tỏ ra lạnh nhạt hơn với cậu rất nhiều, Tiêu Dật cũng không thể hiểu nổi tại sao Trình Kiệt lại làm thế, kết quả chỉ còn biết ôm chăn lặng lẽ rời nước mắt mà thôi.

Trình Kiệt ngó một lúc mới phát hiện ra vật nhỏ bên cạnh có điểm không đúng, hắn nhanh chóng để máy tính lên trên bàn rờn đưa tay nắm lấy vai Tiêu Dật muốn xoay lại, quả nhiên gương mặt nhỏ nhắn kia bây giờ nhìn cực kỳ đáng thương, hai tròng mắt đỏ hoe ân ủn ướt lệ, Trình Kiệt lại xoắn hết cả lên không hiểu vì sao Tiêu Dật của hắn đột nhiên lại khóc, lại tưởng rằng cậu bị đau ở chỗ nào nên cuống quít lật chăn lên xem thử:

“Sao thế Tiểu Dật, em đau ở chỗ nào sao?”

Tiêu Dật không nói chỉ quay người lại với Trình Kiệt, cậu không muốn để cho hắn nhìn thấy bộ dạng khóc lóc kia của cậu. Trình Kiệt nhảy sang bên cạnh đối diện với Tiêu Dật nhíu mày hỏi cậu:

“Em sao thế?”

Tiêu Dật không nói mình bị làm sao, cũng không nói cậu muốn cái gì cho nên Trình Kiệt không thể nào đoán ra nổi. Hắn cẩn thận xem cánh tay của cậu, lại đưa tay lên chạm vào trán cậu, chạm đến gương mặt nhỏ nhắn kia phát hiện ra thân nhiệt vẫn hoàn toàn bình thường, tuy rằng vẫn hơi nóng sốt một chút nhưng cũng không tới mức đau đớn phải khóc như vậy. Một hồi loạn thất bát nháo, Tiêu Dật cuối cùng cũng ấm ức nói thế này:

“Trình Kiệt, anh trước đây không như vậy... có phải anh có người khác ở bên ngoài rờn hay không?”

Trình Kiệt mất vài giây mới có thể hiểu ra được lý do, hắn vốn là lo lắng cho sức khỏe của Tiêu Dật không nên vận động tốn sức, không nghĩ tới hổn nhả kia lại vì chuyện này mà nghĩ rằng hắn có người khác ở bên ngoài:

“Không phải, anh là lo lắng cho sức khỏe của em”

Tiêu Dật xoay đài lại nhìn Trình Kiệt, kết quả lại nhăn mặt muối khóc một phen:

“Anh rõ ràng còn không chịu cứng nữa, anh có phải là không còn yêu thích em nữa rã hay không?”

Trình Kiệt thật là muối ngẩng mặt khóc ròng với trời cao, Tiểu Dật của hắn đáng yêu như vậy hắn liền không cứng có mà được hay sao, chẳng qua là lo cho sức khỏe của cậu nên mới không dám cứng quá mà thôi, lúc mang khăn vào phòng tắm cất đã tự mình động thủ giải quyết ổn thỏa rã:

“Không phải Tiểu Dật, anh vừa mới rã còn ở trong phòng tắm giải quyết”

Tiêu Dật ngã dậy dùng ánh mắt ấm ướt kia ái muội nhìn hắn, sau đó đưa bàn tay xuống chạm vào đũng quần hắn hỏi:

“Có thật không?”

Tiêu Dật rất biết cách khiến cho Trình Kiệt phải khổ sở, ví như lúc này đây bàn tay nhỏ kia chỉ vừa chạm đến đũng quần hắn liền làm cho Trình Kiệt cứng ngạo kia rục rịch một phen, giống như là núi lửa nhỏ chỉ chờ sức vận động phun lửa mà thôi. Tiêu Dật xác nhận một hổ mới chịu thu tay lại, gương mặt ửng hồng xấu hổ nhỏ giọng:

“Ngốc! tại sao có em rã còn phải tự mình động thủ?”

Trình Kiệt cả người cứng ngắc nóng nảy:

“Là vì lo lắng cho sức khỏe của em”

Tiêu Dật nhìn chằm chằm Trình Kiệt r ã li en di chuyển thân thể dán sát người về phía hắn:

“Chỉ là cảm mạo thông thường, không có gì nghiêm trọng cả”

Người trong lòng đã nói đến như vậy r ã Trình Kiệt còn có thể không chịu hiểu hay sao, huống chi h oly nhỏ kia m em nhũn nhu nhu phụ thuộc hắn như vậy, hắn còn muốn tha cho cậu đêm nay chính là tự làm khó mình, hơn nữa không biết chừng người ta còn sẽ nghĩ linh tinh thì không nên.

Trình Kiệt biết Tiêu Dật của hắn cực kỳ thích màn dạo đ au, đối với vấn đề này Trình Kiệt luôn rất lưu tâm, ôm vật nhỏ trong lòng xoa nắn vuốt ve một h ã, bàn tay to lớn cách qua lớp áo bắt đ au trêu chọc điểm nhỏ trước ngực cậu. Tiêu Dật hưởng thụ thở dốc, thân thể được Trình Kiệt chăm sóc trở thành vô cùng nhạy cảm, mới chỉ một chút thôi đã biến thành cơ khát thấp giọng cầu xin:

“Trình Kiệt... được r ã...”

Trình Kiệt nhìn thấy đ au lưỡi h ong hào ẩn hiện trong miệng nhỏ của Tiêu Dật, kế đó dục vọng lại càng muốn bùng cháy mãnh liệt hơn, hắn cúi đ au hôn xuống cái miệng nhỏ kia, vươn đ au lưỡi chu du ở trong đó. Thật ra thì Trình Kiệt không có cách nào có thể rời xa Tiêu Dật được, bởi vì Tiêu Dật rất biết cách nắm giữ Trình Kiệt, cậu biết cách khi nào thì cắn mạnh mẽ, khi nào thì cắn yếu đuối, khi nào cắn khéo từ, khi nào cắn chủ động, càng biết cách nắm được điểm yếu của Trình Kiệt, biết được cách phát huy thế mạnh của bản thân, dùng thế mạnh đó khắc chế điểm yếu kia của hắn, khiến cho hắn không thể nào không ở bên cậu được.

Bên ngoài có tiếng gõ cửa, theo sau đó là tiếng gọi lớn của Tiêu Kỷ Mặc:

“Ba ơi ba, ba đã ngủ hay chưa?”

Tiêu Dật giật mình đẩy Trình Kiệt ra, cuống quít chỉnh lại quần áo trên người mới nhanh chóng nói:

“Sao thế khỉ con?”

Hôm nay thời tiết rất xấu, buổi tối có bão vàecho nên bây giờ ngoài trời sấm chớp đúng đàng, Tiêu Kỷ Mặc bình thường ngủ một mình thì không sao, hôm nay có bão vàecho nên rất sợ không thể ngủ được, chính vì thế lúc này mới ôm theo Đại Nhân đáng thương đứng ở cửa cài cửa:

“Ngoài trời mưa lớn lắm, hôm nay cho con ngủ với ba được không?”

Tiêu Dật đẩy Trình Kiệt xuống giường ý nói hắn ra mở cửa cho Tiêu Kỷ Mặc, Trình Kiệt thở mạnh một hơi bước xuống giường đi ra bên ngoài mở cửa, Tiêu Kỷ Mặc thuận thế chen vào bên trong nhảy lên giường lớn của hai người:

“Cho con ngủ ở đây có được không, con sợ sấm”

Tiêu Dật khó xử nhìn Trình Kiệt, sau đó liền phải gật đầu đáp ứng, cũng không thể nào không cho Tiêu Kỷ Mặc ở lại được, dù sao thì nó vẫn chỉ là một đứa nhỏ mà thôi:

“Được, nhưng mà ba sợ sẽ lây bệnh cho con mất, cho nên con nằm ở bên cạnh ba Trình Kiệt nhé”

Tiêu Kỷ Mặc cùng Đại Nhân đã ngã sẵn ở trên giường, tuy rằng cậu có một chút thắt lưng nhưng cũng không sao cả, bởi vì ba cậu bị ôm cho nên cậu cực kỳ ngoan ngoãn hơn ngày thường:

“Được a”

Giường của Trình Kiệt thuộc dạng king size rất lớn, có thêm Tiêu Kỷ Mặc nằm cùng cũng không có vấn đề gì, có điều có thêm trẻ nhỏ trong phòng thì vấn đề trẻ con không nên nhìn kia lại không thể thực hiện. Tiêu Kỷ Mặc rất nhanh đã ngủ say, Trình Kiệt nằm ở giữa lúc này liền vòng tay sang bên cạnh lùn vào trong áo của Tiêu Dật trêu đùa vuốt ve khuôn ngực bằng phẳng của cậu, Tiêu Dật thấy vậy liền nhỏ giọng quát:

“Không nên, bên cạnh có khỉ con”

Trình Kiệt không nói gì cả, mang chân gác lên người của Tiêu Dật khóa chặt lấy cậu không cho cậu giãy giụa, Tiêu Dật cảm nhận được vật cứng nóng đang cọ cọ vào mông mình thì giật mình. Người phía sau liên tục dành cho cậu những nụ hôn nóng bỏng rời xuống cằm cổ mẫn cảm kia, vươn đầu lướt ẩm ướt liếm lấy vành tai cậu, một tay ở trên ngực cậu vuốt ve nắn bóp, một tay lại ở phía dưới nhanh chóng cởi quần cậu ra. Tiêu Dật vốn đã xuôi xuôi rã nhưng lúc này Tiêu Kỷ Mặc ở bên kia giường liền trở mình, cậu ngay lập tức hốt hoảng dùng sức đẩy Trình Kiệt ra nhưng mà bất thành:

“Trình Kiệt!”

Trình Kiệt nói khẽ vào tai của Tiêu Dật:

“Xuống nhà đi”

Nói rã Trình Kiệt liền thu chân lại đẩy Tiêu Dật xuống giường, Tiêu Dật đang định sửa sang lại quần áo xộc xech trên người, còn muốn kéo quần lên cẩn thận thì đã bị con sói đuôi lớn nào đó nhanh như chớp ôm lấy eo, vừa hôn vừa dẫn cậu đi ra khỏi phòng ngủ này. Trình Kiệt vừa ra đến cửa phòng ngủ liền đóng cửa phòng ngủ lại đến cách một tiếng, Tiêu Dật nhíu mày hoảng hốt khẽ quát:

“Khỉ con tỉnh dậy mất”

Trình Kiệt há miệng ngậm môi dưới của Tiêu Dật, bàn tay gấp gáp muốn cởi quần của cậu ra ngay tại chỗ này, Tiêu Dật khổ sở lo lắng sợ Tiêu Kỷ Mặc ra ngoài này thì nguy:

“Khoan đã Trình Kiệt, chúng ta xuống dưới đi”

Quần dài cùng quần lót của Tiêu Dật được vứt ngay ở trước cửa phòng ngủ của Trình Kiệt, Tiêu Dật trên người chỉ mặc một chiếc áo thun dài tay mỏng manh, Trình Kiệt để cho Tiêu Dật tựa lưng vào cánh cửa đó, hắn nhắc một chân cậu lên bắt đầu muốn thực hiện ý đồ của mình, Tiêu Dật không muốn ngay ở chỗ này làm, nếu như trong nhà chỉ có hai người thì không sao, đằng này còn có thêm một đứa nhỏ nữa, tuy rằng Tiêu Kỷ Mặc

vẫn còn nhỏ chưa thể nghĩ được cái gì nhưng những chuyện như vậy vẫn không nên để nó nhìn thấy:

“Chậm đã Trình Kiệt”

Trình Kiệt dùng ánh mắt có lửa bắn thẳng vào con ngươi xinh đẹp của Tiêu Dật, hắn khàn giọng:

“Không thể chậm được, là người nào vừa mới rää quyến rũ anh chứ, bây giờ lại né tránh anh là sao?”

Tiêu Dật hơi mất tự nhiên, gương mặt ửng hăng đến đáng yêu:

“Xuống dưới đi, nếu như để khỉ con thấy được... ân”

Trình Kiệt miết mạnh ngón tay vào trong khe hở dưới mông Tiêu Dật, cứ dùng sức miết đi miết lại như vậy khiến cho nơi đó của cậu cũng như muỗi tóe lửa nóng rát:

“Uhm... chờ đã Trình Kiệt”

Trình Kiệt vẫn cố tình trêu chọc Tiêu Dật như vậy, ngón tay xấu xa kia chỉ ở bên ngoài đùa nghịch người ta tuyệt đối không chịu cho Tiêu Dật được như ý nguyện:

“Gọi ông xã đi”

Tiêu Dật thấp giọng rên rỉ, một chân run rẩy làm trụ cũng sắp đứng không vững:

“An ông xã...”

Trình Kiệt hài lòng nói khẽ, hắn cũng sợ Tiêu Kỷ Mặc sẽ tỉnh dậy phá hỏng chuyện tốt của hắn nên tuyệt nhiên sẽ không nói lớn:

“Nói muốn ông xã làm thật nhiâu đi”

Thật ra thì từ trước đến nay Tiêu Dật có mặc qua mấy cái thứ đồi nóng bỏng, cũng từng gợi ý Trình Kiệt làm mấy chuyện không đứng đắn, nhưng mà mấy cái câu nói đáng xấu hổ kia cậu lại chưa từng dám nói ra, cho dù ý muốn chính là như thế nhưng sẽ tìm kiếm những lời lẽ đỡ xấu hổ hơn để nói, chưa bao giờ chịu nói thẳng thừng như thế cả. Trình Kiệt lại dùng sức miết nhanh hơn chỗ nếp nhăn hằng hẳng ở dưới động nhỏ của Tiêu Dật, Tiêu Dật nức nở a lên một tiếng, đôi tay vòng lên bám chặt lấy cổ hắn:

“Không nên, chúng ta đi xuống nhà đã có được không... a...”

Sự thật chứng minh câu nói này vốn không phải là mật khẩu chính xác để cho Trình Kiệt chịu ngừng lại động tác, Tiêu Dật một hầm khổ sở cũng phải thấp giọng nghe lời hắn:

“Ân... muốn ông xã... làm thật nhiề... xuống phía dưới... ông xã làm thật nhiề”

Trình Kiệt cười xấu xa, đưa tay vỗ vào mông của Tiêu Dật để bõp một cái, kế đó hắn liền ôm lấy eo của cậu bước xuống bậc cầu thang. Sau đó chính là một hầm ở phòng khách hồn chiến, ghế sofa cũng bị làm cho không ngay ngắn, Tiêu Dật ngã xuống ghế sofa bị Trình Kiệt tách hai bên đùi ra, cậu lo lắng nhìn lên lâu trên rái muốn đứng dậy:

“Trình Kiệt vào trong phòng đi, ở chỗ này nếu như khi con thấy sẽ không hay...”

Trình Kiệt len người vào giữ hai chân của Tiêu Dật, khiến cho cậu hiện tại chỉ còn biết nằm ở đó không thể cử động được:

“Gọi là ông xã...”

Tiêu Dật ân một tiếng, cậu cũng không cùng Trình Kiệt tranh chấp cái ván đền này, dù sao hai tiếng ông xã này nói ra cũng cảm thấy có chút thuận tai:

“Ân ông xã, vào bên trong phòng có được không?”

Trình Kiệt cười cười xấu xa, nụ cười xấu xa đó cực kỳ tương xứng với lời nói xấu xa hắn chuẩn bị nói tiếp ra đây:

“Hồ ly nhỏ đến mùa phát tình rã đúng không, ốm đến khò khè vẫn muốn ông xã mang em vào trong phòng, muốn ông xã mang em vào trong phòng làm cái gì hả?”

Tiêu Dật nghe thấy những lời nói kia thì vừa tức giận vừa xấu hổ, cậu mím môi không nói chuyện với Trình Kiệt, Trình Kiệt thấy thế thì vén áo cậu lên cao, mang toàn bộ khuôn ngực bằng phẳng có hai điểm nhỏ hồng hào đã sưng đỏ đến không chịu nổi kia lộ ra bên ngoài, hắn ta ác đưa tay nhéo mạnh kéo lấy điểm nhỏ kia:

“Ai nha, kiêu ngạo không chịu nói chuyện với ông xã sao?”

Tiêu Dật mẫn cảm rên rỉ, cậu đưa tay nắm lấy cổ tay của Trình Kiệt, sự kích thích đáng sợ này vốn là không nên thử thử hơn, thật sự là tê tê giống như bị điện giật vậy:

“Đừng mà Trình Kiệt... ân”

Trình Kiệt quả thật không kéo nữa, hắn dùng hai ngón tay niết lấy điểm nhỏ kia của Tiêu Dật, Tiêu Dật ngay lập tức ngứa ngáy khó chịu, đỏ mặt nói một câu thế này:

“Ông xã... ở bên ngoài này lạnh...”

Vẫn là Trình Kiệt khuất phục trước Tiêu Dật, vừa nghe thấy người ta nói lạnh lùng ngay lập tức bế cậu vào trong phòng ngủ dành cho khách ở bên cạnh phòng của Tiêu Kỷ Mặc. Trình Kiệt bật đèn đặt Tiêu Dật xuống dưới giường, kế đó còn tìm điệu khiển muốn mở điệu hòa lên trước, Tiêu Dật nằm ở trên giường vốn chẳng cần làm cái gì cả đã cực kỳ quyến rũ rã, đôi chân thon dài không có gì che đậy, áo thun xộc xệch, ánh mắt động tình bắn thẳng về phía Trình Kiệt, Trình Kiệt nhanh chóng nhảy lên giường đè lên người Tiêu Dật, muốn tách mở hai chân cậu ra ngay lập tức tiến vào. Tiêu Dật vẫn còn ghi thù chuyện vừa rồi nên không để cho Trình Kiệt được như ý nguyện, cậu đưa tay chống đỡ lấy ngực của Trình Kiệt khẽ nói:

“Khoan đã, mấy món đồ lặn trước có phải để trong phòng này hay không?”

Trình Kiệt gấp gáp muỗn tách hai chân của Tiêu Dật:

“Món đồ nàò?”

Tiêu Dật chống cự kiên quyết không chịu mở chân ra:

“Món đồ lặn đó anh mua đây... lấy ra chơi một chút có được không?”

Trình Kiệt chính là bị ánh mắt câu dẫn của Tiêu Dật hút hồn rã, hắn bật cười ha ha:

“Ha ha, đã nói hờly nhỏ đến mùa phát tình rã mà, được rã anh đến lấy cho em”

Lúc Trình Kiệt xoay người đi lấy mấy thứ đồ kia, trong ánh mắt của Tiêu Dật chợt lóe lên tia nguy hiểm.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân
dtv-ebook.com

Chương 173: Thu Phục Hô Ly Nhỏ

Trình Kiệt hào hứng lấy ra rất nhiều thứ đồ chơi lỉnh kỉnh kia, toàn bộ đều ôm trong lòng ngực rồi bỏ xuống giường, có một chiếc doi da rơi ở trên đầu của Tiêu Dật, Tiêu Dật cúi xuống nhìn rồi lại đưa mắt lên nhìn Trình Kiệt ý tứ không rõ ràng. Trình Kiệt cười ha ha, hắn đang định cúi người xuống ôm vật nhỏ kia vào trong lòng thì ai đó đã nhanh hơn hắn một bước đưa tay kéo mạnh hắn xuống dưới giường, kế đó liền chuyển mình ngã ở trên người của hắn. Trình Kiệt thấy Tiêu Dật gấp gáp như thế, cái miệng không biết kiềm chế kia vẫn thản nhiên nói ra mấy lời xấu xa:

“Hôly nhỏ đến mùa phát tình rã”

Tiêu Dật cười lạnh, trong ánh mắt kia có tia mờ ám, cậu nhanh chóng với tay cầm lấy còng tay kia đưa lên trước mặt lắc lắc, Trình Kiệt cười ha ha:

“Em muốn chơi cái đó hay sao, vật nhỏ ốm đến mức thở khò khè rã vẫn còn muốn chơi”

Tiêu Dật nắm lấy cổ tay của Trình Kiệt cười cợt, mang chiếc còng kia đeo vào cổ tay bên phải của Trình Kiệt, Trình Kiệt nhạy cảm có điều gì đó không đúng liền thu cổ tay lại nhưng đã bị Tiêu Dật nhanh chóng thành công còng lại một bên tay. Trình Kiệt ngã dậy muốn lật người đổi thế, Tiêu Dật dùng sức đẩy người Trình Kiệt xuống, bàn tay gấp gáp cởi áo của hắn ra, lại mang hai tay của hắn đè ở trên đỉnh đầu. Trình Kiệt vẫn không mất cảnh giác, hắn vẫn ý thức được chuyện gì đang xảy ra với mình, nhưng mà khi Tiêu Dật há miệng ngậm lấy ngực của hắn, mang đầu lưỡi liếm qua liếm lại điểm nhỏ kia thì hắn liền thở dốc một phen:

“Em muốn làm gì?”

Tiêu Dật chuyển đôi môi lên cầm của Trình Kiệt, cuống quít hôn hấn thật nhu êu, vừa làm vừa khàn giọng nói:

“Còn hỏi muốn làm gì? Đương nhiên là đến mùa phát tình r ầm!”

Vừa nói xong câu nói đó thì cổ tay còn lại của Trình Kiệt đã bị Tiêu Dật khóa lại thật cẩn thận r ầm. Không phải là Trình Kiệt không biết Tiêu Dật đang loay hoay cố muốn khóa hai tay hắn lại, nhưng mà hắn nghĩ h ồly nhỏ kia cực kỳ m ầm yếu cho dù hắn có bị khóa hai tay vào đi chăng nữa vẫn có thể thoái mái chế ngự cậu được, có đi êu người tính không bằng trời tính, Trình Kiệt lại quên mất rằng giường này là kiểu giường có song sắt, Tiêu Dật khôn ngoan mang đoạn dây kia mắc vào trong song sắt đó r ầm mới còng hai tay hắn lại, hắn bây giờ căn bản hai tay bị khóa chặt với thanh sắt kia r ầm.

Tiêu Dật nhìn thấy sắc mặt biến đổi kia của Trình Kiệt li ền nở nụ cười lạnh, lại ở trên người hắn bắt đ ầu dùng móng khẽ đưa đẩy cọ cọ vào Tiểu Kiệt Kiệt vẫn đang bị hai lớp qu ần kia cản trở:

“Tiêu Dật em muốn làm gì thê?”

Tiêu Dật vẫn cọ cọ càng bức người hơn, vừa cọ vừa muốn mang áo của mình cởi ra, có đi êu Tiêu Dật chỉ trêu đùa Trình Kiệt một chút mà thôi, áo nhất định sẽ không dẽ như vậy cởi cho hắn nhìn:

“Sói đuôi lớn đến mùa phát tình r ầm”

Tiêu Dật vừa nói vừa dùng một ngón tay khẽ chạm vào yết hầu đang không ngừng chuyển động lên xuống kia của Trình Kiệt. Tiêu Dật mang bịt mắt mang vào cho Trình Kiệt, lúc bịt mắt còn cố ý để hở một chút ở phía dưới, khiến cho đối phương tuy không thể nhìn thấy rõ ràng nhưng cũng có thể nhìn thấy được hình ảnh ở bên ngoài nếu như dùng sức căng mắt muốn nhìn ra. Thực tế chứng minh thì đây chính là hình phạt đáng sợ nhất với Trình Kiệt bởi vì mỹ cảnh trước mắt rất muốn nhìn nhưng lại không tài nào nhìn rõ được.

Tiêu Dật đưa ngón tay chạm vào bít mắt của Trình Kiệt khẽ hỏi:

“Trình Kiệt đây là số mấy?”

Trình Kiệt cả người bứt rút thật muối ngay bây giờ ôm lấy vật nhỏ nghịch ngợm kia trừng phạt một phen:

“Tiêu Dật”

Trình Kiệt còn chưa kịp nói xong thì Tiêu Dật đã cắt ngang lời của hắn:

“Đoán đi, đoán đúng em liền cởi áo ra”

Trình Kiệt đúng là không có thể diện khàn giọng đáp:

“Số 1”

Thật ra thì Tiêu Dật còn không có đưa ngón tay ra nhưng Trình Kiệt nói thế cậu vẫn khẽ mỉm cười đáp rằng hắn trả lời đúng:

“A đoán đúng rã, vậy em phải cởi áo”

Nói rã Tiêu Dật cởi áo ra, cởi xong liền cúi người dán sát lên người hắn giống như là chứng minh:

“Em đã cởi áo rã, anh lại đoán tiếp đây là số mấy đây, đoán đúng em liền giúp anh cởi quần”

Trình Kiệt lại đáp:

“Số 3”

Tiêu Dật đưa tay xuống cởi quần dài cho Trình Kiệt:

“Tại sao lại đoán trúng như vậy chứ”

Kế đó Tiêu Dật liền mang mông ngồi ở trên chõ Tiểu Kiệt Kiệt vẫn còn đang bị quần lót ngăn cản:

“Trình Kiệt lại đoán xem đây là số mấy, đoán đúng r *ồi* người ta sẽ... có thích không?”

Tiêu Dật vừa nói vừa di chuyển mông một chút, Trình Kiệt thử dùng sức muốn thoát ra khỏi còng tay kia. Tiêu Dật sợ Trình Kiệt sẽ thoát khỏi cho nên vội ngăn hắn lại:

“Không được, chúng ta phải chơi đoán số, đoán đúng r *ồi* mới được”

Trình Kiệt cương quyết dùng sức kéo tay mình:

“Anh không chơi, nếu để anh thoát được thì em chết chắc đó, mau tháo còng tay ra cho anh”

Tiêu Dật nắm ở trên người Trình Kiệt nắm chặt lấy cánh tay của hắn ý muốn không cho hắn giãy giụa, còng tay kia dù sao cũng chỉ là đồ chơi thôi, sức khỏe của Trình Kiệt tốt như vậy nếu cứ dùng sức thế này không thoát ra được mới lạ, kế đến Tiêu Dật liền ám ức nói một câu thế này:

“Người ta đang bị đau tay đó”

Trình Kiệt nhô ra tay của Tiêu Dật vẫn còn đang bị băng bó cho nên liền dừng lại động tác, Tiêu Dật cười mỉm nguyên lại tiếp tục đốt lửa ở trên người của người ta. Trình Kiệt thở dốc, cả người cứng ngắc không dám cử động, tình thế này mà cử động loạn một chút thôi khẳng định sẽ thống khổ khôn lường, Tiêu Dật nắm trên người Trình Kiệt dùng ngón tay gãi gãi điểm nhỏ trước ngực kia của hắn, vừa gãi loạn vừa khàn giọng trêu chọc:

“Sói đuôi lớn đến mùa phát tình”

Trình Kiệt nghe thấy câu này liền biết con hổ nhỏ kia lòng dạ hẹp hòi, này là đang muốn ăn miếng trả miếng với hắn đây mà. Trình Kiệt im lặng không nói, Tiêu Dật lại cọ cọ mông trêu chọc Tiểu Kiệt Kiệt:

“Anh nói anh đến mùa phát tình r *ồi* em liền cởi trói cho anh”

Trình Kiệt lại im lặng, không chỉ miệng không mở mà ngay cả người vẫn cứ bất động, có điệu vật ở dưới chân hắn kia vẫn dựng thẳng ham muốn mà thôi. Tiêu Dật thấy Trình Kiệt một bộ dạng giả chết liền cọa cợ mãnh liệt hơn, cợ đến mức cả người cậu muốn khó chịu nóng nảy thì người bên dưới cũng không có phản ứng gì. Tiêu Dật cảm thấy kỳ quái liền mở mắt của Trình Kiệt ra, phát hiện thấy ai đó nhắm mắt liền nhíu mày cúi xuống dùng đầu lưỡi mềm mại hắng hắng kia liếm liếm gương mặt hắn, liếm một hồi vẫn thấy Trình Kiệt bất động không chịu mở mắt, Tiêu Dật liền giật mình có chút lo lắng gọi hắn:

“Trình Kiệt, Trình Kiệt anh đang giả bộ sao?”

Tiêu Dật vỗ vỗ hai má của Trình Kiệt gọi hắn:

“Trình Kiệt, anh còn giả bộ em liền tức giận anh”

Đối phương phía dưới vẫn im lặng không lên tiếng, Tiêu Dật hốt hoảng lo sợ cậu nghĩ có phải Trình Kiệt là vì khó nhịn mà nguy hiểm đến tính mạng hay không, kế đó cậu luống cuống mang còng tay phía trên kia tháo ra cho hắn, vừa làm vừa gấp gáp:

“Trình Kiệt, Trình Kiệt anh có sao không?”

Ngay tại lúc Tiêu Dật nói xong câu nói kia thì khóa còng tay của Trình Kiệt cũng được tháo ra, cậu chỉ cảm thấy được một hồi trời đất xoay chuyển, rõ ràng là vừa mới rã còn ngã trên người của người ta bây giờ lại bị người ta đè xuống giường, cả một quá trình đó diễn ra rất nhanh nhưng có thể cảm nhận được người nào đó vô cùng cẩn thận không làm ảnh hưởng tới cổ tay bị đau đang băng bó kia của cậu:

“Ông xã em thân thể rất cường tráng, cho dù bây giờ có cái gì đi chăng nữa cũng có thể thu phục được hely nhỏ đã thành tinh như em”

Tiêu Dật biết mình bị lừa rã liền muốn đẩy Trình Kiệt ra, nhưng mà nào dễ như thế Trình Kiệt không có dông dài trêu đùa với Tiêu Dật nữa, hắn ngay lập tức cởi quần lót của bản thân mang Tiểu Kiệt Kiệt nóng nảy

tiến nhập vào bên trong Tiêu Dật. Tiêu Dật ưm một tiếng, bàn tay nắm chặt lấy vai của Trình Kiệt, cơ h ^ồcòn có dấu vết cào đỏ ở trên da thịt kia:

“Um...”

Trình Kiệt mạnh mẽ cử động eo khiến cho cả người Tiêu Dật cũng rung chuyển theo đó:

“Cái miệng nhỏ đúng thật là đáng yêu”

Tiêu Dật nức nở đến quyến rũ động lòng, cả người mềm nhũn, cái eo nhỏ đong đưa bức người, từng đàu ngón chân cũng vì sung sướng mà co lại:

“Trình Kiệt, chậm... chậm a”

Tiêu Dật nói chậm thì Trình Kiệt lại càng cõi tình tăng tốc nhanh hơn:

“Không được, anh phải dạy dỗ h ^ồly nhỏ nhà em mới được”

Tiêu Dật lắc đàu, hai mắt khép hờ ô ô thở dốc:

“Không... Trình Kiệt... chậm ô... chậm một chút a”

Tiêu Dật để Trình Kiệt nằm úp người lại, tiếp tục nắm chặt lấy eo cậu mạnh mẽ đâm tới, đâm thẳng tới điểm mẫn cảm kia của Tiêu Dật, Tiêu Dật nhanh chóng tiếp nhận được khoái cảm li ^{èn} mềm nhũn, cậu xụi lơ xuống giường:

“Trình Kiệt... ôm em...”

Trình Kiệt biết Tiêu Dật của hắn mỗi khi làm đàu muốn ngã ở trên đùi hắn, muốn hắn ôm vào lòng đâm tới, tư thế đó chính là tư thế khiến cho người nào kia không cảm thấy mệt mỏi, nhưng hắn lại phi thường tốn sức, hại hắn mỗi lần làm xong thắt lưng cũng không phải không mỏi. Trình Kiệt chỉ đàu theo ý của Tiêu Dật ôm h ^ồly nhỏ kia vào trong lòng, mang tư thế thật thoải mái nhất cho cậu, Tiêu Dật ngả vào vai Trình Kiệt liên tục thở ra hơi nóng dục vọng ô ô:

“Trình Kiệt... ưm... ha...”

Một hãi trò hay vẫn còn ở phía sau, mang Tiêu Dật đến sung sướng khoái cảm cực đỉnh, Trình Kiệt làm đến mức cả người cậu mềm nhũn, ngay cả sức lực mỏ miệng cầu xin cũng không có, chỉ còn biết ô ô nói không rõ ràng:

“Trình Kiệt... ô ô...”

Bên trong của Tiêu Dật vừa nóng vừa chật chội, hại Trình Kiệt mỗi lần cắm vào liền muốn di chuyển thật là nhanh, tình thế hiện tại có thể ví như một cái máy khoan mạnh mẽ liên tiếp khoan tới muối đâm thủng cậu.

Giường lớn hỗn loạn, hai người trên giường còn muối hỗn loạn hơn nữa, tuy rằng vừa mới kết thúc một hãi hoan ái kịch liệt, nhưng hiện tại Tiêu Dật cho dù có mệt mỏi đến thế nào đi chăng nữa cũng không thể ngủ nổi, bởi vì người dư thừa sức lực kia không cho cậu ngủ, cậu vừa mới chỉ nhắm mắt vào thì hắn sẽ lại dùng lực bóp chỗ này một chút, nhéo chỗ kia một chút:

“A... Trình Kiệt... em muối ngủ”

Trình Kiệt tay đặt ở giữ hai mông Tiêu Dật xoa xoa chỗ nếp nhăn hông hào sưng đỏ kia:

“Không cho ngủ, hôm nay phạt em không thể ngủ”

Tiêu Dật bị đau liền nắm lấy cổ tay của Trình Kiệt:

“Đừng... đau...”

Trình Kiệt nhẹ nhàng thu lại sức lực, nhưng ngón tay kia vẫn ở nơi đó xoa xoa vuốt vuốt:

“Nơi này phải chăm sóc thật tốt”

Tiêu Dật chậm rãi nhắm mắt, người nằm bên cạnh ngay lập tức nhéo lấy đùi non của cậu:

“A... Trình Kiệt... em thật sự muốn ngủ”

Trình Kiệt xoa xoa bắp đùi non mịn kia của Tiêu Dật:

“Không cho ngủ, anh vẫn còn chưa muốn ngủ đâu, nghỉ một lát chúng ta liền tiếp tục”

Tiêu Dật mệt mỏi vươn tay ôm lấy eo Trình Kiệt, chân cũng gác lên người hắn, cả người cậu nhoài sang ôm hắn nũng nịu mơ màng:

“Trình Kiệt... người ta muốn ngủ... muốn ngủ rã”

Trình Kiệt xoa xoa cánh mông vênh kia của Tiêu Dật khản giọng:

“Xấu xa”

Tiêu Dật ân ân nhắm nghiền mắt, cuối cùng liền ngủ lúc nào cũng không hay.

Ngày hôm nay là cuối tuần, Trình Kiệt không phải đến công ty nhưng Tiêu Dật đã hứa buổi sáng sẽ mang Tiêu Kỷ Mặc đến gặp mẹ Tiêu thế cho nên lúc này cậu vẫn còn chưa biết mở lời nên nói với Trình Kiệt ra sao. Trình Kiệt bị đánh thức vì vật nhỏ bên cạnh trở mình rất nhiều, hắn nhíu mày vòng tay ôm lấy eo cậu kéo vào trong lòng, giọng nói vẫn còn mang theo tia ngái ngủ:

“Sao thế Tiểu Dật, ngủ thêm một chút đi”

Tiêu Dật bị kéo vào trong lòng liền đưa ngón tay lên vẽ vẽ trước ngực Trình Kiệt, do dự một hồi vẫn là nói ra:

“Trình Kiệt, lát nữa em sẽ cùng khỉ con đi gấp mẹ một chút, mẹ em nói nhớ khỉ con”

Trình Kiệt vẫn nhắm mắt, nhưng hắn nghe thấy lời nói kia thì đã tỉnh ngủ rã, hắn thật sự không muốn để cho Tiêu Dật của hắn rời khỏi nhà có điều dù sao hắn cũng không thể cầm cậu không được gấp mẹ mình:

“U’, lát nữa anh đưa em và Kỷ Mặc đi”

Tiêu Dật sợ mẹ Tiêu nhìn thấy Trình Kiệt sẽ tức giận, loay hoay một hồi vẫn không dám nói ra lời này, Trình Kiệt tuy rằng hai mắt vẫn nhắm lại nhưng vẫn có thể biết được người bên cạnh đang nghĩ cái gì, hắn nghiêng người ôm lấy eo cậu chặt hơn một chút, bàn tay kia tìm kiếm đến hai cánh mông mềm mại kia mà hắn yêu thích nhất bắt đầu vuốt ve:

“Anh đưa em đến chỗ đó, sau đó sẽ ở bên ngoài đợi em”

Tiêu Dật không có phản kháng, cả người mềm nhũn để cho Trình Kiệt vuốt ve, phải biết buổi sáng so với tối dễ nổi lên dục vọng hơn rất nhiều, sờ qua sờ lại một hồi thế này rất nhanh lại khiến cho thân thể hai người trở lên nóng:

“Uhm... không cần đâu... lát nữa đưa em đến đó rồi anh trở về nhà đi... khi nào em xong rồi sẽ lại gọi anh ra đón”

Trình Kiệt cúi đầu hôn xuống ngực của Tiêu Dật, nụ hôn như mưa phùn nhẹ nhàng mà mà tới tấp liên tục rơi xuống da thịt cậu:

“Tiểu Dật... Tiểu Dật của anh, anh thật sự chỉ muốn em không rời khỏi tầm mắt của mình mà thôi”

Tiêu Dật im lặng không nói gì cả, dùng cánh tay kia đập lại hắn, ôm chặt hắn ý muốn nói rằng cậu sẽ không rời khỏi hắn.

...

Mẹ Tiêu hẹn Tiêu Dật lúc 10 giờ trưa, hai ngày nay bà vẫn luôn ở trong khách sạn, mẹ Tiêu ưa sỉ diện lại nói với thím Trần rằng con trai bà thuê khách sạn cho bà, thế cho nên hai ngày nay vẫn là do bà bỏ tiền túi mình ra trả tiền phòng khách sạn cho cả hai, tuy rằng phòng có chút giá tiền cao nhưng cũng may hai người lớn cùng một đứa trẻ chỉ cần ở một phòng đôi là đủ.

Tiêu Dật mặc một chiếc áo phao dáng dài hiệu Divilnut kiểu dáng thời thượng nhất hiện nay, Tiêu Kỷ Mặc đồng dạng cũng có một chiếc áo giống như thế, hai chiếc áo này chính là lần mới nhất Trình Kiệt đi qua trung tâm thương mại nhìn thấy ở bên ngoài có treo chiếc áo này liền nghĩ rằng Tiêu Dật của hắn mặc sẽ rất đẹp, sau đó còn nhìn thấy ở bên trong thế nhưng còn có cả áo dành cho trẻ con, Trình Kiệt không suy nghĩ nhiều trực tiếp bỏ ra gần mươi vạn mua hai chiếc áo này về, hôm nay ngã ở dưới phòng khách mới phát hiện ra hai người một lớn một nhỏ này đi chơi mặc áo cặp với nhau lại dễ nhìn như thế, Trình Kiệt ngẩn người chợt nghĩ mình hình như vẫn chưa có một chiếc áo nào giống hai người kia:

“Tiêu Dật, chỉ muốn bỏ em vào trong túi áo thôi”

Tiêu Dật nắm tay Tiêu Kỷ Mặc nhíu mày liếc nhìn Trình Kiệt quát hắn:

“Nói bậy cái gì thế”

Tiêu Dật chính là ở trước mặt Tiêu Kỷ Mặc không muốn dạy hư nó, trẻ con nghe mấy cái chuyện yêu đương này vẫn là không nên đâu. Rất nhanh sau đó Tiêu Dật trong một lần đi đón Tiêu Kỷ Mặc liền nghe thấy nó nói chuyện với một bé gái thế này: “Tiêu Mỹ, chỉ muốn mang cậu bỏ vào trong túi áo của tớ thôi” Tiêu Dật lúc ấy đen mặt còn trở về nhà oán trách Trình Kiệt một phen, nói hắn dạy hư con của bọn họ rã, mới có tí tuổi như vậy đã yêu đương còn nói ra mấy cái lời không biết xấu hổ kia.

Hôm nay tuyết rơi rất dày, Tiêu Dật lúc bước ra khỏi cửa còn cẩn thận cúi người xuống đội mũ áo lên cho Tiêu Kỷ Mặc, sau đó Trình Kiệt đứng bên cạnh liền vươn tay ra giúp Tiêu Dật mang mũ áo lên, Tiêu Dật quay sang lại phát hiện ra người đàn ông bên cạnh hiện giờ đang mặc áo măng tô không có mũ áo liền cũng không thể giúp hắn đội lại mũ áo được, chỉ còn biết mang bao tay ở trong túi áo khoác của mình đưa cho hắn:

“Mang bao tay vào đi”

Trình Kiệt từ chối:

“Không cần, em mau mang vào đừng để cảm lạnh”

Áo khoác của Tiêu Dật đã dài hơn tay của cậu một chút r ồi, căn bản là che hết được cả bàn tay, huống h ồm một tay của cậu cũng đang băng bó không thể mang được:

“Một tay của em đang băng bó không thể mang, anh mau mang bao tay vào đi”

Trình Kiệt theo đó mới chịu cười cười cầm lấy bao tay của Tiêu Dật mang vào tay của mình, hắn nhanh chóng đi lấy xe r ồi đưa hai người đến chỗ hẹn.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân
dtv-ebook.com

Chương 174: Anh Ấy Sẽ Không Rời Bỏ Con

Đây là khách sạn mà mẹ Tiêu đang ở, ở dưới cũng là nhà hàng luôn, chính vì thế lúc này còn có cả thím Trân cùng con gái. Thím Trân thấy Tiêu Dật cùng Tiêu Kỷ Mặc bước xuống từ một chiếc xe hơi sang trọng liền bất ngờ vội vã kéo mẹ Tiêu:

“Chị Tiêu, kia có phải là Tiểu Dật hay không?”

Mẹ Tiêu nhìn sang thì thấy Tiêu Dật đang bước xuống từ một chiếc xe sang trọng đắt tiền liền trầm mặc, không cần suy nghĩ nhiều cũng biết người trong xe kia chắc chắn là Trình Kiệt, nhưng mà khi thím Trân quay sang nhìn bà, bà liền nhanh chóng nở một nụ cười che giấu tâm sự:

“Ừ, là Tiểu Dật”

Thím Trân cảm thán:

“Tiểu Dật đúng là thật giỏi, lên thành phố mở một tiệm cà phê lớn như thế lại mua được xe hơi, em thấy chiếc xe hơi kia cũng không phải rẻ tiền đâu”

Mẹ Tiêu rất thích nghe thấy người khác khen ngợi con trai mình, nhưng bây giờ lại chẳng thể nào có tâm trạng mà tiếp lời đối phương nữa chỉ có thể cười cười cho qua chuyện. Tiêu Dật dắt theo Tiêu Kỷ Mặc vào trong, vừa nhìn thấy mẹ Tiêu cùng thím Trân liền cúi đầu chào hỏi lễ phép:

“Mẹ, thím Trân”

Tiêu Kỷ Mặc vừa thấy mẹ Tiêu liền ngay lập tức sà vào trong lòng bà nâng giọng vui vẻ:

“Bà nội a, cháu chào bác Trân, chào chị Thi Thi”

Mẹ Tiêu vui vẻ ôm lấy cháu trai, thím Trân ngồi ở đối diện cũng mỉm cười thân thiện, dù sao thì Tiêu Dật hiện tại cũng là người có tiền rã, bà cũng muốn thân thiết tạo một chút quan hệ để sau này có gì còn nhớ vả:

“Ai nha, Kỷ Mặc hình như mập lên rã”

Tiêu Kỷ Mặc nghe thím Trân nói thế thì cúi đầu nhìn mình một lượt:

“Là thế sao, cháu lại mập lên nữa à?”

Ba người lớn thấy Tiêu Kỷ Mặc phản ứng như vậy cũng thật buồn cười, tự động cười lên một tiếng. Tiêu Dật kín đáo liếc nhìn sang phía ngoài phát hiện ra chiếc xe của Trình Kiệt vẫn còn chưa chịu rời đi nữa, cậu vừa ngồi xuống ghế liền bỏ điện thoại ra nhắn một tin cho hắn rã ngang đài nói phục vụ mang thực đơn lên để chọn món: [Trình Kiệt đi ăn cơm đi, một lát nữa xong rã liền sẽ gọi ăn đến đón, nhớ phải đi ăn cơm đó]

Trình Kiệt nãy giờ vẫn ở bên ngoài quan sát nhất cử nhất động của Tiêu Dật, nhìn thấy vật nhỏ kia cũng chịu mỉm cười mới an tâm hơn một chút, lại nhận được tin nhắn quan tâm kia của người ta Trình Kiệt liền ấm lòng khẽ mỉm cười, hắn khởi động xe nhanh chóng rời khỏi chỗ này.

Ở trên bàn ăn cơm, mẹ Tiêu không tỏ ra tức giận với Tiêu Dật nhưng lại không hề quan tâm đến cậu, cả một quá trình đài cùng Tiêu Kỷ Mặc nói chuyện hỏi này hỏi kia, chỉ có thím Trân là hình như đối với cậu rất nhiệt tình, còn có ý định giới thiệu con gái thứ hai vẫn còn đang học cuối cấp cho cậu. Tiêu Dật chính là vẫn còn chưa muộn vào tù, thím Trân này muốn cậu lấy một cô gái còn chưa 18 tuổi, huống chi cả đời này cậu cũng chỉ cần có Trình Kiệt mà thôi, chính vì thế liền nhanh chóng từ chối khéo léo lảng sang chuyện khác. Bữa ăn coi như là không có gì căng thẳng, nhanh chóng kết thúc chóng vánh, thím Trân mang theo con gái cùng Tiêu Kỷ Mặc ra

bên ngoài chơi, lúc này trên bàn ăn chỉ có một mình mẹ Tiêu và Tiêu Dật đang ngồi đối diện nhau.

“Mẹ à, ba ở nhà có khỏe không” Tiêu Dật chậm rãi mở lời trước

Mẹ Tiêu đối với Tiêu Dật vẫn không thay đổi thái độ lạnh nhạt:

“Ông ấy bị lao phổi, nếu như phát hiện ra chuyện tốt cậu làm còn không tức đến chết mới lạ”

Tiêu Dật cúi đầu trâm mặc, mẹ Tiêu liếc nhìn Tiêu Dật một cái rồi hạ thấp giọng hơn một chút:

“Cậu tính thế nào?”

Tiêu Dật ngẩng đầu, xung hô này của mẹ Tiêu cậu trước nay chưa từng nghe qua bao giờ, cho dù lần đó cậu có cứng đầu kiên quyết đăng ký theo học diễn xuất mẹ Tiêu cũng không có lạnh nhạt với cậu như vậy:

“Mẹ à, Trình Kiệt anh ấy thật sự rất tốt với con...”

Mẹ Tiêu trừng mắt:

“Không nói đến chuyện nó là đàn ông, ngày hôm qua tôi đã nói chuyện với nó rồi, nó một hai câu đầu nhắc tìền tiền với tiền trước mặt tôi, còn nói cậu thiếu nợ nó rất nhiều, cho dù cậu có dùng cả đời cũng không thể trả hết được số nợ đó, người như vậy cậu còn nói đối xử tốt với cậu sao?”

Tiêu Dật không nghe thấy cuộc nói chuyện khi đó của mẹ Tiêu và Trình Kiệt, nhưng có một điều cậu biết Trình Kiệt không phải có ý khoe khoang tiền bạc gì cả, tính cách của hắn rất bá đạo cứng rắn, ở trước mặt người lớn đôi khi sẽ không được từ tốn, hắn là mẹ Tiêu vì thế mà hiểu nhầm ý nói của hắn. Còn chuyện hắn nói cậu thiếu nợ hắn rất nhiều, phải dùng cả đời để trả nợ cho hắn, Tiêu Dật tin tưởng Trình Kiệt hắn là sẽ nói ra câu nói kia, nhưng mà cậu biết hắn không có ý xấu, chỉ là hắn đang muốn nói cho mẹ Tiêu biết rằng hắn sẽ không chịu để cậu đi mà thôi:

“Mẹ à, anh ấy có phàn thắc thắc, nhưng anh ấy thật sự không có ý xấu”

Mẹ Tiêu vẫn còn tức giận mỗi khi nhớ đến cuộc nói chuyện lần đó:

“Còn nói không có ý gì đó, mở miệng ra là nhắc đến tiền với tôi”

Tiêu Dật cố gắng ở trước mặt mẹ Tiêu kéo về một chút mặt mũi cho Trình Kiệt:

“Anh ấy quả thật không phải người như thế, nếu như mẹ tiếp xúc với anh ấy nhanh rã sẽ có cái nhìn khác về anh ấy”

Mẹ Tiêu liếc nhìn Tiêu Dật một cái rồi trầm mặc một lúc:

“Nó đối xử với Kỷ Mặc thế nào? Nó chẳng lẽ không có ý định muốn có một đứa con ruột hay sao?”

Tiêu Dật khẽ thở nhẹ một hơi, cậu quyết định sẽ không nói chuyện Tiêu Kỷ Mặc không phải là con ruột của mình cho mẹ Tiêu biết:

“Anh ấy rất tốt với khỉ con, đều coi khỉ con giống như con trai ruột của mình mà đối xử”

Mẹ Tiêu nhếch môi:

“Nó bây giờ thích cậu thì giả bộ như thế, đợi lúc sau lưng cậu nó đối xử với cháu trai tôi như thế nào thì cậu biết được chắc, còn có sau này nó chán ghét cậu rã nhất định sẽ đuổi hai người ra khỏi nhà, cậu lúc đó thì đừng có chạy về nhà tôi oán khóc cái gì”

Tiêu Dật nhíu mày, thứ mà cậu cảm thấy không vừa lòng nhất, không thể nghe được chính là bị người ta nói Trình Kiệt rã sẽ chán ghét cậu, không cần cậu. Tiêu Dật vẫn còn bị ảnh hưởng về chuyện của 5 năm về trước, chuyện năm đó là do cậu có lỗi với Trình Kiệt, cho nên cậu rất sợ mình không thích hợp với Trình Kiệt, sợ Trình Kiệt vào một ngày nào đó sẽ nhận ra được chuyện đó mà bỏ rơi cậu. Tiêu Dật ánh mắt trầm xuống

giống như là biến thành một con người khác vậy, trong giọng nói cũng lạnh lẽo khàn đặc cõi gắt khắt chẽ cơn giận giữ trong lòng:

“Anh ấy sẽ không rời bỏ con”

Mẹ Tiêu vẫn không để ý đến sắc mặt khó coi của con trai, thản nhiên nói tiếp:

“Ai mà biết được, cậu nghĩ xem...”

Mẹ Tiêu còn chưa kịp nói xong thì Tiêu Dật đã đập mạnh xuống bàn giận dữ nói lớn:

“Anh ấy sẽ không rời bỏ con”

Tiêu Dật nói rất lớn, lại kèm theo cả tiếng đập bàn kia làm cho mọi người trong quán đều hướng ánh mắt về chỗ này. Mẹ Tiêu cũng có điểm giật mình hoảng sợ, thấy con trai tức giận như muốn đánh người thì ngay người ra một lúc, kế đó bà liền lấy lại tinh thần ho nhẹ một tiếng rãnh trừng mắt quát:

“Cậu giỏi lắm, cậu có phải không còn coi tôi là mẹ nữa hay không?”

Tiêu Dật hai tay nắm chặt để ở trên đùi, cậu hít một hơi thật sâu rãnh giọng:

“Mẹ, con xin lỗi”

Mẹ Tiêu cũng không muốn người xung quanh chú ý về phía mình cho nên im lặng một lát, đợi đến khi mọi người quay đi rãnh mới hạ giọng:

“Tôi nói cho cậu biết, ba của cậu sức khỏe hiện tại không tốt, nếu như cậu để cho ông ấy biết chuyện này thì ông ấy nhất định sẽ bị cậu làm cho tức chết, tôi cho cậu thời gian giải quyết mọi chuyện với người đàn ông kia, sau đó liền thu gọn đõ đặc trở về quê ngay lập tức”

Tiêu Dật bêngoài vẫn giữ một thái độ bình tĩnh nhưng trong lòng của cậu hiện tại lại hỗn loạn rối bời:

“Mẹ, chuyện này còn sẽ đợi qua một thời gian sẽ giải thích cho ba hiểu, còn chuyện rời xa anh ấy con sẽ không làm”

Mẹ Tiêu tức giận:

“Hay cho câu giải thích cho ba cậu hiểu, đến tôi còn không thể hiểu nổi cậu rốt cuộc đang nghĩ cái gì thì ông ấy có thể hiểu hay sao? Nếu cậu không chịu cắt đứt mọi quan hệ với người đàn ông đó thì đừng gọi tôi là mẹ nữa, tôi không có đứa con đồng tính luyến ái như cậu”

Tiêu Dật im lặng, cậu biết hiện tại mình có nói gì nữa thì cũng vô ích mà thôi. Mẹ Tiêu là người đứng dậy rời đi trước, Tiêu Dật theo hướng rời đi của mẹ mình quan sát bóng lưng đơn bạc kia, cậu biết mẹ mình là đang muốn tốt cho mình mà thôi, tuy rằng bà có chút cố chấp nhưng cậu vẫn không oán trách mẹ của mình. Ba mẹ Tiêu đâu là người ưa sỉ diện, chuyện con trai mà mình vẫn luôn tự hào vì giỏi giang như vậy đột nhiên tính hướng không bình thường, thích một người đàn ông hẳn là chuyện không thể tiếp nhận được ngay, Tiêu Dật nhìn ra phía ngoài thấy Tiêu Kỷ Mặc đang cùng mẹ mình chơi đùa, trong lòng lại một hồi loạn.

“Xin chào”

Tiêu Dật theo tiếng nói của người đàn ông phát ra bên cạnh mình liền ngẩng đầu xem đó là ai, người phía trước có phàn quen thuộc nhưng cậu lại không thể nhớ ra được mình đã gặp ở đâu, hơn nữa gương mặt cùng dáng vẻ này thật sự có điểm rất giống cậu, đặc biệt là là nốt ruồi lệ bên khoe mắt kia.

“Tôi ngã được chứ?”

Tiêu Dật không biết đối phương có ý đồ gì nhưng mà hiện tại cậu cũng chẳng có tâm trạng đâu mà suy đoán kỹ càng cẩn thận nữa. Tiêu Dật khẽ gật đầu đồng ý, dù sao thì cậu hiện tại vẫn chưa cần phải trở về ngay, nếu như bây giờ mà lập tức trở về thì mẹ Tiêu khẳng định sẽ nói rằng cậu không muốn cho bà ở cùng cháu trai.

“Tôi là Triệu Tử Thiêm, lần trước có gặp qua cậu ở Đỗ thị đó”

Tiêu Dật ngẩn người một hồi, phải mất một khoảng thời gian ngắn thì cậu mới có thể nhớ ra được người này bởi vì lần trước trong lời nói của anh ta cũng là 5 năm về trước rồi:

“Là anh sao, tôi nhớ ra rồi, anh có chuyện gì không?”

Triệu Tử Thiêm nhìn qua cùng lầm cũng chỉ hơn Tiêu Dật một hai tuổi, hai người họ không quen biết gì nhưng hiểu tại sao Tiêu Dật lại có một cảm giác rất muốn làm bạn với người này, có lẽ rằng cậu và anh ta có dáng vẻ rất giống nhau chẳng.

“Tôi vừa mới ở ngay phía sau cậu đã nghe thấy hết được cuộc nói chuyện giữa cậu và mẹ cậu rồi, cậu cũng đừng hiểu lần tôi chỉ là tình cờ nghe thấy mà thôi. Tôi lúc trước cũng giống như cậu bị gia đình kịch liệt cấm cản, nhưng mà bây giờ thì tốt rồi, cậu có muốn tôi cho cậu một vài lời khuyên hay không?”

Tiêu Dật nhíu mày, nếu như cậu đoán không nhầm thì người đàn ông lần đó đi cùng với Triệu Tử Thiêm ở Đỗ thị chính là Lương Đông, anh ta lúc ấy còn khoe với cậu về Lương Đông, cậu cũng biết Lương Đông là người đứng đầu công ty tài chính Lương thị, bây giờ đột nhiên có người nói muốn giúp cậu, Tiêu Dật đương nhiên cảm thấy vô cùng vui vẻ, cậu vốn đang rất sầu não về vấn đề này:

“Có thể sao?”

Triệu Tử Thiêm cười cười gật đầu, vốn định nói cái gì đó tiếp theo thì phía sau lại truyền tới một giọng nam từ tính trầm thấp, còn nghe ra được bên trong lời nói kia có phẫn lạnh lẽo, độc chiết:

“Đại Thiêm”

Hai người theo tiếng nói đó đều quay lại nhìn tới đối phương, người đàn ông mặc một chiếc áo khoác dạ dài màu xám, hắn ta rất cao, gương mặt cương nghị, ánh mắt chim ưng hẹp dài đang bắn thẳng về phía này không một chút che đậy, hắn bước đến phía hai người bọn cậu, lúc đầu chính là đảo mắt lướt nhìn qua cậu một hồi sau đó liền thu tầm mắt đặt ở

trên người của Triệu Tử Thiêm, ánh mắt đó quả thật rất giống khi Trình Kiệt nhìn cậu vậy, trong đôi mắt chỉ có duy nhất hình bóng đối phương tồn tại:

“Em đang làm gì thê?”

Triệu Tử Thiêm thật sự rất bình tĩnh, hơn nữa nụ cười trên môi lúc nào cũng luôn hiện hữu khiến cho đối phương khó có thể đối xử với anh ta lạnh nhạt được:

“Nói chuyện với bạn, anh xong việc rồi sao?”

Người đàn ông kia bá đạo kéo lấy cánh tay của Triệu Tử Thiêm rồi vẫn nhiên ôm lấy eo của cậu đứng dậy:

“Xong rồi, chúng ta về nhà thôi”

Triệu Tử Thiêm có điểm gấp gáp nhanh chóng mang điện thoại của mình ra đưa cho Tiêu Dật:

“Cho tôi số điện thoại của cậu đi, sau này rảnh rồi chúng ta lại nói chuyện”

Người đàn ông nọ nhíu mày nhìn chằm chằm chiếc điện thoại đang ở trên tay Tiêu Dật, Tiêu Dật cũng cảm nhận được sát khí cực kỳ mạnh đang phảng phất xung quanh đây, cậu mau chóng nhấn số điện thoại của mình rồi trả lại điện thoại cho Triệu Tử Thiêm:

“Đây là số điện thoại của tôi”

Nhưng mà khi Tiêu Dật vừa mới đưa điện thoại ra giữa không trung thì chiếc điện thoại kia đã rơi vào tay người đàn ông bên cạnh Triệu Tử Thiêm, hắn ta một lời không nói bỏ chiếc điện thoại đó vào trong túi áo kẽ đó liền ôm lấy eo Triệu Tử Thiêm rời khỏi khách sạn. Tiêu Dật khẽ thở dài một hơi, người đàn ông bên cạnh Triệu Tử Thiêm kia thật sự rất kỳ quái, cậu cũng không có ý đồvới người của hắn có cần thiết phải thái quá như vậy hay không, hơn nữa ánh mắt kia của hắn khi nhìn cậu giống như là có

thâm thù từ lâu lắm rã vây. Thật ra thì Tiêu Dật chưa bao giờ bị người khác nhìn với ánh mắt như vậy cả, hơn nữa đối với Trình Kiệt tuy rằng là một người vô cùng bá đạo cũng chưa bao giờ nhìn cậu như vậy, điều này cũng là đúng mà thôi bởi vì Trình Kiệt chỉ nhìn những người có ý muốn tiếp cận cậu như thế, có điều cậu từ đâu đến cuối điều không hề phát hiện ra người đàn ông của mình cũng luôn thái quá như thế.

Tiêu Dật mang điện thoại nhắn tin cho Trình Kiệt, nói rằng cậu đã xong việc rã, sau khi nhắn xong tin nhắn đó điện thoại của cậu còn chưa kịp tối đèn đã nhanh chóng truyền đến tin nhắn của đối phương: [Anh đang tới, đợi anh ba phút]. Tiêu Dật khẽ mỉm cười mang điện thoại đút vào trong túi áo, gọi phục vụ tính tiền rã bước ra ngoài. Tiêu Dật thấy mẹ Tiêu đang ngồi nói chuyện với Tiêu Kỷ Mặc liền do dự một hồi mới dám gọi:

“Khỉ con, chúng ta phải về nhà rã”

Tiêu Kỷ Mặc và mẹ Tiêu đã long loạt quay đầu về phía Tiêu Dật, Tiêu Kỷ Mặc đứng dậy chạy về phía cậu, Tiêu Dật theo đó cũng chậm rãi bước về hướng mẹ Tiêu: “Mẹ, khi nào thì mẹ về quê...” Tiêu Dật nói đến đây liền do dự một chút: “Nếu không thì mẹ đến nhà con chơi vài ngày đi”

Bởi vì thím Trần đang ở bên cạnh cho nên mẹ Tiêu cũng không thể nào tỏ thái độ gì với Tiêu Dật được, bà ngồi xổm xuống giả bộ chỉnh lại áo khoác trên người Tiêu Kỷ Mặc cười cười nói:

“Kỷ Mặc, có muốn cùng về quê với bà hay không?”

Tiêu Kỷ Mặc một tay nắm tay của Tiêu Dật ngẩng đầu nhìn cậu, sau đó lại cúi xuống nhìn mẹ Tiêu:

“Bà nội, ba Trình Kiệt nói đợi đến sinh nhật của Kỷ Mặc sẽ dẫn Kỷ Mặc về quê, con lúc đó sẽ về chơi với ông bà nội”

Mẹ Tiêu vừa nghe thấy câu nói này thì hốt hoảng, ngại thím Trần vẫn đứng bên cạnh cho nên liền nhanh chóng chóng đứng dậy:

“Được rã được rã, mau trở về nhà đi”

Tiêu Dật đã nhìn thấy chiếc xe quen thuộc đỗ ở phía bên đường, cậu hướng mẹ Tiêu chào tạm biệt một tiếng rồi lại mỉm cười bình tĩnh hướng thím Trân chào hỏi:

“Mẹ à, như vậy con về trước. Thím Trân nếu như còn ở trên này liền đến tiệm cà phê của cháu chơi nhé”

Mẹ Tiêu nhìn theo bóng dáng của con trai rời đi, trong lòng không khỏi dâng lên một hồn loạn, cuối cùng vẫn là thở dài một hơi xoay người bước vào trong khách sạn.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân
dtv-ebook.com

Chương 175: Có Chút Thất Vọng

Thời gian gần đây Trình Kiệt rất bận rộn chuyện công ty, Tiêu Dật cơ hồ lúc nào cũng thấy Trình Kiệt ôm máy tính làm việc, bởi vì Trình Kiệt một khi làm việc sẽ quên ăn quên uống, Tiêu Dật lại không muốn hắn như vậy cho nên mỗi buổi trưa đìu ở tiệm cà phê của mình làm một vài món đơn giản mang đến Trình thị cùng Trình Kiệt dùng bữa trưa. Nhân viên trong tiệm đìu muốn ăn cơm Tiêu Dật làm nhưng bởi vì nấu thêm phàn thì thời gian sẽ lâu, trong tiệm lại có những sáu người cho nên Tiêu Dật hết lần này đến lần khác từ chối.

“Ông chủ, anh mỗi lần đìu ở trong tiệm nấu đồ ăn mùi thơm không chịu được, nói anh nấu cho mọi người một bữa cũng khó khăn như vậy sao?”

Khổng Tinh Tinh là thu ngân trong tiệm, mỗi lần đến giờ nghỉ trưa đìu sẽ đứng ở trước gian bếp nhỏ này chống tay lên cầm oán thán. Tiêu Dật đang chiên trứng, vừa làm vừa mỉm cười:

“Cơm tôi làm không ngon đâu”

Trương Hình Nhi bỏ tạp dề ra treo lên bếp, gương mặt ai oán liếc nhìn Tiêu Dật:

“Ông chủ, nếu như anh không cho chúng tôi ăn thì có thể đừng làm đồ ăn trong tiệm nữa được không, thật là khiến chúng tôi phải chảy nước miếng mà”

Tiêu Dật mang trứng đã chiên thành cuộn bỏ vào trong cặp lồng giữ nhiệt, lại tiếp tục mang hành tỏi vào trong chảo phi lên thật vàng:

“Hình Nhi, cô không phải nói tháng này giảm cân hay sao, đồ tôi làm có nhí ầu dàu mõ lắm”

Tôn Ân đang rửa chén ở phía sau Tiêu Dật cũng bất mãn thay:

“Ông chủ, tại sao anh không cùng người ấy của anh ra ngoài ăn cơm, người ấy của anh mỗi lần đều bắt anh phải nấu cơm mang tới thế này thật sự không sợ anh bị mệt hay sao?”

Tiêu Dật mang thịt heo đỗ vào chảo, tiếng xè xè vang lên sau đó là mùi thơm nức mũi, thật sự là khiến cho đám nhân viên bụng rỗng trong này thêm một lần đau lòng:

“Không sao, sắp cuối năm rồi cho nên anh ấy gần đây rất bận rộn không có thời gian ra ngoài ăn cơm, nếu tôi còn không mang cơm đến anh ấy nhất định cũng sẽ quên mất luôn là phải ăn cơm”

Âu Mỹ Lệ ngồi ở trên ghế đợi Lại Tiếu Tiếu mua cơm hộp từ bên ngoài trở về lúc này liền cười hắc hắc:

“Ông chủ, bạn rộn đến mức cơm cũng không nhớ ăn thế anh ấy có nhớ ra rằng buổi tối sẽ phải ăn thịt hay không?”

Tiêu Dật mang trứng chiên, thịt heo xào tiêu, đỗ xào tỏi, canh củ cải sắn xếp thật cẩn thận vào trong cặp lồng cơm, lại múc thêm hai phần cơm trắng vào một chiếc hộp giữ nhiệt khác, cuối cùng mang toàn bộ bỏ vào trong một cái túi nhỏ chuẩn bị đến Trình thị:

“Tôn Ân, giúp tôi rửa chén đĩa này nhé”

Tiêu Dật mỉm cười nhanh chóng bước ra khỏi cửa tiệm cà phê, đám nhân viên trong cửa tiệm sớm đã biết mối quan hệ giữa cậu và Trình Kiệt, cậu cũng chẳng việc gì phải che giấu bọn họ cả, may mắn các cô gái kia cũng không cảm thấy có cái gì không đúng cả, ngược lại còn hùa với nhau trêu chọc cậu. Lời của Âu Mỹ Lệ Tiêu Dật đã nghe thấy rõ, không phải là cậu quá chú trọng chuyện này, nhưng mà thời gian gần đây Trình Kiệt quả thật ăn rất là ít thịt, nghĩ lại có phải là hắn quên mất phải ăn thịt rồi hay

không. Trình Kiệt mỗi buổi tối đều làm việc tới tận đêm, tuy rằng giờ tan tầm luôn đúng giờ trở về nhà ăn cơm tối không có tăng ca ở bên ngoài khiến cho cậu không có gì nghĩ ngờ hắn có người khác, nhưng mà mỗi buổi tối đều nhất quyết ôm máy tính những mấy tiếng đồng hồ, đối vật vô tri vô giác lạnh lẽo kia hình như là còn yêu thích hơn cả cậu nữa rã.

Đúng 11 giờ 10 phút, Tiêu Dật đẩy cửa phòng làm việc của Trình Kiệt bước vào, quả nhiên người nào đó vẫn tập trung dán tầm mắt vào máy tính chỉ lên tiếng nói với cậu một câu:

“Tiểu Dật, em đến rã sao?”

Tiêu Dật không vui Trình Kiệt cũng chẳng biết, cậu đóng cửa phòng đi tới chỗ bàn uống nước kia mang thức ăn xếp ra trên bàn, xếp xong hết cả rã lại gọi hắn:

“Trình Kiệt, anh ra ăn cơm đi”

Trình Kiệt mang một cặp kính trắng tập trung nhìn màn hình máy tính khẽ ừ ừ:

“Em ăn trước đi, anh sắp xong rã”

Tiêu Dật đang cầm đũa liễn đặt mạnh xuống bàn bức bối:

“Lát nữa mới ăn thì đồ ăn nguội mất rã, anh có biết là em phải tốn bao nhiêu công sức mới có thể nấu ra được những món này hay không, nấu xong rã còn phải nhanh chóng mang tới cho anh bởi vì để chúng lâu trong hộp sẽ ảnh hưởng tới màu sắc cùng độ giòn đó”

Trình Kiệt lúc này mới chịu dừng lại công việc nhìn qua Tiêu Dật, phát hiện ra tiểu tổ tông của mình một mặt đen thui tức giận lièn nhanh chóng bỏ cặp kính trắng kia ra rã đứng dậy bước nhanh về phía cậu:

“Được được, anh đến đây, vợ của anh bỏ công sức như vậy như thế thì anh nhất định phải anh thật sạch sẽ”

Tiêu Dật mang cơm trắng lấy vào bát cho Trình Kiệt r āi đặt ở trước mặt hắn không thèm nói nửa lời, Trình Kiệt thấy vậy lại rõi rít lấy lòng:

“Tiểu Dật, Tiểu Dật của anh hôm nay tâm trạng không tốt hay sao?”

Tiêu Dật đặt bát cơm trên tay xuống bàn r āi lại thở dài một hơi:

“Anh rốt cuộc là g ān đây bận rộn cái gì thê?”

Trình Kiệt g ān đây quả thật rất bận rộn, nội bộ công ty của hắn có người mang tin tức mật nói ra bên ngoài, hắn thời gian g ān đây đang phải liên hệ lại với khách hàng giải quyết mọi chuyện, còn phải thanh lọc sạch sē đám cán bộ cấp cao một lượt, chuyện của Lâm Chí Huy ēn và Thẩm Đào vẫn còn chưa giải quyết xong, hắn muôn thật nhanh giải quyết xong số chuyện đau đớn kia, sau đó đến tết liền cùng Tiểu Dật của hắn và Tiêu Kỷ Mặc đi Nhật Bản du lịch:

“Ư, g ān cuối năm r āi cho nên công việc nhieu một chút, anh muốn giải quyết xong sớm, sau đó đến tết một nhà ba người chúng ta sẽ đi du lịch Nhật Bản nhé”

Tiêu Dật nghe thấy chủ ý kia của Trình Kiệt liền trầm mặc một phen, ba tuần nữa là đến tết r āi, mẹ Tiêu có gọi điện cho cậu nói tết này phải đưa Tiêu Kỷ Mặc về quê ăn tết, cậu cũng đã đồng ý r āi. Bây giờ nhìn Trình Kiệt một bộ dáng vui vẻ tính toán vì cậu như thế nhất thời lại cảm thấy không biết nên mở lời ra sao. Trình Kiệt không thấy Tiêu Dật nói chuyện liền nghĩ rằng cậu vẫn đang giận dỗi, hắn vòng tay qua ôm lấy cậu vào trong lòng cưng chi ầu hỏi:

“Hay là em không thích đi Nhật Bản nữa, không sao chúng ta đi chỗ khác cũng được”

Tiêu Dật im lặng một lúc r āi chậm rãi nói thế này:

“Trình Kiệt, mẹ em nói tết này đưa khỉ con về quê ăn tết, em cũng đã đồng ý r āi”

Không gian tiếp theo liền rơi vào trầm mặc, Trình Kiệt quả thật là không nghĩ đến khả năng này, khi nghe Tiêu Dật nói hắn mới giật mình nhớ ra, Tiêu Dật thời gian gần đây đều ở trên đây bận rộn công việc không có về quê, tết này nếu như cậu không về nhà thì cũng không đúng cho lắm, dù sao hai người bọn họ cũng vẫn chưa được gia đình cậu chấp thuận. Trình Kiệt buôn rầu khẽ nói:

“Là vậy sao, không sao ra tết chúng ta đi cũng được”

Thật ra thì Tiêu Dật cũng không muốn bỏ Trình Kiệt ăn tết một mình, nhưng mà mẹ Tiêu đã nói cậu nhất định tết này phải về nhà, cậu cũng chẳng phải là con gái đã gả đi, cậu là con trai mà cho nên cũng không có lý do gì nói rằng mình tết nay không về được, nếu như nói với mẹ Tiêu rằng cậu muốn ăn tết cùng Trình Kiệt, mẹ Tiêu khẳng định sẽ càng ghét bỏ Trình Kiệt hơn nữa, mà cậu lại không muốn để lại ấn tượng xấu với mẹ mình về Trình Kiệt. Tiêu Dật nắm lấy bàn tay Trình Kiệt khe khẽ nỉ non:

“Nhưng mà em sẽ cố gắng về sớm một chút, cuối tuần chúng ta đi mua đồ sắm tết nhé”.

...

Thời gian rất nhanh trôi qua, Trình Kiệt cảm thấy khi không có Tiêu Dật thì thời gian trôi qua rất chậm, chậm đến mức hắn còn tưởng rằng một ngày có bốn mươi tám tiếng đồng hồ vậy, nhưng khi có Tiêu Dật ở bên thì chớp mắt một cái đã qua bảy ngày rưỡi, lại thêm vài ngày nữa là hắn sẽ không còn được nhìn thấy Tiểu Dật của hắn một thời gian.

Trình Kiệt mười mấy năm nay đều không có quan trong ngày lễ tết, ngoài mười năm đầu tiên tính từ lúc hắn sinh ra còn cảm thấy hào hứng thì dần dần lớn lên hắn cũng không có quá coi trọng gì cả. Nhưng mà năm này chẳng hiểu sao trong lòng lại có một chút nuối tiếc buồn bã, nhìn Tiêu Dật và Tiêu Kỷ Mặc đứng ở bên ngoài sân mang dây điện nháy trang trí ở bên ngoài, lại thấy hai người bận rộn ngồi ở bên trong nhà xếp cái này, treo cái kia, Trình Kiệt thật sự chỉ muốn được cùng hai người họ trải qua mấy ngày tết tới mà thôi.

“Trình Kiệt, tới đây đi, giúp em treo cái đèn lồng này ở trước cửa” Tiêu Dật cầm lồng đèn lớn màu đỏ cười cười gọi hắn.

Trình Kiệt giật mình bước ra khỏi suy nghĩ, hắn đi tới cầm lấy chiếc đèn lồng kia rã trèo lên ghế để treo cái đó lên, treo xong rã liền đi xuống. Tiêu Dật đứng ở bên dưới bật công tắc, chiếc đèn lồng đó lập tức sáng lên, Trình Kiệt đứng ở bên cạnh Tiêu Dật ngẩn đần nhìn, Tiêu Dật hỏi hắn:

“Có đẹp không?”

Trình Kiệt quay sang nhìn Tiêu Dật, vừa vặn bắt gặp được ánh mắt của cậu cũng đang nhìn về phía mình, trong ánh mắt kia có tia cười cùng yêu thương, Trình Kiệt thất thán hắn còn giống như là có cảm giác đôi mắt xinh đẹp kia biết phát sáng vậy, hại hắn giống như là đang lơ lửng mơ màng giữa một bầu trời sao.

“Ba, chiếc áo này của Đại Nhân hình như hơi nhỏ rã”

Tiêu Kỷ Mặc bế theo Đại Nhân đứng ở trước hai người ngây thơ lên tiếng, Tiêu Dật nhanh chóng quay sang nhìn Tiêu Kỷ Mặc rã cười cười:

“Ừ, đúng là hơi nhỏ rã, ngày mai ba sẽ đi đổi lại cái lớn hơn một chút”

Tiêu Kỷ Mặc một tay bế Đại Nhân, một tay lại nắm lấy cổ tay của Tiêu Dật kéo đi:

“Ba lại đây đi, con muốn cho ba xem cái này”

Trình Kiệt nhìn theo bóng lưng của Tiêu Dật, hắn thở dài chua xót một hơi, trong lòng quả thật không nỡ để cho Tiêu Dật của hắn rời đi chuyến này, hắn cũng muốn cùng cậu đón tết nữa.

Tối đó Trình Kiệt không ôm máy tính nữa, hắn hiện tại cũng không còn tâm trạng đâu mà giải quyết công việc, lúc trước hắn muốn nhanh một chút hoàn thành công việc chính là vì muốn cùng Tiêu Dật và Tiêu Kỷ Mặc đi du lịch Nhật Bản, nhưng mà tết này hai người họ lại không có ở bên cạnh hắn, hắn còn ước gì mình làm chậm lại số công việc kia một chút để khi tết

còn có việc mà làm, giảm bớt thời gian mà nhớ nhung Tiêu Dật. Tiêu Dật bình thường đìu ngù trước Trình Kiệt bởi vì hắn làm việc đến tận khuya mới chịu ngủ, không nghĩ tới hôm nay lại kỳ lạ như thế mới chỉ có hơn chín giờ một chút thôi đã nằm ở bên cạnh ôm cậu vào trong lòng rã, Tiêu Dật kỳ quái hỏi Trình Kiệt:

“Sao thế, anh hôm nay không phải làm việc hay sao?”

Trình Kiệt ôm lấy Tiêu Dật vào trong lòng, cầm đặt ở trên mái tóc mầm mại vẫn còn hương thơm dìu gợi thoang thoảng kia của cậu, hắn im lặng hít thở hương thơm dễ chịu kia rã khàn giọng đáp:

“Tiêu Dật, tết năm sau em nhất định phải ở cùng anh nhé”

Tiêu Dật nghe thấy trong giọng nói kia của Trình Kiệt có điểm buồn bã, trái tim cậu cũng vì hắn lại khẽ rung lên nhói một nhịp, cậu quả thật cũng không muốn để Trình Kiệt ăn tết một mình, dù sao thì hắn cũng chỉ có một mình mà thôi, Tống Ngộ Phàm lặn trước còn nói với cậu rằng tết này sẽ đi sang Úc du lịch cùng với Vincent, Trình Kiệt tết này khẳng định là không có ai ở cùng:

“Um, em sẽ cố gắng lên sớm”

Trình Kiệt trang trọng đặt một nụ hôn lên trán của Tiêu Dật, đôi môi kia cũng chầm chậm di chuyển xuống sống mũi cậu, hôn tới hai bên má cậu, cuối cùng dừng lại ở cái miệng nhỏ nhắn xinh xinh kia của cậu, đìu lưỡi của hắn vươn ra dễ dàng luân được vào trong khoang miệng của đối phương, dây dưa triền miên ngậm lấy đôi môi mềm mại của Tiêu Dật, mút lấy đìu lưỡi hồng hồng kia của cậu, hôn đến mức khuôn ngực cậu cũng bắt đìu dồn dập gấp gáp vì thiếu dưỡng khí, hôn đến mức đôi mắt kia rơi vào trạng thái mê man hắn vẫn còn chưa muốn buông cậu ra. Trình Kiệt luân tay vào trong áo của Tiêu Dật, hắn và cậu đã lâu lắm rã chưa có cùng nhau làm, bởi vì khoảng thời gian gần đây hắn đìu làm việc tới muộn mới chịu dừng lại, khi xong việc thì Tiêu Dật của hắn đã ngủ mất rã, hắn lại không muốn làm phiền cậu cho nên chỉ có thể ở bên cạnh ôm cậu vào lòng chìm vào giấc ngủ mà thôi.

Da thịt của Tiêu Dật mềm mại, cả người cũng mềm nhũn nhu nhu, hơi thở nóng rực ngập tràn dục vọng, trong đôi mắt xinh đẹp kia còn lóe lên một tia khẩn cầu. Tiêu Dật của hắn là có sức hút nhất, giống như một thỏi nam châm tốt liên tục hút chặt lấy hắn, khiến cho hắn không có cách nào có thể tách rời cậu. Tiêu Dật của hắn cực kỳ động lòng, cực kỳ xinh đẹp làm cho hắn trầm mê không lối thoát, khiến cho hắn lúc nào cũng có tư tưởng mang cậu bò vào trong túi áo của mình, bảo vệ cậu thật tốt để không ai có thể phát hiện ra bảo bối nhỏ này của hắn.

Chiếc giường lớn king size có thể khiến cho hai người đàn ông to lớn nằm cách xa nhau mỗi người một góc, nhưng lúc này trên chiếc giường đó lại có hai thân thể quấn chặt vào nhau, ánh sáng của trăng bên ngoài chiếu vào trong phòng ngủ của Trình Kiệt làm nỗi bật lên đường nét mềm mại trên gương mặt của Tiêu Dật, ngũ quan này không phải phi thường hoàn mỹ nhưng tổ hợp đó ở cùng một chỗ lại tạo nên một gương mặt hài hòa đến kiệt tác. Quần áo trên người Tiêu Dật bị Trình Kiệt lột bỏ vứt hỗn loạn ở dưới sàn, cả người cậu lúc này ở trong trạng thái giống như một đứa trẻ mới sinh, Trình Kiệt ngây người ngắm nhìn thân thể tuyệt mỹ, ánh mắt của hắn chỉ hận không thể dính chặt lấy từng đường nét trên cơ thể cậu, Tiêu Dật có một chút bất an, cậu khàn giọng xấu hổ gọi hắn:

“Trình Kiệt...”

Đèn trong phòng tuy đã tắt, nhưng rèm cửa căn bản còn chưa kéo lại, ánh trăng sáng bên ngoài chiếu tới bóng lưng của Trình Kiệt làm khuất đi gương mặt hắn, Tiêu Dật lờ mờ có thể nhìn ra được ánh mắt dục vọng bức người kia, cũng cảm nhận được vật nam tính của Trình Kiệt chạm vào bắp đùi cậu, nhưng hắn từ nãy tới giờ đều không có hành động gì cả chỉ tĩnh lặng nhìn cậu mà thôi:

“Trình Kiệt, anh... đừng nhìn nữa”

Đối với phong cảnh tuyệt hảo thế này Trình Kiệt hắn cho dù có dùng cả đời này để ngắm nhìn cũng không biết chán, hắn bắt đầu đưa bàn tay to lớn của mình chạm lên da thịt mềm mỏng của Tiêu Dật, da thịt mát mẻ lại vô cùng đàn hồi, cảm nhận được độ cong của từng đường nét cơ thể, cảm

nhận được thân thể sống động pháp phẳng của cậu theo mỗi nhịp di chuyển bàn tay của hắn, Trình Kiệt vừa thỏa mãn lại vừa không thỏa mãn, thân thể xinh đẹp như vậy đến cuối cùng phải làm cách nào mới có thể bảo vệ cậu thật tốt, để cho không có bất cứ ai có cơ hội đến gần cậu thưởng thức cái tốt đẹp này đây.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân
dtv-ebook.com

Chương 176: Chỉ Cần Em Vui Là Được

Trình Kiệt nâng lên hai chân của Tiêu Dật, hắn đưa tay tiến vào trong kẽ mông cậu, đùi ngón tay vuốt nhẹ nhàng nếp nhăn ở phía dưới kia một vòng rã mới cẩn thận đâm một ngón tay vào, Tiêu Dật quả nhiên bắt đùi hít thở nặng nề. Trình Kiệt tiến sâu vào bên trong hơn một chút, động tác phi thường dịu dàng từ từ quan sát sắc thái trên gương mặt cậu, hắn thấy hai tay cậu nắm chặt lấy ga trải giường, lại thấy cậu nhíu mày cam chịu khoái cảm, thấy cái miệng nhỏ hơi hé ra, đôi mắt kia cũng phiêu hồn mà khép hờ. Trình Kiệt mang thêm một ngón tay nữa tiến vào, cảm giác chật hẹp cùng chặt chẽ liên tục hút lấy ngón tay hắn, Tiêu Dật của hắn cũng bắt đùi hô hấp nhanh hơn vài phần, ngay cả đôi chân cũng bắt đùi run run một chút. Trình Kiệt vuốt ve phần bụng dưới của Tiêu Dật, quả nhiên đối phương ngay lập tức bật ra tiếng rên rỉ kì dị gọi tên của hắn. Trình Kiệt cảm thấy vô cùng phấn chấn bởi vì Tiêu Dật gọi tên của hắn, Tiêu Dật của hắn chỉ luôn gọi tên của hắn mà thôi, không phải bất cứ người nào khác cả. Ngón tay thứ ba chậm rãi tiến vào bên trong, phía trong của Tiêu Dật chân thực mềm nóng, giống như là một thế giới hoàn toàn khác biệt với bên ngoài, có điệu ở phía bên ngoài kia lại giống như một cái dây thun chặt chẽ buộc chặt lấy ba đầu ngón tay của hắn, Trình Kiệt muốn di chuyển nhanh hơn một chút, muốn nghe thấy Tiêu Dật của hắn gọi hắn nhẹ hơn một chút, muốn nhìn thấy dáng vẻ yếu đuối mềm mại kia của cậu, muốn nhìn thấy cậu vĩnh viễn phụ thuộc vào hắn.

“A... ưm... Trình Kiệt”

Cái tên gọi Trình Kiệt này không có bất cứ ai gọi hay giống Tiêu Dật của hắn gọi cả, cũng không có bất cứ ai ngoài cậu có thể khiến cho hắn thật chú ý mà lắng nghe. Chỉ cần Tiêu Dật của hắn gọi tên hắn, thì cho dù hắn

có đang làm cái gì đi chăng nữa, hắn cũng có thể vẫn nghe thấy được mà chạy về phía cậu, lắng nghe lời thỉnh cầu của cậu.

“A... Trình Kiệt... đau...”

Ba ngón tay của Trình Kiệt không là cái gì so với vật nam tính kia của hắn, nhưng ba ngón tay đó hôm nay lại phi thường xấu xa mà khuấy đảo bên trong cậu, vừa nhanh lại vừa mạnh mẽ muốn tách mở cử động đến đau rát. Trình Kiệt vòng tay về phía sau Tiêu Dật, nâng người cậu lên để cho cậu tựa lưng vào lồng ngực hắn, một bàn tay khác bắt đầu đưa tới trước ngực cậu khẽ gãi gãi vuốt ve hai điểm nhỏ mẫn cảm kia.

Nơi đó của Tiêu Dật cực kỳ mẫn cảm, kích thích nhẹ nhàng vậy đã có thể khiến cho cả người cậu mềm nhũn vô lực, tiếng rên rỉ bật ra, Tiêu Dật lại gọi tên của Trình Kiệt nữa. Trình Kiệt muốn hôn lấy đôi môi nhỏ nhắn của Tiêu Dật, nhưng hắn lại luyến tiếc giọng nói của cậu, nếu như hắn hôn xuống rã khảng định sẽ không thể nghe được cậu gọi tên của hắn nữa.

“Trình Kiệt... tiến vào... tiến vào đi...”

Trình Kiệt nhấc eo của Tiêu Dật ngã lên đùi của mình, vật nam tính nóng cứng kia chuẩn xác tiếp nhập vào thân thể cậu, Tiêu Dật bị Trình Kiệt dùng hai tay khi thì xoa nắn vuốt ve, khi thì niết chặt lấy điểm nhỏ đáng thương của cậu đến mức vặn vẹo cả người:

“A... Trình Kiệt...”

Trình Kiệt không động eo, Tiêu Dật khó chịu, trên dưới đau khổ chịu, đau óc khó chịu đến muôn phát điên lên rã. Trình Kiệt chính là thích nhìn thấy bộ dáng lực bất tòng tâm này của Tiêu Dật, muốn nhìn thấy cậu trong trạng thái khổ sở như thế, muốn nghe thấy cậu gọi tên hắn nỉ non cầu xin, có lẽ hắn yêu Tiêu Dật đến mức tiêu cực mất rã.

“Trình Kiệt... động... động được không?”

Trình Kiệt có thể làm bất cứ thứ gì vì Tiêu Dật, ngay cả những thứ điên rồ nhất hắn cũng có thể vì cậu mà thực hiện, hắn cũng chỉ cầu đến vô

pháp vô thiên, nhưng không phải lúc nào hắn cũng đài nghe theo lời của cậu, hắn muốn Tiêu Dật của hắn cũng phải đáp lại hắn, tuy rằng hắn luôn muốn cậu mất đi toàn bộ phương hướng để cho cậu chỉ có thể bám víu vào hắn, coi hắn chính là phương hướng lớn nhất cuộc đời cậu, nhưng hắn lại không muốn cậu trở thành yếu đuối, hắn muốn cậu chỉ có thể yếu đuối trước mặt hắn còn đối với người ngoài lạnh đạm càng nhiều thì càng tốt, hắn muốn trong suy nghĩ của cậu chỉ có thể tồn tại duy nhất một hình bóng của hắn, muốn cả thế giới này cậu cũng chỉ coi trọng một mình hắn mà thôi.

Mơ mộng trôi dạt, bỏ qua mất tiếng cầu tình nức nở đáng thương. Trình Kiệt bừng tỉnh nhìn người trong lòng có đôi mắt xinh đẹp ướt át, hắn nhanh chóng cúi đầu ngâm lấy đôi môi cậu, cũng nhanh chóng bắt đầu di động thân mình, hắn thế nhưng lại làm cho Tiêu Dật của hắn đợi lâu đến như vậy rã. Tiếng da thịt va chạm chính là tiếng kích thích thính giác của của Trình Kiệt nhất, càng tuyệt vời hơn cả là đi theo cùng với tiếng rên rỉ kêu mê kia luôn luôn là tiếng cậu gọi tên của hắn. Trình Kiệt cảm thấy hắn làm như vậy vẫn còn chưa đủ, chưa đủ để chứng minh rằng Tiêu Dật là của hắn, chưa đủ để cho người khác biết được cậu là của hắn, nhưng Trình Kiệt đến cuối cùng lại chẳng biết mình phải làm thêm cái gì nữa mới chứng minh được điều đó, mạnh mẽ xâm chiếm cậu, điên cuồng chiếm lấy cậu, làm cho cậu khóc lóc cầu xin cũng không thể làm cho hắn thỏa mãn, hắn chỉ muốn biến thành một cái gì đó chui vào trong não bộ của cậu, đọc hết được những suy nghĩ trong đầu cậu, muốn xem xem những lời mà cậu nói kia có thật sự hay là không.

“Tiêu Dật, gọi tên của anh đi”

Tiêu Dật nức nở, cả người chao đảo:

“An... Trình Kiệt...”

Giống như là một hồn trống cổ vũ tinh thần vậy, Trình Kiệt theo đó càng lúc càng đâm mạnh lấy Tiêu Dật hơn, ngay cả bàn tay đặt trên eo cậu cũng như muốn bóp vụn:

“Nói yêu anh... nói yêu anh đi...”

Tiêu Dật xui lơ, cậu sớm đã đạt đến cao trào đỉnh điểm rãnh nhưng người phía dưới lại không ngừng thúc tới chạm vào điểm khoái cảm của cậu:

“Ân... ân... Trình Kiệt... yêu anh... em yêu anh...”

Trình Kiệt rất yêu Tiêu Dật, yêu cậu như điên đến mức muốn độc chiếm cậu, yêu cậu như điên đến mức ngay cả suy nghĩ muốn hủy hoại cậu, giết chết cậu cũng đã từng xuất hiện trong đầu của hắn rãnh. Trình Kiệt là kẻ điên, tình yêu biến thái tiêu cực, chỉ có điên là hắn che giấu rất kỹ càng, cũng không tùy tiện để lộ ra cho đối phương nhìn thấy, giống như là bông hoa độc có vẻ bên ngoài đẹp mắt, khi có côn trùng bay tới liền đóng lại toàn bộ cánh hoa bóp ngạt con côn trùng đó. Trình Kiệt biết tình yêu này của mình rất nguy hiểm, giống như là mang đối phương đi trên một chiếc xe đua đẹp mắt, chạy với một vận tốc lớn nhất, phân tâm một cái liền không thể khống chế được tay lái mà lao xuống vực, Tiêu Dật chính là người ngồi ở vị trí ghế lái phụ đó, còn hắn chính là người điên khiển xe. Trình Kiệt biết hết tất cả những điều xấu xa nguy hiểm đó, nhưng hắn lại ích kỷ cứ muốn giữ chặt Tiêu Dật ở bên cạnh mình, muốn phải là Tiêu Dật cùng hắn trải qua hết cả phẫn đời còn lại, muốn phải là cậu, phải là cậu nếu không hắn sẽ phát điên lên mất.

Bởi vì hắn thích Tiêu Dật nên hắn nghĩ ai cũng sẽ thích cậu, mà chuyện hắn không thể chấp nhận được chính là có thêm một người khác nảy sinh tà tâm với cậu, chính vì thế hắn ngầm định tất cả những người nào muốn cậu phải rời xa hắn, muốn ngăn cản cậu và hắn, hắn đều nghĩ bọn họ yêu thích Tiêu Dật của hắn, vì thế hắn phải trước một bước giải quyết đám người đó, không để cho bọn họ có bất cứ cơ hội nào đến gần Tiêu Dật của hắn.

Thời gian gần đây hắn có điều tra Lâm Chí Huy gần biết được cậu ta đang thuê người điều tra Tiêu Dật, cho dù hắn không biết đối phương muốn làm cái gì nhưng hắn vẫn là không cần quan tâm tìm hiểu nữa, một bước ra tay trước với cậu ta, tuy rằng thủ đoạn này có một chút không quân tử nhưng hắn chẳng quan tâm, cái hắn quan tâm chính là kết quả chứ không phải là quá trình. Lần trước chính là do Lâm Chí Huy gần mang đoạn ghi

hình của Tiêu Dật và Thẩm Đào cho hắn xem, hắn dễ dàng có thể đoán ra được giữa Lâm Chí Huyền và Thẩm Đào có mối liên hệ, lại trùng hợp công ty hắn gân đây luôn bị phía bên Hợp Cảnh cướp mất nhà đầu tư tốt. Trình Kiệt trước hết khiến cho sự nghiệp của Lâm Chí Huyền lên như diều gặp gió, ở thời điểm sự nghiệp tỏa sáng nhất liền thuê người tới bỏ thuốc cậu ta, mang một đám phụ nữ ở bên cạnh cậu ta chụp vài tấm ảnh không được tốt cho lắm. Khi báo chí đồng loạt tung ra những tấm ảnh đắt giá kia, phía bên công ty chủ quản là hắn cũng tuyệt đối không nhúng tay giúp đỡ, hơn nữa còn ở thời điểm đó hủy bỏ hợp đồng với cậu ta, khiến cho cậu ta hiện tại đành phải quay sang Thẩm Đào nhờ và sự giúp đỡ. Mục đích của Trình Kiệt chính là như vậy, mang hai hắn muốn hạ cho vào tầm ngắm tập hợp lại cùng một chỗ, hắn lúc đó chỉ cần một viên đạn là có thể bắn trúng cả hai mục tiêu.

Trình Kiệt nhìn vật nhỏ mèm nhũn an ổn ngủ trong vòng tay của mình, trong lòng dâng lên một chút dễ chịu, cúi người hôn tới đôi môi nhỏ nhắn mèm mại kia hắn khẽ mỉm cảm thán, cả thế giới này cũng chỉ có một mình Tiêu Dật của hắn là đơn thuần trong sáng nhất.

...

Rất nhanh liền tới hai mươi tư tết, Tiêu Dật trải qua ngày lễ ông công ông táo cùng Trình Kiệt rã ngày hôm sau liền trở về Thiên Tân. Ngày đi Thiên Tân, Trình Kiệt còn nắm chặt lấy bàn tay của Tiêu Dật luyến tiếc không muốn rời xa, càng đến tết hắn liền cảm thấy trống vắng vô cùng, hắn cũng muốn cùng với Tiêu Dật của hắn trải qua ngày tết này.

“Trình Kiệt ở nhà nhớ chú ý một chút nhé, ngày tết ra đường sẽ nhieu xe cộ hơn, anh nhất định phải chú ý đó. Còn có không được phép bỏ bữa đâu, nếu như em gọi điện phát hiện ra anh vẫn chưa ăn cơm thì em nhất định sẽ tức giận, nếu như rảnh rồi liền ghé qua tiệm cà phê xem nhân viên làm việc giúp em, sau đó còn có thời tiết sẽ càng ngày càng lạnh cho nên anh nhớ giữ ấm, không được phép mặc phong phanh đâu”

Trình Kiệt lại ôm Tiêu Dật của hắn vào trong lòng, thật sự muốn ôm ngắt cậu đi để cho cậu không thể về quê ăn tết được:

“Em nêu như lo lắng cho anh như vậy thì đừng vềnura, ở lại với anh đi”

Tiêu Kỷ Mặc lúc này đã mặc áo phao lớn chỉnh tề ấm áp đứng ở một bên nhíu mày:

“Tại sao ba Trình Kiệt không cùng con và ba về quê đi?”

Trình Kiệt lúc này mới chịu buông Tiêu Dật ra ngã xổm xuống giúp Tiêu Kỷ Mặc chỉnh lại áo khoác phao màu bạc một chút:

“Kỷ Mặc, chờ vènho coi chừng em ấy giúp cho ba, không được cho người lạ đến gần em ấy, có chuyện gì nhất định phải gọi điện cho ba có biết chưa?”

Tiêu Kỷ Mặc cảm thấy trong trách của mình vô cùng lớn, trong lòng lại càng phẫn chán hơn, cậu gật mạnh cái đầu rã vỗ ngực:

“Ba Trình Kiệt cứ tin ở con, con nhất định sẽ chăm sóc cho ba thật là tốt”

Trình Kiệt đứng dậy khẽ thở dài một hơi, hắn thật sự là không muốn rời xa một lần một nhỏ đáng yêu như vậy mà.

Ngày đó Tiêu Dật trở vènhà, mẹ Tiêu vẫn không có thay đổi thái độ với cậu, nhưng mà khi ở trước mặt của ba Tiêu bà lại không có tỏ thái độ gay gắt gì cả, có lẽ mẹ Tiêu cũng là muốn giấu chuyện của cậu với ba Tiêu. Ba Tiêu đã nguôi giận chuyện cậu ly hôn với Thẩm Tiểu Thúy, thỉnh thoảng vẫn có thể chủ động hỏi chuyện cậu vài câu, đại loại như chuyện cửa tiệm cà phê kia thế nào, Tiêu Kỷ Mặc đã thích nghi được với trên đó hay chưa. Thật ra thì Tiêu Dật ở nhà cũng cảm thấy rất nặng nề, đối diện với mẹ Tiêu luôn lạnh nhạt, lại đối với ba Tiêu vốn kiệm lời, không khí ngày tết cũng trầm mặc đi vài phần.

Buổi tối hôm ấy ba Tiêu nói cậu không cần trở vèngôi nhà riêng kia, cứ ngủ luôn ở nhà này, Tiêu Dật ngẫm nghĩ một hồi liền đặng ý, dù sao lần này về quê ăn tết cũng chính là muốn ở cùng với người nhà, nếu như còn muốn trở vènura căn bản là rất buồn chán.

Tiêu Kỷ Mặc ngủ cùng với ba mẹ Tiêu, trước khi cho nó qua bên đó Tiêu Dật còn cẩn thận dặn dò rất kỹ với nó rằng không được nhắc đến Trình Kiệt trước mặt của hai người, Tiêu Kỷ Mặc lúc đó liền nhíu mày hỏi vì sao, Tiêu Dật liền khẽ khàn giọng nói rằng vẫn chưa phải lúc thích hợp. Tiêu Dật biết Tiêu Kỷ Mặc sẽ không hiểu hết được lời nói kia của cậu đâu, nhưng dù sao thì những lời cậu đang nói với nó cũng là sự thật. Tiêu Kỷ Mặc mơ hồ đenting ý rãnh chóng chạy qua phòng của mẹ Tiêu để ngủ.

Tiêu Dật cùng Tiêu Lãng ở một phòng, em trai cậu cao hơn cậu một cái đầu, thân hình có thuộc dạng to lớn, hai người ra đường lúc nào cũng luôn bị hiểu lầm rằng cậu mới là em trai. Tiêu Lãng nói thích một nữ sinh trong trường, Tiêu Dật nhíu mày nói với em trai rằng chuyện này rất quan trọng vì nữ sinh kia căn bản vẫn chưa 18, nếu như phát sinh ra chuyện không nên khẳng định sẽ ảnh hưởng đến thanh danh thầy giáo của em trai, Tiêu Lãng gật đầu nói sẽ cẩn thận, nầm nói chuyện một hồi thì điện thoại của Tiêu Dật liền rung lên, cậu phát hiện đối phương gọi tới là Trình Kiệt thì nhanh chóng ngã dậy mang điện thoại đi ra ngoài ban công, còn cẩn thận đóng cửa lại không muốn để cho Tiêu Lãng nghe thấy.

“Trình Kiệt...”

Trình Kiệt ở bên này rất trống trải, vốn đã quen ăn đồ ăn Tiêu Dật làm, lại quen luôn mỗi buổi tối sẽ ôm cậu vào trong lòng để ngủ, cho nên bây giờ khi trở về thấy căn nhà lớn trống vắng không có hơi ấm gia đình kia liền nhớ cậu kinh khủng. Trình Kiệt nhẫn nhịn đợi đến khi trời tối muộn một chút mới dám gọi cho Tiêu Dật, bởi vì hắn biết cậu ban ngày sẽ ở cùng một chỗ với ba mẹ Tiêu, hắn lại không muốn làm cho cậu khó xử:

“Tiêu Dật, em biết không hôm nay anh về nhà ngay cả Đại Nhân cũng bỏ sang nhà hàng xóm rã”

Tiêu Dật nghe thấy giọng nói khàn khàn kia của Trình Kiệt liều hơi buồn, cậu biết hắn là nhớ cậu nhưng lại không dám nói thẳng ra, chỉ có thể giả bộ trêu chọc cậu như vậy:

“Trình Kiệt, hôm nay anh có nhớ ăn trưa hay không?”

Trình Kiệt ngã ở trên ghê sô pha ngoài phòng khách nhìn căn phòng được Tiêu Dật trang trí một vài đồ tết:

“Anh có ăn”

Tiêu Dật ừ nhẹ:

“Nhớ ăn là tốt rã, công ty đến ngày bao nhiêu thì cho nghỉ?”

Trình Kiệt thật sự còn muốn không cho công ty nghỉ tết, bởi vì hắn không có cậu ở bên cho nên hắn cũng chẳng thiết tha gì nghỉ làm:

“Đến hai mươi tám”

Tiêu Dật đứng ở ngoài ban công, một đợt gió nhẹ thổi tới khiến cho thân thể cậu bất giác run nhẹ, cậu kéo khóa áo cao lên một chút, lúc này quả thật chỉ muốn được Trình Kiệt ôm vào trong lòng:

“Anh đang làm gì thế? Có phải đang làm việc hay không? Nhớ ngủ sớm một chút đừng thức quá muộn”

Trình Kiệt thành thật trả lời:

“Anh không có em thì không muốn làm việc gì cả”

Tiêu Dật nghe vậy trong ánh mắt cũng có tia nhung nhớ:

“Trình Kiệt, hay là tết này anh có thể về thăm họ hàng đi”

Đối với một gia tộc lớn như nhà họ Trình thì tình cảm trong gia đình vốn đã nguội lạnh, cho nên mấy năm nay Trình Kiệt cũng không có hứng thú qua đó, ngay cả bà nội Trình hay là cô dì chú bác của hắn cũng không có điện thoại qua hỏi hắn, nếu như muốn họ chủ động nói chuyện với hắn khẳng định là phải có việc gì nhở và mà thôi:

“Tiêu Dật, chơi tết vui vẻ nhé”

Tiêu Dật kín đáo thở nhẹ một nhịp, vốn dĩ là cậu cũng không cảm thấy quá vui vẻ gì cả, nếu như được lựa chọn thì cậu cũng muốn trải qua cái tết này cùng Trình Kiệt:

“Um, anh cũng thế nhé”

Trình Kiệt nhàn nhạt đáp lại:

“Chỉ cần em vui vẻ là được rồi”

Không gian tiếp theo liền rơi vào trầm mặc, không biết qua bao lâu Trình Kiệt vẫn là người nhặt không được mà cúp máy trước, Tiêu Dật ngẩn người vốn là còn định suy nghĩ xem có nên nói với hắn rằng hay là hắn qua đây đi, nhưng cậu vẫn còn ngại chuyện ba mẹ Tiêu, cũng không thể nói Trình Kiệt tới đây rồi lại nói hắn ở tạm trong khách sạn tránh gặp mặt ba mẹ Tiêu được.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân
dtv-ebook.com

Chương 177: Dự Định Đêm Giao Thừa Của Hắn

Nhờ vào miệng của thím Trân mà từ đầu xóm đến cuối xóm đều biết Tiêu Dật ở trên thành phố mở một tiệm cà phê ba tầng rất lớn, còn có xe hơi sang trọng, nói chúng trở thành người có tiền rã cho nên mấy ngày nay cậu ở nhà thỉnh thoảng sẽ lại có vài người lân la đến nhà chơi, đến chơi không còn không nói天堂 này còn dẫn theo cả con gái rã cháu gái, cũng khó trách bây giờ cậu là người đã ly hôn rã, lại có điều kiện tốt như thế, mấy người này không tranh thủ một chút mới là lạ đó.

Tiêu Dật lười tiếp khách cho nên sáng hôm đó liền dắt Tiêu Kỷ Mặc đi ra ngoài chợ chơi, bây giờ là hai mươi tám Tết rã Trình Kiệt cũng đã được nghỉ làm, cậu không biết hắn hiện tại đang làm cái gì nên mới vừa dắt tay Tiêu Kỷ Mặc vừa gọi điện cho Trình Kiệt. Đối phương bên kia có lẽ vẫn còn đang ngủ vì thế lúc này trong giọng nói còn mang theo tia ngái ngủ rõ ràng.

“Trình Kiệt anh vẫn còn ngủ sao, mấy giờ rã còn không thức dậy đi” Tiêu Dật ở bên này phải nói lớn hơn một chút vì không khí ở đây rất náo nhiệt.

Trình Kiệt nghe được giọng nói của Tiêu Dật trong lòng vô cùng ấm áp, vốn dĩ vẫn còn đang trong trạng thái buồi ngủ cũng phải tỉnh táo hơn:

“Tiểu Dật, em đang ở đâu thê?”

Tiêu Dật nắm chặt tay Tiêu Kỷ Mặc chậm rãi bước đi:

“Đang ở chợ Tết, anh cũng nên dậy đi ra ngoài chơi đi, không nên ngủ mãi như thế”

Hôm nay đã là 28 tết, công ty của hắn toàn bộ đã được nghỉ, Trình Kiệt không có việc gì làm chỉ còn biết ở một chỗ mà ngủ thôi, bây giờ lại nghe ra được giọng điệu vui vẻ kia của Tiêu Dật, tuy rằng hắn thật sự muốn ngay bây giờ đi tới chỗ cậu nhưng biết cậu vui vẻ như vậy hắn cũng cảm thấy an tâm rỡ:

“Tiểu Dật, anh nhớ em nhỉ àu lắm”

Một câu nói này của Trình Kiệt nếu như để ai nghe được cũng đều khiến đối phương phải mỉm nhũn, huống chi Tiêu Dật vẫn luôn đau lòng vì người này đến vậy. Tiêu Dật chợt nhớ rằng mình không nên gọi điện cho Trình Kiệt vào lúc này, bởi vì hắn chẳng phải chỉ đón tết một mình thôi hay sao, cậu hiện tại còn gọi vui vẻ nói chuyện với hắn như thế. Tiêu Dật nhỏ giọng đáp lại Trình Kiệt:

“Trình Kiệt, em cũng vậy, xin lỗi... Trình Kiệt”

Trình Kiệt nằm ở trên giường, hắn cũng muốn kể khổ với cậu một chút, bỏ hết mặt mũi lãnh đạm của một vị tổng tài lãnh đạm mà làm nũng với cậu:

“Anh cũng muốn đón tết với Tiểu Dật của anh nữa”

Tiêu Dật nghe vậy liền trùng xuống, cậu dịu dàng dỗ dành Trình Kiệt:

“Năm sau nhé... năm sau chúng ta nhất định phải ở bên cạnh nhau, em sẽ sớm trở về”

Trình Kiệt nghe ra giọng nói buồn bã của Tiêu Dật, hắn thật sự là không cố ý làm cho cậu phải buồn, chính vì thế lúc này hắn liền lảng sang chuyện khác:

“Cho anh nói chuyện với Kỷ Mặc đi”

Tiêu Dật đưa di động bỏ vào tay của Tiêu Kỷ Mặc, nói rằng Trình Kiệt muốn nói chuyện với nó. Tiêu Kỷ Mặc là một đứa trẻ rất đáng yêu, quan

áo mặc trên người cũng là hàng hiệu cho nên lúc này càng thêm nổi bật hơn giữa chợ lớn:

“Ba Trình Kiệt...”

Trình Kiệt cũng có một chút nhớ đúra nhỏ này, thường ngày đều nghe thấy giọng nói léo nhéo ở trong nhà, bây giờ mỗi lần về nhà lại thấy im ắng đến lạ thường:

“Kỷ Mặc, có thay ba bảo vệ em ấy thật tốt hay không?”

Tiêu Kỷ Mặc nắm chặt tay của Tiêu Dật ngẩng đầu lên nhìn cậu, kế đó liền cúi đầu xuống gật mạnh:

“Rất tốt ạ”

Trình Kiệt còn muốn thăm dò xem Tiêu Dật của hắn ở dưới đó làm cái gì, có đi trêu hoa ghẹo bướm hay không, dù sao nếu như Tiêu Dật có làm thì hắn hỏi cậu cũng nhất định không nhận, chỉ bằng hỏi Tiêu Kỷ Mặc, lời nói của một đứa nhỏ rất đáng tin:

“Kỷ Mặc, ở đó có ai muốn tiếp cận em ấy hay không?”

Tiêu Kỷ Mặc ngẫm nghĩ thật kỹ càng rồi trả lời:

“Rất nhiều ạ, mấy bác hàng xóm lúc nào cũng mang theo mấy cô sang nhà chỉ để gặp ba thôi”

Tiêu Dật vốn đang bình thản nghe Tiêu Kỷ Mặc nói chuyện, khi nghe thấy con trai nói ra những lời kia liền ngay lập tức giật mình giật lấy điện thoại lại tắt đi. Tiêu Dật vẫn còn nhớ lần ấy khi mình về quê, Trình Kiệt còn gắn cả phần mềm định vị trên máy điện thoại của cậu, khiến cho cậu cho dù có đi từ đâu ngõ xuống cuối ngõ thì hắn cũng biết được cậu đang đi chơi, sau đó liền nghi ngờ cậu đi chơi với người khác, hắn chính là cực kỳ ghen tuông. Còn nhớ vì tấm hình chụp chung mà Thẩm Tiểu Thúy đưa lên trang cá nhân, cậu còn phải giải thích lấp lòng đủ kiểu với hắn thì hắn mới chịu xuôi xuống, bây giờ Tiêu Kỷ Mặc lại nói như thế với Trình Kiệt, cậu

cảm tưởng xung quanh có mùi chua rõ rệt r ă. Quả nhiên điện thoại của Tiêu Dật rất nhanh được Trình Kiệt gọi lại, Tiêu Dật nuốt một ngụm nước miếng mới chậm rãi áp điện thoại lên tai nghe:

“Trình Kiệt...”

Trình Kiệt lạnh giongoose:

“Em vì sao lại cúp máy hả?”

Tiêu Dật ho nhẹ một cái:

“A? không phải là do phía bên anh sao?”

Trình Kiệt khàn giọng:

“Tiểu Dật, em tốt nhất nên thành thật một chút cho anh, nếu như em...”

Tiêu Dật ở bên này nhanh hơn một bước a a chặn lời của hắn:

“Trình Kiệt, đ ầu là do mấy bác gái trong xóm đến nhà chơi tết mà thôi, anh đừng có mà nghe khỉ con nói bậy, hơn nữa em cũng không để ý đến ai cả, em chỉ để ý tới một mình anh mà thôi”

Trình Kiệt ở bên này giống như là ng ă trên đống lửa vậy, hắn muốn ngay lập tức đi tới khóa chặt lấy h ồly nhỏ kia vào bên người mình, để cho không có ai dám nảy sinh ý đ ồkhông tốt với cậu:

“Tiểu Dật, nếu như để anh phát hiện ra em dám trêu hoa gheo bướm bên ngoài, anh nhất định sẽ cho em biết tay”

Tiêu Dật nhỏ giọng đáng thương:

“Anh nỡ đánh em sao?”

Trình Kiệt quả nhiên cõi lòng m ềm nhũn, hắn sao lại nỡ đánh cậu chứ:

“Anh sẽ làm cho em không thể xuống được giường”

Tiêu Dật ở bên này biết sói đuôi lớn nhà mình chính là thùng rỗng kêu to, tuy rằng tức giận với cậu nhưng không thể nào làm đau cậu được:

“Đã biết rõ, Trình Kiệt... như vậy em cúp máy đây, buổi tối lại gọi cho anh”.

Ngày 29 tết mọi người đều bận rộn mua sắm, chỉ có duy nhất Trình Kiệt ở trong nhà không biết làm cái gì cả, ngây ngôc ngồi nhìn đèn lồng đỏ treo ở trước cửa. Cũng phải đến một tuần rưỡi hắn không được ôm Tiêu Dật của hắn vào trong lòng, hắn thật sự nhớ cậu đến mức chân tay cũng phát run. Trình Kiệt chưa bao giờ cảm thấy cô đơn đến thế, nhưng mà bởi vì sự cô đơn này hắn mới phát hiện ra được một điều rằng hắn cần Tiêu Dật đến như thế nào, hắn không thể để cậu rời xa mình thêm một lần nữa.

Trình Kiệt im lặng ngồi ở trên ghế sofa cúi đầu xem mấy tấm ảnh chụp Tiêu Dật mà cậu gửi cho hắn, Tiêu Dật chụp rất nhiều ảnh, đều là mấy tấm lúc đang chuẩn bị sửa soạn để đón tết, hắn lại nhìn căn nhà lớn tuy đã được Tiêu Dật trang trí rất có không khí tết rực nhưng hắn lại không thể nào vui vẻ được, hắn rất là nhớ Tiêu Dật của hắn.

Tiêu Dật nói tết nên ăn bánh sủi cảo, Trình Kiệt đặt ở bên ngoài về một lồng hấp sủi cảo còn nóng nguyên, cũng thử ăn một chiếc nhưng lại cảm thấy vô cùng nhạt nhẽo không có mùi vị gì, hắn ném chiếc đũa qua một bên không ăn nữa, vẫn là đói ăn do Tiêu Dật của hắn làm ngon hơn hết thảy.

Tối đó Tiêu Dật gọi điện cho hắn, hỏi hắn ngày mai là giao thừa rưỡi có dự định gì, Trình Kiệt cẩn bản chẳng quan tâm giao thừa hay cái gì cả, hắn chỉ quan tâm đến việc Tiêu Dật của hắn khi nào thì trở về, thế cho nên hai người cứ trầm mặc một lúc Trình Kiệt cũng chẳng thể nói ra cái dự định gì được, Tiêu Dật ở bên cạnh gợi ý cho hắn, nói hắn có thể đến quảng trường lớn ở trung tâm thành phố xem pháo hoa, lại nói hắn nếu như không thích ra ngoài thì có thể mua một bánh pháo tết về tự treo ở trước cửa nhà rưỡi đốt, còn nói hắn nếu không thì thử qua nhà bà nội Trình một chuyến, ở bên đó trải qua đêm giao thừa cũng tốt. Trình Kiệt lúc đó chỉ nói một câu thôi, hắn nói thế này:

“Anh chỉ muốn đón tết cùng Tiểu Dật của anh thôi”

Tiêu Dật vẫn là hết cách rã, chỉ còn có thể đau lòng mà đáp:

“Như vậy thì đến giao thừa chúng ta lại gọi điện thoại nhé, em cũng có thể quay một vài khung cảnh ở chỗ em cho anh xem”

Trình Kiệt từ nhẹ rã cúp máy, dự định đêm giao thừa của hắn là gì? Hắn đến bây giờ mới biết được ngày mai đã là giao thừa rã.

Tiêu Dật kết thúc cuộc nói chuyện với Trình Kiệt, vừa mới xoay người định bước vào phòng liền thấy gương mặt phóng đại của em trai ngay phía sau:

“Anh nói chuyện với ai thế?”

Tiêu Dật giật mình, suýt chút nữa mang điện thoại đánh rơi xuống dưới sàn, cậu ấp úng một hồi vẫn không biết nên trả lời với Tiêu Lãng ra sao cả. Tiêu Lãng nhíu mày quan sát Tiêu Dật, ánh mắt dò xét từ trên xuống dưới cậu một lúc mới lên tiếng:

“Em phát hiện anh nghe điện thoại đài lén lén lút lút, có phải là anh ở trên đó kinh doanh không được tốt, chủ nợ gọi thúc giục hay không?”

Tiêu Dật ngẩn người, thì ra Tiêu Lãng vẫn còn chưa biết được chuyện gì cả, cậu nhanh chóng ho nhẹ một tiếng, kéo cao khóa áo lên trên cổ rã bước đi:

“Không có, anh nói chuyện với bạn thôi, mẹ đã gói sủi cảo hay là chưa?”

Tiêu Dật nhanh chóng đi qua Tiêu Lãng bước xuống nhà, Tiêu Kỷ Mặc đang ngồi chơi với ba Tiêu, mẹ Tiêu thì đang bận rộn trong bếp làm rất nhiều sủi cảo, tối nay cả nhà sẽ có một bữa tất niên. Tiêu Dật nhìn sắc trời bên ngoài đã ngả về chiều, nhìn một màn bình yên như thế này trong lòng bất giác lại có cảm xúc rất nhớ Trình Kiệt, dù cho cậu mới gọi điện thoại cho hắn vừa xong. Mẹ Tiêu ở trong bếp nói vọng ra:

“Kỷ Mặc, bà làm sủi cao sē cho một đằng tiễn xu, lát nữa Kỷ Mặc nhớ chọn đúng chiếc bánh đó nhé”

Tiêu Kỷ Mặc đang ngồi bên cạnh ba Tiêu nghe thấy lời này liền chạy vào trong bếp lấy cái ghế nhỏ đứng lên đó chăm chú xem mẹ Tiêu làm bánh:

“Bà nội, một lát nữa Kỷ Mặc nhất định sẽ chọn trúng bánh có đằng bạc”

Bữa tối ngày hôm đó mẹ Tiêu làm rất thịnh soạn, một chiếc bàn ăn bày biện toàn là đĩa sứ cùng bát thủy tinh, từ đầu đến cuối đều không có chỗ trống nào. Đĩa sủi cảo đặt ở chính giữa, sủi cảo hấp trắng mịn mịn tỏa ra mùi hương thơm ngon ngọt, người ta nói Tết nhất định phải ăn sủi cảo để đoàn viên, Tiêu Dật lại nghĩ đến Trình Kiệt không biết hắn ở nhà có ăn sủi cảo hay không. Tiêu Dật thở dài cầm đũa gấp một chiếc sủi cảo bỏ vào trong miệng, cẩn thận nhai nhai một hũ quả nhiên cậu chưa năm nào chọn trúng được chiếc bánh có đằng xu. Tiêu Dật đột nhiên nghĩ tới lúc lên Bắc Kinh sẽ nhất định làm sủi cảo cho Trình Kiệt ăn, chiếc nào cũng sẽ bỏ vào trong đó một đằng xu, để cho mọi người đều có thể gặp may mắn, nghĩ vậy khoe môi của Tiêu Dật bất giác cong cong, nếu như có Trình Kiệt ở chỗ này khẳng định sẽ nhận ra được tâm tư nhỏ kia của Tiêu Dật, đáng tiếc hiện giờ không có hắn, cậu cho dù có làm ra biểu hiện gì khác thường chút cũng sẽ không ai để ý.

Mẹ Tiêu làm rất nhiều sủi cảo, cả nhà đều ăn nhưng vẫn chưa ăn được chiếc sủi cảo may mắn đó, Tiêu Kỷ Mặc là trẻ con nên dạ dày chưa được rất ít, thế cho nên Tiêu Dật chỉ cho Tiêu Kỷ Mặc ăn ba chiếc bánh sau đó liền bắt cậu phải ăn cơm. Cả nhà thấy Tiêu Kỷ Mặc buồn bực vì không ăn được sủi cảo có đằng xu liền đằng loạt không ăn món đó nữa, nói ngày mai sẽ để cậu tiếp tục ăn, ăn đến khi nào ăn trúng đằng xu mới thôi.

Đêm hôm ấy Tiêu Dật không ngủ được. bình thường cậu sẽ gọi điện cho Trình Kiệt trước khi đi ngủ, nhưng hôm nay cậu gọi rất nhiều cuộc điện thoại rầm nhưng đối phương bên kia lại không thấy bắt máy. Tiêu Lãng bị Tiêu Dật làm cho khó ngủ theo, giọng nói mệt mỏi hỏi cậu:

“Dật ca, có việc gì sao?”

Tiêu Dật nằm im ở một chỗ khẽ nói:

“Không sao đâu, chỉ là hôm nay ăn hơi nhiều nên khó chịu một chút”

Tiêu Lãng rất nhanh lại chìm vào giấc ngủ, Tiêu Dật liên tục kiểm tra đàng hòm trên điện thoại, bởi vì sợ Tiêu Lãng sẽ bị thức giấc còn phải chùm chăn lên đầu để xem điện thoại, tránh ánh sáng phát ra từ trong màn hình điện thoại kia. Bây giờ đã là gần mười hai giờ đêm rồi, Trình Kiệt rốt cuộc có sao hay không, Tiêu Dật vì lo lắng mà suy nghĩ lung tung lo sợ giao thông ngày tết sẽ đông đúc, hắn có hay không mà lái xe không cẩn thận đây. Tiêu Dật cuối cùng vẫn là không ngủ được, cẩn thận lật chăn ngồi dậy với lấy chiếc áo khoác mặc lên người, cậu mở cửa ra ngoài ban công hít thở không khí, gió trời về đêm rất lạnh, Tiêu Dật theo đó cũng hơi run rẩy một chút, cậu lại lấy điện thoại nhắn vào số của Trình Kiệt một lần nữa, đầu dây bên kia vẫn như vậy chỉ có tiếng tút tút đơn điệu mà thôi.

Không rõ Tiêu Dật đã đi lại ở ngoài ban công mấy vòng, sương ở bên ngoài đã làm ướt bao nhiêu phần áo khoác của cậu, cái nhíu mày cũng chưa từng giãn ra, Tiêu Dật thở dài thật nhiều, nhiều đến mức ngay cả sống mũi cũng đỏ ửng không biết là vì lạnh hay là nãy giờ hắt xì liên tục.

Nhà của Tiêu Dật ở trong một ngõ nhỏ, một căn nhà hai tầng bình thường, phía trước có một khoảng sân rộng, từ đầu ngõ đến cuối ngõ đầu có đèn điện vẫn bật sáng, Tiêu Dật néo mắt nhìn bóng dáng người đi bộ ở phía xa, dáng vẻ kia càng ngày càng hiện rõ, là một người đàn ông mặc một chiếc áo dạ dài màu xanh tối, bên trong còn có một chiếc áo len cao cổ màu trắng, không biết chất liệu của đồ đang mặc có ấm áp hay không nhưng mà ở cái thời tiết này mặc phong phanh như vậy liền sẽ khiến cho người ngoài nhìn vào tự động phát run theo.

Dáng người cao lớn di chuyển ở trong ngõ, bước chân không gấp gáp nhưng lại rất nhanh, Tiêu Dật giật mình hoảng hốt, cậu là nhìn lầm hay là sự thật, người đàn ông kia thế nhưng dừng bước ở trước nhà của cậu, còn ngẩng đầu lên thẳng tắp nhìn về phía cậu. Trời đột nhiên lại có tuyết rơi, tuyết rơi rất mỏng không dày, từng bông tuyết lùa thưa rơi ở trong không

trung, Tiêu Dật trái tim kích động, cậu vẫn chưa thể nào xác định được người phía dưới là ảo giác hay thật, có phải rằng cậu rất nhớ Trình Kiệt cho nên lúc này liền nhìn thấy hắn xuất hiện ở đây hay không.

Chẳng biết Tiêu Dật đã đứng ở trên tầng bao nhiêu lâu, cũng chẳng biết từ khi nào tuyêt tráng đã phủ trên vai áo của người đàn ông đứng dưới nhà, cả thế giới giống như dừng lại ngừng chuyển động, chỉ có ánh mắt trao đổi của hai người im lặng đến xuất thần. Tiêu Dật vội vã cầm lấy điện thoại của mình, một lần nữa nhấn vào số điện thoại của Trình Kiệt, cậu vừa muốn Trình Kiệt xuất hiện ở chỗ này lại vừa không mong muốn, nếu như chỉ là ảo giác thôi cậu khẳng định sẽ hối tiếc, nhưng nếu như là sự thật cậu liền sẽ lâm vào lo lắng, bất an.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân
dtv-ebook.com

Chương 178: Chảy Nước

Tiêu Dật vội vã lấy điện thoại, ngón tay cuống quít mở khóa màn hình, lại nhanh chóng di chuyển tới số điện thoại quen thuộc kia nhẫn gọi, quả nhiên người đàn ông đứng trước cửa nhà cậu lúc này đã bắt máy. Tiêu Dật gấp gáp, trái tim run rẩy, ngay cả giọng nói cũng bộc lộ rõ ràng theo:

“Trình Kiệt, tại sao anh lại ở chỗ này?”

Trình Kiệt khàn giọng, hắn vẫn chưa khi nào thay đổi tầm nhìn của mình cả, từ đầu đến cuối đều chăm chú quan sát cậu:

“Bởi vì... anh rất nhớ em”

Tiêu Dật nghe vậy thì giật mình, không nghĩ tới sẽ có một người đàn ông vì nhớ cậu mà nửa đêm đứng ở trước cửa nhà cậu thế này, phải biết chẳng đường từ Bắc Kinh đến Thiên Tân cũng không phải gần, nếu như bây giờ mới tới thì hắn đã lái xe đi từ lúc nào chứ, thật sự nghĩ đến đây trái tim cậu cũng phải run rẩy một phen:

“Trình Kiệt đợi em, em xuống đây”

Tiêu Dật nói xong câu đó liền cúp điện thoại, cậu nhanh chóng xoay người bước nhanh xuống dưới lầu, Tiêu Dật không dám mở đèn lên vì sợ ba mẹ Tiêu sẽ tỉnh giấc, nếu như họ tỉnh giấc rãì mà phát hiện ra Trình Kiệt khẳng định sẽ lâm vào thế khó xử. Tiêu Dật tìm một hầm cũng không thể tìm thấy chìa khóa để mở cửa, cậu nghĩ chìa khóa hiện giờ đang ở trong phòng của mẹ Tiêu, Tiêu Lãng cũng có một chùm chìa khóa nhưng cậu lại không biết em trai để ở đâu, cũng chẳng thể gọi Tiêu Lãng dậy để đưa chìa khóa cho cậu được. Tiêu Dật loay hoay một hầm lại chạy lên phòng

ngủ mình, bước ra ngoài ban công vẫn thấy Trình Kiệt đứng ở đó, cậu lấy điện thoại gọi điện cho hắn:

“Trình Kiệt, em không tìm thấy chìa khóa mở cửa”

Trình Kiệt quả thật rất muốn ôm Tiêu Dật của hắn vào trong lòng, nhưng hắn lại không muốn làm khó cậu, nhìn thấy cậu hắn cũng đã mãn nguyện được một phần rã:

“Em đi vào ngủ đi, anh trở về đây”

Tiêu Dật nghe vậy lại hoảng hốt:

“Anh bây giờ quay về Bắc Kinh sao?”

Trình Kiệt đúng là sẽ làm một việc điên rồ như thế vì Tiêu Dật, hắn lái xe một đoạn đường xa như vậy chỉ để gặp mặt cậu mà thôi, gặp mặt cậu rã hắn liền sẽ mãn nguyện trở về. Thật ra thì Trình Kiệt rất muốn ở lại nơi này cùng Tiêu Dật của hắn đón tết, nhưng mà hắn lại ngại chuyện ba mẹ Tiêu, hắn không muốn Tiêu Dật của hắn vì hắn mà không được vui vẻ:

“Anh sẽ tìm một khách sạn, ngày mai trở về”

Tiêu Dật biết Trình Kiệt chỉ nói như vậy để cho cậu đỡ lo lắng, nơi này không giống như Bắc Kinh, đêm 29 tết rã vẫn có khách sạn mở cửa. Trình Kiệt khẳng định là sẽ lại làm điều gì đó kia, nếu như hắn lái xe về lúc này, trên đường buồi ngủ, có hay không sẽ vừa lái xe vừa ngủ gật, như thế sẽ rất là nguy hiểm. Tiêu Dật quan sát phía bên dưới một chút, nếu như bây giờ cậu từ chỗ này leo xuống cũng không phải là không thể, chẳng qua là cậu trước giờ chưa từng thử mà thôi:

“Trình Kiệt đợi em, em ở chỗ này trèo xuống”

Trình Kiệt nghe vậy thì nhíu mày, tuy rằng ban công nhà Tiêu Dật không có cao cho lắm, nhưng mà bây giờ tuyết đang rơi khiến cho mọi thứ đều ẩm ướt trơn trượt, nếu như Tiêu Dật của hắn không cẩn thận trượt tay ngã xuống khẳng định sẽ gãy tay gãy chân. Trình Kiệt còn đang định nói không

cầm thì Tiêu Dật đã cúp điện thoại, giây tiếp theo hắn liền nhìn thấy thân thể nhỏ bé treo khỏi ban công tầng hai, Trình Kiệt theo đó gấp gáp bước nhanh hơn về phía trước nhà của Tiêu Dật.

Nhà của Tiêu Dật có một khoảng sân rộng nhưng lại không làm cổng, cũng may mắn nhà cậu không nuôi chó, nếu không con chó đó sẽ nghĩ Trình Kiệt là một kẻ trộm mà sủa inh ỏi lên mẩn. Tiêu Dật từ nhỏ rất nghịch ngợm, trèo cây hay là trèo tường gì đó đều đã từng thử qua, tuy rằng hiện tại đã không còn trẻ nữa, xương cốt cũng đang dần lão hóa cả rồi, hơn nữa với độ cao như vậy cũng chưa từng trèo thử, nhưng mà ở phía dưới cậu kia còn có Trình Kiệt, cậu chính là vì hắn mà chịu đựng một chút khó khăn này thì có là gì. Tiêu Dật không có mang bao tay, trên người cũng chỉ khoác thêm một cái áo phao cổ lông, quần ngủ ở nhà chất liệu cotton mỏng manh, chân vẫn còn mang tất sọc cùng với đôi dép đi trong nhà. Tiêu Dật mới chỉ trèo xuống được một chút, bàn tay buốt lạnh không cẩn thận trượt ra khỏi thanh cầm suýt chửa nữa là ngã xuống, Trình Kiệt chứng kiến một màn kia thì hoảng hốt khẽ kêu:

“Cẩn thận”

Tiêu Dật cảm thấy hai tay mình tê cứng giống như ở trong tủ lạnh vậy, nhưng mà cậu vẫn cắn chặt răng cố gắng thật là cẩn thận từ từ leo xuống. Khi một chân của Tiêu Dật vừa chạm xuống dưới đất liền được một vòng tay ấm áp vươn ra ôm lấy cậu vào trong lòng. Trình Kiệt cúi đầu hôn xuống trán của Tiêu Dật gấp gáp nói:

“Lần sau không cho phép em làm những việc nguy hiểm như vậy nữa”

Tiêu Dật vừa mới rã cũng thật là rất sợ, nhưng trải qua một hồi nguy hiểm như thế mới cảm giác được sự phẫn khích vô hình. Tiêu Dật hâm sâu vào trong lòng ngực của Trình Kiệt, tận hưởng hơi ấm quen thuộc từ hắn, cậu nhỏ giọng nỉ non:

“Trình Kiệt, tại sao anh lại mặc phong phanh như vậy nữa?”

Thật ra thì Trình Kiệt đa số đều mặc ở trong xe hơi cho nên lúc rời khỏi nhà hắn cũng không mặc quá nhiều đồ, khi ra khỏi xe thì cảm thấy

hơi lạnh một chút nhưng bây giờ ôm Tiêu Dật của hắn ở trong lòng thế này thì hắn một chút cũng không cảm thấy lạnh. Nhắc đến lạnh, Trình Kiệt lúc này mới nhận ra h ồly nhỏ nhà mình mới là người mặc phong phanh, hắn nhanh chóng ôm chặt lấy cậu hơn một chút:

“Em xuống đây làm gì chứ, bây giờ làm sao lại leo lên đây?”

Tiêu Dật cười thầm, cả gương mặt đều vùi ở trong áo dạ kia của Trình Kiệt:

“Anh đi đâu thì em đi đấy, bây giờ làm sao còn muốn em quay lại nữa chứ?”

Trình Kiệt chấn động một chút, cậu nói anh đi đâu em theo đấy kia với hoàn cảnh này thật sự là giống như việc Tiêu Dật của hắn trốn nhà bỏ theo chàng mất rã. Trình Kiệt sảng khoái đáp một tiếng:

“Được”

Xe hơi của Trình Kiệt dừng ở đầu ngõ, cả một đường đi Tiêu Dật đều nép ở trong lòng của Trình Kiệt, đến khi hai người vào trong xe rã thì Trình Kiệt nhịn không được nữa ngay lập tức áp sát cậu, mang hơi thở nóng rực kia phả vào gương mặt cậu, ngay cả bàn tay cũng muốn gấp gáp mò vào trong áo cậu luôn:

“Anh thật sự rất nhớ em”

Tiêu Dật khẽ cong người, nơi này không tiện làm ra chuyện như vậy, tuy rằng bây giờ đã muộn lắm rã, ngoài đường không có ai cả, nhưng nếu như đột nhiên xuất hiện người thì phải làm sao:

“Đừng mà Trình Kiệt... không nên ở chỗ này, đến nhà của em đi”

May mắn là Tiêu Dật ngày hôm trước mới trở về căn nhà riêng kia của cậu để dọn dẹp, chính vì thế lúc này sẽ không có bụi bặm gì cả. Trình Kiệt nhanh chóng lái xe đi tới trước cửa nhà của Tiêu Dật, Tiêu Dật thuần thực lật chậu cây nhỏ ở bên góc tường lấy ra một chiếc chìa khóa, cậu rất hay

đánh mất chìa khóa cho nên lúc nào cũng sẽ có một chiếc chìa khóa dự phòng giấu ở đây, thật may mắn bây giờ lại có cơ hội để dùng đến nó nữa.

Khi Tiêu Dật vừa bước vào trong nhà thì người ở phía sau ngay lập tức đã lao về phía cậu, lật người cậu qua một bên ép cậu vào góc tường, cánh cửa kia cũng bị người đó nhanh chân đá vào. Tiêu Dật đón nhận từng đợt hôn mãnh liệt từ Trình Kiệt, Trình Kiệt hôn lên trán của cậu, đôi mắt cậu, sống mũi, hai bên má, khuôn miệng, tất cả hắn đều hôn hết không bỏ sót:

“Tiểu Dật, anh nhớ em nhiều lắm”

Tiêu Dật cũng vậy, cũng nhớ Trình Kiệt thật nhiều, lần về quê ăn tết này cậu lúc nào cũng đều dành phần lớn thời gian để nghĩ về hắn, nghĩ xem tết này hắn sẽ trải qua thế nào, nghĩ xem hắn có ăn sủi cảo hay không, nghĩ xem hắn có vui vẻ hay buồn bã:

“Anh là lái xe trong đêm sao?”

Bởi vì Trình Kiệt rất nhớ Tiêu Dật, hắn không thể kiềm chế được nỗi nhớ này cho nên hắn mới không có quản thời gian gì cả, muốn đến xem cậu liền đến xem cậu, cho dù trời đã tối rồi hắn cũng không để tâm. Trình Kiệt vốn là định đứng ở trước nhà của Tiêu Dật rồi gọi điện nghe giọng nói của cậu, bởi vì như vậy hắn sẽ cảm nhận được rằng hắn đang ở gần cậu, hắn không có ý định để cho Tiêu Dật phát hiện ra hắn đã đến tránh cho cậu phải khó xử, nhưng mà Tiểu Dật của hắn giống như là có một sợi liên kết thầm giao cách cảm với hắn vậy, muộn như vậy vẫn còn đứng ở bên ngoài ban công.

Trình Kiệt mang theo hơi thở dồn dập, động tác cũng gấp gáp hơn rất nhiều, hắn đưa tay cởi quần của cậu xuống, từng đầu ngón tay tiếp xúc với da thịt cậu một cách chân thực. Tiêu Dật vòng hai tay lên cổ của Trình Kiệt ôm lấy hắn, giọng nói trầm khàn chứa đầy dục vọng:

“Đừng ở chỗ này... vào phòng được không...”

Không, Trình Kiệt không thể đợi được nữa, hắn đã lâu lắm rồi không có cùng hỗ trợ nhỏ của hắn quấn quít. Trình Kiệt lùi tay xuống mông của

Tiêu Dật xoa nắn, đùi ngón tay cũng muốn tiến sâu hơn vào kẽ mông kia của cậu, Tiêu Dật khẽ nức nở, cả người mềm nhũn ôm chặt lấy hắn:

“Uhm... Trình Kiệt...”

Trình Kiệt ghé sát vào tai Tiêu Dật thở ra từng hơi thở nóng rực:

“Tiểu Dật, anh rất nhớ em, rất là nhớ em”

Đèn điện trong phòng vẫn còn chưa mở lên, Tiêu Dật không thể nhìn thấy được gương mặt của Trình Kiệt lúc này, chỉ chân chính cảm nhận được nhiệt độ nóng tỏa ra từ cơ thể hắn cùng hơi thở chứa đầy dục vọng kia:

“Uhm... Trình Kiệt...”

Cái cảm giác ban đêm lái xe suốt mấy tiếng đã chỉ để đến ôm lấy người yêu vào lòng thế này thật sự khiến cho Trình Kiệt vô cùng thỏa mãn, hắn ngậm lấy vành tai non mềm của Tiêu Dật, ngậm lấy cằm cổ mềm mại kia, Tiêu Dật giống như nhớ ra điều gì đó liền đẩy hắn ra một chút:

“Uhm... không nên... nếu như để lại dấu vết sẽ khiến cho ba mẹ nghỉ ngò”

Không thể ngờ được rằng Tiêu Dật cậu hiện tại đã gần 30 tuổi rồi nhưng vẫn phải trải qua cảm giác norm nớp lo sợ hãi thiếu niên, khi làm một việc gì đó lén lút liền không thể tự nhiên đứng trước mặt ba mẹ mình được, dù cho vấn đề sinh lý này rất là bình thường. Trình Kiệt quả thật nghe lời Tiêu Dật hắn di chuyển đầu xuống phía ngực cậu rồi hé miệng ngậm lấy điểm nhỏ mẫn cảm kia mút mát, cạ cắn, Tiêu Dật hơi cong người, từng đầu ngón tay luồn vào trong mái tóc của Trình Kiệt nắm lấy:

“Uhm... Trình Kiệt... ha...”

Trình Kiệt bất chợt lật người Tiêu Dật lại, để cho cậu mặt trước của cậu dán vào bức tường lạnh giá kia, giây tiếp theo hắn liền có điểm gấp gáp đưa một đầu ngón tay vào trong động nhỏ của cậu. Tiêu Dật cảm thấy phía dưới

ãm ướt trơn trượt, ngón tay của Trình Kiệt phi thường trơn mát, cậu khẽ mím môi hỏi hắn:

“Anh chuẩn bị?”

Trình Kiệt lúc đai tới luôn chỉ nghĩ rằng sẽ âm thầm nhìn Tiêu Dật mà thôi, nhưng chẳng hiểu sao lúc rời đi lại mang theo thứ gel bôi trơn này bỏ vào trong túi áo, có lẽ rằng chính là than giao cách cảm đoán chắc là sẽ gặp được cậu đi:

“U”

Tiêu Dật vô cùng mị hoặc, từng tiếng rên rỉ cho đến hơi thở, từ đai ngón chân cho đến ngón tay đau toát lên sức hút khó cưỡng nỗi. Trình Kiệt rất gấp gáp khai mở động nhở của Tiêu Dật bằng ngón tay, kế đó liền ngay lập tức kéo khóa quần mang Tiêu Kiệt Kiệt chuẩn xác tiến vào trong. Cảm giác phía dưới có dị vật tiến vào ngay lập tức lấp đay khoảng trống trong đại não của Tiêu Dật, cậu nắm chặt hai tay để ở trên tường, nức nở kiu mị:

“A... ưm... Trình Kiệt...”

Trình Kiệt cảm nhận được vách thịt hép nóng bỏng kia không ngừng bao lấy vật nam tính của hắn, hút vào mời gọi hắn, giống như là muốn nói hắn đừng nên lấy ra. Trình Kiệt cắn vào vai của Tiêu Dật, bàn tay mạnh mẽ chẽ trụ eo cậu bắt đau điên cuồng luật động. Không gian tĩnh mịch phát ra tiếng da thịt va chạm vào nhau, còn có tiếng nước mờ ám, Trình Kiệt giống như một con dã thú cắn lấy con mồi, Tiêu Dật cảm nhận bả vai mình đau rát nhưng không né tránh, ngược lại còn cảm thấy kích thích vạn phan.

Giống như là phát hiện ra đối phương trong lòng sắp đi trước mình một bước, Trình Kiệt nhanh chóng lonn tay xuống phía dưới nắm lấy vật nam tính nhỏ nhắn kia của Tiêu Dật. Tiêu Dật quả nhiên ngay lập tức nức nở cầu xin:

“Không nên... Trình Kiệt... em muốn ra...”

Bây giờ mới đến lúc phải trừng phạt con hồ ly nhỏ này một chút, Trình Kiệt phía sau mạnh mẽ chiếm lấy Tiêu Dật, phía trước cũng mạnh mẽ bóp chặt lấy vật nam tính kia của cậu:

“Chuyện mấy người hàng xóm mang con gái cùng cháu gái qua gặp em là sao?”

Tiêu Dật trên người vẫn còn mặc áo, cậu hiện tại cảm thấy thật nóng, mồ hôi ở phía sau lưng cũng đã chảy ra;

“A... không được... buông tay... Trình Kiệt buông tay... cài xin a”

Trình Kiệt vừa buông tay thả lỏng một chút lại ngay lập tức dùng sức bóp thật chặt lấy, hại Tiêu Dật một hồi khó chịu đến bứt rứt cả người:

“Mau giải thích rõ ràng, nếu không anh liền không buông”

Tiêu Dật lắc lắc đầu nhỏ đáng thương:

“A... Trình Kiệt... không có... em không có để ý đến bọn họ... thật không có...”

Trình Kiệt càng lúc càng đâm mạnh hơn, tiếng da thịt va chạm vào nhau cũng càng lúc càng lớn, Tiêu Dật liên tục bị đẩy vào bức tường phía trước, gương mặt nhỏ nhắn cũng dính chặt lấy mặt tường kia, cậu khổ sở muốn được giải phóng nhưng người phía sau lại giống như một ác ma không cho cậu thoái mái được:

“A Trình Kiệt... em muốn... xin anh... buông tay được không”

Tiêu Dật bị Trình Kiệt trêu gheo đến hai chân vô lực, cả người cũng run rẩy, căn phòng bỗng nhiên bừng sáng, Trình Kiệt một tay nắm lấy vật nam tính của Tiêu Dật, một tay lại nhanh chóng mò được phía công tắc đèn mà mở lên. Tiêu Dật giật mình hoảng sợ, lại tưởng là có người thứ ba xuất hiện ở chỗ này, sau đó mới phát hiện ra kẻ đài sỏ kia làm. Trình Kiệt quan sát gương mặt đáng thương, hai mắt ửng hồng, ngay cả sống mũi cũng

hàng hàng của Tiêu Dật, hắn chính là thích nhất nhìn Tiêu Dật lúc như vậy, vô cùng mặn yêu đáng yêu

“Tiêu Dật... thật sự nhịn không được nữa sao?”

Tiêu Dật ô ô nức nở:

“Không được nữa rã... ân... cầu xin Trình Kiệt... ô ô”

Trình Kiệt khẽ nhếch môi, hắn cũng đạt đến cao trào rã mới chịu buông tha cho Tiêu Dật, hắn buông tay đang nắm lấy vật nam tính kia của cậu rã ôm lấy cậu lùi lại một bước, giúp cậu đứng thẳng lên, kế đó hắn liền ở phía bên trong cậu mà bắn ra, Tiêu Dật khẽ thở dốc đỏ mặt bởi vì người nào đó tuy rằng đã buông tha cậu nhưng vẫn cầm lấy phía gốc kia của cậu hơi nâng lên. Sau đó thì một sự kiện khiến cho Tiêu Dật cảm thấy cực kỳ xấu hổ, xấu hổ đến mức không có mặt mũi nào mà đối diện với Trình Kiệt nữa, cậu vừa bắn ra xong mấy thứ dịch trắng kia, ngón tay ma quái của Trình Kiệt lại cõi tình gãi gãi phía gốc đó, hại cậu không thể kiềm chế được mà... a... chính là chảy nước đi. Tiêu Dật nhìn thứ nước đang không ngừng chảy xuống từ phía giữa hai chân mình thì đỏ bừng mặt mũi, cậu hóp bụng muốn nhịn kiềm chế nhưng lại không thể kiềm chế được, lại nghe thấy Trình Kiệt ở bên cạnh tà ác nói ra câu kia với cậu:

“Ông xã làm cho em sướng đến như vậy sao?”

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân
dtv-ebook.com

Chương 179: Quà Tết

Tiêu Dật không thể nhất thời dừng ngay được dòng nước kia, ngón tay ở phía dưới đó của Trình Kiệt lại vẫn cứ không ngừng kích thích cậu, thật ra triệu chứng này cũng rất là bình thường mà thôi, khi xuất ra xong cái thứ đó liền sẽ có cảm giác muốn tiểu, là tại Trình Kiệt xấu xa trêu ghẹo cậu cho nên cậu mới không kiềm chế được mà tiểu ra. Tiêu Dật bây giờ thật sự rất muốn khóc, chính là bị Trình Kiệt làm cho xấu hổ cùng tức giận đến muốn khóc, Trình Kiệt đây là đang úc hiếp cậu. Khi Tiêu Dật đã xong rã, Trình Kiệt vẫn không chịu thu tay lại, lại cứ đứng nguyên tư thế như vậy mà buông lời xấu xa:

“Tiểu Dật có muốn nữa không? Anh buông tay ra đã được chưa? Tiểu Dật vẫn còn muốn đi sao?”

Tiêu Dật xấu hổ gương mặt đỏ bừng, chẳng biết ở hoàn cảnh này nên nói cái gì là hợp lý nhất nữa:

“Anh... anh... không muốn nhìn thấy anh nữa...”

Trình Kiệt cười tà, dùng đầu ngón tay miết nhẹ lên cánh môi giống như một thứ quả chín mọng của Tiêu Dật:

“Tiểu Dật của anh rất đẹp”

Sau đó Tiêu Dật liều nghiêng đầu không muốn đối diện với bãi chiến trường ở dưới chân mà mình vừa mới gây ra. Trình Kiệt cúi người nhấc bổng Tiêu Dật lên trên tay, gương mặt của hắn bây giờ cực kỳ đáng ghét, đáng ghét hơn nữa là lời nói kia của hắn:

“Tiêu Dật của anh khắp người đâu là bảo, ngay cả những thứ này nọ
bắn ra cũng đâu là bảo, anh đâu yêu thích cả”

Tiêu Dật nhíu mày gấp gáp chặn lại lời kia của Trình Kiệt:

“Đừng nói... đừng nói mà... cần phải lau đi chỗ ấy”

Đương nhiên thì người phụ trách lau dọn chỗ kia chính là đâu sở gây ra sự việc đó, Trình tổng giám đốc lớn của chúng ta phải đích thân xắn tay áo mà tẩy uế. Làm xong xuôi mọi việc Trình Kiệt liền đưa Tiêu Dật vào trong phòng tắm, nước nóng trong phòng tắm phải đợi một lúc mới có thể tắm, lúc này đây Tiêu Dật lại bị hấn đẩy ngã ở trên thành bồn đợi nước tắm, Trình Kiệt cảm thấy nếu để Tiêu Dật ngã sẽ không thể nào quan sát hết được thân thể xinh đẹp của người ta, hấn lại bắt Tiêu Dật phải đứng lên, bắt cậu quay người về phía sau, mặt đối diện với bức tường, Tiêu Dật đương nhiên là không chịu làm nhưng bằng một cách nào đó Trình Kiệt vẫn có thể áp chế được Tiêu Dật đi vào khuôn khổ.

“Trình Kiệt, anh không cảm thấy mình rất biến thái sao?”

Trình Kiệt ngã ở trên thành bồn tắm đưa tay xoa xoa cánh mông cong vển, lại thỏa thích nhào nặn chúng trong lòng bàn tay:

“Đây chính là đang trừng phạt em, dám ở phía sau lưng anh lén lút gấp gối người khác”

Tiêu Dật tức giận:

“Em mới không có làm ra mấy cái chuyện như vậy đâu”

Trình Kiệt đưa tay vạch hai cánh mông của Tiêu Dật ra, bên trong hông hào xinh đẹp còn có dịch trắng hấn vừa mới để lại:

“Đứng im nào, bên trong còn rất nhiều chưa chịu thoát ra đây”

Tiêu Dật xấu hổ mím môi không lên tiếng, sau đó Trình Kiệt liền thu tay lại nghiêm túc nói chuyện với cậu:

“Tiêu Dật, tặng anh một món quà tết có được không?”

Tiêu Dật thấy Trình Kiệt tự nhiên trầm mặc như vậy liền cũng có chút giật mình, có phải là Trình Kiệt trước này đã trải qua tết một mình cho nên hiện tại hắn mới đột nhiên nghiêm túc như thế. Tiêu Dật nghĩ một hồi, cậu biết Trình Kiệt sẽ chẳng đòi cái gì cao sang đâu, hơn nữa cả người cũng đều đã cho hắn ăn hết rồi, cậu bây giờ làm gì có cái nuối tiếc nữa, ngẫm nghĩ một hồi Tiêu Dật quả thật còn có chút đau lòng thương cảm cho Trình Kiệt:

“Được, anh muốn cái gì?”

Trình Kiệt dùng ánh mắt dịu dàng nhìn Tiêu Dật:

“Em thật tốt, đã lâu lắm rồi anh chưa được ai tặng quà tết cả”

Tiêu Dật nghe vậy càng mỉm cười:

“Không sao, em sẽ tặng anh, anh muốn cái gì em cũng sẽ tặng cho anh”

Tiêu Dật còn đi về phía Trình Kiệt đưa tay sờ vào mái tóc của hắn, Trình Kiệt hiện tại vẫn mặc quần áo chỉnh tề, trong phòng này cũng chỉ có Tiêu Dật là không mặc đồ mà thôi, hắn đứng dậy nhìn phòng tắm một lướt sau đó phát hiện ra chiếc áo choàng tắm liền lấy ra khoác vào người cho cậu, Tiêu Dật thấy thế thì càng cảm động. Kế đó Tiêu Dật liền thật sự hối hận rồi, cậu đáng lẽ ra không nên tin lời nói của con sói đuôi lớn kia, bởi vì lúc này đây hắn liền lấy ra điện thoại di động trong túi áo:

“Tiêu Dật, anh hỏi em trả lời thôi, rất là dễ, anh chỉ muốn sau này những lúc không có em liền mang đoạn ghi hình này ra xem, chứ không cần phải lái xe một chặng đường thế này để đến tìm em, có được không?”

Tiêu Dật bắt đầu cảm thấy nghi ngờ, cậu biết Trình Kiệt có sở thích ghi lại mấy hình ảnh không được nghiêm túc của cậu, còn biết luôn trong máy tính của hắn có một thư mục riêng chỉ để lưu những đoạn ghi hình đó của cậu, không phải Tiêu Dật không muốn xóa bỏ mấy cái thứ xấu xa kia đi mà là thư mục đó của Trình Kiệt lại được cài mã số bảo vệ rất nghiêm ngặt:

“Nói cái gì?”

Trình Kiệt bình thản đáp:

“Đơn giản lắm, anh hỏi em cái gì thì em liền thành thật trả lời mà thôi, anh rất muốn lưu lại hình ảnh Tiêu Dật của anh”

Tiêu Dật nhíu mày định từ chối, có điều Trình Kiệt đã đưa di động của hắn lên trước mặt cậu rồi:

“Tên là gì?”

Tiêu Dật hơi mất tự nhiên né tránh máy điện thoại kia, nhưng mà Trình Kiệt ngay sau đó liền di chuyển điện thoại tới trước mặt cậu, cẩn thận là không cho cậu nhìn đi hướng khác:

“Tiêu Dật”

Trình Kiệt lại khàn giọng hỏi:

“Ngày sinh nhật?”

Tiêu Dật khó hiểu không biết Trình Kiệt muốn làm cái gì, nhưng mấy vần đê hắn hỏi cũng coi như không có gì xấu đi, hơn nữa bây giờ cậu cũng đang mặc áo choàng tắm rồi:

“Ngày 27 tháng 8”

Trình Kiệt:

“Năm sinh? Hiện tại bao nhiêu tuổi?”

Tiêu Dật nhìn vào máy điện thoại đáp:

“Sinh năm 1992, đã 27 tuổi”

Trình Kiệt lại đưa máy điện thoại tiến sát gần gương mặt của Tiêu Dật hơn:

“Số đo ba vòng”

Tiêu Dật mất tự nhiên lảng tránh:

“Chưa từng đo qua”

Trình Kiệt đưa máy điện thoại quét dọc từ trên xuống dưới của Tiêu Dật:

“Đặc điểm nhận dạng”

Tiêu Dật ngưng một lúc mới đáp:

“Là nốt ruồi lệ bên dưới khoe mắt trái đi”

Trình Kiệt quay gần về phía nốt ruồi trên gương mặt của Tiêu Dật, hắn cũng chính là rất thích nốt ruồi này, cảm thấy phi thường không được đúng đắn đâu:

“Thời gian rảnh thích làm gì?”

Tiêu Dật bắt đầu cảm thấy càng mờ ám rỗi:

“Xem phim, chơi game, lên mạng”

Trình Kiệt nhìn chằm chằm Tiêu Dật hỏi:

“Đã có mấy người bạn gái?”

Tiêu Dật lại chột dạ liếc mắt sang phía khác, máy điện thoại của Trình Kiệt cũng liên di chuyển theo:

“Ba hay bốn giờ đó”

Trình Kiệt đưa sát máy điện thoại vào gương mặt Tiêu Dật:

“Là ba hay bốn?”

Tiêu Dật lùi lại phía sau một bước:

“Là bốn”

Trình Kiệt âm trầm:

“Có mấy người bạn trai?”

Tiêu Dật đáp:

“Chỉ có một”

Trình Kiệt:

“Tên là gì?”

Tiêu Dật nhìn về phía Trình Kiệt:

“Trình Kiệt”

Trình Kiệt hài lòng:

“Nói số lần quan hệ trong một tuần cùng bạn trai”

Tiêu Dật đỏ mặt:

“Không có tính qua”

Máy điện thoại ngay lập tức lại đưa sát đến phía gương mặt đang ửng đỏ của Tiêu Dật:

“Trung bình sẽ là năm đến sáu lần một tuần”

Trình Kiệt tà ác:

“Có hài lòng hay không?”

Tiêu Dật cắn cắn cánh môi mỏng:

“Có”

Trình Kiệt:

“Lấy thang điểm 10 tính mức độ hài lòng”

Tiêu Dật lại né tránh máy điện thoại nhỏ giọng:

“10 điểm”

Trình Kiệt cười xấu xa:

“Lần quan hệ với bạn trai gần đây nhất?”

Tiêu Dật lại bước sang bên trái muốn né tránh máy điện thoại nhưng không được:

“Vừa mới xong”

Trình Kiệt khàn giọng:

“Dùng vài từ để diễn tả đi”

Tiêu Dật liếc nhìn Trình Kiệt:

“Rất cuồng nhiệt, mạnh mẽ, còn có... sung sướng”

Trình Kiệt cố tình hỏi thêm:

“Sung sướng đến mức tiểu ra hay không?”

Tiêu Dật chỉ muốn độn thổ ngay lúc này thôi:

“Có...”

Trình Kiệt vẫn còn chưa chịu buông tha:

“Có嫌疑 không?”

Tiêu Dật quay mặt không muốn trả lời, Trình Kiệt vẫn là quay đến cùng tới khi cậu chịu trả lời mới thôi:

“Nhiều”

Trình Kiệt lúc này mới chịu đưa máy điện thoại cách xa Tiêu Dật hơn một chút:

“Kết ra những bộ phận mẫn cảm trên người đi”

Tiêu Dật:

“Tai...”

Điện thoại của Trình Kiệt liền quay sát cái tai hồng hồng của Tiêu Dật.

“Hết rồi”

Trình Kiệt một tay cầm điện thoại, một tay kéo vạt áo choàng tắm của Tiêu Dật ra thật rộng, xấu xa đến mức mang điện thoại quay gần chỗ đó hơn:

“Điểm nhỏ trước ngực có hay không?”

Tiêu Dật xấu hổ nhưng không có đẩy Trình Kiệt ra, dù sao cũng hứa sẽ tăng quà cho hắn rồi, cũng là quay được một nửa rồi:

“Um... có”

Trình Kiệt gãi gãi điểm nhỏ trước ngực của Tiêu Dật, ngay lập tức nơi đó liền cương lên ửng hồng:

“Thích nhất, gãi hay là dùng miệng ngậm lấy hơn?”

Tiêu Dật đỏ bừng cả mặt:

“Đều thích”

Trình Kiệt cười hắc hắc:

“Cảm thấy bản thân có dâm đãng hay không?”

Tiêu Dật khẽ đáp:

“Không”

Trình Kiệt lại chuyển hướng quay tối phía bụng dưới của Tiêu Dật, còn là cầm lấy Tiêu Dật đặt ở trước máy điện thoại nữa:

“Chiều dài nơi này?”

Tiêu Dật thật là muối đầy Trình Kiệt ra luôn mà, cậu chưa có bao giờ quay mấy cái thứ kỳ quái như vậy cả:

“Chưa từng đo qua”

Trình Kiệt:

“Cảm thấy kích thước lớn hay nhỏ?”

Tiêu Dật khản giọng:

“Vừa đủ”

Trình Kiệt nâng điện thoại lên ghi lại gương mặt xấu hổ của Tiêu Dật:

“Là lớn hay nhỏ?”

Tiêu Dật đỏ mặt quay đi:

“Lớn”

Trình Kiệt cười tà:

“Bạn trai em cảm thấy nhỏ nhở xinh xinh đặc biệt hài lòng”

“Thích chơi tư thế nào nhất?”

Tiêu Dật mím môi:

“Truyền thống”

Trình Kiệt lại đưa máy điện thoại tiến gần về phía Tiêu Dật, mỗi lần cậu nói dối thì Trình Kiệt sẽ lại tự động làm như thế khiến cho cậu phải nói ra sự thật mới thôi:

“Thích đối phương ôm vào lòng, đặt ở trên đùi... ngã làm như vậy không có tốn sức”

Trình Kiệt lại đáp:

“Bạn trai em lại cảm thấy rất tốn sức, mỗi lần đau bị em hại đến đau thắt lưng”

“Dùng vài từ để miêu tả phía sau đi”

Tiêu Dật nóng hết cả mặt thật sự không biết bao giờ Trình Kiệt mới chịu kết thúc đây:

“Không biết”

Trình Kiệt lần này lập tức vòng về phía sau Tiêu Dật, nâng áo choàng tắm của cậu lên rồi tách hai cánh mông cong vênh kỉa ra: “Rất hồng, chặt, để xem bên trong...” nói rồi Trình Kiệt liền đút ngón tay vào trêu đùa một chút: “bên trong còn chặt hơn nữa, rất ấm nóng, đây là cái gì đây?”

Trình Kiệt vòng về phía trước mặt Tiêu Dật, đưa đầu ngón tay của mình lên trước mặt cậu hỏi:

“Đây là cái gì, bên trong còn rất nhỉ?”

Tiêu Dật vội vã kéo tay Trình Kiệt xuống, Trình Kiệt lại đưa lên ý muốn cậu phải trả lời mới được:

“Là... của bạn trai vừa rồi để lại”

Trình Kiệt tà ác:

“Rất thích sao? Cho nên mới không chịu lấy ra cứ muốn giữ mãi như vậy?”

Tiêu Dật im lặng không đáp, Trình Kiệt lần này cũng không có truy hỏi đến cùng nữa:

“Cởi áo choàng tắm ra đi”

Tiêu Dật do dự một hồi, cậu biết bây giờ mình không cởi thì Trình Kiệt cũng sẽ có cách để cậu phải cởi mà thôi. Sau khi Tiêu Dật cởi áo choàng tắm xong, Trình Kiệt còn tiến tới quay thật kỹ từng nơi mẫn cảm trên người Tiêu Dật, từ đầu ngón tay đến ngón chân đều không bỏ sót:

“Làm một vài động tác quyến rũ bạn trai đi”

Tiêu Dật đưa tay che đậy trên dưới, còn muốn đứng nghiêm người đi một chút:

“Không biết làm”

Trình Kiệt:

“Cái gì đang chảy ở dọc bắp đùi kia?”

Tiêu Dật cúi đầu nhìn xem, phát hiện ra thứ đó chính là từ bên trong kẽ mông cậu chảy xuống, nhưng mà cái đó không phải là của cậu, cái đó là của tên đại xấu xa nào đó kia:

“Không biết làm động tác quyến rũ thì nói vài lời mời gọi đi”

Tiêu Dật bức bối mím chặt môi:

“Không biết”

Trình Kiệt đặt điện thoại xuống một chỗ thích hợp, sau đó liền đi về phía Tiêu Dật ôm lấy người ta khẽ cắn cắn vành tai mềm mỏng:

“Nói dối, em nêu như không biết quyết rũ mời gọi anh thì anh sẽ dính chặt em như thế này sao?”

Tiêu Dật xoay người, cậu quả thật là không có quen bị ghi hình trong hoàn cảnh này:

“Anh tắt điện thoại đi đi”

Trình Kiệt ôm lấy eo của Tiêu Dật từ phía sau, ép buộc cậu đứng đằng sau điện với máy điện thoại:

“Không tắt, đã nói hứa sẽ tặng quà tết cho anh, bây giờ sao có thể tắt chứ”

Trình Kiệt nắm lấy cổ tay của Tiêu Dật, từ từ khóa chặt hai tay cậu vào nhau, khiến cho thân thể trần truồng lúc này lại một lần nữa lộ ra trước máy điện thoại để ở phía xa:

“Đừng Trình Kiệt... em không quen như vậy”

Trình Kiệt liếm vào vành tai của Tiêu Dật:

“Không sao, sẽ không có ai được nhìn thấy sự tuyệt vời này của em ngoại trừ anh”

Tiêu Dật biết Trình Kiệt sẽ không mang thứ đó cho người khác xem, nhưng mà cậu vẫn là cảm thấy mất tự nhiên khi biết mình đang bị điện thoại ghi hình lại. Tiêu Dật xoay người muốn tránh, cậu nhỏ giọng nói với Trình Kiệt:

“Trình Kiệt, em không muốn đâu...”

Giọng nói của Tiêu Dật cực kỳ dễ thương, bình thường nghe đã êm tai rồi bây giờ lại nhỏ giọng mềm nhũn như vậy thật khiến cho Trình Kiệt không thể nào mà từ chối cậu được:

“Như vậy em qua đó tắt điện thoại đi”

Tiêu Dật nghe lời bước nhanh vè phía trước, cậu nhanh chóng cầm điện thoại tắt đi rờ đặt xuống một chỗ, kế đó lại thật là ngoan ngoãn bước tới phía Trình Kiệt nỉ non:

“Muộn rờ, ngày mai em phải trở vè nhà sớm một chút”

Trình Kiệt nghe thấy Tiêu Dật nói sẽ phải trở vè nhà lần thở dài một hơi, hắn nhanh chóng cởi quần áo của mình rờ bế cậu vào trong phòng tắm, cẩn thận xả nước ấm dìa vào trong bồn. Trình Kiệt ở phía sau ôm lấy Tiêu Dật, bàn tay nhẹ nhàng xoa xoa vuốt ve da thịt cậu:

“Ngày mai anh ở lại được không?”

Đây cũng là vấn đề mà Tiêu Dật đang phải đau đầu, cậu vừa muốn Trình Kiệt ở lại lại vừa không muốn, nếu như Trình Kiệt ở lại đây thì đêm mai lúc giao thừa cậu cũng không thể đi gặp hắn được, nếu muốn phải đợi qua giao thừa một thời gian mới có thể. Nếu như để cho Trình Kiệt ở lại cũng thật sự là ủy khuất cho hắn, mà không để cho hắn ở lại thì lại càng ủy khuất hơn, Tiêu Dật tựa người vào lồng ngực Trình Kiệt khẽ nói:

“Nhưng mà lúc giao thừa diễn ra em không thể ở cùng anh được...”

Trình Kiệt đặt cầm ở trên vai Tiêu Dật:

“Anh biết, đau không sao cả”

Tiêu Dật quay lại phía sau ngẩng đầu hôn Trình Kiệt, người đàn ông này điệu kiện tốt như thế, hắn chỉ cần nói một tiếng liền sẽ có rất nhiều người tự động tới ở bên cạnh hắn, nhưng chẳng hiểu sao từ đau đến cuối lại vì cậu chịu thiệt thòi này. Không phải là Tiêu Dật không muốn bù đắp cho Trình Kiệt, mà là cậu không biết làm sao để bù đắp cho hắn cả, vốn đã tự ở trong đau nói rằng sẽ mang mọi thứ tốt nhất để cho hắn, đến cuối cùng từ đó đến giờ vẫn chưa dành cho hắn được thứ nào cả.

Đêm hôm ấy Trình Kiệt cứ ôm Tiêu Dật ở trong lòng mãi không muốn buông, thật ra hắn cảm thấy đây chính là cái tết viên mãn nhất của hắn từ nhỏ đến giờ. Ba mẹ của Trình Kiệt vì lợi ích của gia tộc mà kết hôn, tuy

rằng có với nhau một đứa con trai là hắn cũng không thể nào kéo gần khoảng cách của hai người lại với nhau, Trình Kiệt tuy rằng vật chất không bao giờ thiếu thốn, nhưng thứ hắn không có nhất chính là tình yêu, khi con nhỏ mỗi dịp Tết đến hắn đều háo hức mong muốn ba mẹ mình có thể về nhà ăn Tết, nhưng mỗi năm một trong hai người đều bận rộn, nếu như không phải vì đi công tác thì cũng là vì đi nghỉ dưỡng, căn bản là chỉ có duy nhất một người thay phiên nhau ở nhà đón Tết cùng hắn mà thôi. Dần dần Trình Kiệt coi ngày Tết cũng giống như ngày bình thường, đối với dịp đoàn viên như vậy căn bản đã sớm lanh đậm rồi, nhưng mà Tết năm nay thì khác, cho dù hắn và Tiêu Dật còn phải lén lút nhưng hắn vẫn cảm thấy vui vẻ, vui vẻ vì được trải qua Tết cùng với Tiêu Dật của hắn.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân
dtv-ebook.com

Chương 180: Mẹ Tiêu Nhìn Ra

Buổi sáng hôm sau Tiêu Dật dậy từ rất sớm, cơ hồ ngoài trời vẫn còn lờ mờ chưa sáng tỏ thì cậu đã tỉnh dậy. Tiêu Dật sực nhớ ngày hôm qua mình vừa mới làm một hành động có chút đồi bại, chính là lén lút treo từ trên ban công tầng hai xuống để gặp người đàn ông này, cũng có bị người này làm cho đến mức phải tiểu ra, còn có cùng hắn quay một đoạn video rất là xấu hổ nữa. Tiêu Dật cảm thấy mình đúng thật là điên cuồng, gần ba mươi tuổi rã vẫn có thể làm ra những chuyện trẻ con như thế.

Tiêu Dật khẽ mỉm cười đưa tay vuốt ve gương mặt của Trình Kiệt, người đàn ông này cũng thật là đẹp trai, lại tự cảm thấy mình còn có thể chứng kiến hết được mọi biểu cảm gương mặt nhiễm đầy dục vọng của hắn, cũng là chỉ có một mình cậu mới được thấy thôi, người khác căn bản là không có cơ hội. Tiêu Dật nhẹ nhàng ngã dậy muốn im lặng rời khỏi chỗ này, cậu phải sớm một chút trở về enhân cơ hội mẹ Tiêu mở cửa mà lén vào trong nhà, nhưng mà mới chỉ ngồi dậy được một chút thôi đã bị cánh tay người phía sau túm lấy kéo cậu ngã xuống giường, giây tiếp theo đối phương liền dùng cả tay và chân ôm chặt lấy cậu:

“Vẫn còn sớm, lát nữa anh đưa em về”

Tiêu Dật vừa mới nhìn đồng hồ trong phòng ngủ, đã là năm giờ rưỡi sáng rã, mấy ngày Tết này mẹ Tiêu đã dậy rất sớm để chuẩn bị này kia:

“Anh ngủ thêm đi, lát nữa em tự mình đi bộ về cũng được”

Trình Kiệt mang cả gương mặt của mình dụi dụi vào hõm cổ của Tiêu Dật, tham luyến hít lấy hương thơm đặc biệt của người yêu:

“Tiêu Dật, anh lại muốn cùng em một lần nữa”

Tiêu Dật ngay lập tức trợn trắng mắt, nếu như cùng Trình Kiệt làm thêm một lần nữa cả người khẳng định phải nằm ở trên giường dưỡng sức vài tiếng đồng hồ

“Không được Trình Kiệt, em phải trở về sớm”

Trình Kiệt lại dùng tay chân ôm chặt lấy cả thân thể nhỏ nhắn kia hơn, bàn tay cũng bắt đầu tà ác mà xoa nắn cánh mông cậu:

“Tiêu Dật, anh rất muốn cùng Tiêu Dật của anh làm thêm một lần nữa”

Trình Kiệt dạo gần đây không biết học từ ai cái kiểu làm nũng cưỡng ép như thế này, khiến cho Trình Kiệt cũng phải lâm vào nhất thời khó xử:

“Không nên...”

Tiêu Dật còn chưa kịp nói xong, Trình Kiệt đã ngay lập tức cắt ngang lời cậu nói rã, ngay cả ngón tay cũng bắt đầu hành động chọc chọc vào cái lỗ nhỏ phía dưới kia:

“Anh sẽ nhẹ nhàng thôi, anh sẽ thật nhẹ nhàng với Tiêu Dật của anh”

Đây chính là câu nói không bao giờ có thể trở thành sự thật từ trong miệng của Trình Kiệt, mỗi lần cậu không muốn làm hắn đau sẽ nói ra câu nói đó, kết quả thì hay rã, một lần làm liền giống như một con trâu đi cà vậy, nhiều lúc cậu còn nghĩ rằng có phải Trình Kiệt đã dùng thuốc kích thích hay không nữa. Nếu như Tiêu Dật cậu không phải trở về nhà để tránh mẹ Tiêu nghi ngờ thì cậu khẳng định sẽ cho Trình Kiệt làm tới, nhưng mà cậu hiện tại cần phải trở vềecho nên không thể nào đồng ý cho con sói đuôi lớn này làm càn được:

“Không được Trình Kiệt, em phải về nhà”

Trình Kiệt hé miệng gặm cắn cẩn cẩn cổ của Tiêu Dật, giọng nói nhỏ nhẹ cẩn thận:

“Anh rất muốn Tiểu Dật của anh...”

Tiểu Dật là người rất dễ động lòng, lại bị những lời nói xấu xa kia của Trình Kiệt quyến rũ, hơn nữa điệu quan trọng là buổi sáng rất dễ nảy sinh ham muốn, người đàn ông xấu xa kia lại không ngừng ôm chặt lấy cậu, hôn cậu, kích thích cậu như vậy, tâm hồn bé nhỏ này chẳng phải là bị hắn dễ dàng phá vỡ rã hay sao:

“Như vậy... đừng làm quá, em còn phải vĩnh hằng”

Trình Kiệt khẽ nhếch môi nở một nụ cười tà ác, hắn chuyển mình làm đè lên người cậu, cúi đầu hôn xuống từng tấc da thịt trên thân thể kia, da thịt mềm mại mỏng manh vẫn còn đọng lại dấu hôn xanh tím kịch liệt ngày hôm qua hắn cố tình để lại. Trình Kiệt dạo gần đây rất thích vừa cùng Tiểu Dật làm vừa nói ra những lời xấu xa chọc cho cậu đỏ mặt:

“Tiểu Dật, xoay người lại nâng mông lên để cho anh có thể nhìn thấy phía sau rõ ràng được hay không”

Quả nhiên Tiểu Dật ngay lập tức đỏ mặt, vẫn giữ nguyên một tư thế giả ngu giống như là không nghe thấy lời nói đó của Trình Kiệt, Trình Kiệt tà ác:

“Như vậy tách rộng hai chân ra cũng được, bắp đùi của em thật gợi cảm”

Tiểu Dật mím môi quay sang một bên, Trình Kiệt này lại rất như là bình tĩnh mãi vẫn không chịu có chút hành động nào, nếu hắn còn cố ý như vậy nữa cậu sẽ liền cương quyết không cho hắn làm luôn.

“Tiểu Dật, tại sao da thịt lại mềm mịn như thế chứ?”

Tiểu Dật nhịn đến lần thứ ba rã, kế đó liền một bộ tức giận ngã dậy đẩy Trình Kiệt qua một bên:

“Em muốn vĩnh hằng, đã nói rằng em rất gấp trở vĩnh hằng, anh còn muốn ở đó nói nhảm cái gì chứ”

Trình Kiệt nhanh chóng nắm lấy cổ tay của Tiêu Dật lại:

“Được được, anh không nói nhảm, anh không nói nhảm nữa”

Tiêu Dật kiên quyết gạt tay Trình Kiệt ra rầm đứng dậy muôn mặc quần áo vào:

“Không”

Thật ra thì Trình Kiệt đang cố ý muôn kéo dài thời gian, hắn không muôn để cho Tiêu Dật về bên kia, trước đêm hôm qua hắn còn nghĩ giao thừa không cùng cậu trải qua cũng không sao, qua giao thừa là cậu sẽ ở bên cạnh hắn, nhưng hôm nay buổi sáng thức dậy hắn liền thay đổi ý muôn rầm, hắn cũng muôn ở cùng với Tiêu Dật của hắn trong đêm giao thừa nữa.

Trình Kiệt ngầm ở trên giường nhìn Tiêu Dật đang bận rộn mặc quần áo vào người, khi quần áo trên người của cậu đã mặc vào thật chỉnh tề rồi hắn lại bắt đầu có điểm sầu não, bây giờ không biết có nên nói với cậu hay là không, nhưng mà nếu như nói cũng không có giải quyết được vấn đề gì cả mà đúng không. Tiêu Dật không để tâm tới sắc mặt khó coi kia của Trình Kiệt, cậu ngầm xuống giường mang tất vào chân vừa làm vừa nói:

“Trình Kiệt, anh cứ ở đây nhé, em trở về nhà một chút sau đó sẽ lại qua”

Nhà riêng của Tiêu Dật không cách quá xa nhà của mẹ Tiêu là bao, nếu như đi bộ cũng chỉ mất cùng lăm là 10 phút, cậu nghĩ rằng sẽ về nhà thay một bộ quần áo khác, sau đó lại đường đường chính chính mà rời đi, dù sao thì ba mẹ Tiêu cũng sẽ không quản cậu đi ra ngoài nghiêm ngặt làm cái gì.

“Trình Kiệt?”

Tiêu Dật không thấy Trình Kiệt trả lời liền quay lại nhìn hắn, phát hiện ra đôi mắt hép dài kia đang dán chặt lấy cậu, ánh mắt kia giống như một con thú đang bị thương vậy, vô cùng là đau lòng:

“Sao thế?”

Tiêu Dật đưa tay lên bao lấy má của Trình Kiệt. Trình Kiệt khàn giọng:
“Không sao”

Tiêu Dật im lặng một lúc rã lên tiếng:

“Em trả về đổi bộ quần áo khác, sau đó sẽ lại qua, chúng ta cùng nhau đi chợ tết nhé”

Trình Kiệt khẽ mỉm cười:

“Ừ”

Trình Kiệt đang nghĩ mình và Tiêu Dật có quá nhiều trắc trở, nếu như cứ tiếp tục giấu giếm thế này quả thật không phải là cách tốt, hắn chính là muốn để cho ba mẹ Tiêu đãi biết mối quan hệ của hắn và cậu, muốn để cho bọn họ biết hắn yêu Tiêu Dật nhiều đến nhường nào, muốn bọn họ có thể chấp nhận hắn, để cho hắn và Tiêu Dật không cần rơi vào tình trạng như thế này nữa. Nhưng mà Trình Kiệt lại không dám thúc giục Tiêu Dật, hắn không muốn Tiêu Dật của hắn phải khó xử, vẫn đen nói ra sự thật này khẳng định sẽ phải um xùm một thời gian, bây giờ đang tết vẫn là để việc đó qua một bên rã nói sau đi.

Tiêu Dật đi bộ vènhà, lúc vètới nhà ba mẹ Tiêu đã thấy cửa mở rã, cậu nhanh chóng nhìn trước ngó sau một hã rã nhẹ nhàng bước vào bên trong, vừa đi tới bậc thang liền bị mẹ Tiêu lạnh giọng hỏi:

“Mới đi đâu vè?”

Tiêu Dật ngay lập tức dừng bước, theo phản xạ kéo cao cổ áo lên một chút tránh cho mẹ Tiêu nhìn thấy được mấy dấu vết可疑:

“Con vừa mới ra ngoài...”

Tiêu Dật còn chưa kịp nói xong thì mẹ Tiêu đã cắt ngang lời của cậu rã:

“Vừa mới ra ngoài?”

Tiêu Dật chột dạ né tránh ánh mắt dò xét của mẹ Tiêu:

“Dạ, mới vừa ra ngoài hít thở một chút”

Mẹ Tiêu nhíu mày bước gần về phía Tiêu Dật hơn, con trai bà nói thật hay nói dối bà chỉ cần nhìn một cái liền nhận ra ngay, huống hồ bà chỉ vừa mới mở cửa ra thôi, không có lý nào Tiêu Dật lại có khả năng mới ra ngoài, chỉ có thể là đã đi từ đêm hôm qua. Mẹ Tiêu giật mình khi nhìn thấy vết đỏ ở phía sau tai của Tiêu Dật liền chấn động, bà sống đến từng tuổi này rã còn không biết cái dấu vết kia tượng trưng cho cái gì hay sao, lại nghĩ đến chuyện Trình Kiệt có thể tìm về đến tận đây liền hoảng sợ lùi lại phía sau một bước, Tiêu Dật không để ý quá nhiều tới mẹ Tiêu, một lòng muốn chạy lên lâu cho nên nhanh chân bước:

“Vậy con lên phòng một lát”

Tiêu Dật không biết mẹ Tiêu có nhận ra cái gì hay không nhưng linh cảm của cậu nói cho cậu biết, mẹ Tiêu nhất định là phát hiện ra chuyện gì đó, chỉ không biết là bà có nghĩ tới chuyện Trình Kiệt sẽ về đây hay không. Tiêu Dật vào phòng ngủ phát hiện ra Tiêu Lãng đang nằm ở trên giường xem điện thoại, vừa thấy cậu vào Tiêu Lãng liền liếc nhìn cậu từ trên xuống dưới rã hỏi luôn:

“Dật ca, hôm qua anh đi đâu thế?”

Tiêu Dật giật mình, sau đó rất nhanh liền lấy lại trạng thái bình tĩnh:

“Không có”

Tiêu Lãng nhìn Tiêu Dật chằm chằm một lúc rã lại tiếp tục cúp mắt xem điện thoại:

“Không có sao?”

Tiêu Dật nhanh chóng đổi một bộ đồ khác, cậu muốn sớm một chút đi qua chỗ Trình Kiệt, nếu như đợi đến khi Tiêu Kỷ Mặc tỉnh dậy rã khẳng định sẽ lại theo chân cậu đi mất, cậu không phải là ngại Tiêu Kỷ Mặc phiền

mà cậu chính là muốn cùng Trình Kiệt ở chung ngày hôm nay, chỉ hai người bọn cậu mà thôi. Tiêu Dật rất nhanh lại chạy xuống lầu, mẹ Tiêu đang làm cái gì đó trong bếp nghe thấy tiếng bước chân của cậu cũng đi ra:

“Lại muốn đi đâu nữa thê?”

Tiêu Dật sớm đã nghĩ được lý do lúc ở trên rã, chính vì thế hiện tại liền trôi chảy mà nói ra:

“Mẹ à, con muốn ra ngoài chợ mua một món đồ mới cho khỉ con”

Mẹ Tiêu nhìn chằm chằm Tiêu Dật rã nói:

“Đi cùng đi, tôi cũng phải mua một số thứ”

Tiêu Dật hả một tiếng, không đợi Tiêu Dật kịp nói cái gì thì mẹ Tiêu đã xoay người đi vào trong phòng mặc đầm. Thế là Tiêu Dật vẫn chưa thể tới nhà của mình ngay được. Cùng mẹ Tiêu đi một vòng quanh chợ, đi lâu thật lâu hai người vẫn không lên tiếng nói với nhau bất cứ lời nào. Tiêu Dật đã lâu lắm rã không cùng mẹ Tiêu ở chung một chỗ thế này, cơ hội từ lúc cậu chuyển lên Bắc Kinh chính là bắt đầu có khoảng cách, hiện tại mẹ Tiêu lại phát hiện ra chuyện giữa cậu và Trình Kiệt nữa cho nên khoảng cách kia xa lại càng xa hơn.

“Có phải cậu ta đến tận đây rã hay không?” Mẹ Tiêu đi được một đoạn liền lên tiếng hỏi Tiêu Dật như thế, nhưng mà ánh mắt kia không có nhìn cậu mà đang tập trung chọn mấy trái cà chua ở dưới sạp hàng.

Tiêu Dật bắt đầu lo lắng, mẹ Tiêu có phải là biết rã hay không, nếu như cậu bây giờ vẫn cố giấu giếm mẹ Tiêu thì hình như là vô ích:

“Anh ấy... đêm qua mới tối”

Mẹ Tiêu đặt trái cà chua xuống sạp hàng rã đi sang chỗ khác:

“Cậu ta không ăn tết cùng người nhà còn chạy tới đây làm cái gì?”

Tiêu Dật im lặng đi theo mẹ Tiêu, mẹ Tiêu đột nhiên quay lại nhìn cậu, ánh mắt có điểm không đành lòng, Tiêu Dật chẳng biết tại sao mình lại nghĩ rằng ánh mắt đó của mẹ Tiêu là ánh mắt không đành lòng cả, chỉ là trong lòng cậu tự cảm thấy thế mà thôi:

“Nếu đã tới rã thì gọi nó tối nay qua nhà ăn cơm... coi như là bạn bè đến chơi đi”

Mẹ Tiêu còn nhấn mạnh câu cuối coi như là bạn bè, Tiêu Dật đương nhiên hiểu ý mẹ Tiêu chính là ám chỉ cậu không được để cho ba Tiêu biết chuyện, nhưng mà mẹ Tiêu đột nhiên nói Trình Kiệt tối nay qua nhà ăn cơm, coi như cũng là một bước tiến quá tốt rã. Tiêu Dật bây giờ chỉ hận không thể chạy thật nhanh về với Trình Kiệt nói cho hắn biết tin này, nếu như hắn biết chuyện khẳng định sẽ rất vui, hơn nữa hắn và cậu còn có thể cùng nhau trải qua đêm giao thừa nữa.

“Thật sao?...” Tiêu Dật kích động nói, sau đó lại cảm thấy mình có chút thất thố rã liền hạ giọng hỏi mẹ Tiêu: “Anh ấy có thể tới sao?”

Mẹ Tiêu liếc nhìn Tiêu Dật một cái, một cái liếc kia liền thu chọn toàn bộ vẻ mặt kia của con trai vào trong đáy mắt. Bà im lặng không đáp lại mà tiếp tục bước đi, thật ra từ khi trở về bà đã suy nghĩ rất nhiều rã, suy nghĩ lại toàn bộ lời nói của Trình Kiệt khi ấy nói với bà, có thể là khi ấy ba đang bị sự tức giận chi phối cho nên mới luôn cảm thấy Trình Kiệt là một người xấu. Bà phát hiện ra chuyện con trai với Trình Kiệt từ 5 năm trước, 5 năm ấy bà liền bắt buộc Tiêu Dật phải trở về quê, thúc ép con trai chuyện lấy vợ, lại thúc ép con trai nhanh một chút có cháu cho bà bế bồng, bà biết Tiêu Dật không thích làm trưởng thôn nhưng 5 năm đó con trai vẫn là nghe lời ba Tiêu mà làm công việc ấy. Trình Kiệt cũng đợi con trai bà những 5 năm, nếu như cậu thanh niên kia chỉ là nhất thời hứng thú sẽ không đợi con trai bà lâu như thế, Trình Kiệt nói cũng đúng cậu ta có rất nhiều tiền, vật chất đầy đủ liền có thể sống thoải mái, vui vẻ, con trai bà ở bên cạnh cậu ta điều kiện tốt như thế, hơn nữa con trai bà cũng không thể rời xa cậu ta được, bà có cảm cảm chỉ sợ cũng là lực bất tòng tâm. Mẹ Tiêu là người dễ mến lòng, nhưng ba Tiêu mới là người khó đối phó nhất, nếu như để cho ba Tiêu biết chuyện này khẳng định sẽ tức giận đến mức muốn đánh

gãy chân Tiêu Dật, bà không muốn Tiêu Dật lập tức nói chuyện này cho ba Tiêu, vẫn là để cho ba Tiêu gặp Trình Kiệt trước, coi như là bạn bè của Tiêu Dật xem thái độ của ông đối với cậu ta thế nào.

“Muốn mua cái gì cho Kỷ Mặc thì đi đi”

Mẹ Tiêu thật sự là không đành lòng để con trai đi theo một người đàn ông, nhưng mà con trai đã thích rã, lại thích rất thích đến mức không thể tách ra được rã, bà có đành lòng hay không đành lòng cũng có quan trọng hay sao. Mẹ Tiêu còn sớm lên toàn bộ kế hoạch ở trong đầu, nếu như ba Tiêu không thể nào chấp nhận được chuyện này, thì bà sẽ giấu chuyện này đến lúc chết, nói Tiêu Dật cũng không được phép nói ra, trước đây sống thế nào cứ sống như vậy đi, cứ để hàng xóm xung quanh nghĩ rằng bà có một đứa con trai thật tài giỏi.

Tiêu Dật hiểu ý của mẹ Tiêu, cậu khẽ mỉm cười, dưới ánh nắng vàng nhạt nụ cười ấy càng thêm phẫn hạnh phúc hơn:

“Cám ơn mẹ”

Đây là câu nói mà rất ít những người con có thể tự mình đứng ở trước mặt mẹ mà nói, bọn họ có thể nói cảm ơn người ngoài một cách tự nhiên nhưng lại luôn mất tự nhiên khi nói ra câu đây với mẹ mình, có lẽ rằng mẹ mình đã hy sinh thật nhiều cho mình, nhiều đến mức một tiếng cảm ơn kia đầu sẽ khiến cho bản thân tự mình cảm thấy thật hổ thẹn, mẹ Tiêu cũng vậy chính là vì suy nghĩ cho Tiêu Dật mà gật đầu đồng ý tất cả.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân
dtv-ebook.com

Chương 181: Anh Đợi Em Cả Đời Đầu Được

Tiêu Dật nhanh chóng xoay người rời đi, vừa đi vừa lấy điện thoại từ trong túi áo ra gọi cho Trình Kiệt, đầu dây bên kia không biết bận cái gì mà một lúc mới chịu bắt máy:

“Tiểu Dật...”

Giọng nói gọi Tiểu Dật này thật sự rất ấm áp, cực kỳ ấm áp, ấm đến mức ngay cả trong tiết trời khắc nghiệt có tuyêt rơi mỏng này cũng khiến cho Tiểu Dật ấm áp tận từ trong đáy lòng:

“Trình Kiệt, em muốn nói cho anh nghe một tin rất là vui”

Trình Kiệt dịu giọng trái ngược với người đang phán khích giống như một đứa trẻ bên kia:

“Là chuyện gì thế?”

Tiêu Dật hai mắt mở lớn linh động, trong đôi mắt kia còn chứa cả tia nghịch ngợm:

“Đợi một chút em sẽ qua đó, anh nghe được nhất định sẽ rất vui”

Đầu dây bên kia trầm mặc một lúc, kế đó Trình Kiệt mới chậm rãi nói một câu thế này:

“Anh đang trên đường về Bắc Kinh”

Tiêu Dật nghe vậy thì nụ cười trên môi chợt cứng lại, giây tiếp theo cậu liền có điểm gấp gáp hỏi:

“Anh sao lại về Bắc Kinh? Có chuyện gì sao? Không thể ở lại hả?”

Trình Kiệt cũng không có chuyện gì quan trọng cả, hắn không muốn ở lại đây chính là bởi vì không muốn để cho Tiêu Dật phải khó xử, không muốn cậu lại phải nửa đêm trèo từ trên ban công tầng hai xuống. Trình Kiệt khẽ mỉm cười đáp lại:

“Không có việc gì, em ăn tết vui vẻ nhé... Sớm một chút quay về Bắc Kinh với anh được không...”

Câu nói cuối cùng kia của Trình Kiệt thật sự thầm đượm chân tình, hắn thành khẩn muốn cậu sớm một chút quay trở về, mỗi ngày không ở cùng với cậu đâu giống như cả một năm với hắn vậy, rất là lâu. Tiêu Dật còn đang vui sướng vì sẽ được cùng Trình Kiệt trải qua đêm giao thừa, hắn cũng sẽ không cần phải đón tết một mình nữa:

“Trình Kiệt, em nói cho anh biết mẹ em nói rằng buổi tối anh đến nhà ăn cơm, anh có thể đừng trở về được hay không?”

Đầu dây bên kia ngay lập tức rơi vào im lặng, đối phương đang lái xe cũng phải phanh lại đỗ ở bên đường, hắn đã đi cách nhà Tiêu Dật gần 20km rồi. Tiêu Dật rất muốn Trình Kiệt sẽ cùng mình trải qua đêm giao thừa, cậu im lặng chờ đợi nghe câu trả lời của hắn, nhưng mà hắn không lên tiếng càng khiến cho cậu thêm sốt ruột hơn:

“Trình Kiệt, anh có thể quay xe lại được không? Ở Bắc Kinh có chuyện gì gấp sao?... Em rất muốn cùng anh trải qua đêm giao thừa...”

Khi Trình Kiệt gặp lại Tiêu Dật là gần một giờ sau đó, Tiêu Dật mặc một chiếc áo phao lớn có cổ lông màu trắng, cậu đứng ở ngay đầu đường quốc lộ chờ đợi xe bus để chờ hắn, có lẽ rằng Tiêu Dật đã đứng đây khá lâu rồi cho nên cái mũi nhỏ nhắn cũng ửng đỏ sụt sịt, vừa nhìn thấy hắn liền bước tới giống như là rất chờ mong hắn vậy:

“Trình Kiệt, em nói cho anh biết mẹ em nói anh tối nay đến nhà để ăn cơm đây”

Trình Kiệt đau lòng đội mũ áo khoác lên trên đài cho Tiêu Dật, hắn đưa tay khẽ nhéo lấy cái mũi đỏ ửng kia:

“Ngốc, em đứng ở đây làm gì?”

Tiêu Dật rất là vui vẻ, cậu cuối cùng có thể cùng Trình Kiệt trải qua đêm giao thừa rã:

“Đợi anh, anh tại sao lại đột nhiên muối v情緒, còn không có nói cho em biết”

Trình Kiệt mở cửa xe rã đẩy Tiêu Dật vào trong:

“Vào trong xe đi, ở bên ngoài lạnh lắm”

Tiêu Dật ngã vào trong xe rã vẫn cứ lo lắng, cậu kéo lấy cánh tay của Trình Kiệt rã tựa đài vào vai hắn, cái miệng nhỏ nhắn kia cơ hồ vẫn chưa thể khép lại được:

“Anh vui không?”

Trình Kiệt khẽ mỉm cười đỡ tay búng nhẹ vào trán của Tiêu Dật:

“Em vui là được”

Tiêu Dật ngẩng đài lên nhìn Trình Kiệt nhíu mày hỏi:

“Anh không vui hả?”

Trình Kiệt lắc đài:

“Vui”

Tiêu Dật nghiêng đài qua hông vào môi của Trình Kiệt, nụ hôn phớt nhẹ giống như chuồn chuồn đạp nước rã rời ra luôn:

“Em cũng thế, nhưng mà chuyện của chúng ta... tạm thời chưa nói cho ba em biết có được không?”

Trình Kiệt gật đầu ừ một tiếng, Tiêu Dật thật sự cũng cảm thấy rất có lỗi với Trình Kiệt, cậu vẫn là sợ hãi chưa tìm ra được cách giải quyết ra sao, cho nên chuyện này vẫn là phải đợi thêm một thời gian nữa:

“Xin lỗi Trình Kiệt... để qua một thời gian nữa em nhất định sẽ tìm cách nói với ba chuyện hai đứa mình”

Trình Kiệt đưa một tay qua chạm vào má của Tiêu Dật, má của Tiêu Dật lạnh toát có lẽ là vì vừa mới rã người nào đó đứng ở bên ngoài đợi hắn, nghĩ vậy Trình Kiệt lại đau lòng đưa cả hai tay của mình lên bao lấy gương mặt cậu:

“Không sao, không cần vội, anh đợi em cả đời đâu được”

Tiêu Dật ngây người khi nghe thấy câu nói đó của Trình Kiệt, hắn trước nay chưa từng nói với cậu lời này, cậu chợt nhận ra rằng hóa ra Trình Kiệt vẫn luôn đợi cậu như thế, suýt chút nữa là cậu quên mất hắn vẫn còn đang đợi cậu:

“Cám ơn Trình Kiệt, em sẽ nhanh chóng tìm một thời điểm thích hợp... anh không cần phải đợi lâu đến như vậy đâu”

Sau đó Trình Kiệt quả thật được trải qua một cái Tết đúng nghĩa, có đi chơi, có mua sắm, còn có được mua cả quà tặng, tất nhiên đi đâu quan trọng hơn tất thảy chính là bên cạnh hắn có một người đặc biệt cùng hắn trải qua cái Tết này. Tiêu Dật và Trình Kiệt không trở về nhà ba mẹ Tiêu ăn cơm trưa, bọn họ cùng nhau lang thang ở tùng ngõ ngách, hắn có chỗ nào đông vui bày bán nhu cầu hàng hóa liền sẽ ghé qua, Tiêu Dật nói muốn mua cho Trình Kiệt một món quà, hỏi hắn thích cái gì, nhưng hắn đều trả lời cậu mua cho hắn cái gì hắn cũng sẽ thích, Tiêu Dật cũng chẳng biết mua cái gì cho Trình Kiệt cả, hắn cái gì cũng đều không có thiếu, cuối cùng liền để ý thấy có một xe đẩy nhỏ dựng ở ven đường bán sủi cảo có rất nhiều người vây quanh để mua. Mỗi lần Tết đến nhà nhà đều nhất định sẽ tự làm sủi cảo, nhưng mà xe đẩy nhỏ kia lại có một chút đặc biệt, phía trên đó treo một tấm bìa cát tông cứng có ghi chọn xùi cảo may mắn ba đồng một chiếc, chính vì thế mà lúc này mới có rất nhiều người xung quanh vây lại muốn mua, dù sao thì bà chủ quán này cũng đánh trúng tâm lý muốn may

mắn của mọi người, mỗi người đến đây chỉ mua một hai chiếc, nhất là ba chiếc mà thôi. Tiêu Dật kéo Trình Kiệt qua đó chen vào bên trong đám đông để mua sủi cảo, cậu nghĩ Trình Kiệt hẳn là vẫn chưa ăn sủi cảo trong Tết này đâu thế cho nên mới muốn mua cho hắn, vất vả lắm Tiêu Dật mới mua được hai chiếc sủi cảo mang ra cho Trình Kiệt, cậu cầm lấy que xiên, xiên vào trong chiếc sủi cảo đó rầm đưa đến trước miệng hắn:

“Há miệng, Tết nhất định phải ăn sủi cảo cho may mắn”

Trình Kiệt khẽ mỉm cười há miệng ăn lấy chiếc sủi cảo kia, Tiêu Dật ở một bên chăm chú quan sát Trình Kiệt, sủi cảo cũng không phải là do cậu làm, Trình Kiệt chẳng thể hiểu nổi người này rõ cuộc có chuyện gì, sau đó Tiêu Dật nói một câu thế này thì Trình Kiệt mới hiểu:

“Em trước giờ chưa bao giờ chọn trúng sủi cảo có đắng bạc cả”

Trình Kiệt không để ý vấn đề này, hắn mỉm cười nhìn vào chiếc sủi cảo còn lại trên tay Tiêu Dật:

“Em ăn đi”

Thật sự là Tiêu Dật rất muốn chọn cho Trình Kiệt chiếc xủi cảo có đắng bạc, cậu cầm lấy xiên que xiên chiếc còn lại đưa đến trước miệng của Trình Kiệt nữa:

“Anh ăn đi”

Trình Kiệt từ chối:

“Không cần, em ăn đi”

Tiêu Dật lắc đầu, Trình Kiệt tự động đút tay vào trong áo dạ của mình rầm há miệng ăn lấy chiếc sủi cảo còn lại kia. Tiêu Dật lại chăm chú nhìn Trình Kiệt ăn, đôi mắt kia mở lớn thật lớn như là muốn dán chặt lên người hắn vậy. Trình Kiệt nhai nhai hai cái liền kêu lên một tiếng, Tiêu Dật ngay lập tức kích động hỏi:

“Sao thế, có gì sao?”

Trình Kiệt bỏ tay trong túi áo của mình ra đưa lên miệng, kế đó hắn liền đưa ra một đồng tiền xu đến trước mặt của Tiêu Dật. Tiêu Dật vừa nhìn thấy đồng bạc nhỏ kia thì lóa cả mắt, hai tay còn đặt ở trên bàn tay lớn của hắn:

“Thật sự là chọn trúng luôn rồi sao, anh nhất định phải giữ lại nhé, cái này là may mắn đó, rất là may mắn...”

Trình Kiệt nhìn Tiêu Dật vui vẻ như thế cũng buôn cười, hắn gật đầu ừ một tiếng mang đồng tiền xu kia bỏ lại vào đúng vị trí ban đầu trong túi áo của hắn. Đối với mấy mảnh khoe bán hàng rong này, Trình Kiệt nắm chắc trong lòng bàn tay, người bán hàng khẳng định chỉ bỏ duy nhất một đồng xu vào trong chiếc sủi cảo, người mua đồng như thế sớm đã bị người ta chọn đi rồi, không đến lượt Tiêu Dật ngốc nghếch của hắn chọn trúng đâu.

Trình Kiệt chọn mua một số đồ tết cùng thực phẩm bổ dưỡng, tất cả đều gói lại thành một giỏ quà tết rất lớn, chút tiền này đối với Trình Kiệt không là gì cả nhưng người bán hàng mỗi lần nhặt ra những thực phẩm kia đều thông báo giá cho hắn giống như là sợ hắn không có đủ tiền để trả. Tiêu Dật ở một bên đợi Trình Kiệt mua đồ lại cứ cười mãi không thôi, người đàn ông của cậu giống như là có điểm không kiên nhẫn rồi, Tiêu Dật lúc này mới chịu bước lên nói với bà chủ đang có điểm lo sợ rằng đối phương không trả nổi tiền, đến khi tốn công tốn sức gói lại thành giỏ quà tết rồi lại phải gỡ ra, tết nhất rất là bận rộn bà đã gấp phải nhanh khách hàng như vậy rồi.

“Bà chủ, có phải là sợ không đủ hàng bán hay không?” Tiêu Dật cười nói

Bà chủ quán là một người phụ nữ trung niên mập mạp, còn có một mụn ru ở thịt ngay ở trước trán càng làm cho tướng thêm dữ dằn hơn:

“Tôi còn đang lo không bán hết hàng đây, mấy thứ đồ này lúc trước nhập vào giá quá đắt cho nên rất ít người mua, đều là cứ chọn vào bắt tôi

gói lại kết quả không đủ tiền mua lại không chịu lấy, bắt tôi phải bỏ ra gọi lại mất mấy lạng”

Tiêu Dật cười ha ha nói một câu thế này:

“Bà chủ yên tâm, anh ấy là mang đõtết đến nhà ba mẹ vợ, đương nhiên phải chọn vài món đất tiễn một chút rã”

Bà chủ quán cũng liếc nhìn qua Trình Kiệt một lát nữa rồi yên tâm chọn đồ gói quà. Lúc Trình Kiệt trả tiền cho bà chủ quán, bà ta còn hận không được mình vừa rã nên giới thiệu thêm vài món nữa với người này có phải là kiếm thêm một khoản kha khá rã hay không. Mang giỏ quà tết lớn để ở phía sau xe, Trình Kiệt lúc này liền nhéo má Tiêu Dật một cái:

“Vật nhỏ, miệng lưỡi càng ngày càng trơ tru rã”

Tiêu Dật bùi môi quay sang phía khác:

“Em nói sai sao?”

Trình Kiệt bật cười ha ha:

“Vợ của anh nói cái gì cũng đài đúng cả”

Khi Trình Kiệt và Tiêu Dật đến nhà ba mẹ Tiêu là 3 giờ chiều, ba Tiêu đã mang Tiêu Kỷ Mặc ra ngoài chơi, trong nhà chỉ có mẹ Tiêu cùng Tiêu Lãng. Tiêu Lãng ở trên phòng, mẹ Tiêu ở trong bếp bận rộn nấu ăn, Tiêu Dật bắt đài có một chút căng thẳng gọi mẹ mình:

“Mẹ...”

Mẹ Tiêu nghe thấy tiếng Tiêu Dật liền quay ra ngoài xem thử, Trình Kiệt nhìn thấy mẹ Tiêu thì gật đài khẽ chào hỏi:

“Chào bác gái”

Mẹ Tiêu vốn là không định lên tiếng nói gì cả nhưng khi nhìn thấy gương mặt con trai đang có điểm chờ mong cũng dành lên tiếng:

“Cậu đến rãnh, tôi đang bận một chút việc trong bếp”

Đối với thái độ này của mẹ Tiêu tuy rằng không được coi là nghiêm nở nhưng như vậy cũng là tốt hơn rãnh, Tiêu Dật quay sang quan sát sắc mặt của Trình Kiệt, cậu hiện tại còn nghĩ mình có phải hay không không nên gọi Trình Kiệt lại, cậu thật sự không muốn hắn không thoái mái nếu như ở lại đây. Trình Kiệt chẳng cảm thấy có vấn đề gì cả, người hắn coi trọng cũng chỉ có một mình Tiêu Dật, những người khác không thích hắn hắn cũng sẽ không để tâm.

“Không sao” Trình Kiệt khẽ nói một tiếng trấn an Tiêu Dật.

Tiêu Dật đi vào trong bếp:

“Mẹ, khỉ con và ba đâu rãnh?”

Mẹ Tiêu đang bận gói sủi cảo:

“Đã đi ra ngoài hội trường xã xem biểu diễn”

Chiều nay có một buổi biểu diễn ca nhạc ở hội trường xã để mừng xuân, Tiêu Kỷ Mặc tỉnh dậy không tìm thấy Tiêu Dật liền bước vào phòng cho nên ba Tiêu đang dẫn Tiêu Kỷ Mặc ra ngoài chơi. Tiêu Dật bước đến bên cạnh mẹ Tiêu nhỏ giọng nói:

“Mẹ à, cảm ơn mẹ”

Mẹ Tiêu nhíu mày trán mặc, không biết bà đang suy nghĩ cái gì cuối cùng thở nhẹ một hơi, bà thật sự cũng không muốn kéo dài khoảng cách với con trai thêm nữa, một tiếng cảm ơn này quả thật nghe rất xa lạ, dù sao cũng chính mình là người nói để cho Trình Kiệt tới nhà ăn cơm, bây giờ cũng không thể tỏ ra thái độ lạnh nhạt quá được:

“Cậu ta mang theo cái gì đến vậy?”

Tiêu Dật hơi bất ngờ một chút, mẹ Tiêu chủ động hỏi chuyện của Trình Kiệt khiến cho cậu rất vui vẻ:

“Là một vài thực phẩm bổ dưỡng mà thôi”

Mẹ Tiêu vừa gói sủi cảo vừa tự nhiên nói chuyện với Tiêu Dật:

“Là con trả tiệ̀n hay nó trả tiệ̀n”

Tiêu Dật liếc mắt ra bên ngoài cho Trình Kiệt một cái nhìn yên tâm:

“Là anh ấy trả”

Mẹ Tiêu lại hỏi:

“Vừa mới nhìn qua giỏ quà đó hẳn là cũng không nhỏ đâu, vẫn chưa hỏi con cậu ta làm nghề gì?”

Tiêu Dật mỉm cười vui vẻ:

“Anh ấy là tổng tài của công ty giải trí”

Mẹ Tiêu nghe vậy liền nhíu mày dừng lại động tác, bà vốn là không thích người trong giới giải trí lắm, bởi vì giới giải trí rất phức tạp, còn có mối quan hệ không được lành mạnh đứng đắn:

“Trong giới giải trí sao?”

Tiêu Dật cũng biết suy nghĩ của mẹ Tiêu thế cho nên nhanh chóng nói thêm vào:

“Anh ấy không phải là diễn viên ca sĩ gì cả, mẹ yên tâm”

Mẹ Tiêu nhìn Tiêu Dật thở dài, bà vốn là chẳng thể yên tâm nổi được với con trai, đối tượng thích là nam đã đành thế nhưng còn ở trong giới giải trí phức tạp như vậy, liệu cậu ta có thật lòng đối xử tốt với con trai bà hay không.

Tiêu Dật đứng nói chuyện một lúc với mẹ Tiêu rồi lại đi ra ngoài với Trình Kiệt, cậu ngã xuống bên cạnh hắn nhỏ giọng kể lại những chuyện mình đã nói với mẹ Tiêu ở bên trong:

“Trình Kiệt, vừa mới rã mẹ đã chủ động hỏi chuyện của anh, nhưng mà em nói anh làm trong giới giải trí mẹ liền im lặng, anh cũng biết đó mẹ em lúc trước cũng không muốn cho em theo đuổi diễn xuất”

Trình Kiệt gật đầu khẽ mỉm cười:

“Anh hiểu rã”

Kế đó Trình Kiệt liền đứng dậy đi vào trong bếp, Tiêu Dật có điểm lo lắng nhưng không có cảm hấn lại, kết quả chỉ còn biết bất an ngã ở chỗ này dõi theo bóng lưng của hắn mà thôi.

“Bác gái”

Mẹ Tiêu không có quay lại nhìn chỉ nhàn nhạt đáp:

“Cậu nếu như không phải trở về thì có thể ở lại đón giao thừa với chúng tôi”

Trình Kiệt đứng ở bên cạnh mẹ Tiêu, giọng nói không nhanh không chậm cũng không có một chút khẩn trương nào:

“Lời nói lần đó cháu nói với bác có chút nóng nảy, mong bác lượng thứ”

Mẹ Tiêu dừng lại động tác quay sang nhìn Trình Kiệt, phòng bếp và phòng khách nhà Tiêu Dật cách nhau khá xa, ở ngoài phòng khách chỉ có thể nhìn thấy được người bên trong chứ rất khó nghe được hai người trong đó đang nói cái gì:

“Tôi thật sự là không thích cậu đâu, nhưng Tiểu Dật nhà chúng tôi lại cố chấp, cho nên cũng chỉ coi như là tôi bị nó ép buộc mà thôi”

Nếu để cho Tiêu Dật biết mẹ Tiêu nói ra lời này với Trình Kiệt cậu nhất định sẽ rất buồn, cũng rất hối hận vì chuyện đã gọi Trình Kiệt quay lại, nhưng lời này ở trong tai của Trình Kiệt lại chẳng hề có một phẫn thương

tổn nào, có lẽ rằng cả thế giới này cũng chỉ có một người duy nhất là Tiêu Dật có thể ảnh hưởng đến mọi thứ của hắn mà thôi:

“Cháu biết, nhưng bác yên tâm cháu nhất định sẽ chăm sóc Tiểu Dật thật tốt”

Mẹ Tiêu khẽ thở dài:

“Tôi nghĩ rằng cậu không thể chăm sóc tốt cho nó được”

Trình Kiệt chậm rãi nói:

“Cháu có thể chăm sóc tốt cho em ấy, nếu cháu không có khả năng này thì cháu đã không dám giữ em ấy ở bên mình rแล”.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân
dtv-ebook.com

Chương 182: Khi Con Của Chúng Ta

Tiêu Kỷ Mặc và ba Tiêu một lúc sau cũng trở về, Tiêu Kỷ Mặc vừa thấy bóng dáng của Trình Kiệt từ phía ngoài cửa đã chạy thật nhanh tới chỗ hắn nâng giọng gọi:

“Ba Trình Kiệt”

Một tiếng ba Trình Kiệt này khiến cho cả Tiêu Dật và mẹ Tiêu đài chấn động đình chỉ lại mọi động tác, ba Tiêu đi ở phía sau cũng nhíu mày khó hiểu. Trình Kiệt ngược lại vô cùng tự nhiên cúi người bế Tiêu Kỷ Mặc ở trên tay:

“Mới đi đâu vầy vậy?”

Tiêu Kỷ Mặc đối với Trình Kiệt tình cảm rất tốt, tuy rằng thường ngày không có đến mức thật thân mật như thế này nhưng mà mấy ngày nay cậu rời xa ba Trình Kiệt của mình cũng thấy thật nhớ, thế cho nên hiện tại mới phẫn khích như vậy:

“Con với ông nội đi xem biểu diễn ca nhạc”

Ba Tiêu sớm đã được thông báo rằng sẽ có bạn của Tiêu Dật đến chơi, nhưng mà hiện tại nghe Tiêu Kỷ Mặc gọi như thế lại có chút bất ngờ:

“Kỷ Mặc, sao cháu lại gọi như thế?”

Trình Kiệt cúi đầu chào ba Tiêu:

“Chào bác trai, cháu là Trình Kiệt”

Ba Tiêu nhìn thấy người thanh niên trước mặt chững chạc đàng hoàng
cũng nảy sinh hảo cảm:

“Chào cậu, đứa nhỏ này cũng thật là lại xưng hô tùy tiện”

Trình Kiệt đặt Tiêu Kỷ Mặc xuống dưới rầm cười cười:

“Không sao bác trai, cháu rất thích Kỷ Mặc”

Ba Tiêu nhíu mày rầm bước lên phía trước một bước:

“Ngầm xuống đi, cậu là bạn tốt của Tiểu Dật nhà chúng tôi sao?”

Trình Kiệt khẽ mỉm cười im lặng không nói, ba Tiêu rót một ly trà cho Trình Kiệt, bộ dáng này chính là rất giống với một lão cán bộ nghiêm khắc đúng nghĩa:

“Cậu làm công việc gì nhỉ?”

Trình Kiệt biết ba Tiêu không thích những người làm trong giới giải trí
cho nên cố tình nói tránh ra vấn đề này:

“Cháu học chuyên ngành kinh tế, hiện tại đang giữ chức vụ giám đốc
điều hành ở công ty”

Ba Tiêu đối với mấy cái cấp độ này không có hiểu biết lắm, nghe thấy
hai từ giám đốc thôi đã thấy giỏi giang rầm, lại chẳng biết Trình Kiệt chính
là ông chủ lớn đứng đài một công ty:

“Vậy hả, thật là giỏi, chẳng giống như Tiểu Dật nhà chúng tôi cứ thích
kinh doanh gì đó, đến tuổi này rầm vẫn còn học đòi người ta mở quán cà
phê”

Trình Kiệt liếc nhìn Tiêu Dật đang rửa bát ở trong bếp, hờn nhở nhà
hắn hiện tại còn cho hắn một nụ cười thật ngọt ngào:

“Không có đâu bác trai, Tiểu Dật rất có trí tiến thủ”

Ba Tiêu và Trình Kiệt ngã nói chuyện một lúc thì ba Tiêu liền cảm thấy có chút mệt đã đi vào trong giường nghỉ, mẹ Tiêu thì chạy ra ngoài chợ mua thêm một số thực phẩm. Tiêu Lãng lúc mới rã đã đi chơi với bạn, trong nhà lúc này chỉ còn có ba người Trình Kiệt mà thôi. Tiêu Dật nhân lúc Tiêu Kỷ Mặc đang nghịch điện thoại của mình liền trộm đi ra ngoài hôn nhẹ vào má của Trình Kiệt một cái:

“Đợi ăn cơm xong, chúng ta lại đi ra ngoài chơi nữa nhé”

Trình Kiệt lúc này liền nghiêm mặt nhìn chằm chằm Tiêu Dật:

“Sao em lại hôn anh?”

Tiêu Dật hả một tiếng, kế đó người nào đó kia liền xấu xa hôn vào miệng nhỏ của cậu rã cười cười. Tiêu Dật đánh nhẹ một cái vào lồng ngực Trình Kiệt khẽ quát:

“Người khác thấy thì sao...”

Trình Kiệt đưa tay điểm nhẹ vào chóp mũi của Tiêu Dật:

“Cũng biết người khác sẽ thấy còn hôn anh, là em tự làm loạn trước đó”

Tiêu Dật rất đẹp, có lẽ đó là lý do khiến cho Trình Kiệt không thể nào rời mắt được khỏi cậu. Tiêu Dật có gương mặt rất nhỏ, nhỏ đến mức ngay cả một bàn tay của cậu cũng đều che hết đi được gương mặt đó, điệu này cũng không biết là nên nói do mặt Tiêu Dật nhỏ hay là bàn tay của cậu lớn, đôi mắt của Tiêu Dật khi nhìn vào sẽ khiến cho đối phương giống như là nhịn không được bị xoáy sâu vào đôi con ngươi đen tuy vẫn kia, mọi thứ trên gương mặt của Tiêu Dật đều nhỏ ngoại trừ đôi mắt ấy lúc nào cũng luôn mở lớn chớp động nghịch ngợm. Thật ra thì Tiêu Dật của hắn gần đây có một thói quen, thói quen này cũng không có gì ảnh hưởng负面影响 đến cuộc sống của hai người, nhưng mà Trình Kiệt cảm thấy Tiêu Dật càng ngày càng mất đi sự nam tính rã, bởi vì Tiêu Dật rất hay dùng son dưỡng, trên chiếc bàn gỗ ở trong phòng ngủ của bọn họ có rất nhiều son dưỡng, Tiêu Dật không có sử dụng son môi tạo màu giống như các cô gái ở bên ngoài

mà chỉ sử dụng son dưỡng khiến cho đôi môi nhỏ nhắn kia càng ngày càng muốn căng mọng giống như một thứ quả chín, hơn nữa mỗi khi hôn môi Trình Kiệt cơ hồ còn ngửi thấy được mùi vị hoa quả ngọt ngào từ nơi đó. Có lần Trình Kiệt nói không muốn Tiêu Dật dùng son dưỡng, Tiêu Dật lúc đó liền im lặng ngồi một chỗ rất lâu rồi hỏi hắn có phải cảm thấy cậu không bình thường hay không, Trình Kiệt khi ấy trả lời rằng bởi vì hắn không muốn cho bất cứ ai có thể nhìn thấy những điểm tốt này của cậu, tránh cho người khác nảy sinh tâm tư đen tối, Tiêu Dật lại nói cậu bảo dưỡng tốt như vậy chính là để cho hắn nhìn. Có một điều Trình Kiệt không biết, việc Tiêu Dật sử dụng son dưỡng môi không phải tự nhiên mà có, chuyện này là do trong một lần nói chuyện trên điện thoại với Triệu Tử Thiêm, anh ta chính là bày cách cho cậu làm như thế nào mới có thể khiến Trình Kiệt không thể nào có thể rời xa cậu được.

Buổi tối hôm ấy, bữa ăn thịnh soạn vui vẻ trải qua, Trình Kiệt không nói quá nhiều lúc ăn cơm nhưng hắn lúc nào cũng sẽ mỉm cười phụ họa, đối với thái độ này của hắn không khiến cho người khác cảm thấy xa cách, cũng không khiến cho người ta cảm thấy quá thân cận. Năm nay Tiêu Dật vẫn không chọn trúng được sủi cảo có chứa đồng bạc, là Tiêu Lãng chọn đúng chiếc sủi cảo may mắn đó, kể đó Tiêu Lãng liền thông báo với cả nhà rằng mình được thăng lên làm giáo viên chủ nhiệm của một lớp chuyên, tiền lương đương nhiên sẽ là khâm khá hơn một chút, Tiêu Dật vì chuyện này càng tin tưởng hơn việc người nào ăn trúng sủi cảo có đồng bạc sẽ may mắn, lại mơ hồ nghĩ tới chuyện Trình Kiệt hôm nay cũng ăn trúng đồng bạc, có phải hay không chuyện năm nay của hai người bọn họ sẽ có tiến triển tốt.

Ăn cơm xong, Trình Kiệt và Tiêu Dật đưa Tiêu Kỷ Mặc đi chơi, bởi vì càng về tối tuyết rơi càng dày cho nên mặt đường rất trơn trượt. Tiêu Dật sợ Tiêu Kỷ Mặc sẽ bị ngã liền kiên quyết ra đến đầu ngõ đòi quay trở về nhà, Tiêu Kỷ Mặc vì chuyện này mà ảo não u sầu, Trình Kiệt bế cậu ở trên tay cũng không nói cái gì cả, dĩ nhiên thì mệnh lệnh của vợ hắn trong nhà chính là thánh chỉ.

Ngẩn ngơ một hồi ngồi nói chuyện với người trong nhà, chớp mắt một cái liền sấp tới giao thừa, Tiêu Kỷ Mặc ngủ gà ngủ gật ở trên ghế cũng

muốn đợi đến thời khắc đó để xem pháo hoa. Nhà của Tiêu Dật cũng mua hai dây pháo tết, Tiêu Dật đi ra ngoài treo hai dây pháo đó lên trước cửa, Trình Kiệt đứng ở phía sau khoanh tay trước ngực nhìn bóng dáng bận rộn kia kiêng chân vươn tay, Tiêu Dật loay hoay một hồi liền có thể treo xong hai dây pháo đó, cậu quay lại phía sau vừa đúng lúc bắt gặp được ánh mắt mang theo ý cười của Trình Kiệt. Tiêu Dật bước đến phía Trình Kiệt, một tay chống ở trên tường đối diện hắn, gương mặt lưu manh hỏi:

“Có vui không?”

Trình Kiệt nhếch môi cười:

“Đêm nay anh cũng muốn khai pháo”

Tiêu Dật hôm nay có lẽ là rất vui cho nên đối với mấy lời không đứng đắn kia của Trình Kiệt cũng không đỏ mặt xấu hổ, hai người bọn họ hiện tại đang đứng ở phía ngoài, ngay sau bức tường cách với phòng khách, Tiêu Dật chủ động đưa gương mặt gần sát tới phía Trình Kiệt hé miệng hôn môi của hắn. Trình Kiệt ngay lập tức ôm lấy eo của Tiêu Dật đáp lại nụ hôn kia, đầu lưỡi nhanh chóng lung linh vào trong khoang miệng của Tiêu Dật trêu đùa quấn quít, Tiêu Dật cảm thấy rất có sự phấn khích, cho dù biết không nên ở chỗ này hôn Trình Kiệt nếu không sẽ bị người trong nhà nhìn thấy, nhưng mà cậu chính là rất khó cưỡng lại sự cám dỗ của người đàn ông kia, hôn đến mức đầu óc cũng trống rỗng điên cuồng, hôn đến khi cả người mất đi sức lực phụ thuộc hoàn toàn vào hắn, hôn đến khi một tiếng vỡ choang của đồ sứ rơi xuống sàn mới làm cho Tiêu Dật ngừng lại hoảng hốt lùi ra. Pháo hoa trên trời rực sáng thành từng chùm, tiếng pháo tết của hàng xóm cũng rát tai vang lên, bình rượu sứ nhỏ trên tay ba Tiêu cũng ở thời điểm đó đổ vỡ, tiếng vỡ kia cơ hồ thật sự rất giống với tiếng pháo hoa lúc này.

“Hai người làm cái gì thế?” Ba Tiêu chấn động một hồi mới giận dữ quát

Trình Kiệt khác với Tiêu Dật, trên đời này ngoại trừ Tiêu Dật thì không ai có thể khiến cho hắn lúng túng được, mắt thấy cậu còn đang mấp máy

cánh môi không biết nên phải giải thích sao thì Trình Kiệt đã tiến lên một bước:

“Bác trai, chuyện này là do cháu...”

Khi Trình Kiệt vốn định mang toàn bộ lỗi lầm nhận về mình, vốn định nói là do hắn bức ép hôn Tiêu Dật, cho dù ba Tiêu có tức giận đuổi hắn đi thì hắn cũng nhất định sẽ đi, hắn chỉ muốn Tiêu Dật của hắn có thể cùng gia đình vui vẻ trải qua cái Tết này. Nhưng mà lúc này ở dưới tay của hắn đã có một bàn tay nắm lấy, Tiêu Dật trong giọng nói có phàn run rẩy nhưng lại tuyệt không có ý định sẽ tiếp tục che giấu nữa, dù sao cũng bị ba Tiêu bắt gặp rã, xem như đây cũng là cơ hội để cậu có thể nói ra mọi chuyện:

“Ba à, con yêu anh ấy”

Ba Tiêu lùi lại một bước, vẻ già nua trên gương mặt càng hiện rõ khi ông tức giận:

“Súc sinh”

Nói rã ba Tiêu liền quay trở vào trong nhà, Tiêu Dật lúc này rất sợ hãi, bàn tay kia vẫn nắm chặt lấy tay của Trình Kiệt giống như là sợ hắn sẽ bỏ rơi cậu ngay lúc này, khóc mắt cậu nóng ấm ấm ướt, cậu ngẩng đầu nhìn Trình Kiệt khóc miếng run rẩy không thể phát ra bất cứ câu nói nào ngay tại lúc này. Trình Kiệt đau lòng vội vã đưa tay lên ngăn chặn không muốn cho giọt nước mắt nào của Tiêu Dật rơi xuống:

“Tiểu Dật đừng khóc, đừng khóc... anh sẽ nói chuyện với ba của em”

Trình Kiệt muốn đi vào trong, Tiêu Dật liền ngay lập tức kéo hắn lại rã ôm chặt lấy eo của hắn, cậu hiện tại rất là sợ, từ nhỏ cậu đã rất sợ ba của mình, ba của cậu luôn rất nghiêm khắc, nếu bây giờ Trình Kiệt vào trong đó rã cậu liền không có ai ở bên cạnh nữa, cậu chỉ muốn hắn ôm lấy cậu mà thôi.

Đúng lúc này trong nhà liền có tiếng nhốn nháo, là tiếng của ba và mẹ Tiêu, còn có tiếng của Tiêu Lãng, tiếng nói ấy rất nhanh liền truyền đến

gần chỗ này hơn, Tiêu Dật buông Trình Kiệt ra đứng ở phía trước hắn. Ba Tiêu mang ra một cây gậy rất là lớn, cũng chẳng biết lấy được từ đâu, ông cầm chiếc gậy đó chỉ vào Tiêu Dật:

“Súc sinh, mày vừa nói cái gì?”

Mẹ Tiêu ở bên cạnh liên tục kéo tay của ba Tiêu, Tiêu Lãng cũng cố gắng muốn khuyên ngăn ba của mình:

“Ba à, có chuyện gì thì từ từ nói, sức khỏe của ba không nên kích động như vậy”

Tiêu Dật nắm chặt hai tay khàn giọng:

“Ba à, mong ba có thể chấp nhận”

Một cái tát thật mạnh rơi xuống gương mặt của Tiêu Dật khiến cho cậu cũng phải ngây ngốc một lát, Trình Kiệt vội vã kéo lấy Tiêu Dật quay về phía mình nhíu mày xem xét vết ửng đỏ trên mặt cậu. Ba Tiêu không biết lấy đâu ra sức lực liền vùng ra khỏi được tay của mẹ Tiêu mang cây gậy lớn kia đánh xuống chân của Tiêu Dật, một gậy này liền khiến cho Tiêu Dật bị đau phải giật mình kêu lên một tiếng, ngay sau đó là tiếng khóc của Tiêu Kỷ Mặc. Trình Kiệt ngưng trọng, trong ánh mắt liền bộc phát một ngọn lửa vô hình, hắn đưa tay nắm lấy cây gậy lớn đang chuẩn bị đánh xuống Tiêu Dật một lần nữa dùng sức đẩy thật mạnh về phía sau, cả ba người nhà họ Tiêu theo đó cũng phải lảo đảo lùi lại vài bước:

“Tránh ra đi”

Tiếng quát này của Trình Kiệt cực kỳ lớn, Tiêu Kỷ Mặc cũng chạy tới chỗ Tiêu Dật muốn xem, nhưng mà Trình Kiệt lúc này lại đẩy Tiêu Kỷ Mặc ra khiến cho cậu liền ngã xuống đất. Mẹ Tiêu vừa nhìn thấy thế liền chạy tới đỡ cháu trai, ba Tiêu cũng tức giận vung cây gậy đánh vào phía sau lưng của Trình Kiệt thật mạnh. Kế đó Trình Kiệt liền giống như là biến thành một con người khác vậy, ánh mắt của hắn vô cùng đáng sợ, may mắn ánh mắt này cũng chỉ có Tiêu Dật nhìn thấy được bởi vì hắn không nói một

lời li ên cúi người xuống bế lấy cậu rời đi, bỏ lại sau lưng là tiếng chửi bới cùng tiếng la khóc gọi ba của Tiêu Kỷ Mặc.

Tiêu Dật nhíu mày hoảng hốt, cậu chính là rất lo lắng cho Tiêu Kỷ Mặc, mỗi tiếng gọi ba kia của Tiêu Kỷ Mặc li ên giống như rất đau khổ vậy:

“Trình Kiệt, bỏ em xuống... Trình Kiệt”

Tuyết vẫn rơi, pháo vẫn nổ, hàng xóm nhanh chóng chạy ra ngoài xem náo nhiệt, chỉ thấy được đứa con trai lớn giỏi giang nhà họ Tiêu bị một người đàn ông cao lớn cứ thế bế đi bước băng băng lao về phía trước. Trình Kiệt không thể nghe được bất cứ thứ âm thanh gì nữa cả, hắn một lòng muốn đưa Tiêu Dật của hắn trở về nhà, hắn không muốn cậu ở chỗ này bởi vì có người muốn làm đau cậu:

“Trình Kiệt, bỏ em xuống đi... Trình Kiệt khỉ con...”

Xe của Trình Kiệt đỗ ở ngay bên ngoài đầu ngõ, hắn đặt cậu vào trong ghế lái phụ phía trước rồi nhanh chóng vặn chìa khóa khởi động xe rời đi. Tiêu Dật ở bên cạnh hắn gấp gáp khàn giọng khóc lóc:

“Trình Kiệt anh dừng lại có được không, Trình Kiệt còn có khỉ con nữa”

Tiêu Dật vô vọng lớn giọng gọi tên Trình Kiệt:

“Trình Kiệt”

Trình Kiệt lúc này mới dừng xe lại quay sang nhìn Tiêu Dật, hắn đưa tay lên lau nước mắt trên gương mặt của cậu, cuống quít dùng môi mình hôn lên từng giọt nước mắt đó:

“Tiểu Dật đừng sợ, anh sẽ đưa em trở về Bắc Kinh, sẽ không ai lại làm đau em nữa”

Tiêu Dật đẩy Trình Kiệt ra, ở bên má phải vẫn còn in rõ năm đầu ngón tay mà ba Tiêu để lại, cậu nức nở nói:

“Trình Kiệt, còn có khỉ con của chúng ta nữa”

Trình Kiệt giật mình sực nhớ ra vẫn còn Tiêu Kỷ Mặc, Tiêu Dật của hắn rất yêu thương Tiêu Kỷ Mặc, hắn như thế nào vừa mới rã lại mất hết ý thức đầy ngã cậu. Trình Kiệt vội vã lái xe quay lại đêu ngõ, hắn mở cửa xe nhanh chóng bước xuống hướng ngôi nhà của Tiêu Dật đang có rất nhiều hàng xóm vây quanh, Tiêu Kỷ Mặc ở trong nhà nhìn thấy bóng dáng của Trình Kiệt quay trở lại liền nhanh chóng nhảy xuống khỏi ghế chạy ra ngoài, lúc chạy xuống sân còn bị ngã, trên gương mặt nhỏ nhắn còn dính cả tuyệt. Trình Kiệt một đường bước tới bế lấy Tiêu Kỷ Mặc ở trên tay rã lại quay đi.

“Ba ở chỗ nào? Ba ở chỗ nào a?” Tiêu Kỷ Mặc vừa khóc vừa hỏi Trình Kiệt.

Trình Kiệt gương mặt rất đáng sợ khiến cho những người hàng xóm xung quanh cũng không dám lại gần hắn, ba mẹ Tiêu khi ấy lại không có phát hiện ra Tiêu Kỷ Mặc đã bị Trình Kiệt bế đi rã.

“Xin lỗi Kỷ Mặc, ba đưa con đi gấp em ấy”

Tiêu Kỷ Mặc nhỏ bé gục đêu ở trên vai của Trình Kiệt khóc đến nức nở, cõi lòng Trình Kiệt rối bời, hắn hiện tại cũng không biết nên phải làm sao nữa rã, nhưng mà hắn lại không cho phép bản thân mình được nao núng bởi vì hắn không muốn Tiêu Dật và Tiêu Kỷ Mặc bị mất đi phương hướng, hắn muốn mình chính là người có thể để cho bọn họ tin tưởng vào những lúc như thế này.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân
dtv-ebook.com

Chương 183: Anh Cũng Cần Có Em

Trình Kiệt trực tiếp mở cửa xe phía sau để cho Tiêu Kỷ Mặc ngã vào trong đó, hắn không muốn để cho Tiêu Kỷ Mặc ngã lên đùi của Tiêu Dật bởi vì cậu vừa mới rã bị đánh rất đau ở chân. Tiêu Kỷ Mặc khóc đến đáng thương đứng dậy vòng cánh tay ngắn kia đến phía trước chỗ Tiêu Dật:

“Ba ơi ba... ông nội vì sao lại đánh ba? Ba có đau hay không?”

Tiêu Dật cũng đỏ mắt nhưng vẫn cố gắng mỉm cười quay lại phía sau lau nước mắt cho Tiêu Kỷ Mặc:

“Ba không sao, con ngã xuống ghê đi”

Tiêu Kỷ Mặc vừa mới rã nhìn thấy Trình Kiệt cứ như vậy đưa Tiêu Dật rời đi còn bỏ cậu lại, cậu hiện tại không muốn cách xa Tiêu Dật nữa, cậu sợ mình vừa ngã xuống thì hai người sẽ liền rời đi. Tiêu Kỷ Mặc vẫn đứng ở phía sau ôm lấy cổ của Tiêu Dật, Tiêu Dật thấy như vậy đành phải xuống xe vòng về phía sau ngã với cậu.

Đi được một đoạn điện thoại của Tiêu Dật liền vang lên, cậu mang điện thoại từ trong túi áo ra xem phát hiện là số của Tiêu Lãng.

“Dật ca, ba ngất xỉu rã”

Tiêu Dật nghe vậy thì giật mình vội vã hỏi đến bệnh viện nào rã cúp máy, cậu lại bắt đầu hoảng loạn nhìn Trình Kiệt:

“Trình Kiệt, ba em ở trong bệnh viện mau lái xe đến đó đi”

Trình Kiệt im lặng khởi động xe đi đến bệnh viện mà Tiêu Dật nói, cả một quá trình đó hắn không nói bất cứ một lời nào cả, hắn rất sợ bởi vì ba của mình mà Tiêu Dật sẽ lại rời xa hắn, hắn trong đầu còn có ý định ngay bây giờ lái xe quay trở về Bắc Kinh nhưng mà nghe thấy tiếng khóc bất an ở phía sau kia liền không kìm lòng được mà lái xe đến bệnh viện. Lúc vào trong bệnh viện Trình Kiệt đầu theo sát Tiêu Dật, Tiêu Kỷ Mặc cũng nắm lấy tay cậu, Tiêu Dật bị đau chân bước đi cũng có phần chậm chạp, đi một hồi mới đến được phòng cấp cứu, vừa thấy mẹ Tiêu và Tiêu Lãng đứng ngoài liền gọi:

“Mẹ, ba có ổn không?”

Mẹ Tiêu vốn định lớn tiếng la mắng Tiêu Dật nhưng nhìn thấy Tiêu Kỷ Mặc còn đang nức nở khóc bên cạnh liền kìm lại quay đi không nói gì cả, Tiêu Lãng nhìn ba người phía trước mặt khẽ thở dài:

“Ba vừa mới được đưa vào phòng cấp cứu, còn chưa biết tình hình bên trong thế nào”

Tiêu Dật lùi lại một bước ngã xuống hàng ghế chờ bên ngoài, Trình Kiệt thấy vậy lại đi đến bên cạnh cậu nắm chặt lấy cổ tay kia của cậu. Trình Kiệt rất sợ nếu như ba Tiêu xảy ra vấn đề gì thì Tiêu Dật sẽ rời xa hắn. Có một y tá đi ngang qua phòng cấp cứu nhìn thấy vết thương đang chảy máu ở phía sau đầu của Trình Kiệt, một mảng áo dạ xanh tối phía sau cũng bị ướt một chút liền nhíu mày bước về phía hắn:

“Anh này, phía sau của anh đang chảy máu, anh có muốn băng bó vết thương hay không?”

Vừa mới rã Trình Kiệt bị ba Tiêu dùng cây gậy lớn đánh vào phía sau đến mức chảy máu, nhưng mà hắn ngay cả đau đớn cũng không quản luôn im lặng đứng ở bên cạnh nắm chặt lấy cổ tay của Tiêu Dật giống như sợ cậu sẽ chạy mất. Tiêu Dật lúc này mới để ý thấy gương mặt có điểm trắng bệch của Trình Kiệt mới hốt hoảng đứng dậy nhìn về phía sau hắn, quả nhiên ở phần phía trên gáy kia có một mảng tóc ướt đẫm vì máu đang chảy, Tiêu Dật muốn rút tay ra liền bị Trình Kiệt dùng sức nắm càng chặt lấy:

“Trình Kiệt, anh sao vậy, anh đi băng bó vết thương đi, y tá phiền cô đưa anh ấy đi băng bó vết thương”

Y tá gật đầu:

“Phiền anh đi theo tôi”

Nhưng mà Trình Kiệt vẫn đứng nguyên ở một chỗ không có ý định rời đi, Tiêu Dật nhíu mày lo lắng nhìn hắn:

“Trình Kiệt anh sao thế, anh mau đi băng bó vết thương lại đi”

Tiêu Dật nhìn xuống phía cổ tay của mình phát hiện ra Trình Kiệt nãy giờ vẫn nắm chặt không chịu buông ra. Tiêu Dật nhíu mày khó hiểu ngẩn đàm nhìn Trình Kiệt:

“Trình Kiệt?”

Đúng lúc này trong phòng cấp cứu có một vị bác sĩ trung niên bước ra, sắc mặt của ông không được tốt cho lắm:

“Bệnh nhân tình trạng không ổn, cần tiến hành làm phẫu thuật gấp”

Tiêu Dật nghe thấy câu kia thì giật mình lùi lại phía sau một bước, tiếp sau đó mẹ Tiêu cũng ngã phịch xuống băng ghế, lúc này có lẽ chỉ có duy nhất Tiêu Lãng còn giữ được sáng suốt:

“Bác sĩ, mong bác sĩ cứu ba tôi”

Bác sĩ cẳng thẳng, động tác nhanh gọn dứt khoát xoay người rời đi, trước khi rời đi còn không quên để lại một câu:

“Người nhà bệnh nhân theo tôi đi làm thủ tục”

Trình Kiệt im lặng quay sang bên cạnh nhìn Tiêu Dật, trong đôi mắt của hắn lúc này cũng chứa đựng sự hoảng loạn, không phải hắn lo sợ việc ba Tiêu còn đang nằm ở phía trong phòng bệnh mà việc hắn lo sợ lại chính là Tiêu Dật sẽ vì việc này mà rời bỏ hắn nữa, hắn nghĩ lại cũng luôn

nghĩ rằng là vì hắn cho nên mới trở thành cơ sự này. Nữ y tá lúc này mới ở bên cạnh lên tiếng một lần nữa:

“Vậy anh có muốn đi băng bó vết thương hay không?”

Tiêu Dật ngẩng đầu nhìn Trình Kiệt, tay còn lại muốn gõ lấy bàn tay đang dùng lực nắm chặt cổ tay cậu:

“Trình Kiệt anh theo cô ấy đi băng bó vết thương trước đi”

Trình Kiệt nửa lời không nói, ánh mắt gắt gao dán chặt lên người của Tiêu Dật, hắn sợ một khi hắn buông tay rã thì người này lại chạy mất nữa, đến lúc đó hắn biết tính làm sao đây. Tiêu Dật lúc này rất hỗn loạn, trong lòng rối như tờ vò, tránh không được có chút xúc động dùng sức thu tay lại rã quát lớn:

“Trình Kiệt, anh đi băng bó trước đi!”

Một lời này của Tiêu Dật khiến cho cả một dãy hành lang cũng phải vang vọng lại giọng của cậu, may mắn hiện tại là tết trong bệnh viện chẳng có mấy bệnh nhân nếu không khẳng định cả cái dãy hành lang này đã bị cậu làm cho giật mình rã.

Trình Kiệt lúc này mới chịu lên tiếng, hắn khàn giọng:

“Tiểu Dật, đi cùng anh đi”

Tiêu Dật lúc này giống như là bị bức ép đến phát điên vậy, không phải là cậu tức giận Trình Kiệt mà là cậu không thể kiềm chế được cảm xúc của mình lúc này, ba của cậu đang ở trong phòng cấp cứu, Trình Kiệt lại đang chảy máu nữa, ai cũng đều rất quan trọng đối với cậu nhưng mà hai người này hình như đang muốn bắt ép cậu phải chọn lựa một trong hai vậy, cậu biết muốn có cả hai là rất tham lam nhưng mà ai cậu cũng không muốn bị bỏ lại. Tiêu Dật xét thấy tình trạng của ba Tiêu nặng hơn, hiện tại chỗ này cũng chỉ có một mình mẹ Tiêu đang thất thần ngồi ở một chỗ, còn có cả Tiêu Kỷ Mặc nữa, cậu không thể nào bỏ bọn họ ở đây để cùng đi với Trình

Kiệt băng bó được. Tiêu Dật nhắm mắt cố gắng kiềm chế cảm xúc, cậu nhẹ giọng kiên nhẫn nói:

“Trình Kiệt, anh đi băng bó trước đi”

Trình Kiệt vẫn không muốn đi, hắn chỉ muốn ở trong thời khắc này nhìn thấy được Tiêu Dật, nếu lúc hắn đi băng bó trở ra phát hiện cậu biến mất một lần nữa thì phải tính sao:

“Tiêu Dật...”

Lời của Trình Kiệt còn chưa kịp nói ra thì Tiêu Dật đã một lần nữa mất hết lý trí quát lớn:

“Trình Kiệt, anh làm ơn đi đi có được hay không?”

Một lời này của Tiêu Dật chỉ có ý muốn hắn nhanh một chút đi băng bó vết thương lại nhưng mà ở trong tai của Trình Kiệt lại nghe ra được ý vị khác, hắn hơi giật mình lùi lại một bước, kế đó chỉ nghe thấy Tiêu Dật hướng nữ y tá kia nói:

“Xin lỗi, phiền cô đưa anh ấy đi băng bó cẩn thận”

Nữ y tá kia nãy giờ cũng bị bộ dạng của Tiêu Dật dọa cho đến kinh hách ngây người, vốn nên là phải nghiêm khắc nhắc nhở cậu không được to tiếng nhưng chẳng hiểu sao lại bị cậu dọa cho đến nửa lời không thể nói. Cuối cùng nữ y tá nọ cũng lôi kéo được Trình Kiệt đi băng bó, khi Trình Kiệt băng bó trở ra liền phát hiện không thấy Tiêu Dật đâu cả, hắn nhanh chóng rút điện thoại ra gọi cho cậu nhưng mà điện thoại của Tiêu Dật căn bản vừa mới rã lại để trên xe của hắn, Trình Kiệt cũng chẳng muộn nán lại nơi này quan tâm cái gì, hắn chạy ra ngoài tìm Tiêu Dật, mặc dù hắn cơ bản không biết Tiêu Dật hiện tại ở chỗ nào.

Giao thừa sớm đã qua, thời điểm cũng đã muộn, tuy rằng mấy ngôi nhà bên ngoài vẫn còn treo đèn điện nhấp nháy sáng trưng nhưng không thể nào còn nhìn thấy được sự náo nhiệt nữa. Bầu trời tối đen, tuyết rơi càng lúc càng nhiều, Trình Kiệt âm trầm phát hiện ra một điều rằng Tiêu Dật rất có

khả năng sẽ lại rời đi nữa, nhưng mà hắn ngàn vạn lần không muốn cậu rời đi, cậu muốn cái gì hắn cũng đều có thể cho cậu, nếu như bây giờ cậu nói hắn ở trước mặt ba Tiêu diễn một đoạn hai người chia tay, cứ như vậy giấu giếm ba Tiêu cả đời này hắn cũng chấp nhận hết, hắn không quan tâm đến người khác có đồng ý hay là không đồng ý, hắn cũng chỉ muốn có Tiêu Dật ở bên cạnh mà thôi. Tâm tình của Trình Kiệt kích động, hắn chưa khi nào có thể tự mình không chế sự kích động này của bản thân, một đường chạy khắp cả dãy hành lang bệnh viện đều tìm không thấy bóng dáng Tiêu Dật, hắn thế nhưng còn mất hết lý trí đến độ lái xe quay trở lại nhà của ba mẹ Tiêu, đến nhà cậu, rã lại một lần nữa vòng trở lại bệnh viện này.

Khi Trình Kiệt trở lại thì cuộc phẫu thuật của ba Tiêu sớm đã kết thúc tốt đẹp, vừa mới rã số lượng máu không đủ cung cấp cho nên Tiêu Dật phải đi làm xét nghiệm đúng quy trình rã hiến máu, một hã loanh quanh bận rộn tâm tình cũng giống như đông cứng lại vì căng thê, đến cuối cùng liền bỏ quên mất Trình Kiệt. Thẳng đến hiện tại khi ở trong phòng bệnh của ba Tiêu, nói chuyện với ba Tiêu cậu mới nhớ đến hắn, cũng không biết hắn đang ở đâu.

“Súc sinh này, mày còn tới đây làm cái gì hả?” Ba Tiêu vừa mới hết thuốc mê tỉnh dậy liền nhìn thấy gương mặt của Tiêu Dật thì suy yếu quá

Tiêu Dật ngoài lời nói xin lỗi ba của mình cũng không dám nói thêm lời nào cả. Ba Tiêu tức giận đến mức cả người rung chuyển, hai mắt trợn lớn khó thở một phen, mẹ Tiêu ở bên cạnh thấy vậy lại bị dọa khóc một hã:

“Ông đừng kích động, mới vừa làm phẫu thuật xong đó”

Ba Tiêu đưa tay đập vào trên giường quát:

“Súc sinh này, tôi không có đứa con như nó”

Tiêu Dật không muốn ba Tiêu tức giận sẽ ảnh hưởng đến sức khỏe cho nên liền cố gắng muốn đi tới nói:

“Ba à, ba đừng kích động, con xin lỗi, con đã biết lỗi rã”

Mẹ Tiêu ở bên cạnh cũng giữ lấy người ba Tiêu ngăn không cho ba Tiêu giãy giụa:

“Ông đừng kích động, có chuyện gì để sau rã hàng nói, Tiểu Dật chỉ là nhất thời hờn mà thôi”

Ba Tiêu trừng mắt:

“Súc sinh, mày còn không mau cắt đứt quan hệ với thằng đó tao liền không có đứa con như mày”

Theo sau đó là một trận ho dữ dội của ba Tiêu, Tiêu Dật hoảng sợ đỏ cả mắt không có suy nghĩ cái gì hết cả cũng liên tục gật đầu đáp ứng đại, chỉ sợ ba Tiêu bệnh lại tái phát nữa thì nguy:

“Ba à con biết rã, ba nghỉ ngơi cho thật tốt đi”

Trên cánh cửa phòng bệnh có một tấm kính nhỏ có thể nhìn vào bên trong, hơn nữa tường cách âm ở đây cũng cực kỳ kém, Trình Kiệt vừa mới rã không muốn vào trong sợ ảnh hưởng tới ba Tiêu cho nên liền kiên nhẫn đứng ở ngoài đợi, đợi tới một hồi liền có thể nghe được tất cả, hắn nghe được Tiêu Dật đáp ứng lời nói kia của ba Tiêu, tâm tình một hồi nảy lên xúc động, hắn nêu như lại không còn cậu nữa hắn cũng không thể nào chịu đựng được, cậu là tất cả của hắn rã.

Tiêu Dật vừa mở cửa bước ra ngoài liền nhìn thấy dáng người cao lớn quen thuộc đứng dựa vào tường, người nọ nghe thấy tiếng bước chân của cậu liền quay người lại nhìn tới cậu, trong ánh mắt kia thể hiện một tia bi thương hoảng loạn mà trước nay cậu chưa thấy bao giờ. Trình Kiệt nhanh chóng ôm Tiêu Dật vào trong lòng, hắn cũng muốn có cậu ở bên cạnh hắn nữa, tại sao hết lần này đến lần khác hắn cứ luôn bị người khác cướp mất cậu đi:

“Tiểu Dật, anh cũng muốn có em nữa, anh cũng muốn có em”

Một lời nói này của Trình Kiệt ngay lập tức chạm tới nơi sâu thẳm nhất trong cõi lòng của Tiêu Dật, có lẽ hắn vừa mới rã đứng ở ngoài đã ngay

thấy được một số chuyện vốn dĩ không nên nghe. Tiêu Dật đương nhiên sẽ không rời khỏi Trình Kiệt, nhưng tình trạng hiện tại của ba Tiêu không được tốt, cậu nghĩ vẫn là nên để phải ở lại đây thêm một thời gian nữa mới có thể cùng Trình Kiệt quay trở về Bắc Kinh, đợi đến lúc ba Tiêu có thể xuất viện rồi, sức khỏe恢复 phục thì cậu sẽ lên đó sau:

“Trình Kiệt, ngày mai anh trở về trước đi”

Lời nói này chẳng khác gì sấm đánh bên tai Trình Kiệt cả, hắn muốn Tiêu Dật cũng sẽ trở về cùng hắn, hắn cũng cần có cậu ở bên cạnh:

“Tiêu Dật, anh cũng cần có em, anh cũng cần có em...”

Chuyện này đáng lý ra Trình Kiệt phải hiểu cho Tiêu Dật, nhưng đầu óc của hắn vốn dĩ thông minh mỗi khi đối diện với cậu liền sẽ tự động biến thành ngu ngốc cố chấp. Trình Kiệt ôm Tiêu Dật ở trong lòng rất là chật, cậu cảm nhận được trong giọng nói của hắn còn phát run, vừa mới rã cậu còn lớn tiếng với hắn, có lẽ khiến cho hắn vốn dĩ không bình thường liền suy nghĩ thêm loạn:

“Trình Kiệt, ba của em vẫn còn đang trong tình trạng phải theo dõi. Trình Kiệt, anh đừng như vậy được không, Trình Kiệt em hiện tại cũng không biết phải làm sao...”

Tiêu Dật vốn đã quen Trình Kiệt giống như một cây cổ thụ lớn, cho dù xảy ra bất cứ chuyện gì cũng đều có hắn giữ được bình tĩnh đứng ra giải quyết mọi chuyện thay cho cậu, nhưng bây giờ Trình Kiệt lại lâm vào hoang mang mất rã khiến cho Tiêu Dật cậu đây càng thêm bế tắc hơn. Tiêu Dật lúc này đây cũng chỉ muốn được Trình Kiệt ôm vào trong lòng mà thôi, muốn hắn nói cho cậu nghe câu nói quen thuộc đại loại như: Tiêu Dật không sao cả, anh sẽ giải quyết chuyện này.

Trình Kiệt cường đại nhưng chẳng phải là thần thánh, hắn cũng sẽ có chuyện không thể giải quyết được, hắn cũng sẽ có những phút giây rơi vào lúng túng hoang mang. Trình Kiệt hiện tại giống như một đứa nhỏ cố chấp cứ giữ khư khư lấy Tiêu Dật liên miện nói:

“Anh cũng cần có em, anh cũng cần có em...”

Tiêu Dật hơi đẩy Trình Kiệt ra một chút, bắt gặp được ánh mắt yếu đuối khác thường kia của hắn cậu liền giật mình. Có lẽ Trình Kiệt nhận ra được sự giật mình kia của Tiêu Dật cho nên hắn lại ngay lập tức ôm lấy cậu vào trong lòng, không cho cậu nhìn thấy ánh mắt đó của hắn;

“Tiểu Dật anh xin lỗi, lỗi là ở anh... anh xin lỗi”

Tiêu Dật biết cơ sự thành ra như thay này không phải là do lỗi của Trình Kiệt, cậu cũng chẳng muốn đổ lỗi cho bất cứ ai cả, cũng chẳng có thời gian mà nghĩ xem ai là người có lỗi nghiêm trọng nhất ở đây. Tiêu Dật vòng tay ôm lấy eo của Trình Kiệt, ngón tay khi di chuyển đưa lên trên lưng hắn, ánh mắt lóe đang nhìn thấy vết máu đã khô trên cổ áo dạ kia, nhịn không được một hồi tự trách móc bản thân, Trình Kiệt cũng cần có được sự quan tâm, hắn trên người cũng đang mang thương tích vì cậu:

“Đâu có đau không?”

Trình Kiệt nhanh chóng đáp:

“Không đau”

Tiêu Dật lặng lẽ rời nước mắt, may mắn lúc này Trình Kiệt đang ôm cậu cho nên không thể nhìn thấy gương mặt này của cậu:

“Anh vì em chịu khổ nghiêm như vậy...”

Trình Kiệt lại đáp:

“Không khổ”.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân
dtv-ebook.com

Chương 184: Nhập Viện

Trình Kiệt lúc trước chỉ có một thói quen xấu là uống cà phê rất nhiều, uống nhiều đến mức Tiêu Dật phải mang toàn bộ cà phê ở trong nhà giấu đi, nhưng mà sau khi Trình Kiệt trở về từ Thiên Tân tính đến nay đã là một tuân rã, hắn không những không giảm đi thói quen xấu mà còn tăng lên nhiều hơn, lúc trước Trình Kiệt không hay hút thuốc, ngay cả rượu cũng chỉ khi đi xã giao mới uống nhiều hơn vài ly, nhưng mà hiện tại mỗi ngày hắn đều mang thuốc và rượu ra giống như là dùng thay cơm vậy. Tiêu Dật ở dưới quê không biết Trình Kiệt lâm vào tình trạng này, mỗi ngày đều đặn gọi điện thoại cho hắn ít nhất một cuộc cũng không hề phát giác ra điều gì không đúng cả.

“Trình Kiệt, anh đã ăn cơm chưa?” Tiêu Dật ở bên ngoài ban công nhỏ giọng nói chuyện điện thoại với Trình Kiệt.

Trình Kiệt ngồi trong phòng khách, điếu thuốc vẫn còn cháy để ở trên gạt tàn, trong chiếc gạt tàn đó cơ hồ còn có rất nhiều xác thuốc ngắn:

“Anh ăn rã”

Tiêu Dật khẽ thở nhẹ một hơi cũng chẳng biết nên nói cái gì nữa cả, ba Tiêu đã xuất viện rã, sức khỏe cũng đã khá hơn, nhưng mà ba Tiêu lại không cho phép cậu lên Bắc Kinh nữa. Tiêu Dật nhiều lần lấy lý do công việc của cửa tiệm còn đang dang dở, nếu như không lên thì sẽ không có ai đứng ra xử lý, ba Tiêu khi ấy còn nghiêm mặt dùng tay đập mạnh xuống bàn nói cậu đi thì đừng có trở về. Tiêu Dật mỗi lần như thế lại im lặng trở lại phòng ngủ, cậu không muốn chọc ba Tiêu tức giận, dù sao sức khỏe của ông vẫn chưa hồi phục hoàn toàn.

“Trình Kiệt, anh đừng làm việc quá nhanh nhé, đừng để bị bệnh”

Trình Kiệt mấy ngày nay giống như một bức tranh không có màu sắc, nhịp sống vô cùng chán nản nhạt nhẽo, chỉ mỗi lần nghe nói chuyện với Tiêu Dật như thế này hắn mới có thể phán chấn lên một chút:

“Tiểu Dật, sức khỏe của ba em đã tốt hơn chưa?”

Trình Kiệt ngày nào cũng sẽ hỏi câu đó, kiên trì hỏi đã được hai lần rưỡi, nhưng mà Tiêu Dật lại không dám nói rằng ba cậu đã hoàn phục rất tốt, chỉ có thể nói rằng tiến triển hiện tại đã phục của ba rất chậm. Trình Kiệt mỗi lần nhận được đáp án liền tự động châm lửa tìm thuốc lá hút hoặc là rót cho mình một ly rượu đây, hắn nghĩ rằng Tiêu Dật đang cố ý không muốn trở về, bởi vì thời gian cũng đã được gần nửa tháng rưỡi ba Tiêu hắn đã hoàn phục tám chín phần.

“Trình Kiệt...”

Tiêu Dật muốn nói cái gì đó nhưng lại thôi, Trình Kiệt ở phía bên kia cũng im lặng chờ đợi, hai người bọn họ đều không muốn mở lời nhắc đến chuyện quay trở về, Tiêu Dật không muốn nhắc là bởi vì cậu vẫn chưa có cách nào có thể giải quyết được chuyện ba Tiêu, Trình Kiệt không muốn nhắc là bởi vì hắn không muốn thúc giục cậu, nếu như hắn thúc giục cậu sẽ làm cho cậu tức giận, cậu mà tức giận rưỡi liền sẽ không muốn quay trở lại với hắn nữa.

Tiêu Dật nghe thấy tiếng mở cửa, cậu quay người phát hiện ra Tiêu Lãng đang bước vào thế cho nên liền muốn dừng lại cuộc trò chuyện với Trình Kiệt ở đây:

“Trình Kiệt, như vậy em cúp máy trước, anh cũng đi ngủ sớm đi”

Trình Kiệt trầm mặc cảm lấy điếu thuốc lá vẫn còn đang cháy dở đặt ở trên gạt tàn đưa lên miệng bắt đầu chầm chậm thưởng thức tư vị nhàn nhạt kia. Trình Kiệt lần ấy trở về từ Thiên Tân liền rất tí tuỳ, lúc đến công ty tuy rằng vẫn như thường ngày không cười nói quá nhiều luôn giữ một bộ

dáng lanh đạm, nhưng hiện tại khi hắn tới công ty liền làm cho đám nhân viên cấp dưới cũng nghi hoặc không dám đến gần.

Mãi cho đến hôm sinh nhật của Trình Kiệt, Tiêu Dật lại gọi điện cho hắn nhưng lần này đều dây bên kia đều truyền tới tiếng tút tút đơn điệu, gọi bao nhiêu cuộc cũng không chịu bắt máy. Tiêu Dật bắt đầu sốt ruột, trong lòng nóng ran như lửa đốt, cậu có dự cảm không lành.

“A Kiệt, lại cãi nhau với Tiểu Dật sao?” Tống Ngộ Phàm lớn tiếng nói, bởi vì hiện tại hai người đang ở trong quán bar cho nên nhạc đập rất lớn.

Trình Kiệt nhíu mày nhấp một ngụm rượu, Tống Ngộ Phàm biết lượng của Trình Kiệt cực kỳ tốt, mắt nhìn thấy năm sáu ly rượu trống không xếp bên cạnh hắn cũng không có ý định ngăn cản, số ít này vốn không nhầm nhò gì với Trình Kiệt cả.

Tống Ngộ Phàm hôm nay trốn Vincent ra ngoài chơi, từ sau khi kết hôn liền cảm thấy bị đối phương quản rất chặt khó khăn lắm mới được lúc ở một mình như thế này:

“A Kiệt... này...”

Tống Ngộ Phàm còn chưa kịp nói hết câu đã thấy Trình Kiệt nắm gục xuống bàn, cậu đưa tay lay người hắn mấy cái cũng không thể có động tĩnh gì cả, kết quả liền lắc đầu khinh thường nghĩ trong lòng mới như thế liền đã say. Nhưng mà khi Trình Kiệt ra xe, Tống Ngộ Phàm liền phát hiện ra có điều gì đó không đúng cho lắm, cậu có gọi thế nào thì Trình Kiệt cũng không cử động, kết quả liền một đường nhanh chóng đưa hắn đến bệnh viện. Nhận được thông báo của bác sĩ nói Trình Kiệt bị xuất huyết dạ dày, Tống Ngộ Phàm lúc đó nhíu mày ở bên giường bệnh hỏi Trình Kiệt:

“Có cần gọi Tiểu Dật đến hay không?”

Trình Kiệt lắc đầu:

“Không cần đâu”

Trình Kiệt đương nhiên rất nhớ Tiêu Dật nhưng mà hắn lại không muốn vì chuyện này bức ép cậu quay trở về Tống Ngộ Phàm khi ấy im lặng, cho dù không biết giữa hai người đã xảy ra chuyện gì nhưng vẫn tôn trọng quyết định của Trình Kiệt.

Ngày đầu tiên Trình Kiệt nằm viện, Lâm Chí Huy vẫn lại đột nhiên đến thăm, lúc hắn đưa mắt nhìn thấy Lâm Chí Huy vẫn liền có một chút bất ngờ, không phải là hắn bất ngờ vì sự xuất hiện của cậu ta mà là vì hắn bất ngờ bởi người này có ba phần rất giống Tiêu Dật, hắn rất nhớ Tiêu Dật của hắn. Lâm Chí Huy vẫn kéo ghế ngồi xuống, sau một thời gian tránh trốn sự truy đuổi của giới báo chí, Lâm Chí Huy vẫn cũng nhẫn nhịn đợi được vụ này chìm xuống, dĩ nhiên thì từ sau sự kiện đó sự nghiệp của cậu ta vĩnh viễn không thể chuyển mình được nữa. Lâm Chí Huy vẫn lần này đến đây cũng chỉ muốn hỏi lý do tại sao Trình Kiệt lại nhẫn tâm như vậy, Trình Kiệt khi ấy chỉ đáp một câu rằng bởi vì cậu ta có thể là mối nguy hại cho Tiêu Dật.

Ngày thứ hai Trình Kiệt nằm viện, Lâm Chí Huy vẫn lại đến thăm hắn, Lâm Chí Huy vẫn giúp hắn mua tới một bát cháo thanh đạm không quá nhiều thịt, cẩn thận mang bát cháo đó đặt ở bên cạnh giường, mặc kệ hắn có ăn hay không cũng đều đặt ở đó. Lâm Chí Huy vẫn lại hỏi Tiêu Dật đến tột cùng có cái gì tốt, Trình Kiệt khi ấy chỉ đáp cái gì cũng đều tốt cả.

Ngày thứ ba Trình Kiệt nằm viện, Lâm Chí Huy vẫn vẫn đến thăm hắn, lần này Lâm Chí Huy vẫn mang tới một giỏ trái cây, ngay ở bên cạnh giúp hắn gọt một trái táo, cẩn thận tỉ mỉ mang trái táo đó bóc làm sáu xếp ra đĩa đặt ở bên cạnh Trình Kiệt, mặc kệ Trình Kiệt có ăn hay không cũng vẫn đặt ở đó. Lâm Chí Huy vẫn hỏi nếu như Tiêu Dật chết rãnh có yêu cậu ta hay không, Trình Kiệt khi ấy nhíu mày giận giữ, bàn tay vẫn còn cầm ống tiêm truy vẫn nước đưa tới bóp cổ cậu ta, hắn nói chi bằng hắn giết cậu ya trước. Lâm Chí Huy vẫn một hõa vùng vẫy, cầm lấy con dao gọt hoa quả rạch vào mu bàn tay của hắn một đường dài, máu tươi khi ấy lại chảy ra mới có thể làm cho hắn thất thủ khiến cho Lâm Chí Huy vẫn thoát được.

Ngày thứ tư Trình Kiệt nằm viện, Tiêu Dật của hắn cuối cùng cũng xuất hiện, hơn nữa trên gương mặt nhỏ nhắn kia còn đầm lệ đáng thương, cậu

thật gầy, dáng vẻ cũng phong trần giống như là mới chạy ở bên ngoài về tới chỗ này vậy. Tiêu Dật lặng người đứng ở trước cửa phòng bệnh nhìn Trình Kiệt tự động rơi nước mắt, hai chân giống như bị chôn chặt xuống đất không thể cử động, Trình Kiệt gương mặt nhợt nhạt, râu cũng mọc ra ria, nhưng ánh mắt kia lại thủy chung không thay đổi vẫn nhìn cậu đây yêu thương như vậy. Nếu như không phải Tiểu Khiết nhẫn tin cho Tiêu Dật nói cho cậu biết Trình Kiệt đang ở trong bệnh viện thì cậu cũng không có liều mạng mà cãi nhau với ba Tiêu một trận, còn bị ba Tiêu dọa từ mặt cũng kiên quyết phải lên đây cho bằng được.

Tiêu Dật run rẩy bước tới, bước chân không gấp gáp mà cẩn thận dè chừng, cậu kéo ghế ngồi xuống bên cạnh Trình Kiệt, lúc này thật muốn ôm hắn nhưng sợ hắn không còn có sức ôm lấy cậu nữa, cậu rốt cuộc tại sao hết lần này đến lần khác biến Trình Kiệt trở nên như vậy.

Trình Kiệt đưa tay lau nước mắt cho Tiêu Dật, hắn đau lòng khẽ thở nhẹ một hơi:

“Em sao lại biết anh ở đây thế? Sức khỏe của ba em thế nào ria?”

Tiêu Dật nghẹn ngào, Trình Kiệt rốt cuộc vẫn muốn mang một bộ dáng cây đại thụ lớn không bị gió làm rung chuyển thể hiện trước mặt cậu. Tiêu Dật nắm lấy bàn tay đang đặt trên mặt mình kia của Trình Kiệt, cậu hỏi hắn:

“Anh có nhớ em không?”

Trình Kiệt gật đầu:

“Rất nhớ”

Tiêu Dật nhìn miếng băng cá nhân ở trên mu bàn tay của Trình Kiệt, lại nhìn thấy ông kim tiêm truyền nước vẫn đang ghim trên tay hắn kia, đến cuối cùng vẫn không dám nhào vào lòng hắn mà chỉ có thể kiềm chế ngã bên cạnh:

“Anh sao lại ở trong đây?”

Trình Kiệt khẽ mỉm cười, kiên nhẫn lau đi nước mắt trên mặt Tiêu Dật, hắn thế nhưng còn nở một nụ cười trêu chọc cậu:

“Bởi vì anh nhớ em quá”

Tiêu Dật biết Trình Kiệt bị xuất huyết dạ dày, việc này cũng là do Tiểu Khiết nói cho cậu biết, hiện tại lúc gặp mặt này cậu còn phát hiện ra hình như sức khỏe của Trình Kiệt rất không ổn, người cũng gầy đi một chút, nhìn hắn mặc áo bệnh nhân càng khiến cho cậu trái tim một hồi run rẩy đau đớn. Tiêu Dật đưa ngón tay vuốt nhẹ chỗ có dán băng cá nhân trên tay của Trình Kiệt:

“Chỗ này là bị làm sao?”

Trình Kiệt trực tiếp bóc miếng băng cá nhân đó ra vứt ở một bên, vết thương kia cũng không sâu đến mức dọa người:

“Chỉ là ngoài da thôi, không có gì nghiêm trọng”

Một câu không có gì nghiêm trọng này của Trình Kiệt lại làm cho Tiêu Dật phải nuốt một ngụm nước miếng, yết hầu khô khốc cố gắng khắc chế không khóc. Tiêu Dật lại đưa tay chạm vào bụng của Trình Kiệt:

“Bụng còn đau không?”

Trình Kiệt lắc đầu:

“Lúc trước quả thật có đau một chút, nhưng em đến rã lì ên không cảm thấy gì”

Tiêu Dật cúi đầu nhìn xuống né tránh ánh mắt của Trình Kiệt:

“Thế tại sao không gọi cho em, tại sao lại một mình nhện đau?”

Trình Kiệt vẫn mỉm cười, giống như việc hắn nằm viện bốn ngày nay rã vẫn chẳng là vấn đề gì đáng lo ngại:

“Không sao, cũng chỉ là đau một chút”

Không gian tiếp theo rơi vào trầm mặc, Tiêu Dật im lặng một hồi liền châm rai đứng dậy, gương mặt cũng thật châm rai tiếng càng ngày càng sát với gương mặt của Trình Kiệt hơn. Đôi môi ấm áp quen thuộc áp lên đôi môi nhợt nhạt của hắn, cảm nhận được sự mèm mại kia liền khiến cho Trình Kiệt tim kiém ra được sự thân thiết đã thất lạc hắn gần một tháng nay rồi, Trình Kiệt đáp lại nụ hôn của Tiêu Dật, đau lưỡi tách mở vươn vào bên trong khoang miệng của cậu, nơi đó vẫn là một thế giới nhỏ khiến cho hắn phải mê muội ngẩn ngơ. Tiêu Dật có lẽ không muốn làm cho Trình Kiệt tốn sức nên liền nhanh chóng rời khỏi Trình Kiệt, cậu đứng bên cạnh hắn nhìn xuống gương mặt tái tịu điển hình của một người bệnh, lại đau lòng đưa ngón tay chạm lên chỗ đã mọc râu lún phún kia nhẹ giọng nói:

“Trình Kiệt, đã mấy ngày chưa có cạo râu rồi?”

Đây chính là lần đầu tiên Tiêu Dật bắt gặp được bộ dạng không chỉn chu của Trình Kiệt, mới chỉ có gần một tháng không gặp mặt thôi hắn đã biến thành bộ dạng như vậy rồi, thế nhưng còn đến mức phải nhập viện. Tiêu Dật đôi mắt đỏ hoe, trong đôi mắt kia giống như một hồ chứa nước đày vậy, chỉ cần một cử động rất nhẹ thôi thì nước trong hồ sẽ bị tràn ra. Trình Kiệt biết Tiêu Dật của hắn đang đau lòng, nhưng mà hắn lại chính là không muốn nhìn thấy bộ dạng đau lòng của cậu, hơn nữa cậu còn muốn chuẩn bị khóc lại nữa, Trình Kiệt mỉm cười nửa đùa nửa thật sờ lên chỗ râu mọc lún phún của mình:

“Em không ở đây thì anh chỉn chu cho ai xem, sao nào có phải là mất hình tượng lắm hay không?”

Tiêu Dật tiến lên một bước, đứng ở bên cạnh Trình Kiệt vươn tay ôm hắn vào trong lòng, đây là lần đầu tiên Tiêu Dật bao bọc hắn, cơ hồ từ đó đến giờ đây là hắn đứng ra che chở cho cậu, cũng đã là quen cảm giác y lại vào hắn rồi, bây giờ đột nhiên phải đóng vai người cứng rắn liền cảm thấy không thể nào quen thuộc được, lại nghĩ đến chuyện Trình Kiệt dù có mệt mỏi bao nhiêu cũng cố luôn ở trước mặt cậu vững chãi như một cây cổ thụ lớn, Tiêu Dật lúc này mới hiểu hóa ra Trình Kiệt cũng phải có lúc sẽ mệt mỏi:

“Trình Kiệt... một lát nữa em giúp anh cạo râu”

Trình Kiệt thỏa mãn cảm nhận cái ôm ấp quen thuộc, hắn lúc này vẫn là nhịn không được phải hỏi ra vấn đề mình muốn hỏi suốt nửa tháng nay, hắn muốn hỏi cậu rằng:

“Tiêu Dật, em lên đây mấy ngày, có cần phải trở về nữa không?”

Tiêu Dật cúi đầu hôn vào mái tóc của Trình Kiệt, nước mắt vì hành động cúi đầu này của cậu mà dễ dàng rơi xuống hai giọt lăn dài trên bờ má:

“Em cũng đưa theo khỉ con lên nữa, bởi vì sợ anh còn mệt mỏi cho nên liền gửi nó ở nhà cho người giúp việc trông giúp rồi”

Trình Kiệt vẫn chưa nhận được câu trả lời chính xác lại muốn kiên trì hỏi thêm:

“Bạn một tháng rồi Kỷ Mắc không có đến lớp... phía bên đó cũng cần phải liên hệ lại nói qua phải không?”

Tiêu Dật ừ nhẹ một tiếng, giống như là sợ Trình Kiệt vẫn chưa thể nào ngừng đau buồn còn cố tình nói thêm:

“Sau này em ở với anh, sức khỏe của ba em đã tốt rồi”

Trình Kiệt ngay lập tức ôm Tiêu Dật vào trong lòng, bởi vì ống tiêm vẫn ghim trên tay của Trình Kiệt cho nên lúc hắn không để ý vươn tay ống tiêm kia liền rơi ra khỏi tay hắn, còn có để lại theo sau vài giọt máu. Tiêu Dật thấy thế liền hốt hoảng cúi người cần lấy bàn tay của Trình Kiệt, ngón trỏ đặt lên chỗ mà kim tiêm ghìn vào vừa mới rồi như muốn cầm máu, tuy rằng chỗ vết thương này chẳng là cái gì cả nhưng mà cậu vẫn không thể nào thôi kích động được:

“Trình Kiệt, anh đừng động”

Trình Kiệt thấy Tiêu Dật hốt hoảng như vậy cũng đình chỉ mọi động tác, rồi ở trên giường dùng ánh mắt yêu thương nồng đượm nhìn cậu:

“Anh không sao cả”

Buổi tối hôm ấy Tiêu Dật đón Tiêu Kỷ Mặc vào trong bệnh viện xem Trình Kiệt, Tiêu Kỷ Mặc ở bên cạnh Trình Kiệt lúi rúi liên hồi, Tiêu Dật sợ Tiêu Kỷ Mặc làm cho Trình Kiệt mệt thế cho nên liền chỉ cho nó ngồi chơi một lúc rồi nhờ người đưa nó trở về. Tiêu Dật gọi người giúp việc lúc trước trong nhà nhờ trông nom Tiêu Kỷ Mặc, còn cậu thì ở trong bệnh viện với Trình Kiệt. Ngày đó lúc Tiêu Kỷ Mặc về, Tiêu Dật liền nói muốn cạo râu cho Trình Kiệt, cậu mang kem cạo râu phun trắng xung quanh miệng của hắn, rồi lại cúi người cẩn thận dùng dao cạo cạo đi lớp bọt trắng kia. Tiêu Dật vừa làm vừa nghiêm khắc trách cứ Trình Kiệt:

“Trình Kiệt, bác sĩ nói là do anh uống rượu hút thuốc quá nhiều, còn có cộng thêm việc suy nhược nữa, anh rốt cuộc đang nghĩ cái gì thế hả?”

Trình Kiệt lợi dụng lúc Tiêu Dật cạo râu cho mình không thể nói liền hoàn hảo im lặng. Tiêu Dật hơi dừng lại động tác nhìn thẳng về hắn:

“Trình Kiệt, chuyện ở bệnh viện lần đó xin lỗi anh”

Tiêu Dật xin lỗi vì chuyện ở bệnh viện đã lớn tiếng với Trình Kiệt, từ sau khi hắn trở về cậu vẫn luôn áy náy chuyện này không dám mở lời:

“Trình Kiệt, em rất muốn anh nhanh chóng khỏe lại, anh còn phải bảo vệ em nữa...” Sau đó Tiêu Dật nói đến đây liền dừng lại, cậu hạ giọng sửa lời: “Anh lại sẽ bảo vệ cho em giống như lúc trước nữa... có được không?”

Tiêu Dật đã giúp Trình Kiệt cạo râu xong, cậu cẩn lấy khăn bông bên cạnh lau đi những bọt trắng dư thừa trên miệng hắn, kế đó chỉ một cái nháy mắt thôi liền trả lại cho cậu một Trình Kiệt sáng lạn như thường ngày, tuy rằng gương mặt của hắn vẫn còn hơi tái nhợt. Trình Kiệt mỉm cười kéo lấy tay của Tiêu Dật:

“Anh đương nhiên sẽ lại bảo vệ cho em, cũng chỉ là đột nhiên bị ốm phải nằm viện vài ngày mà thôi, không có cái gì lớn cả”.

Ngày thứ năm Trình Kiệt li ền xuất viện, quả nhiên Tiêu Dật vừa tới li ền chính là li ều thuốc tốt nhất cho hắn. Lúc Trình Kiệt bước ra khỏi bệnh viện còn đưa mắt nhìn tới chiếc xe đỗ ở đối diện bệnh viện một đoạn, ánh mắt âm trầm một lúc r ă rồi đi bước vào trong xe của mình. Tiêu Dật không phát hiện ra được có cái gì đó không đúng cả, ở bên cạnh nắm lấy tay của Trình Kiệt cùng hắn vào trong xe.

Tiêu Dật tự ý thay đổi toàn bộ bố trí trong nhà của Trình Kiệt, mang bộ ghế sô pha màu nâu đổi thành một bộ màu kem tươi sáng, rèm cửa lúc trước cũng là màu xám lúc này li ền tự động chuyển đổi thành màu trắng, trên cái kệ tủ kính mới kia còn đặt một vài những đồ trang trí nhỏ xinh tinh tế, đặc biệt hơn cả giường của hắn cũng thay hết thành một bộ chăn ga màu xanh. Tiêu Dật nói rằng trước tết rời đi chưa kịp tân trang lại nhà cửa, bây giờ trở về r ă li ền muốn đổi mới lại hết, nhưng mà trong lòng Trình Kiệt hiểu Tiêu Dật là muốn hắn đừng lại nghĩ đến chuyện lúc trước, có lẽ lúc Tiêu Dật v ề đây đã thấy được nhà cửa bừa bộn đ ầy xác thuốc cùng chai rượu vứt ngổn ngang.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân
dtv-ebook.com

Chương 185: Tâm Tư Sâu Kín

Khi Trình Kiệt xuất viện ngày hôm sau liền đến công ty giải quyết công việc, lúc trở về nhà cũng sẽ mang theo công việc về nhà xử lý, Tiêu Dật thấy vậy chỉ im lặng ngoan ngoãn ngồi im ở một chỗ nhìn hắn. Không biết đạo giàn đây công ty của Trình Kiệt xảy ra chuyện gì mà mọi người trong công ty rất bận rộn, khi cậu đến đưa cơm cho hắn còn thấy một đám nhân viên chạy toán loạn dưới sảnh giống như là rất gấp gáp.

Tiêu Dật mang ba món thanh đạm đặt lên bàn ở trong văn phòng của Trình Kiệt, sắp xếp cẩn thận rồi liền nhẹ giọng gọi hắn:

“Trình Kiệt, ăn cơm thôi”

Trình Kiệt khi ấy sẽ dừng lại động tác không làm việc nữa mà bước tới phía Tiêu Dật ngồi xuống ăn cơm. Tiêu Dật sợ Trình Kiệt mới xuất viện ra liền làm nhiều việc như vậy sẽ không thể nào bình phục tốt được, nhưng mà mỗi lần nói hắn làm việc ít thôi hắn chỉ mỉm cười nói đã biết sau đó lại đâu vào đây cả.

“Trình Kiệt, công ty của anh đạo giàn đây rất nhiều công việc sao?”

Trình Kiệtừ một tiếng:

“Vốn dĩ không có nhiều nhưng thời gian anh nằm viện không có ai giải quyết nên bây giờ liền bận rộn một chút, sao thể có phải cảm thấy anh đạo giàn đây lạnh nhạt em không?”

Tiêu Dật lắc đầu, Trình Kiệt đặt bát cơm xuống bàn rồi vòng tay qua ôm lấy Tiêu Dật vào trong lòng dịu dàng nói:

“Tiêu Dật, đợi anh giải quyết xong công việc thì chúng ta sẽ đi Nhật Bản chơi nhé”

Tiêu Dật gật đầu, Trình Kiệt cầm lấy bàn tay của Tiêu Dật tùy ý nghịch ngợm đầu ngón tay thon dài của cậu:

“Tiêu Dật, đã hứa với em sẽ đưa em đi Nhật Bản chơi nhưng hết lần này đến lần khác lại thất hứa, xin lỗi em...”

Tiêu Dật lại lắc đầu:

“Không sao cả”

Một thời gian sau đó, vào một buổi tối Tiêu Dật ngồi ở trong phòng khách xem tivi, thời điểm này là thời điểm trên tivi chiếu tin tức trong và ngoài nước, Tiêu Dật ngồi ở bên cạnh Trình Kiệt xem liền phát hiện ra tin tức mình đang xem liên quan đến Hợp Cảnh, có rất nhiều nhà báo vây xung quanh tòa nhà lớn ở Hợp Cảnh, người đưa tin nói Hợp Cảnh trốn thuế, hiện tại vẫn chưa thể gặp mặt được tổng giám đốc lớn của công ty. Khi Tiêu Dật nghe đến đây liền quay sang nhìn Trình Kiệt, vừa vặn bắt gặp được ánh mắt nóng bỏng của hắn cũng đang nhìn mình, ánh mắt này quả thật vô cùng nóng bỏng, giống như là hắn muốn...

Tiêu Dật ngay lập tức ngây ngốc ngồi ở bên cạnh nhìn Trình Kiệt, chuyện cậu vốn định hỏi hắn hiện tại cũng đã rơi vào quên lãng. Trình Kiệt đột nhiên đưa tay luồn vào trong áo của Tiêu Dật, bàn tay nóng bỏng chạm vào da thịt mềm mại ở dưới bụng cậu kia. Tiêu Dật không biết Trình Kiệt đột nhiên bị làm sao, hắn thường ngày tuy rằng sẽ tự động nỗi lên thú tính với cậu, nhưng mà đối diện với ngọn lửa nóng bỏng hiện tại chính là chưa từng có, giống như là hắn đã uống một loại thuốc kích thích cực kỳ mạnh vậy.

“Trình... Kiệt...”

Trình Kiệt đè Tiêu Dật ở trên ghế sofa, hắn hé miệng gặm cắn cổ cậu:

“U...”

Tiêu Dật cảm thấy ở đây không tiện cho lầm, phòng của Tiêu Kỷ Mặc ở dưới lầu, nếu như cậu hiện tại mà đột nhiên đi ra sẽ không hay:

“Ở đây không tiện cho lầm...”

Trình Kiệt cả người nóng bỗng đè sát Tiêu Dật, bàn tay giống như mang theo đốm lửa nhỏ muốn thiêu đốt da thịt cậu:

“Tiêu Dật, anh phát hiện ra em... càng ngày càng hấp dẫn...”

Kể từ khi xuất viện đến giờ Trình Kiệt và cậu chưa từng thân thiết qua, lại là hôm nay có một chút đặc biệt, Trình Kiệt sau khi ăn cơm xong không có lập tức lên phòng làm việc mà còn kéo cậu ra phòng khách ngồi xem tivi, kênh tin tức này cũng là do hắn tự mình lựa chọn mở lên. Đúng lúc này điện thoại của Trình Kiệt đế ở trên bàn liền vang lên, tiếng chuông điện thoại mặc định đơn điệu cắt ngang không khí nóng bỏng hiện tại, Trình Kiệt vẫn đè ở trên người Tiêu Dật chưa có ý định ngắt dây, ngay cả điện thoại cũng dường như chưa muốn tiếp nhận ngay. Tiêu Dật ho nhẹ một tiếng liếc nhìn điện thoại vẫn đang đổ chuông trên bàn:

“Trình Kiệt, có nghe điện thoại không?”

Kết quả Trình Kiệt liền ngắt dây buông tha cho Tiêu Dật, hắn đưa tay với lấy điện thoại rờ đi ra khỏi phòng khách, tùy tiện bước vào chỗ phòng có h้อง kia đóng cửa lại để nghe máy. Tiêu Dật cảm thấy kỳ quái, còn có một chút thắc vọng nữa, không biết thời gian gần đây Trình Kiệt muốn làm cái gì lại cứ giấu giếm giếm cậu, Tiêu Dật đưa mắt nhìn về phía h้อง kia, ở trong đó có một tấm tường kính cho nên cậu có thể nhìn ánh sáng bên ngoài hắt vào để nhìn bóng lưng cao lớn đang nói chuyện điện thoại kia của Trình Kiệt. Sau khi xác nhận Trình Kiệt đã mang điện thoại tắt đi rồi, Tiêu Dật lúc này mới mở cửa phòng h้อง bước vào:

“Trình Kiệt, anh nói chuyện với ai vậy?”

Trình Kiệt xoay người lại khẽ mỉm cười, một nụ cười giống như là rất thỏa mãn còn có một chút đáng sợ chết chóc, hắn bước tới ôm lấy eo của Tiêu Dật:

“Anh nói chuyện với cấp dưới, chỉ là chuyện công việc thôi”

Tiêu Dật lại nhận được nụ hôn nóng bỏng của Trình Kiệt ở trên cằm cổ của mình:

“Chúng ta hẳn là nên tiếp tục nhỉ?”

Tiêu Dật hơi đẩy Trình Kiệt ra một chút, ánh mắt nghiêm nghị nhìn hắn:

“Trình Kiệt, có phải anh đang giấu em chuyện gì hay không?”

Trình Kiệt lại tiến tới ôm lấy Tiêu Dật, bàn tay luồn vào trong áo của cậu kéo nó lên muốn cởi ra:

“Không có”

Tối hôm ấy hai người ở ngay tại hồ bơi phát sinh chuyện đó, Trình Kiệt cuồng nhiệt, Tiêu Dật lo lắng nhưng lại bị dục vọng cuốn theo, khi Tiêu Dật rơi vào trạng thái mê man mất hết ý thức có nghe thấy giọng nói trầm khàn của Trình Kiệt ở bên tai mình nói rằng:

“Tiểu Dật, anh phải nhanh một chút, nhanh một chút giải quyết hết tất cả những chuyện rối rắm này sau đó sẽ cùng em đi Nhật Bản”

...

Buổi sáng hôm sau Tiêu Dật nhận được thư mời từ tòa án thành phố, phía bên trong nói ba ngày sau mời cậu đến tòa án để giải quyết vụ kiện liên quan đến Tiêu Kỷ Mặc. Tiêu Dật lúc đấy nhìn thấy tờ giấy kia lén hốt hoảng ngã phịch xuống ghế, cậu nhanh chóng tìm điện thoại muốn gọi điện cho Trình Kiệt nhưng điện thoại của hắn lại tắt máy, khi cậu đến công ty tìm hắn thì Tiểu Khiết nói rằng hắn đang ở trong phòng họp khoảng ba mươi phút sau sẽ họp xong. Tiêu Dật khóc đỏ cả mắt, một bộ dáng hoảng

loạn đứng ngồi không yên thấp thỏm lo âu, quả nhiên ba mươi phút sau Trình Kiệt một thân tân trang thản nhiên bước vào trong phòng, hắn vừa nhìn thấy bộ dạng kia của cậu liền ngay lập tức nhíu mày, mang công văn bỏ xuống dưới bàn rồi đi đến cạnh cậu:

“Em sao thế?”

Tiêu Dật đưa cho Trình Kiệt tờ giấy mời của tòa án kian:

“Trình Kiệt, sao thế này, tại sao tòa án đột nhiên lại mời em tới, trong thư còn ghi rõ là chuyện liên quan đến quyền giám hộ của khỉ con. Em có gọi cho Tiểu Thúy rất nhiều lần rồi nhưng mà cô ấy không có nghe máy. Trình Kiệt, làm sao vậy, tại sao đột nhiên lại như thế, em không muốn phải rời xa khỉ con”

Trình Kiệt đưa tay vỗ vỗ lưng của Tiêu Dật:

“Không sao, họ mời em tới thì em cứ tới đi”

Tiêu Dật lo sợ:

“Không được Trình Kiệt, khỉ con không phải là con ruột của em, tòa án nhất định sẽ không để cho em nuôi nó”

Trình Kiệt híp mắt vẫn một bộ dáng bình tĩnh:

“Tiểu Dật, vậy em có biết nó là con của ai không?”

Tiêu Dật lắc đầu:

“Không biết, Tiểu Thúy chỉ nói rằng do cô ấy trong một lần ngủ ngõc liền có mà thôi, không có nhắc đến chuyện ba khỉ con”

Sau khi từ Thiên Tân trở về Trình Kiệt điều tra ra được giữa Thẩm Tiểu Thúy và Thẩm Đào có mối quan hệ với nhau, bọn họ chính là anh em tuy rằng khác mẹ nhưng Thẩm Tiểu Thúy vẫn được mang họ Thẩm, còn được ghi trong gia phả của Thẩm gia. Thẩm Đào biết được chuyện Tiêu Kỷ Mặc là con trai của Thẩm Tiểu Thúy liền bắt đầu có ý muốn dành

lại, lấy danh phận cậu ruột mà đón nó về, Trình Kiệt biết mục đích của Thẩm Đào không có tốt đẹp gì, hơn nữa Thẩm Tiểu Thúy cũng đã giao toàn quyền ủy thác cho Thẩm Đào nếu như ra tòa thì Thẩm Đào khẳng định sẽ nhận được quyền giám hộ hợp pháp với Tiêu Kỷ Mặc, mà Tiêu Dật của hắn dĩ nhiên là không có khả năng thắng vụ kiện này.

Bà nội của Trình Kiệt đánh chủ ý lên người Tiêu Dật, việc này Trình Kiệt sớm đã nhận ra, vụ việc kia cũng là do bà nội Trình ở phía sau ngầm ngâm thúc đẩy tiến trình, vốn là Thẩm Tiểu Thúy không để ý ủy thác cho Thẩm Đào việc giám hộ hợp pháp với Tiêu Kỷ Mặc, nhưng không biết bằng một cách nào đó, bà nội Trình liền đứng ra thương lượng với cô ấy, kết quả Thẩm Đào thản nhiên tiếp nhận ý tốt này từ người thân của kẻ thù.

Nhưng mà người tính không bằng trời tính, Thẩm Đào vốn mang tâm thế hả hê đợi vở kịch hay tiếp diễn thì công ty của hắn liền phát hiện ra có kẻ bị mua chuộc, cuối cùng bí mật hắn trốn thuế liền bị phanh phui, công ty lâm vào bước đường phá sản, hiện tại bây giờ Thẩm Đào cho dù có danh chính ngôn thuận lấy thân phận cậu của Tiêu Kỷ Mặc đứng ra nhận nuôi đi chăng nữa thì tòa án cũng sẽ không để ý, bởi vì hắn ta chính là đứng trước nguy cơ phải vào tù.

Trình Kiệt đã làm thì làm cho triệt để, động tay động chân vào sổ tài sản ít ỏi kia của Tiêu Dật, còn ở sau lưng cậu làm một vài động tác với tiệm cà phê kia, kết quả liền biến Tiêu Dật thành một kẻ nợ nần chằng chốt, không có việc làm lại phải trả nợ cho tiệm cà phê kia nữa, tuy rằng cậu nuôi Tiêu Kỷ Mặc từ nhỏ thì tòa án cũng sẽ không tiếp tục cấp cho cậu việc giám hộ Tiêu Kỷ Mặc bởi vì điều kiện kinh tế không đủ. Kết quả người đầu khả năng đứng ra nuôi dưỡng, nhận được quyền giám hộ hợp pháp chính là Trình Kiệt hắn, hắn muốn dành quyền giám hộ hợp pháp Tiêu Kỷ Mặc để buộc Tiêu Dật thật chặt hắn hơn, vĩnh viễn không thể nào có khả năng rời xa cậu được, cho dù có là vì lý do gì đi chăng nữa. Trình Kiệt biết Tiêu Dật rất yêu thương mình, cậu cũng nói là sẽ không rời xa hắn, ở bên hắn cả đời nhưng mà đời này chính là không sợ vạn nhất chỉ sợ nhất vạn mà thôi, Trình Kiệt làm như vậy cũng chính là muốn có sự đảm bảo chắc chắn, có Tiêu Kỷ Mặc rã thì Tiêu Dật có muốn rời xa hắn đi nữa cũng không thể.

Tâm tư sâu kín này của Trình Kiệt, Tiêu Dật không thể nào đoán ra được, cậu ngược lại còn không biết tại sao tòa án tự nhiên lại gửi thư mời cậu tới. Trình Kiệt cũng không nói cho Tiêu Dật biết chủ ý của mình, hắn không phải là không muốn nói, mà là hắn không biết hắn nên nói như thế nào với cậu, Tiểu Dật của hắn rất thông minh nếu như hắn nói ra thì cậu sẽ đoán ra được hắn đang âm thầm tính kế cậu, chi bằng cứ như vậy đợi đến khi cùng cậu đến tòa án diễn một vở kịch ngẫu nhiên trở thành người giám hộ hợp pháp của Tiêu Kỷ Mặc thì hơn.

Tiêu Dật trải qua một ngày thấp thỏm, sang đến ngày thứ hai người cậu muốn tìm cũng tự động gọi điện cho cậu, có điềm Thẩm Tiểu Thúy lại chỉ để lại một câu rã cúp máy, căn bản không có cho cậu cơ hội hỏi thêm bất cứ một câu hỏi nào. Thẩm Tiểu Thúy nói cô ấy đã ủy thác hết mọi quyền lợi của mình cho Thẩm Đào, còn nói Thẩm Đào chính là cậu của Tiêu Kỷ Mặc. Tin tức này chẳng khác gì sấm đánh bên tai, Tiêu Dật sau khi biết chuyện này liền mang toàn bộ nói cho Trình Kiệt biết, nhưng mà hắn lại giống như không quan tâm cái gì cả, chỉ nói cậu lúc đó cứ mang Tiêu Kỷ Mặc đến tòa án. Buổi tối trước hôm đến tòa án một ngày, Tiêu Dật cũng vẫn chưa dám nói cho Tiêu Kỷ Mặc biết chuyện, cứ ngã ở bên cạnh cậu ôm chặt mãi không thôi, Tiêu Kỷ Mặc cảm thấy hôm nay ba của mình rất kỳ quái thế nhưng lại không sang phòng ba Trình Kiệt ngủ còn muốn nói phải đọc truyện cho cậu:

“Ba à, hôm nay ba ngủ với con sao?”

Tiêu Dật ừ một tiếng nằm xuống giường ôm lấy Tiêu Kỷ Mặc:

“Ngày mai cho con nghỉ một buổi, chúng ta đến nơi này một chút”

Tiêu Kỷ Mặc nghe thấy được nghỉ liền hưng phấn:

“Đi công viên giải trí phải không ạ?”

Tiêu Dật nhìn Tiêu Kỷ Mặc muốn nói lại thôi, kết quả đành gật đầu:

“Được, chúng ta sau đó sẽ đến công viên giải trí”

Đêm hôm ấy khi Tiêu Kỷ Mặc đã ngủ rã Tiêu Dật liền ngẩng dậy bước lên lầu đi đến phòng ngủ của Trình Kiệt, mắt thấy Trình Kiệt vẫn còn chưa đi ngủ, hắn đang ôm máy tính xử lý công việc giống như là rất nhập tâm, ngay cả lúc cậu vào cũng chỉ ngẩng đầu lên nhìn cậu lấy một cái rồi thôi. Tiêu Dật mấy ngày nay rất lo lắng nhưng Trình Kiệt dường như lại không hề có chút lo lắng nào vậy, cậu bước đến gần bên cạnh hắn hỏi hắn:

“Trình Kiệt, ngày mai anh cùng đi với em có được không?”

Trình Kiệt dừng lại động tác đưa tay vuốt một bên má của Tiêu Dật:

“Ngày mai anh có cuộc họp quan trọng cho nên không thể đưa em đi được, nhưng mà anh họp xong sẽ ngay lập tức đến với em”

Tiêu Dật đôi mắt hụt hẫng, cậu bây giờ trong lòng thật tức giận Trình Kiệt, cậu cảm thấy thái độ của Trình Kiệt mấy ngày nay rất kỳ lạ, giống như là muốn Tiêu Kỷ Mặc rơi vào tay của người khác vậy. Tiêu Dật mím chặt môi khàn giọng hỏi hắn:

“Trình Kiệt, em có nói với anh rằng đối tượng muốn nhận nuôi khỉ con là Thẩm Đào hay chưa?”

Trình Kiệt bình tĩnh gật đầu, Tiêu Dật đối với cái bình tĩnh này của Trình Kiệt càng thêm tức giận:

“Trình Kiệt, anh có phải là không cần khỉ con nữa hay không? Em nói cho anh biết khỉ con cũng là người rất quan trọng với em, nếu như anh...”

Tiêu Dật nói đến đây thì dừng lại, Trình Kiệt cũng vẫn muốn nghe câu nói tiếp theo của cậu. Thật ra thì Tiêu Dật cũng không biết nếu như Trình Kiệt không quan tâm tới Tiêu Kỷ Mặc nữa thì cậu sẽ làm sao, nhưng mà Trình Kiệt lúc này lại hỏi cậu một câu rằng:

“Nếu không thì em cũng sẽ rời khỏi anh sao?”

Tiêu Dật thất thánh nhìn hắn, Trình Kiệt cực kỳ khác thường, bộ dạng này giống như là con người thứ hai đáng sợ của hắn trước đây vậy. Không

gian tiếp theo rơi vào trầm mặc, Trình Kiệt nhìn Tiêu Dật lâu thật lâu cuối cùng vẫn là cúi đầu nhìn xuống máy tính, từng ngón tay thon dài lướt nhẹ trên bàn phím gõ gõ ra một đoạn văn bản:

“Em yên tâm, Thẩm Đào hiện tại đang có nguy cơ phải vào tù, hắn ta căn bản sẽ không thể nào dành được quyền giám hộ hợp pháp với Kỷ Mặc, còn có Thẩm Tiêu Thúy kia cô ta đương nhiên không đủ tư cách bởi vì em chính là người nuôi Kỷ Mặc suốt năm năm nay chứ không phải là cô ta. Người dành được quyền giám hộ hợp pháp Kỷ Mặc đương nhiên sẽ là em, không thể là ai khác được”

Tiêu Dật nghe thấy Trình Kiệt nói ra lời nói kia mới giật mình hiểu ra, Trình Kiệt nói rất có lý nhưng mà nếu như hắn đã sớm biết được rã tại sao cứ im lặng không chịu nói cho cậu biết, hắn rốt cuộc là đang nghĩ đến cái gì trong đầu vậy. Lại nghĩ đến chuyện vừa rã cậu có nặng lời với hắn, Tiêu Dật cảm thấy mình cũng quá thiên vị rã, chính vì thế Tiêu Dật liền hạ thấp giọng nói thành thật xin lỗi:

“Trình Kiệt, em xin lỗi, là do em quá gấp gáp...”

Trình Kiệt khàn giọng:

“Không sao, dù sao anh cũng muốn nghe những lời em nói”

Tiêu Dật giật mình, cậu thật sự là không muốn Trình Kiệt đáng sợ kia quay trở về Tiêu Dật đưa tay nắm lấy bàn tay của Trình Kiệt:

“Trình Kiệt, em thật sự không có suy nghĩ sẽ rời bỏ anh”

Trình Kiệt quay lại nhìn Tiêu Dật, nhìn lâu thật lâu, đôi mắt hẹp dài tinh anh kia như muôn xuyên sâu vào trong con người của cậu, Tiêu Dật nhận ra được rằng đôi mắt của Trình Kiệt biến đổi rất khác thường, lúc thì lạnh lẽo lúc lại hốt hoảng, lúc thì đau thương lúc lại đáng sợ, kể đó hắn liền mang máy tính ở trên đùi đặt xuống bàn, hắn vòng tay qua ôm lấy Tiêu Dật đè cậu xuống giường, nụ hôn nóng bỏng ngay lập tức rơi trên gương mặt cậu, từng chút từng chút mà nâng niu giống như sơ làm cậu đau vậy:

“Tiểu Dật, em yên tâm ngày mai anh sẽ đến tòa án với em...”.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân
dtv-ebook.com

Chương 186: Người Giám Hộ Hợp Pháp

Trình Kiệt muôn xác định sự quan trọng của Tiêu Kỷ Mặc trong lòng Tiêu Dật, nếu như Tiêu Dật quan trọng Tiêu Kỷ Mặc như vậy thì cậu nhất định sẽ không có khả năng rời xa hắn được, nhưng mà nhận ra Tiêu Dật rất quan tâm Tiêu Kỷ Mặc, Trình Kiệt lại tránh không được có điểm thất vọng. Đứa nhỏ Tiêu Kỷ Mặc kia luôn là một cái gì đó khó nói trong lòng Trình Kiệt, khiến cho hắn không thể nào thành thật thân cận được nhưng cũng không thể nào buông bỏ cậu, không phải bởi vì có Tiêu Kỷ Mặc là có được Tiêu Dật nên Trình Kiệt mới một lòng dành lấy Tiêu Kỷ Mặc cho bằng được, mà là hắn cũng có một chút thích đứa nhỏ kia, nhưng mà không thể phủ nhận việc hắn muốn có Tiêu Kỷ Mặc chính là để ràng buộc Tiêu Dật. Trình Kiệt luôn muôn tìm ra được đáp án rằng đối với Tiêu Dật hắn và Tiêu Kỷ Mặc ai là người có chỗ đứng cao hơn trong lòng cậu, Trình Kiệt điên cuồng tìm kiếm câu hỏi này đến mức hắn mãi mà không nhận ra được một điều rằng tình cảm của Tiêu Dật dành cho hắn và tình cảm của Tiêu Dật dành cho Tiêu Kỷ Mặc căn bản không cùng chung một mục tiêu thì làm sao có thể so sánh được. Nếu như Trình Kiệt mang toàn bộ suy nghĩ trong lòng mình ra hỏi Tiêu Dật, Tiêu Dật nhất định sẽ cho hắn một đáp án hợp lý, nhưng mà Trình Kiệt lại không có hỏi cậu, chính vì vậy cậu lại không thể biết được Trình Kiệt rốt cuộc là đang phân vân cái gì.

Buổi sáng ngày hôm sau là thời gian tòa án hẹn Tiêu Dật, Trình Kiệt quả thật không có đưa cậu và Tiêu Kỷ Mặc đi, Tiêu Dật tuy rằng có chút thất vọng nhưng dù sao đối với lời nói của Trình Kiệt ngày hôm qua cũng khiến cho cậu bớt lo lắng đi rất nhiều. Tòa án nói người đệ đơn lên tòa chính là Thẩm Tiểu Thúy, Thẩm Tiểu Thúy ủy quyền cho anh trai mình là Thẩm Đào muốn Tiêu Dật trả lại quyền giám hộ cho mình, mà người được ủy quyền kia nghiêm nhiên trở thành người giám hộ hợp pháp. Có điều phiền

tòa hôm ấy từ người đệ đơn đến người được ủy quyền đều không ai tới cả, nhưng mà trong tòa lại xuất hiện một người đáng lý ra không có liên quan - Bà nội Trình.

Tòa án sau khi nói Thẩm Tiểu Thúy và Thẩm Đào không đến tòa án liền tự động hủy đi việc nhận được quyền giám hộ hợp pháp, vốn tưởng rằng sẽ kết thúc ở đây nhưng tòa án lại đưa ra được giấy tờ kê khai tài sản của Tiêu Dật và thu nhập lương mỗi tháng của cậu. Lần ấy sửa sang lại tiệm cà phê kia Tiêu Dật dùng chính tiền tiết kiệm của mình cho nên cậu hiện tại không còn tiền nữa, lại nói tiệm cà phê kia là Trình Kiệt mua cho cậu, khi ấy Trình Kiệt nói sẽ lấy tên cậu đứng tên cho mảnh đất này nhưng mà cậu nhất quyết không chịu, một lòng muốn hắn là người đứng tên, kết quả hiện tại hắn vẫn chưa xuất hiện, bà nội Trình liền nói rằng đó là tài sản của nhà họ Trình, số tiền thu được mỗi tháng Tiêu Dật phải trả nợ cho cháu trai bà, số tiền trả nợ đó trong nhất thời không thể nào trả ngay được, cho nên Tiêu Dật cậu sẽ không có đủ khả năng để nhận nuôi Tiêu Kỷ Mặc, bởi vì cậu hiện tại chính là nợ nần chênh chát, tòa án nói Tiêu Kỷ Mặc tạm thời sẽ được đưa vào viện cô nhi đợi người có đủ khả năng nhận nuôi, Tiêu Dật nghe thấy phán xét này liền giật mình hoảng hốt, cứ như vậy Tiêu Kỷ Mặc liền bị một nhân viên bảo vệ trong tòa án dẫn đi, Tiêu Kỷ Mặc gào khóc muốn ở lại, Tiêu Dật cũng làm loạn một hồi nhưng tất nhiên không có khả năng làm gì được cả, cậu vội vã mang điện thoại gọi cho Trình Kiệt, hắn nói rằng hắn sẽ tới tại sao bây giờ vẫn còn chưa tới nữa.

“Tiểu Dật?”

Đầu dây bên kia vẫn như trước có một giọng nam trầm khàn từ tính trả lời cậu, Tiêu Dật nghẹn ngào nói không rõ ràng, ở trước cửa lớn tòa án đỏ mắt nói chuyện với hắn:

“Trình Kiệt... Trình Kiệt... anh đến... đến chưa?”

Đối diện bên đường có một chiếc xe quen thuộc đã đỗ ở đó rất lâu rã, đỗ ở đó từ khi phiên tòa bắt đầu cho đến khi phiên tòa kết thúc, mọi biểu hiện hoảng hốt của người nào đó đều thu hết vào trong đáy mắt của hắn. Trình Kiệt vẫn là như vậy, khi thấy người đó khóc liền không thể nhẫn tâm

được, hắn mở cửa xe bước xuống. Hôm nay Trình Kiệt mặc một chiếc măng tô dài màu đen, cả người đều toát ra khí chất giàu có cao ngạo, hắn đứng ở bên đường đợi tín hiệu giao thông, điện thoại vẫn áp ở trên tai nhưng ánh mắt đều thẳng tắp nhìn về phía Tiêu Dật, hắn giống như một phép màu dành cho Tiêu Dật lúc này vậy:

“Anh đang ở trước mặt em”

Tiêu Dật đưa mắt tìm kiếm, quả nhiên người đàn ông của cậu đứng ở trước mặt của cậu thật, Tiêu Dật khi đó liền cảm thấy có hy vọng trở lại, cũng thật gấp gáp muốn người đó mau mau đến đây:

“Trình Kiệt, anh cuối cùng cũng đến rồi, Trình Kiệt...”

Trình Kiệt giống như một thiên thần xuất hiện ở tại chỗ này, Tiêu Dật vừa nhìn thấy hắn liền có cảm giác trên người hắn còn phát ra vầng sáng của hy vọng, nếu như Trình Kiệt hiện tại mà mặc đồ trắng thì thật sự vô cùng giống, có điều hắn hiện tại lại mặc bộ đồ màu đen... hắn vốn dĩ là một ác quỷ đến từ thiên đường.

“Trình Kiệt, tòa án nói sẽ cho khỉ con của chúng ta vào cô nhi viện, Trình Kiệt anh mau mau nghĩ cách, Trình Kiệt”

Giống như là một thói quen rồi, thói quen này của Tiêu Dật khiến cho Trình Kiệt rất hài lòng, bởi vì cậu chính là muốn phụ thuộc vào hắn, không có hắn thì cậu sẽ không giải quyết được chuyện gì cả. Trình Kiệt đưa tay lên lau nước mắt cho Tiêu Dật, cảm giác gần đây Tiêu Dật của hắn khóc thật nhiều:

“Đừng lo, anh sẽ giải quyết”

Tiêu Dật nghe thấy câu nói này của Trình Kiệt liền ngay lập tức ôm chầm lấy hắn, cậu rất có niềm tin vào Trình Kiệt, chỉ cần hắn nói hắn sẽ giải quyết là hắn nhất định sẽ giải quyết được:

“Trình Kiệt...”

Trình Kiệt nắm lấy tay của Tiêu Dật, bước đi tuy rằng không gấp gáp nhưng lại nhoáng một cái đã tới trước cửa văn phòng tòa án, đó là một gian phòng họp dành cho quan tòa cùng nhau bàn bạc đưa ra quyết định. Trình Kiệt gõ cửa, người bên trong nói mới vào, Trình Kiệt mở cửa mang theo Tiêu Dật của hắn bước vào, Tiêu Kỷ Mặc một bộ dạng khóc đến đáng thương đang ngã ở trong một góc chờ làm thủ tục, Tiêu Kỷ Mặc vừa thấy Tiêu Dật liền ngay lập tức chạy về phía cậu ôm chặt lấy chân cậu:

“Oa oa, ba ơi, ba đi đâu thê?”

Tiêu Dật cũng ngã xổm xuống ôm lấy Tiêu Kỷ Mặc vào trong lòng, bàn tay ở phía sau đưa lên lưng vuốt ve trấn an:

“Ba xin lỗi, ba bây giờ đến đón con về, chúng ta cùng nhau đến công viên giải trí”

Tiếp đó kế hoạch chính là giống như Trình Kiệt dự đoán, không có bất cứ một ai khác có thể đứng ra là người giám hộ hợp pháp cho Tiêu Kỷ Mặc ngoài hắn cả. Tiêu Dật cũng không có phát hiện ra chuyện gì không đúng, ngược lại còn vô cùng biết ơn Trình Kiệt, đối với chuyện mình đã không còn yêu giám hộ cũng không quan tâm. Một nhà ba người cùng nhau bước ra khỏi tòa án, Tiêu Dật cùng Tiêu Kỷ Mặc đồng dạng đỏ mắt, Trình Kiệt thì vẫn chậm rãi bước bên cạnh hai người.

Tiêu Dật bế Tiêu Kỷ Mặc ở trên tay, một bộ dáng xúc động quay sang nhìn Trình Kiệt:

“Trình Kiệt, may mà có anh”

Trước cửa tòa án Trình Kiệt đứng đối diện Tiêu Dật, hắn cúi xuống đặt vào trán cậu một nụ hôn nhẹ giống như là thay cho lời xin lỗi, ánh nắng vàng chiếu qua kẽ hở giữa hai người tạo ra, xe cộ ở dưới lòng đường cũng không có vì cảnh tượng này mà di chuyển chậm hơn một chút nào, chỉ có người đi bộ thỉnh thoảng sẽ đưa mắt nhìn về phía bọn họ lâu thật lâu:

“Anh xin lỗi Tiêu Dật”

Tiêu Dật không biết Trình Kiệt tại sao lại nói lời xin lỗi với mình, sau đó cậu nghĩ có lẽ Trình Kiệt tưởng rằng mình đến tòa án muộn cho nên mới làm cho cậu khóc, hắn trước đây có nói không muốn nhìn thấy cậu khóc, chính vì thế lúc này hắn mới nói lời xin lỗi với cậu. Tiêu Dật lắc đầu thành khẩn nhìn hắn, trong đôi mắt lớn xinh đẹp kia còn chứa rất nhiều tia yêu thương cùng cảm kích:

“Anh không có lỗi, may mắn còn có anh”.

...

“Lâm Chí Huy ạ, cậu rốt cuộc có muốn làm hay không?”

Trong một quán cà phê ở trên tầng ba rộng lớn, xung quanh quán chỉ có duy nhất hai người đàn ông đang ngồi ở chiếc bàn đối đặt trong góc. Đây chính là quán cà phê quen thuộc của Thẩm Đào, hiện tại hắn đang phải lẩn trốn giới truy ập thông cùng cảnh sát, tuy rằng tình thế hiện tại không được khả thi cho lắm nhưng trên gương mặt của người đàn ông này vẫn chưa khi nào chịu ngừng lại nụ cười mỉm kia.

“Tôi, chuyện này... chuyện này nếu như bị phát giác, anh có chắc chắn sẽ không khai ra tôi hay không?”

Thẩm Đào nói muốn trả thù Trình Kiệt, nhưng mà Lâm Chí Huy ạ lại không muốn Trình Kiệt phải chết, cậu tuy rằng có hận hắn nhưng cậu chưa bao giờ có suy nghĩ sẽ giết hắn cả. Lâm Chí Huy ạ luôn nghĩ mọi lỗi lầm đều là do Tiêu Dật gây lên, nếu như Tiêu Dật không có trở về thì mọi chuyện sẽ không thành ra bước đường này, cậu và Trình Kiệt vẫn có thể ở bên cạnh nhau.

“Cậu nghĩ cậu hiện tại còn cái gì để mất sao?”

Thú mà Thẩm Đào giỏi nhất chính là thôi miên người khác, dùng lời nói của bản thân để kích động người khác, Lâm Chí Huy ạ hiện tại vẫn còn dựa vào số tiền của Thẩm Đào để sống tiếp, hắn hiện tại đang đứng trước nguy cơ công ty bị phá sản liền không thể cấp tiền cho cậu được nữa. Thẩm Đào nói hắn muốn nhờ cậu lừa Tiêu Dật ra bên ngoài, sau đó hắn sẽ

bắt cóc Tiêu Dật, đến lúc đó liền mang Tiêu Dật ra đòi tiền chuộc với Trình Kiệt, nhưng mà Lâm Chí Huyễn trong một lần tình cờ nghe được Thẩm Đào nói chuyện điện thoại, cậu phát hiện ra thứ mà hắn ta muốn không phải là khoản tiền chuộc kia mà chính là mạng của Trình Kiệt, việc này liên quan đến mạng người cho nên cậu không thể nào dũng cảm có thể quyết định nên làm hay không nên làm.

“Lâm Chí Huyễn, tiền cậu nợ tôi cũng không ít đâu” Thẩm Đào nhấp một ngụm cà phê nhàn nhạt nói.

Lâm Chí Huyễn nhíu mày:

“Anh phải hứa với tôi không được làm quá, giết người nhất định sẽ phải đền mạng, tôi không muốn dính dáng gì đến chuyện đáng sợ này”

Thẩm Đạo nhếch môi cười, ánh mắt thâm trầm bắn thẳng về phía Lâm Chí Huyễn:

“Tôi cũng chỉ cần cậu hẹn Tiêu Dật ra gặp mặt thôi, cậu chỉ cần hẹn cậu ta ra gặp mặt những chuyện khác căn bản sẽ không liên quan đến cậu”

...

Tối hôm ấy tivi đưa tin ngày hôm nay tuyết đột nhiên rơi rất nhiều khiến cho giao thông bị trì trệ nghiêm trọng, Tiêu Dật và Tiêu Kỷ Mặc ngồi ở nhà đợi Trình Kiệt về ăn cơm, Tiêu Dật xem được tin tức kia trong lòng liền càng nóng ruột hơn, mới vừa rã rời gọi điện thoại cho Trình Kiệt hắn nói hắn đang trên đường trở về, nói giao thông ở đây tắc nghẽn nghiêm trọng cho nên cậu ăn cơm trước đi. Tiêu Dật cho Tiêu Kỷ Mặc ăn cơm trước, lại theo thường lệ 8 giờ liền cho Tiêu Kỷ Mặc vào trong phòng tắm vệ sinh một chút, cậu sốt ruột đi đi lại lại ở ngoài phòng khách, một lúc sau liền ở trong nhà nghe thấy được tiếng xe hơi quen thuộc, cậu vội vã mở cửa chính rã bước ra ngoài ba bước, người đàn ông quen thuộc mặc một chiếc áo da màu xám bước xuống từ chiếc xe hơi hiệu range rover màu đen. Trình Kiệt bước lên bậc thang của cửa chính nhíu mày nhìn Tiêu Dật:

“Em ở đây làm gì? Bên ngoài lạnh lắm”

Tiêu Dật giúp Trình Kiệt cầm lấy chiếc cặp máy tính ở trên tay của hắn, còn cẩn thận đưa tay lấy đi tuyết còn đọng lại ở trên vai áo kia:

“Trình Kiệt, anh có đợi không?”

Trình Kiệt khoác eo Tiêu Dật bước vào trong nhà:

“Vào nhà thôi, em đã ăn cơm chưa?”

Tiêu Dật ở trong bếp bận rộn hâm nóng lại thức ăn cho Trình Kiệt, Trình Kiệt đi tắm xong liền thấy được một bàn đĩa ăn quen thuộc thơm ngon đã bày sẵn, cảm giác này chính là cảm giác của một gia đình thực thụ mà từ nhỏ hắn chưa bao giờ có cơ hội được trải qua. Tiêu Dật đang ở trong bếp rửa nồi, cậu có thói quen vừa nấu vừa rửa, lúc này liền cảm thấy có một vòng tay ấm áp ôm lấy eo của mình, cầm của đối phương cũng đang đặt lên vai cậu:

“Tiểu Dật, em đợi anh về ăn cơm hả?”

Tiêu Dật vừa rửa nồi vừa đáp:

“Em cũng chưa có đợi cho nên đợi anh về ăn cơm cùng”

Trình Kiệt gục đầu vào hõm cổ của Tiêu Dật, tham luyến hít một hơi thật sâu vào nơi đó, cảm nhận được mùi hương sữa tắm nhàn nhạt thơm mát, trong đầu lại có một trận đê mê:

“Tiểu Dật, thời gian gần đây công việc của anh có hơi nhieu... đợi anh giải quyết xong rồi thì chúng ta cùng nhau đi Nhật Bản nghỉ dưỡng nhé”

Tiêu Dật ừ nhẹ một tiếng, Trình Kiệt ở phía sau vẫn không có ý định buông cậu ra, ngược lại còn liên tục ôm lấy cậu hôn lấy cắn cổ, má cậu, tai cậu:

“Trình Kiệt, ăn cơm thôi...”

Trình Kiệt luồn tay vào bên trong áo hoodie của Tiêu Dật khàn giọng đáp:

“Anh vẫn chưa đói”

Tiêu Dật muốn kéo cổ tay của Trình Kiệt tách khỏi người mình:

“Trình Kiệt...”

Người phía sau đột nhiên dùng sức xoay người cậu lại thật mạnh, để cậu đối diện với hắn, hắn cúi đầu hôn lấy môi cậu, đầu lưỡi tách mở khoang miệng cậu ra, thầm tốc tiến vào bên trong khám phá thế giới nhỏ ngọt ngào trong đó. Tiêu Dật hai tay để ở trước ngực của Trình Kiệt chống đỡ, dần dần cậu liền di chuyển đến trên cằm cổ hắn ôm lấy. Trình Kiệt cắn môi dưới của Tiêu Dật, mút lấy cánh môi mềm mại căng mọng kia, trêu đùa đầu lưỡi của cậu, mang nước miếng của cậu cuốn vào trong khoang miệng mình, kết quả ở bên khoe miệng của Tiêu Dật cũng có một dòng nước nhỏ trong suốt còn đọng lại không rõ là của ai.

“Trình Kiệt, chúng ta ra ăn cơm...”

Trình Kiệt nhấc bỗng Tiêu Dật trên tay đặt cậu trên bàn bếp, bàn bếp làm bằng đá cảm thạch màu đen óng ánh, nhìn qua liền có cảm giác gồng ghê nhưng đó lại chính là một mặt phẳng. Tiêu Dật hơi e ngại địa phương này một chút, cho dù biết Tiêu Kỷ Mặc trong khoảng thời gian này sẽ ở trong phòng tô vẽ rất nhập tâm nhưng mà cũng không có chắc chắn được rằng Tiêu Kỷ Mặc sẽ không bước ra ngoài. Hoodie của Tiêu Dật hôm nay thật rộng, là một chiếc áo màu trắng đơn giản, Tiêu Dật của hắn rất thích những màu sắc tươi sáng, cũng giống như cảm nhận của cậu trong lòng hắn vậy, chính là người đơn thuần tốt đẹp nhất thế gian này.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân
dtv-ebook.com

Chương 187: Hạnh Phúc Cả Đời Của Anh

Vài ngày sau đó Tiêu Dật ở dưới sảnh của Trình thị gấp được Lâm Chí Huyền, cậu không biết Lâm Chí Huyền đã không còn là nghệ sĩ của Trình thị nữa bởi vì Trình Kiệt chưa bao giờ ở trước mặt của cậu nhắc đến cậu ta cả.

“Tiêu Dật...” Lâm Chí Huyền gọi

Tiêu Dật cầm trên tay cặp lồng cơm quen thuộc đang định đi đưa cơm cho Trình Kiệt, mắt thấy Lâm Chí Huyền lại đột nhiên gọi mình thì cậu cũng có chút bất ngờ, bước chân liền tự động dừng lại:

“Có chuyện gì sao?”

Lâm Chí Huyền một bộ dạng lén lén lút lút hơn nữa còn mang kính râm, Tiêu Dật nghĩ rằng cậu ta sợ có nhà báo theo đuôi nên mới vậy. Lâm Chí Huyền bước đến gần Tiêu Dật:

“Tôi có chuyện muốn nói với anh, chúng ta có thể đi ra tiệm cà phê đằng kia ngã nói chuyện được không?”

Tiêu Dật theo hướng chỉ tay của Lâm Chí Huyền liền phát hiện ra đó là tiệm cà phê của mình, nhưng mà cậu hiện tại còn phải mang cơm lên cho Trình Kiệt nữa, nếu như giữ thức ăn ở trong cặp lồng quá lâu sẽ ảnh hưởng tới màu sắc cùng độ giòn của nó, sẽ không còn ngon nữa:

“Hiện tại tôi bận rã”

Lâm Chí Huy ~~èn~~ nhìn xuống cặp lồng cơm trên tay của Tiêu Dật cũng đoán được phán nào việc bận trong miệng Tiêu Dật là cái gì:

“Vậy khi nào anh rảnh, một tiếng sau có thể gặp mặt được hay không?”

Tiêu Dật nhíu mày, Lâm Chí Huy ~~èn~~ là người cậu không muốn gặp mặt nói chuyện, lại nghĩ đến giữa cậu và cậu ta căn bản là không có chuyện gì để nói cả:

“Cậu có chuyện gì thì cứ nói luôn đi, chúng ta cũng hẳn là không có chuyện gì quan trọng để nói cả đúng không?”

Lâm Chí Huy ~~èn~~ vòng vo một hồi, may mắn hiện tại bản thân còn mang một cặp kính râm nếu không Tiêu Dật khẳng định là sẽ nhìn thấy sự bối rối bất an trong mắt của cậu ta, bởi vì đây cũng coi như là lần đầu tiên cậu ta làm chuyện xấu:

“Tôi có một số chuyện muốn nói với anh, không thể nào một câu nói hết được”

Tiêu Dật im lặng nhìn Lâm Chí Huy ~~èn~~ một lượt từ đầu tới chân, trong lòng nghĩ có phải người này vẫn chưa chết tâm hay không, cậu nhớ rõ lần ấy cậu ta còn đến nói muốn chia sẻ Trình Kiệt với cậu:

“Được rồi, vậy thì 2 giờ gặp đi”

Tiêu Dật nói rồi liền định xoay người bước đi, nhưng mà Lâm Chí Huy ~~èn~~ ở phía sau lại gọi cậu lại:

“Khoan đã, anh có thể đừng nói với Trình Kiệt là anh đã gặp tôi ở dưới này được không”

Tiêu Dật nghi ngờ nhìn chằm chằm Lâm Chí Huy ~~èn~~, ánh mắt của Tiêu Dật thật sự rất có lực sát thương khiến cho Lâm Chí Huy ~~èn~~ cũng phải chột dạ:

“Chỉ là tôi không muốn Trình Kiệt lại suy nghĩ xấu về tôi nữa”

Tiêu Dật nhíu mày không muốn cùng ở đây so đo với Lâm Chí Huy:

“Tôi sẽ không nói cho anh ấy”

Sau đó Tiêu Dật liền một bước vào trong thang máy chuyên dụng cho tổng giám đốc lớn, thật thuận lợi tiến vào bên trong phòng làm việc của hắn, vẫn như thường ngày chăm sóc hắn cực kỳ tốt, thức ăn đều bối rối dinh dưỡng rất hợp lý, từng món một đặt ở trên bàn thật ngay ngắn:

“Trình Kiệt, ăn cơm thôi”

Trình Kiệt không có cõi làm thêm việc nữa, thức ăn Tiêu Dật của hắn nấu cực kỳ ngon, mùi hương bay tới khiến cho hắn có muốn làm tiếp cũng không thể tập trung được, Trình Kiệt nhìn đĩa súp lơ xanh xào cà rốt với gà liền quay sang nhìn Tiêu Dật khổ sở nói:

“Tiêu Dật, anh không thích ăn súp lơ mà”

Tiêu Dật cứng rắn gấp một miếng súp lơ vào trong bát của Trình Kiệt, từ khi biết Trình Kiệt bị xuất huyết dạ dày cậu liền sợ chăm sóc hắn không tốt có thể dẫn đến ung thư dạ dày, ở trên mạng đọc được ăn súp lơ rất tốt cho sức khỏe còn phòng chống bị ung thư cho nên cậu kiên quyết muốn Trình Kiệt phải ăn thử rau xanh này:

“Không được, anh đừng phải ăn hết cho em”

Trình Kiệt đột nhiên vòng tay qua ôm lấy eo của Tiêu Dật, bàn tay xấu xa nhanh chóng luồn vào trong áo của cậu khẽ nhéo nhéo vùng bụng săn chắc không có chút mỡ thừa nào kia. Tiêu Dật ngay lập tức trợn mắt gạt tay hắn ra nghiêm khắc nói:

“Trình Kiệt, ăn cơm đi”

Trình Kiệt lại tiếp tục vòng tay qua ôm lấy eo của Tiêu Dật, nhưng mà lần này hắn không có làm xẳng bậy muốn cho vào trong áo cậu nữa:

“Anh không thích ăn súp lơ nhưng mà em đút cho anh ăn anh sẽ ăn”

Tiêu Dật thản nhiên lấy đũa gấp một miếng súp lơ lên định đưa cho Trình Kiệt, có đi ầu Trình Kiệt hắn lại không đơn thuần muối như vậy:

“Đút bằng miệng của em”

Tiêu Dật liếc mắt nhìn Trình Kiệt, mang miếng súp lơ mình vừa gấp lén bỏ vào trong bát của hắn, lại cố tình gấp thêm vào miếng cà rốt, vài miếng gà, lại thêm ba miếng súp lơ lớn cứng rắn nói:

“Trình Kiệt, nếu như anh không ăn hết chỗ này, buổi tối hôm nay trở về sẽ không cho anh chạm vào em”

Trình Kiệt đưa tay nhéo vào cái eo nhỏ của Tiêu Dật sau đó liền cắn đũa lên ăn:

“Cũng biết lấy thứ quan trọng ra uy hiếp anh ră”

Bữa ăn ngày hôm ấy Tiêu Dật bị Trình Kiệt ép buộc phải đút cho Trình Kiệt ăn, sau đó lại bị con sói đuôi lớn kia mang móng sói xấu xa sờ soạng khắp cả người, hắn hết vuốt ve vùng bụng cậu ră lại đến khuôn ngực cậu, kết quả áo ngoài liền bị hắn cởi ra ném xuống sàn, áo trong thì xộc xệch thật đúng là thảm liệt. Trình Kiệt không biết rõ cuộc nỗi hứng cái gì ở ngay trong văn phòng đè cậu xuống ghế sô pha, cưỡng ép bị lột sạch quần áo cùng hắn lăn lộn một hă:

“Uhm... Trình Kiệt... anh rốt cuộc...”

Tiêu Dật còn chưa kịp nói hết câu thì Trình Kiệt đã ở trên người cậu xấu xa nói thay:

“Không biết, ăn súp lơ của em liền phát điên ră hắc hắc”

Nói ră người nào đó liền há miệng cắn một ngum xuống ngực của Tiêu Dật, đài lưỡi trêu đùa điểm nhỏ mẫn cảm của cậu, hại cậu cũng phải bật ra tiếng rên rỉ liên hă:

“Uhm... Trình Kiệt... bây giờ là ban ngày đó”

Trình Kiệt nhéo eo của Tiêu Dật một cái, lại vuốt ve vùng bụng dưới của cậu một cái, lại ép buộc cậu ngẩng dậy mang chân quỳ ở trên ghế sofa, lát sau trong văn phòng lớn trên tầng 49 liền truyềnlại một tiếng bối thật thâm thúy:

“A... Trình Kiệt, anh làm cái gì?”

Trình Kiệt chính là ngứa tay cho nên mới vỗ vào mông của Tiêu Dật, hơn nữa cái mông kia thật sự nhìn rất trêu người. Trình Kiệt cười lạnh, hắn đứng dậy kéo khóa quần, sau đó liền mang vật nam tính ngoại cỡ kia ra ngoài, sau đó liền cứ như vậy tách hai cánh mông của Tiêu Dật ra tiến vào. Tiêu Dật không nghĩ tới Trình Kiệt sẽ trực tiếp tiến vào như vậy, phía sau cậu còn chưa có được chuẩn bị tốt, hại cậu hiện tại liền cảm thấy đau như muốn chết ngất đi:

“A... đau quá”

Trình Kiệt nắm lấy eo nhỏ của Tiêu Dật, ở phía sau mang gel bôi trơn bóp xuống chỗ mông cậu, chất gel màu trắng đục kia ngay lập tức chảy xuống giữa kẽ mông chạm vào vật nam tính của hắn, Trình Kiệt bắt đầu thúc mạnh tới, người phía trước mềm yếu đến mức cũng bị hắn làm cho trượt tay ngã khuỵu:

“Trình Kiệt... anh phát điên cái gì vậy hả?”

Trình Kiệt điên cuồng đưa đẩy, hắn hé miệng cắn vào vành tai mềm mỏng của Tiêu Dật khàn giọng đáp:

“Là bởi vì súp lơ xanh của em đó”

Tiêu Dật vòng tay ra phía sau muốn đẩy người của Trình Kiệt ra:

“Đau quá, anh đi ra ngoài đi... đau...”

Trình Kiệt nhìn lúclúc sẽ tự nhiên tùy ý như vậy, nhìn thấy Tiêu Dật thật đẹp liền muốn đè cậu ra làm sự tình kia, bởi vì muốn tăng độ tinh tú mà sẽ cố tình không muốn làm mấy cái bước chuẩn bị gì cả, cứ như vậy trực

tiếp tiến vào. Kết quả người nào đó không nhũng không ra mà còn cố tình cắm vào thật sâu, mãnh liệt như cuồng phong bão tố, hại Tiêu Dật cả người móm nhũn nằm cheo veo ở trên thành ghế, hai chân vô lực ngay cả lớn tiếng quát mắng Trình Kiệt cũng không còn sức nữa rã.

Trình Kiệt bế lấy Tiêu Dật vào trong phòng nghỉ, mang cậu đặt lên trên giường, gương mặt cực kỳ thỏa mãn cầm lấy gói giấy ướt lau lau chỗ vừa mới rã bị hấn làm cho sưng đỏ lên giống như trái cherry mọng nước vậy:

“Tiêu Dật, hôm nay ở chỗ này đi, buổi chiều anh cùng em đi đón Kỷ Mặc”

Tiêu Dật nằm úp sấp ở trên giường hù hù tức giận, Trình Kiệt cẩn thận mang khăn giấy lau thật sạch sẽ chỗ đó của cậu, lau từ trong ra ngoài, không rõ là vô tình hay cố ý còn muốn mang hai ngón tay thô lớn kia cắm vào bên trong nơi đó của cậu nữa. Trình Kiệt kéo ngăn tủ bên cạnh mang ra một hũ nho nhỏ rã lấy ra một ít vào đầu ngón tay, kế đó liền theo rãnh móng của cậu đưa vào khẽ khàng mát xoa. Tiêu Dật cảm thấy thuốc mỡ thật mát, thật là dễ chịu, trước giờ cậu đều được Trình Kiệt giúp thoa thuốc ở chỗ đó nhưng mà chưa giờ cảm thấy thứ thuốc dễ chịu thế này:

“Trình Kiệt... là thuốc mỡ gì vậy?”

Trình Kiệt ở phía sau thỏa thích ăn đậu hũ của Tiêu Dật:

“Cảm thấy thế nào? Có tốt hơn loại thuốc lần trước không?”

Tiêu Dậtừ một tiếng:

“Rất mát”

Trình Kiệt khẽ mỉm cười:

“Anh cảm thấy thuốc mỡ mua ở bên ngoài không có tốt, dù gì cũng sẽ có một số thành phần hóa học cho nên anh liền thay đổi, cái này đều là thành phần tự nhiên đó”

Tiêu Dật xoay người nhìn về phía hũ nhỏ trên tay của Trình Kiệt, cậu phát hiện ra đó không phải là thuốc mỡ mà là thứ chất lỏng màu đỏ, cậu nhíu mày nghi ngờ:

“Là cái gì đó?”

Trình Kiệt thản nhiên đáp:

“Nước ép lựu anh tự làm”

Ngày trước Tiêu Dật mới ở siêu thị mua một cân lựu nhập khẩu từ Ấn Độ, giá lại cực kỳ đắt, một cân chỉ được có hai trái mà thôi. Tiêu Dật mang lựu nhập khẩu kia bỏ vào trong tủ lạnh, vốn là định ăn cơm xong sẽ bô ra cho cả nhà ăn nhưng lại quên mất, sáng ngày hôm sau tỉnh dậy đã không thấy hai trái lựu kia ở trong tủ lạnh rã. Tiêu Dật cũng không hỏi là ai đã ăn, nhưng hôm nay nghe Trình Kiệt nói như thế liền giật mình hoảng hốt, hai trái lựu hẳn một cân kia không phải là chỉ được một hũ nhỏ trên tay Trình Kiệt chứ:

“Anh nói cái gì? Nước ép lựu anh tự làm, chỗ này là hai trái lựu nhập khẩu ở Ấn Độ mà em mua đúng không?”

Trình Kiệt nhìn hũ nhỏ ở trên tay mình liền đáp:

“Lựu nhập khẩu ở Ấn Độ sao, thật sự là không nhìn ra đó, cũng giống như lựu ở nước ta thôi”

Tiêu Dật trợn lớn mắt:

“Trình Kiệt, anh có biết hai trái lựu này đắt cỡ nào không hả, anh rốt cuộc sao lại thế hả, chỗ này là anh mới làm một trái thôi đúng không, còn một trái nữa đâu rã?”

Trình Kiệt thản nhiên trả lời:

“Là hai trái đó, anh còn bỏ hạt ra cho nên chỉ thu lại được bằng dây thôi”

Tiêu Dật tiếc tiễn la lớn:

“Trình Kiệt, anh mắc bệnh rã phải không, ai bảo anh làm mấy cái thứ này chứ hả?”

Trình Kiệt lại tiếp tục mang ngón tay luồn vào trong kẽ mông của Tiêu Dật xoa xoa:

“Đây chính là hạnh phúc cả đời của anh, còn cần phải ai bảo anh sao, anh đương nhiên là phải chăm nó cho thật tốt. Bây giờ anh sẽ mỗi ngày ép cho em một loại, nhất định còn phải là hàng nhập khẩu có tem kiểm định nữa mới tin tưởng được, để em dùng mấy thứ thuốc mỡ có thành phần hóa học kia là không được”

Tiêu Dật bức bối:

“Em không muốn”

Trình Kiệt cưng rắn:

“Không được, anh đã quyết rã ngày mai liền mua trái cherry, thoa những thứ màu hồng thì nơi này của em đã hồng càng muốn hồng hơn nữa”

Không thể phủ nhận rằng Trình Kiệt mát xoa ở chỗ đó cho cậu thật sự rất sướng, thoái mái đến mức Tiêu Dật cũng phải ngủ quên mất, cứ như vậy cuộc hẹn với Lâm Chí Huy liền bị lãng quên. Trình Kiệt nằm ở bên cạnh Tiêu Dật xoa xoa vuốt vuốt da thịt tron bóng của cậu, Tiêu Dật của hắn thật sự rất đẹp, đẹp đến mức hắn chỉ muốn giấu cậu đi không cho ai nhìn thấy cậu mà thôi.

Trình Kiệt nằm ở bên cạnh ngắm Tiêu Dật ngủ một lúc liền luyến tiếc rồi giường bước ra khỏi phòng nghỉ, hắn vừa đóng cửa phòng ngủ lại thì điện thoại của Tiêu Dật ở trên ghế sofa pha liên vang lên, Trình Kiệt vẫn nhiên bước về phía đó, mắt thấy trên màn hình điện thoại là một dãy số lạ, Trình Kiệt nhíu mày một chút rã cũng cầm lấy điện thoại nhấn nút tiếp

nhận. Đ^{ầy} dây bên kia nhanh chóng truy^{ền} tới một giọng nam có điểm sot ruột:

“Anh đến chưa? Tôi đang ở trên t^ầng ba của tiệm cà phê”

Trình Kiệt im lặng, hắn nhận ra giọng nói này, là giọng của Lâm Chí Huy^{ền}, nhưng mà Lâm Chí Huy^{ền} tại vì sao lại gọi điện cho Tiêu Dật, còn nói cậu ta đang ở trong tiệm cà phê.

“Tiêu Dật? Anh có ở đó hay không?”

Trình Kiệt lập tức cúp điện thoại, ánh mắt hẹp dài thâm tr^{ầm} nhìn tới trên màn hình điện thoại vẫn còn phát sáng kia. Lâm Chí Huy^{ền} và Thẩm Đào có quan hệ, hiện tại Lâm Chí Huy^{ền} lại đột nhiên muốn hẹn gặp Tiêu Dật, lại nhớ l^{ần} trước ở trong bệnh viện Lâm Chí Huy^{ền} có hỏi hắn là nếu như Tiêu Dật chết r^{ồi}... Trình Kiệt càng nghĩ tới đây càng thêm nghi ngờ sâu sắc, vốn biết hiện tại là xã hội pháp quy^{ền}, giết người phải đ^ền mang sê khôn^g có ai ngu ngốc muốn giết người cả, nhưng mà Thẩm Đào chẳng phải đã lâm vào bước đường cùng r^{ồi} hay sao, hắn ta cũng là một kẻ điên khôn^g có gì là hắn ta khôn^g làm được, còn v^ề Lâm Chí Huy^{ền} hắn là bị Thẩm Đào tác động. Trình Kiệt khôn^g biết suy nghĩ này của mình có đúng hay khôn^g, nhưng hắn vẫn muốn phòng trừ trước tiên, mang Tiêu Dật của hắn bảo vệ thật kỹ càng. Trình Kiệt khôn^g có nghĩ nhì^{ều}, hắn khôn^g biết Lâm Chí Huy^{ền} hẹn Tiêu Dật ở tiệm cà phê nào, nhưng cậu ta vừa r^{ồi} nói là đang ở trên t^ầng ba của tiệm cà phê, vừa vặn tiệm cà phê của Tiêu Dật đối diện Trình thị cũng có ba t^ầng, hắn nhanh chóng bước ra khỏi phòng làm việc đi vào trong thang máy xuống sảnh, một đường nhanh nhẹn bước tới tiệm cà phê đối diện.

Nhân viên trong tiệm khôn^g thấy ông chủ của mình trở v^ề, nhưng lại nghênh đón nhân vật lớn ở t^ầng 49 kia, mọi người nhịn khôn^g được có điểm giật mình, vốn định chạy tới chào hỏi một tiếng thì người ta đã lạnh mặt bước lên l^{ầu} trên r^{ồi}. Trình Kiệt lên đến t^ầng ba, t^ầng ba của tiệm cà phê bình thường rất ít người chọn ng^{ồi}, cho nên lúc này chỉ có duy nhất một chàng trai trẻ đang ng^{ồi} quay lưng lại với cửa. Trình Kiệt híp mắt, trong lòng nỗi lên một trận lạnh lẽo, khôn^g c^{ần} biết Lâm Chí Huy^{ền} có ý

tốt hay là xấu nhưng mà cậu ta dám hẹn gặp Tiêu Dật riêng như vậy liền làm cho hắn nảy sinh nghi ngờ cũng cảnh giác:

“Lâm Chí Huyền!”

Lâm Chí Huyền nghe thấy giọng nói kia cũng phát run, lần đó ở trong bệnh viện Trình Kiệt xúc động cầm dao muốn giết cậu liền làm cho cậu ba ngày mất ngủ, hơn thế còn phải tới bệnh viện xin bác sĩ một liều thuốc an thần, hiện tại hắn đột nhiên tới đây còn gọi cậu giống như muốn đòi mạng vậy. Lâm Chí Huyền cố gắng thật bình tĩnh xoay người lại, cậu giả bộ bất ngờ, hơn nữa cậu cũng chính xác là đang bất ngờ:

“Trùng hợp...”

Lâm Chí Huyền còn chưa kịp nói hết câu thì Trình Kiệt đã bước về phía cậu, lạnh giọng cắt ngang lời cậu nói:

“Có ý gì?”

Lâm Chí Huyền hả một tiếng, bởi vì trong câu nói kia của Trình Kiệt nếu như người tình cờ gặp mặt sẽ nghe vô cùng khó hiểu, nhưng một người trong lòng có quỷ như cậu đây lại nghe vô cùng dễ hiểu, có điều Lâm Chí Huyền vẫn giữ một bộ dạng bình tĩnh vô tội:

“Trình Kiệt, anh có ý gì?”.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân
dtv-ebook.com

Chương 188: Bắt Cóc

Lâm Chí Huy ền bởi vì chột dạ cho nên muối đứng dậy rời đi, mọi lời nói giấu giếm của cậu ta lại bị chính hành động của cậu ta phản nghịch lại, cậu ta run rẩy khi bắt gặp ánh mắt lạnh lẽo của Trình Kiệt, trong bất giác không tự chủ được mà vội vã cầm lấy điện thoại đút vào trong túi áo. Trình Kiệt để ý thấy được hành động nhỏ kia của Lâm Chí Huy ền li ền nhanh chóng vươn tay với lấy chiếc điện thoại nọ, quả nhiên trên màn hình điện thoại của Lâm Chí Huy ền hiện tại đang nhấp nháy biểu trưng cho việc có người gọi điện tới. Trình Kiệt vừa nhìn thấy tên hiển thị trên màn hình kia ánh mắt li ền ngưng trọng, hắn không trực tiếp ném vỡ chiếc điện thoại này mà chỉ đưa lên trước mặt nhìn chằm chằm Lâm Chí Huy ền.

“Trình Kiệt, trả điện thoại cho tôi, tôi có việc phải rời đi”

Trình Kiệt nhanh tay đẩy người Lâm Chí Huy ền ng ă lại xuống ghế, muối đi cũng không thể kịp nữa r ă. Trình Kiệt im lặng đợi chuông điện thoại kết thúc, Lâm Chí Huy ền một bộ dạng m ồ hôi lạnh đến phát run:

“Trình Kiệt, anh này là có ý gì, tôi rất bận...”

Lời nói của Lâm Chí Huy ền một l ần nữa bị Trình Kiệt đánh gãy, hắn cũng không có gì quá bất ngờ chuyện Lâm Chí Huy ền và Thẩm Đào thông đ ồng với nhau, từ sau khi phá vỡ sự nghiệp của Lâm Chí Huy ền thì hắn đã biết cậu ta quay sang c ầu cạnh sự giúp đỡ từ Thẩm Đào:

“Hai người muốn làm gì Tiêu Dật?”

Lời nói của Trình Kiệt vẫn giữ vững nét tr ầm ổn, không nghe ra được sự giận giữ gì. Lâm Chí Huy ền vẫn muốn giữ một bộ dạng trong sạch, lời

vừa mới chỉ hé ra chưa thành câu hoàn chỉnh đã bị một tiếng đập bàn thật lớn ngăn lại:

“Đừng có lòng vòng với tôi, tôi có thể làm ra những chuyện cậu không ngờ tới được đâu”

Lâm Chí Huy ~~èn~~ hít một ngụm khí lạnh, bên ngoài vẫn muốn tỏ ra thật bình tĩnh:

“Trình Kiệt, anh đang nói cái gì thê?”

Trình Kiệt rút điện thoại từ trong túi áo, vừa làm một vài thao tác vừa mở miệng nói chuyện:

“Cậu khiến cho công ty của tôi bị tổn thất cũng không nhỏ đâu, vốn định sẽ im lặng bỏ qua chuyện này cho cậu nhưng tôi nghĩ có lẽ không cần rầm rộ, để cậu tự do tự tại bên ngoài liền sẽ ảnh hưởng đến em ấy, chi bằng tôi liền sẽ đệ đơn lên tòa án, tố cáo hết tất cả những gì cậu đã làm ở công ty của tôi, tôi cũng thật có nỗi ám ảnh cứ chứng minh cậu tiết lộ bí mật của công ty tôi cho Hợp Cảnh, số tiền vi phạm nếu như cậu không trả đủ thì chỉ có vào tù, hơn nữa tôi cũng sẽ biến một vài tội danh vốn dĩ không có của cậu thành có, cậu biết tôi có thể làm có phải hay không?”

Lâm Chí Huy ~~èn~~ hốt hoảng đưa tay ra ngăn cản Trình Kiệt, cậu ta biết Trình Kiệt có thể làm được giống như những gì hắn nói:

“Trình Kiệt khoan đà, Thẩm Đào nói muốn tôi hẹn Tiêu Dật ra ngoài nói chuyện, anh ta muốn bắt cóc Tiêu Dật để tống ti ~~èn~~ anh”

Trình Kiệt híp mắt, trong lòng lan tràn một hồn tức giận:

“Chỉ thê?”

Lâm Chí Huy ~~èn~~ không dám nói ra chuyện Thẩm Đào có ý định hại chết Trình Kiệt:

“Đúng đúng... anh tin tôi đi”

Trình Kiệt ánh mắt lạnh lẽo quét thăng vè phía Lâm Chí Huyền:

“Thẩm Đào hiện tại đang ở chỗ nào?”

Lâm Chí Huyền lắc đầu:

“Tôi không biết, tôi quả thật không biết”

Đúng lúc này điện thoại của Trình Kiệt liền vang lên, mắt thấy trên màn hình điện thoại hiển thị tên người quen thuộc ánh mắt hắn liền hòa hoãn đi một chút, ngay cả biểu cảm gương mặt vốn dĩ đang căng cứng cũng phải dịu dàng lại, hắn tiếp nhận điện thoại dịu giọng nói:

“Tiêu Dật...”

Đầu dây bên kia im lặng ba giây, kế tiếp liền có một tiếng cười lạnh lẽo:

“Muốn gặp em ấy sao? Thật là đáng tiếc, em ấy hiện tại vẫn còn đang ngủ, hay là đợi đến khi em ấy tỉnh rã, tao cho em ấy ăn một vài thứ, lại tắm rửa ha ha... cuối cùng lại cho mà nói chuyện với em ấy”

Trình Kiệt kích động, điện thoại trong tay bị hắn nắm thật chặt, hắn cố gắng khắc chẽ sự giận dữ ở trong lòng trầm khàn đáp lại:

“Mày muốn gì?”

Vừa mới rã Tiêu Dật tỉnh dậy liền đi tìm điện thoại, mắt thấy điện thoại có tin nhắn của Lâm Chí Huyền nói rằng vẫn đang ở tiệm cà phê đợi cậu, Tiêu Dật không nghĩ gì liền rời khỏi phòng làm việc, nhưng khi cậu vừa mới đứng ở bên đường đợi tín hiệu đèn giao thông liền có một chiếc xe ô tô bảy chỗ đỗ ở trước mặt cậu, kế đó có một đám người từ bên trong xông ra kéo cậu vào trong xe, Tiêu Dật cảm thấy một hãm choáng váng, chiếc khăn có mùi lạ bị một người đàn ông dùng sức rất lớn bị chặt mũi cậu khiến cậu khó thở, cuối cùng Tiêu Dật liền không biết gì nữa cả.

Thẩm Đào ngã ở hàng ghế phía sau, Tiêu Dật đang ngủ tựa đầu vào cửa kính, mắt thấy gương mặt nhỏ nhắn kia nhắm nghiền hai mắt, hàng mi dài rủ xuống, khéo miệng của hắn bất giác mỉm cười, lại đưa tay kéo lấy một tay của cậu khẽ khàng nghịch ngợm một đầu ngón tay kia. Cảm giác thoái mái này làm cho Thẩm Đào càng thêm vui vẻ khi nói chuyện với Trình Kiệt:

“Mày muốn cái gì thì tao muốn cái đó”

Trình Kiệt lạnh giọng:

“Thẩm Đào, nếu như mày dám làm tổn hại em ấy...”

Trình Kiệt còn chưa kịp nói xong thì bên kia lại truyền tới một tiếng cười thỏa mãn:

“Vốn là không có định làm gì cả, nhưng mà xem mày gấp gáp như vậy, tao lại muốn động tay động chân một chút. Được rồi, nhớ kỹ không được báo cảnh sát, tao vẫn còn nói chuyện phải làm cùng em ấy cho nên không có thời gian nói chuyện với mày nữa”

Thẩm Đào kết thúc cuộc trò chuyện, Trình Kiệt ngay lập tức bộc phát, hất đập mạnh điện thoại xuống dưới sàn, giây tiếp theo liền bắt ngò vuơng tay tới bóp cổ của Lâm Chí Huy.

“Tôi cho cậu ba giây, nếu như cậu không nói ra chỗ ở của hắn thì tôi lập tức bóp chết cậu”

Lâm Chí Huy. một hãi hô hấp không thông, cổ họng bị đè chặt đến mức như yết hầu muốn lòi ra ngoài, không rõ đã qua ba giây hay chưa nhưng cậu ta chính xác là không thể gắng cự chống đỡ được nữa, cứ như vậy rơi vào hôn mê chỉ trong một cái chớp mắt.

Tiêu Dật tỉnh dậy phát hiện mình đang nằm trên giường lớn trong một căn phòng xa lạ, mọi ký ức hỗn loạn lúc chiêu khiển cho cậu càng thêm một hãi bất an lo lắng, không lẽ nào ở giữa ban ngày ban mặt cậu lại bị bắt cóc. Tiêu Dật cố gắng bình tĩnh trở lại, nhìn một hãi căn phòng xa lạ một

lượt, nếu như là bắt cóc tống tiễn thì dễ giải quyết, Trình Kiệt nhất định sẽ thuộc cậu ra. Cánh cửa phòng chậm rãi mở ra, gương mặt của một người đàn ông mà cậu không muốn gặp nhất xuất hiện, Thẩm Đào lúc đầu có vẻ hơi bất ngờ một chút nhưng sau đó hắn liền huýt sáo thành thoi bước vào:

“Xem nào, bọn họ nói thuốc mê này phải mười phút nữa mới tỉnh cơ mà”

Tiêu Dật cảm thấy nguy hiểm ngập tràn, Thẩm Đào như thế nào có thể ở giữa ban ngày bắt được cậu thế này:

“Đây là chỗ nào?”

Thẩm Đào dang tay đứng ở giữa căn phòng lớn xoay một vòng:

“Thế nào, nơi này có vừa ý em hay không?”

Tiêu Dật nhíu chặt hàng lông mày:

“Anh muốn cái gì đây, tôi muốn về nhà!”

Thẩm Đào bật cười ha ha:

“Muốn về nhà? Đã đến rã còn có thể nói ra câu nói đó. Có điều nếu như em muốn về nhà cũng được, đợi đến khi Trình Kiệt...” Nói rã Thẩm Đào lại huýt một hã sáo cao vút.

Tiêu Dật giật mình nhìn bộ dạng đáng sợ kia của Thẩm Đào, tuy rằng hắn hiện tại vẫn giữ vững nụ cười giả dối thường ngày đó nhưng trong ánh mắt kia của hắn lại vô cùng lạnh lẽo. Tiêu Dật nhìn về phía cửa phòng, cậu nhanh chóng đứng dậy chạy về phía đó nhưng vừa mở cửa ra liền phát hiện có hai người đàn ông cao lớn đứng chặn ở cửa, Tiêu Dật thử cố muôn thoát ra trong vô vọng nhưng vô ích, cánh cửa đó lại một lần nữa bị đóng lại. Thẩm Đào ngồi trên một cái ghế đơn, hai chân thon dài bắt chéo, một bộ dáng vô cùng thư thái mà thường thức sự gấp gáp của Tiêu Dật:

“Vội như vậy làm gì? Em có muốn nói chuyện một chút với hắn ta hay không?”

Tiêu Dật im lặng, tuy rằng trong lòng cậu hiện tại rõ như tò vò nhưng cậu biết việc mình hiện tại không nên làm nhất chính là gọi điện cho Trình Kiệt. Không biết Trình Kiệt đã biết cậu bị Thẩm Đào đưa đi hay chưa, nhưng hắn có chứng dễ kích động, nếu như bây giờ để hắn biết r ã hắn khẳng định sẽ không thể kiềm chế được mà tự mình làm tổn hại bản thân. Thẩm Đào im lặng một lát r ã hỏi tiếp:

“Không muốn gọi cũng được, chúng ta cùng nhau ăn tối một chút đi”

Tiêu Dật liếc mắt nhìn Thẩm Đào:

“Anh muốn cái gì thì nói thẳng đi”

Thẩm Đào khẽ mỉm cười:

“Ăn tối, sau đó đi ngủ, thời gian gần đây em cũng không thể ra ngoài được, đành phải ủy khuất em vậy”

Thức ăn rất nhanh liền đưa vào tận trong phòng, ở đây có một chiếc bàn nhỏ cùng hai chiếc ghế, xem ra Thẩm Đào sớm đã chuẩn bị sẵn hết mọi thứ. Không rõ tình trạng kinh tế của Thẩm Đào hiện tại như thế nào, nhưng một bàn đỗ ăn ở chỗ này rất phong phú, còn có hẳn một chai rượu vang đỏ thượng hạng được ướp lạnh trong một xô đá. Tiêu Dật im lặng ngã ở trên giường không muốn ăn, Thẩm Đào thản nhiên ngã vào bàn chàm rã ăn uống:

“Ăn đi, hay là muốn tôi gọi cho Trình Kiệt để cho hắn nói em ăn, em cũng biết tôi giỏi nói chuyện như thế nào r ã đó”

Tiêu Dật hiện tại có điểm khát, bụng cũng có một chút đói, cậu cũng cần phải ăn lấy sức để tiếp tục chống cự. Vừa mới rã cậu thông qua cửa kính sát đất liền biết được mình giống như là đang ở trong khách sạn, còn ở trên một tầng rất cao, vẫn còn may cậu không bị đưa ra khỏi khu vực ngoại thành vì ở đây có rất nhiều tòa nhà cao tầng san sát nhau, buổi tối còn có

ánh điện nhấp nháy xem ra đây cũng là một nơi phồn hoa, hơn nữa hắn là cũng gần với Trình Kiệt.

Thẩm Đào dẽ dàng nhận ra được ánh mắt lén lút nhìn về phía cửa kính sát đất thăm dò chỗ ở của Tiêu Dật, hắn khẽ mỉm cười lên tiếng:

“Nơi này không cách quá xa chỗ của Trình Kiệt, vốn định đưa em tới khu vực ngoại thành yên tĩnh một chút nhưng cảnh sát dạo gần đây làm quá gay gắt cho nên không được”

Tiêu Dật đặt đũa xuống dưới bàn nhìn Thẩm Đào:

“Anh đâu thú đi, hà có gì anh lại muốn phá Trình Kiệt như vậy chứ?”

Thẩm Đào vẫn chậm rãi ăn, hắn cầm lấy chai rượu vang trong xô đá rót ra một chút vào ly thủy tinh bên cạnh:

“Chuyện của Tiêu Kỷ Mặc, em hắn là vẫn chưa biết rõ đi”

Tiêu Dật nhíu mày tức giận, Thẩm Đào còn dám đánh chủ ý lên người của Tiêu Kỷ Mặc, may mắn khi ấy còn có Trình Kiệt đứng ra giải quyết ổn thỏa giúp cho cậu. Thẩm Đào nhìn Tiêu Dật một hồi rồi chậm chạp giải đáp:

“Hắn ta hắn là đã trở thành người giám hộ hợp pháp của Tiêu Kỷ Mặc rồi, em cảm thấy mọi chuyện đều bình thường hay sao? Người đưa đơn kiện lên tòa án chính là do hắn làm, em nghĩ rằng công ty của tôi gấp trực trặc như vậy rã mà tôi còn muốn đưa đơn kiện sự việc này hay sao? Hắn ta rất thông minh, muốn nhân cơ hội này có một cái ràng buộc giữa em và hắn, mà cái ràng buộc này không ai khác chính là Tiêu Kỷ Mặc, nếu như em đột nhiên muốn trốn đi cũng không thể được có đúng hay không?”

Tiêu Dật giật mình ngây ngốc, lời nói của Thẩm Đào không phải là hoàn toàn không đúng, nhưng mà cậu vẫn lựa chọn tin tưởng Trình Kiệt:

“Anh đừng nói bậy, những lời anh nói tôi sẽ không tin tưởng”

Thẩm Đào nhàn nhạt đáp lời:

“Em nghĩ rằng tòa án đột nhiên đã chuẩn bị sẵn giấy tờ kê khai tài sản của em hay sao? Hơn nữa tiệm cà phê kia không phải chỉ cắn sang tên cho em, em liền sẽ vẫn còn quyền giám hộ hợp pháp hay sao? Điều này vốn rất dễ dàng giải quyết, lấy năng lực của Trình Kiệt còn có thể khó hả?”

Tiêu Dật trong lòng bắt đầu có tia thất vọng, đến cuối cùng Trình Kiệt vẫn lựa chọn lấy Tiêu Kỷ Mặc ra để ràng buộc hắn và cậu, nếu như Tiêu Kỷ Mặc vào một ngày nào đó biết được chuyện này thì nó có hay không sẽ thật thất vọng, đưa nhỏ kia đối với Trình Kiệt quả thật rất thật tâm:

“Tôi sẽ không tin những lời anh nói”

Thẩm Đào đọc ra được suy nghĩ của Tiêu Dật thông qua gương mặt của cậu, cậu tin hay không tin hắn đâu đọc ra được hết. Thẩm Đào nhếch môi lấy điện thoại nhanh chóng nhấn vào số của Trình Kiệt, mở lên loa ngoài thật lớn mới đặt ở trước mặt Tiêu Dật:

“Như vậy em tự mình hỏi hắn đi”

Tiêu Dật vốn định đưa tay tắt điện thoại đi, cậu lúc này không muốn nói chuyện với Trình Kiệt, một phàn là giận hắn, một phàn là lo lắng cho hắn nhiều hơn. Nhưng mà đầu dây bên kia lại không đợi đến một hồi chuông chờ đã bắt máy rã:

“Thẩm Đào, mày rốt cuộc muốn cái gì hả?”

Tiêu Dật thấy giọng nói kích động của Trình Kiệt liền không tự chủ hít vào một hơi thật sâu, không gian tiếp theo rơi vào trầm mặc cơ hồ chỉ có tiếng nhai thức ăn khe khẽ phát ra từ miệng của Thẩm Đào. Trình Kiệt không thấy người bên kia lên tiếng thì cũng âm thầm đoán định ra được, hắn hạ giọng:

“Tiểu Dật?”

Tiêu Dật liếc nhìn Thẩm Đào, mắt thấy người đàn ông kia một bộ dạng thư thái ngầm xem kịch vui, trong lòng cậu cũng bắt đầu trào lên một cảm giác khó chịu:

“Là em, Trình Kiệt...”

Trình Kiệt sắp phát điên rầm, may mắn là hắn nghe được giọng nói của Tiêu Dật lúc này nếu không hắn sẽ muốn giết người:

“Tiêu Dật, em đang ở chỗ nào? Hắn ta có làm cái gì em không?”

Tiêu Dật nhẹ giọng cố gắng muốn trấn an Trình Kiệt:

“Trình Kiệt, em không sao... Em cũng không biết mình ở chỗ nào, nhưng mà vẫn trong khu vực nội thành...”

Tiêu Dật vừa nói đến đây liền bị Thẩm Đào mạnh tay lấy lại điện thoại, kế đó hắn liền áp điện thoại ở trên tay đứng dậy đi về phía cửa kính sát đất, ánh mắt âm trầm nhưng nụ cười trên môi vẫn luôn ẩn hiện giả tạo:

“Nói như vậy cũng đủ rồi, nếu như tâm trạng tao tốt thì tao sẽ cho mày nói chuyện với em ấyнибудь một chút”

Chuyện Tiêu Dật mất tích Tiêu Kỷ Mặc vẫn chưa biết, Trình Kiệt đã nhờ Tống Tâm Lan trông giúp Tiêu Kỷ Mặc một thời gian, hiện tại một mình hắn ở nhà đột nhiên trong phòng khác cũng đã bị hắn phá hỏng hết không có bất cứ thứ gì còn nguyên vẹn. Thẩm Đào nói một câu kia ánh mắt của Trình Kiệt liền phản nộ nhìn xung quanh như muốn tìm đồ vật để đập phá, nhưng mà mọi thứ trong căn phòng này đã bị hắn phá nát hết rồi. Tống Ngộ Phàm cùng Vincent đứng bên cạnh một bộ dạng ngưng trọng, đưa mắt ra hiệu cho hắn không nên bị Thẩm Đào kích động:

“Mày muốn cái gì, nếu như muốn cái gì liền đến tìm tao, không liên quan đến em ấy”

Thẩm Đào cười ha ha:

“Ta chính là không muốn tìm mà, ta lại thích tính sổ nên những người mà mà yêu thích”

Choang một tiếng, điện thoại của Thẩm Đào bị Tiêu Dật giật mạnh lấy đập xuống dưới sàn vỡ tung. Tiêu Dật không muốn Thẩm Đào nói ra mấy lời kích động đến Trình Kiệt, Trình Kiệt một khi kích động nhất định sẽ gây nguy hại đến chính bản thân hắn, nếu như hắn không tỉnh táo chỉ sợ không những không cứu được cậu ra ngoài còn bị Thẩm Đào hăm hại. Thẩm Đào cũng phải bất ngờ trước hành động kia của Tiêu Dật, Tiêu Dật giống như là rất tức giận, hai mắt mở lớn nhìn chằm chằm hắn, Thẩm Đào ngẩn người nhìn người trước mặt, bản thân hắn cũng bất ngờ không biết mình rốt cuộc bị thu hút bởi cậu vì cái gì nữa.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân
dtv-ebook.com

Chương 189: Động Lòng

Có lẽ bản thân Thẩm Đào cũng có một phần yêu thích Tiêu Dật, giống như trong thế giới của hắn đột nhiên xuất hiện một người khác biệt làm cho hắn nhịn không được phải đưa mắt để ý tới cậu nhí ều hơn. Không rõ là bởi vì Thẩm Đào muốn phá hủy tất cả mọi thứ của Trình Kiệt hay là trong lòng hắn không thoái mái khi Tiêu Dật kích động vì Trình Kiệt nhí ều đến như thế. Thẩm Đào dùng sức kéo lấy Tiêu Dật ép cậu vào cửa kính sát đất phía sau lưng, giây tiếp theo hắn liền cùi đầu hôn xuống miệng của Tiêu Dật. Tiêu Dật hốt hoảng, trong suy nghĩ không muốn Thẩm Đào đến gần mình, thế cho nên cậu không cần phải bất ngờ thất thà đã ngay lập tức đẩy mạnh Thẩm Đào ra rìa.

Thẩm Đào lần đầu tiên bị mất khống chế như vậy, vốn định buông tha cho Tiêu Dật nhưng khi bắt gặp ánh mắt phẫn nộ cùng căm thù kia của cậu, trong lòng hắn liền không thoái mái lại tiếp tục muốn cùi đầu há miệng ngậm lấy đôi môi muốn mím chặt kia. Hai tay của Tiêu Dật bị Thẩm Đào khóa chặt không có cách di chuyển, ngay cả đôi chân cũng bị hắn dùng tư thế khó cử động, kể đó ngoài mím chặt môi đến chảy máu cũng cương quyết không chịu mở miệng của mình ra thì Tiêu Dật căn bản là chẳng biết làm cái gì cả. Nhưng mà Thẩm Đào cũng không chịu nhượng bộ, hắn đưa một tay bóp mạnh lấy má của Tiêu Dật, Tiêu Dật cảm thấy quai hàm của mình giống như bị bóp vụn, nhịn không được mà phải hé miệng ra, đài lưỡi của Thẩm Đào thành công luồn vào bên trong khoang miệng của Tiêu Dật, bàn tay hắn vẫn dùng sức bóp lấy hai má của cậu không cho cậu có cơ hội cắn bị thương cả hai. Tiêu Dật sau một hồi chật vật cũng thoát được khỏi tay của Thẩm Đào, cậu nhanh chóng dùng hết sức lực của mình đẩy mạnh hắn ra:

“Anh điên r`ă”

Thẩm Đào hơi ngẩn người, cho dù nụ hôn này là nụ hôn cưỡng chế nhưng vẫn có thể cảm giác được sự m`êm mại ngọt ngào từ khuôn miệng của đối phương, hắn nở một nụ cười thỏa mãn, sau đó không biết hắn nghĩ đến cái gì đột nhiên thâm trầm lại, chậm rãi từng bước một tiến về phía Tiêu Dật. Tiêu Dật hoảng sợ lùi lại phía sau, lùi đến giường lớn liền không cẩn thận ngã ngửa lên giường, Thẩm Đào thuận thế nimbly lèn người cậu, bàn tay nhanh chóng muốn mở khóa áo khoác trên người cậu, Tiêu Dật cảm giác được nguy hiểm ngập tràn, ngoài việc dùng tay chân đạp loạn ra thì cũng chỉ còn biết cố sức hét lớn vào mặt của Thẩm Đào:

“Anh muốn làm cái gì, muốn làm cái gì hả... mau tránh ra...”

Một cú đấm thật mạnh giáng thẳng vào mũi của Thẩm Đào, quả nhiên trên gương mặt thì nơi đó vẫn là vị trí yếu đuối nhất. Thẩm Đào chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng mất vài giây, sống mũi cay xè như muối hỏng. Tiêu Dật chuyển người dùng cả tay chân đạp mạnh Thẩm Đào xuống giường còn mình thì vội vã nhảy sang một bên đứng dậy kéo lại khóa áo lên thật cao:

“Thẩm Đào tôi nói cho anh biết...” Tiêu Dật vốn định nói rằng Trình Kiệt nhất định sẽ không tha cho hắn nhưng mà cậu đột nhiên khụng lại, người đàn ông này đối với Trình Kiệt căm thù có thừa, cậu bây giờ mà nhắc đến Trình Kiệt khẳng định sẽ làm cho đối phương càng tức giận hơn: “Chúng ta có chuyện gì cứ từ từ nói”

Thẩm Đào từ trên mặt đất đứng dậy, hắn xoa xoa sống mũi thẳng tắp hoàn mỹ của mình. Mắt thấy con mèo nhỏ phía trước run rẩy, hai mắt mở lớn đến hoang mang, ngay cả đôi môi kia cũng bị hắn làm cho sưng đỏ, Thẩm Đào vẫn là nhẫn nhịn một chút không nỡ để cho người ta bị kinh sợ. Vừa mới r`ă có một suy nghĩ kéo tới lấp kín ý thức của Thẩm Đào, hắn cảm thấy nơi tốt đẹp ngọt ngào kia không biết bị Trình Kiệt hưởng dụng biết bao nhiêu lần r`ă, cho nên hắn tức giận, hắn ghen tị đến muôn nỗi tung. Thẩm Đào nhìn chằm chằm Tiêu Dật một lượt, ánh mắt có tia phức tạp mà

Tiêu Dật không sao hiểu được, cuối cùng Tiêu Dật cũng thở dài một hơi khi thấy Thẩm Đào nhanh chóng bước ra khỏi căn phòng này.

Cửa phòng đóng lại, Tiêu Dật nhanh chóng ngã mạnh xuống giường thở dốc một hơi, cậu vội vàng đi tìm phòng tắm muốn rửa lại miệng của mình, mắt thấy người trong gương mờ bộ dạng chật vật, ngay cả khóc miệng cũng hơi sưng, Tiêu Dật liền bất động hoảng sợ, Trình Kiệt không biết bao giờ mới đến đón cậu về đây. Tiêu Dật ở trong phòng tắm rất lâu, cậu quả thật chỉ muốn ở trong này khóa trái cửa lại, đợi đến khi Trình Kiệt tới thì cậu mới mở cửa ra, nhưng mà cậu biết việc này là không thể. Tiêu Dật vừa ra khỏi phòng liền nhìn thấy dưới sàn vẫn còn điện thoại của Thẩm Đào vừa mới rã bị mình ném vỡ, cậu vội vã chạy tới ngã xổm xuống muốn mở điện thoại lên xem thử, lúc nhấn vào nút nguồn trên cậu mong điện thoại phát sáng, cậu có thể bí mật giữ lại chiếc điện thoại này để liên lạc với Trình Kiệt, nhưng mà điện thoại hình như bị hỏng rã, vừa mới rã cậu thật sự đáp rất mạnh tay.

Cánh cửa phòng một lần nữa bị đẩy ra, Tiêu Dật hốt hoảng đứng bất động, theo bản năng cầm lấy điện thoại bị vỡ màn hình tan nát kia đưa về phía sau lưng muốn giấu đi. Một động tác nhỏ này của Tiêu Dật cản bản không thể nào thoát được khỏi ánh mắt tinh tường của Thẩm Đào, Thẩm Đào bước tới một bước, Tiêu Dật lùi lại phía sau một bước, bàn tay nắm chặt chiếc điện thoại kia cũng muốn run rẩy không dám làm cái gì.

“Phía sau giấu cái gì?” Thẩm Đào thản nhiên hỏi

Tiêu Dật im lặng không nói, cậu không nói thì Thẩm Đào cũng có thể biết được, hắn quay lại nơi này chính là muốn thu lại chiếc điện thoại kia, thuận tiện kiểm tra xem điện thoại có thể dùng được nữa hay không, nếu như còn dùng được mà lại rơi vào tay của Tiêu Dật thì không tốt. Tiêu Dật âm thầm tính toán, tính toán trong đầu một hồi cũng loạn cả lên, Thẩm Đào nhanh tay dùng sức kéo lấy tay của Tiêu Dật, ngay lập tức chiếc điện thoại hỏng kia cũng rơi xuống sàn, Thẩm Đào khẽ nhếch môi cười, Tiêu Dật dùng sức muốn thu tay lại nhưng không được ngược lại cổ tay cậu liên tục truyền tới cảm giác đau đớn, còn nhớ lần trước bị Thẩm Đào bẻ gãy cổ tay cũng là cổ tay bên này, bây giờ hắn có phải là muốn bẻ tay

của cậu nữa hay không đây. Tiêu Dật chợt nghĩ tới Trình Kiệt, nhớ tới sự dịu dàng ôn nhu của hắn, lại chẳng biết hắn hiện tại bây giờ thế nào r ā, th àm c àu mong bên cạnh hắn lúc này còn có người để ngăn cản hắn đừng kích động, nếu hắn có bị làm sao thì cậu cũng không biết phải làm cái gì nữa.

Thẩm Đào thấy Tiêu Dật thất th àn li èn mạnh tay kéo cậu v ề phía mình, hắn cúi đ ầu hôn xuống cổ tay của Tiêu Dật, sau đó cũng thật chậm rãi nói lỏng ra hơn một chút, giọng nói ôn nhu giả dối thật khiến cho cõi lòng cậu lạnh lẽo:

“Không nên có suy nghĩ trốn khỏi đây nếu không tôi sẽ có cách làm cho cả em và Trình Kiệt cùng phải hối hận đó”

Buổi tối hôm ấy Tiêu Dật và Thẩm Đào cùng nhau ngủ trên chiếc giường lớn này, giường này cũng tương đối lớn thuộc dạng king size, hai người đàn ông to lớn nằm ở trên giường cũng sẽ không thể chạm vào nhau được, nhưng mà Thẩm Đào lại một mực ôm lấy cậu, khi cậu vừa mới kịch liệt muốn đẩy hắn ra thì hắn li èn nói:

“Nếu như không muốn phải hối hận thì nằm im”

Tiêu Dật nhớ tới ánh mắt cùng hành động kỳ quái kia của Thẩm Đào, nếu như hắn dám chạm vào cậu cùng lắm thì cậu sẽ li èu cái mạng này với hắn, nhưng mà cậu vẫn còn chưa muốn li èu mạng, chưa đến phút chót cậu thật sự muốn đợi Trình Kiệt tới đón mình v ề. Tiêu Dật vẫn không cởi áo khoác, nằm thẳng tưng cẳng thẳng ở giữa giường, Thẩm Đào vòng tay qua ôm lấy eo của cậu, còn đưa tay giữ đ ầu của cậu ép vào lồng ngực của hắn, bộ dạng thoả mái thưởng thức, hắn không khỏi cảm thán:

“Trình Kiệt đi ngủ cũng sẽ ôm em như vậy sao, chẳng trách hắn lại luyến tiếc như thế, hóa ra là một cái gối ôm rất kỳ diệu”

Tiêu Dật vẫn không buông lỏng cảnh giác, tuy rằng cả một ngày hôm nay cậu rất mệt mỏi, vừa mới r āi ăn cũng rất ít nhưng hiện tại vẫn không thể nào nhắm mắt ngủ được, có lẽ rằng Trình Kiệt và Thẩm Đào có khác biệt thật lớn, một người có thể khiến cho cậu an ổn ngủ ngon còn một

người thì lại khiến cho cậu giống như đang đi trên lan can của một tòa nhà cao tầng vậy:

“Tôi là Trình Kiệt đã dùng qua rã, anh còn muốn dùng lại của anh ấy sao?”

Tiêu Dật chính là muôn khích tướng Thẩm Đào, mong hắn cảm thấy bởi vì căm ghét Trình Kiệt mà cũng cảm thấy căm ghét những gì mà hắn đã chạm vào, có điều Thẩm Đào ngược lại lại thật thoả mái, bàn tay đặt ở trên eo cậu cũng dùng sức cử động một chút:

“Dùng qua rã nhưng hắn chẳng phải suốt năm năm vẫn muốn tìm về được hay sao, em ngược lại chính tiểu yếu điểm của hắn, có em ở trong tay rã còn sợ hắn không làm theo lời tôi sao?”

Tiêu Dật cảm thấy khích tướng thất bại liền chuyển sang hướng khác:

“Anh muốn làm gì anh ấy, hai người đấu qua đấu lại nhiều năm như vậy không cảm thấy mệt mỏi hay sao?”

Thẩm Đào thở nhẹ một hơi sau đó liền đưa tay luồn vào trong mái tóc của Tiêu Dật, hắn nghĩ có lẽ người này được Trình Kiệt chăm sóc thật tốt cho nên tóc cũng mềm mại như thế. Tiêu Dật một hå cẳng thẳng đến toát mồ hôi hột, không thấy đối phương có ý định vượt quá liền im lặng không cử động, cậu biết nếu như mình loạn cử động sẽ làm cho đối phương bị kích động, Thẩm Đào mà kích động rã thì sẽ thật không tốt:

“Chúng tôi là đối thủ, sẽ đấu đến lúc người sống ta chết, nhưng mà nếu như hắn chết rã tôi có thể sẽ giúp hắn hoàn thành được một tâm nguyện... sẽ là tiếp tục thay hắn chăm sóc tốt cho em”

Tiêu Dật cảm thấy da gà trên người cũng nổi hết cả lên, nhưng mà câu nói người sống ta chết kia khiến cậu quả thật cũng rất lo lắng, nếu như Trình Kiệt chết cậu đương nhiên là không muốn, nhưng nếu như Thẩm Đào chết rã nhất định sẽ liên quan đến Trình Kiệt, cậu không muốn Trình Kiệt phải vào tù:

“Không có cách nào hóa giải sao?”

Thẩm Đào gác một chân lên người của Tiêu Dật, tham luyến ngửi lấy hương thơm mới lạ từ thân thể của cậu:

“Em nói xem?”

Tiêu Dật im lặng một lúc lâu:

“Tôi không biết, nhưng nếu anh chịu thả tôi đi thì tôi sẽ nói với Trình Kiệt không tiếp tục đấu với anh nữa, hơn nữa từ đó đến giờ đâu là anh đơn phương tự đấu với anh ấy, anh ấy căn bản không muốn chấp nhất với anh. Sau đó tôi sẽ nói với Trình Kiệt giúp anh trốn ra nước ngoài một thời gian...”

Tiêu Dật có suy nghĩ thật đơn giản, nếu như Thẩm Đào muốn trốn sang nước ngoài né tránh cảnh sát thì hắn đã trốn lâu rã, nhưng mà một vố sự nghiệp bị hủy hoại trong tay của Trình Kiệt này càng làm cho hắn thêm quyết tâm muốn giết chết Trình Kiệt hơn, dù sao trên đời này cũng không có gì làm cho hắn còn phải luyến tiếc nữa cả:

“Em nghĩ rằng một mình tôi không thể trốn khỏi nơi này sao?”

Tiêu Dật thử đẩy chân của Thẩm Đào ra nhưng không được, cậu không muốn tiếp xúc quá thân mật với người này, ngoài Trình Kiệt ra cậu không muốn ai chạm vào người cậu như vậy cả:

“Tôi nói cho em biết, tôi là định để một đám đàn ông vào cùng chơi với em, sau đó quay phim lại, sau đó lại gửi cho Trình Kiệt xem...”

Tiêu Dật nghe Thẩm Đào nói vậy thì trái tim như muối nhảy ra khỏi lồng ngực, tuy rằng cậu không phải liệt nữ trung trinh gì cả, nhưng nếu cậu thật sự bị như vậy khẳng định cậu sẽ liều mạng với họ. Thẩm Đào đưa một ngón tay lên chạm vào môi của Tiêu Dật, Tiêu Dật theo đó liều nghiêng đầu né tránh:

“Nhưng mà tôi lại không nỡ làm như vậy, thật là hối tiếc, tôi có ý định để tôi tự mình làm, coi như để cho Trình Kiệt được lợi một chút nhìn thấy thân thể tôi”

Tiêu Dật lạnh giọng, trong lòng sớm đã âm thầm hạ quyết tâm:

“Anh nếu như dám làm tôi thì tôi sẽ giết chết anh”

Thẩm Đào bật cười ha ha, trong phòng sớm đã tắt điện rầm đột nhiên có một tiếng cười lớn của hắn khiến cho không gian cũng phải rơi vào một mảnh kỳ quái:

“Hay là chúng ta thử đi”

Tiêu Dật giật mình khi cảm nhận được bàn tay của Thẩm Đào đang luồn vào trong áo khoác của mình, cậu vội vã nắm chặt lấy tay của hắn. Thẩm Đào cũng chỉ là muốn dọa nạt Tiêu Dật một chút mà thôi, hắn cảm thấy ôm vật nhỏ mèm mại này trong lòng cũng thật tốt, còn có thể cùng cậu thủ thủ tâm tình:

“Được rồi, tôi vẫn còn chưa muốn chết sớm như vậy, ít nhất cũng phải để Trình Kiệt chết trước tôi”

Không gian im lặng tĩnh mịch, Tiêu Dật mở lớn hai mắt nhìn vô định vào khoảng không, cảm thấy mình hiện tại cùng người đàn ông khác ôm ấp nằm ở trên giường thế này thật là có lỗi với Trình Kiệt, Tiêu Dật khẽ đưa tay nhấc lấy tay của Thẩm Đào ra, lại cẩn thận đẩy chân hắn xuống, kế đó liền lấy gối trên đầu đêra giữa còn bản thân mình thì nằm sát ra mép giường, ngay cả chăn cũng không muốn đắp chung với Thẩm Đào. Thẩm Đào ngủ rất tỉnh, cảm nhận được động tác kia của Tiêu Dật cũng không có hành động gì chỉ coi như là mình đã ngủ say, tuy rằng có một chút luyến tiếc khi bị tách khỏi thân thể mèm nhũn kia nhưng hắn vẫn là không muốn để cho Tiêu Dật thức trắng đêm này.

Lại nói đến Trình Kiệt, hắn một đêm không thể nào ngủ nổi, ngay cả nằm ngả lưng cũng không nằm, một bộ dạng đáng sợ ngầm ở trên ghế sofa ngoài phòng khách, xung quanh là mọi đồ vật đổ nát bừa bộn, ánh mắt

của hắn có tơ máu một phàn vì tức giận, một phàn vì không ngủ. Vincent đã trở về nhà, lúc này cũng chỉ có Tống Ngộ Phàm ở lại mà thôi, mắt thấy bạn thân của mình một bộ dạng như vậy trong lòng không khỏi một hãi lo lắng. Nếu như Trình Kiệt là một người bình thường giống người ta thì không sao, điều này hắn lại là kẻ bị bệnh tâm thần phân liệt, một khi kích động liền trở nên đáng sợ giống kẻ điên, Tống Ngộ Phàm e dè khẽ thở dài một hơi:

“A Kiệt, nếu không thì chớp mắt một chút đi, Tiểu Dật...”

Tống Ngộ Phàm còn chưa kịp nói hết câu thì Trình Kiệt đột nhiên đứng dậy bước nhanh vào bên trong, Tống Ngộ Phàm thấy thế vội vã theo sau Trình Kiệt:

“A Kiệt...”

Bên trong phòng ngủ dành cho khách là Lâm Chí Huyễn đang hoảng sợ, bộ dạng chật vật ngay cả bên mắt cũng bị đấm đến sưng tím, Lâm Chí Huyễn vừa thấy động liền đưa tay che đầu tránh, Trình Kiệt đá mạnh cánh cửa đến bối một tiếng rầm lao đến kéo lấy áo của Lâm Chí Huyễn:

“Còn không mau nói, nói cho tôi biết Thẩm Đào hắn ta rốt cuộc ở chỗ nào?”

Tống Ngộ Phàm kéo Trình Kiệt ra nhưng vẫn không thể nào làm lay chuyển được sức lực của hắn, cũng chỉ làm cho hắn tạm thời không thể ra tay được với Lâm Chí Huyễn mà thôi:

“A Kiệt, cậu bình tĩnh lại có được không!”.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân
dtv-ebook.com

Chương 190: Luyễn Tiếc

Thật ra Lâm Chí Huy vẫn biết chỗ ở của Thẩm Đào, cậu cũng không chắc Thẩm Đào đã chuyển đi chưa vì hắn là một người rất thông minh, hắn nhất định đã biết cậu đã rơi vào trong tay của Trình Kiệt, nhưng mà cho dù là Thẩm Đào vẫn còn ở đó hay không ở thì cậu cũng nhất định không mở miệng nói cho Trình Kiệt biết, cậu ước rằng Tiêu Dật chết đi, nếu không phải bởi vì Tiêu Dật thì cậu và Trình Kiệt sẽ không phải đến mức như thế này. Lâm Chí Huy vẫn là một kẻ sinh tình tiêu cực, đáng tiếc đối tượng lại bị cậu chọn sai, nếu như là người khác có lẽ đã bị sự si tình này của cậu làm lay chuyển, nhưng đối với một kẻ tâm thẫn cõi chấp như Trình Kiệt thì một khi hắn đã nhận định được người quan trọng sẽ không bị bắt cứ một tác động nào khiến cho hắn có thể từ bỏ hay lùi bước.

“Tôi không biết, anh cho dù có đánh chết tôi thì tôi cũng không biết!”

Lâm Chí Huy vẫn cõi lòng lạnh lẽo, dù sao đánh thì cũng bị đánh rã, cậu nói ra thì cũng không thể nào làm cho những vết thương trên mặt này và trong lòng lành lại, thế cho nên Lâm Chí Huy vẫn lại càng cõi chấp nói lớn hơn.

Trình Kiệt vung tay lên định đánh Lâm Chí Huy vẫn, không cần biết Lâm Chí Huy vẫn là nói thật hay nói dối thì hắn cũng xác định được một điều chắc chắn rằng người này tuyệt không có ý tốt với Tiêu Dật của hắn. Tống Ngộ Phàm bên cạnh thấy thế thì dùng sức kéo Trình Kiệt ra:

“A Kiệt, cậu bình tĩnh lại ngay đi, nếu như cậu cứ kích động như thế này thì không thể tìm thấy được Tiểu Dật đâu”

Nghe thấy hai từ Tiêu Dật, ánh mắt của Trình Kiệt chợt dại ra, trong đôi con ngươi kia vô cùng bi thương kể đó hắn liền lạnh mặt đầy mạnh Lâm Chí Huy liền xuống dưới sàn. Cách một tiếng, cánh cửa phòng ngủ lại một lần nữa được khóa trái, Trình Kiệt bước vào trong phòng tắm muốn rửa mặt, hắn biết được rằng cơn phẫn nộ của mình đang sắp đạt đến cao trào, nhưng mà hắn hiện tại phải cực lực tĩnh táo, không thể vì kích động mà làm hỏng chuyện, Tiêu Dật của hắn còn đang đợi hắn tới đón cậu về, hắn đã hứa với cậu rằng trong năm nay hai người sẽ kết hôn, sau đó sẽ đi du lịch Nhật Bản, còn rất là nhanh chóng hắn phải thực hiện cùng với cậu thế cho nên Trình Kiệt hắn phải thật sự tĩnh táo. Trình Kiệt một bộ dạng phong trần bước ra khỏi phòng tắm, trên mái tóc vẫn còn hơi ẩm ướt vì bị nước dính vào, hắn đưa mắt nhìn sang phía Tống Ngộ Phàm khàn giọng:

“Ngộ Phàm, đã có tin tức gì hay chưa?”

Tống Ngộ Phàm nhìn Trình Kiệt một hồi cũng không dám chậm trễ, nhưng mà cậu cũng không dám nói thẳng;

“Người của tôi vẫn đang cố gắng tìm, tin chắc rất nhanh sẽ có manh mối”

Trình Kiệt nắm chặt điện thoại ở trong tay, bây giờ hắn chỉ còn chờ mong vào việc Thẩm Đào sẽ liên lạc với hắn, đợi Thẩm Đào yêu cầu hắn làm cái gì đó mà thôi.

“A Kiệt, hay là ăn một chút gì đi, từ chi chờ tới giờ cậu chưa ăn rồi”

Trình Kiệt liếc nhìn Tống Ngộ Phàm, hắn vốn định từ chối nhưng hắn chợt nghĩ đến câu nói của Tiêu Dật, cậu vẫn luôn nhắc nhở hắn rằng hắn không được bỏ bữa nếu cậu sẽ giận. Trình Kiệt kết quả vẫn là gật đầu, trong nhà không có cái gì nhanh cả, Tống Ngộ Phàm cũng chỉ biết nấu một vài món cơ bản nhất, cuối cùng chỉ có thể mang ra một bát mì gạo cùng mấy miếng thịt bò. Tống Ngộ Phàm và Trình Kiệt cùng nhau ngồi ăn, hai người đồng loạt im lặng, Trình Kiệt nhìn mì thịt bò trong bát lâu thật lâu, nếu là Tiêu Dật của hắn thì mì thịt bò sẽ không chỉ đơn giản là mang mì cùng thịt bò cho vào nước sôi trần như thế này, cậu nhất định sẽ mang thịt bò xào lên thơm phức, sau đó lại cẩn thận trần mì, mì sẽ không quá

nhữn cũng sẽ không quá dai, ăn cực kỳ ngon, tiếp đó lại bỏ thêm một chút nấm, một chút hành lá, hình thức so với một bát mì ngoài cửa tiệm còn muốn bắt mắt hơn, dĩ nhiên thì khi hắn ăn cũng cực kỳ vừa miệng. Trình Kiệt trầm ngâm ngồi nhìn bát mỳ trước mặt, Tống Ngộ Phàm sớm đã ăn hết rồi, lúc quay lại liền nhìn thấy bát mỳ thịt bò kia trương phồng hết cả lên mới thấy Trình Kiệt cầm đũa gấp lấy đưa vào miệng.

Thời gian cứ thế trôi đi, ba ngày kế tiếp Thẩm Đào vẫn cùng Tiêu Dật ở chung một chỗ, cùng cậu dùng ba bữa ăn, buổi tối lại đều đặn ôm cậu ngủ. Tiêu Dật không biết Thẩm Đào muốn cứ như vậy trong bao lâu, cậu thật muốn hỏi hắn đã gọi điện cho Trình Kiệt hay chưa, nhưng nghĩ đến Trình Kiệt sẽ gặp nguy hiểm lại nhịn xuống. Thật ra thì Thẩm Đào sớm đã lên kế hoạch hoàn hảo từ khi chưa bắt cóc Tiêu Dật rồi, nhưng mà mấy ngày nay ở cùng một chỗ với Tiêu Dật hắn lại luyến tiếc một chút cho nên cứ muốn kéo dài thời gian như vậy, vừa vặn có thể chậm rãi tra tấn Trình Kiệt hơn.

Buổi tối hôm ấy Thẩm Đào chuẩn bị một bàn đỗ ăn rất thịnh soạn, Tiêu Dật có cảm giác giống như là bữa ăn cuối cùng của tội phạm trước khi lên đài xử bắn vậy. Thẩm Đào ngồi đối diện với Tiêu Dật, nụ cười không rõ tâm tư giả tạo kia vẫn như vậy không hề biến mất, hắn không ăn mà chỉ nhìn Tiêu Dật chằm chằm, Tiêu Dật cũng cảm nhận được ánh mắt kỳ quái kia của hắn, nhưng cậu vẫn lựa chọn vờ như không biết gì cả:

“Tiêu Dật, em có muốn tôi cho em nói chuyện với Trình Kiệt không?”

Tiêu Dật trong vài giây ngắn ngủi hai mắt lì lè sáng lên, ngày trước cậu đứng ở trong phòng áp tai vào cánh cửa liền có thể nghe thấy hai người đứng cạnh ngoài cửa kia gọi đồ ăn tới, bọn họ đọc địa chỉ thật rõ ràng, cậu biết được nơi này cũng không cách nhà của Trình Kiệt quá xa, cậu vẫn luôn muốn tìm cách báo cho Trình Kiệt biết chẳng qua là cậu không sao có điện thoại để liên lạc, bây giờ Thẩm Đào đột nhiên lại hỏi vậy trong lòng của Tiêu Dật lại nảy lên một cái, có điều lúc ngẩng đầu lên đối diện với Thẩm Đào cậu vẫn không dám biểu hiện ra ngoài mặt quá nhiều, chỉ là lạnh nhạt nói một chữ muốn mà thôi.

Thẩm Đào bật cười ha ha, hắn tự tay rót cho mình một ly rượu, Tiêu Dật vừa nhìn thấy Thẩm Đào rót rượu liền nhíu mày, ba ngày nay Tiêu Dật đều ngăn cản không muốn cho Thẩm Đào uống rượu, không phải là cậu lo lắng cho sức khỏe của hắn mà là cậu đang lo lắng cho chính bản thân mình, cậu sợ Thẩm Đào mà uống rượu vào sẽ loạn tính làm ra cái gì đó không hay với cậu:

“Muốn sao? Như vậy tôi lại càng không cho em nói chuyện với hắn”

Tiêu Dật trầm mặc đặt đũa xuống bàn, Thẩm Đào dùng tay gõ lên mặt bàn chậm rãi nói:

“Nhưng mà, ngày mai liền cho em gặp hắn ta”

Tiêu Dật trong lòng kích động, cậu không biết Thẩm Đào rốt cuộc có mục đích gì nhưng chỉ cảm thấy nguy hiểm ngập tràn, cậu nhíu mày nhìn chằm chằm về phía Thẩm Đào:

“Anh muốn làm cái gì?”

Thẩm Đào lắc đầu mỉm cười, ánh mắt lại lướt nhìn qua phía Tiêu Dật:

“Đến lúc đó em liền biết, chỉ là tôi lúc đó mong em có thể chạy thật nhanh, nếu không tôi sẽ thật sự có một chút tiếc nuối”

Tiêu Dật ngẫm nghĩ một chút, cuối cùng vẫn ngẩng đầu lên nói với Thẩm Đào rằng:

“Có thể cho tôi nói chuyện với anh ấy được hay không?”

Thẩm Đào thoái mái tựa vào thành ghế phía sau:

“Làm cho tôi vui đi, làm cho tôi vui không biết chừng tôi sẽ cho em nói chuyện với hắn một lúc”

Tiêu Dật lảng lặng hỏi:

“Anh muốn cái gì?”

Thẩm Đào khàn giọng:

“Tôi muốn chúng ta cùng vui vẻ, tôi muốn chơi em”

Tiêu Dật chấn động, cũng không quá mức khó nhận ra Thẩm Đào có ý gì với cậu, nhưng hắn chưa khi nào thẳng thắn nói rõ ràng ra như vậy, Tiêu Dật nghĩ rằng hay là cứ thôi đi, đến khi gặp Trình Kiệt cậu liền sẽ tùy cơ ứng biến, Trình Kiệt nhất định sẽ đón cậu về, hai người bọn cậu còn phải kết hôn, còn phải đi du lịch Nhật Bản, hơn nữa cậu còn muốn hỏi tội hắn chuyện về Tiêu Kỷ Mặc, Trình Kiệt nợ cậu rất nhiều. Thẩm Đào vẫn mong chờ Tiêu Dật, ngày mai đối với Tiêu Dật chính là một cuộc chơi sinh tử, hắn hôm nay cho cậu một cơ hội, nếu như cậu cùng hắn rã không biết chừng hắn sẽ mềm lòng mà không làm nguy hiểm cậu, nhưng mà Tiêu Dật cuối cùng vẫn lựa chọn bỏ qua cơ hội này, cậu ngay cả liếc nhìn hắn một cái cũng không có chỉ lạnh nhạt cúi đầu tiếp tục chậm rãi ăn cơm.

Tối hôm ấy Thẩm Đào nằm ở trên giường ôm Tiêu Dật vào lòng, đối phương vẫn là phòng bị hắn như thế, nếu không phải hắn hỏi thì cậu sẽ trả lời thì hắn còn tưởng mình đang ôm một người không còn sống nữa:

“Em không thích tôi ôm em hả?”

Thẩm Đào nghĩ tới chuyện mỗi buổi tối Tiêu Dật sẽ chậm rãi đẩy người hắn ra rã mang cái gối đặt ở giữa, kế đó ngay cả chăn cũng không cẩn đắp liền co người nằm ở bên ngoài mép giường:

“Không thích”

Thẩm Đào cúi đầu ngửi mùi hương trên tóc của Tiêu Dật, cậu buổi tối mới gội đầu liền càng làm cho hắn cảm thấy thật là dễ chịu hơn, cảm nhận từng sợi tóc mềm mại chạm vào má hắn giống như là gai ngứa vậy:

“Em chỉ thích Trình Kiệt ôm em thôi sao?”

Tiêu Dật cẩn thận ừ một tiếng, quả nhiên người bên cạnh liền muốn luồn bàn tay vào trong áo của cậu, Tiêu Dật hốt hoảng vội vã nắm chặt lấy

cổ tay của Thẩm Đào, Thẩm Đào khàn giọng cúi đầu hôn vào tóc của Tiêu Dật:

“Em không thử thì làm sao biết được, không biết chừng tôi còn có thể hơn Trình Kiệt”

Tiêu Dật gạt mạnh tay Thẩm Đào ra, dĩ nhiên đối phuơng vẫn không có ý định buông tha cậu, nhưng mà hắn cũng nhượng bộ không có tiếp tục muối cởi áo của cậu:

“Thẩm Đào, ngày mai anh sẽ làm gì?”

Thẩm Đào im lặng trầm ngâm, sau một lúc mới mở miệng đáp:

“Không phải ngày mai em sẽ biết sao, ngủ đi ngày mai tôi sẽ đưa em đến một nơi”

Tiêu Dật nắm chặt hai tay, có lẽ đêm nay đối với cậu sẽ là một đêm thức trắng, cậu có dự cảm chẳng lành.

Lại nói đến Trình Kiệt suốt ba ngày nay vẫn im lặng, Tống Ngộ Phàm thấy được vẻ bếng ngoài trán ổn kia của Trình Kiệt cũng biết trong lòng hắn hiện tại khẳng định đã dậy sóng, đáng sợ nhất chính là Trình Kiệt im lặng, năm năm trước Tống Ngộ Phàm cũng nhìn thấy Trình Kiệt im lặng như thế này, còn tưởng rằng là hắn đang cố gắng điêu hòa tâm lý, không ngờ suýt chút nữa hắn còn mang công ty hủy luôn. Hiện tại Trình Kiệt lại im lặng như thế, Tống Ngộ Phàm tránh không được phải mở miệng khuyên nhủ Trình Kiệt:

“Trình Kiệt, hay là chúng ta báo cảnh sát đi”

Trình Kiệt đang ngồi ăn cơm với Tống Ngộ Phàm, nghe thấy Tống Ngộ Phàm nói như vậy hắn liền dừng lại mọi động tác ngẩng đầu lên nhàn nhạt đáp:

“Cậu dám báo tôi liền giết cậu”

Trình Kiệt chính là lo lắng cho sự an toàn của Tiêu Dật, hắn nhận được cuộc hẹn với Thẩm Đào rằng ngày mai sẽ gặp hắn ở trường đua xe gần trường đại học trước đây của hắn, còn nói nếu như hắn báo cảnh sát thì Tiêu Dật nhất định sẽ không sống sót. Cả Trình Kiệt và Tống Ngộ Phàm đều biết rõ được ý đồ của Thẩm Đào, cũng biết địa điểm kia vào thời điểm Trình Kiệt còn học đại học đã xảy ra những chuyện gì.

“Như vậy cậu tính sẽ thế nào?” Tống Ngộ Phàm lo lắng hỏi: “Hay là ngày mai tôi cùng cậu đi”

Trình Kiệt im lặng rã gật đầu:

“Ngày mai cậu tới đưa em ấy về, cứ mặc kệ tôi cùng Thẩm Đào, tôi sẽ giải quyết triệt để chuyện này”

Tống Ngộ Phàm không yên tâm:

“Trình Kiệt, cậu định sẽ làm thế nào?”

Trình Kiệt lạnh lẽo, hắn cũng chưa có bất cứ kế hoạch nào cả nhưng hắn nhất định phải đưa Tiêu Dật trở về

“Tùy cơ ứng biến”

Tống Ngộ Phàm chợt nghĩ tới Lâm Chí Huy vẫn vẫn còn đang ở trong phòng ngủ, mấy ngày nay Trình Kiệt đã nhốt cậu ta ở trong phòng không cho ra:

“Trình Kiệt, Lâm Chí Huy kia cậu định làm thế nào?”

Trình Kiệt từ tốn ăn uống, hắn không dừng lại động tác chỉ nhàn nhạt bỏ lại một câu:

“Chỉ hận không thể giết chết cậu ta”

Trình Kiệt luôn căm ghét tất cả những người làm thương tổn hoặc là có ý đồ xấu với Tiêu Dật, Lâm Chí Huy kia dĩ nhiên không ngoài vòng đó, hắn cũng chẳng quan tâm nghĩa trước đây, dù sao cả đời này thời gian

mà hắn dành để quan tâm Tiêu Dật cũng vẫn chưa đủ. Đêm hôm ấy Trình Kiệt mở cửa phòng, Lâm Chí Huy vẫn đang lơ mơ ngủ liền nhìn thấy một bóng đèn cao lớn đứng ở trước cửa, cậu giật mình định hét lên một tiếng thì đèn điện trong phòng liền bừng sáng, quả nhiên là Trình Kiệt đang đứng ở đó dùng ánh mắt lạnh lẽo nhìn cậu. Lý do Trình Kiệt không chịu thả Lâm Chí Huy ra chính là bởi vì cậu ta có vẻ bênh ngoài ba phần giống Tiêu Dật của hắn, Trình Kiệt tâm thầm không bình thường cho nên hắn luôn có những suy nghĩ khác thường, hắn đương nhiên là yêu Tiêu Dật của hắn nhất nhưng không nhìn thấy cậu hắn liền sẽ nổi điên lên, thế cho nên hắn liền muốn giữ Lâm Chí Huy lại ba ngày này, ngày nào cũng sẽ vào bên trong nhìn cậu ta một chút, nhìn xong rầm liền sẽ tức giận có xúc cảm muốn giết chết cậu ta, nếu không phải cậu ta có nét giống Tiêu Dật thì hắn đã giết chết cậu ta rầm.

“Đi đi”

Lâm Chí Huy liền ngã dậy hả một tiếng, Trình Kiệt khàn giọng cố gắng kiềm chế sự tức giận trong lòng;

“Đi!”

Lâm Chí Huy không nghĩ gì cả ngay lập tức vọt ra ngoài, sau đó đến cả quay đầu lại cũng không muốn liền xông ra khỏi cửa chính biến mất dạng.

...

Sáng ngày hôm sau Thẩm Đào gọi Tiêu Dật thức dậy từ rất sớm, lúc mờ màng nhìn sang phía cửa kính sát đất còn nhận ra được trời vẫn còn chưa sáng tỏ. Tiêu Dật mặc rất nhiều lớp quần áo, cả người thật giống như một cục bông nhỏ đứng ở giữa trời tuyết, Thẩm Đào liếc mắt nhìn qua cậu một chút, ánh mắt lại bắt đầu có tia phức tạp, kế đó hắn liền khẽ mỉm cười, vẫn là nụ cười nhẹ giả tạo mà hắn ngụy trang cho bản thân:

“Đi thôi”

Tiêu Dật ngã vào trong xe của Thẩm Đào, trong xe chỉ có một mìn cậu và hắn, hắn mang còng tay còng một tay cậu vào bên xe, Tiêu Dật nhíu mày nhìn chằm chằm chiếc còng tay kia, Thẩm Đào vòng sang bên cạnh mở cửa xe ngã vào ghế lái chính:

“Ngủ một chút đi, còn vài tiếng nữa mới đến nơi”

Tiêu Dật trầm mặc một lúc mới hỏi:

“Chúng ta đi đâu vậy?”

Thẩm Đào khởi động xe hơi, ánh mắt vẫn nhìn về phía đường lớn trước mặt:

“Chúng ta đi đến trường đại học lúc trước của tôi”

Tiêu Dật im lặng không nói nữa, đầu óc của cậu hiện tại rất loạn, cậu muốn yên tĩnh suy nghĩ xem nên làm cái gì tiếp theo.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân
dtv-ebook.com

Chương 191: U Ám

Tiêu Dật nghĩ muôn cùi cứu người xung quanh, dù sao đối với tình trạng của cậu hiện tại bị còng tay thế này nhất định sẽ rất gây chú ý, vốn định đợi Thẩm Đào dừng xe lập tức la lớn cùi cứu nhưng mà người đàn ông kia cả một đường đều vô cùng cảnh giác, không khi nào dừng xe lại ngoại trừ đèn đỏ.

“Thẩm Đào, tôi muốn đi vệ sinh”

Thẩm Đào vẫn bình ổn lái xe, hắn không có bất cứ hành động nào gọi là đáng ý Tiêu Dật cả:

“Không phải buổi sáng đã đi rồi hay sao?”

Tiêu Dật đã đi được gần một tiếng đồng hồ rồi, trời cũng bắt đầu sáng tỏ, cậu để ý hai người đang đi trên một khu phố tấp nập, tuy rằng hiện tại vẫn còn sớm chưa có nhiều người qua lại nhưng hàng quán ven đường căn bản đã có người mở:

“Tôi chưa đi”

Thẩm Đào thản nhiên đáp:

“Đợi đến nơi rồi đi, không phải em rất muốn nhanh gặp Trình Kiệt hay sao?”

Tiêu Dật để ý nơi này có rất nhiều người bán hàng rong, trong lòng cậu chợt nghĩ đến một kế hoạch:

“Nếu không thì mua cho tôi một cái bắp ngô có được không?”

Thẩm Đào làm sao mà không biết suy nghĩ nhỏ nhoi kia trong đài Tiêu Dật, hắn hơi nghiêng đài đưa mắt nhìn về phía cậu khẽ mỉm cười:

“Không được, đợi đến nơi rã ăn”

Tiêu Dật bắt gặp ánh mắt trào phúng nhìn rõ tâm tư kia của Thẩm Đào liền chột dạ quay người nhìn về phía khác, Thẩm Đào là một người thông minh như vậy thật sự sẽ không có khả năng là hắn nhìn không ra, chỉ là hắn muốn để cho cậu làm hay là không mà thôi.

“Tôi có thể nói chuyện với Trình Kiệt được không?”

Đã nhiều ngày rã Tiêu Dật không được nghe thấy giọng nói của Trình Kiệt, cũng thật muốn biết tình hình hiện tại của hắn như thế nào, nếu được cậu còn muốn an ủi hắn một chút, nói hắn không được phép kích động. Thẩm Đào lắc đài đáp:

“Không nên, hắn hiện tại vẫn là đang lái xe rã, nghe thấy giọng của em không biết chừng còn kích động đâm vào đâu đó”

Tiêu Dật khẽ thở dài, thật sự cậu biết mọi mong muốn của mình đài vô ích mà thôi, nhưng mà cậu chẳng qua vẫn muốn thử một lần. Tiêu Dật nhắm mắt dưỡng thản, im lặng không lên tiếng nữa, trong lòng của cậu vô cùng hỗn loạn, cảm giác bất lực giống như là biết Trình Kiệt sẽ gặp nguy hiểm nhưng cậu lại chỉ có thể đứng nhìn hắn tự lao vào nguy hiểm mà thôi.

Tiêu Dật bất giác ngủ một giấc ở trên xe, khi tỉnh lại liền phát hiện ra đây là một trường đua rất lớn, xung quanh đài trống không có một bóng người. Tiêu Dật chưa bao giờ tìm hiểu về các trường đua trong nước cả cho nên cũng mơ hồ không thể đoán ra được đây là nơi nào. Thẩm Đào xuống xe nói chuyện điện thoại với ai đó, Tiêu Dật nhìn xung quanh xe cũng không thấy có cái gì có thể giúp ích được cho mình, kết quả đang lúc hoảng loạn thì đổi phương lại một lần nữa mở cửa xe, còn mở luôn cả khóa còng tay ra cho cậu. Tiêu Dật vốn định sẽ nhân cơ hội chạy trốn, lúc bước khỏi xe mới phát hiện ra một nhóm người toàn là đàn ông thân hình cao lớn không biết từ đài đang tiến về phía bọn họ, Tiêu Dật nghĩ mình có lẽ chạy cũng không thoát được. Đám người kia gọi Thẩm Đào một tiếng

đại ca, Thẩm Đào cũng chỉ ừ một tiếng qua loa r ẩ kéo tay Tiêu Dật bước v ề phía trước:

“Em có muốn đi tham quan ch ỗ này một chút hay không?”

Tiêu Dật nhìn xung quanh khoảng đất rộng lớn này một h ẩ li ền biết được đây giống như là khu vực ngoài trung tâm thành phố, còn đường như cách rất xa nhà của Trình Kiệt. Tiêu Dật nhớ Thẩm Đào và cậu đi từ lúc trời còn chưa sáng tỏ, hiện tại h ắn c υng g ần trưa r ẩ, nơi này nhất định rất xa, có khi hai người họ đã rời khỏi Bắc Kinh r ẩ.

Thẩm Đào kéo Tiêu Dật đi vào trong một tòa nhà duy nhất ở ch ỗ này, đây chính là nơi cao nhất, ch ỗ này h ắn là đài quan sát cho nên thật sự rất cao, Tiêu Dật cũng chẳng biết nơi này phải cao đến bao nhiêu tầng lầu, chỉ biết hai người bọn cậu cứ đi, bước từng bậc thang chậm rãi đến khi cậu cảm thấy đ ầu gối c υng muốn chùn xuống thì hai người cũng tới nơi. Phía trước mặt là một tấm kính lớn có thể nhìn ra được quang cảnh cả trường đua, Thẩm Đào đứng ở phía sau lưng của Tiêu Dật, h ắn đặt tay lên vai cậu, cố tình cúi đ ầu xuống thật thấp ghé sát tai cậu khẽ hỏi:

“Có nhìn thấy chiếc xe kia không?”

Tiêu Dật theo phản xạ tự động né tránh, mắt của Tiêu Dật không được tốt, cậu bị cận thị vì thế chỉ có thể xác định được có một chấm đen ở phía tít đằng xa, có lẽ đó là chiếc xe mà Thẩm Đào muốn nói với cậu. Thẩm Đào lại kéo Tiêu Dật sang bên cạnh, ở đó có một bệ để ống nhòm cao ngang tầm mắt cậu, Thẩm Đào nói:

“Lát nữa em sẽ được nhìn thấy Trình Kiệt từ ch ỗ này”

Tiêu Dật nheo mắt nhìn v ề phía ch ỗ ô tô ở phía xa, cậu thấy ở dưới đó có chấm đen di chuyển, h ắn là người, có khoảng ba bốn người gì đó đang tiến v ề phía chiếc xe đó, Tiêu Dật có dự cảm không lành ngay lập tức đưa mắt nhìn vào trong ống nhòm, ống nhòm này quả thật là nhìn rất rõ, xa như vậy vẫn có thể nhìn thấy được quang cảnh phóng đại phía trước. Tiêu Dật giật mình nhìn thấy trên tay một người đàn ông cầm theo một cái hộp

gì đó tiến vào bên trong xe, lại có một người đàn ông đang nằm ở dưới gầm xe giống như đang sửa chữa cái gì đó:

“Bạn họ đang làm cái gì?”

Thẩm Đào cười nhẹ giống như gió xuân:

“Đương nhiên là kiểm tra lại mọi thứ trước giờ đua”

Tiêu Dật nhìn thế nào cũng chỉ thấy có một chiếc xe, cậu vốn tưởng nếu như Thẩm Đào muốn đua xe cùng Trình Kiệt thì phải có hai chiếc, nhưng mà ở đây lại chỉ có một chiếc, nếu như chỉ có một chiếc thì đám người kia sẽ không đơn giản đi tới đơn thuần kiểm tra thôi như vậy, Thẩm Đào cũng sẽ không dễ dàng đối với Trình Kiệt như thế, trừ khi đám người ở dưới kia động tay động chân vào chiếc xe. Tiêu Dật đang định lớn tiếng hỏi Thẩm Đào thì điện thoại của hắn đột nhiên reo lên tiếng chuông đơn điệu, Thẩm Đào cố tình để mở loa ngoài cho Tiêu Dật nghe thấy:

“Mọi thứ đã xong hay chưa?”

Đối phương bên kia là một người đàn ông:

“Đại ca, mọi chuyện đã ổn thỏa, bọn em đã làm nóng bộ chuyền đổi chất xúc tác, lắp đặt một số thiết bị tiêu tốn nhiều điện ở trên xe, phanh xe cũng bị cắt chỉ cần va chạm mạnh liền rất dễ gây nổ, đảm bảo cảnh sát có đến điều tra cũng không thể nào nhìn ra được một chút nghi ngờ nào, chỉ là nghĩ chiếc xe này rất lâu không đi bảo dưỡng cho nên mới như vậy”

Tiêu Dật nghe đến đây liền muốn như rụng rời cả chân tay, cậu quay lại phía sau liền bắt gặp nụ cười giống như ma quỷ trên khóc môi của Thẩm Đào, ánh mắt hai người vừa vặn chạm đến nhau, Thẩm Đào khẽ mỉm cười, Tiêu Dật không biết hắn đang cười với cậu hay là đang nở nụ cười hài lòng với người bên kia điện thoại nữa:

“Tốt lắm”

Tiêu Dật chỉ cho phép mình ba giây thẩn run sợ kẽ đến cậu liền nhanh chóng tiến về phía trước túm lấy cổ áo của Thẩm Đào hét thẳng vào mặt của hắn:

“Thẩm Đào anh muốn làm cái gì? Anh điên rää...”

Nói rää Tiêu Dật liền đẩy mạnh Thẩm Đào ra chạy tới phía cửa phòng muốn mở nhưng phát hiện ra cửa phòng đã bị khóa rää, căn bản không thể mở được:

“Mau mở cửa, mau mở cửa cho tôi”

Thẩm Đào kéo lấy cổ tay của Tiêu Dật thật mạnh, hắn lại nhẹ giọng nói:

“Đến rää...”

Tiêu Dật vội vã đẩy Thẩm Đào ra, cậu nhanh chóng đi tới phía ống nhòm cui đầu nhìn vào trong đó, người đàn ông của cậu đúng thật đến rää, mấy ngày này cậu luôn hy vọng hắn nhanh một chút đến đón cậu vềnhung ở ngay tại khắc này cậu chỉ muốn Trình Kiệt quay trở về đi. Hôm nay Trình Kiệt không mặc đồ giống như thường ngày mà lại mặc một bộ đồ bảo hiểm như một vận động viên đua xe chuyên nghiệp trong các giải đấu vậy, một bộ đồ màu đỏ trắng, ngay cả chiếc mũ bảo hiểm mà hắn cắm ở bên tay cũng cung màu. Thẩm Đào muốn tạo một hiện trường giả, đây là trường đua cho nên hắn cũng muốn Trình Kiệt phải mặc vào đồ bảo hộ chuyên dụng kia, chỉ là cho dù Trình Kiệt có mặc hay không mặc thì đối với một vài động tác hắn đã làm ở trên xe kia cũng không thể tránh được kết cục thịt nát xương tan.

Tiêu Dật hoảng hốt chạy ra phía cửa dùng sức muốn vặn tay nắm cửa, có một bàn tay mạnh mẽ nắm chặt lấy cổ tay của cậu kéo cậu quay lại, giây tiếp theo Tiêu Dật liền bị đẩy mạnh vào cánh cửa đó, lại là một cảm giác chán ghét khi đôi môi của mình bị đối phương ngậm lấy, Tiêu Dật điên cuồng dùng sức muốn đẩy Thẩm Đào ra, nhưng mà càng đẩy thì đối phương lại càng dùng sức, hắn mạnh mẽ kinh người giống như một lực sĩ có thể dễ dàng khóa trụ cậu được.

Thẩm Đào ép buộc Tiêu Dật há miệng, giây tiếp theo đàu lưỡi của hắn liền luân vào trong khoang miệng cậu, một tư vị xa lạ không có cách nào có thể thích ứng được càng khiến cho sự phản kháng trong đàu Tiêu Dật thêm kích động muốn thoát ra. Tiêu Dật muốn cắn xuống nhưng khớp hàm đã bị Thẩm Đào bóp chặt cắn bản không có cách nào có thể cắn xuống được, Tiêu Dật bị hôn đến khi hô hấp loạn nhịp pháp phồng, hôn đến khi hai mắt cũng muốn mơ màng vì thiếu dưỡng khí, Thẩm Đào khi ấy mới chậm rãi buông cậu ra, đàu lưỡi của hắn trước khi rời đi còn lưu luyến liếm một vòng trên môi của cậu, Thẩm Đào nói một câu khiến cho Tiêu Dật vốn muốn xui lơ liền bừng tỉnh, hắn nói:

“Trình Kiệt nhìn thấy rã”

Tiêu Dật mở lớn hai mắt không biết nên nói cái gì thì Thẩm Đào lại nói tiếp:

“Hắn đang ở phía dưới đó quan sát chúng ta”

Tiêu Dật theo hướng chỉ tay của Thẩm Đào liền phát hiện ở góc phía trên có gắn một chiếc camera nhỏ, cậu giật mình ngây ngốc nhìn thẳng vào camera, nếu như Trình Kiệt nhìn thấy rã hắn có hay không sẽ tức giận mà kích động, Tiêu Dật bần thản cả người, môi mỏng mấp máy nói một tiếng xin lỗi.

Thẩm Đào không có lừa gạt Tiêu Dật, Trình Kiệt quả đúng ngã trong xe đã nhìn thấy tất cả, ánh mắt của hắn chưa đầy những tơ máu, sau khi đối diện với gương mặt nhỏ nhắn có khóe môi sưng đỏ kia của Tiêu Dật, lại đọc ra được khẩu hình miệng của cậu, Trình Kiệt liền hít một hơi thật sâu âm thầm hạ quyết tâm nắm thật chặt vô lăng phía trước, hắn nhất định phải mang Tiêu Dật của hắn về nhà, hai người bọn họ vẫn còn chưa kết hôn, còn chưa đi du lịch Nhật Bản.

Nơi này rất rộng, Trình Kiệt không biết Thẩm Đào để Tiêu Dật ở chỗ nào, hắn biết chắc chắn đây không chỉ là một lần đua xe bình thường, cũng ngầm hiểu được ý đồ của Thẩm Đào là muốn cái gì, Tống Ngộ Phàm đang bí mật cho người tìm kiếm xung quanh, Trình Kiệt hắn bây giờ cũng chỉ còn cách kéo dài thời gian một chút. Điện thoại trong túi của Trình Kiệt

vang lên, hắn chậm rãi áp điện thoại lên tai nghe, đàu dây bên kia phát ra tiếng nói trầm khàn của Thẩm Đào:

“Chỉ được phép năm phút thôi, nếu như mà không đi thật nhanh sẽ không còn nhìn thấy được Tiêu Dật nữa đâu”

Trình Kiệt không đáp lại mà trực tiếp tắt máy, chiếc xe rất nhanh nổ máy, giống như là đối phương trong xe không có một chút chấn chờ gì cả mà tiến lên. Tiêu Dật trong giây phút đứng ở phía trên nhìn thấy chiếc xe kia chuyển bánh, hơn nữa còn với vận tốc khá nhanh, trái tim của cậu liền ngay lập tức thắt lại, cậu điên cuồng chạy về phía cửa ván nắm cửa kia ra, lại liên tục dùng vai húc vào cánh cửa đó. Chẳng biết Tiêu Dật đã điên cuồng như vậy trong bao lâu, Thẩm Đào cuối cùng cũng tới mang chìa khóa chậm rãi thả vào trong bàn tay của cậu, hắn nở một nụ cười khiến cho cõi lòng cậu lạnh lẽo:

“Lát nữa nhớ phải chạy thật là nhanh nhé”

Tiêu Dật không quan tâm lời cảnh báo này của Thẩm Đào, cậu vội vã chạy xuống từng bậc cầu thang, có một nhóm người cũng đang từ ở phía dưới chạy lên, Tiêu Dật còn tưởng là người của Thẩm Đào đang định rẽ sang hướng khác thì nhìn thấy Tống Ngộ Phàm ở trong đám người kia, cậu không nghĩ quá nhiều liền het lớn:

“Tống Ngộ Phàm, mau mau đi cứu Trình Kiệt, chiếc xe kia không có phanh!”

Tống Ngộ Phàm thấy Tiêu Dật từ trên chạy xuống liền đỡ lấy cậu:

“Cậu không sao chứ?”

Tiêu Dật đẩy mạnh Tống Ngộ Phàm ra chạy xuống thật nhanh:

“Mau lên, mau đến cứu anh ấy”

Tiêu Dật giống như kẻ điên vậy, chạy nhanh đến mức lăn từ phía trên tầng lăn xuống cũng muốn chật vật đứng dậy chạy tiếp, trái tim của cậu

giống như hàng vạn mũi tên đâm tới, mọi mạch máu dây thăn kinh đầu muốn tê liệt căng thẳng theo. Trên trán của Tiêu Dật bị chảy máu, vừa mới rã chạy quá nhanh bị ngã xuống cũng mặc kệ, máu nóng vướng vào tần mắt vừa vặn có cảm giác ẩm ướt nóng nồng khiến cho Tiêu Dật không phát hiện ra được sự yếu đuối của bản thân trong giây phút này, bởi vì cậu hiện tại đang khóc thật là nheo. Trong đài của Tiêu Dật bắt đài hiện lên một loạt những hình ảnh của Trình Kiệt, lại hiện lên hình ảnh chiếc xe kia vọt nhanh về phía trước, Tiêu Dật không muốn Trình Kiệt sẽ lại một lần nữa rời xa mình, cậu cảm thấy tại sao mọi thứ lại khó đến như vậy chứ, cậu cũng chỉ cần hắn và cậu ở bên cạnh nhau mà thôi, tại sao hết lần này đến lần khác đài bị rất nheo ngăn cản. Tiêu Dật tức giận, Tiêu Dật phẫn hận, nếu như ông trời đã để cho cậu gặp lại hắn, để cho cậu quyết tâm ở bên hắn, tại sao ông trời còn muốn cướp hắn khỏi cậu một lần nữa, đến tột cùng cậu đã làm gì sai, nếu như cậu thật sự đã làm sai thì xin ông trời chỉ cần trừ phạt một mình cậu, không cần trừ phạt Trình Kiệt của cậu.

Tiêu Dật chạy xuống dưới, chiếc xe màu đen vẫn còn ở phía xa nhưng tốc độ di chuyển lại nhanh như một cơn gió, bỗng có một bàn tay phía sau kéo cậu lại không cho cậu chạy tiếp, ngẩng đài liền phát hiện ra đó là một người hoàn toàn xa lạ, hắn ta mang biểu cảm lạnh lùng không một chút cảm xúc, khi cậu còn đang không biết đây là thế nào, khi tiếng bước chân hỗn loạn của nhóm người Tống Ngộ Phàm đang chạy xuống, khi âm thanh của chiếc xe kia càng ngày càng đến rất gần, Tiêu Dật liền bị người đàn ông xa lạ kia đẩy mạnh ngã về phía trước, Tiêu Dật vẫn còn chưa nhìn lên phía trước chỉ nghe thấy một tiếng rầm rất lớn, quay lại liền thấy chiếc xe kia đã đâm vào bức rào chắn kiên cố bên cạnh. Tiêu Dật giống như chết lặng đi, từ chi hình như bị tê liệt rã, ngay cả yết hầu cũng giống như có một bàn tay vô hình bóp chặt lấy, trong không khí chỉ còn một mùi xăng nặng đậm, có tiếng nói nhốn nháo của nhei người, tần mắt của Tiêu Dật mờ đi không rõ là vì nước mắt và máu hay là vì Tiêu Dật không muốn nhìn thấy quang cảnh phía trước mặt. Tiêu Dật cảm thấy thật nóng, rõ ràng trời hôm nay còn có tuyêt nhưng cậu cảm thấy thật là nóng, nóng giống như là ở bên cạnh cậu có thứ gì đó đang bùng cháy mãnh liệt vậy, có phải hay không chiếc xe kia đã phát nổ rã, một bà trời u ám trước mặt cậu cũng đã tối sầm lại... Tiêu Dật không muốn tỉnh táo nữa, nếu được liền mong bản thân mình đừng tỉnh lại, cậu muốn chết.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân
dtv-ebook.com

Chương 192: Tỉnh Lại

Ngày an táng cho Trình Kiệt, Tiêu Dật ngây ngốc bị người ta dắt tới, cậu chẳng biết ai đã đưa cậu tới chỗ này, đầu óc cũng giống như một mớ hỗn độn không thể nào bình thường được. Tiêu Dật đưa mắt nhìn xung quanh, phát hiện ra chỗ này có thật nhiều người, mọi người đều mặc đồ đen, cậu hôm nay cũng mặc một bộ vest màu đen. Tiêu Dật nghĩ mình hình như cạn nước mắt rã, đôi mắt khô khốc đau mỏi không muốn mở ra, cậu ngồi ở dưới hàng ghế nhìn từng người qua lại, mọi người đều rất lặng lẽ, không có bất cứ tiếng nói chuyện nào, chỉ có tiếng bước chân mà thôi. Có rất nhiều tiếng bước chân, nhưng trong hàng trăm đôi chân ở đây không có đôi chân nào phát ra tiếng bước chân quen thuộc cả, có phải hay không Trình Kiệt của cậu mệt rã, hắn không còn đủ sức để đi nữa, hắn không còn muốn chạy ngược chạy xuôi vì cậu nữa... Trình Kiệt đúng là đã mệt mỏi rã.

Một cái tát thật mạnh rơi xuống trên má phải của cậu, nóng ran, cậu đưa mắt nhìn tới đối phương phát hiện ra đó là bà nội Trình. Bà nội Trình trợn mắt hung hăng quát cậu, bà nội Trình nói tại vì cậu mà Trình Kiệt mới chết, cậu là gánh nặng của hắn nhưng lúc nào cũng muốn ích kỷ bám lấy hắn không rời, Tiêu Dật ngăn ra cậu nghĩ đúng là như vậy rã, đúng là do cậu ích kỷ, do cậu hại chết Trình Kiệt, nhưng mà cậu nhận ra rã, cậu đã biết lỗi rã, Trình Kiệt tại sao vẫn chưa tỉnh lại nữa.

Lễ nhập táng cho Trình Kiệt bắt đầu ngay sau hai tiếng kế tiếp, Tiêu Dật rất muốn nhìn thấy gương mặt của Trình Kiệt, nhưng cậu lại không muốn nhìn thấy hắn cứ bất động nhắm mắt như vậy, Tiêu Dật ngồi ở trên ghế nhìn chằm chằm về phía trước mặt, trong đầu bắt đầu quẩn quanh suy nghĩ nên bước tới hay là không bước tới, cứ quẩn quanh như vậy mãi không thể

đứng lên được, đến lúc cậu hạ quyết tâm muốn bước ra nhìn mặt của Trình Kiệt thì cậu nhận ra rằng mình bị bất động, hai chân không nghe theo sự chỉ dẫn của bản thân cậu nữa, muốn đứng dậy nhưng lại cứ ngã ở đó. Tiêu Dật hoang mang khi nghe thấy người xung quanh nói Trình Kiệt sẽ được đưa ra ngoài để nhập tang, cậu thấy có rất nhiều người đang đi về phía quan tài kia, cậu vốn muốn gào thét nói bọn họ đợi cậu một chút, cậu muốn nhìn thấy mặt của Trình Kiệt, nhưng chẳng thể nào mở miệng phát ra tiếng nói.

“Tiểu Dật...”

Có người gọi cậu, cậu quay lại phía sau nhìn nhưng chẳng thể thấy ai, chỗ này có nhiều người quá, bọn họ đang hỗn loạn muốn đi ra ngoài địa điểm nhập tang.

“Tiểu Dật...”

Có phải là mẹ Tiêu đang gọi cậu hay không, cậu bắt đầu kích động đưa mắt muốn tìm kiếm bóng dáng của mẹ Tiêu, nhìn không thấy được mẹ Tiêu đứng ở chỗ nào trong đám đông, cậu không thể đứng dậy bước đi, cũng không thể nào mở miệng gọi lớn. Tiêu Dật thấy quan tài đã được một nhóm người khiêng lên, cậu hốt hoảng rơi nước mắt, hai tay nắm chặt lấy thành ghế muốn đứng dậy nhưng không được, không ai để ý đến cậu, không ai đau lòng vì cậu đang khóc, không còn ai lau nước mắt cho cậu, cũng không còn ai nói em khóc lòng anh cũng đau theo với cậu nữa... bởi vì Trình Kiệt mệt mỏi rã.

“Tiểu Dật... Tiểu Dật...”

Tiêu Dật cảm thấy lòng ngực đau nhức giống như có thứ gì đó bị đè nén rất nặng nề, cậu muốn vùng vẫy đứng dậy chạy thật nhanh tới chỗ Trình Kiệt, cậu còn muốn nhìn thấy gương mặt của hắn. Tiếng gọi Tiểu Dật càng lúc càng rõ ràng hơn, cậu xác định đó là tiếng gọi của mẹ Tiêu, cậu cố gắng mở mắt thật lớn, cố gắng... cố gắng... cậu cuối cùng cũng nhìn thấy gương mặt của mẹ Tiêu đang đầm nước mắt lo lắng phóng đại trước mặt của cậu.

“Mẹ...”

Mẹ Tiêu kích động:

“Tiểu Dật, con tỉnh rã, mẹ tới gọi bác sĩ...”

Mẹ Tiêu vội vã bước khỏi căn phòng đi tìm bác sĩ, Tiểu Dật nhìn xung quanh phát hiện ra trân nhà màu trắng, cố gắng bình tĩnh xem xét một lúc liền phát hiện ra đây là phòng bệnh, cậu hiện tại đang nằm trên giường bệnh, cánh tay còn cầm ống tiêm truyền nước, thử cử động chân một chút liền phát hiện ra nó vẫn có thể hoạt động được bình thường. Tiểu Dật vội vã kéo mạnh ống kim tiêm kia vứt sang một bên, cậu nhanh chóng bước xuống khỏi giường bệnh chạy ra ngoài, đúng lúc này mẹ Tiêu cùng một nam bác sĩ cũng nhanh chóng tiến về phía cậu:

“Tiểu Dật con sao lại ra ngoài này, con mau trở về giường đi”

Tiểu Dật nắm lấy hai cánh tay của mẹ Tiêu, hốt hoảng hỏi:

“Mẹ, Trình Kiệt, Trình Kiệt anh ấy thế nào rã?”

Mẹ Tiêu muốn kéo Tiểu Dật trở lại phòng bệnh:

“Con cứ vào phòng bệnh đi đã”

Tiểu Dật vùng vẫy, thật ra cậu chẳng bị thương ở chỗ nào cả cho nên sức lực cũng vẫn rất khỏe:

“Không được, mẹ mau nói cho con biết Trình Kiệt ở chỗ nào? Anh ấy có sao hay không?”

Mẹ Tiêu thấy Tiểu Dật cương quyết như vậy cũng đành phải nói cho Tiểu Dật biết:

“Cậu ấy đang trong phòng cấp cứu vẫn chưa ra”

Tiểu Dật ngẩn người, Trình Kiệt vẫn còn trong phòng cấp cứu, vẫn còn có cơ hội, hai người bọn cậu nhất định vẫn còn có cơ hội. Tiểu Dật chuyển

hướng sang phía bác sĩ, cậu nắm lấy tay của bác sĩ:

“Phòng cấp cứu ở chỗ nào, phòng cấp cứu ở chỗ nào?”

Bác sĩ vẫn muốn khuyên bảo Tiêu Dật, cho dù trên người cậu nhìn có vẻ không có gì đáng ngại nhưng vẫn phải kiểm tra kỹ càng lại một lần nữa:

“Hay là cậu cứ vào...”

Bác sĩ còn chưa kịp nói hết câu thì Tiêu Dật đã kích động muộn quát lên rầm:

“Không được, mau nói cho tôi biết phòng cấp cứu ở đâu?”

Bác sĩ cũng bị Tiêu Dật dọa cho hoảng sợ, kết quả vẫn là phải nói cho cậu biết:

“Là phòng cuối cùng ở hành lang tầng 4”

Chỗ này là tầng hai, Tiêu Dật vội vã chạy lên tầng bốn, một đường chạy thẳng tới phía cuối hành lang, cậu nhìn thấy bóng dáng của Tống Ngộ Phàm ngầm ở bên ngoài dãy ghế đợi, bước chân liền tự động chạy tới thật nhanh:

“Ngộ Phàm, Trình Kiệt anh ấy thế nào rầm? Anh ấy thế nào rầm?”

Tống Ngộ Phàm ngẩng đầu nhìn Tiêu Dật một hồi rầm im lặng lắc đầu, cái lắc đầu này làm cho Tiêu Dật cũng phải sợ hãi, Tiêu Dật xoay người bước về phía phòng cấp cứu đẩy mạnh cánh cửa ra, các y tá cùng bác sĩ ở bên trong đang làm phẫu thuật nghe thấy tiếng mở cửa mạnh như vậy cũng phải giật mình dừng lại động tác một chút, Tống Ngộ Phàm vội vã chạy đến cản Tiêu Dật lại, có hai nữ y tá cũng nhanh chóng bước ra đẩy Tiêu Dật ra ngoài:

“Tiêu Dật, cậu đừng làm loạn, cậu mau bình tĩnh lại đi”

Tiêu Dật vùng dậy, bên trong bác sĩ đứng kín cả xung quanh Trình Kiệt khiến cho cậu không thể nhìn thấy gương mặt của hắn, cậu muốn nhìn

thấy hắn, cậu phải nhìn thấy hắn thì cậu mới có thể yên tâm được:

“Không được, anh mau thả tôi ra, tôi muốn xem Trình Kiệt”

Hai y tá đã nhanh chóng bước vào phòng cấp cứu đóng cửa lại, Tống Ngộ Phàm ôm lấy eo của Tiêu Dật kéo cậu rời khỏi chỗ này, đi một nửa đường rã Tiêu Dật vẫn cứ cố chấp muối đi vào trong, cuối cùng Thẩm Đào đành phải vung tay cho cậu ăn một đấm rã quát:

“Tiêu Dật, cậu bình tĩnh lại có được không, cậu cứ như vậy vào bên trong không những không thể cứu được Trình Kiệt mà còn hại chết Trình Kiệt đó”

Tiêu Dật ngã xuống dưới sàn, sau khi bị ăn một đấm kia của Tống Ngộ Phàm cậu mới giật mình ngẩng đầu lên nhìn người đang giận dữ đứng phía trước cậu. Tính cả giấc mơ vừa mới rã cho đến hiện tại thì cậu hôm nay đã nghe thấy hai lần câu nói này, câu nói cậu là người hại chết Trình Kiệt. Tiêu Dật không muối, không muối bị người khác nói mình như vậy, cậu không phải hại chết Trình Kiệt, cậu rất yêu hắn, thật sự rất yêu hắn, tại sao mọi người đều không ai có thể nhìn ra, tại sao không để cho cậu được yêu hắn:

“Không phải, tôi yêu Trình Kiệt... rất yêu anh ấy!”

Cánh cửa phòng cấp cứu được mở ra, cả Tiêu Dật và Tống Ngộ Phàm đều đồng loạt quay lại nhìn về phía đó, Tống Ngộ Phàm bước lên phía trước, Tiêu Dật cũng nhanh chóng đứng dậy, cậu không quản đau đớn ở bên khoe miệng vã đi tới phía phòng cấp cứu.

“Bác sĩ, cậu ấy thế nào rã?” Tống Ngộ Phàm tuy rằng gấp gáp nhưng cũng không có kích động giống như Tiêu Dật lúc vừa rã.

Vị bác sĩ trung niên tháo khẩu trang y tế chuyên dụng xuống, gương mặt lạnh lẽo không có chút cảm xúc, giống như là từng mấy năm nay đã trải qua mấy cảnh như thế này rã:

“Phẫu thuật thành công, cậu ta bị phỏng ở cánh tay và lưng, tuy nhiên có thể từ từ hồi phục, một chân của cậu ta bị gãy, trong não có máu bầm cần phải cẩn thận quan sát, lát nữa cậu ta sẽ được chuyển vào phòng bệnh người nhà có thể vào thăm”

Tống Ngộ Phàm nói một tiếng cảm ơn, Tiêu Dật lúc này đã dán mặt vào cửa kính của phòng cấp cứu, cậu không dám vào bên trong khi không được sự cho phép của bác sĩ nữa, chỉ còn biết đứng ở chỗ này gắt gao muốn được nhìn thấy Trình Kiệt, tuy nhiên cậu không thể nhìn thấy gương mặt hắn bởi vì y tá đang loay hoay làm cái gì đó khiến cho cậu không thể nhìn thấy hắn được.

“Cậu ta không sao” Tống Ngộ Phàm nhìn Tiêu Dật khẽ thở dài một tiếng

Tiêu Dật ử nhẹ, ánh mắt vẫn không có ý định nhìn sang phía khác, một lòng muốn nhìn thấy Trình Kiệt cho bằng được. Rất nhanh Trình Kiệt cuối cùng cũng được đẩy ra khỏi phòng cấp cứu, Tiêu Dật nhìn gương mặt tái nhợt của hắn, lại nhìn thấy cánh tay cùng trên người hắn bị quấn băng trắng, băng trắng còn显 hiện một chút máu đang thấm đỏ ra. Tiêu Dật đau lòng lặng lẽ rơi nước mắt, chỉ lặng lẽ rơi nước mắt chứ không hề dám khóc to, cậu không muốn quấy nhiễu Trình Kiệt nghỉ ngơi. Tiêu Dật một đường đi theo giường bệnh của Trình Kiệt, y tá đẩy Trình Kiệt vào một phòng bệnh rất tiện nghi, đợi đến khi y tá bước ra ngoài rồi Tiêu Dật lại đứng ở bên cạnh giường bệnh nhìn hắn, Tống Ngộ Phàm thấy vậy cũng không muốn làm phiền nữa mà đi ra ngoài đóng cửa lại.

Trình Kiệt đã ngủ một ngày, Tiêu Dật cũng ngã ở bên giường bệnh của hắn không rời đi bất cứ một giây phút nào cả. Bác sĩ nói may mắn chiếc xe kia có hệ thống túi khí được bật ra đúng lúc, hơn nữa trên người hắn cũng mặc qua đõ bảo hộ, nếu không Trình Kiệt e rằng còn nghiêm trọng hơn nữa, nhưng mà Tiêu Dật cảm thấy Trình Kiệt hiện tại rất là nghiêm trọng rồi, không biết nếu như không có túi khí cùng đõ bảo hộ kia thì hắn còn có thể nghiêm trọng đến mức độ nào nữa. Mẹ Tiêu có khuyên Tiêu Dật trở về phòng bệnh nghỉ ngơi kiểm tra lại một chút, nhưng Tiêu Dật kiên quyết không nghe, cậu muốn phải ở chỗ này cùng Trình Kiệt mới được, cậu

muốn hắn mở mắt ra liền sẽ nhìn thấy cậu. Phòng bệnh của Trình Kiệt cũng có y tá đặc biệt chăm sóc coi chừng hắn, Tiêu Dật lo sợ y tá sẽ nhân lúc Trình Kiệt vẫn đang ngủ mà chăm sóc qua loa cho hắn, vì thế Tiêu Dật luôn gắt gao quan sát nhất cử nhất động của nữ y tá kia khiến cho cô ấy cũng có chút căng thẳng, ngoài lúc đến kiểm tra cho Trình Kiệt thì cô ấy cũng không có xuất hiện nữa, chỉ nói Tiêu Dật nếu như thấy Trình Kiệt có biểu hiện gì thì gọi cho cô ấy đến xem.

Đêm hôm ấy Tiêu Dật lại ngã nhìn Trình Kiệt lặng lẽ rơi nước mắt, tuy rằng biết hắn sẽ tỉnh dậy nhưng cậu vẫn lo sợ hắn cứ như vậy nhắm mắt mãi, cậu sợ hắn không mở mắt ra nhìn cậu nữa, cậu rất sợ. Cô y tá kia có nhắc nhở Tiêu Dật rằng nếu như thấy môi của hắn khô thì hãy lấy nước chấm vào môi của hắn, Tiêu Dật rất nghiêm túc mà quan sát, cứ ngã một lúc lại lấy nước chấm vào môi của Trình Kiệt, còn nghẹn ngào một mình ngã nói chuyện cho hắn nghe:

“Trình Kiệt, anh sớm tỉnh dậy nhé...”

“Trình Kiệt, có đau hay không?”

“Trình Kiệt em không phải hại anh, em rất yêu anh, rất yêu anh...”

Tiêu Dật đưa tay khẽ vuốt mái tóc của Trình Kiệt, cậu hiện tại chỉ dám chạm nhẹ vào mái tóc của hắn mà thôi, khắp người hắn đều bị thương cho nên cậu không dám chạm loạn:

“Trình Kiệt, ngày mai tỉnh dậy nhé, em muốn anh cũng nhìn em nữa...”

"Trình Kiệt... xin lỗi..."

Khi Trình Kiệt tỉnh dậy là buổi trưa ngày thứ hai, bởi vì Trình Kiệt mãi không chịu thức dậy cho nên Tiêu Dật mới gấp gáp đi tìm bác sĩ để hỏi, thế cho nên người đầu tiên mà Trình Kiệt nhìn thấy khi mở mắt ra không phải Tiêu Dật mà chính là nữ y tá chăm sóc hắn kia. Tiêu Dật nhận được thông báo Trình Kiệt đã tỉnh dậy rã liền chạy như điên trở lại phòng bệnh của hắn, lúc vào phòng liền thấy y tá đang làm một vài kiểm tra cho hắn, Tiêu

Dật đứng ở bên cạnh im lặng, ánh mắt gắt gao nhìn về phía hắn, thấy hắn có ý định muốn ngã dậy liền nghiêm mặt hoảng hốt:

“Trình Kiệt...”

Trình Kiệt giật mình ngưng lại động tác, nữ y tá kia của bị Tiêu Dật dọa cho hốt hoảng một phen, Tiêu Dật cảm thấy không khí trong phòng bị mình làm cho ngưng trọng gương mặt cũng dịu đi, cậu chậm rãi bước tới bên cạnh giường của Trình Kiệt im lặng quan sát nhất cử nhất động của nữ y tá kia, giống như là sợ nữ y tá đó sẽ thất trách với Trình Kiệt vậy.

“Tiêu Dật...” Trình Kiệt nhẹ giọng gọi, nhìn thấy đôi mắt sưng đỏ cùng gương mặt hao gầy kia trong lòng hắn lại có một cảm giác đau đớn vô cùng.

Tiêu Dật cảm thấy khóe mắt ấm nóng muối khóc nhưng cậu vẫn cố muối hít một hơi thật sâu bình thản đáp lời:

“Anh đừng nói chuyện, nghỉ ngơi nhé một chút đi”

Nữ y tá sau khi kiểm tra cho Trình Kiệt xong liền nói với Tiêu Dật:

“Vừa mới rã bác sĩ đã tới kiểm tra một lượt cho anh ấy rã, tôi cũng thật cẩn thận xem xét lại mấy chỗ băng bó cũng không có vấn đề gì, nếu như anh cần cái gì có thể gọi tôi, như vậy tôi đi trước đây”

Tiêu Dật gật đầu, nữ y tá kia cũng nhanh chân rời đi, căn phòng lúc này chỉ còn cậu và Trình Kiệt, Tiêu Dật lặng lẽ kéo ghế ngồi xuống bên cạnh giường bệnh của Trình Kiệt, nhìn bộ dạng thương tích dày mình kia của hắn trái tim của cậu bỗng chốc truy cập đến một cảm giác đau đớn tê liệt phế. Trình Kiệt muốn đưa tay lên chạm vào gương mặt của Tiêu Dật nhưng bị cậu nhanh chóng cản lại:

“Trình Kiệt, anh vẫn còn yếu lắm đừng cử động loạn”

Trình Kiệt khẽ mỉm cười:

“Anh không sao”

Tiêu Dật đột nhiên nức nở, nước mắt kìm né nãy giờ cũng như thủy triều mãnh liệt ập tới, Trình Kiệt nói hắn không sao nhưng mà cậu thấy bộ dạng kia của hắn làm sao lại không sao được cơ chứ, người đàn ông này khi nào mới chịu nói anh mệt mỏi rã để cậu còn biết được đây, cậu cũng muốn chống đỡ cùng với hắn có điều hắn hết lần này đến lần khác hắn đều không cho cậu có cơ hội đó, lúc nào cũng che chở cậu dưới cánh tay rộng lớn kia. Trình Kiệt nhíu mày kiên quyết muốn đưa tay lên lau nước mắt trên gương mặt của Tiêu Dật:

“Tiêu Dật, em đừng khóc, em khóc lòng anh cũng đau theo”

Tiêu Dật nhanh chóng nắm lấy bàn tay đang đưa lên kia của Trình Kiệt, giọng nói nghẹn ngào:

“Trình Kiệt, anh có đau ở chỗ nào không?”

Thật ra Trình Kiệt cảm thấy khắp người trên dưới đều đau nhức, hắn cũng phát hiện ra mình mất hết sức lực, vốn tưởng rằng sau vụ tai nạn đó hắn không thể sống được, nhưng bây giờ nhìn tình trạng của mình quả thật rất ngạc nhiên, mấy thương tích này đúng là vẫn còn rất nhẹ so với vụ tai nạn khốc liệt kia, nhìn tới Tiêu Dật của hắn ngoài việc gầy đi một chút, xanh xao một chút thì không có gì nghiêm trọng, hắn mới đau lòng thở dài một hơi:

“Không sao, em không sao là tốt rồi”

Tiêu Dật nghe thấy câu này vốn dĩ đã ngừng khóc từ vừa mới rã lúc này lại lè nón tràn mi, gương mặt nhỏ nhắn đều bị bao phủ một tầng nước mắt:

“Trình Kiệt... xin lỗi... xin lỗi...”.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân
dtv-ebook.com

Chương 193: Thăm Bệnh

Tiêu Dật khóc rất nheo, cậu khóc vì đau, vì hạnh phúc, vì lo lắng, vì bất an, nhưng mọi cảm xúc lẫn lộn đó đều vì một người mang tên Trình Kiệt, nghĩ lại có lẽ từ đó đến giờ người khiến cho cậu rơi nước mắt nheo nhát cũng chính là người đàn ông này, có điệu cậu từ đó đến giờ lại không hề muốn rời khỏi hắn, cậu hiện tại chẳng cần người nào biết cậu yêu hắn nheo đến bao nhiêu, cậu chỉ cần hắn cảm nhận được tình yêu này của mình là đủ rồi, cậu cũng yêu hắn nheo giống như là hắn yêu cậu vậy.

“Trình Kiệt, làm sao mà không sao được chứ, anh nhìn trên người anh có rất nheo thương tích”

Trình Kiệt chẳng quan tâm mình có bao nhiêu thương tích, chỉ quan tâm đến người trước mặt vừa khóc trái tim hắn liền đau đớn theo:

“Tiêu Dật, em đừng khóc có được không?”

Tiêu Dật liên tục gật đầu, nhưng mà càng gật đầu mạnh đến bao nhiêu thì nước mắt lại càng rơi xuống nheo bấy nhiêu. Tiêu Dật cầm lấy bàn tay của Trình Kiệt, bàn tay của hắn có vết xước cùng phỏng nhìn không còn lành lặn nữa, cậu nắm tay của hắn cẩn thận giống như là nắm một vật gì đó rất trân quý chỉ sợ lỡ tay một cái liền phá hỏng mất:

“Trình Kiệt, anh phải nhanh chóng khỏe lại nhé, đợi anh khỏe lại rã chúng ta kết hôn có được không?”

Trình Kiệt khẽ mỉm cười đáp ứng Tiêu Dật:

“Được!”

Những thứ mà Trình Kiệt đáp ứng Tiêu Dật hắn đàu sẽ làm được, Tiêu Dật đưa tay lên lau nước mắt cũng cho hắn một lời thật kiên quyết:

“Chúng ta nhất định sẽ kết hôn, không ai có thể nào ngăn cản được nữa”

Trình Kiệt ánh mắt có nét cười:

“Được!”

Tiêu Dật cũng nở một nụ cười, trên gương mặt nhỏ nhắn đẫm nước mắt kia có một nụ cười chẳng khác nào mặt trời ló ra giữa một đám mây đen cả, vô cùng xinh đẹp đến lóa mắt, có lẽ đây là một nụ cười hạnh phúc cho nên mới khiến cho Trình Kiệt cũng phải ngẩn ngơ mất vài giây. Trình Kiệt ngẩn ngơ xong rầm lên giống như nhớ đến chuyện gì đó, hắn đưa mắt quan sát Tiêu Dật một hồi lâu cuối cùng vẫn là quyết định nói ra:

“Tiểu Dật, anh có chuyện muốn nói cho em biết, là chuyện của Kỷ Mặc...”

Trình Kiệt còn chưa kịp nói xong thì Tiêu Dật đã cắt ngang lời hắn rầm, thời gian trước cậu còn có chút không thoải mái khi biết chuyện về quyề giám hộ hợp pháp kia, nhưng mà bây giờ mọi thứ đều không quan trọng với cậu nữa rầm, cậu chỉ cần Trình Kiệt ở bên cạnh cậu, đừng rời xa cậu là cậu đã mãn nguyện:

“Trình Kiệt, em hiểu... khi con vẫn là con trai của chúng ta, có phải không?”

Trình Kiệt cũng đoán Tiêu Dật có khả năng biết rầm, bây giờ nghe thấy được câu hỏi kia hắn liền chắc chắn hơn rằng cậu đã biết, hắn có một chút chột dạ cùng lo lắng nhìn cậu thật lâu, đôi lông mày vẫn nhíu chặt bất an:

“Em sẽ không tức giận chứ?”

Tiêu Dật lắc đầu:

“Không tức giận, chỉ cần anh bình an, khỉ con bình an, em cái gì cũng sẽ không tức giận”

Trình Kiệt đưa mắt nhìn Tiêu Dật lâu thật lâu, cuối cùng đôi mắt bắt an kia mới lóe lên một tia vui mừng khiếu cho gương mặt có vết thương cũng thêm sáng bừng còn đẹp hơn ngày thường nữa:

“Anh sẽ yêu Kỷ Mặc, cũng sẽ yêu em thật呢”

Tiêu Dật gật đầu, cậu đứng dậy cúi đầu hôn vào vai trán của hắn, đôi khi chỉ cần một nụ hôn nhẹ nhàng như vậy đặt ở trên trán người yêu cũng khiếu cho đối phương không còn cảm thấy đau đớn hay mệt mỏi gì cả, mọi khúc mắc trong lòng đều sẽ được hóa giải, Trình Kiệt cũng cảm thấy thông suốt rất nhiều chuyện, hắn trước đây không hiểu tại sao mình lại cứ phải lo trước sau như vậy, Tiểu Dật của hắn chẳng phải đã nói sẽ không rời xa hắn rã hay sao.

Cánh cửa phòng bệnh mở ra, bà nội Trình từ sau khi Trình Kiệt gặp tai nạn đây mới lần đầu tiên xuất hiện, bởi vì Trình Kiệt không thể đến công ty được cho nên bà phải đứng ra giám sát một số chuyện, Trình thị chính là gia sản mấy đời của nhà họ Trình, đến cuối cùng vẫn không thể nào lơ là không để tâm tới được:

“Hai người làm cái gì vậy?”

Một lời nói lạnh lùng không quá mức bất ngờ, có thể bà nội Trình rất bất ngờ nhưng bà đã che giấu rất tốt, đối với một người như năm ở trong Trình gia, một gia tộc lớn như bà thì việc khắc chế nội tâm bất ổn cũng không quá khó. Tiêu Dật nhanh chóng đứng dậy cúi đầu chào hỏi bà nội Trình, bà nội Trình một đường bước tới giường bệnh của Trình Kiệt nhìn cháu trai một lượt rã nhíu mày:

“A Kiệt, cháu ở bên ngoài vui chơi như thế nào bà cũng không quản, nhưng mà chơi đến mức tính mạng cũng suýt chút nữa không còn thế này thì bà phải quản, cháu gái của công ty du lịch Uông thị vừa mới tốt nghiệp đại học bên Mỹ cũng rất được”

Bà nội Trình quá mức lạnh lùng, có lẽ trong một gia tộc lớn như Trình thị thì vấn đề tình cảm gia đình không được quá mức xem trọng, thứ được đưa lên vị trí cao nhất chính là lợi ích của gia tộc, thế cho nên khi Trình Kiệt vừa mới trải qua một cuộc phẫu thuật nguy hiểm như vậy, câu nói mà bà nội Trình nói với hắn không phải là hỏi thăm sức khỏe mà chính là đưa chuyện lợi ích gia tộc ra để bàn bạc với hắn. Trình Kiệt nhíu mày không vui, hắn đưa mắt qua nhìn bóng lưng cứng ngắc của Tiêu Dật rã tràn giọng trả lời bà nội Trình:

“Cháu sẽ kết hôn với Tiểu Dật”

Bà nội Trình ngưng trọng:

“Không thể được, cậu ta nhất định phải rời đi, lần này bị cậu ta liên lụy đến suýt chút nữa mất mạng, lần sau thì sẽ còn nghiêm trọng đến thế nào?”

Tiêu Dật không muốn ai nói bởi vì cậu mà Trình Kiệt suýt chút nữa mất mạng, cậu rất là yêu hắn, yêu hắn rất nhiều, làm sao cậu có thể đẩy Trình Kiệt vào nguy hiểm được. Vừa mới rã bà nội Trình một đường tiến vào liền đe dọa chuyện của cô gái nào đó trước mặt cậu, tâm trạng của cậu đã không mấy thoải mái rã, cậu và Trình Kiệt nhất định phải được ở bên cạnh nhau, bây giờ cho dù trời có sập xuống luôn ở chỗ này đi chăng nữa thì cũng sẽ là cậu và hắn cùng nhau gánh vác. Tiêu Dật đột nhiên quỳ xuống, cậu trước đây còn nhỏ cũng bị phạt quỳ rất nhiều lần, bởi vì cậu nghịch ngợm cho nên ba mẹ cùng cô giáo lúc nào cũng sẽ bắt cậu quỳ, Tiêu Dật lúc ấy còn cảm thấy quỳ xuống cũng không phải là cái gì quá mức nghiêm trọng cả, cứ quỳ xuống rã đứng dậy sẽ tiếp tục nghịch ngợm, nhưng mà hiện tại cậu chân chính cảm nhận được một khi quỳ gối liền sẽ quan trọng đến nhường nào, cũng cảm thấy được sự quyết tâm kiên quyết hơn:

“Cháu không có ý muốn để tâm tới tài sản nhà họ Trình, cũng không có tâm tư sâu kín bất chính gì cả, cho dù Trình Kiệt giàu hay nghèo, anh ấy có bị khép khuyết hay không khép khuyết thì cháu cũng nhất định sẽ ở bên cạnh anh ấy, chăm sóc anh ấy, quan tâm anh ấy, mong bà sẽ chấp nhận cháu... nếu như bà không chấp nhận cháu thì cháu cũng sẽ không có ý định

từ bỏ, cho dù cháu đến khi chết r *ã* vẫn không nhận được sự chấp thuận của bà thì cháu cũng sẽ vẫn không từ bỏ, chúng cháu nhất định sẽ phải ở bên nhau”

Trình Kiệt thấy Tiêu Dật quỳ xuống li *ên* kích động gắng gượng muốn ng *ã* thẳng dậy, hắn vừa mới cử động mạnh một chút n *ồng* ngực li *ên* chuy *ên* tới cơn đau nhức, có cảm giác như thứ gì đó bị nứt ra trên da thịt của hắn vậy:

“Tiêu Dật, em đứng dậy đi”

Tiêu Dật im lặng không có ý định đứng dậy, bà nội Trình lạnh nhạt từ trên cao nhìn xuống, bà dĩ nhiên không h *ề*có một chút cảm động nào cả, nếu nói muốn quỳ ai cũng có thể quỳ xuống được, số tài sản của Trình gia chỉ c *ần* một cái gối li *ên* có thể đánh đổi v *ề*không phải rất hời hay sao:

“Tôi c *ần* một người có thể giúp Trình gia tiếp tục lớn mạnh, chứ không c *ần* một người ăn bám như cậu”

Trình Kiệt tức giận lớn tiếng, hắn lớn tiếng quát tháo li *ên* s *ẽ* truy *ên* tới cơn đau đớn tê tâm liệt phế, băng trắng quấn quanh người cũng lại thêm một vài giọt máu thấm đỏ ra:

“Bà nội!”

Tiêu Dật hai tay đặt ở trên đ *ầu* gối nǎm chặt thành nǎm đ *á*m, lời của bà nội Trình nói không sai, cậu đúng là đang ăn bám Trình Kiệt, nhưng mà cậu cho dù không có nhu *ều* ti *ên* cậu cũng sẽ làm cách khác để giúp Trình Kiệt vui vẻ, có thể chăm sóc hắn thật là tốt, có thể trở thành người đối xử tốt nhất đối với hắn, vẫn là không c *ần* phải quá nhu *ều* ti *ên* chỉ c *ần* trao cho hắn cả trái tim này, cả sinh mệnh này là đủ r *ã*. Một tiếng ho khan nhanh chóng xuất hiện trong phòng bệnh, Trình Kiệt ngã ở trên giường thở hổn hển, Tiêu Dật quay lại phía sau hốt hoảng, cậu vội vã đứng dậy liên tục nhấp vào chuông điện tử trên tường muốn gọi bác sĩ tới:

“Trình Kiệt, Trình Kiệt, đợi một chút bác sĩ li *ên* tới”

Bà nội Trình nhíu mày nhìn, mãi cho đến khi bác sĩ tiến vào trong xem xét tình trạng của Trình Kiệt xong xuôi thì bà mới lạnh nhạt bỏ lại một câu rã rời đi:

“A Kiệt, nghỉ ngơi cho tốt đi, công ty còn rất nhiều việc”

Bà nội Trình đi được một lúc rã lại đến lượt ba mẹ Tiêu bước vào, ba Tiêu mặc một chiếc áo bông đã cũ, dáng người già yếu khắc khổ, gương mặt từ lúc bước vào phòng vẫn đăm đăm. Mẹ Tiêu sau khi được cảnh sát báo tin con trai gặp sự cố liền lo lắng lên thành phố, lại biết được Trình Kiệt vì cứu con trai bà mà suýt chút nữa mất mạng, ba Tiêu cũng là một người trọng tình trọng nghĩa, tuy rằng vô cùng không thích Trình Kiệt nhưng cũng đành phải đến thăm hỏi một chút, dù sao hắn cũng là người cứu con trai của ông.

Trình Kiệt nằm ở trên giường bệnh chào ba mẹ Tiêu, mẹ Tiêu liếc nhìn ba Tiêu một cái, thấy gương mặt của ông nhăn nhó, hai đôi lông mày nhíu chặt thì đành thở dài một hơi lên tiếng nói trước:

“Cậu thấy trong người thế nào rã?”

Tiêu Dật đứng ở bên cạnh giường bệnh của Trình Kiệt, từ lúc ba Tiêu bước vào phòng bệnh liền không giây phút nào đưa mắt nhìn tới chỗ cậu, trong lòng cậu tuy rằng có điểm đau khổ nhưng thiết nghĩ ba Tiêu nhất định vẫn còn lo lắng cho cậu nên mới đến đây.

“Cháu vẫn ổn” Trình Kiệt khàn giọng, chất giọng này chính xác là chất giọng của một người bị bệnh.

Mẹ Tiêu mang giỏ hoa quả trên tay đưa cho Tiêu Dật ý muốn nói cậu đặt lên bàn, bà nhìn con trai mình đã già đi một vòng, gương mặt cũng rất kém lại đau lòng không thôi, nhưng mà con trai bà rất cứng đầu, bà đã khuyên con trai hay là vào trong phòng bệnh truyề một chai nước biển hổ sức đi nhưng con trai vẫn kiên quyết nói muốn ở chỗ này chăm sóc Trình Kiệt khiến cho bà cũng hết cách.

Bốn người trong phòng bệnh VIP liền rơi vào trạng thái trầm mặc không biết nên phải nói cái gì nữa cả, thời gian không biết đã để lăng phí trong bao nhiêu lâu, cuối cùng Trình Kiệt vẫn là người đầu tiên lên tiếng:

“Sức khỏe của bác trai vẫn ổn chứ?”

Mẹ Tiêu cùng Tiêu Dật đồng loạt đưa mắt nhìn về phía ba Tiêu, ba Tiêu từ lúc bước vào vẫn bảo trì im lặng, ngay cả đôi lông mày cũng chưa từng giãn ra, mẹ Tiêu không thấy ba Tiêu trả lời đành lên tiếng nói thay ông:

“Ông ấy vẫn khỏe, thỉnh thoảng liền cảm thấy tức ngực một chút thôi”

Trình Kiệt khẽ mỉm cười:

“Chuyện lần này... thật sự xin lỗi hai bác!”

Mẹ Tiêu cười khổ, trong lòng bà cũng đã xuôi từ tết hôm ấy rã, bởi vì con trai bà thích người đàn ông này, con trai đã thích thì bà cũng không thể ngăn cản được, còn nhớ lần ấy mẹ Tiêu có nói với Trình Kiệt rằng bà không thích hắn, chẳng qua là bởi vì con trai bà thích hắn cho nên bà mới đành phải đồng ý mà thôi, cũng nhớ Trình Kiệt có nói câu hắn có thể chăm sóc tốt cho con trai bà, nếu không thì hắn đã không dám giữ con trai bà ở bên cạnh rã. Câu nói đó của Trình Kiệt bà còn tưởng chỉ là nói suông mà thôi, không nghĩ tới hắn thế nhưng lại có thể làm được, còn làm một lần khiến cho sự lo lắng bất an trong lòng bà cũng bị phá vỡ. Bà lúc đó còn e ngại con trai khác người bình thường thích một người đàn ông, e ngại hàng xóm bàn tán nói ra nói vào, nhưng sau đó bà cũng nghĩ thông suốt rã, cuộc đời làm mẹ của bà là sống vì con cái chứ không phải sống cho những người hàng xóm kia, nếu như con trai mình tìm được đối tượng tốt, còn có thể vì con trai bà không quản mạng sống của bản thân, người như vậy chẳng phải có thể chăm sóc bảo vệ con trai bà hay sao, hơn nữa con trai cũng đã đợi người ta những năm năm rã, bà đến cuối cùng vẫn là không nhẫn tâm tiếp tục ngăn cản nữa.

Lần thăm bệnh đó, ba Tiêu không hề nói một lời nào cả, chỉ ngồi ở trên ghế nhíu mày im lặng, đến khi mẹ Tiêu nói muốn về thì ông liền đứng dậy ra ngoài trước, cả một quá trình cũng không có ý định quay lại nhìn ai.

Hôm nay là một ngày mệt mỏi, Tiêu Dật tiễn ba mẹ Tiêu đến cửa phòng bệnh lì lìn đóng cửa lại quay về chỗ giường bệnh của Trình Kiệt, cậu nhìn đồng hồ treo trên tường phát hiện ra đã gần sáu giờ tối rã:

“Trình Kiệt, bác sĩ nói anh trước hết chỉ có thể ăn cháo thịt heo”

Tiêu Dật biết Trình Kiệt không thích ăn nhất là cháo, hắn hôn mê cả một ngày rã chưa ăn cái gì sõi rất là đói, cậu muốn mua cho hắn một bàn đồ ăn thịnh soạn để hắn ăn nhưng đến cuối cùng đành phải đau lòng mà thông báo cho hắn như vậy. Tiêu Dật nhờ y tá mua cho mình hai bát cháo thịt, một bát cho hắn và một bát cho cậu, Tiêu Dật ngã đút cháo cho Trình Kiệt ăn, Trình Kiệt rất phổi hợp mà há miệng, hắn cảm thấy thật ra cháo ăn cũng rất ngon:

“Tiểu Dật, em lát nữa ăn cơm đi, đừng ăn cháo sẽ không no đâu”

Tiêu Dật cẩn trọng đưa thìa cháo đến trước mặt mình thổi phù phù rã lại đưa đến trước miệng của Trình Kiệt:

“Không sao, em cũng muốn ăn cháo”

Trình Kiệt ăn một ngụm cháo, hắn biết mình có nói gì đi nữa cũng không thể thuyên chuyển được Tiêu Dật, thế cho nên cũng không tiếp tục đe dọa đến nữa:

“Tiểu Dật, em có phát hiện ngày hôm nay có tiến triển rã hay không?”

Tiêu Dật điềm đạm ngã thổi thìa cháo nhỏ:

“Tiến triển gì?”

Trình Kiệt há miệng ăn thêm một ngụm cháo nữa rã mới nói:

“Em thật sự nhìn không ra sao? Chính là mẹ của em đã chấp nhận anh rã”

Tiêu Dật nhìn ra thái độ của mẹ Tiêu rã, cũng biết là mẹ Tiêu đã không còn có định kiến gì với Trình Kiệt nữa, chuyện này đương nhiên là cậu rất

vui, nhưng mà ba Tiêu vẫn cứ như cũ, ông tuy rằng chịu đến phòng bệnh thăm Trình Kiệt nhưng mà lại không hề cho hắn một sắc mặt tốt, ngay cả nhìn cậu một cái ông cũng không có ý định nhìn. Tiêu Dật ngẩng đầu cho Trình Kiệt một nụ cười ý nói cậu đang vui vẻ, sau đó lại cẩn thận đưa thìa cháo đến trước miệng mình thổi phù phù.

Trình Kiệt há miệng tiếp nhận, đôi mắt của hắn chợt lóe lên ý cười:

“Như vậy liền có thể nhận được sự chấp thuận của mẹ em, nếu như anh bị nặng hơn một chút không biết chừng ba em cũng sẽ dễ dàng chấp nhận”

Tiêu Dật nhíu mày đặt bát cháo xuống dưới bàn nghiêm mặt nói:

“Trình Kiệt, đây cũng không phải là chuyện để đùa đâu, anh đã như vậy rã vẫn còn chưa đủ nặng hay sao chứ!”

Trình Kiệt mỉm cười đưa tay lên điểm nhẹ vào chóp mũi của Tiêu Dật:

“Anh là phải cho ba mẹ em thấy, anh có thể dùng cả tính mạng ra bảo vệ con trai họ”

Tiêu Dật nhìn Trình Kiệt rã lâu, khéo mắt của cậu lại ẩn ẩn nóng ướt, kết quả liền vội vã muốn che giấu, cậu cúi đầu cắn bát cháo kia lên tiếp tục muốn đút cho Trình Kiệt ăn:

“Ngày mai em đưa khỉ con đến gặp anh, đưa nhỏ kia hôm qua nháo loạn một rã rã”.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân
dtv-ebook.com

Chương 194: Đồng Hành

Nói đến chuyện của Thẩm Đào, lần ấy gián tiếp gây ra tai nạn cho Trình Kiệt cũng không có ý định bỏ trốn mà muôn ở lại xác minh xem Trình Kiệt đã chết hay là chưa, đáng tiếc đến cuối cùng sự việc lại không như ý muốn của hắn. Ngày hắn ở trong tù sau khi nghe thấy tin tức Trình Kiệt vẫn còn sống, nụ cười trên môi kia không còn duy trì đáng vẻ bình thản xấu xa như thường ngày nữa mà là đồng cứng lại, lông mày nhíu lại thật sâu, cuối cùng hắn liền ha ha cười lớn một tràng dài, người trong phòng giam không ai biết được hắn rốt cuộc bị làm sao, trong đầu vẫn luôn âm thầm tự nghĩ rằng hắn bị một đả kích rất lớn, bởi vì đường đường là một tổng giám đốc lớn của một công ty có tiếng tăm lại lâm vào bước đường cùng này.

Tiêu Dật không biết Thẩm Đào bị phán xét ở tù trong bao nhiêu lâu, ngày đó cậu ở bên cạnh Trình Kiệt mang chuyện này ra hỏi hắn, Trình Kiệt mỉm cười nói với cậu rằng, Thẩm Đào sẽ không có cơ hội xuất hiện trước mặt bọn họ nữa chứ đừng nói là có ý hâm hại. Tiêu Dật sau khi nghe vậy liền thở dài một hơi, không phải là kiểu thở dài nuối tiếc mà chính là kiểu thở dài giống như chút được gánh nặng trên vai vậy.

Thời gian gần đây Tiêu Dật và Trình Kiệt vô cùng hòa hợp, chỉ có một điều Trình Kiệt không thích nhất chính là Tiêu Dật rất dễ xúc động, có lần bác sĩ giúp hắn thay băng trên người, Tiêu Dật đứng bên cạnh lại đỏ mắt thút thít, kể từ đó về sau Trình Kiệt không muốn để cho Tiêu Dật nhìn thấy cảnh mình thay băng nữa, nhưng mà Tiêu Dật rất cứng đầu, cậu nói nếu như mình không có ở bên trong vạn nhất bác sĩ thấy không có người quan sát sẽ làm qua loa thì không được, có điều người nào đó mỗi lần đứng quan

sát nhất cử nhất động của bác sĩ luôn bị nước mắt làm cho mờ mắt mãi rã.

“Trình Kiệt, chúng ta sau này sẽ làm phẫu thuật, sẽ không để lại sẹo nữa”

Tiêu Dật đối với việc này không quá lo lắng, điều kiện kinh tế của Trình Kiệt rất tốt, làm một vài phẫu thuật như vậy nhất định không có vấn đề gì, hơn nữa cũng sẽ không nguy hiểm đến tính mạng của hắn.

Trình Kiệt nhìn Tiêu Dật mỉm cười trêu chọc:

“Em thấy xấu đến mức không muốn nhìn anh nữa rã hả, anh đây biết phải làm sao bây giờ?”

Tiêu Dật lắc đầu, lý do cậu muốn là phảng đi những vết sẹo trên người Trình Kiệt chính là không muốn nhìn thấy những mảnh ký ức kinh hoàng kia, mỗi lần nhìn thấy liền sẽ nhịn không được mà xúc động khóc:

“Không đâu, anh cho dù có thế nào thì em vẫn sẽ yêu anh”

Dạo gần đây Tiêu Dật mỗi ngày đều nói câu em yêu anh, Trình Kiệt rất thích nghe câu nói này, ngày càng cảm nhận được mức độ tình cảm càng lớn, hắn hỏi Tiêu Dật rằng:

“Một năm 365 ngày đều nói câu này cho anh nghe được hay không?”

Tiêu Dật chậm rãi gật đầu:

“Chỉ cần anh không chán cả đời em cũng đều nói cho anh nghe”

Uông Gia Na người mà bà nội Trình có nhắc đến lần trước thỉnh thoảng sẽ đến thăm Trình Kiệt, Tiêu Dật không biết cô ấy rõ cuộc sống với Trình Kiệt hay không nhưng mà thái độ cùng hành động của cô ấy quả thật không có gì để chê trách cả, đúng là một thiên kim đại tiểu thư rất biết quy củ, đối mặt với vẻ mặt lạnh nhạt của Trình Kiệt cô ấy vẫn khẽ mỉm cười như trước. Cứ ba ngày Uông Gia Na sẽ đến thăm Trình Kiệt một lần, một tuần

đầu đặng như thế đến hai buổi, Trình Kiệt sợ Tiêu Dật sẽ suy nghĩ lung tung cho nên mỗi ngày đầu làm công tác đả thông tư tưởng cho Tiêu Dật, hắn biết Tiêu Dật không vui nhưng biết làm sao được, người nào đó mỗi lần đầu lắc đầu nói không sao cả.

Trình Kiệt nằm viện đã ba tuần, thời gian này đầu là do Tống Ngộ Phàm cùng bà nội Trình đứng ra điều hành Trình thị giúp cho hắn, Trình Kiệt ngược lại vô cùng thảnh thoái, tuy rằng trên người đau nhức không thể cử động được, một chân cũng bị gãy rã vẫn không cảm thấy cuộc đời bế tắc mà vô cùng tươi sáng, còn tự coi đây giống như tuần trăng mật của hắn và Tiêu Dật vậy, rất là thảnh thoái hạnh phúc. Bởi vì vết phỏng trên người Trình Kiệt hạn chế cử động mạnh nên Trình Kiệt không thể nào tập đi được, phải đợi đến khi vết phỏng kết vảy mới có thể, Tiêu Dật mỗi lúc rảnh rỗi đều sẽ giúp Trình Kiệt bóp cái chân bị gãy kia, Trình Kiệt lại sợ Tiêu Dật bị mồi cứ bóp được năm mươi phút liền nói cậu đi làm cái này cái kia cho hắn, ý nghĩa chính là muốn cậu được nghỉ ngơi.

Về chuyện của Tiêu Kỷ Mặc, bởi vì Tiêu Dật còn phải dành thời gian chăm sóc Trình Kiệt cho nên dành phải nói mẹ Tiêu ở lại Bắc Kinh một thời gian giúp cậu chiêu cố Tiêu Kỷ Mặc. Ngày đó ba Tiêu lên xe trở về Thiên Tân, Tiêu Dật có đi tiễn, mắt thấy ba mình đã già đi rất nhiều rã, mái tóc hoa râm lại thêm gương mặt khắc khổ, dáng người cao gầy chống chọi với bệnh tật tuổi già, Tiêu Dật lại một hối chua xót ngậm ngùi trong lòng. Ba Tiêu vẫn không đề cập gì tới chuyện của Trình Kiệt, hay nói đúng hơn là ông không hề nói chuyện lấy một lời nào với Tiêu Dật, Tiêu Dật có hỏi thăm sức khỏe của ông vài câu thì ông cũng coi như điếc không hề lên tiếng, cuối cùng lúc nhìn thấy ba Tiêu lên xe rã Tiêu Dật liền nhịn không được rơi nước mắt. Ngày ấy Tiêu Dật hai mắt đỏ hoe trở về bệnh viện liền nhìn thấy dáng người lấp ló ở trước cửa phòng bệnh của Trình Kiệt một bộ dạng muôn nhìn trộm mà thôi, Tiêu Dật nheo mắt bước lên phía trước một bước mới phát hiện ra đó là Lâm Chí Huy.

Tiêu Dật cậu cũng không phải là người ngốc, lần đó Thẩm Đào thuận lợi bắt được cậu như thế cũng là do Lâm Chí Huy đã góp phần, nhưng xét nghĩ đến chuyện cậu ta vì yêu sinh hận đến mù quáng Tiêu Dật cũng không màng chấp nhất với cậu ta nữa. Khi Lâm Chí Huy liền nhìn thấy Tiêu Dật

tiến về phía mình liền làm ra một bộ dạng bất ngờ hốt hoảng, hai mắt tỏ ý trốn tránh xấu hổ không dám nhìn thẳng cậu, Tiêu Dật cảm thấy mình nên là người kết thúc mọi chuyện ở đây, sau này trong cuộc đời của cậu và Trình Kiệt sẽ không còn Lâm Chí Huy liền hay là Thẩm Đào nữa.

“Cậu sao lại không vào trong?” Tiêu Dật điềm tĩnh hỏi

Lâm Chí Huy liền ngẩn đần, thời gian này Lâm Chí Huy liền đã suy nghĩ rất nhiều những chuyện mà mình đã gây ra, cậu bị tình yêu làm cho mù quáng, bị tiền tài làm cho mờ mắt, lúc trước cậu không phải là một người xấu, là do những cảm xúc trên thành thị biến cậu trở thành như vậy, lúc này muôn rời đi rã liền nghĩ phải nói một tiếng xin lỗi với Trình Kiệt và Tiêu Dật, nhưng mà cậu lại không có mặt mũi nào đối diện với họ. Lâm Chí Huy liền im lặng rã lâu mới dám mở miệng nói:

“Xin lỗi anh, chuyện ngày đó tôi thành thật xin lỗi”

Đánh người chạy đi không ai đánh người chạy lại, Tiêu Dật cũng là một người nhỏ mọn nhưng bây giờ cậu mệt mỏi rã, tuy rằng nếu dễ dàng tha thứ cho Lâm Chí Huy liền như thế liền sẽ rất thiệt thòi đối với bản thân cậu, nhưng mà Tiêu Dật nghĩ muốn mang thời gian nửa đời còn lại của mình tiêu tốn trên những người cậu yêu thương, chứ không muốn mang những thời gian quý báu đó ở trên người mà mình không thích vì thế cũng dễ dàng gật đầu đồng ý coi như chấp nhận lời xin lỗi đó của Lâm Chí Huy liền:

“Sau này cậu định như thế nào?”

Tiêu Dật tùy tiện hỏi một câu, Lâm Chí Huy liền nhìn vào trong phòng bệnh, trên giường bệnh có một người đàn ông đang nhắm hai mắt ngủ say rã lại quay sang nhìn Tiêu Dật:

“Tôi nghĩ giới giải trí không thích hợp đối với tôi, còn có cuộc sống ở thành thị quá mức không phù hợp, tôi cũng đã đặt vé trở về quê rã”

Tiêu Dật thở phào, về quê cũng thật tốt sau này sẽ không tình cờ mà chạm mặt nhau nữa:

“Cậu định làm công việc gì?”

Lâm Chí Huy vẫn lúc này đã loại bỏ hết ân oán thù hận ở trong lòng, tuy rằng không thể ngay lập tức gần gũi với Tiêu Dật ngay được nhưng cũng xem như là người bình thường gặp mặt nói chuyện:

“Ba của tôi vẫn luôn muốn tôi trở về quê an ổn làm một công việc gì đó trong hàng ngũ cán bộ xã, lần đó học chuyên ngành phát triển nông thôn cũng là do ba tôi bắt ép, đến cuối cùng lại gặp được Trình Kiệt cảm thấy công việc làm một nghệ sĩ nổi tiếng rất là hoa mỹ thế cho nên mới cùng ba phát sinh ra quan hệ căng thẳng, bây giờ vẫn là trở về nhận lỗi với ông”

Tiêu Dật ngẩn người, lại không nghĩ tới Lâm Chí Huy vẫn cũng sẽ có điểm giống cậu như vậy, ngẩn ngơ một hồi lâu mở cửa phòng bệnh nói Lâm Chí Huy vẫn tiến vào đi:

“Nếu đã đến rồi thì vào trong một chút”

Lâm Chí Huy vẫn do dự một hồi cũng chậm rãi tiến vào trong, Trình Kiệt vẫn đang ngủ rất say, cậu ta âm thầm đứng bên cạnh quan sát hắn, ánh mắt kia vẫn còn tia ái mộ sâu đậm, ngưng một hồi Lâm Chí Huy vẫn mới lên tiếng nói khẽ:

“Anh ấy vẫn luôn yêu anh, nếu không tôi đã không có cơ hội trở thành thế thân của anh rồi”

Tiêu Dật im lặng, cậu hiểu Lâm Chí Huy vẫn cũng không muốn Trình Kiệt thức dậy lúc này thế cho nên không có ý định gọi hắn tỉnh giấc. Lâm Chí Huy vẫn xoay người nói với Tiêu Dật:

“Tôi có một việc vẫn luôn mong muốn cho đến tận bây giờ vẫn chưa được anh ấy chấp thuận, lần này anh có thể giúp tôi được hay không?”

Tiêu Dật nhìn vào ánh mắt trong veo kia của Lâm Chí Huy vẫn liền xác định cậu ta không còn ý đồ xấu gì nữa, đối với người sắp trở về quê như cậu ta kia Tiêu Dật cũng không muốn nhỏ nhen quá nên gật đầu. Lâm Chí Huy vẫn thấy vậy thì nói:

“Nơi này có giấy bút hay không?”

Tiêu Dật đáp:

“Có, tôi đi lấy cho cậu”

Nhân lúc Tiêu Dật xoay người đi đến phía bàn kia lấy giấy bút thì Lâm Chí Huy vẫn đã chậm rãi cúi đầu đặt vào môi Trình Kiệt một nụ hôn, đây chính là mong muốn không được Trình Kiệt chấp thuận từ trước đến nay của cậu ta, vẫn là đành phải làm kẻ xấu lừa nữa lừa gạt Tiêu Dật, nhân lúc Trình Kiệt ngủ mà hôn hắn. Tiêu Dật xoay người cầm giấy trở về chuẩn xác nhìn thấy cảnh tượng này, đôi lông mày nhíu chặt, môi mỏng cũng mím lại, Lâm Chí Huy vẫn nở một nụ cười khổ nâng chân bước đi:

“Phiền anh chuyển lời đến anh ấy nói rằng tôi xin lỗi”

Sau khi Lâm Chí Huy rời đi, Tiêu Dật liền cầm lấy ly nước bên cạnh đưa ngón tay chạm lên mặt nước trong ly rồi chạm vào cánh môi của hắn khẽ chà sát, Trình Kiệt bị chà sát lâu như vậy đành thức dậy khó hiểu đưa tay kéo đầu ngón tay của Tiêu Dật ra:

“Sao thế Tiêu Dật, anh không có khát nước”

Tiêu Dật gương mặt lạnh băng làm cho Trình Kiệt cũng phải khổ sở không biết mình đã làm gì trái ý tiểu tổ tông này, trước khi hắn đi ngủ đối phương vẫn rất là ngọt ngào, lúc hắn tỉnh dậy liền nghênh đón gương mặt oán hận kia, cuối cùng khi hắn còn chưa biết bị làm sao thì người ta đã cúi đầu hôn xuống đòn môi của hắn rồi, nụ hôn vô cùng là cay đắng, cắn cắn mút mút lại muộn luân vào trong khoang miệng quấn lấy đầu lưỡi kia của hắn, Trình Kiệt thầm nghĩ hắn là hổly nhỏ nhà mình vì suy nghĩ chuyện của Uông Gia Na nên mới như thế, sau khi kết thúc nụ hôn kia Trình Kiệt liền nói một câu thế này:

“Anh yêu em nhất”

Tiêu Dật khi ấy liền thoảng mỉm cười đứng dậy xoay người đi tới chiếc bàn kia chọn ra một trái táo gọt cho Trình Kiệt ăn, lời xin lỗi mà Lâm Chí

Huyễn nhở cậu gửi tới cho Trình Kiệt cậu cũng không nói, chẳng phải Trình Kiệt yêu cậu nhất hay sao, cho nên việc xin lỗi kia liễn do một mình cậu chấp thuận đã là được rã, Trình Kiệt nhất định cũng sẽ chịu theo ý cậu, hơn nữa hắn khẳng định sẽ không quan tâm đến mấy vấn đề không quan trọng kia.

Thời gian cứ thế trôi đi, chớp mắt một cái đã nửa năm rã, về chuyện của Uông Gia Na không rõ Trình Kiệt đã làm cách nào liến có thể khiến cho cô ấy không xuất hiện trước mặt hai người nữa, Tiêu Dật có hỏi qua hắn nhưng hắn đều nói không biết, Tiêu Dật đến cuối cùng cũng không quan tâm nhiều đến chuyện này nữa. Tối hôm ấy Tiêu Dật ngồi ở trong lòng của Trình Kiệt lên kế hoạch cho hôn lễ của bọn họ, chỉ là muôn mộng một chút mà thôi chưa có thật sự chắc chắn sẽ định ngày cử hành:

“Trình Kiệt, anh nghĩ nên ở trong nhà hay ngoài trời thì tốt”

Trình Kiệt ôm eo nhỏ của Tiêu Dật thỏa mãn cảm nhận sự mềm mại trên da thịt cậu, đã là mùa hè rã cho nên hiện tại trên người Tiêu Dật cũng chỉ mặc duy nhất một chiếc quần tứ giác mà thôi, hơn nữa đây là trong phủ ngủ mặc như thế cũng là chuyện bình thường:

“Em muốn ở đâu?”

Tiêu Dật dụng tâm suy nghĩ một hồi:

“Đến bãi biển Tam Á nhé”

Tam Á này chính là lần đầu tiên của Tiêu Dật, hơn nữa còn vô cùng thầm lặng, nhưng bây giờ nghĩ lại cũng thật là kích thích:

“Tam Á sao, rất có ý nghĩa”

Trình Kiệt cười xấu xa một tay đưa ra bóp bóp điểm nhỏ trước ngực của Tiêu Dật, tay còn lại thì vuốt ve đùi cậu. Tiêu Dật cũng không có phản kháng hắn, nhìn cánh tay và vùng lưng của Trình Kiệt đã hoàn hảo lại rã,

cậu lại nhịn không được khẽ nở một nụ cười ngọt ngào, còn chậm rãi đưa tay lên vuốt ve nơi mịn màng bằng phẳng kia:

“Chúng ta nhất định sẽ kết hôn, đợi đến khi rảnh rỗi, anh đưa em về nhà nói với ba mẹ em chuyện này nhé, sau đó chúng ta cũng cần phải nói cho bà nội của anh”

Trình Kiệt chẳng để lời nói kia của Tiêu Dật vào trong đầu, hắn nhanh chóng đẩy mạnh cậu xuống giường, bàn tay xấu xa kia bắt đầu vuốt ve xoa nắn khắp người cậu, hắn nhịn lâu lắm rồi đến hôm nay mới được ăn ăn thật thỏa đáng, người ta không phải nói một khắc xuân tiêu đáng ngàn vàng hay sao, hai người bọn hắn phải tận dụng triệt để đi, chuyện kết hôn hay là đưa về nhà xin phép gì đó cũng đều mặc kệ, dù sao thì bọn họ chấp nhận hay không chấp nhận thì Tiêu Dật cũng là Tiêu Dật của hắn rồi.

Tiêu Dật năm này gần ba mươi tuổi, lựa chọn yêu Trình Kiệt chính là lựa chọn sáng suốt nhất của cậu từ trước đến nay, lựa chọn bên cạnh hắn cũng là lựa chọn mà cậu nhất định sẽ không hối hận. Đời người có mấy ai có thể tìm được đối tượng vì mình mà không cần sinh mệnh của bản thân như thế, vì mình mà đánh đổi hết mọi thứ như vậy, Tiêu Dật nghĩ muốn phải nắm thật chặt bàn tay của người này, nắm chặt không buông bỏ, trong lòng âm thầm nhận định, hắn chính là người sẽ đồng hành cùng cậu suốt cả chặng đường bảy mươi năm còn lại, dĩ nhiên có thể ngắn hơn hoặc có thể dài hơn một chút, nhưng chắc chắn một điều rằng hai người sẽ nắm chặt hai tay của đối phương đến khi sinh mệnh của mình kết thúc, chuyện này dĩ nhiên vẫn là để đến đó rồi nói sau.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân
dtv-ebook.com

Chương 195: Đưa Về

Một ngày thứ bảy đẹp trời, Trình Kiệt nắm tay Tiêu Dật cùng Tiêu Kỷ Mặc bước vào Trình gia, thật ra thì Trình Kiệt cũng đã nói với Tiêu Dật rằng không cần phải để ý đến bà nội Trình, nhưng mà Tiêu Dật vẫn muốn kiên quyết phải đến, dù sao thì chuyện hai người kết hôn cũng phải thông báo cho trưởng bối biết một tiếng.

Trình gia là một tòa biệt thự lớn tọa lạc ở ngoại thành, nơi đây không ồn ào nhưng lại có đầy đủ tiện ích, nhìn xung quanh cũng có rất nhiều những tòa biệt thự lớn đằng dạng như thế, Tiêu Dật biết đây hẳn là khu ở cho những người giàu có. Trình gia có ba thế hệ cùng nhau ở, người lớn tuổi nhất là bà nội Trình, nhỏ tuổi nhất là em gái họ của Trình Kiệt năm nay mới hai mươi hai, vốn Trình gia luôn muốn tất cả mọi người đều ở trong căn biệt thự này nhưng mà Trình Kiệt lại là người làm trái ý, một mình hắn chuyển ra ngoài ở.

Khi ba người đến Trình gia liền phát hiện một mảnh im ắng lạnh lẽo, Trình Kiệt đã quen với không khí này rã cho nên không cảm thấy bất cứ cái gì không đúng cả, nhưng mà Tiêu Dật thì lại có một chút căng thẳng, bàn tay không tự động siết chặt lấy bàn tay của Trình Kiệt hơn. Một nhà ba người tiến vào trong nhà, nhìn quanh một hồi không phát hiện có ai cả, Trình Kiệt nhẹ giọng nói cho Tiêu Dật biết lý do:

“Mọi người thứ bảy bình thường sẽ đều đi thư giãn ở bên ngoài, bây giờ trong nhà hẳn chỉ có bà nội mà thôi”

Tiêu Dật nhíu mày một hồi rã gật gật đầu, Tiêu Kỷ Mặc thích một con chó sứ rất lớn để ở ngoài cửa, hiện tại đang ngã xổm ở trước mặt nó đưa tay xoa xoa, Tiêu Dật gọi Tiêu Kỷ Mặc:

“Khỉ con, mau lại đây”

Tiêu Kỷ Mặc nhanh chóng đứng dậy ngoan ngoãn chạy về phía Tiêu Dật, Tiêu Dật cảm thấy có điểm kỳ quái, căn nhà này lớn như vậy lại không có lấy một quản gia hay thậm chí một người giúp việc nào cả:

“Trình Kiệt, căn nhà lớn như vậy không thuê người giúp việc sao?”

Bà nội Trình lúc nào cũng hướng người trong Trình gia nói cần phải chú trọng tình cảm gia đình cho nên không muốn thuê người giúp việc, mọi việc trong nhà đều muốn chia đều nhau làm việc để gia tăng tình cảm, có điều việc này từ lúc định ra cũng vẫn chưa thể làm được, người giúp việc theo giờ sẽ đến rã lại trở về

“Có người giúp việc theo giờ, bây giờ hẳn là sắp tới rã”

Ba người lại tiếp tục bước ra sân sau, phía sân sau có một khoảng vườn rất rộng trồng một giàn hoa tử đằng vô cùng lớn, bà nội Trình một mình ngồi uống trà ở giữa sân, bóng lưng kia có điểm cô đơn. Trình Kiệt là người đầu tiên lên tiếng:

“Bà nội!”

Tiêu Dật cũng gật đầu với bà nội Trình, Tiêu Kỷ Mặc nhìn thấy bà nội Trình lần đầu tiên cũng có chút ngượng ngùng, lại thấy người bà này có gương mặt rất nghiêm khắc không giống như bà nội của cậu ở dưới quê thế cho nên chỉ biết nép ở sau lưng của Tiêu Dật tránh. Bà nội Tiêu nhận được thông báo của Trình Kiệt ngày hôm nay sẽ đến thăm, hiện tại nhìn thấy ba người xuất hiện ở đây cũng không có tỏ vẻ bất ngờ gì.

Giàn hoa tử đằng mọc rất đẹp, một khoảng trời màu tím mờ vừa vặn có thể tạo ra bóng râm ở phía dưới, Tiêu Kỷ Mặc thích thú ngắm nhìn, ở nhà của cậu cũng có một giàn tử đằng tương tự như vậy, có điều không lớn như ở đây mà thôi. Tiêu Dật đặt một túi quà có chứa đồ bỏ dường ở trên bàn, số đồ bỏ dường này đảm bảo là những thứ tốt nhất, cũng là do cậu từ bỏ tiễn của mình ra mua:

“Bà, cháu có mua một chút đồ”

Bà nội Trình nhìn túi đồ trước mặt cũng không có phản ứng gì cả, Tiêu Dật thất vọng, ở nhà sớm đã nghĩ đến tình huống như vậy sẽ xảy ra rồi, có điều hiện tại quả thật không tránh được buồn bã trong lòng. Trình Kiệt cẩn thận đưa tay qua nắm lấy tay của Tiêu Dật, nếu biết như vậy hắn đã kiên quyết không để cho cậu đến đây, tránh làm người ta phải suy nghĩ lung tung.

“Bà nội, bác cùng dì và em gái đi ra ngoài rồi sao?” Trình Kiệt kéo ghế cho Tiêu Dật, sau đó bản thân cũng ngồi xuống bên cạnh cậu.

Bà nội Trình gật đầu ừ một tiếng:

“Đầu đã đi nghỉ dưỡng ba ngày”

Không gian tiếp theo rơi vào im lặng, cả bà nội Trình và Trình Kiệt đều không biết phải mở miệng nói với nhau cái gì, dưỡng như không khí này đối với hai người đã là điều hiển nhiên, nhưng đối với Tiêu Dật lại vô cùng kỳ quái, thế cho nên Tiêu Dật sau một hồi im lặng cũng là người lên tiếng phá vỡ bầu không khí này:

“Sức khỏe của bà già đây vẫn tốt phải không a?”

Bà nội Trình lại im lặng, Tiêu Kỷ Mặc nhón tay cầm tách trà ở trước mặt uống một ngụm, vốn là đang rất khát nước lên liền không suy nghĩ gì uống một hớp thật lớn, ai ngờ trà rất đắng cậu liền vội vã phun ra, Tiêu Dật giật mình nhanh chóng đưa tay tiếp nhận tách trà kia trên tay Tiêu Kỷ Mặc đặt lại ở trên bàn rồi dùng tay áo của mình lau miệng cho cậu:

“Khỉ con, sao con lại không lễ phép như vậy hả?”

Tiêu Kỷ Mặc oa oa một tiếng:

“Nước này đắng quá ba ơi”

Tiêu Dật nhíu mày nhìn quanh một hồi, trên bàn này ngoài trà ra cũng không có bất cứ một thứ gì khác cả, nhưng bởi vì bà nội Trình nãy giờ vẫn lạnh nhạt cho nên cậu không dám đưa Tiêu Kỷ Mặc đi tìm nước suối uống. Loay hoay một hồi, bà nội Trình cũng lên tiếng:

“Trong bếp có ít bánh quê”

Trình Kiệt nhanh chóng đứng dậy rời đi, Tiêu Dật lại bắt đầu c้าง thẳng, Trình Kiệt này tại vì sao lại đột nhiên rời đi như thế, cậu ở đây biết nói cái gì với bà nội Trình bây giờ. Tiêu Dật loạn một hồi suy nghĩ nên nói cái gì mới được thì bà nội Trình đã ở bên cạnh nói chuyện với cậu trước rìa:

“Quê của cậu ở đâu?”

Tiêu Dật thấy vậy thì cũng có chút giật mình nhưng rất nhanh liền lễ phép đáp lời:

“Nhà cháu ở Thiên Tân”

Thật ra thì bà nội Trình sớm đã biết hết những thông tin cơ bản về Tiêu Dật rìa nhưng bà hiện tại vẫn muốn hỏi:

“Ba mẹ cậu làm gì? Nhà có mấy anh chị em?”

Tiêu Dật bắt đầu c้าง thẳng, Tiêu Kỷ Mặc không biết tại vì sao lại đột nhiên đứng dậy chạy đi, kết quả hiện tại chỉ còn có mình cậu và bà nội Trình ở trong này:

“Ba cháu trước làm cho xã nhưng đã về hưu rìa, mẹ cháu mở một tiệm cơm nhỏ, nhà cháu có một người em trai nữa, em ấy là giáo viên”

Bà nội Trình nhấp một ngụm trà đắng:

“Nhà cậu còn có một đứa em trai, nhà tôi cũng chỉ có A Kiệt là độc đinh”

Tiêu Dật hiểu ý bà nội Trình thế cho nên khi bà nói ra câu đó cậu chỉ im lặng mà thôi, bà nội Trình thở nhẹ một hơi giống như là buông xuôi mọi thứ:

“Bình thường ở nhà có thuê người giúp việc hay không?”

Tiêu Dật ngẩn người để xác định từ nhà trong lời nói của bà nội Trình là muốn ám chỉ nhà nào:

“Nếu như hai người bọn cháu bận rộn quá sẽ gọi người giúp việc theo giờ tới, nhưng bình thường đâu là tự mình làm việc nhà”

Bà nội Trình gật gật đ`äu:

“Cậu có biết nấu ăn không, ở nhà là ai phụ trách nấu?”

Tiêu Dật cảm thấy bà nội Trình đang d`ần d`ần tiếp nhận mình cho nên có điểm mạnh dạn hơn, lúc nói chuyện sẽ mỉm cười hoạt bát một chút không có căng thẳng như lúc đ`äu:

“Là cháu nấu, buổi trưa cũng ở tại tiệm nấu một vài món ăn đơn giản mang đến cùng ăn với Trình Kiệt”

Bà nội Trình có điểm bất ngờ:

“Buổi trưa cũng tự mình nấu sao?”

Tiêu Dật gật đ`äu:

“Đạ, cũng không tốn quá nhiều thời gian”

Bà nội Trình nhìn Tiêu Dật đánh giá một hồi lại nói:

“A Kiệt là người cuồng công việc, có cậu làm cơm đưa nó hắn là sẽ không bỏ bữa thường xuyên”

Tiêu Dật nghĩ có lẽ bà nội Trình cũng không phải vô tình, nếu không tại sao còn biết được Trình Kiệt là người cuồng công việc, giọng điệu kia của

bà nội Trình xem ra cũng rất am hiểu tính cách của cháu trai. Bà nội Trình vẫn không mỉm cười, Tiêu Dật chưa bao giờ nhìn thấy bà nội Trình cười cả, có điệu gương mặt hiện tại so với gương mặt trước đây khi đối diện cậu cũng là tốt hơn rất nhiều:

“Một lát nữa có bận việc gì hay không? Nếu không thì cậu vào bếp nấu đồ ăn đi, người giúp việc hôm nay có việc bận, người trong nhà lại đi nghỉ dưỡng hết rồi, tôi ăn thức ăn ở ngoài không quen”

Đương nhiên là Tiêu Dật đã nghe ý, cho dù buổi chiều có việc bận đi chǎng nữa cậu cũng đều sẽ hủy hết, có cơ hội lấy lòng bà nội Trình cậu phải tận dụng cho thật triệt để. Tiêu Dật nấu ăn rất được, rất nhanh liền có thể bày ra một bàn đồ ăn đặc sắc ở trên bàn, cậu là người chủ trương tiết kiệm cho nên cũng không nấu quá nhiều món lãng phí, một món canh, ba món xào cùng một món rau, bà nội Trình vào phòng ăn nhìn qua bàn đồ ăn trước mặt một hồi rồi xuống, ánh mắt tỏ ra khá hài lòng, ăn được một lúc Trình Kiệt liền lên tiếng nói:

“Bạn cháu dự định sẽ kết hôn”

Không gian tiếp theo rơi vào trầm mặc, bà nội Trình cũng không có ý định tiếp tục ăn, Tiêu Dật căng thẳng để đưa xuống bàn liếc nhìn Trình Kiệt, cậu là còn muốn mắng Trình Kiệt tại sao lại vội vàng như thế, cậu vẫn còn muốn lấy lòng bà nội Trình một thời gian nữa.

“Sẽ là tháng 8 tới đây” Trình Kiệt tiếp tục bình thản nói

Tiêu Dật cũng không biết hôn lễ của bạn họ sẽ là tháng 8 tới đây, cậu chưa hề cùng Trình Kiệt thống nhất cái gì cả, bây giờ đã là giữa tháng 7 rồi, nói tháng 8 kết hôn có phải là gấp quá hay không. Bà nội Trình đột nhiên đứng dậy xoay người vào bên trong, Tiêu Dật trong lòng thầm than hổn hển rồi, cậu nhíu mày oán trách Trình Kiệt:

“Anh tại sao đột nhiên nói sớm như vậy, bà nội mới chỉ...”

Lời còn chưa nói xong thì Tiêu Dật đã bị Trình Kiệt cắt ngang lời rồi:

“Tiêu Dật, không phải nói chúng ta nhất định sẽ kết hôn sao, cho dù có xảy ra chuyện gì đi chăng nữa cũng không thể ngăn cản được chúng ta phải không?”

Tiêu Dật nhíu nhíu mày:

“Đúng là như vậy, nhưng đột nhiên nói chuyện này cho bà nội biết... vẫn chưa phải là thời điểm thích hợp”

Đúng lúc này bà nội Trình cũng bước ra, gương mặt của bà vẫn lạnh lùng như trước không có nét cười, trên tay bà cầm một tập văn kiện, Tiêu Dật không biết đó là văn kiện gì, cậu bắt đầu căng thẳng, hai tay đặt ở trên đầu gối cũng nắm chặt thành nắm đấm, trong bất giác liền hít một hơi thật sâu. Bà nội Trình mang văn kiện này đẩy đến trước mặt của Tiêu Dật chậm rãi mở miệng nói:

“Đây là tòa biệt thự nghỉ dưỡng ở Tam Á, tặng cho cậu, sau này hãy chăm sóc A Kiệt cho thật tốt”

Một lời nói này của bà nội Trình khiến cho Tiêu Dật ngẩn người chưa thể tiếp nhận được ngay, phải mất vài giây cậu mới có thể xác nhận được ý muốn trong lời nói của bà nội Trình. Tiêu Dật khoe mắt nóng bừng, đôi mắt lớn xinh đẹp cũng đỏ hoe long lanh ngân lê, cậu vội vã đưa tay tới tiếp nhận tập văn kiện kia, không phải cậu khóc vì bà nội Tiêu đột nhiên lại đối xử tốt với cậu như vậy, lại tặng cho cậu một tòa biệt thự giá trị lớn, mà là cậu khóc vì cậu đợi chờ khắc này đã lâu lắm rồi, bà nội Trình cuối cùng cũng đã chấp nhận cậu, tuy rằng trong Trình gia có thật nhiều người nhưng bà nội Trình chính là người lớn tuổi nhất ở đây, lời nói hiển nhiên cũng có giá trị hơn rất nhiều. Tiêu Dật chẳng biết lúc này lên mở miệng nói cái gì cả, mãi cho đến khi Trình Kiệt ở bên cạnh đưa tay lên lau nước mắt cho cậu khẽ lên tiếng nhắc nhở:

“Tiêu Dật, nhận lấy đi”

Tiêu Dật đưa tay tiếp nhận, cậu khẽ gật đầu hướng bà nội Trình bằng một ánh mắt chân thành:

“Cháu nhất định sẽ chăm sóc anh ấy thật tốt, cảm ơn bà”

Buổi tối hôm ấy Tiêu Dật cực kỳ vui vẻ, mang tập văn kiện kia để ngay ngắn ở trên bàn đọc kỹ càng một lượt, tòa biệt thự nghỉ dưỡng kia rộng hơn năm trăm mét vuông ở ngay gần bờ biển Tam Á, nhìn sổ tiền phải chi trả cho một mét vuông đất kia đã vô cùng đắt đỏ, nếu đem số đó nhân vào với hơn năm trăm mét vuông kia không biết sẽ có giá trị lớn đến bao nhiêu, lớn đến mức Tiêu Dật cũng không dám cầm máy tính ra核算. Trình Kiệt ở bên cạnh quan sát sắc mặt của Tiêu Dật, mắt thấy gương mặt kia có vô số biểu cảm liền buốt buốt cười vươn tay ôm lấy người ta vào lòng:

“Bà nội rất cưng em, em họ anh nói muốn tòa biệt thự đó từ lâu rã bà cũng không cho đâu”

Tiêu Dật lúc đầu nghe đương nhiên là rất vui, sau đó cậu giống như nghĩ đến điều gì đó liền thở dài, bà nội trước khi tặng cái này cho cậu có nói rằng phải chăm sóc Trình Kiệt cho thật tốt, như vậy có phải là mang cái này ra trao đổi với cậu hay không. Trình Kiệt làm sao mà không hiểu trong đầu Tiêu Dật nghĩ cái gì, hắn ở bên hôn vào trán cậu một cái:

“Đừng suy nghĩ nhiều, tâm tư của bà nội vốn không thể nào đoán định”

Tiêu Dật nghe vậy liền mỉm cười gật đầu, dù sao thì bà nội Trình cũng đã chấp nhận cậu rã, cậu cũng không cần học công suy nghĩ nữa:

“Trình Kiệt, tháng 8 thật sự sẽ kết hôn sao?”

Trình Kiệt sớm đã lên kế hoạch cho hôn lễ rã, hôn lễ sẽ cử hành vào đúng ngày sinh nhật của Tiêu Dật:

“Ngày mai chúng ta về Thiên Tân một chuyến đi”.

Tiêu Dật ngắn người một hồi rã cũng gật đầu, sớm hay muộn cũng vẫn phải đối diện với chuyện này, chỉ bằng sớm một chút dù sao lễ kết hôn của hai người cũng sắp tới rã.

Ngày đó về Thiên Tân trời nắng rất đẹp, Tiêu Dật và Tiêu Kỷ Mặc ngồi ở phía sau xe mỗi người mang một tâm trạng khác nhau, Tiêu Kỷ Mặc thì ngập tràn phấn khích, đã lâu lắm rồi cậu chưa có về nơi này, Tiêu Dật thì lại có một chút lo lắng cùng họ, ngày hôm qua cậu đã gọi điện báo trước rằng mình sẽ trở vềecho mẹ Tiêu biết rõ, bà chính là không có phản đối mà rất nhanh đồng ý, cũng không hề đề cập gì đến chuyện của ba Tiêu, Tiêu Dật vốn là muốn thăm dò ba Tiêu một chút nhưng lại ngại ngùng đành thôi.

Xe của Trình Kiệt dừng ở bên ngoài đầu ngõ, tết năm ấy sự kiện kia đã khiến cho hàng xóm xung quanh bàn tán sôi nổi, hiện tại Tiêu Dật cùng với Trình Kiệt trở về nhà có rất nhiều người nhận ra đó là Trình Kiệt, mọi người lại không nhịn được cười lòi âm thầm bàn tán một phen. Tiêu Dật lo sợ Trình Kiệt không được vui nên mới ngẩng đầu quan sát hắn, mắt thấy người đàn ông kia vẫn tỏ ra một bộ dáng thực bình thường không có vấn đề gì với thở nhẹ một hơi.

Một nhà ba người nhanh chóng đi vào trong nhà của ba mẹ Tiêu, bây giờ là hơn mười giờ trưa, mẹ Tiêu đang ở trong bếp loay hoay làm cơm trưa, ba Tiêu ngồi ở trước cửa nhà, bên cạnh có một chiếc đài nhỏ đã cũ phát ra tiếng của nữ phát thanh viên đang đọc tin tức. Tiêu Kỷ Mặc vừa thấy ba Tiêu liền nhanh chóng chạy tới phía ông:

“Ông nội”

Ba Tiêu dang tay ôm lấy Tiêu Kỷ Mặc vào lòng cười ha ha, có thể nhận ra được ba Tiêu vô cùng yêu quý Tiêu Kỷ Mặc, Tiêu Dật cũng không có ý định nói ra sự thật cho ba mẹ Tiêu biết, dù sao thì cậu cũng sớm đã coi Tiêu Kỷ Mặc giống như là con trai ruột của mình rõ.

“Ba...”

“Bác trai...”

Tiêu Dật và Trình Kiệt cùng nhau hướng ba Tiêu chào hỏi, ông ngẩng đầu nhìn về phía trước, vốn tưởng rằng ba Tiêu sẽ không nói gì cả nhưng ông hiện tại lại mở miệng nói thế này:

“Vào nhà đi”.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân
dtv-ebook.com

Chương 196: Đưa Về 2

Tiêu Dật bắt đàu có chút căng thẳng, Trình Kiệt ở bên cạnh nắm lấy tay cậu, cho cậu một cái nhìn an tâm. Tiêu Dật hít một hơi thật sâu bước vào bên trong, hôm nay Tiêu Lãng cũng dẫn bạn gái mới lên đại học trở về, hiện tại bạn gái đang ở trong bếp phụ mẹ Tiêu nấu ăn. Căn nhà vốn dĩ chỉ có ba người, lúc này lìền có thêm bốn người nữa đồng vui hẳn lên.

Bạn gái của Tiêu Lãng là một cô gái khá xinh đẹp, tuy nhiên vẫn còn có một chút trẻ con, không rõ là do Trình Kiệt quá mức đẹp trai hay là do trong lòng cô ấy có suy nghĩ khác mà Tiêu Dật thấy thỉnh thoảng cô ấy sẽ nhìn trộm Trình Kiệt một cái rã đỏ mặt. Trình Kiệt cầm theo một chai rượu trắng truyềnn thống, trên chai thủy tinh này không hề có nhãn mác gì cả, hắn nói phải đến tận nơi ủ rượu để mua, số tuổi của chai rượu này cũng phải lên tới gần chục năm rã. Tiêu Dật không uống được rượu, tửu lượng rất kém, trên bàn hiện tại cũng chỉ có ba người là hắn, ba Tiêu và Tiêu Lãng đang nhâm nhi, Trình Kiệt uống rượu không đỏ mặt cũng không thay đổi sắc thái, nhấp một ngụm rượu kính ba Tiêu rã chậm rãi nói:

“Bác trai, bác gái, lần này cháu đến đây chính là muốn xin phép hai bác, xin phép hai bác để cho cháu có thể chăm sóc Tiêu Dật đến hết phần đời sau này”

Không gian tiếp theo rơi vào trầm mặc, ngay cả Tiêu Dật cũng cảm thấy thấp thỏm theo, mẹ Tiêu liếc nhìn sang ba Tiêu, ba Tiêu im lặng nhấp một ngụm rượu không nói gì cả. Tiêu Dật khẽ thở dài có điểm thất vọng, nhưng mà thái độ này của ba Tiêu đã được coi là tốt lắm rã, ông không còn trùng mắt quát mắng cậu và Trình Kiệt nữa. Trình Kiệt lại cầm lấy chai rượu bên cạnh rót vào trong chén của ba Tiêu:

“Chúng cháu sẽ kết hôn vào tháng 8 này, đến lúc đó thật sự rất mong hai bác sẽ tới”

Tiêu Dật đến cả một cái hít thở mạnh cũng không dám, cậu hì hòp nhìn về phía ba Tiêu, vừa vặn bắt gặp được ánh mắt ba Tiêu đang nhìn về phía mình. Ba Tiêu nhìn Tiêu Dật, trong đôi mắt già nua kia của ông có tia không dành lòng, cho dù ngoài miệng đã từng nói ra câu nói sẽ không cắn đứa con như Tiêu Dật nữa, nhưng mà đến cuối cùng nói gì thì nói Tiêu Dật cũng là con trai của ông, ông làm sao có thể không cắn cậu được. Đối với chuyện Tiêu Dật thích Trình Kiệt, ông lo lắng nhiều hơn là tức giận, vì lo lắng thái quá mà trở thành giận dữ, ông lo sợ tình yêu này sẽ không được lâu dài, giữa hai người đàn ông với nhau lại không có gì để ràng buộc cả, hơn nữa điệu kiện của Trình Kiệt lại tốt như vậy, là một người giàu có, con trai ông lại có một đời vợ, cũng đã có con riêng rẽ, ai biết sau này khi hai người ở chung một chỗ sẽ phát sinh ra bao nhiêu vấn đề nữa. Ba Tiêu đặt đũa xuống bàn đi vào trong phòng ngủ, mẹ Tiêu quay đầu nhìn theo bóng lưng của ông rồi lại cõi gắng mỉm cười đưa tay lên nói:

“Được rồi, tiếp tục ăn thôi”

Sau khi kết thúc bữa ăn, Tiêu Lãng tiếp tục đến trường dạy học, ba người Tiêu Dật lên phòng nghỉ, Tiêu Dật vỗ vỗ một chút Tiêu Kỷ Mặc liền lăn ra ngủ say, cậu bước xuống giường đi về phía ban công nói chuyện với Trình Kiệt, giọng nói rất nhỏ không muốn để cho Tiêu Kỷ Mặc thức giấc:

“Trình Kiệt, hay là chúng ta hoãn lại thêm một thời gian được không?”

Trình Kiệt nắm lấy tay của Tiêu Dật, tay còn lại đưa lên khẽ vuốt mái tóc cậu:

“Nếu như em muốn thì sẽ hoãn lại”

Tiêu Dật áy náy nhìn Trình Kiệt:

“Trình Kiệt, chỉ hoãn lại một thời gian thôi nhưng chúng ta nhất định sẽ kết hôn”

Trình Kiệt gật đàu ừ một tiếng.

Ở bên này mẹ Tiêu cùng ba Tiêu ở trong phòng nói chuyện, mẹ Tiêu đi quanh một hố vẫn không biết nên phải mở miệng nói sao mới được, cuối cùng liền kéo lấy một cái ghế ngồi xuống:

“Tôi thấy Trình Kiệt cũng không phải là không tốt, nó là vì cứu con trai mình mà suýt chút nữa mất mạng”

Ba Tiêu im lặng, chuyện Trình Kiệt vì cứu con trai ông mà suýt chút nữa mất mạng ông vẫn luôn cảm kích thật nhau, nhưng cũng không thể nào vì cảm kích mà giao con trai của mình cho Trình Kiệt được. Mẹ Tiêu thấy ba Tiêu không chịu mở miệng nói chuyện thì có chút nóng nảy:

“Ông rốt cuộc là muốn như thế nào? Muốn như thế nào thì cũng phải nói một câu chứ?”

Ba Tiêu quay sang nhìn mẹ Tiêu, ông tuy rằng có hai đứa con trai nhưng ông chưa bao giờ có suy nghĩ đứa này không tốt còn có đứa kia, cũng không bao giờ thiên vị hai đứa con trai cả, Tiêu Dật là đứa con cứng đàu của ông, ngay từ lúc nhỏ đã muốn tự ý cho nên ông mới nghiêm khắc với cậu như thế, bây giờ đến cuối cùng vẫn là tự ý thích một người đàn ông, cả đời này của ông cũng chỉ mong hai đứa con trai bình an hạnh phúc, ông không cần có nhิều tiền tài gì cả, Tiêu Dật nếu như đi theo Trình Kiệt rã có thể có hạnh phúc hay không.

Ba Tiêu đứng dậy rời khỏi phòng ngủ, ông đi ra ngoài ngồi yên tĩnh lại một chút, vừa vặn nhìn thấy Trình Kiệt một mình đứng ở trong vườn nói chuyện điện thoại, ba Tiêu đợi Trình Kiệt nói chuyện điện thoại xong liền gọi hắn đến chỗ mình:

“Trình Kiệt”

Trình Kiệt quay lại phía sau nhìn ba Tiêu, hắn không giống như Tiêu Dật bị làm cho căng thẳng, hắn lúc nào cũng thật bình tĩnh, ngay cả lúc này đây khi đứng đối diện với ba Tiêu cũng vẫn giữ thái độ bình tĩnh như thế.

Trình Kiệt cùng ba Tiêu ngã xuống hai chiếc ghế nhỏ được đặt ở trước cửa nhà, ba Tiêu nhìn xa xăm về phía trước trầm giọng nói:

“Chuyện cậu vì cứu Tiêu Dật mà suýt chút nữa mất mạng tôi rất cảm kích, cậu là một chàng trai tốt cho nên tôi nghĩ cậu nên đi tìm một người thật sự thích hợp với cậu”

Trình Kiệt trong lòng một mảnh bình ổn không gợn sóng, dù sao thì khi trải qua một hãi sinh tử kia Trình Kiệt hắn cũng xác định được một điều rằng Tiêu Dật rất yêu hắn, cũng xác định được cậu sẽ không rời khỏi hắn một lần nữa, có được sự khẳng định này mà nói vô cùng khiến cho Trình Kiệt yên tâm cho nên mọi người xung quanh sẽ không ai có thể làm cho hắn hoang mang được:

“Cháu đã tìm được người thích hợp nhất với mình rã, chính là Tiểu Dật”

Ba Tiêu khẽ thở dài:

“Tiểu Dật đứa con này của tôi vẫn luôn khá cứng đầu, nhưng mà bên trong thật sự rất yếu đuối, đối với một người quyết đoán như cậu sẽ không phải là người thích hợp nhất”

Trình Kiệt nhàn nhạt đáp:

“Em ấy so với bất cứ người nào khác cũng vẫn là thích hợp nhất”

Ba Tiêu quay sang nhìn Trình Kiệt, quan sát đôi mắt của người đàn ông kia giống như là để kiểm định xem hắn có phải là thật lòng với con trai ông hay không. Đôi mắt của Trình Kiệt hẹp dài chứa đựng muôn phẫn tự tin, muôn phẫn chân thành, ông biết sự phản đối của mình đối với chuyện này đã không có một phản ứng nào nữa, ông cũng biết nếu như mình kiên quyết phản đối có thể sẽ mất đi người con trai mà ông yêu quý kia, cuối cùng ba Tiêu vẫn phải bị ép buộc chấp thuận, chứa nội tâm sâu trong lòng ông kia vẫn còn rất nhiều bất an, ông sợ rằng Tiêu Dật sau này sẽ bị thiệt thòi:

“Tôi cũng không cần cậu phải cho con trai tôi có cuộc sống sung túc, chỉ mong cậu sẽ coi trọng nó mà thôi”

Lần trước ở bệnh viện Trình Kiệt đã nhìn ra được sự do dự trong lòng của ba Tiêu, hắn lần này vội vã đến đây như vậy chính là muốn thua thắng xông lên, cho dù làm vậy là ép buộc ba Tiêu đồng ý cũng không sao, hắn chỉ cần Tiêu Dật của hắn sau này sẽ được hạnh phúc, không cần suy nghĩ chuyện này chuyện kia nữa:

“Em ấy vẫn luôn là tâm can trong lòng cháu, còn có Kỷ Mặc cũng sẽ như vậy, nếu như bác chấp thuận cháu sẽ không khiến bác phải thất vọng. Cháu biết trong lòng bác vẫn còn hối hận do dự cùng lo lắng, cháu cũng không có cách nào dùng lời nói của mình để xoa bỏ toàn bộ sự hoài nghi này trong lòng bác, chỉ bằng hãy cứ để thời gian trả lời tất cả, cảm ơn bác đã vì lo nghĩ cho em ấy mà đưa ra quyết định này, cháu nhất định sẽ không làm phụ sự kỳ vọng của bác”

Dĩ nhiên chẳng thể nào dùng một lời nói để thuyết phục được sự việc quan trọng này, Trình Kiệt cũng không phải là người thích nói hối hận hơn làm, hắn muốn dùng hành động để chứng minh tất cả, nếu như quãng thời gian năm năm đợi chờ trước đây của hắn không làm cho ba Tiêu tin tưởng, nếu như lần đánh đổi mạng sống vừa rồi không làm cho ba Tiêu bớt lo âu, vậy thì cứ để tiếp thêm mười năm nữa, mười năm tiếp tiếp nữa, hắn luôn rất tự tin vào việc sẽ mang lại hạnh phúc cho Tiêu Dật cho nên hắn cũng không vội.

“Cậu lúc trưa có nói chuyện kết hôn là vào tháng tám sao?” Ba Tiêu thử một lần buông xuống mọi lo âu trong lòng cùng Trình Kiệt nhắc đến chuyện này

Trình Kiệt gật đầu:

“Là vào ngày sinh nhật của em ấy, em ấy vẫn chưa biết thời gian chính xác”

Ba Tiêu do dự một hồi mới hỏi:

“Vậy về phía bên gia đình của cậu?”

Trình Kiệt đáp:

“Bà nội rất thích em ấy”

Lời này là Trình Kiệt nói dối, bà nội Trình cũng giống như ba Tiêu là bị ép buộc để ý, tuy rằng trong lòng không ghét bỏ nhưng lại ngập tràn do dự cùng lo lắng, hai từ rất thích kia hẳn là đã phỏng đại lên một chút.

Ba Tiêu nhìn Trình Kiệt một hồi lâu:

“Vậy tôi có một điều kiện, nếu như đã muốn tổ chức hôn lễ, vậy thì đã làm liền phải làm cho đáng, tôi muốn mọi thủ tục đều sẽ như một hôn lễ bình thường”

Trình Kiệt cười nhẹ:

“Việc này là lẽ đương nhiên”

Ba Tiêu sớm đã không còn quan tâm tới lời nói của hàng xóm láng giềng nữa rồi, dù sao thì mấy lời bàn tán kia của bọn họ cũng không sai, ông cũng không muốn cứ như vậy giữ im lặng mặc kệ người ta bàn tán nữa, chỉ bằng sẽ tổ chức hôn lễ, sẽ phát thiệp cưới, con trai ông dù có thích đàn ông đi chăng nữa cũng vẫn là có cưới hỏi đàng hoàng, tuy rằng pháp luật trong nước không có công nhận mối quan hệ vợ chồng này nhưng đối với xóm làng cũng là không muốn bọn họ bàn tán thêm cái gì cả, con trai ông có cưới hỏi đàng hoàng việc này có muốn nói cũng không thể nói gì.

Buổi tối hôm ấy, một nhà sáu người ngồi trên bàn ăn cơm, Trình Kiệt vẫn chưa nói tin ba Tiêu đã để ý chuyện hai người họ cho Tiêu Dật biết, vốn là muốn đợi đến khi buổi tối về phòng nói cho cậu biết chuyện này, nhưng mà có lẽ ba Tiêu đã gấp gáp hơn hắn, nhanh một bước lên tiếng:

“Tiêu Dật, con định bao giờ quay trở lại Bắc Kinh?”

Đây là lần đầu tiên kể từ tết năm ấy ba Tiêu chủ động nói chuyện với Tiêu Dật, Tiêu Dật nghe thấy vậy tránh không được có phàn gáy gáp cùng vui vẻ:

“Ngày mai con sẽ đi sớm một chút, Trình Kiệt...” Tiêu Dật vốn định nói ngày mai là thứ hai cho nên Trình Kiệt phải đến công ty làm việc, nhưng nghĩ lại ba Tiêu vẫn chưa có thái độ hòa hoãn với Trình Kiệt cho lắm nên Tiêu Dật liền sửa lời: “Khi con còn phải đến lớp”

Ba Tiêu vừa gấp thức ăn bỏ vào bát vừa thản nhiên nói:

“Ngày mai ở lại đi, Kỷ Mặc cũng chỉ đi nhà trẻ không quá quan trọng”

Tiêu Dật đương nhiên là vui vẻ khi ba Tiêu giữ mình ở lại, cậu chậm rãi quay đầu sang bên cạnh liếc mắt nhìn Trình Kiệt một cái, nhưng mà cậu còn chưa kịp vui mừng bao lâu thì ba Tiêu lại nói thêm một câu thế này:

“Còn cậu ta thì trở về trước cũng được”

Tiêu Dật ở dưới bàn ăn đưa tay qua nắm lấy tay của Trình Kiệt, cậu rất sợ Trình Kiệt vì nghe thấy những lời nói này mà không được vui, tuy rằng hắn sẽ không biểu hiện ra ngoài mặt nhưng trong lòng cậu biết hắn khẳng định sẽ suy nghĩ rất nhiều. Tiêu Dật nghĩ rằng ba Tiêu không muốn nhìn thấy Trình Kiệt cho nên mới nói thế, cậu cũng không thể nào để Trình Kiệt một mình trở về được, chính vì thế liền lựa lời mà từ chối ba Tiêu:

“Ba à, thật ra thì tiệm cà phê ở trên cũng đang trong thời gian rất bận rộn...”

Tiêu Dật còn chưa nói xong thì ba Tiêu đột nhiên ngẩng đầu dậy nhìn Tiêu Dật thật nghiêm khắc, Tiêu Dật ngay lập tức chột dạ tự giác cúi đầu xuống không nói nữa. Ba Tiêu đặt đũa xuống bàn tiếp tục mở miệng nói:

“Từ giờ đến khi đó cứ ở đây đừng quay về Bắc Kinh nữa”

Tiêu Dật ngay lập tức trợn lớn hai mắt có điểm kích động, cậu không có suy nghĩ thật kỹ càng lời nói kia của ba Tiêu đã vội vàng nói thế này:

“Ba à, con không có ý định sẽ rời xa anh ấy”

Ba Tiêu nhíu mày nhìn Tiêu Dật, kế đó lại cúi đầu xuống tiếp tục gấp
thức ăn bỗn vào trong bát của mình:

“Tháng này cứ ở nhà đi, sau này làm người của nhà người ta rã cũng
không có thời gian ở lại nhà nhì đâu”

Tiêu Dật vẫn còn chưa hiểu ra được ý nghĩa trong lời nói của ba Tiêu,
tâm trạng của cậu lúc này vẫn căng như dây đàn, chỉ cần ba Tiêu nói không
cho phép cậu ở bên cạnh Trình Kiệt nữa là cậu khẳng định sẽ không thể
bình tĩnh lại được, nhưng mà Trình Kiệt lúc này ở bên cạnh lại nói:

“Chỉ cần em ấy muốn cháu đầu sẽ tự mình đưa em ấy về”

Tiêu Dật đột nhiên quay đầu sang nhìn Trình Kiệt, Trình Kiệt rốt cuộc là
đang nói cái gì vậy, ba của cậu rõ ràng nói cậu không về Bắc Kinh nữa tại
sao Trình Kiệt vẫn bình tĩnh như vậy được:

“Trình Kiệt?”

Tiêu Dật nhíu mày nhìn Trình Kiệt, ánh mắt kia khó hiểu muốn hỏi hắn
rất nhiều câu hỏi, khi Tiêu Dật còn đang hoang mang thì ba Tiêu lại nói
thêm một câu nữa khiến cho cả nhà cũng phải bất ngờ mà đứng hình:

“Chuyện kết hôn cứ quyết như vậy đi, chưa khi đến ngày diễn ra hôn lễ
thì cậu cứ về Bắc Kinh làm việc bình thường, còn Tiểu Dật và Kỷ Mặc thì
cứ ở lại đây”

Không gian im lặng, cơ hồ ngay cả một tiếng hít thở cũng rất khó nhận
ra, không biết qua bao lâu khói mắt của Tiêu Dật liền phiếm hăng, cánh
môi mỏng cũng run rẩy mấp máy xúc động nói không ra câu. Mẹ Tiêu lè
nóng đảo quanh khói mắt, Tiêu Lãng thì im lặng, Trình Kiệt chậm rãi đưa
tay ra lau nước mắt cho Tiêu Dật.

“Được rã, tiếp tục ăn cơm đi” Ba Tiêu ngoài mặt vẫn bình thản xen lẫn
nét nghiêm khắc vốn có thường ngày.

Tiêu Dật cúi đầu hít một hơi thật sâu nhỏ giọng nói, tuy rằng cậu nói rất nhỏ nhưng cũng đủ để cho những người xung quanh có thể nghe thấy được rõ ràng:

“Cám ơn ba”.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân
dtv-ebook.com

Chương 197: Đang Ở Trước Mặt Em

Buổi sáng ngày hôm sau Trình Kiệt lái xe trở về Bắc Kinh từ khi còn rất sớm, cơ hồ khi ấy ba mẹ Tiêu vẫn còn chưa thức dậy, Tiêu Dật mặc một chiếc quần đùi cùng áo thun rộng, đầu tóc vẫn còn bù xù đi ra ngoài tiễn hắn. Ba Tiêu ngày hôm qua nói rằng từ giờ đến khi làm lễ kết hôn thì Tiêu Dật sẽ phải ở nhà, Tiêu Dật đương nhiên đã viện có tìm đủ lý do, nói rằng Tiêu Kỷ Mặc còn phải đến lớp, nói rằng cậu phải quản lý tiệm cà phê, nhưng cho dù có viện bao nhiêu lý do đi chăng nữa thì Tiêu Dật vẫn cứ ngại ngùng không dám nói đến lý do chính của mình, đó chính là cậu không muốn rời xa Trình Kiệt lâu đến như vậy. Tiêu Dật cùng Trình Kiệt tay trong tay đi ra ngoài đường ngõ, bây giờ là hơn năm giờ sáng, bầu trời vào mùa hè cũng đã sáng hơn so với mùa đông rất nhiều, thời gian này ở quê của Tiêu Dật sẽ có vài người đi làm đồng từ sớm, thỉnh thoảng sẽ có một hai người vác cuốc đi ra. Tiêu Dật ở trong thôn sớm đã được bàn tán rất nhiều, lý do của sự việc bàn tán này chính là tết năm ấy xảy ra sự vụ kia cho nên những người đi ngang qua sẽ tự động đưa mắt nhìn về phía Tiêu Dật và Trình Kiệt, Tiêu Dật cũng chẳng quản trong đầu bọn họ đang nghĩ cái gì, cho dù bọn họ có nói ra đi chăng nữa thì cậu cũng không quan tâm:

“Trình Kiệt...”

Tiêu Dật xụ mặt làm nũng, Trình Kiệt nhịn không được kéo người ta vào bên trong xe hôn môi một phen, hắn chỉ muốn ngay bây giờ mang theo người này trở về Bắc Kinh cùng với mình mà thôi. Trình Kiệt dễ dàng lồng tay được vào trong áo thun kia của Tiêu Dật, bàn tay to lớn xoa nắn khắp vùng bụng và ngực cậu, Tiêu Dật khẽ kêu rên vài tiếng, ngày hôm qua bọn họ rất là vui mừng, bởi vì vui mừng nên càng muốn quấn lấy nhau, nhưng ngại lỗi lại có Tiêu Kỷ Mặc nằm ở giữa cho nên hai người vốn chỉ

có thể nhìn nhau suông mà thôi. Trình Kiệt nhanh chóng đưa tay xuống, lơi dụng ống quỳn của Tiêu Dật khá rộng mà luồn hẳn tay vào trong đùi cậu không cần phải cởi quần ra. Tiêu Dật cảm giác Trình Kiệt đang không ở trong trạng thái bình thường, tuy rằng cậu không có để ý đến suy nghĩ của người ngoài nghĩ gì, nhưng mà cậu vẫn không thể nào làm ngơ trước chuyện hai người lại ở ngay giữa ban ngày thế này làm chuyện kia, nếu như để người khác nhìn thấy sẽ không hay:

“Uhm... đừng Trình Kiệt...”

Trình Kiệt quả thật là có dừng lại động tác nhưng gương mặt vẫn hâm sâu vào cằm cổ của cậu, tham luyến hít thở mùi hương trên người cậu:

“Tiêu Dật, hay là trở về Bắc Kinh với anh đi, anh không muốn rời xa em đâu”

Tiêu Dật đương nhiên là rất muối, có điệu ba Tiêu cũng rất cứng rắn, hiện tại ông đã chấp nhận Trình Kiệt rồi, còn để ý cho bọn cậu tổ chức lễ kết hôn, bây giờ ông chỉ muốn cậu ở lại đây đến khi hôn lễ diễn ra mà thôi, cậu cũng không thể nào mà làm trái ý ông chuyện nhỏ này được:

“Trình Kiệt, khi nào thì chúng ta kết hôn?”

Tiêu Dật cũng nóng lòng muối ở chung một chỗ với Trình Kiệt, Trình Kiệt gặm cắn cằm cổ của Tiêu Dật khàn giọng đáp:

“27 tháng 8”

Tiêu Dật đến hiện tại mới biết thì ra Trình Kiệt lại quyết định vào ngày sinh nhật của cậu cử hành hôn lễ của hai người, tránh không được xúc động cũng tránh không được có một chút buồn bực bởi vì phải đến tận cuối tháng tám mới có thể gặp mặt Trình Kiệt:

“Trình Kiệt...”

Trình Kiệt đã nâng áo của Tiêu Dật lên cao cúi đầu ngậm lấy điểm nhỏ mẫn cảm trước ngực cậu cắn mút:

“U?”

Tiêu Dật thất thẫn luẩn tay vào trong mái tóc của Trình Kiệt:

“Chúng ta sắp kết hôn rã, anh sẽ không hối hận chứ?”

Trình Kiệt ngừng lại ngẩng đầu lên nhìn Tiêu Dật, ánh mắt của hắn chưa tia kiên định:

“Anh đến ngay cả hai từ hối hận cũng không nghĩ tới, trước đây không nghĩ tới, hiện tại cũng sẽ không nghĩ tới, ngay cả tương lai cũng sẽ như vậy, chỉ cần em và anh ở cùng một chỗ anh cái gì cũng không còn luyến tiếc nữa”

Tiêu Dật nhìn Trình Kiệt khẽ mỉm cười, người đàn ông này chưa bao giờ khiến cho cậu thất vọng cả, tuy rằng hắn rất biết cách ăn nói, cũng rất biết cách dùng những từ ngữ lời lẽ ngọt ngào để lấy lòng cậu, nhưng mà cậu vẫn sẽ tình nguyện mà tin tưởng hắn, tin tưởng những lời nói kia không phải là những lời sáo rỗng:

“Trình Kiệt, em cũng vậy em sẽ không hối hận!”.

...

Quãng thời gian sau đó Trình Kiệt ở lại Thiên Tân trải qua những tháng ngày bình đạm, tuy rằng không có được nhìn thấy gương mặt của Trình Kiệt nhưng mỗi ngày cậu đều có thể nghe thấy giọng nói của hắn thông qua điện thoại, Trình Kiệt sẽ gọi điện cho cậu kể cho cậu nghe một ngày của hắn, ví như hôm nay hắn ăn những gì, đã gặp mặt ai, nhìn thấy thứ gì, sau đó cũng sẽ không quên nói rất nhớ cậu, đã ăn quen thức ăn của cậu nấu rã, buổi tối đi ngủ không có cậu liền sẽ ngủ không ngon, Tiêu Dật lúc ấy khóc miện lại cong cong, ánh mắt hạnh phúc ngọt ngào, bộ dạng của cậu khi nói chuyện với Trình Kiệt rất nhỏ nhẹ dịu dàng, giống như là cho dù những lời nói kia của Trình Kiệt có lặp đi lặp lại hàng ngày cậu đều có hứng thú nghe hắn, nghe không hề chán, ví như buổi tối ngày hôm nay chẳng hạn.

Người nọ ở bên Bắc Kinh ngã trong phòng ngủ của mình nói chuyện:

“Tiểu Dật, hôm nay anh ăn món thịt heo xào xả ớt ở bên ngoài, quả thật là không có mùi vị gì cả, vẫn là em nấu ngon nhất”

Người ở Thiên Tân mỉm cười nhỏ giọng thủ thỉ:

“Cũng không nên ăn khi ầu ớt sẽ nóng đó, chỉ bằng ngày mai anh ăn thanh đậm một chút đi, vậy thì tự mua thịt heo về luộc thì thế nào, món đó đâu giống nhau cả”

Người ở Bắc Kinh giống như đang hình dung gương mặt của đối phương, khoe môi chúc lát lại cong cong cười đến vui vẻ:

“Không giống, đâu là do vợ anh nấu, những người khác nấu sao có thể so được đây”

Người ở Thiên Tân cười khúc khích, gò má cũng ửng hồng đến đáng yêu:

“Vậy hôm nay anh không có tăng ca làm việc đó chứ?”

Người ở Bắc Kinh đáp thế này:

“Anh đã muốn bỏ hết công việc để về với em làm sao có thể có tâm trạng tăng ca đây”

Người ở Thiên Tân biết ai đó đang trêu chọc mình nên cũng trêu chọc lại:

“Không chịu làm việc thì làm sao có tiền, đến lúc đó tổ chức hôn lễ sẽ phải nợ tiền sao, lấy em về rã còn muốn em phải trả nợ hả?”

Người ở Bắc Kinh nói tiếp:

“Lấy em về rã thì em chính là chủ nợ của anh, tiền kiểm được đâu đưa em hết”

Tiêu Dật đứng ở trước ban công của phòng ngủ nhà mình, đàu ngón tay thon dài không tự giác lướt trên thành lan can:

“Một tuần nữa liền sẽ kết hôn rã, anh lúc đó nhất định phải tới nhé”

Trình Kiệt khàn giọng nhung nhớ:

“Đợi anh nhé”

Tiêu Dật ừ nhẹ một tiếng rã cũng kết thúc cuộc gọi, kế đó câu đợi anh nhé của Trình Kiệt không cần Tiêu Dật phải đợi đến một tuần sau mà chỉ cần đợi đến vài tiếng sau mà thôi. Đêm hôm ấy Tiêu Dật đang ngủ thì nhận được điện thoại của Trình Kiệt, lúc đó cậu trong lòng chẳng hiểu sao còn có một chút hy vọng mong ngóng, tuy rằng không muốn hắn điên cuồng lái xe trong đêm giống như tết năm ấy để đến chỗ cậu, nhưng dù sao cũng vẫn rất chờ mong:

“Trình Kiệt...”

Trình Kiệt khàn giọng đáp một câu rất là không hợp ngữ cảnh hiện tại gì cả:

“Tiểu Dật, anh yêu em”

Tiêu Dật cũng ngây người ra một hồi, cậu đáp lại chán cho Tiêu Kỷ Mặc rã rời giường đi ra ngoài ban công đứng ở đó khẽ thở dài:

“Em cũng vậy”

Trình Kiệt tiếp tục nói:

“Tiểu Dật, đừng thở dài”

Tiêu Dật khẽ giọng:

“Trình Kiệt, em nhớ anh”

Trình Kiệt ở bên này lại nói rằng:

“Hay là anh đến gặp em nhé”

Tiêu Dật theo phản xạ đưa mắt nhìn xa xăm, đáng tiếc là đài ngoài kia không có đèn nên chỉ nhìn thấy được một mảng bóng tối mà thôi:

“Trình Kiệt, anh đang ở đâu”

Trình Kiệt trả lời:

“Đang ở trong trái tim em”

Tiêu Dật phì cười:

“Ù”

Trình Kiệt xuống xe chậm rãi bước vào trong một con ngõ nhỏ:

“Đang ở trong tâm trí em”

Tiêu Dật khóe miệng cong cong đến ngọt ngào:

“Ù”

Trình Kiệt đêm nay mặc một chiếc áo thun cộc tay có cổ màu đen, cùng một chiếc quần jean màu đen, trên chân hắn mang đôi giày màu trắng cũng chính là vật nổi bật nhất trên người hiện giờ, hắn chậm rãi bước đi nhưng mỗi bước đi của hắn lại rất dài, loáng một cái đã đến gần nhà của ba mẹ Tiêu:

“Đang ở rất gần em”

Tiêu Dật ngón tay khẽ nghịch ngợm trên lan can vui vẻ nghe những lời nói ngọt ngào kia của hắn:

“Ù”

Trình Kiệt ở bên kia ngưng một lúc, cuối cùng hắn nói thế này:

“Đang ở trước mặt em”

Tiêu Dật đang đứng quay lại với lan can tựa người lên đó, lúc này nghe Trình Kiệt nói vậy còn tưởng hắn vẫn còn đang khoác lác nên cũng không để ý nhì~ùi:

“Ù”

Trình Kiệt đứng ở trong sân nhà Tiêu Dật ngẩng đ~ùi lên nhìn bóng lưng quen thuộc đang đứng trên kia, đôi mắt của hắn tự động hiện lên tia cung chi~ùi yêu thương:

“Hôm nay mặc qu~àn ngắn như vậy sao, đứng ở dưới bị nhìn thấy hết r~ă”

Tiêu Dật nghe vậy thì cũng hoài nghi quay lại phía sau nhìn, quả nhiên người đàn ông đang đứng ở phía dưới kia lúc nào cũng đem lại cho cậu sự bất ngờ giống như phép màu luôn hiện hữu vậy, Tiêu Dật ngây ngẩn nhìn Trình Kiệt đứng phía dưới, trong giây lát hai ánh mắt chạm nhau tại một điểm, khoe miệng đôi bên cũng như được định sẵn đ~ồng loạt cùng nhau khẽ nhếch lên cong cong mỉm cười, Tiêu Dật vẫn chưa cúp máy, vẫn để điện thoại đặt bên tai:

“Sao lại đến nữa?”

Trình Kiệt cũng vẫn thông qua điện thoại nói với Tiêu Dật, ánh mắt âu yếm nhìn lên trên phía cậu:

“Không phải nói nhớ anh sao?”

Tiêu Dật đến cuối cùng vẫn không giấu được nụ cười hạnh phúc, nhưng giọng điệu kia vẫn là không quên oán trách hắn:

“Nhưng mà để ngày mai tới cũng được, lái xe trong đêm như vậy nguy hiểm lắm... chúng ta cũng sắp kết hôn r~ă”

Trình Kiệt đột nhiên im lặng, ánh mắt có ý cười nhìn thẳng về phía người bên trên, qua một lúc mới dịu dàng nói thế này:

“Xuống đây với chàng em đi”

Tiêu Dật bối rối nói:

“Không xuống”

Nhưng mà người nọ rất là không có thể diện đã quay ngoắt lại đi vào trong, nhanh chóng chạy xuống dưới nhà tìm chìa khóa để mở cửa ra. Ngày trước Tiêu Dật còn phải leo từ tầng hai xuống dưới, có điều hiện tại đã khác Trình Kiệt và cậu đã được đón ý, đương nhiên không thể nào lén lén lút lút được, cứ như vậy quang minh chính đại mở cửa lớn cho người ta vào nhà, Tiêu Dật vừa mở cửa ra liền bước về phía Trình Kiệt, lại được đối phuong ngay lập tức kéo lấy ôm vào lòng ngực, hắn cúi đầu xuống hôn lấy đôi môi cậu, đầu lưỡi quấn quít dây dưa không muốn rời, Tiêu Dật nhiệt tình đáp lại nụ hôn đó của Trình Kiệt, còn muốn chủ động ôm chặt lấy hắn hơn. Đầu trời đêm hôm nay rất nhiều sao, biểu tượng cho việc ngày mai hắn là sẽ nắng rất to, trăng hôm nay tuy bị khuyết mất một nửa nhưng vẫn không thể làm suy giảm được cảnh tượng hai người đang hôn môi trước mặt, vô cùng ngọt ngào, vô cùng hạnh phúc, thật sự có thể khiến cho lòng người ghen tị.

“Có cho anh vào nhà không?”

Tiêu Dật ngả người vào lòng ngực của Trình Kiệt, ngón tay thon dài nghịch ngợm gãi gãi trêu đùa hắn, giọng nói nũng nịu đến mềm nhũn:

“Không cho”

Trình Kiệt cười ôm lấy eo nhỏ của Tiêu Dật:

“Thế thì anh vênhé”

Tiêu Dật vẫn không ngẩng đầu lên mà cứ như vậy mềm nhũn ôn nhu:

“U”

Trình Kiệt cúi người xuống bế lấy Tiêu Dật ở trên tay, hắn bước lên bậc thềm rầm đứng trước cửa lớn đang mở hé kia cúi đầu xuống chạm vào chóp mũi của Tiêu Dật:

“Đóng cửa đi, chúng ta về nhà của em”

Tiêu Dật đưa tay kéo lấy cánh cửa kia đóng vào, tuy rằng hành động đó đã biểu hiện cho việc cậu thích lắm rầm nhưng mà ngoài miệng vẫn nói thế này:

“Không muốn mà”

Trình Kiệt cười ha ha, bế Tiêu Dật ra đến tận đầu ngõ:

“Không muốn thật không?”

Cả một quá trình đó người nọ ngay cả đi cũng không muốn chỉ muốn được người ta bế trên tay nhưng vẫn đáp:

“Thật”

Trình Kiệt ánh mắt nghiêm dục vọng trầm khàn nói:

“Tiêu Dật, anh muốn ăn em”

Kế đó liền lên xe cùng nhau chơi trò rung xe, ở hàng ghế phía sau trên chiếc xe range rover quen thuộc đó có hai thân thể trắn trui quấn lấy nhau, người đàn ông thân mình to lớn, cơ bắp rắn chắc để người thanh niên có dáng người nhỏ nhắn vòng eo mảnh khảnh ngầm trên đùi mình, đối với cảnh tượng hiện tại trong không gian chật hẹp như vậy dĩ nhiên không thể thiếu đi được tiếng ngâm nga rên rỉ, tiếng da thịt va chạm vào nhau, ngay cả lời nói khiến cho người ngoài nghe được cũng phải xấu hổ đã xuất hiện ở trong chiếc xe này

“A... quá sâu... nhanh... a... chậm chậm... Trình Kiệt... a”

Tiêu Dật toàn thân nóng bừng như lửa đốt, cho dù hiện tại cả người cậu không có mặc quần áo đi chăng nữa thì vẫn có thể trong vô thức mà chảy mồ hôi, bởi vì người đàn ông phía dưới kia liên tục nắm chặt lấy eo cậu mãnh liệt đung đưa. Tiêu Dật hai tay vung loạn liền nhấn phải nút nhỏ bên cửa kính phía sau, cửa kính đó liền ngay lập tức từ từ hạ xuống, một làn gió nhẹ thổi vào trong khiến cho cậu cũng mát mẻ, nhưng mà cậu sợ sẽ có người đột nhiên đi qua nên muốn vội vã đưa tay muốn kéo cửa kính lại, có điệu Trình Kiệt lại xấu xa đến mức nắm chặt lấy cổ tay cậu không cho cậu hoàn thành ý nguyện này:

“Đừng mà... Trình Kiệt, có người thấy... ưm... thì biết làm sao?”

Trình Kiệt nắm lấy hai tay của Tiêu Dật khóa ở phía trước, hắn nghiêng đầu gặm cắn phần cổ của cậu, trong giọng nói cho đến từng hơi thở cũng có tia dục vọng:

“Chơi một vài trò chơi kích thích một chút nhé”

Tiêu Dật mới chỉ hả một tiếng mà thôi, thì Trình Kiệt đang ở phía dưới cậu liền ngay lập tức muốn ngẩng dậy, nhân lúc cậu không kịp phòng bị liền đẩy cậu ra phía ngoài, hiện tại cả двù cùng bả vai đều vươn ra khỏi cửa xe, người nọ phía sau lại bắt đầu đưa đẩy mãnh liệt ra vào trong cậu:

“A... không muốn... không muốn đâu... sẽ có người bắt gặp”

Trình Kiệt cảm thấy như vậy cũng thật là kích thích, thông qua gương chiếu hậu phía trước hắn có thể nhìn thấy được gương mặt với biểu cảm đặc sắc của Tiêu Dật, thật sự là chỉ hận không thể ăn sạch xương người ta, nuốt người ta vào trong bụng mà thôi;

“Kêu lớn tiếng một chút cho người khác tới đây”

Trình Kiệt xấu xa dọa nạt Tiêu Dật, Tiêu Dật vội đưa tay che miệng mình lại, tư thế này rất là không hợp ý cậu, không nói đến chuyện sẽ bị người khác bắt gặp thấy làm chuyện xấu, mà cả ngực cậu bị đè vào cửa xe cũng đau lắm, còn có hai chân cùng eo phía sau cũng thật mỏi:

“Không muốn đâu... a... a... để em vào đi, như vậy thật mồi mà”

Trình Kiệt hôn vào lưng của Tiêu Dật, phải nói người đàn ông này sinh lý mạnh mẽ hơn người thường, làm từ nay tới giờ vẫn còn chưa thể bắn, Tiêu Dật sớm đã mang toàn bộ mấy thứ dịch trắng đục kia bắn ra ghế xe phía sau của Trình Kiệt những hai lần rã, người nọ thì vẫn giống như bị nút lại không thể bắn ra.

“Không muốn đâu... ô ô... đáng ghét... thật đáng ghét mà... em sẽ không nói chuyện với anh nữa”

Tiêu Dật nức nở, cậu hiện tại chỉ muốn được nghỉ ngơi thôi, cứ để cậu ở tư thế như vậy thật sự cả người đã mồi nhử rã, Trình Kiệt thấy đối phương nức nở đến đáng thương liền kéo người ta vào trong, một tay cũng nhanh chóng nhấn vào nút nhỏ bên cạnh, cửa kính theo đó cũng kéo lên. Tiêu Dật lại trở lại bị đặt xuống ghế mang chân nhấc lên cao, cậu sớm đã mệt mỏi không muốn phản ứng nữa rã, ánh mắt lơ đãng nhìn xung quanh một hồi, quần áo vứt ở dưới sàn xe, dịch trắng còn đang chảy dài ở trên ghế da này, cảnh tượng ướt át như vậy lại khiến cho hai má của cậu đỏ ửng vì xấu hổ, Trình Kiệt vừa vặn nhìn thấy gương mặt đáng yêu kia liền chửi thề trong lòng, holly nhỏ đúng là holly nhỏ, hết lần này đến lần khác cậu dẫn hắn, có phải là muốn hắn làm cậu đến không thể đi được hay không. Trình Kiệt sau một hồi mãnh liệt điên cuồng cũng có thể bắn ra được ở trong nơi ấm nóng kia của Tiêu Dật, Tiêu Dật mệt mỏi được Trình Kiệt ôm vào lòng khẽ hù hù ai oán:

“Thật đáng ghét, không muốn kết hôn với anh nữa”

Trình Kiệt khẽ mỉm cười hôn xuống trán của Tiêu Dật, giọng nói của hắn khàn khàn có từ tính:

“Đừng mà, anh là nhớ đến không thể kiềm chế được, sau này sẽ không như vậy nữa”

Tiêu Dật dụi dụi đài vào lồng ngực Trình Kiệt:

“Còn đẩy em ra xe, người khác thấy thì làm sao chứ?”

Trình Kiệt ôn nhu vuốt ve bả vai nhỏ nhắn mịn màng của Tiêu Dật:

“Đúng vậy, là anh không suy nghĩ thấu đáo, để người khác nhìn thấy vợ xinh đẹp của anh thì biết làm sao đây”.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân
dtv-ebook.com

Chương 198: Kết Hôn 1

Đêm hôm ấy Trình Kiệt ôm Tiêu Dật vènhà của cậu, lại ôm người ta vào trong phòng tắm tắm rửa, nhưng mà phòng tắm của Tiêu Dật không có bồn tắm cho nên hiện tại người nào đó liền lười biếng đứng dựa vào Trình Kiệt, cả người mèm nhũn khiến cho hắn cũng phải nóng bừng bừng. Trình Kiệt vuốt ve cánh mông của Tiêu Dật, thỉnh thoảng lại dùng lực một chút bóp mạnh, khi ấy holly nhỏ nào đó sẽ hù hù mà thở dốc, Trình Kiệt cúi xuống hôn vào trán của Tiêu Dật:

“Tiêu Dật, còn một tuần nữa thôi thì em chính thức là người nhà họ Trình rồ”

Tiêu Dật trong lòng cũng không ngừng kích động, tính đến bây giờ thì cậu và Trình Kiệt đã ở bên nhau một thời gian rồ, tuy rằng sống chung cùng với nhau nhưng vẫn chưa thể có một cái danh phận chính thức gì, từ trước đến nay Tiêu Dật cũng không có quan tâm đến vấn đề này cho lắm nhưng mà hiện tại lại chẳng hiểu sao rất để tâm, có lẽ nghe thấy ba từ người họ Trình kia thật sự là rất mãn nguyện.

Trình Kiệt lau khô người cho Tiêu Dật, mang áo choàng tắm bọc lại cẩn thận vào người cho cậu, Tiêu Dật tiếp theo liền được đặt lên giường, lại được người ta phục vụ tận tình, cuối cùng được người ta ôm vào trong lòng, Tiêu Dật vẽ loạn trước ngực của Trình Kiệt thủ thỉ tâm tình:

“Trình Kiệt, ngày mai lại trở về à?”

Trình Kiệt thật sự là rất muốn ở đây nhưng lại ngại ba Tiêu, lần này hắn tới cũng là không có ý định để cho ba Tiêu biết. Ba Tiêu là một người rất truyềnl thông nếu như không muốn nói là một người cổ hủ, ba Tiêu nói

rằng từ giờ cho đến khi hôn lễ được diễn ra thì hắn không được gặp mặt Tiêu Dật nếu không cuộc sống hôn nhân sau này sẽ không được thuận lợi. Không phải là Trình Kiệt không quan tâm đến cuộc sống hôn nhân sau này mà là hắn tin tưởng hắn có thể cho Tiêu Dật một cuộc sống hạnh phúc.

...

Một tuần sau đó tại Thiên Tân

Ngày hôm nay là một ngày đặc biệt, đặc biệt đối với Tiêu Dật, với ba mẹ Tiêu, thậm chí là với toàn bộ cái thôn nhỏ này, từ trước đến nay không phải là không có nhà nào tổ chức tiệc cưới linh đình như thế mà cái đặc biệt ở đây chính con trai nhà họ Tiêu lại đi lấy chồng.

Tiết cưới được tổ chức tại nhà của Tiêu Dật, khoảng sân của nhà Tiêu Dật rất rộng lớn, hàng xóm láng giềng đến góp vui, bọn họ hôm nay làm trăm mâm tiệc, đồ ăn đầu là những món ngon cùng lạ miệng do đầu bếp được Trình Kiệt gọi từ Bắc Kinh xuống Thiên Tân.

Ngày Tiêu Dật kết hôn lần thứ hai, là ngày mà hàng xóm láng giềng phải tràn trề bởi vì đồ cưới đưa tới đầu vô cùng đắt đỏ, nhìn tới trong phòng khách của nhà họ Tiêu đầu chất đống những món đồ cao cấp, có mấy mâm lễ được phủ vải đỏ loáng thoảng còn nhìn thấy được vài thỏi vàng bên dưới, người xung quanh trong lòng lại nghĩ có khi đầu đồ cưới thế này cho dù có cho con trai mình đi lấy con trai cũng chấp nhận.

Sáu nhân viên trong tiệm cà phê của Tiêu Dật cùng với thư ký Tiểu Khiết đến nhà cậu từ ngày hôm qua, bảy người này lát nữa chính là sẽ phụ trách làm khó Trình Kiệt, phụ trách moi tiền từ túi của hắn, phải biết Trình tổng giám đốc lớn ngoài việc lúc nào cũng luôn cảm thấy thiếu tình yêu của Tiêu Dật ra thì tiền bạc đối với hắn không là vấn đề gì cả.

Hôm nay Tiêu Dật mặc hỉ phục đỏ thẫm thêu hoa văn tinh xảo bằng chỉ vàng, bảy cô gái đứng ở trong lòng đầu là hủ nữ, mỗi lần nhìn thấy Tiêu Dật một bộ dạng đáng yêu như vậy chỉ hận không thể bao bọc cưng chi đầu càng nhiều hơn. Tiêu Kỷ Mặc ngồi ở trên đùi của Tiêu Dật, hôm nay Tiêu

Kỷ Mặc cũng được mặc một bộ vest có đeo nơ trước cổ nhìn vô cùng dễ thương:

“Ba, ba Trình Kiệt mấy giờ sẽ tối?”

Tiêu Dật ôm Tiêu Kỷ Mặc vào trong lòng đáp:

“Sắp tối rồi”

Trình Kiệt thật ra đã tới rã, chỉ là còn mười phút nữa mới tới giờ lành cho nên lúc này vẫn phải đợi ở đây ngõ, vừa mới rã hắn nhắn tin nói rằng không thể chờ được nữa, muốn cậu gửi hình của mình khi mặc hỷ phục cho hắn xem. Hỷ phục này là do Trình Kiệt tự mình chọn, là hàng thiết kế chỉ có duy nhất một chiếc, hắn dựa vào dáng người của Tiêu Dật để đưa ra yêu cầu với nhà thiết kế, gần nửa tháng đó hắn đã vô cùng dụng tâm cùng nhà thiết kế trao đổi để hoàn thành mới có thể gửi tới bộ hỷ phục này cho Tiêu Dật.

Tiểu Khiết hôm nay nằm trong đội ngũ đưa “dâu” cho nên hôm nay cũng mặc trên người một bộ áo truyền thống màu hồng, cô ấy đang đứng ở chỗ ban công lấp ló nhìn ra ngoài:

“Tiêu Dật, tôi nhìn thấy Trình tổng, để tôi xem nào, một, hai, ba, bốn, năm... có bảy chiếc xe lamborghini nhìn rất oách”

Mấy cô gái còn lại ở trong phòng cũng nhao nhao tới chạy ra xem, ngay cả Tiêu Kỷ Mặc cũng nhảy xuống khỏi đùi của Tiêu Dật chạy ra ngoài xem thử:

“Thật sự nha, thật là ngưỡng mộ ông chủ mà”

Tiêu Dật vẫn ngồi ở trên giường không có ra ngoài xem, khoe miệng cong cong tủm tỉm cười, cho dù cậu yêu đàn ông thì có sao chẳng phải vẫn có người nói ngưỡng mộ cậu đấy hay sao. Đúng lúc này điện thoại của Tiêu Dật lại truyềnl tới một tin nhắn, vừa đọc được tin nhắn kia nụ cười lại xinh đẹp giống như đóa hoa nở rộ, là Trình Kiệt nhắn cho cậu.

[Anh đến đây]

Tiệc cưới vẫn diễn ra, hàng xóm láng giềng vẫn ở dưới sân ăn uống linh đình, đoàn người nhà Trình Kiệt tiến vào, đi đầu là Trình Kiệt một thân hỷ phục tương tự với hỷ phục của Tiêu Dật, đi bên cạnh hắn là bà nội Trình, phía sau hắn là một số bạn bè thân thiết như Tống Ngộ Phàm, Vincent, sau nữa còn có cả một số ít người nhà họ Trình, nói chung già trẻ lớn bé đều có đủ, nhìn vô cùng có khí thế.

Người ở cái thôn nhỏ này có người đã từng nhìn thấy Trình Kiệt cũng có người chưa nhìn thấy hắn, hiện tại bọn họ cũng phải dừng lại động tác ăn uống để ngước lên nhìn, lại thật là không nghĩ tới người có diện mạo xuất sắc như vậy sẽ thích đàn ông, vẫn là số của con trai nhà họ Tiêu thật tốt, vừa lấy được nhà giàu lại đẹp trai tài giỏi, nếu như con trai họ tìm được người như vậy chỉ sợ bọn họ cũng sẽ gật đầu đồng ý luôn ấy chứ, dù sao thì trong lòng nhóm người đến dự tiệc vẫn ôm tiếc nuối cùng ghen tị.

Ba mẹ Tiêu ra ngoài đón người, sắc mặt của hai bên đều mỉm cười niêm nở, nói gì thì nói hôm nay cũng là ngày vui của đôi bên cho nên cũng muốn vì con trai mà mỉm cười. Trình Kiệt và trưởng bối nhà họ Trình ngồi ở dưới nhà nói chuyện được một lúc, Trình Kiệt cuối cùng vẫn là nhịn không được nhanh chóng đứng dậy xin phép đi lên phòng cùng với mấy người bạn thân được chọn là phù rể, phòng Tiêu Dật ở đâu hắn đã sớm nắm rõ như trong lòng bàn tay rã, vốn tưởng là ngay lập tức có thể nhìn thấy người yêu nhưng cuối cùng lại bị bảy cô gái mặc váy áo truyền thống đủ màu chặn lại.

Tiêu Khiết tinh quái đưa bàn tay về phía trước:

“Trình tổng, lì xì của chúng em đâu?”

Trình Kiệt vô cùng hào phóng nhanh chóng lấy ra bảy phong bao lì xì dày cộp phân phát cho một người một cái, mọi người không cần dùng mắt trực tiếp kiểm tra vẫn có thể thông qua cảm nhận của những ngón tay đoán được phán nào giá trị của nó. Trình tổng nôn nóng muốn được gấp vợ, có đi đầu vợ lại không chịu bước ra, đến cuối cùng loay hoay một hồi vẫn bị mấy cô gái này làm khó chặn ngoài cửa.

Khổng Tinh Tinh là người làm khó Trình Kiệt trước:

“Trình tổng, sau này nếu như ông chủ nhà chúng em gả cho anh rể lại bị chịu uất ức thì thế nào?”

Trình Kiệt nhanh chóng đáp:

“Tôi sẽ không để em ấy chịu bất cứ uất ức nào”

Tiêu Dật ở trong phòng mỉm cười, cậu nghe thấy hết những lời nói này rã. Khổng Tinh Tinh vẫn chưa chịu để cho Trình Kiệt dễ dàng:

“Nhưng lỡ như ông chủ nhà chúng em vẫn bị chịu uất ức thì sao, đến khi ấy anh sẽ đánh ông chủ nhà chúng em hay không?”

Trình Kiệt trầm giọng, hắn từ trước đến nay chưa bao giờ đánh hổ ly nhỏ nhà mình cả:

“Làm gì có, ngược lại tôi sẽ đứng đẽ cho em ấy đánh, đánh đến khi nào em ấy không còn uất ức mới thôi”

Khổng Tinh Tinh cười cười, đến lượt Trương Hình Nhi hỏi:

“Trình tổng, nếu như sau này anh đột nhiên thích một người khác, vậy thì ông chủ nhà em anh sẽ tính sao?”

Trình Kiệt nhíu mày:

“Đương nhiên tôi sẽ không thích người khác ngoài em ấy”

Trương Hình Nhi lắc đầu:

“Không thể nói trước đâu, nếu như sau này anh đột nhiên lại thích người khác thì sao chứ?”

Trình Kiệt ngưng một lát mới trả lời:

“Trong mắt tôi chỉ toàn là em ấy thôi làm gì còn thời gian mà để ý đến người khác”

Tôn Ân là người thứ ba hỏi:

“Trình tổng, em hỏi anh nếu như sau này ông chủ em đột nhiên nóng giận vô cớ quát mắng anh thì anh sẽ như thế nào, có hay không sẽ quát mắng lại anh ấy?”

Trình Kiệt thản nhiên đáp:

“Không cần biết lý do tại sao em ấy nóng giận, trước tiên vẫn là nhận lỗi với em ấy bởi vì đã làm cho em ấy không vui”

Au Mỹ Lệ hỏi tiếp:

“Nghe nói Trình tổng là người rất cương công việc, nếu như ông chủ nhà chúng em gả cho anh rể anh có hay không sẽ vì công việc mà đôi lúc lạnh nhạt, không để ý đến anh ấy?”

Trình Kiệt nhanh chóng vượt qua câu hỏi này bằng câu nói:

“Em ấy đứng thứ nhất trong trái tim tôi, thứ hai không có, thứ ba càng không, thứ tư, thứ năm hay là thứ n gì đó vĩnh viễn cũng sẽ không xuất hiện”

Lại Tiểu Tiểu nhanh chóng hỏi:

“Trình tổng, nay giờ mọi người cũng làm khó anh nhiều rể, em chỉ hỏi anh một câu đơn giản thôi, chính là anh phải trả lời thật nhanh, nói cho em biết số đo ba vòng của ông chủ, chỗ nhạy cảm, nơi dễ bị kích thích nhất, ông chủ có phải người ham muốn mãnh liệt hay không, khi hai người cùng nhau ở chung thì anh là người chủ động nhiều hơn hay anh ấy là người chủ động muốn nhiều hơn? Còn giọng điệu khi ấy sẽ thế nào, lúc làm sẽ nhắm mắt hay mở mắt? Anh thích chạm vào chỗ nào nhất trên cơ thể ông chủ em?”

Tiêu Dật ở bên trong nghe câu hỏi này cũng đỏ mặt, vẫn biết Lại Tiếu Tiếu chính là cô gái có suy nghĩ đen tối nhất trong số người này nhưng mà không nghĩ tới cô ấy tại sao lại hỏi như vậy đến như thế, bên trên rõ ràng nói là chỉ hỏi Trình Kiệt một câu hỏi thôi mà.

Trình Kiệt mặt không đổi sắc nhanh chóng trả lời:

“96 – 69 – 100, khắp người không có chỗ nào không nhạy cảm, nơi dễ bị kích thích nhất chính là điểm nhõ trước ngực, là một người có ham muốn cực kỳ mãnh liệt, là người chủ động gián tiếp bởi vì lúc ở chung sẽ là em ấy đi qua đi lại quyến rũ tôi khiến cho tôi phải tự chủ động đè em ấy, giọng điệu khi ấy cực kỳ phê, khi làm mất không mở to cũng không khép lại chính là kiểu hờ hững lảng lơ, khắp người em ấy không có chỗ nào tôi thích chạm nhất bởi vì không có chỗ nào là tôi không muốn chạm cả”

Tiêu Dật đỏ mặt khẽ mắng chửi, Trình Kiệt này thật là xấu xa mà, hắn thừa biết có thể không cần trả lời câu hỏi này thế nhưng lại nói ra, ở bên trong vẫn còn có một đứa nhỏ mới lên năm tuổi đây này.

Sau khi Trình Kiệt trả lời xong câu kia mọi người đứng xung quanh không khỏi cười vỗ tay lên đưa ra một ngón tay cái tán thưởng. Chúc Nhã cười xong lại hỏi Trình Kiệt tiếp:

“Như vậy phiền Trình tổng có thể dùng ba từ để miêu tả ông chủ nhà chúng tôi hay không?”

Tiêu Dật im lặng suy nghĩ một hồi mới đáp:

“Ba từ vốn dĩ là không đủ để miêu tả em ấy, cho dù có dùng cả cuộc đời này của tôi cũng không thể nói hết được những mặt tốt đẹp của em ấy, nhưng tôi vẫn có thể đưa ra được ba từ đặc trưng này cực kỳ tốt”

Tiểu Khiết đứng nãy giờ sớm đã chuẩn bị câu hỏi cho bản thân mình rồi, đây cũng chính là câu hỏi mà cô muốn hỏi suốt mấy năm nay, bởi vì lần ấy khi Tiêu Dật vừa rời đi, trong nhóm chat của cô lúc nào cũng có [Thỏ Trắng Lớn] nói muốn tìm [Sóc Nhỏ] hơn nữa tính cách của [Thỏ

Trắng Lớn] này khiến cho cô cảm nhận được có phàn bá đạo lạnh lùng giống như Trình Kiệt:

“Ông chủ anh có phải [Thỏ Trắng Lớn] hay không?”

Câu hỏi này của Tiểu Khiết, Trình Kiệt không mở miệng đáp lời mà chỉ gật đầu sau đó liền đưa một ngón tay lên trước miệng ra hiệu ý nói mọi người đừng lên tiếng. Tiêu Dật ở trong phòng cũng muốn dựng thẳng lỗ tai để nghe xem câu trả lời của Trình Kiệt, nói đến team chat kia đã lâu lắm rã câu cũng không còn có liên hệ gì cả, nhưng mà nếu như Trình Kiệt chính là [Thỏ Trắng Lớn] vậy hắn có biết cậu là [Sóc Nhỏ] hay không, ngẫm nghĩ một hồi Tiêu Dật cảm thấy không có khả năng Trình Kiệt lại là [Thỏ Trắng Lớn] bởi vì hắn đường đường là một tổng giám đốc lớn còn sẽ vào mấy cái team chat đó hay sao. Cánh cửa nhanh chóng được mở ra, Tiêu Kỷ Mặc là người phản ứng nhanh nhất từ trên giường nhảy xuống chạy về phía Trình Kiệt:

“Ba Trình Kiệt cuối cùng cũng đến”

Trình Kiệt còn đang ngẩn ngơ nhìn Tiêu Dật thì bị Tiêu Kỷ Mặc vùi ào thức tỉnh, hắn cúi đầu xuống nhìn đứa nhỏ cao gần một mét này khẽ mỉm cười:

“Ba rất nhớ Kỷ Mặc đó”

Sau đó Tiêu Kỷ Mặc tự động bị Tiểu Khiết kéo sang một bên, Trình Kiệt bước tới chỗ Tiêu Dật,Holy nhỏ nhà hắn hôm nay vượt xa cả tưởng tượng của hắn lúc trước, lúc này mặc bộ kỷ phục trên người còn muôn đáng yêu hơn rất nhiều. Tiêu Dật vẫn ở mép giường nâng đầu lên nhìn Trình Kiệt, ánh mắt ngập tràn yêu thương cùng có chút ám muội kia làm cho cậu trong phút chốc cũng phải đỏ mặt, Trình Kiệt sẽ không ở chỗ này đè cậu xuống giường luôn chứ:

“Anh đến rã sao?”

Trình Kiệt khàn giọng ừ một tiếng:

“Hôm nay em rất đẹp”

Tiêu Dật có điểm ngượng ngùng, cậu biết nhóm người ở bên ngoài kia đang nghe bọn cậu nói chuyện bởi vì cánh cửa phòng ngủ này căn bản vẫn đang mở lớn:

“Thế bây giờ... đi xuống dưới nhé”

Trình Kiệt cố gắng kiềm chế dục vọng trong lòng gật đầu một cái, sau đó hắn liền nắm lấy tay cậu kéo cậu đứng dậy, cả một đường đi đều không có buông tay cậu ra:

“Trình Kiệt, hỷ phục này anh mặc rất đẹp”

Trình Kiệt vừa đi vừa khàn giọng:

“Buổi tối em đừng cởi áo này ra có được không?”

Trình Kiệt vừa nói xong câu kia đám trai gái đi phía sau họ xuống lầu liền tự động cười khúc khích, Tiêu Dật dùng sức bóp mạnh tay của Trình Kiệt một chút, hạ giọng quát:

“Đừng nói nữa mà”

Tiêu Dật cùng Trình Kiệt bước xuống lầu, nhà của Tiêu Dật vốn dĩ không được lớn, hiện tại người đều đứng chật kín vây quanh muôn xem náo nhiệt, Tiêu Dật chẳng hiểu sao mình làm có cảm giác căng thẳng khẩn trương như thế này, lúc bước xuống bậc thang còn không cẩn thận suýt ngã may mà có Trình Kiệt ở bên cạnh đỡ cậu, sau đó Trình Kiệt lại trực tiếp bế cậu ở trên tay chậm rãi bước xuống lầu, Tiêu Dật bắt đầu gấp gáp tình huống này là sao chứ, mọi người xung quanh còn đang cười bọn họ kìa.

“Tiêu Dật của anh hôm nay thật là thơm”.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân
dtv-ebook.com

Chương 199: Kết Hôn 2

Mẹ Tiêu chẳng hiểu sao khóc mắt cay cay ngắn lẻ, Tiêu Dật vừa được đặt xuống dưới liền nhìn thấy mẹ mình khóc cho nên chân tay cũng luống cuống không biết phải làm cái gì tiếp theo, mãi cho đến khi ba Tiêu lớn giọng nhắc nhở:

“Nên lạy tổ tiên”

Tiêu Dật và Trình Kiệt khi ấy mới đồng loạt quay sang ban thờ trước mặt thấp một nén hương cùng nhau cúi đầu thành kính. Kế đó Trình Kiệt và Tiêu Dật mời trà trưởng bối đôi bên, Tiêu Dật nghe thấy ở bên tai rất ồn ào, đầu là những người hàng xóm đến xem náo nhiệt cùng chúc phúc, cậu không nghe rõ được họ đang nói cái gì cả bởi vì cậu hiện tại bắt đầu cảm thấy lo lắng, cúi lạy tổ tiên rã mời trà bà nội của hắn như vậy có phải hay không sau này trở thành người nhà họ Trình rã, như vậy hay không sau này sẽ không còn là người nhà họ Tiêu nữa, Tiêu Dật ở trong mờ suy nghĩ lộn xộn này mà xúc động chảy nước mắt, cậu hình như là không muốn kết hôn nữa rã. Mọi người cũng chẳng hiểu tại sao Tiêu Dật lại khóc, Trình Kiệt ở bên cạnh tiếp nhận chén trà ở trên tay cậu đặt xuống bàn rã cẩn thận lau nước mắt cho cậu:

“Em sao thế, đừng khóc mà”

Tiêu Dật ngược mắt nhìn Trình Kiệt, cậu lúc trước rất muốn cùng hắn kết hôn, hơn nữa cái phong tục cưới hỏi này cậu cũng đã từng trải qua một lần rã, khi ấy ngay cả một chút hứng thú cũng không có, nhưng mà cậu hiện tại giống như là có chứng sợ kết hôn hay sao đó, cứ nghĩ đến chuyện sau này rất ít cơ hội vègặp mặt ba mẹ Tiêu, lại nghĩ đến chuyện trở thành con cháu nhà họ Trình, cậu thà cứ như trước sống cùng Trình Kiệt còn hơn.

Trình Kiệt đưa hai tay qua bao lấy gương mặt của Tiêu Dật nhỏ giọng đau lòng;

“Tiểu Dật đừng khóc, em khóc lòng anh cũng đau theo”

Tiêu Dật nghe thấy câu nói quen thuộc kia cũng gật đầu, cậu đưa tay lau đi nước mắt, cố gắng không để nước mắt rơi xuống gương mặt của mình. Bà nội Tiêu ã nãy giờ lúc này mới lên tiếng:

“Tiểu Dật, sau này cháu chính là người của nhà họ Trình rì, chúng ta nhất định là sẽ không bạc đãi cháu”

Một câu người của nhà họ Trình kia lại làm cho Tiêu Dật phải căng thẳng khóc nhiều hơn nữa, cậu đương nhiên là vui vẻ khi được kết hôn với Trình Kiệt, trở thành người nhà của hắn, nhưng cậu lại lo sợ sau này mình không thể thường xuyên về đây gặp ba mẹ mình nữa. Trình Kiệt không hiểu tại sao Tiêu Dật cứ khóc như vậy chỉ còn biết đau lòng ôm cậu vào lòng dỗ dành:

“Tiểu Dật, em đừng khóc mà, anh sẽ yêu thương em hết cả cuộc đời này, sau này lời em nói chính là thánh chỉ”

Câu cuối kia khiến cho mọi người đang xem huyên náo cũng phải bật cười ha ha, mẹ Tiêu lúc này lấy khăn chấm nước mắt nghẹn ngào lên tiếng:

“Tiểu Dật, con đường này là do con cứng đầu lựa chọn, mẹ hy vọng đây sẽ là quyết định đúng đắn của con”

Trình Kiệt buông Tiêu Dật ra, Tiêu Dật quay về phía sau ôm lấy mẹ Tiêu, cậu không rõ mình đã bao nhiêu lâu rì chưa ôm mẹ Tiêu như vậy, hình như là rất lâu lắm rì, có lẽ là từ khi cậu lên trung học đã chưa từng làm như vậy nữa, bây giờ ôm lấy mới cảm giác được thật sự rất an toàn:

“Mẹ...”

Lời nói nghèn ngào không thể phát ra được ba từ cuối cùng là con xin lỗi, ba Tiêu đứng ở bên cạnh vỗ vỗ vai Tiêu Dật:

“Tiêu Dật, ba cũng hy vọng con hạnh phúc”

Tiêu Dật ngược mắt nhìn ba mình:

“Ba...”

Giờ lành rất nhanh đã tới, Tiêu Dật được Trình Kiệt nắm tay bước ra khỏi nhà, ba mẹ Tiêu không được phép đưa tiễn chỉ có thể đi đến cửa rã thõi, cả một quá trình đó Tiêu Dật luôn quay đầu lại nhìn, hai mắt đỏ hoe ngấn lệ, đến khi ra xe hoa rã Trình Kiệt mới nói:

“Tại sao lại khóc nhại như vậy chứ, không phải ngày mai là sẽ gặp lại người nhà em hay sao?”

Trình Kiệt còn tổ chức tiệc cưới của hai người vào buổi tối ngày mai ở Tam Á, còn hào phóng đặt nguyên một máy bay riêng để cho người nhà cùng họ hàng của Tiêu Dật bay đến đó, bọn họ lát nữa sẽ ra sân bay gần nhất bay đến Tam Á luôn, còn Trình Kiệt và Tiêu Dật hiện tại còn phải trở về Bắc Kinh tiếp tục hoàn tất nghi thức kết hôn. Không mất quá nhiều thời gian để trở về Bắc Kinh, nhìn thấy tòa biệt thự lớn nhà họ Trình phía trước mặt, bước chân của Tiêu Dật lại có chút do dự chưa dám bước vào. Trình Kiệt đến bây giờ thì có lẽ đã hiểu được tại sao Tiêu Dật lại như thế, có lẽ rằng họ nhỏ nhà hắn đang mắc chứng bệnh sợ hãi trước hôn nhân:

“Tiểu Dật, sau này cuộc sống của chúng ta vẫn sẽ hạnh phúc như thường ngày, chúng ta ở nhà của chúng ta, khi nào em muốn về quê với ba mẹ anh sẽ đưa em đi”

Tiêu Dật quay sang nhìn Trình Kiệt, cảm nhận được ánh mắt chân thành của hắn liền nắm chặt hai tay quyết tâm khẽ gật đầu bước vào trong tòa biệt thự rộng lớn. Trình gia đúng là một gia tộc lớn, người ở chỗ này cũng thật nhiều, mọi người đều dùng ánh mắt không nóng không lạnh nhìn Tiêu Dật khiết cho cậu không được tự nhiên, Tiêu Dật cũng hiểu có lẽ người giàu đa phần đều như thế, chẳng phải lần đầu tiên cậu gặp Trình Kiệt hắn

cũng luôn lạnh lùng kiêu ngạo như thế hay sao. Nghi lễ cũng không có gì quá mức rườm rà, kính lạy gia tiên, mời trà trưởng bối xong thì Tiêu Dật được đưa lên phòng, đáng lý ra là Tiêu Dật còn phải cùng Trình Kiệt ở bên ngoài tiếp rượu mời khách nhưng bởi hắn sợ cậu đi đường mệt mỏi, ngày mai còn phải bay đến Tam Á thật sớm cho nên nhất quyết nói cậu đi lên lâu nghỉ ngơi.

Tiêu Dật vừa đi lên lâu thì bà nội Trình liền gần cửa phòng, Tiêu Dật luôn luôn có cảm giác sợ hãi kinh nể khi đối diện với bà nội Trình cho nên lúc nào cũng sẽ làm ra bộ dạng thật lễ độ:

“Bà nội, có chuyện gì sao?”

Tiêu Dật mời bà nội vào phòng rồi hỏi, bà nội Trình kéo ghế ngồi xuống nhìn Tiêu Dật, trên tay bà cầm một chiếc hộp gỗ đã cũ:

“Tiểu Dật, ngày hôm nay có mệt mỏi không?”

Tiêu Dật không nghĩ tới bà nội Trình sẽ hỏi câu này trước tiên cho nên liền ngạc nhiên người ra:

“A, không mệt ạ”

Bà nội Trình hiếm hoi nở một nụ cười:

“Không cần cẩn cảng thẳng, dù sao thì sau này hai cháu cũng sẽ không ở đây, sẽ không cần nhìn thấy mặt của bà nữa”

Tiêu Dật nhíu mày nhanh chóng lắc đầu:

“Không phải như thế đâu ạ, nếu như bà muốn... chúng cháu có thể chuyển về Trình gia ở”

Bà nội Trình cười khổ:

“Bỏ đi, đây là chìa khóa két sắt của Trình gia, bởi vì cháu là con dâu trưởng nhà chúng ta rồi cho nên chiếc chìa khóa này sau này sẽ do cháu quản lý”

Tiêu Dật mở lớn hai mắt, chìa khóa két sắt gì chứ chẳng phải sẽ có rất nhiều thứ có giá trị để trong đó hay sao, đưa cho cậu vật quan trọng như vậy lỡ như cậu đánh mất thì biết làm thế nào:

“Không được, cháu không dám nhận”

Bà nội Trình đứng dậy kéo tay của Tiêu Dật qua đặt vào trong tay cậu hộp gỗ đã cũ kỹ đó:

“Đây chính là truyền thống của Trình gia, nếu như trở thành dây trưởng lì sẽ thay Trình gia quản lý gia sản, cũng không phải là cho cháu cả, cháu chỉ được phép giữ gìn bảo quản thôi có biết chưa?”

Tiêu Dật cảm thấy chiếc hộp này nặng trĩu, không phải là trọng lượng thực sự của chiếc hộp này nặng mà là những thứ vô hình kia mà chiếc hộp này chứa đựng, lại nghĩ trọng trách sau này của mình chẳng phải sẽ càng quan trọng hay sao:

“Bà nội...”

Bà nội Trình vỗ vỗ vào bàn tay của Tiêu Dật:

“Nhớ kỹ phải chăm sóc tốt cho A Kiệt, đừng làm tổn thương nó, đứa nhỏ này thật sự rất yêu cháu”

Bà nội Trình đi rã Tiêu Dật liền ngã thất thẫn nhìn hộp gỗ trên tay, cậu cẩn thận mở ra xem thử, quả nhiên là một chiếc chìa khóa nhìn không được mới, trên đó còn có một mảnh giấy ghi lại mã số mở. Tiêu Dật gấp hộp gỗ đó lại để ở trên bàn, chìa khóa quan trọng thế này đến khi trở về cậu phải tìm chỗ thật cẩn thận để cất giữ.

Khi Tiêu Dật đang định đi tắm thì cánh cửa phòng lại một lần nữa mở ra, Trình Kiệt vừa mới rã đã thay qua áo sơ mi trắng cùng quần âu để xuống tiếp khách, chỉ có mỗi cậu là cùng bà nội Trình nói chuyện nên chưa kịp thay hỷ phục trên người mà thôi. Trình Kiệt ánh mắt có ý cười mờ ám, hắn chậm rãi bước vào trong phòng rã đóng cửa lại, trong không khí có

một mùi rượu nhàn nhạt, giây tiếp theo không cần phải nói cái gì cả hắn đã
ngay lập tức đẩy Tiêu Dật xuống giường rầm đè lên người cậu:

“Vợ của anh, chúng ta phải động phòng”

Tiêu Dật biết đêm nay sẽ xảy ra sự tình này nhưng mà cậu vẫn còn
muốn đi tắm rửa một chút, cả ngày ở bên ngoài đường bụi bặm biết bao
nhiều:

“Em muốn tắm rửa”

Trình Kiệt khẽ chạm nhẹ vào má của Tiêu Dật:

“Không”

Hôm nay là ngày vui nên Trình Kiệt uống khá nhiều, hắn cũng có chút
bay bổng, Tiêu Dật đưa tay chống đỡ trên ngực hắn:

“Có trà giải rượu ở trên bàn đó, anh say rầm”

Trình Kiệt lại hôn chót mũi của Tiêu Dật:

“Trà giải rượu có thể giải được không?”

Tiêu Dật gật đầu, Trình Kiệt cười tà tú:

“Chỉ sợ cả đời này cũng không thể giải đâu”

Trình Kiệt đột nhiên nằm sang một bên, Tiêu Dật không còn cảm thấy
sức nặng trên người nữa liền thoải mái nằm im bên cạnh Trình Kiệt:

“Trình Kiệt, em có nghĩ cũng chưa từng nghĩ tới chúng ta sẽ thật sự kết
hôn”

Trình Kiệt cười nhẹ hắn vòng tay qua ôm lấy Tiêu Dật vào trong lòng,
Tiêu Dật ngầm dậy đi đến trên bàn lấy tới chén chè duy nhất ở đó:

“Trình Kiệt, chúng ta còn phải ăn chè nữa”

Trình Kiệt ngẫm dậy nhìn Tiêu Dật, Tiêu Dật đút cho hắn một ngụm chè, rã lại đến lượt hắn đút cho cậu ăn, chè màu đỏ thật sự là không dễ ăn cho lắm, cậu cũng chẳng biết đây là chè gì, nó vừa có vị chua lại vừa có vị cay, vừa có vị mặn lại vừa có vị ngọt, bà nội Trình vừa nói lát nữa hai người phải cùng nhau ăn chén chè này thì sẽ được như ý muốn, sẽ cùng nhau chia ngọt sẻ bùi, son sắt thủy chung.

Trình Kiệt cầm lấy bát chè kia đặt sang một bên rồi đưa tay chậm rãi cởi đi hỷ phục trên người Tiêu Dật:

“Tiểu Dật, hỷ phục này em mặc thật đẹp, anh thật sự không muốn cởi ra chút nào hết đó”

Tiêu Dật ngăn bàn tay của Trình Kiệt lại:

“Em muốn tắm rửa trước”

Trình Kiệt nhìn cậu một lúc rồi gật đầu:

“Như vậy chúng ta cùng nhau đi”

Hỷ phục của Tiêu Dật cùng quần áo của Trình Kiệt đều vứt ở dưới sàn bên ngoài chỗ phòng ngủ, hai người hiện tại đang nằm ở phòng tắm ngâm mình trong làn nước ấm, ngày hôm nay là một ngày khá là mệt mỏi của hai người họ, nhưng mà Tiêu Dật và Trình Kiệt vẫn cảm thấy vô cùng hạnh phúc:

“Trình Kiệt, bà nội vừa mới rã cho em một chiếc chìa khóa”

Trình Kiệt ở phía sau để cho Tiêu Dật nằm trên người mình, còn hắn thì đưa đầu ngón tay bắt đầu lướt trên da thịt cậu:

“Ừ”

Tiêu Dật nhắm hai mắt dưỡng thản:

“Bà nội còn nói đó là gia sản của Trình gia muốn em bảo quản cho thật tốt”

Trình Kiệt vẫn nhàn nhã:

“Là thế hả”

Tiêu Dật kéo lấy tay của Trình Kiệt đang đặt trên ngực mình ra:

“Trình Kiệt, ngày mai chúng ta còn phải bay sớm nữa, hôm nay đừng...
nha?”

Trình Kiệt chuyển hướng xuống bụng dưới của Tiêu Dật:

“Hôm nay là đêm động phòng của chúng ta mà, em như vậy chẳng phải
làm khó anh hay sao?”

Trình Kiệt nhanh chóng cầm lấy Tiểu Dật Dật bắt đầu trêu đùa nó, Tiêu Dật lại bắt đầu ngâm nga, Trình Kiệt cúi đầu ngậm lấy đôi môi đỏ mọng kia của cậu, đầu lưỡi đưa vào bên trong lồn lách khắp khoang miệng đó, Tiêu Dật ngoan ngoãn phối hợp, cảm nhận được nhiệt độ nóng lên dần dần của đối phương, còn có vật nam tính mạnh mẽ đang cứng rắn chọc vào người cậu. Trình Kiệt mò tay xuống dưới bắp đùi của Tiêu Dật, tách hai chân của cậu ra muốn thăm dò nơi tư mật kia:

“Uhm... Trình Kiệt, vào trong phòng ngủ đi...”

Trình Kiệt nhanh chóng bế lấy Tiêu Dật vào trong phòng rồi đặt lên giường, hắn ngay lập tức lao tới đè lên người cậu, động tác có chút cuồng dã không biết tiết chế gì cả, có lẽ là do men rượu đang làm loạn tâm trí của hắn rồi. Mang hai chân của Tiêu Dật rộng mở, Trình Kiệt qua loa dùng ngón tay thấm một chút gel bôi trơn tiến vào trong động nhỏ kia của Tiêu Dật khuấy động, Tiêu Dật đúng như Trình Kiệt nói khi làm hai mắt sẽ mê man vô cùng lâng lơ, vừa nhìn thấy đôi mắt kia của cậu hắn liền ngay lập tức mạnh mẽ dùng Tiểu Kiệt Kiệt của mình tiến vào, bên trong vẫn là chật hẹp nóng ẩm như vậy, khiến cho hắn sung sướng đến mức muốn phá nát nơi yêu nghiệt kia của cậu:

“Tiểu Dật, thân thể em vẫn luôn dụ hoặc, mê người như thế”

Trình Kiệt cử động thân mình, Tiêu Dật ngay lập tức bị khoái cảm đánh úp lại, tiếng giường lớn rung chuyển, tiếng chuông bạc từ lắc chân của Tiêu Dật, tiếng da thịt va chạm vào nhau, còn có tiếng ngâm nga rên rỉ đứt quãng của đôi bên, tất cả tạo nên một hồn ám muội trong căn phòng rộng lớn này.

Ánh điện vẫn mở chiếu vào gương mặt mê man của Tiêu Dật chiếu lên tấm lưng trần to lớn của Trình Kiệt, trên giường đệm có hai thân thể không mặc đồ quần lấy nhau, liên tục cử động thật mạnh mẽ, trong phòng thường xuyên tràn ra tiếng kêu rên tiễn hồn của ai đó.

“A... không... Trình Kiệt... chậm chậm... đừng nhanh như vậy...”

“Không được... nha... a không được... em không được...”

Nếu như không phải là hôm nay Tiêu Dật đã mệt mỏi, ngày mai bọn họ còn phải đáp chuyến bay tới Tam Á thì hôm nay khẳng định Trình Kiệt đã làm Tiêu Dật đến tận sáng mới chịu buông tha rã. Trình Kiệt với lấy khăn ướt bên cạnh lau người cho Tiêu Dật, cẩn thận nâng chân cậu lên lau đi hết toàn bộ những dịch trắng của hắn ở bên trong kẽ mông cậu cùng bắp đùi kia, đây chính là việc mà Trình Kiệt rất thích làm, bởi vì mỗi khi hắn làm liền có thể lợi dụng ăn đậu hũ của cậu một chút. Phải nói thân thể của Tiêu Dật nhà hắn cực kỳ phẩm, đôi chân thon dài thẳng tắp nhẵn nhụi, cánh mông đàn hồn cằm vào vô cùng sướng tay, vòng eo nhỏ mảnh khảnh nhưng lại đặc biệt dẻo dai, khi làm khuôn ngực kia sẽ tự động pháp phồng lên xuống, đặc biệt là da thịt của cậu nếu chạm vào sẽ có cảm giác giống như chạm vào một tấm lụa thượng hạn vây, vừa mát lại vừa mền:

“Tiểu Dật, anh yêu em rất nhiều”

Trình Kiệt thầm tình nói, đáng tiếc người nào đó đã ngủ mê man không biết trời đất gì ở trên giường rã.

...

Tam Á ngày 27 tháng 8, trên du thuyền xa hoa ba tầng có sức chứa đến một nghìn người là nơi diễn ra tiệc cưới đắt đỏ nhất kể từ trước đến nay,

quan khách được mời tới đa ph`ân đ`êu là người có máu mặt, giàu có, những ngôi sao giải trí, còn có một số những người nước ngoài. Tiêu Dật và Trình Kiệt hôm nay đ`ông dạng mặc một bộ vest màu đen, trên ngực áo còn có khuy cài đá quý.

Bánh cưới cao t`ầng một màu trắng, nghe nói đã phải huy động đến g`àn mười thợ làm bánh mới có thể hoàn thành chiếc bánh này. Tháp rượu vang có ở khắp mọi nơi, thảm đỏ được trải rộng hết cả du thuyền, một lễ cưới như vậy chỉ sợ có giá trị so với một căn nhà tốt r`ất. Tiêu Dật nói thích nhất là hoa lavender cho nên du thuyền này chỉ có duy nhất một loài hoa đó là chủ đạo. Du thuyền được lái ra giữa biển thì dừng lại, hôm nay trời có rất nhiều sao, trắng trên cao cũng thật tròn, Tiêu Dật và Trình Kiệt đứng ở trên t`ầng cao nhất của du thuyền chính thức trao nhẫn cưới, còn có đọc lời tuyên thệ thật lớn trước sức chứng kiến của mọi người nơi đây.

Người chủ hôn ăn mặc trang nghiêm cầm lấy mic nói:

“Trình Kiệt tiên sinh, anh có đ`ông ý suốt đời suốt kiếp không bao giờ rời xa, kiên định gả cho Tiêu Dật tiên sinh hay không?”

Không gian bên dưới vẫn đang ồn ào hướng mắt nhìn lên phía trên, Tiêu Dật mãi không thấy Trình Kiệt trả lời trong lòng bất chợt chẳng hiểu sao cũng nhảy dựng, hắn có phải là hối hận r`ất hay không.

“Không bao giờ!”

Một câu không bao giờ này của Trình Kiệt làm cho không khí vỗn dĩ ồn ào náo nhiệt ở nơi đây cũng ngưng bặt. Tiêu Dật đặt mình bước chân không tự chủ được mà lùi lại phía sau một bước. Trình Kiệt chậm rãi nói tiếp:

“Bởi vì gả và lấy là khác nhau. Đối với tôi mà nói gả và lấy là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau đấy”

Người chủ hôn có lẽ là người lấy lại tinh thần nhanh nhất ở chỗ này:

“Như vậy...”

Không đợi người chủ hôn nói hết câu thì Trình Kiệt đã nắm lấy tay của Tiêu Dật r *ồi* nhìn cậu nói, dĩ nhiên thì hắn hiện tại vẫn đang cầm mic cho nên những lời hắn nói cho một mình Tiêu Dật nghe thì những người khác vẫn có thể thấy được:

“Tiểu Dật, anh biết cuộc sống này không có gì là hoàn hảo và cũng không ai là người hoàn hảo cả. Nhưng quãng thời gian kế tiếp đây của chúng ta, anh hứa sẽ luôn yêu thương, bảo vệ em trong bất cứ mọi hoàn cảnh nào. Nếu như em cười, anh sẽ là người cười cùng em, nếu như em khóc, anh sẽ là chỗ dựa cho em. Và cho dù cuộc sống sau này có thế nào đi chăng nữa thì anh cũng sẽ là người vĩnh viễn luôn đồng hành cùng em, em có nguyện ý tin tưởng anh hay không?”

Tiêu Dật khéo mắt ửng hồng, nước mắt cũng chậm rãi lăn dài trên má, cậu im lặng một *ồi* nhìn Trình Kiệt r *ồi* nhanh chóng vươn tay ôm lấy cổ của hắn:

“Em nguyện ý”

Trình Kiệt ôm lấy Tiêu Dật khẽ mỉm cười, cúi đầu trao cho cậu một nụ hôn thật sâu trước sự chứng kiến của mọi người. Người chủ hôn lặng lẽ rời đi, mọi người phía dưới vỗ tay rào rào, ở một góc nhỏ trên du thuyền nào đó xảy ra một cuộc cãi vã giữa hai đứa nhỏ.

- Cậu làm cái gì thế, tại sao lại phá hỏng bánh kem này?
- Bánh kem để đây chẳng phải là để ăn hay sao?
- Ba của tôi mới là người cắt bánh, tại sao cậu lại cắt được?
- Tôi chỉ là muốn xem xem bên trong có thật sự là bánh kem hay không thôi, tôi chưa bao giờ nhìn thấy chiếc bánh kem nào lớn như vậy cả
- Không được, cậu tránh ra, không cho phép cậu phá hủy nó.

Đứa nhỏ mặc bộ vest màu trắng đang chảnh俏 chống tay lên hông chính là Tiêu Kỷ Mặc, cậu nhanh chóng muốn đẩy đứa nhỏ đáng ghét kia ra

nhưng không cẩn thận trượt chân, kết quả bản thân mình lại tự mình nghiêng ngả úp mặt vào chiếc bánh kem đó. Đúng lúc này có một giọng nam trầm thấp lên tiếng gọi:

“Thập Niệm, con làm gì thế?”

Bởi vì Tiêu Kỷ Mặc hôm nay mặc một bộ vest tương đối giống với màu của bánh kem, hơn nữa Vương Thập Niệm lại đứng chắn ở trước mặt cậu cho nên người đàn ông phía sau kia căn bản không nhận ra được chuyện gì đang phát sinh cả, Vương Thập Niệm nhanh chóng xoay người bỏ chạy hướng về phía Lương Đông nắm lấy tay của hắn:

“Ba à, ba nhỏ ở chỗ nào a? ”.

Hoàn chính văn

Bộ truyện này tôi viết hơn một năm, bắt đầu từ ngày 7/4/2017 kết thúc vào ngày 21/4/2018, là bộ truyện mà tôi bỏ ra nhiều thời gian nhất từ trước đến giờ để viết, dĩ nhiên thì vẫn không thể tránh được sai sót như là sai lỗi chính tả, sai tên nhân vật, đôi khi tôi đọc lại còn tự nhiên xuất hiện tên Vương Thanh, Phùng Kiến Vũ (trong đầu luôn nghĩ đến hình tượng hai người đó nên khi viết sẽ lại tự động viết ra tên), nhưng mà khi phát hiện ra muôn sửa lại thì không thể sửa được vì web đã đăng lên là không thể sửa.

Chắc hẳn là có khá nhiều người không thích bạn thụ cho lắm, lần sau nếu như có cơ hội ra truyện khác nữa sẽ tiếp thu ý kiến của mọi người, nhưng mà dù sao cũng cảm ơn mọi người đã theo dõi bộ truyện này của tôi, càng muốn gửi lời cảm ơn sâu sắc hơn nữa những người đã đồng hành cùng tôi từ những chương đầu tiên, cũng được hơn một năm rưỡi.

Bản thân cũng cảm thấy mình viết thật là lan man, chẳng hiểu sao lúc nào tôi viết truyện cũng nghĩ là chỉ viết 70 80 chương thôi, nhưng đến cuối cùng lại đến cỡ 200 chương thế này. Mọi người nếu như có còn theo dõi đến những dòng cuối cùng này thì có thể để lại cho tôi vài cảm nhận được

hay không, tôi rất thích đọc dòng cảm nhận của mọi người, tốt cũng được, không tốt cũng được, chỉ cần để lại là tôi sẽ đọc hết.

Hẹn gặp lại mọi người vào thời gian gần nhất!

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân
dtv-ebook.com

Chương 200: Phiên Ngoại: Nhật Bản

Mãi cho đến một năm sau đó Trình Kiệt mới có thể mang Tiêu Dật đến Nhật Bản nghỉ dưỡng một tuần, đó là vào một ngày mùa đông cuối tháng 11, dĩ nhiên thì Tiêu Kỷ Mặc thản nhiên bị bỏ ở nhà của bà nội Trình, Tiêu Dật lúc đó cũng không yên tâm cho lắm nhưng cuối cùng vẫn bị Trình Kiệt cưỡng chế áp lên xe ô tô đến sân bay.

Nói đến hơn một năm từ sau khi kết hôn tới giờ, Tiêu Dật và Trình Kiệt hòa hợp đến mức không còn cái gì để nói cả, cho dù hồi lúc Tiêu Dật có đột nhiên nổi nóng tức giận lung tung nhưng Trình Kiệt vẫn như lời nói năm đó đứng ở bên ngoài cửa phòng cậu nói với mấy cô gái kia: Nếu như em ấy tức giận, không cần biết lý do tại vì sao vẫn là nhận lỗi với em ấy, xin lỗi vì đã làm cho em ấy không vui. Người đàn ông cung chiều bản thân mình như vậy, thử hỏi đi hết một vòng trái đất này có mấy ai có thể tìm được chứ.

Dĩ nhiên thì cũng không tránh khỏi lúc giận dỗi nhau, nhưng người châm ngòi nổ luôn là Tiêu Dật trước tiên, ví như chuyện Trình Kiệt phải đi dự tiệc, khi trở về nhà Tiêu Dật liền mò được trong túi áo của hắn có rất nhiều danh thiếp, mà đa phần toàn là danh thiếp của nữ giới mà thôi, sau đó thì cậu liền phát ghen lên, sau đó chỉ trong một đêm lại bị đối phương đè xuống dưới giường hôn hồn, liên tục nghe thấy những câu nói ngọt ngào đại loại như kiểu anh yêu em nhất, cứ như thế thử hỏi làm sao Tiêu Dật có thể giận được lâu đây, lúc nào cũng đều bị Trình Kiệt triệt để làm cho đến mức mê man điên loạn trên giường.

Còn có mấy ngày gần đây Tiêu Dật đột nhiên nói muốn tập yoga, tập yoga thì tập yoga đi, Trình Kiệt không có quan tâm nhiều cho lắm, nhưng cho đến một hôm hắn đến lớp yoga của cậu nhìn thấy cậu bị thày giáo

yoga kia cái gì mà giúp giãn cơ chân, giúp thẳng lưng, cứ nhìn thấy cảnh đó là Trình Kiệt sôi máu rầm, hắn một lời không nói liền xông thẳng tới đấm thẳng vào mặt thằng giáo ngoại quốc kia rầm vác Tiêu Dật trở về nhà, từ đó về sau không có yoga gì nữa, có học cũng là do hắn đích thân dạy cậu học, dĩ nhiên thì hắn có phương pháp khác hay hơn nhiều, ngày ngày thi triển ba mươi sáu tư thế yêu yêu với cậu.

Sau vài giờ bay, Tiêu Dật và Trình Kiệt cuối cùng cũng tới được Nhật Bản, hôm nay Tiêu Dật và Trình Kiệt cùng nhau mặc áo đôi, là một chiếc áo phao dài cổ lông, Tiêu Dật mặc màu trắng, Trình Kiệt mặc màu đen, hai người đàn ông nổi bật như vậy dĩ nhiên không thể tránh được ánh mắt tò mò của người đi đường.

Địa điểm mà hai người đến là đảo Enoshima nối liền với tỉnh Kanagawa, đây là địa điểm cho Tiêu Dật lựa chọn, lý do mà cậu chọn nữa địa điểm này là vì lần đó đọc ở trên mạng nhìn thấy ở chỗ này có đầm tình yêu cùng chuông Ryuren, Tiêu Dật rất thích đến những nơi linh thiêng như vậy, lúc nào cũng sẽ cầu mong cho tất cả người thân của cậu bình an, đương nhiên còn có tình yêu của cậu và Trình Kiệt cũng sẽ được hoàn hảo mãi như thế này.

Trình Kiệt có đặt phòng trong một khách sạn cách Enoshima Island Sapa hơn 3km, lúc hai người đến nơi cũng là về chiều rạng, ở bên dưới làm thủ tục nhập phòng một chút rồi cùng lên trên tắm rửa. Đây là một khách sạn chuẩn Nhật Bản không có giường mà nằm dưới đất, nhưng mà bên trong có hệ thống sưởi nên rất ấm. Người Nhật Bản không được cao cho lắm vì thế phòng có điểm thấp, Trình Kiệt đứng ở trong phòng tắm vòi hoa sen còn thấp hơn cả hắn nữa, Tiêu Dật nhìn thấy vậy thì cười khích nói:

“Anh cao như vậy để làm gì chứ”

Trình Kiệt nhanh tay kéo Tiêu Dật vào trong rồi cởi quần áo của cậu ném ra ngoài, thực hiện cưỡng bức ép buộc đè người ta vào bức tường bắt đầu giờ trò đùa bại. Tiêu Dật bị Trình Kiệt sờ soạng khắp người thì nhột vô cùng vội vàng né tránh:

“Uhm... đừng như thế mà, mau tắm rã xuống ăn cơm thôi”

Trình Kiệt không có nỗi lòng nào bỗng Tiêu Dật lén, hai tay đỡ lấy mông cậu, vừa vặn làm cho đầu Tiêu Dật chạm vào vòi sen trên cao khiến nó bị rơi xuống sàn, Tiêu Dật chống đỡ hai tay trên vai của Trình Kiệt nhíu mày:

“Trình Kiệt... ưm”

Giây tiếp theo Trình Kiệt liền hạ tay xuống, Tiểu Kiệt Kiệt theo đó cũng chuẩn xác tiến vào bên trong động nhỏ của Tiêu Dật:

“Uhm... xấu xa mà”

Kế đó Trình Kiệt liền động tay dùng lực làm cho cả người Tiêu Dật cũng phải nâng lên hạ xuống, Tiêu Dật ôm chặt lấy cổ của Trình Kiệt khẽ ngâm nga:

“Còn phải gọi điện cho khỉ con nữa a”

Trình Kiệt húc mạnh hơn một chút:

“Vẫn còn có tâm trí để ý tới việc khác sao?”

Tiêu Dật nhướn mày a lên một tiếng:

“Đau a...”

Trình Kiệt đột nhiên chậm rãi buông hai tay ra không thèm chống đỡ Tiêu Dật nữa, Tiêu Dật theo phản xạ quặp chặt hai chân vào eo của hắn:

“Uhm”

Trình Kiệt cười tà đưa tay nhào nặn hai bên mông của Tiêu Dật, vừa thỏa mãn ăn đậu hũ của người ta lại vừa có thể làm chuyện xấu kia:

“Tiểu Dật, em càng ngày càng... anh biết phải làm sao đây?”

Tiêu Dật ưm a:

“Cái gì chứ?”

Trình Kiệt cắn một ngụm vào vai của Tiêu Dật:

“Chính là càng ngày càng yêu nghiệt khó cưỡng thế này”

Tiêu Dật hừ hừ không thèm để ý, Trình Kiệt đê cậu đứng xuống sàn, một tay nhấc một chân của cậu lên cao tiếp tục động thân:

“Bên trong lúc nào cũng chặt như thế”

Tiêu Dật hé miệng thở dốc, một bộ dạng vô cùng kiều mị, Trình Kiệt thở mạnh một hơi trực tiếp xoay người người ta lại chọn cách từ phía sau tiến vào, Tiêu Dật hai chân run rẩy, hai tay chống vào bức tường phía trước mặt:

“A, Trình Kiệt a...”

Trình Kiệt nắm chặt eo nhỏ của Tiêu Dật tiếp tục đâm vào thật sâu, Tiêu Dật điên cuồng rên rỉ, phải nói cảm giác này vẫn như vậy sung sướng khiến cho cậu muốn phát điên lên được. Sau một hồi nóng bỏng trong phòng tắm, Trình Kiệt mới chịu buông tha cho Tiêu Dật, hắn cúi người nhặt lên vòi sen tắm rửa cho cậu, trên người cậu ngập tràn dấu vết hoan ái cùng dịch trắng lóa mắt kia, mấy cái dấu hiệu này chính là biểu hiện cho việc người nào đó vừa làm chuyện xấu với cậu. Trình Kiệt phun vòi sen vào trong kẽ mông của Tiêu Dật, không biết là do hắn cẩn thận hay là cố ý ăn đậu hũ của cậu mà còn muốn luồn ngón tay vào trong đó chọc ngoáy mãi không chịu buông ra, Tiêu Dật khinh bỉ nhở giọng nói:

“Hừ, không biết xấu hổ mà”

Tiêu Dật vừa nói xong câu kia thì nghe thấy cách một tiếng, vòi sen lại bị đập xuống dưới sàn nhà, giây tiếp theo cậu liền cảm thấy hai kẽ mông của cậu bị tách ra, đầu lưỡi mềm mại nhanh chóng tiến vào bên trong nơi đó của cậu. Thân thể này của Tiêu Dật là do Trình Kiệt mà trở nên mẫn cảm

như vậy, vừa cảm nhận được có vật thể mềm mại như vậy tiến vào liền không tự chủ được mà run rẩy kêu rên, Trình Kiệt nhếch môi cười, một tay bóp mạnh mẽ của Tiêu Dật, một tay xoa xoa bắp đùi non của cậu, đâu lưỡi kia như có ma thuật liếm láp nơi đó. Sau khi Trình Kiệt đứng dậy liền tiếp nhận lấy thân thể mềm mại xụi lơ vào trong lòng ngực mình:

“Em cũng thích mà”

Tiêu Dật liếc mắt nhìn Trình Kiệt, trong lòng thầm mắng hắn ngàn vạn lần vì đã nói đúng suy nghĩ trong lòng cậu mất rồi, cậu đúng là thật thích như vậy, nhưng khi cũng cảm thấy thân thể này của mình tại sao không thể nào tránh được một kích của Trình Kiệt nữa, mỗi lần bị hắn động chạm liền sẽ bùn rún hết cả tay chân mà quấn lấy hắn không thôi.

Trình Kiệt vẫn không bỏ qua cho Tiêu Dật, hắn cúi người ngậm lấy điểm nhỏ mẫn cảm trên ngực cậu, lúc thì cắn lúc lại mơn trớn, kết quả liền cứ như thế làm cho toàn thân trên dưới người cậu nóng ran hết cả lên.

“Nói đi, có thích hay là không?”

Tiêu Dật luồn tay vào trong tóc của Trình Kiệt tận lực cảm nhận sự kích thích này:

“Thích, ưm...”

Trình Kiệt đến lúc này mới chịu buông tha cho Tiêu Dật, mang cả người cậu tắm rửa thật là sạch sẽ rồi ôm lấy cậu ra ngoài phòng ngủ đặt cậu nằm lên chiếu.

“Tại sao không mặc quần áo chứ?” Tiêu Dật ngây thơ hỏi

Trình Kiệt tiếp theo liền đè lên người của Tiêu Dật:

“Không cần thiết mà...”

Tiêu Dật đẩy đẩy người Trình Kiệt ra:

“Nhưng mà em đòi rồi”

Trình Kiệt cười xấu xa:

“Trước em phải lấp đầy bụng của anh đã, sau đó mới thả em đi ăn”

Tiêu Dật nhíu mày cầu xin:

“Người ta không muốn đâu”

Trình Kiệt cuối cùng vẫn là mềm lòng tha cho Tiêu Dật một kiếp nạn, ở trên người cầu sờ qua vuốt lại một chút mới chịu thả cho cậu đi. Lúc Tiêu Dật đang lấy áo mặc vào người liền bị Trình Kiệt cuộn đầu xuống hôn môi, đầu lưỡi của hắn giảo hoạt luồn vào trong khoang miệng cậu liếm mút hút lấy toàn bộ thứ ngọt ngào kia, Tiêu Dật khổ sở không thể thoát khỏi con sói đói háo sắc này chỉ có thể vừa để cho hắn hôn vừa lấy quần áo mặc vào người:

“Uhm, cứ như vậy hoài là sao chứ... em muốn đi ăn cơm”

Trình Kiệt cười cười giúp Tiêu Dật mặc quần vào, rã lại mặc quần áo cho bản thân mình, cuối cùng hai người cũng rời khỏi phòng khách sạn đi ra bên ngoài tìm một nhà hàng để ăn. Ăn uống no say rã hai người liền nắm tay nhau đi dạo phố, dạo hết phố lớn nhỏ liền quay trở về suối nước nóng ngâm mình. Böyle giờ là hơn mười một giờ rã, cho nên suối nước nóng căn bản cũng chẳng còn có ai, lúc này địa điểm nơi đây vừa hay chính là thích hợp cho Trình Kiệt giở trò đĩ bại với người ta, Tiêu Dật cũng đã nghi hắn có ý đố xấu rã, vội vàng viện cớ nói hôm nay rất mệt chỉ muốn quay trở về phòng ngủ thôi, có đi ài đến cuối cùng cậu vẫn bị người ta đẩy đẩy đến khu suối nước nóng, còn bị người ta ép cởi quần áo, lấy khăn lông quấn quanh hông tiến vào suối nước nóng nữa.

Nước nóng khiến cho cả người Tiêu Dật thư giãn vô cùng, cậu hơi hơi nhắm mắt lại, lúc mở mắt ra liền thấy được gương mặt của Trình Kiệt phóng đại trước mắt đang nhìn chằm chằm mình:

“Trình Kiệt, đừng làm bậy đó”

Cả ngày hôm nay Tiêu Dật bị Trình Kiệt đè rã, vừa mới rã lúc đi ăn vào trong phòng vệ sinh cũng bị hắn ăn một lèn, sau đó lúc vào trong ngõ nhỏ vắng người cũng suýt chút nữa bị hắn ăn, bây giờ xem ánh mắt xấu xa kia của hắn liền biết được hắn nhất định muốn làm cái gì. Trình Kiệt kéo khăn ở bên hông của Tiêu Dật vứt ra, Tiêu Dật nhíu mày muốn phản kháng thì bị Trình Kiệt kéo vào trong lòng ngã lên đùi của hắn:

“Anh muốn ăn em”

Tiêu Dật đưa mắt nhìn xung quanh:

“Đừng mà, nếu như có người thấy thì làm sao?”

Trình Kiệt khàn giọng:

“Anh đã thuê chỗ này rã, đảm bảo từ giờ đến sáng không có người tới đây”

Tiêu Dật vẫn còn kiêng kỵ lắm, nếu như có người đột nhiên tiến vào thì sẽ không hay đâu:

“Không được, đừng làm ở đây, không tốt đâu”

Trình Kiệt cung đùi nhắc lấy eo của Tiêu Dật lên rã hạ xuống, giây tiếp theo đó Tiểu Kiệt Kiệt của hắn đã nằm ở trong thân thể của Tiêu Dật rã:

“Anh muốn ở đây”

Làn nước nóng bao quanh thân thể của Tiêu Dật khiến cho cậu cũng khó cưỡng lại sự quyến rũ này, Tiêu Dật ánh mắt thâm tình nhìn vào ánh mắt của Trình Kiệt, giây tiếp theo Trình Kiệt liền vuốt ve sống lưng của cậu nói:

“Tiểu Dật động đi”

Tiêu Dật đỏ mặt nhìn sang chỗ khác:

“Không”

Trình Kiệt nắm lấy cầm của Tiêu Dật nhìn về phía mình:

“Bao nhiêu năm rã vẫn còn ngại ngùng như vậy là sao chứ”

Tiêu Dật đưa tay lên che mắt Trình Kiệt lại, kết quả liền vẫn là tự mình nhấc mông đưa đẩy ham muốn, Trình Kiệt nhếch môi cười, được một lúc hắn liền kéo cánh tay của Tiêu Dật trên mặt mình ra:

“Tiêu Dật, em rất đẹp”

Tiêu Dật cố gắng nhẫn nhịn dừng lại động tác, đỏ mặt hù hù làm ra vẻ không quan tâm. Trình Kiệt cũng không làm khó Tiêu Dật nữa đành phải tự mình xuất kích, tiếng nước rào rào chứng minh cho tất cả sự cuồng hoan đêm nay ở nơi này, Tiêu Dật cả người mềm dẻo thuận theo sự va chạm điên cuồng của Trình Kiệt, Trình Kiệt ngược lại giống như một con mãnh thú đến tuổi sung mãn không có khả năng dịu dàng trở lại, cứ một lòng mạnh mẽ muốn chiếm đoạt lấy Tiêu Dật.

...

Trình Kiệt và Tiêu Dật đến đằng tình yêu, nơi này có một lan can treo đầy những móc khóa hình dáng khác nhau, trên mỗi chiếc khóa đó đều viết tên của hai người cùng với lời nguyện cầu ở trên đó. Tiêu Dật chọn một chiếc móc khóa màu xanh, trên khóa có một tấm gỗ, cậu dùng bút dạ viết vào tấm gỗ đó tên của Trình Kiệt cùng một chữ yêu rã lại đưa nó cho Trình Kiệt viết, Trình Kiệt mỉm cười viết vào đó chữ Tiêu Dật cùng ba chữ nhất trên đời. Thật ra thì cái trò trẻ con này vốn không phải là trò mà hai người đàn ông hơn ba mươi tuổi làm, nhưng mà ai biết được họ nhỏ nhẹ vẫn luôn trẻ con như vậy cho nên Trình Kiệt cũng tình nguyện mà cùng người ta chơi thôi. Treo chìa khóa xong Tiêu Dật và Trình Kiệt liền ra đánh chuông nhỏ Ryuren một cái, sau đó Tiêu Dật khẽ mỉm cười nắm lấy tay Trình Kiệt nói:

“Chúng ta nhất định hạnh phúc”

Trên đảo có một ngôi chùa nhỏ rất linh, cũng là ngôi chùa để cầu tình duyên, Tiêu Dật kéo Trình Kiệt đến đó, cậu xin một quả thẻ, đáng tiếc quả thẻ đó lại toàn là chữ viết Nhật Bản cho nên cậu không hiểu, Tiêu Dật đưa qua cho Trình Kiệt hỏi hắn:

“Trên đây viết gì thê?”

Trình Kiệt đảo mắt nhìn mấy chữ trên quẻ thẻ kia, hắn đọc hiểu được những chữ này, là một quẻ bình thường, trên đó đại ý viết tình duyên vẫn chưa tới còn phải chờ thời cơ, nếu chờ được át sẽ gặp được người có duyên. Trình Kiệt vừa đọc liền biết là quẻ này không đúng cho nên hắn tự mình cấp cho Tiêu Dật một quẻ thẻ khác, hắn mặt không đổi sắc giả bộ nghiêm túc nhìn vào giấy đọc:

“Là một quẻ tình duyên vô cùng tốt, trên đây viết ở bên cạnh em lúc nào cũng có người yêu thương em, che chở cho em hết mình, còn có sau này dù có xảy ra biến cố gì đi chăng nữa thì em và người ấy cũng không thể tách rời nhau”

Tiêu Dật lấy lại tấm thẻ kia từ trong tay của Trình Kiệt áp vào trong lòng ngực mình cười tủm tỉm:

“Là vậy sao”

Trình Kiệt gật đầu khoác lấy vai của Tiêu Dật rời khỏi ngôi chùa nhỏ này:

“Đúng thế, lần sau cũng không cần phải đi rút mấy cái quẻ thẻ này làm gì, em còn cần phải dùng đến quẻ thẻ này hay sao chứ, chẳng phải là anh nói lần đó ở trong hôn lễ của chúng ta hứa hẹn rồi hay sao, cho dù sau này có xảy ra chuyện gì đi chăng nữa thì anh cũng vĩnh viễn sẽ là người luôn đồng hành bên cạnh em”

Tiêu Dật ngược mắt lên nhìn Trình Kiệt, dưới ánh nắng vàng yếu ớt này càng làm cho đôi mắt của Tiêu Dật giống như sáng bừng, cậu khẽ nở một nụ cười hạnh phúc rẽ chậm rãi gật đầu một cái:

“U', em biết r'ă”.